

Dr. Drábik János írásai

TARTALOM

Életrajz

Novus ordo seclorum - Az új világrend

A kamatkapitalizmus és a szervezett pénzhatalom

Emberközpontú vagy pénzközpontú gazdaság

Magánpénzrendszer vagy közpénzrendszer

Van-e kiút a kamatkapitalizmusból?

A Bilderberg Csoport és a Pinay Kör - A pénzligarchia két elit testülete

A globális válságkezelés

A kábítószerkereskedelem és a pénzhatalom

Az illuminátusok szép új világa

2001. szeptember 11 - az új Pearl Harbor?

Miért kellett meghalnia Kennedy elnöknek? (1. rész)

Miért kellett meghalnia Kennedynek? (2. rész)

A Tavistock Intézet

„War on Terror”?

A „Skull and Bones” Társaság és az új világrend

Milyen lesz az új világrend?

A pénzligarchia és a központi bankok

Akcióban a pénzkartell

Oroszország a világoligarchia uralma alatt

Ki felelős valójában a második világháború kirobbantásáért?

A Wall Street és a bolsevikok

Németország és a pénzligarchia (1. rész)

Németország és a pénzügyi oligarchia (2. rész)

Az illuminátusok és Németország (1. rész)

A háttérhatalom stratégiája (2. rész)

Az inflációmentes pénzkibocsátás és hitelnyújtás

A szervezett magánhatalom

Ami a 2002. áprilisi választásokból kimaradt

A magyar demokrácia

Folytatódik az elit alkotmányozása

Kié legyen a magyar föld?

Kossuth és a független magyar pénzrendszer

MNB törvény, a szervezett magánhatalom „alkotmánya”

Miért jogos, hogy két közszolgálati televízió és rádió legyen?

Miért rossz az MNB monetáris politikája?

Javaslatok a mezőgazdaság finanszírozására

Miről legyen népszavazás?

Életrajz

Dr. Drábik János, a Szabad Európa Rádió nyugdíjas vezető program-szerkesztője

1938. június 9-én született Budapesten. Csellistának készült. Zenei tanulmányait a budapesti Erkel Ferenc Zeneművészeti Szakiskolában és Zenei Gimnáziumban végezte. Ugyanitt érettségizett 1956-ban. Kéztörés miatt azonban pályaváltoztatásra kényszerült. 1960-ban fejezte be tanulmányait az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán, 1968-ban pedig az ELTE Bölcsész Karán, ahol esti tagozaton filozófiát tanult. 1971-ben ügyvédi-jogtanácsosi vizsgát tett, előzőleg pedig a MUOSZ Újságíró Iskoláját is elvégezte.

1979 novemberéig különböző jogi, szerkesztői és államigazgatási munkakörökben dolgozott. Amerikába történő távozását megelőzően az ERBE jogi osztályát vezette. A New York University-n folytatta tanulmányait és 1981-ben bejegyzett jogtanácsos lett New York Államban. 1983-ban Münchenbe került a Szabad Európa Rádióhoz, ahol **Kézdi Pál** néven számos műsort írt és szerkesztett. Sorozatot írt többek között a sztálinizmusról, az amerikai alkotmányról, a neokonzervativizmusról, a Szovjetunió történetéről. Öt éven keresztül szerkesztette a világgazdasági magazint, és a demokratikus intézmények működését elemző „Nyugati Úton” c. programot. 1989. februárjában a Szabad Európa és a Szabadság Rádió elnöke a „Superior Performance Award” kitüntetésben részesítette az 1988-ban nyújtott teljesítményéért, elsősorban az amerikai alkotmányról készült 32 részes sorozatáért.

1983-tól aktívan részt vett a müncheni Széchenyi Kör tevékenységében, ahol több előadást is tartott. 1993-1998-ig a Széchenyi Kör titkára volt. Rendszeresen ír a Münchenben megjelenő Nemzetőr c. lapban, és más magyarországi napi- és hetilapokban. Tanulmányait több folyóirat is közölte. Az 1999-ben megindult **Leleplező** c. könyvújság főmunkatársa, majd nemzetközi főszerkesztő-helyettese. Rendszeresen tart előadásokat az emberközpontú társadalom, a demokrácia és a pénzrendszer összefüggéseiről. Alapító tagja a 2000. áprilisában megalakult „**Összefogás a fennmaradásért**” mozgalomnak, amelynek célja a magyar föld megőrzése, és Kert-Magyarország feltételeinek megteremtése, Magyarország gazdasági szuverenitásának a visszaállítása, a résztvevő demokrácia megvalósítása, a népszavazás hatáskörének kiterjesztése, valamint a pénznek a nemzet alapvető fontosságú közintézményeként való kezelése. Jelenleg a nemzetközi pénzrendszer és a demokrácia összefüggéseivel foglalkozó szakmunkán dolgozik.

1997-től 2000. márciusáig a Németországban működő magyar egyesületek, a BUOD elnökségének a tagja, 1996-tól az MVSZ választmányába is beválasztották, ahol Dél-Németországot képviselte. Az 1998-as parlamenti választásokon a KDNP képviselőjelöltje volt Budapest 1. számú választási körzetében. Nős, felesége vegyész, a müncheni egyetemen volt tudományos kutató.

Novus ordo seclorum - Az új világrend

Van-e nemzetközileg megszervezett pénzhatalom?

„Az ezredvégi nagy borzongás” c. tanulmány szerzői szerint az ilyen állítások, hogy a „pénzvilág uralkodik a reálszféra vagy a valóságos világ fölött” összemosó jellegűek, nem határozzák meg pontosan „ki” vagy „mi” uralkodik „ki” vagy „mi” fölött./1/ A pénzvilág összetétele olyan sokrétű - felöleli az üzleti bankokat, a brókerházakat, az áru- és részvénytőzsdéket, a devizapiacokat, a biztosítótársaságokat, a hazai és multinacionális nagyvállalatok treasury részlegeit, a nyugdíjalapokhoz hasonló intézményi befektetőket, a fedezeti alapokat, a nemzetközi pénzügyi intézményeket (Világbank, Nemzetközi Valutaalap, Nemzetközi Fizetések Bankja, stb.), -, hogy a pénzvilág, mint olyan, nem képes központilag irányítva, egységesen cselekedni. Intézményeik száma és erőssége önmagában még nem elég annak a feltételezésnek az alátámasztásához, hogy - alá- és fölérendeltségben - a pénzvilág irányítja az értéket előállító reálgazdaságot. Ezt az elutasító álláspontjukat azzal támasztják alá, hogy a kollektív cselekvés elmélete szerint az olyan nagy csoportok esetében, mint amilyen a pénzvilág, nem igazán megalapozható a központilag megtervezett, egységes cselekvés feltételezése. (Ezt a feltételezést divat ma „összeesküvés vagy konspirációs elméletnek” is nevezni.) Éppen ezért, ha a nemzetközi pénzvilághoz hasonló óriáscsoportoknak származik hasznuk egy adott cselekvésből, akkor már csak elméleti megfontolásból is óvatosan kell bánni a szándékos együttes cselekvés feltételezésével. Azért utaltunk röviden erre a nemzetközi pénztőke szervezett hatalmát tagadó tanulmányra, hogy a továbbiakban kimutassuk a szerzők álláspontjának a tarthatatlanságát.

Ismerkedjünk meg először néhány olyan tekintélyes embernek a véleményével, akiket nem lehet szélsőséges elfogultsággal vádolni, és akiknek szakmai felkészültségében is megbízhatunk:

A háttér erők létezéséről **Disraeli brit miniszterelnök** ezt mondta 1856. július 14-én, a Brit alsóházban:

„Van egy hatalom Olaszországban, amelyről alig teszünk említést ebben a házban.... a titkos társaságokra gondolok... Nincs értelme tagadni, mert lehetetlen eltitkolni, hogy Európa nagy részét - egész Olasz- és Franciaországot, valamint Németország nagy részét, hogy más országokat ne említsünk -, titkos társaságok egész hálózata vonja be, ahogyan a föld felszínét behálózzák a vasútvonalak. És melyek a céljaik? Nem is kísérlik elrejteni. Nem akarnak alkotmányos kormányzatot; nem akarnak megreformált intézményeket... a föld tulajdonát akarják, elűzni a jelenlegi birtokosokat és véget vetni az egyházi intézményeknek. Néhányuk ennél is tovább megy...” /2/

Ugyancsak **Disraeli** mondta az 1848-as európai forradalmakat követően:

„A világot egészen más személyek kormányozzák, mint ahogy azt a kulisszák mögé nem látók képzelik. Az a hatalmas forradalom, amely jelenleg van készülöben Németországban, jelentősebb reformot fog jelenteni, mint az első./3/

Walter Rathenau, - kiemelkedő szocialista politikus, a Rothschild család pénzügyi tanácsadója, a B'nai B'rith rend tagja, aki az első világháborúban a császári Németország hadiiparának legfőbb irányítója, a weimari Németországban pedig rövid ideig külügyminiszter volt, - ezt írta a bécsi „Neue Freie Presse” 1909. december 25-i számában:

„Háromszáz ember, akik közül mindegyik ismeri a másikat, irányítja a kontinens sorsát, és ők választják ki utódaikat is környezetükből... A pénztőke (Hochfinanz) hivatott arra, hogy a császárok és királyok helyett kézbevegye a kormányok gyeplőit” /4/

A költő Frank Wedelkindhez írott levelében pedig, amelyet a Süddeutsche Zeitung 1963. február 7-i száma közöl, többek között ez olvasható:

„A valódi háromszázak óvatosak és az a szokásuk, hogy letagadják hatalmukat. Ha hozzájuk fordul, akkor így válaszolnak: mi semmiről sem tudunk; olyan üzletemberek vagyunk, mint a többiek. Másrészt jelentkezik nem háromszáz, de háromezer kereskedelmi tanácsos, aki harisnyával és művajjal kereskedik, és azt mondja: mi vagyunk azok. Névtelenségükben rejlik a hatalmuk... Egyikük a jezsuitáknak dolgozik, másikuk a Kuria megbízottja. Megint egy másik olyan külföldi egyesület képviselője, amely a porosz állam legnagyobb hitelezője. Mindez bizalmas. Nézze: a szokásos módon nem könnyű ezekkel az emberekkel találkozni. Elutasítják a közeledést.” /5 /

A „Wiener Press” 1921. december 24-i számában pedig megismétli és kiegészíti a fentieket:

„Csupán háromszáz ember, aki mind személyesen ismeri egymást, határozza meg Európa sorsát. Utódaikat is maguk választják ki kíséretükből. Ezek az emberek minden szükséges eszközzel rendelkeznek ahhoz, hogy véget vessenek annak az államformának, amelyet ésszerűtlennek ítélnék.”

Theodore Roosevelt, az Egyesült Államok 26. elnöke, 1912-ben egy választási gyűlésen a következőket mondotta:

„A látható kormány mögött trónol egy láthatatlan kormány, amely nem tartozik hűséggel a népeknek, és nem ismeri a felelősséget. Az államférfi feladata ennek a láthatatlan kormánynak a megsemmisítése, a korrupt üzlet és a korrupt politika közti szövetség széttörése.”/6/

Woodrow Wilson, aki nemcsak az Egyesült Államok 28. elnöke, de tekintélyes történész, egyetemi tanár és a Princeton Egyetem elnöke is volt, félreérthetetlenül célzott egy hatalmas és jól szervezett hálózat létezésére, amely ellenőrzése alatt tartja a gazdasági-társadalmi folyamatokat. 1913 decemberében ő írta ugyan alá a Federal Reserve System (az Egyesült Államok pénzrendszerét kézbentartó magánkartell, amely ellátja a központi bank szerepét) engedélyezéséről szóló törvényt, de már 1916-ban így foglalja össze Amerika pénzügyi-gazdasági helyzetéről a véleményét:

„Ezt a nagy ipari nemzetet most már a pénzhitel rendszere ellenőrzi. A hitelek nyújtása központosítva lett. Ezáltal az ország növekedése, és valamennyi tevékenység ellenőrzése néhány ember kezébe ment át. A legrosszabb uralom alá kerültünk, kormányzatunk egyike a civilizált világ leginkább ellenőrzött és dominált kormányzatának. Ez a kormány többé nem a választók szabad döntésének, hanem befolyásos csoportok véleményének és kényszerének megfelelően cselekszik.”/7/

Ezeket mondta 1920-ban, amikor már tudta, hogy nem pályázza meg újabb négy évre az elnökséget:

„Az Egyesült Államok kereskedelmének és iparának még a legnagyobbjai is félnek valakitől, félnek valamitől. Tudják, hogy létezik valahol egy hatalom, amely olyan szervezett, kifinomult és mindenre figyelő, olyan összefonódott és mindent átható, hogy jobban teszik, ha nem beszélnek hangosan, amikor elítélőleg nyilatkoznak róla.” /8/

Franklin Delano Roosevelt, - aki 1933-tól 1945-ig volt az Egyesült Államok 32. elnöke -, úgy vélte, hogy „a politikában semmi sem történik véletlenül. Ha valami megtörténik, biztosak lehetünk abban, hogy az így lett eltervezve.”

Az 1930-as évek elején dúló világgazdasági válság idején mondotta a következőket:

„Amerikában 60 család ellenőrzi az egész ország vagyonát... A lakosság egy harmadának nincs elfogadható lakása, ruházata és alutáplált... A Közmunkahivatal programjain résztvevők 20%-a a nagyfokú alutápláltság következtében nem képes végig dolgozni egy munkanapot... Szándékomban áll kiüzni a pénzváltókat a templomból.”

Roosevelt tisztában volt vele, hogyha nem képes a nemzetközi pénzvilág modern templomából képletesen szólva kiszorítani, - megfegyelmelni, befolyásolni - azokat, akik a pénz visszatartásával, a hitelek megvonásával, és más pénzügyi manipulációkkal tartósan megbénították az egyébként egészséges gazdasági életet, akkor nem tud végetvetni a gazdasági válságnak. Hamarosan rájött azonban, hogy a pénzhatalommal szemben tehetetlen./9/

Arnold Toynbee brit történelemfilozófus, a London School of Economics tanára, aki 40 éven át, 1925-től 1965-ig a tekintélyes Royal Institute of International Affairs igazgatója volt, annak a meggyőződésének adott hangot, hogy „a jövő pénzembere a világot átfogó irányítási rendszer egyik kulcsszereplője lesz, függetlenül attól, hogy visel-e valamilyen hivatalos címet vagy sem. Az üzletemberek következő nemzedékének a többsége az új világrend kialakításával és fenntartásával lesz elfoglalva, amely az egyetlen alternatívának tűnik a népiertással szemben.”/10/

Pierre Quesnay, aki 1926-ban a Francia Nemzeti Bank vezérigazgatója volt, főnökének, a Bank kormányzójának, Emil Moreau-nak, a megbízásából tárgyalásokat folytatott Londonban **Montague Norman**-nel, a Bank of England, az Angol Nemzeti Bank akkori elnökével. Visszatérve Párizsba, többek között, ezeket jelentette:

„Az Angol Bank elnöke számára a Huszadik Század legnagyobb feladata a világ gazdasági és pénzügyi megszervezése. Nézetei szerint a politikusok és a politikai intézmények nem képesek elvégezni ezt a feladatot. Csak a központi bankok, amelyek egyidejűleg függetlenek a kormányoktól és a magán pénzintézetektől, alkalmasak ennek a feladatnak a megoldására. Ezért kampányt folytat a teljesen autonóm központi bankok érdekében, amelyek irányítják a saját pénzügyi piacukat és közös megegyezéssel osztják fel maguk között a hatalmat. Ezt úgy tudják sikeresen megvalósítani, ha a politikai szférától elvéve ők döntenek minden olyan kérdésben, amely lényeges az adott ország pénzügyi biztonsága, a hitelek szétosztása és az árak mozgása tekintetében. Így elejét tudják venni, hogy a belső politikai küzdelmek kárt okozzanak a nemzetek gazdasági fejlődésének.”/11/

Norman tehát egy olyan világrendszert akart, amelyben a nemzetek pénzügyi szuverenitása megszűnik, ahol a központi bankok a politikától függetlenül maguk dönthetnek a nemzetek legfontosabb pénzügyi kérdéseiben.

Wright Patman, aki az amerikai képviselőház bank és pénzügyi albizottságának a vezetője volt, állapította meg a washingtoni kongresszus tagjai számára 1964-ben készült jelentésében:

„Az Egyesült Államoknak ma gyakorlatilag két kormánya van...Az egyik alkotmányos előírásoknak megfelelően jön létre, a másik kormány a független, ellenőrzetlen és a tevékenységét nem egyeztető Federal Reserve System, (Ford: a Szövetségi Tartalék Rendszer, az Egyesült Államok magántulajdonban lévő jegybankja), amely a pénzfeletti hatalmat gyakorolja, noha ez hatalom a Kongresszust illeti meg az alkotmány előírásai szerint.”/12/

Tehát sem a demokratikusan megválasztott és politikai felelősséggel tartozó elnökök, törvényhozók, sem a pénzügyminiszterek nem irányíthatják a pénzügyeket. Ezekben az igen fontos és minden polgárt érintő kérdésekben magánszemélyek döntenek a politikai felelősségrevonás minden lehetősége nélkül. Vagyis a gazdasági-pénzügyi szféra az ellenőrzetlen hatalommal rendelkező pénzvagyton tulajdonosok magán kormányzása alá került.

Carroll Quigley amerikai egyetemi tanár, a washingtoni Georgetown Egyetem, a Princeton Egyetem és a bostoni Harvard Egyetem köztisztelőben álló professzora volt. Clinton elnöknek is ő tanította a történelmet, amikor diákként a Georgetown egyetemen tanult. Clinton elnök 1996-ban, - másodszori megválasztását követő beiktatásakor - ismét meleg szavakkal emlékezett meg tudós tanáráról, akire Henry Kissinger is számos esetben hivatkozott és hivatkozik írásaiban, mint szaktekintélyre. Quigley volt a szerzője „a civilizáció fejlődése” c. széles körben használt egyetemi tankönyvnek, tagja volt a „Current History” c. tekintélyes szakfolyóirat szerkesztőbizottságának, rendszeresen tartott előadásokat az amerikai hadsereg és haditengerészet vezérkari iskoláin, a tábornoki karnak, a Smithsonian és a Brookings Intézetben, valamint az amerikai külügyminisztériumban. Quigley azonban nemcsak tudós volt, hanem szoros kapcsolatban állott Amerika és a nyugati világ szupergazdag pénzdinasztiáival. Saját szavai szerint beavatott ismerője volt a globális pénzhatalom struktúrájának. A „Tragédia és remény” c. 1350 oldalas művét az intellektuális elitnek szánta, amelyben azt is feltárja, hogyan működik a nemzetközi pénzhatalom titkos hálózata. A „Tragédia és remény” 324. oldalán a következőképpen írja le a pénzvagyon tulajdonosok nemzetközi hálózatának célját:

„...ez nem kevesebb, mint létrehozni a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világ-rendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világ gazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon kontrollálnák összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozók és konferenciák elfogadnak...”/13/

Quigley csak egy szűk elitnek szánta a „Tragédia és remény”-ben közölt információkat. Nem számított arra, hogy egyes újságok majd elkezdik idézni, helyesen ráérezve, hogy ezek értékes betekintést engednek egy rejtett hatalmi struktúra belső működésébe. A sajtónyilvánosság nyomán ugrásszerűen megnőtt a kereslet a könyv iránt, elsősorban azok részéről, akik szembeálltak a pénzhatalom rejtett hálózatával és ismerni akarták egy bennfentes véleményét. Ennek az lett a következménye, hogy a kiadó beszüntette a könyv árusítását és 1968-ban megsemmisítette a nyomdai kliséit is. A pénzhatalom urai, érthetően, nem akarták az idézett információ széleskörben való terjedését. Quigley **„HÁLÓZATNAK”** nevezte el a pénzhatalmat gyakorlók csoportját. Ez a találó elnevezés megkönnyíti a nemzetközi pénzhatalom erőinek megértését. Ez a HÁLÓZAT nem egy titkos társaság. A pénzvagyon tulajdonosainak megvannak a HÁLÓZATON belüli, hagymaszerű rétegződés felépülő, külön és valóban titkos és még titkosabb exkluzív szervezetei. Ezek tagjai töltik be a HÁLÓZAT kulcspozícióit, de bizonyossággal állítható, hogy a HÁLÓZATBAN sokan tevékenykednek olyanok is, akiknek nincsenek, vagy alig vannak ismereteik a rejtett kontrollról. A pénzhatalom nemzetközi HÁLÓZATÁNAK központjában mindig egy kicsi csoporté a teljes ellenőrzés, egy vitathatatlan hatalmú vezetővel az élén. A következő vezetői szint tagjai nagyrészt nem is tudják, hogy létezik egy még intimebb belső vezetői mag. Ők tudatosan úgy vannak tájékoztatva, hogy ők alkotják a legbelsőbb vezetői gyűrűt. A központból kiinduló további gyűrűk alkotják a HÁLÓZAT rendszerét. A külső gyűrűkben sok idealista található, akik becsületesen a világ jobbítására törekednek. Többségük nem is gyanítja, hogy létezik egy világhatalmi célokat követő titkos vezetőség. Csak az nyer betekintést ennek a titkos vezetésnek a tevékenységébe, akit alkalmasnak találtak arra jelleme és vezetői képességei alapján, hogy kooptáljanak ebbe a legbelsőbb szupertitkos csoportba is.

A nemzetközi pénzhatalom napjainkban működő HÁLÓZATA - Quigley kutatásai szerint - abból a titkos társaságból fejlődött ki, amelyet a birodalomépítő **Cecil Rhodes** angol pénzember alapított a világ akkori leggazdagabb embereiből a századforduló idején. Célja az volt, hogy az Egyesült Államok feletti brit hegemonia helyreállítása után megszerezze a világ-

uralmat és egy - a világ központi bankjai által ellenőrzött - modern feudális világtársadalmat hozzon létre, - a globálissá tágított Brit Birodalmat - amelyben az angol nyelvet használják és az angolszász kultúra az irányadó. Erről így nyilatkozott Cecil Rhodes „Confession of Faith” (Hitvallás) néven ismertté vált írásában:

„Miért ne csatlakozzunk egy olyan titkos társasághoz, amelynek kizárólag egyetlen célja a Brit Birodalom kibővítése azért, hogy az egész civilizált világ brit uralom alá kerüljön, hogy visszaszerezzük az Egyesült Államokat, hogy az angolszász faj egy birodalmat alkosson.”

Évi egy millió fontot jövedelmező vagyonát Rhodes Lord Rothschildra hagyományozta 1888-ban írt harmadik végrendeletében azzal, hogy hozzon létre egy titkos társaságot, amely befejezi életművét. Az alapításra 1891 márciusában került sor. A társaságot Lord Rothschild megbízásából Lord Alfréd Milner vezette. Ennek az angliai központtal működő **Rhodes Társaságnak** hívták később a legfelsőbb irányító testületét **Round Table**-nek (Kerekasztalnak). A többi országban létrehozott helyi szervezeteit pedig **Round Table Csoportoknak** nevezték.

Clinton elnök mentora, **Quigley** professzor így ír a „Tragédia és remény” 324. oldalán a Rhodes összeesküvésről:

„Létezik és már egy emberöltő óta létezett a múltban is egy nemzetközi angolbarát hálózat, amely bizonyos mértékig úgy működik, ahogyan a radikális jobboldal gondolja, hogy a kommunisták tevékenykednek. Ez a **hálózat**, amely a Kerekasztal Csoportokkal azonosítható, nem idegenkedik attól, hogy együttműködjön és gyakran együtt is működik a kommunistákkal vagy más csoportokkal. Jól ismerem, hogyan fejtí ki tevékenységét ez a hálózat, mert az 1960-as években lehetőséget kaptam arra, hogy két éven keresztül tanulmányozhassam zárt, irattári anyagait és titkos feljegyzéseit. Nincs semmi ellenérzésem a hálózattal vagy céljai többségével szemben, mert életem nagy részében közel álltam hozzá és eszközeihez. A múltban is és most is ellenzem azonban néhány politikai nézetét, nevezetesen azt a hitét, hogy Anglia elsősorban nem európai, hanem atlanti hatalom és szövetségese, sőt szövetségi államot kellene alkotnia az Egyesült Államokkal és továbbra is el kell különülnie Európától; de a fő véleménykülönbséget az okozza közöttünk, hogy a **hálózat** ismeretlen akar maradni, én viszont meg vagyok róla győződve, hogy történelmi szerepe elég fontos ahhoz, hogy tudjanak róla az emberek... A Rhodes-Milner Csoport hatalmát és befolyását a brit birodalom ügyeire és 1890-től folytatott külpolitikájára - noha ez nem ismert széles körben - aligha lehet eltúlozni.”

Quigley posthumus műve, a nehezen hozzáférhető és ezért kevésbé ismert „The Anglo-American Establishment, From Rhodes To Cliveden”, nem más, mint a Rhodes Tröszt irányítása alatt álló egyvilág mozgalom, valamint a Tröszt szárnyai alatt álló társadalomtudósok életének és munkásságának lelkesen megírt története. Könyvének bevezetőjében ezt írja Quigley: „A Cecil Rhodes hetedik végrendelete által alapított Rhodes ösztöndíj közismert. Ami nem olyan széleskörben ismert az az, hogy Rhodes előző öt végrendeletében hatalmas vagyonát egy titkos társaságra hagyta, amelynek feladata a brit birodalom fenntartása és kiterjesztése. Amiről viszont úgy tűnik, hogy senki sem tud, az az, hogy a Rhodes és fő meghatalmazottja Lord Milner által alapított titkos társaság a mai napig fennáll. Kétségtelen, hogy ez a titkos társaság nem olyan gyermekes gyülekezet, mint a Kuk Klux Klan, tagjai nem viselnek titkos öltözékeket, nem alkalmaznak titkos kézszorításokat és titkos jelszavakat. Ennek a társaságnak minderre nincs szüksége, mivel tagjai valamennyien egészen közlelről ismerik egymást. Valószínűleg titkos esküt sem tesznek és formális beavatási eljárást sem alkalmaznak. De ez a társaság igenis létezik és rendszeresen tart titkos megbeszéléseket, amelyen a jelenlévő rangidős tagja elnököl.” Quigley mindehhez gyorsan hozzáteszi, hogy „közölték velem: jobb lenne, ha erről a témáról nem írnék, mivel ez érvekkel látná el azoknak

az ellenségeit, akiket én nagyra becsülök. Ezt a véleményt azonban nem osztom. Az utolsó dolog, amit kívánhatnék, hogy írásomat felhasználhassák az angolellenesek és az izolacionisták... De úgy gondolom, hogy az igazságnak joga van ahhoz, hogy elmondják, és ha elmondták, az nem lehet egyetlen jó szándékú ember kárára sem.” Quigley azt is megemlíti, hogy a new yorki székhellyel működő Council on Foreign Relations valójában egy a Rhodes Trösztözhöz kapcsolódó és általa alapított titkos társaságnak, a Royal Institute of International Affairs-nek az elágazása. A CFR és a Rhodes Tröszt többi regionális szervezetének célja - többek között - azoknak az ideáloknak a megvalósítása, amelyeket Cecil Rhodes jelölt ki.

Ma számos amerikai „**Rhodes scholars**” munkálkodik azon, hogy Cecil Rhodes elképzelését átültesse a gyakorlatba. A Rhodes-ösztöndíjat 1904 óta kaphatja meg évente 32 tehetséges amerikai diák, hogy Oxfordban tanulhasson és elsajátíthassa Cecil Rhodes szellemiségét. A Round Table brit utódszervezete tehát a **Royal Institut of International Affairs** /Királyi Külügyi Intézet/. Az amerikai utódszervezet pedig - az RIIA felügyelete alatt - a New Yorkban 1921 óta működő **Council on Foreign Relations**. /Külkapcsolatok Tanácsa/. A CFR-t kezdetben a Rothschild bankház amerikai vezérképviselője, J. P. Morgan, irányította, később pedig a Rockefeller család ellenőrzése alá került. E szervezet történetét kutató tudósok - akiknek a könyvei, he nem is könnyen és olcsón, de beszerezhetők és tanulmányozhatók - arra a véleményre jutottak, hogy ez a zárt csoport, amelybe csak gondos kiválasztás és meghívás útján lehet bekerülni, és amelynek belső és még belsőbb irányító testületeibe is csak kiválasztott és beavatott keveseket kooptálnak (vagyis nem demokratikusan választanak) feltehetően a leghatalmasabb testület ma az Egyesült Államokban.

E terület kutatóinak egy része szerint a CFR belső körét a „**Skull and Bones-Order**” képezi, ennek szupertitkos elitjét viszont az „**Order of the Quest**” alkotja, amely „**Jason Society**” néven is ismert a kutatók előtt. Ezek a szerzők úgy vélik, hogy a „Skull and Bones” tagjain keresztül irányítja a belső mag a CFR tagjait, akiket korlátozott időre (egy illetve öt évre) és mindig csak meghatározott számban hívnak meg tagnak. /14/ Ennél is fontosabb azonban, hogy Amerika és a világ **legnagyobb bankjai** (pl. Citibank/Citicorp, Bank of Tokyo, The Chase Manhattan Bank, Bank of Montreal, Bankers Trust Company, Deutsche Bank AG stb.), **vezető brókerházai** (Dow Jones and Company, Inc., J.P. Morgan and Co, Inc., Lazard Frères and Co, Lehman Brothers, Merrill Lynch International stb.), **befektető cégei** (The Rockefeller Group, Salomon Brothers Inc., Soros Fund Management, Sierra Capital Management stb.) **multinacionális nagyvállalatai** (Exxon Corporation, AGIP Petroleum Company, AT and T International, Atlantic Richfield Company, The Boeing Company, Texaco Inc, Xerox Corporation, Siemens Corporation, ITT, IBM, The Coca-Cola Company, PepsiCo, Sony Corporation of America, stb.), **biztosító társaságai** (MetLife International, Mutual Life Insurance Company of New York, The Prudential Insurance Company of America, stb.), **kereskedelmi kamarái** (British-American Chamber of Commerce, French-American Chamber of Commerce, stb.), **tekintélyes intézetei** (Institute of International Bankers, Nomura Research Institute America stb.) és **tömegtájékoztatási óriásai** (Time Warner, Times Mirror, Newsweek, stb.), is a CFR tagságához tartoznak, azaz számos gazdag és nagyhatalmú korporáció is tagja a CFR-nek. Az 1994. július 1-től 1995. június 30-ig terjedő időszakban 185 ilyen testületi, intézményi tagja volt a CFR-nek a szervezet saját évkönyvében közölt adatok szerint. /15/

Ez a privát intézmény meghatározóan befolyásolja a szövetségi kormány működését, mert megalakulásától kezdve annak kulcspozícióit - elnökválasztásról elnökválasztásra egyre növekvő mértékben, de különösen nagy számban 1945 után - a CFR tagjai töltötték és töltik be, olyan szakértők, akiket ez a magánszervezet választott, és képzett ki közfeladatok ellátására. A CFR-tagja, illetve támogatója volt Herbert Hoover, Franklin Delano Roosevelt,

Dwight Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson, Richard M. Nixon, Gerald R. Ford, James E. Carter, George Bush és Bill Clinton. Ronald Reagan nem volt tagja a CFR-nek, de több mint 75 CFR, illetve TC-tagot nevezett ki vezető kormánytiszségekbe. Amikor alelnöke, Bush - aki a CFR-en kívül Skull and Bones, Trilateral Commission, Bilderberg Group és Committee of 300-tag -, követte az elnöki székben, akkor ő már 348 CFR, illetve TC tagot helyezett el adminisztrációja kulcspozícióiba. Ez a szám tovább növekedett Bill Clinton elnöksége alatt, aki nemcsak Rhodes-ösztöndíjas volt, de CFR, TC és Bilderberg tag, valamint a „De Molay Order” örökös tagja is. /16/ (A jelenlegi Clinton kormányzat vezetői pozícióinak már túlnyomó többségét a CFR tagjai töltik be, beleértve a Fehér Ház, a Pentagon, a CIA és a State Department felső vezetőit is.) Ők ültetik át aztán a gyakorlatba a CFR szakértői által részleteiben kidolgozott politikai programokat. Ha figyelembe vesszük, hogy ma már a törvényhozás mindkét házában a legbefolyásosabb tisztségek egyre nagyobb részét a CFR federális szinten kiépült hálózatahoz tartozó, vele kapcsolatban álló vagy tőle közvetve függő képviselők és szenátorok töltik be, hogy mind a republikánus, mind a demokrata párt gépezete is a befolyásuk alatt áll, hogy a központi bank szerepét betöltő magánkartell, a Federal Reserve System pedig a CFR-t létrehozó pénzemberek tulajdonában van, továbbá, hogy a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság tagjainak a fele is a CFR, illetve a mögötte álló befolyásos körök támogatásával került tisztségébe, akkor konkrét formát ölt a pénzhatalom szinte minden döntési központot elérő-befedő sűrű hálózata. A pártgépezetek, pl. csaknem korlátlanul finanszírozhatók a privát szervezetek, intézmények által. Ezzel szemben az egyes elnökjelöltségért vagy más választott tisztségért induló személyek csak igen szigorúan meghúzott és ellenőrzött korlátok között támogathatók. Ezért csak a pártgépezet támogatása révén nyílik reális esély a megválasztásra. A pártgépezet viszont a CFR befolyása és hatékony ellenőrzése alatt áll.

Amikor 1913-ban a nemzetközi finánc-elitnek sikerült privatizálnia az Egyesült Államok pénzügyeit és létrehoznia a Federal Reserve System-nek nevezett magánkartellt, akkor még azt is elérte, hogy a „Federal Reserve Act” kimondja: A FED „Class A” minősítésű részvénytulajdonosainak neveit ne hozzák nyilvánosságra. Mára azonban már ismeretes, hogy a FED fő részvényesei a következő magánbankok voltak (a jelenlegi tulajdonosai is ők vagy jogutódai): Rothschild Banks of London and Paris, Lazard Brothers Banks of Paris, Israel Moses Seif Banks of Italy, Warburg Bank of Hamburg and Amsterdam, Lehman Brothers Bank of New York, Kuhn, Loeb Bank of New York, Chase Manhattan of New York és végül Goldman, Sachs Bank of New York. /17/ A FED hasznosságáról csak annyit, hogy megalkulása előtt elhanyagolható volt az Egyesült Államok államadóssága, noha az amerikaiak nem fizettek személyi jövedelemadót, az állam mégis kielégítően működött egyéb bevételeiből. Ma, amikor fokozott adóteher sújtja az amerikaiakat, az államadósság 6000 milliárd dollár fölé emelkedett és a költségvetés felét adósságszolgálatra kell fordítani. A magánszektor és az egyes állampolgárok eladósodása pedig meghaladja a 14000 milliárd dollárt, összesen tehát 20 ezermilliárd dollár után kell fizetni az adósságszolgálatot az amerikaiaknak, évi mintegy 1400 milliárd dollárt.

Charles August Lindbergh képviselő, a világhírű repülő apja, ezt mondta a FED-ről szóló törvényjavaslat kongresszusi vitájában 1913 decemberében:

„Ez a törvény megalapítja a világ legnagyobb trösztjét. Amikor Wilson elnök aláírja ezt a törvényjavaslatot, legalizálja a pénzhatalom láthatatlan kormányát. Lehet, hogy az emberek erre nem jönnek rá azonnal, de ez a felismerés csak néhány évet vár magára. A pénztröszt is hamarosan rá fog ébredni arra, hogy még a saját érdekei szempontjából is túl messzire ment. A népnek függetlenségi nyilatkozattal kell megszabadulnia a pénzhatalomtól. A választópolgárok megtehetik ezt, ha ellenőrzésük alá veszik a törvényhozást. A Wall Streeti-ek nem tudnák

véghezvinni ezt a csalást, ha Önök, szenátorok és a képviselők, nem üznének szélhámossgot a Kongresszussal. Ha olyan törvényhozásunk lesz, amely valóban a népet képviseli, akkor stabilitás lesz. A kongresszus a legnagyobb bünt a banktörvénnyel követte el.”/18/

Az amerikai törvényhozó tehát világosan látta, hogy a Federal Reserve System-ről szóló törvény a pénzrendszert kiveszi a közösség érdekeit képviselő demokratikus állam kezéből és átengedi magánszemélyeknek. Ezzel a legnagyobb hatalmat jelentő állami felségjog néhány pénzember magánprivilegiuma lett. A gazdasági élet eddigi közútrendszere egy csapásra átalakult magánútrendszerré, ahol magánszemélyek szedhetik és tehetik a zsebükbe kamat formájában az útvámot. Ezután a társadalom tényleges beleszólása és ellenőrzése nélkül csupán néhány magánszemély dönt olyan fontos mindenkit érintő közügyekről, mint a pénzkibocsátás, a forgalomban lévő pénzmennyiség, a kamatláb, a hitelnyújtás és a valuta-arányok meghatározása.

Visszatérve a magánhatalommá szerveződött pénzvagyoni intézményrendszerére, eddig még nem szóltunk a CFR, azaz a Külkapcsolatok Tanácsa mögött álló pénzemberek tulajdonában, irányítása illetve befolyása alatt lévő óriási alapítványokról, - Ford, Rockefeller, Carnegie, Guggenheim stb. -, a több ezer kisebb alapítványról, az általuk alapított kutatóintézetekről, az általuk pénzelt egyházi és civil szervezetekről, egyetemi programokról és a tulajdonukban lévő írott és elektronikus tömegtájékoztatási intézményekről (ABC, CBS, NBC, CNN, UPI, New York Times, Washington Post). Itt most csak annak az említésére szorítkozunk, hogy az elmúlt 80 év során alapítványok, bankok és korporációk egymást többszörösen átfedő, átláthatatlan és áthatolhatatlan összefonódása jött létre, amelyben milliárdos vagyonok rejtőztek el az adózás elől. A szervezett magánhatalomként működő **HÁLÓZAT** ezen alapítványok segítségével rejtette el az adózás elől vagyonát és finanszírozza jövedelméből saját tevékenységét, programjait, gyakorol befolyást a pénzügyileg tőle függő intézményekre, szervezetekre, mozgalmakra.

A Council on Foreign Relations azonban csak egyike a nemzetközi pénzhatalom hálózatához tartozó intézményeknek. A hálózat központi intézményének a kutatók „**A Háromszázak Bizottságát**”(The Committee of 300) tartják, - egyes kutatók ezt a „**Club of the Isles**”-zal azonosítják -, amely a háttér hatalom legfőbb döntéshozó szervének tekinthető. Kvázi ügyintéző és a személyi kiválogatást végző szerve viszont a **Royal Institute of International Affairs, a RIIA**, (Királyi Külügyi Intézet) politikai bizottsága, amely amerikai ikerintézményével, a **Council on Foreign Relations**-el együtt irányítja a világrégiók közti együttműködést összehangoló **Trilateral Commission**-t, TC-t (Trilaterális Bizottságot), valamint a központi döntéseket továbbító és azoknak az egyes országokban történő végrehajtásáról gondoskodó **Bilderberg Group**-ot (Bilderberg Csoportot) is. Számos erre szakosodott kutató legújabb eredményei szerint a Bilderberg Csoport a legfontosabb a felsorolt intézmények közül./19/ Ugyancsak az RIIA irányítja az Oxford közelében lévő **Tavistock Institute For Human Relations**-t, (Az emberi kapcsolatok Tavistock Intézetét), amely viszont a nemzetközi pénzhatalom szolgálatában álló olyan kutatóintézetek munkáját hangolja össze, mint a Stanford Research Institute, a Massachusetts Institute of Technology, Institute For Policy Studies, RAND Corporation, Hudson Institute, Wharton School of Economics. Ugyancsak a Tavistock Intézet irányítja a **Római Klubot** és a hozzá tartozó kutatócsoportok tevékenységét. Az 1993-ban létrehozott **Budapest Klub** viszont a Római Klub fiókinstitúciók tekinthető. Alapítója és jelenlegi elnöke a világhírű tudós és zongoraművész László Ervin, aki a Római Klub egyik legfontosabb kutatási programját irányítja már évek óta számos kiváló tudós közreműködésével./20/ De a Tavistock Intézet nevéhez fűződik, pl. annak a kísérleti programnak a kidolgozása is, amelynek homályban tartott célja az volt, hogy a hagyományos értékrendszert hordozó kultúrát olyan igénytelen popkultúrával cserélje le, amely elősegíti a tömegek -

elsősorban a fiatalok - ízlésromboló manipulálását a rock-drug-sex szubkultúra rafinált eszközeivel. Az itt előkészített program alapján indultak a világ meghódítására az 1960-as évek elején a Beatlesek is. Erre utalt John Lennon, amikor 1962-ben ezeket mondta Tony Sheridan-nak a hamburgi Starclub-ban:

„Tudom, hogy a Beatles-nek olyan sikere lesz, amilyen eddig még semmilyen más zenekarnak sem volt. Azért tudom ezt ilyen biztosan, mert ezért a sikerért én eladtam a sátánnak a lelkemet.”/21/

A londoni Királyi Külügyi Intézet, a RIIA és testvérintézménye a new yorki Külkapcsolatok Tanácsa, a CFR áttételesen, - gyakran csak többszörös közvetítéssel, - felügyeli az általa kiválasztott főtitkárokon, helyetteseiken és más vezetőkön keresztül az ENSZ, valamint szakosított szervezetei tevékenységét, továbbá meghatározza olyan nemzetközi szervezetek fő stratégiai irányvonalát, mint a NATO, az Európai Unió, a Nemzetközi Valutaalap, a Világbank, a Nemzetközi Fizetések Bankja, a Világkereskedelmi Szervezet. (Itt csak azt kívánjuk kiemelni, hogy a most felsorolt intézményeket kivétel nélkül a Committee of 300, a CFR és a RIIA kezdeményezésére és hathatós közreműködésével hozták létre és mindez kellően dokumentálható.) Ugyanakkor a CFR-t olyan alapítványok pénzelik, amelyeket közvetlenül irányítanak a Bechtel, a Citicorp, a Cummins Engine, a Kimberly-Clark és egy tucat más nagyvállalat és pénzintézet emberei. Igaz a CFR-t nem a kormány finanszírozza, de olyan szorosan együttműködik vele, hogy igen nehéz megkülönböztetni melyik kormányintézkedés önálló és melyiket kezdeményezte a CFR./22/

Már volt szó a nemzetközi pénzhatalom szerves alkotórészét képező különböző titkos társaságokról, de érdemes kutatni a különböző szabadkőműves irányzatok (Grand Orient, az angol és az amerikai szabadkőművesség, a Priory of Sion és az Illuminátusság) valamint a pénzhatalom intézményeinek az együttműködését az új világrend kialakításában és egy szinkretikus világvallás elterjesztésében. Ez annál is fontosabb kutatási terület, mert több esetben is bebizonyosodott, hogy az intézményesült pénzhatalom, a titkos társaságok és a különböző szabadkőműves irányzatok legfelsőbb vezetői perszonáluniót alkotnak. Sok hasznos ismerettel gyarapítaná tudásunkat annak kutatása is, hogy milyen a közvetlen és közvetett, nyílt és rejtett kapcsolat a pénzhatalom nemzetközi HÁLÓZATA és a domináns politikai irányzatokat képviselő pártok vezetői között. (Az amerikai **Gery Kah** kutatási eredményei szerint egyedül a különböző szabadkőműves páholyok archívumaiban több mint két és fél millió dokumentum, továbbá 60 ezer könyv található, amely tartalma miatt közérdeklődésre tarthatna igényt.)/23/ Számos jól dokumentált tanulmány tárta már eddig is fel, hogy a HÁLÓZAT milyen direkt és indirekt kapcsolatot tart fenn a legfontosabb országok hírszerző szervezeteivel. Ennek a területnek a kutatása a dolog természeténél fogva igen nehéz, de a valóság megismerése érdekében a tudomány nem mondhat le ennek a területnek a kutatásáról sem. Az említett kapcsolatoknak a felderítése és az archívumok tanulmányozása magyarázatot adhatna többek között arra, hogy a lényeges kérdésekben miért annyira egyező a kevésbé fontos kérdésekben egyébként élesen szembenálló pártok programja Amerikában és másutt is. Pl. miért akarta Németországban a kormányzó koalíció és az ellenzék is az euró bevezetésével mindenáron átruházni az ország gazdasági-pénzügyi szuverenitását - véglegesen és visszavonhatatlanul - a Frankfurtban létrehozott nemzetek feletti európai központi bankra? Miért nem akarta egyik sem biztosítani, hogy ebben a létfontosságú kérdésben - francia, olasz, dán, osztrák és angol társaikhoz hasonlóan - a német polgárok is véleményt nyilváníthassanak egy demokratikus népszavazás keretében?

A nemzetközi pénzhatalom HÁLÓZATÁNAK vázlatos áttekintése után térjünk vissza szűkebb témánkhoz, hogy kik is irányítják a világ pénzügyeit. Quigley erről így ír a „Tragédia és remény” 326. oldalán:

„Nehogy azt higgyük, hogy maguk a központi bankok vezérei lennének a meghatározó hatalmi tényezők a világ pénzügyeiben. Nem azok. Helyesebb technikusoknak, saját országaik vezető beruházó bankárai képviselőinek tekinteni őket. Ezek a bankárok emelték fel őket és csak tőlük függ elejtésük is. A világ tényleges pénzügyi hatalma ezeknek a beruházó bankároknak a kezében van („nemzetközi” vagy „kereskedelmi” bankároknak is hívják őket), akik nagyrészt meghúzódnak a háttérben saját nem bejegyzett magán bankjaikban. Ezek a bankárok kialakították a nemzetközi együttműködés és az országon belüli dominancia rendszerét, amely zártabb, hatalmasabb és titkosabb, mint a központi bankokban tevékenykedő ügynökeiké.”

A nemzetközi pénz hatalom HÁLÓZATÁNAK egyik reprezentánsa, a Rothschild házhoz közel álló Soros György, aki egyben a CFR azon hat igazgatójának az egyike, akiknek megbízatása 1999-ben jár le, „A globális nyitott társadalom felé” c. írásában elégedetten állapítja meg, hogy „a globális kapitalista rendszer napjainkban mind kiterjedését, mind intenzitását tekintve lendületes növekedést mutat. Vonzereje az általa nyújtott előnyökben rejlik, no meg abban, hogy **keményen bünteti azokat az országokat, amelyek ki akarják vonni belőle magukat.**”/24/ Nos Soros György is egy meglehetősen nagy csoportot jelöl meg (globális kapitalista rendszer) a kollektív cselekvés alanyaként, amelynek saját érdekérvényesítő képessége van és amely képes keményen megbüntetni a spekuláns tevékenységgel szembeforduló országokat, ha nem akarnak a nekik előírt módon beilleszkedni a kamatszedő uzsoracivilizáció globális rendjébe.

A Cecil Rhodes megálmodta új világrendben a domináns törekvés ma már nem az angolszász felsőbbrendűség érvényesítése, hanem a kamatszedő pénztőke nemzeti, földrajzi, időbeli és növekedési korlátokat nem ismerő és magánirányítás alatt álló „nyílt társadalmának” a globális kiépítése. A nemzetközi finánc-elit már rég meghozta döntését. A „Committee of 300” - a Rhodes Tröszt utóda - az irányítása alatt álló brit RIIA és amerikai testvérszervezete a CFR, valamint a Római Klub, a Tavistock Institut és sok más u.n. „think tank” segítségével építi ki az egységes világállamot, amely politikailag fenntartja és szavatolja a kamatszedő pénzviszonyok jelenlegi rendszerét. A néhai James Warburg, a CFR prominens tagja, annak a Paul Warburgnak a fia, akinek kulcsszerepe volt a Federal Reserve System kialakításában és az amerikai pénzrendszer magánosításában, ezeket mondta a washingtoni szenátus külügyi bizottsága előtt 1950. február 17-én: „Világkormányzatunk lesz akár tetszik ez Önöknek, akár nem - vagy kényszerrel, vagy konszenzussal.”/25/

A HÁLÓZAT legtöbb képviselője egyelőre még nem használja a világkormány kifejezést. Helyette „új nemzetközi rendről”, „új világrendről”, „új atlanti kezdeményezésről”, vagy „Globális Unióról” beszélnek. A CFR 1922-ben alapított hivatalos folyóiratában, a negyedévenként megjelenő Foreign Affairs-ben, - az 50. évi jubileumi számban - Kingman Brewster, a CFR tekintélyes tagja, írta a vezető tanulmányt. Így határozza meg az Egyesült Államok jövőjét: „Nemzeti célunk nemzeti voltunk megszüntetése kell, hogy legyen”. Chester Ward, az amerikai haditengerészet ellentengernagya, aki meghívást kapott a CFR-be, de később annak kemény bírálója lett, felteszi a kérdést, hogy kinek akarják a CFR tagjai alárendelni Amerika szuverenitását és függetlenségét? Ward válasza: „A cél az Egyesült Államok szuverenitásának és függetlenségének a felszámolása egy mindenható világkormányzatba való beolvasztással.”/26/ Tehát nem szólhatunk differenciálatlanul az amerikai politikáról sem. Minden konkrét kérdést gondosan elemezni kell abból a szempontból is, hogy a hivatalos amerikai politika köntösében milyen mértékben érvényesülnek a HÁLÓZAT saját partikuláris érdekei, amelyek gyakran eltérnek - sőt nem ritkán kifejezetten ellentétesek - az amerikai állam és egyben az amerikai társadalom többségének a tényleges érdekeivel, az érvényben lévő alkotmány betűjével és szellemével.

A pénzvilág egyöntetű cselekvésére jó példát nyújt az, hogy a HÁLÓZAT miként hajtja végre napjainkban a jelenlegi pénzrendszer egyik alapvető intézményének, a Nemzetközi Valuta-alapnak, az IMF-nek a reformját, pontosabban pénzalapjának további jelentős megemelését a tagországok adófizetőinek a pénzéből. Az IMF 1997 szeptemberében Hongkongban tartott közgyűlésén határoztak a 199 milliárd dolláros kvóták 45 százalékos emeléséről. A döntés akkor vált hatályossá, amikor a tagállamoknak a kvóták arányában fenntartott szavazataiból összejött a 85 százalékos támogatottság. Mivel az Egyesült Államoknak 18 százalékos szavazati súlya van, ezért egymagában képes lett volna a hatálybalépés megakadályozására. A kulcsállam tehát ezúttal is az Egyesült Államok volt, mert 14,5 milliárd dollárral kellett hozzájárulnia a pénzügyi intézet forrásainak a bővítéséhez. A Nemzetközi Valutaalap, amely a magánbefektetők érdekeinek legfőbb védelmezője és az adós országokba kihelyezett magán-hitelek nemzetközi behajtója, lényegében csak annyi kölcsönt nyújt igen kemény feltételekkel a tagállamok adófizetőinek a pénzéből, - tehát közpénzekből - az adós országoknak, hogy azok fizetőképessége fennmaradjon, és teljesíteni tudják adósságszolgálati terheiket magánadósaiknak, megóvva a magánbefektetőket attól, hogy akkor is viseljék döntéseik következményeit, ha az nem nagy nyereséggel, hanem veszteséggel jár. A Nemzetközi Valutaalapot a HÁLÓZAT hozta létre. Ma már kizárólag a pénzvagyonnal rendelkezők érdeke ennek az idejétmúlt intézménynek a fenntartása. Az egyes tagállamok, azaz az adófizető polgárok ugyanis nem részesülnek a Valutaalap által nyújtott kölcsönök hasznából, holott ezt a pénzt a tagállamok adták össze.

Ha megnézzük, hogy a vonakodó washingtoni törvényhozók meggyőzésére 1998 első hónapjaiban kik vállalkoztak - többek között Alan Greenspan, a FED elnöke, Robert Rubin pénzügyminiszter, Michel Camdessus IMF-vezérigazgató, Jimmy Carter és Gerald Ford korábbi elnökök, Henry Kissinger, Alexander Haig és Warren Christopher volt külügy-, valamint Michael Blumenthal és Lloyd Bentsen volt pénzügyminiszterek - akkor láthatjuk, hogy kivétel nélkül valamennyien vagy a CFR, vagy a TC, vagy a RIIA, a Bilderberg Csoport, a FED és az IMF (vagy többnek is egyszerre), azaz a HÁLÓZAT kulcsintézményeinek az illusztris tagjai. A tömegtájékoztatás, igaz, ezt a HÁLÓZATBAN viselt igen fontos funkciójukat nem, csak egykori vagy jelenlegi állami, illetve más hivatalos beosztásukat közli a nyilvánossággal. Egyes amerikai törvényhozók azért ellenezték a hatalmas összegű közpénz átutalását, mert az végső soron korrupt és hozzá nem értő rezsimek fenntartására megy, illetve meggondolatlan magánbefektetők és hitelezők veszteségeinek a közpénzekből való kompenzálására szolgál. Rubin megígérte, hogy a jövőben „A befektetőknek és hitelezőknek döntéseik teljes kockázatát viselniük kell.” Az igen költséges sajtóhirdetésekkal fellépő 150 fős támogatócsoportnak azonban nemcsak a fenti illusztris személyek voltak a tagjai, de bőséges anyagi eszközökre is támaszkodhatott. Íme egy friss példa arra, hogyan érvényesíti döntését a pénzvilág egy konkrét ügyben, megnevezve ezúttal a végrehajtásról gondoskodó személyek és az alkalmazott módszerek egy részét is.

Egy központilag kidolgozott stratégia alapján, egységesen cselekvő pénzhatalom létezését nem lehet csupán azon a címen tagadni, hogy minden részletre kiterjedő, cáfolhatatlan tényekkel való bizonyítása csak ritkán lehetséges a jelenben. A HÁLÓZAT íratlan alkotmányának a legfőbb rendelkezése, - parancsa - ugyanis a homályban maradás, a titkolódzás, a látható intézmények és tevékenységek álcázása, valami másnak való feltűntetése. Ezért gyakran hosszú évek, évtizedek, szükségesek ahhoz, hogy a közvetett bizonyítékokból összeálljon a kép. Természetesen sokkal egyszerűbb tagadni egy ilyen okozati összefüggés meglétét, és lenézően mellőzni e téma kutatóit, mint vállalni a fáradságos bizonyítékgyűjtést és a pénzhatalmat kiszolgáló hivatalos tudományosságnak és médiumoknak - gyakran egzisztenciális lecsúszást is magával vonó - mellőzését. Úgy véljük, hogy az egyedüli logikus válasz minden okozati összefüggést hangsúlyozó konspirációs elméletre csak az lehet: Már ismerünk

számos tény, de egyelőre nem ismerjük a teljes bizonyosságot. További kutatómunkára, valamint kemény és puha bizonyítékokra van szükségünk, hogy ez az elmélet vagy pedig a történelem mozgását kizárólag a véletlenekkel magyarázó másik elmélet az igaz. A tömegtájékoztatási intézmények sajnos nem kutatják sem nálunk, sem másutt egy ilyen háttérben működő HÁLÓZAT szerepét a napi események mögött. Az un. mainstream, azaz az éppen érvényesülő irányvonalat követő tudomány és tájékoztatás csaknem kizárólag a hivatalos véleményeket továbbítja és erősíti fel. Magyarországon úgy tűnik, hogy most már át-estünk a ló másik felére. Míg korábban gyakorlat volt a túltengő kommentálás, - a vélemény-újságírás - ma már az önálló kutatás és véleményalkotás szinte teljesen elmarad. Mintha tilos lenne önálló véleményt mondani, és csak a HÁLÓZAT álláspontját lehetne ismételni. Úgy véljük, hogy egy kutató addig is állíthatja, hogy kék az ég, amíg fáradságos munkával beszerzi az állítását cáfolhatatlanul alátámasztó bizonyítékokat.

Hazánk híres szülötte, Teller Ede, mondotta: „Az igaznak, a jónak és a szépnek harmóniában kell lennie. Az igazat feltétlenül meg kell mondani.” Carroll Quigley a HÁLÓZAT és az egyvilág civilizáció, - az új világrend - híve volt. De tudós is volt és az igazság elkötelezettje. Ezért megmondta, - és bizonyította is -, hogy a pénzvilág létrehozott egy történelemformáló titkos HÁLÓZATOT, amely széleskörű magán- és közintézmény rendszerrel rendelkező, államok feletti hatalom, és amely máris úgy működik, mint egy világállam globális kormányzata. A HÁLÓZAT elkülönülő érdekcentrum, autonóm döntési központ, amelynek a saját stratégiai céljait szolgáló önálló politikai programja és bőséges pénzügyi forrásokra támaszkodó költségvetése van, továbbá elegendő formális szervezettel és informális kapcsolattal rendelkezik ahhoz, hogy politikáját a gyakorlatban is megvalósítsa. Quigley csak azt kifogásolta, miért akar ez a HÁLÓZAT feltétlenül titokban maradni, miért olyan végletesen titkolódzó, hiszen, - mint meggyőződéssel vallotta - céljai tisztességesek és az egész emberiség érdekeit szolgálják. Valóban - és ezt már mi kérdezzük - miért kell világiobbító célokat minden eszközzel titokban tartani? Miért kell az ilyen célokért küzdő szervezeteknek - pl. a HÁLÓZAT szolgálatában is álló különböző szabadkőműves irányzatoknak - még ma is a teljes és szigorúan szankcionált titoktartást megkövetelniük tagjaiktól? Ha nem lenne ez a túlzásba vitt, szinte fanatikus titkolódzás, akkor talán arról sem kellene vitatkozni többé, hogy van-e a pénzvilág szolgálatában álló egységes stratégiát követő, „összeesküvő” HÁLÓZAT vagy csupán képzeletdús emberek alaptalan fantazmagóriája az egész. A jelenlegi Magyarországon is felállhatnának az érintett közéleti személyek az Országgyűlésben, a kormányban, a pártokban, valamint a többi állami és társadalmi közintézményben és bejelenthetnék, pl. azt, hogy mióta tagjai, mondjuk, valamelyik szabadkőműves páholynak, vagy más hasonló szervezetnek, és azt is elmondhatnák, hogy páholylojalitásuk mennyire egyeztethető össze az alkotmánnyal és a választópolgárokkal szemben vállalt lojalitásukkal? Közérdeklődésre tartana igényt az is, ha megvilágítanák, hogy konfliktus esetén melyik lojalitásuknak adnak elsőbbséget és miért? Csak az ilyen közéleti őszinteség, valamint a könyörtelen nyíltsággal elvégzett kutatás révén szerzett tudás bizonyossága szüntethetné meg az ezredvégi nagy borzongást és űzhetné el a rettegő emberiségtől a pénz hatalom fenyegető despotizmusának lidércálmát. Ebben a vonatkozásban lenne egy „Globális Nyílt Társadalomra” szükség, amely nemcsak a pénztőke térbeli, időbeli és mennyiségi korlátokat nem ismerő terjeszkedése számára nyitott, hanem megnyílik a jogos tájékozódással szemben is, felhúzza a pénzvilág - és HÁLÓZATA - félelmetes titkolódzásának a vasfüggönyét. Globális, mindenre - a titkos és féltitkos társaságokra is - kiterjedő nyíltságra és őszinteségre lenne szükség, de minél előbb.

Most térjünk át a magyar viszonyokra és tegyünk fel egy kérdést hazánkra vonatkozóan. Mi az oka annak, hogy a legkülönbözőbb kormányoknak (Lázár György, Grósz Károly, Németh Miklós, Antall József, Boros Péter, Horn Gyula és - sajnos - Orbán Viktor kormányának is) a monetáris politikája - jelentéktelen ingadozásoktól eltekintve - a lényegét illetően szinte

teljesen változatlanul tart a mai napig? Kinek kedvez ez az adósságfizetést a legfőbb nemzeti kötelezettséggé tevő politika? Hogyan lehetséges, hogy látszólag oly ellentétes politikai pártok ennyire azonosan ezt a politikát folytatták és folytatják? Mindez pusztán véletlen? Csakúgy magától történik? Hogy ezt a vak hitet a véletlen eme abszolút hatalmában elfogadhassuk, ahhoz fatalistának kellene lennünk, szélsőségesen irracionálisnak. A homály azonban oszlik, mihelyt feltételezzük, hogy a beindult bomlási folyamatok az egykori szovjet birodalomban nem csupán a véletlenek sajátos összjátékának tudhatók be - erről már többkötetnyi tényanyag áll a rendelkezésre -, hanem gondosan előkészített stratégia, számos taktikai húzás, anyagi érdekek és sok pénz is alakította az események menetét.

A szervezett magánhatalom és a közélet

Kik és miért terveznek nemcsak évekre, évtizedekre előre, de tényekkel bizonyíthatóan évszázados távlatokban is? Miért teszik, hogyan teszik, kikre támaszkodva teszik? A kutatóknak már elegendő tény áll a rendelkezésére és akár mi is válaszolhatnánk ezekre az egyáltalán nem költői kérdésekre, de legyünk óvatosak és egyelőre csak gondolati kísérletként képzeljük el, hogy van egy igen fegyelmezett, nagymúltú titkos világszervezet, - amelynek ismeretlenségbe burkolódzó felső vezetői megegyeznek a nemzetközi pénzügyi közösség legfőbb irányítóival - és annak van egy helyi csoportja Magyarországon is. Ez kifelé - a jég-hegy csúcsaként - meg is mutat valamicskét magából a társadalomnak. Ez a látható részecske dezinformációs célból magát jótékonykodási egyesületnek és a világ jobbításán fáradozó bogaras urak (és most már hölgyek is) rendszeresen vacsoráztató társaságának mutatja. De akkor mi végre a rendkívül szigorú és kemény büntetésekkel szankcionált titoktartási kötelezettség, az agy szisztematikus átmosását szolgáló misztikus rituálék, a minden máshoz való tartozást megelőző lojalitás és a feltétlen engedelmesség megkövetelése az előjárók iránt? Ma már azt halljuk, olvassuk, hogy az egyetlen valódi titok, hogy nincs titok. Titok tehát nincs, mégis a titoktartás a legfontosabb kötelezettség, amelyre ma is szigorú esküt kell tenni bizonyos exkluzív szervezetekben és társaságokban. Miért, ha igazi titok nincs? Csak azt hihetjük, hogy azért, mert a titoktartás, különösen a nem létező titok megtartása edzi, erősíti a jellemet, erényessé teszi az embert.

Játszunk csak a gondolattal, hogy eme ártalmatlan vacsorázók csupán azt beszélnek meg, hogy legközelebb kinek és hogyan segítsenek jótékonykodási akcióik során. Ezt kell annyira hétpecsét alatt tartaniuk? Nyilván nem. Ha viszont azt feltételezzük, hogy ezen ártalmatlan társaságok felső és még saját tagságuk előtt is ismeretlenségbe burkolódzó hierarchiáit nemzetközi központból irányítják és azok politikai célokat is követnek, pl. azt, hogy embereiket beépítik titkos megbízatásokkal a politikai pártok vezetőségeibe, a különböző állami, politikai, társadalmi, kulturális intézményekbe, a bankokról és tőkés társaságokról most nem is szólva, de kiemelve a szakszervezeteket, egyházakat, az egyetemeket, a szellemi műhelyeket és az állítólag szabad és független tömegtájékoztatást, akkor azonnal kiviláglik, hogy mekkora szükség van a titoktartásra. Ha ez nem érvényesül, akkor az bizony komolyan veszélyezteti az egész szervezet tevékenységét, amelynek korszakalkotó célja nem kisebb, mint az örök békét és az „örök boldogságot” - legalábbis a hatalmas pénzvagyont felhalmozók szűk csoportjának az örök hatalmát és boldogságát - meghozó Globális Uniónak a megvalósítása, amelynek gazdasági alapja, az általánossá tett, kamatszedő magánpénzrendszer már kiépült. Kamatmentes közpénzrendszer is működhetne, amely a termékeket előállító és szolgáltatásokat nyújtó, értékelőállító embereknek biztosítaná az elsőbbséget a pénzarisztokrácia értéket elő nem állító, lényegében élősködő, spekulációs tevékenységével szemben. De éppen ezt kell megakadályozni. És ez az igazi nagy titok.

A most megvalósuló új világrendet jelentette be az a kis könyvecske, amely 1940-ben az Egyesült Államokban és Kanadában jelent meg. A 113 oldalas könyvecske címe: „The City of Man. A Declaration on World Democracy.” („Az ember városa. Deklaráció a világdemokráciáról”)/27/ A rendkívüli tartalmú könyvnek, amely már 1940-ben közli velünk azt, ami most bontakozik ki a szemünk láttára, nincs szerzője, de van viszont 17 kiadója. Köztük Reinhold Niebuhr, Frank Aydelotte, Thomas Mann és Oscar Jaszi. Jászi Oszkár az 1920 után lefoglalt szabadkőműves dokumentumok szerint a Martinovics Nagypáholy nagymestere volt és a francia Grand Orient (Nagyoriens, vagy Nagy Kelet) fennhatósága alá tartozott, annak utasításait hajtotta végre. A „Kelet” c. lap 1911. júliusi számában ezt írta Jászi: „Vitatható, hogy a szabadkőműves páholyok jótékonyági egyletek lennének. Ahhoz, hogy jótékonykodjunk, nincs szükség szövetségre, borköténnyel és a szalagokkal teleaggatva...” „Nem! Mi egy új társadalmi rend alapjait építjük. Ehhez van szükség a teljes titoktartásra összejöveteleinken. A jótékonykodás csak álcázást szolgáló palást, amit levetünk, ha már nincs rá szükségünk. A titoktartási fogadalomnak nincs semmi értelme, ha csak jótékonykodásról lenne szó, és a félelmetes szabadkőműves eskü is felesleges lenne.” /Németből fordítottam vissza, tehát eltérhet az eredeti magyar szövegtől./ A „City of Man” c. könyvecskét a HÁLÓZAT láthatatlan hierarchiájának a parancsára végül is begyűjtötték 3 hónapra rá, hogy megjelent. De mivel előzőleg százezres példányban terjesztették, nemcsak az Egyesült Államokban és Kanadában, hanem Európában is, így néhány példány megmaradt a könyvtárak elzárt részlegeiben.

A HÁLÓZAT budapesti kirendeltsége?

A HÁLÓZAT legfontosabb intézményei közé tartoznak - a világ szinte minden országában - a gyakorlatilag független központi bankok, jegybankok, nálunk a Magyar Nemzeti Bank. A szigorúan őrzött banktitok, - az MNB elnöke, pl. saját hatáskörben 20 évre minden lényeges adatot letiltkosíthat, - biztosítja többek között a megfelelő irányításukat. De most játszunk el azzal a gondolattal, hogy Magyarországon talán már CFR-típusú hierarchia is van, amely minden fontos helyen bent tartja tagjait, akik valójában csak neki engedelmeskednek, akkor, pl. választ kaphatunk arra, hogy miért olyan meglepően azonos a látszatra, vagyis a másodlagos kérdésekben oly különböző pártok és kormányok gazdasági és pénzügyi politikája. Elfogadva ezt a munkahipotézist, arra is választ kaphatunk, hogy kormányra kerülve miért felejtették el ezek a pártok azonnal választási programjaik jelentős részét és tértek át pragmatizmusnak elnevezett politikára, amely valójában ennek a rejtett hierarchiának az érdekeit szolgáló politika, választási célokból kicsit másként csomagolva. Az ismert, hogy Magyarországon már működik 1992 óta a new yorki CFR-hez és a londoni RIIA-hoz hasonló, - e két intézménnyel és társszervezeteikkel feltehetően együttműködő - elit szervezet, a ma mintegy 200 tagot számláló Magyar Atlanti Tanács. Hírt adott a sajtó arról is, hogy 1996 májusában a jelenlegi miniszterelnök, Orbán Viktor, megszervezte az Új Atlanti Kezdeményezés Magyar Nemzeti Bizottságát. Ezt követően került sor 1996. május 11-12-én Prágában arra a nagyszabású nemzetközi konferenciára, ahol testet öltött, szervezetté formálódott az az „új atlanti kezdeményezésnek” nevezett mozgalom, amelyet 1994-ben neves amerikai és európai személyiségek, köztük Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Margaret Thatcher és Helmut Schmidt kezdeményezett. Csak aki ismeri az említett személyiségek HÁLÓZATBAN viselt magas rangját és fontos irányító szerepét, tudja kellően felmérni a prágai tanácskozás jelentőségét.

Ha azt feltételezzük, hogy a Magyar Atlanti Tanács, - amelynek eddigi vezetői között ott találjuk Bod Péter Ákos és Jeszenszky Géza volt elnököket, valamint Somogyi Ferenc jelenlegi elnököt, - valószínűleg hasonló szerepkört betöltve működik, mint testvérintézménye

a new yorki CFR, a Külkapcsolatok Tanácsa, akkor tagjait a magyar pénzügyi, gazdasági, politikai, tudományos és tájékoztatási elit soraiban kell keresnünk. Ha a CFR tevékenységéből indulunk ki, akkor azt is el lehet képzelni, hogy a jelenlegi kormányzó koalíció stratégiája is nagyrészt itt vagy hasonló szakértői helyeken lett kidolgozva. Ahogyan a CFR-t is a nagy alapítványok, a pénzügyileg erős bankok, biztosítók, befektetői cégek, nagyvállalatok finanszírozzák és csak csekély mértékben a személyek által fizetett tagdíjak, úgy a magyar Atlanti Tanács és a hasonló szervezetek szakmai háttérmunkájának a pénzügyi fedezetét is feltehetően a korporációs tagok, azaz a bankok, befektetői cégek, nagyvállalatok, alapítványok támogatása biztosítja. Bizonyos programjaikhoz és rendezvényeikhez állami támogatásban is részesülnek. Az Egyesült Államokban gyakorlattá vált CFR-típusú kormányzás hazai kezdeteit az is alátámaszthatja, hogy a jelenlegi kormányba, pl. több kulcsfontosságú tárca birtokosa nem a FIDESZ-ből, illetve a többi koalíciós pártból, hanem ilyen szakértői testületekből érkezett. Ha azonban egy kormányzati politika háttérszervezetekben is formálódik, ahol feltételezhetően együtt van a domináns pénzügyi elit és a tőle függő, másodhegedűs politikai elit, akkor sajnos tudomásul kell venni a választópolgároknak, hogy az így készülő kormányprogram elsősorban a banki-pénzügyi-befektető elit kívánságaira lesz figyelemmel. Ezért szinte biztos, hogy egy így készülő program szerint, pl. az adózási fegyelmet majd szigorítani kell, hiszen a beszedett adó egyharmada kamat formájában a pénzvagyron tulajdonosokhoz kerül már évek óta. Az állam kamatterheit csökkentő monetáris intézkedések kidolgozása viszont szóba sem kerülhet, mert az már sértené a pénzügyi elit érdekeit. Pedig megfelelő monetáris politikával csökkenteni lehetne az államadósságot, pl. az állampapírok nemzeti banki pénzzel történő fokozatos visszavásárlásával, a banki konszolidációhoz nyújtott összegek utáni kamatfizetés leállításával, az u.n. nullás állomány visszaállításával, a konkrét gazdasági programokhoz kötött kamatmentes, illetve kedvezményes kamatozású finanszírozással. A drága hitelek egy részét kiküszöbölő kereskedelmi váltók használatát is be lehetne újból vezetni és a reálgazdaságban elérhető profinnál kisebb kamatot szabadna csak fizetni az államkötvények után. Így a pénz a parazita jellegű spekuláció helyett inkább az értékelőállító reálgazdaságba kerülne befektetésre. A költségvetést terhelő kamatterheknek az említett módon való csökkentése viszont lehetővé tenné a jelentős adókönnyítéseket. Ez lenne a választópolgárok túlnyomó többségének az igazi érdeke.

Hogy mennyire aktuális probléma a különböző háttér-hierarchiák, titkos és féltitkos szervezetek tagjainak jelenléte a közéletben, azt jól bizonyítja, hogy egy olyan fejlett demokratikus államban, mint Nagy Britannia, a kormány 1997-ben elrendelte: ezután minden rendőrségi és igazságszolgáltatási állásra jelentkezőnek nyilatkozatot kell tennie, hogy tagja-e valamelyik szabadkőműves szervezetnek (páholynak). Ez a rendelkezés a szabadkőművességet a legérzékenyebb pontján érinti, mivel annak legfontosabb működési elve a feltétlen titoktartás és a szabadkőműves tagságot - csekély számú engedélyezett kivételtől eltekintve - szigorúan titokban kell tartani. Tony Blair kormánya ezt a szokatlanul erélyes lépést egy olyan országban kényszerült megtenni, ahol mintegy egymillió szabadkőműves van. (Talán éppen nagy számuk és túlzott befolyásuk miatt vált elkerülhetetlenné ez a kényelmetlen lépés). A brit kormány nyilvánosságra hozza azon állások jegyzékét, amelyekre az új előírás kiterjed. Jack Straw brit belügyminiszter azzal indokolta a rendelkezést, hogy „az olyan titkos társaságokban való tagság, mint a Szabadkőművesek, a pártatlanság és objektivitás hiányának a gyanúját vethetik fel. Ezért a nagyközönségnek feltétlenül ismernie kell a tényeket.” A bevallásért az érintett szabadkőműveseké a felelősség. A brit belügyminiszter azt is közölte: felkéri a brit szabadkőművesek nagymesterét, Kent grófját - II. Erzsébet királynő unokatestvérét -, hogy tegyen eleget az új, egyelőre még csak önkéntes bevallást kérő szabálynak.

A közélet szereplőinek lojalitása egy titkos, vagy csak titkolódzó társasághoz konfliktusba kerülhet az alkotmány iránti és a választóikkal szemben vállalt kötelezettségeikkel. Ezért

kellene mielőbb alkotmányosan szabályozni, hogy a megválasztott párt és politikusa kormányzó erőként kötve legyen választási programjához, ha pedig azt nem tudja teljesíteni, akkor köteles legyen idő előtt lemondani. A népszuverenitásból származó legitimitás csak addig illetheti meg a kormányt és a választott politikust, amíg olyan programot hajt végre, amelyért megválasztották. Mihelyt eltér attól, már illegitim. Ilyenkor új választásokat kellene kötelezően tartani, illetve a választási ígéreteit megszegő politikusnak le kellene mondania, vagy biztosítani kellene a választópolgárok számára visszahívásának törvényes lehetőségét. Ma Magyarországon egy „demokratikus” választás sajnos nem egyéb, mint annak előntése, hogy a következő négy évre melyik pártot és politikust illesse meg a népszuverenitással való - minden következmény nélküli - visszaélés lehetősége és előjoga.

A szervezett magánhatalom és az illuminátusok

Ami az államelméletet illeti, elég sok következménye van annak, ha abból indulunk ki, hogy van egy gyengülő, sorvadó közhatalom, amely formálisan még a népszuverenitás ellenőrzése alatt áll és létezik a pénzvagyon tulajdonosainak öröklődésen, kooptáción alapuló és koordináltan működő szervezett magánhatalma, amely már teljesen kivonta magát a népszuverenitás kontrollja alól. A pénzoligarchia a hitelpénz kreálás jogát megszerezve, a kamatrendszer bevezetésével adót szed a társadalomtól, amely így évente 2-3 hónapot ingyen neki dolgozik. Ez a hatalmas pénzügyi eszközökre támaszkodó szervezett magánhatalom már nemcsak maga alá gyűrte a pénztelen és más vonatkozásban is eszköztelen civil társadalmat, hanem beépített emberein, a korrupció különböző rafinált formáin keresztül kiterjesztette befolyását a közhatalomra is. A szervezett magánhatalom azonban **nem azonos a maffiával**, - a szervezett bűnözéssel - noha bizonyíthatóan vannak érintkezési pontok a kettő között. Most csak arra utalnék, hogy a különböző szabadkőműves mozgalmak titkos irányítására **Adam Weishaupt** (1748-1830) vezetésével 1776. május 1-én létrehozott - kvázi szabadkőműves - **illuminátus rendet** a szerveződő és hosszú távú stratégiáját már ekkor felvázoló nemzetközi pénzhatalom finanszírozta. A maffia pedig az illuminátus rendhez tartozó olasz carbonari mozgalom vezetőjéről, **Giuseppe Mazziniről** (1805-1872), kapta az elnevezését: „**Mazzini autorizza furti, incendi e attentati.** (Mazzini engedélyezi a lopást, gyújtogatást és merényletet.)” Egyes kutatók őt tekintik a maffia megalapítójának.

Winston S. Churchill, aki többször volt a brit kormány tagja és kétszer a miniszterelnöki posztot is betöltötte, a következőket írta a titkos illuminátus rend tevékenységéről az „Illustrated Sunday Herald” 1920. február 8-i számában: „Az „illuminátusok” széles körben elterjedt és egyre növekvő összeesküvése világosan felismerhető szerepet játszott a francia forradalom tragédiájában. Ez lett a 19. században minden felforgató mozgalom hajtórugója; és végül, az európai és amerikai nagyvárosok alvilágának ez a kivételes személyiségekből álló bandája, most az orosz népet ragadta meg a hajánál fogva és az óriási birodalom vitathatatlan urává vált.” /28/

A szervezett magánhatalom titkolódik

Mivel a szervezett pénzhatalomnak kapcsolatrendszere révén csaknem teljes a hegemoniája az írott és elektronikus tömegtájékoztatás felett, az állampolgárok többsége nem képes átlátni a manipuláció sűrű ködfüggönyén, tehát még a megmaradt formális jogaival sem képes élni. Ilyen viszonyok között már elavult beszélni az államhatalmi ágak klasszikus felosztásáról, hiszen a törvényhozói, bírói, alkotmánybírói és végrehajtói hatalom kompetenciája nem terjed túl a szervezett hatalom egyikének, az egyre gyengébb közhatalomnak, - államhatalomnak - a megosztásánál. De ki fékezi meg a mindent leigázó, oligarchikus, sőt abszolutisztikus és tekintélyuralmi módszereket alkalmazó, betegesen titkolódzó szervezett magánhatalmat? Képviselőit védi a magántulajdon szentsége, sőt: ma már olyan jogok alanyai is, amelyek csak természetes személyeket illethetnének meg egy egészséges és nem degenerált jogállamban.

Ma a szervezett magánhatalom a legtöbb visszaélést talán a magántitok túlzott kiterjesztésével, a fontos közérdekű információknak a társadalomtól való visszatartásával, elrejtésével követi el Magyarországon. Jelentős részben a keretein indokolatlanul túlfeszített banktitok tette lehetővé azokat a tíz- és százmilliárdos banki visszaéléseket, amelyek pénzügyi következményeit az egész társadalom kénytelen viselni a költségvetés útján. Az információ pénz és hatalom. Ha a közösség fontos érdeke védelmében alkalmazzuk az információ eltitkolását, akkor az szükséges és jogos, és nem tekinthető visszaélésnek. Amikor azonban a szervezett magánhatalom, egy magáncsoport, vagy csak egy magánszemély kap lehetőséget olyan információ elhallgatására, pl. banktitok címén, amelyek megismerése a köz érdekében állna, mert rá vonatkozik, mert ő viseli a következményeit, akkor az már visszaélés. A titok, a titkolódzás, a közérdekű információ elhallgatása hatalmi fölényt biztosít annak, aki ezzel élhet és visszaélhet. Ez mélységesen ellenkezik a demokrácia alapelveivel. Ezért szigorúbban kellene megvonni a védelemben részesíthető titkok körét. Társadalmilag szükségtelen, sőt káros, ha a magántitok a közérdekű titokkal azonos elbírálásban részesül. A pénzrendszer működése, a pénzvagyton tulajdonosok döntései sok más polgár sorsát érintik, hiszen a pénzrendszernek amúgy is közirányítás alatt kellene állnia. Ha ezek a privát döntések jogilag és etikailag kifogástalanok, akkor szükségtelen a ma érvényben lévő - eltúlzott - titokvédelem.

Az államelméletben ma azt kell kidolgozni, hogy miként lehetne az ember, az állampolgár, a természetes személy jogait helyreállítani a közhatalom, az állam megerősítésével és a pénzvagyton diktatúrájának, a pénzpiac, a bankok és az óriás vállalatok monopolhatalmának a visszaszorításával. Ez az erősen centralizálódó, mindent a profit egydimenziós szemüvegén szemlélő rendszer ugyanolyan ellentéte a szabadvállalkozáson alapuló piacgazdálkodásnak, mint a kommunista diktatúra állammonopolista tervgazdálkodási rendszere volt. Ez a monopolrendszer lehetetlenné teszi a gazdasági demokráciát, e nélkül viszont nincs valóban demokratikus állam és társadalom. A szélsőségesnek tekinthető neoliberális dogmákkal ellentétben nem gyengíteni, hanem erősíteni kellene a demokratikus állam közhatalmát a pénzvagyton szervezett magánhatalmával szemben.

Az egyik - talán legfontosabb - feladatunk annak kimunkálása, miként lehetne megerősíteni úgy az államot, hogy az fokozottan a népszuverenitás valódi kifejezője legyen, és egyben képes legyen megfékezni a mindent maga alá gyűrni akaró szervezett, transz- és szupranacionális, sőt ma már globális magánhatalmat. Az egyik védekezési lehetőség **a nemzetállamnak a jogaiba való visszahelyezése, maradék gazdasági és pénzügyi szuverenitásának - politikai szuverenitása alapjának - a megőrzése.** A nemzetállam hagyományos szuverenitási jogosultságával olyan döntési szintet és erőközpontot képez, amelynek a segítségével elvileg felmondhatja az uzsoracivilizáció játékszabályait és áttérhet egy **kamatmentes, természetes gazdasági**

rendre. Ez talán a legfontosabb oka annak, hogy a HÁLÓZAT egyik célja a nemzetállamok felszámolása lett.

Világméretű krízis és a lehetséges válaszok

Hogy a HÁLÓZAT milyen világrendet akar, azt nemcsak a szakirodalomból és a már lezajlott események tanulmányozásából állapíthatjuk meg, hanem abból is, hogy mi játszódik le a szemünk előtt. Az a több száz éves nemzetközi rendszer, amelynek alanyai a meghatározott területtel és lakossággal rendelkező nemzetállamok voltak, gyökeres átalakuláson megy keresztül. A népszuverenitás elve szerint működő, önálló hatalmi-döntési központot képező nemzetállamok fokozott ütemben olvadnak be a ma már földrészeket átfogó integrációs alakulatokba és kezdik elveszíteni jelentőségüket. A társadalom meghatározó alapegységei többé nem a szuverén természetes személyek, hanem az absztrakt jogi személyek és azok társulásai. Ezekből az elvont társulásokból épülnek fel az új nemzetközi rendszer alanyai, a világtrösztök, a multinacionális vállalatbirodalmak, a nagy nemzetközi bankok, biztosító-társaságok, és más transznacionális pénzügyi befektető szervezetek. Ez az értelme a globális vállalatóriások, bankok, pénzintézetek megszületésének napjainkban. Ezek a különböző típusú korporációs-államok veszik át a hagyományos államok szerepkörét, és ők válnak a tényleges döntési központokká, a szuverenitás igazi hordozóivá.

Ezek a korporációs államok azonban nem demokratikusak, mivel magántulajdonban vannak, és tulajdonosaik szabadon rendelkezhetnek velük. Irányításuk ennek megfelelően nem demokratikus, hanem autokratikus, sőt diktatórikus. A területileg lehatárolt, horizontális államokkal szemben ezek funkcionális, vertikális államok. Funkciójuk révén a világ szinte bármely térségében jelen lehetnek, működhetnek. Ellentétben a területhez, lakossághoz, nyelvhez, kultúrához kötött, zárt és merev hagyományos állammal, a korporációs állam rugalmas, képlékeny, dinamikus, folyamatosan változik, egyesül, szétválak, megszűnik, újra alakul. Ma már ezek a dinamikus és funkcionális világtrösztök, bank- és pénzügyi óriások a tényleges döntési és hatalmi központok. Hatalmuk azonban a köz által nem ellenőrzött magánhatalom, amellyel igen könnyű visszaélni a társadalom többségének a rovására. Szinte bizonyos, hogy rövid időn belül ők lesznek a „Világ Egyesült Államok”-nak, (Egyesült Világállamnak), azaz a Globális Uniónak a tényleges tagállamai. A szuverenitásukat fokozatosan elvesztő hagyományos államok és a valódi hatalommal rendelkező korporációs államok rendszere egymást kiegészítve - valószínűleg tartósan - fennmarad. A „belügyekbe való be nem avatkozás korszaka” azonban máris véget ért, ezt jól szemléltetik az 1999 évi koszovói események. A HÁLÓZAT a tényleges hatalommal többé nem rendelkező hagyományos államokkal várhatóan a jövőben is szigorúan be fogja tartatni a formális demokrácia játékszabályait. Ezzel ugyanis megnyugtató homályba lehet burkolni a korporációs magánállamok pénzügyi eszközökkel gyakorolt kemény diktatúráját. A hagyományos állam megmaradó, sőt erősítendő feladata még az adóztatás, valamint a korporációs állam külső és belső biztonságának a fegyveres erővel történő szavatolása, közpénzből természetesen. A korporációs állam - a jelek szerint - nem képes a nemzetállam közösségépítő és közösségfenntartó feladatait ellátni, mert ez az új típusú, kozmopolita állam nem az emberi élet sokoldalú kibontakoztatására törekszik, hanem egyedüli célja a profitszerzés. Létezésének értelme nem az ember és a közérdek szolgálata, hanem a pénzvagyton tulajdonosok folyamatos gazdagodásának minden eszközzel való biztosítása. A csupán névleges hatalommal rendelkező hagyományos államok tehát fennmaradnak, mert etnikai, nyelvi és kulturális egységként, a demokrácia látszatának fenntartóiként, továbbra is szükség van rájuk. Legfontosabb feladatuk azonban már most is a korporációs magánállamok legitimálása, az államok feletti integrációs és globális szervezetek döntéseinek a regionális végrehajtása és az önkormányzati jellegű igazgatás.

A láthatóvá vált tényekből arra is lehet következtetni, hogy az új világrend társadalmi modellje a kettőstagozódású társadalom: az egyik pólust a pénzvagyon tulajdonosokból, a korporációk irányítóiból, valamint a politikusokból álló integrált hatalmi elit, a másik pólust pedig a társadalom tőlük függőhelyzetben lévő többi tagja alkotja. A kétpólusú társadalomnak két változata alakult ki a XX. században: az egyik a nyíltan diktatórikus szocialista és a másik a formális demokráciával álcázott, ugyancsak diktatórikus kapitalista változat. Mindkét rendszer a hatalmi elit uralma a társadalom függőhelyzetű, alávetett többsége felett. A pártállami elit ezt az uralmat állami kényszer útján, állammonopolista-adminisztratív eszközökkel gyakorolja. A finánckapitalizmus integrált hatalmi elitje pedig a magánpénzmonopólium és a kamatszedés formájában történő magánadóztatás útján uralkodik. Mindkét elituralom azonban szegénylős, ezért szépítgetőn vagy szocialista, vagy kapitalista demokráciának nevezi magát. A HÁLÓZAT általában nem kormányoz közvetlenül, de mindenki, akinek döntőszerepe van a hatalom gyakorlásában, az valahogyan kapcsolódik a HÁLÓZAT-hoz és annak így vagy úgy a befolyása alatt áll.

Az új világrend tehát elitista, központilag vezérelt társadalom lesz, mert a HÁLÓZAT nem bíz a tömegdemokráciában, „a nép kormányzásában, a nép által, a népért”, ahogyan azt Lincoln, egykori amerikai elnök megfogalmazta. A HÁLÓZAT a könnyebbik utat, a társadalom tudatának a manipulálását választotta a tömegtájékoztatási eszközök tulajdonbavétele, befolyásolása és ellenőrzése révén. Miközben folyik az alapvető emberi jogot képező sajtószabadság és a sajtó függetlenségének a propagandisztikus dicsőítése, a valódi sajtószabadságot most már nem a szervezett államhatalom, hanem a szervezett magánhatalom veszélyezteti. Ma már nem az állami hatóság cenzúráz, hanem a magánpénzvagyon. Lester F. Ward professzor a „Tiszta Szociológia” c. könyvében idézi John Swintont a New York Times egykori főszerkesztőjét, aki egy new yorki sajtóbanketten többek között ezeket mondta:

„Amerikában nincsenek független újságok, kivéve talán egy-két vidéki lapot. Tudom, és Önök is tudják, hogy senki nem mer közülni igazán őszintén írni, mert ha megtennénk, ezeket a cikkeket sohasem nyomtatnák ki. Nekem jelentős összeget fizetnek azért, hogy ne közöljem nézeteimet abban a lapban, amelyikben írok, hanem őrizzem meg azokat magamnak. Ha ragaszkodnék saját véleményem megírásához, illetve megjelenéséhez, akkor 24 óra alatt kitennének az állásomból. Az az ember, aki elég esztelen lenne saját gondolatait nyíltan megírni, rövid idő múlva az utcán találná magát és más foglalkozás után nézhetne. A new yorki újságíró feladata: hazudni, fenyegetőzni, hajbókolni Mammon lábai előtt, eladni országokat és nemzeteket, fizetésért, azaz a mindennapi betevő falatért.

A háttérben meghúzódó gazdagok szolgái és eszközei vagyunk. Marionettek vagyunk. Ők rángatják a zsinort, mi pedig táncolunk. Időnk, tehetségünk, munkánk és életünk, ezeknek az embereknek a tulajdonát képezi. Szellemi prostituáltak vagyunk.”

Ezt jól kiegészíti David Rockefellernek, a CFR, a Trilaterális Bizottság, a Bilderberg Csoport tagjának, a HÁLÓZAT egyik legfelsőbb vezetőjének - több forrás is a HÁLÓZAT CÁRJÁNAK nevezi - az alábbi köszönete és dicsérete a sajtónak, amelyet 1991-ben, a Baden Badenben tartott titkos Bilderberg tanácskozás résztvevői előtt mondott el:

„Hálásak vagyunk a Washington Times-nak, a New York Times-nak, a Time Magazinnak és más lapok igazgatóinak, akik az eddigi tanácskozásainkon résztvettek, hogy tiszteletben tartották 40 éven át a diszkrécióra tett ígéretüket. Lehetetlen lett volna számunkra világátformáló tervünk kidolgozása, ha ezekben az években a sajtó nyilvánosságának a reflektor fényébe kerültünk volna. A világ ma már kifinomultabb és jobban elő van készítve arra, hogy a világkormányzat irányába meneteljen. Nem kétséges, hogy az intellektuális elit nemzetek feletti szuverenitása sokkal előnyösebb, mint a nemzeti önrendelkezés eddigi gyakorlata.”

Tény, hogy egyre mélyülő krízis közepette élünk. Tanúi lehetünk a globális gazdaság és társadalom, az új világrend fájdalmaktól kísért születésének. A krízis kínaiul így hangzik: **wei chi**. A **wei** azt jelenti: vigyázat, veszély! A **chi** pedig azt jelenti: alkalom a változásra. Valóban, ez a világtörténelmi korszakváltás óvatosságra int, mert nagy veszélyeket rejt magában. A pénzoligarchia népszuverenitás kontrollja nélküli új világrendje és a népszuverenitás mellett továbbra is kitartó valódi demokrácia megvalósítása között kell választani. A liberalizmus mai szélsőséges változata pedig nyíltan antiliberális és nem a valódi, hanem az alibi-demokrácia rendszere, mivel hirdetői már csak a privilegizált kisebbség szabadságjogait tartják szem előtt. A liberalizmus így vált antiliberálissá, a formális demokrácia pedig az elit oligarchikus uralmát elfedő kulisszává.

A most kialakulóban lévő korporációs nemzetközi rendszer a népszuverenitásra támaszkodó demokratikus - alulról jövő - technikákkal már nem ellenőrizhető. Az emberi civilizáció ismét választót áll. Vagy sikerül megtörni a pénzvagyion szupermonopóliumát és kialakítani a gazdasági demokráciát is felölelő emberközpontú társadalmat, amelyben az értéktermelő polgároké a vezető szerep, vagy pedig a pénzvagyion birtokosai egy totális világállam létrehozásával intézményesítik oligarchikus uralmukat. Tehát a népszuverenitáson alapuló valódi demokrácia és a pénzmonopólium birtokosainak az oligarchikus „kvázi demokráciája” között kell választani. A most kibontakozó globális korszak éppenúgy lehet egy emberközpontú, mint egy pénzközpontú civilizáció. Egyelőre még nem dőlt el véglegesen, hogy merre halad az emberiség. A jövő rajtunk is múlik. Wei chi!

Idézetek jegyzéke:

1. Csontos László - Király Júlia - László Géza, Az ezredvégi nagy borzongás, Közgazdasági Szemle, 1997. július-augusztus, 569-596 old.
2. Nesta Webster, Secret Societies, London 1924, p.IV.
3. Léon de Poncins, Stádium, Budapest, 1939. 100 old.
4. Dr. John Coleman, The Committee of 300, Carson City, Nevada, 1994, p. 108
5. Dieter Rüggeberg, Geheimpolitik, Wuppertal, 1993, Band 1, S. 29
6. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, Meppen, 1993, S. 89
7. Dr. James W. Wardner, The Planned Destruction of America, Altamante Springs, FL, p. 37
8. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, 1995, S. 53
9. W.G. Carr, Pawns In The Game, Christian Book Club, Palmdale, 1958, p. 155
10. Quina von Brackenhause, CFR-Anatomie einer Elite, VZD, 1977, S. 37
11. Eustace Mullins, The World Order, Staunton, VA, 1992, p. 284
12. Wright Patman, Money Facts, Washington, 1964 p.31
13. Carrol Quigley, Tragedy and Hope, The Macmillan Co., New York, 1965
14. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Band 2, Ewertverlag, Playa de Ingles, Gran Canaria, 1995, S. 222-224
15. Council on Foreign Relations, The Harold Pratt House, New York, Annual Report, 1995, Corporate Member Roster, p. 140-141
16. J.v. Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, 1993, S. 226

17. Joel Bainerman, The Crimes of a President, SPI Publishers, Inc. New York, 1992 p. 309
18. Eustace Mullins, The Secrets of the Federal Reserve, Stauton, VA, 1991 p. 28
19. Robert Gaylon Ross, Who's Who of the Elite, RIE, San Marcos, 1995
20. László Ervin, Harmadik évezred, A Budapest Klub első jelentése, Budapest, 1998
21. Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, 1993, S. 187
22. L. Fletcher Prouty, The Secret Team, Costa Mesa, CA, 1970 p. 195
23. The Crimes of a President, p. 306
24. Soros György, A globális nyitott társadalom felé, Népszabadság, 1997. december 34
25. J.W. Wardner, The Planned Destruction of America, p.64
26. The Crimes of a President, p. 312
27. Johannes Rothkranz, Die kommende Diktatur der Humanitat, Pro Fide Catholica, Durach, 1993 S. 9
28. Des Griffin, Die Absteiger, Wiesbaden, 1981, S. 108

Felhasznált irodalom:

- Yehezkel Dror: Ist die Erde noch regierbar? C. Bertelsmann, 1994
- Hamish McRae: A világ 2020-ban, Adu Print, Budapest, 1996
- Lester R.Brown: A világ helyzete, State of the Worldwatch Institute, A Föld Napja Alapítvány, Budapest 1994
- Francis Fukuyama: The End of History and the Last Man, The Free Press, New York, 1992
- Ralph Dahrendorf: A modern társadalmi konfliktus: Gondolat, Budapest, 1994
- Heller Ágnes - Fehér Ferenc: A modernitás ingája, T-Twins Kiadó, Budapest 1993
- Immanuel Wallerstein: After Liberalism, The New Press, New York, 1995
- Jeffrey Bell: Populism and Elitism, Politics in the Age of Equality, Washington 1992
- Christopher Lasch: Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy, New York, London 1995
- Dr. John Coleman: The Committee of 300, Carson City, Nevada, USA, 1994
- Marjorie Deane and Robert Pringle: The Central Banks, Penguin Books, New York, USA, 1995
- Zbigniew Brzezinski: Between Two Ages, The Viking Press, New York, 1970
- Aurelio Peccei: Die Zukunft in unserer Hand, Molden, München, 1981
- Peter Russell: Die erwachende Erde, Wilhelm Heyne Verlag, München, 1982
- Faragó Béla: Nyugati liberális szemmel, Magyar Füzetek könyvei 10, Párizs, 1986
- Modern ideológiák, Magyar liberalizmus,(válogatta: Tökéczki László) Századvég Kiadó, Budapest, 1993
- Alvin Toffler: Hatalomváltás, Európa Könyvkiadó, 1993

László Ervin: Kozmikus kapcsolatok, a harmadik évezred világképe, Magyar Könyvklub, Budapest 1996

László Ervin: Harmadik évezred, A Budapest Klub első jelentése, Budapest, Új paradigma, 1998

Joel Bainerman, The Crimes of a President, New York, 1992

G. Edward Griffin, The Creature from Jekyll Island, Westlake Village, CA, 1995

Noam Chomsky, World Orders Old and New, Columbia University Press, New York, 1996

William Greider, Secrets of the Temple, Touchstone Book, New York, 1987

Ron Chernow, The Warburgs, Vintage Books, New York, 1993

Pat Robertson, Új Világrend, Budapest, 1993

Johannes Rothkranz, Die kommende Diktatur der Humanität, I, II, III, Pro Fide Catholica, Durach 1993

Robert Gaylon Ross, Sr., Who's Who of the Elite, RIE, San Marcos, Texas, 1995

Eustace Mullins, The World Order, Staunton, VA, 1992

Eustace Mullins, The Secrets of the Federal Reserve, Staunton, VA, 1991

William Engdahl, Mit der Ölwanne zur Weltmacht, Der Weg zur neuen Weltordnung, Wiesbaden, 1993

Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewertverlag, Meppen, 1993

Lyndon LaRouche, The Road To Recovery, Leesburg, VA, 1999

James W. Wardner, The Planned Destruction of America, DeBary, FL, 1994

William Guy Carr, Pawns In The Game, Palmdale, CA, 1958

Wright Patman, A Primer On Money and Money Facts, Washington, 1964

L. Fletcher Prouty, The Secret Team, Costa Mesa, CA, 1973

A kamatkapitalizmus és a szervezett pénzhatalom

Günter Hannich német kutató több könyvében is foglalkozott azzal a rendszerváltással, amely a nyugati világ centrum-országaiban végbement. Legutóbbi „Börsenkrach und Weltwirtschaftskrise” (Tőzsdecsőd és világgazdasági válság) című munkájában ismerteti Ruhland professzornak azt a munkáját, amit a német egységet megteremtő Bismarck kancellár felkérésére végzett el. A Németország sorsáért aggódó Bismarck, a vaskancellár, arra kereste a választ, hogy miért végződött a történelemben minden magaskultúra szükségszerűen hanyatlással, és miért bomlott fel valamennyi világbirodalom a történelem során. A vaskancellár tudományosan megalapozott választ várt erre a kérdésre, és ezért a svájci Freiburg egyetemének politikai gazdaságtan professzorát, Ruhlandot, kérte fel a válaszolásra. Bismarck elmondta a professzornak, hogy nem egy újabb történelemkönyv megírását várja tőle, hanem azt, hogy sorolja fel - bizonyítékokkal alátámasztva - azokat az okokat, amelyek a birodalmak és a magaskultúrák hanyatlását, majd pusztulását eredményezték. Ruhland három évig dolgozott a válaszon. Mire elkészült a munkájával Bismarck már nem volt hivatalában és így a professzor válasza nem juthatott el olyan személyhez, aki annak következtetéseit a gyakorlatban hasznosíthatta volna. Ruhland megállapításai azonban figyelemreméltóak, annak ellenére, hogy a 19. század végén és a 20. század elején sem tudományos, sem közéleti megvitatásukra nem került sor. A freiburgi professzor szerint a történelemben mindig ugyanaz a romboló mechanizmus vezetett a népek és kultúrák, a virágzó birodalmak felbomlásához és pusztulásához. Jelen írásunk tárgya ennek a romboló mechanizmusnak az ismertetése.

Legyen a görögökről, a rómaiakról, az arabokról, vagy a spanyolokról szó, a hanyatlás és felbomlás végső okai mindig a gazdasági életben, közelebbről a pénzrendszerben lelhetők fel. A pénzrendszer szükségszerű degenerációját pedig a benne működő kamatmechanizmus idézi elő. Ez történt a felsorolt birodalmak esetében is. A romboló mechanizmus működésének menete szinte mindig ugyanaz volt. A kamatok egyrészt aránytalan vagyonszűkítéshoz, másrészt egyre növekvő eladósodáshoz vezettek. Ez létrehozta a kamatfüggőség viszonyait, annak összes gazdasági, és kulturális következményével együtt. A kamatfüggőség a társadalom dekadenciájához vezetett, megjelentek a „kenyér és cirkusz” perverz manipulálási módszerei, az általános hanyatlás pedig végül pénzügyi, gazdasági és társadalmi összeomláshoz vezetett.

Ezt az ismétlődő folyamatot az váltotta ki a felsorolt birodalmak esetében, hogy valamennyinek a gazdasági élete a pénzre, mint közvetítő közegre alapozódott. A pénzt azonban, mihelyt bevezetik a kamatok szedését is, már nemcsak a gazdasági folyamatok közvetítésére, hanem a vagyonszerzésre is fordítják. Ezen lehanyaglott és eltűnt egykori birodalmakban - hasonlóan a jelenlegi kamatkapitalizmus mára már globálissá vált rendszeréhez - a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló jeleket, a pénzt, kamat fizetése ellenében bocsátották a társadalom rendelkezésére azok a kivételezettek, akik a jelek kreálására és kiközlésére monopolhatalmat szereztek maguknak. Pénzhez egyesek ezekben a birodalmakban közönséges rablással és csalással jutottak. Mások a pénzzel való spekulációval, a kereskedelemmel, gazdasági ügyletekkel. Mihelyt kialakul a pénzvagyonos réteg, amely fokozatosan kisajátítja magának a hitelezés monopoliumát, akkor helyzete a társadalom többi részéhez képest egyre előnyösebbé válik. Minél több olyan pénzzel rendelkezett valaki, amelyre a mindennapi életében már nem volt szüksége, annál többet tudott kamatjáradék fejében kölcsönadni, és a kamat révén egyre gazdagabbá vált. Mihelyt kialakult a gazdaságban ez a helyzet, már csak idő kérdése volt, hogy a kamatautomatizmus működésbe lépjen, és átvegye a meghatározó szerepet. A kamatszedés, amely később kiegészült a kamatos kamat

követelésével is, lehetővé tette, hogy a pénz egyre kevesebb kézben halmozódjon fel. A munkát végző rétegek, elsősorban a földművelők, végzetesen eladósodtak. Ezt a társadalmi réteget annyira sújtotta az eladósodás, hogy a kamatmechanizmus következtében egész országok elnéptelenedtek, és a föld a szűk pénzvagyonos réteg kezében halmozódott fel. A római birodalom idején mindössze kétezer család birtokolta egész Rómát. A földművelő parasztság helyét a rabszolgamunka váltotta fel. Az önálló iparos réteg sem tudott az olcsó rabszolgamunkával versenyezni, és gazdaságilag tönkrement, elszegényedett. A római birodalomban az adós végső soron a saját szabadságát is kénytelen volt zálogba adni. Ha például egy kölcsönfelvevő már nem tudta fizetni a felvett kölcsönök kamatait, akkor a hitelező egyszerűen elvette személyes szabadságát, és adós rabszolgává tette. Mivel a kamatmechanizmus eredményeként a pénzvagyonos réteg egyre gyorsabban gazdagodott, a lakosság többsége pedig gyorsuló ütemben szegényedett, így a lakosság szinte elvérzett gazdaságilag. Ez szükségessé tette az állandó hódító háborúkat, hogy a helyükre rabszolga munkaerőt lehessen beállítani. A római birodalom a meghódított provinciákat könyörtelenül kizsákmányolta. A birodalom központi részei az alapvető élelmiszerek szempontjából egyre inkább távoli területek terményeire voltak ráutalva. A nagy távolság bizonytalanná tette az ellátást, és komoly zavarokat eredményezett. Erről Ruhland a következőket írja: „Miközben a római parasztok messzi országokban megsemmisítették az ellenséges hadseregeket, az alatt szülőhazájukban a kapitalizmus került egyeduradalomra. Ettől kezdve félreismerhetetlen a gyorsléptékben haladó hanyatlás. Néhány évtizeden belül megsemmisült az egykori római paraszti réteg.”

Az elszegényedett római polgárok olyan proletárréteget alkottak, amely ki volt szolgáltatva a gazdagok folyamatos megvesztegetésének, a kenyérrel és a cirkusszal való manipulálásnak. Azért, hogy a reménytelen helyzetbe került tömegeket féken tartsák, a legkülönbözőbb tömegszórakoztatási módszereket alkalmazták. Ekkor vezetik be a gladiátor küzdelmeket. A tömegek mesterséges izgatószerekkel való manipulálása, figyelmének szervezett elterelése természetesen azzal járt, hogy újabb és újabb eszközöket és módszereket kellett kitalálni az izgalom és a figyelemelterelés hatékonyságának a fenntartására. A folyamatos stimuláció ugyanis megköveteli, hogy vagy tartalma változzék, vagy intenzitása fokozódjék. Ezért például a gladiátorjátékokat egyre véresebbé tették, egyre nagyobb számban használtak fel vadállatokat, például oroszlánokat.

A polgárok zömének elszegényedéséhez a pénzvagyonos réteg rohamos gazdagodása társult, amely öncélú luxus és pazarló dőzsölés közepette kezdett élni. Ruhland professzor szerint Krisztus előtt 104-ben mindössze kétezer személynek volt vagyona Rómában. A nép elszegényedése, és ennek a kétezer személynek a példa nélküli meggazdagodása rendkívül rövid idő alatt zajlott le. Ezek a kiegyensúlyozatlan gazdasági viszonyok tükröződtek a közélet, a kultúra mélyülő dekadenciájában. Ebben a helyzetben már csak a pénzvagyonosok tudták érvényesíteni akarataikat. Az általános erkölcsi hanyatlás eredményeként eluralkodik a kíméletlen haszonlesés, az örökség-vadászat, és még a bírák is zsarolhatóvá és megvesztegethetővé válnak. A protekciózás, a magánkapcsolatok érvényesítése megakadályozta, hogy arra alkalmas - hozzáértő és erkölcsös - személyek intézzék a közügyeket, kerüljenek vezető pozíciókba. Még a magánszférában is gyökeresen átalakultak a szokások. A korábban szentnek és felbonthatatlannak tartott házasság könnyen megváltoztatható szerződéssé alakult át. Egyidejűleg kialakult és szinte iparrá fejlődött a prostitúció. Ruhland professzor így ír erről: „A római proletároknak szinte hiányzott minden lehetőségük arra, hogy tisztességes módon pénzt keressenek, miután a nagykapitalisták valamennyi termelőeszközt megszerezték maguknak, és mindenütt az olcsóbb rabszolgamunkát alkalmazták.” A kamat és kamatos kamat hatása ijesztő mértékűvé vált.

A hanyatlás következményeként a politikai vezetés is fokozatosan a pénzvagyron tulajdonosok és bankárok kezébe ment át. Polgárháborúk kezdődtek, és általánossá vált a társadalmi nyugtalanság. A hátrányos-helyzetűek féken tartása, a társadalmi béke megőrzése egyre több állami kiadást igényelt. Ez viszont megnövelte az adókat. A rendszer fokozatosan irányíthatatlanná vált, noha kézbentartására kemény jogszabályokat hoztak. Így, pl. betiltják a szabad foglalkozásválasztást, amit kényszerintézkedések váltanak fel. Ez annyira legyengítette belülről az egykor hatalmas római birodalmat, hogy a végén néhány ezer rosszul felfegyverzett barbár germán is el tudta foglalni a birodalmat. A teljesen eladósodott, és csődbe jutott államnak nem volt már pénze. Az általános hanyatlás eredményeként a pénzrendszer is eltűnt a gazdasági életből és átadta helyét a rossz hatékonyságú naturálgazdálkodásnak, az autarchiának és a cserének. Az általános társadalmi hanyatlás nem az oka volt a birodalom pusztulásának, hanem a kamatkapitalizmus rendszerének a következménye. A kamatmechanizmus létrehozta a pénzvagyron példátlan koncentrálódását, és a tőke korlátlan uralmát.

Günter Hannich a következőképpen foglalja össze Ruhland kutatási eredményeit, amelyeket a freiburgi professzor „A politikai gazdaságtan rendszere” című művének három kötetében tett közzé 1903. és 1908. között.

Róma hanyatlásának a tünetei és menete a következő volt:

- A lakosság növekvő eladósodása, a parasztság megsemmisülése, az ország elnéptelenedése.
- A világhódítást követi a rómaiak semmire tekintettel nem lévő nyerészkedése. A helytartó, az adóbérlő, a római kereskedő és pénzkölcsönző egymást szárnyalta túl a tartományok kiszípolozásában.
- A római parasztság eltűnésével a nép kenyérellátása egyre távolabbról történő gabona behozattal válik függővé.
- A példa nélkül álló választási megvesztegetések eredményeként a polgárok „kenyérhez és cirkuszhoz” jutnak.
- Az állam fegyveres erejét a magán-kamatjáradék behajtására használják a tartományokban és a szomszéd államokban.
- Mesés mértékben megnövekszik a gazdagság, a luxus, és az élvezetek hajszolása.
- Általánossá válik a közerkölcsök megromlása, az örökség-vadászat, az uzsora, a zsarolás, a bírák, és az állami hivatalnokok megvesztegetése. A korábban szentnek tartott és felbonthatatlan házasság könnyen felbontható szerződéssé válik. Erős mértékben fokozódik a prostitúció, a házastársak elhagyása és felgyorsul az ország elnéptelenedése.
- A nemesség fokozatosan eltűnik és a politikai vezetés a bankárok kezébe megy át. A világ kereskedői a fővárosban tömörülnek. Megkezdődnek a polgárháborúk.
- A proletárok állami költségen való ellátása, a kényszerszolidaritáson alapuló államszocializmus gyors kiszélesedéséhez vezet.
- Az államcsőd krónikussá válik. A lakosság létszámának csökkenése tovább tart. A pénzgazdaság fokozatosan eltűnik. Helyére ismét a naturálgazdálkodás lép.

Ha a római birodalom hanyatlásának ezt a tünetegyüttesét a mai globális kamatkapitalizmus rendszerére alkalmazzuk, akkor megállapíthatjuk, hogy a kamatkapitalizmus mai világrendszere is a szétesés szakaszába érkezett. A világgazdaság centrum országaiban is - az Egyesült Államokban, az Európai Unióban és Japánban egyaránt - nemcsak az állam, de a lakosság túlnyomó része is nagy arányban el van adósodva, és a parasztságra mindenütt fokozott nyomás nehezedik. Az élelmiszereket növekvő mértékben külföldről importálják. A mono-

polizálódás eredményeként az önálló vállalatok nagy számban mennek csődbe és szűnnek meg. A politikai élet irányítása is egyre inkább a pénzrendszert birtokló és irányító szűk réteg kezébe kerül, amely a világ mintegy négyszáz nagy multinacionális monopóliumának is a tulajdonosa. A „kenyér és a cirkusz” is vezető szerephez jut. Ma azonban a cirkusz szerepét bizonyos sportok (labdarúgás, autóversenyzés, tenisz, stb.), és úgynevezett popművészetek (rockzene, a művészi igény nélküli tömegfilmek, silány TV és rádió-műsorok, az alternatív művészetek, a rock-sex-drug szubkultúra szinte valamennyi terméke) töltik be. A leggazdagabb országokban is egyre nő azoknak a száma, akik szociális támogatásra szorulnak. Ennek oka az, hogy mindazon személyek munkája feleslegessé válik, akiknek a tevékenységéből a pénzoligarchia nem tud a maga számára kamatjövedelemhez jutni. Az is egyre nyilvánvalóbb tény, hogy a gazdagság egy szűk pénzvagyonos réteg kezében halmozódik fel, amely mértéktelen luxusban él. A közerkölcsök vonatkozásában is tanúi lehetünk hasonló jelenségeknek. A házasságok fellazultak, növekszik a válások száma, illetve azok száma, akik soha sem élnek házasságban. Mindez kiegészül az utódnevelés felelősségével nem járó szexuális kapcsolatok mesterségesen gerjesztett kultuszával. Folyamatban van egyes kábítószeres fogyasztásának a legalizálása is. A csalás és a hazugság elfogadott magatartásmód, ha pénzügyi sikerrel jár. Mivel folyamatosan nő a munkát nem találó, segélyre és szociális támogatásra szorulóknak száma, ezért az eltartottak vonatkozásában egyfajta kényszerű államszocializmus alakul ki. A segélyből élők viszont többé nem nevezhetők szabad polgároknak, mert eltartásukért személyes szabadságuk elvesztésével fizetnek. A magánpénzrendszer jelenlegi globális világbirodalmának az összeomlásához csupán egy dolog hiányzik még: a jelenlegi kamatmechanizmussal működtetett pénzrendszernek az összeomlása. Ennek az összeomlásnak a jelei már mutatkoznak, és ha bekövetkezik, az jelenlegi civilizációnk kulturális szövedékét is felbomlassza. A világtörténelemben először napjainkban bontakozik ki egy globális méretű gazdasági összeomlás.

Mi okozta a görög kultúra hanyatlását?

A római birodalom után a görög kultúra lehanyatlásának az okait vegyük szemügyre. Mind a római, mind a görög társadalom kamatmechanizmussal működtetett pénzrendszert használt. Ebben a rendszerben az az elv uralkodott, hogy „a pénz teszi az embert”. Ennek a rendszernek a fogyatékoságaival az ókori görögök legkiválóbb képviselői teljesen tisztában voltak. Itt érdemes kitérni arra, miként különböztette meg Arisztotelesz a közgazdaságot a pénzgazdaságtól. Ez utóbbit **chrematistikának**, míg az előbbi **ökonómiának** nevezte. Az ökonómia azért működik, hogy a társadalom fennmaradásához szükséges javakat és szolgáltatásokat előállítsa, és számára a pénz csak a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló jelrendszer, és nem magának a gazdasági tevékenységnek a célja. Marx is tisztában volt a termelőgazdaság és a pénzgazdaság alapvető különbségével. Nézzük meg, hogy mit ír erről a Tőke első kötetének 166. oldalán.

„Arisztotelesz a **chrematistikával** (pénzszerzéssel) az **ökonómiát** (gazdálkodást) állítja szembe. Az ökonómiából indul ki. Amennyiben az ökonómia a jövedelemszerzés művészete, annyiban az élethez szükséges és a háztartás, vagy az állam számára hasznos javak megszerzésére szorítkozik. „Az igazi gazdaság (ökonómia) ilyen használati értékekből áll; mert az ilyen tulajdonnak a jó élethez szükséges mértéke nem határtalan. De van a jövedelemszerzés művészetének másik fajtája is, amelyet kiváltképpen és joggal **chrematistikának** neveznek, és amelynek következtében úgy látszik, hogy a gazdaságnak és a tulajdonnak nincs határa. Az árukereskedelem (szó szerint szatócskereskedelmet jelent, és Arisztotelesz ezt a szóalakot veszi, mert ebben a használati érték az uralkodó) természeténél fogva nem tartozik a chrematistikához, mert itt a csere csak a maguk (a vevő és az eladó) számára szükséges

dolgokra szorítkozik.” Ezért - fejti ki tovább Arisztotelesz - az árukereskedelem eredeti formája a cserekereskedelem volt, de ennek kibővülésével szükségszerűen megszületett a pénz. A pénz feltalálásával a cserekereskedelemnek pedig árukereskedelemmé kellett fejlődnie, és ez - eredeti rendeltetésével ellenkezőleg - chrematisztikává, a pénzcsinálás művészetévé alakult. A **chrematisztika** - foglalja össze Marx Arisztotelesznek „A köztársaságról” írott tanulmányából vett idézettel - tehát abban különbözik az **ökonómiától**, hogy „számára a forgalom a gazdaság forrása. A pénz körül látszik forogni, mert az effajta cserének a pénz a kezdő és végpontja. Ezért a gazdaság, amelyre a chrematisztika törekszik, határtalan. Miként minden mesterség, amely célját nem eszköznek, hanem végcélként tekinti határtalan törekvésében, mert e végcél mindjobban megközelíteni igyekszik, míg a mesterséget, amelyek csak céljuk eszközeit keresik, nem határtalanok, mert maga a cél szabja meg határait, úgy a **chrematisztika** célja sem ismer korlátokat, mert célja az abszolút meggazdagodás. Az ökonómiának, szemben a chrematisztikával van határa... Előbbi a pénztől eltérő dologra, utóbbi a pénz szaporítására törekszik... E két egymásba fonódó forma felcserélése egyeseket arra készítet, hogy az ökonómia végcélját a pénz megtartásában, és határtalan szaporításában lássák.”

A „pénz - gazdasági tevékenység - még több pénz” folyamat központjában nem az emberi szükségletek kielégítése áll, hanem célja a pénzvagyonszaporítása. Míg az emberi szükségletek kielégítésének természetes korlátai vannak, addig a pénzvagyonszaporítás ilyen korlátokat nem ismer, mert a pénzvagyontulajdonos számára a pénz **lehet sok, vagy kevés, de elég az soha nem lehet**. Ez szükségszerűen van így, mert ha nem gyarapítja pénzét, akkor azonnal szegényedik. Mivel a közvetítésre szolgáló eszköz - a pénz - forgatója értéket nem állít elő, jólétének tehát nem az értéktermelés az alapja, hanem az, amit a pénz szaporításával másoktól elvesz. A pénz forgatásával csak a mások által előállított érték elosztását lehet irányítani. A valódi értéket hordozó termékeket és szolgáltatásokat nem a pénzgazdaság, hanem a reálgazdaság - a fizikai termelőgazdaság és szolgáltató ágazatok együttese - állítja elő.

A pénz növekedését a kamat biztosítja. A kamat pedig akkor kikényszeríthető, ha a valódi értéket képviselő fizikai termékek és emberi szükségletet kielégítő szolgáltatások cseréjéhez szükséges jelet (az a jel a pénz) nem az állítja elő, aki a terméket és a szolgáltatást előállítja, hanem valaki más. Mivel közvetítő jelek nélkül a gazdasági folyamatok elakadnak, ezért azok, akik megszerzik maguknak a jelek feletti uralmat, azok e jeleknek a használatáért kamatjáradék formájában sarcot követelhetnek maguknak az értékelőállító társaiktól. Görögországban is ez volt a helyzet. A pénzkölcsönzők a nyújtott hitelekért 36%, illetve ennél is magasabb kamatot követeltek. Ennek a követelésüknek a biztosítékként viszont az árutermelő földműveseknek és kézműveseknek zálogba kellett adniuk vagyonukat. A görög parasztok hamarosan elvesztették vagyonukat, földjeiket és házaikat. Még családtagjaik is kötelesek voltak kezességet vállalni rokonaik adósságaikért. Így a szabad görög polgárok igen rövid idő alatt adósrabszolgákká váltak. Vagy külföldre menekültek, vagy saját hazájukban veszítették el szabadságukat, és el kellett tűrniük, hogy hitelezőik rabszolgaként eladják őket. A rabszolgaság így nagy kamatjáradékot biztosító üzletággá vált. A rabszolgák száma idővel sokszorososan felülmúlta a szabad polgárok létszámát. Ezeket a görög rabszolgákat a görög pénzvagyontulajdonosok a „szabadpiacon” pénzért vásárolták, nem háborúkban szerezték őket, ahogy az korábban a gyakorlat volt. A rabszolgaság tehát a tőke szabad mozgását biztosító pénzbefektetés volt. A bányászatban dolgozó rabszolgák 33-50%-ig hoztak hasznot, a bútorgyártó rabszolgák pedig 30% járadékhoz juttatták a pénzbefektetőket. Ha bármely görög városállam szükséghelyzetbe került, akkor a pénzvagyontulajdonosok ezt felhasználták az állam és a lakosság további eladósítására és kamatjövedelmük növelésére. Az ókori görög pénzbefektetők gondoskodtak arról, hogy olyan hitelezési törvények legyenek érvényben, amelyek a lakosság többségét adósrabszolgaságba kényszeríthetik.

Az első felkelések éppen azért törtek ki, hogy ezeket az igazságtalan hitelezési jogszabályokat megváltoztassák. Világosan látni kell, hogy az ókori Görögországban nem egyszerűen a pénzvagyonos nemesség volt a bajok oka, hanem a kamat alapján működő pénzrendszer. Günter Hannich ezzel kapcsolatban is idézi Ruhland professzort: „Azt kellene hinnünk, hogy mindezekből az intézkedésekből az következik, hogy a „tulajdon” lépett a „születés” helyébe. Valójában itt a népnek a küzdelméről van szó a kapitalizmus első fejlődési fokozata ellen, nevezetesen az úgynevezett kereskedelmi- és kölcsöntőke ellen. Sajnos ezek a reformfáradozások sikertelenek maradtak, és a kamatkapitalizmus még gyorsabban elterjedt.”

A birodalmak hanyatlását mindig felgyorsította az államok fokozódó eladósodása, amely végül is feltarthatatlanul elvezet összeomlásukig. Ezt bizonyítja a francia forradalom is, ahol az állam a forradalom kitörését megelőző évben, 1788-ban, az állami bevételek 70%-át kamatok fizetésére kellett hogy fordítsa. Ezt az óriási adósságszolgálati terhet az akkori francia kormányzat csak fokozott adóztatással és gazdasági megszorításokkal tudta előteremteni, amelyek végül is éhséglázadásokhoz, majd pedig a forradalom kitöréséhez vezettek. A történelemben ez a folyamat - a lényegét illetően - újból és újból ismétlődik. Az első világháború kitörését is meghatározóan felgyorsította az európai államok példátlan méretű eladósodása. Nemcsak Anglia, Franciaország és Oroszország, valamint az Osztrák-Magyar Monarchia volt rendkívüli mértékben eladósodva, de még a dinamikusan fejlődő Németország is. A 20. század elején a német nemzeti vagyon növekedése évi 2 milliárd márka volt. Ez azonban csak a felét tette ki az évi adósságnövekedésnek. Az állam, a vállalatok és az egyes állampolgárok mind eladósodtak. Ennek az adósságnak a kamatjövedelmét a pénzvagyontulajdonos oligarchia, és a tulajdonában lévő bankok zsebelték be. 1870-ben a Deutsche Bank 15 millió márka tőkével rendelkezett, amely 1908-ig a tízszeresére növekedett. A bankszektor egészének az érdekkörébe tartozó vagyon pedig 3 milliárd márkára. Ki lehet számítani, hogy ennek a növekedési ütemnek a megtartásával 1918-ra az egész német gazdaság 150 milliárdnyi vagyona a német bankszektorhoz került volna. Ez csak azért nem következett be, mert 1914-ben kitört az első világháború.

Ruhland így folytatja: „A mértéktelen hitelfelvételekkel, a bank és tőzsdetőke segítségével, a magánvállalatok - láthatóan megtervezett - nemzeti és nemzetközi összefonódása valósul meg, amely a mi háborús korszakunkban olyan válság kirobbanásával fenyeget, amelyhez hasonlót a népek a történelem során még nem éltek át eddig.” A kamattal működtetett pénzrendszerben végül is a társadalom vagyona néhány személy tulajdonába kerül. A vagyonkoncentráció már a 20. század elején is olyan méreteket öltött, hogy a világ vezető ipari országaiban néhány család ellenőrizte a nemzetgazdaságokat. Az érem másik oldalaként ugyanakkor robbanásszerűen növekedett a lakosság eladósodása. Az ellenőrzési és irányítási pozíciókat kisajátító kis csoport olyan zárt kört alkotott, amelybe rendkívül nehéz volt bekerülni. Ebben a zárt körben nem a személyes képességek, a tehetség és a tudás számított. A meghatározó közös érdek a pénzvagyonos elit uralmának a fenntartása volt. Minden olyan elgondolás, például találmány, amely nem szolgálta e vagyonos zárt csoport további gazdagodását, és hatalma fenntartásának az érdekeit, az kudarcra volt ítélve. Már Ruhland is számos olyan kutatót és feltalálót nevez meg, akik óriási ellenállásba ütköztek, mivel felfedezéseik és találmányaik nem szolgálták az uralkodó pénzvagyonos elitnek a további gazdagodását.

Ruhland külön kitér a tőzsdék és pénzpiacok szerepére. A részvényekkel való manipuláció különösen alkalmasnak bizonyult az emberek nyereségvágyának és játékszenvedélyének felkeltésére. Noha a kisorszvényesek a tőzsdetörténelem eddigi adatai szerint mindig a vesztes oldalon kötöttek ki. A részvénytőke kibővülésével a tőzsdék üzletmenetét irányító nagybefektetők lényegében rá tudják tenni a kezüket a társadalom kevésbé tehetős rétegeinek a pénzére, mivel megfelelő pénzmennyiség és tájékozottság birtokában egyedül a nagybefektetők tudják,

mikor kell a tőzsdéről távozniuk. Ezzel folyamatosan magukhoz tudják ragadni a társadalom jelenetős részének a megtakarításait. Minden tőzsde-összeomlás újra rendezi a pénzügyi és vagyoni viszonyokat. Az elmúlt két évtizedben nemcsak a fejlett nyugati országok, de a kelet-európai és a szovjet utódállamok is megtapasztalhatták, hogy mi is az, amikor a pénzüligarchia nagybefektetői „**megfuttatják a tőzsdéket.**” A legkülönbébb trükkökkel elhitetik, hogy a részvények, és más értékpapírok vásárlása jó üzlet, felhajtják a részvényárakat, és egyszerre csak „szárnyal a tőzsde”. De, hogy szárnyalása meddig tart, azt csak a nagybefektetők tudhatják. A részvényárak akkor vannak a csúcson, amikor angolosan távoznak a nagy haszonnal az intézményi befektetők. A veszteség azért a kisbefektetőket sújtja, mert mindig csak késve értesülnek a meghízott nagybefektetők távozásáról, és szembesülnek a tőzsdei árak tartós zuhanásával, a trend gyökeres megfordulásával. Ők a tőzsdei szerencsejáték függvényének a függő tényezői, az árakat alakító tényezők, és a nyereséget lefölöző független tényezők a nagybefektetők.

Marx mellőzte a pénzgazdaság elemzését

Mivel a 20. század elején még sokan a marxizmusra és a marxizmus által hirdetett kommunizmusra úgy tekintettek, mint lehetséges reális megoldásra, ezért Ruhland már akkor szükségesnek látta annak bizonyítását, hogy a kamatkapitalizmus problémáira a marxizmus sem adhat választ, mert Marx elsősorban a termelőtőkével foglalkozik. Marx elemzésében szinte teljesen figyelmen kívül hagyta, hogy a pénztőke a kamatkapitalizmusban más mechanizmusok szerint működik, mint a termelőtőke a reálgazdaság elsőbbségén nyugvó piacgazdaságban. Marx a termelőtőke működésére szorítkozott, és ezzel hozzájárult ahhoz, hogy a homályban maradjon a bank- és tőzsdetőke tevékenysége, valamint a kamatmechanizmus szerkezete és működése. Ezért a marxista kommunizmus a kizsákmányolás legfőbb tényezőit egyszerűen figyelmen kívül hagyta. Ha a gazdagodás csak a termelőtőke által előállított értéktöbbletből származna - ahogyan azt Marx bizonygatta -, akkor a pénztőkének egy olyan hatványozott méretű felhalmozódása soha sem lenne lehetséges, mint ahogy az a kamatkapitalizmusban megtörténik. Ha a gazdagodás forrása a munka, akkor az értéktermelő munkaerő megfelelő karbantartása, fejlesztése nélkülözhetetlen és ez határt szab a gazdagodásnak. Ezzel szemben az a rendszer, ahol a pénz kamat útján történő szaporítása a cél, csak eszköznek tekinti az embert, és mihelyt nem alkalmas kamatjáradék előállítására valamely személy tevékenysége, akkor kiiktatódik a „pénz-munka-még több pénz” folyamatból. Éppen ezért minden kamatra épülő társadalom végül is elnyomó rendszerré alakul át. Ha a pénzkonzentráció révén a pénzelit elegendő hatalomhoz jut, akkor felszámolja az önálló középrétegeket és vállalkozókat.

Érdemes itt kitérni arra, hogy a kamatmechanizmus folyamatosan elveszi az értéktermelő rétegek által megtermelt jövedelem mintegy egynegyedét, egyharmadát. Éppen ezért arról beszélni, hogy „ami az enyém, az az enyém, és ami a tied, az a tied” egy olyan rendszerben, ahol a gazdasági folyamatok közvetítését a magánszemélyek tulajdonába került jelrendszer, vagyis a kamatozó hitelpénz végzi, hitelesen nem lehet. A kamatszedéssel a pénzvagyonos réteg folyamatosan megsarcolja az értékelőállító tevékenységet folytatókat. Úgy is kifejezhetjük, hogy a kamatmechanizmusba elrejtve jogilag szabályozott lopás zajlik le. Ezért „ami az enyém, mert én állítottam elő, az mégse az enyém”, mert egyszerűen a kamatnak nevezett jogtalan elsajátítás révén a pénzvagyonos réteg elveszi tőlem, és a saját tulajdonává teszi azt, ami nem az övé. Nem ő állította elő, és nem őt illeti. Mégis elveszi, mert lehetőséget ad rá a kamatozó magánpénz rendszere. Éppen ezért minden olyan társadalom, amely legalizálja a kamatmechanizmus formájában történő tulajdon kisajátítást, azt is törvényesíti, hogy „ami az enyém, az a másé”, azaz a kamatjövedelem formájában a társadalmat folya-

matosan sarcoló pénzoligarchiáé. De ami a pénzoligarchiáé, az természetesen nem lehet az enyém, mert a pénzoligarchia tulajdona az szent. Ezt a tulajdont a banktitok elrejt a társadalom szeme elől, és az átható titkolódzás viszonyai közepette a társadalom nem szerezhethet tudomást arról, hogy mit tesz a pénzoligarchia azzal a pénzzel, amit kamatnak nevezett magánadóként folyamatosan elvon tőle.

A kamat is közpénz, nemcsak az adó

Érdemes kitérni arra a sokat hangoztatott igényre, hogy az állam számoljon el tetteiről, indokolja meg, hogy az állampolgároktól adó formájában elvont közpénzeket mire fordítja. Az azonban nem hangzik el, hogy a pénzvagyonos réteg, a hitelező pénzoligarchia, vajon mire fordítja az ugyancsak az állampolgároktól elvont - kamat formájában kisajátított - közpénzeket. A kamat is közpénz, mert olyan jövedelemből hasítják ki, amelyet a reálgazdaságban értéktermelő munkát végző állampolgárok állítanak elő. A közhatalom, az állam, adózás révén részesül ebből az értékből. A pénzvagyonosok szervezett magánhatalma pedig kamat formájában részesül belőle. Vagyis nemcsak az állampolgárok munkájából elvont adó közpénz, hanem a pénzoligarchia magánpénzrendszere által elvont kamat is közpénz, mivel annak is az állampolgárok munkája a forrása. Ezért a társadalom joggal tarthat igényt arra, hogy a pénzvagyontulajdonosok is számoljanak el a magánirányítású pénzrendszer segítségével elvont kamat-milliárdokkal. A kamat tehát közpénz és nem mindegy, hogy a pénzoligarchia és gépezete mire fordítja ezt a jogilag ugyan megengedett, de gazdaságilag szükségtelen, és társadalmilag igazságtalan magánadót. A fentieket csak azért jegyeztük meg, hogy figyelmeztessünk arra: nemcsak az államon kell számon kérni, hogy az adókat mire fordítja, hanem a pénzvagyonos elitet is el kell számoltatni arról, hogy a kamat formájában magához vont közpénzeket mire fordítja. Ez a fajta pontos megfogalmazás azért nem hangzik el a társadalmi párbeszéd és közélet fórumain, mert a pénzvagyonos elit ezt a leghatározottabban ellenzi. Ez is azokhoz a rejtegetett titkokhoz tartozik, amelyek nem tartoznak a nyilvánosságra. Mint ahogy az sem tartozik rá, hogy világosan megkülönböztessék a civil társadalmat a szervezett magánhatalomtól. Mert az, hogy valami nem állami, az még nem jelenti azt, hogy az a civil társadalomé. Az állam mellett egy másik szervezett hatalom is működik, a pénzvagyonnal rendelkező réteg intézményesült magánhatalma, amelynek anyagi bázisa a kamat formájában a köztől folyamatosan elvont hatalmas munkánélküli jövedelem. Az állam közadót szed, a pénzoligarchia magánadót. De mind a kettő közpénz, amelyet a társadalom munkát végző tagjaitól vonnak el.

Van-e kamatmentes pénzrendszer?

Visszatérve Ruhland professzor fejtegetéseire, a svájci szakember teljesen tisztában volt a kamatmechanizmus által okozott alapvető problémákkal. Miután nézeteit a történelem tanulmányozásából merítette, ezért érthető, hogy sokat idéz mind a görögöktől, mind a rómaiaktól. A görög történelemmel kapcsolatosan például ezt a megjegyzést teszi: „A részletekben való minden különbözőségük ellenére a legjelentősebb görög gondolkodók megegyeznek abban, hogy a népeket elpusztító kapitalizmust csak akkor lehet a társadalomban megsemmisíteni, ha a pénzrendszerből eltűnik a kamat.”

John Maynard Keynes a 20. század nagy közgazdásza természetesen sokat foglalkozott a pénzrendszer, a gazdaság és a társadalom működésének az összehangolásával. A kamatmechanizmus problémáival is tisztában volt. Ismerte Silvio Gesell német származású argentin üzletember elméletét is a kamatmentes pénzrendszerről. Több helyen is olvasható az a

kijelentése, hogy a 20. század Marxé volt, a 21. század valószínűleg Silvio Gesellé lesz. Ugyanerről a Silvio Gesellről Irving Fisher matematikus-közgazdász, a Harvard Egyetem tanára, akit kollégája a kiváló pénzügyi szakember, Alois Schumpeter, Amerika legnagyobb közgazdászának nevezett, még nagyobb elismeréssel nyilatkozott. Schumpeter dicséretére csak annyit válaszolt, hogy ő önmagát „Silvio Gesell argentin üzletember szerény tanítványának” tartja. Nos, ez a lexikonokból és tankönyvekből eltüntetett Silvio Gesell volt az, aki kidolgozta a kamatmentes pénzrendszer egyik elképzelhető, és a gyakorlatban többször is sikeresen kipróbált változatát. Azóta már több változat is ismeretes, így például Hans-Jürgen Klaussner svájci kutató rendszere, amelyet a „Die Freie HuMan-Wirtschaft” (A szabad emberi gazdaság) című munkájában fejtett ki, és amelynek ismertetésére a későbbiekben még visszatérünk.

Silvio Gesellnek (1862-1930), aki Európában született és német egyetemeken iskolázott, majd Argentínába kivándorolva sikeres üzletember lett, gyakorlati munkája során fel kellett ismernie, hogy milyen összefüggés van az átlagárak ingadozása, valamint a forgalomban lévő pénzmenység között. 1916-ban publikálta „Die natürliche Wirtschaftsordnung” (A természetes gazdasági rend) címen főművét, amelyben elméletileg is megalapozottan elemzi a gazdasági zavarok okait, kidolgozva egy átgondolt rendszert a kiküszöbölésükre. (Itt olvasóink figyelmét felhívjuk arra, hogy lapunk munkatársa, Síklaki István, Gesellnek ezt a könyvet nemrég lefordította magyarra.) Gesell kiindulópontja az volt, hogy a pénz fölényben van a többi természetes áruval szemben. Miközben a romlandó krumplics tulajdonosának sietnie kell, hogy áruján túladjon, addig a pénz tulajdonosa szinte tetszés szerinti ideig várni tud. Az áru tulajdonosának engedményt kell tennie a pénz tulajdonosának, mert ellenkező esetben az visszatartja a nála lévő gazdasági közvetítő közeget. Ez az engedmény nem a kereslet és kínálat függvénye, hanem a pénz, mint „nem romlandó áru” fölénye a romlandó áru felett. Hasonló a helyzet a munka esetében is. Miközben a pénztulajdonos várhat, a reálgazdaságban dolgozó vállalkozó és munkavállaló nem várhat, mert élete fenntartása arra kényszeríti, hogy személyes „áruját”, azaz munkaerejét, minél előbb értékesítse. Ahhoz, hogy a pénzvagyontulajdonosától pénzhez jussanak, engedni kell a zsarolásának, és kamatot kell ezért a pénzért adni. Ha a pénzvagyontulajdonosa nem kap kamatot, vagy ez a kamat nem éri el legalább a 3%-ot, akkor a pénzvagyontulajdonosa visszatartja pénzét a reálgazdaságtól, és ezzel megbénítja a gazdasági folyamatok normális lezajlását. A pénz, mint jel, a gazdasági folyamatok közvetítésének az eszköze. Ha ez a közvetítő eszköz nincs kellő mennyiségben jelen, a gazdaság megbénul. A kamat tehát arra szolgál, hogy a pénzvagyontulajdonosát rábírja: ne üljön pénzén, hanem azt a reálgazdaság szereplőinek átengedve hagyja működni. A kamat azonban teljesen átalakítja a gazdasági folyamatokat. A kamatrendszer szükségszerűen válságokhoz, és konfliktusokhoz vezet. Amikor ezek a meglévő rendszert felbomlasztják, akkor az egész folyamat kezdődik előlről, feltéve, ha továbbra is kamatozó magánpénzrendszer működik a gazdaságban.

Gesell szerint csak úgy lehet a kamatmechanizmust kiküszöbölni a gazdasági életből, ha a pénz azonosrangúvá válik a többi romlandó áruval. Ehhez olyan rendszert kell kidolgozni, hogy aki visszatartja a pénzt - a gazdasági élet közvetítő közegét -, annak ezért a blokáért büntetést kelljen fizetnie. Ez elképzelhető úgy is, hogy a forgalomban nem lévő pénz minden hónapban meghatározott arányban veszítsen az értékéből. Gesell javaslata szerint olyan pénzt kell kibocsátani, amelyen hely van fenntartva bélyegek felragasztására. A havonta megvásárolt és felragasztott bélyeg biztosítja, hogy a pénz továbbra is változatlan értékben érvényes maradjon. Az már csak részletkérdés, hogy Gesell szerint ezeket az értékfenntartó bélyegeket a jegybankok bocsátánák ki. Minden év végén a lebélyezett bankjegyeket a központi bank kicserélné üres kockákkal ellátott új bankjegyekkel, hogy azokra újból rá lehessen ragasztani az érték megőrzését biztosító bélyegeket. Gesell szerint ezzel a módszerrel nem tűnne el

teljesen a kamat, hanem csak lassan és fokozatosan szűnne meg a pénz fölénye az egyéb természetes és romlandó áruval szemben. A folyamat végül elvezethetne a határidő nélküli kamatmentes pénzhez, amelyet ő „Freigeld”-nek (azaz kamattól mentes szabadpénznek) hívott, és ezért nevezte el az ilyen pénzzel működtetett gazdaságot „Freiwirtschaft”-nak (azaz kamatjáradék-mentes szabadgazdaságnak).

Ennek a megoldásnak az a legfontosabb következménye, hogy a pénzt nem lehet többé veszteség nélkül felhalmozni. Aki a bankjegyeket otthon gyűjti, annak folyamatosan bélyegeket kell vásárolnia díjfizetés ellenében. Azért, hogy ezt a veszteséget elkerülje, tovább kell adnia - akár kamatmentesen is - valaki másnak, hogy az használja és forgassa ezt a pénzt. Cserébe - egy megegyezett időpontban - kap egy száz százalékosan az értékét őrző új bankjegyet. A kamat, vagyis a pénz továbbadásáért járó díjazás, eltűnik, sőt megjelenik egyfajta büntetés is, a negatív kamat formájában. Ez a megoldás nemcsak a hitelfelvevő, de a hitelező számára is előnyös. A hitelfelvevő kamatmentesen jut kölcsönhöz, a pénzkölcsönző viszont elkerüli a pénzének időhöz kötött értékcsökkenését.

A kamatmentes pénzrendszer további előnye, hogy lehetővé tenné az infláció- és a deflációmentes - szilárd és tartós - árstabilitást. Gesell ezt egy nagyválasztékú árukosár szerinti indexálással akarta elérni. Elképzelése hasonló a mai inflációszámításhoz, ahol a pénz értékvesztését ugyancsak egy meghatározott elvek szerint összeállított árukosár szerint mérik. Ha ez az indexált ár csökken, akkor az illetékes jegybank növeli a forgalomban lévő pénz mennyiségét úgy, hogy megfelelő mennyiségű kamatmentes pénzt bocsát az állam rendelkezésére. Ha növekednek az árak, akkor pénzt kell kivonni a forgalomból, amit el lehet érni a pénzforgalmat biztosító - és a pénzjegyekre felragasztandó - bélyegek eladásával, ha pedig ez nem elégséges, akkor az adók megemelésével.

Gesell alkalmatlannak találta az arany, illetve nemesfémalapú pénzrendszert arra, hogy infláció- és deflációmentes gazdasági életet működtessen. Arany és ezüst alkalmazása esetén mindig fennáll a deflációs veszély, azaz hogy nem lesz elég mennyiségű pénz a forgalomban. Az egyre bővülő gazdaság a cserefolyamatok lebonyolításához egyre több közvetítő közeget, azaz pénzt igényel. Ha nincs megfelelő mennyiségű közvetítő közeg, akkor az leblokkolja a gazdaságot. Az árak csökkenése valósággal megfojtja a gazdasági életet. Ugyanis az az ár, amely nem biztosítja az értékelőállító gazdasági szereplő számára a megfelelő gazdasági hasznot, amely lehetővé teszi a termelés fenntartását, bővítését, valamint a vállalkozó és alkalmazottainak megélhetését, akkor az az ár kártékony. Az olcsó, vagy alacsony ár tehát nem valami abszolút jó, hanem kifejezetten káros is lehet, ha nem tartalmazza a tisztességes nyereséget.

Az arany- és nemesfémalapú pénzrendszer mindig azok irányítása alatt áll, akik az arannyal, illetve nemesfém tartalékokkal rendelkeznek. Ez a rendszer magában hordozza azt a veszélyt, hogy a forgalomban lévő pénzmennyiség az alapját képező arany mennyiség korlátozottsága miatt nem növelhető olyan mértékben, hogy az optimálisan biztosítsa a reálgazdaság folyamataihoz szükséges közvetítő közeg mennyiségét. Ez akadályozza a pénzmennyiség megbízható szabályozását. Az 1929-es tőzsdei összeomlást és a nagy világgazdasági válságot jelentős részben az aranyalapú pénzrendszer korlátai okozták.

Silvio Gesell behatóan foglalkozott azzal a problémával is, hogy miként lehetne megakadályozni a tőke menekülését a termőfölddel való spekulációba. Ennek érdekében Gesell olyan földreformot javasolt, amely abból indult ki, hogy a föld nem sokszorozható, azaz véges mennyiségben áll az emberiség rendelkezésére. Emiatt nem is lehet a kereslet és kínálat alapján piaci árucikknek tekinteni. A pénzreformot egy földreformmal kell kiegészíteni. Elgondolása szerint a helyi önkormányzatoknak kell fokozatosan felvásárolniuk a termőföld-

deket, és nekik, mint tulajdonosoknak kell haszonbérbe adniuk árverés útján mindig azoknak, akik azt ténylegesen megművelik. Gesell sokszorosítható vagyontárgynak tekintette a házat, és megkülönböztette a termőföld ingatlantól. Az egyéni teljesítmény alapján létrejött épület-ingatlan természetesen magántulajdonban maradhat, de a föld az csak a közösség elidegeníthetetlen tulajdona lehet. (Több államban, így Izraelben is ehhez hasonló szabályozás van érvényben.) Az épületingatlan tulajdon továbbra is forgalomképes, csak a földtulajdon nem.

A kamatszedő pénzrendszert keményen bíráló Gesell élesen támadta a marxista kommunizmust is. A marxizmus értékelméletét tévesnek tartotta. Egy tárgynak nincs abszolút értéke, hanem csupán annyit ér, amennyit adott körülmények között valaki hajlandó pénzben fizetni érte. Miközben a marxizmus az emberek önzetlenségéből indul ki, addig Gesell az önzést az ember lényegi tulajdonságának tartotta, amelyet esélyegyenlőséget biztosító rendszerrel megfelelő útra lehet terelni. Gesell az önzést az egyik legfontosabb emberi hajtóerőnek tekintette. Az, aki önmagának dolgozik, és munkájának eredményével rendelkezik, az minden erejét mozgósítja. Ha pedig mondjuk tíz ember együtt dolgozik, ahol egyformán osztják el a közösen kapott bért, akkor a leggyöngébben dolgozó teljesítménye lesz az a mérce, amihez a többi igazodik. Gesell ezért az általa javasolt természetes gazdasági rendet a természetes emberi önzésre építette fel. A gazdaság fájdalmas követelményekkel szembesíti a munkát végző embereket. Az ezek leküzdéséhez szükséges hajtóerőt csak az egészséges emberi önzés biztosíthatja.

Gesell tisztában volt azzal is, hogy a kommunizmus működésképtelen, mert az emberi természetnek ezt az alaptulajdonságát figyelmen kívül hagyja. Gesell a piacot hozta fel példának a természetes emberi önzés működésére. Az eladó lehetőleg minél magasabb árat kér, miközben a vevő olyan keveset óhajt fizetni, amennyit csak lehet. Végül kereslet és kínálat a középben találkozik. Ha viszont jogi szabályozással akarják kikényszeríteni az árakat, akkor szükségszerűen létrejön a feketepiac, ahol kéz alatt zajlik az árucseré, miközben az üzletekből eltűnik az áru. Gesell óvott attól, hogy az egészséges emberi önzést a kíméletlenséggel tévesszék össze. Az egészségesen önző ember hamarosan felismeri, hogy számára a legnagyobb hasznot az hozza, ha mindenkinek jól megy, azaz ha a közjó érvényesül. A rövidlátó primitíven önző. A messzetekintő viszont hamarosan belátja, hogy a társadalom egészének a boldogulásától függ a saját jóléte is. Egy esélyegyenlőségen alapuló gazdaságnak viszont az az előfeltétele, hogy a hibásan működő rendszer ne tegye lehetővé monopolhelyzetek, illetve monopóliumok kialakulását, amelyek erőfölényükkel diktálni tudják akaratukat a gazdaság többi szereplői számára.

Az önzés ma negatív csengésű szó. Itt azonban körültekintően kell eljárni. Mindig azt kell megítélni, kinek teszi lehetővé az adott rendszer, hogy a másik munkáját kizsákmányolja, illetve valamilyen módon, például kamatrendszer bevezetésével a mások által megtermelt jövedelemre rátegye a kezét. Nem a haszonra törekvés jelenti a problémát, mert hiszen azt az egymásnak egyenlő erővel feszülő kölcsönös önzés korlátozza, és kordában tartja egymást. (Saját formulámmal így fejezném ki: egyenlőerejű önzés + egyenlőerejű önzés = önzetlenség.) Az önzetlenséget, a lemondást mindig azok az erők hirdetik, akik a gyengébbeket így vagy úgy, de ki akarják használni, és munkájuk értékéből egy jelentős részt a maguk számára ki akarnak hasítani. Gesell különösen az állam szerepét bírálta, amely lehetővé teszi a kamatkapitalizmus rendszerének a kialakítását és fenntartását. Mivel az állam adózási, szabályozási és erőszak monopóliuma révén különleges fontosságú uralmi eszköz, ezért rendkívül alkalmas arra, hogy az igazságtalan viszonyokat stabilizálja, és jogi szabályozás révén legalizálja. Az állam azonban végül is az anyagi hatalommal rendelkező elit kiszolgálójává válik.

A kamatszedő magánpénzrendszer alternatíváját egy kamatmentes gazdaság kialakítása jelentené. Már Gesell idején is az volt az első kérdés, hogy a gyakorlatban hogyan működ-

hetne egy kamatmentes pénz. Ha az a feladat, hogy megszüntessük a pénz fölényét a romlandó áruval és a megélhetési kényszer alatt álló munkával szemben, akkor a pénzt időhöz kötött használati díjhoz kell kapcsolni. Erre több lehetőség is van. Az egyik az, hogy a pénz időhöz kötötten folyamatosan veszít az értékéből, erre dolgozta ki Gesell azt a módszert, hogy a bankjegyeket havonként értékfenntartó bélyeggel lássák el. Egy másik lehetőség az, hogy a bankjegyeket meghatározott napon, meghatározott illeték ellenében ki kelljen cserélni. Mindkét módszert a történelem során már sikeresen kipróbálták. A fontos az, hogy ne legyen lehetséges a pénz ellenőrzés alá vétele akár egy privát kisebbség, akár a minden hatalmat magának igénylő és ellenőrizetlen állam segítségével.

Csak röviden jegyezzük meg, hogy valójában az lenne a demokratikus pénzkibocsátás, ha azok a társadalmi szereplők, akik a valódi értéket jelentő fizikai termékeket és szolgáltatásokat előállítják, jogosultak lennének arra is, hogy az ezek cseréjét megkönnyítő jelet is saját maguk állítsák elő. Hiszen a közvetítésre szolgáló jel önmagában értéktelen, értékét azáltal nyeri, hogy valamilyen fizikai tárgyat, és szolgáltatást képvisel. Természetesen érdek fűződik ahhoz, hogy lehetőleg minél nagyobb közösség hasonló jelet használjon az értékfordozó tárgyak és szolgáltatások cseréjéhez, mert ez megkönnyíti a gazdasági folyamatok lezajlását. A problémát az jelenti, hogy a jelek előállítását ma már nem a társadalom egészét képviselő, politikai felelősséggel tartozó közhatalom, az állam végzi, hanem ezt a feladatot - minden ellenszolgáltatás nélkül - teljesen ésszerűtlenül átengedte egy kis zártkörű pénzügyi kaszt számára, amely a pénzkreálás monopóliumát megszerezve a saját maga hasznára működteti ezt a jelrendszert. Az értékelőállító gazdasági szereplőknek igen drága kamatért adja oda azt, amit ő saját maga gyakorlatilag ingyen állít elő. Így a magán pénzrendszer monopóliuma révén ez a szűk embercsoport - a pénzoligarchia - állandóan meg tudja sarcolni a társadalom értékelőállító tagjait, mégpedig úgy, hogy kamat formájában drága díjazást követel azoknak a jeleknek a használatáért, amelyeket ő rendkívül csekély költséggel állít elő.

Visszatérve arra, hogy miként lehetne a gyakorlatba átültetni a pénzt is „romlandó áruvá” átalakító elképzelést, ma már figyelembe kell venni, hogy az informatikai eszközök is a rendelkezésünkre állnak. Már elhangzottak olyan javaslatok is, hogy a komputer segítségével a kereskedelem egészét kamatmentesen kellene közvetíteni. Természetesen itt olyan veszélyek és problémák is vannak, amelyek jelentőségét nem lehet alábecsülni. Egyrészt az, aki keresztül tudja vinni az informatikai-rendszer egészének az egységesítését, az elképesztő hatalomra tesz szert mindenkiel szemben. Vagyis az a kisebbség, amely ezt a rendszert működteti, mindenki mást, aki erre rá van utalva, ki tudja zsákmányolni. Éppen ezért a kamatmentes közvetítőrendszert egy névtelen készpénzre kellene felépíteni. A névtelen azt jelenti, hogy nem valamilyen ma ismert nevű pénzről lenne szó, mint a dollárról, az euróról, vagy a jenről. Mindenek előtt figyelembe kell venni azt, hogy mindenféle komputer chip-pénz, vagy internet hálózati pénz, vagy az egyéb könyvelési pénzek több vonatkozásban is tévedésekre és visszaélésekre adnak lehetőséget. Gondoljunk csak arra, hogy mi lenne az ilyen interneten kerengő pénzrendszerrel, ha egy nagyarányú áramkiesés következne be, vagy egy veszedelmes komputer vírus bénítaná meg a rendszert. Ebben az esetben valamennyi fizetés elmaradna. Mindebből következik, hogy a pénzrendszert nem lehet egyedül az informatikai rendszerre, az internetre és hasonlókra alapozni. Sokan úgy vélik, hogy a Gesell-féle pénzfelbélyegzés ma már nagyon körülményes. Kik is lennének azok, akiknek elképesztően sok bélyeget kellene a bankjegyeikre felragasztaniuk? Nyilván azok, akik túlságosan sok pénzt birtokolnak és halmoznak fel. Egy automatikus felragasztási technika kialakítása az elektronika korszakában megoldható technikai kérdés. A forgalombiztosított pénz így vagy úgy történő bevezetése a lényeg. Az már most is világos, hogy egyrészt szavatolni kell az anonimitást, másrészt csökkenteni kell a hibás működésnek való kiszolgáltatottságot.

Ma sokan abból indulnak ki, hogy a készpénz már alárendelt szerepet játszik, és a legtöbb tőkemozgás készpénzmentesen, könyvelési pénz formájában történik. A könyvelési pénz azonban nagyrészt készpénzből származik, amennyiben valaki készpénzt helyez el a bank-számláján. Ugyanez a készpénz, miután a bank továbbadta a nála elhelyezett bankjegyet, többszörösen is a pénzforgalomba kerülhet, illetve valamilyen hitelintézetnél könyvelési pénzzé válhat, miáltal a könyvelési pénznek az összege megnagyobbodik. Azaz összességében nagyobb lesz, mint az alapját képező készpénz. Ha viszont a bankjegyet forgalombiztosítási díjhoz kötjük, akkor sok pénztulajdonos a látszólag veszteségmentes, készpénzmentes könyvelési pénzre váltana át. Ez viszont azt eredményezné, hogy a bank forgalombiztosítási költségei jelentősen megnövekednének, mivel a készpénz a hitelintézeteknél koncentrálna. Ez arra kényszerítené a bankokat, hogy ezeket a költségeiket áthárítsák a számlatulajdonosokra, és végső soron a könyvelési pénz is ily módon forgalombahozatali kényszer alá kerülne. Egy ország reálgazdasága számára, amely az értékeket előállítja, mindig a forgalomban lévő pénzmennyiségnek van jelentősége.

Az az állítás, hogy a bankok a „semmiből” állítják elő a pénzt, a pénzkibocsátással felruházott központi bankokra vonatkozik. A kereskedelmi bankok általában nem állíthatnak elő pénzt, elsősorban csak azt adhatják hitelbe, amit ügyfeleik náluk helyeztek el. De ez csak a főszabály, amely alól számos kivétel van a gyakorlatban. A bankokhoz befizetett pénz mennyisége általánosságban a forgalomban lévő készpénz mennyiségétől függ.

A kamatmentes pénz előnye, hogy a felvett hiteleknel elmarad a kamatra fordítandó rész. Ezzel eltűnik az a hatványozott ütemben növekedő mechanizmus, amely - épp e miatt a korlátokat nem ismerő növekedése miatt - mindig összeomláshoz vezet. Ez azt is lehetővé tenné, hogy az a gazdaság, amelyben ilyen pénzrendszer közvetít, az egészséges színvonalon stabilizálódjon. További előnye a kamatmentes pénznek, hogy lehetővé teszi a gazdaság infláció- és deflációmentes működését. A pénzkibocsátási monopóliummal rendelkező jegybank a kamatozó pénzrendszerben ellenőrzése alatt tudja tartani a kibocsátandó pénzmennyiséget, nem tudja viszont meghatározni, hogy mennyi legyen a ténylegesen forgalomban lévő pénz mennyisége. Az árak alakulása szempontjából elsősorban annak a pénzmennyiségnek van szerepe, amely a forgalomban megtalálható, és éppen ezért hatása van a kereslet és kínálat alakulására. Az a pénzmennyiség, amely a trezorokban, bankkönyvekben, vagy külföldön van, gazdasági életet mozgásban tartó közvetítő közegként nem jön számításba. Mivel tehát a jegybankok csak igen korlátozottan képesek befolyásolni a forgalomban lévő pénz mennyiségét, ezért valójában az árstabilitást sem tudják biztosítani, holott abszolút függetlenségükre pontosan azon a címen tartanak igényt, hogy infláció-ellenes monetáris politikájukat csak így tudják érvényesíteni. Ugyancsak korlátozott a kamatszabályozás játéktere. Egyelőre nincsenek olyan adatok, amelyek egyértelműen bizonyítanák az összefüggést a rövidlejáratú jegybanki kamatok és az árak alakulása között. Az egész gazdaság számára fontos hosszúlejáratú reálkamatok alakulására is korlátozott a jegybankok befolyása.

Azért, hogy elkerülhető legyen a defláció, azaz a forgalomban lévő pénz mennyiségének a beszűkülése, a jegybank ismételten több és több pénzt hoz forgalomba. Ennek például Németországban az a következménye, hogy az átlagos inflációs arány 3% körül stabilizálódott. A riasztó tény az, hogy a pénz egyre inkább megszűnik a reálgazdaság folyamatait közvetítő közeg lenni. A német jegybank adatai szerint a készpénzként forgalomban lévő német márka 40%-a külföldön van. Ezt a pénzt jelentős részben gyűjtik, felhalmozzák és nem áll a forgalom rendelkezésére. Az Egyesült Államokban még szélsőségesebb a helyzet. Az amerikai pénz szerepét betöltő magánbankjegy - a FED által kibocsátott dollár - 75%-a forgalombahozatalát követően elhagyja az országot. Olyan pénz esetében viszont, amely forgalombiztosítási kényszer alá van helyezve, a pénz csaknem teljes mennyisége a forgalomban működik. Ebben

az esetben a jegybank már képes szabályozni a forgalomban lévő pénz mennyiségét, és azt a reálgazdaság szükségleteihez igazítani. Elég, hogyha egy meghatározott árukosarat állítanak össze, és annak az áralakulását figyelik. Ha az árnívó csökken, akkor növelni kell a forgalomban lévő pénz mennyiségét. Ha az árak emelkednek, akkor csökkenteni kell. A jól összeállított árukosár úgy működik, mint egy hőmérsékletet szabályozó termosztát. Az így szavatolható árstabilitás nagy biztonságot nyújtana a reálgazdaság szereplői számára. A kamatmentes és forgalombiztos pénz további előnye lenne, hogy hatékonyan csökkenthetné a bűnözést anélkül, hogy egy túlméretezett állami elnyomó apparátust kellene fenntartani.

Sokan elgondolkodnak azon, hogy miként alakulna a megtakarítás kamatmentes pénz esetében? Ez hasonlóan történne, mint ma. A bankok összegyűjtenék a megtakarításokat, és szolgáltató-intézményként tovább adnák a reálgazdaságban tevékenykedő vállalkozóknak. Ezért a tevékenységükért díj illeti őket. A megtakarítók előnye az lenne, hogy a forgalombiztosítás célját szolgáló díjat nem ők, hanem a bank fizetné, és így pénzük megtartaná az értékét annak ellenére, hogy a pénztulajdonosok nem végeztek pénzüikkel kockázattal és felelősséggel járó tevékenységet. A banknál elhelyezett pénz forgalombiztosítási díja annál kisebb összeget tenne ki, minél hosszabb időre helyezték el a pénzt a bankban. Ez hasonló ahhoz, hogy jelenleg több kamatot kapnak azok, akik a pénzt hosszabb időre helyezik el, mint azok, akik a banknál lévő pénzüikkel bármikor rendelkezni akarnak.

Ismerkedjünk meg közelebbről a kamattal

Az első kérdés annak megválaszolása, hogy mi befolyásolja a kamat mértékét? Gesell meghatározása szerint a kamat elsősorban a keresletől és a kínálattól függ. Nullára nem csökkenhet a mértéke, mert akkor a pénzt kivonják a forgalomból, felhalmozzák, ez pedig gazdasági válsághoz vezet. Ennek a kamatnak a mértéke viszonylag szilárd, 3-4%. Gyakori félreértés a kamattal kapcsolatosan az, hogy a pénzkölcsönző megdrágítja „árúját” és magasabb kamatot kér, amikor sokan akarnak hitelt felvenni. Ha viszont fordítva van, azaz kevesen akarnak hitelt felvenni, akkor csökkennek a kamatok. Egy forgalombiztos pénz esetében is létezik elvileg kamat, mivel egy ilyen pénz bevezetése esetén sem tiltanak be a kamatot. Mindenesetre hosszútávon - a gazdaság stabilizálódásával - ezek a kamatok a nulla felé tendálnának, és fokozatosan eltűnnének. Ha viszont valamilyen okból sokan akarnának hiteleket felvenni, akkor a kamat ismét megjelenik, amely lefékezi a túlzott pénzkeresletet egészen addig, amíg ismét helyreáll az egyensúly. Ezt követően a kamat ismét elkezd a nulla irányába csökkenni. Tehát a kamatot, mint szabályozó mechanizmust, nem szükséges betiltani, csak azok az akadályok lesznek eltávolítva, amelyek megakadályozzák, hogy adott esetben a kamat a nullára csökkenhessen. A hitelek kamataiban jelen van az infláció hatása, a pénzkölcsönzők nyeresége, és az úgynevezett kockázati felár.

A kamat inflációs része abból származik, hogy a pénzkölcsönzők fölényben vannak, és semmilyen körülmények között sem óhajtanak kevesebb vásárlóerőt visszakapni, mint amennyit kikölcsönöztek. Éppen ezért a hitelezők mindig a várható infláció fölött szabják meg a kamat mértékét. Ebből az is következik, hogy a pénzkölcsönző minden kockázatot a hitelfelvevőre hárít át. Az infláció soha nem hatékony eszköz a kamatok megszüntetésére. A hitelfelvevő számára azonban a kockázat egészen másképpen alakul, mivel az ő számára a kamatteher és az inflációs hátrány kumulálódik.

A kamatnak az az alkotóeleme, amelyet kockázati felárnak neveznek, azon alapul, hogy a pénzkölcsönző mennyire lehet biztos, vagy sem az adós fizetőképességében. Ha egy adós, aki a felvett kölcsön biztosítékeként nem tud, pl. valamilyen jelzálog biztosítékot adni, akkor csak magasabb kamat ellenében juthat hitelhez. Ezért van az is, hogy a legszegényebb és

gazdaságilag leggyengébb országok kapnak a legmagasabb kamatokért kölcsönöket. Ha ezek a szegény országok nem hajlandók a magasabb kamat fizetésére, akkor egyáltalán nem jutnak kölcsönhöz.

A kamatnak a harmadik összetevő eleme a nyereség. Ez a hitelező bank működési költségeit fedezi, ezért a hitelek nyújtásánál ezt is be kell számítani. A hitelintézetek, vagyis a bankok, a befektetőknek nyújtott kamat és a hitelezőktől beszedett kamat közötti különbségből élnek. Ez a különbség tartalmazza a bank nyereségét, és a kockázati felárat. A bank normális körülmények között a nála lévő pénzt tovább adja, és mint hitelközvetítő működik. A bankok tehát kamatmentes pénzrendszerben is tovább működnének és nyereségre is igényt tarthatnának. Ez azt is jelenti, hogy a kamatmentes pénzt sem lehet teljesen díjmentesen kikölcsönözni, mivel a pénzközvetítés költségeit meg kell fizetni.

A kamatmentes helyipénz

Sokan attól tartanak, hogyha egy országban bevezetnék a kamatmentes pénzt, akkor azt a kamatozó külföldi deviza kiszorítaná a használatból. Bizonyítható, hogy ez fordítva van, mert a gyakorlatban az történik, hogy a kamatozó pénzt szorítja ki a kamatmentes pénz. Ha például egy országban bevezetnék a kamatmentes pénzt, akkor az ugyancsak ott forgalomban megtalálható kamatozó dollár nem a pénzforgalom lebonyolítására, hanem a pénz felhalmozására lenne használva, mivel a dollár után kamatot lehet kapni. Így ezeken a területeken a dollár pontosan azért szorulna ki a forgalomból, mert továbbra is kamatozó pénz. Ezzel szemben a kamatmentes pénz egyre inkább átvenné az árucseré közvetítését.

A másik ellenvetés, hogy a kamatmentes pénz bevezetése azonnal a tőke pánikszerű menekülését idézné elő, és ez gazdasági összeomlást eredményezne. Kétségtelen, hogy a pénzvagyonos réteg ilyen esetben arra törekedne, hogy pénzét minél előbb külföldi valutára váltsa át azért, hogy továbbra is kamatjáraadékhhoz jusson. Ha viszont sok kamatmentes pénzt átváltanak dollárra, akkor a dollár árfolyama egyre növekszik. Vagyis a piaci értékhez viszonyítva egyre nagyobb összeget kell kifizetni azért, hogy valaki ugyanazon egy dollárhoz hozzájusson, és azt megtarthassa. Már önmagában ez a többletköltség is megakadályozza a tőke nagyarányú kivonását. A kamatmentes pénzzel való menekülésnek viszont nincs értelme, mert ezek a bankjegyek forgalombiztosítási kényszer alatt állnak, azaz állandóan felül kell bélyegezni őket, hogy megtartsák értéküket, vagy év végén ki kell cseréltetni őket azért, hogy továbbra is érvényben maradjanak. Ha mindehhez kapcsolódik egy rugalmas devizaátváltási arány, akkor a tőke nagyarányú kivonására egyáltalán nem kerülne sor.

Miként alakulna a külkereskedelem kamatmentes pénz esetében?

A valutaátváltási arányok mindig a kivitel és a behozatal közötti kiegyenlítődéshöz vezetnek. Ha egy ország többet importál, mint amennyit exportál, akkor az átváltási arányok csökkennek, ezáltal a behozatal megdrágul. Ennek következményeként erősödik a kivitel, egészen addig, amíg az áruk exportjának és importjának az aránya kiegyenlítődik. Ez a mechanizmus kamatmentes pénz esetében is ugyanígy működik. Egy további ellenvetés szerint, ha a pénzvagyonos réteg már nem tud a pénze kikölcsönzéséért kamatjáraadékhhoz jutni, akkor azt ingatlanokba fekteti, hogy onnan jusson földjáraadék formájában teljesítmény nélküli jövedelemhez. Amennyiben valaki nagymennyiségben, pl. házakat épít, akkor csökkenni kezdenek a bérleti díjak, azaz a bérleti díjként szedett járaadékot a pénz utáni járaadék megsemmisíti. A bérleti díjak hosszú távon az önköltség és egy kismértékű nyereség szintjére csökkennek. A kamatmentes pénz esetén - az elvégzett számítások szerint - a lakberek például

Németországban a jelenleginek az egynegyedére esnének vissza. A nem szaporítható föld vonatkozásában a helyzet eltérő. Itt fennáll az a veszély, hogy a pénzvagyonosok a teljes földmennyiséget felvásárolják, és földjáradék formájában az adott ország lakosságát kizsákmányolják. Éppen ezért minden pénzreformot össze kell kapcsolni földreformmal. Alkalmas módszer lehet megfelelő földadózás bevezetése. Ennél jobb lenne egy olyan megoldási mód, amelyben az állam fokozatosan felvásárolja a föld- és telekvagyont, és ezt követően már csak haszonbérletre adja megfelelő haszonbér ellenében át a föld és a telek használójának. Ez szavatolhatja a polgár számára az általa használt föld birtoklását hosszútávon anélkül, hogy fennmaradna a földspekuláció veszélye, és a földjáradékfizetés kényszere. A kamatmentes pénzrendszer bevezetésének igazi akadály, hogy a jelenlegi pénzrendszer kialakítói és működtetői olyan hatalommal rendelkeznek, hogy meg tudják akadályozni egy ilyen kamatmentes pénz bevezetését a világ szinte bármely részén.

A pénzvagyonos csoport - tekintet nélkül saját veszteségére - felvásárolhatja az adott ország kamatmentes pénzét, és a forgalombiztosító eszköz ellenére mesterséges pénzhiányt, deflációt okozhat. Ilyen esetben a védekezés egyik lehetséges módja, hogy a pénzt ne évente, félévente, hanem havonta, vagy hetente kelljen kicserélni, és egy ilyen csere alkalmával kárpótolják az átlagpolgárokat. Az ő részükre a pénzcsere ingyenesen történne. Ez a kamatmentes pénz ellen támadó pénzoligarchiának óriási veszteségeket okozna, amelyek meggondolásra készíthetnek. Ilyen esetben mérlegelni kell a tőkepiac ellenőrzésének a bevezetését, természetesen csak egy korlátozott ideig, a válság idejére. Ehhez hasonló módon járt el az ázsiai pénzügyi krízis idején Malajzia, amely a többi válságba jutott állammal szemben el tudta kerülni a külföldi eladósodást, és pénzügyi függést. Egyszerűen betiltotta a valutával való kereskedést, és arra kényszerítette az országban lévő tőkét, hogy továbbra is Malajziában maradjon, annak a gazdaságában működjön.

Néhány szó a múlt tanulságáról

Ha a világ pénzrendszerének jelenlegi helyzetét és várható alakulásának következményeit meg akarjuk érteni, akkor tanulmányozni kell a kamatozó pénz alapján működő társadalmak történelmét. Ezt tettük, amikor elemeztük Ruhland és Hannich segítségével a pénzrendszer működését az ókori görög városállamokban és a római birodalomban. Igen tanúságos a Fuggerek tevékenységének a vizsgálata is. A Fuggerek története, amely az aranyközépkornak nevezett időszak végén kezdődött, szemléletesen tárja eléink mi történik a kamatozó pénz bevezetésével. Először aránytalanul halmozódni kezd a vagyon egy kisebbség kezében, végül a politikai hatalom is a pénzvagyontulajdonosok befolyása alá kerül. Az úgynevezett aranyközépkorban a keresztényeknek meg volt tiltva, hogy pénzzel kereskedjenek. Az egykori Német-Római Birodalom nem német területein ezt a tilalmat csak részben tartották meg. Németországban viszont szigorú szabályok szereztek érvényt a kamatszedés tilalmának. A Fugger család 1436-ban egy átlagosnak számító kereskedő-házat működtetett. Ez a családi vállalkozás akkor vált kiemelkedően gazdaggá, amikor a 15. század végén Jakob Fugger került az élére, aki bevezette a kamatozó pénzt üzleti vállalkozásaiban.

A becsvágyó Jakob Fugger a nemesfém előállítás terén monopolhelyzet megszerzésére törekedett. A Fuggerek egyidejűleg tudatosan eladósították kamathoz kötött kölcsönök segítségével a nemességet. Hamarosan maga a német császár - I. Maximilián - is eladósodott, és folyamatosan hiteleket kényszerült felvenni azért, hogy adósságát és kamatait fizetni tudja. Ez lehetővé tette a Fuggerek számára, hogy versenytársaikat kikapcsolják. Számos kereskedelmi vitájukban azért győztek, mert az eladósodott császár az ő oldalukra állt. Amikor azzal a váddal illették őket, hogy monopóliumot hoztak létre, kifejezetten a császár kívánsá-

gára mentették fel a Fuggereket a vád alól. Mindezek eredményeként a Fuggerek számos területen uralkodó helyzetbe kerültek. Még a hírhedtté vált bűnbocsátó cédulákkal kapcsolatos üzletekbe is bekapcsolódtak. Ők határozták meg, hogy kiket válasszanak püspökké, és befolyásuk volt a pápai trónra is. Jól szemlélteti a hatalom koncentrálódását a pénztőke tulajdonosainál az, hogy az említett Maximilián császár ünnepi alkalmakkor a Fuggerektől volt kénytelen kikölcsönözni az ékszereket, és díszeket, amelyeket aztán használat után vissza kellett adnia. Ilyen körülmények között a császár nem volt képes önálló politika folytatására. Az eladósodás és kamatfizetés következtében a nép annyira elszegényedett, hogy tömegessé vált az éhezés. Ez növekvő ellenállást váltott ki a részükről az uzsorakölcsön, a kamat, és a monopolhelyzetek ellen. A Fuggerek, hogy a velük szemben növekvő bírálatokat elhárítsák, még híres szónokot is felbéreltek, Johannes Eck-et, akinek az volt a feladata, hogy védelmébe vegye a „mérsékelt kamat” intézményét. Eck szerint az ilyen kamat igazságos, és ezzel lényegében a teljesítmény nélküli jövedelem elvonást vette védelmébe.

A Fuggerek jószándékának a bizonyítására még egyfajta szociális otthont is létrehoztak, a Fuggerei-t Augsburgban, amelynek Jakob Fugger 25.000 Guldent adományozott. Többé nem arról volt szó, hogy a kamattal mennyire kizsákmányolták a lakosságot, hanem arról, hogy milyen nemesen jótékonykodnak. A tény azonban az, hogy a kamatmechanizmus következtében létrejött tökekoncentráció, és az azzal összefüggő kizsákmányolás a német lakosság háromnegyed részét kamatrabszolgává tette. Mindez arra készítette elsősorban a legelnyomottabb osztályt, a parasztságot, hogy ha kell erőszakkal változtasson ezeken a viszonyokon.

A parasztok, nemesek és értelmiségiek körében egyre nőtt az elégedetlenség az augsburgi Fuggerek ellen. A „fuggern” (fuggerelni) szó szinonimája volt a csalásnak. A kitört parasztlázadás egyaránt irányult a felsőarisztokrácia és az árakat manipuláló - mesterséges áruhiányt előidéző és monopolhelyzetet kialakító - spekulánsok ellen. A parasztlázadás vezetői ekkor még nem látták át teljesen milyen szoros az összefüggés a kamatozó pénztőke és a hatalom között, valamint a monopolisták és a császár között. Követelései között utolsóként mégis megfogalmazták a Fuggerek, a Welserek, és a Höchstetterek eltávolítását, és az üzleti tőke felső határának a rögzítését. Érthető, hogy a nagytőke minden eszközt megmozgatott, hogy a lakosságot elnyomja, és a kamatmechanizmussal működtetett kizsákmányoló rendszert fenntartsa.

A parasztlázadás vezetőinek nem volt világos elképzelése arról, hogy miként kellene egy kamatmentes gazdaságot működtetni. A 21. század embere számára a német parasztháborúból az a tanúság vonható le, hogy az ellenállás nem hoz sikert, ha nincs világos elképzelés arról, milyen elvek szerint kell kialakítani az értéktermelő munkára alapozott, jól működő gazdasági és társadalmi rendet.

A Wära-cserepénz

Nemcsak a középkorban, hanem az 1929-ben elkezdődött nagy gazdasági világválság idején is kísérletek történtek a forgalombiztosított, kamatmentes pénz bevezetésére. Ilyen sikeres kísérlet volt Németországban a Wära-cserepénz részleges bevezetése. Már 1929. elején Erfurtban létrejött egy cseretársaság, amelynek a tagjai kizárólag Wära-val fizettek egymásnak. Szabályzatukban rögzítették, hogy olyan magántársaságot alkotnak, amely az árucsera akadályainak és a munkanélküliségnek a leküzdését tűzte ki célul. E cél érdekében a társaság tagjai egymás között az árut és a teljesítményt a saját csere-bonjukkal bonyolítják le. Két évvel később ehhez a társasághoz már több mint ezer német vállalat csatlakozott. Egyre több vállalat és üzlet függesztette ki, hogy „Itt elfogadjuk a Wära-t”. A Wära lassan a szilárd ár szinonimája

lett. A Wära-t bármikor be lehetett cserélni a hivatalosan forgalomban lévő márkára, és csak kiegészítő valutának volt tekinthető, amely lehetővé tette, hogy egy deflációs időszakban, amikor nincs elég pénz a gazdasági folyamatok közvetítésére, fennmaradjon a gazdasági élet vérkeringése.

Gesell elképzeléseit követve a Wära-jegyeket forgalombiztosítást garantáló és díj ellenében kapható bélyegekkel kellett ellátni. A havonta felragasztandó bélyeg a Wära egy százalékába került. Aki ezt a bélyegköltséget meg akarta takarítani, az a hónap végéig lehetőleg túladott a saját Wära-ján. Ezt úgy érte el, hogy vagy árut és szolgáltatást vásárolt magának, vagy pedig a saját Wära-ját kamatmentesen másnak kölcsönadta. Év végén, amikor már minden Wära-n tizenkét bélyeg volt felragasztva, akkor azt újra cserélték ki. Ez az új pénz sikeresnek bizonyult, és rohamosan terjedt egész Németországban. Az egyik hely ahol bevezették Ulm városa volt, a másik pedig Schwanenkirchen. Az ulmi cseretársaság 1931. nyarán alakult, amikor Ulmban is igen nagyarányú volt a munkanélküliség és a szegénység. A defláció következtében az eladósodott polgárok nem tudták fizetni a kamatokat. A gazdasági válság miatt gyakran az öngyilkosság bizonyult az adósság elől való elmenekülés egyetlen útjának. Az ulmi Wära forgalombiztos, és a birodalmi márkától független csereeszköz volt, amelyet úgy készítettek, hogy ne lehessen meghamisítani. A postai bélyegekhez hasonló forgalombiztosítási bélyegeket a Wära-kirendeltségeknél lehetett beszerezni. Hogy a havi értékvesztést elkerüljék, az ulmiak igyekeztek minél hamarabb túladni Wära-jukon. Így a pénzvisszatartás, amely a birodalmi márka esetében Németország gazdaságát megbénította, az ulmi Wära-nál nem volt lehetséges. Egyébként egy ulmi Wära pontosan annyit ért, mint egy birodalmi márka. Azért, hogy megvédjék értékét a márka vásárlóerő ingadozásával szemben, a Wära átváltási arányát a vásárlóerő 5%-os megváltozása esetén újra meghatározták. Az ulmi vállalatok, amelyek birodalmi márka hiányában tönkrementek volna, áttértek a Wära alkalmazására: ezzel vásároltak árukat és fizették alkalmazottaikat. Az ulmi pénz rendkívül sikeresen működött, egész Németországból érkeztek a küldöttségek, hogy tanulmányozzák sikerének titkát.

1931. júliusában a thüringiai bíróság betiltotta a Gera városában kibocsátott Wära-jegyeket. Néhány héttel később a német Reichsbank igazgatósága felhívta az ulmi rendőrség figyelmét a városban folyó „veszélyes üzelmekre” és hivatkozott a politikai viták leküzdésére vonatkozó birodalmi elnöki rendeletre. Az ulmiak azzal érveltek, hogy a Wära esetében nem szokásos pénzről van szó, mert az értékmegőrzésre nem alkalmas. Az sem segített, hogy az ulmi Wära csupán magáncélra szolgáló elszámolási egység egy zártkörű cseretársaságon belül. A berlini kormány 1931. októberében szükségrendelettel mindenféle helyi pénz és cserejegy alkalmazását megtiltotta.

Hasonlóan sikeres volt a bajorországi Schwanenkirchenben bevezetett Wära-jegy. Segítségével eltűnt a városból a munkanélküliség, és a község barnaszén bányája megint nyereségesen kezdett működni. A jegybank azonban félt, hogy a Wära kiszorítja a birodalmi márkát, és Schwanenkirchenben is betiltották az alkalmazását. A szénbánya ismét veszteséges lett és be kellett zárni. Schwanenkirchenben újra magasra szökött a munkanélküliség.

A tiroli Wörgl-ben is rövid ideig sikerrel alkalmazták a munkaérték-jegynek nevezett forgalombiztos helyi pénzt 1932-ben. A munkaérték-jegyek következtében nemcsak mindenki pontosan befizette az adóját, de a városnak sikerült utakat építenie, csatornáznia és még egy sípályát is létrehoznia. 1933. nyarán Daladier francia politikus, aki később Franciaország miniszterelnöke lett, ellátogatott Wörgl-be. Daladier 1935-ben a radikális szocialisták kongresszusán számolt be tapasztalatairól. Kifejtette, hogy lehetséges egy többszörösen nagyobb volumenű árutermelés az újfajta pénz bevezetésével. Daladier többek között megállapította: „A mai gazdasági válság az áruforgalom válsága. Nem beszélhetünk arról, hogy túltermelés által okozott válsággal van dolgunk, mert a gabona és hasonló áruk mennyisége, amelyet

megsemmisítenek, szükséges lenne azon milliók számára, akik az éhezés következtében halnak meg. Az áruforgalom válságáról van szó, amin úrrá lehetünk, ha helyreállítjuk a lakosság vásárlóerejét, és azt újra kibontakoztatjuk. Nemzeti munkaprogramnak kell a pénzhalmozásnak véget vetnie. A pénz ugyanazt a szerepet tölti be, mint a vér az emberi testben. Ahhoz, hogy a test különböző életfunkcióit végezhesse, zavartalannak kell lennie a vérellátásnak.” Ehhez még hozzátette, hogy „állítom, mindaddig nem leszünk úrrá a válságon, amíg nem vesszük kézbe a pénzügyeket, és mind az inflációt, mind a deflációt csalásnak tekintem. Az egyik éppen olyan hamis, mint a másik. Csak a forgalomban lévő pénzmennyiségnek az árukinálathoz való igazításával lehet leküzdeni az áruforgalom válságát, és csak ez által lehet a kisvállalkozásokat és kereskedőket megsegíteni Franciaországban, akiknek az összeomlását a nagytőke okozta.”

Ezt követően Daladier kitért Wörgl tapasztalatainak a részletezésére, majd pedig Silvio Gesell nézeteit taglalta. A második világháború kitörése azonban megakadályozta Daladier-t abban, hogy felismeréseit hazájában a gyakorlatba átültesse. A sikeres Wörgl-i kísérlet ugyanarra a sorsra jutott Ausztriában, mint a Wära Németországban. 1933. szeptemberében a bécsi jegybank arra hivatkozva, hogy kizárólag ő rendelkezik a pénzkibocsátás jogával, elérte, hogy a kormány a helyi pénzek alkalmazását betiltsa. Ez a rövid történelmi áttekintés is már világossá teszi, hogy az emberek különböző korokban felismerték, hogyan lehetne szilárd, és hatékony gazdaságot működtetni, és a társadalom harmóniáját biztosítani. Eddig azonban minden ilyen megoldási kísérletet a kamatozó magánpénzrendszer tulajdonosai a pénz révén szerzett hatalmuk segítségével elfojtottak.

Végző fázisban a jelenlegi pénzrendszer

Az 1945 óta tartó jelenlegi pénzrendszer azért közeledik a végpontjához, mert a kamatmechanizmus révén az eladósodás görbéje a 90 fokban való növekedés fázisába érkezett. A kamat révén az egyik oldalon hatványozottan növekvő adósságteher, a másik oldalon pedig ennek megfelelő arányú vagyonnövekedés következett be, amelynek néhány szupergazdag csoport a haszonélvezője. A növekvő kamatkövetelések fizetéséhez fokozottan kell eladósítani az államokat, és kizsákmányolni az értékteremtő munkát végző személyeket. A kamatszedő magánpénzrendszer világszintűvé szélesedése, azaz globalizációja következtében egész nemzetek kényszerültek könyörtelen gazdasági verseny folytatására. Ebben a rendszerben az alapvető létfeltételek biztosítása egyre kisebb szerepet játszik, és a környezetvédelem is csak kiüresedett propaganda szólamná vált. Az adósságszolgálati terhek - mindeneke előtt a kamatjáradék - fizetése abszolút előnyt élvez minden egyéb szemponttal és megfontolással szemben.

Már elkezdődött a világtörténelem első - az egész világra kiterjedő - globális gazdasági válsága. Ma a világgazdaság első számú központja az Egyesült Államok a legérintettebb a pénzügyi krízisben. Az Amerikában kibontakozott depresszió eredményeként 2000-ben 837 000 munkahely szűnt meg, azaz 1990-től számítva több mint egy millióan veszítették el munkájukat. Elsősorban a termelő reálgazdaság van mély válságban. Az amerikai szövetségi kormány 2001. augusztus eleji jelentése szerint a szolgáltató szektorban még van 2%-ot meghaladó növekedés, ugyanakkor a termelő szektor már 0,2%-kal csökkent. Gerard Jackson gazdasági szakértő szerint a szolgáltatási szektor némi növekedése - és az ezzel kapcsolatos megtévesztő értékelések - azt mutatják, hogy a döntéshozók továbbra is a fogyasztást részesítik előnyben a termeléssel szemben. Jackson úgy véli, hogy a magántulajdonú pénzkartell, a Federal Reserve, amely betölti az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét, az elmúlt tíz évben folytatott monetáris politikájával világméreteken eltorzította a

beruházásokat. Ázsiában túlnyomórészt a gyártó kapacitást növelte, míg az Egyesült Államokban a fogyasztást. A fogyasztás irányába terelt dollár következtében az Egyesült Államok termelő bázisa fokozatosan leépült. A Federal Reserve által az utóbbi öt hónapban végrehajtott alapkamat csökkentés (6,5%-ról 3,5%-ra) csak annyit ért el, hogy továbbra is stimulálja a fogyasztást. A termelő ágazatok azonban, elsősorban az autógyártás és az elektronikai iparágak, tovább csökkentik termelésüket, mivel az áruházak és a raktárak tele vannak árukészletekkel. Az olcsóbbá vált pénz csupán azt teszi lehetővé, hogy ezek egy része eladható legyen.

Egyre több szakértő állítja, hogy a mesterségesen stimulált kiegyensúlyozatlanság a szolgáltatási szektor és a gyártási szektor között tarthatatlan. A gyártás a gazdaság igazi forrása, és a másodlagos szolgáltatási szektor a termelő ágazattól függ. Még akkor is, ha az alapkamat a nullára csökken, ahogyan az Japánban bekövetkezett az 1990-es évek elején, az amerikai fogyasztó tartósan nem tudja fenntartani vásárlóerejét. Az értékelőállító termelő-ágazatok gyengesége az egész gazdaságot stagnálásra, hanyatlásra kényszeríti. A Federal Reserve 2001. augusztusában jelentette, hogy a gyártási ágazatok recessziója ma már más ágazatokat is utolért.

Mindezen felsorolt gazdasági tényeknek igen súlyosak a társadalmi következményei. A termelő ágazatok tették ugyanis lehetővé az Egyesült Államokban a jövedelmek viszonylag igazságos elosztását, mert ezek biztosítottak munkahelyeket Amerika kevésbé képzett, de törekvő munkaereje számára. Az úgynevezett „újgazdaság” hasonló szerep betöltésére nem alkalmas. Ma a legnagyobb jövedelmű csoportok még többet keresnek, mint korábban, de a középszintű, vagy alsószintű munkaalkalmak jelentős arányban csökkentek. Az amerikai gazdaság a magasan dotált kis réteg kezébe került, míg az alacsony jövedelmű munkavállalók jövedelme egyre csökken. A termelő gazdaság csökkenésével feltűnően megnőtt a jövedelmek egyenlőtlen eloszlása. A pénzoligarchia által kézben tartott amerikai tömegtájékoztatás nem szentel figyelmet a termelőágazat belső összeomlásának. Még az úgynevezett „dot-com” elektronikai és Internet vállalatok összeomlása sem irányította rá a közvélemény figyelmét a termelő gazdaság alapvető fontosságára. Mindennek következtében az Egyesült Államok külkereskedelmi hiánya évi 400 milliárd dollárra nőtt, és ez elsősorban a termelő ágazatokat érinti.

A Federal Reserve által irányított téves monetáris politika eredményeként sokáig nagy jövedelmekhez lehetett jutni a tőzsdéken és a pénzpiacokon, de ugyanakkor az értéktermelő reálgazdaság vészesen leépült. Ennek eredményeként állt elő az a helyzet, amelyről a következőket mondotta Fekete Antal a kanadai St. John's-i Memorial Egyetem nyugdíjas tanára:

„Még ebben az évtizedben a dollárral nagyon nagy bajok lesznek, aminek következtében globális méretű pénzügyi katasztrófa fenyeget. Mindez abból ered majd, hogy a dollárt mesterségesen, indokolatlanul magas árfolyamon tartják a többi devizához képest. Tényleges értéke szignifikáns mértékben kisebb a spekulatív módon neki kikiáltottnál. Ezt a hazug állapotot a devizaspekuláció, a részvénytársaság és az ennél tízszer, tizenötször nagyobb kötvényspekuláció irányítói és kedvezményezettjei - a Soros Györgyök és kollégái - hozták létre. Ez akkor is tény, ha újabban Soros álságos pózokat felvéve a világmegmentő humanista filozófus szerepében tetszeleg. Minden baj abból ered, hogy a dollárnak már régen nem az arany, de még nem is az értékteremtő munka az alapja, hanem az üres, felelőtlen, önmagán kívül senkire tekintettel nem lévő tőzsdei spekuláció. Ennek a pénzügyi épületnek nincsen alapja: szükségszerű és elkerülhetetlen az összeomlása, amely majd - a dolgok sajátosan cinikus logikája szerint - néhány tőzsdecápának horribilis hasznot fog majd jelenteni. Ők már úgy várják a dollár bukását, mint a Messiást, talán még siettetni is érdekük.”

A szemünk előtt kibontakozó első globális méretű gazdasági világválságról az egyik lehetséges kiutat Dr. Mahathir bin Mohamad fogalmazta meg 2001. június 8-án a Tokióban tartott „Ázsia Jövője” című konferencián. A malajziai miniszterelnök a következő javaslatot tette:

„Egy olyan nemzetközi valutát kell létrehozni, amely egyetlen egy országhoz sem tartozik. Az átváltási arányokat erre az egyetlen valutára kell alapozni, amelyet a nemzetközi kereskedelem minden fizetésnél lehet használni. Az ebben a valutában szerzett jövedelmet azonnal el kell helyezni a nemzet központi bankjába, és helyi devizát kell kibocsátani, a lokális kereskedelmi ügyletek számára. A tartalékokat nemzetközi valutában kell tartani, nem pedig több valutából álló valutakosárban.”

Mahathirnak az univerzális valuta bevezetésére való javaslata szerint az új pénz csak a nemzetközi kereskedelem lebonyolítására vonatkozó elszámolási egység lenne. Értékét olyan alapvető cikkekből álló árucosár alapján határoznák meg, amely elsősorban a fizikai gazdaság szempontjait venné figyelembe. Mahathir azt is hangsúlyozta, hogy a valutákkal nem szabad kereskedni, mint árucikkkel. A malajziai kormányfő ez év májusában Jakartában már kezdeményezte a világ pénzrendszerének a teljes átszervezését. Felismerve, hogy a hét legfejlettebb ipari ország nem hajlandó felelősséget vállalni a haldokló Nemzetközi Valutaalap újjászervezésére, ezért Mahathir a fejlődő országok aktivizálásával próbál alternatívát kidolgozni a nemzetközi pénzrendszer válságának a leküzdésére. A Délkelet-Ázsiai nemzetek szövetsége Kínával, Japánnal és Dél-Koreával egyetemben már megállapodott egy 30 milliárd dolláros kétoldalú csereegyezményben a felsorolt országok körén belül. Ez a kezdeményezés előkészíti Ázsia számára egy új pénzügyi rendszer kialakítását a Nemzetközi Valutaalaptól független Ázsiai Valutaalap felállításával.

Mahathir a demokráciáról

A tokiói „Ázsia jövője” konferencián a malajziai kormányfő szolt a globalizáció és a demokrácia összefüggéseiről is:

„Túlságosan messzire megyünk a globalizációval. Azt akarjuk, hogy az teljesen szabályozatlan legyen, és kizárólag a piac kormányozza. A piac azonban profitra törekszik, maximális profitra. Ebben a folyamatban minden valószínűség szerint hatalmas pusztulást és tragédiákat okoz. De mindez nem számít, a fontos, hogy a globalizáció a piac deregulációja közepette menjen végbe. Ameddig nincs szabályozva a világpiac, nem számít, hogy mi történik a népekkel. A rendszer fontosabbá vált, mint a nép, amelyet állítólag szolgál...”

Mahathir kitért Tokióban a demokráciával kapcsolatos problémák elemzésére is:

„A demokrácia kezdetben a többség uralmát jelentette. Ehhez hozzáadták a kisebbségek jogait, majd az egyéni jogokat. Ezeket állandóan bővítették, végül fontosabbá váltak, mint a többség jogai. A kormányt a többség választhatja, de a kisebbségek megbuktathatják utcai erőszakkal, amelyet a tömegtájékoztatás és a külföldi érdekek támogatnak. A jog uralmát hangoztatják, de ez egyszerűen csak annyit jelent, hogy akik ellenzik a kormányt, megsérthetik a jogot, de a kormány nem szerezhet érvényt a jognak velük szemben.”

„Ehhez társul a nem kormányzati szervezet jogigénye arra, hogy akadályozza a többségileg megválasztott kormányokat. Egy ilyen szervezet állhat egyetlen személyből, de széleskörű publicitást és támogatást kap. Törvénytelen eszközökhöz nyúlhat. Szélsőségesen hatalmassá válhat és a többség által megválasztott kormányoknak fejet kell előttük hajtaniuk.”

„A demokrácia ma már nem a többség uralmát jelenti. Sok esetben valójában a választás a többség megnyerése érdekében hiábavaló erőfeszítés. A többségi támogatással megválasztott kormányt hamarosan megbénítják és impotenssé teszik. A többség óhaja - a nagyrészt csendes többségé - semmibe van véve, miközben a kormányok küzdenek a kisebbségi aktivisták kiengeszteléséért.”

„A kisebbség mára még erőszakosabbá vált, és a kevesek - az utcai csöcselék - törvényesen megválasztott kormányokat buktatnak meg illegális tevékenységükkel. Közben az ország ingatagga válik, képtelen a fejlődésre. Számos fejlődő ország a szabadságát is elveszítette. A lakosság szenved, a jog és a rend fellazul, az etnikai és a vallási konfliktusok kiéleződnek, és ezrek veszítik el életüket. A többség uralmával szemben a csöcselék uralmát tekintik demokratikusabbnak.”

„Annyira visszaéltek a demokráciával, hogy ma már bármit meg lehet tenni a demokrácia nevében. A megígért jobb élet nem valósult meg. A demokrácia miatt az emberek többet szenvednek, mit a tekintélyuralmi rendszerben. El fog jönni az idő, amikor demokrácia a szocializmus és a kommunizmus sorsára jut. Nem azért, mert a demokrácia rossz. Még mindig ez a legjobb kormányzati rendszer. A demokráciával annyira visszaéltek, hogy többé nem alkalmas, hogy akár a többség, akár a kisebbség hasznára legyen.”

„A demokrácia ma még mindenek felett áll. Bírálója eretneknek számít, és becsmérlésnek teszi ki magát. De idővel oly nagy, és oly nyilvánvaló lesz az okozott kár, hogy demokrácia a proletariátus diktatúrájához hasonló rosszcsengésű kifejezéssé válik, és az emberek el fogják utasítani.”

„De ennek nem kell bekövetkeznie. A demokráciát, amely nem tekinthető tökéletesnek, meg lehet menteni, ha hibáit és fogyatékoságait felismerjük, orvosoljuk, és túlkapásait felszámoljuk.”

„Most már itt a globalizáció. Ennek a nagyszabású elgondolásnak eljött az ideje. De máris rosszirányba mozdult el. Az országhatárokon túlnyúló valuta-spekuláció, az olyan gazdasági és pénzügyi katasztrófák, amilyenek a kaliforniai Orange megyében, Braziliában, Mexikóban, Oroszországban, és természetesen a Távol-keleten a globalizáció e megjelenési formája nyomán bekövetkeztek, nem sok jót ígér a globalizáció jövőjét illetően. Az áldozatokkal közlik, hogy ez a szabad kereskedelem, éppen ezért jónak kell lennie.”

„De ilyen iszonyatos katasztrófákat kell elszenvednünk a globalizáció áraként? Nem lehet fájdalom nélkül globalizálni? A válasz természetesen az, hogy lehet. A globalizációt nem kell követnie a szabályozás teljes felszámolásának. A kettő nem ugyanaz. Néhány szabály nemcsak csökkenti a globalizáció pusztító hatását, de kifejezetten jótékony hatású.”

„Az a feltételezés, hogy a piac majd szabályozza önmagát, ellentétes a logikával és az emberi természettel. A piac haszonra, a lehető legnagyobb haszonra törekszik. Nem szociális intézmény, amelynek a társadalmi bajok gyógyítása a feladata. Még csak a tisztesség, az igazságosság és a jó kormányzás sem érdekli.”

„A piac, különösen a szabad piac, a kíméletlen verseny alapján működik. Ahhoz, hogy győzhessenek, a szereplőknek erőseknek és könyörteleneknek kell lenniük. Láthatjuk az óriások összeolvadását, és az egyesített óriások további fúzióját. Az a cél, hogy olyan nagy, és ezért olyan erős légy, hogy a verseny egyoldalú legyen. A kisebb csoportok vagy veszítenek és elpusztulnak, szörnyű társadalmi és gazdasági kárt okozva, vagy elfogadják, hogy az erősebb lenyeli őket. Végül is csak egy szereplő marad iparáganként. A verseny megszűnik, a győztes arrogánssá és uralkodóvá válik, optimalizálja a profitját a minőség, a hatékonyság, és a társadalmi követelmények rovására.”

Mahathir megállapításai világosan jelzik, hogy a kamatkapitalizmus nem piacgazdaság, hanem monopolrendszer. A kamatszedő pénzrendszer globalizációja tette lehetővé a pénzoligarchia számára, hogy létrehozza az elmúlt 15 év során a világpiacot uraló mintegy 400 világcéget, amelynek ez a pénzoligarchia az anonim tulajdonosa. A kamatelvonás egyrészt, az eladó-sodás másrészt, olyan méretűvé vált, hogy ismét a végéhez közeledik egy világgazdasági és világtörténelmi korszak. A világ jelenlegi pénzrendszere az összeomlás előtt áll. Fel kell készülni nemcsak a fogadására, a pusztító károk elhárítására, hanem arra is, hogy a megbukott kamatozó pénzrendszer és a kamatkapitalizmus helyére olyan új pénzrendszer kerüljön, amely nem teszi lehetővé többé egy kis, privilegizált csoport számára mások munkájának a kisajátítását a kamat segítségével. A nemzetközi pénzoligarchia jelenlegi pénzügyi világ-birodalma is éppen azért bukik meg, amiért a többi kamatozó pénzt használó birodalom is megbukott a történelemben: a gazdasági és társadalmi romlás oka a kamat, ettől kell megszabadítani az emberiséget.

2001. szeptember

Leleplező 2001/4

Emberközpontú vagy pénzközpontú gazdaság

A rendszerváltás szabadvállalkozáson, versenyen alapuló piacgazdaságot, valamint népszuverenitáson alapuló parlamenti demokráciát ígért a magyar népnek, amely majd lehetővé teszi Magyarország felzárkózását a fejlett országokhoz. Ma már tudjuk, hogy a termelő gazdaság 20%-os összezsugorodása folyamatosan tart 8 éve, másfél millió magyar elvesztette munkáját és a lakosság nagyobb része lényegesen nehezebben él, mint a rendszerváltás előtt. Az Államadósságkezelő Központ 1997. májusi tájékoztatója szerint a külső- és belső államadósság együttesen az év első negyedében további 130 milliárddal növekedett és elérte az 5.060 milliárd forintot, mintegy 28 milliárd dolláros összeget. A korábbi 156 milliárd forint kamatmentes lejárat nélküli adósságállományt felváltotta egy új adósságelem, a Magyar Nemzeti Bankkal szembeni devizahitel, amelynek kamattal növelt összege 1997. március végén 1.787 milliárd forint volt. Azt is bejelentették, hogy az MNB - noha Surányi György elnök szerint erre az országnak nincs szüksége, - mégis megkezdte további egymilliárd dollár államkötvény értékesítését a nemzetközi pénzpiacokon. Vagyis folytatódik az adósság-spirál. Magyarország külső adósságának belsővé változtatása is megtörtént. Ez azért káros, mert a belső adósság kamatterhe 2-3 százalékkal nagyobb, mint amit a nemzetközi pénzpiacokon kérnek. Az államadósság évi adósságszolgálati terhe meghaladja a 800 milliárd forintot. Ennek az összegnek a túlnyomó részét a társadalom jómódú egyötöde kapja közvetve, vagy közvetlenül a bankokon és a pénzintézeteken keresztül. Az adósságszolgálat fedezete az adó, amelyet döntően a bérből és fizetésből élők fizetnek. Egy magyarországi tanár, munkás vagy alkalmazott ma több személyi jövedelemadót és bérjárulékot fizet, mint egy milliókat kereső vállalkozó, vagy bankár.

Az 5.060 milliárd államadósság után fizetendő 800 milliárd forint kamat a bevallott munkajövedelemből élőkől a pénztulajdonosokhoz juttatja a nemzeti jövedelem 15 százalékát. Joggal kérdezte Kopátsy Sándor 1996 karácsonyán: „hol van példa arra, hogy egy közepesen fejlett ország a társadalmi rendszerváltást és gazdasága piacosítását liberális gazdaságpolitika mellett meg tudta volna valósítani? Hol fordult elő, hogy 20-30 százalékos kamatok mellett állampapírokkal fedezték volna az államháztartási hiányt? Erre a fejlett gazdasági demokráciák történelmében még nem volt példa. Néhány latin-amerikai ország hitte csak el a Világbanknak, hogy ez lehetséges, de minden esetben teljes kudarccal végződött. Nálunk is mi lett az eredménye? Állandósult válság.” Ezután Kopátsy Sándor felteszi a kérdést: „Meddig tűri a jelenlegi tendenciának az erősödését a magyar társadalom? Vagyis meddig marad a demokrácia híve, ha ez alatt azt kell megélnie, amit szenved a rendszerváltás óta?”

Az elhúzódó magyar válság végső oka az a szélsőséges liberális - libertáriánus - politika, az abszolutizált monetarizmus, amely nemcsak elősegítette Magyarország eladósodását, de azt is megakadályozta, hogy ebből a monetáris adósságcsapdából kikerülhessen. Soros György azt állítja, hogy a néhai Antall József miniszterelnök lelkén szárad, amiért Magyarország külföldi adósságát nem sikerült rendezni. Ezeket nyilatkozta Soros: „Az első szabad választás előkészületei szakaszában volt egy történelmi pillanat, amikor a külföldi hitelezők készek lettek volna bizonyos ésszerű engedményre, könnyítésre. Ezt a soha vissza nem térő lehetőséget azonban elszalasztották. Eddig még senkinek sem beszéltem erről, de most úgy érzem, el kell mondanom. A tervről Antall József és Tardos Márton tudott. Antall azonban tudva, hogy a szabad demokraták egy ilyen esetleges terv elfogadtatására gondolnak, azt kiadta a Financial Timesnak.” Antall József a Parlamentben válaszolt Soros György nyilatkozatára: „A vád nem igaz. Soros György javaslatát sem a kiszemelt bankok, sem az SZDSZ nem támogatta, ezért bukott meg az általa említett lehetőség.”

Szakolczay György, a KDNP gazdasági szakértője szerint „1990-ben a bankárok helyett a politikusokat kellett volna megkeresnünk, akiktől inkább elvárható a stratégiai gondolkodás. A londoni konzultáció helyett a baráti országok kormányaival - elsősorban Németországgal - kellett volna tárgyalásokat kezdeni ... majd utána a megfelelő konzultációkat lebonyolítani a nemzetközi pénzügyi szervezetekkel, utolsó lépésként fordulni a bankvilághoz...Londonban tehát ahelyett, hogy a magyar politikusok győzték volna meg a hitelezőket az adósságteher könnyítésének a szükségességéről, éppen ellenkezőleg a hitelezők győzték meg eljövendő vezetőinket arról, hogy eszükbe se jusson ilyesmit kérni. Elszalasztottunk egy történelmi lehetőséget: az adósságteher ma ugyanolyan nyomasztó, mint 1990-ben volt, de ma már nem alkalmazható az akkori megoldás. A konzorciális bankhitelek helyébe nagyrészt kötvényadósság lépett, a külföldi adósság jórészt külföldi ipari és közszolgálati vállalati tulajdonná alakult át, az adósságszolgálat terheit sok esetben közvetlenül a lakosság viseli villamos energia árak és autópályadíjak formájában, és az ország finanszírozásában komoly szerepe van a konvertibilitás, a csúszóleértékelés, és a külföldinél magasabb kamatszint miatt idejövő külföldi befektetőknek is. A következő kormánynak tehát egy sohasem látott szituációt kell kezelnie, sőt megoldania” - mutatott rá Szakolczay György.

Az adósság-elengedés vélt, vagy valódi lehetőségéről szólva érdemes Csoóri Sándor 1994-ben megjelent esszéjére is utalni, amelyben leírja találkozását az MDF Bem-rakparti székházában Antall Józseffel, akit akkor már megválasztottak, de még nem nevezték ki miniszterelnöknek. Antall halottsápadtan mondta el Csoóri Sándornak, most jön egy tárgyalásról, ahol néhány nemzetközi bankár közölte vele, hogy valamennyi Magyarországon befektetett pénzét kivonja az országból, ha feltételeiket nem teljesíti. Ezután már nem volt szó az államosított tulajdonnak az eredeti tulajdonosok részére történő visszaadásról, a reprivatizációról, hanem csak privatizációról, amelyről ma már tudjuk, hogy a közvagyon áron aluli kiárusítását jelentette. Az adósságkönnyítés elérése helyébe pedig az adósságszolgálat minden áron történő teljesítése lépett.

Az 1997 nyarán újra megélénkült kincstári optimizmus és kormányzati sikerpropaganda során igen sok szó esik arról, hogy a nyugati pénzvilág mennyire elégedett az adósságát következőt és maradéktalanul törlesztő Magyarországgal, de kevés szó hangzik el az adósságfüggőség társadalmi következményeiről, a másfél millió tényleges munkanélkülről, az évi 100 ezer élve-születésre eső 80 ezer abortuszról, az ország lakosságának előregedéséről, az évi 40-50 ezer fős folyamatos népességsökkenésről, a népbetegség szintjét elérő több százezer alkoholistáról, a kábítószer-élvezet tömegessé válásáról, az öngyilkosságok tartós rekordmagasságáról. A „Bokros csomagként” ismert radikális gazdasági megszorító intézkedések a szociális intézményrendszert alapjaiban rendítették meg. Az egészségügyi és társadalombiztosítási rendszer is válságban van, és a kórházak a kórházi ágyak 10 ezerrel történt csökkentés ellenére sem képesek finanszírozni önmagukat. A kifizetetlen társadalombiztosítási járulékok miatt a nyugdíjrendszer évről-évre több 10 milliárdos nagyságrendben szorul a költségvetés támogatására. Válságban az iskolarendszer, a nevelésügy és mélyponton a társadalmi szolidaritás. Nemcsak az erkölcsnek nincs ázsiója, de ma már hovatovább a jognak sem lehet érvényt szerezni. A közbiztonságot az egyre erőteljesebb szervezett bűnözés veszélyezteti és a társadalom szinte minden szféráját áthatja a korrupció, a híressé vált Tocsik-ügynél is sok-milliárdos nagyságrenddel nagyobb, úgynevezett „fehérgalléros” bűnözés. Az ország társadalma a jelek szerint nem Európa, hanem Latin-Amerika felé tart, ahol egy vékony, dúsgazdag réteg mellett a társadalom túlnyomó többsége reménytelen szegénységben él, a felemelkedés minden esélye nélkül. A teljesség igénye nélkül felsorolt bajok elemzése mind egyirányba mutat, vagyis végső okuk az ország súlyos eladósodása.

Ezért jogos a kérdés, mi okozta ezt az eladósodást, és ha már beleestünk, - pontosabban belerántottak minket, - akkor miként lehetne kikerülni az adósságcsapdából. Magyarország eladósodása egy világfolyamat része. A világ eladósodásának pedig az alapvető oka az a szélsőségesen liberális, libertáriánus pénzügyi politika, amely minden gazdasági problémát lényegében monetáris eszközökkel kíván megoldani. Ennek a szélsőséges monetárista politikának az egyenes következménye a rekordméretű munkanélküliség, a termelő gazdaság stagnálása és leépülése, a gazdasági megszorító intézkedések és a szociális intézményrendszerek korlátozása, lebontása. Ezért a helyzet megértéséhez a monetarizmust kell közelebbről szemügyre vennünk.

Az ipari forradalom egyszersmindenkorra megváltoztatta a termelő potenciál nagyságrendjét. Ugyanakkor senki nem hozta létre a reálgazdaság működéséhez szükséges pénzgazdasági rendszert, a gazdasági élet monetáris oldalát, amely szisztematikusan növeli a javak termelésével arányosan a forgalomban lévő pénz mennyiségét. Ekkor már léteztek bankok a világ-gazdaság centrumországaiban. Így más intézményrendszer hiányában ők vállalták magukra ezt a feladatot. A termelő gazdaságot kiszolgáló, ahhoz képest csak másodlagos monetáris rendszer, rögtönözve, nagy kilengésekkel, meglehetősen össze-visszasággal fejlődött. Ha volt elég arany, akkor bővült a ráépült papírpénz kibocsátása és volt elég pénz a reálgazdaság számára. Ha nem volt elég arany, akkor szűkült a ráépülő pénzkreálás, és pénzhiány keletkezett. Mivel periodikusan hol sok pénz és hitel volt, hol pedig kevés, ezért ennek megfelelően vagy inflációra vagy, deflációra került sor. Ez a monetáris ingadozás tehát pénzbőség idején fellendülést, pénzszűke idején pedig recessziót okozott a reálgazdaságban.

Az ismétlődő recessziók megosztották a politikusokat és a szakembereket. Egyesek bele-törődve elfogadták ezt a helyzetet, mások viszont egy jobban átgondolt, szakmailag megalapozottabb és társadalmilag igazságosabb rendszert akartak és akarnak a helyébe. John Maynard Keynes - 150 évvel az ipari forradalom után - azt tanácsolta, hogy amikor pénzhiány és recesszió van, akkor a kormányok vegyenek fel hiteleket, és amikor fellendülés és pénzbőség van, akkor fizessék vissza ezeket. Háborúk idején a pénz aranyra váltását, azaz a pénz aranyfedezetét rendszerint felfüggesztették, de békeidőben visszaállították. Így folytatódott az a rendszer, hogy amikor volt bőségesen arany és ráépülő pénz, akkor virágzott a piac-gazdaság, amikor nem volt, akkor a pénzmennyiség zsugorodása gazdasági pangást, visszaesést, sőt válságot idézett elő az értéktermelő reálgazdaságban.

Már a nagy világgazdasági válság idején, 1932-ben, egyes gazdaságtudósok azt ajánlották, pl. az Egyesült Államok kormányának, hogy csökkentse költségvetési deficitjét, és állítsa helyre a költségvetés egyensúlyát. Vagyis a mai restriktív gazdaságpolitikai elképzelések már akkor forgalomban voltak. Mások viszont azt javasolták, hogy a pénzkibocsátást el kell választani az aranytól, azaz meg kell szüntetni a pénz részleges aranyfedezetét. Franklin Delano Rooseveltnél New Deal néven ismert gazdasági kurzusa lényegében úgy számolta fel a gazdasági és pénzügyi válságot, hogy a második világháborúra való felkészülés érdekében a kormányzat jelentősen megnövelte az állami kiadásokat és a Federal Reserve System pedig fokozta a forgalomban lévő pénz mennyiségét és egyidejűleg több milliárd dollárnyi **kamatmentes pénzt** pumpált ekkor a gazdaságba. Tehát ismét bizonyítást nyert, hogy lehetséges kamatmentes pénzt is kreálni és vele a gazdasági növekedést stimulálni úgy, hogy az ne legyen inflációs hatású. Ebből következik, hogy a kamatmentes finanszírozásnak most sincsenek elvi, pénzügyi, fiskális és monetáris akadályai, csupán az az akadály, hogy a pénzvagyoni monopóliumával rendelkezők jelenleg nem hajlandók még időlegesen sem korlátozni kamatigényeiket. Azaz nem készek egy másik fontos érdeküknek - a gazdasági és társadalmi stabilitás megőrzésének - alárendelni gazdagodási vágyukat, ahogyan azt a háborús körülmények kényszere alatt a győzelem elérése érdekében átmenetileg megtették.

1944-ben az ipari országok létrehozták a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot, elsősorban az arany, a dollár és a többi valuta átváltási arányának a stabilizálására. A második világháború utáni korszakot magas termelékenység, ésszerű bérszínvonal és alacsony kamatlábak jellemezték, amelyek az adósságnak a bruttó nemzeti össztermékhez viszonyított arányát többé-kevésbé azonos szinten tartották. Ez a helyzet később megváltozott. Egyrészt, mert a reálgazdaság monopolizálódása fokozódott, másrészt a „**Big Business**” mellett kialakult az ugyancsak monopolhelyzetű erős „**Big Labor**”. Ennek következtében rendszeresen nagyobb arányú volt a bérnövekedés, mint a reálgazdaság termelékenységének a növekedése. Azaz az egységnyi termékre eső munkaköltség gyorsabban emelkedett az indokoltnál, és a megnövekedett pénzmennyiség gyorsította az áremelkedés ütemét. A központi bankoknak választaniuk kellett: vagy engedik a pénzellátás növekedését és ezzel nagyméretű inflációt okoznak, vagy elutasítják ezt, de akkor a reálgazdaság a pénzsűke miatt összezsugorodik, és ez nagyarányú munkanélküliséghez vezet. Ekkor az történt, hogy mindkét követelménynek eleget téve, úgynevezett stagflációt hoztak létre. Vagyis egyszerre stagnált a gazdaság és egyszerre volt magas az infláció. Egyidejűleg zsugorodott a reálgazdaság, és nőtt a forgalomban lévő pénz mennyisége. Ezután kísérletezni kezdtek az árak és bérek állami szabályozásával - gondoljunk csak Nixon elnök ár- és bérstopjára, - de valamennyi próbálkozás kudarcot vallott. Egyrészt azért, mert ezek az intézkedések nem voltak kötelezőek, másrészt túlságosan bürokratikusak voltak, harmadrészt a termelékenység növekedéséből adódó hasznok igazságtalanul kerültek elosztásra. E súlyos gazdasági és társadalmi problémák megoldására a közgazdászok absztrakt matematikai formulákat kezdtek keresni, és sajnos alkalmazni is a valóságos gazdasági folyamatokban.

Néhány szó a problémák eltérő természetéről

Itt kell egy kitérőt tennünk annak bemutatására, hogy megoldásuk lehetősége szempontjából a problémák vagy konvergensek vagy, divergensek. Ez azért fontos, mert konvergens problémák megoldására alkalmas módszerekkel divergens problémákat nem lehet megoldani. A monetarizmus esetében pedig éppen egy ilyen kudarcra ítélt kísérlettel állunk szemben. A konvergens problémák természet-tudományos módszerekkel véglegesen megoldhatóak, míg a divergensek nem. A természettudományok konvergens problémáira az absztrakt matematikai módszerek jól alkalmazhatóak, mert itt elvileg minden kérdés megoldható. Ezzel szemben az emberrel, az emberi társadalommal és annak tevékenységével, így a közgazdasággal foglalkozó problémák megoldására is a matematikai módszerek csak igen korlátozottan, elsősorban technikai-kisegítő eszközként és nem érdemben alkalmasak.

Miért divergens minden emberrel kapcsolatos probléma? Azért, mert az élet és minden emberi tevékenység annyira összetett és dinamikus, hogy csak komplementer ellentétpárok kettős követelményével ragadható meg. Minden életjelenség ellentétes oldalak közt húzódó egyensúlyi állapot, amely minduntalan megbomlik és ezért folyamatosan helyreállítandó, ha a szélsőséges állapot kialakulását, az egyensúly tartós megbomlását - egy beteg állapot kialakulását - el akarjuk kerülni. A két problémafajta különbözőségének a szemléltetésére nézzünk néhány példát: Először vegyünk szemügyre egy konvergens problémát. Erre jó példa annak a feladatnak a megoldása, hogy létrehozzunk - mondjuk - egy emberi erővel hajtott kétkerekű járművet. Számos megoldási javaslat után szűkülnek majd a válaszok, végül megjelenik egy tartósan bizonyuló válasz: ez a jármű a kerékpár. A válasz azért időtálló, mert megfelel a természeti törvényeknek és az emberi igényeknek. A konvergens problémákra az a jellemző - mutatott rá E. F. Schumacher, akinek az elemzésére a továbbiakban is támaszkodunk -, hogy minél behatóbban tanulmányozzuk őket, a rájuk adandó válaszok egyre közelítenek egymáshoz. Természetesen ezek a problémák is feloszthatóak már megoldott és még megoldandó

problémákra. A lényeg azonban az, hogy ezek a természettudományos, műszaki-technikai problémák elvileg véglegesen megoldhatóak, mert ezekben nincs jelen az ember. Általában a természettudományok: a fizika, kémia, csillagászat, vagy az elméleti tudományok, mint a matematika és a geometria foglalkoznak konvergens problémákkal.

Az emberre, a társadalmi életre, köztük a közgazdaságra érvényes másik problémafajtánál viszont azt tapasztaljuk, hogy noha számos felkészült kutató tanulmányozza őket, egymásnak szögesen ellentmondó válaszokra jutnak. Sőt: minél logikusabbak és világosabbak ezek a válaszok, annál inkább ellentmondanak egymásnak. Ezért nevezhetők szétágazó, divergens problémáknak. A társadalomban, pl. a leggyakrabban szembekerülő két követelmény, a szabadság és az egyenlőség. A szabadság az erőseknek, az egyenlőség a gyengébbeknek kedvez. Egyesek szabadsága csökkenti mások egyenlőségét és egyesek túlzott szabadsága pedig meg is szünteti az egyenlőséget. Az egyenlőség korlátozza a szabadságot, az eltúlzott egyenlőség, az egyenlődsi, pedig csaknem meg is szünteti azt. Tehát mihelyt az ember és a társadalom kérdéseivel foglalkozunk, azonnal szembe kell néznünk az emberi léttel és az azt jellemző ellentét párral: a születéssel és a növekedéssel, valamint a hanyatlással és pusztulással. Társadalmi vonatkozásban pedig a szabadsággal és a renddel.

Ezek miatt a ki nem küszöbölhető ellentétek miatt, - amelyek mindegyike valóságos élet-folyamatokat, reális szükségleteket és érdekeket jelenít meg, - az emberi élet, így a társadalmi és gazdasági élet egyensúlyának a megteremtése is absztrakt matematikai formulákkal nem oldható meg egyszer és mindenkorra. Absztrakt formulákkal még időlegesen sem. De ha nem is oldhatóak meg véglegesen ezek a problémák, emberközpontú komplex megközelítéssel **átmenetileg meghaladhatóak**, amennyiben a kölcsönös egymásrautaltság és felelősség alapján szem előtt tartjuk a másik ember alapvető érdekeit is. A Biblia szavait használva: Ha tényleg „úgy szeretjük felebarátunkat, mint önmagunkat”. A szabadság és egyenlőség ellentétes irányú igénye ugyanis a testvériség, a szolidaritás, a közösségi érzés segítségével alkothat csak harmonikus, egyszersmind egymást kiegészítő és fenntartó egységet. Ebben az esetben nem a logika, hanem az emberi-történelmi tapasztalat és az ember isteni eredetű - vagy ha úgy tetszik természeti eredetű - magasabb képességei a mérvadóak. Az alkotóértelem isteni (természeti) adományával rendelkező embernek ezeket a magasabb képességeit kell újból és újból aktivizálnia.

Nézzünk most meg néhány divergens problémát a társadalmi életben. A népszuverenitáson alapuló valódi demokráciában - mint harmonikus társadalomban - egyszerre van szükség az igazságszolgáltatásra és a könyörületre. Noha az egyik látszólag tagadja a másikat, valójában a köztük lévő feszültség és egymásrautaltság teszi élővé és kiegyensúlyozottá a demokrácia rendjét. Ugyanis az igazságszolgáltatás könyörület nélkül kegyetlenség. A könyörület fegyelmező kényszer nélkül - rend nélkül - káosz és anarchia. A társadalomnak egyaránt szüksége van a változásra és a stabilitásra, a hagyományok őrzésére és a megújulásra, a közérdek és a magánérdek együttes érvényesülésére, folyamatosan megújítandó konszenzusára.

A gazdasági életben is **követelmény-pároknak, kettőskövetelményeknek** kell egyszerre eleget tenni. A harmonikus, stabil, kiegyensúlyozott gazdasági életnek egyszerre van szüksége a piac működésének szilárd kereteire, és szereplőinek a szabad mozgására, az előrelátó tervezésre és a laissez-faire-re, gazdasági rendre és a „tég, ahogy óhajtod” gazdasági szabadságára. Az egészséges növekedésre és a természetes hanyatlásra. A társadalom és benne a gazdasági élet egészsége ezeknek az ellentétes követelményeknek az együttes és folyamatos teljesítésétől függ. Ha csak az egyik követelmény érvényesül, az kegyetlenné teszi az adott társadalmat, kiegyensúlyozatlansághoz, majd felbomláshoz vezet. Ez történt a Szovjet Birodalommal, de ez a veszély fenyegeti a szélsőséges liberalizmus globalista rendszerét is.

Jól példázza a kettőskövetelmények érvényesítésének szükségszerűségét a gazdasági életben az 1997 nyarán Amsterdamban megtartott úgynevezett második maastrichti tanácskozás, ahol éles vita bontakozott ki az egységes európai pénzrendszer bevezetése körül. A vita a tagállamok pénzügyi-gazdasági szuverenitásának a megszüntetése és egy demokratikusan nem ellenőrzött nemzetek feletti szervezetre, az Európai Központi Bankra való átruházása körül éleződött ki. Ez az új szerv az Európai Unió demokratikus politikai intézményrendszere nélkül nem képes eleget tenni a független szakszerűség és a társadalmi befolyásolás, a politikával szembeni autonómia és a demokratikus politikai ellenőrzés egyszerre érvényesítendő követelményeinek. Az árstabilitás egydimenziós követelménye a reálgazdaság komplex szempontjai rovására érvényesülhet, a pénzügyi szféra partikuláris érdekei pedig háttérbe szorítják az általános társadalmi szükségleteket és érdekeket.

A szocialista irányzatú francia kormány a gazdasági növekedés és az új munkahelyek teremtését is központilag kezelendő uniós feladatnak tekinti és ennek is meg akarta teremteni az uniós intézményrendszerét. Német részről a gazdasági növekedést és a munkahelyteremtést elsősorban a tagországok feladatának tekintik, mivel az országoként eltérő sajátosságok így jobban figyelembe vehetőek. Csak hogy a pénzkibocsátástól és a kamatszabályozástól, tehát a monetáris politikától függ a legjobban a növekedés és a munkahelyek száma. Vagyis pontosan attól, ami kikerül a tagállamok hatásköréből, és amely felett nem lesz többé alulról jövő demokratikus ellenőrzés. A központi bankok autonómiáját tagállami szinten is biztosítani lehetne a tevékenységüket összehangoló **egységes és kikényszeríthető uniós működési szabályzat** bevezetésével. Így a monetáris politikában is érvényesülhetne az országoként eltérő sajátosságok figyelembevétele. **Monetáris konfekció öltözék helyett a tagállamok testre szabott monetáris ruhát viselhetnének.** Ez lehetővé tenné az uniós és tagállami érdekek jobb harmonizálását, azt, hogy a gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés követelményei legalább olyan mértékben érvényesüljenek, mint a pénzügyi stabilitás monetáris szempontjai. A kettőskövetelmények együttes érvényesítése azonban Amsterdamban nem sikerült. Ez olyan kiegyensúlyozatlan helyzetet eredményezhet, amelynek még nehéz felmérni a következményeit.

Az absztrakt - vagyis az egyén és társadalom összetett szükségleteit kiiktató, egyetlen vonatkozásra leszűkítő - monetarista dogmákra felépített nyugati világgazdasági rendszer is alapjaiban egyoldalúvá és kiegyensúlyozatlanná vált az elmúlt két és fél évtized során.

A szélsőséges liberalizmus antiliberális

A kiegyensúlyozatlanságnak van egy **elvi oka** és egy másik **módszertani oka**. Először elemezzük az elvi okot. Ha a szabadság jó dolog, azt hihetnők, hogy a még több szabadság még jobb dolog. Ez azonban tévedés. A még több, azaz a végletes szabadság, a szabadosság, vagy újkeletű szóval libertarianizmus, a kiegyensúlyozatlanság, az egyoldalúság, a kaosz, azaz a szabadsággal való visszaélés szabadságához juttatja a társadalom egy elenyésző kisebbségét. **Mi a baj az eltúlzott liberalizmussal? Az, hogy ez a liberalizmus már nem liberális, hanem autokrata. A monopóliumok által dominált gazdasági életre is azokat a szabályokat erőlteti, amelyek csak akkor érvényesek, ha hozzávetőleg egyenlő erejű, egymást kiegyensúlyozni, és ezért egymással versenyezni képes szereplők vannak jelen a piacon. A liberalizmus legfőbb belső fogyatékosága, hogy a végletesen megosztott társadalomra alkalmazott formailag azonos elvekkel valójában kettősmérce alkalmazására kényszerül az individuális jogok gyakorlati érvényesítése során.** Az egyenlő liberális elvek azáltal válnak szélsőséggé, hogy szélsőségesen egyenlőtlen helyzetű egyénekre alkalmazzák őket. A liberalizmus minden egyes egyén, polgár szabadságáról és autonómiájáról beszél, de tény-

legesen csak az erősek, a vagyonosok és ezért hatalmasok, korlátlan egyéni szabadságát és autonómiáját segíti érvényesülni a társadalmi, politikai és gazdasági élet gyakorlatában. És ezt nem csupán szubjektív hibából teszi, nem egyszerűen hirdetőinek esetleges személyes rosszhiszeműségéből, hanem objektív okokból is, szükségszerűen kényszerül erre. Ugyanis a vagyontalan, hatalom nélküli és függőhelyzetű egyének szabadsága és autonómiája csak az erősek, vagyonosok és hatalmasok aránytalanul nagyra nőtt szabadságának és autonómiájának a korlátozásával érvényesülhetne. Ezt a korlátozást a hátrányos helyzetű egyének csak a közhatalom, azaz a demokratikus állam igénybevételevel tudják érvényesíteni, mert önvédelmükre csak ez az eszköz áll a rendelkezésükre. A minden egyes polgárt egyformán megillető szabadság és autonómia megkövetelné a hatalmi túlsúlyba került egyének túl nagy szabadságának és autonómiájának az állami beavatkozással történő átlagos szintre való korlátozását. Tehát a liberalizmus fenntartása mindenki számára csak az állam hathatós és folyamatos közreműködésével „antiliberális” módon lehetséges. Ezt a beavatkozást azonban a jelenlegi liberalizmus a végsőkig ellenzi, és ezzel válik szélsőségesé. Az a rendszer lenne nem szélsőségesen liberális, amely kész volna állami eszközökkel a gyengék számára is megvédelmezni, és tartalommal megtölteni a liberális jogokat. Ez a mérsékelt liberális berendezkedés már nem egy alibi demokrácia lenne, nem elitkormányzást gyakorló rejtett oligarchikus uralom, hanem valamennyi polgár egyenlő szabadságát garantáló, népszuverenitáson alapuló demokrácia. A szabadság motorja csak akkor működhet biztonságosan, ha az egyenlőség fékberendezése is hatékonyan működik. Amikor meglódul a szélsőséges liberalizmus, akkor rá kell taposni az egyenlőség fékjére. Ez pedig állami beavatkozást jelent a társadalom többségét alkotó hátrányos helyzetűek érdekében.

Ha nem érvényesül a szervezett közhatalom, a demokratikus állam ellenőrző és korlátozó funkciója, akkor a vagyonosok, hatalmasok egyéni szabadsága és autonómiája - az előnytelen helyzetűek rovására - korlát nélkülivé válik. Megteremtődik az önzés, a hatalommal való visszaélés lehetősége, **azaz mindenki szabadsága, a csupán egyeseket megillető szabadsággal való visszaélés szabadságává degenerálódik.** Így vált lehetségessé, hogy napjainkra a pénzteremtés és kamatszabályozás világszintű szupermonopóliumával rendelkező kislétszámú embercsoport számára a szabadság a korlátlan és globálistérvűvé felfúvódott nyereszkeszabadságává torzuljon. Ez a helyzet természetesen sérti a vagyontalan, pénztelen és hatalom nélküli egyének szabadságát és autonómiáját, amelyet csak a közhatalom képes a túlhatalmú egyénekkel szemben megvédeni. Vagyis a komolyan gondolt liberalizmus megkövetelné a szélsőségesen egyenlőtlenül elosztott vagyoni, társadalmi és gazdasági szabadság folyamatos újraelosztását, a liberalizmus szélsőséges változatának a megtagadását. Ezt azonban csak egy népszuverenitás elvére felépült demokratikus állam képes megvalósítani, amely valóban a szuverén polgárok megbízásából és azok szoros ellenőrzése alatt tevékenykedik.

Természetesen a szélsőséges liberálisok is azt vallják, hogy az egyéni szabadságjogok mindenkit egyformán megilletnek. A formális jogok egyenlő alkalmazása azonban a kettéhasadt társadalom szélsőségesen eltérő helyzetű tagjaira, antiliberális, nem demokratikus. Hiszen tudjuk, hogy akinek van pénze, annak van szabadsága, akinek nincs pénze, annak ténylegesen szabadsága sincs. Ha tehát a szélsőséges liberálisok, a vagyontalan, pénztelen, függőhelyzetű polgárok jogait nem védik meg, az erősek, vagyonosok korlátlanul érvényesülő szabadságával, egyre növekvő túlhatalmával szemben, akkor azt is mondják és gyakorolják, hogy csak a vagyonos, hatalommal bíró egyének szabadságjogai számítanak. Csak ők gyakorlatilag a liberális szabadságjogok alanyai, a többi embert pedig csak névlegesen, látszólag illetnek meg ezek a jogok, tartalmatlan papirosjogok formájában. A liberálisok elleneznek minden közösségi-állami beavatkozást a privilegizált helyzetű emberek szabadságjogaiba. Az állam szinte minden újraelosztó, a gyengéket védelmező szociális tevékenységét fel akarják számolni. Egyedül azt az állami beavatkozást helyeslik, amely a vagyonosok tulajdonát és

privilegizált helyzetét védelmezi a jogállam és az állami erőszak minden eszközével, a hátrányos helyzetű többséggel szemben. A mai Magyarországon azt az állami beavatkozást is helyeslik a szélsőséges liberalizmus magyar képviselői, amely kormányzati segédlettel csoportosítja át máig tartó folyamatossággal a közvagyon egy elenyésző kisebbség tulajdonába.

Összefoglalva: az eltúlzott, állami beavatkozást, társadalmi korlátozást nem ismerő liberalizmus, szükségszerűen megtagadja önmagát, és a társadalom többségének szabadsága - gazdasági és tényleges szabadságjogai - ellen fordul egy privilegizált kisebbség korlátlan gazdagodása és cselekvési szabadsága érdekében. A liberalizmus antiliberalizmussá, oligarchikus uralommá, autokráciává fajul. **Ezért napjaink igazi liberálisai azok, akik újra mindenki számára biztosítani kívánják a tartalmas egyéni szabadságjogokat. Ezeket ma közösségben gondolkodó nemzetieknek, populistáknak nevezik. De valójában ők az igazi szabadelvűek, mert korlátozni kívánják az pénzhatalmat birtokló előnyös helyzetűek szűk rétegének a szervezett és ellenőrzetlen magánhatalmát azért, hogy a társadalom többségét alkotó hátrányos helyzetű egyének szabadságjogai is érvényesülhessenek.**

Most térjünk rá a monetarista dogmák módszertani fogyatékoságára. A szélsőséges liberalizmusra épülő monetarista közgazdászok a különböző jövedelemelosztási rendszerek kudarcainak alapos elemzése, megértése, és ennek megfelelő megoldások kidolgozása helyett **absztrakt matematikai formulákat** kezdtek kieszelni és alkalmazni annak kimutatására, hogy a legfőbb társadalmi bajnak kikiáltott inflációt a pénzmennyiség bővülése okozza. Azaz olyan körülmények kialakulása, amikor a pénzkibocsátás üteme meghaladja a reálgazdaságban előállított áruk és szolgáltatások egészének a növekedési ütemét. Az absztrakt matematikai formulák ráhúzása a valóságos gazdasági életre mind társadalmilag, mind gazdaságilag katasztrofális következményekkel járt. Az értékelőállító reálgazdaság növekedése lelassult, az állami bevételek csökkentek, a költségvetési deficitok megnöttek, amelyek aztán nagyméretű állami- és társadalmi szintű eladósodást eredményeztek. Ez az eladósodás azóta is mértani haladvány szerint növekszik a csupán időmúláshoz és nem a gazdasági növekedéshez kötött aránytalanul magas kamatlábak következtében. Nemcsak a nominális, de a tényleges kamatok is jelentősen emelkedtek. Az eladósodás és a magas kamatlábak következtében összehúzódott a reálgazdaság és e zsugorodás nyomán folyamatosan nő a munkanélküliség. Ma már egyetlen hivatalos gazdasági irányzat sem említi a teljes foglalkoztatottság és a szilárd árak együttes megvalósításának követelményét és lehetőségét. Ez komoly társadalmi konfliktusok veszélyét is felidézi.

A korlátozástól mentes szabad kereskedelem, a laissez-faire irányzat - érvényességi körét túlfeszítve - mindent megoldó csodaszer rangjára emelte az Adam Smith által metaforikusan „láthatatlan kéznek” elnevezett gazdasági hatást. Ez a „láthatatlan kéz” - az „invisible hand”, - az egyes egyének cselekvéseit irányító önérték. Ezen elmélet szerint, ha mindenki önző érdekét követi, akkor végül is az egyéni akaratoktól eltérő, a közjót szolgáló eredmény áll elő, mert mindenki önzően hasznosat tesz a másoknak a viszonzás ugyancsak önző reményében. Azért, hogy az önértéknek ez az úgymond „természeti törvénye” szabadon működhessen, alakították ki a laissez-faire tantételét. E doktrína képviselői elleneztek az olyan szociális törvényeket, amelyek betiltották a gyermekmunkát, szabályozták a munkaidőt és a munkakörülményeket. Joggal teszi fel a laissez-faire képviselőit bírálva a kérdést Paul Hellyer neves kanadai közgazdász és politikus, hogy a bankok, vagy a társadalom érdeke-e az, hogy a jelenlegi pénzügyi rendszerben az állampolgárok garantálják adóikkal saját pénzüket, amelyekkel viszont a bankok tulajdonosai gazdálkodnak és spekulálnak a maguk hasznára.

A pénzmonopólium globális ernyője

A múlt század végén 10 év alatt a Rockefellerek, a Mellonok, a Carnegiek és a Morganok felfalták versenytársaikat. Rockefeller nyíltan hirdette, hogy monopolhelyzet kialakításával óvni kívánja magát és vállalatát az úgymond „romboló versenytől.” Vajon kinek az érdekét szolgálta a monopóliumok és monopol helyzetek ilyen nagyarányú kialakulása? Ezek a monopóliumok ragaszkodnak ahhoz, hogy beszállítóik versenyezzenek árajánlataikkal, miközben ők maguk aránytalanul nagy extraprofitot tartalmazó monopolárakat diktálnak. A monopolgazdaság létrejötte aláasta saját alapját, a laissez-faire gazdaságot, azaz a szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaság rendszerét. Ezt a piacgazdaságot már csak állami beavatkozással lehetett és lehet megmenteni. Ha létrejönnek a magánmonopóliumok, akkor csak a közhatalom, az állam képes féken tartani korlátlanul vált gazdasági hatalmukat vagy úgy, hogy feloszlatja őket, vagy úgy hogy szigorúan szabályozza működésüket. Monopolelleses törvényhozásra van szükség, mert ekkor már csak állami beavatkozással lehet az állami beavatkozást ellenző, annak a tagadásaként létrejött szabadvállalkozáson alapuló laissez-faire piacgazdaságot fenntartani. A monopóliumok szervezett magánhatalmát csak az állam, a szervezett közhatalom képes kordában tartani, megsabályozni. Azaz a liberalizmust csak állami beavatkozással lehet saját elfajzásától megmenteni.

Napjainkban ismét járványos méreteket öltött a monopóliumok és monopolhelyzetek kialakulása. Globális szinten ugyanis most fejeződik be a piacgazdaságnak monopóliumok és oligopóliumok által dominált rendszerré való átalakulása a pénzvagyron, a kamatozó hitelpénz és a pénzpiac univerzális hegemoniája alatt. A tömeges vállalati egyesülések, beolvadások szisztematikusan aláássák a gazdasági versenyt, a szabad vállalkozást. Ezek a monopóliumok rendszerint olyan székhelyeket választanak világszerte, ahol nagyrészt kibújhatnak az adózás alól. Termelőegységeiket odatelepítik, ahol a legolcsóbb a munkabér, a nyersanyag, az energia, ahol legalacsonyabb az adó és nincsenek, vagy alig vannak környezetvédelmi előírások. Egyes helyeken még kedvezményekben és állami támogatásban is részesülnek, mint például a szovjet birodalomból kivált kelet-közép európai új demokráciákban. Joggal kérdezhetjük, hogy ezek a szinte járványos méretűvé vált egyesülések a menedzserek és a részvényesek önös érdekeit, vagy pedig a lakosság és a társadalom egészének az érdekét szolgálják-e? Amikor az egyik vállalat kölcsönt vesz fel, akkor valójában felhívítja a forgalomban lévő pénz mennyiségét, mert ezt a pénzt a kölcsönadó bank a kölcsön felvételekor a levegőből állítja elő. Az így elővarázsolt bankkölcsön után fizetendő kamat viszont levonható az adóból. Ez csökkenti az államháztartás közcélokat szolgáló bevételeit. Ily módon az egyszerű adófizető lehet az az „előjog”, hogy pénzével támogathatja a nagyban spekuláló és csillagászati jövedelmet zsebre vágó keveseket, akik ezért a jövedelmükért semmilyen tényleges értéket nem állítottak elő a társadalom számára. A gazdaságtörténet tanulsága szerint az állami szabályozást és a monopóliumok korlátozását nélkülöző, azaz a csak részükre fenntartott laissez-faire nem egyéb, mint **engedélyezett lopás**. A józan megfontolás olyan szabályokat igényelne, amelyek lehetővé tennék a fair-play, az üzleti tisztesség kötelező érvényesítését.

Az amerikai politikai rendszer például összes fogyatékoságával együtt egyelőre még a súlyok-ellensúlyok és kölcsönös ellenőrzések mechanizmusára épül. Ez az egyensúlyozó-ellenőrző rendszer azonban a gazdasági szférában sem nélkülözhető. John Stuart Mills figyelmeztetése, hogy az egyes egyének és csoportok érdekei ott érnek véget, ahol más egyének és csoportok érdekei kezdődnek, annál inkább időszerű, mivel az erős egyének és csoportok túlhatalma manapság egyre jobban akadályozza a gyenge helyzetű egyéneket és csoportokat jogaik érvényesítésében. Csak az állami szabályozás, a szervezett közhatalom képes az ő jogaikat megvédelmezni a szervezett magánhatalom túlkapásaival szemben.

Itt célszerű visszatérni arra, hogy a szovjet birodalomból kikerülve, milyen gazdasági és társadalmi rendszerbe csöppent a magyar társadalom. A kommunista parancsgazdálkodás központi tervutasításos rendszerével olyan államkapitalizmusnak volt tekinthető, ahol a párt-állami bürokrácia teljes monopolhatalommal rendelkezett a gazdaság egésze felett. Ez a rendszer, amely a laissez-faire kapitalizmus, azaz a monopolkorszak előtti, szabad vállalkozáson alapuló piacgazdálkodás alternatívájaként jött létre, kudarcot vallott, mert döntéshozó irányító szervezete túlzottan centralizált volt. A döntés túl lassú, a szakmai hozzáértés pedig korlátozott volt és a személyes érdekeken alapuló felelősség alig volt jelen. Ahogyan helytelen volt a tervgazdálkodás és a szocializmus azonosítása, ugyanúgy helytelen a piacgazdálkodás és a kapitalizmus összekeverése. A pénzvagyron monopolrendszerében, a kapitalizmusban, csak egy korcs piac létezhet, mert csak olyan termékek és szolgáltatások előállítására kerülhet sor, amelyek kamat és profit formájában a pénztulajdonosok által előírt mértékű nyereséget biztosítanak a befektetett tőke számára.

Magyarországon sem a szabadvállalkozáson alapuló piacgazdálkodás váltotta fel a parancsgazdálkodás bukott rendszerét, ahogyan azt reméltük, hanem a pénzpiac hegemoniájának alárendelt, monopóliumok és monopolhelyzetek által dominált, igen kevés mozgástérrel rendelkező csökevényes piacgazdálkodás. Surányi György, a Nemzeti Bank elnöke 1997 márciusában **„magántulajdonon és pénzügyi koordináción alapuló verseny-rendszerként”** határozta meg a jelenlegi magyar gazdasági rendszert. Szavaiban a kulcskifejezés a **„pénzügyi koordináció,”** amely a pénzpiaci diktatúra enyhítő, szépítő kifejezése. A pénzpiaci koordináció ugyanis a hitelpénzteremtés, a kamat- és árfolyamszabályozás szupermonopóliumán alapszik. **A mai világgazdaságban ez a minden egyéb gazdasági tényezőt meghatározó és befolyásoló globális méretű szupermonopólium a legfőbb gazdasági hatalom, mert hegemoniáját a gazdaság minden szereplőjére kiterjeszti, a reálgazdaságot uraló multinacionális világcégeket, transznacionális monopóliumokat és oligopóliumokat is beleértve.**

A jelenlegi gazdasági rendszer tehát a **fundamentalista liberalizmus** monetarista gazdasági kurzusának a következménye, amely azt színleli, hogy szabad vállalkozáson alapuló piacgazdasági rendszerben élünk, nem pedig egy olyan pénzpiaci diktatúrában, amelyben a pénzteremtés és kamatszabályozás szupermonopóliuma a domináns tényező, amelynek teljesen alá van rendelve az ártermelő reálgazdaság. Ha tehát a szélsőséges monetarizmus a bajok fő oka, akkor miként lehetne és kellene végrehajtani egy olyan gazdasági reformot, amely megszabadíthatna minket ettől a Soros György által is **téveszmének** minősített eszmerendszertől és gazdasági egyeduralmától? Olyan komplex gazdasági megközelítésre van szükség, amely ismét az embert, a társadalmat, az emberi élet lehetőségének az optimális kibontakoztatását állítaná a központba, amiként az a szabad vállalkozáson alapuló piaci rendszerben, ha nem is tökéletesen, de mégis megvalósult. Olyan gazdaságpolitikára és azt megvalósító szabályozásra és intézményrendszerre van szükség, amely újra az értékelőállító reálgazdaságot fejlesztené, szemben a jelenlegi helyzettel, amelyben az értéket elő nem állító, spekulációs pénztőkének van korlátlan mozgástere. Ma már a pénzteremtés és kamatszabályozás fontos közügye néhány pénzember magánügyévé vált, a köz teljes kizárásával. Ezt a mérhetetlen hatalmat zárt ajtók mögött, titokban hozott döntéseikkel gyakorolják, amely felett már szinte nincs semmilyen demokratikus kontroll.

A kamatmentes állami pénzteremtés

Az emberközpontú gazdaság tehát elsősorban egy átfogó monetáris reform megvalósítását igényli. Mindenek előtt meg kell változtatni a pénzteremtés jelenlegi módját, és csökkenteni kell a hitel, vagy adósság szerepét a pénzteremtésben. Több mint két évszázad óta ugyanis csaknem minden új pénz adósságként, illetve hitelként kerül a gazdasági életbe. A normális pénztől eltérően az ilyen hitelpénzre kamatot kell fizetni, amely állandóan növeli az eladósodást. **Át kell térni a kamatmentes állami pénzteremtés és finanszírozás rendszerére. Ha az állam ki tud bocsátani államkötvényeket, amelyeknek a gazdasági tevékenység és az adó a fedezete, akkor pénzt is kibocsáthat ugyanilyen fedezettel. A különbség azonban igen nagy. Az államkötvények után tetemes kamatot kell fizetni a kincstárnak, az állam által teremtett pénz viszont kamatmentes.** Az amerikai jegybank szerepét betöltő magántulajdonban lévő pénzkartell, a Federal Reserve System, röviden a FED, ha úgy dönt, hogy megnöveli a pénz mennyiségét, akkor vásárol - mondjuk - 1 milliárd dollárért államkötvényt. Ezt egy fiktív csekkel fizeti ki, amelynek nincs pénzfedezete. Az amerikai államkincstár azonban elfogadja, mint készpénzt és kamatot fizet érte. Ezt a pénzt angol kifejezéssel „high-powered money”-nak, azaz nagy erejű pénznek nevezik. Azért „nagy erejű” ez a jegybanki pénz, mert a kereskedelmi bankrendszerben ez képezi a banki letétek alapját, - erre utal a tartalékot jelentő reserve szó használata -, amely tartaléokra támaszkodva aztán megteremtik a kölcsönzésre kerülő, de csak a kölcsönfelvétel pillanatában megszülető fiktív hitelpénzt. Több mint 200 évvel ezelőtt, a mintául szolgáló Bank of England megszületése idején, a bankok még csak a kétszeresét adhatták kölcsön, mint amivel rendelkeztek. Ma már az átlag az, hogy **minden egyes tartalék dollárra támaszkodva 20-tól 30 dollárig terjedő mértékben teremtenek és kölcsönöznek ki fiktív pénzt a bankok és szednek utána kamatot. A kamat fedezetére szolgáló pénzmennyiséget azonban nem teremtik meg. Ezzel ciklikusan pénzsűkét és recessziót okoznak.**

Ez a rendszer ma már nemzetközi standarddá vált. (Nem azért, mert olyan jó és hatékony, hanem azért mert a nemzetközi pénzcsoporthoz elég erősek voltak, hogy a világra kényszerítsék ezt a kizárólag az ő érdekeiknek kedvező rendszert. Ez sajnos napjaink tudományos vitáira is érvényes. Nem az érvek igazságtartalma szabja meg elfogadásukat vagy elvetésüket, hanem az, hogy képviselőik mögött ott áll-e a pénzhatalom vagy sem.) A kormányok és a központi bankok a jelenleg forgalomban lévő pénzmennyiségnek csak mintegy a 8 százalékát bocsátják ki, a pénz 92 százalékát a pénzkreálásra felhatalmazott magánbankok teremtik meg. A bankok levegőből előállított fiktív pénzükért azonban nemcsak kamatot kérnek, hanem kölcsönbiztosítékokat, rendszerint jelzálogjogot is. Ez utóbbi bármi lehet, ha nem-fizetés esetén értékesíthető és a bank kielégítheti belőle követelését. Bank kreálta mesterséges pénzsűkével és a nyomában járó recesszióval így lehet nem-valódi pénzért valódi értéket jelentő fizikai tulajdonra szert tenni. Mivel a hitelpénz megteremtésekor a kamatot nem teremtik meg, a pénzsűke bekövetkezése előre van programozva. A bankok maguk diktálják a kölcsönfelvétel feltételeit. Ha a kapott biztosíték értéke csökken, akkor gyakran felmondják a hitelt és követelik fiktív pénzük valódi pénzzel történő azonnali visszafizetését.

Ha ezek a kereskedelmi bankok különböző államoknak nyújtanak kölcsönt, akkor azt végrehajtó útján természetesen nem tudják behajtani. Helyette az adós országgal szemben tulajdonosként kezdenek viselkedni, és diktálni kezdik a választott politikusoknak, hogy azok hogyan irányítsák országukat. Mivel a privát tulajdonban álló bankrendszer és központi intézménye az autonóm jegybank a pénzteremtés monopóliumával bármikor visszaélhet, ezért rendkívül fontos ennek a monopolhatalomnak a szoros, demokratikus ellenőrzés alá vétele. Pl. az amsterdami u.n. „Maastricht 2” tanácskozást megelőzően fontos kérdéssé vált, hogy az Európai Unió csaknem abszolút függetlenséget élvező jövőbeni közös jegybankja, az Európai

Központi Bank fölé ellenőrző szervként egy demokratikusan megválasztott közös gazdasági kormányzatot kellene helyezni, amely érvényt szerez a költségvetési fegyelem, a takarékoság és a valutastabilitás mellett a közös gazdaságfejlesztési és foglalkoztatási politikának is. Eredetileg is ez volt az elgondolás, hiszen az egységes pénz csak az előzőleg létrejövő politikai unió gazdasági kifejeződése, kísérőjelensége lett volna. A politikai unió azonban egyelőre csak célkitűzés, ezzel szemben az egységes valuta bevezetését egyes érdekcsoportok minél előbb realizálni kívánják. Amint már volt róla szó, ez úgy szüntetné meg az egyes tagországok gazdasági szuverenitását, hogy az átkerülne egy demokratikusan nem ellenőrzött és nem is befolyásolható nemzetek feletti intézményhez. A pénzkibocsátás és kamatszabályozás monopóliumával rendelkező Európai Központi Bankra vonatkozó minden előírást csak az EU valamennyi tagjának az egyetértésével lehet módosítani. Ez valójában érinthetlenné teszi ezt az intézményt, amely intézkedéseivel a kormányokénál is nagyobb hatalommal rendelkezik majd az adózás, a költségvetés, a gazdasági növekedés, a munkahelyteremtés és a szociális gondoskodás kérdéseiben.

Ésszerűnek látszik az az igény, hogy - az eredeti elképzelésekhez hűen - a közös valutát az Unió demokratikus politikai intézményrendszerének a beindításával egyidejűleg vezessék be, és ne adják át a gazdasági szuverenitást egy bürokratikus kinevezett és demokratikusan nem ellenőrzött testületnek, az Európai Központi Banknak. Ha nem kerül sor módosításra a későbbiekben, akkor a közös központi bank az Európai Unió tényleges kormányává válhat, amely trónol az országok és népek felett, de amelyet tetteiért nem lehet elszámoltatni. Ez nem más, mint a nemzetközi pénzligarchia autokratikus kormányzati intézményrendszerének a bevezetése, azaz egy történelmi visszalépés a népszuverenitáson alapuló demokráciától az oligarchikus, alibi demokrácia irányába. A legtöbb országban népszavazás volt vagy lesz a maastrichti szerződésről. A német néptől azonban még a demokratikus véleménynyilvánítás jogát is megtagadták az uralkodó elit tagjai, pedig az erős márka elvesztésével a németek viselik a legnagyobb kockázatot az euróra való áttérés kapcsán.

Érdemes utalni a kibontakozó vitákra. A jobboldali pártok elismerik a reálgazdaság növelésének, a munkahelyteremtésnek a fontosságát, de ezekre az alapvető és kritikussá vált problémákra csak konkrét nemzeti megoldásokat, nem pedig uniós szintű kötelező és egységes lépéseket tartanak lehetségesnek és elfogadhatónak. Ezzel szemben a gazdasági növekedést és a munkanélküliség csökkentését a legjobban befolyásoló tényezők, a pénzszabályozás és a takarékosági-megszorító intézkedések uniós szintűek, egységesek és kötelezőek lennének, amelyek nem igazodnának az országonkénti egyedi körülményekhez. A Nagy Britanniában és Franciaországban hatalomra került baloldali pártok - noha szalon-szocialista, azaz a nemzetközi pénzügyi közösséget kiszolgáló pártoknak tekinthetők - mégis kezdeményezték egy olyan uniós gazdasági kormányzat beiktatását a „Maastricht 2” megállapodásba, amely demokratikus ellensúlyát képezhetné a gyakorlatilag teljesen függetlenné tett uniós központi banknak.

A központi jegybankok arra hivatkozva igénylik a teljes függetlenséget, hogy csak így lehet leküzdeni a főellenségnek kikiáltott inflációt. Ha megnézzük a gazdaságtörténet tényeit, akkor azt látjuk, hogy az infláció akkor kezdett jelentősen növekedni, amikor a központi bankok átvették a pénzrendszer irányítását. **Az infláció két legfőbb oka egyrészt a reálgazdaság tényleges növekedésétől elszakított, annál lényegesen magasabb kamat, másrészt a termelékenység fokozódási ütemét meghaladó munkabér-növekedés.** E két körülményből az is következik, hogy az inflációt nem lehet csupán monetarista gazdasági megszorító intézkedésekkel megfékezni. A pénzkibocsátást és kamatszabályozást a fizikai értékek és a szolgáltatások előállításának a növekedéséhez kell kapcsolni. Ehhez pedig közirányítás alá kell helyezni a jegybankokat: fel kell számolni a pénzkibocsátás és kamatszabályozás magánmono-

póliumát. Ugyanakkor intézményesített társadalmi egyeztetéssel el kell érni, hogy a munkabérek se növekedjenek a reálgazdaság növekedésénél nagyobb arányban. Ha ez a két lépés megtörténik, akkor helyreáll az egyensúly és úgy szűnhet meg az infláció, hogy nem csökkent, hanem nőtt a munkahelyek száma.

Ha viszont a restriktíót és az egyoldalú monetarizmust erőltetjük, akkor csak sok millió munkahely felszámolásával érhető el az infláció megfékezése. A jegybankok monetarista megszorításai következtében kisemberek milliói veszítették el földjeiket, házaikat, családi vállalataikat. Ez a tényleges érték mind a bankokhoz és azok tulajdonosaihoz vándorolt és vándorol. Egyidejűleg a magas kamatlábak következményeként az államok és a társadalom egészének az eladósodása is exponenciálisan növekedett. Ha nem történik meg a monetarizmus téveszméjének a feladása, figyelmeztetett Soros György, akkor egyedül az adósságtömeg maga alá temetheti a világ jelenlegi pénzügyi rendszerét.

A legfejlettebb ipari országok, a G-7-ek de facto magánellenőrzés alatt álló jegybankjai azonban nemcsak a pénzrendszert ásták alá monetarista-restriktíós kurzusukkal, hanem megrendítették a közvélemény bizalmát a fennálló politikai intézményekben és a politikusokban. A központi bankok matematikai formulákat követve lehetetlenné tették a reálgazdaság növekedését, munkahelyek teremtését, amit viszont a politikusok megígértek választóiknak. A jegybankok vezetői azonban hatalmasabbak, mint az elnökök vagy kormányfők a gazdasági helyzet, a munkahelyteremtés és a jövedelmek vonatkozásában. Ma már az Egyesült Államokban sem érvényes Lincoln meghatározása, hogy ott a nép kormányoz, a nép által, a népért. Pontosabb, ha azt mondjuk, - mutat rá Paul Hellyer -, hogy a bankok kormánya intézi az ügyeket, a bankok által és túlnyomórészt a bankok privát érdekében és a közérdek szolgálata már csak alig érzékelhető nyomokban van jelen.

Emberközpontú reformokra van szükség

A gazdasági növekedés beindítására és a munkanélküliség felszámolására, valamint a népszuverenitás visszaállítására a következő reformokra van szükség:

Először: A privát bankok ne teremthessenek hitelpénzt külföldi kormányoknak való kikölcsönzésre. Helyette a reálgazdaságban működő értékelőállító vállalkozóknak adjanak kölcsönöket alacsony kamatra.

Másodszor: Ne adhassanak a bankok kölcsönt részvények vásárlására, hogy felnyomva azok árát a spekulánsok nyomban továbbadhassák őket. A kölcsön kamatát aztán levonják az adóból. Ez a spekuláció növeli a pénzmennyiséget, inflációs hatású és ugyanakkor semmilyen új értéket nem állít elő.

Harmadszor: Korlátozni kell a kötvényekkel, de különösen a derivatívákkal való gátlástalan spekulációt, mert összeomlással fenyegetik a mérhetetlenül felfúvódott pénzpiacot. Ha a bankok - más pénzpiaci szereplőkkel együtt -, nem akarnak felhagyni ezzel a szerencsejátékos magatartással, akkor meg kell vonni tőlük teljesen a pénzteremtés privilégiumát, és arra kell korlátozni a bankokat, hogy csak azzal a pénzzel gazdálkodjanak, amelyet a betéteseik rájuk bízta és éljenek meg az ezért a tevékenységükért kapott díjakból.

Negyedszer: James Tobin Nobel-díjas közgazdász javaslatát megvalósítva meg kell adóztatni a valutaspekulánsok tranzakcióit. Ma naponta 3500 milliárd dollár értékben történnek átutalások és ebből 1 százaléknál kevesebb szükséges az árumozgások és kereskedelmi ügyletek finanszírozásához. Egy fél százalékos adó már hatékonyan korlátozná a fékevesztett

spekulációt. Ez azért is fontos, mert a pénzpiac összeomlásának a költségeit végső soron az adófizetőknek kell majd kifizetniük, ahogyan ez eddig is volt.

Ötödször: A központi jegybankoknak nem az autonómiáját, hanem az állami ellenőrzését kell fokozni. Titkosítás helyett áttekinthetővé kell tenni működésüket, legfontosabb intézkedéseiket, döntéseiket pedig nyilvánosságra kell hozni, mivel azok az egész lakosság alapvető érdekeit érintik, tehát fontos közügyet képeznek.

Végül hatodszor, de elsőként is lehetett volna említeni: radikálisan csökkenteni kell a kamatokat. A bankban elhelyezett pénznek kevesebbet kell jövedelmeznie, mint annak, amelyet befektetnek a termelő gazdaságba, és értéket állít elő. Csak így lehet arra kényszeríteni a pénztulajdonosokat, hogy improduktív spekuláció helyett értéket állítsanak elő tőkéjükkel a reálgazdaságban.

Azért van szükség ezekre a pénzügyi reformokra, mert a jelenlegi kapitalizmus problémái pénzrendszerében gyökereznek. A pénz szupermonopóliumának ebben a rendjében két kiegyensúlyozatlanságot okozó tényező is hat. Az egyik a forgalomban lévő pénzmennyiség túlzott növekedése, amely inflációt gerjeszt, a másik pedig az értékpapírokból, hitelekbeli és pénzkövetelésekből álló pénzvagyongaránytalan nagysága, amely egyrészt növekvő eladósodásra kényszerít, másrészt kiereszolja a szükségtelen mértékű gazdasági növekedést. A pénzvagyongvízfejszerű rákos növekedése csak a pénzmennyiség szigorú állami ellenőrzésével lehetséges. Enélkül ez a rendszer matematikai törvényszerűségek miatt összeomlásra van ítélve, mivel az exponenciálisan növekvő, de önmagában értéktelen pénzvagyongelszívja kamat formájában a lényegesen kisebb mértékű gazdasági növekedés eredményét. **Csak a pénz- és hiteláramlás állami szavatolásával** lehet elérni, hogy feleslegessé váljon az **infláció**, azaz azok megbüntetése, akik visszatartják pénzüket a reálgazdaságtól, másrészt feleslegessé váljon a **kamat**, azaz azok megjutalmazása, akik pénzüket mások rendelkezésére bocsátják.

E célok elérése érdekében **először** fel kell oldani azt az ellentmondást, hogy a pénz egyrészt a gazdaság egészének a működését szolgáló közszolgáltatás, másrészt pedig a köz ellenőrzése alól kivont magántulajdon. **Második** feladat a pénz csereeszköz és értékőrző-felhalmozó funkciójának az összhangba hozása. **A harmadik** feladat pedig megoldást találni arra az ellentmondásra, hogy a pénz egyszerre szolgál a kereslet érvényesítésére és a hitelnyújtásra. Az első és a harmadik ellentmondás akadályozza jelenleg a pénzmennyiség megfelelő áramoltatását és ez által az **infláció leküzdését**. Az első és a második ellentmondás pedig akadályozza a **kamatok megfelelő csökkentését**. Ha nem sikerül csökkenteni a jelenlegi kamatszintet, akkor nemcsak fennmarad a pénzvagyongés az eladósodás növekedésének már kialakult üteme, és ennek következtében a társadalmi össztermék igazságtalan elosztása, hanem még fokozódik is. Ennek a kiegyensúlyozatlan fejlődésnek pedig már érezhetőek a következményei: élesebbé és gyakoribbá válnak a szociális és gazdasági konfliktusok, szaporodnak az ökológiai zavarok és egy általános válság jelei mutatkoznak.

Ezek a válságjelek így foglalhatóak össze: A gazdasági élet monetáris szektorában túl nagyok az ingadozások. A pénztőke növekvő kamathozamai révén állandóan nő a pénzvagyong, amelynek az igényei egyre nagyobbak a reálgazdasággal szemben. E vagyongbirtokosai évről-évre nagyobb szeletet hasítanak ki maguknak a gazdasági össztermékből, és emiatt folyamatosan zsugorodik az a rész, amely az értékelőállító termelők számára fogyasztásra és újratermelésre rendelkezésre áll. Az eladósodás fokozódásával arányosan csökken a vállalkozók és a munkavállalók jövedelme. Ennek következtében kisebb a kereslet és elmaradnak a beruházások, tömegessé válnak a csődök és rekordméretűre nő a munkanélküliség. A rövidéletű fellendülések megszakadásával a társadalmi feszültségek fokozódnak és ez destabilizálja a társadalmat. Az általános válságot csak az értékelőállítók jövedelemcsökkenésének a meg-

állításával lehet elkerülni. A társadalmi összterméket minden évben legalább olyan mértékben kell növelni, hogy az értéktermelők megrövidítése nélkül lehessen kielégíteni a tőke igényeit. Tehát a reálgazdaság növekedésének százalékosan meg kell felelnie a pénzvagyron növekedési ütemének. Ez a megoldás azonban felgyorsítja az ökológiai válságot, amely természeti katasztrófákkal fenyeget és kielezi a harcot a szűkössé váló természeti erőforrások megszerzéséért.

A fentebb pontokba szedett javaslatok kiküszöbölhetnék a felvázolt problémák végső okát, a pénzmennyiség exponenciális növekedését. Ha ez a pénzmennyiség nem kerül hitel formájában vissza a gazdasági életbe, akkor gazdasági visszaeséssel, sőt válsaggal kell számolni. Ha viszont visszakérül, akkor folytatódik az eladósodás és az értéktermelők elszegényedése. Ez gazdasági-társadalmi összeomláshoz vezethet. Ha pedig ennek elkerülése végett fokozzuk a termelést, akkor sajnos ökológiai katasztrófával kell szembenéznünk. Ebből az ördögi körből a fenti javaslatokkal, mindenek előtt a kamatok radikális csökkentésével lehet kikerülni. A kamatlábak csökkentésével lelassul a pénzvagyron növekedése és mérséklődik a további eladósodás. A csökkenő kamatteher és eladósodás tehermentesíti a gazdasági életet, ezáltal lassítja az értéktermelők elszegényedését, és lazít az erőltetett gazdasági növekedés kényszerén. A kamatot azonban csak úgy lehet jelentősen mérsékelni, **ha a demokratikus állam jogi eszközökkel megszünteti a pénzvisszatartás lehetőségét.** Az államnak meg kell tiltania a pénzvagyron - időközben szervezett magánhatalomra szert tett - birtokosainak, hogy a pénzt, ezt az önmagában értéktelen, de mégis nélkülözhetetlen közvetítőeszközt, akárcsak időlegesen is kivonhassák a gazdasági élet vérkeringéséből. Csak akkor állhat elő egyensúly, ha a pénztőke kamatigénye a reálgazdaság növekedésének a mértéke alá süllyed. A természet is így regenerálódhat és a termelők is így juthatnak munkájukkal arányos jövedelemhez.

Ezen túlmenően több szakember szerint is mérlegelni kellene a Nemzetközi Valutaalap esetleges megszüntetését, mert tevékenysége ma már anakronizmusnak tekinthető. A Nemzetközi Valutaalap az 1944-ben létrejött Bretton Woods-i rendszer része, amely az aranyhoz kapcsolta a dollár értékét és a többi ország valutáját pedig a dollárhoz kötötte. A Nemzetközi Valutaalap eredeti célja ennek a rendszernek a fenntartása és a gazdasági alkalmazkodás elősegítése volt. A valuták rögzített árfolyama tartósan azért nem volt fenntartható, mert arra készítette az egyes országok gazdaságát, hogy polgáraik érdekei helyett a valutaátváltási arányokhoz igazodjanak. Ez a rendszer csak addig működött, amíg az ipari országokban viszonylag alacsony volt a kamatláb, magas volt a termelőgazdaság növekedése, csaknem teljes volt a foglalkoztatottság és a bérek emelkedése nem szárnyalta túl a termelékenység emelkedését. Mindezen okok miatt az infláció is alacsony volt. A különböző valuták reálértéke lassan változott és ezért a valutaárfolyamokra nem nehezedett nyomás.

Mindez megváltozott az 1960-as évek végétől. A bérek emelkedése többé nem volt szinkronban a termelékenység növekedésével. Az előzőekben felsorolt tényezőkben mutatkozó országonkénti eltérés különböző mértékű inflációhoz vezetett, amely megváltoztatta a valuták reálértékét. A válaszként bevezetett monetarizmus olyan pénzrendszert eredményezett, amelyben erőteljesen ingadoztak a kamatlábak és velük együtt mozgott a spekulációs pénz is keresve a legnagyobb hozadékot. Ilyen körülmények között sem a központi bankok, sem a Nemzetközi Valutaalap nem képes a valutaátváltási arányok stabilizálására. A Nemzetközi Valutaalap főtevékenysége jelenleg az, hogy a nemzetközi pénzügyi közösség, azaz a magánkereskedelmi bankok kölcsöneit behajtsa az adós országoktól és e célból rájuk kényszerítse parancsot jelentő ajánlásait. Ezek rendszerint amerikai megoldási módozatok, amelyek az adott adós országok sajátos körülményeire sikeresen nem alkalmazhatóak. Ezek az ajánlások

valójában olyan kártokozó tanácsok, amelyek a tények ismeretében kivétel nélkül mindenütt tovább rontották az adós országok helyzetét.

A Nemzetközi Valutaalap legfontosabb mai teendője kölcsönökkel segíteni a 3. világ és Kelet-Európa eladósodott országait, hogy azok a nemzetközi bankvilágnak teljesíteni tudják adósságszolgálati kötelezettségeiket. Ma már kellően dokumentálható, hogy a Bilderberg-csoport 1973. májusában a svédországi Saltsöbadenben megtartott tanácskozásán határozták el a kőolajár négyeszeresére emelését, amire a „Jom Kippur” háború után sor is került. Ezt követte a **kamatlábak gondosan előkészített „felrobbantása”** 1979-ben. Az egy csapásra **háromszorosára** növekedett adósságszolgálati terhek képtelenné tették ezeket az országokat fizetési kötelezettségeik teljesítésére. A központi bankok nem fizethették meg közvetlenül a magánbefektetőknek veszteségeiket, amelyek felelőtlen kölcsönzéseik következtében keletkeztek. A magánbankok ezért rávették a Nemzetközi Valutaalapot: kölcsönözzön az adósoknak, de csak annyit, hogy az esedékes kamatokat fizethessék. Ezen kölcsönöknek azonban igen kemény feltételei voltak és vannak. Az adós országoknak olyan gazdaságpolitikát kell folytatniuk, amely nem lakosságuk alapvető érdekeit szolgálja, hanem minden eszközzel a valutabevételeiket növeli, hogy abból aztán adósságszolgálati kötelezettségeiket teljesíthessék. Az Nemzetközi Valutaalap a tagállamoktól kapott közpénzekkel gazdálkodik. Az adófizetők pénze nem arra való, hogy a magánbefektetőket megmentse attól, hogy viseljék hibás döntéseik következményeit. Ma tehát már nincs többé legitim funkciója ennek az intézménynek, ezért indokolt búcsút venni tőle. Vagyonát át kellene adni egy olyan intézménynek, amely ténylegesen a szegény országok megsegítésével foglalkozna, pl. kamatmentes kölcsönökkel segítené a Nemzetközi Valutaalap kényszerfeltételei által megnyomorított országokat.

Látva az absztrakt monetarizmusnak, a szélsőséges liberalizmus gazdasági változatának, a minden korlát nélküli szabad kereskedelemnek, azaz a **globalizmusnak** a következményeit, - a kialakult pénzpiaci spekulációs-buborék kipukkadásának és a gazdaság összeomlásának reális lehetőségét, - felmerül a kérdés, hogy a világpolitika és a világgazdaság felelős irányítói miért ragaszkodnak görcsösen ehhez a téveszmének bizonyult rendszerhez?

Két emberkonceptió és két gazdasági stratégia

Itt két emberkonceptió és két ennek megfelelő társadalmi modell és világgazdasági stratégia versengéséről van szó. A keresztény (humánus) társadalom és gazdaságmodell központjában az ember áll, akit Isten a saját képmására teremtett és alkotó értelemmel áldott meg. Ha a gazdasági életet úgy kívánjuk megszervezni, hogy az valamennyi ember optimális kibontakozását és harmonikus életét szolgálja, akkor a következő öt alapelvet kell szem előtt tartanunk:

- A gazdaság van az emberért és nem fordítva.
- A gazdasági életben is erkölcsi elveknek és etikai normáknak kell érvényesülniük.
- A gazdasági döntéseket aszerint kell értékelni, hogy azok gazdagítják-e vagy pedig veszélyeztetik az emberi életet, az emberi méltóságot és az emberi jogokat.
- Alapvető jelentőségű a primer közösségek életének - a családnak, az egyháznak és a nemzetnek - a támogatása.
- Bármely gazdaság erkölcsi mércéje az, hogyan boldogulnak benne a gyengébb helyzetűek, a gyerekek, az öregek, a betegek és a szegények.

Ha ezeket az elveket követve akarunk igazságos társadalmat és gazdasági életet kialakítani, akkor hatalmas beruházásokat kell eszközölni hosszútávú fejlesztésekbe. Ki kell építeni

világszinten a mezőgazdaságnak és az iparnak mind a kemény, mind a puha infrastruktúráját, öntözőművekkel, utakkal, gépesítéssel, modern közlekedési és információs rendszerrel. Erőművek építésével meg kell oldani a tartós és olcsó energiaellátást. Fejleszteni és mindenki számára hozzáférhetővé kell tenni az iskolarendszert, az egészségügyi ellátást, igazságos cserearányokat kell bevezetni a nemzetközi kereskedelemben. Mindez nagy összegű tőke és más erőforrások hosszú évekre szóló lekötését igényli a termelőgazdaságba. Egy ilyen gazdasági koncepció az értékelőállító reálgazdaságot helyezné a gazdasági élet központjába és a pénzpiac szerepét másodlagossá tenné, sőt sok esetben, mint feleslegeset, kiiktatná. A pénzpiaci spekulációra nem jutna elég pénz, mert a szabad pénztőkét az értékelőállító gazdasági tevékenység használná fel. Ez a rendszer biztosíthatná a kiegyensúlyozott életet sokkal több ember számára, mint amennyi jelenleg földünkön él. Ez a rendszer tehát mindenki számára jobb lehetne, mint a jelenlegi, kivéve a nemzetközi pénzoligarchiát, amely **a pénz szerepének másodlagossá válásával maga is másodlagossá válna az alkotó emberekkel és az értéktermelő gazdasági tevékenységet folytató közösségekkel szemben.** A pénzpiac hegemoniájával együtt pedig politikai és gazdasági hatalma is erodálna, és fokozatosan megszűnne. Világos, hogy a globális stratégiát már hosszabb ideje meghatározó és a legfontosabb kérdések eldöntéséhez a kezdeményező impulzusokat megadó, a világfolyamatokat ily módon közvetve a háttérből befolyásoló-irányító pénzoligarchia ezt a keresztény és humánus koncepciót nem támogathatja saját uralmának, privilegizált helyzetének a veszélyeztetése nélkül.

A jelenlegi szélsőséges szabadkereskedelem, - a globalizmus - és az önálló életet élő spekulációs tőke azonban annyira kiegyensúlyozatlan állapotot hoztak létre, hogy reálisan számolni kell a rendszer esetleges összeomlásával. Ezért a stratégiai döntéseket hozó körök mindent megtesznek annak érdekében, hogy egy **totális világállam** létrehozásával mentsék meg ezt a rendszert és tartsák kézben a könnyen veszélyessé válható folyamatokat. A megvalósítandó új uralmi formának már több neve is volt: Pax Americana, Világföderáció vagy csak egyszerűen New World Order. Ha közelebbről szemügyre vesszük a Novus Ordo Seclorumot, - ez az új világrend latin elnevezése - amely latin felirat megalakulása óta szerepel az Egyesült Államok állami nagypecsétjén, akkor nyomban látjuk, hogy az új világrend elképzelése nem teljesen új találmány. Valójában a Római Birodalom modelljét és állam-eszméjét kísérli meg utánozni. A pogány Róma történelmének oligarchikus szakaszában kibontakozó Apollo-kultusz később valamennyi oligarchikus rendszert befolyásolt. Az oligarchikus rendszerek, köztük az egyre oligarchikusabbá váló mai neoliberális világrend is érthetőbbé válik, ha a mezopotámiai és a görög panteizmus tanításait összevetjük a szélsőséges liberalizmus jelenleg domináns nézetrendszerével. Az elfogulatlan szemlélőnek azt kell látnia, hogy az ókor panteizmusa gnoszticizmusként van jelen a vallási szférában, szélsőséges liberalizmusként és kommunizmusként /szocializmusként/ a társadalomfilozófiában, pozitívizmusként a jogban és birodalomépítő imperializmusként az államelméletben, valamint a politikai gyakorlatban. A gazdasági életben pedig a parazita elsajátítás uzsorás-kamatszédő formájának valamelyik változatát valósítja meg.

A világra erőltetett korlátlan szabadkereskedelem - a történelem tanúsága szerint - még sehol nem teremtett jólétet, mert a kereskedelem és spekuláció korlátlan szabadsága valójában nem segíti elő a társadalom minden egyes tagjára eső energia és termékmennyiség növelését. Ezért a kamatszédésre, uzsorás elsajátításra épülő rendszer nem képes bővülő javakkal ellátni a növekvő lakosságot. Emiatt előbb vagy utóbb, de mindig a népesség korlátozására kényszerül. A római birodalom bukásához is jelentősen hozzájárultak Diokletianus császárnak a lakosság növekedését korlátozó rendelkezései. Az Egyesült Államokban Kennedy elnök halálát követően vezettek be olyan intézkedéseket, amelyek szisztematikusan korlátozták az értékteremtő reálgazdaság növekedését, technológiai fejlődését. Gondoljunk az olcsó és tiszta

atomenergiát lejáratozó manipulált ökomozgalomra, a technikaellenes, családellenes, a fizikai terméket előállító ipari társadalmat elavultnak minősítő, az új, informatikus rendet és a fogyasztást misztifikáló propagandára. Miközben a pénzoligarchia bevezette a reálgazdaságot gúzsba kötő, azt leépítő monetáris-restrikciós kurzusát, egyidejűleg előtűntette a nyugati társadalmakat a dionizoszi „New Age” ellenkultúrája, egy neomalthusianus és irracionális rock-drug-sex szubkultúra, amely tudatosan rombolja nemcsak a családot, a vallást és a nemzetet, de minden valódi együvértartozást kifejező közösséget is. Az egyes emberben pedig széttöri az ösztönök és az önzés felett uralkodni képes magasabbrendű etikai, morális, szociális lelkistruktúrákat. Ugyanezt teszi társadalmi szinten az egymás iránti felelősség, a szolidaritás és a gazdasági életben a szociális piacgazdaság kiépült és a társadalmi igazságosságot hatékonyan érvényesítő struktúráival. Ezzel eléri az emberi személyiség saját szintje alá szorítását, az egyént védelmező közösségek felbomlását és a társadalom atomizálódását. Egy ilyen társadalom nem tud már védekezni, regenerálódni, bomlásra, szellemi-fizikai leépülésre kényszerül. Ez maga után vonja a népesség óhajtott csökkenését is, ami elengedhetetlen feltétele a pénzközpontú világgazdasági rend fennmaradásának.

Ha tehát a pénzvagyont véget nem érő növelése a főcél és az embert csak **profittermelő eszköznek** tekintjük, akkor nem érdemes óriási összegeket beruházni és a pénzvagyont hosszú időre lekötöni az emberi szükségleteket szolgáló infrastruktúrába, hanem rövid távon kell forgatni a pénzt a minél nagyobb nyereség minél rövidebb időn belüli elérése érdekében. Egy ilyen gazdasági rend megköveteli a lakosság létszámának jelentős csökkentését.

Ha viszont az ember optimális kibontakozása és harmonikus életének biztosítása a főcél, akkor a reálgazdaságot az ember szolgálatába kell állítani és hosszútávú fejlesztéseket kell eszközölni. Egy ilyen gazdasági növekedés megköveteli a szakítást a monetáris egyensúly minden áron történő erőltetésével, mert a pénzkibocsátásnak is elsősorban a reálgazdaság növekedését, az alkotó értelem isteni (természeti) szikrájával megáldott ember értékteremtő potenciáljának a maximális kibontakozását kell szolgálnia. Egy ilyen emberközpontú gazdasági rend az élet kiteljesedését, az egyén testi, lelki, szellemi gyarapodását szolgálja. Ehhez hozzátartozik az isteni parancs (természeti törvény) teljesítése is, hogy gyarapodjatok, sokasodjatok, népesítsétek be a földet. Egy emberközpontú világgazdasági rendnek nincs szüksége a lakosság mesterséges csökkentésére. A nemzetközi pénz hatalom háttér-hierarchiáit kiszolgáló gondolat műhelyek, mint pl. a Római Klub vagy az oxfordi Tavi Stock Institute hálózatába tartozó „think-tank”-ek jól megfizetett társadalomtudós szakértői pedig ontják a különböző tanulmányokat földünk végeességéről, a növekedés határaitól és a lakosság csökkentésének a szükségességéről. Ebben az értékrendszerben a reálgazdaság a pénzgazdaságért van. Az emberre pedig csak addig van szükség, amíg pénzt lehet rajta keresni. Minden ember, aki nem termel profitot a pénzpiac számára, az felesleges. Attól meg kell szabadulni, mert csak a költségeket növeli és a hasznot csökkenti. Először csak a munkahelyekről, később pedig bolygónkról is el kell távolítani őket úgy, hogy világra se jöhessenek.

Napjainkban tanulni lehetünk az emberközpontú és a pénzközpontú világstratégiai koncepció kemény küzdelmének. A pénz hatalom olyan Európai Uniót akar, ahol a tagországok gazdasági önállósága megszűnik és átkerül egy nemzetek feletti ellenőrzetlen szervezethez, az Európai Központi Bankhoz. Az emberközpontú stratégia viszont megköveteli, hogy amikor Nyugat-Európában 18 millió munkanélküli van, ne lehessen mellőzni a gazdasági növekedést és a munkahelyteremtést elősegítő uniós intézményrendszer kiépítését és egységes gazdaságpolitika megvalósítását. Ezért az emberközpontú gazdaság hívei követelik, hogy az Európa Tanács egyenjogú partnere legyen a pénzteremtés és kamatszabályozás monopóliumával felruházott Európai Központi Banknak. Vissza kell térni ahhoz az eredeti elképzeléshez, hogy a pénzügyi unió a demokratikus elvek szerint kialakított politikai unió részeként, **azzal**

egyidejűleg valósuljon meg. Csak így lehet a demokratikus ellenőrzés alól kibújt pénz-hatalomnak ezt a fontos intézményét arra kényszeríteni, hogy a gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés követelményeit a stabilizációs és takarékosági célkitűzésekkel egyenrangúan vegye figyelembe, mert a gazdasági növekedés beindítása és a munkanélküliség leküzdése legalább olyan fontos cél, mint a költségvetési fegyelem erősítése és az infláció megfékezése. Az euró bevezetését erőltető politikusok természetesen stabil közös valutát ígérnek, de mi történik akkor, ha az új uniós központi bank nem teljesíti ezt az ígéretet? Mi történik akkor, ha a monetáris unió inflációs uniónak bizonyul? Mivel a stabil valuta fontosabb, mint a közös valuta, ezért pótlólag meg kellene teremteni annak az intézményes feltételeit, hogy a társadalom beavatkozhasson, ha az Európai Központi Bank Tanácsa nem tudja biztosítani az árak stabilitását mind az inflációval, mind a deflációval szemben. Ha nem lesz módjuk a tagállamok polgárainak még az utólagos korrekcióra sem, akkor nemcsak az euróból ábrándulnak majd ki, de az egész európai integrációs folyamat kerülhet történelme legsúlyosabb válságába. A nemzetközi pénzügyi közösség azonban erőlteti a monetáris unió bevezetését, hogy a tagállamok pénzügyi-, gazdasági szuverenitásának a megszüntetésével minél előbb kész helyzetet teremtsen és megszilárdítsa már meglévő hegemon helyzetét. Ma azért ellenzik a változtatás igényét, mert időelőtti, később pedig várhatóan majd azért, hogy már elkészt.

Magyarország, amely egyelőre még nem tagja az Európai Uniónak, a rendszerváltás óta szélsőségesen pénzközpontú gazdasági stratégiát követ. Már szó volt ennek tragikus következményeiről. Úgy lehetne áttérni az emberközpontú, gazdasági növekedést és munkahelyeket biztosító gazdaságpolitikára, hogy a Magyar Nemzeti Bankot a kormány teljes ellenőrzése alá kellene mielőbb visszahelyezni. A kamatokat azonnal csökkenteni kellene a reálgazdaság vonzóvá tételére. A valutamozgás szabályozásával elejét kellene venni, hogy az alacsony kamatok miatt a spekulációs tőke pánikszerűen elhagyja az országot. Az idő előtt bevezetett valutakonvertibilitást mindaddig fel kell függeszteni, amíg a magyar ipar termelékenységére és a magyar áruk minősége nem lesz azonos a szilárd valutájú országokéval. Ugyanis valóságos valutakonvertibilitás csak akkor van, ha a termelékenység azonos a különböző valutájú országok között. Ha ez nincs meg, akkor a Nemzeti Banknak - monetáris megszorításokkal kikényszerített - pénzsűkét kell előidéznie a mesterséges konvertibilitás fenntarthatóságára. Azaz csökkentenie kell a vásárlóerőt, a termékkeresletet. A csökkenő kamatláb, valamint a forint csúszóleértékelésének a felfüggesztése lehetővé tenné az infláció megfékezését is. Az állam által kibocsátott kamatmentes pénz pedig nem okozna inflációt, mivel a reálgazdaság finanszírozásával új munkahelyek százezrei keletkeznének és a többlet áru lekötne a megnövekedett fizetőképes keresletet. Az inflációs hatások lehűthetők korlátozott árszabályozással is. Az árak emelkedését meg lehet fogni az alapanyagoknál és előírható egy általános haszonkulcs. A Magyar Nemzeti Bank ma már állam az államban és a most felvázolt pénzpolicának pontosan az ellenkezőjét valósítja meg. A társadalom minden beleszólási lehetősége nélkül, mivel tevékenységét az érdemi kérdések vonatkozásában saját hatáskörben letitkosította. Ezzel a gyakorlattal a nemzetközi pénzoligarchia teljesen elégedett, csak a magyar nép került ezeréves történelmének egyik mélypontjára.

Az arany középutat kell megtalálnunk, mellőzve minden szélsőséget és „végső megoldást”. A jelenlegi világgazdasági helyzetben az arany középut megköveteli az ésszerű gazdasági növekedést és a jelenleginél lényegesen nagyobb, optimális foglalkoztatottságot, a pénz-kibocsátás és kamatszabályozás kormányellenőrzés alá vételét, valamint kamatmentes pénz bevitelét a gazdasági életbe. Szükséges a köztartozások, az államadósság kamatainak a nagyarányú csökkentése és a spekulációs pénztranzakciók megadóztatása, továbbá, hogy a bankban tartott passzív pénz kamata lényegesen kisebb legyen, mint a reálgazdaságban értéket előállító aktív pénz hozama. Mindez lehetővé tenné nemcsak az államadósság csökkentését, a

szociális intézményrendszer megtartását és továbbfejlesztését, de elejét venné az adóssághegy alatt nyögő nemzetközi pénzügyi rendszer összeomlásának is. Ennek a katasztrófának is elsősorban az adófizető polgárok viselnék a terheit. A vázolt emberközpontú stratégia megvalósításához nem elég a józanész és a politikai akarat, hanem vissza kell térni a keresztény és a többi világvallás által is vallott erkölcsi elvek, a valódi - minden embert felölelő - demokratikus humanizmus szilárd talajára. Azokat pedig, akik nem képesek egy jottányit sem engedni vagyonukból és privilegizált helyzetükből azért, hogy egy igazságosabb gazdasági és társadalmi rend jöhesse létre, nem árt emlékeztetni arra, hogy nemcsak a keresztény hagyomány, de a zsidóvallás, az iszlám és a buddhizmus tanításai szerint is a munka terméke annak létrehozóját illeti. A kamatszedést nemcsak Jézus ellenezte, de Mózes és Mohamed is elítélte és szigorúan megtiltotta követőinek. A tulajdon sohasem abszolút, mert kizárólag Isten, a Teremtő, (a világegyetem „Nagy Építőmestere”) vagy ha úgy tetszik az emberiség egésze birtokolja a világot. Minden vagyon és tulajdon igazi mértéke pedig az, hogy miként szolgálja a közjót, azaz valamennyi ember közös szükségleteit, érdekeit és értékeit.

Más nemzetekhez tartozó embertársaink megbecsüléséhez és az egész emberiséget felölelő humanizmushoz pedig csak saját nemzetünk és kultúránk szeretetén keresztül juthatunk el. Aki saját népét, nemzeti közösségét nem tiszteli és becsüli, az más népekhez tartozó embertársait sem képes tisztelni és megbecsülni. Az emberközpontú társadalom ezért megköveteli a liberális és a nemzeti minimum, a közösség iránti felelősséggel párosuló egyéni szabadság kettőskövetelményének az együttes érvényesítését. Ha a mérsékelt liberalizmus jó, a még több - szélsőséges - liberalizmus már rossz. A liberalizmust hazafisággal, a nemzeti közösség kollektív érdekeinek a védelmével, a „nemzeti minimummal” kell kiegészíteni. Ha a patriotizmus, a mérsékelt nacionalizmus jó, a még több nacionalizmus, a sovinizmus már rossz. Miként Illyés Gyula mondotta, az előbbi jogot véd, az utóbbi pedig jogot sért. Ezért a mérsékelt nacionalizmust, a nemzet kollektív érdekeinek érvényesítését minden egyes ember egyéni és polgári jogainak a védelmével, a „liberális minimummal” kell kiegészíteni, tekintet nélkül az egyes egyének etnikai és vallási hovatartozására.

A jelenlegi magyarországi liberalizmus szélsőséges, mert az egyenlőtlen helyzetű egyénekre egyenlő - absztrakt - normákat alkalmaz és ezáltal szükségszerűen a pénzvagyonnal rendelkező kisebbség privilégiumait védelmezi cserbenhagyva a nemzet többségét alkotó polgárok érdekeit. A múlt századi szabadelvűség - ugyancsak szélsőségesen egyenlőtlen tulajdonviszonyok közepette - valamennyi magyar polgár politikai és gazdasági szabadságjogainak a bővítésén fáradozott. Egyszerre volt liberális és nemzeti, mert a politikai szabadságjogok, valamint a gazdasági esélyegyenlőség és vállalkozási szabadság biztosításával be akarta emelni az alkotmányos nemzetbe, a politikai közéletbe és gazdasági tevékenységbe mindazokat, akik onnan ki voltak rekesztve. A nemzeti elkötelezettségű szabadelvűség ma is járható középút lehet, ha kész vállalni olyan kiegyensúlyozó, **„egyenlőtlen” normák alkalmazását**, amelyek alkalmasak a mai magyar társadalmat jellemző szélsőséges megosztottság csökkentésére, a szabadságjogokban és a gazdasági demokráciában való érdemi részesedés esélyének a helyreállítására, majd pedig folyamatos megújítására a nemzet többségét alkotó hátrányos helyzetű polgárok számára. Ma nem a nemzeti, konzervatív, kereszténydemokrata vagy pedig a liberális és szocialista irányzatok között húzódik a tényleges választóvonal. A jobb és baloldal megkülönböztetése üressé vált és eljárt felette az idő, ahogyan a baloldali és jobboldali liberalizmus és a szabadelvűség elhatárolása is tartalmatlanná válhat, ha a magukat ezekkel a kategóriákkal jellemző politikai erők, pártok és kormányok **változatlanul a pénzközpontú gazdasági és társadalmi stratégiát folytatják. Ma az ehhez a stratégiához való viszony a vízváltó, mert ennek elfogadása vagy megtagadása jelenti a valódi alternatívák közötti választást. Aki kitart a jelenlegi pénzrendszer mellett és lemond a kamatmentes**

finanszírozás bevezetéséről, az - függetlenül szubjektív szándékaitól - a pénzközpontú és ezért nemzeti érdekeinkkel ellentétes stratégiát folytatja némi retorikai különbséggel.

A döntő különbség ugyanis ma a magyar lakosság túlnyomó többségének a szükségleteit, érdekeit és értékeit képviselő **emberközpontú stratégia** és a pénzvagyton monopóliumával rendelkező kisebbség **pénzközpontú stratégiája** között van. Az emberközpontú társadalom szükségszerűen csak humánus és demokratikus lehet. A pénzközpontú társadalom viszont elkerülhetetlenül antihumánussá és oligarchikussá torzul, mert benne a demokratikus formák ellenére is elsősorban a pénzvagyton birtokló szűk elit partikuláris és önző érdekei érvényesülnek. Ebben a pénzközpontú társadalomban a gazdagok egyre gazdagabbá, a szegények pedig egyre szegényebbé válnak. Arról kell tehát ma vitatkozni, hogy a társadalom egésze vagy pedig egy lényegében ellenőrizhetetlen, szűk elit kezében maradjon a pénzteremtés és kamatszabályozás szupermonopóliuma, amely most a legfontosabb gazdasági hatalom Magyarországon, mert végső soron tőle függ minden nemzetstratégiai döntés sorsa. Azt kell eldönteni, hogy a népszuverenitást képviselő demokratikus kormány vagy pedig egy politikai felelősséggel nem tartozó pénzügyi technokrata csoport és a mögötte álló nemzetközi pénzügyi közösség irányítsa-e a Nemzeti Bankot vagy sem. Csak a Nemzeti Bank szoros kormányellenőrzés alá vételével, - „visszaállamosításával” - lehet alkalmazni Magyarországon is a kamatmentes finanszírozás sikeres nemzetközi példáinak a bevált tapasztalatait és megakadályozni, hogy a pénzvagyton tulajdonosai - akár csak időlegesen is - kivonhassák pénzüket a gazdasági életből.

Magyarországon elsősorban a kamatmentes finanszírozástól és a pénzáramlás zavartalan biztosításától függ a tartós gazdasági növekedés beindítása, munkahelyek teremtése, a munkanélküliség hatékony csökkentése. A kamatmentes finanszírozás teszi lehetővé az infláció leküzdését és a kamat mértékének a reálgazdaság növekedési szintje alá szorítását. Az eladósodás vég nélküli spirálját is csak így lehet megszakítani és áttérni a társadalmi össztermék igazságosabb elosztására, hogy végre ne csökkenjen az értéket előállító vállalkozók és munkavállalók jövedelme a pénzvagyton után aránytalanul nagy kamatjövedelmet húzó pénztulajdonosok javára. A magyar nemzet felemelkedését leginkább akadályozó adósságcspadából is csak a kamatmentes finanszírozásra való áttéréssel lehet belátható időn belül kikerülni. Azok a politikai erők, amelyek ezt a most legfontosabbnak tekinthető kérdést megkerülik, vagy radikális változtatás helyett beérik e súlyos problémának csupán tüneti kezelésével, legőszintébb szándékaik ellenére sem képviselhetnek nemzeti programot, bármennyire is törekednek erre. Kormányra kerülve - némi kozmetikai változtatással - ők is ugyanazt a monetáris-restríktív politikát lesznek kénytelenek folytatni, amely már két évtized óta tart Magyarországon a jól ismert káros következményekkel. Ma csak az lehet a valóban demokratikus, szabadelvű és egyben legfontosabb nemzeti érdekeinket is képviselő program, amely vállalja a jelenlegi pénzrendszer gyökeres megreformálását és a pénzvagyton felett rendelkezők egyre erősödő, szervezett magánhatalmának a korlátozását.

Az a pénzközpontú, transznacionális „nyílt társadalom”, amely időközben Magyarországon berendezkedett, egydimenziós, kiegyensúlyozatlan, **szélsőségesen liberális rendszer**, amely egy absztrakt humanizmus nevében valójában megfosztja az egyént elsődleges közösségeitől és így emberi méltósága, egyéni szabadságjogai érdemi gyakorlásának létfeltételeitől is. A „nyílt társadalomnak” mindezt azért van szüksége, hogy a pénz tulajdonosainak se földrajzi határokat, se vagyoni korlátokat nem ismerő globális szabadságot biztosítson időtlen-időig a folyamatos gazdagodásra. Ezért ez a rendszer végső soron életellenes. Ennek szemléltetésére idézzünk egy budapesti hírt, amelyet Bencsik András, a Demokrata c. hetilap főszerkesztője hozott nyilvánosságra 1997 májusában és az Internet hálózatra is rátett:

„Február végén zártkörű tanácskozást tartott a budapesti Soros-egyetemen a Világbank. Az előadók elmondták, hogy elképzelésük szerint Magyarországon csak 8 millió lakosnak kellene élni. Ebből kétmillió u.n. narrow minded szakember legyen, a többi 6 milliónak pedig a háttérrel kellene biztosítania. Az előadók úgy vélték, azokat a magyarokat, akik egy bizonyos szellemi szint fölé emelkedtek, ösztönözni kellene a kivándorlásra. A világbanki instruktorok üdvözölték ugyan a kormány oktatási és egészségügyi reformját, de hozzátették, véleményük szerint a kórházi ágyak számát tovább kell csökkenteni, a reform utáni állapot felére. Ezt követően - közölte egy oda meghívott, de a hallottakon felháborodott üzletember a Demokratával - egy 30 fős még zártabb körű tanácskozásra került sor, ahol a jelenlévő pénzügyi és kormányzati emberekkel ismertették azt a forgatókönyvet, amit a továbbiakban követniük kell, s amit a Demokrata informátora szerint 30 évre titkosítottak.”

München, 1997

Felhasznált irodalom jegyzéke:

The Capitalist Threat, By George Soros, The Atlantic Monthly, February 1997

Soros György: A lehetetlen megkísértése, 2000 Könyvek 2. Budapest 1991

Soros György: A pénz alkímiája, Európa Könyvkiadó, Budapest 1996

David C. Korten: Tőkés társaságok világuralma, Magyar Kapu Alapítvány, Budapest, 1996

Kopátsy Sándor: Gazdaságpolitikai úttévesztés, Privatizációs Kutatóintézet, Budapest 1993

Demokrata, 4. évfolyam 13. szám, 1997. május 8

Gergely László Surányi György MNB elnökkel készített interjúja az infláció mérsékléséről és a fedezetlen pénzkibocsátásról, Magyar Nemzet, 1997. március 29,

Csoóri Sándor: Tenger és diólevél, Második kötet, Püski, Budapest, 1994

Gazdaságpolitika más megközelítésben, Aula Kiadó, 1997

Faragó Béla: Nyugati liberális szemmel, Párizsi Magyar Füzetek könyvei 10

Henry George: Haladás és szegénység, Az Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Rt. kiadása, Budapest, 1914

Paul Hellyer: Surviving the Global Financial Crisis, Chimo Media Limited, Toronto,

Marjorie Deane-Robert Pringle: The Central Banks, Penguin Books, New York, 1995

G. Edward Griffin: The Creature from Jekyll Island, American Media, Westlake Village, California, 1995

William Greider: Secrets of the Temple, How the FED runs the country, Simon and Schuster, New York,

William Greider: One World Ready Or Not, The Manic Logic of Global Capitalism, Simon and Schuster, New York, 1997

Populism and Plutocracy, Edited by Willis A. Carto, Liberty Lobby, Washington, 1996

Friedrich List: Outlines of American Political Economy, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden, 1996

- F. William Engdahl: Mit der Ölwaŕfe zur Weltmacht, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden, 1993
- Lyndon LaRouche: Christentum und Wirtschaft, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden, 1992
- Hans-Peter - Harald Schumann: Die Globalisierungsfalle, Rowohlt, 1996
- Udo Herrmannstorfer: Schein-Marktwirtschaft, Verlag Freies Geistesleben, Stuttgart,
- Helmut Creutz: Das Geld Syndrom, Ullstein, Frankfurt a. M., Berlin, 1996
- Hermann Benjes: Wer hat Angst vor Silvio Gesell?, Benjes, Bickenbach 1995
- Immanuel Wallerstein: After Liberalism, The New Press, New York, 1995
- Franz-Ulrich Willeke (Hg.), Die Zukunft der D-Mark, Olzog, München, 1997
- R.F. Schumacher: A Guide for the Perplexed, Harper and Row, 1977
- R.F. Schumacher: Small Is Beautiful, Harper and Row, 1973
- Jacques S. Jaikaran: Debt Virus, Glenbridge Publishing, 1995
- James M. Buchanan and Richard E. Wagner: Fiscal responsibility in a constitutional democracy, Boston. 1978
- James M. Buchanan and Richard E. Wagner: Democracy in deficit, Academic Press New York, London,
- René Rémond: A keresztény és a politika, Katolikus Szemle, Róma, 1980 2,
- Igazságosabb és testvériesebb világot, A Magyar Katolikus Püspöki Kar körlevele, Budapest 1996
- Az egyház a társadalomról, Az amerikai, a német és a magyar püspökkari körlevél tükrében, Vigilia 1996/11
- A II. Vatikáni Zsinat Tanítása, Szent István Társulat, Pécs 1975
- Az Egyház Társadalmi Tanítása, Dokumentumok, Szerk: Tomka Miklós és Coják János, Szent István Társulat, Budapest
- Demokrata: Interjú a Világpolgár Orbánnal; A FIDESZ Magyarország pártja próbál lenni; 1997.július
- Orosz István: Politikai restség a jóra, Népszava, 1997. június 27
- Ripp Zoltán: A liberális-szabadelvű szövetség esélye, 1997. június 12
- Tamás Gáspár Miklós: A koalíció felbontása, HVG 1997. július 19

Valóság 1997. december

Magánpénzrendszer vagy közpénzrendszer

A világot veszélyeztető globalizációval nem az a baj, hogy az egész földgolyót átfogó folyamat, hanem az, hogy a magánkézbe került monetáris hatalmat és a pénzvagyton tulajdonosok kamatszedési monopóliumát teszi globálissá. Ki kell mondani, hogy a fejlett nyugati világ pénzrendszere rossz, a benne működő kamatmechanizmus világszerte és országokon belül is folyamatosan és egyre igazságtalanabban újraosztja a javakat, növeli a szegénységet, a munkanélküliséget és milliók mérhetetlen szenvedésével jár. Ez a rendszer nem azért terjedt el, mert jó, hanem mert jól szolgálja kialakítóinak határokat és korlátokat nem tűrő gazdagodási és hatalmi igényeit. A fejlett ipari országok lakói nem ezen magán pénzmonopólium miatt, hanem ennek ellenére élnek még viszonylagos jólétben. Egyelőre.

A kamatszedő magánpénzrendszerben élő államok már elvesztették a pénzkibocsátás és a nemzeti valuta feletti ellenőrzési jogukat. Erről a jogról ezeket mondta **Ábrahám Lincoln**, az Egyesült Államok 16. elnöke: „A kormánynak kell megteremtenie, kibocsátania és forgalomba hoznia minden szükséges pénzt és hitelt, hogy kielégítse a kormány kiadási és a fogyasztók vásárlási igényeit. A pénzteremtés és kibocsátás privilégiuma nemcsak a kormány legfontosabb előjoga, de ez egyben a kormány legnagyobb alkotási lehetősége. Ezen elvek elfogadásával kielégíthető a már régóta áhított igény egy egységes közvetítő közeg iránt. Az adófizetők óriási összegű kamatokat takaríthatnak meg maguknak. A közfeladatok finanszírozása és az államkincstár irányítása gyakorlati igazgatási feladattá válnak. A pénz többé nem ura, hanem szolgálója lesz az emberiségnek.”/1/

Lincoln egyik elődje, az Egyesült Államok 3. elnöke, **Thomas Jefferson**, a magánpénzrendszerrel való visszaélésről így nyilatkozott: „Polgáraink nem látják világosan bajaink igazi okát. Mindennek tulajdonítják, kivéve igazi okozójának, a bankrendszernek... Őszintén hiszem, hogy a bankok veszélyesebbek, mint a fegyverben álló hadseregek. Olyan pénzek elköltése befektetés címén, amit majd utódainknak kell megfizetni, nem egyéb, mint nagytételben szerencsejátékot üzni jövőnk rovására.”/2/

I.

A kamatmentes pénzrendszer geselli modellje

A kamatszedő magánpénzrendszer két legsúlyosabb fogyatékosága egyrészt, hogy kamat és kamatos kamat mechanizmus működik benne, másrészt, hogy közérdek helyett a pénzvagyton tulajdonosok szűk csoportjának a magánérdekeit szolgálja. A tartós megoldást a felesleges kamatmechanizmus teljes kiiktatása és a kamatmentes közpénzrendszer bevezetése jelentené, ahogyan azt **Silvio Gesell** kidolgozta. Gesell abból indult ki, hogy a pénz közmegegyezés tárgya, állami törvényhozás útján újraszabályozható. Olyan pénzrendszert kell bevezetni, amely nem teszi többé lehetővé veszteség nélkül a pénz felhalmozását. A pénztulajdonos ezáltal hasonló helyzetbe kerülne, mint minden más árunak a tulajdonosa, akinek minél előbb túl kell adnia áruján, ha el akarja kerülni veszteségeit. A geselli új elvű, szabad-pénz forgását nem a kamat, hanem **használati díj** szedése biztosítja. A pénzkibocsátó Kincstár vagy Valutahivatal a hagyományos pénzt új, forgásbiztosított, azaz használati díjjal terhelt pénzre cseréli ki. Ezt követően, szükség szerint, szabadpénz-bankjegyeket állít elő, amelyeket átad a kormánynak forgalomba hozatal végett. A Kincstár (Valutahivatal) szükség esetén be is vonja a bankjegyeket. Ez úgy is történhet, hogy a Kincstár nem, vagy csak részben pótolja a forgalomban lévő pénz - használati díj folytán előálló - havi értékvesztését. A Statisztikai

Hivatal jelezné a kincstárnak az árszínvonal alakulását, amely általános áremelkedés esetén pénzt von be és csökkenti a keresletet, árcsökkenés esetén pedig pénzt bocsát ki és növeli a keresletet. Ezzel fenntartja a pénzrendszer egyensúlyát és kiküszöböli az inflációt és a deflációt.

A kamat helyett ezután már a használati díj a pénzforgalom motorja. A 0%-tól fölfelé haladó **kamatlépcső** helyébe a 0%-tól lefelé haladó **használati lépcső** kerül, állapítja meg **Síklaky István** „Magyar Modell” c. tanulmányában (kézirat, 1999), amelyben kísérletet tesz a geselli elgondolás magyar viszonyokra való alkalmazására. Síklaky így foglalja össze a geselli pénzreformtól várható hatásokat:

„A pénzreform **előtt** a piaci kereslet a magán-pénzkészletektől, és ennek révén a pénztulajdonosok akaratától, hangulatától, szeszélyétől, nyereségvágyától, a spekulációtól függ, tehát a kereslet, és ezzel az általános árszint (infláció) közhatalmilag nem tartható kézben. Ciklikus válságok léphetnek és lépnek fel. A pénzreform **után** a piaci kereslet a Valutahivatal által kibocsátott pénzmennyiségtől és a kereskedelmi „berendezések” által lehetővé tett legnagyobb forgási sebességtől függ, a magánpénzkészletek felolvadnak, így a kereslet és ezzel az általános árszint (az infláció) közhatalmilag jól kézben tartható. Megszűnnek a ciklikus válságok. A kölcsönkínálat megnövekedése folytán a kamat lecsökken, tendenciában a nulláig, következésképpen

- a lakosság vásárlóereje mintegy harmadával nő (mivel a hagyományos pénzrendszerben az árak mintegy harmada kamat),
- az új vállalkozók piacralépési lehetősége, és általában a vállalkozói szabadság (verseny) megnő, megszűnnek a kihasználatlan kapacitások, felszívódik a munkanélküliség.
- A pénzvagyonok megmaradnak, de a belőlük eredő járadék megszűnik. A pénzvagyontulajdonosokból vállalkozók lehetnek, vagy felélhetik vagyonukat.”/3/

Ez a kamatmentes geselli pénzmodell lenne a tartós megoldás. Még azok a szakemberek is, akik elismerik Gesell nézeteinek a helyességét, megvalósítását az ellenérdekű fél - az államok feletti pénzhatalom szervezett hálózatának - a túlereje miatt **utópiának** minősítik. Ezt az ellenvetést komolyan kell venni. Ezért indokolt egy **átvezető megoldás** felvázolása. Ez a **köztes modell** a kamatmechanizmust megtartó közpénzrendszer, amelyben a monetáris hatalom visszakerül a demokratikus legitimitással rendelkező törvényhozás és kormány kezébe. Ennek keretében, alkotmányosan szabályozott módon, kizárólag a demokratikus állam erre feljogosított intézménye bocsáthatna ki pénzt. A költségvetés finanszírozása teljes egészében kamatmentes pénzzel történne, míg a kereskedelmi bankok és a gazdasági élet szereplői alacsony kamatra kapnának hitelt vagy közvetlenül a kincstártól vagy a kereskedelmi bankok közvetítésével. A kincstár által nyújtott hitelek után fizetett kamatok azonban kizárólag közcélra fordíthatók, a társadalom egészét gazdagítanák. Magyarországon ma olyan magánpénzrendszer működik, amelyik történelmi okokból még számos átmeneti vonást őriz.

II. A jelenlegi kamatszedő magánpénzrendszer

Hogyan működik a félállami pénzrendszer Magyarországon?

A félállami pénzrendszer de jure részben köztulajdonban van, de facto azonban csaknem teljesen független az állami ellenőrzéstől és elsősorban magánérdekek szolgálatában áll. Ezért az 1989 után Magyarországra importált félállami pénzrendszer olyan átmeneti forma, amely a magánpénzrendszer egyik változatának tekinthető. A magánpénzrendszer másik változata a nemcsak ténylegesen, de jogilag is magántulajdonban lévő pénzrendszer. Ezen utóbbira jó példa az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő magánkartell, a Federal Reserve System, a FED, amely kezdettől fogva nyolc kereskedelmi bank tulajdonában volt és jelenleg is jogutódai a tulajdonosok. Ennek a magánkartellnek 1913-ban sikerült kisajátítania és magánellenőrzés alá vennie az Egyesült Államok pénzrendszerét. Tevékenysége eredményeként az 1913-ig gyakorlatilag nem létező államadósság 6000 milliárd dollár fölé emelkedett és kamatai elviszik az amerikai költségvetés felét. A nem állami szektor adóssága pedig 1999-ben már meghaladta a 14000 milliárd dollárt. Ezen állami és nem állami adósság - 20000 milliárd dollár - kamatai mind a magánbankokhoz, illetve azok tulajdonosaihoz folynak be évről-évre. A FED előtt az amerikaiak nem fizettek szövetségi jövedelmi adót, ma ez elviszi jövedelmük mintegy 20 százalékát./4/

Az ugyancsak félállaminak tekinthető magyar központi bank, az MNB, úgy bocsát ki új pénzt, hogy egy ügyfél hitelt vesz fel. Az MNB fel van jogosítva, hogy a hitelnyújtás pillanatában - számviteli technikával - a semmiből teremtsen meg a hitelbe nyújtott pénzt. A készpénz kibocsátására monopóliuma van, vagyis az MNB működtetheti a bankóprést. A pénzkibocsátás szempontjából az a fontos, hogy legyen olyan szereplő, aki kész hitelt felvenni, azaz eladósodni. A hitelfelvevő lehet magánszemély, egy vállalat, leggyakrabban azonban a kereskedelmi bankok és az állam vesz fel hiteleket. Az MNB lévén de facto privát intézmény, természetesen csak biztosítékok ellenében adja oda a „pénzt.” Ha az állam az ügyfél, elegendő, ha adóslevelet ad cserébe, azaz kamatozó állampapírokat, amelyeknek a jövőben beszedett adók képezik a fedezetét. A kereskedelmi bankok lényegében bármilyen értékpapírt átadhatnak fedezetként. A hitelfelvevő készpénz vagy csekkszámlapénz formájában juthat az MNB újonnan létrehozott pénzéhez, amely ezután bekerül a pénzforgalomba. A döntő fontosságú tény az, hogy ez az újonnan kibocsátott pénz mindig adósság és kamatot kell utána fizetni.

Valamennyi címletű forint bankjegy azt jelzi, hogy valaki ekkora összeggel tartozik az MNB-nek. Az MNB azonban, amely ezt a pénzt könyvelési művelettel, illetve a bankóprés használatával a semmiből teremtette - a papírpénz nyomási költségein túlmenően - nem nyújt semmilyen ellenértéket, hitelpénze mögött nincs tényleges értéket jelentő teljesítmény. A készpénz megteremtésekor és hitelbe nyújtásakor áruk és szolgáltatások cseréjére nem került sor. Olyan pénzmozgás történt, amelyet a reálgazdaságban nem kísér annak megfelelő változás. Ha szem előtt tartjuk, hogy a pénz a reálgazdaságban testetöltő teljesítmények szimbóluma, amelynek ilyen teljesítmény nélkül nincs értéke, mert üres - fedezet nélküli - jel csupán, akkor világossá válik, hogy az MNB jogtalanul kér az ilyen üres szimbólum kölcsönadásáért díjat, kamatnak nevezett uzsora-járadékot. ***Ha ez a jövedelem kizárólag közcélra lenne fordítható, akkor természetesen nem lenne uzsora, hanem törvényes állami bevétel.***

Félreértések elkerülése végett célszerű itt világosan elhatárolni a pénz kibocsátását (teremtését) és a forgalomban lévő pénz megszerzését. A pénz teremtése „természetes,” tehát közpénzrendszerben is „semmiből” történik, hiszen a pénz nem az anyagtól pénz, hanem az

elfogadási készségektől és kényszeretől, tehát anyagi értelemben „semmitől”. Az tehát rendjén van, hogy a kibocsátott pénz mögött nincs tényleges értéket jelentő teljesítmény. A kibocsátás után megszerzett pénz esetében azonban már nincs rendjén, hogy azt bárki cserébe adott teljesítmény nélkül szerezzék meg. Az így szerzett pénz a kamat, a járadék, az uzsora, a sarc, a kizsákmányolás. A mai magyar pénzügyrendszer baja tehát nem az, hogy az MNB hitelbe adja a teremtett pénzt, és ezért kamatot szed, **hanem az, hogy az MNB, mint ténylegesen magántársaság teremti a pénzt, és így rajta keresztül magán zsebekbe kerül a pénzteremtés haszna ahelyett, hogy közcélokat szolgálna.**

A Magyar Nemzeti Bank de facto privatizálása azzal kezdődött, hogy új jogszabály került kidolgozásra és elfogadásra, az 1991. évi LX. törvény, amelynek a 19. paragrafusa előírja, hogy az adott évben a központi költségvetésnek nyújtott hitelek állományának a növekedése az év egyetlen napján sem haladhatja meg a központi költségvetés adott évi tervezett bevételeinek a három százalékát. 1996-ban ezt a három százalékos keretet is eltörölték, azaz az MNB most már teljesen kivonult a közfeladatok kamatmentes pénzzel történő finanszírozásából. Ez a magyar állam pénzügyi szuverenitásának az önkéntes feladását jelenti. Ez a rendelkezés az egyik legfontosabb oka a magyar állam gyors eladósodásának, különösen annak, hogy a belső adósság néhány év alatt rekordmértékűre, több mint hatezer milliárd forintra növekedett.

Több neves közgazdász nyílt levélben hívta fel a magyar törvényhozók figyelmét arra, hogy ezzel a módosítással a kormánynak többé nem marad befolyása az MNB döntéseire, amelyek igen súlyosan érintik a költségvetést és ezen keresztül az egész társadalmat. A levél írói így foglalták össze a törvényt módosítással járó hátrányos következményeket:

1. A központi banknak ezután tilos lesz a költségvetést hiteleznie, államkötvényeket ezen túl **csak közvetítőktől vásárolhat** és az államháztartás e két főszereplője közé - teljesen feleslegesen - magánközvetítők kerülnek,
2. A külső és a belső adósság közvetlenül a költségvetésé, a megtakarítás azonban a Magyar Nemzeti Banké,
3. A pénzkibocsátás joga és haszna az MNB-é, ugyanakkor a költségvetés drága hitelre kényszerül, ami gerjeszti az inflációt,
4. Az Országgyűlésnek a kormány felel a gazdaságpolitikáért, de eszköze alig marad. A pénzügypolitikát számonkérés nélkül az MNB alakítja, az Országgyűlés sem dönt róla,
5. A Magyar Nemzeti Bank egyszemélyes irányítás alá kerül, az alelnökeit és a jegybank-tanácsi tagok személyét is az MNB elnök javasolja, a miniszterelnök csak egyetértési joggal rendelkezik,
6. Az állami felügyelet nélküli központi jegybank külföldön és saját alkalmazottai javára kereskedelmi bankként működik,
7. A költségvetés havonta megtéríti az MNB veszteségeit, de a nyereséggel az MNB folyamatosan feltőkésíti magát az infláció függvényében,
8. A hitelből képzett devizatartalék költségeit, sőt e devizatartalék túlzott mértékének a terheit is, valamint a forintleértékelés hatását a költségvetés viseli, mégpedig kamatozó kötvényekkel./5/

A szociál-liberális koalíció - ennek az időben elhangzott szakszerű figyelmeztetésnek az ellenére is - elfogadta ezt a törvényjavaslatot, és ez van ma is érvényben, mivel a jelenlegi polgári-keresztény-nemzeti koalíció egyelőre még nem tűzte napirendre a megváltoztatását, holott erre módja lenne, mert nem kétharmados, hanem feles törvényről van szó.

Azért kellett kitérni erre a levélre, mert ez konkrét tényekkel világítja meg: mit értünk azon, hogy az MNB ténylegesen privatizálásra került és csupán formálisan (jogilag) van még állami tulajdonban, valamint akkor, amikor veszteségeit pótolja mindannyiunk közös pénzéből, az állami költségvetésből.

E kitérő után folytassuk a pénz előállításával foglalkozó fejtegetéseinket. A **bankszámlapénzt** még a készpénznél is egyszerűbb előállítani, mivel létrehozása azonnali és gyakorlatilag költségmentes. Mindössze egy számat kell a hitelt igénylő számlájára vezetni és az illető, ugyanúgy fizeti érte a kamatot, mintha teljesítménnyel megszolgált, a bank által összegyűjtött és általa csak kikölcsönzött pénzről lenne szó. Az adósnak persze nemcsak a kamatot, de a semmiből előállított pénz teljes összegét is vissza kell fizetnie.

Az adósság megfizetésével beindul egy fordított folyamat. A visszafizetett pénz kikerül a forgalomból, és az MNB megsemmisíti. Az MNB azzal, hogy a hitelpénz teremtésekor a kamatok fedezésére szolgáló mennyiséget nem hozza forgalomba, mindig pénzsűkét idéz elő, ami viszont újabb MNB hitelek felvételét kényszeríti ki a reálgazdaság szereplőitől. Így működik az eladósodás véget nem érő spirálja.

A magánpénzrendszerben forgalomban lévő pénz kiegészül a kereskedelmi bankok által teremtett pénzzel. A kereskedelmi bankok az MNB-hez hasonlóan - könyvelési módszerekkel - a levegőből állítják elő az általuk kikölcsönzött pénz jelentős részét. A kereskedelmi bankok készpénzt nem tudnak létrehozni, ez az MNB monopóliuma. Számlapénzt azonban igen. Minél kisebb a készpénzforgalom és minél nagyobb a készpénzt kikapcsoló számlapénz forgalma, annál nagyobb volumenű számlapénzt tudnak a kereskedelmi bankok a semmiből teremteni, és forgalomba hozni. A kereskedelmi bankoknak a fizetőképességük megtartásához szükségük van bizonyos mennyiségű készpénzre. Mivel a készpénz kizárólag MNB által kibocsátott pénz, ezért minden kereskedelmi banknak rendelkeznie kell MNB bankjegyekkel, azaz papírpénzzel is. Ezt a készpénzmennyiséget nevezik **tartaléknak**, amelyre ráépül, mint alapra, a kereskedelmi bankok számlapénz teremtése.

Már utaltunk rá, hogy a kereskedelmi bankok által nyújtott hitelek volumene a forgalomban lévő készpénznek a többszöröse. A GDP és GNP forintban kifejezett összegét 1,2-2-szeresen meghaladja a kereskedelmi bankrendszer által nyújtott hitelek volumene. Ez csak hatalmas mennyiségű számlapénz megteremtésével és forgalomba hozatalával lehetséges. Kamatterhei viszont elszívják és lekötik a reálgazdaság erőforrásait. A közgazdaságtanban pénzmultiplikátornak nevezik ezt a jelenséget, amelynek a nagysága több tényezőtől függ. A fizetési szokásoktól függően egy-egy országban akár ötszörös vagy még nagyobb is lehet. Szakértői becslések szerint a semmiből való pénzteremtés 1/5-ét az egyes központi bankok (nálunk az MNB) és 4/5-ét pedig a kereskedelmi bankok végzik.

Mitől függ a kamat nagysága?

Itt is érdemes kitérni rá, hogy Gesell élesen különválasztja az **árupiacot**, ahol a csere folyik, és a **hitelpiacot**. Mindkét piacon a kereslet kínálat törvénye uralkodik. Az árupiacon az egyes árufajták kereslete és kínálata alakítja ki az egyes árufajták árát. Az árutömegnek, azaz **megtestesült kínálatnak** és a piacon megjelenő pénztömegnek, a **megtestesült keresletnek** a viszonya alakítja ki az áruk általános **árszínvonalát**. A hitelpiacon viszont a hitel (kölcsön) kereslete és kínálata alakítja a **hitelkamatot**. A kettő között ott van kapcsolat, hogy a pénz csereeszközként való rendelkezésre bocsátásáért szedett kamat, - amelyet a pénznek más csereközvetítési módokkal folytatott versenye korlátoz, és így **évezredek óta 4-5%**, - meg-

határozza a hitelkamat minimumát, mint ahogy a reáltőke kamatának (profitjának) a minimumát is. /6/

Tehát a kamat nagysága is alá van vetve a kereslet és kínálat törvényének. Mennél nagyobb a tőkekínálat, annál mélyebbre süllyed a kamat. Elméletileg egy hosszan tartó konjunktúrának olyan tőkefelhalmozódáshoz kellene vezetnie, hogy a kereslet már nem múlna felül a kínálatot. Ennek eredményeként a bankköltségen és a kockázati díjon fölül már egyáltalán nem kellene kamatot fizetni. A gyakorlat tényei azonban azt mutatják, hogy a befektetést kereső tőke, ha a kamat 3% alá süllyed, kivonul a reálgazdaságból. A pénzvagyron tulajdonosok várakozó álláspontra helyezkednek és pénzüket egészen addig likvid állapotban tartják, amíg a kamatok nem kezdenek újra emelkedni. Az aranyhoz kötött pénzrendszer idején a pénzvisszatartás gazdasági visszaesést vagy válságot okozott. Az arany mennyiség (aranytartalék) korlátozott volta miatt ugyanis nem lehetett korlátlanul növelni az arany mennyiségéhez kapcsolt forgalomban lévő pénzmennyiség - készpénz és számlapénz - mennyiségét. A papírpénz általánossá válása óta a központi bankok a hiányzó pénzt új pénz teremtésével és forgalomba hozásával pótolják.

Ma tehát a pénzvisszatartás először a pénzmennyiség növekedéséhez vezet. A megnövekedett pénzmennyiség viszont inflációt eredményez. Ekkor megindul a harc az infláció ellen. A pénzrendszert irányító központi bankok ekkor a kamatláb felemelésével csökkentik a pénzkeresletet, a növekvő kamatkiadások miatt pedig emelkedik az általános árszint, mivel a kamatok termelési költségként beépülnek az áruk és szolgáltatások áraiba. A magas kamatok végül megfojtják a konjunktúrát. Előáll a gazdasági visszaesés munkanélküliséggel, a bérszínvonal csökkenésével, csődökkel. Két-három év elteltével csökken az infláció. Az elhúzódó gazdasági visszaesés és a reálgazdaság leépülése azonban súlyos, rendszerint maradandó károkat okoz az értéktermelő reálgazdaságban. A magánkézben lévő pénzvagyron tulajdonosok pénzvisszatartása, pénzkivonása, tehát a központi bankok - jegybankok - beavatkozása ellenére is recesszióhoz, depresszióhoz és ismétlődő kamatciklusokhoz vezet. Így sarcolják meg a pénzrendszerbe beépített kamatmechanizmussal a pénzvagyron tulajdonosok a társadalom értéket előállító, munkát végző tagjait. A reálgazdaság szereplőinek és valamennyi dolgozónak a munkajövedelme a kamatok, vagyis a munka nélkül húzott tőkejövedelmek következtében legalább egy harmaddal kisebb. Mint már utaltunk rá, ezek a kamatok valamennyi áru és szolgáltatás árába beépülnek. Ezek a költségelemek különösen megemelik a bérleti díjakat, mert azok 70-80% a jelzálogtőke után fizetendő kamat. A kamat tehát a munka nélküli jövedelem legfontosabb és matematikailag kimutatható forrása.

A pénz, mint kamatozó adósság

A nyugati országokban a pénzt, mint adósságot egyrészt a ma már csaknem korlátlan autonómiával rendelkező központi bankok (jegybankok, nemzeti bankok) hozzák forgalomba, másrészt a pénzmennyiség nagy része a kereskedelmi bankok által teremtett hitelpénz. A magán-pénzrendszerben, mint láttuk, úgy keletkezik a pénz, hogy egy bank kölcsönt nyújt egy gazdasági szereplőnek. Anélkül jön létre eladósodás, hogy az áruk és szolgáltatások körében cserére került volna sor. A pénzügyi szférában lezajló történések nem a reálgazdasági folyamatokat tükrözik elsősorban, hanem az eladósodás mértékéhez igazodnak. Egy ország gazdaságában akkor van elég forgalomban lévő pénz, ha magas az eladósodás mértéke. Ha az eladósodás kisebb, akkor a reálgazdaság működéséhez és növekedéséhez szükséges csereeszköz nem áll kellő mennyiségben rendelkezésre.

A pénznek kamatozó adósság formájában való kibocsátása azonban súlyos következményeket von maga után. A növekvő adósság és terheinek viselése, elsősorban a kamatok fizetése,

folyamatosan még nagyobb mennyiségű, új adósságpénz forgalombahozását igényli. Ez eredményezi azt az erőszakolt gazdasági növekedést, amely felemésztí a nem pótolható természeti erőforrásokat, és jóvátehetetlenül rombolja az ökoszférát. A magánpénzrendszer nem az emberi szükségletekre, hanem saját növekedési igényére van tekintettel. Egy adósságpénz és kamatmechanizmus által uralt reálgazdaság nem rendezkedhet be nulla-növekedésre. Az ökológiai és gazdasági követelményeknek ezt a kibékíthetetlen ellentétét csak a közpénzrendszerre való mielőbbi áttéréssel lehet feloldani.

Az ókor és a középkor uralkodói ragaszkodtak ahhoz a szuverén jogukhoz, hogy saját pénzüket ők verjék és hozzák forgalomba. Tisztában voltak vele, hogy ez uralmuk alapja. Ebben a korban pénzérmék voltak forgalomban, ezért ezek verése jelentette a pénzmonopóliumot. Az elmúlt 250 év banktechnikai fejlődésének az eredményeként létrejött a bankjegy, azaz a papírpénz és a számlapénz, amely a bankszámlákon vezetett számokból áll. E két utóbbi pénznek a megteremtése és forgalomba hozatala már kezdettől fogva magánkézben, részben pedig félállami bankok kezében volt. Ahogyan a papír bankjegy és a bankszámlákon vezetett számlapénz (könyvelési pénz) kiszorította a pénzérmeiket, úgy került egyre inkább közösségből magánellenőrzés alá a pénzrendszer, a pénz feletti hatalom. Ezzel a változással súlyos deficit jött létre a népszuverenitásból fakadó jogok terjedelmében. A demokratikusan választott törvényhozási testületek és a kormányok fokozatosan elveszítették pénzügyi szuverenitásuk és cselekvőképességük döntő részét.

Ez az átalakulási folyamat még nem fejeződött be. Világszerte most zajlik az áttérés a készpénzmentes fizetési rendszerre, ahol az elektronikus eszközök veszik át a papírbankjegyek feladatait. Már ma is az elektronikusan nyilvántartott számlapénzből tevődik össze a forgalomban lévő pénz túlnyomó része. Ezt a hatalmas mennyiségű pénzt a magánbankok teremtik és hozzák forgalomba. A demokratikusan választott és politikai felelősséggel tartozó parlamentek és kormányok tesznek ugyan időnként erőtlén kísérleteket, hogy valamilyen módon szabályozzák ezt a nagy volumenű pénztömeget, de hatáskörük a pénzügyek terén erőteljesen korlátozásra került a pénzvagyon tulajdonosok részéről, akik kifejlesztették és irányítják a nemzetközi magánpénzrendszert, és ebbe integrálták az egyes államok nemzeti pénzrendszereit is. ***A közpénzrendszerben a kereskedelmi bankoknak szigorúan előírná a törvény, hogy csak 100%-os fedezettel, azaz saját tőkéjük és a náluk elhelyezett, tartósan lekötött betétek összegénél nem nagyobb mértékben nyújthatnak hiteletet.***

A központi bankok ma már annyira önállóak, autonómiájuk gyakorlatilag a teljes függetlenségig növekedett és így de facto magánintézményekké váltak. Kikerültek az állam, a kormány, a társadalom, azaz a köz tényleges ellenőrzése alól. Másrészt a központi bankok hatalma is korlátozott, ők sem képesek közvetlenül irányítani a kereskedelmi bankok semmiből való pénzteremtését és ennek a pénznek a kamatra való kikölcsönzését. Csupán bonyolult módon és közvetett eszközökkel tudják tevékenységüket befolyásolni. Az értékpapírok kibocsátása, vásárlása, eladása, a nyíltpiaci műveletek, az MNB-nél letétbehelyezett tartalékok meghatározása, a kamatszabályozás, az árfolyam-szabályozás (csúszóleértékelés), a sterilizációs beavatkozások, a „lender of last resort” feladatkör betöltése, stb. mind ilyen központi banki eszközök. Tény, hogy a magántulajdonban lévő bankrendszer uralja a pénzrendszert, kisajátítva a társadalom egészét az államon keresztül megillető pénzügyi szuverenitást. Ez a partikuláris érdekeket képviselő magánpénzrendszer pedig monopolhatalmat gyakorol az értéket előállító reálgazdaság felett. De a társadalom egészét képviselő demokratikus politikai hatalmat is fokozatosan maga alá gyűri a magánkézbe került pénzmonopólium.

A magánpénzrendszer hibái

A magánpénzrendszer szerkezeti hibája a reálgazdaságot kiszolgáló forgalomban lévő pénz-mennyiség, az M1, **szűkössége**, amely krónikus pénzhíányt okoz. A magánpénzrendszerben a halmozódó kamatok kényszerítik ki az adósságtömeg növekedését. A magánpénzrendszernek ez a súlyos fogyatéka annak a következménye, hogy a bankrendszer csak a hitelt teremti meg, de az utána fizetendő kamatot már nem. Emiatt minden kamattörlesztés csökkenti a forgalomban lévő, a reálgazdaságot kiszolgáló, termelő pénz mennyiségét és egyidejűleg növeli a stagnáló, csak járadékot húzó passzív (nem termelő) pénz - „idle money” - nagyságát. A kamatfizetés céljára felvett újabb kölcsönök pedig csak az adósság mértékét növelik a gazdaságban, de nem a gazdasági tevékenységet szolgáló pénzmennyiséget. A növekvő adósság felhajtja az áruk és szolgáltatások árait, mert a kamat termelési költségként folyamatosan beépül azok fogyasztói árába. Az emelkedő adósságtömeg nem növeli a termelékenységet, nem teszi versenyképesebbé a gazdaságot, viszont folyamatosan pénzhíányt okoz a reálgazdaságot kiszolgáló pénzforgalomban. Az adósság formájában történő pénzteremtés ördögi körbe zárja a gazdasági életet, mivel egyre több kamattal terhes újabb hitelt kell felvenni csupán azért, hogy maradjon egy minimális mennyiségű pénz a forgalomban. A főkövetelések és a kamatok megfizetése viszont a következő esedékességkor még több pénzt emel ki a forgalomból. A reálgazdasági szereplőknek tehát még nagyobb kamatozó adósságot kell csinálniuk, hogy a gazdasági élet egyáltalán működhessen. Ebből az ördögi körből csak a magánpénzrendszer adósságszűkítésével és a közpénzrendszerre való áttéréssel lehet kitörni.

Mi az uzsora és mi a kamat?

Ma Magyarországon az állam és a magánszektor adóssága az idő múlásával együtt automatikusan növekszik. A magánosított bankrendszer irányában fennálló teljes tartozás egy része az u.n. **monetizált adósság**, egy másik része a **nem-monetizált adósság**. Előbbibe tartozik az adósságpénznek az a része, amely bankjegyek és pénzürmék formájában, valamint a csekkszám lákon, folyószámlákon vezetett pénzként megjelenik a pénzforgalomban. A nem-monetizált tartozás csak a kölcsönt igénybevevők bankszámláin vezetett számok formájában létezik. *Az uzsora a reálgazdaság szükségleteit kiszolgáló pénzforgalomban lévő kölcsön-pénz, azaz a monetizált pénz és a teljes adósság közötti különbség. Az uzsora azonos a nem-monetizált pénzmennyiséggel. Vagyis uzsora minden olyan pénzkövetelés, amelyet bármely magán pénzkölcsönző olyan pénz után követel, amelyet könyvelési módszerekkel - a magán „bankóprás” működtetésével - a semmiből teremtett, mint hitelt, és amely kamatozó pénz-vagyont képez ezen magánpénzkölcsönző számára.*

Nem egyedül a kamat vagy a kamat mértéke a döntő és az sem, hogy ezt a pénzt egy magánszemély, egy vállalat vagy az állam veszi fel kölcsönként. Nem a kamat túlzott mértéke teszi az uzsorát uzsorává, hanem az, hogy egy **magáncsoport** a kölcsönző és olyan pénzt ad hitelbe kamattal, amelyet nem birtokolt, hanem könyvelési és számviteli technikával a semmiből teremtett. Mivel ilyen pénz mögött nincsen reálgazdasági teljesítmény, ezért az erre a kölcsönre számított legkisebb pénzhasználati díj, „kamat”, uzsorának tekintendő.

Röviden: A magánkölcsönző által kreált pénz, ha kikölcsönzik, **elsődleges adósságot** hoz létre és az ezért felszámított díjat, - amelyet a közhasználatban pontatlanul „kamatnak” hívnak - helyesen **uzsorának** kell tekinteni, nem pedig kamatnak. Ha valaki teljesítménye ellenértékeként jut pénzhez és ezt kikölcsönzi, az **másodlagos adósságot** hoz létre és az így hitelbe adott pénz használati díja már **kamat és nem uzsora**. Amikor az elsődleges adósságot

visszafizetik annak a magánkölsönzőnek, amely a semmiből, könyvelési módszerekkel teremtette ezt a pénzt, akkor a magánkölsönző a visszafizetett pénzt egyszerűen leírja a számláról, megsemmisíti, vagyis ezzel az összeggel csökken a forgalomban lévő pénz mennyisége. Az ezen kölcsön használatáért fizetett díjnak, az **uzsorának** a megfizetése is csökkenti a forgalomban lévő, termelést kiszolgáló, működő pénz mennyiségét, de nem kerül megsemmisítésre, hanem folyamatosan növeli a stagnáló, parazita módon csak munkanélküli járadékot húzó, elfekvő pénznek, az „idle money”-nak a mennyiségét.

Amikor a **másodlagos** adósságot fizetik vissza a kölcsönadónak, akkor ez a pénz nem kerül megsemmisítésre, hanem továbbra is a pénzforgalomban marad. Mindössze egyik csekk-számláról egy másik csekk-számlára kerül. Ily módon a másodlagos adósság megfizetése nem szűkíti a reálgazdaság működéséhez szükséges pénz mennyiségét, az M1-et. Ugyanakkor ezen adósság kamatköltsége is - az uzsorához hasonlóan - termelési ráfordítást jelent és növeli az árak és szolgáltatások árait. A kamat- és uzsora-terhek kombinált hatása ingataggá teszi a pénzrendszert, mert hatványozott ütemben növeli az eladósodást. A forgalomban lévő pénz mennyisége a stagnáló uzsorapénz bővülése következtében minden évben fokozott mértékben csökken. A pénz minőségét és a lakosság vásárló erejét is tovább csökkenti, hogy a növekvő kamat- és uzsoraköltségek folyamatosan beépülnek a fogyasztói árakba.

Egy ilyen adósságpénzzel működtetett magánpénzrendszerben a társadalmat sújtó teljes adósság egyenlő az uzsora és a forgalomban lévő pénz együttes összegével. A hitelpénzzel működő magánpénzrendszer éppen azért ingatag, mert a forgalomban lévő pénz túlnyomó része kölcsön, azaz adósság. A bankrendszer azonban, mint már említettük, csak a főkövetelést hozza forgalomba, de a hitelbe adott pénz használati díját, az uzsorát és a kamatot azonban nem. Az uzsora és a kamat megfizetése szükségszerűen összeszűkíti a forgalomban lévő pénzmennyiséget, és nem teszi lehetővé az összes felvett kölcsön időre történő megfizetését, azaz eleve megfizethetlenné teszi az adósságot és beindítja az **adósságspirált**, amiből aztán nem lehet többé kikerülni a magánpénzrendszer átalakítása nélkül. Mivel az adósság növekedése szükségszerűen mindig gyorsabb ebben a rendszerben, ezért az adósságnak a pénzmennyiséghez viszonyított aránya exponenciálisan növekszik. Az uzsora-fizetés évről-évre egyre nagyobb részt hasít ki a forgalomban lévő pénzből. Magyarországon 1999 januárjában mindössze a nemzeti össztermék 11 százaléka a forgalomban lévő pénz mennyisége. Ez az arány 1986-ban még 22 százalék volt. Elfogadott nézet a közgazdaságtudományban, hogy egy gazdaság teljesítő- és fejlődőképessége egyenesen arányos a reálgazdaságot kiszolgáló, forgalomban lévő pénz mennyiségével. A pénzellátásnak a hazánkban is tapasztalt folyamatos csökkenése lehetetlenné teszi a tartós gazdasági növekedést és ez előbb-utóbb ki fog kényszeríteni egy újabb radikális beavatkozást az adósságspirálba. Azonban bármilyen radikális egy beavatkozás, ha az nem jár a rendszer lecserélésével, akkor csak ideiglenes megoldást eredményezhet.

Mi okozza, és ki irányítja a pénzhígulást?

Az árak állandó emelkedésének elsősorban az adósság hatványozott ütemű növekedése az oka. A logikus az lenne, hogy először a teljesítményt hordozó termék és szolgáltatás jöjjön létre és csak ezt követően az eme teljesítményeket szimbolikusan jelző, önmagában értéktelen pénz. A magánpénzrendszerben azonban először a szimbólumot, azaz az absztrakt jelet alkotják meg, és csak ezután kell a gazdasági élet alanyainak létrehozniuk ehhez az üres jelhez a tartalmat, azaz a konkrét termékeket és szolgáltatásokat. A kis költséggel, csaknem ingyen előállított jelek használati díjaként pedig tényleges teljesítménnyel kell fizetni a társadalomnak. Így kerül aztán az értéket előállítók munkájának az eredménye a pénzelőállítás és kamatszabályozás magánmonopóliumával rendelkező kis csoporthoz.

Az infláció (általános árszint-emelkedés) oka, hogy az árutömeghez viszonyítva megnő a piacon keresletként megjelenő pénztömeg. Már elemeztük, hogy az adósságok kamatai számára újabb és újabb pénzteremtésre van szükség. Ha pedig ez a pénztömeg-növekedés nagyobb az árutömeg növekedésénél, akkor infláció jön létre. Természetesen más okokból is kerülhet több pénz a piacra. Így például ma Magyarországon a pénzhány ellenére hatósági áremelésekkel, és az importárúknak a forintleértékelést követő áremelkedésével tartják fenn az inflációt. Az ár az áru egységéért fizetendő pénzmennyiség. Ha ez a pénzmennyiség bármely okból nő, akkor emelkedik az ár, és egyben csökken a pénz vásárlóereje az adott áru vonatkozásában. Ha pedig az áremelkedés általános, akkor szinte minden áru vonatkozásában.

Mégis félrevezető az a sokat hangoztatott állítás, miszerint az inflációt az okozza, hogy „túl sok pénz vadászik túl kevés árura”. Ez ugyanis az infláció okának a megkerülésével csak a felszínen érzékelhető látszat egyik vonatkozására utal. Már a mindennapi tapasztalat is ellentmond ennek a hamis állításnak, hiszen egyik üzletben sem „vadásznak” a vásárlók hatalmas pénzmennyiséggel a hiányzó árukra, hanem fordítva: rengeteg dráguló áru van és az embereknek nincs elég pénzük, hogy megvegyék, noha szükségük lenne rá. Az infláció, a pénz felhígulása, valójában csak nominálisan, mennyiségileg, a számok növekedése szerint jelent „sok” pénzt. Ez a pénz minőségét, azaz vásárlóerejét tekintve kevesebb pénz, mert kisebb értéke van. Tény, hogy a jelenlegi magánpénzrendszerben a felvett kölcsönök összege gyorsan növekszik, de ennek az adósságpénznek a minősége, tartalma állandóan romlik, vásárlóereje csökken.

Magyarország összes külföldi és belföldi tartozása 1999 januárjában 71 milliárd dollárra rúgott. Mivel ezután a bruttó tartozás után fizeti az ország, - az állam és a magánszektor egyaránt - az adósságszolgálatot, ezért a hitelek és kamataik megfizetése után egyre kevesebb pénz marad a forgalomban az újratermelésre és a fogyasztásra. Ez utóbbira jutó rész egyre szűkül a reálbérek folyamatos leszorításával. A reálbérek máig tartó csökkenése az exportra termelő vállalatokat külföldön versenyképesebbé teszi. A belföldi, nem exportra termelő gazdaság helyzete azonban a forgalomban lévő pénz szűkülésével folyamatosan romlik. A pénzsűkülés vonja maga után az inflációt és a munkanélküliséget is. Az a vélekedés, hogy az infláció - a pénzhiány - elsősorban emelkedő árakat és **nem növekvő eladósodást** jelent, **téves**. Ahhoz hasonló látszattal van dolgunk, mint pl. az, hogy „a nap forog a föld körül”. Amikor több pénzt kell kiadnunk ugyanazért az áruért, figyelmünket az árak nominális, mennyiségi növekedése köti le és nem az, hogy a kezünkben lévő pénz minősége változott meg, annak csökkent a vásárlóértéke. A pénz vásárlóerejének a csökkenése viszont a kamat miatt hatványozottan növekvő eladósodás közvetlen következménye.

Ha egy vállalkozó vissza akarja fizetni a banknak növekvő kölcsönét kamataival együtt, emelnie kell árujának és szolgáltatásának az árát. Az áru és a szolgáltatás ugyanaz marad, de előállítója most nagyobb árat kénytelen kérni érte, mivel költségei a hatványozott ütemben növekvő és kamatozó kölcsönökkel megemelkedtek. Az adósságra alapozott pénzrendszerben a pénzteremtés szükségszerűen gyorsuló ütemben növekszik. A kamatok fizetése egyre több és több hitel megteremtését és kikölcsönzését igényli. A felvett kölcsönök nagyobb része bizonyos idő elmúltával már csak a kamatok megfizetésére szolgál. A magán bankrendszer által a levegőből előállított újabb és újabb kölcsönök használati díja, „kamata”, már láttuk, hogy uzorának, vagy uzorakamatnak tekinthető, mert egyrészt nem teljesítményt kifejező pénz használati díjáról van szó, másrészt pedig kizárólag magánszemélyek gazdagodását szolgálja. A teljesítménnyel fedezett pénz kikölcsönzése után szedett használati díj, hasonlóan a bérbe adott lakás vagy autó bérleti díjához, jogosnak tekinthető. Ez az igazi kamat. Mivel közfeladatok ellátására fordítható törvényes állami bevételt képez, ezért jogosnak tekinthető az állam által kibocsátott és hitelbe adott pénz után szedett kamat is. Azonban mind az

uzsorakamat, mind a jogos kamat beépül a termelési költségbe és növekedésük következményeként automatikusan hajtják fel az árakat.

Nézzük meg közelebbről, hogy az adósság miként eredményezi a pénz vásárlóerejének a csökkenését? Az adósság kamatai fizetéséhez nem elegendő hasonló összeget kölcsönvenni, mert az csak a meglévő adósság tovább görgetéséhez és a kamatok felhalmozódáshoz elegendő. Az adósság terhek csökkentéséhez természetesen több pénzre van szükség, ezért elkerülhetetlen az áruk és szolgáltatások árainak a felemelése, a termelékenység fokozása, a munkabérnek és a rezsi költségeknek a leszorítása. A termelékenység növelésének azonban fizikai, a munkabér csökkentésének pedig biológiai és szociális korlátai vannak. Az uzsorakamat növekedése viszont nem ismer ilyen korlátot.

Az adósságból álló magán-pénzrendszerben a kölcsöntartozások és kamataik soha nem egyenlíthetők ki, mivel ennyi pénz egyetlen időpontban sem áll a gazdaság rendelkezésére. Szükségszerűen újabb adósság felvételére van szükség a soron következő részletek törlesztésére, a kamatok fizetésére, a gazdasági tevékenység működtetéséhez és a megélhetéshez. Ezzel az automatikusan növekvő adósságszolgálati teherrel csak az áruk és szolgáltatások árainak a folyamatos emelésével lehet lépést tartani. A termelési költségekbe beépülő uzsora növekedésével azonban a termelékenység nem tud lépést tartani, elsősorban ezért kell egyre több pénzt fizetni ugyanazért az áruért. A pénz minőségének a romlását, azaz a vásárlóerejének a csökkenését a fogyasztói árindexek mérik. Egy képzeletbeli árukosárba beleteszik egy átlagos fogyasztó által vásárolt legfontosabb árucikkeket és szolgáltatásokat. Ezeknek az átlagárát aztán összevetik a következő év hasonló áruinak és szolgáltatásainak az átlagárával.

A pénz vásárlóerejének csökkenését, minőségromlását, több tényező együttes hatása okozza. Első tényező az, hogy az MNB már csak adósságot, kamattal terhes kölcsönpénzt hoz forgalomba és 1996 óta teljesen beszüntette kamatmentes pénz kibocsátását. A másik tényező, hogy a magánvállalkozásként, üzleti alapon működő kereskedelmi bankok az MNB által kreált adósságpénzt úgynevezett tartalékként használva, ennek a pénznek a többszörösét hitelezik ki kamatra. A pénzemberek tudják, de széles körben nem ismeretes, hogy a kereskedelmi bankok csak kisebb részben a saját alapjaikkal, illetve betéteseik pénzével gazdálkodnak. „Tartalékaiknak”, - amely maga is túlnyomórészt adósságból tevődik össze, - a többszörösét kölcsönzik ki, vagyis olyan pénzt, amellyel a hitelnyújtásig nem rendelkeztek. Ezt a kihelyezett pénzt a kölcsönfelvételkor, könyvelési technikákkal a semmiből állítják elő, azaz magáncélra működtetik a „bankóprést”. És itt van elrejtve a lényeg. A magántulajdonban lévő bankrendszer kisajátította magának az állami szuverenitás fontos részét képező pénzkibocsátás monopóliumát, és ezt a kiemelkedő fontosságú állami felségjogot a saját magánmonopóliumává tette, a saját zsebére működteti. Ez ellenkezik a magyar alkotmány betűjével és szellemével, mert elvonja a demokratikus államtól és a politikai felelősséget egyedül viselő választott szervektől, az országgyűléstől és a kormánytól, az alkotójellegű hatalomgyakorlás egyik legfontosabb eszközét, és az egyik legfontosabb állami jövedelmet.

Mit jelent az MNB függetlensége?

Kitől független és kitől függ mégis a de jure még állami, azonban de facto már privát magyar központi bank? Ha tehát az MNB - amint azt a sűrű titkolódzás ellenére is ismertté vált tények bizonyítják - a magánbefektetőket, a privát pénzvagyron tulajdonosait támogatja és szolgálja ki monetáris politikájával, akkor de facto magánintézményként, magánérdekek szolgálatában tevékenykedik, és mellékessé válik jogi státusza, hogy formailag még állami tulajdonú intézmény.

Ha az Országgyűlés és a Kormány kényszeríteni tudná az MNB-t, hogy készpénz-kibocsátási monopóliumát, kamat- és árfolyam-szabályozási, kötvény-kibocsátási jogosultságait, azaz monetáris eszközrendszerét a közérdek szolgálatába állítsa, akkor de facto is valódi közintézmény, a nemzet egészének a bankja lehetne, nem csupán egy kivételezett embercsoport közellenőrzés alól kivont, magánintézménye. Az MNB ma azért nevezhető félállaminak, mert ez a jogilag köztulajdonban lévő intézmény 1990 óta ténylegesen olyan monetáris politikát folytat, amely döntően a külföldi és belföldi pénzvagyron tulajdonosoknak kedvez, az ő gazdagodásukat szolgálja, az ő csoportérdekeinek ad elsőbbséget a magyar társadalom és legitim képviselője, a demokratikus magyar állam, közösségi érdekeivel szemben. Az MNB elnöke saját hatáskörben 20 évre letitkosíthatja az általa vezetett intézménynek a közpénzekre vonatkozó döntéseit. Pl. az MNB bécsi fiókbankja által elvesztegetett 70 milliárd forint veszteségre vonatkozó vizsgálat eredményeiről azért tagadta meg az MNB elnöke a közvélemény tájékoztatását 1999 májusában, mert azt az általa is fogalmazott MNB törvény alapján banktitoknak lehet minősíteni.

A központi bankok két- és félévszázados történelmében e bankok magánellenőrzésének két típusa érvényesült a különböző államokban. A magánellenőrzés egyik típusa az, amikor a központi bank jogilag is teljesen magántulajdonba került, pl. a Bank of England különböző időszakokban, vagy az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő magánkartell, a Federal Reserve System, amely kezdettől fogva száz százalékosan magántulajdonban volt és abban van a mai napig. A tényleges függetlenséget mindkét intézménynél igyekeztek különböző módszerekkel, pl. valódi ellenőrzési hatáskörrel nem rendelkező felügyeleti szervekkel álcázni, de ezek csak a közvélemény megnyugtatótatását célozták, és nem érintették - a teljes titoktartást is magába foglaló - függetlenséget.

A másik típus, amikor a központi bank jogilag állami tulajdonban marad, de ténylegesen magánellenőrzés alá kerül és hatáskörébe többé már egyik politikai felelősséggel bíró választott szerv sem szólhat bele. Az MNB ebbe a második típusba tartozik, olyan elsősorban magánérdekeket kiszolgáló, titkosan működő intézmény, amely formailag állami tulajdonban van. Ha pedig ez a tényleges helyzet, akkor ugyanúgy nem szabadna megengedni, hogy az MNB készpénzt és számlapénzt teremthessen magáncélra a levegőből, ahogyan nem lehet ezt megengedni a magánhaszonra dolgozó kereskedelmi bankoknak sem. Egy ország forgalomban lévő pénzének az előállítását nem tarthatja profitra dolgozó magánintézmények hatáskörébe. Ha egy magánvállalkozás - de facto ma már az MNB is az - teremti meg és kölcsönzi ki a pénzt, akkor bármilyen más vállalkozást csődbe juttathat azzal, hogy visszahívja a számára nyújtott hiteleket és nem ad többé forgóeszközöket a működéséhez. Ez aláássa a szabad vállalkozás lehetőségét, mivel a bankok, a bankrendszer és a befektetők, behozhatatlan előnyt élveznek minden más üzleti vállalkozással, az értéket termelő reálgazdaság egészével szemben.

Ameddig haszonra dolgozó magánintézmények a pénzteremtés és kamatra hitelezés magán-monopóliumával rendelkeznek, addig minden más üzleti vállalkozással - és magával az állammal szemben is - fölényhelyzetbe kerülnek. Ez pedig aláássa a jogegyenlőséget, a joguralmát, az egyenlő esélyek szabadságát, a szabad versenyen alapuló piacgazdaságot és a neki megfelelő politikai-társadalmi berendezkedést, a demokráciát. Minden monopólium - a magánpénzvagyron és magánpénzrendszer monopóliuma is - aláássa a szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaságot. Ha pedig nincs piacgazdaság, vagy pedig csak egy monopóliumoknak kiszolgáltatott korcs piacgazdaság létezik, akkor valódi politikai demokrácia sem lehetséges. A monopolrendszer politikai formája az autokratikus elituralom, hazánk esetében ez a pénzügyi elit demokratikus formákba burkolt egyre kevésbé álcázott uralmát jelenti.

Van-e alternatívája a jelenlegi magánpénzrendszernek?

A jelenlegi magánpénzrendszer emberi találmány, nem megváltoztathatatlan természeti törvény. Ezért mód van hibáinak a kijavítására, ha pedig ez nem elég, akkor az egész rendszer tudományos elvek alapján kialakított új rendszerre való kicserélésére. A magánérdekeknek elsőbbséget adó MNB ma már csak kamattal terhes adósságot hoz pénzként forgalomba. Ugyanis ezt kívánja tőle a kamatjáradékot húzó kül- és belföldi pénztulajdonosoknak az érdeke. Ezt az adósságpénzt, megtetézve a meglévő és változatlanul tovább növekedő kül- és belföldi tartozással, egyszerűen matematikailag lehetetlen megfizetni. Az inflációs pénzromlásnak ez a magánpénzrendszer az elsőszámú okozója az adósságpénz használati díjának, az uzsorának, az automatikus növekedésénél fogva. A magánérdekeket szolgáló visszaélés megakadályozása végett nem szabad megengedni, hogy a pénzteremtés életbevágóan fontos jogosultsága magánellenőrzés alá kerüljön, vagy ha már oda került, akkor magánmonopóliumban maradjon a jövőben is.

Az a szűk réteg, amely a saját magánérdekei szerint tudja alakítani a gazdasági élet vérkeringését, amely ki tudja sajátítani magának az árucseré közútrendszerét, a pénzrendszert, az a valódi társadalmi hatalom birtokosa. Nemcsak a pénzvagyont és a gazdasági életet ellenőrzi, de pénzügyi hatalma révén előbb-utóbb a politikai hatalom emeltyűi is a kezébe kerülnek. Egyébként a **korruptciónak is ez a rendszerbeli alapja**. A pénzmonopólium birtokosai pénzügyi eszközökkel - legális és illegális módon - elkerülhetetlenül kiterjesztik befolyásukat a politikai-közeleti szférára is, amely nem képes a pénzügyi túlhatalom nyomásának ellenállni. Ezért nem szabad a korrupció okait csupán esendő közeleti emberek jellembeli fogyatékságaiban keresnünk és kizárólag adminisztratív és büntető jogi eszközökkel harcolni ellene. A közeleti morált a magánpénzrendszer nyerészkedő szelleme, uzsoraetikája ásta alá, ezért ezt a rendszert kell lecserélni, hogy kihúzzuk a talajt a korrupció alól.

Már említettük, hogy a pénz önmagában értéktelen szimbólum, csupán a tényleges teljesítményt tartalmazó áruk és szolgáltatások jele. Értéke nincs, de mégis szükséges segédeszköz, mert e semleges közvetítő közeg segítségével a különféle áruk könnyebben cserélhetők. A jelenlegi - széleskörű munkamegosztáson nyugvó - magyar gazdaságban a megfelelő nagyságú közvetítő közeg, azaz a kellő mennyiségű forgalomban lévő pénz hiánya veszélyezteti a gazdasági tevékenység zavartalan folytatását. Ezért minden olyan személy /a pénzvagyontulajdonosai/ és intézmény /a központi bank és a kereskedelmi bankok/, aki, és amely eldöntheti, hogy mennyi pénz legyen vagy ne legyen forgalomban, elképzelhetetlenül nagy hatalommal rendelkezik. A pénz hatalma azon nyugszik, amint arra már **Silvio Gesell** is rámutatott, hogy **a pénzvagyontulajdonosai meg tudják tagadni a használatát**, és ezzel akadályozhatják az áruk és szolgáltatások életbevágóan fontos cseréjét. Egy olyan méretű munkamegosztás esetén, mint amilyen a jelenlegi globalizált világ gazdaság, a pénznek szükségszerűen központi szerepe van nemcsak a pénzügyi és gazdasági szférában, de a politikai hatalom globális befolyásolásában is.

A világméretű magánmonopóliummá alakult nemzetközi pénzrendszer urai ma fejezik be a szemünk előtt a reálgazdaság világméretű monopolizálását is. A globális pénzvagyontulajdonosai, akik egyben a nemzetközi bankrendszer irányítói is, bármikor pénzhányt tudnak előidézni a világ gazdaságban és ennek a segítségével fel is tudják emelni ennek a közvetítő közegnek a nemzetközi árát. Ez az ár az a kamat, amely az államok feletti pénz hatalom első számú fellegrárában, a City of London-ban, meghatározott bankközi kínálati kamatlábhoz, a Liborhoz, igazodik világszerte. (Minden ellenkező látszat ellenére a Wall Street és a FED csak második számú központjai ugyanezen államok feletti globális pénz hatalomnak.) A reálgazdaság fizikailag lehetséges növekedésétől elszakított, és a kamatok révén hatványozott

ütemben növekvő pénzmennyiséget be kellene fektetni, még hozzá biztonságosan, azaz kellő fedezettel és jövedelmezően. Egyre nagyobb volumenű stagnáló pénzmennyiség áll lesben, hogy megtalálja a maximális profitot hozó és biztonságos befektetést. Az érem másik oldala, hogy bolygónk számos országában pedig nincs elegendő pénz nemcsak a gazdaság növekedéséhez, de a gazdasági tevékenység egyszerű, reprodukív folytatásához sem. A felvett kölcsönök kamatai - azok csupán időmúláshoz kötött automatikus növekedése miatt - visszafizethetlenné válnak. Így egyre több egyén, vállalat és állam jut csődbe. A csődök pedig a helyi vállalkozók - elsősorban a kis- és közepes vállalatok - tönkremenését, továbbá növekvő és tartós, többé meg nem szüntethető munkanélküliséget eredményeznek.

Az a kislétszámú embercsoport, amelynek sikerült a globális pénzrendszert a maga számára kisajátítania és a magántulajdonává tennie, a pénzmonopólium belső törvényszerűségei révén napról-napra egyre több pénzzel rendelkezik. Azok a gazdasági szereplők - legyenek akár egyének, vállalatok vagy államok - amelyek nem rendelkeznek pénzzel, s csak munkaerejüket és nyersanyagaikat tudják cserére felajánlani, bizonyos idő elteltével mindig a veszítő pozíciójába kerülnek. A világ gazdaság cserefolyamataiban az egyik gazdasági szereplő - a befektető pénztulajdonos - a pénz, a másiké a nyersanyag, a munka, az áru és a szolgáltatás. Akinél a pénz van, az tud várni, válogatni, nem kell raktározási, szállítási költségeket viselnie, az időjárástól tartania, nem kell félnie árujának a romlásától. A pénz mozgékony, nincs térhez, időhöz, kultúrához kötve. Ezzel szemben a nyersanyag, a munkaerő, a tudás, az anyagi termékek és szolgáltatások mind a természeti és társadalmi körülmények, a tér és az idő nyomása alatt állanak; környezeti függőségük és az idő múlása miatt veszítenek értékükből, sőt teljesen hasznavehetlenné válnak. Az a fél, aki munkaerőt, árut és szolgáltatást visz a piacra (világpiacon), az mindig zsarolható. Ennek következménye az egyenlőtlen csere, az alulfizetés. De a zsarolás gyakran a korrupció, a kényszermunka és az éhbér formájában is megjelenik.

A pénzrendszeren alapuló gazdaság előnyei a cseregazdálkodással szemben vitathatatlanok. A fejlett, magas szintű munkamegosztáson alapuló, modern gazdaság pénzrendszer nélkül nem működhet. A jelenlegi - most már Magyarországon is hiánytalanul bevezetett - magánpénzrendszer azonban olyan belső és kiküszöbölhetetlen ellentmondásokkal rendelkezik (pl. a pénzmennyiség hatványozottan nő és teljesen elszakadt a reálgazdasági folyamatoktól, a kamatmechanizmus elszívja az erőforrásokat, lerombolja a szociális intézményrendszert, felesleges növekedésre kényszeríti a gazdaságot, jóvátehetetlenül pusztítva a természeti környezetet), hogy ezt a magánpénzrendszert vissza kell venni köztulajdonba és ismét szigorú közellenőrzés mellett, alkotmányosan szabályozva szabad csak működtetni. Módunkban áll ésszerűen gyakorolni a népszuverenitásból folyó és a társadalom egészét megillető pénzügyi szuverenitást, távoltartva az alkotmányosan irányított pénzrendszert az ingadozó pártpolitikák gyakran partikuláris és napi érdekeket érvényesíteni akaró közvetlen beavatkozásaitól. Kizárólag a demokratikusan választott és politikai felelősséggel rendelkező állami testületeknek szabad csak a pénzt megteremteniük és forgalomba hozniuk. Erre szolgál a közpénzrendszerre áttérés.

III. A közpénzrendszer köztes modellje

A jelenlegi magánpénzrendszer nem természeti törvényen alapul - mint pl. a gravitáció, a fény sebessége stb. - hanem emberi találmány. Közmegegyezésen alapuló szabályokból áll, egy kártyajátékhoz hasonlítható. Semmi akadályja sincs annak, hogy a jelenlegi strukturálisan elhibázott magánpénzrendszert egy ésszerűbb közpénzrendszerrel váltsuk fel. Lehetséges olyan pénzrendszert létrehozni, amelyből hiányzik az uzsora jellegű kamat és az általa előidézett abnormális növekedési kényszer. Ezáltal kiküszöbölhető az eladósodás kényszere és feloldható az optimális gazdasági növekedés és az ökológiai követelmények közötti kibékíthetetlen ellentmondás.

A közpénzrendszerben nem a magánkontroll alatt álló központi bankok és a magántulajdonban lévő kereskedelmi bankok bocsátják ki a pénzt, hanem az egyes államok alkotmányosan ezzel a feladattal megbízott hatóságai, pl. a magyar államkincstár. Ő a pénzügyi szuverenitás gyakorlója megfelelő parlamenti és kormányzati ellenőrzés mellett. A magánbankrendszer ezután már csak a betéteseiktől összegyűjtött és szükség esetén az államkincstártól hitelbe kapott pénzt kölcsönözheti ki ügyfeleinek. A gazdasági aktivitáshoz szükséges pénzt az államkincstár, mint legfőbb monetáris hatóság, bocsátja ki és adja kölcsönbe közvetlenül a gazdasági élet szereplőinek és a kereskedelmi bankoknak, mondjuk 2 százalék kamatra. A kereskedelmi bankok aztán ezt a pénzt tovább kölcsönözhetik azoknak, akiknek további hitelekre van szükségük. A bankok által nyújtott hitelek kamata azonban már magasabb lesz, mondjuk 3-3,5 százalék, mint a kincstár által számított kamat, mivel ez az 1-1,5 százalék különbözet biztosítja a jövedelmező működésükhöz szükséges hasznot.

Ennél jobb megoldás lenne az a *társadalmasított hitelrendszer*, amelyet *Síklaky István* és *Éliás Ádám* dolgozott ki.^{7/} Eszerint köztisztviselőként álló személyekből határozott időre szóló közvetlen választással helyi, középszintű és országos hiteltestületek létesülnének, amelyek munkáját szakértők segítenék. Az Országgyűlés határozná meg a központi költségvetés, az adók, és a központi forrásból nyújtott hitelek éves keretét. A hitelek elosztása, a hitelfelvételek megállapítása és az állami pénzügyekkel kapcsolatos minden további döntés azonban már a hiteltestületek hatáskörébe tartozna, amelyek nyilvánosan működnének. A kereskedelmi bankok csak a technikai lebonyolítást végeznék.

A már idézett „Magyar Modell” c. tanulmány helyesen állapítja meg, hogy az állam feladata gondoskodni arról, hogy elegendő csereeszköz, pénz álljon a polgárok rendelkezésére ugyanolyan állami szolgáltatásként, mint a közbiztonság, az alapoktatás, az egészségügyi ellátás biztosítása, a közútrendszer fenntartása, gátak építése, stb. A gazdasági tevékenységhez szükséges pénzt - a többi közszolgáltatáshoz hasonlóan - önköltségen kell az iparban, a mezőgazdaságban és a szolgáltatásban dolgozó vállalkozók rendelkezésére bocsátani. A pénz önköltsége az a csekély mértékű kamat, amely fedezi a pénz előállításának, forgalomba hozatalának és kezelésének a költségét, valamint az az összeg, amely fedezi a gondos hitelkihelyezés esetén is bekövetkező veszteségeket. Ezért indokolt csupán 1-2%-os kamatot felszámolni. A hitelszövetkezetek, takarékpénztárak és kereskedelmi bankok is nyújthatnának hiteleket olyan feltételekkel, amelyeket a hitelt igénylők elfogadnának. Szigorú szabály írná elő, hogy - a jelenlegi gyakorlattól eltérően - a kihelyezhető hitelek összege ne haladhassa meg a pénzintézet saját tőkéje és a nála elhelyezett lekötött betétek együttes összegét.

A közpénzrendszerben a kormány által összeállított és az országgyűlés által jóváhagyott költségvetés pénzügyi fedezetét teljes egészében az államkincstár teremti meg és bocsátja kamatmentesen a kormány rendelkezésére, mint a pénzkibocsátás monopóliumával ren-

delkező monetáris hatóság. Így a gazdaság számára meghatározott mennyiségű kamatozó és kamatmentes pénz lesz forgalomban. Egy év elmúltával a magánszektor visszafizeti a bevételeiből az államkincstárnak a közvetlenül kapott állami hiteleket, a kereskedelmi bankoknak pedig a tőlük felvett kölcsönöket. Ezután a kereskedelmi bankok is visszafizetik az államkincstárnak az általuk felvett hiteleket. Az államkincstár a visszafizetett összegeket azonnal kivonja a forgalomból és megsemmisíti. A magánpénzrendszerrel eltérően az új közpénzrendszerben a megsemmisítés után is forgalomban marad még annyi kamatmentes pénz - ez a költségvetés finanszírozásával került oda -, amely elegendő, hogy a hiteleket igénybevevők kifizethessék az esedékessé váló kamatokat is. Az adósok megfizetik a bankoknak a főkövetelést plusz a 3-3,5% kamatot és ezzel teljesen adósságtól mentessé válnak. A bankok pedig megfizetik a kincstárnak a tőle felvett hiteleket és a 2% kamatot.

Ilyen közpénzrendszer esetén egyik magyarországi vállalkozó sem kényszerülne arra, hogy újabb kölcsönt vegyen fel a kamatok megfizetésére csupán azért, mert nincs elég forgalomban lévő pénz a hitelek és a kamatok egyidejű visszafizetésére. A költségvetés által a pénzforgalomba juttatott kamatmentes pénz elegendő ahhoz, hogy a kamatok megfizetése után is maradjon még elegendő pénz a forgalomban. Ha azonban a költségvetés kiadásai nagyobbak, mint az az összeg, ami az államkincstárhoz befolyik, és ott megsemmisítésre kerül, akkor úgy lehet egyensúlyban - azaz **inflációtól mentes állapotban** - tartani a pénzrendszert, hogy a kormány és a parlament olyan nagyságrendű adót vet ki, amely a megmaradó fölös pénzt is kivonja adóbefizetések formájában a forgalomból. Az adó beszedését követően aztán a kincstár ezt a pénzt is megsemmisíti. Ez a pénzirányítási mód azt is jelzi, hogy a közpénzrendszerben nincs szükség állandó adók kivetésére. A 100 százalékos egyensúly kialakítása a gyakorlatban nem érhető el, de erre nincs is szükség. Csupán az szükséges, hogy a forgalomban lévő pénz mennyisége mindig elegendő legyen a felvett hitelek és kamataik egyidejű megfizetésére és ne kelljen csupán a kamatok fizetése végett további hiteleket felvenni.

Egy ilyen közpénzrendszerben - szilárd áruk esetén - **az államnak már nem lenne többé szüksége adóbevételekre** ahhoz, hogy fenntartsa a gazdasági élet egyensúlyát. Ha azonban a gazdasági élet több pénzt forgalomba hozatalát igényli az államkincstár részéről, akkor ezt a többlet pénzt adók kivetésével kell kivonni a forgalomból az infláció elkerülése végett. A forgalomba kerülő pénz sem lesz csupán a kincstár által kibocsátott kamatozó kölcsönök, valamint a költségvetés kiadásait fedező kamatmentes pénzek kombinációja. Ha a gazdaság több pénzt igényel, egyes esetekben elégséges csupán az adózás mérséklése és a kamatlábak csökkentése. A döntő fontosságú azonban az, hogy a forgalomban lévő pénz mennyiségét, az adók kivetését vagy törlését, a kamatlábak emelését vagy csökkentését - a kereslet és kínálat alapján - a gazdaság objektív szükségleteihez igazodóan a demokratikus állam erre illetékes és politikai felelősséggel tartozó szerve és ne egy monopolhelyzetben lévő, felelősségre nem vonható, szűk csoport határozza meg elkerülhetetlenül önző és partikuláris magánérdekei szerint. És mindez pedig csak nyíltan, a lakosság széleskörű tájékoztatásával történhessen.

Arra a kérdésre, hogy miért vonunk ki pénzt a gazdaságból, amikor a gazdasági életnek több pénzre van szüksége, ezt válaszolhatjuk: Ha az állam konkrét feladathoz kötött, kamatmentes pénzteremtéssel finanszírozza a költségvetés kiadásait, akkor ezt a pénzt a feladat teljesülése után - az infláció elkerülése végett - ki kell vonni a pénzforgalomból, hogy aztán újabb konkrét feladatok legyenek finanszírozhatók újabb kamatmentes pénz kibocsátásával. Ezért van az, hogy a konkrét feladathoz kötött kamatmentes finanszírozás nem okoz inflációt, amint azt számos történelmi példa is igazolja. (Pl. a Dr. Wilhelm Lautenbach által kidolgozott és 1933 után sikeresen végrehajtott terv Németországban, /8/ vagy az Egyesült Államok hadiiparának a finanszírozása a két világháború alatt, vagy a Channel Szigetekhez tartozó Guernsey és

Jersey, ahol 1815 óta igen sikeres kamatmentes közpénzrendszer van forgalomban. Csak helyszűke miatt nem soroljuk fel a további konkrét példákat.)/9/

Nem könnyű, de elvben megoldható számítástechnikai kérdés - vagyis konvergens probléma -, hogy milyen informatikai mechanizmussal, illetve milyen számítási mód alkalmazásával mérjék a piaci kínálat(árutömeg) és kereslet(pénztömeg) dinamikus egyensúlyát az optimális pénzmennyiség meghatározása és forgalomba hozatala érdekében.

A jövőbeli közpénzrendszer előnyei

A közpénzrendszer **első** számú haszna, hogy nem kell sem külföldről, sem belföldről felvenni piaci kamatozású kölcsönöket, mivel az állam fedezni tudja a gazdaság teljes pénzszükségletét. **Második** haszna, hogy mindig lesz elég pénz a főkövetelés és a kamatok egyidejű és együttes visszafizetésére. Megszűnik az adósságspirál, ki lehet kerülni végleg az „adósságfizetés még nagyobb eladósodás” ördögi köréből. **Harmadik** haszna, hogy csökken a magánkamatok szerepe, az állam által nyújtott kölcsönök kamatai közcélokat, a költségvetés kiadásainak a fedezését szolgálják. **Negyedik** haszna, hogy megszűnik a magánbankrendszer által a semmi-ből, könyvelési úton alkotott magánpénz után szedett uzsora, amelyet a köznyelv kamatnak nevez, de mint már utaltunk rá, nem tekinthető annak, mert nem teljesítménnyel fedezett megtakarítás használati díja, hanem csak fedezet nélküli, üres szimbólum kikölcsönzési díja. A közpénzrendszer **ötödik** haszna, hogy csak annyit és akkor kell adóztatni, ha és amikor az állam kiadásai tetemes mennyiségű kamatmentes pénz kibocsátását igénylik. Akkor ezt a többletpénzt adóval ki kell és lehet vonni a pénzforgalomból és így megelőzhető az infláció. A **hatodik** haszon, hogy ez a rendszer alkotmányosan, szigorúan pártpolitikától mentesen működtethető. Mivel szigorú felügyelet alatt álló állami intézmény, a kincstár működteti, ezért nem állhat partikuláris érdekek szolgálatában és nem használható fel privát nyereszkedés céljára. Spekulációs célokat szolgáló pénzszűke, infláció és defláció, gazdasági visszaesés többé már nem idézhető elő. A közpénzrendszer **hetedik** haszna, hogy lehetővé teszi a gazdaság kiegyensúlyozott, folyamatos növekedését, a munkanélküliség minimumra csökkentését, az infláció és a defláció kiküszöbölését. A **nyolcadik** haszon az állami költségvetés egyensúlyának tartós biztosítása, a csökkenő adózás, a kincstárba befolyó kamatjövedelmek közmunkákra, közcélú feladatokra fordítása. Mindez lehetővé teszi a jóléti állam szociális intézményrendszerének az újraépítését, fenntartását, továbbfejlesztését. A közpénzrendszer **kilencedik** haszna: segítségével biztosítható, hogy csak a reálgazdaság tényleges növekedése, az áruk és szolgáltatások bővülése arányában kerüljön pénz a forgalomba. Ez visszaállítja az értéktermelő tevékenység elsőbbségét a spekulációs, parazita jellegű pénzforgatási tevékenységgel szemben.

A közpénzrendszer **tizedik** haszna, hogy megszünteti a korrupció legfontosabb, a jelenlegi pénzrendszer által gerjesztett okát. A magánpénzvagyon tulajdonosai ma a pénzügyi és vagyoni juttatások legváltozatosabb formáival befolyásolják a náluknál sokkal kevésbé megfizetett politikai és igazgatási elitet. Felszámolható a pénzügyi és bankszféra indokolatlan túlfizetése a reálszférához és a politikai-közigazgatási szférához viszonyítva. Visszaállítható a teljesítményelv a gazdasági, társadalmi és közéleti érvényesülés terén. Ha egy privilegizált csoport magán pénzmonopóliuma révén már nem vonhatja magához a többi ember munkájának eredményét, akkor megindulhat az erkölcsi tisztulás és létrejöhet egy igazságosabb társadalom.

A külföld és az új magyar közpénzrendszer

Az államok feletti pénzhatalmat szolgáló magyar pénzügyi elit azt sugallja, hogy nem tehetünk semmit, mert Magyarország oly mértékben be van ágyazódva a nemzetközi pénzrendszerbe, hogy minden külön út lehetetlen és eleve kudarcra van ítélve, hiszen a globális pénzrendszer irányítói minden eszközzel meg fogják akadályozni a közpénzrendszer bevezetését Magyarországon. Ez az ellenvetés vagy tájékoztatlanságból fakad, vagy merő defetizmus, s csak arra jó, hogy ne keressük a jelenlegi - nyilvánvalóan súlyos **konstrukciós hibában** szenvedő - magánpénzrendszer gyökeres megreformálásának a módzatait.

Feladatunk most az, hogy átgondoljuk, miként alakulhat reálisan az új magyar közpénzrendszer és a nemzetközi magánpénzrendszer kapcsolata. Ha a magyar gazdaság szereplői folyamatosan és olcsón elegendő tőkéhez jutnak a kincstártól, akkor csak az import fedezéséhez szükséges külföldi deviza felhasználása. Azt a célt kell tehát kitűzni a magyar gazdaság elé, hogy importkiadásait fedezze exportjának a bevétele. Ez nem könnyű, de elérhető célkitűzés. Magyarország egyedül is rátérhet erre a gazdaságpolitikára. Első lépésként el kell érnie az importkiadások radikális csökkentését. Csakis azt szabad importból fedeznie, - modern technológia, Magyarországon hiányzó fontos nyersanyagok és nem előállítható termékek, szolgáltatások - ami életbevágó a magyar gazdaság működéséhez. Fel kell karolni a hazai termékek és szolgáltatások igénybevételét a nélkülözhető import kiváltására és az exportkényszer enyhítésére. Ha sikerül egyensúlyba hozni az importot és az exportot, akkor fokozatosan kiküszöbölhető a devizakölcsönök felvétele a nemzetközi pénzpiacokon.

A legnehezebb kérdés az, hogy miként lehetne megszabadulni a máris hatalmas méretű és megfizethetetlen külföldi tartozásoktól. Magyarország **külföldi ösztartozása** - a hivatalos statisztikai adatok szerint - 1999 elején 42,5 milliárd dollár. A nettó külföldi tartozás pedig 27 milliárd 974 millió dollár./10/ Ezt az adósságot „kinőni” nem lehet. Az eladósodás folyamatosan nőtt a rendszerváltás óta, ezen az sem változtatott, hogy a privatizációból befolyt több milliárd dollárt az MNB - csaknem kizárólag - a külföldi adósság törlesztésére fordította. Ez a tényállás azt mutatja, hogy a külföldi adósság vonatkozásában elkerülhetetlen új lapot nyitni. Magyarország az 1973-tól 1980-ig terjedő időszakban felvett mintegy 4 milliárd dollár hitelt már több mint 16-szorosan megfizette adósságszolgálat, azaz kamatok formájában, mégis a külföldi bruttó tartozás 1999 januárjára 42,5 milliárd dollárra növekedett. Vagyis az eredetileg felvett 4 milliárd dollárra megfizettünk eddig mintegy 64 milliárd dollárt kamat formájában, mégis maradt még 42,5 milliárd dollár bruttó és 28 milliárd dollár nettó külföldi tartozás. Az adósságszolgálati terhek szempontjából a bruttó adósság a lényeges, mivel ez után az összeg után kell fizetni a kamatokat.

Mínt hogy a globális magánpénzrendszerbe beépített kamatmechanizmus uzsoraelvonása gyakorlatilag semmilyen időpontban sem teszi lehetővé ennek az egyre nagyobb összegű adósságspirálnak az áttörését, ezért az ország vezetésének vagy az időtlen-időig való évi mintegy 3 milliárd dollár adósságszolgálat, vagy pedig az adósság-elengedés iránti tárgyalások azonnali megkezdése között lehet választania. Tudomásul kell venni az ország felelős vezetőinek, hogy az adósság egy részét egyszerűen - mint megfizethetlent - le kell írni. Ez kényelmetlen, hálátlan, sok türelmet és diplomáciai ügyességet igénylő sziszifuszi feladat, de végül is nem lehet kitérni előle. Ma már ismeretesek azok a tények, hogy több nemzetközi bank és pénzintézet is leírta a Magyarországnak nyújtott kölcsöneit az 1990-es évek elején. De amikor látták, hogy az ország kormányzata és pénzügyi vezetése még a pénzügyi összeomlás közvetlen veszélyének az időszakában is rendületlenül teljesíti adósságszolgálati kötelezettségeit, a magyar lakosság pedig végtelen türelemmel, szinte minden ellenállás nélkül elviseli életkörülményeinek a nagyarányú romlását, akkor adósság-elengedési terveiket félretették.

(Soros György „A globális kapitalizmus válsága” c. legutóbbi könyvében ezeket írja: „Magyarországon például az első demokratikus választások ragyogó alkalmat teremtettek volna arra, hogy a múltban felvett adósságokat és az új kormány felvállalta kötelezettségeket elkülönítsék egymástól. Én támogattam volna ezt a tervet, ám Antall József, a későbbi miniszterelnök ellenezte: nem volt hajlandó ujjat húzni Németországgal, Magyarország legnagyobb hitelezőjével.”)/11/ A növekvő eladósodás spirálját végül is le kell állítani. Az adósságnak arra a részére pedig, amelyet nem lehet leírni, fizetési moratóriumot kell kiharcolni. Az Országgyűlésnek törvényben kell megtiltania újabb nemzetközi hitelek felvételét államkötvények és MNB-kötvények piacra dobásával. Amíg leépül a külső tartozás, addig korlátozni kell a deviza kivitelét Magyarországról. Újból ellenőrizni kell a devizamozgást, hogy az ország fizetőképessége fennmaradhasson.

Az egyik szokásos ellenvetés, hogy Magyarország csak kis részben kapott hiteleket államoktól és a nem privát nemzetközi pénzintézetektől. A külföldi kölcsönök nagy részét kereskedelmi, azaz magántulajdonú bankoktól vette fel és ma már elsősorban azoknak a kis befektetőknek tartozik, akik magyar állampapírokba és MNB-kötvényekbe fektették be pénzüket. Nekik nem lehet megtagadni a kölcsönök és kamataik maradéktalan és pontos visszafizetését. Aki tanulmányozza a részleteket az tudja, hogy ez is féligazságokat tartalmazó, lényegében félrevezető érvelés.

A Magyarországnak hitelező - magántulajdonban lévő - nagy kereskedelmi bankok és befektető intézetek mind rendelkeznek a megfizethetetlen hitelek leírását fedező biztonsági keretekkel. Azok a kisbefektetők, akik megvásárolták a magyar állam és az MNB hitelleveleit, ezekhez az értékpapírokhoz a nagybankok és befektetői alapok közvetítésével jutottak. Ezek pedig pénzügyileg elég erősek ahhoz, hogy veszteségeik fedezésére félretett alapjaikból a magyar államadósság egy részét leírják, elengedjék, átütemezzék. Ezek a pénzügyi intézmények és tulajdonosaik már busásan visszakapták befektetett pénzüket. Reálisan nem várhatják el, hogy a végtelenségig jussanak évi nettó 3 milliárd dollárhoz minden ellenszolgáltatás nélkül, csupán azért mert a pénzrendszer szabályozása az ő magánmonopóliumuk lett és olyan szabályokat hoztak és hozhatnak a jövőben is, amelyek mindig nekik - a hitelezőknek - kedveznek és segítségükkel ki tudják kényszeríteni, elvben a végtelen időig, az adósságszolgálat további fizetését. Gyakorlatilag csak azért nem tudják ezt megtenni, mert az adósságra épült magánpénzrendszer matematikai okokból előbb vagy utóbb katasztrofálisan össze fog omolni. Pl. nem tartható sokáig, hogy a pénzvagyomány volumene háromszoros ütemben növekedjen a reálgazdaság növekedéséhez képest.

Egy másik szokásos ellenvetés, hogy Magyarország külföldi tartozása ma már nagyrészt a magánszektor által felvett kölcsönökből tevődik össze és olyan privát tartozásnak minősül, amelybe a közérdeket képviselő állam már nem szólhat bele. Ezt az adósságot természetesen másképpen kell leépíteni, mint az állam által felvett hiteleket. Ha a magyar gazdasági szereplők számára kellő mennyiségben fog rendelkezésre állni olcsó hazai hitel, akkor kevésbé lesznek rászorulva arra, hogy drága külföldi devizahiteleket vegyenek fel. A közpénzrendszer szilárd és folyamatos pénzellátása olyan tartós gazdasági növekedést tesz lehetővé, amely biztosíthatja a magánszektor számára, hogy külföldi kölcsönei jelentős részétől viszonylag rövid idő alatt megszabaduljon.

A magyar kormány és pénzügyi vezetés az adósság-elengedési tárgyalásokon utalhat arra a közismert tényre, hogy a nemzetközi pénzvilág vezető központjai - City of London, Bank of England, Wall Street és a Federal Reserve System, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap - nem kérdezték meg az adósokat, amikor az 1974 után kihelyezett olcsó petrodollár milliárdok kamatait néhány hónap leforgása alatt - 1979 júliusától decemberéig - egy csapásra a háromszorosára emelték. Ezzel egyben az eladósodás mértékét is megháromszorozták. A kölcsön-

felvevő országoknak, köztük Magyarországnak is, tehetetlenül kellett tudomásul venniük a róluk, de nélkülük hozott súlyos döntést./12/

Magyarországnak még maradék pénzügyi szuverenitására támaszkodva most kell válaszolnia erre az 1979-ben hozott egyoldalú zsaroló döntésre, amely kész helyzet elé állítva az országot, a magyar adósságot is megháromszorozta, és amely egyben lehetetlenné tette az adósságszolgálati terhek viselését további nagymértékű eladósodás nélkül. A magyar állam egyoldalú lépése - a megfizethetetlen adósság törlesztésének felfüggesztése - csak egy megkésett válasz lenne a pénzvilág vezérkarának 1979-ben hozott ugyancsak egyoldalú lépésére, amikor a kamatokat a háromszorosára emelte./13/

Egy ilyen lépés államférfiúi bátorságot igényel, de radikális fordulat nélkül a magyar társadalom erőforrásai továbbra is külföldre áramlanak úgy, hogy a magyar nép nem kap érte semmit cserébe. **Meg kell szabadulni a Magyarországra importált - rákényszerített - magánpénzrendszerétől!** Az elszegényedésnek és a kamatfüggőségnek ezt a rendszerét, amely gyakorlatilag zsákutcába vitte az 1989 utáni magyar átalakulást, mert példa nélkül álló mértékben elszegényítette a magyar társadalom túlnyomó részét, mielőbb át kell alakítani közpénzrendszerre, még mielőtt a globális magánpénzrendszer - belső ellentmondásai következtében - katasztrofálisan összeomlik.

Ameddig haszonra dolgozó magánintézmények - a jogilag állami, de ténylegesen privát MNB és a kereskedelmi bankok - rendelkeznek a pénzteremtés és kamatra hitelezés monopóliumával, addig szükségszerűen fölénybe kerülnek minden más üzleti vállalkozással és magával az állammal szemben is. Ez utat enged a csoportönzés érvényesülésének, a pénzhatalommal való társadalmi méretű visszaélésnek, aláássa az egyenlő esélyek szabadságát, a szabad versenyen alapuló piacgazdaságot, végső soron a demokrácia alapjait. A pénzrendszer Magyarországon 1989 után fokozatosan egy szűk réteg magánmonopóliumává vált. Ez a magánmonopolrendszer, mint már említettük, nemcsak ellentéte a szabad vállalkozáson alapuló piacgazdaságnak, de a politikai hatalmat is elkerülhetetlenül egy szűk elit kezébe összpontosítja. Eddig egyetlen kormány sem tett kísérletet ennek a monopolhatalomnak a korlátozására. Az 1989 utáni kormányok és a különböző összetételű országgyűlések mind kiadták a kezükből az államirányítás és a kormányzás legfontosabb feltételét és eszközrendszerét képező **monetáris hatalmat**. Megelégedtek az alárendelt fiskális hatáskörrel. Beszedték az adót és összeállították a költségvetést, jól-rosszul elosztva annak 2/3-át, míg a harmadik harmadát már évek óta átutalják kamatként a pénzvagyon tulajdonosainak. (Így demokratikus kormányaink a magánpénzvagyon hivatalos és közpénzből fizetett kamatbeszedőivé is váltak.)

Jelenleg a monetáris és nem a fiskális hatalomnak van a döntő súlya a kormányzásban, mert minden elfogadott törvény és kormányintézkedés végrehajtása pénzforrásokat igényel. Ezeket a forrásokat pedig az igen korlátozott fiskális, adóztatási módszerek helyett monetáris eszközrendszerrel lehet és kell biztosítani. Monetáris eszközökkel előállított források nélkül ugyanis a politikai döntések egyszerűen nem hajthatók végre. Ezért Magyarországon valójában az dönt a legfontosabb stratégiai és politikai kérdésekről, aki ezt a monetáris hatalmat birtokolja. Olyan történelmi korszakban élünk, amikor nem lehet sem érdemben törvényeket hozni, sem az országot kormányozni, ha ennek a monetáris hatalomnak a belső szerkezetét, működési törvényszerűségeit legalább alapfokon nem ismerik a döntéshozók. Elfogadhatatlan az a törvényhozók részéről gyakran elhangzó mentegetőzés, hogy „nem tanult szakmám a közgazdaságtan és ezért nem értek - még alapfokon sem - a pénzügyekhez.” Aki most képviselői vagy más közhivatalt vállal, annak kötelező minimumként rendelkeznie kell bizonyos monetáris ismeretekkel is a pénzrendszer működéséről, mert e nélkül ma semmilyen kérdésben sem lehet helyes döntést hozni.

IV.

Amit a jelenlegi pénzrendszeren belül is megtehetünk

1. Korlátozni kell az MNB túlhatalmát, ezért az első teendő módosítani a feles törvénynek számító, tehát a jelenlegi kormány koalíció által egyedül is megváltoztatható, 1991. évi LX. törvényt. ***Meg kell tiltani, hogy az MNB elnöke saját hatáskörében 20 évre letiltkosíthassa a társadalom egészét súlyosan érintő monetáris döntéseit.*** A társadalomnak joga van ahhoz, hogy tudja: mi történik a pénzével? /14/

2. Vissza kell állítani az 1996-os állapotnak megfelelően az u.n. „0-ás állományt”. (A magyar állam korábban kiadásai egy részét saját kibocsátású pénzzel finanszírozta és ezért nem fizetett kamatot. Ezt az összeget „0 kamatozású” tartozásként tartotta nyilván az MNB. Ezt a csaknem 2000 milliárd forintra rugó összeget alakították át piaci kamatozásúvá 1996-ban. Azóta az állam kamatot fizet a költségvetésből az MNB-nek, amelynek ezt, mint nyereséget, elvileg vissza kellene juttatnia a költségvetésbe, de ezt a valóságban eddig igen csekély mértékben tette meg, sorozatos veszteségeire való hivatkozással. Ezekért a veszteségekért komolyan eddig még senkit sem vontak felelősségre.

3. Vissza kell állítani az államnak az a jogát, hogy a költségvetési hiány egy részét (a költségvetés legalább 4-5%-át kitevő összeg erejéig) kamatmentes állami pénzteremtéssel finanszírozhassa drága, piaci kamatozású hitelek helyett. Bővíteni kell a kamatmentes finanszírozás egyéb lehetőségeit is és vissza kell térni az alacsony kamatozású állami hitelezés gyakorlatához. A konkrét feladathoz kötött kamatmentes állami finanszírozás nem okoz inflációt.

4. A jelenlegi monetáris gyakorlat kiiktatta a gazdálkodásból a termelő-kereskedelmi tevékenységet ösztönző ***kereskedelmi váltót*** és így eltűnt az a pénzügyi eszköz a gazdasági életből, amely a reálgazdasági szereplők között hitelez, azaz pénzt teremt, anélkül, hogy inflációt váltana ki. Miként azt **Varga István** (kézirat, 1999) megállapítja: „A bankkonszolidáció kapcsán az állam nem várta el a váltófizetés, azaz a végső leszámítolás helyreállítását, most a Postabank vagy az MFB, netán az MNB megsegítése során sem. A FIDESZ 600 pontos kormányprogramjában mindössze három sor foglalkozik a pénzügyi folyamatokkal, de annak sincs érdemi tartalma. A 40 pontos programból sem valósította meg a pénzügyi rendszer vállalkozásbarátta tételét.” Haladéktalanul létre kell hozni - állami garanciális alappal - egy ***váltóleszámítoló intézményt***, amely a bankrendszerben megteremti a reálgazdasági szereplők egymás közötti hitelezésének a mechanizmusát, mint végső leszámítoló. Varga István azt javasolja, hogy azokat a bankokat, amelyek ennek forgalmát akadályozzák, - működési engedélyük bevonásával - ki kell szorítani a bankszférából. Kétségtelen, hogy ily módon jelentős pénzforrást lehet megnyitni a reálgazdaság számára az infláció veszélye nélkül.

5. Következő lépésként meg kell kezdeni az állampapírok jegybankpénzzel finanszírozott felvásárlását és a befolyt ellenértéknek az állami költségvetésben történő felhasználását. Az adósságállomány ilyen módon való leépítése forrást teremt a halaszthatatlan állami feladatok finanszírozására. A költségvetés egyharmadát elnyelő kamatterhet néhány év alatt a negyedére lehetne csökkenteni. A reálkamat csökkenésével az infláció első számú oka is fokozatosan megszüntethetővé válna.

6. El kell érni, hogy a reálgazdaság profitja nagyobb legyen, mint az államkötvények kamata. Ennek hiányában - mutatott rá **Kopátsy Sándor** (kézirat, 1998) - nincs megfelelő gazdasági növekedés, hiszen a tőke és a megtakarítás a pénzpiacra mennek. Csak annyi állampapírt szabad kibocsátani, amennyi vevőre talál a reálgazdaságban elérhető profitnál kisebb kamatok

mellett is. Az új jegybanki törvénynek ki kell mondania, hogy csak annyi államkötvényt szabad kibocsátani, amennyire a profitnál kisebb kamat mellett is van kereslet.

7. A reálgazdaság rendelkezésére álló pénzmennyiség, az M1 és az M2, bővítésével olyan helyzetet kell teremteni, amelyben a reálgazdaság kapacitásai optimálisan, minimális önköltséget eredményező módon vannak kihasználva. A jelenlegi magyarországi infláció oka nem a nagy kereslet, hanem a kamatterhek miatti magas költség. Ezt támasztja alá, hogy a magas infláció ellenére nagyon alacsonyak a profitok. A kamatterhek miatt folyamatosan emelni kell az árakat, mert egyébként veszteség keletkezne. Nem a kereslet, hanem annak a hiánya gerjeszti az inflációt. Magyarországon a kínálati árat ma a kapacitások jobb kihasználásával lehet csökkenteni. Jelenleg a bér sokkal kisebb költséget jelent, mint az állami elvonás, ezért a bérek visszafogásával nem lehet fékezni az áremelkedéseket.

8. Meg kell szüntetni azt a gyakorlatot, hogy a költségvetés az elkülönített alapok fel nem használásával támogatja az MNB-t. A monetáris bázis a GDP-hez viszonyítva fele az 1986 évinek. Az MNB pénzügyi politikájának a következtében erőteljes pénzkivonás van folyamatban a reálgazdaságból. A magyar bankok mérlegfőösszege csak a GDP 70%, míg a többi rendszerváltoztató országé 140-150%, a nyugati országok esetében pedig a kétszeres ez az arány.

9. A bankrendszernek ismét hiteleznie kell a vállalkozásokat. Törvénnyel kell kötelezni a jegybankot és a kereskedelmi bankokat arra, hogy ne vonulhassanak ki az értékelőállító gazdasági tevékenység pénzügyi közvetítéséből. Mind a rendelkezésre álló pénztömegnek, mind e pénz monetáris kezelésének ismét a reálgazdaság működését kell szolgálnia.

10. Át kell venni a japán jegybank gyakorlatát. A Japán Nemzeti Bank kétévenként mintegy 1000 milliárd dollár kamatmentes jegybanki pénzzel látja el a japán gazdaságot, még sincs infláció, sőt egyedülálló jelenséggént megjelent a negatív kamat. A japán kereskedelmi bankoknak nincs szükségük pénzbetétekre, ugyanakkor a reálgazdaság irányában szabadulni akarnak felesleges pénzeiktől, ezért teszik a lehető legolcsóbbá a banki hitelek felvételét. A JNB gyakorlata ismét bizonyítja, hogy a nagy erejű, kamatmentes vagy csekély kamatozású jegybankpénz nem okoz inflációt. Ezzel szemben a kamatozó államkötvényekkel való hitelpénzteremtés gerjeszti az inflációt. Az MNB-nek így módon pont azoknak kell hozamot ígérnie, akik ezt a reálgazdaság jövedelméből kívánják kihasítani. Azért kell egyre több pénzt kibocsátani, hogy pótolni lehessen a forgalomban lévő pénzmennyiségben így keletkező hiányt. Ezzel az MNB állandósítja a funkció nélküli pénzkibocsátást.

11. Az államvezetés, az Országgyűlés és a kormány lemondott a pénzkibocsátás jogáról és ma már döntően csak külföldi kölcsönök felvételével, **denominált devizában** gyarapítja a forgalomban lévő pénzt. Így garantálva van továbbra is a folyamatos eladósodás és a forgalomban lévő pénz szűkössége által okozott gazdasági restrikcio fennmaradása. Meg kell szüntetni a forint kicserélését külföldi valutára. Ne csupán denominált pénz legyen az országban, mert ez bármikor kivonható és túlságosan kiszolgáltatja az országot a külföldi befektetőknek. A pénzkibocsátás jogát az állam, a demokratikus kormány legalább részben vegye vissza. Korlátozza az MNB által begyűjtött valutatartalék volumenét, mert az a szükségesnél nagyobb kamatterheket jelent a magyar társadalom számára.

12. Az Országgyűlés és a kormány leállíthatná a bank-, hitel- és adókonszolidációra fordított állami hitellevelek után a kamatok fizetését. A túlfizetett bankszektor ne élősködjön még hosszú évekig a társadalom nyakán, bezsebelve az államkötvények sok százmilliárdra rugó kamatait. A társadalomnak százmilliárdos veszteségeket okozó banki vezetők ne húzhasanak havi 8-9 millió forintos jövedelmeket. Ha a veszteség a költségvetést terheli, akkor a demokratikus közhatalom korlátozhatja az aránytalanul magas juttatásokat.

Eme - a teljesség igénye nélkül - felsorolt javaslatok a jelenlegi pénzrendszeren belül maradvá is *évi 500-600 milliárd forintra rugó megtakarítást eredményezhetnének a költségvetés számára.*

Mit tehetünk most?

Első lépésként - a tömegtájékoztatási intézmények útján lefolytatott széleskörű társadalmi vita keretében - fel kellene világosítani a magyar társadalom minél nagyobb részét a jelenlegi pénzrendszer valódi természetéről, arról, hogy ezt a rendszert a nemzetközi és hazai pénzügyi elit a *saját magántulajdonaként* működteti és a *kamatmechanizmus* révén folyamatosan és egyre növekvő mértékben kisajátítja magának a társadalom többsége munkájának az eredményét. Második lépésként el kellene érni, hogy a kizsákmányoló kamatrendszer megváltoztatása a **következő parlamenti választások központi témája legyen**, mivel a *magyar társadalom bajai a szegénységben gyökereznek*, ennek pedig elsőszámú okozója a társadalmat fojtogató *kamatrendszer*.

Fel kell tární, hogy a jelenlegi koalíció lényegében ugyanazt a monetáris politikát folytatja, mint az előző szociál-liberális kormány: a fiskális politika némi megváltoztatásával tovább működteti a társadalom erőforrásait elszivattyúzó monetáris rendszert, és változatlanul fenntartja a fosztogató kamatrendszert. Választani tehát nem a csaknem teljesen azonos pénzügyi politikát folytató szociál-liberális és a jelenlegi FIDESZ vezette polgári koalíció között kell, hanem egyrészt a pénzügyi elit érdekeit 1989 óta fenntartás nélkül kiszolgáló valamennyi kormányzat eddigi pénzügyi politikája és másrészt a pénzügyi szuverenitás helyreállítására, a magánpénzrendszer közpénzrendszerré átalakítására és a fosztogató kamatrendszer felszámolására törekvő új politika között. A társadalom akarátát a választott szerveknél gyakran hitelesebben kifejező civil szervezetek által képviselt egyik alternatíva a *„Magyar Modell.”* Mivel a pénzügyi elit és a tőle függő politikai elit nem érdekelt egy ilyen társadalmi vita lefolytatásában, mindent el fog követni, hogy a „Magyar Modell” széleskörű megvitatására sem az elektronikus, sem az írott tömegtájékoztatásban ne kerülhessen sor. Ezért egyelőre csak az alulról jövő társadalmi kezdeményezések, a civil szervezetek aktív együttműködése és az internet által nyújtott nyilvánosság fokozottabb kihasználása jöhet számításba.

A választott képviseleti szervekkel az a legfőbb probléma Magyarországon, hogy a választási programok betartása alkotmányosan nem kötelező és az elmúlt évtized tényei szerint a pártok hatalomra kerülve - döntő mértékben - nem azt a programot hajtják végre, amelynek alapján elnyerték a választók többségének a bizalmát. A választók pedig semmilyen eszközzel sem rendelkeznek, hogy kikényszerítsék a választási ígéretek betartását. Így a következő választás tétje csupán az, hogy legközelebb melyik párt (pártok) kerüljenek abba a helyzetbe, hogy megszeghessék választóiknak tett ígéreteiket. Népi alkotmányozással kötelezővé kellene tenni, hogy a kormányprogramok minden lényeges kérdésben azonosak legyenek a választók felé hirdetett választási programokkal. Ennek kikényszerítésére alkalmasak lehetnének az ellenőrzési feladatokkal alkotmányosan is felruházott civil szervezetek.

Az a mentegetőzés, hogy más nyugati országokban is ehhez hasonló áldemokratikus a gyakorlat, elfogadhatatlan. Miért kell egy áldemokratikus, rossz gyakorlatot utánózni? Csak azért, mert csatlakozni szeretnénk az Európai Unióhoz? Tudomásul kell vennünk, hogy amíg a mérsékelt integráció előnyös lehet, addig az önfeladó, bekebelező-beolvasztó, vagyis szervilisen eltúlzott integráció bizonyosan hátrányos és káros. Csak a nemzeti szuverenitást megtartó és a nemzetállamoknak az önkéntesség alapján folyamatosan megújuló nemzetközi társulása fogadható el valóban demokratikusnak. Ebből a szempontból az Európai Unió súlyos

demokrácia deficitben szenved, mivel csak belépni lehet az Unióba, de onnan távozni már sem önkéntesen, sem kizárással nem lehet. Az Európai Unió csak megbüntetheti azt a tagját, pl. jogai felfüggesztésével, amelyik nem teljesíti szerződéses kötelezettségeit. De aki egyszer tagja lett az Uniónak, az tagja marad örökre. Ezért már most nagyon vigyázni kell arra, hogy harmonizáció címén mit veszünk át.

Van azonban több jó példa is arra, hogy miként kell a nemzeti szuverenitáson alapuló állami önállóság és a nemzetközi integrációhoz tartozás előnyeit optimálisan összhangba hozni. Ezúttal csak a hazánknál kisebb Dánia példáját említem. Ez az ország tagja a NATO-nak és az Európai Uniónak is. Lakói azonban több népszavazáson úgy döntöttek, hogy nem adják fel saját pénzrendszerüket, központi bankjukat, nemzeti valutájukat és megőrzik pénzügyi szuverenitásukat. A legértékesebb dán földeknek - a maastrichti szerződés érvénybe lépése után is - csak dánok lehetnek a tulajdonosai és még dán útlevelüket is megtartják ennek a skandináv országnak a polgárai. Az integráció tehát összeegyeztethető a nemzeti érdekek érvényesítésével, ha ezeket az érdekeket nem szervilis politikusok, hanem népüknek elkötelezett demokraták képviselik.

A nemzetek, mint etnikai-kulturális közösségek, és a nemzetállamok, mint érdekérvényesítő szuverén hatalmi központok, küldetése nem ért véget, csak megváltozott. A nemzetállamokat nem felszámolni, hanem segíteni kell, hogy új feladataikat - a nemzeti érdekek folyamatos képviselését és érvényesítését az államok fölötti integrációs intézmények kollektív döntési rendszerében - minél sikeresebben tudják ellátni. Fel kell készíteni a nemzetállamokat arra, hogy együttesen képesek legyenek - a közvetlen és közvetett demokrácia alulról jövő módszereivel - ellenőrizni nemcsak a nemzetközi integrációs szervezetek államok feletti közintézményeit, de a multinacionális vállalatbirodalmakkal összefonódott nemzetközi fináncoligarchia transznacionális hálózatát és annak külön intézményrendszerét is. Meg kell erősíteni a nemzetállamokat, hogy ellen tudjanak állni e globálisan megszerveződött magánhatalom hegemon törekvéseinek, hogy az rejtett-rejtőzködő hálózatával és álcázott módszereivel ne befolyásolhassa és ellenőrizhesse a nemzetállamokat tömörítő közjogi integrációs szervezetek közösségi hatalmát. Az egyensúlyt biztosító középút - az integrációs önfeladás és a nemzetállami elkülönülés két véglete között - a nemzetállamok önkéntes, folyamatosan megújuló és alulról ellenőrzött társulása lehetne. A globalizmus és a nemzetek felettség túlzásait csak a nemzetállamok megőrzendő szuverenitása korlátozhatja. A globális pénzrendszer szélsőséges kilengéseit - természetes fékrendszerként - csak a nemzetállamok egyéni és kollektív érdekérvényesítő ereje csillapíthatja. A magán pénz hatalom szélsőséges individualizmusát csak a társult nemzetállamok demokratikus kollektívizmusával lehet kiegyensúlyozni.

V.

A közpénzrendszer és a földjáradék

Indokolt utalni arra a veszélyre, hogy a közpénzrendszerre való áttérés esetén a spekulációs pénzvagyont majd a földbirtokba menekül, hogy az elveszített kamatokért a földjáradékkal kárpótolja magát. Ezért már most érdemes elgondolkodni azon, hogy miként lehetne a földjáradékot bezsebelő ingatlanspekulációt korlátozni hazánkban. A gazdaságtörténet ismert ténye, hogy mindig több földet vásároltak akkor, amikor alacsony volt a kamat. Mivel a pénzhez hasonlóan a föld is életbevágó fontosságú minden ember számára, ezért bármit teszünk, szükségképpen használnunk kell a földet. Az élet éppenúgy elképzelhetetlen a föld nélkül, mint levegő vagy víz nélkül. A földnek ezért mindig az emberek közösségéhez kell tartoznia. Ez a közösség aztán haszonbérletbe adhatja azoknak, akik azt megművelik, hasznosítják. Számos európai országban ez volt a gyakorlat egészen addig, amíg a római jog bevezetésével

nem tértek át a földmagántulajdonra a középkor végén. (Magyarországon, pl. a székelyeknél mindvégig fennállott a közösségi földhasználat.)

Századunkban alapvetően két földhasználati rendszert alkalmaztak. A szocialistának nevezett országokban az állami tulajdonlás és földhasználat különböző változatai és fokozatai érvényesültek, míg a kapitalista rendszerű országokban a föld magántulajdona és használata a gyakorlat a mai napig. A reálszocialista közösségi földhasználat, akár állami-gazdasági, akár kolhoz-típusú-szövetkezeti formáját nézzük, sokkal kevésbé bizonyult hatékonynak, mint a föld magánhasználat. Gondoljunk csak arra, hogy mennyire különböző volt a háztáji földek és a szövetkezeti földek termésátlaga a háztáji művelés javára, mivel ez utóbbiban érvényesült a magánérdek és a személyes felelősség.

Éppen ezért az Európai Unióban és Magyarországon is a legelőnyösebb megoldásnak **a magánhasználat** és **a közösségi tulajdonlás** összekapcsolása látszik. Ez egyszerre segítené az egyéni törekvések kibontakozását és a szociális igazságosság érvényesülését. Egy ilyen kombinált földhasználat bevezetése azonban komoly akadályokba ütközik. A mai földbirtokosok - legalábbis a demokratikus országokban - földjüket vagy vásárolták vagy törvényesen örökölték. Éppen ezért igazságosan csak törvényes kisajátítás útján és megfelelő összegű kártérítés fizetése ellenében lehet a jogállamnak megfelelő új helyzetet kialakítani. Az Európai Unióban az egyes községek nem képesek az új földhasználati formának a kialakítására pótlólagos pénzeszközök biztosítása nélkül. Ezt a pénzt úgy is elő lehetne teremteni, hogy valamennyi földre az értéke 3 százalékának megfelelő ingatlanadót vetnének ki.

Ez Magyarország esetében azt jelentené, hogy az önkormányzatok ebből az összegből felvásárolnák a területükön található eladásra kínált földingatlanokat évről-évre. Ilyen módon 33 év leforgása alatt az önkormányzatok a teljes földterület tulajdonosai lehetnének. Az így köztulajdonba került földet aztán haszonbérletbe adhatnák magántermelőknek. Egy másik megoldásnak kívánczik az, hogy a 3 százalékos értékadó helyett a tulajdonosok kötelezettséget vállalnának arra, hogy 33 év elteltével ingatlanukat eladják az önkormányzatnak. Ezután is művelhetnék földjeiket, de már nem mint tulajdonosok, hanem mint haszonbérlet és a föld mindenkor piaci értékéhez igazodó földhasználati díjat kellene fizetniük az önkormányzatnak. Ezen túlmenően a haszonbérleti díjat meghatározott idő elteltével rendszeresen hozzá kellene igazítani a föld aktuális forgalmi értékéhez. Enélkül a kiigazítások nélkül újból munkanélküli jövedelemhez jutnának azok, akik földjüket egy korábbi időpontban vették haszonbérletbe és ezért kisebb összegű haszonbért kötelesek fizetni. További lehetőség lenne, hogy a bérleti díjak megállapításánál az önkormányzat figyelembe vegye a szociális és a környezetvédelmi szempontokat.

Egy ilyen reform azonnal véget vetne a föld- és telekspekulációnak, mivel a nem hasznosított földtulajdon az ingatlanok árának csökkenése miatt azonnal eladásra kerülne a várható veszteségek elkerülése végett. Minél több ingatlan kerülne piacra, annál inkább esnének az árak. Ez pedig egyre több földművelő magyar embernek nyújtana lehetőséget arra, hogy gazdálkodjon. Ez a megoldás a többi szegény ország lakói számára is fontos lenne, mert jelentősen növelhetné az élelmiszertermelést. A haszonbérlet ugyanazokat a jogokat élvezné, mint a jelenlegiek. Vagyis beépíthetnék a bérelt területeket a helyi előírásoknak megfelelően, továbbá eladhatnák vagy utódaikra hagyhatnák azokat, harmadik személynek bérbe adhatnák egészen addig, amíg a haszonbérleti díjat megfizetik. A haszonbérlethez nyilvános árverésen lehetne hozzájutni. Egy ilyen megoldás hosszútávon igen nagy pénzterhet venne le a munkát végzők válláról, mert végső soron mindig ők fizetik meg az ingatlanspekulánsok nyereségeit. A felvázolt megoldással fel lehetne számolni a pénz- és ingatlanspekulációt. Ugyanakkor nem sértené a jelenlegi rendszer haszonélvezőinek sem a legitim érdekeit. Mégis lehetővé tenné egy olyan rendszer kialakítását, amelyben többé már nem élvez egy elenyésző kisebbség

aránytalan előnyöket a többség költségére és kárára. Nem kétséges, hogy az itt vázolt föld-reform széleskörű ellenállásba ütközik. Ez azonban nem változtat azon, hogy keresni kell a konkrét megoldásokat, amelyek a földhasználat tekintetében is kivezetnék a magyarokat az uzsoracivilizáció zsákutcájából. Bármely megoldás elfogadható, amely felszámolja az ingatlan-spekulációt és igazságosan osztja el a magyar földből - az egész nemzet közös tulajdonából - származó hasznot. Magyarország kezdeményező lehetne ezen a téren. Nem a hibásnak bizonyult külföldi megoldásokat kell erőltetni, hanem megtalálni a szabad földművelő magyar polgárok Kertmagyarországának saját útját.

Milyen adórefomra lenne szükség?

Ökológusok becslése szerint a világgazdaság termelésének mintegy a fele környezeti hatásait tekintve veszélyesnek minősíthető. Egy valódi pénzreform és földreform fokozatosan enyhítene a gazdasági növekedés kényszerén, de a természeti környezet könnyelmű és felelőtlen rombolását nem szüntetné meg. Ezért két irányban is módosítani kellene az adórendszeren az Európai Unióban és Magyarországon is. Egyrészt ***a jövedelem adóztatása helyett a termékeket kellene megadóztatni***. Másrészt ***a termékek ökológiai költségeit bele kellene számítani a termékek adójába***. A kamatmechanizmus jelenlegi kényszere az emberi szükségletektől elszakadt felesleges termelést is ráerőltet a gazdaságra. Ez a lényegében értelmetlen kényszer-termelés pótolhatatlan természeti forrásokat pusztít el. Noha Magyarországon jelenleg nincs megfizetve a munkaerő, sőt jelenleg a magyar bérek a legalacsonyabbak még lengyel, cseh, horvát és szlovén összehasonlításban is, ennek ellenére a multinacionális vállalatok által bevezetett és a drágává vált emberi munkaerőt kiküszöbölő modern technológiák hazánkban is egyre inkább megterhelik a természeti környezetet. Ha a környezeti ártalmak és az említett pótolhatatlan erőforrások a jelenleginél jobban meg lesznek adóztatva, akkor a termékek árai emelkedni fognak. Ennek következtében egy bizonyos ponton már nem lesz kifizetődő erőltetni a modern és még modernebb, igen költséges technológiák bevezetését hazánkban. A különböző tényezők együttes hatásának az eredményeként az is elképzelhető, hogy ismét olcsóbb lesz az élő munkaerő alkalmazása nemcsak Magyarországon, de a legfejlettebb országokban is.

Az Európai Unió országaiban a társadalom ma kétszer is fizet, ha valaki egy modern gép beállításával elveszíti a munkahelyét. Egyrészt le kell mondania a dolgozó által fizetett jövedelmi adóról, mivel a gépekből származó jövedelem nincs a munkásokéhoz hasonló módon adóztatva, másrészt munkanélküli segélyt kell folyósítani az elbocsátottak számára. A jövedelmi adó és a szociális járulék fizetése alóli kibúvás egyik legeredményesebb módja így a fekete munka igénybevétele lett. Ezért nemcsak Magyarországon, de az Európai Unió országaiban is igen tetemes a feketegazdaság részaránya. Ha nem lenne jövedelmi adó, akkor az árnyékgazdaságra már nem lenne szükség, és ez a rejtett gazdaság is hozzájárulhatna a nemzetgazdaság egésze teljesítményének a növeléséhez.

Egy ilyen adóreform esetében nem csökkenne az életszínvonal, mert a termékek árának az emelkedését ellensúlyozná az adómentes jövedelem nagyobb vásárlóereje. Ez elvezethet egy környezetvédelmi szempontból sokkal ésszerűbb fogyasztói magatartáshoz. Ezeket a változtatásokat ma már nem lehet az egyes nemzetgazdaságok szintjén kielégítően végrehajtani. Ha megdrágul a természeti környezet megterhelése, akkor a szegényebb országok fokozottan ki lesznek téve a környezetszennyezés exportjának a fejlett ipari országok részéről. ***Egy pénz- és földreformmal egybekötött adóreform számos környezetvédelmi probléma megoldását is elősegíthetné***. Csak ezen három reform kombinációja vezethet el optimális megoldáshoz. Így lehetne véget vetni a pénzvagyion természetellenes növekedésének, a szegénység további fokozódásának, a jelenleg elkerülhetetlennek látszó gazdasági és társadalmi összeomlásnak.

Mind az emberiség, mind a természet csak akkor lélegezhet fel, ha ki tudja szabadítani magát a rátelepült uzsoracivilizációból.

Van alternatíva

Ehhez az első lépés tudni, hogy van alternatíva. A második lépés már sokkal nehezebb. Le kell küzdeni azok ellenállását, akiknek nem érdeke, hogy a pénzközpontú, kamatszedő civilizációt egy természetes gazdasági renden nyugvó, emberközpontú új világrend váltsa fel. A jelenlegi rendszer haszonélvezői ezért követnek el mindent, pl. a kamat- és inflációmentes pénzrendszert kidolgozó Silvio Gesell nézeteinek az elhallgatása érdekében is. **Winston Churchill** mondotta a Harvard Egyetemen 1943-ban: „sokkal kifizetődőbb annak az ellenőrzése, hogy mit gondoljanak az emberek, mint országokat elfoglalni és lakóikat kizsákmányolni. A jövő birodalmi az emberi agyat ellenőrző birodalmak lesznek.”

Magyarországon ma kettőshatalom van. Az egyik az egyre gyengülő szervezett **közhatalom**, amely még formálisan demokratikus ellenőrzés alatt van és amelynek központi intézményei a parlament és a kormány. A másik az egyre erősödő szervezett **magánhatalom** hálózata, amely elsősorban a jelenlegi pénzrendszernek köszönheti létét. Ennek a sokfelé elágazó és a döntési központokat lefedő **HÁLÓZATNAK** az egyik kulcsfontosságú intézménye a de facto privatizált félállami jegybank, amely nem áll többé a társadalom demokratikus kontrollja alatt. Hogy a jelenlegi alibi demokráciában mennyire nem számít a választópolgárok akarata és mennyire könnyű félretolni még a formálisan biztosított népszavazás jogát is, arra jó példa a termőföld tulajdon-szerzéssel kapcsolatos, - több mint 300 ezer aláírással támogatott - népszavazási kezdeményezés elutasítása a leváltott szociál-liberális többségű parlament által.

Valódi rendszerváltás akkor lesz Magyarországon, ha a pénzrendszer irányításának az életbevágóan fontos közügye ismét a **köz** - azaz a demokratikus állam - ellenőrzése alá kerül, ha áttér az ország a magánpénzrendszerről a közpénzrendszerre. Földgolyónk, a levegő, a víz, a termőföld, úthálózatunk és a gazdasági élet útrendszere, - a pénzrendszer - is csak köztulajdonban lehet, hogy működhessen az egyéni teljesítményt az azonos esélyek alapján kibontakoztató piacgazdaság és politikai kifejeződése a nem formális, hanem tartalmi demokrácia. Csak az uzsorajövedelmet biztosító magánpénzteremtés és kamatmechanizmus megszüntetésével lehet beindítani a tartós gazdasági növekedést, felszámolni a munkanélküliséget, az inflációt, és visszaállítani az értékteremtő munka és teljesítmény becsületét. Végezetül fontossága miatt megismételjük, hogy csak a pénzrendszer demokratizálásával lehet megszabadulni a ránk telepedett pénzmonopólium jelenlegi uzsora-diktatúrájától, amely a demokratikus formák és látszatok mögé bújó arctalan uralom, de amely ugyanolyan könyörtelenül leigázza és megalázza az embereket, mint a nyílt, - fizikai erőszakra - támaszkodó diktatúra. Csak a népszuverenitást helyreállító közpénzrendszer bevezetésével lehet kikerülni a jelenlegi morbid és dekadens uzsoracivilizációból és áttérni egy egészséges emberközpontú társadalomra Magyarországon is.

Idézetek, megjegyzések:

1. U.S. Congress, Senate, Banking and Currency Committee, National Economy and Banking System of the United States, Senate Document 23, 76th Congress, 1st Session, (reprint edition Wickliffe, Ohio: Monetary Science Publishing. 1976), page 91
2. Appleton Cyclopedica, 1861. Page 296,
3. Síklaki István, „Magyar Modell”, A globális kapitalizmus egy lehetséges alternatívája, 6.old, kézirat, Budapest, 1999. február

4. The Truth in Money Book, by Theodore R. Thoren and Richard F. Warner, Chagrin Falls, Ohio, 1994, page 51
5. A Magyar Nemzet 1996. november 25-i számában Andor László, Csath Magda, Fecske Mihály, Kopátsy Sándor, Lóránt Károly, Mandel Miklós, Mándoki Andor, Matolcsy György, Mocsáry József, Németh Tibor, Plenter János, Síklaky István, Szakolczay György, Szira Tamás és Varga István fordult nyílt levélben az országgyűlési képviselőkhez
6. Silvio Gesell: „Die natürliche Wirtschaftsordnung”, 8. Auflage, Bern 1938, Seite 404
7. „Magyar Model”, 12. old., 4. Fejezet: A hitelezés társadalmasítása,
8. EIRNA-Studie, Januar 1994, Wiesbaden, Der Weg aus der Depression, Die Alternative zu Produktionsverlagerung, Massenarbeitslosigkeit und Finanzspekulation, Seite 156-167
9. Debt Virus, by Jacques Jaikaran, Glenbridge Publishing, 1995, Jewels in the English Channel, page 139-154
10. Magyarország külfölddel kapcsolatos követelései és tartozásai, 14. oldal, 1998, Forrás: MNB, Statisztikai Főosztály
11. Soros György: A globális kapitalizmus válsága, veszélyben a nyílt társadalom, Scolar Kiadó, Budapest 1999, 150. oldal
12. F.William Engdahl: Mit der Ölwanne zur Weltmacht, Der Weg zur neuen Weltordnung, Seite 270-272, Dr. Böttiger Verlags-GmbH, Wiesbaden 1993
13. U.O. 202 old.
14. 1996. március 12-én dr. Trim Gábor ügyvéd indítvánnyal fordult az Alkotmánybírósághoz (Iktatószám: 490/B/96), amelyben kérte az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. Törvény 4. § (1) bek., valamint a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII törvény 19. §(5) bek. utólagos normakontroll keretében történő megsemmisítését. Többek között arra hivatkozott, hogy az Alkotmány 61. § (1) bek. szerint a Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van arra, hogy a közérdekű adatokat megismerje, illetőleg terjessze. Az Alkotmány 8. § (2) bek. szerint pedig az alapvető jogokra vonatkozó szabályokat törvényben kell megállapítani, de az alapvető jogok lényeges tartalmát még törvény sem korlátozhatja. A közérdekű adatok megismeréséhez való jog az Alkotmány alapvető jogokat tartalmazó XII. fejezetében található, tehát alapvető alkotmányos jognak tekintendő. Tudomásunk szerint az AB még nem döntött ebben az ügyben. Ha lenne ilyen döntés, az érintené az MNB elnökének azt a jogát is, hogy a közpénzekre vonatkozó érdemi döntéseit - saját hatáskörben - 20 évre letiltkosíthatja.

Felhasznált irodalom:

Arter, Matthyas, Karl Marx und Silvio Gesell, Gedanken zum Doppelwesen des Geldes, M. Arte Verlagstätigkeit, Meilen, Schweiz, 1996

Bernstam, Michael S. and Rabushka, Alvin, Fixing Russia's Banks, Hoover Institution Press, Stanford, CA, 1998

Calvo, Guillermo A. and Kumar, Manmohan S., Financial Markets and Intermediation, Financial Sector Reforms and Exchange Arrangements in Eastern Europe, Occasional Paper 102, International Monetary Fund, Washington DC, February 1993

Creutz, Helmut, Wege zu einer krisenfreien Marktwirtschaft, Ullstein, 1996

EIRNA-Studie, Der Weg aus der Depression, Wiesbaden, Januar 1994

Engdahl, F. William, Mit der Ölwanne zur Weltmacht, Der Weg zur neuen Weltordnung, Wiesbaden, 1993

Estermann, Thomas,- Hammarli, Matina und Jehle, Bruno, Alternative Geldmodelle, Aaran, 1993

Estermann, Thomas, Schuldenfreies Tauschgeld Talent, Entwurf einer Grundlegenden Geldreform, INWO, Schweiz, 1994

Europäische Union, Die Vertragstexte von Maastricht, Europa Union Verlag, 1994

Franz, Otmar, European Currency in the Making, Libertas, Sindelfingen, 1989, Editor, Ladislaus Barlay

Gazdaságpolitika más megközelítésben, A Magyar Közgazdasági Társaság Fejlődés-gazdaságtani Szakosztálya vitáinak anyagai, Aula Kiadó, 1997

Gesell, Silvio, Gesammelte Werke, Band 6, 1911-1912, Lütjenburg, 1990

Hoffmann, Günter, Tausche Marmelade gegen Steuererklärung, Piper, München, 1998

Islinger, Robert, Einkaufen ohne Geld, Econ Verlag, München, 1998

Jaikaran, Jacques S., Debt Virus, Lakewood, Colorado, 1995

Kennedy, Margrit, Geld ohne Zinsen und Inflation, München, 1994

Klausner, Hans-Jürgen, Human-Wirtschaft, Das Weltkonzept für jedermann, WEG-Verlags-Anstalt, Vaduz, 1996

Korten, David C., Tőkés társaságok világuralma, Kapu Kiadó, Budapest, 1996

László Ervin, Harmadik évezred, Veszélyek és esélyek, a Budapest Klub első jelentése, Új Paradigma, Budapest, 1998

Matolcsy György, Sokk (vagy kevés?), Kairosz Kiadó, Budapest, 1998

Martin, Hans-Peter - Schumann, Harald, Die Globalisierungsfalle, Der Angriff auf Demokratie und Wohlstand, Rowohlt, 1996

Miles, James G., Five Trillion Dollars and Ever-Deeper In Debt, Carlton Press Corp., 1994

Morita Akio, Made in Japan, Árkadia, Budapest, 1989

Mullins, Eustace, The Secrets of the Federal Reserve, Staunton, VA, 1991

Ogger, Günter, BankKárok, Európa, Budapest, 1995
LaRouche H. Lyndon, The Road To Recovery, Leesburg, Virginia, 1999
Lindbergh, Sr, Charles, The Economic Pinch, Costa Mesa, CA, 1989
Patman, Wright, A Primer on Money, Washington, 1993
Plenter János, Amit a pénzről tudni kell, Kapu Füzetek 4., Budapest, 1998
Senf, Bernd, Der Nebel um das Geld, Gauke, Fachverlag für Sozialökonomie, Lütjenburg, 1996
Soros György, A globális kapitalizmus válsága, Scolar Kiadó, Budapest 1999
Soros on Soros, Staying Ahead of the Curve, John Willey and Sons, Inc., New York, 1995
Schröder, Dirk, Mein Manifest, Stiftung für Existenzanalyse in Basel, 1996
Thoren, Theodore and Warner, Richard, The Truth in Money Book, Chagrin Falls, Ohio, 1994
Thoren, Margaret, Figuring out the FED, Chagrin Falls, Ohio, 1993
Thurow, Lester C., The Future of Capitalism, How Today's Economic Forces Shape Tomorrow's World, Penguin Books, New York, 1996
Wagner, Rainer, Die Zukunft des Geldes, Fischer, Frankfurt a.M., 1997
Weitz, John, Hitler bankárja, Kossuth, Budapest, 1997
Wittmann, Walter, Das globale Desaster, Politik und Finanzen im Bankrott, Wirtschaftsverlag Langen Müller, Herbig, 1995

Valóság 1999. június

Van-e kiút a kamatkapitalizmusból?

Rendszerváltás Európában

Az elmúlt 15 évben Európának nemcsak a keleti, de a nyugati felén is rendszerváltás zajlott le. A szovjet birodalom felbomlásával Kelet-Európában a reálszocializmus állammonopolista rendszerét, Nyugat-Európában pedig a jóléti állam szociális piacgazdaságát váltotta fel fokozatosan a pénzrendszer magánmonopóliumán alapuló kamatkapitalizmus. Ez a rendszer a kamatjáradékkal szükségtelen növekedésre kényszeríti a termelőgazdaságot, és minden közösségi érdeket alárendel a pénzvagyon növelésének. A kamatkapitalizmus új tulajdonosi struktúrája Magyarországon sem az egy főre és egy négyzetkilométerre eső gazdasági teljesítményt növelte, hanem csupán az ország adósságviselő képességét négyszerezte meg. Elsősorban az exportra termelő nemzetközi vállalatok termelése növekedett, amelyek biztosítják a magyar társadalom egészére nehezedő mintegy 52 milliárd dollár nagyságú összkülföldi (állami és nem állami) tartozás, valamint a 800 milliárd forintba rugó belső adósság kamatainak a fizetését, és a befektetett tőke extraprofitjának a magyar munkavállalók bérének és az állam adóbevételeinek a megrövidítésével való kitermelését.

Az emberközpontú keresztény értékrendszer érvényesítése a jelenlegi pénzközpontú kamatkapitalizmus egyetlen alternatívája. A magyarországi rendszerváltás veszteségeinek az érdekeit a pénztőkének korlátlan szabadságot nyújtó neoliberális gazdaságpolitikával nem lehet képviselni. A keresztény értékrendnek a jóléti állam vegyes-gazdasága, a szociális piacgazdaság felel meg. A veszteségek iránti felelősséggel párosuló vállalkozási szabadságot csak nemzeti programmal lehet kialakítani és fenntartani a nemzetközi pénztőke korlátlan uralmával szemben. Az Európai Unióban a nizzai megállapodással főszabállyá vált a tőke korlátlan uralma, amely az emberi élet minden dimenzióját a profitszerzésnek, és az értéket elő nem állító spekulációnak rendeli alá. A tőke szabad áramlásának bármilyen korlátozása tilos az Európai Unióban, és ez a mára már általános érvényűvé tett tilalom elsőbbséget élvez minden korábbi megállapodással szemben. Ez a nizzai megállapodás lényege, ezt utasították most el Írország katolikus többségű választópolgárai. A tőke szabad áramlásának a főszabállyá tétele következtében a nemzeti földtulajdon szabályozása, a természeti környezet védelme és a szociális rendszer fenntartása is alá lett rendelve a pénzzel való spekulációnak, az értékelőállító termelőmunka nélküli nyeréskedésnek. A tőke korlátlan uralmát az Unió olyan „közösségi vívmányának” minősítették, amelynek a tagállamok általi megsértése súlyos szankciókat von maga után. A nemzetközi pénzligarchiának ezt az antidemokratikus és antiszociális uralmát csak az emberközpontú szociális piacgazdasághoz - a jóléti államhoz - való mielőbbi visszatéréssel lehet megtörni. A szociális piacgazdasághoz azonban gazdasági demokráciára van szükség.

Van-e gazdasági demokrácia?

A politikai demokrácia alapja a gazdasági demokrácia. Mind a baloldali-, mind a jobboldali-liberális közgazdászok szerint viszont gazdasági demokrácia nincs, ez a meghatározás tudományosan nem értelmezhető. Berend T. Iván akadémikus sem tudott mit kezdeni vele, amikor e sorok írója kérdést intézett hozzá ebben a tárgyban. Gazdasági demokrácia azonban

elméletileg is, gyakorlatilag is lehetséges és szükséges. Egyetlen szóval meghatározva monopóliummentességet jelent, de jóval több ennél.

Csak monopóliummentes gazdaság biztosíthatja a gazdasági élet szereplői számára az egyenlő esélyeket, az azonos feltételek szerinti részvétel lehetőségét a piaci versenyben. A gazdasági versenyben is - a tisztességes sportvetélkedőkhöz hasonlóan - induláskor biztosítani kell a résztvevők esélyegyenlőséghez való demokratikus jogát. A monopolhelyzet azonban előjogokat biztosít egyes gazdasági szereplőknek a többiek, végső soron a társadalom egészének a kárára. A monopólium lényegéhez tartozik, hogy diktál, kikényszeríti magának az egyoldalú előnyöket, és így a gazdasági élet diktátorává válik. Ha pedig a gazdasági élet szereplői nem azonos feltételekkel vesznek részt a piaci versenyben, akkor nincs vállalkozói szabadság, nincs gazdasági esélyegyenlőség, nincs piacgazdaság. A gazdasági demokrácia elsősorban az azonos esélyek és feltételek biztosítása a piaci versenyben résztvevő - jogilag mellérendeltségi és nem alárendeltségi viszonyban álló - vállalkozók számára. A gazdasági élet szereplői nem egyenlők, de a versenyzés feltételeinek, a játékszabályoknak és azok alkalmazásának, a piaci versenyben is egyenlőknek kellene lenniük. Ezért ha a legfontosabb tulajdon - a pénzrendszer - magántulajdonba kerül és ez által a monetáris jogok gyakorlása egy szűk csoport magánmonopóliumává válik, akkor az értékelőállító fizikai gazdaságban is a pénzoligarchia tulajdonában lévő nagyvállalatok jutnak uralkodó szerephez.

Ha az állam már nem tulajdonos, vagy csak igen korlátozottan az, akkor a közérdeket képviselő demokratikus államnak hatékony szabályozással kell megvédenie a gazdasági esélyegyenlőséget a privilegizált helyzetű monopóliumok visszaéléseitől. Nem az állami szabályozás gyengítésére, hanem jelentős megerősítésére van szükség, mert csak így lehet korlátozni a monopóliumok gazdasági diktatúráját, és érvényesíteni a társadalom egészének érdekeit a szervezett magánhatalom önzésével szemben. Az államnak kemény szankciókkal kell kikényszerítenie, hogy a reálgazdasági-teljesítmény és a valódi verseny döntse el, ne pedig a kivételezettséget biztosító monopolhelyzet, hogy mely vállalkozók és vállalatok lesznek a győztesek, és melyek a vesztesek. A közérdeket érvényesítő államnak ezért vagy biztosítania kellene a magánmonopóliumoktól való mentességet, vagy ha erre nem képes, akkor legalább hatékony szabályozással meg kellene fékeznie tevékenységüket. A pénzügyi és reálszférában egyaránt monopolhelyzettel rendelkező szervezett magánhatalom előszeretettel nevezi önmagát „piacnak”, mintha a piac csupán annyit jelentene, hogy „nem állami”. A piacgazdaság működését nemcsak az állami monopóliumok, hanem a magántulajdonban lévő monopóliumok is veszélyeztethetik. A piacgazdaságnak egyaránt mentesnek kell lennie az állami és a nem-állami monopóliumoktól.

Ha a demokratikus állam a közérdek szolgálatában gyakorol monopol-jogokat, akkor az hatékonyan szolgálhatja a közjót, mivel ez az állam a választópolgárok ellenőrzése alatt áll. A privatizáció és dereguláció eredményeként a pénzmonopolista oligarchia tulajdonában lévő termelői és kereskedelmi monopóliumoknak viszont nem kell tekintettel lenniük a közérdekre és a közjóra. Egyetlen feladatuk van: minél több pénzt előállítani a pénzből, minél nagyobb hozamot biztosítani a befektető pénzvagyontulajdonosoknak. Ha lehet, akkor a gonddal és kockázattal járó reálgazdaság megkerülésével - spekulációval, pénzpiaci műveletekkel - kell szaporítani a pénzt, ha pedig nem lehet kikerülni az árut és szolgáltatást előállító termelőgazdaságot, akkor monopolhelyzetek kialakításával kell elérni, hogy minél több profithoz és kamatjáradékhoz jusson a nemzetközi pénzoligarchia. Az előállítandó hozam mértékét pedig megszabja a pénz után elvárt és önkényesen meghatározott kamatjövedelem, amely automatikusan növekszik teljesen elszakadva a reálgazdaság lehetséges növekedésétől. Azt kell szem előtt tartanunk, hogy a pénz csupán a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló nélkülözhetetlen, de önmagában mégis csak értéktelen jel, amelyet a pénzoligarchia kezében

lévő központi bankok maguk állítanak elő csekély ráfordítással. Használatáért azért kell kamat és hozam formájában megsarcolni az értékelőállító gazdaság szereplőit, hogy a pénzoligarchia munkanélküli jövedelmének a nagyarányú és stabil növekedése biztosítva legyen.

1990-ben Magyarország az egyik rosszat lecserélte egy másikkal. A reálszocializmus állam-monopolista rendszere helyébe az angolszász gyökerű kamatkapitalizmus magánpénzmonopóliuma lépett. Lehetett volna választani az 1913 (az amerikai magántulajdonú központi bank, a FED megalakulása) előtti amerikai gazdasági rendszert, amelyben az értékelőállító fizikai gazdaságé volt az elsőbbség, és amely erőteljesen korlátozta a monopóliumokat a szabad vállalkozáson alapuló termelőkapitalizmus, vagyis a piacgazdaság érdekében.

Erkölcös gazdaság

Miért van szükség a gazdasági demokráciára, a közpénzrendszer visszaállítására és az olcsó közhitelezésre? Azért, mert a magánpénzrendszer és a termelőgazdaság monopolizálódása szükségszerűen elszegényíti a társadalom túlnyomó részét, míg 5-10%-a számára biztosítja a folyamatos gazdagodást, elmélyítve és véglegessé téve a társadalom megosztottságát. Egyetlen kormánynak sincs erkölcsi alapja a hatalom gyakorlására, ha nem tudja biztosítani a társadalom minden tagja számára azt a gazdasági rendszert, - azokat a tulajdoni és pénzügyi viszonyokat, - amelyek lehetővé teszik az általános jólétet és a közjó érvényesülését. Ezt a feladatot eddig csak a természetjogra alapozott modern és szuverén nemzetállam tudta teljesíteni. A történelem tanúsága szerint erre semmilyen nemzetek feletti birodalmi rendszer nem volt képes. A szervezett közhatalmat és a szervezett magánhatalmat egyaránt korlátozó államok feletti jog, a JOG uralma - itt az egyetemes-érvényű természetjogról, vagy isteni-eredetű jogról, és nem parlament által elfogadott jogszabályról van szó - nem érvényesülhet ott, ahol egy különálló birodalmi főhatalomé az elsőbbség. Lehet ez a birodalom akár keleti, akár nyugati (területhez kötött, horizontális) birodalom, vagy a nemzetközi pénzvilág és a tulajdonában lévő világcégek (területhez nem kötődő, vertikális) birodalma. A birodalom megszerveződése nyomán a nemzetek feletti birodalmi érdek érvényesítése lép az egyetemes érvényű természetjog uralma helyébe.

A transznacionális-államalakulatok és nemzetközi struktúrák demokratikusan nem ellenőrizhetők, ezt bizonyítja az Európai Unió szervezeti felépítése és működése is. Léteznek ugyan az Uniónak választott - kvázi törvényhozó - testületei, de ezek hatalom nélküliek. Döntéseik legfeljebb csak ajánlások, amit a kormány szerepét betöltő Bizottság nem köteles elfogadni. A mindenkori birodalmak mindenható bürokráciájához hasonlóan az Európai Unió bürokráciái is kivonják magukat mind az egyetemes-érvényű természetjog, mind a nemzeti jogok hatálya alól. A jog uralma ez után már csak addig érvényesülhet, amíg nem ellenkezik a birodalom uralkodó elitjének - a nemzetközi pénzoligarchiának - a gazdagodási és hatalmi igényeivel.

Ha feltesszük a kérdést: jobb lett-e a magyar népnek a sorsa, hogy most már nem kommunista tervgazdaságban, hanem kamatkapitalizmusban él, és hogy növekedett-e Magyarországon az egy főre és egy négyzetkilométerre eső gazdasági teljesítmény és jövedelem, akkor a tényeknek megfelelően csak határozott nemmel válaszolhatunk. Arra is tagadó választ kell adnunk, hogy többet tud-e nyújtani a mostani - kétségtelenül demokratikus formák között működő - állam, a közérdek és a közjó érvényesítőjeként az ország polgárainak az 1990 óta bevezetett új tulajdoni rendszerrel?

A magyar nemzet jelentős részének nem nőtt az új tulajdoni rendszer bevezetésével az alkotó potenciálja és életminősége. A polgárok - egyes privilegizált csoportoktól eltekintve - nem tudják hatékonyabban kibontakoztatni szellemi erőforrásaikat. Keresztényként tudjuk, hogy

Isten az embert a saját képmására teremtette, és teremtményei közül egyedül őt ruházta fel az alkotó értelem isteni szikrájával. Ezt úgy is kifejezhetjük, hogy a természeti fejlődés eredményeként egyedül az ember rendelkezik azzal az értelmi potenciállal, amely lehetővé teszi saját életterének a kiterjesztését a természettel, elsősorban a bioszférával való termékeny kölcsönhatása és tudatos anyagcseréje révén. A jelenlegi kamatkapitalizmus azonban mindent alárendel a kamatjáradék és profíthozam növelésének. De az ember kamatjáradék és profit-termelő eszközzé - intelligens igavonó barommá - való redukálása ellentmond a természeti törvényeknek, keresztényi szempontból pedig az isteni parancs megszegése. A tulajdon van az emberért - minden emberért! - és nem az ember a tulajdonért, a kamatért és a profitért.

Hazánkban baloldali- és jobboldali liberális retorikával kísért gazdasági ellenforradalom zajlott le a tulajdonviszonyok területén, mivel a közérdek és közjó szolgálatára rendelt tulajdon el lett véve azoktól, akik létrehozták, és át lett adva - ellenszolgáltatás nélkül - olyan privilegizált, külföldiekből és belföldiekből álló, szűk csoportnak, amely ezt a korábbi közvagyon magángazdagodása céljára, és gyakran a társadalom érdekeit sértve működteti. A magánosítás ugyanis nem azt jelentette, hogy az állam helyett az állam polgáraié lett a vagyon. A privatizáció előtt fel kellett volna tenni a kérdést, hogy a köztulajdon nyeresége-e, vagy a magántulajdon adóbefizetése-e a nagyobb? Szakértők bevonásával javaslatokat kellett volna kidolgozni az állami- és közvagyon legalább egy részének a nyereséges működtetésére az új piacgazdasági viszonyok között. Ilyen erőfeszítések nem történtek, viszont a pénz- és bankrendszer magánosításával, a csődtörvény ésszerűtlen megszigorításával, olyan hitelezési és felszámolási gyakorlat került bevezetésre, amely a potenciálisan életképes köztulajdonú vállalatokat is szándékosan veszteségesé tette és elértéktelenítette. A mesterségesen csődbe hajszolt vállalatokat így mélyen az értékük alatt vásárolhatta meg a nemzetközi pénz-oligarchia, valamint a szolgálatába szegődött magyar pénzügyi és hatalmi elit. Megrendelésre olyan jogi és pénzügyi „szabályozók” készültek az állami vagyon átjátszására, amely csak a nemzetközi pénzoligarchia és hazai gépezetének kedvezett. Közben cinikusan arra hivatkoztak, hogy az állami tulajdon esetében „ismeretlen értékű uratlan vagyonot kellett eladni olyanoknak, akik vásárolni sem akartak és pénzük sem volt.”

A gazdaság nem piac

A „nem állami” nem azonos a civil társadalommal. A „nem állami” kifejezés ma elsősorban a bankrendszert és a korporációkat birtokló pénzvagyonos réteg szervezett magánhatalmát jelenti. A pénzoligarchia, amikor további állami jogosítványokat követel már megszerzett monetáris monopóliuma és fizikai vagyona mellé, előszeretettel nevezi önmagát „civil társadalomnak”, holott az igazi civil társadalomnak nincs saját anyagi bázisa, és ezért nem is képes hatékonyan megszervezni önmagát. Érdekérvényesítő képessége nem erősödik, hanem állandóan gyengül. Amikor a demokratikus állam „túlhatalmát” támadják a liberális véleményformálók, valójában arról van szó, hogy a pénz szervezett magánhatalma terjeszkedni próbál a társadalom egészéhez tartozó, annak érdekeit védelmező szervezett közhatalom, a demokratikus állam rovására. A pénzoligarchia hálózata ehhez az illegitim hatalomszerzéséhez a kiszolgáltatott és manipulált civiltársadalmat használja álcázásul és fedezékül.

Fontossága miatt hangsúlyozzuk, hogy Magyarországon a felelőtlenül ideimportált kamatkapitalizmus helyett a jóléti állam szociális piacgazdaságára, vagyis vegyesgazdaságra lenne szükség, ahol a közérdeket szolgáló, de versenyképes nyereséget előállítani nem tudó iparágak, illetve közművek köztulajdonban vannak, és ahol a tulajdonos magyar vállalkozói réteg a gazdaság meghatározó tényezője. Történelmileg a jóléti állam piacgazdasága bizonyult eddig a viszonylag legharmonikusabb gazdasági rendnek. A gazdaság azonban nem piac, még a

piacgazdaság sem az, hanem sokkal több annál. A gazdaság és tulajdon elsősorban nem üzletelésre és pénzszerzésre, hanem az ember alkotó potenciáljának - emberi lényegének - a kibontakoztatására, a természet részét képező életterének a kibővítésére szolgál. A gazdaságban érvényesülő tulajdon- és pénzviszonyok hatékonyan segíthetik, illetve gátolhatják az ember bioszférával folytatott anyagcseréjét. A gazdasági és tulajdonviszonyok akkor optimálisak, ha növekszik az egy főre és egy négyzetkilométerre eső anyagi és szellemi javak, vagyis az energia, élelmiszer, fizikai vagyontárgyak és szolgáltatások mennyisége és minősége. Amikor magas ez a mutató, akkor igazságosnak tekinthetők a tulajdoni- és pénzviszonyok, optimálisnak a gazdaság szerkezete és működése. Ha alacsony ez az arányszám, akkor igazságtalanok a tulajdoni- és pénzviszonyok, és ez megmutatkozik a gazdasági szféra hibás struktúrájában, és funkcionális zavaraiiban. Közismert, hogy a hatalommal pénzhez, a pénzzel pedig hatalomhoz lehet jutni. Ha a magánirányítás alá kerül a pénzrendszer, akkor a pénz tulajdonosa megszerzi a gazdaság, majd a politika feletti uralmat is magának. E korrupciós kölcsönhatás eredményeként perverz, dekadens viszony alakul ki az emberi társadalmon belül, amely fokozatosan megbontja az emberi nem és a természet közötti összhangot is.

Ennek az összhangnak a megőrzéséhez monopóliummentes vegyes-tulajdonú gazdaságra van szükség. A vegyesgazdaság szerves alkotóeleme az egymást kiegészítő magán- és köztulajdon, a hatékony állami szabályozás, az igazságos közteherviselés, a nagy jövedelmek progresszív adóztatás útján történő társadalmi újraelosztása. Nyugat-Európában is az egykor oly sikeres jóléti állam rohamos lebontása helyett a monopóliumokat kellene betiltani, vagy korlátozni, mindenek előtt helyreállítva a közpénzrendszert a pénzügyi szuverenitás visszavételével. A monetáris hatalmat, amely nélkül igazságos gazdasági- és tulajdonviszonyok nem alakíthatók ki, csakis a demokratikusan legitimált, választott törvényhozás és kormány gyakorolhatja. A közpénzrendszer visszaállítása nélkül nem lehet korlátozni a magánirányítás alatt álló pénzmonopóliumot, valamint a termelői és kereskedelmi monopóliumokat. A monopolgazdaság diktatúra. A gazdasági diktatúra pedig aláássa a politikai demokráciát, mert a diktatórikus gazdaság nem fér össze a demokratikus közélettel. Ma már az Európai Unióhoz hasonlóan hazánkban is az a helyzet, hogy egyetlen demokratikusan választott testület sem szólhat bele érdemben a monetáris döntésekbe, vagyis a legfontosabb hatalmi kérdésekbe, mivel a monetáris politika meghatározása 1990 óta egy demokratikusan felelősségre nem vonható, el nem számoltatható szűk csoport magánmonopóliuma lett. Ezért az Európai Unió, de hazánk demokráciája is deficitese. Csak egy szuverén magyar nemzetállam oldhatja meg igazságosan a tulajdonviszonyokat Magyarországon. A szuverenitás helyreállítását pedig a monetáris felségjogoknak a központi banktól való visszavételével kell megkezdeni.

Pontos fogalmak a megújuláshoz

A magyar kereszténydemokrácia megújulásához elengedhetetlen a pontos fogalmak használata. A KDNP újjászületéséhez és a sikeres választási kampányhoz nemcsak új, dinamikus vezetésre, de terminológiai megújulásra is szükség van. A KDNP-nek - emberközpontú keresztényi értékrendszerének megfelelően - a rendszerváltás veszteségeinek, a magyar társadalom 80%-nak a szükségleteit, érdekeit és értékeit kell képviselnie. A hagyományos liberális terminológia szerint tehát „baloldali” pártnak lehetne minősíteni. De a pénztőke szolgálatába átváltott MSZP is „baloldali” pártként határozza meg önmagát, holott vezetőrétege a rendszerváltás nyerteseiként integrálódott a kamatkapitalizmus jelenlegi rendjébe, maga is nagytőkésé, illetve a nemzetközi pénzoligarchia kiszolgálójává válva. Ez az állítólagos „baloldali” párt egyértelműen a rendszerváltás nyerteseinek a pártja, ahogyan az SZDSZ is az. Az MSZP vezetőrétege - tagságára tekintettel - azonban még szegénylős nagytőkés párt, míg

az SZDSZ nyíltan képviseli a nemzetközi pénzoligarchiát. Egykori vezetői közül többen írásban is elismerték, hogy megtagadták a rendszerváltás során hirdetett elveiket.

Ma a nemzet közös érdekeit is szem előtt tartó konzervatív középpártok bizonyos fokig - korlátozottan és következtelenül - a rendszerváltás veszteseit is képviselik. A rendszerváltás veszteséinek a következetes képviseletét ma csak egy parlamenti párt vállalja. A KDNP a másik politikai erő, amely a vesztesek érdekeit keresztényi elvek szerint tisztességesen képviselhetné.

Leegyszerűsítve: ma tehát a jobboldal képviseli a „baloldali értékeket”, a baloldal pedig a „jobboldaliakat”. A parlament „legbaloldalibb” pártja pedig a MIÉP. Ha el akarjuk kerülni ezt a terminológiai zűrzavart, akkor abba kell hagyni a bal- és jobboldal fogalmainak a használatát, mivel ezek időközben teljesen elavultak és alkalmatlanok a választók világos orientálására. A KDNP keresztény párt, mert ember-, család- és nemzetközpontú politikai erő. Szociális elkötelezettségű párt, mert őszintén vállalja a rendszerváltás veszteséinek az érdekvédelmét, pl. úgy, hogy nemcsak ígéri, de felül is vizsgálja a privatizáció legkirívóbb törvénysértéseit. Konzervatív párt, mert őrzi a közösséget fenntartó hagyományos keresztény és nemzeti értékeket.

2001. szeptember

Havi Magyar Fórum IX. évfolyam 9. szám

A Bilderberg Csoport és a Pinay Kör - A pénzoligarchia két elit testülete

A világot irányító háttérhatalom hálózatának fontos részét képezik azok a fórumok, ahol a nemzetközi hatalmi elit vezetői megvitatják az általuk kidolgozott stratégia részleteit a végrehajtásukért felelős személyekkel. E fórumok közé tartozik az ún. Bilderberg Csoport és testvérintézménye, az Antoine Pinay volt francia miniszterelnökről elnevezett Pinay Cercle (Pinay Kör). A pénzügyi oligarchia és a nemzetközi hatalmi elit különböző irányító csoportjai, valamint az egyes országok kormányzatainak és tömegtájékoztatási intézményeinek a vezetői, többek között a Bilderberg Csoport tanácskozásain beszélnek meg hosszútávú elképzeléseiket és koordinálják nemzetközi szinten tevékenységüket. A Bilderberg Csoport a New York-i Council on Foreign Relations-höz (CFR - Külkapcsolatok Tanácsa), és annak londoni testvérintézményéhez, a Royal Institute of International Affairs-hez (RIIA - Külkapcsolatok Királyi Intézete vagy más néven Chatham House), valamint a Trilateral Commission-höz (a Háromoldalú Bizottság), azaz a háttérhatalom legfontosabb szervezeteihez tartozik. Maga a Trilateral Commission is a Bilderberg tanácskozásokból fejlődött ki és a Bilderberg Csoportnál is globalizáltabb fórumnak tekinthető, mivel Japánt is felöleli. Ezeknek a fórumoknak az a feladatuk, hogy közvetítsenek a szervezett pénzhatalom gazdasági-pénzügyi érdekeit, valamint a kamatkapitalista globalizáció általános érdekeit érvényesítő nemzetközi szervezetek között.

A visszaszorulóban lévő nemzetállamok és kormányzatok a korporációs magánhatalom intézményeitől eltérően - ez utóbbiak csak a profitra és a kamatjövedelemre vannak tekintettel - kénytelenek a közérdeket is képviselni. Ugyanakkor az egyes államok kormányai sem függetlenek a multinacionális korporációk tulajdonosától, a nemzetközi pénzoligarchiától, mivel annak jóváhagyása és támogatása nélkül az adott politikai elit nem irányíthat sem az egyes államokban, sem a nemzetközi szervezetekben. A pénz- és a korporációs-hatalom működését nem korlátozzák a demokratikus formák és eljárások, és ez a szervezett magánhatalom ma már erősebb az államnál. E hatalomhoz birtokosai öröklés, a pénzrendszer, a pénzvagyon és a korporációk magántulajdona révén jutnak. Az államélet felett gyakorolt politikai befolyásuk pedig gazdasági-pénzügyi hatalmukon nyugszik. Ma már nem az államok egyeztetik a szervezett magánhatalom különböző versengő csoportjainak a gazdasági-politikai stratégiáját, hanem az olyan államok felett álló informális szervezetek, intézmények és fórumok, mint, pl. a Bilderberg Csoport.

A II. világháború végén a nyugat-európai pénztulajdonos osztály hatalmát veszélyeztette a vagyontalan dolgozó osztályok radikalizálódása. Ennek a veszélynek az elhárítása kifinomultabb stratégiát igényelt a szervezett magánhatalom részéről, mint amit eddig érdekei érvényesítésére használt. Első lépésként olyan korporációs programokat fejlesztettek ki, amelyek nemzeti protekcionista érdekeket érvényesítettek. A nemzetközi pénzoligarchiának az amerikai részlege azonban már ekkor is a világpiac liberalizációját kívánta, a vámok és tarifák megszüntetését, valamint a kereskedelem szabaddá tételét. A pénzoligarchia amerikai részlegének magában az Egyesült Államokban sem volt könnyű elfogadtatnia ezt a stratégiát, mivel az amerikai kultúra mélyen gyökerezett abban, amit izolacionizmusnak neveznek, azaz Amerika tartsa távol magát a világ ügyeitől és álljon meg a saját lábán, elsősorban a saját ügyeivel törődjön. Az Egyesült Államok feletti uralmát fokozatosan kiépítő nemzetközi pénzoligarchiának mindig komoly nehézségeket okozott, hogy az amerikai társadalomnak ezt a mélyen gyökerező magatartását megváltoztassa.

A háttérhatalom hosszútávú stratégiája

Még ma is vita tárgya, hogy az 1945-től 1950-ig terjedő időszakban kibontakozó hidegháború mennyiben volt a szovjet veszély következménye, és mennyiben tulajdonítható magának a nemzetközi pénzüligarchiának, amely már ekkor számításba vette a globális unió és a központosított világkormányzat valamely formájának a kialakítását.

A korszak több kutatója szerint az euró-atlantinak elnevezett törekvések valójában a nemzetközi pénzhatalom világuralmi stratégiájának a részét képezték. A hivatalos történetírók egy része úgy véli, hogy a világ John Maynard Keynesnek köszönheti a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot, a George C. Marshall tábornokról (az akkori amerikai külügyminiszterről) elnevezett segélyprogramnak pedig az európai kontinens újjáépítését. A NATO építményét Ernest Bevin angol politikus tervezte meg, míg az Európai Közösséget a francia Jean Monnet és hűséges tanítványa, Robert Schuman, alkotta meg.

Marshall tábornok 1947. június 5-én felszólította az európai országokat, hogy vegyenek részt egy gazdasági újjáépítési tervben, amelynek keretében liberalizálják a kereskedelmet, és ezáltal megnövelik a termelékenységet. Az ezt követő 10 hónap során megszületett a Foreign Assistance Act (Külföldi Segélyről szóló Törvény), amely létrehozta a Gazdasági Együttműködési Ügynökséget, azzal a feladattal, hogy irányítsa ezt az újjáépítési programot, amely később a Marshall-segély elnevezést kapta, s amelynek keretében 16 európai állam 13 milliárd dollár vissza nem térítendő támogatást kapott. Ez mai értéken megfelel több száz milliárd dollárnak. Négy éven belül a Gazdasági Együttműködési Bizottság fokozatosan Kölcsönös Biztonsági Ügynökséggé, majd pedig Nemzetközi Kooperációs Ügynökséggé alakult át. 1961-ben pedig megszerveződött a Nemzetközi Fejlesztés Hivatala. Ma már tudjuk, hogy a Marshall-segély legfőbb célja a NATO létrejöttének a biztosítása volt. Ez a történelemben példa nélkül állónak tartott segélyprogram valójában az amerikai pénzüligarchia és a transznacionális korporációk gazdasági céljait szolgálta. A Marshall-tervet egyébként a Council on Foreign Relations egyik tanulmányi csoportja (War and Peace Study Groups) dolgozta ki, amely 1939-ben alakult meg. A Rockefeller Alapítvány 1939. decemberében 50 000 dollárt biztosított ennek a tanulmányi csoportnak a működéséhez. Mintegy 120 tekintélyes tudós, üzletember és magas beosztású kormánytisztviselő vett részt e testület munkájában. 362 tanácskozás során mintegy 682 különböző dokumentumot fogadtak el. Az a terv, amelyet George C. Marshall külügyminiszterként ismertetett, annak a CFR tanulmányi csoportnak volt a munkája, amelyet 1946-ban többek között David Rockefeller irányított, s amely eredetileg a „Nyugat-Európa újjáépítése” címet viselte. Vagyis a CFR-nek ez a tanulmányi csoportja dolgozta ki az Európai Szén- és Acélközösség alapelveit, amely tömörülés akkor a Szovjetunióval szembeni európai ellenállás gazdasági bázisának a megteremtését is jelentette.

Az európai egység létrehozása azonban nemcsak gazdasági vonalon folyt. 1946. május 8-án a lengyel származású, magas rangú szabadkőműves, Joseph Retinger, beszédet mondott, amelyben körvonalazta egy olyan európai föderáció megalakítását, ahol nem lennének többé szuverén nemzetállamok. Ebben az időben Retinger az Európai Együttműködés Független Ligájának a főtitkára volt. Ennek a szervezetnek az élén az akkori belga miniszterelnök, Paul van Zeeland állott, akivel Retinger a háború idején szorosan együttműködött. Ehhez a körhöz tartozott Paul Rijkens is, aki szintén kulcsszerepet játszott a Bilderberg Csoport létrehozásában. Az 1942-43-ban létrejött Benelux Vámunió bizonyos fokig a közös piac prototípusának is tekinthető. A Retinger által 1946-ban elmondottak természetesen nem voltak teljesen újak tekinthetőek, minthogy már számos elképzelés született az európai földrész, sőt az egész világ egységesítésére. A Chatham House-ban elmondott beszédét követően Averell Harriman

amerikai politikus, a háttérhatalom egyik kulcsembere, meghívta Retingert az Egyesült Államokba. Az amerikai beruházó bankárok, üzletemberek és politikusok - élükön Nelson és David Rockefellerrel - üdvözölték Retinger elképzeléseit. John Foster Dulles is biztosította a támogatásáról.

A Bilderberg Csoport létrehozása tehát elsősorban az emigráns Dr. Joseph Retinger ötlete volt. Retinger különleges befolyással rendelkező rendkívüli személyiség volt. Ez megmutatkozott abban is, hogy miniszterelnököktől, szakszervezeti vezetőktől a korporációs vezérekig, forradalmárnak számító politikusoktól a legtekintélyesebb értelmiségiekig mindenki szoba állt vele, kikérte tanácsait és meghallgatta a véleményét. Retinger lengyel földbirtokos család sarjaként Krakkóban született. 1906-ban - 18 évesen - Párizsban, a Sorbonne-on kezdte meg tanulmányait. Már ekkor szoros kapcsolatba került a francia főváros szellemi elitjével - köztük André Gide-el, Giraudoux-val, Francois Mauriac-kal, Maurice Ravel-lal és Boni de Castellane márkival. Amikor Londonba költözött, akkor Herbert Asquith és Lord Balfour vette pártfogásába.

E sorok írója számára az amerikai **C.D. Jackson** legendás alak, mert a müncheni Szabad Európa Rádióban - amelynek egyik alapítója és legfőbb irányítója volt - mindig a legnagyobb tisztelettel hivatkoztak rá, és a róla elnevezett teremben folytak a legfontosabb tanácskozások. Nos C.D. Jackson szerint Retinger „született intrikus” volt, aki szenvedélyesen szerette Lengyelországot. Az I. Világháború alatt a független Lengyelország érdekében folytatott mesterkedései rendkívül felbosszantották a Központi Hatalmakat, akik ezért nagy összegű díjat tűztek ki a fejére. De a szövetségesek is kitiltották országaikból. Az Egyesült Államokban pedig bebörtönözték. Retingert ezen tapasztalatai megtanították arra, hogy további életében kiváló diplomata legyen. A II. Világháború idején Sikorsky tábornoknak - a száműzetésben tevékenykedő lengyel kormány vezetőjének - volt a belső munkatársa. Az ő feladata volt a kapcsolattartás a többi száműzetésben tevékenykedő kormánnyal. 1944-ben **Sir Colin Gubbins**, a szupertitkos „Special Operations Executive” (a S.O.E.) tábornoka Retingert több millió dollárral Lengyelországba küldte, hogy támogassa a lengyel ellenállási mozgalmat. A 66 éves Retinger ejtőernyővel kiugrott az ellenséges vonalak mögött és teljesítette megbízatását. Az ugrás következtében azonban lába megbénult és hordágyon kellett kicsempészni Lengyelországból. Ettől az időtől kezdve egészen 1960-ban bekövetkezett haláláig Dr. Retinger egész életét - szinte megszállottként - annak az idealista céljának szentelte, hogy az európai egység létrehozásával megerősítse a nyugati világot a kommunista Kelettel szemben. C.D. Jackson Európa szürke eminenciásának nevezte, egy miniszteri bársonyszék nélküli Talleyrandnak. Életének ismerői szerint Retinger legalább annyi megpróbáltatáson és kalandon ment át, mint Ian Fleming hőse: James Bond.

Retinger egyébként törekeny, kis növésű ember volt, átható, mély tekintettel. Mindig szenvedélyesen beszélt és ejtőernyős ugrása után már csak bottal járt. C.D. Jackson, aki gyakran folytatott kemény vitákat vele, így jellemezte: „Nagyon nehéz, szilárd véleménnyel rendelkező személyiség volt, aki nem fogadta el válaszként a nemet, és célját a legváltózatossabban módokon érte el. Mindazonáltal bátor, határozott és rendkívül gáláns embernek bizonyult.” Azért foglalkozunk Retinger bemutatásával bővebben, mivel a beavatottakon kívül alig tudnak róla, neve szinte teljesen ismeretlen, ugyanakkor a maga rejtett módján erőteljesebben befolyásolta a történelem alakulását, mint sok más a nyilvánosság előtt szereplő politikus. Az Európai Kulturális Központ hivatalos kiadványa szerint: „Retinger a legtöbb Európai Unió intézménynek kulcsfigurája volt. Nélküle nem jött volna létre az Európai Együttműködés Ligája, amelyből kifejlődött a Közös Piac, az Európai Mozgalom és az Európai Kulturális Központ. Az ő tevékenysége révén alakult meg a Hágai Európai Kongresszus, amelyből megszületett az Európa Tanács.”

Retinger, aki mindenek előtt realista volt, világosan látta, hogy még az Egyesült Európa sem maradhat fenn önmagában Amerika támogatása nélkül. 1952-ben nagy aggodalommal töltötte el, hogy az Amerika-ellenesség növekvő hulláma elöntötte szinte az összes nyugat-európai országot. Ez az Amerika-ellenesség nem korlátozódott a kommunista befolyás alatt álló baloldali körökre, hanem erősen érezhető volt a konzervatívok és a liberálisok soraiban is. Ők is mély ellenszenvet éreztek az Egyesült Államokkal szemben és félték tőle. Ez a rossz közérzet, ha elmélyül, alááshatta a Nyugat szolidaritását és gyengíthette erejét a kommunizmussal szembeni harcában. Retinger elhatározta, hogy megváltoztatja ezt a helyzetet. Tervet dolgozott ki, de elképzeléseinek kivitelezéséhez segítségre volt szüksége. Ezért arra kérte barátját: **Paul Rijkens**-t, az Unilever világcég elnökét, hogy hozzon létre egy találkozót közte és **Bernhard** holland királyi herceg között. Ez utóbbi később így számolt be megbeszélésükről:

„Amikor Retinger eljött hozzám és ebben a szobában ülve elmondotta az Európában növekvő Amerika-ellenességgel kapcsolatos aggodalmait, ez a jelenség engem is félelemmel töltött el. Nem tűnt logikusnak a Marshall-segély, a katonai támogatás és a NATO láttán, amely oly sokat segített nekünk. Úgy gondolom, egyrészt az a természetes emberi ösztön volt, hogy harapjunk bele a minket tápláló kézbe, másrészt pedig valódi sérelmek váltották ki. Azt mondtam neki: „Igaza van, ez nagyon rossz így.” Retinger ezt kérdezte: „Hajlandó-e tenni ebben az ügyben valamit?” „Természetesen” - válaszoltam”

Retinger körvonalazta, hogy mit kellene tenni a kölcsönös bizalmatlanság megszüntetésére és a jobb megértés elősegítésére az európai és az amerikai vezető személyiségek körében. Első feladatként egyfajta közvélemény-kutatást javasolt a legfontosabb európai országokban a vezető személyiségei körében annak a kiderítésére, hogy miért neheztelnek az amerikaiakra, és hogy véleményük szerint mit kellene tenni az ellentétek elsimítására. Második lépésként pedig össze kellene állítani a válaszokból a kritikát és átadni az amerikaiaknak, hogy válaszoljanak rá olyan magántalálkozó keretében, amelyen csak a legmagasabb szintű meghívottak vennének részt mindkét kontinensről. Bernhard herceg egyetértett ezzel a tervvel, de javasolta, hogy kérdezzék meg van Zeeland-ot is, aki ekkor Belgium miniszterelnöke volt. Van Zeeland is úgy vélte, hogy sürgősen tenni kell valamit, s ezért Bernhard herceg és Retinger azonnal munkához látott. Az volt az elképzelésük, hogy minden fontos országból meghívnak egy konzervatív és egy liberális beállítottságú vezetőt. Az első listán van Zeeland szerepelt Belgium részéről, Hugh Gaitskell és Lord Portal képviselte Nagy-Britanniát, Alcide de Gasperi Olaszországot, Skandináviát pedig Ole Bjorn Kraft dán külügyminiszter. Franciaország részéről Guy Mollet, a korábbi szocialista miniszterelnök és a konzervatív kormányfő: Antoine Pinay volt jelen. Nyugat-Németországot pedig Max Brauer, Otto Wolff von Amerongen és Dr Müller képviselte. A hollandok véleményét pedig maga Bernhard herceg rögzítette. Amikor a közvélemény-kutatás befejeződött, Bernhard és Retinger úgy találta, hogy különböző országokból lényegében ugyanazokat vetik az amerikaiak szemére. Természetesen volt néhány speciális panasz is. Bernhard, Retinger és Rijkens ezután elkészítette a jelentést, amit Bernhard herceg bizalmasan amerikai barátaihoz továbbított. 1952 - választási év volt az Egyesült Államokban és mindenki a kampánnyal volt elfoglalva. Averrell Harriman a jelentésről csak ennyit mondott: „Hozzá se nyúlok. Ez dinamit.” Eisenhower viszont azt mondotta: „Nagyszerű, szeretném használni a kampányomban.” Erre Bernhard válaszolta, hogy ezt talán mégse kellene. Később Bernhard felkereste Amerikában barátját Bedell Smith-t, aki akkor a CIA élén állt, és aki szemrehányóan mondta neki: „Miért nem hozzám jött először?” Bedell Smith később külügyminiszter-helyettes lett az Eisenhower kormányzatban. Fő tevékenysége az új kormányzat tagjainak kiválogatása volt. Végül is az ügyet átadta C.D. Jackson-nak, aki ekkor Eisenhower elnök különleges hatáskörű munkatársa volt. Jackson kapcsolatba lépett John S. Coleman-nel, aki egy nagy detroiti korporáció

elnökeként részt vett annak a bizottságnak a munkájában, amelynek feladata volt a nemzeti kereskedelmi politika kialakítása. A bizottságot egyébként Robert Taft szenátor testvére, Charles Taft vezette. Ez a bizottság volt az, amelyik - számos tekintélyes amerikai bevonásával - válaszolt az európaiak bírálatára. Mindez sok időt igényelt, mert kényes feladatnak bizonyult. Ezért az első találkozóra csak 1954. májusában került sor. Eisenhower elnök népszerűsége ellenére az Egyesült Államok megítélése Európában nem javult. Az akkori európai elit úgy vélte, hogy a Fehér Házban egy katona van. Ez akkor sem jó, ha egy békésnek nevezhető katona. A kormányzat - 20 év óta először - a konzervatív republikánus párt kezébe került. A rossz hangulat legfőbb oka azonban McCarthy szenátor volt, aki számos kommunista kém leleplezése nyomán baloldal ellenes kampányt folytatott az Egyesült Államokban. Több híve az Egyesült Államok egyes európai nagykövetségein még könyveket is égetett és mindez az európai vezető réteg szemében árnyékot vetett Amerikára, a demokrácia és a szabadság hazájára. A nemzetközi elitnek a Bilderberg szállóban megtartott első eszmecsereje azonban a zavaró körülmények ellenére is eredményesnek bizonyult.

C. D. Jackson ezt jegyezte fel a találkozóról: „Az egész új és más volt. El voltunk zárva egy vidéki erdőben Hollandiában. Nem voltak tudósítók. Biztonsági őrök szigorú rendet tartottak az egész szállodában. Az első órákban mindenki kissé kényelmetlenül érezte magát, feszengett és vonakodott attól, hogy túl sokat beszéljen. Bernhard herceg mindenütt próbálta oldani a hangulatot, s a jelenlévők kezdtek felengedni. Harcba szálltak, ami jó volt. A herceg kézben tartotta az egészet. Amikor az indulatok fellángoltak, akkor fel tudta oldani egy szellemes megjegyzéssel vagy tekintélye érvényesítésével. Amikor helyreállította a rendet, oly módon tette, hogy senkit sem sértett meg vele. Elnézés nem volt, rendnek kellett lennie.”

Az európaiak elsősorban McCarthy szenátor tevékenysége és a maccartizmus miatt bírálták az amerikaiakat. Sokan aggodalmukat fejezték ki, hogy az Egyesült Államok valamiféle fasiszta diktatúra felé tart. Ezért Bernhard herceg C. D. Jackson-t kérte fel, hogy fejtse ki ezzel kapcsolatban az amerikai álláspontot. A magas növésű, sportos Jackson lassan, jogászai érveléssel beszélt. Mintha egyetemi előadást tartott volna. Miután hallgatóinak felvázolta a tényeket és az amerikai politikai rendszer működését, megnyugtatta hallgatóságát, hogy ahogyan Coughlin atya és Huey Long is rövid életű karriert futott be (Roosevelt elnöksége alatt Coughlin, aki katolikus pap volt, milliókat megmozgató akciókat szervezett a nemzetközi pénztökések ellen, akiket felelősnek tartott a gazdasági világválság kirobbantásáért), ez lesz a sorsa McCarthy-nak is. Jackson elismerte: valóban nehéz megérteni, hogy a hivatalban lévő elnök pártjához tartozó szenátor miként nyilatkozhat a kormány politikájával teljesen ellentétesen, de Amerikában jogában áll egy szenátornak az álláspontját képviselni. Nincs pártfegyelem, amely ezt neki megtiltana. Jackson jogosnak nevezte, hogy az európaiak érdeklődnek és szóvá teszik a maccartizmus-t, de tévednek, amikor attól tartanak, hogy ez lépést jelent a fasiszmus irányába. Végül Jackson a következő jövődölést tette: „Akár meghal McCarthy egy merénylő golyójától, akár normális módon kerül eltávolításra az amerikai politikai életből, megjósolhatom, hogy mire sor kerül a mi következő találkozásunkra, ő már nem lesz jelen az amerikai közéletben.” Tény az, hogy McCarthy rövid időn belül, valóban elveszítette tekintélyét és hatalmát, sőt igen rövid idő alatt távozott az élők sorából is, egy mai napig nem kiderített betegség rövid idő alatt végzett vele. Ami a Bilderberg tanácskozás résztvevőit illeti, az eszmecsere segített eloszlatni a félreértéseket és enyhíteni a feszültséget a hatalmi elit európai és amerikai csoportjai között. Mivel a Bilderberg konferencia ilyen sikeresnek bizonyult, ezért támogatói úgy döntöttek, hogy létrehoznak egy állandóan működő irányító bizottságot (Permanent Steering Committee), amely összeállítja a soron következő tanácskozások napirendjét és a meghívandók névsorát. Az állandó bizottság titkára Dr. Retinger lett, aki egészen haláláig betöltötte ezt a pozíciót.

Amerikai részről Joseph E. Johnson lett a titkár. Más állandó szervezet azonban nem létesült, mert az volt a cél, hogy a Bilderberg Csoport tevékenysége kötetlen legyen, amely biztosítja a maximális rugalmasságot. Ezt a célt szolgálta az is, hogy az állandó bizottság minden egyes találkozóra új résztvevőket is meghívott és a megjelentek húsz százaléka a mai napig is új személy minden tanácskozáson.

A Bilderberg Csoport működésének íratlan szabálya az is, hogy aki valaha részt vett egy Bilderberg tanácskozáson, annak módjában áll, hogy magánemberként a Bilderberg tanácskozás bármelyikén részt vett bármely személyt megkereshessen, és vele kapcsolatba lépjen. E cél érdekében valamennyi résztvevőről listát vezetnek, és a címeket az igénylők rendelkezésére bocsátják. Ez lehetővé teszi, hogy a konferenciákon túlmenően is, a Bilderberg tanácskozás résztvevői találkozzanak olyan személyiségekkel, akikkel más módon nem kerülhetnének kapcsolatba. A Bilderberg konferenciák résztvevői szerint egy ilyen több napos értekezlet nemcsak rendkívül ösztönző és gondolatébresztő, de nagyon fárasztó is, különösen az irányító személyek számára. A tanácskozások vezetése legalább napi 15 órai elfoglaltságot jelent a számukra.

1954 óta a Bilderberg Csoport minden évben tanácskozik egyszer vagy kétszer. Az Irányító Bizottság természetesen gyakrabban ülésezik. A Bilderberg tanácskozásokon 50-80 személyiség vesz részt, de néha többen is. A találkozókat ugyan különböző országokban rendezik, de hasonló módon folynak le. Általában lefoglalják teljesen a kiválasztott szállodát, amelyet szigorúan őriznek. A meghívottak együtt élnek, étkeznek 3 teljes napon át. Családtagokat, házastársakat nem hívnak meg. Dr. Rijkens szerint a fontosabb dolgokat, és a jobb megértést gyakran a fehér asztal melletti beszélgetéseken érik el, s nem a formális üléseken. A tagok - különösen azok, akik minden tanácskozáson részt vesznek - az évek során szoros baráti kapcsolatot építettek ki egymással.

Retinger a nem kommunista, de radikális baloldal köréből is hívott meg rendszeresen résztvevőket. Bernhard herceg tekintélyének nagy szerepe volt abban, hogy ezek a baloldali személyiségek készek voltak leülni konzervatív, jobboldali politikusokkal. Rijkens szerint: „Senki más, csak Bernhard tudta elérni, hogy olyan régi ellenfelek, mint Guy Mollet és Antoine Pinay egy asztalhoz üljenek.”

A Bilderberg tanácskozások eredményességét nehéz pontosan felmérni, azok titkossága és bizalmas jellege miatt. George McGhee szerint azonban a Római Szerződés, amely létrehozta a közös piacot, a Bilderberg tanácskozásokon formálódott. Ugyancsak a Bilderberg tanácskozásokon egyeztek meg egy olyan nemzetközi korporáció létrehozásában, amely finanszírozza az ipari fejlesztést a Közel-Keleten. De a legfontosabb eredménynek a résztvevők azt tekintik, hogy olyan személyes kapcsolatok, sőt barátságok szövődtek a különböző országok vezetői között, amelyek másképp nem jöttek volna létre. Eisenhower elnök elmondotta, hogy egyik közeli munkatársát mindig elküldte a Bilderberg konferenciákra és személyesen is áttanulmányozta az arról kapott tájékoztatókat. Kennedy elnök is szoros kapcsolatban állt a Bilderberg Csoporttal. C. D. Jackson szerint JFK olyan „Bilderberg öregdiákokkal” töltötte meg a külügyminisztériumot, mint Dean Rusk külügyminiszter, George Ball külügyminiszter-helyettes, George McGhee, Walter Rostow, McGeorge Bundy magas rangú külügyi tisztviselők, és Paul H. Nitze, aki az Egyesült Államok leszerelési szakértője volt. A Bilderberg Irányító Bizottság a kezdetektől fogva a mai napig gondosan ügyel arra, hogy egyensúlyt tartson fenn az amerikai meghívottak körében a republikánusok és a demokraták között.

A Bilderberg konferenciákról készült kevés tanulmány adatai szerint fontos téma volt az Európai Gazdasági Közösség és az Európai Unió elgondolásainak a megvitatása. Kiemelt szerepet játszott a szabad kereskedelemre és az új gazdasági világrendre vonatkozó elképzelé-

sek körvonalazása. Ugyancsak megvitatták a résztvevők az európai közös valuta előkészítését és bevezetését. Már a hatvanas években téma volt a népeknek az átnevelése, hogy készek legyenek a nemzeti szuverenitás feladására egy nemzetek feletti bürokrácia számára.

A nemzetközi hatalmi elit és az európai egység

Az Európai Mozgalom, amely első kongresszusát 1948-ban Hágában tartotta, az Európa Tanács elődjének tekinthető. Az Európai Mozgalom jelentős támogatást kapott az Egyesült Államok kormányának titkos alapjaiból, valamint magánforrásokból: az Egyesült Európa Amerikai Bizottsága útján. Az európai egység előkészítésében meghatározó szerepet játszott **John McCloy** és **David Rockefeller**, akik a Council on Foreign Relations elnökei voltak 1945 és 53 között, továbbá Leffingwell is, aki szintén a CFR egyik igazgatója volt 1927 óta. Az amerikai pénzügyi támogatás 1952 után sem maradt abba, és ekkoriban a John McCloy által kezdeményezett európai ifjúsági kampány keretében jutott el az amerikai pénz Európába.

John McCloy karrierje jól szemlélteti az euró-atlanti uralkodó osztály, a nemzetközi pénzüligarchia működését. Mint korporációs jogász a Harvard Egyetemen szerzett kapcsolataival segítségével az Egyesült Államok hadügyminiszter-helyettese volt 1941 és 1945 között, később pedig őt választotta ki a pénzüligarchia a Világbank első elnökének. John McCloy volt az, aki a Világbankot átalakította a Wall Street-i pénzügyi körök érdekeinek megfelelően. Ezt követően John McCloy Amerika németországi főbiztosa lett, és mint ilyen, ő tette lehetővé, hogy a Krupp család visszanyerhesse vállalatait. Azt javasolta Kruppéknek, hogy hozzák létre a Krupp Alapítványt, a Ford Alapítvány mintájára. John McCloy alapító tagja volt a Bilderberg Csoportnak és később maga is a New York-i Council on Foreign Relations elnöki székébe került. Az Egyesült Európa Amerikai Bizottságának az elnöke pedig az a William Donovan tábornok lett, aki az amerikai hírszerzést, az OSS-t irányította. A Bizottság élén pedig helyettese Allen Dulles állt, aki ugyancsak a CFR egyik vezető személyisége, s később pedig a CIA igazgatója lett.

Az 1957-ben elfogadott ún. „Római Szerződés” hozta létre a Közös Piacot, amelynek a koncepcióját a Bilderberg Csoport tanácskozásain dolgozták ki. A Bilderberg Csoport egyébként a hollandiai Arnhem melletti Oosterbeek Bilderberg nevű szállodájáról kapta a nevét. Ennek a szállodának Bernhard herceg volt a tulajdonosa, aki 1976-ig irányította a Csoport tevékenységét. Ebben az évben azonban lemondásra kényszerült a Lockheed repülőgépgyártó világcég megvesztegetési botránya miatt.

A Bilderberg tanácskozásokat ma is a legnagyobb titokban szervezik, és tartják meg. Időpontjuk és a tanácskozás helyei is állandóan változnak. Ezt biztonsági okokkal magyarázzák. A tanácskozások résztvevői a pénzüligarchia, az ipar, a kormányzatok, a kulturális és tudományos élet, a tömegtájékoztatás, valamint a szakszervezetek vezetőiből állnak. Az egyes kormányok tagjai nem mint hivatalos állami képviselők vesznek részt. A tanácskozások biztonságáért annak az országnak a kormánya felel, amelynek területén éppen megtartják a rendezvényt. A kormányok gondoskodnak a szükséges katonaságról, a titkosszolgálat közreműködéséről, mozgósítják az országos- és helyi rendőri szerveket, továbbá biztosítják a szabad mozgást a magántestőröknek. A Bilderberg tanácskozásra érkezők - noha magánszemélyként érkeznek - nincsenek alávetve a vámvizsgálatnak, nem kell vízummal rendelkezniük, s nem is kell jelentést tenniük a tanácskozásokon való részvételükről. Kívülállók meg sem közelíthetik a tanácskozás színhelyét. A résztvevők maguk hozzák szakácsaikat, pincéereiket, testőreiket és egyéb kiszolgáló személyzetüket. Az eddigi Bilderberg tanácskozásokon számos uralkodó, király és királynő, magas rangú arisztokrata, kancellárok, miniszterelnökök, nagykövetek, külügyminiszterek, Wall Street-i és City of London-i bankárok, a legnagyobb világlapok és elektro-

nikus tömegtájékoztatási intézmények képviselői, gazdag nagyiparosok és tekintélyes tudósok vettek részt. A mindenre kiterjedő titkolódzás ellenére - néhány erre szakosodott újságírónak köszönhetően - mégiscsak kiszivárogtak bizonyos információk szinte valamennyi tanácskozásról. S ezek azok az információk, amelyekről a világ közvéleménye tudomást szerezhetett.

A háttérhatalom működésének egyik legfőbb szabálya a mindenre kiterjedő szigorú titoktartás. Ezért a Bilderberg Csoport titkossága is működésének fontos és lényeges eleme. A legnagyobb lapok és tömegtájékoztatási intézmények vezetői maguk gondoskodnak arról, hogy az irányításuk alatt álló lapok munkatársai a Bilderberg tanácskozásokkal ne foglalkozzanak és vele kapcsolatos híreket ne közöljenek. Ez felveti azt a kérdést, hogyha a Bilderberg tanácskozásokon csupán jó szándékú témákat, programokat vitatnak meg, amelyek a világ sorsát kívánják jobbra fordítani, akkor mire való ez a nagy titkolódzás, mi az, amit ennyire szigorúan el kell rejteni a közvélemény elől.

A résztvevők körében fontos megkülönböztetni az állandó meghívottakat azoktól, akiket egy-egy alkalomra hívnak meg. Az egy-két alkalomra meghívottak rendszerint olyan szakértők, akiknek a véleményére kíváncsiak a tanácskozás érdemi résztvevői. Az egyik ilyen résztvevő **Marshall McLuhan** média-szakértő rendkívül csalogódottan nyilatkozott egy 1969-ben, Dániában tartott tanácskozásról. Ugyanakkor **Denis Healey**, brit politikus pedig élete legértékesebb tanácskozásainak tartotta a Bilderberg találkozót. Joseph Retinger titkára, **John Pomian**, jegyezte meg a meghívásokkal kapcsolatosan, hogy „Az első három-négy évben a legfontosabb résztvevők kiválasztása volt a legkényesebb és legnehezebb feladat. Ez különösen a politikusok vonatkozásában igaz. Nem volt könnyű a legmagasabb hivatalok viselőit rávenni, hogy eljöjjenek. Retinger nagy és különleges képességekről tett tanúbizonyságot, amikor rátalált azokra a személyekre, akik néhány éven belül majd a legmagasabb hivatalokba kerülnek. Ma már nagyon kevés olyan vezető személyiség van a különböző kormányokban az Atlanti-óceán mindkét oldalán, akik ne vettek volna részt legalább egy Bilderberg tanácskozáson”.

Már említettük, hogy a Bilderberg tanácskozásokon a cél konszenzus, vagyis egyetértés elérése a megvitatott kérdésekben. Formális határozathozatalra és szavazásra nem kerül sor, de a tanácskozás hivatalban lévő résztvevőitől elvárják, hogy az elfogadott álláspontnak megfelelő döntéseket hozzanak saját posztjukon, és a konszenzust átültessék a gyakorlatba. Noha számos kutató elutasítja, hogy egy csoportot tagjainak az életútja alapján minősítsenek, ezt a módszert mégsem lehet teljesen félre tenni. Ugyanis ha egy csoport tagjairól kimutatható, hogy résztvevőit pénzügyi, vállalati kapcsolatok kötik össze, hogy családi rokonságban állnak, ezt a körülményt nem lehet mellőzni. Ha ehhez hozzávesszük, hogy az azonos titkos társaságokhoz, zárt klubokhoz, szabadkőműves páholyokhoz való tartozás még a családi vagy üzleti kapcsolatoknál is szorosabb kötelékeket jelentenek, akkor semmiféleképp nem fogadhatjuk el, hogy egy szervezet megítélésénél mellőzhető az azt alkotó egyének életútjának a kutatása.

Unilever és a Bilderberg Csoport

Már utaltunk rá, hogy Joseph Retinger kezdeményezte a Bilderberg tanácskozásokat, de kulcsszerepet játszott a Bilderberg Csoport tevékenységének a létrehozásában **Paul Rijkens**, az **Unilever** világcég elnöke is. Ezért célszerű röviden foglalkozni az Unilever szerepével. Ez a cég egyike a világ vezető multinacionális korporációinak, s Európa egyik legnagyobb vállalata. 1950-ben az Unilever igazgatói tanácsában megtalálhatóak voltak a Philipp's cég és a Rotterdam Bank vezetői. Az Unilever egyik sajátossága, hogy kétnemzetiségű, vagyis angol-holland transznacionális cég. Az angol és a holland részesedés 50-50%-ban oszlik meg. Ez a

tulajdoni elrendezés nagyon hasznosnak bizonyult a háború idején, mert könnyedén lehetett a vállalati tevékenységet Hollandiából átirányítani az Egyesült Királyságba. A Philipp's cégnek is hasonló tulajdoni szerkezete van. Egyik részének a központja Németországban, a másik pedig Amerikában található. Mindkettő nagy katonai megrendeléseket kapott a háború idején, mindkét oldalról. Az Unilever pénzügyi tanácsadói között van a nagy Wall street-i bank, a Lazard Freres, amely a világ leggazdagabb beruházó bankárdinasztiáinak a pénzügyeit is kezeli.

Az Unilever fő tanácsadója az a **David Mitrany** volt, aki a Chatham House szakértőjeként is működött. Mitrany kezdte alkalmazni a funkcionalizmus kifejezést, a nemzetek feletti integráció stratégiájával kapcsolatosan. Elképzelései szerint az egyes gazdasági szektorok nemzetköziesítése elengedhetetlen ahhoz, hogy a nemzetek feletti integráció megvalósulhasson és a nemzetállamok kiküszöbölhetőek legyenek. Ezért a II. Világháborút követően az Európai Unió három modellje rajzolódott ki. Az egyik volt a **funkcionalista** modell, a másik a **kormányközi** változat, s a harmadik a **föderációs** megoldás. Az 1960-as években a funkcionalisták az atlanti partnerség jelszavát hangoztatták. Az atlanti társas viszony az Egyesült Államok és Nyugat-Európa integrációját célozta a két térség érdekeinek a szinkronba hozásával.

A kutatók egyetértenek abban, hogy a Retinger és Bernhard herceg által előterjesztett kezdeményezés célja a háttérhatalom európai és amerikai szárnya közötti kapcsolat szorosabbra fűzése volt. Az első tanácskozás résztvevőinek a listáját **Retinger, Bernhard** herceg és **Rijkens** állította össze. Csak az európai NATO országok és Svédország képviselőit vették számításba. Az így összehívott csoportba belekerült a belga és az olasz miniszterelnök - **Paul van Zeeland** és **Alcide de Gasperi** -, Franciaországból a jobboldali miniszterelnök - **Antoine Pinay** és a szocialisták vezetője: **Guy Mollét**. A résztvevők között szerepeltek olyan diplomata, mint az olasz **Pietro Quaroni** és a görög **Pipinelis**. Németországot **Rudolf Miller** jogász és **Otto Wolf von Amerongen** nagyiparos, Dániát a külügyminiszter, Angliát pedig a Munkáspárt két vezetője: **Denis Healey** és **Hugh Gaitskell** képviselte; a konzervatív párt részéről **Robert Boothby**; az angol kormány részéről **Sir Oliver Franks** volt jelen.

Az Atlanti-óceán másik partjáról is igen tekintélyes személyiségeket hívtak meg: **George Ball**-t, a Lehman Brothers bankház fejét, az amerikai Külügyminisztérium korábbi magas rangú tisztségviselőjét, aki ebben a minőségében az atlanti partnerség egyik kialakítója volt. Később a Trilaterális Bizottságban is vezető szerepet játszott. Ball szorosan együttműködött Jean Monnet-val a Schumann-tervről folytatott tárgyalásokon.

A másik amerikai vendég **David Rockefeller**, a Chase Manhattan Bank akkori elnöke, a CFR egyik vezetője, az Amerikai Nemzetközi Kereskedelmi Kamara vezetőségi tagja és a Trilaterális Bizottság alapítója volt. David Rockefeller az, akit a háttérhatalom kutatói, többek között **Robert Gaylon Ross**, a „Who is who?” című munkájában (amely 1995-ben a texasi San Marcos-ban jelent meg) a háttérhatalom quasi-állama legfőbb vezetőjeként jelöl meg.

Meghívást kapott **Dean Rusk**, aki 1961-től 1969-ig az Egyesült Államok külügyminisztere, korábban - 1952-től 1960-ig - pedig a Rockefeller Alapítvány elnöke volt. Dean Rusk **John Foster Dulles**-t követte hivatalában. Dulles maga is szoros kapcsolatokat tartott fenn **Jean Monnet**-val, valamint **Dean Acheson**-nal, aki Truman elnök idején volt a külügyminiszter, s aki a Marshall-terv valódi szerzőjének tekinthető. Az első Bilderberg tanácskozáson, amely 1954 május 29-től 31-ig tartott, összesen 67-en vettek részt. Azóta a tanácskozások résztvevőinek létszáma némiképp növekedett, de az állandó bizottság létszáma változatlan maradt. **Joseph Retinger** 1960-ban meghalt, és a Bilderberg Csoport titkári tisztjét **E.H. van der Beugel** vette át, aki korábban a Marshall-terv hollandiai irodáját vezette, később pedig a K.L.M. légitársaság elnöke lett. De még ennél is magasabb rangja az, hogy International

Institute for Strategic Studies nevű kutatóintézet, „agytröszt” élére került. Amikor Bernhard herceg lemondásra kényszerült, akkor **Lord Home** - korábbi brit-miniszterelnök - lett az utóda.

A Bilderberg Csoport, mint már utaltunk rá, állítólag magánemberek privát találkozóit szervezi. A „magán” elnevezés azonban megtévesztő, mert csak annyiban tekinthető a találkozó privátnak, hogy titkos, vagyis nem tartozik a nagyvilágra és a közvélemény nem szerezhet róla tudomást. Amikor politikai vezetők azért gyűlnek össze, hogy vitáik során egyetértésre jussanak fontos kérdésekben a pénzügyi és gazdasági élet vezetőivel, a tömeg-tájékoztatás irányítóival, akkor ez a tanácskozás valójában nem nevezhető magánszemélyek privát ügyének. A háttérhatalom szolgálatában álló politikatudomány képviselői a pénz-oligarchia által finanszírozott lobbikat, nem-kormányzati-szervezeteket egyszerűen a polgárok magánkezdemenyezésének, ún. civil szerveződésnek neveznek. S ez azért megtévesztő, mert a „non-governmental-organisation” kifejezés azt jelenti, hogy az adott szerveződést nem az állam tartja el az adókból származó közpénzekből. Ennyiben ezek a szervezetek nem államilag finanszírozott kormányzati szervezetek. De az állampolgárok magán szerveződéseinek sem tekinthetők, mert az őket finanszírozó pénzoligarchia szolgálatában állnak. Az állampolgároknak azért nincsenek hatékony és valóban független civil szervezetei, mert az állampolgárok nem rendelkeznek az ilyen szervezetek fenntartására és hatékony működtetésére elegendő pénzügyi erőforrással. Ezek az ún. „magán szervezetek” végső soron mindig annak a szolgálatában állnak, aki működésüket finanszírozza. Ami a Bilderberg Csoport találkozóit illeti, még formálisan sem tekinthetők „non-governmental”, azaz nem közügyekkel foglalkozó tanácskozásnak. Ezt a megítélést csak alátámasztja az a körülmény, hogy a Bilderberg tanácskozás számos résztvevője hivatalos minőségben vett részt ezeken a tanácskozásokon és számláikat az adott kormány fizette ki. A brit Külügyminisztérium egy parlamenti megkeresésre azt a választ adta, hogy a nemzetközi szervezetekről vezetett nyilvántartásában nem találja semmi nyomát a Bilderberg Csoportnak. Később viszont kiderült, hogy mégis a londoni Külügyminisztérium fedezte a Bilderberg konferenciákon résztvevő brit küldöttek költségeit.

A Bilderberg Csoport tevékenységét elemző **Van der Pijl** szerint egy nagyhatalmú, titkos, nemzetközi irányítótestület helyett, a Bilderberg Csoport olyan környezetként szolgált, amely kedvezett az euró-atlanti együttműködés erősítése irányába tartó eszmecseréknek. A titkosság pedig azért volt nélkülözhetetlen, hogy lehetővé tegye az eltérések megfogalmazását, s nem azt célozta, hogy a körvonalazódott elképzeléseket távol tartsa a közvéleménytől. Ebben az értelemben a Bilderberg Csoport az atlanti egység megteremtésére irányuló új kezdeményezések kipróbálásának volt a terepe.

Van azonban arra is adat, hogy bizonyos alkalmakkor a Bilderberg Csoport a tényleges hatalmat gyakorolta. Egy német küldött, aki részt vett 1974-ben azon a tanácskozáson, amelyre az Edmond de Rotschild hotelban, Franciaországban hat hónappal az arab-izraeli háború után került sor, kijelentette: „Fél tucat nagy tudású embernek sikerült újra működőképesé tennie a világ pénzügyi rendszerét, (miután az OPEC megnégyszerezte a kőolaj árát), és ismét fontossá vált személyi kapcsolataink hálózatának szorosra fűzése. Ellen kellett állnunk az intézményesülésnek, a bonyolult bürokratikus eljárásoknak, új eljárások és bizottságok létrehozásának. Pozícióba kellett helyeznünk azokat a hivatalos testületeket, amelyek ratifikálják mindazt, amit már előre közösen előkészítettünk.”

A Bilderberg Csoport és a kőolaj árának felrobbantása

Érdekes közelebbről megismerkedni a kőolaj-árrobbanás - pontosabban **árrobbantás** - előzményeivel. Csak 1973 októberében vált világossá, hogy a globális főhatalmat gyakorló

nemzetközi pénzügyi közösség milyen célokat követett, amikor azt ajánlotta Nixon amerikai elnöknek, hogy szüntesse meg a dollár és az arany kapcsolatát, azaz a dollár legyen a Federal Reserve elnevezésű magánkartell által kibocsátott teljesen fedezetlen papírpénz. Az aranyalap megszüntetése a City of London-ban és a New York-i Wall Streeten működő pénzügyi központok alaposan átgondolt, közös stratégiai lépése volt. Nixon döntését követően a nemzetközi pénzügyi közösség szakértői olyan terven dolgoztak, amely a fedezetlen papírpénzzé vált dollárt, mint világpénzt, ismét megszilárdítja. A dollárnak a II. Világháborút követő első igazán nagy meggyengülése felforrósította a hangulatot. 1973. májusában a világ pénzügyi és politikai vezetőiből álló csoport - 84 tekintélyes személyiség - találkozóra gyűlt össze egy Stockholm közelében lévő kis szigeten, amelyet Saltsjöbaden-nek hívnak. Ez a sziget a híres svéd bankárdinasztia, a Wallenberg család tulajdona. Részt vett a tanácskozáson a Bernhard herceg által irányított **Bilderberg Csoport**. Az egyik amerikai küldött ismertette azt a forgatókönyvet, amelynek értelmében az OPEC, vagyis a Kőolaj Exportáló Országok Szervezete, majd a négyszeresére fogja emelni a kőolaj árát. A Bilderberg Csoport saltsjöbaden-i tanácskozását nem azért hívták össze, hogy ezt a 400%-os áremelés megakadályozzák. Ellenkezőleg, a résztvevő tekintélyes politikusok és pénzemberek a kőolaj-áremelés által kiváltott sokk következményeire készültek fel. Megvitatták azt a tervet, hogy a várható hatalmas mennyiségű olajdollárt miként lehet a legcélszerűbb módon fogadni és befektetni. Henry Kissinger, aki ebben az időben az amerikai elnök nemzetbiztonsági tanácsadója volt, előadásában a „Petrodollar-Recycling”, azaz a felemelt olajárból befolyó dollár milliárdok visszaáramoltatásáról beszélt.

A résztvevők között ott volt **Robert O. Anderson**, az Atlantic Richfield olajvállalat egyik vezetője; **Lord Greenhill**, a British Petroleum felügyelőbizottságának elnöke; **Sir Erich Roll**, a S.G. Warburg bankház egyik vezetője, az EURO-kötvények egyik megalkotója; ott volt továbbá **George Ball**, a Lehman Brothers beruházási bankház képviselője. Jelen volt **David Rockefeller**, a New York-i Chase Manhattan Bank vezetője; valamint **Zbigniew Brzezinski**, aki később Carter elnök nemzetbiztonsági tanácsadója lett, de már ekkor ő állt a megszerveződött Trilaterális Bizottság élén. Olaszországot **Gianni Agnelli**, Németországot pedig **Otto Wolf von Amerongen** képviselte. Amerikai részről azonban Kissinger játszotta a főszerepet. 1973. májusában Saltsjöbaden-ben a Bilderberg Csoport óriási csapást mért az értékelőállító reálgazdaságra, és a gazdasági növekedésre. A legfőbb cél az volt, hogy a pénzrendszert a magántulajdonként irányító nemzetközi pénzügyi közösség hatalmi elsőségét megszilárdítsa, mert ennek a hatalmát megingatta a dollár 100%-os fedezetlen papírpénzzé való átalakítása. A nemesfém fedezet megszüntetése lehetővé tette a FED tulajdonosai számára a dollár korlátlan mennyiségben történő előállítását, s így kedvezett a nemzetközi pénzpiacokon folyó spekulációs tranzakcióknak, ugyanakkor azzal a hátránnyal járt, hogy meggyengült a dollár, mint világvaluta.

Ezért a nemzetközi pénzügyi közösség olyan tervet dolgozott ki, amely nemcsak biztosítja a dollár feletti ellenőrzését, de egyben szavatolja azt is, hogy változatlanul ez a fedezetlen papírpénz legyen az elsőrendű világvaluta. E célból nyúltak az „olajfegyverhez”. Tervük mai szemmel nézve igen egyszerű volt. Egy globális olajembargónak világszinten drasztikusan csökkentenie kell a kőolajellátást. A hiány következtében a kőolaj világpiaci ára drámaian emelkedni fog. Mivel az amerikai olajvállalatok 1945 óta szilárdan kezükben tartották a világpiacot, ezért az volt a gyakorlat, hogy a kőolajért a nemzetközi kereskedelembe csak dollárral lehetett fizetni. Ha a kőolaj ára a négyszeresére emelkedik, akkor ez rendkívül meg fogja növelni a dollár, mint világpénz utáni keresletet. A nagyarányú kereslet viszont meg fogja szilárdítani ennek a megingott - fedezetlen papírpénzzé vált - valutának az értékét. Miután pedig a dollár előállítása nem függ a fedezetül rendelkezésre álló arany mennyiségétől, ezért

azok, akik a Federal Reserve System-et a saját tulajdonukként birtokolják, korlátlan mennyiségben tudnak dollárt előállítani s most már globálisan forgalomba hozni.

A világtörténelemben eddig még soha nem fordult elő, hogy emberek egy szűk csoportja ilyen mélyrehatóan avatkozhatott be a világgazdaságba és az emberiség egészének az életébe. A londoni és New York-i központú nemzetközi pénzügyi közösség most megtehetette, hogy saját gazdasága és hatalma megszilárdítása érdekében bevesse az olajfegyvert. A Bilderberg Csoport 1973. májusában meghozott döntésének a végrehajtásáért nagyrészt Kissinger volt a felelős, aki azért, hogy feladatát hatékonyabban tudja elvégezni - a háttérhatalom akaratából - 1973 szeptemberében az Egyesült Államok külügyminisztere lett. Ekkor egyszemélyben látta el a nemzetbiztonsági főtanácsadó és a külügyminiszter tisztségét. 1973. október 6-án, amikor Izraelben a Yom-Kippur-t, az Engesztelés Napját ünnepelték, egyiptomi és szíriai támadás indult a zsidó állam ellen. Az állandóan bíráló tömegtájékoztatási médiumok arról tájékoztattak, hogy ez az ún. Yom-Kippur háború számos szerencsétlen hiba és téves számítás következménye volt, illetve azért robbant ki, mert egyes arab országok katonailag összeesküdtek Izrael ellen. Az októberi háborúhoz vezető események azonban a Londonban, New Yorkban és Washingtonban kidolgozott, Saltsjöbaden-ben pedig jóváhagyott stratégiára vezethetők vissza. Fontos szerepet játszottak azok a titkos diplomáciai műveletek, amelyeknek a szálait Henry Kissinger tartotta kézben.

Kissinger különlegesen meghitt viszonyt tartott fenn Izrael washingtoni nagykövetével Schimca Dinitz-cel, akinek döntő befolyása volt az izraeli külpolitikára. De Kissinger az egyiptomi és a szíriai kormánnyal is szoros kapcsolatban állt. Az amerikai külügyminiszter és nemzetbiztonsági tanácsadó fő módszere ebben az időben az ún. „inga-diplomácia” volt. S ezzel elérte, hogy a másik részéről érkező válaszokat mindkét oldalon a megfelelő módon értékeljék és magyarázzák. Így Kissingernek sikerült elérnie, hogy a saltsjöbaden-i döntést átültesse a gyakorlatba, kitörjön a háború, s nyomában életbe léptessék a Bilderberg Csoport által elhatározott olajembargót. Nemzetbiztonsági tanácsadóként Kissinger rendszeresen megkapta az amerikai titkosszolgálatok jelentéseit a szembenálló felek mozgósításairól, valamint a támadó erők felvonulásáról. Kissinger hozzájutott ezekhez az információkhoz az arab kormányzati forrásokból is. Az arab kormányok figyelmeztetni akarták az Egyesült Államokat a növekvő háborús veszélyre. Hogy a Fehér Házba befutott értesülésekből végül is mit továbbítottak Tel-Aviv-ba, vagy az arab kormányokhoz, azt egyedül Kissinger döntötte el, aki ebben az időben a titkosszolgálatok felett is gyakorolta a teljhatalmú ellenőrzést. Kissinger „inga-diplomáciájának” forгатókönyvét Washingtonban írták, s ez pontosan követte azt az irányvonalat, amit viszont alig hat hónappal korábban a saltsjöbaden-i Bilderberg tanácskozáson fektettek le. Az olajembargóért természetesen az olajtermelő arab országoké lett a felelősség, a benzinhiányért és a drágulásért „a gonosz arab sejkeknek” kellett vállalniuk a nép haragját. A szálakat a háttérből húzogatók rejtve maradtak ezúttal is, és a politikai élet látható világában eljátszották a megkárosítottak szerepét.

Az olajár-emelkedés fokozatosan ment végbe. Az olajembargó következtében először 70%-kal emelkedett a nyersolaj ára, de a következő menetben már elérte az áremelkedés a 400%-os szintet, vagyis pontosan azt a négyszeres világpiaci árat, amit a Bilderberg Csoport Saltsjöbaden-ben elhatározott. Hogy miért éppen négyszeresére kellett az olajárat fölemelni, annak egyik oka az volt, hogy az angol-amerikai olajmultik több százmillió dollárt fektettek be az északi-tengeri olaj kitermelésébe, s ez a vállalkozásuk veszteséges lett volna, ha az olajár megmarad a korábbi szinten vagy nem emelkedik a négyszeresére. 1973. október 16-án az OPEC országok bécsi találkozásán a hordónkénti olajár 3 dollár 1 centről 5 dollár 15 centre emelkedett. Ugyanezen a napon bejelentették az olajembargót az Egyesült Államokkal és Hollandiával szemben. Hollandia azért játszott kulcsszerepet, mert ennek az országnak a

kikötőin keresztül érkezett az olaj az európai kontinensre. Az embargó bejelentésére ürügyül azt hozták fel, hogy ez a két ország a Yom-Kippur háborúban Izraelt támogatta. Másnap Szaúd-Arábia, Kuvait, Irak, Líbia, Abu-Dhabi, Katar és Algéria elhatározta, hogy termelését a szeptemberi szinthez képest további 5%-kal csökkenti. Minden soron következő hónapban további 5%-kal kívánták mérsékelni a kitermelést, egészen addig az időpontig, amíg Izrael nem vonul vissza valamennyi 1967-ben megszállt arab területről. Ebben a kritikus időben kezdett kibontakozni a Watergate-botrány, amely megbénította Nixon elnököt, s így gyakorlatilag a Fehér Ház és a kormány irányítása átkerült Kissinger hatáskörébe. Miközben tehát a saltsjöbaden-i döntést pontról pontra végrehajtották, a világ legfontosabb hatalmának élén ténylegesen az a Kissinger állt, aki a Bilderberg Csoport tagjaként előterjesztette a petrodollár milliárdok befektetésére vonatkozó elképzeléseket.

A nemzetközi pénzügyi közösség azt is elérte, hogy más valutáért, azaz német márkáért, francia frankért, japán jenért ne lehessen kőolajat vásárolni, hanem kizárólag a tulajdonában lévő Federal Reserve System által előállított fedezetlen papírpénzért, a FED-dollárért. A Federal Reserve, amely az Egyesült Államok központi bankjának szerepét látja el 100%-ig magántulajdonban áll, s 8 magánbank kartelljének tekinthető. Már utaltunk rá: ez a nagyhatalmú magánkartell az aranyalap megszüntetésével ahhoz a lehetőséghez jutott, hogy korlátlan mennyiségben állítson elő olyan pénzt, FED-dollárt, amely egyben a legfontosabb deviza is. Amikor a petrodollárok milliárdjai kezdtek befolyjni a nemzetközi pénzülgarchia bankjaiba, a sürgető feladat ezeknek a pénzeknek a kihelyezése volt. Ezért ebben az időszakban - 1973 és 1979 között - rendkívül könnyű volt viszonylag alacsony kamatozású - 5-6%-os kamattal - dollárhitelekhez jutni. Amikor a pénzülgarchia sikeresen végrehajtotta fedezetlen dollárjának „olajalapra” helyezését és kölcsön formájában való szétterítését, akkor a kamatláb felemelése került napirendre. Először 1979 nyarán a nemzetközi pénzülg világ londoni központjában emelték a háromszorosára a LIBOR-t (London Interbanking Offered Rate, a londoni bankközi kamatlábat) s lett 6% helyett 18%-os a kamatláb, majd ugyanezen év decemberében a Federal Reserve akkori elnöke, Paul Volcker, emelte ugyancsak a háromszorosára a központi banki alapkamatot. Ez azt jelentette, hogy a hitelt felvevő országok adóssága egy csapásra a háromszorosára emelkedett az adósságszolgálati terhek viselése, a kamatfizetés és a törlesztés szempontjából. Ami Magyarországot illeti: a nemzetközi pénzülg szinte ránk kényszerített 1 milliárd dollár kölcsönt, felesleges petro-dollárjaiból. Amikor aztán 1979-ben háromszorosára emelkedett a kamatláb, Magyarország már csak úgy tudta törleszteni adósságait, hogy újabb és újabb hitelek vett föl a kamatok törlesztésére. Az így felvett milliárdok nem is érkeztek az országba, hanem a kölcsönző pénzülgintézeteknél maradtak. A magyar társadalom 1989-ig megfizetett a nemzetközi pénzülgáknak az 1 milliárd dollár kölcsönért 11 milliárd dollár kamatot, s az adóssága mégis a nulláról 20 milliárd dollárra növekedett 1989-ig.

A Bilderberg Csoport és az Európai Közösség

Visszatérve a háttérhatalom által irányított történelemhez, 1957. március 25-én írták alá az olasz fővárosban a Római Szerződést, amely létrehozta a Közös Piacot. Ez később Európai Gazdasági Közösségé alakult. Ennek az elődje az Európai Szén- és Acélközösség volt, amely viszont a Schuman-terven alapult. Ha egybevetjük az időpontokat, akkor azt látjuk, hogy az európai integrálódási folyamat csomópontjai időben egybeesnek az első öt Bilderberg konferenciával. Az első, mint már említettük, a hollandiai **Oosterbeek**-ben volt 1954. májusában. A következő a franciaországi **Barbisonban**, 1955. márciusában. A harmadik a bajorországi **Garmisch**-ban; a negyedik pedig a dániai **Fredensborgban** 1956-ban. Az ötödik Bilderberg tanácskozássra az Egyesült Államok Georgia államában fekvő **St. Simon's Island**-

on került sor. A háttérhatalom e titkos tanácskozásainak döntő szerepe volt abban, hogy fokról fokra leküzdjék az integrációval szembeni ellenállást és közömbösítsék az Európai Védelmi Közösség 1954-es kudarcát, valamint azt a sokkhatást, amelyet az 1956-os magyar forradalom szovjet részről történő durva elnyomása és a szuezi angol-francia-izraeli beavatkozás gyakorolt a nyugati világra.

Az európai egyesítési terv szerves részét képezte egyfajta protekcionizmus, de ezt is sikerült a háttérhatalomnak leküzdenie és alárendelnie az amerikai liberalizáció hegemoniájának. Ebben fontos szerepet játszottak a Bilderberg tanácskozásokon részt vevő amerikai küldöttek. **Jean Monnet**, aki 1978-ban megjelent emlékirataiban sem Retingerről, sem a Bilderberg Csoportról nem tesz említést, nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy mindkettőnek milyen fontos szerepe volt abban, hogy az ő programja megvalósításra kerülhetett. Monnet mindenekelőtt nemzetközi pénzügyes volt, s kiterjedt kapcsolatokkal rendelkezett az Atlanti-óceán mindkét partján. Közelebbi barátjának mondhatta az amerikai hatalmi struktúra minden kulcsfiguráját, de kapcsolatainak központjában a Lazard Freres és a Goldmann Sachs beruházási bankházak vonzásába tartozó pénzügyesek tartoztak. Monnet jobbkeze **Pierre Uri**, a Lehman Brothers európai igazgatója volt. Amikor Monnet lemondott az Európai Szén- és Acélközösség irányításáról, hogy átvegye az Akcióbizottság az Európai Egyesült Államokért nevű testület vezetését (1955-ben), akkor munkatársa **Max Kohnstamm** lett a helyettese, aki korábban a holland királynő titkára volt. Kohnstamm később a Trilaterális Bizottság végrehajtó bizottságába is bekerült. A Bilderberg Csoporthoz tartozott két fontos francia politikus, **Guy Mollet** és **Antoine Pinay** is.

Egy ilyen írás keretében természetesen nem vállalkozhatunk minden személyi kapcsolat és összefüggés bemutatására, de erre nincs is szükség. Csupán azt kívánjuk hangsúlyozni, hogy a titkos és politikai felelősséggel nem tartozó szervezetek és kapcsolatrendszerek milyen fontos szerepet játszottak az európai integrálódási folyamat egészében, az ezt irányító gazdasági és politikai elit életében. Az egyik ilyen alig ismert csoport az **Európai Nagyiparosok Kerekasztala**, amelyről jóformán alig jelent meg tudósítás a nemzetközi sajtóban, pedig ez a kislétszámú szervezet érvényesítette a legnagyobb és leghatalmasabb multinacionális korporációk érdekeit. Ez a csoport döntő szerepet játszott abban, hogy **Jacques Delors** az 1980-as évek közepén az **Európai Bizottság** élére kerülhetett. Delors 1984. őszén Brüsszelben találkozott egy sor magas rangú tisztségviselővel és nagyiparossal, akiket Max Kohnstamm hívott meg tanácskozásra. Monnet 1979-ben bekövetkezett halála után belső munkatársa, Kohnstamm vált az európai integráció ügyének fő gyámolítójává. Kohnstamm azt tanácsolta Delors-nak, hogy a belső piac létrehozásának adjon elsőbbséget, s olyan menetrendet dolgozzon ki e cél elérésére, amely átível két hivatali időszakot. A európai nagyiparosoknak ez a kerekasztala (**European Round-table of Industrialists - ERT**) biztosítja a szervezeti folyamatosságot az ötvenes évek és napjaink időszaka között. Az ERT tagjai közt megtalálhatóak a nagy nemzetközi vállalatok legfelsőbb vezetői. A pénzügyi és gazdasági életnek ezek a képviselői olyan befolyásosak, hogy több kutató is állítja: döntéseiket az Európai Bizottság engedelmesen végrehajtja. Így például az ERT tagjai döntöttek azokról a nagyszabású tervekről, amelyek kezdeményezték a La Manche Csatorna alatti alagút megépítését. Az ERT tagjaihoz tartozik Dekker a Philips-től, Agnelli a Fiat-tól, Gyllenhammer a Volvo-tól és Denys Henderson az ICI-től.

A háttérhatalom működésének az elemzését rendkívül megnehezíti az, hogy az elmúlt két évtizedben a kutatók kevés empirikus bizonyítékkal és kellően bizonyított ténnyel rendelkeztek a hatalom szervezeti felépítéséről és működéséről. Az empirikus kutatásnak ez a gyengesége lehetővé teszi, hogy a kutatók állításait egyszerű címkézéssel „összeesküvés” elméletnek minősítsék és érdemi elemzés nélkül félretolják. A hatalomról általánosságban - elvont módon

- viszonylag könnyen lehet vitázni, mert a vita résztvevőinek nem kell cáfolhatatlan bizonyítékokkal alátámasztaniuk állításaikat. A hatalomról való véleményalkotáshoz gyakran a feltételezések és spekulációk is elegendőnek látszanak. Különösen ez a helyzet akkor, ha egy olyan szigorúan titkolódzó testületnek a tevékenységét kell felmérni, mint amilyen a Bilderberg Csoport. Az I. Világháborút követően például nagy vita folyt arról, hogy kik között zajlott a nagy világegés. Az egyik álláspont szerint a háború az államok között folyt, de a kapitalizmuson belüli versengés nem szükségszerűen esik egybe egyes államok területeivel, különösen akkor nem, ha transznacionális - államok feletti - korporációk dominálják a gazdasági életet. Ha pedig ez így van, akkor ma is lehetséges, hogy az igazi konfliktus nem az Egyesült Államok és Nyugat-Európa között van, hanem az Egyesült Államokon és az Európai Unión belül.

Egy másik lehetséges felosztás szerint a konfliktus egyrészt az Egyesült Államok és Nyugat-Európa, másrészt a kívül maradt államok között húzódik. Lenin és követői az I. Világháborút imperialisták közti ellentétekre vezették vissza. Ez az elmélet azonban pontosan arra nem adott magyarázatot, hogy mi a helyzet a nemzetközi vállalatbirodalmakkal, amelyek átlépnek az államok határain.

Kautsky az ultra-imperializmus fogalmát vezette be. Abból a feltevésből indult ki, hogy az egymással versengő kapitalista érdekek bizonyos körülmények között egyesülhetnek egy viszonylag egységes és hegemon blokká. A globális szintű egységesülés elgondolása - a homogén globalizáció - ma irreálisnak tűnik az iszlám világ és Kína kulturális, gazdasági és katonai különállása miatt. Egyes szerzők szerint viszont éppen a kamatkapitalista hegemon blokk kialakulása az az újdonság, amit az elmúlt ötven év során sikerült elérni a világ Egyesült Államok által - pontosabban a nemzetközi pénzügyi közösség által - dominált részében.

Kik érdekeltek a Bilderberg Csoport kutatásában?

A Bilderberg Csoport tevékenységére vonatkozó első kutatások feltárták ennek a testületnek a fontos szerepét az euró-atlanti kapitalizmus hatalmi struktúrájában. Az első kutatók csaknem kivétel nélkül marxisták és baloldali beállítottságú tudósok voltak az Egyesült Államokban. Ma az a helyzet, hogy a háttérhatalom szervezeti rendszerének és működésének a kutatását csaknem teljesen átvette az Egyesült Államokban a kutatóknak az a csoportja, akiknek a tagjait a hivatalos tudományosság jobboldalinak vagy szélsőségesnek minősíti. Ezek a „szélsőségesnek” minősített kutatók, például Anthony Sutton, Lyndon La Rouche, Spool, G. Edward Griffin, Gary Allen, Jim Marrs és mások bár sokat feltártak e háttérhatalom működéséről, mégis adósak e bonyolult jelenség kemény bizonyítékokra támaszkodó elemzésével. Ha egy főáramlathoz tartozó történész belekezd e kérdésnek a kutatásába, szembe kell néznie a mellőzéssel és esetleg állása elvesztésével. Azt, hogy a baloldal ma már nagyrészt mellőzi a háttérhatalom kutatását csak azzal a hipotézissel magyarázhatjuk, hogy a baloldal is kötődik a háttérhatalomhoz, és ez a kötődése akadályozza abban, hogy a háttérhatalom számára kellemetlen tényeket feltárja.

Diszkréció, bizalom és titoktartás

Már utaltunk rá, hogy ezzel a három kulcsszóval lehet jellemezni a Bilderberg Csoportban tömörült elit tevékenységét. Immáron közel ötven éve a politikusok, a pénzemberek és a világcégek kiemelkedő vezetői magántalálkozókon vitatják meg a világ ügyeit és erről érdemben nem tájékoztatják a kívülállókat. A találkozók előtt és után nem tartanak sajtóértekezletet, nem tesznek közzé a megvitatott témákat érdemben ismertető sajtóközleményeket. Ezért az Európai Parlament, mint láttuk, felszólította az Európai Unió kormányának a szerepét betöltő Európai Bizottságot, hogy ismerje el: titokban elkötelezte magát a Bilderberg Csoportnak, amelynek az ajánlásait kötelező utasításként végrehajtja. Már többször említettük, hogy a Bilderberg Csoport tevékenységét a **Bilderberg Steering Committee (Irányító Bizottság)** szervezi meg. A Steering Committee az, amelyik kiválasztja és meghívja a tanácskozás résztvevőit, valamint eldönti, hogy milyen kérdések kerüljenek a legnagyobb titoktartás mellett megvitatásra. A Bilderberg Csoport tevékenységének bírálói a világközvélemény megvetésének és lenézésének tekintik ezt a fajta eljárást. Mások hangsúlyozzák, hogy egy politikai felelősséggel nem tartozó magáncsoport, amely vezető beosztású törvényhozókból, kormánytagokból, európai uniós főmegbízottakból, amerikai szenátorokból, bankelnökökből, pénzmágnásokból, világcégek irányítóiból áll, határozza meg titokban a világ népeinek a jövőjét és írja elő a megválasztott és politikai felelősséggel tartozó kormányoknak, hogy milyen döntéseket hozzanak. Ma már ismert tény, hogy az elmúlt évtizedekben a végső döntéseket a legfontosabb politikai, pénzügyi és gazdasági kérdésekben ez a testület hozta, illetve hagyta jóvá.

A Bilderberg Csoport tagjai, ha nekik szegezük a kérdést elismerik, hogy nem érdekli őket a közvélemény és a titoktartás mindennél fontosabb a számukra. A tanácskozásról készült rövid és semmitmondó jegyzőkönyvek nem tartalmazzák a vitában résztvevők neveit s csupán nemzeti hovatarozásukat jelölik meg. A vitaindítókat tartó előadók neveit azonban a belső használatú iratokon feltüntetik. Már a legelső Bilderberg tanácskozáson készült egy szigorúan bizalmas jegyzőkönyv, amelyben ez olvasható: „Mindeztideig nem szenteltek kellő figyelmet a nemzetközi feladatok hosszútávú megtervezésének, amely messzebb menne, mint a nap-nap utáni válságok kezelése. Ha megéri az idő, akkor a világ ügyeire vonatkozó elképzeléseinket a közvélemény elő fogjuk tární.” Ezt az idézetet **Robert Eringer**, „The Global Manipulators - The Bilderberg Group / The Trilateral Commission” (A világ manipulátorai - A Bilderberg Csoport és a Trilaterális Bizottság) című, 1980-ban megjelent könyvéből vettük. Ez egyike azoknak a kellően dokumentált írásoknak, amelyek bizonyítják, hogy a Bilderberg Csoport kezdettől fogva az Egyesült Európa létrehozását tekintette egyik fő feladatának. Ma azok a kutatók is, akik lenézően beszélnek az ún. összeesküvés elmélet híveiről, elismerik, hogy ezen elmélet híveinek sikerült számos - immáron tényekkel is alátámasztott - információt összegyűjteniük a szigorúan titokban tartott Bilderberg tanácskozásokról.

1999-ben a portugáliai **Sintra-ban** megtartott Bilderberg tanácskozáson 111 befolyásos személy vett részt és vitatta meg a koszovói kérdést; az Egyesült Államok belső helyzetét; a genetika legújabb felfedezéseinek a következményeit; a nemzetközi pénzrendszer újjászervezését; a legutóbbi világ gazdasági események gazdasági és politikai következményeit; a NATO jövőjét; az információs technika és a gazdaság összefüggéseit; Oroszország külpolitikai helyzetét; az Európában kormányra került „rózsaszín” szocdemek tevékenységét és több más aktuális kérdést. A Bilderberg tanácskozások történetében először fordult elő, hogy kellő mennyiségű információ szivárgott ki, s a közvélemény némi betekintést nyerhetett a világ urainak titkos tanácskozásaiba. Ennek eredményeként az érdeklődők most már elolvashatnak több mint hatvan idézetet az interneten a Bilderberg tanácskozáson résztvevők gondolataiból. A tanácskozás elnöke, **Henry Kissinger**, a balkáni helyzettel kapcsolatban kijelentette, hogy

„a NATO abba a veszélyes helyzetbe került, hogy helyettesítenie kell az egykori ottomán birodalmat és a Habsburg birodalmat egy sor állandó protektorátus esetében.” A tanácskozás irányát megadó vitaindítókat **Richards C. Holbrooke** - az Egyesült Államok akkori ENSZ-nagykövete, **James D. Wolfenshon** - a Világbank elnöke, **Stanley Fisher** - a Nemzetközi Valutaalap elnöke, **Bill Richardson** - akkori amerikai energiaügyi miniszter, **Kenneth Clarke** - a brit Alsóház tagja és **Peter Mandelshon** - a brit miniszterelnök közeli munkatársa, valamint több szenátor, **Carl Bildt** - korábbi svéd miniszterelnök és több nagy korporáció vezetője tartotta. A kicsempézett titkos jegyzőkönyvekben számos részlet meg van jelölve, hogy „nem szabad idézni vagy rájuk hivatkozni”; ilyen volt például az, amelyik a csecsen kérdéssel foglalkozik, illetve az, amelyik Jugoszlávia jövőjével. Több újságíró is állítja, de mi eddig erre nem találtunk bizonyítékot, hogy a NATO jugoszláviai beavatkozására vonatkozó döntést is eredetileg a Bilderberg Csoport hozta volna meg.

A sintrai Penha Longa Parkhotelben jelen volt a görög külügyminiszter-helyettes, **Beatrix** holland királynő és a holland védelmi miniszter, ott volt **David Oddson** - izlandi kormányfő, valamint a portugál kormány és törvényhozás több vezető képviselője. Svédországot az ipari miniszter, **Clinton** amerikai elnököt pedig személyi tanácsadója - **Vernon E. Jordan** képviselte. Részt vett a találkozón **David Rockefeller** is, akit a háttérhatalom kutatói eme transznacionális hálózat legfőbb vezetőjének tekintenek. Ausztriából a korábbi kancellár - **Franz Vranitzky**, a frankfurti Európai Központi Banktól pedig **Otmar Issing** és **Tommaso Padoa-Schioppa** érkezett. Az Európai Unió kormányának szerepét betöltő Bizottságtól pedig **Erki Liikannen** és **Maio Monti** volt jelen. Az Európai Unió 27 tagú bizottságától 1998 és 1999-ben 7 főmegbízott vett részt egy vagy két Bilderberg találkozón. A Bilderberg Csoportot irányító állandó testületnek pedig tagja **Romano Prodi**, az EU Bizottság elnöke (az Európai Unió kormányának az elnöke), valamint **Fritz Bolkenstein**, **Pedro Solbes Mira**, **Günter Verheugen** és **Antonio Vittorino**. Részt vett a sintrai tanácskozáson **Ritt Bjerregaard** dán szociáldemokrata politikus, aki korábban Dániát képviselte az Európai Unió Bizottságában.

A Bilderberg tanácskozások bírálói elfogadhatatlannak tartják, hogy amikor az Európai Bizottság tevékenységét illetően a nyíltságot és áttekinthetőséget hangsúlyozzák, a Bizottság tagjai - akik az Európai Unió minisztereinek számítanak - részt vesznek ezeken a Bilderberg találkozókön, ahol nemcsak a résztvevők személyi biztonságát védik, de ahol a megvitatásra kerülő kérdések titokban tartása felett is a vendéglátó állam egész biztonsági apparátusa őrködik. Ezek a tanácskozások egyértelműen politikai jelentőségűek és a megvitatott témák az Európai Unió lakosságát közelről érintik. Ennek ellenére a tanácskozáson résztvevő brüsszeli bizottsági tagok nem tájékoztatják az őket megválasztó, delegáló uniós polgárokat arról, hogy miről volt szó, s milyen kérdésekben jutottak egyetértésre. E bírálatok arra kényszerítették az Unió brüsszeli kormányának tagjait, hogy ismerjék el: függő viszonyban vannak a Bilderberg Csoporttal s, hogy annak álláspontját a saját döntéseikben figyelembe veszik.

A Bilderberg tanácskozások védelmezői azt hangsúlyozzák, hogy pozitívnak tekinthető, ha sok befolyásos, nagyhatalmú nemzetközi személyiség rendszeresen találkozik, hogy megvitassa korunk legfontosabb kérdéseit. **De még a védelmezők is elismerik, hogy az a fajta rendkívül szigorú titoktartás, amely ezeket a tanácskozásokat körül veszi, semmivel nem indokolható és ellentmond a demokrácia alapelveinek. Ugyanis egy ilyen önjelölt csoport megkerüli a demokratikusan megválasztott, és politikai felelősséggel tartozó testületeket, s ezzel valójában aláássa a demokráciába vetett bizalmat. Már említettük, hogy mind Bill Clinton, mind Tony Blair részt vett korábbi Bilderberg tanácskozásokon, s Henry Kissinger pedig csaknem az összesen, amióta ez a titkos csoport létrejött. Már 1977-ben a londoni Times a gazdagok klikkjének nevezte a Bilderberg Csoportot, amelyben a gazdaságilag és politikailag leghatalmasabb és legbefolyásosabb nyugati személyiségek titokban megtervezik azokat az eseményeket, amelyek aztán „egészen véletlenül” be is**

következnek. A **Financial Times** pedig ironikusan állapította meg, hogy ha nem összeesküvők egyfajta csoportja, akkor a Bilderberg elit úgy tevékenykedik, mintha egy összeesküvő csoport jó utánzata lenne.

E bíráló vélemények elvezettek ahhoz, hogy az Európai Unió egyik tagja a Zöld párthoz tartozó **Patricia MacKenna** 2000. március 30-án kérdést intézett az Európai Bizottsághoz, **Solbes Mira** brüsszeli főmegbízott ügyében. Az interpelláló szerint: Solbes Mira főmegbízott nem csak az Európai Bizottság, de a Trilaterális Bizottság irányító testületének is a tagja. A nyíltság és a függetlenség követelményeivel nem összeegyeztethető, hogy az Európai Unió kormányának egy tagja ilyen konzervatív, magán természetű politikai csoport tevékenységében is részt vegyen. A képviselő azt kívánta elérni, hogy az Európai Bizottság tiltsa meg tagjainak, hogy ilyen titkos magántalálkozókon vegyenek részt a brüsszeli Bizottság tagjai. Végül azt is tudni akarta a képviselő, hogy az ilyen tanácskozásokon való részvételnek a költségeit közpénzekből viselik-e?

A legkülönbözőbb irányzathoz tartozó kutatók egybehangzó véleménye szerint a Bilderberg tanácskozásokra csak olyan politikusokat hívnak meg, akiknek a háttérhatalom iránti lojalitásához nem fér kétség. A Bilderberg tanácskozások célja szorosra fűzni Európa és Észak-Amerika hasonlóan gondolkodó, befolyásos elitjeinek tevékenységét, hogy a világállam és a világkormányzat létrehozása érdekében minél hatékonyabban lehessen felhasználni a nemzetközi pénzrendszert, a hitelezést és a kamatszabályozást. A szépen hangzó cél természetesen az örök béke és jólét létrehozása a Földön a globális társadalom kialakításával. Ehhez világkormányra van szükség, az egyes nemzeti közösségek és kultúrák belső átalakítására; a család, a házasság, a közösségi élet, a munka, a házához való viszony újraszabályozására, még hozzá olyan szocializáció keretében, amely lehetővé teszi a kétpólusú társadalom létrehozását. Kétpólusú az a társadalom, amelyben a hatalom a pénzligarchia és az őt kiszolgáló politikai elit kezében van, s mindenki más: vagy tőle függő bérből és fizetésből élő alkalmazott, vagy segélyezésre szoruló eltartott. A két pólus egyike tehát a hatalmi elit, míg a másik póluson található mindenki más, aki a hatalmi elitől függ. E cél érdekében fel kell számolni a független anyagi bázissal rendelkező, s ezért önálló akaratképzésre képes középosztályt. Nemzetközi szinten ez az önálló érdekérvényesítésre képes szuverén nemzetállamoknak az átalakítását és felszámolását jelenti. A cél az, hogy a központosított globális unió olyan gazdasági régiókkal álljon szemben, amelyeknek nincs szuverenitásuk, és ezért nem tudnak ellenállni sem pénzügyileg, sem gazdaságilag, sem politikailag, sem katonailag a világkormányzat központosított hatalmának. Ebben az államban már méreteinél fogva sem érvényesülhet az alulról jövő demokratikus ellenőrzés. Ennek irányító politikai elitjét a háttérhatalom birtokosa - a nemzetközi pénzügyi közösség - választja ki, és helyezi pozícióba. A szuverenitás és hatalom nélküli nemzetállam maradványok pedig kulturális közösségekké alakulnak át, amelyek autonómiával rendelkeznek és gondoskodnak az adott nemzeti közösség öngazgatásáról.

A „Pinay Kör”

Talán még az erősen titkolódzó Bilderberg Csoportnál is rejtőzködőbb a „Pinay Cercle”, amelyet egy atlanticista, jobboldali szervezetnek tartanak, s amely nyugalmazott hírszerzőkből, katonatisztekből és politikusokból áll, akik azért szövetkeztek, hogy megfelelő kormányzati változásokat érjenek el. A Bilderberg Csoport tevékenységének időszaka, amelybe az 1970-es évek is beletartoznak, a politikai feszültségek, a katonai államcsínyekről való folyamatos híresztelések korszaka volt a nyugati demokráciákban. Ebben az időszakban a brit kormány élén **Harold Wilson** állt, a svéd miniszterelnök **Olof Palme**, az Egyesült Államok elnöke **Jimmy Carter**, Franciaországé pedig **Francois Mitterand** volt. Ebben az

időben derült fény az olaszországi „Propaganda Duó” és az amerikai CIA szerteágazó titkos tevékenységére. Az 1980-as évek már a destabilizáció nemzetközileg koordinált végrehajtásának az időszakát jelentik. Ebben már vezető szerepet játszott a brit kormány élén **Margaret Thatcher**, a „Vaslady” és az a Ronald Reagan, aki amerikai elnökként felvállalta a Stratégiai Védelmi Kezdeményezés programját, amelyet a „csillagok háborújának” becéztek. Ez a két évtized egyben a kvázi-hivatalos titkos csoportok terjedésének az időszaka, amelyek globális méretekben hajtottak végre propaganda és más titkos tevékenységet. Ezen árnyékban meghúzódó szervezetek közé tartozott a „**Pinay Cercle**” (**Pinay Kör**), amit **Antoine Pinay** egykori francia miniszterelnökről neveztek el. Az egyszerűen csak „Le Cercle”-nek nevezett társaság még titkolódzóbb, mint a testvérszervezetének tartott, és ugyancsak erősen titkolódzó Bilderberg Csoport, amely mint már láttuk: a láthatatlan háttérhatalom hálózatának színpalán mögött működő egyik fontos koordináló intézménye. Mindkét csoport hasonló tagsággal rendelkezik és gyakran a vezető személyek is ugyanazok, így többek között: Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski és David Rockefeller. A nemzetközi háttérhatalom hálózatának ez a három fontos tagja részt vesz a „Trilateral Commission” (Háromoldalú Bizottság), a Council on Foreign Relations (CFR - Külkapcsolatok Tanácsa), valamint brit testvérszervezete a „Chatham House”-ként is ismert, The Royal Institute of International Affairs (Királyi Külügyi Intézet) irányításában.

A francia Antoine Pinay rendkívül befolyásos volt az Atlanti-óceán mindkét partján. Szoros kapcsolatban állott Nixonnal, aki Eisenhower elnök mellett 8 éven át volt alelnök, majd pedig maga is elnök lett 1968-tól 1974-ig. Pinay részt vett a Bilderberg Csoport előkészítő találkozásánál 1952. májusában. 1969-ben Pinay, **Jean Violet**-val, a francia hírszerzőszolgálat, az SDECE munkatársával, valamint **Habsburg Ottóval** hozta létre a „Le Cercle”-t és titokban toborozni kezdte tagjai sorába a legbefolyásosabb személyiségeket. Az volt a cél, hogy Európa politikai légkörét fokozatosan jobboldali irányba befolyásolják titkosan finanszírozott propagandakampány segítségével. E cél érdekében egy privát hírszerző-szolgálatot hoztak létre, amely együttműködve a fennálló hivatalos nyugati hírszolgálatokkal tevékenykedik. Egyes kutatók, így például **Stephen Dorrell** úgy vélik, hogy a „Le Cercle”-nek szoros kapcsolata volt a „**Gladio**” hálózattal. A **Gladio** titkos szervezet volt, amelynek akkor kellett volna aktivizálnia, ha a kommunisták átvették volna Európában a hatalmat és ez ellen egy hosszan elhúzódó gerillaháborút kellett volna folytatni. A **Gladio** a NATO európai főparancsnokságának az irányítása alatt, az ötvenes években létesült és soraiban számos egykori befolyásos náci is megtalálható volt.

A „Le Cercle”, amely titokban ma is működik, számos vonatkozásban különbözik testvérintézetétől a Bilderberg Csoporttól. Ez utóbbi fontos összekötőkapocs, amelynek célja biztosítani a háttérhatalom befolyását a legális és formális intézményekre, s amely a világpolitika legfontosabb témáival foglalkozik, és gondosan elkerüli a kényelmetlen, „direkt” akciókat. A „Le Cercle”-nek viszont sok konkrét üggyhez köze volt, és ma is köze lehet. Tagságának nagyobb része egykori hírszerzőkből tevődött össze, valamint magas rangú katonatisztek, politikusok, bankárok és az uralkodó elit vezető személyiségeiből. A „Le Cercle” egészen addig ismeretlen volt, amíg nem került elő 1500 belső dokumentuma. A „Time Out Magazine” 1975-ben a Konfliktuskutató Intézetől jutott ezekhez az anyagokhoz. Ebben az időben a Konfliktuskutató Intézetet a CIA egyik fontos embere, **Brian Crozier** vezette, aki egyben a Cercle elnöke volt. Crozier részt vett egy másik titkos akciócsoportnak a tevékenységében is, amit egyszerűen „**The 61**” - „**a Hatvanegynek**” neveztek. A nyugat-német hírszerző-szolgálat részéről **Hans von Machtenburg** (ez egy álnév) vett részt a „Hatvanegyek” munkájában és összekötőként tevékenykedett Crozier, valamint **Hans Langemann** között. Ez utóbbi a bajor állambiztonsági szolgálat vezetőjeként később több konspirációt is leleplezett. Langemann egyik 1979-ben napvilágra került leleplezése szerint

összeesküvés eredményeként jött létre kormányváltás Angliában, Németországban pedig a fordulat a korlátlan szabadkereskedelem irányába.

1979. november 8-án Langemann titkos memorandumban fordult a bonni államminiszterhez, amelyben megállapítja, hogy Crozier a CIA-nak dolgozik, és szoros kapcsolatokat ápol az összes fontos nyugati biztonsági és hírszerző szolgálattal. Langemann jelentéseiben nem csak a hírszerző és biztonsági ügynökségek tevékenységével foglalkozik, de tájékoztat a titkos pénzügyi tranzakciók politikai céljairól is. E célok közé tartozik olyan nemzetközi kampányok finanszírozása, amelyek lejáratják az ellenségesnek tekintendő személyeket, illetve eseményeket. Cél továbbá olyan magánhírszerző szolgáltatnak a létrehozása, amely gondosan kiválasztott szempontok szerint végzi tevékenységét. Ennek a privát hírszerző szolgáltatnak jól álcázott kirendeltségei működnek Londonban, Washingtonban, Párizsban, Münchenben és Madridban, melyeket egy központ koordinál. A „Pinay Cercle” és elnöke, Crozier a politikai akciók egész stratégiáját dolgozta ki, amelyről nemcsak a nyugati hírszerző szervezeteknek volt tudomásuk, hanem olyan vezető politikusoknak is, mint Margaret Thatcher és Ronald Reagan. Önéletrajzi írásában Crozier maga is beszámol a Fehér Házban tett gyakori látogatásairól. 1980-ban még Kaliforniába is elrepült, hogy tájékoztassa az elnökjelölt Reagan-t az irányítása alatt álló hálózat tevékenységéről, s felajánlja szolgálatait arra az esetre, ha megválasztják elnöknek. Crozier szoros kapcsolatban állt **Villiam Casey**-vel, Reagan kampányfőnökével, aki később a CIA élére került.

A „Pinay Cercle”-t bensőséges kapcsolat fűzte a „Heritage Foundation”-hoz, a Konfliktus-kutató Intézethez, a Szabadság Társasághoz, a Bilderberg Csoporthoz, Rómában működő „Propaganda Duó”-”P-2” szabadkőműves szervezethez, az Opus Deihez, a Moon vezette Unification Church nevű egyházhoz és más szervezetekhez. Ezek közül többet a CIA alapjaiból finanszíroznak. A „Cercle” tagjai sorában megtaláljuk **Nicholas Elliott**-ot, a brit hírszerzés, az MI6 főnökét; **William Colbey**-t, a CIA egykori igazgatóját; **Botta** ezredest, a svájci katonai hírszerzés egyik vezetőjét; **Franz Joseph Strauss**, bajor politikust, aki korábban a nyugat-német kormány védelmi minisztere is volt, és aki mindvégig a bajor keresztényszocialista unió élén állt, s hosszú időn keresztül Bajorország miniszterelnöke volt. A tagok között volt **Alfredo Sanchez Bella**, a spanyol titkosszolgálatból, akit szoros kapcsolatok fűttek az Opus Deihez. Ugyancsak szerepelt a tagok között **Giulio Andreotti**, egykori olasz miniszterelnök, a Propaganda Duo tagja és a maffia bizalmasa, valamint a portugál **Antonio de Spínola** tábornok és **Silva Munoz**, Franco egykori minisztere, az Opus Dei egyik vezetője. A „Pinay Cercle” tagja volt **Monsignore Brunello** vatikáni prelátus és **Stefano della Chiaie**, a Propaganda Duó és az olasz titkosszolgálat egyik vezetője. Ez a lista korántsem teljes. A konkrét személyek megnevezésével azt kívántuk szemléltetni, hogy a Pinay Cercle esetében igen tekintélyes intézménnyel állunk szemben.

A Pinay Cercle azonban nem tudta minden célját keresztül vinni. Egyik ilyen célkitűzése volt, hogy Franz Josef Strauss legyen a Német Szövetségi Köztársaság kancellárja. A bajor politikus azonban vereséget szenvedett, s egyes szerzők szerint ez annak tudható be, hogy a nyugat-német biztonsági szolgálatok nem támogatták ambícióit. A Pinay Cercle-nek azonban számos programját sikerült megvalósítania. A Cercle 1980. június végén Zürichben tartott tanácskozást, ahol megvitatták, mi módon lehetne az elnökségre pályázó Reagan megválasztását elősegíteni a háttérhatalom által akkor már ejtett Jimmy Carterral szemben. Elliott jelentése szerint e cél elérése érdekében felvették a kapcsolatot George Bush-sal is ebben az időben.

1975 táján meglepően sok kormány ellen lépett fel nyugaton a saját hírszerző-szolgálat. Azt rótták fel a tűz alá vett kormányoknak, hogy radikálisan balos politikát folytatnak.

A Pinay Cercle egyik célpontja feltehetően **Olof Palme** svéd miniszterelnök lehetett. 1987-ben az egyik vezető svéd napilap, a Dagens Nyheter, szenzációs történetről tudósított. E szerint a svéd hírszerzőszolgálat, a SAPO, hármasszervezet belekeveredett a Palme miniszterelnök ellen végrehajtott merényletbe. A Pinay Cercle ellenezte Palme Szovjetunióval folytatott enyhülési politikáját. Egyes vezetői attól is tarthattak: a svéd kormányfő rájött arra, milyen nagyarányú fegyverkereskedelmet folytat a háttérhatalom Iránnal.

Egyes kutatók ugyancsak a Pinay Cercle kezét látják az 1973-ban végrehajtott belgiumi államcsínyben. Ezt csendőrtisztek és jobboldali csoportok tervezték. A tekintélyes francia Le Monde 1978-ban arról tájékoztatta olvasóit, hogy a Pinay Cercle aktivistái, valamint a francia titkosszolgálat vezetője **Alexandre de Marenches** olyan terrorista és dezinformációs kampányba kezdett, amelynek az volt a célja, hogy megakadályozzák **Francois Mitterand** elnökké választását 1974-ben. A Cercle elsősorban Európában fejtett ki tevékenységet, de Észak-Amerikában is aktív volt. A Washingtoni Konfliktuskutató Intézet 1975-ben kezdte meg tevékenységét **George Ball** elnökségével. George Ball, aki korábban a nagyhatalmú wall street-i beruházó bankházat, a Lehman Brothers-t irányította, 1961-től 1966-ig amerikai külügyminiszter-helyettes is volt. George Ball részt vett a Trilateral Commission (Háromoldalú Bizottság) és a Bilderberg Csoport állandó testületében, egyben a New York-i Council on Foreign Relations-nek (Külforgatások Tanácsának) az egyik vezetője is volt. A washingtoni Konfliktuskutató Intézet irányító testületében pedig Zbigniew Brzezinski játszott fontos szerepet.

Egyelőre még nehéz felmérni, hogy a Bilderberg Csoport és a Pinay Cercle együttesen milyen szerepet játszott abban, hogy az 1980-as években a politikai jobboldal előretört a nyugati vezető államaiban. Ezt a fordulatot csupán véletlennek tekinteni nem lehet. Kétségtelen, hogy a két szervezet befolyása nagyrészt annak tudható be, hogy irányítói szoros kapcsolatot tartottak fenn a vezető nyugati hírszerző szolgálatokkal és biztonsági szervezetekkel. **Carroll Quigley** kutatásai nyomán a Bilderberg Csoportot és a Pinay Cercle-t mi is azon nagyhatalmú hálózat részének tekintjük, amelynek a koordináló intézményei a New York-i CFR és a londoni RIIA.

Már az eddigiekből is kiderült, hogy a Bilderberg Csoport esetében olyan tekintélyes és befolyásos emberek testületéről van szó, amelyre nagyon is ráillik C. Wright **Mills** meghatározása a hatalmi elitéről. Az amerikai szociológus szerint a hatalmi elit olyan emberek csoportja, amelyet egybe köt a közös érdek és világszemlélet, valamint az a gyakorlat, hogy a színpadok mögött - biztonságos helyzetből - hozzák meg a világ sorsát befolyásoló döntéseiket. Tény, hogy a Bilderberg Csoport tagjai valamennyi fontos nyugati állam pénzügyi, korporációs és politikai elitjét képviselik. Sorakban megtalálhatók a vezető bankárok, iparmágnások, politikusok, közéleti személyiségek, a nagy multinacionális cégek irányítói. Évi találkozóikat a legnagyobb titokban, különböző helyeken tartják. Vitézről az elektronikus és a nyomtatott sajtó nem számol be és informálisan kialakított döntéseik ismeretlenek maradnak. Az uralkodó elit ma is tagadja, hogy bármilyen színpadok mögötti szervezett magánhatalom létezne, és úgy állítja be, hogy ilyen hálózat csak az összeesküvés elmélet követőinek képzelet-dús fantáziájában létezik.

Az amerikai fővárosban, a Capitolium közvetlen közelében működő „Liberty Lobby”, amely magát hazafiasság, követezetesen konzervatív politikai nyomásgyakorló csoportként határozza meg, az általa megjelentetett publikációkban a Bilderberg Csoportot a pénzvagyonnal rendelkezők olyan szervezetének tekinti, amelynek célja az új világrend kialakítása és egy központi irányított világkormányzat létrehozása. A „Liberty Lobby” kiadványaiban azt hangsúlyozza, hogy a nemzetközi pénzügyi oligarchiának ez a világuralmi törekvése visszavezethető egészen a bajorországi illuminátusokig. Ezt a titkos mozgalmat

1776-ban Adam Weishaupt, az ingolstadt-i Jezsuita Egyetem fiatal egyházi tanára alapította. Az illuminátusok az elit uralmát hirdették meg és számos vonatkozásban Platón nézeteit vallották. A ma működő hálózat egyik megalapítója, **John Ruskin**, az Oxfordi Egyetem tanára az 1870-es években összefoglalta és modernizálta az illuminátusok tanításait. A már említett **Carroll Quigley**, a Georgetown-i Egyetem nagytekintélyű professzora főművében, a „Tragedy and Hope”-ban (a Tragédia és remény-ben) leírja, hogy Ruskin úgy beszélt oxfordi diákjaihoz, mint privilegizált uralkodó osztály tagjaihoz. Kifejtette nekik, hogy ők olyan nagyszerű nevelési, esztétikai és jogi tradíciónak a birtokosai, amely felöleli az emberi jogokat és politikai szabadságjogokat, a tisztességet és az önfegyelmet. Ezt az értékes hagyományt nem lehet megőrizni és átörökíteni, sőt nem is méltó erre, hacsak nem terjesztik ki az akkor a világ egyik vezető államának számító Anglia valamennyi társadalmi rétegére, és az egész világra globális szinten.

Cecile Rhodes, aki John Ruskin-nak a tanítványa volt, elhatározta, hogy megvalósítja a tanára által hirdetett eszméket. Lord Rothschild támogatásával Cecile Rhodes az akkor angol gyarmatosított Dél-Afrika gyémánt- és aranybányáinak a legfőbb tulajdonosa lett. A City of London pénzemberei segítségével monopolizálni tudta Dél-Afrika gyémánttermelését és a tulajdonában lévő De Beers Consolidated Mines a gyémánttermelés és forgalmazás piacvezető vállalatává nőtte ki magát. Az 1890-es évek közepén személyes jövedelme meghaladta az évi egymillió fontot, amelyet az aggleány Rhodes teljes egészében arra költött, hogy Ruskin szellemében létrehozza az angolul beszélő népek világ-föderációját, és a brit világbirodalmat tegye meg az új világrend központjának. E cél érdekében Rhodes, Ruskin más tanítványaival együtt, 1881-ben létrehozott egy titkos társaságot: ez a főleg egykori cambridge-i diákokra támaszkodó társaság később átalakult a „Round Table Group”-á (Kerekasztal Csoporttá), amely az 1920-as években „Cliveden Set”-ként volt ismert. Quigley professzor szerint a „Cliveden Set” Rhodes halála után is hozzájutott hatalmas vagyonához. Ennek kezelője Alfred Milner volt, a későbbi Lord Milner, aki mindent elkövetett, hogy végrehajtsa Cecile Rhodes végrendeletét és megvalósítsa Ruskin elképzeléseit. Milner a századfordulón nyolc éven át Dél-Afrika főkormányzója volt és munkatársait főleg oxfordi diákokból toborozta. Segítségükkel számos fontos kormányzati pozíciót is a befolyása alá vont és nemcsak a nemzetközi pénzügyekben, de a brit birodalom irányításában is fontos szerepet játszott egészen 1939-ig. A Milner körül csoportosuló Ruskin-követők alakították meg 1909 és 1913 között a Kerekasztal csoportokat a brit világbirodalom különböző részein és az Egyesült Államokban. 1919-ben, amikor már folytak Párizsban az I. világháborút lezáró béketárgyalások, a francia főváros Majestic Hotel nevű szállodájában összeültek tanácskozássra a brit és az amerikai Kerekasztal csoportok képviselői. Ezen a tanácskozáson határozták el, hogy létrehozzák a két testvérintézményt, az amerikai Council on Foreign Relations-t New Yorkban, és a brit Royal Institute of International Affairs-t Londonban.

Carroll Quigley az 1966-ban megjelent „Tragedy and Hope”-ban részletesen megírja, hogy az önálló hatalommá szerveződött pénzügyi és kereskedelmi tőke 1914-et megelőzően miként befolyásolta a világesemények alakulását. Mivel Quigley kutathatta a legbefolyásosabb pénzdinasztiák magánarchívumait, így adatokkal támaszthatta alá, hogy a nemzetközi bankárok olyan magánkézben lévő pénzügyi rendszert kívánnak létrehozni, melynek a segítségével irányítani tudják a világ pénzügyi-gazdasági életét, a világkereskedelmet és egyben befolyásukat ki tudják terjeszteni a politikai élet ellenőrzésére is. Ezek a megállapításai kellemetlenül érintették a nemzetközi pénzügyi közösség vezető beruházó bankárait, s ezért megnehezteltek az egyébként köztük tartozó és céljaikat támogató Carroll Quigley-re. Könyvét kivonták a forgalomból, és kliséit is megsemmisítették, hogy újabb kiadásra ne kerülhessen sor. Ennek ellenére a „Tragedy and Hope” - a szerző akarata ellenére - az összeesküvés elmélet jobboldali és baloldali hirdetőinek egyik legfontosabb kézikönyvévé

vált, amelyre egyre többet hivatkoztak és hivatkoznak a mai napig is. Quigley, aki meg volt róla győződve, hogy a világ tragédiáját az okozza, ha nem követi a nemzetközi pénzügyi közösség által kijelölt utat, és aki azt tekintette reménynek, ha a világ népei önként követik a pénzügyi közösséget (innen van könyvének címe: Tragédia és Remény); nos Quigley a leghatározottabban elutasította a radikális jobboldal összeesküvési elméleteit. Ugyanakkor azt is kifejtette, hogy bárki, aki ezzel a témával foglalkozik, az leküzdhetetlen akadályokba ütközik. A Georgetown Egyetem professzora a saját példáját hozta fel ennek alátámasztására, mert történészi és egyetemi tanári karrierjét csaknem teljesen derékba törte az a mintegy húsz oldal, amit a Kerekasztal Csoport tevékenységének szentelt könyvében. Carroll Quigley 1977-ben elhunyt és tudományos hagyatékában számos dokumentum maradt, amely bizonyítja: sokkal többet tudott a Kerekasztal csoportok tevékenységéről, mint amennyit könyvében publikált.

A Bilderberg Csoport tehát tulajdonképpen a Ruskin, Rhodes és Milner-féle Kerekasztal csoportok egyik utódszervezete. A Bilderberg Csoport tevékenységének egyik kutatója: **Robert Eringer** szeretett volna hivatalos álláspontot is hallani a Bilderberg Csoport tevékenységéről, ezért írt mintegy húsz ország követségének, és tájékoztatást kért tőlük. A húsz közül hárman válaszoltak. A svéd levél szerint tekintélyes svéd üzletemberek magánszemélyeként vesznek részt a Bilderberg Csoport tevékenységében. Svéd politikusok is vendégként előfordulnak a találkozókön, de hivatalos svéd álláspont a csoport tevékenységével kapcsolatosan nem ismeretes. Válaszolt a kanadai követség is. Ennek lényege az, hogy az ottawa-i kormánynak nincs álláspontja a Bilderberg Csoporttal kapcsolatosan. Telefonon való érdeklődésre a Holland Nagykövetség csupán annyit mondott, hogy keveset tudnak a Bilderberg Csoportról, de tevékenységének célja „világunk élhetőbbé tétele”. Minthogy az Egyesült Államok egykori elnöke, Gerald Ford, is kapcsolatba került a Bilderberg Csoporttal, Eringer őt is megkereste. Ezt a választ kapta: „A konferenciának nem célja, hogy programja titkos legyen, de a szabad és nyílt vita megkönnyítése érdekében nem vezetnek jegyzőkönyveket a találkozókön.” Eringer később kiderítette, hogy valójában készülnek jegyzőkönyvek a tanácskozásokról, de ezek szigorúan titkosnak vannak minősítve. Hasonló kitérő válaszokat adtak más kiemelkedő személyiségek. Így David Rockefeller, Henry Kissinger és a Bilderberg Csoport többi tekintélyes tagja is. Mindezt annak az alátámasztására említettük, hogy hivatalos részről még ma sem óhajtanak semmilyen tájékoztatást adni a Bilderberg Csoport létezéséről és tevékenységéről.

A hatalmi elit és hálózata

Az Egyesült Államokban hivatalosan nincs öröklődő arisztokrácia, de valójában létezik egy zárt hatalmi elit, amely egyformán irányítja a pénzügyi és gazdasági életet, valamint a politikai szférát. A társadalmi élet vezető pozícióit egy viszonylag szűk körhöz tartozó csoport tölti be. Az egyik kormányzatban védelmi miniszter, a másikban ugyanez a személy a Világbank élén áll. Általános jelenség, hogy a nagy korporációk vezető menedzserei rendszerint magas kormányzati pozíciókat is betöltenek. Ugyanez a helyzet az őket kiszolgáló szakapparátussal is. Amikor a Republikánus Párté a Fehér Ház, a háttérhatalom köztársasági színekben működő szakértői kerülnek az államigazgatás vezető pozícióiba. A demokrata színekben működő szakértők elfoglalják a pénzügyi, gazdasági élet irányító helyeit, illetve a számukra létrehozott szellemi műhelyek: think tank-ek jól fizetett állásait töltik be. Amikor a Demokrata Párté a Fehér Ház, akkor a helyzet megfordul. A köztársaságiak ilyenkor átveszik az irányítást a bankokban és a korporációkban, valamint a különböző tudományos kutatóintézetekben, s átadják a demokratáknak a kormányzatban betöltött vezető tisztségeket.

Visszatérve a Pinay Cercle szerepére: még sokáig nem fogjuk tudni pontosan felmérni, hogy a Bilderberg Csoporttal együtt ténylegesen milyen szerepet játszott Európa pénzügyi, gazdasági és politikai átalakításában. Ugyanezt az észak-amerikai kontinens államaival kapcsolatban is elmondhatjuk. Kétségtelen, hogy az 1980-as évek jelentős fordulatot hoztak Európa, különösen annak keleti része vonatkozásában. Ugyanakkor azt is hangsúlyozni kell, hogy Nyugat-Európa demokratikus államaiban is alapvető változások zajlottak le. Nagyfokú naivság lenne azt feltételezni, hogy ezek a mélyreható és igen gyorsan végbemenő változások spontán módon maguktól - szinte véletlenül - következtek be. Ha sikerülne még több konkrét adatot feltárni a kutatásnak a Bilderberg Csoport és a Pinay Cercle tevékenységéről, akkor valószínűleg azt is láthatnánk, hogy milyen szerepe volt ezekben az alapvető változásokban ennek a két informális háttérszervezetnek. A Pinay Cercle befolyása a Nyugat hírszerző és biztonsági szervezeteire bizonyosra vehető. Az is bizonyítottnak tekinthető, hogy mind a Bilderberg Csoport, mind a Pinay Cercle szoros kapcsolatban állt és áll a New York-i CFR-rel és a londoni RIIA-val, valamint a Trilaterális Bizottsággal.

Ez az írás csupán arra kívánta ráirányítani a figyelmet, hogy a képvisleti demokráciának milyen gyengeségei és korlátai vannak még a legfejlettebb nyugati demokráciákban is. A fokozatosan demokráciává - demokratikus formákat és eljárásokat használó diktatúrává - degenerálódó létező demokráciákban az informális, de nagyhatalmú háttérszervezetek hozzájárulnak a választott törvényhozások és kormányok mögé rejtőzve a legfontosabb döntéseket. E háttérszervezetek segítségével befolyásos emberek egy kis csoportja globális szinten képes manipulálni az úgynevezett szabad választásokat, azért, hogy azok az ő pénzügyi és gazdasági érdekeit érvényesítő politikai törekvéseket szolgálják. Aki utal ennek a háttérhatalomnak a létezésére, azt érdemi vita nélkül ma is félresöprik azzal, hogy az úgynevezett összeesküvés elmélet híve. Összeesküvés pedig - legalábbis a hivatalos tudományosság szerint - a valóságban nincs, nem is lehet, s csupán hozzá nem értő amatőr kutatók és szélsőséges politikusok fantáziájában létezik. Miért? Nos érvekkel alátámasztott válasz erre a miéltre nincs.

A szovjet birodalom felbomlása ellenére sem a Bilderberg Csoport, sem a Pinay Cercle nem hagyta abba tevékenységét. 1990-ben, pl. Ománban, a Muscat-ban lévő Al Bustan Hotelban tanácskozott a Pinay Kör. Ezen a találkozón részt vett, többek között: Jonathan Aitken, a brit kormánynak a hadsereg ellátásával foglalkozó minisztere; Alan Clarke, védelmi miniszter; Qaboos sejk, Omán uralkodója; Norman Schwarzkopf amerikai tábornok, aki az Öböl-háború idején a szövetséges haderő főparancsnoka volt; Paul Channon, az amerikai kormány kereskedelem-ügyi minisztere; valamint a holland titkosszolgálat főnöke; egy francia tengernagy és több jelenleg is aktív szolgálatban lévő, magas rangú hírszerző és biztonsági tiszt. Aitken, Clark és Channon valamennyien érintve voltak az iraki fegyverszállításokban. Alan Clarke-kal kapcsolatban érdemes megemlíteni, hogy terjedelmes és sikeres naplójában többek között azt is megírta, hogy a Pinay Cercle-t a CIA finanszírozta.

Aki a felszín mögé tekintve fel akarja tárni a rejtett összefüggéseket, annak a Bilderberg Csoport és a Pinay Cercle tevékenységével kapcsolatban is keresnie kell, hogy mi volt és mi jelenleg is e két fontos szervezetnek a célja. A háttérhatalom mindig szorgalmazta az aktivista, szuverén nemzetállam szolgáltató állammá való átalakítását. Ez a minimalista kormányzást jelenti. Más szóval a pénzügyi, gazdasági és társadalmi tevékenység átengedését a pénzvagyontulajdonosok szervezett magánhatalma, és hálózata számára. Ezért a háttérhatalom képviselői és kiszolgálói mindig síkra szálltak a laissez faire, vagyis a liberális, majd neo-liberális gazdaságpolitikáért, a közérdeket szolgáló szabályozások és korlátozások megszüntetéséért. Arra hivatkoztak, hogy a piac működésébe az állam ne avatkozzon be. A valóságban azonban nincs a vállalkozási szabadságon és az egyenlő esélyeken nyugvó szabad verseny, vagyis igazi piaci helyzet. A „piac” szerepét a magánkézbe került pénzmonopólium és a

pénzligarchia tulajdonában lévő multinacionális korporációk töltik be. Ezt az erősen monopolizált pénzügyi és gazdasági helyzetet kívánja a háttérhatalom fenntartani, és kiszorítani a szervezett közhatalmat, az államot a közérdeket érvényesítő, szabályozó szerepköréből. Az elkövetkező évek, évtizedek fogják megmutatni, hogy ez a korlátaiktól megszabadított kamatkapitalista rendszer, amelyet a Bilderberg Csoport és a Pinay Kör által is képviselt szervezett magánhatalom - a nemzetközi pénzügyi közösség és integrált hatalmi elitje - hozott létre és működtet, milyen változásokhoz vezet Földünkön.

A globális válságkezelés

Hogyan készül a pénzoligarchia a pénzrendszer összeomlására?

Tekintélyes nyugati lapokban is egyre többet olvashatunk a nyugati világ pénzügyi rendszerének az ingatagságáról és a dollár válságáról. A Nemzetközi Valutaalap attól tart, hogy a világgazdaság lassulása jóval nagyobb, mint várták, és mint kívánatos lenne. Japán súlyosan eladósodott bankjai megbénítják a világ második legnagyobb gazdaságát. Az Európai Központi Bank vonakodik csökkenteni az alapkamatlábát. Ma nem a fejlődő országok veszélyeztetik a világ gazdasági növekedését, hanem a legfejlettebb ipari államokban kibontakozó válság. A legfejlettebb és a legszegényebb országokat is érintő problémák sokfélesége és terjedelme teszi különösen veszélyessé a jelenlegi helyzetet, mivel ezek a fennálló pénzügyi rendszer keretei között már nem megoldhatóak. 2001. április végéig az elsőszámú világpénz és tartalékvaluta szerepét is betöltő dollár még tartotta magát, noha az Egyesült Államok gazdaságának a növekedése a tavalyi év első negyedévéhez képest 5%-ról 2%-ra mérséklődött. A globális gazdasági lassulás következtében felgyorsult a tőke menekülése a kisebb és gyengébb gazdaságokból az amerikai gazdaságba. Ennek az Egyesült Államok egyelőre még a haszonélvezője, mivel számos pénzember és beruházó még mindig úgy véli, hogy Amerika a legbiztonságosabb hely, ez pedig eddig megakadályozta a dollár nagyarányú értékvesztését.

Májusban világossá vált, hogy 2001-ben az Egyesült Államok már nem lehet ugyanúgy a biztos menedékhely a nemzetközi pénztőke számára, mint ahogyan 1997-ben és 1998-ban volt. Az említett években még emelkedtek a részvényárak az amerikai értéktőzsdéken, az értékpapír-piac még fogadni tudta a menekülő milliárdokat, és ez ideiglenesen fenntartotta a növekedést, legalábbis a pénzügyi-spekulációs szférában. A pénztőke menekülésének a következményeit elsősorban Sao Paulo, Manila és hasonló városok lakói szenvedték meg. Ma viszont már az Egyesült Államok polgárai is több ezermilliárd dollárral szegényebbek a tőzsdei árak zuhanása következtében, mint három évvel ez előtt voltak. Az amerikai vállalatok most amerikaiak tízezreit bocsátják el. A központi bank szerepét betöltő Federal Reserve rövid időn belül ötször csökkentette az irányadó alapkamatlábát - legutóbb 2001. május 14-én -, amely most 2%-kal alacsonyabb, mint tavaly volt. Még sem sikerült elérnie a stagnáló amerikai gazdaság érezhető élénkülését. Ma már nincs olyan térsége a világnak, amely az ingatag pénzrendszer nyomán keletkező válságokat globálisan kivédhetné. Az Egyesült Államok külkereskedelmi mérlege krónikusan deficites, az állam eladósodása meghaladja a hatezer milliárd dollárt. Ehhez járul a nem állami szektor - az amerikai magángazdaság és az állampolgárok adóssága -, amely becslések szerint 14 ezermilliárd dollárra rúg. Így a kormányzat és a társadalom 20 ezermilliárd dollár adósságszolgálati terheit viseli a nemzetközi pénzkartellel, mint legfőbb hitelezővel szemben. A jelenlegi amerikai társadalomban megtakarítás gyakorlatilag nem létezik, az értékpapírokban és derivatívákban létező pénzvagyon pedig olyan buborékká fúvódott fel, amely bármikor kipukkadhat. Ami a világ második ipari hatalmát, Japánt illeti, gazdasági visszaesése tovább tart és ennek káros hatása máris érezhető hatását, különösen Ázsiában. A japán bankrendszert megbénítja az ezermilliárd dollárt - a nemzeti össztermék egynegyedét - meghaladó rossz tőkekihelyezés és behajthatatlan hitel. Mivel Japánban - a világon egyedülállóan - a kamatláb a nullára csökkent, így a monetáris politika eszközei sem vethetők be. Ami az Európai Uniót illeti a maastrichti megállapodás, a monetáris unió, és az euró bevezetése eddig nem hozott gazdasági fellendülést, és a munkanélküliség sem csökkent. A fejlett ipari államok számára most a legnagyobb kihívást a Bretton Woods-i megállapodások 1971-es felmondásával létrejött új

pénzrendszer összeomlásának a közvetlen veszélye jelenti. A jelenlegi - magánmonopóliumként működő - hitelpénzrendszer a benne működő kamat- és kamatoskamat mechanizmus következtében annyira kiegyensúlyozatlanná vált, hogy bármikor összeomolhat. Ez pedig beláthatatlan gazdasági, társadalmi és politikai következményekkel járhat.

Lyndon LaRouche - amerikai politikus és közgazdász - értékelve az idén hivatalba lépett Bush kormányzat első hatvan napját, az interneten is közvetített beszédében rámutatott, hogy a pénzügyi helyzet tovább romlott, és ez sürgős világszintű párbeszédet tesz szükségessé. A programba bekapcsolódó egyik ENSZ diplomata megkérdezte LaRouche-tól, hogy a Federal Reserve elnökének, Alan Greenspan-nek, a kamatláb csökkentési akciója vajon olyan irányban tett-lépésnek tekinthető-e, amely ugyanazzal az eredménnyel járhat, mint Franklin Roosevelttel radikális intézkedései, amikor az 1929-től 1933-ig tartó nagy gazdasági válságból igyekezett kivezetni az Egyesült Államokat. LaRouche Greenspan intézkedéseit elhibázottnak nevezte, hozzátéve:

„A protekcionista politikához való visszatérésre van szükség. A világ pénzügyi rendszere csődbe jutott. Ma az a fontos, hogy különválasszuk a reálgazdaságot a pénzügyi rendszertől. Ennek egyik módja a protekcionizmus, és az újraszabályozás, valamint olyan specifikus projektek finanszírozása, amelyek előre konkrétan meghatározott gazdasági eredményt céloznak meg. A hitelezést irányítani kell. Több hitelre van szükség, de a hiteleket a fizikai termelő szférába kell irányítani, amely jótékony hatással van a reálgazdaságra.” (EIR, March 30. 2001, 4. old.)

Aki nyomon követi a nemzetközi pénzviszonyok alakulását, az LaRouche-al egybehangzóan maga is kénytelen megállapítani, hogy a jelenlegi uzsoracivilizáció globális méretű pénzügyi válsága új, minőségileg különböző szakaszához érkezett. A nemzetközi pénzrendszer válsága annyira elmélyült, hogy az most már magában a világ gazdasági és pénzügyi központjában, az Egyesült Államokban is egyre jobban kibontakozik. A nemzetközi pénzrendszerben a hitelek, értékpapírok és derivatívák felhalmozott pénzügyi buborék eddig azért nem pukkadt ki, mert az Egyesült Államok, - amely a FED révén tetszés szerinti mennyiségben tudja a fedezetlen papírpénzt vált dollárrá kibocsátani - az exportáló országok utolsó menedékeként fel tudta venni áruikat és úgy ahogy működésben tudta tartani a világgazdaságot. A világ országainak gazdasági teljesítményét, árukat és szolgáltatásokat kell nyújtaniuk azért a közvetítő közegért, a fedezetlen papírpénzzé vált dollárért, amelyet az Egyesült Államok száz százalékosan magántulajdonban lévő központi bankja viszont korlátlan mennyiségben tud kibocsátani. A dollárkibocsátás magánmonopóliuma tette és teszi lehetővé Amerika - és az amerikai bankrendszer - számára a többi ország erőforrásainak a folyamatos elszívását a dollár segítségével. Ez a helyzet - vagyis a más népek munkájából való élés lehetősége - vezetett az amerikai ipar és mezőgazdaság nagyarányú leépüléséhez. Amerika, amely mindezekig „az exportőrök utolsó menedéke” volt, pontosan az amerikai ipar és mezőgazdaság nagyarányú leépülése miatt már nem képes ezt a funkciót ellátni. Ez dominóhatást válthat ki, amelyben a pénzrendszer szétesése már elkerülhetetlen, és számítani lehet arra, hogy a leolvadás nem várt sebességgel sújtja majd a nemzetközi pénzrendszer egészét.

Ez az új szakasz 1998. szeptemberében kezdődött, amikor szanálni kellett a Long Term Capital Management (Hosszútávú Tőke Menedzselés) fedezeti alapot, majd pedig 1999-ben a fizetéseképtelenné vált Brazíliát. A hiperinflációs folyamatot az a pénzügyi politika indította el, amelyet a pénzvilág első számú központjában, a City of London-ban dolgoztak ki, és az Egyesült Államok pedig elfogadott. A hiperinflációs zónába azért került bele a nemzetközi pénzrendszer, mert az esedékessé váló adósságszolgálati terhek továbbgörgetése már olyan hatalmas mennyiségű pénz, és pénzfunkciót betöltő más eszköz kibocsátását teszi szükségessé, hogy maga a szanálás nagyobb pénzügyi problémát okozna, mint ha hagyják csődbe jutni az

eladósodottakat. Ez az a bizonyos „tipikus összeomlási funkció”, amelyet több kiváló közgazdász, köztük a már idézett LaRouche, előre jelzett. Ez a hiperinflációs folyamat már megnyilvánul az olajárak emelésében, és olyan energiaellátási zavarok jelentkezésében, mint amilyen Kaliforniában is előfordult a közelmúltban.

Egyre többen teszik fel a kérdést, hogy lehetett-e látni előre ennek a pénzügyi válságnak a kibontakozását? E kérdés megválaszolása már olyan alapvető problémákat érint, mint annak meghatározása, hogy mi a fizikai univerzum és mi a közgazdaság, amely annak a részét képezi, és amelynek a segítségével az emberiség gondoskodik létfenntartásáról. A világegyetemben olyan természeti törvények uralkodnak, amelyek nem igazodnak a szabad akarathoz, vagyis az ember nem tudja megváltoztatni a világegyetemet, és annak törvényeit. Ez a körülmény azonban nem kell, hogy fatalizmushoz vezessen, illetve, hogy teljesen önkényesen ítéljük meg világunkat. Azaz nem mondhatjuk, hogy az emberiség bioszférájában, amelyben az ember aktív gazdasági tevékenységet folytat, ok-okozati összefüggések nem érvényesülnek. Az oksági összefüggés létezik, és megfelelő módon alkalmazva lehetővé teszi az előrelátást a gazdasági folyamatokban. Megállapíthatjuk, hogy a jelenlegi pénzügyi válság okai megismerhetők, és az egyetlen megalapozottan optimista válasz csak az lehet, hogy erre a válságra is van megoldás, hiszen kiváltó oka téves emberi magatartás.

Ha mindezek szem előtt tartásával elemezzük azt a pénzügyi buborékot, amelynek a kipukkadása most a pénzügyi rendszer összeomlásával fenyeget, akkor megállapíthatjuk, hogy a LaRouche és munkatársai által kidolgozott korábbi előrejelzések optimálisan megközelítik azt a helyzetet, ami mára ténylegesen kialakult. Az Egyesült Államokban egyedül 1980. és 2000. között a pénz, és a pénzt helyettesítő egyéb eszközök együttes értéke hétezer-milliárd dollárról napjainkig százharmincnégyezer-milliárd dollárra növekedett. Ebből az összegből nyolcvanötezer-milliárd dollárt tesznek ki az úgynevezett pénzügyi derivatívák, amelyek szinte teljesen elszakadtak már az alapjukat képező részvényektől, kötvényektől, és teljesen önálló életet élnek. Az amerikai pénzügyi aggregátum másik nagy összetevője az összesített adósság - a vállalatok adóssága, az állampolgárok adóssága, az állam adóssága és így tovább - a harmadik összetevője pedig az Egyesült Államok tőzsdén jegyzett reálvagyon részvényárakban kifejezett értéke. 1996-tól 2000-ig a derivatívák igen gyorsan - évi 30%-kal - növekedtek Amerikában. Ha tehát a reálgazdaság folyamatainak közvetítésére szolgáló közvetítő jelrendszer, a pénz, hatszoros ütemben növekszik, mint a reálgazdaság, akkor a pénznek és a pénzügyi eszközöknek ezt a felhalmozódását joggal tekinthetjük rákbetegséghez hasonló kóros növekedésnek.

Ma az előzőekben felsorolt pénzügyi aggregátumoknak az együttes összege világszinten háromszázhetvenötezer-milliárd dollárt tesz ki. Ebből kétszáznyolcvanezer-milliárdra rúg a derivátumok részesedése. Ebben az összegben benne foglaltatnak a G-7-ek, vagyis a világ legfejlettebb ipari országainak a részvényei, adósságaik teljes - külső és belső - összege. Tartalmazza ez a szám a fejlődő szektor, azaz a harmadik világ országainak a pénzügyi aggregátumait is. A harmadik világ országainak az adóssága ma megközelítőleg négyezeröttszáz-milliárd dollár. Ha ezt a számot összevetjük a globális pénzügyi aggregátum összegével, akkor látjuk, hogy ez mindössze annak csak néhány százalékát teszi ki.

1980-ban a világ fejlődő országainak a reális külföldi adóssága a pénzügyi buboréknak mintegy a 6%-át tette ki. Ezért érthető, hogy a világgazdaság centrum országaiban a nyolcvanas évek elején nem volt még szükséges, hogy politikai viták tárgya legyen a harmadik világ országainak az eladósodottsága. Ezzel szemben ma ezeknek az országoknak az eladósodottsága a világ pénzügyi aggregátumai teljes összegének mindössze az 1%-át teszi ki, mégis fontos nemzetközi kérdéssé vált. A 21. század elején sokkal ingatagabb a helyzet, mint a nyolcvanas évek elején volt. Mindez nem csupán Mexikó, Argentína, vagy Oroszország

ismétlődő pénzügyi válsága miatt van. Ma összeomlás fenyegeti a világ vezető tőzsdéit és pénzügyi piacait. A derivátumok kipukkadás előtt állnak. Az Egyesült Államok eladósodottsága, amiről már szóltunk, soha nem látott mértéket ért el. A pénzügyi rendszer egésze került általános válságba. Éppen ezért ma toldozgató-foldozgató megoldások nem járhatnak eredménnyel, hanem a rendszer egészét a maga totalitásában kell megreformálni.

Ezeket a szempontokat is szem előtt kell tartanunk, amikor II. János Pál pápa javaslatait tanulmányozzuk, amelyek a tavalyi 2000. évre vonatkoztak, és javasolták az öszövétségben jól ismert adósság elengedést, minden hétszer-hét év, a jubileumi év alkalmából. A harmadik világ eladósodottsága nagyon is fontos, és nyomasztó kérdés. A világ lakosságának az öthatoda nyög ezen nyomasztó teher súlya alatt. A probléma azonban olyan súlyos, hogy ezt ma már valamiféle adósságmegfizetési moratóriummal nem lehet megoldani. Az ez irányban tett lépések fontosak, de inkább csak arra jók, hogy felhívják a világot fenyegető pénzügyi összeomlás veszélyére a közvélemény figyelmét. A harmadik világ eladósodása 1980-ban még hatszáznegyvenöt-milliárd dollár volt. Erre a hatszáznegyvenöt-milliárd adósságra, a világnak ezek a legszegényebb országai tizenkilenc év alatt ezerhatszáz-milliárd dollár kamatot fizettek. Vagyis az eredeti adósságnak már a két és félszeresét visszafizették kamat formájában. Mégis a teljes adósságuk mára már hétszer nagyobb, mint az eredeti volt, és eléri a négyezerszáz-harminchét-milliárd dollárt. Ez tipikus példája a pénzügyi oligarchia „számának”, ahogyan azt Dennis Small az EIR 2001. április 6-i számában megállapította. Vonjunk ki tehát hatszáz-negyvenötötől ezerhatszáz-tizenhármat, és megkapjuk eredményként a négyezerszáz-harminc-hetet, számjegyekkel leírva: $645 - 1613 = 4137$.

A magyar eladósodás számai is hasonló bankár-aritmetikát tükröznek. Az MNB hivatalos kiadványa szerint 1973. és 1989. között mintegy 1 milliárd dollár erőforrásbevonás érkezett az országba, ami viszont összesen 11 milliárd dollár halmozott kamatkiadással járt 1992. december 31-ig. (MNB Műhelytanulmányok, 2, „Külső eladósodás és adósságkezelés Magyarországon, 56. old., Kiadó: az MNB Információs Főosztálya, 1993). Ha eltekintünk az 1992 óta 2001-ig kifizetett kamatoktól és csupán a magyar gazdaság egészének (azaz az állami és nem állami szektorok) a jelenleg fennálló összkülföldi tartozását nézzük, akkor az 1 milliárd dollár forrásbevonás következtében keletkezett külföldi tartozásból - 11 milliárd dollár kamat kifizetése után - 2001-re még maradt 54 milliárd euró, azaz 52 milliárd dollár összkülföldi tartozás. Számjegyekkel leírva: $1 - 11 = 52$. A tényleges helyzet azonban ennél kedvezőlenebb, mert nemcsak az 1992 óta kifizetett kamatok és az adósságszolgálatra fordított privatizációs bevételek, hanem a 8000 milliárd forintba növekedett belső adósságot sem vettük figyelembe. Ezúttal is hangsúlyozzuk, hogy a magyar munkavállalóknak a gazdaság össztartozása után kell megtermelni a hozamot, fizetni a kamatot és a profitot a pénzügyi oligarchiának.

Hivatalosan csak az állam nettó adósságát közlik, elhallgatva, hogy ez az állam 2001-ben már csak a nemzeti vagyon 20%-nak a tulajdonosa az 1990 évi 100%-hoz képest. A korábbi nemzeti vagyon egészére vonatkoztatva az összkülföldi adósság az 1990 évi 21 milliárd dollárról mára 52 milliárd dollárra növekedett, amely a 8000 milliárd forint belső adóssággal együtt mintegy 80 milliárd dollárt tesz ki. Ezt a számot sem az MNB, sem a kormány nem közli a polgárokkal. A gazdaságnak csupán a 20%-át érintő külső állami adósság adataiból egyedül a nettó adósság számát tudatják a közvéleménnyel. A bruttó állami adósság jelenleg 16 milliárd euró, 15,2 milliárd dollár. Ez után az összeg után kell kamatot és törlesztést fizetni, nem pedig a ma mintegy 6 milliárd dollárra rugó nettó adósság után. A társadalom egészének azonban nemcsak az állam belső és külső bruttó adóssága, hanem a nem-állami szektor teljes tartozása után is fizetnie kell a kamatok és a törlesztést. A magánszektor a magyar munka-

vállalóktól vonja el az adósságszolgálati kötelezettségek teljesítéséhez szükséges összegeket. Ez az egyik oka a magyar társadalom nagyarányú elszegényedésének.

A pénzügyi válság leküzdését akadályozza, hogy a pénzligarchia, és a szolgálatában álló szakértők arról akarják meggyőzni - a szovjet birodalom utódállamaihoz és a kelet-európai országokhoz hasonlóan - a harmadik világ országait is, hogy ebből az adósságcsapdából csak országaiik vagyonának a privatizálásával, és a gazdasági élet deregulációjával tudnak kikerülni. Ez utóbbi azt jelenti, hogy nemcsak a vagyon kerül a kezükbe, hanem fontos közhatalmi funkciók is, azaz csak az államot megillető szabályozási jogosultságok. Így például nem az adott állam dönt monetáris politikájáról, a védővámok alkalmazásáról, a kereskedelem szabályozásáról, a közérdek gazdasági érvényesítéséről, hanem a nemzetközi pénzvilág vezérkara, és a tulajdonukban lévő világcégek. Elrettentő példaként szolgáljon, hogy 1987. és 2000. között a harmadik világ országaiban magánkézbe adtak mintegy négyszázmilliárd dollár értékű közvagyon, olajvállalatokat, erőműveket, áramszolgáltató közműveket, bányákat, igen csekély ellenszolgáltatásért. Ez a pénz azonban néhány másodperc alatt távozott az országból adósságszolgálat formájában.

A négyszázezer-milliárd dollárra rúgó pénzügyi-buborék az igazi oka annak a felgyorsult inflációnak, amely egyre inkább kibontakozik ma már Amerikában is. Az Egyesült Államok egyes tagállamainak azonban továbbra is azt mondják a pénzügyi oligarchia fizetett szakértői, hogy ezt a felgyorsult inflációt privatizációval, és deregulációval lehet megfékezni.

Ez történt Kaliforniában is, ahol 7 hónap leforgása alatt a hétszeresére emelkedett az elektromosenergia ára. Ennek az árváltozásnak semmi köze sem volt a kereslethez és kínálatához. A nagyarányú áremelkedést gigantikus spekuláció kényszerítette ki, amely minden egyes kilowattórán hatalmas nyereséget zsebelt be. A spekulációs haszon és kamatjáradék kumulatív hatása valóságos pénzügyi ráknak tekinthető. Így áll elő az a helyzet, hogy kétszeresére lehet növelni a Kaliforniában termelt kilowattórák számát, mégsem csökken egy centtel sem az elektromos áram piaci ára. Ez azért van, mert az árnak ma már jóformán semmi köze sincs a megtermelt kilowattok mennyiségéhez. Egészen addig, amíg a spekulációs haszon túlbujánzását meg nem fékezik, méghozzá kemény, és hatékony állami szabályozással, addig ezen a helyzeten nem lehet változtatni. Tehát pontosan az ellenkezőjét kellene tenni annak, mint amit a pénzügyi oligarchia szakértői javasolnak. Dereguláció helyett eljött a re-regulációnak az ideje. Ezek az említett szakértők Paul Samuelson professzor egyetemi tankönyvét idézgetik az amerikaiaknak. Samuelson grafikonon ábrázolta a kereslet és kínálat alakulását. E szerint, ha a kínálat korlátozott, akkor a kínálati görbe egy kicsit elhajlik balra, és ezért egy kicsit balra találkozik ismét a keresletet ábrázoló görbével. A két görbe új metszéspontja jelenti a magasabb árat. Ha az amerikaiak megértik Samuelson, akkor azt is be fogják látni, hogy miért kellett a hétszeresére emelkednie az elektromos áram árának Kaliforniában, vélik ezek a szakértők.

Nos, Samuelson ábráinak megértéséhez vissza kell nyúlni ahhoz a kiinduló ponthoz, hogy honnan származik, honnan ered az a bizonyos görbe, amely a keresletet fejezi ki. Samuelson professzor erre azt a választ adja: „Mindenki tudja, hogy a keresleti görbék az individuális közömbösségi görbékéből vezethetők le.” Ha studiózzuk Samuelson professzor bibliaként idézett „Economics” című tankönyvét, akkor megállapíthatjuk, hogy az abban kifejtett elmélet nem ad magyarázatot arra, ami napjainkban a kereslet és kínálat, valamint az árak körül zajlik. Ennek alátámasztására a már hivatkozott Dennis Small három példát hoz fel.

Az első az olajpiacot elemzi. A világ közvéleményét az illetékesek úgy tájékoztatták, hogy néhány évvel ezelőtt azért volt viszonylag alacsony a nyersolaj ára, mert a világpiac el volt árasztva hatalmas mennyiségű kőolajjal. Ha megnézzük, hogy mi történt 1996. és 1998.

között, akkor látjuk, hogy ötven százalékkal csökkent a nyersolaj világpiaci ára. Ugyanakkor a kőolaj kínálata csupán hat százalékkal növekedett. Kérdés, hogy valóban ez a hat százalékos kínálati növekedés okozta-e az ötvenkét százalékos árzuhanást. Erre a kincstári közgazdászok válasza az, hogy a keresleti görbe szélsőségesen merev, és a kínálatnak már egy egész kis növekedése nagyarányú árcsökkenést válthat ki.

Másodikként nézzük meg, hogy mi történt 1998. és 1999. között, majd pedig 2000-ben. A nyersolaj ára százhusz százalékot emelkedett. A kereslet és kínálat elmélete szerint ezt a kínálat jelentős csökkenésének kellett kiváltania. Az egyetlen probléma ezzel az, hogy ténylegesen nem csökkent a kínálat ebben az időszakban, hanem még két százalékkal növekedett is. Vessünk egy pillantást most az Egyesült Államok földgázpiacára. 1999. és 2000. között a földgáz ára több, mint ötven százalékkal növekedett. Ezt is a kínálat drámai csökkenése válthatta ki? Aligha. Nem volt csökkenés. Ha visszamegyünk 1996-ra és 1997-re, akkor egy „óriási arányú” 0,15 százalék csökkenést észlelhetünk.

Harmadikként vizsgáljuk meg közelebbről Kalifornia elektromosenergia helyzetét. 2000. májusától 2000. végéig, tehát mindössze hét hónap alatt, az elektromos áram egy kilowatt órájának a piaci ára hétszáz százalékkal emelkedett. A kínálat ugyanaz volt. Vajon mi váltotta ki ezt a hatalmas árváltozást? A dereguláció következtében szabadjára engedett spekuláció, nem pedig a kereslet és kínálat alakulása. Paul Samuelson kiváló közgazdász, de az élet mégsem az ő elméleteihez igazodik. Ami azonban még ennél is fontosabb, a dereguláció és a privatizáció a társadalom túlnyomó többsége, és a gazdaság egésze számára súlyos hátrányokkal jár, egyedül a spekulánsoknak, és a pénzből pénzt előállító úgynevezett üzletembereknek biztosít óriási hasznot, amelyért semmilyen ellenértéket nem nyújtanak a társadalomnak.

Ha megvizsgáljuk, hogy az értékelőállító fizikai gazdaságban hogyan alakultak a viszonyok, akkor megállapíthatjuk, hogy száz százaléknak véve az 1990. évi termelést, 2000-re tíz százalékkal csökkent az egy főre jutó gabonatermelés a harmadik világ és az egykori szovjet birodalom államaiban, amelyekben a föld hatmilliárd lakójából ötmilliárd él. Miközben tehát az egy főre eső gabonatermelés tíz százalékkal csökkent, a spekulációs haszon, és a belőlük kialakult pénzborék évente harminc százalékkal növekedett. Ha ugyanezen országoknak az elektromosenergia fogyasztását vizsgáljuk meg, akkor megállapíthatjuk, hogy az huszonhat százalékkal csökkent. Azért nem helyes világátlagot számításba venni, mert világszinten a centrum országok leggazdagabb rétegei, - amelyek a föld lakosságának tizenöt százalékát teszik ki -, rendelkeznek az egész világon előállított jövedelem nyolcvan százalékával, és a föld lakosságának a nyolcvanöt százaléka pedig a világ GNP-jének (Gross National Product-jának, Nemzeti Össztermékének) mindössze a húsz százalékával. Két évtizeddel ezelőtt a gazdagok tizenöt százaléka még a világ GNP-nek hetvenöt százalékát tudhatta magáénak, a szegény ötmilliárd pedig a harminc százalékát.

A harmadik világ legszegényebb országaiban élő hárommilliárd ember napi két dollárból, vagy kevesebből él. Ezeken a területeken, elsősorban a Szaharától délre elterülő afrikai országokban, az átlagos életkor a kilencvenes évek közepén ötvenkét év volt. Mindez azt jelzi, hogy a világgazdaság képtelen eltartani a föld lakosságát, éppen ezért a világ lakossága csökkenésnek indult. Olyan demográfiai visszaesés előtt állunk, amely a lakosság radikális csökkenését eredményezheti földünkön. Egyrészt nőtt a halálozási szám, és jelentősen csökkent az átlag-életkor. A megmaradó lakosság pedig képzetlenebb, és életminősége folyamatosan romlik.

Eljött az idő a világ pénzügyi rendszerének újraszabályozására

A korábbi fejtegetések célja annak alátámasztása volt, hogy szükségessé vált a világ pénzügyi rendszerének az alapoktól történő újraszabályozása. 1971. óta, amikor a Bretton Woods-i rendszer felbomlott, vagyis amikor a dollár aranyfedezete megszűnt, és amikor a Federal Reserve, az Egyesült Államok Központi Bankja már nem volt hajlandó rögzített árfolyamon átváltani a dollárt más valutákra, számos regionális pénzügyi válság rendítette meg a világ gazdasági életét. 1982-ben Mexikó vált fizetéseképtelenné. Ezután a volt szovjet birodalom utódállamai következtek. Sok bizonytalanság, és zűrzavar volt az európai monetáris rendszer bevezetésekor, 1992-ben és 1993-ban. Ez a német egység létrejöttének időszaka. A német Bundesbank ekkor rákényszerítette a magas kamatlábak kurzusát szinte az egész Európai Unióra. Ezután következett Oroszország és Japán tartós pénzügyi megingása, majd pedig a második mexikói pénzügyi válság. Különösen váratlanul érte a világot az addig sikeresnek bizonyult ázsiai „tigrisek” pénzügyi összeomlása és gazdasági teljesítményük visszaesése Dél-Koreától Indonéziáig, amely 1997-ben kezdődött, de még ma sem teljesen fejeződött be. Legújabbban Argentínának és Törökországnak kellett súlyos pénzügyi nehézségekkel szembenéznie. Eddig többé-kevésbé sikerült úrrá lenni ezeken a részleges válságokon, és elkerülni a világgazdaság olyan összeomlását, amilyenre 1931. után került sor. A nehézségek új elemét jelenti, hogy most magában az Egyesült Államokban gyengélkedik a gazdaság, és a pénzügyi rendszer. Ha ezt nem sikerül leküzdeni, akkor az drámai következményekkel járhat az egész világ pénzügyi és monetáris rendszerére.

A közelmúltban eddig példa nélkül álló, hatalmas mennyiségű spekulációs tőke tűnt el világszerte a válságba került országok megingott, értéküket veszített valutaiban. Ezért már évek óta tart a tőke menekülése az olyan szilárdnak tartott valutákba, mint az amerikai dollár, az angol font, és a svájci frank (a jen, és az euró eddig ebből nagyjából kimaradt), valamint a világ centrum országainak a tőzsdéire és pénzpiacaira.

1929-ben a részvények értékét kifejező Dow Jones Index elérte az Egyesült Államok nemzeti össztermékének a nyolcvan százalékát. Ma ugyanez a Dow Jones az Egyesült Államok nemzeti össztermékének már a száznegyven százalékát reprezentálja. Csupán a kamatláb és az államkötvény hozamok kis emelkedésére van szükség ahhoz, hogy az irreálisan felfúvódott részvénytőke kártyavárként omoljon össze, amely pusztító hatással lenne a bankrendszerre, a valutákra, a beruházásokra, és természetesen a munkaerőpiacra. Nincs semmilyen bizonyíték arra, hogy ma könnyebb lenne átvészelni egy ilyen pénzügyi összeomlást, mint hetven évvel ezelőtt, amikor a tőzsdék összeomlása globális politikai válságot idézett elő, amely végül a második világháborúba torkolt.

Miért esett szét a Bretton Woods-i rendszer?

Elsősorban azért rendült meg, mert szétfeszítette a szervesen beleépített inflációs mechanizmus. Ez rákényszerítette a résztvevő tagállamokat, hogy átvegyék a nemkívánatos inflációt, a rögzített árfolyamú dolláron keresztül. A Bretton Woods-i rendszer az ellenkező hatású hibában szenvedett, mint elődje, az aranyalapú pénzügyi rendszer. Az aranyalapú pénzügyi rendszer arra kényszerítette a deficitese országokat, hogy elveszítsék aranytartalékaikat, és deflációs politikát folytassanak. Ha egy ország elveszítette aranytartalékának egy részét, ugyanilyen arányban csökkentenie kellett a forgalomban lévő készpénz és számlapénz mennyiségét is. A szűkös pénzellátás, a csökkenő hitelek és az emelkedő kamatok így lényegében megbénították az adott ország belső gazdaságát. Az aranyalapú pénzügyi rendszer túlzott merevsége, a Bretton Woods-i rendszer pedig gyenge adaptációs képessége miatt bizonyult életképtelenné. Az

egyik deflációt kényszerített ki, a másik inflációt, állapította meg Dr. Wilhelm Hankel professzor, a németországi Creditanstalt für Wiederaufbau (Újjáépítési Hitelintézet) fő gazdasági szakértője, az Executive Intelligence Review című amerikai hetilap által 2001. március 5-én Berlinben rendezett szemináriumon elhangzott előadásában.

Az ingadozó piaci, vagy spekulációs valutaátváltási arányok, amelyek 1971. óta léteztek, semmilyen meghirdetett céljukat nem érték el. Az árfolyam-kiigazításba való menekülés elősegítette mind a külföldi folyószámlák fenntartását, mind a belső költségvetési hiányt, miközben ez a monetáris bizonytalanság növelte a pénzügyi kockázatokat, és leszűkítette a beruházási lehetőségeket. Példátlanul sok áru állt a világkereskedelem rendelkezésére, és igen sok vállalat, köztük számos kis-, és közepes vállalat is a világpiac felé orientálódott. De az áruk piacát messze meghaladóan a pénz, és a pénzpiacok váltak nemzetközivé. A nemzetközi pénzrendszer sokkal nagyobb fokban globalizálódott, mint az árutermelő reálgazdaság. A pénzügyi világ is kettészakadt szabályozott hazai szektorra, és szabályozatlan külföldi szektorra. Kialakult és virágzik az úgynevezett „duty free” (vám-, illeték- és adómentes) pénzügyi kapitalizmus, amely a számos krízis, katasztrófa és árfolyamkockázat következtében vált vonzóvá. A globális pénzgazdaság az elmúlt időszakban számos banktechnikai és pénzügyi innovációval gazdagította fegyvertárát, amely lehetővé teszi az egyes vállalatoknak, és beruházóknak a pénzügyi kockázat megfelelő szétosztását. De ezen eszközök, vagyis a szindikált hitelek, a határidős ügyletek (futures) és a derivatívák által a pénzpiacok még gyorsabbá, még kiszámíthatatlanabbá váltak. Mivel szinte minden pénzügyi művelet lehetséges, ezért nemzetközi szinten ma már olyan - megfelelő szabályozás és szankció nélküli - pénzrendszerrel állunk szemben, amely egy központi bank nélküli állam pénzviszonyaihoz hasonlít. A pénzügyi kockázatok elleni védekezés költségei igen magasak. Aki nem biztosítja magát, az kockázattal és gyakran igen nagy veszteség vállalásával fizet. Wilhelm Hankel szerint a világ állami szabályozás és ellenőrzés nélküli pénzügyi piacainak az uniója úgy működik, mint egy „privatizált Bretton Woods”, amelyben a dollár a vezető kereskedelmi-deviza. A hitelezők közötti kíméletlen rivalizálás a gyenge, és deficit által sújtott államokat is versengésre kényszeríti. Ezek rendszerint igen magas kamatokat, és a LIBOR feletti kockázati prémiumokat fizetnek. (LIBOR, London Interbanking Offered Rate, a londoni bankközi kamatláb, D. J.) A hitelpénzrendszer szinte belerángatja őket a nagyarányú és rövid határidejű külföldi eladósodottságba, ahelyett, hogy a fizetésimérleg egyensúlyának a helyreállítására, és a költségvetési fegyelem betartására ösztönözné őket. Az áthidalási hiteleket azonban azonnal visszavonják, ha az adós országban a válság legkisebb jelei mutatkoznak. Az adósságválság aztán újabb válságokat gerjeszt, s ez végül súlyos következményekkel jár az adott ország életszínvonalára, társadalmi helyzetére, és lakosságának jövőjére. A nemzeti válságok azonban ma már nemzetközivé válnak. Ha megszűnnek a piacok és elmaradnak a vevők, akkor az export, és a külföldi beruházás stagnál. Így a világkereskedelem a gazdag és még fizetőképes országok közti kereskedelemre redukálódik. A verseny kiéleződik, és romboló formát ölt. A világgazdaság a jólét fenntartójából az ipar megsemmisítőjévé, és a munkahelyek megszüntetőjévé válik. Ez a privatizált, és szabályozásoktól megszabadított globalizmus magán viseli a legrosszabb aranyalapú pénzrendszer deflációs, és a legrosszabb Bretton Woods-i pénzrendszeri inflációs hatásait. Ez fejeződik ki a pénztökének a világ minden táján észlelhető meneküléséből. Így a pénz a biztonságosnak vélt valutákban, valamint a fizikai vagyontárgyakban koncentrálódik. Ez pedig szinte elkerülhetetlenül magával vonja egy újabb 1929-es „Fekete Péntek” bekövetkezését.

John Maynard Keynes, aki a Bretton Woods-i rendszer egyik létrehozója volt, úgy vélte, hogy egy megbízható, és válságmentes monetáris- és hitelrendszer létrehozásának három elengedhetetlen feltétele van. Az első, hogy legyen egy olyan elszámoló bank valamennyi nemzet számára, amely a rendszerben résztvevő valamennyi nemzeti banknak a legmagasabb szintű

újrfinanszírozója. Ezeknek a nemzeti központi bankoknak ennél a globális „clearinghouse”-nál számlával kell rendelkezniük. A második feltétel egy olyan pénzügyi és elszámolási egység létrehozása, amelyet fenntartanak a központi bankok közti elszámolásokra. Ezt Keynes „bancor”-nak nevezte, és megfelel a ma használatos SDR-nak (Special Drawing Rights, különleges lehívási jog). A bankközi elszámolási pénzegység azonban abban különbözött az eurótól, hogy nem kívánták vele helyettesíteni az egyes országok nemzeti pénzneveit. Kizárólag az volt a funkciója, hogy hivatkozási alapul, valamint átváltási eszközként szolgáljon a deviza-átutalásoknál és elszámolásoknál. Valamennyi, a rendszerben résztvevő ország megtartotta a saját valutáját, kamat- és valutaátváltási rendszerét, és központi bankját. Keynes harmadik feltétele egy olyan alkalmazkodási eljárás bevezetése volt, amely mind a hitelező, mind az adós országokra egyformán kötelező. Olyan szankcionált nemzetközi normákat kívánt bevezetni, amelyek egyenlő jogokat biztosítanak a világgazdaság valamennyi résztvevő országának, köztük a gazdaságilag leggyengébbeknek is.

Hankel szerint meg kell érteniük a világ illetékes pénzügyi és politikai vezetőinek, hogy a globalizáció szétverte a szuverén nemzetállam és a monetáris szféra között korábban meglévő egységet. Európában a monetáris területek túllépik a nemzeti határokat, és hamarosan talán az Európai Unió határait is. A átfogó piac kivonja magát a nemzeti, és szövetség hatósági szabályozás alól. Nem sokat számít az árfolyamok nemzeti szabályozása, ha a valuta értékét a szubjektív döntések által irányított tőke mozgások, és nyereség elvárások határozzák meg. A nemzeti gazdaságpolitika és kamatszabályozás sem jelenthet sokat, ha a nemzetközi kamatlábak határozzák meg a nemzetieket, és ha a külső gazdasági környezet diktálja a belső gazdaság számára a feltételeket. Ma már az egyes nemzetállamok költségvetései is alá vannak vetve a nemzetközi tőke mozgásainak. Ezek a tőke mozgások - a kamatlábak felemelésével, és a nemzeti pénzeszköz leértékelésével - meghatározhatják az adott ország költségvetési hiányának mértékét, munkaügyi és szociális politikájának alakulását.

Előtérbe kerül az a nemzetközi közjogi és belső alkotmányjogi kérdés is, hogy egyáltalán lehetséges-e az államok feletti transznacionális gazdaság, és a nemzeti hatáskörben maradt gazdaság együttélése. A globalizmus következtében a szuverén nemzetállamnak - demokratikus struktúrájával és legitimációjával - el kellene tűnnie, hogy átadja a helyét egy világállamnak, vagy világkormányzatnak, amelyet azonban igen sokan nem tartanak kívánatosnak. Ha a pénzügyi szféra, és az állami igazgatás területe megfelelően különválasztásra kerül, akkor a regionalizmus nyújthat valamiféle gyakorlati megoldást. Azok az államok, amelyek túlságosan kicsivé váltak, gazdasági és pénzügyi tekintetben integrálódhatnak, és egy nagyobb gazdasági és pénzügyi egységgé alakulhatnak. Erre jó példa az Európai Unió, és közös pénze: az euró. Ezekkel az elképzelésekkel csak az a probléma, hogy mindezek sokkal szebben hangzanak a tervezőszobákban, mint amilyeneknek a valóságban bizonyulnak. Ezt szemlélteti az Európai Monetáris Unió. Európai gazdaság nem létezik, csak tizenegy különböző állam, különböző költségvetéssel, és nagymértékben változó termelékenységssel. A társadalom állapota mélyen be van ágyazva a nemzeti területtel rendelkező államba, amit csak most kezdenek az illetékesek kellően felismerni. A szociális rendszer, beleértve a bérpolitikát is, nem része az uniós szabályozásnak, hanem nemzeti hatáskörbe tartozik.

A nemzetközi költségvetési autonómia - az államközi pénzügyi transzferek hiánya révén - erősíti a közös monetáris politika stabilizációs céljait. Az Európai Unióban azonban áthidalhatatlan ellentmondás feszül egyrészt a nemzetállamhoz kötődő költségvetési politika, másrészt a nemzetek, sőt Unió felettivé vált monetáris politika között. Ez a konfliktus a rendszer belső természetéből fakad, mivel a monetáris szuverenitás a nemzetállamoktól nem az Unió kormányzatához került, hanem egy teljesen független, demokratikusan nem ellenőrizhető, a népek feje felett trónoló Európai Központi Bankhoz, amelynek a székhelye Frank-

furtban van. A pénzügyi politika irányítóinak pénzügytechnikai hozzáértését és semlegességét aláássák azok az erőfeszítések, amelyek megpróbálják egységesíteni monetáris eszközökkel azt, ami politikailag és gazdaságilag nagyon is eltérő.

Hankel professzor szerint az euró bevezetése nem járul hozzá a ma már kiszámíthatatlanná vált pénzügyi globalizmus megreformálásához. A Nemzetközi Valutaalap százkilencven nemzeti valutát tart a nyilvántartásában, ebből az euró tizet helyettesít. Így lesz a százkilencvenből száznolcvan. Az elméletileg meglévő tizenhétezer-kilencszázötvenöt kétoldalú valutaárfolyam arányból lesz tizenkétezer-hétszázhusz. Ez mind a két vonatkozásban túlságosan sok. Olyan monetáris rendszerben, amely a különböző átváltási arányokat kombináló elszámolási egységen nyugszik, ilyen például az SDR, eljuthatunk száznolcvankilenc, vagy százhetvenkilenc kétoldalú valutaátváltási arányhoz. Hankel fel is teszi a kérdést, hogy az SDR-hez hasonló szintetikus elszámolási egység, vagy pedig az élővaluta dollár, illetve euró legyen-e a jövőbeni nemzetközi pénzrendszer alapja? Nyomban válaszol is rá, hogy ez nem is annyira elméleti kérdés, mint inkább politikai. A két élővaluta - a dollár és az euró - lehetővé teszi a kibocsátó országok, illetve azok központi bankjai számára, hogy mesés „seigniorage” jövedelmet zsebeljenek be. (Ez a szakkifejezés azt a jövedelmet jelöli, amelyet valamely pénzkibocsátó hatóság, például a központi bank csapol le. Különösen olyan országra alkalmazzák, amelynek valutáját külföldiek tartják kereskedelmi célra, vagy tartalékként. A francia eredetű szó a „kamara hasznát” is jelenti, amely olyan pénzügyi, vagy reáleszközök hozamából áll, amelyhez az adott ország annak révén jutott, hogy külföldön nemzetközi fizetőeszközként tartják az általa kibocsátott valutát. D. J.)

Ha valamelyik élővaluta lesz a jövőbeni nemzetközi pénzrendszer alap-pénzneme, akkor a kibocsátó állam, illetve központi bankja óriási előnyökhöz jut azáltal, hogy ő nyomtatja az egész világ számára a pénzügyi megtakarításra is használható bankjegyet. A világpénzt kibocsátó ország ingyen, illetve a legalacsonyabb kamattal jut tőkéhez, és bankóprése működtetésével finanszírozhatja saját deficitjét. A kibocsátó ország, illetve a központi bankja tölti be az egész világ központi bankjának a szerepét. Ez lehetővé teszi, hogy ez az ország igen jól éljen a többi ország népeinek a költségére. Senki sem vonhatja kétségbe, hogy az Egyesült Államok, és annak százszázalékosan magántulajdonban lévő központi bankja, a Federal Reserve, óriási haszonhoz jutott annak következtében, hogy az általa a levegőből előállított pénz, a dollár, a világgazdaság első számú pénzügyi közvetítő közegévé és tartalékvalutájává vált.

Már említettük, de fontossága miatt visszatérünk rá, hogy a 21. század elején már nem lehet olyan módszerekkel stabilizálni a megingott nemzetközi pénzrendszert, ahogyan az mostanáig sikerült. Nem ajánlatos, hogy a dollár, illetve az euró váljék világpénzzé, a világgazdaság elszámolási egységévé. Kérdés, hogy az államok meg tudnak-e majd egyezni egy semleges pénzegységben, amelynek a kibocsátásában a világ valamennyi - ezt az új rendszert elfogadó - országa résztvenne. Ez a semleges pénz egyik országnak sem lenne a nemzeti valutája, mert minden állam megtartaná a saját nemzeti pénzegységét. Ez a semleges közvetítő közeg valójában már régóta létezik az SDR formájában. Az SDR-alapra való átállás több nyugalmat, szilárdságot, és megbízhatóságot nyújtana a világ pénzügyi rendszerének, mivel az SDR nem ingadozna úgy a pénzpiacon, ahogyan a dollárral, az euróval, vagy más valutákkal történik. Másrészt nagyobb igazságosság érvényesülne a nemzetek közti tőkeáramlásban, mivel az SDR-hez képest - amely egyszerre lenne valutaátváltási mérőeszköz, és az aranyalap helyettesítője - valamennyi ország valutája egyenlő jogú lenne. Amíg a fejünk felett lebegő nagy pénzügyi-válság nem tör ki, addig egyrészt a szociális piacgazdaságnak a globalizmus oltárán való feláldozása, másrészt a világgazdaságtól való elszakadás között lehet választani. Az Európai Unió sem képes magát megvédeni ettől a két - nem túl vonzó - alternatívától.

Ezért egyre sürgetőbbé válik a globalizáció megszelídítése, és kordában tartása olyan új pénzügyi világrendszer segítségével, amely már alkalmazkodik a kialakult helyzethez, és a jelen szorongató problémáihoz. Az első Bretton Woods-i rendszert az hozta létre, hogy példa nélkül álló gazdasági katasztrófa sújtotta a világot, és két világháborúra is sor került. A jelek arra utalnak, hogy ismét pénzügyi katasztrófára van szükség ahhoz, hogy létre lehessen hozni egy második, alapjaiban megreformált Bretton Woods-i pénzügyi rendszert.

Pénzügyi szükséghelyzet és politikai válságmenedzselés

Politikai megfigyelők szerint az új amerikai kormányzat tudatosan készül a fenyegető pénzügyi válság megfelelő kezelésére, mégpedig „Crisis Management” felállításával, és hatékony stratégia kidolgozásával. Ahhoz, hogy megértsük milyen veszélyeket rejteget magában egy ilyen teljhatalommal rendelkező válságstáb létrehozása, közelebbről is meg kell ismerkedni azzal, hogy milyen diktatórikus eszközökkel, pl. rendeletekkel, elnöki utasításokkal való kormányzással irányíthatja az Egyesült Államokat. E várható módszerek szemügyre vételére alkalmasak azok a példák, amelyekkel az Egyesült Államok közelmúltja szolgált. A Leleplező előző számában ismertettük, hogy az elmúlt 40 évben milyen tervek készültek a rendkívüli állapot bevezetésére, a rendeletekkel való kormányzásra, és még az alkotmány felfüggesztésére is. Mindezek olyan válságok kezelésére készültek, amelyek sokkal enyhébbek, mint az a veszély - a pénzügyi rendszer és a gazdasági élet összeomlása - amellyel a jelenlegi George W. Bush kormányzatnak kell szembenéznie.

Komolyan mérlegelték a rendkívüli állapot bevezetését az Egyesült Államokban az 1960-as években, amikor polgárjogi és háborúellenes tömegtüntetések söpörtek végig az amerikai nagyvárosokon. Az Egyesült Államok déli államaiban 1962-ben és 1963-ban több ízben is szövetségi csapatokat vetettek be válaszul a polgárjogi tiltakozókkal szemben, valamint azért, hogy erőszakkal felszámolják az iskolákban a faji elkülönítést. Mára azonban gyökeresen új helyzettel állunk szemben Amerikában. Már régóta teljesen más célokat szolgál a katonai erő használata. 1963-ban az egyesített vezérkar főnöke a szárazföldi hadsereg vezérkari főnökének illetékességébe utalta a polgári engedetlenségi mozgalmak fékentartását, és a szárazföldi hadsereg parancsnoksága volt felelős ilyen helyzetekben a csapatok kiválasztásáért és bevetéséért.

A belföldi polgári zavargásokért felelős katonai parancsnokság központja a floridai MacDill légi bázis. Most ez az amerikai speciális műveleti parancsnokság székhelye. A rendfenntartó műveletek tervezését az amerikai hírszerzési testület (U.S. Intelligence Board) végzi, amely valamennyi amerikai hírszerző ügynökség képviselőiből tevődik össze, de a katonai hírszerző szolgálatok játszanak benne vezető szerepet.

1965. és 1967. között az Egyesült Államokban száznolc nagyobb zendülésre és zavargásra került sor, a legtöbbször 1967-ben. Ebben az időszakban harminchat alkalommal vetették be a nemzeti gárda egységeit. A szárazföldi csapatok alkalmazására csak egyszer került sor Detroitban, de bevetésük előkészületeire számos más esetben is sor került. 1967-ben a hadsereg mind tervezési, mind hírszerző tevékenységét nagymértékben növelte. Megbízottainak jelenlétét és megfigyelő tevékenységét fokozta a radikális és protestáló szervezetekben. Tervek készültek a szövetségi csapatok egyidejű bevetésére 25 városban szükséghelyzet kialakulása esetén. Az említett tervek közül a legismertebb a „Garden Plot”, amely meghatározott területek katonai felügyelet alá helyezését dolgozta ki. Ennek a tervnek része volt a polgári zavargások 24 órán át történő megfigyelése egy e célra készült speciális irányító teremből.

1967-től William P. Yarborough vezérőrnagy volt felelős a hírszerzésért. Yarborough az amerikai vezérkar helyettes hírszerzési főnökeként gyakran kinyilvánította, hogy az Egyesült Államok a forradalom határán van. A közelmúltban elhangzott véleménye szerint az 1960-as években Amerika igen közel sodródott a polgárháborúhoz, és ezért nagyarányú katonai felkészültségre volt szükség. A hadsereg polgári zavargásokkal foglalkozó tervezési részlege 1968. februárjában, pl. felhívta a figyelmet a vietnami háborút ellenző tiltakozó mozgalmakra, amelyeket már a helyi és az állami hatóságok nem tudnak ellenőrzésük alatt tartani. A hadsereg szerint ez a társadalmi rend erőszakos felforgatásához vezethet, és eredményeként olyan helyzet is kialakulhat, amely valóságos felkelésbe torkollik. A szövetségi haderő ebben az esetben parancsot kaphat arra, hogy az élet és a tulajdon megvédése, a szenvedés mérséklése, a törvény és a rend helyreállítása érdekében beavatkozzon, figyelmeztetett a tervezési részleg. 1968 májusában Yarborough hivatala ismét felhívta a figyelmet az erőszak továbbterjedésére. A hivatal szerint a zavargások szervezői kihasználják a háborúellenes és a faji megmozdulásokat azzal a céllal, hogy bomlasszák a társadalmat, káoszt, erőszakot, rombolást, lázadást és forradalmat idézzenek elő. Az 1970-es években az amerikai törvényhozás vizsgálatot rendelt el ebben az ügyben, és akkor a hadsereg ez irányú hírszerző programját megszüntették.

Ebben az időszakban már a Nixon adminisztráció kormányzott. Az amerikai Igazságügyi Minisztérium egyik vezető tisztségviselője ekkor az a William Rehnquist volt, aki ma az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának az elnöke. (Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága egyben az ottani Alkotmánybíróság is, tehát Rehnquist egy személyben tölti be azt a tisztséget, amit Magyarországon a Legfelsőbb Bíróság elnöke és az Alkotmánybíróság elnöke tölt be.) Rehnquist volt, aki elkészítette a polgári zavargásokra vonatkozó első formális tervezetet. Ugyanebben az évben Rehnquist „új barbároknak” nevezte a háború ellen tiltakozókat, és kijelentette: „készen kell lennünk, ha szükséges, bármennyi energiát és áldozatot igényel, és bármennyi lemondást saját nyereségünkről, vagy örömünkről, hogy fenntartsuk rendszerünk alapvető értékeit.”

Az 1971. májusi tömeg-letartóztatások után Rehnquist síkra szállt a polgári szabadságjogok rendkívüli helyzetekben történő felfüggesztéséért. Ebben a helyzetben a szövetségi állam, a tagállam, vagy a város kötelessége, hogy megvédje magát és polgárait az erőszak, és az erőszakkal való fenyegetés veszélyétől. Ez az előjoga nagyobb súllyal esik a latba, mint az egyént a letartóztatástól védő alkotmányos garanciák. Az Igazságügyi Minisztérium jogtanácsosi irodájának vezetőjeként Rehnquist gyakran megjelent az amerikai törvényhozásban, hogy védelmébe vegye a Nixon kormányzat telefonlehallgatási és elektronikus megfigyelési gyakorlatát. A hadsereg és a Szövetségi Nyomozóiroda, az FBI, által alkalmazott megfigyelési program előzetesen egyeztetésre került az üzleti élet vezérkarával, valamint a fundamentalista, vallási szervezetek irányítóival.

Az 1970-es években új szervezetet hoztak létre, és korszerű terveket dolgoztak ki a rendkívüli helyzetek kezelésére. Ezek az elképzelések vezettek a válságkezelés és a rendkívüli készenlét 1980-as programjaihoz. A szakértők két évtizedig tartó válságot vettek számításba. A felkészülési tervek egyrészt a New York-i Council on Foreign Relations (CFR, Külkapcsolatok Tanácsa), másrészt a Trilateral Commission (Háromoldalú Bizottság) keretében készültek el. Zbigniew Brzezinski irányította ez utóbbiban a tervezési munkálatokat. Ennek lett az eredménye a „The Crisis of Democracy” (A demokrácia válsága) című könyv, amely szerint a demokrácia jövőjét illető pesszimizmus egybeesett a gazdasági feltételek jövőjére vonatkozó pesszimizmussal. Samuel Huntington, aki a közelmúltban publikálta a „Civilizációk összecsapása és a világrend átalakítása” című művét, az egyik társszerzője volt a Trilateralis Bizottság jelentésének, és ő volt a CFR azon kutatási tervének az igazgatója, amely a „1980s

Project” címet viselte, és amely kidolgozta az „ellenőrzött szétesés” gazdasági politikáját, amelyet a Carter elnök által a Federal Reserve élére kinevezett Paul Volcker kezdett el végrehajtani. Ennek a tervnek a nyomán szervezték meg a „Federal Emergency Management Agency”-t, röviden a FEMA-t, (Szövetségi Válságkezelési Ügynökséget) a Carter kormányzat idején. A FEMA-t a 32. számú Elnöki Vizsgálati Jelentés (PRM 32.) hozta létre azzal a feladattal, hogy tartsa fenn válságkörülmények között is a kormányzás folyamatosságát. A Carter-Brzezinski nevével jelzett Nemzetbiztonsági Tanács tervezési koordinátora Samuel Huntington volt. Ténylegesen ő fogalmazta meg az Elnöki Vizsgálati Jelentést.

A Reagan-Bush kormányzat idején tovább bővült a szorosan ellenőrzött „válságstáb” struktúrája. A Washington Post megírta, hogy kezdetben nézeteltérés volt George Bush alelnök és Al Haig akkori külügyminiszter között, mert mindkettő maga akarta ellenőrizni a válságstábot. 1981. márciusában Bush lett a „Situation Room”-ban (a Helyzetelemző Szobában) folyó válságtanácskozások elnöke. Ekkor még nem fogadták el azt az elnöki utasítást, amely ezt az állapotot formálisan is rögzíti és szabályozza.

1981. decemberében Reagan elnök aláírta a 12333. számú elnöki rendeletet, amely a Nemzetbiztonsági Tanácsot jelölte ki a legmagasabb elnöki testületté, a külföldi hírszerzés, az elhárítás, a speciális tevékenységek felügyeletére és irányítására. Ez ténylegesen a Nemzetbiztonsági Tanács irányítása alá helyezte a CIA-t, valamint a katonai hírszerzés, a speciális műveletek, és a többi hasonló tevékenység irányítását. Ez nem azt jelenti, hogy az elnök nemzetbiztonsági tanácsadója egy személyben látja el ezt a feladatkört, hanem a Nemzetbiztonsági Tanács külön stábja, amely nem a miniszteri szintű Nemzetbiztonsági Tanács része, hanem a Fehér Házhoz tartozik. E felett Bush, az akkori alelnök, a jelenlegi elnök apja, egyre fokozta ellenőrzését. E célból kiadott rendelkezés tette lehetővé a CIA számára, hogy különleges tevékenységet folytasson, hacsak az elnök nem határoz úgy, hogy egy másik ügynökség hajtsa végre azt a speciális feladatot. Ez volt az első alkalom, hogy hivatalosan is lehetőséget kapott a Nemzetbiztonsági Tanács stábja titkos műveletek végrehajtására. Ezen túlmenően egy rendelkezés, amelyet csaknem Bush titkos kormánya alapszabályának minősíthetünk, lehetővé tette az amerikai hírszerző ügynökségek számára, hogy titkos szerződéseket kössenek magánvállalatokkal és intézményekkel is.

1981. decemberében aláírásra került a 3. számú nemzetbiztonsági utasítás. A „válságmenedzselés” címet viselte, és megerősítette a Special Situation Group, SSG, (Különleges Helyzetelemzési Csoport) létezését, amelynek élén az alelnök áll. Ez a különleges Helyzetelemzési Csoport felelős válsághelyzetben az irányításért. A válságmenedzseléshez az az ügy tartozik, amelynek a végrehajtása megköveteli az elnöki döntések és instrukciók gyorsabb érvényesítését, mint ahogyan azt a Nemzetbiztonsági Tanács rutin tevékenységével meg tudná valósítani. Ez formailag is megerősítette George Bush ellenőrző szerepét.

1982. január 12-én jelent meg a Nemzetbiztonsági 2. számú Direktíva, amely formálisan is meghatározta a Nemzetbiztonsági Tanács struktúráját. Megerősítette egy sor magasabb szervezatközi csoport létezését, amely összehangolta a külpolitikát, a védelmi politikát és a hírszerzést, és ez által csökkentette a külügyminiszter és a külügyminisztérium hatáskörét. Még 1982 májusában sor került egy rendkívüli memorandum kibocsátására, amely a „krízis előretervezés” címet viselte, és amelyet a nemzetbiztonsági tanácsadó adott ki. Ez a 3. számú Nemzetbiztonsági Direktívára utalva létrehozta a Válság Előretervező Csoportot, amely alá volt rendelve a Speciális Helyzetelemző Csoportnak. A Válság Előretervező Csoport állandó testület, amely rendszeres időközönként tanácskozik, és kidolgozza a terveket, valamint a politikai irányvonalat a Különleges Helyzetelemző Csoport részére. A Különleges Helyzetelemző Csoport és a Válság Előretervező Csoport az alelnök irányításával olyan általános hatáskörhöz jutott, amely lehetővé teszi, hogy ellenőrzést gyakoroljon minden olyan területen,

ahol kritikus helyzet alakulhat ki. Hatáskörébe tartozik megelőző politikai lépések kidolgozása ezeknek a válságoknak a leküzdésére. Ez a Különleges Helyzetelemző Csoport, és a Válság Előretervező Csoport a rendelkezésünkre álló dokumentumok szerint ugyanolyan szinten működik, mint a Nemzetbiztonsági Tanács, és az állami hierarchiában a külügyminiszter felett áll. Ténylegesen azonban a Nemzetbiztonsági Tanács felett helyezkedik el. Az akkori külügyminiszter, George Shultz, keményen tiltakozott ez ellen, de nem tudott rajta változtatni. Érdeemes megjegyezni, hogy Oliver North a tengerészgyalogság alezredese, aki ekkor a Fehér Házban dolgozott, hatékonyan részt vett a FEMA-típusú válságtervezés munkálataiban.

A válságkezelést végző állami struktúra kiépülésével párhuzamosan folyt a „Continuity of Government” (a kormányzás folyamatossága) elnevezésű rendkívüli készenléti program, amelynek szintén George Bush állt az élén. A Miami Herald című floridai lap 1987-ben ezt a programot párhuzamos kormányzatnak nevezte, és beszámolt arról, hogy ez magába foglal egy tervet az alkotmány felfüggesztésére nemzeti méretű válsághelyzet esetén. Oliver North önéletrajzában megemlíti, hogy 1981. augusztusában került a Nemzetbiztonsági Tanács stábjához, és feladata volt olyan szükségtervek előkészítése, amelyek lehetővé teszik az elnök, és az Egyesült Államok kormányzatának a vezetői számára teendőik ellátását, és a lakossággal való összeköttetés fenntartását nukleáris háború esetén, vagy más rendkívüli katasztrófa idején.

Ugyanennek a műveletnek a nyilvános változata a „Rendkívüli Készenlét” elnevezést viselte és róla egy korábban kiadott elnöki direktíva rendelkezett, amelyet 1982. júliusában adtak ki. Ennek előkészítésében is kulcsszerepe volt North alezredesnek. A Miami Herald hivatkozott cikke megemlíti, hogy Oliver North résztvett annak az ellentmondásos tervnek a kidolgozásában, amely egy nemzeti méretű válsághelyzet esetén felfüggesztené az alkotmányt. Ilyen válság lehet a nukleáris háborún túl széleskörű belső társadalmi feszültség, vagy valamilyen külföldi amerikai katonai beavatkozás elleni tiltakozás. North - felhasználva azokat a forgatókönyveket, amelyeket belső feszültségek, külföldi katonai beavatkozások, illetve egy globális pénzügyi összeomlás nyomán előálló gazdasági depresszió és társadalmi nyugtalanság leküzdésére dolgoztak ki - készenléti gyakorlatokat tervezett.

Amikor North-ot 1987-ben az Irán-Contra néven ismertté vált fegyvercsempészségi ügy kongresszusi vizsgálata során meghallgatták, a „Kormányzás Folyamatossága” címet viselő terv is szóba került. Az egyik képviselő, Jack Brooks, felszólította az akkor már ezredessé előléptetett Northot, hogy számoljon be részletesebben erről a tervről, különösen arról a vonatkozásáról, hogy adott esetben felfüggesztenék az amerikai alkotmányt. A meghallgatást vezető Inouye szenátor azonban nem engedte a téma megvitatását arra hivatkozva, hogy az igen érzékeny államtitkokat érint.

Ki határoz a veszélyhelyzetről?

Az alapító atyák úgy fogalmazták meg az Egyesült Államok alkotmányát, hogy az védelmet nyújtson a polgároknak, akár saját kormányukkal szemben is, ha az vissza akarna élni a hatalmával. Azonban az alkotmányba beépített biztosítékokat a háttérhatalomnak az államszervezet döntési szintjein működő hálózata az évek során fokozatosan megkerülte és semlegesítette. Az egyik ilyen alkotmányt kikerülő módszer a „rendkívüli helyzetre” való hivatkozás. 1973-ban a „Nemzeti Szükségállapotot Befejező Különleges Bizottság” két tanulmányt készített az amerikai törvényhozás, vagyis a washingtoni Kongresszus részére. Ezek részletesen elemzik a folyamatosan fennálló „rendkívüli helyzetet”. Megállapítják, hogy az Egyesült Államok lakói egész életüket szükségállapotra vonatkozó szabályok között élik. Már negyven éve korlátozzák az alkotmány által szavatolt állampolgári szabadságjogokat és

kormányzati eljárásokat olyan jogszabályok által, amelyeket az országosan fennálló szükségállapotra hivatkozva hoztak. Church szenátor szerint 1933. óta a Kongresszus széleskörű jogköröket, rendkívüli felhatalmazásokat adott át a kormányzatnak anélkül, hogy azok lejáratí idejét meghatározta volna. Ennek következtében az Egyesült Államoknak legalább négyszázhetven olyan rendkívüli felhatalmazást tartalmazó statútuma van lejáratí határidő megjelölése nélkül, amelyek a végrehajtó hatalom fejének, vagyis az elnöknek, igen nagy hatalmat biztosítanak. Ezek a rendkívüli jogok felölelik az állampolgárok szinte valamennyi életviszonyát, és együttesen lehetővé teszik az ország irányítását az alkotmányos eljárásokra való hivatkozás nélkül, azok teljes kikerülésével. Az Egyesült Államok az 1933. március 9. kihirdetett elnöki deklaráció óta jogilag szükséghelyzetben van. A Franklin Delano Roosevel által bevezetett rendkívüli állapoton túlmenően Harry Truman elnök is meghirdette 1950. december 16-án az országos különleges helyzetet, és ehhez csatlakozik Richard Nixon 1970. március 23-án és 1974. augusztus 15-én közzétett deklarációja az állam egészét érintő rendkívüli helyzetről. A már említett Különleges Bizottság jelentése a következőket állapítja meg: „A koreai háború befejeződésekor hivatalosan nem függesztették fel a szükségállapotot. Még ma sincs felfüggesztve... Ez azt jelenti, hogy valamennyi gyakorlati célt tekintve állandósult a rendkívüli helyzet. Az elmúlt negyven év folyamán az elnökök hatalmas, és láthatóan egyre bővülő, és soha véget nem érő különleges felhatalmazáshoz jutottak. Ezek a hatalmi jogosultságok ténylegesen korlátlanok. A Kongresszus és a polgárok közössége nincs tisztában a rendkívüli jogosultságok terjedelmével, és soha nem történt figyelemreméltó ellenvetés sem a Kongresszus, sem a közvélemény részéről a helyzet ilyen alakulása ellen. A bíróságok sem korlátozták lényegesen ezeket a rendkívüli hatalmi jogosítványokat. 1933. óta a Kongresszus elfogadott, és kodifikált több mint négyszázhetven nagyjelentőségű jogszabályt, olyan jogosítványokat juttatva az elnöknek, amelyek korábban - az Egyesült Államok megalakulása óta - kizárólag a Kongresszus felelősségébe tartoztak és az ő előjogai voltak. Senki, vagy csak kevesek látták előre, hogy az átmenetinek tekintett szükségállapotot, amelyet 1933-ban, majd 1950-ben, 1970-ben és 1971-ben ismételtén kihirdettek, állandósítják. Negyven évet semmiképpen nem lehet átmeneti jellegű rendkívüli helyzetnek minősíteni. A Különleges Bizottság álláspontja szerint jelenleg nincs szükséghelyzet. A Kongresszusnak éppen ezért a közeljövőben rendelkeznie kell a szükségállapot befejeződéséről”. (Mindez elolvasható a Congressional Record - Senate, vol. 119 part 29, 93rd Congress, 1st session, November 19. 1973, amely az idézett tanulmányok teljes szövegét tartalmazza.)

Ha a háttérhatalom hálózata nem lenne kellően erős és hatékony, akkor az illetékesek minden bizonnyal megfontolják a Különleges Bizottság ajánlásait, és ráveszik a washingtoni törvényhozást - a képviselőket és szenátorokat egyaránt - hogy vessenek már egyszer véget ennek az amerikai alkotmányt sértő helyzetnek. Ténylegesen azonban ennek az ellenkezője történt. Az eltelt idő óta az amerikai elnökök tovább bővítették rendkívüli felhatalmazásaik körét, amely végül is oda vezetett, hogy ma már szinte korlátlan hatalommal rendelkeznek. Ahhoz, hogy diktátori hatalmuk legyen mindössze arra van szükségük, hogy az a szükségállapot, amely 1933-ban került bevezetésre, soha ne érjen véget. Világosan kell látnunk, hogy az elnökök saját tetszésük szerint fogalmazzák meg a végrehajtói rendeleteket (Executive Orders) és elnöki utasításokat (Presidential Directives) anélkül, hogy azt a Kongresszus, vagy az állampolgárok ellenőriznék és jóváhagynák. Ez lehetővé teszi, hogy az elnökök jogtalanul olyan hatáskörökkel és hatalmi jogosítványokkal ruházzák fel magukat, amelyeket az alkotmány megtagad tőlük, és mindehhez azt az ürügyet használják, hogy „rendkívüli helyzet” van, és ez kényszeríti őket a rendkívüli jogosultságok igénybevételére. Mivel a továbbiakban részletesebben szólunk ezekről a rendeletekről és utasításokról, most csak a legutóbbiakból sorolunk fel néhányat annak szemléltetésére, hogy az Egyesült Államok elnökei gyakorlatilag bármilyen fejleményt szükségállapotnak minősíthetnek, mivel a rendkívüli helyzet

meghatározása szándékosan homályos, pontatlan, és tetszés szerint értelmezhető, túlságosan is nyújtható „gumi definíció”. (Az EO, Executive Order, elnöki rendelkezés.)

- EO 10995 feljogosítja az elnököt a szólásszabadság gyakorlásának felfüggesztésére, és a tömegtájékoztatási eszközök elnöki irányítására
- EO 10997 feljogosítja a végrehajtó hatalmat az elektromos szolgáltató rendszer, valamint az üzemanyag források adminisztratív átvételére
- EO 10998 lehetővé teszi a kormány számára, hogy ellenőrzése alá vonja az élelmiszerforrásokat, beleértve a farmgazdaságokat is
- EO 10999 felhatalmazza a kormányt az országos szállítási eszközök, a tömegközlekedési és magánjárművek elkobzására és ellenőrzés alá vételére
- EO 11000 felhatalmazza a kormányzatot, hogy adminisztratív kényszerrel munkabrigádokat állítson fel a polgárokból
- Az EO 11001 felhatalmazza a kormányzatot az egészségügyi, oktatási, és jóléti rendszerek, valamint intézményeik kormányellenőrzés alá vételére
- Az EO 11002 engedélyezi a kormányzat számára az Egyesült Államok lakosságának országos nyilvántartásba vételét
- EO 11003 felhatalmazza a kormányzatot valamennyi repülőgép és repülőtér lefoglalására
- EO 11004 feljogosítja a kormányt, hogy az ország egyes régióinak lakosait az ország más térségeibe kényszer útján áttelepítse
- EO 11005 felhatalmazza a kormányt, hogy ellenőrzés alá vegye a vasutakat, vízi utakat, valamint a közellátást szolgáló raktárberendezéseket
- EO 12148 feljogosítja a Federal Emergency Management Agency-t (Szövetségi Válságkezelési Ügynökséget), hogy átvegye a hivatalos kormány teljes hatáskörét, és ténylegesen annak helyébe lépjen.

Minthogy az előbb felsorolt államfői (elnöki) rendeletek a végrehajtó hatalom birtokosa által bármikor hatályba léptethetők, így napjaink Amerikájában már nincs korlátja a diktatórikus kormányzat bevezetésének. Az előzőekben említettük, hogy a FEMA (Szövetségi Válságkezelési Ügynökség) formálisan Carter elnök 12148. számú elnöki rendeletével kezdte meg működését. Ennek a rendeletnek a neve Szövetségi Válságkezelési Törvény. Ez kodifikálja a korábbi elnöki rendeleteket, amelyek a különböző rendkívüli helyzetekre és jogosítványokra vonatkoznak, és amelyek a mindenkori elnöknek, mint a végrehajtó hatalom vezetőjének, ténylegesen korlátlan hatalmat biztosítanak olyan helyzetekben, amelyek rendkívüliek, vagy legalább is a kormány azt állítja róluk, és ilyen irányban manipulálja a közvéleményt. A FEMA ennek nyomán átvette számos olyan kormányzati intézmény irányítását, amelyek feladatkörébe tartozott a rendkívüli helyzetek kezelése. Így ellenőrzése alá vonta a szövetségi rendkívüli tömegtájékoztatási rendszert, a szövetségi katasztrófa elhárítási igazgatást, és számos más intézményt. A FEMA úgy lett megszervezve, hogy képes legyen átvenni a kormány egészének feladatkörét is szükséghelyzetben, beleértve az elnöki hatalom átvételét is, amennyiben a helyzet ezt kívánja. A FEMA központja a Maryland tagállamban lévő Fort Meade-ben található a Nemzetbiztonsági Ügynökség egy különlegesen titkos támaszpontján. A FEMA-t kellő jóindulattal egy olyan ernyőszervezetnek is tekinthetjük, amely háborúk, más vészhelyzetek, természeti katasztrófák idején gyorsan és hatékonyan cselekszik a lakosság életének a megmentése érdekében. A FEMA-val kapcsolatban azonban aggodalomra ad okot az a körülmény, hogy csak alkalmazottainak kevesebb, mint tíz százaléka foglalkozik

katasztrófa elhárítással. Mindezt egy kongresszusi vizsgálat állapította meg. Ezért joggal merül fel a kérdés, hogy végül is mivel foglalkozik a FEMA a Fort Meade-i szupertitkos támaszpont kapui mögött? Már ismertté vált, hogy a FEMA - többek között - amerikaiak millióiról gyűjt óriási befogadóképességű számítógéprendszerébe adatokat. Ezek az adatbázisok látják el információkkal az úgynevezett „Crisis Action Program”-okat (Válságkezelő Akcióprogramokat), amelyeket akkor indítanak be a FEMA senki által meg nem választott, és politikai felelősséggel nem tartozó bürokratái, ha úgy gondolják, valami olyasmi történt, amely kompromittálhatja a „Continuity of Government” (a kormányzás folyamatossága) biztosítására létrehozott struktúra működését, azaz a FEMA szupertitkos irányítását.

Egy példán szeretnénk szemléltetni milyen az a helyzet, amelyben a FEMA beavatkozhat, vagy beavatkozik. 1989-ben idősebb George Bush elnök, a jelenlegi elnök apja, Kolumbiába látogatott azért, hogy három Latin-Amerikai ország elnökével megvitassa az illegális kábítószertermelés- és kereskedelem elleni küzdelem problémáit. Közben arról terjedtek el híresztelések, hogy Bush ellen merénylet készül. A FEMA illetékesei nyomban programot dolgoztak ki arra az esetre, ha az elnököt szállító repülőgépet rakétatalálat érné. Ez a szükségprogram tartalmazta azt is, hogy mintegy tízezer amerikai letartóztatassanak, és gyűjtőtáborokba helyezzenek el. Őket a Fort Meade-ban tárolt adatok alapján választották ki, mint olyan egyéneket, aktivistákat, támogatókat, vagy a terrorizmussal szimpatizálókat, akik veszélyesek lehetnek. A FEMA hasonló feladatot teljesített az Irak elleni háború idején. Lehetővé tette, hogy szükség esetén összegyűjtsék azokat a személyeket, akik a számítógépes adatbázis szerint veszélyes aktivisták lehetnek. A Washingtonban megjelenő, és a pénz-oligarchia hálózatát következetesen bíráló „The Spotlight” című hetilap beszámolt arról is, hogy a FEMA az Utah állambeli Salt Lake City-ben is rendelkezik egy „National Communications Center”-rel (Nemzeti Tájékoztatási Központtal), amelyet láncokból és szögesdrótból álló kerítés vesz körül. A nemzeti gárda tankjai védik ezt a Salt Lake City-i repülőterétől elkerített területet. A kerítéseken lézérérzékelők vannak elhelyezve, és mindenütt tiltó táblák, amelyek szankciókkal fenyegetik azokat, akik fényképet, térképet, vagy rajzvázlatot készítenének a területről. A kerítésen túl helikopter rámpa van, legalább kettő, de rendszerint négy harci helikopterrel. A területen számos olyan elektronikus berendezés működik, amely a műholdas kommunikáció céljait szolgálja.

Salt Lake City egy másik részében van egy hamburgerkészítő üzem, amely - több kutató szerint - ugyancsak titkos FEMA létesítmény. A FEMA repülőteri támaszpontja mellett az UniSys nevű vállalat telephelye található. Ez a vállalat több milliárd dolláros szerződéseket kötött a FEMA-val, és ennek keretében elektronikai és kommunikációs ellenőrzést szolgáló felszereléseket szállít neki. Adatok vannak rá, hogy a FEMA nyolcszáz olyan telefont hallgat le, amelyek fegyverekkel és lőszerrel kereskedő vállalatokhoz tartoznak. Itt csak annyit jegyzünk meg, hogy az Egyesült Államok alkotmánya szerint minden állampolgárt megillet a fegyverviselés joga, pontosan azért, hogy alkotmányos jogait és politikai szabadságjogait, ha kell, a kormány fegyveres erejével szemben is megvédhesse.

1994-ben az amerikai közvélemény tájékoztatásának a megkerülésével Clinton elnök aláírta annak az elnöki rendeletnek a kiegészítését, amelyet Bush elnök 1992. május 30-án léptetett érvénybe. A Bush által kiadott elnöki rendelet azzal a rendkívüli fenyegetéssel foglalkozott, amelyet a szerb és a montenegrói kormány által folytatott politika jelent az Egyesült Államok nemzetbiztonságára, külpolitikájára és gazdasági életére.

Miközben a Szerbiával és Montenegróval kapcsolatos politikának látszólag kevés köze van az amerikai területek felett is egyre gyakrabban látható fekete helikopterekhez, gyűjtőtáborokhoz, és az amerikai polgárok korlátozásához, Clinton rendelkezése valójában egy rendkívül fontos lépést takar. Azáltal, hogy Bush elnöki rendeletét hatályban tartotta, Clinton egy sor

olyan elnöki rendeletet aktivizált, amelyeket korábbi elnökök adtak ki, és ez által lehetővé tette saját maga számára is ezeknek az igénybevételét, ha azt szükségesnek találja. Minthogy ezek az elnöki rendelkezések nagyon homályosan fogalmazzák meg, hogy mi is az a szükségállapot, amikor a ráhivatkozó rendeleteket alkalmazni lehet, ezért ezeknek a rendeleteknek az életbentartása és aktivizálása valóságos veszélyt jelent az Egyesült Államok alkotmányára, és az amerikai állampolgárok emberi jogaira és politikai szabadságjogaira.

Egyelőre még érvényben van az Egyesült Államokat létrehozó alapító atyák által megfogalmazott, és minden nehézség dacára oly sikeresnek bizonyult amerikai alkotmány. Amint azt már kifejtettük, az Egyesült Államokban berendezkedett kamatkapitalizmus rendszere válságos időszakba lépett. A szövetségi kormány a tagállamok és városok, az állampolgárok, valamint a vállalatok eladósodása a magánkézbe vett pénzrendszerben ketyegő kamatmechanizmus révén olyan méretűre növekedett, hogy bármikor bekövetkezhet a dollár nagyarányú értékvesztése, és a pénzrendszer megbénulása. Ez kiválthat olyan méretű és intenzitású társadalmi feszültséget, amely viszont okot adhat a jól előkészített FEMA-kormányzás bevezetésére. Hogy ténylegesen mit is jelent az Egyesült Államok számára egy ilyen rendkívüli kormányzás, majd csak akkor fogjuk megtudni, ha bevezetésre került. De addig is hasznos lehet, ha tájékozódunk, és már most megismerjük azt, ami ma is megismerhető a mindent átható titkolódzás ellenére.

Most idézünk néhány mondatot egy olyan magnetofon felvételtől, amelyben Dr. William Pabst számol be mindarról, amit a FEMA-val kapcsolatosan megtudott már 1979-ben. A szöveget Milton William Cooper „Die Apokalyptischen Reiter” című 1997-ben az Edition Pandora Michaels Verlag kiadásában megjelent könyvének a 6. fejezete alapján ismertetjük. A 157. oldaltól a 159. oldalig idézünk a könyvből.

Nemzeti szükségállapot: teljes hatalomátvétel.

„Dr. William Pabst beszélt: lakáscímem 1434 West Alabama Street Huston, Texas 77006. 713 521-9896. Ez az én 1979. évi aktualizált jelentésem az Egyesült Államok Nemzetvédelmi Minisztériumának a koncentrációs tábor programjáról.

1976. április 20-án gyors, és alapos vizsgálat után az Egyesült Államok népének a nevében keresetet nyújtottam be különböző személyiségek ellen, akik kulcsszerepet játszanak egy összeesküvés programban, amely az Egyesült Államoknak, ahogyan mi azt ma ismerjük, véget vetne. Ez helyzetjelentés Önhöz, a panaszoshoz, Önhöz, az Egyesült Államok népéhez. A polgári peres ügyirat száma 76-H-667. Címe: „Panasz a Nemzetvédelmi Minisztérium koncentrációs tábor programja ellen”. Benyújtásra került az Egyesült Államok Texas Tagállama Déli Kerületi Bíróságához, Houstonban. Az ügyben eljáró bíró Carl Bue volt. Erről a történetről egyszer már biztosan hallottak. A náci rendszer idején történt Németországban, hogy egy ember a gyermekkocsi gyár futószalagja mellett dolgozott. Felesége gyermeket várt, és mivel a kormány nem engedélyezte a gyermekkocsi megvásárlását, elhatározta, hogy titokban valamennyi részlegből megszerzi az alkatrészeket, és összeszereli a gyermekkocsit. Így is tett a feleségével együtt. Beszerezték és összeszerelték az alkatrészeket. Amikor készek voltak, nem gyermekkocsi volt a kezükben, hanem gépfegyver.

Ehhez hasonló az a helyzet is, amelyről most számolok be. A Demokratikus Intézmények Tanulmányi Központja nemrég javaslatot készített „Amerika Új Államai” alkotmányára. Ezt a központot Rockefeller finanszírozza. Ízelítőül csak annyit a javasolt alkotmányról, hogy a „nemzeti szükségállapot” fogalma százharmincnégyszer kerül említésre benne. A dokumentum nem tartalmazza a „Bill of Rights”-ot (az egyént megillető emberi és polgári jogok felsorolását

D. J.), és a fegyver birtoklásához való jog ki van hagyva belőle. Egyidejűleg a House Concurrent Resolution Nr. 28. (a Képviselőház egyetértő határozata), amely arról rendelkezett, hogy 1976. július 4-re, vagy korábbra egy alkotmányozó gyűlést kell egybehívni, szintén kimaradt. Ennek a gyűlésnek az elnöke Nelson Rockefeller alelnök, a szenátus ideiglenes elnöke lett volna. Ez a határozat elakadt a bizottságban. Nyilvánvalóan nem adható ki pénz egy nagyszabású programért, amíg nincs esélye a tényleges életbeléptetésre.

Hogy mi történjék akkor, ha az amerikai nép önként nem fogad el egy olyan alkotmányt, amelyben kevésbé tudja azok útját keresztezni, akik diktatúrára törekednek, azt a 11490-es számú elnöki direktíva mondja meg, amely tartalmazza az általa felsorolt korábbi államfői utasításokat is. Az elnöki rendelet felszólítja a különböző hatóságok vezetőit, hogy készüljenek fel egy nemzeti szükségállapotra, beleértve azokat a rendkívüli helyzeteket is, amelyek nincsenek az elnöki rendeletben felsorolva. Ha elolvassák az utasítást, nem marad kétség afelől, hogy minden elgondolható ürüggyel ki lehet hirdetni a nemzeti szükségállapotot az 1969. októberében kibocsátott ijesztő dekrétum alapján. A rendelet kiterjedt valamennyi minisztériumra, beleértve a „Law Enforcement Assistance Administration”-t is (Jogrend Fenntartását Segítő Hivatal), és az Egészségügyi, Nevelési és Szociálisügyi Minisztériumot is. Larry McDonald kongresszusi képviselő feltárta a Kongresszusnak, hogy különböző gerilla és terrorcsoportok anyagi támogatást kaptak a szövetségi kormányzattól. Ha ezek a terrorcsoportok ténylegesen megkezdik felforgató tevékenységüket, akkor a 11490. számú elnöki rendeletet hatályba lehet léptetni.

De ahogyan előzőleg már említettük, az 11490-es elnöki rendelet elolvasása elegendő annak a megállapításához, hogy a legváltozatosabb ürüggyekre hivatkozva kihirdethető a rendkívüli állapot. Mi történik, ha erre sor kerül? A következő napon Ön és családja a helyi postahivatalnál több háztömb hosszúságú sorban fognak állni, arra várva, hogy regisztrálva legyenek. Miután Ön és családja órákon át a sorban várakozott, végül becsukják az ajtót. Belülről kihallatszik a felfegyverzett postai tisztviselő hangja, amint közli az egyik megijedt őrizetbe vett személlyel: „Nézze, nem tehetek mást, a ház mögötti teherautó elszállítja a munkatáborba, amelybe beutalták. Felesége egy gyárba kerül, erről sem tehetek.” Fia, vagy leánya Önre tekint, és remegő hangon kérdezi: „Miért vagyunk itt apu?” Most már láthatják, hogy egy szabad országban való élethez több is tartozik, mint a jelzalog fizetése. Tudatában kell lenniük annak, hogy mi zajlik Önök előtt. Megfelelően kell cselekedniük, és részt kell venniük a kormányzásban. Azaz be kell avatkozniuk.”

A Dr. William Pabst dokumentumából vett idézettel arra kívántuk felhívni a figyelmet, hogy ha ma valaki meg akarja érteni a körülötte lévő világot, és eredményesen akar védekezni fenyegető veszélyeivel szemben, az nem kerülheti meg a mélyreható tájékozódást és aktív cselekvést. Erőfeszítés nélkül a pénzrendszer és a társadalom kapcsolata sem érthető meg. Büntetlenül nem térhetünk ki ezen erőfeszítés elől. A világ pénzügyi rendszere ma az összeomlás előtt áll, mivel a benne működő kamatmechanizmus révén az egyik oldalon robbanásszerűen növekvő adósság, a másik oldalon pedig példa nélkül álló hatalmas pénzvagyon halmozódott fel. Ma már csak az emberek állami és munkahelyi kizsákmányolásának a végletekig fokozásával lehet biztosítani az állami és nem állami adósságok után járó egyre növekvő kamatjáradék fizetését a nemzetközi pénzvilágnak. A globalizáció elmélyítette ezt a válságot, mivel földgolyónk nemzeteit könyörtelen versenybe hajszolta. Az uzsoracivilizációnak ebben a rendszerében egyre kevesebbet számít az alapvető életfeltételek biztosítása, és a környezetvédelem is üres jelszavá vált. A környezetpusztító erőszakolt gazdasági növekedés abszolút elsőbbséget élvez, mivel ideig-óráig így lehet még fizetni a kamatokat a pénzoligarchiának. Ennek az embertelen hajszának a közösségi értékeket hordozó kultúra is áldozatul esik.

A politika a közügyek demokratikus intézéséből egyre inkább a pénzoligarchiának nyújtott olcsó állami szolgáltatássá alakul át, amennyiben biztosítja neki közpénzen a pénzbehajtást, valamint a hátrányos helyzetűek manipulálásával, és ha szükséges az elnyomásával, a társadalmi nyugalom fenntartását. A kamat formájában történő eltulajdonítás, ami nem szépítgetően kifejezve a lopás egy változata, elkerülhetetlenül demoralizálja ennek a perverz rendszernek valamennyi résztvevőjét. Az értékteremtő alkotótevékenység egyre inkább leértékelődik a parazita spekulációs tevékenységgel szemben. A kamatkényszer miatt a pénzvagyron mértani haladvány szerint növekszik, ezzel pedig a reálgazdaság növekedése a természeti és emberi erőforrások legpusztítóbb kizsákmányolásával sem tud lépést tartani. Ezért ebben a rendszerben kódolva van már kialakulásától kezdve az a belső ellentmondás, amely szükségszerűen szétfeszíti, majd felrobbantja. Fennáll a reális veszélye annak, hogy ezt a beteg rendszert az összeomlástól csak a diktatórikus kormányzásra való áttéréssel lehet átmenetileg megmenteni. Ennek a haldokló rendszernek azonban még diktatúrával - esetleg háborúkkal - is csak ideiglenesen lehet meghosszabbítani az életét. Nem vonhatja ki magát az alól a természeti törvény alól, hogy ami halálosan beteg, annak el kell pusztulnia.

A magyar polgároknak tudniuk kell, hogy országuk pénzrendszere is a nemzetközi pénzoligarchia irányítása alá került. Ha a pénzoligarchia nemzetközi szinten készül a szükségállapot fogadására, akkor a válság hazai terepen való menedzselésére nekünk is fel kell készülnünk, mert hatása egész biztosan hazánkban is pusztító lesz. A magyar pénzrendszer is megrendül, ha a világ vezető országaiban összeomlanak a tőzsdék és a pénzpiacok, és ha bekövetkezik a dollár nagyarányú értékvesztése, aminek a jelei már mutatkoznak. A hazánkba importált kamatszedő magánpénzrendszer teszi lehetővé, hogy a magyar társadalom által megtermelt nemzeti össztermék mintegy 1/6-a minden évben - kamatjáradék és hozam formájában - elhagyja az országot és a nemzetközi pénzoligarchát, valamint hazai kiszolgálóit gazdagítsa. Ezért az évről-évre ismétlődő jövedelem-elvonásért az értékelőállító magyar társadalom nem kap ellenszolgáltatást. Az az érv, hogy ez ellen nem tehetünk semmit, mert a világ többi részén is ez a pénzrendszer került bevezetésre, megtévesztő. Ha más országokban is pestisjárvány van, attól még nem lesz a pestisben való megbetegedés kívánatos állapot, amelyre feltétlenül törekednünk kell. Ellenkezőleg! Máris védekeznünk kell vele szemben minden rendelkezésünkre álló eszközzel. Az első lépés, hogy közéleti párbeszéd folyjék a közpénzrendszerre való visszatérés lehetőségéről, és a pénzrendszer válsága a közelgő parlamenti választás megkerülhetetlen témája legyen. Ennek érdekében minden választópolgár tehet valamit.

2001. június

Leleplező 2001/3

A kábítószerkereskedelem és a pénz hatalom

A nemzetközi pénzligarchia ellenőrzése alatt álló János-rendi angol szabadkőművességnek a világméretű hálózata kezdettől fogva aktívan részt vett a kábítószer kereskedelemben. A brit birodalom kialakulásakor Nagy-Britanniának számottevő ipara nem volt, de jelentős jövedelmet húzott a gyapot és selyemkereskedelemből, a fűszerek importálásából, az afrikai rabszolgák Amerikába szállításából, és az Indiában termelt ópium Kínába történő eladásából. Ez a nagyarányú kereskedelem tette lehetővé a fejlett bankrendszer kiépítését. Ez a bankrendszer már a második ópiumháborút követően szinte az egész világra kiterjesztette tevékenységét. A nemzetközi pénzvilág City of Londonban működő központja nemcsak a nagy nyereség érdekében tartotta fenn az igen jövedelmező kábítószer-kereskedelmet, de az Egyesült Államok feletti uralma visszaszerzéséért folyó évszázados küzdelmének is részét képezte a kábítószerkereskedelem. Amerikai gyarmatának az elvesztésébe London soha sem nyugodott bele, és kezdettől fogva minden eszközt megragadott annak érdekében, hogy uralmát ismét kiterjeszthesse Észak-Amerika egészére. Ezt a célt is eredményesen szolgálhatta a kábítószerkereskedelem, mint fegyver. E feladat végrehajtására a háttérhatalom három kiemelkedő személyisége szövetkezett a második ópiumháború befejezésekor: az angol **Henry Palmerston** (33-as fokozatú szabadkőműves), az amerikai **Albert Pike**, a később egyesült világszabadkőművesség első vezetője, valamint az olasz **Giuseppe Mazzini**, a carbonari mozgalom vezére.

1855-ben Henry Palmerstont megválasztották Nagy-Britannia miniszterelnökének. Egy világhatalom kormányfőjeként személye kiválóan alkalmas volt arra, hogy a kapcsolatot tartsa különböző államok vezetőivel, és így időben megtehesse minden olyan lépést, ami szükséges a kábítószer-terjesztés megkönnyítésére a célországokban. Palmerston szoros kapcsolatot tartott mind Pike-kal, mind Mazzini-val, és minden fontos információt eljuttatott hozzájuk. Így részletesen tájékoztatta őket azokról az intézkedéseiről, amelyeket a keleten működő kábítószerkereskedelem irányítói számára adott. Anglia szinte valamennyi politikai, pénzügyi és kereskedelmi intézménye, beleértve a Brit Kelet-Indiai Társaság vezetőit is, szigorúan követte a szolgálati utat, és folyamatosan küldte az információkat a hálózat élén álló lord Palmerstonnak, majd pedig Palmerston utódainak. Ez a fegyelmezett és hatékony információáramlás a jól megszervezett szabadkőműves hálózat nélkül nem lett volna lehetséges.

1859-ben **Albert Pike**-ot megválasztották az Egyesült Államok Déli Területei Legfőbb Szabadkőműves Tanácsa elnökének. Pike erre a nagy hatalommal járó pozíciójára támaszkodva szervezte meg, és irányította a háttérből a Déli Konföderáció megalakulását, valamint kiválását az Egyesült Államokból. Mindez lehetővé tette Amerika elárasztását külföldről érkező kábítószerrel. Giuseppe Mazzini 1860-ban sikertelen kísérletet tett Olaszország egyesítésére a köztársasági rendszer bevezetésével. Illuminátus szabadkőművesekből álló szervezete egyre nagyobb anyagi támogatásra szorult. A keletről származó heroin eladása az Egyesült Államokban biztosította számukra ezt a nagyon igényelt pénzt. Palmerston 1865-ben bekövetkezett halála előtt Albert Pike és Giuseppe Mazzini úgy döntött, hogy egyesíti a szabadkőművesség különböző irányzatait a keresztény Amerika ellenőrzés alá vétele érdekében. Ezt követően még száz évre sem volt szükség ahhoz, hogy hosszútávú stratégiájukat átültessék a gyakorlatba, és az amerikai társadalom jelentős részét valóban kábítószerfüggővé tegyék. Az idő is az illuminátus szabadkőművességnek segített. Egy jól megszervezett nemzetközi hierarchia számára a stratégia megvalósítása akkor is folytatódik, ha az egyes személyek meghalnak, és az egyik nemzedék egy másik nemzedék váltja fel.

Az illuminátusok és a maffia

Manapság a két „f” betűvel írt maffia szó bűnszövetkezetet jelent, bűnözőknek egyes jövedelmező üzletágakat is irányításuk alá vonó, gyakran terrorcselekményektől sem visszariadó titkos társaságát, azaz olyan jól megszervezett bűnöző csoportokat, amelyek eredetileg Szicíliában és az Egyesült Államokban tűntek fel és váltak ismertté. A maffia történetének kutatói azonban helyesebbnek tartják ennek a szónak egy „f”-el való írását, mert valódi jelentése a következő: „Mazzini autorizza furti, incendi, e attentati”. Ez magyarul annyit jelent, hogy Mazzini engedélyezi a rablást, a gyűjtogatást, és a merényleteket. Ennek az az előzménye, hogy a Carbonari mozgalmat irányító **Giuseppe Mazzini** az 1830-as évek közepén külön az ifjúság számára létesített szabadkőműves páholyokat, amelyeket **„Fiatol Olaszországnak”** nevezett. Ezek az ifjúsági páholyok igen gyorsan elterjedtek egész Európában, beleértve Nagy-Britanniát is. Angliában Palmerston utóda a kormány élén a szabadkőműves **Benjamin Disraeli** (1804-1881) lett és ő volt az, aki útjára indította a **„Fiatol Angolok”** mozgalmát. Oroszországban az ugyancsak szabadkőműves **Alexander Herzen** avatta be ebbe a mozgalmába Mihail Bakunyint, aki a 19. század egyik leghíresebb anarchistája volt. Az Egyesült Államokban a polgárháborút megelőző időszak egyik hírhedt terroristája, **John Brown** vezette a **„Fiatol Amerika”** erőszakos megmozdulásait. Ma már ismert tény, hogy a **„Fiatol Társaságok”** mozgalmát számos országban megszervezték. Így Olaszországban, Angliában, Amerikában, Svájcban, Németországban, Lengyelországban, Oroszországban, Törökországban, és Szerbiában. A **„Fiatol Szerbia”** elnevezésű szabadkőműves - vagy kvázi szabadkőműves - páholy fontos szerepet játszott a Ferenc Ferdinánd osztrák-magyar trónörökös ellen végrehajtott sarajevói merénylet előkészítésében és végrehajtásában.

A **„Fiatol Társaságok”** olyan ifjakból álltak, akiket arra képeztek ki, hogy teljesítsék az **Univerzális Szabadkőművesség** kívánságait. Fő céljuk olyan forradalmi mozgalmak megszervezése volt egész Európában, amelyek lehetővé teszik a dinasztikus államok felszámolását, örökletes vezetőrétegük lecserélését, és az eltakarított dinasztikus államok helyébe az anonim pénzoligarchia nemzetek feletti uralmának a kiépítését. A hagyományos uralkodóosztály lecserélése erőszakkal nem lehetséges bűncselekmények elkövetése nélkül. Így például Giuseppe Mazzini ifjú legényei bankrablásból, emberrablásból, zsarolásból, védelmi pénzek szedéséből finanszírozták magukat. Így nyer értelmet a korábban már ismertetett szómagyarázat, a maffia elnevezés eredetéről.

Londonban olyan nemzetközileg megszervezett csoport is alakult, amely képes volt bármely olyan személy kikapcsolására, aki akadályozhatta a nemzetközi pénzoligarchia kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos hosszútávú céljait. Ahogyan a **kínai Triádok** is végső soron az angol illuminátus szabadkőművesség felsőszintű vezetőitől kapták utasításaikat, és a keleti kábítószer kereskedelemről befolyó jövedelem egy részét, ugyanezt tette nyugati viszonylatban a maffia.

Az illuminátus irányítás alatt álló angol szabadkőművesség a mai napig a maffia legfőbb protektora. Ezt a tényt erősítette meg a **„Propaganda duó”**, vagy rövidítve **P-2-es**, nagyrészt a maffia által irányított római szabadkőműves páholy botránya 1982-ben. Az olasz kormány ebben az évben leplezte le, hogy a P-2-es páholy felelős jelentős mértékben **Aldo Moro** olasz miniszterelnök 1978-as meggyilkolásáért, valamint **I. János Pál** pápa haláláért. I. János Pált az követően tették el láb alól, hogy felfedezte: az illuminátus szabadkőművességhez tartozó magas rangú bankárok - a P-2 páholy Vatikánba beépített ügynökei segítségével - a Vatikáni Bankot is felhasználják a kábítószer-kereskedelemből származó pénz tisztára mosására. Az olasz kormány nyomozásának előzménye a **II. János Pál** pápa ellen 1981. május 13-án elkövetett merénylet volt. Ennek a merényletnek a száalai is a P-2-es páholyhoz vezettek.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a szabadkőművesség húzódik meg a merénylet mögött, a Grand Orient szabadkőművesség által dominált francia kormány lépéseket tett azért, hogy a felelősséget a kommunista Bulgáriára hárítsa. A francia szabadkőművességhez közelálló párizsi napilap, a **Le Monde**, 1982. december 3-án a következőket állította: „A KGB korábbi főnöke, Jurij Andropov, belső ellenzékének tudható be, hogy fény derült az 1981. május 13-án II. János Pál pápa ellen elkövetett merénylet mögött meghúzódó bolgár kapcsolatra.”

A mára már elérhető bizonyítékok tanúsága szerint a Le Monde cikkét a félretájékoztatás klasszikus példájának tekinthetjük. Az akkori bolgár kormány maga is nyomozásba kezdett azért, hogy tisztázza magát. Erőfeszítései fényt derítettek arra, hogy a sikertelen merénylet elkövetőjének, a török **Ali Agcá**-nak, a megbízója **Bekir Celenk** a török maffiának volt a tagja. Bekir Celenk viszont az utasításokat két Bulgáriában működő olasz hírszerzőtől kapta. A Bolgár kormány 1982. december 22-én bejelentette, hogy az említett két olasz kém, névszerint **Paolo Farsetti**-t és barátnőjét, **Gabriella Trevisini**-t bíróság elé állítja. Az volt ellenük a vád, hogy a „Propaganda duó” római szabadkőműves páholy adta ki az utasítást a pápa meggyilkolására. II. János Pál tisztában volt vele, hogy ugyanazon P-2 páholy maffiás tagjai akarták meggyilkolni, akik elődjét is eltették láb alól. Ezért a pápa 1982 őszén felszólította az olasz kormányt, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket. Ezt követően a karabinerik, az olasz terrorista-ellenes rendőrség tagjai, akcióba léptek. Kiderítették, hogy a maffiát a brit szabadkőműves pénzoligarchia támogatja a 19. század közepétől, vagyis megalakulásától kezdve. Ez az információ akkor került nyilvánosságra (1982. szeptember 3-án), amikor Szicíliában merénylet áldozata lett **Carlo Dalla Chiesa** tábornok, akit három hónappal korábban azért küldtek a dél-olasz tartományba, hogy számolja fel a helyi maffia hatalmát. A tábornok egyik segédje névtelenül interjút adott a katolikus **Sabato** című lapnak, amelyben elmondotta:

„Szicília történelmét tanulmányozva Dalla Chiesa és én ugyanarra az eredményre jutottunk. 1796-ban a nápolyi Bourbonok Szicíliába menekültek, ahol a brit haditengerészet védelme alatt éltek egészen a Waterloo-i ütközet utánig. Ettől kezdve a sziget brit protektorátussá vált... Anglia támogatásával 1860-ban **Garibaldi** (egy 33-as fokozatú szabadkőműves tábornok) partra szállt Szicíliában. 1874-ben Anglia úgy döntött, hogy szükségessé vált a forradalmi baloldal hatalomra segítése, amely monarchistább volt, mint a király. Pénzt és pénzügyi támogatást nyújtott az igen hatalmas szabadkőműves és angolbarát **Florio** családnak, hogy segítse **Chrispi**-t (egy szabadkőműves és maffia személyiséget), valamint csoportját. Az 1874-es választásokon a maffia segítségével a baloldal megszerzett 48 képviselői helyet a Szicíliát illető 48-ból...” Ez az interjú történelmi adatokkal támasztja alá, hogy a maffiát mind a brit haditengerészet, mind a szabadkőművesség egy egész évszázadon át támogatta. Mind az olasz, mind a bolgár kormány nyomozása hasonló eredményre jutott és megerősítette, hogy a brit pénzoligarchia szabadkőműves bankárai, valamint a maffia és a P-2 szabadkőműves páholy együttműködött a kábítószer-kereskedelemből származó pénz tisztára mosásában a Vatikáni Bank útján. A pénznek ez az útja bizonyította annak a hálózatnak a létét, amelyet a brit Kelet-Indiai Társaság akaratából London hozott létre a második ópiumháborút követően.

A brit pénzoligarchia egyik célja: Amerika visszaszerzése

A több mint száz éves stratégia, hogy Amerikát részben a kábítószer segítségével kell belsőleg meggyengíteni, és az így legyengült országot újra ellenőrzés alá venni, lépésről- lépésre nyomon követhető. A brit pénzoligarchia 1729-től 1830-ig óriási jövedelmet húzott abból, hogy a birodalmi Kína lakóinak jelentős részét kábítószerfüggővé tudta tenni. A pénzoligarchia

úgy számolt, hogy hasonlóan hosszú időre lesz szükség az Egyesült Államok legyőztetésére és ellenőrzés alá vételére. Az illuminátus pénzemberek az amerikai akciójukat röviddel az első kínai ópiumháború (1840-1842) után beindították. Ekkor brit tengeri kereskedők árulni kezdték a kínai kulikat Amerika nyugati partvidékén, akiknek a segítségével a kábítószer-fogyasztás is megjelent az Egyesült Államokban. Egyedül 1846-ban 117 ezer kuli érkezett. Ellátásukra évi 115 tonna nyers ópiumot és 27 tonna finomított ópiumot importáltak. Lincoln elnök betiltotta 1862-ben a kulikkal való kereskedelmet, de a feketepiac folytatódott, és folyamatosan növekedett egészen a századfordulóig.

Miközben Amerikában a feketékkel való rabszolgakereskedelmet felváltotta a kulikkal való kereskedelem, a Mazzini parancsnokság alatt álló olasz forradalmárok 25 év alatt sem tudták megszerezni a hatalmat Olaszországban. 1860-ban, amikor a brit hadihajók visszatértek a második ópiumháborúból, Mazzini pénzügyi és haditengerészeti segítséget kért Palmerston brit miniszterelnöktől. Palmerston együttműködött Mazzini-val. Ennek a kooperációnak a távlati következményei igen jelentősek. Mazzini-nak a maffiája, amely hasonló természetűnek bizonyult, mint a **keleti Triádok**, betölthették ugyanazt a szerepet nyugaton, amit a Triádok keleten. A kábítószer kereskedelem hasznát bezsebelő brit pénzligarchia, miután Garibaldi győzelemre segítségével ellenőrzése alá vonta Szicíliát, arra használta a szigetet, hogy az a nyugatra érkező kábítószer-elosztás helyi központja legyen az európai földrészen.

Albert Pike és az amerikai polgárháború

Albert Pike két feladatot is kapott a brit szabadkőműves pénzligarchia Amerika visszaszerzéséért indított stratégiájában. Első feladata volt, hogy megossza az Egyesült Államokat egy polgárháború kirobbantásával, így biztosítva, hogy a déli államok elszakadassanak az uniótól. A második feladat az volt, hogy szabaddá tegye az utat délről a maffia számára. Amikor Pike ezt a megbízatást teljesítette, akkor a pénzligarchia londoni központja beindította a kábítószer háborút Amerika egésze ellen.

1859-ben Albert Pike - ez a nagy tudású és tekintélyes filozófus - a szabadkőművesség déli illetékességi térségében elnyerte a legmagasabb rangot. Először alárendeltjeit vezető pozíciókba helyezte a különböző déli államokban, majd elrendelte az egyes tagállamoknak, hogy szakadjanak el az Uniótól. A kábítószer-kereskedelem történetét feldolgozó egyik közelmúltban megjelent könyv szerzői (Konstandinos Kalimtgis, David Goldman és Jeffrey Steinberg, „Dope, Inc: Britain’s Opium War against the U.S.” New York: New Benjamin Franklin House, 1978) szerint: „A brit gyógyszergyártó házak megkezdték a morfium kereskedelmi méretű termelését a polgárháborút megelőző években, és hatalmas mennyiségben a hadseregek rendelkezésére bocsátották. A brit vállalatok megtévesztően a morfiumot úgy reklámozták, mint „függőséget nem okozó” fájdalomcsillapítót, és még olyan arcátlanok is voltak, hogy a morfiumot az ópiumfüggőség elleni gyógyszerként ajánlják.”

Az amerikai polgárháborút követően a kábítószerfüggővé vált katonák igényelték, hogy folyamatosan el legyenek látva ópiummal. A háború utáni újjáépítéssel járó zavaros helyzet lehetővé tette a háttérből irányító Albert Pike-nak, hogy megnyissa a maffia számára a kábítószer útvonalakat. Amikor Giuseppe Mazzini elküldte munkatársait az Egyesült Államokba, akkor a „Fiatal Olaszország” veteránjai már megfelelően előkészített körülményeket találtak. Az illuminátus angol szabadkőművesség két stratégiát is alkalmazott az Egyesült Államokban a kábítószer-kereskedelem elterjesztése érdekében. Az első szerint a maffia alulról építi ki az úgynevezett alvilág bekapcsolásával az elosztási hálózatát. A második szerint a műveltebb osztályok megfelelő elemei felülről lefelé haladva, felhasználva az egyetemek és college-ok oktatóit és az elit más csoportjait, befolyásolják a diákok magatartását, rábeszélve őket arra,

hogy próbálják ki a kábítószereket. A tények vizsgálata azt mutatja, hogy az első stratégia viszonylag gyors, és kíméletlen volt. A második stratégia viszont lényegesen kifinomultabb és hosszú időt igényelt.

Az amerikai polgárháborút megelőzően és a háború ideje alatt a maffia a déli New Orleans városát használta elosztási központként. Az első ismert maffia vezér az Egyesült Államokban a szabadkőműves **Joseph Macheca** volt, aki szicíliaiakból vállalatot szervezett és irányított az 1860-as években. Miután **Albert Pike** 1867-ben megalapította a **Ku-Klux-Klan-t**, a Macheca vezette csoport tevékenysége megkülönböztethetetlen volt a Ku-Klux-Klan tevékenységétől. Az 1870-es évek elején New Orleans-ba érkezett Mazzini-nak egy másik bizalmas embere, az ugyancsak szabadkőműves **Giuseppe Esposito**. Esposito hosszú utazásokat tett Amerikában azért, hogy egyesítse a különböző olasz szabadkőműves páholyokat, és megszervezze köztük a gyors és hatékony kommunikációs kapcsolatot. Ezek az etnikai alapon megszerveződött szabadkőműves páholyok tették lehetővé, hogy létrejöjjön a szervezett bűnözés szindikátusa az Egyesült Államokban. Az etnikai alapon szerveződött szabadkőművesség története nem tárgya ennek a cikknek, ezért mindössze három csoportot említünk meg. Az egyik a Kanadába bevándorolt **Bronfman** család, amely hatalmas vagyonát a alkohol előállításával és kereskedelmével szerezte abban az időszakban, amikor az Egyesült Államokban az alkohol be volt tiltva. **John Daniel** amerikai kutató 1995-ben megjelent (JKI Publishing, Tyler, Texas 75713, ISBN 0-9635079-4-X) „**Scarlet and the beast**” című könyvének második kötetében, a 131. oldalon, az állítja, hogy a Bronfman család férfitagjai szabadkőművesek, és a **Permindex** nevű vállalaton keresztül pénzt juttattak el az angol szabadkőművesek számára, akik ezt a pénzt részben a John F. Kennedy elleni merénylet megszervezésére fordították.

A másik kiemelendő csoport a kínai kulik, akiket illegálisan Amerikába hoztak, hogy olcsó munkaerőként résztvegyenek a vasutak építésében, és akiket rendszeresen kábítószerrel látott el a szabadkőműves módra működő **kínai Triád szervezet**. A Triádok valójában még ma is működnek az Egyesült Államokban, elsősorban a Chinatown-oknak nevezett városrészekben. Az elmúlt években egyesítették csoportjaikat és ma már a Csendes-óceántól az Atlanti-óceánig terjedő központilag irányított hálózatot alkotnak. Tevékenységüket mutatja, hogy 1993-ban egy egész hajó illegális kínai bevándorlót akartak becsempészni Amerikába. Az Egyesült Államok kormányának becslése szerint a legkülönbözőbb módokon évente körülbelül másfélmillió kínait csempésznek be az országba. A NAFTA (North American Free Trade Agreement - Az Észak-Amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény) lehetővé tette, hogy a nyitottá vált északi és déli határokon szabadabban áramoljon a kábítószer is. Ezt bizonyítja, hogy a NAFTA érvénybe lépése óta megduplázódott a kábítószer forgalom az Egyesült Államokban.

Érdemes említést tenni még egy harmadik csoportról is, az ugyancsak szabadkőműves jellegű szerb-horvát „**Fekete Kéz**”-ről, amelynek a tagjai az 1890-es években érkeztek New Yorkon keresztül Amerikába. 1901-ben a Palermóból bevándorolt **Con Vito Cascioferro** szorosra fűzte a kapcsolatokat a „Fekete Kéz” és a szicíliai maffia között. Az etnikai alapon szerveződő szabadkőműves páholyokat a szicíliai maffia ellenőrizte, amely viszont az angol szabadkőművességtől kapta az utasításokat.

Az értelmiség és a kábítószer

Már többször említettük, hogy a nemzetközi pénzoligarchia hálózatának egyik legfontosabb központja London belvárosa, a **City of London**. Ennek a központnak a második kábítószer offenzívája szerint az értelmiséget kellett e célra felhasználni. Ez a terv el lett halasztva egészen az első világháború utáni időre, és így az amerikai társadalom középrétegei ellen csak az 1920-as években indult meg ez a rejtett „ópiumháború”. A 19. század végén számos szabadkőműves páholy foglalkozott a keleti misztikus vallások kutatásával azért, hogy kiderítsék a szabadkőművesség eredetét. Ezt a kutató tevékenységet a **Quatuor Coronati Lodge of Masonic Research** hangolta össze, amely **Edward walesi herceg**, az angliai nagypáholy akkori nagymestere utasítására jött létre. A Quatuor Coronati tevékenységének feltárását követően a kutatók megállapították: 1. Valamennyi pogány isten és istennő a hermafrodita Lucifert képviseli. 2. A babilóniai papság a kábítószer és a szexet eszközként használta a lakosság feletti ellenőrzés gyakorlására. 3. A lakosság növekedésének a korlátozása céljából igénybe vették az emberáldozat rítusát.

A Quatuor Coronati e három felfedezés alkalmazása céljából úgynevezett társ szabadkőműves páholyokat, al-páholyokat (co-Masonry, sub-lodges) szervezett, amelyek rendszerint nem használták a szabadkőműves elnevezést. Tény viszont, hogy ezeket a társintézményeket 33-as fokozatú szabadkőművesek alapították. Az angol nagypáholy jó hírneve érdekében elhatározta magát tőlük és hivatalosan nem ismerte el őket. Ezek a társ szabadkőműves csoportok azonban elismerték és soraik közé engedték a többi szabadkőművest, akár az angol, akár a francia szabadkőművességhez tartozott. Ezeknek a kvázi szabadkőműves páholyoknak a segítségével felgyorsult a kábítószer-használat elterjedése a legmagasabb társadalmi rétegekben is. A sátánt szimbolizáló ékszerek használata megszokottá vált. Olyan rítusok is elterjedtek, amelyeknél kábítószer használtak, orgiákat rendeztek, áldozatokat mutattak be. Az ilyen kvázi szabadkőműves páholyok közül a „**Hermetic Order of the Golden Dawn**” (Az Arany Hajnal Titokzatos Rendje) jött létre 1887-ben, alapítója három rózsakeresztes szabadkőműves volt. Ezek közül az egyik **A.F.A. Woodford**, a Quatuor Coronati páholynek is az alapító tagja volt. A második alapító Dr. **William Wynn Westcott**, a harmadik pedig a 32-es fokozatú szabadkőműves **Sam L. MacGregor Mathers** volt, mindkettő ismert kabalista. Őhözjuk csatlakozott később három további ismert szabadkőműves: a spiritualista költő **William Butler Yeats**, a sátánista **Aleister Crowley**, aki a fekete mágia alkalmazásával vált világhírűvé, valamint a luciferista **Helena Blavatsky**, a Teozófiai Társaság megalapítója, aki élete végéig a **Golden Dawn** (Arany Hajnal) tagja maradt.

Blavatsky a **Teozófiai Társaságot** 1875-ben alapította New York-ban és Albert Pike elsőként csatlakozott hozzá. Blavatsky 1887-ben Londonba költözött és megkezdte a teozófiai folyóiratának a „**Lucifer the Light-Bringer**” (Lucifer a fény hozója) kiadását, valamint ekkor kezdte publikálni a **Secret Doctrine**-t (Titkos Tan) és az **Isis Unveiled** (A leleplezett Isis) című kiadványokat. Az itt közzétett dokumentumok zömét a **Research Lodge** (Kutatási Páholy) levelezési körének az anyagaiból vette. 1889-ben egy másik híres személyiség - **Annie Besant** - is csatlakozott a Teozófiai Társasághoz. Ebben az évben Mac-Gregor Mathers levélben felkérte Blavatskyt, hogy csatlakozzon a Golden Dawn-hoz, mert a Teozófiai Társaság és a Golden Dawn teljesen közös nézeteket vall és közös célokat követ. Blavatsky 1890-ben meghalt, és akkor a Quatuor Coronati páholy kiharcolta, hogy **Annie Besant** legyen a Teozófiai Társaság elnöke. A kiváló szónok Annie Besant tagja volt a szocialista tanokat hirdető **Fábián Társaságnak**, amely a szabadkőművesség szocialista hálózatának a központja volt. Amikor 1904-ben Besant a Teozófiai Társaság elnöke lett, akkor azt azonnal arra használta, hogy tagokat toborozzon a Golden Dawn páholy, valamint Aleister Crowley kvázi szabadkőműves **Ordo Templi Orientis** (O.T.O.) páholyának. A Golden Dawn ezek után

létrehozta a saját két al-páholyát, az **Order of the Temple of the East** (A Kelet Templomának a Rendje, 1895-ben), valamint a **Thule Társaság**ot (1917-ben). A Temple of the East később beolvadt Crowley-nak az Ordo Templi Orientis-ába. Azért tárgyaltuk viszonylag részletesen ezeknek a társaságoknak a létrejöttét, mivel mind a **müncheni Thule Társaság**, mind a **Kelet Temploma Társaság** gyülekezőhelye volt azoknak a személyeknek, akik később a Hitler vezette német nemzetiszocialista mozgalom magját alkották.

George Orwell és a Golden Dawn

1920-ban **Crowley** rávette **George Orwell**-t (élt 1903-1950), aki később több világhírű regényt is írt, hogy lépjen be a kábítószer kultuszát ápoló Golden Dawn páholyba. Orwellt annyira megdöbbentette az Amerika számára kidolgozott terv, a „New Age”-ként ismertté vált program, hogy indítatva érezte magát egy olyan könyv megírására, amely tájékoztatja és figyelmezteti az amerikaiakat erre a gonosz programra. Két évvel halála előtt fejezte be „1984” című munkáját. Ez a szám nem prófétikus jelentésű, ahogyan később interpretálták, hanem csupán 1948 két utolsó számjegyének a felcserélése. Ugyanis Orwell 1948-ban fejezte be ezt a könyvét. Számos olyan beavatotthoz hasonlóan, akik megbízható információkkal rendelkeznek a háttérőrök céljairól és konkrét programjairól, Orwell nem tudta magában tartani ezt a titkot, ugyanakkor teljesen egyértelműen nem is mondhatta ki, mert egyébként veszélybe került volna az élete. Éppen ezért Orwell csak Aleister Crowley 1947-ben bekövetkezett Halála után fejezte be és publikálta könyvét. A könyv arról szól, hogy a háttérhatalom miként tervezi az ellenőrzése alá vonni Amerikát a 20. század második felében. Az „1984”-ben a főhős összeesküvő a következő kérdést intézi ahhoz a fiatalhoz, aki csatlakozni kíván a „**Big Brother**” (Nagy Testvér) által irányított szervezethez:

„Kész vagy-e feláldozni az életed? Gyilkosságot elkövetni? Olyan szabotázs cselekményeket elkövetni, amelyek ártatlan emberek százainak a halálát okozhatják? Elárulni hazádat külföldi hatalomnak? Csalni, hamisítani, zsarolni, megrontani a gyermekek gondolkodását? Szétosztani magatartást megváltoztató kábítószereket? Bátorítani a prostitúciót? Terjeszteni a nemi betegségeket? Megtenni bármit, ami demoralizálja és elgyöngíti az emberek akarátát? Kész vagy-e öngyilkosságot elkövetni, ha és amikor erre kapsz parancsot?”

Itt e sorok írójának be kell vallania, hogy **1983. tavaszán** a New York University hallgatójaként részt vett az „1984” című könyvből készült film egyetemi bemutatóján, és az azt követő vitán. Ekkor a vitában résztvevők többsége úgy értelmezte Orwell-t, hogy ő a „Big Brother” alatt az Amerikát ellenőrző és világuralomra törő pénzligarchiát érti. Tehát nem arról van szó, amit akkor én állítottam, hogy Orwell könyvében a világszintű kommunista hatalomátvétel prófécijával állunk szemben. A „Big Brother” alatt - erősködtem meggyőződéssel - egy Lenin, egy Sztálin, egy kommunista diktátor értendő, és szélsőbaloldali tévedés az Amerika felett uralkodó pénzligarchiáról beszélni. A vitázó felek azonban meg voltak győződve arról, hogy a világuralomra törő szabadkőműves pénzligarchia terveit árulja el Orwell, és én tévedek, mert újdonsült és naiv amerikaiként még nem ismerem igazán az Egyesült Államokat.

Visszatérve az illuminátus pénzligarchia intézményeihez, amikor **Aleister Crowley** bevonta Orwellt a Golden Dawn páholyba, az angol szabadkőművesség az egyik legfontosabb koordináló szervezete, a **Royal Institute of International Affairs, a RIIA**, (A Királyi Külügyi Intézet) útján, létrehozta a **Tavistock Intézetet**. Ez az intézet a pszichológiai hadviselés eszközeit kutatja, és felkészített olyan személyeket, akiket az illuminátus pénzligarchia az Egyesült Államokba kívánt küldeni. Ezek közé tartozott **Aldous Huxley** (élt 1894-1963), valamint testvére **Julian** (élt 1887-1975), akik a tekintélyes szabadkőműves **T. H. Huxley** unokái voltak. Mindkettőjüknek a 33-as fokozatú szabadkőműves író **H. G. Wells** (élt 1866-

1946) volt a mentora. Az 1920-as években Wells Aleister Crowley-hoz irányította a Huxley testvéreket további képzés végett. Crowley beavatta őket a Golden Dawn-ban használatos kábítószer-kultuszba, és kiképezte őket arra is, hogy hogyan kell a kábítószer-függőség kialakításával uralom alá vetni egy népet.

Az 1930-as években az Angol Királyi Külügyi Intézet, az RIIA, Hollywood-ba irányította Aldous Huxley-t, aki ebben az időben már ismert író volt, hogy keressen alkalmas személyeket, akikkel később majd létre lehet hozni egy, az illuminátus céloknak megfelelő szubkultúrát. Huxley sikeresen eleget tett ennek a megbízatásnak, és így kulcsszerepe volt annak a **rock-drug-sex ellenkultúrájának** a létrehozásában, amely az 1960-as évektől kezdve egyre inkább meghatározza az Egyesült Államok kulturális életét. Huxley nem volt egyetemi tanár, de írásaival kellően tudta befolyásolni az egyetemek oktatóit, akik viszont a campus-ok diáklakóinak a gondolkodásmódját és értékrendszerét alakították át.

Az LSD néven ismert szintetikus kábítószer kultuszát az RIIA tudományos kutatói alakították ki. Európa legkiválóbb ideg- és elmeorvosok szakorvosai ebben az időben az RIIA tagjai voltak. Az 1940-es és 1950-es években ezekkel a pszichiáterekkel kezdődött Európában a műveltebb körökben a kábítószer használat. Ezek az elmeorvosok saját magukon próbálták ki az LSD-t azért, hogy jobban megértsék pszichotikus betegeiket, és betegségük természetét. Aldous Huxley az Egyesült Államok haditengerészetének a kutatói számára is rendelkezésre bocsátotta az LSD-t, hogy kikísérletezhessék a fiatalok tömegei kábítószeres befolyásolásának a technikáit. A CIA 1947-ben csatlakozott ehhez a programhoz, amely az „**MK-Ultra**” elnevezést kapta. A CIA 26 millió dollárt költött 25 év alatt ezekre a kísérletekre, amelyeknél lényegében olyan vonalat követett, mint amelyet George Orwell „1984” című regényében felvázolt. Elsősorban arra keresték a választ, hogy vajon ki lehet-e törölni az emlékezetet, és mesterségesen létrehozni apátiát. A CIA igazgatója ennek az időszaknak a nagy részében **Allen Dulles** (1893-1969) volt, annak a **John Foster Dulles**-nak a testvére, aki hosszú időn át az Egyesült Államok külügyminisztere volt. J. F. Dulles részt vett az illuminátus pénzligarchia amerikai koordináló szervezetének a **Council on Foreign Relations, a CFR-nek** a megalapításában. Allen Dulles-t pedig a hírszerzés és az elhárítás irányítására képezték ki 1941-ben a szabadkőműves **William Donovan** irányításával. Donovan a Crowley alapította Ordo Templi Orientis szabadkőművesség szóvivője volt. Ugyancsak Donovan volt az, aki létrehozta az **Office of Strategic Services, az OSS-t**, (A Stratégiai Szolgálatok Irodája) amely a CIA elődszervezete volt. 1942. októberétől 1945. májusáig Allen Dulles irányította az OSS berlini irodáját. Feladata az volt, hogy válogassa ki a fogságba esett SS tisztek közül azokat, akik a jövőben alkalmasak arra, hogy az amerikai és a brit hírszerzés munkatársai legyenek. 1951-ben Allen Dulles-t kinevezték a CIA helyettes igazgatójává, vagyis **Walter Bedell Smith** tábornok helyettese lett. 1953-ban, amikor John nevű testvére már külügyminiszter volt, **Eisenhower** elnök kinevezte a CIA első emberévé. Ebben a beosztásban John F. Kennedy is megerősítette 1961-ben. Kennedy azonban leállította az LSD-vel folytatott kísérletsorozatot. A Kennedy elleni merényletet követően, 1965-ben a CIA beindította a már említett „MK-Ultra” programját. Ezúttal azonban sokkal nagyobb méretű kísérletet folytatott, mert mintegy 100 millió adag LSD-25 került szétszórásra az amerikai egyetemek campus-aiban. (campus = az egyetem, főiskola területe a tanszéki épületekkel, diákszállókkal, és kiszolgáló létesítményekkel)

Az „MK-Ultra” program kezdetén, 1954-ben, Aldous Huxley megírta a „The Doors of Perception” (Az érzékelés kapui) című könyvét. Ezzel jelezte londoni megbízói számára, hogy az LSD program folyamatban van, másrészt rávett sokakat, hogy ne csak az LSD-vel kísérletezenek, hanem más szerekkel is. Legodaadóbb követői a professzorok és a diákok voltak, akik szinte vallásos áhítattal olvasták írásait. Huxley dicsérte a **mescalinnal** (egy erős

hallucinációkat kiváltó alkaloidával) folytatott kísérletek hatásait, azt állítva, hogy csak elenyésző számú használónál jelentkeznek káros mellékhatások. Az LSD-vel való kísérletek akkor váltak széleskörben ismertté, amikor a Harvard egyetem két pszichológia tanára - **Richard Alpert** és **Timothy Leary** - megírta a „The Psychedelic Experience” (A tudattágító tapasztalat) című könyvet, amely „A halott könyve” című híres tibeti íráson alapul. Ez a könyv valóságos bibliája lett a tudattágító kábítószer használatát propagáló mozgalomnak.

1966-ban Timothy Leary beindította a saját vallásos mozgalmát, a „League of Spiritual Discovery”-t (A spirituális felfedezés ligáját) amely az LSD-t szentségként használta.

Ma már számos amerikai felismerte, hogy mekkora károkat okozott az amerikai kultúrának az 1960-as években lezajlott - kívülről megtervezett és irányított - kulturális ellenforradalom, az alternatív szubkultúra uralomra juttatása. Ugyanakkor még mindig igen kevesen tudják, hogy kik és mi célból indították útjára ezt a pusztító hatású ellenkultúrát. Az **Albert Gallatin Mackey** által írott „The Encyclopedia of Freemasonry” (A szabadkőművesség enciklopédiája) megállapítja, hogy Angliában ma működnek olyan muzsikuskat tömörítő szabadkőműves páholyok, (ahhoz hasonlóak, amilyenekbe például Mozart is járt annak idején), ahol a művészek megvitatják, miként tudják terjeszteni az általuk szabadkőműves forradalomnak tekintett mozgalmat zenei eszközökkel, elsősorban dalok útján.

Edith Miller 1933-ban publikált „**Occult Theocracy**” (Okkult istenuralom) című munkájában megmagyarázza, hogy a szabadkőműves háttérhatalomnak milyen fontos eszköze a zene, mivel az az egyébként pozitív beállítódású gondolkodást passzívvá és negatívvá teszi. Miller szerint az okkult zene zavarodott lelkiállapotot idéz elő. Az összezavart elme kész az engedelmességre, és arra, hogy kövesse a háttérből küldött sugalmazásokat. Az ilyen összezavart lelkületű ember elfordul a családjától, a hazájától és istenétől.

Dr. John Coleman a brit hírszerzés egykori magas rangú tisztje **Death Cults** (Halál kultuszok) című 1984-ben megjelent könyvében részletesen beszámol arról, hogy az illuminátus angol szabadkőművesség húzódik meg a rock-drug-sex ellenkultúra elterjesztése mögött. Coleman szerint a rockzene elősegíti a kábítószer terjedését, használatát, szétesztését, és így hatékony eszköze a fiatalok ellenőrzés alatt tartásának. Mindez közvetlenül kapcsolódik - Aldous Huxleynak az Egyesült Államok nyugati partvidékén lefolytatott kísérletei által - a halál kultuszához. Huxley követői nagymennyiségű LSD-t adtak át a különböző rockzene együttesek számára, hogy azok osszák szét koncertjük résztvevőinek. A Beatles-ek voltak az első olyan rockzene együttes, amelyet a Tavistock Intézet szakértői bevetettek az Egyesült Államokban.

Dr. John Coleman egy másik könyvében (The Conspirator's Hierarchy: The Committee of 300, 1994. Joseph Holding Corp., Carson City, Nevada) megállapítja, hogy a **Committee of 300** (A háromszázak bizottsága) kezdettől fogva ellenőrzése alatt tartotta a kábítószer-kereskedelmet, amelyet a Brit Kelet-Indiai Társaság, a BEIC kezdett el, majd a Holland Kelet-Indiai Társaság folytatott. A BEIC hozta létre a „China Inland Mission”-t (Kínai belföldi missziót), amelynek az volt a feladata, hogy a kínai parasztokat és kulikat minél nagyobb számban rászoktassák az ópiumra. Ez óriási keresletet hozott létre az ópium iránt, amit aztán a Brit Kelet-Indiai Társaság jó pénzért kielégített.

A Beatlesek, mint „zenei kábítószer”

A Háromszázak Bizottsága a Beatlesekkel használta fel egy meghatározott kulturális kábítószer elterjesztésére. **Ed Sullivan** Angliába küldték, hogy ismerkedjen meg a Tavistock Institute első rock csoportjával. Sullivan az ismerkedés után visszatért az Egyesült Államokba, ahol kidolgozta annak a stratégiáját, hogyan kell az elektronikus tömegtájékoztatás segítségével sikeresen eladnia a Tavistock Intézet kísérleti zenebrigádját. Az elektronikus tömegtájékoztatás, valamint Ed Sullivan átgondolt PR menedzselése nélkül a Beatlesek és az ő „zenéjük” hamarosan kimúlt volna. Mint ahogy ma már tudjuk, a Beatles kampány nemcsak kicserélte a szórakoztató zenét, de beindított egy ma is tartó kábítószer fogyasztási kampányt. A Beatles-jelenséghez az a tény is hozzátartozik, hogy első sikeres számaik zenéjét és szövegét **Theodor Wiesegrund Adorno**, a frankfurti iskolához tartozó filozófus és zeneesztéta írta. Ezt a mai napig titkolják a közvélemény elől. A Beatlesek feladata az volt, hogy ismertté váljanak a teenager-ek előtt, akiket aztán megállás nélkül bombázni lehet a beat-zenével. A kísérlet azt kívánta elérni, hogy az állandó ismétléssel meggyőzzék a fiatalokat: ők kedvelik ezt a zenét. A felbérelt liverpooli legények teljesítették, amit elvártak tőlük, természetesen „egy kis rejtett baráti segítséggel”. Ez nem volt más, mint olyan szereknek a szétosztása a hallgatóság körében, amely az amerikai fiatalok egész generációját pontosan olyan biomasszává alakította át, amilyenek a Tavistock Institute tervezői elképzelték.

Nyilvánvaló, hogy a Kínában alkalmazott módszerek nem feleltek meg az 1960-as években egy egészen más kultúrában felnőtt fiatalok milliói számára. A feladat az volt, hogy olyan „más típusú” fiatalokat kreáljanak, akik teljesen új magatartási mintákat követnek. Ehhez el kellett hitetni velük, hogy a kábítószeres használat teljesen normális, hétköznapi dolog, és hogy ez jobban menjen, ki kellett találni új hajviseletet, új öltözeteket, ezzel is hangsúlyozva, hogy a fiataloknak ez a nemzedéke tudatosan különbözik az idősebb generációktól. Az új divatot követő tizenéveseknek természetesen fogalmuk sem volt arról, hogy ezt a rengeteg új dolgot valójában az idősebb generációhoz tartozó tudósok eszelték ki a számukra, és kényszerítették rájuk rafinált módszerekkel. Nem jöttek rá, hogy a „cool” (hűvös, közömbös, szenvtelen) és „spleen” (rosszkedv, méla undor) viselkedés nem a sajátjuk volt, hanem pontosan azokhoz az öreg emberekhez tartozó személyek találták ki a számukra, akiktől olyannyira meg akarták különböztetni magukat. A tömegtájékoztatás mindig is kulcsszerepet játszott a kábítószer-fogyasztás elterjesztésében. Korábban például az Egyesült Államokban az volt a divat, hogy fiatalok csoportjai valóságos utcai háborúkat vívtak egymással, különösen a nagyvárosokban. Erről több musical is készült, pl. Leonhard Bernstein „West Side Story”-ja. Amikor a tömegtájékoztatási médiumok lezártak erről a témáról, akkor hirtelen elkezdtek propagálni a **New Age** divatját. Ebben a New Age kampányban a kábítószer-fogyasztás központi témává vált. Egyre többet lehetett hallani a Tavistock Institute szakértői által kitalált kifejezést, „**Beat Generation**”, azaz a beat-korszak nemzedéke. Ma már a kábítószer-használat az amerikai társadalom legkülönbözőbb rétegeiben elfogadottá vált. A Tavistock Intézetben kidolgozott program szerint elhitték az amerikaiak újabb nemzedékeivel, hogy itt társadalmi forradalom zajlik, egy természetes, spontán folyamat, elhallgatva azt a tényt, hogy ez valójában tudományosan kidolgozott, és központilag irányított mesterséges folyamat, amelynek az a célja, hogy megváltoztassa az amerikai társadalom értékrendszerét, magatartási mintáit, és a politikai élet egészét.

A Brit Kelet-Indiai Társaság mai utódai elégedettek voltak a Tavistock-program sikerével. Az amerikai fiatalok egyre nagyobb része vált az LSD fogyasztójává, amelyet a svájci **Sandoz** vállalat állított elő. Ezt a vállalatot a híres **Warburg bankárdinasztia** finanszírozta. Az Aldous Huxley által propagált „csodagyógyszer” millió és millió számra került szétosztásra a

fiatalok körében. Még ma is jogos a kérdés, hogy miért nem tettek semmit az erre illetékes állami, igazságügyi és rendőri szervek.

A Beatlessel beindított rock-sex-drug kampány eredményeként ömleni kezdtek a dollár milliárdok a Brit Kelet-Indiai Társaság **mai utódainak** a zsebébe. A kábítószerrel való üzletelést a **Science Policy Research Unit, SPRU** (Tudományos-eljárást Kutató Csoport) ellenőrizte és irányította. A SPRU élén álló három tudós: Leland Bradford, Dann és Ronald Lippert számos „new age” és „new science” szakértőt képzett ki (pl. Alvin Toffler-t) azért, hogy ők pedig felkészítsék emberek millióit a „future shocks” (a jövőbeni váratlan sokkhatások) fogadására. A SPRU tanulmányokkal látta el az amerikai kormányzat legkülönbözőbb intézményeit, köztük a **Drug Enforcement Agency-t, DEA-t** - azt a hivatalt, amelynek feladata, hogy a kábítószer kereskedelmet tiltó jogszabályoknak érvényt szerezzen - és így közvetve irányította a nagy propagandával folytatott „kábitószer ellenes küzdelmet” a Reagan és az idősebb George Bush kormányzat idején. A Tavistock Intézet tanulmányaival bőségesen ellátott hivatalnokok szinte észrevétlenül hoznak olyan döntéseket, amelyek alapvetően átalakítják nemcsak az amerikai kormányzást, de az Egyesült Államokban élő millióknak az életminőségét is.

A kábítószer-kereskedelem alattomosan megváltoztatta szinte a nyugat valamennyi vezető államában a társadalmi környezetet. Az állítólagos kábítószer-ellenes küzdelem nagyrészt **színlelés**. Ez kiegészül azzal, hogy a polgárok többsége, és nemcsak az Egyesült Államokban, alig tud igazán valamit arról, hogy az adott ország kormánya valójában mit is csinál. Az állami titkos nyilvántartások nem kutathatók a polgárok számára. Szinte minden társadalomban vannak olyan rendkívül gazdag és hatalmas dinasztiák, akik erős befolyással vannak az adott ország kormányzatára, és így igazságügyi szerveire is. Ilyen privát szervezet volt, amely hatalmas nyilvántartással rendelkezett, a hírhedt **P-2 páholy** Rómában, vagy a **Comitee Monte Carlo**. Mindkettőnek a nyilvántartásában több tízezer név szerepelt. Ilyen nyilvántartást vezető privát ügynökség az **Intertel** is, amely annak ellenére teljes kapacitással működik, hogy az amerikai alkotmány szerint ilyen magán hírszerzőszolgálat az Egyesült Államokban nem is működhetne.

Visszatérve a kábítószer-kereskedelemhez, a keletről érkező heroin egyik fő útvonala Európában a Monacói Hercegségen keresztül vezet. A heroin Korzikából érkezik Monte Carlo-ba, a gyakorta közlekedő kompokon. A komppal érkezők csomagjait és személyazonosságát nem ellenőrzik. Franciaország és Monaco között pedig nincs határ, és így az ópiumszármazék heroin könnyedén kerül a franciaországi laboratóriumokba, ahol tovább finomítják, és innen kerül a szétosztó hálózatba.

Dr. John Coleman szerint a monacói hercegi család, a **Grimaldi dinasztia**, évszázadok óta foglalkozik kábítószer-csempészettel. Coleman szerint Rainer monacói uralkodó túlságosan mohóvá vált és ezért három figyelmeztetésben is részesült. Végül egy „balesetben” büntetésből meg kellett halnia a feleségének, **Grace Kelly**-nek. Rover típusú autójának úgy manipulálták a fékberendezését, hogy az minden egyes fékezés alkalmával kiengedte a fékfolyadék egy részét. Így aztán, amikor az autó elérte a legélesebb kanyarulatú útszakaszt, az autó fékje már nem volt képes megtartani. A mai napig az autó a francia rendőrség birtokában van, és senki sem vizsgálhatja meg. A jelzést Grace hercegnő kivégzésére lehallgatta a brit hadsereg egyik ciprusi lehallgató részlege, és ez arra utal, hogy az utasítást a monte carlo-i P-2 részleg adta ki.

Le kell cserélni a kulturális értékrendet

A kábítószer-használat megkönnyítette a rock-sex-drug ellenkultúra terjesztői számára a hagyományos értékrend fellazítását, sőt lecserélését az elsősorban a megcélzott amerikai fiatalok milliói körében. A vezető rockegyütteseknek a sátánista **Aleister Crowley** volt a kedvence. **John Lennon** maga is sokat foglalkozott az okkultizmussal. A numerológia és a tarot mind Crowley-hoz, mind John Lennonhoz igen közel állt. Crowley fanatikusan hitt a tantric hinduizmusban. A négy Beatles-fiú mindegyike életének valamelyik szakaszában maga is elmélyülten foglalkozott a keleti vallásos filozófiával. Az egyik közülük, **George Harrison**, például teljes szívvel magáévá tette a hinduizmust, erről tanúskodik több dala is (Within You Without You - Benned, nélküled, Life Itself - Az élet önmaga, My Sweet Lord - Az én édes istenem). A Rolling Stones című folyóiratnak Harrison elismerte, hogy Kalkuttában felkereste Káli (a halál istennője a hindu vallásban) templomát az LSD hatása alatt. „Amikor fiatalabb voltam, az LSD hatására felnyílt valami bennem 1966-ban, másfajta gondolatok árasztottak el, amelyek a jógikhoz vezettek” - mondotta. A „Dope, Inc: Britain's Opium War against the U.S.” (A Kábítószer Rt.: Brit ópiumháború az Egyesült Államok ellen) című könyv szerzői 1978-ban megerősítették, hogy a Beatlesek amerikai körútja egybeesett az **LSD-25** széleskörű terítésével. A „New Left” (az új baloldal) is felvirágzásnak indult a rock-drug-sex ellenkultúra televényében. **Brian Key** amerikai kutató „Media Sexploitation” (a szex végletes kihasználása a tömegtájékoztatóban) megállapítja: „A Beatlesek világszerte népszerűsítették, és kulturálisan legitimálták a hallucinációt okozó kábítószeresek használatát a teenagerek körében ... A Beatlesek a kábítószer-kultúra legnagyobb prófétái és terjesztői lettek.”

Aleister Crowley másik követője a magyar származású **Szandor LaVey** (vagyis **Lővei Sándor**) a „**Satanic Bible**” (A sátán bibliája) szerzője és a kaliforniai sátánista egyház elnöke. Munkatársa az a **Kenneth Anger** volt, aki **Bobby Beausoleil** gitáros főszereplésével elkezdte forgatni a „Lucifer Rising” (Lucifer lázadása) című filmet. A film forgatása közben azonban Beausoleil bestiális gyilkosságot követett el, és még szöveget is írt a falra áldozata vérével. Beausoleil annak a **Charles Manson**nak volt a követője, aki a Crowley által alapított és vezetett Ordo Temple Orientis-nek, az O.T.O.-nak a tagja volt. Ezt követően Kenneth Anger **Mick Jagger**-hez fordult azzal a kéréssel, hogy ő játssza el Lucifer szerepét. Mick Jagger ezt visszautasította, de elvállalta a film zenéjének az elkészítését.

Két másik rockegyüttes, a **Black Sabbath** és a **Blue Oyster Cult** is nagy sikerrel terjesztette a sátánkultuszt. A Tavistock Institut-ban kidolgozott program először „hősöket” kreált a roksztárokból, teljesen függetlenül attól, hogy azok mit produkáltak, és hogyan viselkedtek. Minthogy ezeknek a sztároknak a többsége maga is kábítószer-élvező volt, feladatuk az volt, hogy az ifjúság körében propagálják a szexuális szabadosságot, a kábítószer fogyasztást, az anarchikus - minden ellen való - értelmetlen lázadást, és a gonosz vallásos imádatát. Azok, akik ezeknek a rockénekeseknek a szövegeit hallgatják, szinte észrevétlenül ennek a rock-drug-sex szubkultúrának a befolyása alá kerülnek. **Aldous Huxley** 1930-as években megkezdett tevékenysége meghozta mérgezett gyümölcseit. Ma már az általuk propagált ellenkultúra határozza meg az amerikai fiatalok többségének a viselkedését. Az 1980-as évek kezdetén a fiatalság kábítószer használata soha nem látott szintet ért el világszerte. **Ronald Reagan** az Egyesült Államok ekkor hivatalban lévő 40. elnöke hadat üzent a kábítószer-kereskedelemnek. **II. János Pál pápa** szintén harcba szólított a kábítószer-fogyasztás megfékezésére. A beindult kábítószer ellenes küzdelem eredményeként csökkenni kezdett a drogfogyasztás, és mind a Kelet, mind Dél-Amerika kábítószer-elosztó helyein hatalmas mennyiségű eladatlan áru halmozódott fel. Ennek eredményeként csökkent a kábítószeresek ára, de azoknak az országoknak a jövedelme is jelentősen csökkent, ahol a kábítószeresek alapanyagait termelték. Az így kimaradt pénzjövedelem a bankrendszer jelentős részét is érintette.

A probléma megoldása érdekében a londoni drogbárók felszólították a befolyásuk alatt álló rockegyütteseket, hogy ismét kezdjenek kampányt a kábítószer- fogyasztás népszerűsítése érdekében. Így például 1982. nyarán a **Rolling Stones** is útra kelt a szabadkőműves Mick Jagger és Keith Richards vezetésével. A Rolling Stones európai turnéját megelőzte az európai kábítószer-ellenes koalíció tiltakozó kampánya. A koalíció több tízezer tagját mozgósította Dániában, Svédországban, Francia- és Olaszországban, valamint Nyugat-Németországban, hogy informálják a hatóságokat, az egyházakat és a sajtót a Rolling Stones turnéjának igazi okáról. A turné nem kulturális esemény volt, hanem a nemzetközi kábítószer-kartell népszerűsítési kampánya azért, hogy fellendítse a drogfogyasztást. A kábítószer-ellenes koalíció adatai szerint 600 tonna ópiumot kellett piacra dobni, mivel rekordtermés volt a délkelet-ázsiai Aranyháromszögben.

A délkelet-ázsiai Aranyháromszög

1950-ben a CIA megkezdte a legyőzött kínai Kuomintang hadsereg maradványainak a megszervezését **Burmának** (új nevén **Mianmar**-nak) azon a részén, amelyet Aranyháromszögnek neveznek, és ahol az ópiumtermelés folyik. Az egykori **Csang Kaj Sek**-ista tisztek lettek a drogbárók, akik a **MEO törzs** tagjaival együtt itt termelték az ópium alapanyagát. A kábítószer-kereskedelem irányítóinak tehát egyrészt rá kellett szoktatnia a gazdag nyugati országok ifjúságát a kábítószerre, másrészt gondoskodniuk kellett arról, hogy a megnövekedett keresletet ki lehessen elégíteni. Ezért az 1950-es és 1960-as években számos CIA ügynök tevékenykedett Délkelet-Ázsiában, hogy növelhető legyen a kábítószer-alapanyag termelése. **Christopher Robbins** „Air America” című könyvében azt állítja, hogy a vietnami háború valódi és máig takargatott igazi oka az volt, hogy ki ellenőrizze az ópiumkereskedelmet az Aranyháromszögben, a kommunisták, vagy a pénzoligarchia kábítószerkereskedelemmel foglalkozó részlege, a maffia. Aranyháromszögnek nevezik Észak-Mianmarnak (korábban Burmának) azt a részét, amelyen a **Shan hegyvidék** terül el, összekötve **Thaiföld északi** részét, valamint **Észak-Laosz** Meo fennsíkját. Ez a világ legnagyobb ópium, morfium és heroin termelő vidéke. (Az utóbbi években Afganisztán is felzárkózott az Aranyháromszöghöz.) **Robbins** szerint az ópium előállítása olyan életbevágó fontosságú volt, mint a rizstermelés, ezért Laoszban törvényesen termelték, szállították, és fogyasztották. 1950-ben a kínai kommunisták győzelmesen nyomulva dél felé kettévágták Csang Kai Sek hadseregét. A Kuomintang keleti része Tajvan szigetére menekült, és a mai napig a köztársasági Kína irányítóerejét alkotja. A Kuomintang nyugati része magára maradv Burmába (Mianmarba) menekült. Csang Kai Sek katonái az ópiumtermelő vidék közepén találva magukat kezdték kialakítani védelmi vonalaikat. Repülőgépek és helikopterek fogadására alkalmas repülőtereket is építettek. Már 1949-ben az amerikai kormány megállapodott a brit hírszerzéssel, a SIS-el, hogy kiképzzi azokat az újonnan toborzott CIA ügynököket, akiket a kommunisták ellen kívántak bevetni. A SIS **Kim Philby**-t küldte Washingtonba összekötőnek a CIA-hoz és az FBI-hoz. Philby - aki a KGB tábornokaként halt meg Moszkvában - volt az, aki elmagyarázta a CIA-nak Washingtonban, hogy miként finanszírozza a kommunisták ellen folytatott titkos tevékenységét, a kábítószer-termelésből és forgalmazásából származó pénzből. A CIA illetékesei úgy gondolták, hogy a kommunizmus elleni küzdelem hazafias ügy, amely ilyen pénzeszközökkel is folytatható. Philby tanácsára számos CIA ügynököt küldtek ki Burmába, Laoszba, és Dél-Vietnamba, hogy segítsék a Kuomintang hadsereg maradványainak a küzdelmét Mao Ce-tung győztes vöröshadseregével szemben. A CIA tehát megkezdte a Burma Shan nevű tartományába menekült Csang Kai Sek-isták támogatását, akik hamarosan az itt folyó ópiumtermelés irányítói lettek. A CIA másik szövetségese a kommunisták elleni küzdelemben a Meo nevű törzs lett, amely ezen a területen él, és amelynek a tagjai

ópiumtermelő parasztok. Miközben a Kuomintang és a Meo harcolt a kínai kommunisták ellen, a CIA elnézte, hogy mellékesen nagy hasznot hajtó üzletet bonyolítanak le az ópiummal. A kábítószer-szállítást számos bérelt repülőgép bonyolította le, amelyeket összefoglalóan „**Air Ópium**”-nak becézték. Az „Air Ópium”-nak a korzikai maffia volt a tulajdonosa, és ő működtette. A szállítmányok megrendelője és szétosztója azonban az amerikai maffia volt.

A Kuomintang által termelt ópium **C-47-es** - jelzés nélküli - gépekkel először Thaiföldre került. Innen átcsempészték Dél-Vietnamba, ahol finomították. Az ebből befolyó jövedelemből finanszírozták a saigoni titkosrendőrséget. Idővel azonban a korzikai maffiát kiűtötte az üzletből egy keménykezű laoszi tábornok, **Ouane Rattikone**, aki maga is főfoglalkozású ópiumkereskedő volt. A tábornoknak nem volt más lehetősége, mint a CIA által működtetett **Air Amerika** igénybevétele. A CIA-nak sem volt sok választása, mert a Meo törzs tagjai által termelt ópium eladása nélkül nem lehetett finanszírozni a kínai kommunisták és helyi ügynökeik ellen folytatott küzdelmet. 1965-től 1971-ig az Air Amerika szállította az Aranyháromszögből az ópiumot **Vang Pao tábornok** észak-laoszi főhadiszállására. Egy amerikai őrmester, **Paul Withers**, a következőket mondta el Bostonban kihallgatása során: „Az Air Amerika gépe hetente kétszer szokott megérkezni Pak Seng-be ellátmánnyal, és a hongkongi bankokból származó kilós csomagokba rakott tört arannyal, amelyeket átadtak a meoknak, cserébe az ő ópiumukért. Az ópiumot ezután felrakták a repülőgépekre, mindegyik csomag meg volt jelölve egy bizonyos törzs szimbólumával.”

Kennedy konfliktusa a maffiával

Amikor John Fitzgerald Kennedy 1961. elején átvette hivatalát, tervei között szerepelt az Egyesült Államokban működő kábítószer-hálózat likvidálása. Testvérét, Robert Kennedyt nevezte ki igazságügyi miniszterré, aki egyik legfontosabb feladatának tekintette a bűnöző szindikátus felszámolását. Kennedy Edgar Hoovert, az FBI főnökét és Allen Dullest, a CIA vezetőjét is le akarta váltani. A CIA-t túl nagynak találta és fel akarta darabolni, majd pedig egy alternatív hírszerző szolgálattal lecserélni. A Kennedy testvérek politikai pályafutása az 1950-es évektől összekapcsolódott a maffia, a CIA és az FBI elleni küzdelemmel. Tudták, hogy a maffia ellenőrzi Kubát, mert ez a Karib-tengeri szigetország a Dél-Amerikából Észak-Amerikába szállított kábítószer elosztó központja. Amikor Robert Kennedy kampányt indított a korrupt szakszervezeti vezetők ellen, akkor Hoover minden lépését ellenezte. Robert Kennedy végül 1956-ban egy szenátusi bizottság tagjaként megtudta, hogy milyen szoros kapcsolat van egyes vezető körök és a maffia között. Rájött, hogy az 1940-es évek elején a New York-i maffiafőnök, **Frank Costello**, és a szabadkőműves **Edgar Hoover** megállapodott, miszerint a maffia átveheti a szakszervezetek irányítását cserébe azért, hogy távol tartja a szakszervezettől a kommunistákat. 1959-ben Castro kommunistái eltávolították a maffiát Kubából. A CIA több kísérletet is tett Castro megbuktatására, hogy a maffia visszatérhessen Kubába. John Kennedy 1961-ben megerősítette Allan Dullest a CIA élén, de leállította az LSD-vel folytatott kísérletet és a CIA Disznó-öböl akcióját sem támogatta az eredeti elképzelések szerint. Ezért Allan Dulles 1961. őszén lemondott a CIA éléről.

Kennedy elnök tisztában volt azzal is, hogy az amerikai maffia részt vesz az ázsiai heroin kereskedelemben. Azt is tudta, hogy a vietnami háború hátterében a kábítószer kereskedelem ellenőrzéséért folyó küzdelem húzódik meg. Kennedy tudta, hogy Dél-Vietnam kommunisták elleni harcának a támogatása egyben a maffiának is segítséget nyújt a kábítószer-kereskedelem folytatásához. Éppen ezért 1963. tavaszán Kennedy elhatározta, hogy ez év decemberében mintegy ezerfőnyi amerikai szakértőt visszahív Vietnamból. Hat hónapra rá

Kennedyt Dallasban megölték. Utódja a szabadkőműves **Lyndon B. Johnson** megváltoztatta elődje döntését, és hozzájárult az amerikai csapatok dél-vietnami állomásozásához.

1967-ben újabb háború tört ki Északnyugat-Laosban a kommunisták és a CIA által támogatott ópiumtermelő parasztok között. Burma (Mianmar) ópiumexportjának a sorsa forgott kockán. Ez évente 500 tonna mennyiséget jelentett, amely a világtermelés egyharmada. **Ouane tábornok** és a CIA nyerte meg a háborút a kommunistákkal szemben, akik megpróbálták átvenni a kábítószer-kereskedelmet. Ez a győzelem azonban előrevetítette a vietnami háború nagyarányú kiszélesedését a veszélyét. Mindebből csak a City of London központtal működő, és a kábítószer-kereskedelemben érdekelt pénzüligarchia húzott hasznot. A Dél-Vietnamban folyó háború akadályozta a déli irányú kábítószer-forgalmat és tovább növelte az Aranyháromszög szerepét. A növekvő ópiumtermelés, amely a rockegyüttesek által előidézett növekvő kábítószer-keresletet elégítette ki Észak-Amerikában, dollármilliárdokkal gazdagította a brit pénzüligarchia által ellenőrzött hongkongi bankokat. Ezek a bankok finanszírozták a teljes délkelet-ázsiai kábítószer-kereskedelmet. Ahogy a vietnami háború kiszélesedett, a CIA egyre több helyi farmert vett rá az ópiumtermelésre. Ennek eredményeként csökkent a rizstermelés. A CIA ekkor az Air Amerika gépeivel rendszeresen rizst szállított, ópiumért cserébe. A CIA azt is elvárta, hogy az ópiumfarmerek felfegyverzett fiatalokat küldjenek harcolni a kommunisták ellen Vietnamba. Azok az ópiumtermelők, akik nem küldtek harcolni fiatalokat, egészen addig nem részesültek rizsszállítmányokban, amíg ezt a mulasztásukat nem pótolták.

1971-ben a CIA hivatalos jelentése szerint az Észak-Laosban működő hét kábítószer finomító közül a legnagyobb már száz kiló ópiumot állított elő naponta. Egyedül ez a gyár évente 3,5 tonna heroint finomított, amely a heroinfüggővé vált amerikaiak egyharmadának a szükségletét fedezte. A vietnami háború idején az Egyesült Államok kábítószer elleni hivatala (Drug Enforcement Agency) egyre nagyobb aggodalommal tapasztalta, hogy az amerikai katonák ezrei lettek a laoszi heroin rendszeres fogyasztóivá. Az első nagy heroin adag 1968-ban került szétosztásra a Vietnamban tartózkodó amerikai katonák között, amikor egy Thaiföldről érkező egység nagy szállítmányt hozott magával. Amikor megkezdték az amerikai katonák kivonását Vietnamból 1971-ben, a helyi kínai etnikumhoz tartozó kereskedők, akiket szoros kapcsolatok fűztek a Triádokhoz, szembesültek azzal a ténnyel, hogy a kereslet nagyon megcsappant. Ezért fokozták szállításaikat az Egyesült Államokba és Nyugat-Európába. Nixon elnök 1972-ben véget vetett a vietnami háborúnak, és ekkor beindította a kábítószer elleni küzdelmet is az Egyesült Államokban. Nixon a kábítószer-ellenes hivatal embereit visszaküldte Délkelet-Ázsiába, hogy csapjanak le a kábítószer kereskedőkre, és pusztítsák el gyáraikat. Több szerző, így például John Daniel szerint is, ez volt az egyik oka annak, hogy Nixont a Watergate botrány megrendezésével a pénzüligarchia és hálózata eltávolította a Fehér Házból.

A kábítószer elleni háború számokban

Kezdve Kínával a 18. században, mindig is Nagy-Britannia külpolitikai eszköztárába tartozott az egyes országok destabilizálása lakóik kábítószerfüggővé tételével. Az az uralkodó elit, amely a kábítószer-kereskedelemnek a haszonélvezője volt, ma is élvezi ennek az illegális üzletnek a hasznát. Az amerikai kormány tisztában van vele, hogy a nemzetközi kábítószer-kereskedelem milyen veszélyt jelent az amerikai társadalom számára. A jelenlegi elnök apja, **idősebb George Bush**, még alelnökként 1986. június 8-án mondotta: „Az Egyesült Államok kormánya első alkalommal jelenti ki megkülönböztetett hangsúllyal, hogy a nemzetközi kábítószer-kereskedelem nemzetbiztonsági veszélyt jelent, mert képes a demokratikus szövetségesek destabilizálására...”

1978-tól az Egyesült Államok a nemzetközi kábítószer-kereskedelem első számú célpontja. A destabilizáció azzal kezdődik, hogy meggyengül a termelőgazdaság, mivel az illegális kábítószer-kereskedelem dollár milliárdokat von ki a termelésből. 1978-ban a kábítószer-kereskelemből származó jövedelem 200 milliárd dollárra rúgott, amelynek a 60%-a az Egyesült Államokban forgalmazott kábítószerekből származott. Ez azt jelenti, hogy az Egyesült Államok termelőszektora számára ebben az évben 120 milliárd dollárral kevesebb pénz állt rendelkezésre a gazdasági folyamatok közvetítésére. 1986-ra az illegális kábítószer-kereskedelem világszinten megkétszereződött és elérte az 500 milliárd dollárt. Ebből 300 milliárd származott az Egyesült Államokból. Ezeket az adatokat számos megbízható forrás támasztotta alá. A **U.S. News and World Report** 1985. március 18-i száma például ismerteti az amerikai törvényhozás által készített tanulmányt, amely megerősítette, hogy 1978. óta évi 10 milliárd dollárral növekedett az illegális kábítószer-kereskedelem, amely eléri a 110 milliárd dollárt. A társadalmi költségek, amelyek felölelik a bűnözés, a kábítószer-kereskedelem üldözésének, valamint a kábítószerfüggők kezelésének az egészségügyi költségeit, meghaladják az évi 100 milliárd dollárt. A **Törvényhozás Kábítószer Bizottsága** jelenti, hogy a kábítószer-fogyasztás az Egyesült Államokban nagyobb, mint bármely más fejlett ipari nemzetnél, és Amerika egyik legsúlyosabb egészségügyi problémájává vált. A **CBS** televízióállomás 1987. február 12-i adása szerint az Egyesült Államokban fogyasztják el a kábítószer 60%-át, amelynek az értéke mintegy 300 milliárd dollár. Ugyanez a TV megerősítette, hogy a nemzetközi kábítószer-kereskelemből évente 500 milliárd dollár illegális haszon származik. A **World Economic Review** 1988. márciusában beszámolt arról, hogy a világkereskedelem 30%-át a kábítószerekkel és fegyverekkel való illegális kereskedelem alkotja. Az illegális szó itt többek között arra is utal, hogy az így lefolytatott kereskedelmi tranzakciók után például az amerikai kormány nem jut adóhoz, és hogy ez a pénz lényegében kikerül a reálgazdasági folyamatok közvetítéséből.

A kábítószer-kereskedelem legalizálása zsákutca

A fent ismertetett adatokból egyesek azt a következtetést vonták le, hogy legalizálni kellene a kábítószer-kereskedelmet. **Arnold Trebach** brit közgazdász a **Wall Street Journal** 1984. augusztus 2-i számában nyíltan síkra szállt a kábítószerek törvényesítése mellett és fegyverszünetet javasolt a kábítószerceмпészekkel vívott harcban. Trebach, aki a csillapíthatatlan fájdalom kezelésével foglalkozó nemzeti bizottság elnöke, egyben élen jár a heroin orvosi célból történő legalizálásáért folytatott kampányban is. Trebach az **Executive Intelligence Review** 1984. augusztus 24-i tájékoztatása szerint a következőket írta:

„Reagan elnök kábítószer elleni háborúja kudarc. Ez nem meglepő. Az 1970-es évek Amerikájában minden nagyobb erőfeszítés ezek ellen a kemikáliák ellen kudarcot vallott. Remélem, hogyha fogékonyabb emberek közelebről szemügyre veszik: mit is jelentene a valójában a kábítószer elleni háború további kiterjesztése, akkor sokan csatlakoznak hozzám kinyilvánítva, hogy elég volt a kábítószer elleni háborúból. Megállapítják majd, hogy ésszerűen is együtt lehet élni meghatározott mennyiségű kábítószer fogyasztásával, hiszen úgy sem áll hatalmunkban elhárítani ezt a problémát...A heroin fogyasztás kérdésére az egyik lehetséges válasz közel állna az Egyesült Királyságban kialakult gyakorlathoz, ahol az orvosok felírhatnak heroint és más nagyhatású kábítószereket... A marihuána legális forgalmazása megszüntetné a keresletet legnagyobb illegális piacunkon. Néhány szakértő természetesen azzal érvel, hogy a kevésbé szigorú ellenőrzés megnövelné a kábítószer használatát, és alkalmasint a velük való visszaélést. Lehet. Mindazonáltal erős bizonyítékok támasztják alá, hogy természetes korlát létezik a kábítószer-fogyasztást illetően akár elérhető szabadon, akár nem.”

Trebach nem válaszol arra a kérdésre, hogy hol van az „erős bizonyíték” a kábítószer fogyasztásának a természetes korlátjára, amely korlát akkor is hatékony, ha a drogok szabadon beszerezhetőek. Annyit tudhatunk, hogy sem az amerikai, sem az európai országok ezt a korlátot még nem érték el. Egyes amerikai statisztikák adatai szerint bizonyos településeken az iskolások 80%-a rendszeresen fogyaszt kábítószert. A Clinton kormányzat idején a tizenévesek kábítószer-fogyasztása megkétszereződött. A társadalom nagy valószínűséggel elveszítené a kábítószer elleni háborút, ha legalizálnák a drogok forgalmazását. Egyelőre sem komoly érvek, sem adatok nem támasztják alá Trebachnak azt a kiindulópontját, hogy a kábítószerek forgalmazásának a legalizálása csökkentené fogyasztásukat.

Az Angliában megjelenő „**The Times**” című lap 1984. július 6-i számában szintén felteszi a kérdést:

„Miért ne törvényesítenék a kábítószereket az Egyesült Államokban úgy, ahogy Angliában? Ez lenyomná az árát, csökkentve mind a kábítószer csempészek, mind a terjesztők hasznát. Nagy haszon hiányában a kábítószer-használat kimúlna. Ami pedig eladásra kerülne, azért a kormány forgalmi adót szedhetne. A kábítószerfüggők az alacsony ár következtében többé nem követnének el bűncselekményeket azért, hogy előteremtsék a kábítószer-fogyasztáshoz szükséges pénzt. A törvényesített kábítószer csökkentené, esetleg teljesen meg is szüntetné a kábítószerral kapcsolatos bűnözést.”

Felsorolva ezeket a közhelyszerű érveket, a „**Times**” ismerteti a kábítószer legalizálása következtében előállott döbbenetes tényeket:

„A heroin-függőség Nagy-Britanniában sokkal inkább pestisjárványnak tekinthető, mint ragályos betegségnek és a társadalom összetartóerejét fenyegeti,” - mondták a Brit Orvosi Társaság kábítószer-szakértői évi tanácskozásukon. Az ország történetében először nincs olyan hely, amit kábítószer-mentesnek lehetne nevezni. „A kábítószer-függők kezelésénél az a legnagyobb probléma, hogy ma már nagyon olcsó a heroin és túlságosan könnyű hozzájutni,” - közölte az egyik szakértő. 16-17 éves fiatalok heroinfüggővé válnak és a kábítószer beszipantása kényelmesebb, mint a beinjekciózása, tette hozzá. „Ahhoz, hogy függővé váljon valaki, elég a heti egyszeri rendszeres fogyasztás. Zsebpénzüket mind heroinra költik, majd kölcsönöznek és lopnak, a lányok pedig a prostitúcióhoz folyamodnak, hogy finanszírozni tudják káros szenvedélyüket.

Bill Clinton nem legalizálta a kábítószer-fogyasztást, de kormányának egyik tagja, **Joycelynn Elders** egészségügyi miniszter, sürgette a kábítószer-fogyasztás törvényessé tételét.

1995. februárjában az Amerikai Ügyvédek Szövetségének az elnöke **George Bushnell** ugyancsak síkra szállt a kábítószerek legalizálása érdekében. A detroiti ügyvéd kijelentette, hogy már több mint harminc éve ezt a nézetet vallja. Szinte ugyanazokkal a szavakkal érvelt, mint a már idézett Arnold Trebach:

„Személy szerint a kábítószer dekriminalizálását részesítem előnyben. Ez kivonja a profitot belőle, ami viszont csökkenti a kábítószerral kapcsolatos tevékenység vonzerejét a gyermekek körében. A bűnözés egyik fő oka pedig az, hogy a kábítószerfüggőknek pénzre van szükségük a drogok megvásárlására.”

Szükség van-e a kábítószer-ellenes küzdelem folytatására?

A kábítószer-fogyasztás drámai növekedésére **Jimmy Carter** elnöksége idején került sor. Ez a növekedés folytatódott **Reagan és idősebb George Bush** elnöksége idején is, akik közel 80 milliárd dollárt költöttek egy évtized alatt a kábítószer-ellenes küzdelemre. A Clinton kormányzat gyakorlatilag leállította a kábítószer elleni küzdelmet. Clinton elnök kábítószer-kérdésben illetékes bizalmi embere, **Lee Brown**, kijelentette: „Nem fogják tőlünk hallani a kábítószer-háború kifejezést. Nem hiszem, hogy háborút kellene üzenünk saját népünknek.” Clinton Brown hivatalának a költségvetését 80%-kal csökkentette. Több törvényhozó is a Clinton kormányzat szemére vetette, hogy letette a fegyvert a kábítószer elleni küzdelemben. Az egyik előkelő társasági összejövetelen Washingtonban a Clinton kormányzat több fiatal tisztségviselője is nyíltan szívta a marihuánát. Mind Clinton, mind alelnöke Al Gore elismerte, hogy korábban maga is szívott marihuánát.

Közismert tény, hogy Bill Clinton volt az első Rhodes ösztöndíjas, aki az Egyesült Államok elnöke lett. A brit szabadkőműves professzorok által Oxfordban kiképzett Clinton a brit Round Table (Kerek Asztal), a New York-i Council on Foreign Relations (Külkapcsolatok Tanácsa) és a Trilateral Commission (Háromoldalú Bizottság) tagja valóban szinte mindent megtett, hogy legalizálja a kábítószer-kereskedelmet és fogyasztást az Egyesült Államokban. A korábbi amerikai elnök ebben az irányban tett egyik legfontosabb intézkedése az Észak-Amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény, a NAFTA, aláírása volt. Ennek az egyezménynek a keretében teljesen szabaddá vált a kereskedelmi forgalom Kanada, az Egyesült Államok és Mexikó között. Egy ilyen szabadkereskedelmi-forgalom olyan hatást válthat ki, mint amelyet Kína esetében eredményezett a szabadkereskedelmi megállapodás. Amikor ezt rákényszerítették Kínára, megszűnt a kínai kikötőkben a vámvizsgálat, és megkezdődött a kábítószer beözönlése Kínába. A határforgalom megnyitása és a vámvizsgálat beszüntetése valóban ugrásszerűen megnövelte a kábítószer beáramlását az Egyesült Államokba. Egy hivatalos kormányfelmérés szerint a marihuánával kapcsolatos egészségügyi problémák 48%-kal, a kokainnal kapcsolatosak 18%-kal, a heroinnal összefüggőek pedig 34%-kal növekedtek a Clinton-kormányzat idején.

Több amerikai szerző is, köztük John Daniel azt állítja, hogy Amerika azért vált a kábítószer-kereskedelem célpontjává, mert még mindig a világ egyik legnagyobb keresztény nemzete és a polgári szabadságjogok erős védelmezője. John Daniel úgy véli, hogy Amerikában erősen korlátozni kell a politikai szabadságjogokat, mielőtt be lehet vezetni a pénzoligarchia és szabadkőművesség által irányított új világrendet, a világ egy globális központból való irányítását. Ha Amerika többé nem lesz elég erős ahhoz, hogy megvédje saját belső szabadságát, alkotmányos jogait, akkor az amerikai nép is beteretelhető az új világrendbe. Az amerikai nép belső meggyengítését szolgáló trójai ló lehet a kábítószer-kereskedelem és fogyasztás legalizálása.

A londoni „**The Times**” 1995. februárjában hosszú cikkben foglalkozott Clinton és a kábítószer-kereskedelem kapcsolatával. Többek között ezt írta a **Whitewater** ügyben kirobbant botrány kapcsán:

„Mi az alapvető igazság ebben a Whitewater ügyben? Röviden: Arkansas tagállam hasonlóan korrupt volt, mint Mexikó már jóval azelőtt, hogy Bill Clinton bekapcsolódott ennek a tagállamnak a politikai életébe, sőt már azelőtt, hogy egyáltalán a világra jött. A korrupció visszanyúlik több mint száz évvel korábbra, egészen a polgárháború utáni időszakig, amikor a 33-as fokozatú szabadkőműves **Albert Pike** irányította Arkansas állam politikai gépezetét. Az 1970-es években vette kezdetét a korrupció kábítószerből eredő pénzzel való finanszírozása, tehát még Clinton kormányzói tisztségbe kerülése előtt. Közben megölték embereket. Még

néhány gyilkosnak a nevét is ismerjük. Az 1980-as évek elejére az Arkansason keresztüli kábítószer-behozatal, amelynek a legtöbbje **Mena** repülőtérén keresztül történt, elérte a több milliárd dolláros nagyságrendet. Az új kábítószer-milliomosok megvesztegetéssel, és a politikai kampányok pénzelésével fizettek a számukra nélkülözhetetlen politikai védelemért. Megvásárolták többek között Clintont is. Az üzlet részét képezte politikai szövetségeseik bevonása és belekeverése tevékenységükbe. A veszélyessé vált tanúkat megölték, köztük diákokat is, és valószínűleg közéjük tartozott **Vincent Foster** is. Öngyilkossága színlelt volt.

Kormányzóként Bill Clinton beindította titokban tartott 700 millió dollár nagyságú ADFA műveletét, amely kölcsönökkal látta el támogatóit és barátait, azokat, akik hozzájárultak az ő politikai kampányalapjához. Az 1980-as években Arkansas el volt árasztva kokainnal és elmerült a pénzmosásban. Valószínűleg lehetetlenné vált Bill Clinton számára, hogy tisztakezü maradjon. Nagy tévedése volt, hogy azt hitte: a korrupttá vált Arkansas állam kormányzói tisztéből úgy lehet az Egyesült Államok elnöke, hogy ne derüljön ki az igazság. Nincs hiány olyanokban, akik ne akarnák, hogy ez a sötét valóság kiderüljön. Az országos tömeg-tájékoztatók, a Washington Post, a New York Times, a televíziós hálózatok hírprogramjai mindent megtettek, hogy behunyják szemüket, részben mert kínos a történet, részben politikai szimpátiából.”

A Mena repülőtérén folyó nagyszabású kábítószer-forgalom célja több volt, mint néhány arkansasi korrupt politikus és üzletember pénzelése. **Kenneth C. Bucchi** egykori CIA ügynök tanúsága szerint ez a CIA nagyszabású akciója volt. Bucchi 1994-ben publikált „CIA: Cocaine In America” című könyvében leírja mi folyt az 1980-as évek közepén Mena repülőtérén, amikor a CIA-nak pénzelnie kellett a Nicaraguában harcoló kontrákat: „Mena légtérét minden oldalról fenyőfák által fedett hegyek veszik körül. Magányos vidék, nyugatra Little Rock-tól az oklahomai határ közelében. Tökéletes színhely volt a kábítószer- és fegyver-kereskedés és a zsákmányra-vadászók találkozására. A hatalmas repülőgéphangárokban meg lehetett találni a kábítószer-szállító gépektől és rakományuktól a Nicaraguának szánt fegyverekig szinten mindent. Párhuzamosan ettől független CIA műveletek is folyamatban voltak ezen az ismeretlen helyen teljes titoktartás közepette.”

Bucchi nem hagy kétséget afelől, hogy az illegális kábítószer-pénzből finanszírozott titkos CIA akciókat Mena-ból irányították. Bucchi feladata az volt, hogy több más ügynök közreműködésével rávegye a dél-amerikai drokartell vezetőit, üljenek tárgyalóasztalhoz. E művelet kódolt elnevezése „**Pseudo Miranda**” volt. Ennek keretében a CIA tulajdonában lévő - és a parti őrség hajóihoz hasonló - hajóknak fel kellett robbantaniuk a kokainnal megrakott motorcsónakokat, és le kellett lőniük a kábítószer-szállító gépeket azért, hogy rákényszerítsék a dél-amerikai drogbárókat: üljenek tárgyalóasztalhoz a svájci Genfben. A tárgyalásra 1984. augusztusában a Hotel Zürich-ben került sor. A tárgyalóasztal egyik oldalán ültek a dél-amerikai drokartell vezetői. Az asztal másik oldalán a CIA és a szicíliai maffia képviselői. Megállapodtak, hogy az Észak-Amerikába szállított kábítószer 50%-át Mena repülőtérén rakodják ki. A maffia aztán innen szétteríti az Egyesült Államok különböző vidékeire. Cserébe ezért a CIA védelmet biztosít a drokartell repülőgépei számára, amikor azok áthaladnak az Egyesült Államok határain.

A fenti megállapodásból származó jövedelmet a CIA a Nicaraguában harcoló kontrák finanszírozására használta. A kommunizmus elleni harc hazafias kötelezettségnek számított és ez pozitívan motiválta a műveletben résztvevő CIA ügynököket.

A kábítószer-fogyasztás és a kulturális háború

A kábítószer forgalmát legalizálni óhajtók propagandájukban arra törekednek, hogy megváltoztassák a közvéleményt a fennálló kulturális értékrendszeren belül. Tisztában vannak vele, hogy ha sikerül átalakítaniuk a kultúrát, akkor hamarosan a politikai rendet is a saját kívánságaiknak megfelelően módosíthatják. Ezért ma az értékrendszer átfarmálása van napirenden. A kábítószer törvényesítésének az élharcosai magukat pénzügyileg szilárd alapokon állónak, a polgári jogok védelmezőinek, valamint olyanoknak tüntetik fel, akik nagyon is érzékenyen viszonyulnak a társadalom minden részén érzékelhető erőszakossággal szemben. Azt állítják, hogy a kábítószer-forgalom szabaddá tétele meg fogja oldani a túlszűfolt börtönök, valamint az eszeveszett ámokfutók garázdálkodásának a kérdését, és meg fogja javítani az Egyesült Államok viszonyát olyan Latin-amerikai országokhoz, amelyekben kábítószer termelnek. Ilyen és ehhez hasonló érvekkel próbálják átalakítani a közvélemény beállítódását. A kábítószer-fogyasztást legalizálni óhajtók a Reagan és a Bush kormányzat idején elsősorban azt hangoztatták, hogy az Egyesült Államok vesztesre áll a kábítószer elleni küzdelemben. Másik kedvelt érvük az volt, hogy sérti a személyi szabadságjogokat, ha az állam akár az alkoholnak, akár a kábítószernek a fogyasztását adminisztratív eszközökkel megtiltja a polgárainak. Harmadikként azzal érveltek, hogy a bűnözést nem a kábítószer-fogyasztás, hanem a kábítószeresek üldözése okozza. Végül azzal is előhozakodtak, hogy a kábítószeresek üldözése faji megkülönböztetést is jelent, mivel csaknem kizárólag újonnan érkező emigráns csoportokat sújt.

Ezeket az állításokat természetesen számos tény felsorolásával nemcsak gyöngíteni, de cáfolni is lehet. A legalizálás hangadói azonban kitérnek a tények elől, meg sem kísérik, hogy azokat számba vegyék és megcáfolják. Ehelyett tudomást sem vesznek róluk és ignorálják őket. Ha valaki kételkedés nélkül elfogadná nagyon is kétséges állításaikat, akkor a kábítószer törvényesítése a legegyszerűbb megoldás lenne egy szabadabb és igazságosabb társadalom létrehozása számára. Nem lenne szükség többé maffiákra, hogy a drogokat szétosszák, drasztikusan csökkenne a börtönlakók száma, és mivel nem kellene tisztátalan helyeken, fertőzött tüket használni, így az AIDS és kevésbé terjedne. Még a polgári szabadságjogok is csak nyernének, mivel kevésbé lenne szükség rendőrségi beavatkozásokra, házkutatásra, motozásra, országúti ellenőrzésekre, laboratóriumi vizsgálatokra. A betegek is nyernének az ügyön, mivel könnyebben hozzájuthatnának olyan szerekhez, amelyek enyhítik fájdalmaikat. A külpolitikai haszon sem lebecsülendő, mert javulna a viszony olyan országokhoz, mint Peru és Kolumbia, mivel nem kellene beavatkozni a belügyeikbe. A költségvetés is profitálna belőle, mert lehetővé tenné, hogy a kábítószeresek üldözésére fordított pénzeszközöket átcsoportosítsák az iskolaügy és az egészségügy számára. Ez az érvelés olyan, mint amikor Budapesten a marxizmus-leninizmus esti egyetemen elmagyarázták, hogyan fogja megoldani a kommunista utópia az emberiség összes problémáját.

A legalizálók nem válaszolnak azonban arra, hogy miért vált szükségessé a kábítószer-fogyasztás korlátozása, és miként nézne ki a társadalom, ha a kábítószer-kereskedelem és fogyasztás teljesen szabaddá válna. Így például nem válaszolnak arra, hogy a piac vagy az állam szabályozná-e a kábítószer-kereskedelmet? Ha például a szabadpiac tenné ezt, akkor miként lehetne elkerülni, hogy az erősebbek ne monopolizálják ezt a piacot a maguk számára? Ha pedig továbbra is állami kontroll alatt állna, akkor hogyan lehetne megakadályozni, hogy ne alakuljon ki a feketekereskedelem?

Svájcban és Hollandiában, ahol megpróbálkoztak a kábítószer-fogyasztás szabaddá tételével, kiderült, hogy az úgynevezett puha kábítószereseket hamarosan követték a keményebbek, úgymint a kokain, a heroin, és az erős szintetikus drogok. A holland igazságügyi miniszter

már is bejelentette, hogy ez a politika súlyos következményekkel jár, és fel kell lépni azok ellen az úgynevezett „kávéházak” ellen, ahol marihuánát és hasist kínálnak a gyerekeknek. Az Európai Unió számos országa Hollandiát a kábítószer elleni védekezés gyöngye láncszemének tekinti. A svájci hatóságok is leállították a kábítószer-kereskedelmet Zürich híressé vált „Tü-parkjában”, mert ez a hely egész Európából oda vonzotta a kábítószer-élvezőket. Az alpesi országban népszavazást is tartottak ebben a kérdésben. Hollandia és Svájc kísérlete egyértelműen bizonyítja, hogy a kábítószer-fogyasztás szabaddá tétele nagymértékben megnöveli a társadalmi bajokat és az emberi szenvedést.

Már utaltunk rá, hogy a legalizálók kezdetben csak a marihuánáról, a kokainról, és esetleg a heroinról beszélnek. Nem említik a gyors ütemben terjedő szintetikus heroint, a **fantynalt**, amely ezerszer erősebb, mint az utcán kapható normál heroin. Rendszerint arról is hallgatnak, hogy milyen következményekkel jár a kábítószer rendszeres használata. Amit ők „áldozat nélküli” bűncselekménynek neveznek, valójában nagyon sok áldozatot követel az utcai és otthoni erőszakosságtól a gyermekekkel való visszaélésig, a munkahelyek elvesztésén át a hatalmas egészségügyi kiadásokig. A szabaddá-tétel ellenzői joggal hivatkoznak arra, hogy ezek a járulékos problémák jelentősen fokozzák majd az állami beavatkozást a legalizációt követően, és a jelenleginek a többszörösére emelik a kábítószerrel kapcsolatos közkiadásokat.

1858-at követően, miután az angolok megnyerték az ópiumháborúkat és rákényszerítették Kínát a kábítószer korlátlan beengedésére, a kábítószerfüggők száma rendkívül gyorsan növekedett Kínában, és megközelítette a lakosság létszámának az egyharmadát. Spanyolországban viszont, ahol Franco tábornok tekintélyuralmi rendszere erőteljesen korlátozta a kábítószer-forgalmat, jelentősen csökkent a kábítószer fogyasztók száma. Szingapurban szinte teljesen kiirtották a kábítószerrel, mivel bárkit, akit rajtakapnak a kábítószerrel való kereskedésen, azt kivégzik. Jelenleg is! Még az Egyesült Államokban is kimutatható a kapcsolat a kábítószer-fogyasztás állami ellenőrzésének szigorúsága, vagy lazasága között. A Clinton kormányzat idején lényegesen növekedett például azon tizenévesek száma, akik marihuánát fogyasztottak, feltehetően a kormányzat kábítószerkérdésben tanúsított enyhébb magatartása következtében. A legalizálók érveiben olyan sok a logikai hiba, hogy nyilvánvalóan más tényezők és megfontolások késztetik őket arra, hogy továbbra is szorgalmazzák a kábítószer-kereskedelem és fogyasztás szabaddá tételét.

Kik a legalizáció élharcosai?

Nos, kik Amerikában a legalizáció első számú szószólói. Csak példálózva említünk meg néhányat. A „Szervezet a Marihuána törvények Reformjáért”, az „AIDS Koalíció a hatalom felszabadításáért” és más hasonló, úgynevezett ellenkultúrához tartozó szervezet szorgalmazza a korlátlan kábítószer-fogyasztást. Sokkal hatékonyabb azonban a kultúra fő áramába tartozó személyiségek szerepe. Így például **William F. Buckley Jr.**, a neves közéleti személyiség, vagy **Milton Friedman** a chicagói közgazdasági iskola tekintélyes képviselőjének a véleménye sokak számára mérvadó. Már említettük **Arnold S. Trebach**-ot az American University-től, aki egyben a Kábítószer-Politika Alapítvány elnöke. Számos tekintélyes „think tank” (gondolati műhely) is támogatja a legalizációt, így például a **Cato Intézet**. A támogatók közé tartozik **Patrick V. Murphy** New York City korábbi rendőrfőnöke, **George Schultz** egykori külügyminiszter, **Kurt Schmoke** Baltimore polgármestere, **Barney Frank** Massachusetts-i képviselő. Schmoke színesbőrű Rhodes ösztöndíjas, Frank pedig nyíltan vállalja homoszexualitását. Vannak a támogatók között olyan nagyhatalmú érdekérvényesítő csoportok is, mint például az **American Civil Liberties Union, ACLU, (Amerikai Polgári Jogi Unió)**.

A kábítószer szabad kereskedelmét és fogyasztását szorgalmazó mozgalom központja a Washingtonban működő **Drug Policy Foundation**, a DPF (Kábítószer-politika Alapítvány). Noha ez az intézmény olyan kutatóintézetnek igyekszik feltüntetni magát, amely csupán tanulmányozza a kérdést, valójában a legalizációs mozgalom koordináló szerve, amely számos helyről részesül nagyvonalú pénzadományokban. Így többek között támogatja **Richard J. Dennis** chicagói bróker, valamint **Soros György** nemzetközileg ismert pénzember. A támogatók között hollywoodi személyiségek is vannak, pl. **Richard Dreyfuss** színész és **David Geffen** hanglemez mogul. Ez a lista folytatódhatna a tekintélyes Heritage Foundation-tól a Coca-Cola, a Citybank, a Schell Oil, a Philip Morris, és a Toyota megnevezésén át további közéleti személyiségek, kutatóintézetek és korporációk felsorolásáig.

A nemzetközi pénzvilág pénzügyi támogatása azonban a legjelentősebb. **Soros György** nagyvonalú adományait az **Open Society Institute**-on keresztül, OSI (a Nyílt Társadalom Intézet) juttatja el a washingtoni **Kábítószer-politika Alapítványnak**. **Aryeh Neier**, aki korábban az ACLU igazgatója volt, és jelenleg az OSI elnöke, kijelentette: „Soros nem hiszi, hogy gazdasági szempontból bármi értelme is lenne a kábítószer elleni háborúnak. Óriási probléma van a bűnözéssel, amely a kábítószernek tulajdonítható, tömve vannak a büntetés végrehajtási intézetek és igen sok a kábítószerfüggő.”

A Nyílt Társadalom Intézet bátorítja a tiltás bírálóit, és azt szeretné, ha olyan intézmények, mint például a Kábítószer-politika Alapítvány a társadalmi párbeszéd középpontjába kerülnének, a humanitárius és egészségügyi szempontok hangsúlyozásával. Milyen érdekeltsége van Sorosnak a kábítószer legalizálásában? Állítólag ez tisztán emberbaráti és libertáriánus törekvés, amely tanárának - a pozitivista **Karl Poppernek** - a filozófiáján alapul. Soros a londoni School of Economics diákjaként elkötelezte magát a fábiánizmus, a szalon-szociáldemokrácia egy divatos angol változata mellett. Törekvéseit alapítványának kiadványai szerint más is alakította, mint az egyszerű tisztelet a kapitalizmus és a demokrácia iránt. Soros lehet, hogy demokrata, de Karl Popper szellemében az, és nem hisz a nemzeti elkötelezettség hasznosságában. Ezt onnan is meg lehet állapítani, ahogyan szülőhazájának, Magyarországnak a konzervatív és nemzeti pártjához viszonyul. A kábítószer-alapítvány irányában tanúsított nagyvonalúsága azoknak az adományoknak a sorába tartozik, amilyeneket, pl. a dél-afrikai Mandela-nak és politikai szervezetének, az ANC-nek nyújtott, vagy amilyenben Kelet-Európa szociáldemokratáit részesítette, továbbá amiért létrehozta a Közép-európai Egyetemet Budapesten. A Nyílt Társadalom Intézet az Egyesült Államok kormányával is megállapodott, hogy még egy ideig fennmaradjon a Szabad Európa Rádió és Szabadság Adó kutatóintézete, kiegészülve egy médiaképző központtal. A Nyílt Társadalom Intézet egészségügyi programja felöleli az iskolás gyerekek felvilágosítását a kábítószer, az alkohol, a szexualitás, az AIDS, a környezetvédelem kérdéseiről.

Az egyik program neve „Project on Death in America” (Kutatási program a halálról Amerikában). A Nyílt Társadalom Intézet, az OSI, így ismerteti ezt a programot:

„A jelenkori amerikai kultúrában nagyarányúvá nőtt a félelem a haláltól és az elmúlás folyamatától. Az OSI kutatási programja a „halálról Amerikában” azt a célt tűzte ki, hogy megértse és átalakítsa azokat az erőket, amelyek létrehozták és fenntartják a meghalás jelenlegi kultúráját... Az állami iskolák programjait, a fogyasztási csoportokat, a tömegtájékoztatási intézményeket és más fórumokat arra ösztönözzük, hogy segítsék elő a közéleti vitát a halálról és az elmúlásról. A program feladata végső soron az, hogy befolyásolja a kormányzat és az intézmények politikáját ebben a témában azért, hogy elősegítse a meghalás és az életből távozás folyamatát az Egyesült Államokban... Ez a projekt támogatást nyújt olyan egyetemi kutatási programokhoz és szimpóziumokhoz, amelyek bátorítják olyan speciális szakismeretek kifejlesztését, amelyek a halállal kapcsolatosak.”

Soros György maga a következőképpen magyarázza meg a Nyílt Társadalom Intézet programjait:

„A Nyílt Társadalom Intézet közvetlenül irányít olyan kutatási és oktatási programokat, amelyek a kábítószerrel kapcsolatos jogérvényesítés alternatív kérdéseivel foglalkoznak. Kutatás és nevelés arról, miként segítsük a haldoklókat, hogy méltósággal, kényelemben és fájdalommentesen fejezzék be életüket...”

Mindez akár rokonszenvesnek is tűnhet. Soros György jószándékaira azonban némi árnyékot vetnek azok a pénzügyi vállalkozásai, amelyek ismertté váltak. Így például a Manhattanban működő **Quantum Fund** (ez egy úgynevezett **hedge fund**, vagyis fedezeti alap) többször spekulált sikeresen az egyes országok nemzeti valutájának a leértékelésére. Curacao szigetén van bejegyezve azért, hogy elkerülje az Egyesült Államok **Értékpapír és Árfolyam Bizottsága** ellenőrzését. Számos központi bank és kormány természetesen nem nézi jó szemmel valutáiknak ezt a megrövidítését. Soros kényszerítette 1992-ben az angol fontot arra, hogy kilépjen az európai egységes valutarendszerből. Más valuták meggyöngyítéséért is Sorost teszik felelőssé. Mindebből arra lehet következtetni, hogy jelentős pénzügyi hatalommal és befolyással rendelkezik, ezért ilyen szempontból is értékelni kell tevékenységét.

Soros volt az, aki **Ethan Nadelmann**t, a Princeton Egyetem, tanárát hozzásegítette ahhoz, hogy New York-ban felállíthassa a **Lindesmith Intézetet**. Ez az intézmény is a kábítószer legalizálásával foglalkozik. Nadelmann a nemzetközi viszonyok elméletének a specialistája, és rendkívül agresszívan küzd a kábítószer-kereskedelem globális szabaddá tételéért. Cikkei, tanulmányai szinte számos helyen olvashatóak, a népszerű magazinoktól a tudományos folyóiratokig. Mindenütt arról kívánják meggyőzni az olvasót, hogy a kábítószer tilalom rendszere rendkívül sok kárt okoz. A tekintélyes **International Organizations** című folyóiratban „globális tilalmi rendszerek”-ént jellemzi azokat a nemzetközi szervezeteket, amelyek a kalózkodás, a rabszolgakereskedelem és a kábítószer-forgalmazása ellen lépnek fel. Egy 1990-ben megjelent tanulmányában Nadelmann normálisnak nevezi a kábítószer forgalmazását, olyan természetes emberi szükségletnek, amelyet nem szabad elbátortalanítani. Azt a következtetést vonja le, hogy a kábítószer tiltása kudarcra van ítélve, mert jogi eszközökkel ennek a tilalomnak nem lehet érvényt szerezni. A már többször említett Trebach Nadelmann-t a legalizációs mozgalom keresztapjának nevezte.

Nadelmann agresszív módon próbálja elősegíteni a kábítószer-kereskedelem szabaddá tételét, de vannak defenzív stratégiák is. Közéjük tartozik **Mathea Falco**, aki a Carter kormányzat idején a nemzetközi kábítószerügyekben illetékes külügyminiszterhelyettes volt. Jelenleg a Washingtonban működő **Drug Strategies** (Kábítószer Stratégiák) nevezetű intézet elnöke. Falco nem a kereskedelem szabaddá tétele oldaláról közelíti meg a kérdést, hanem a kábítószer által okozott károk iskolai neveléssel és orvosi ellátással történő enyhítésének a szükségességét hangsúlyozza. A kárenyhítés szintén a legalizáció élharcosainak a legtöbbet hangoztatott jelszavai közé tartozik. Falco legutóbbi könyvében hamis választás elé állítja az olvasót, amennyiben azt sugalmazza, hogy vagy a kábítószer-terjesztés korlátozására, vagy pedig a kereslet csökkentésére kell törekedni. Falco amellet érvel, hogy az Egyesült Államok kevésbé vegyen részt közvetlenül a kábítószer terjesztésének a korlátozásában, hanem inkább az Egyesült Nemzetek égisze alatt végezze ezt a tevékenységet. Ezzel tulajdonképpen Falco alá kívánja ásni azokat az amerikai erőfeszítéseket, amelyek akadályozzák a kábítószer illegális importját az Egyesült Államokba.

A tekintélyes **Council Foreign Relations, a CFR**, egyik közelmúltban megjelent publikációja szerint, amely a **Defining National Security** (A Nemzetbiztonság meghatározása) címet viseli, a következőket állapítja meg: „A belföldi kábítószer-fogyasztás társadalmi betegség, amelyet

nem szerencsés nemzetbiztonsági problémának tekinteni... A kábítószer forgalmazást nem szabad a belföldi kábítószer-fogyasztás, és a vele kapcsolatos járulékos problémák okának tekinteni. Éppen ezért nem minősíthető a nemzetbiztonság veszélyeztetőjének.” A többi legalizálást támogatóhoz hasonlóan a tanulmány szerzője a kábítószer-függőséget betegségként definiálja, és azt sugalmazza, hogy a kábítószer áldozatainak nincs szabad akarata. Ilyen megközelítésben a piacra kerülő kábítószernek azért nincsenek káros következményei, mert csak azok fognak káros hatásától szenvedni, akik fogyasztják, akik viszont tartózkodnak tőle, azok nem. Ezzel egybecseng az az érvelés is, amit **Jorge G. Castaneda** írt az amerikai-mexikói kapcsolatokról, és amelyben megállapítja, hogy: „Mexikónak nincs kábítószer-problémája. Az Egyesült Államoknak van.” Több szerző nem ismeri el, hogy a kábítószer-probléma valójában biztonsági fenyegetést jelent az Egyesült Államok számára. Ezért rá akarják venni Amerikát a kábítószer-ellenes háború feladására, továbbá arra, hogy erőit inkább a kereslet kérdésére összpontosítsa. Az egyik ilyen könyv (*The White Labyrinth: Cocaine and Political Power*, A fehér útvesztő: kokain és politikai hatalom, szerzője Rensselaer Lee) szerint a Dél-Amerikában folytatott kábítószer-ellenes harc akadályozza az Egyesült Államoknak a gazdasági növekedés, a demokrácia kiterjesztése és a marxista gerillák visszaszorítása érdekében folytatott erőfeszítéseit Latin-Amerikában. A szerző reális képet fest arról, hogy milyen rendkívül nehéz a kolumbiai és a bolíviai kábítószer-bárók elleni küzdelem. Ugyanakkor nem ad reális alternatív megoldási lehetőséget, amely kivezethetne ebből a zsákutcából. A szerző ugyan nem áll ki nyíltan a kábítószer forgalmazás szabaddá tétele mellett, de kimondatlanul is azt ajánlja az Egyesült Államoknak, hogy a kábítószer elleni háború csökkentésével erőit a gazdasági és politikai programokra csoportosítsa át. A kábítószer-bárók által fenyegetett latin-amerikai országok attól tartva, hogy az Egyesült Államok csökkentheti ellenállását, ők maguk kívánnak hatékonyabban fellépni az úgynevezett „narko-demokraták” ellen mind Venezuelában, mind Kolumbiában és Mexikóban.

Az eddig ismertetett tények arra engednek következtetni, hogy a társadalom kontrolljára törekvő csoportok a társadalmi magatartást befolyásoló kulturális közeget kívánják megváltoztatni. Ezt el lehet érni a tömegtájékoztatás és az egyetemi oktatás segítségével felülről, de hatékony eszköz alulról a szórakoztatóipar, az emberek szabadidejét befolyásoló eszközök fokozott bevetése. Ha ebből a szempontból tekintjük át az elmúlt 40 év kulturális változásait, akkor az ott kibontakozó törekvések célja is megvilágosodik. Így már érthető, hogy 1960 óta miért a kábítószerrel kapcsolatos kérdések domináltak a filmeket és a popzenét. A popkultúrán belül egyértelműen a kábítószer vitte a vezető szerepet. Színészek, zenészek és más népszerű sztárok, akik a kábítószer rabjaivá váltak, és esetleg emiatt meg is haltak, nem váltak szánnalmas figurákká. Ellenkezőleg, a tudatipar hőseket formált belőlük. Véget nem érő televíziós viták során ízekre szedték a kábítószer áldozataivá vált sztárok intimitásait, a drogokhoz való viszonyukat. Ezeknek egyértelműen az volt az üzenete a közvélemény számára, hogy a kábítószer-fogyasztás vonzó dolog, hiszen még népszerű emberek is átadták magukat az élvezetnek, mégis nagy teljesítményt tudtak nyújtani.

Sokan, akik valamilyen okból érdekeltek a 60-as évek mitizálásában, azzal érvelnek, hogy a protestáló és polgárjogi mozgalmak, amelyek végül kiharcolták a vietnami háború befejezését is, nem jöhettek volna létre a kábítószer-fogyasztás elterjedése nélkül. A közelmúltban jelent meg **Myron Magnet** egyik munkája, amely kétségbe vonja, hogy az 1960-as évek a „felszabadítási évtizednek” tekinthetők. A jelen számos problémája - a házasságon kívül született gyermekek nagy száma, az otthontalanok tömegei, a családon belüli erőszak, a városi nyomornegyedek - jelentős részben a túlzott engedékenységet és beletörődést, a világtól való elfordulást propagáló 60-as évek tömegkultúrájára vezethetők vissza. E szubkultúrának a radikális képviselői számos szövetséggel rendelkeznek Amerika legfelsőbb intellektuális köreiből is. Az a széles körben propagált nézetük, hogy „a kábítószereknek felszabadító

hatása van”, különösen károsnak bizonyult az alsóbb néposztályok számára. Kábítószernek kiszolgáltatott biológiai robotként tartós függésbe taszította őket.

Még a **Vogue** nevű divatlap is foglalkozott a témával. **Charles Gandee** dokumentálja, hogy az 1955-ös évektől kezdődően fokozatosan polgárjogot nyert a kábítószer-fogyasztás a filmekben. A popzene az 1960-as évek közepétől kezdett intenzíven foglalkozni a kábítószer témával. Az 1970-es és az 1980-as években a kábeltévé programok ezt a hatást rendkívül felerősítették. Az úgynevezett „értékmentes” megközelítés azt sugallta, hogy tulajdonképpen ez egy normális emberi magatartás és még népszerű sztárok is nyíltan vállalták a kábítószer.

A kábítószer-fogyasztás népszerűsítése a tankönyvekbe is bekerült. A **Scholastic Update** című magazin egyik nemrég megjelent cikkében olyan tizenéveseket idéz, akik szerint a marihuána teljesen veszélytelen, és használata divatos. Ez kiegészül televíziós és rap-zenész sztároktól vett idézetekkel, akik mind elmondják, hogy rendszeresen használják a marihuánát. Az egyetlen kábítószer-ellenes idézet természetesen egy idős, kövér és ellenszenves politikustól származik. A Kábítószer-ellenes Hivatal (Drug Enforcement Agency, DEA) egyik brossúrája felteszi a kérdést, hogy mi motiválja a kábítószeresek legalizálására törekvő személyeket? A brossúra válasza szerint a tömegtájékoztatás, a tudományos szféra bizonyos köréi és néhány frusztrált amerikai úgy látja, hogy érdemes a legalizálás kérdéséről társadalmi párbeszédet folytatni. Az a csoport, amelyik a legalizálást akarja, normálisnak tünteti fel a kábítószer-fogyasztást, és azt terjeszti, hogy sokan kipróbálták már azokat mindenféle káros következmény nélkül. Vannak, akik profitjuk növekedését várják a legalizálástól, mások viszont úgy vélik, hogy a kábítószer-fogyasztás az emberi szabadságjogok körébe tartozik, és ezért kell elsősorban védeni. A DEA brossúrája szerint vonzó a legalizáció azok számára is, akik erre a súlyos problémára egyszerű megoldásokat keresnek.

A legalizálás támogatói között több olyan személy is van, akik egyidejűleg szorgalmazzák az állami kontroll megszigorítását. **Patrick V. Murphy** a Ford Alapítvány támogatásával hozta létre a **Rendő Alapítványt**. Murphy, aki a rendőrség megerősítését és a kábítószer-fogyasztás szabaddá tételét egyszerre akarja, azzal érvel, hogy a kábítószer elleni harc eredménytelen. Murphy „jihadnak”, azaz vallásháborúnak nevezi a kábítószer elleni küzdelmet. Így például hivatkozik arra, hogy az idősebb George Bush elnöksége idején a kábítószer üldözésére fordított összeg, beleértve a börtönhelyek számának a megnövelését is, 3,5 milliárd dollárról 9 milliárd dollárra növekedett. Ennek dacára mérhető módon nem csökkent a kábítószer-kereskedelem és fogyasztás az Egyesült Államokban. A legalizációs mozgalomban fontos szerepet játszanak bizonyos alapítványok, amelyek adómentes státuszt élveznek. Nem csak a **David Geffen**, vagy a **Soros Alapítvány**, de olyan közismert patinás intézmény is, mint a **Ford Alapítvány** finanszíroz legalizációs tanulmányi programokat. A Ford Alapítvány hozta létre a **Drug Abuse Council**-t (A kábítószerrel való visszaélés tanácsa), amely a kábítószeresek dekriminalizálását - azaz büntetőjogi üldözésének a megszüntetését - ajánlotta. Ugyanez a Ford Alapítvány mindig is támogatta a világkormányokkal foglalkozó kutatásokat. De az új világrend kialakítását támogatja a 20. Század Alapítvány, a Rockefeller Alapítvány és a már említett Council on Foreign Relations, azaz a New York-i Külkapcsolatok Tanácsa.

Bekapcsolódott a legalizálási mozgalomba a **Világegészségügyi Szervezet**, az ENSZ egyik szakosított intézménye, amely finanszírozta a legalizációt támogató adatok gyűjtését. A közéleti vita elősegítése érdekében **Soros György** is jelentősebb összegekkel támogatta a legalizációs programokat. A Los Angeles-i kaliforniai egyetem, amely korábban a nemzetközi kommunista mozgalom és a baloldali szellemiség egyik bázisa volt az Egyesült Államokban, ugyancsak felkarolta a kábítószer legalizálásának a problémáját, mégpedig mint emberi jogi kérdést. A legalizálást sürgető lobby szövetségre lépett az Amerikai Nevelési Szövetséggel,

valamint az egészségügyi szféra irányítóival. Támogatja a legalizációt a nagy befolyással bíró homoszexuális közösség is. A legalizáció szóvivői ennek ellenére nincsenek túlságosan sokan, de rendkívül aktívak és sokat szerepelnek a nagy nyilvánosság előtt. Ezért befolyásuk jelentős, és sikeresen építik ki mozgalmuk hegemoniáját a kormányzat ellenében. Korlátozni kívánják a demokratikus államot és alulról ellenőrzött demokráciát, aláásva mindkettőnek a morális alapját. Egy kábítószerfüggő társadalom biológiai robotjaival nem képes működtetni olyan kormányzatot, amelyben az öntudatos, egészséges akarátú, cselekvőképes nép kormányoz, a nép által, a népért, és amelynek alapja a monopóliummentes valódi piacgazdaság. A legyőzendő ellenfél a gazdaságilag és kulturálisan önálló középosztály a demokratikus politikai rendszer és a szabadvállalkozáson alapuló piacgazdaság letéteményese. E középosztály nagy része kábítószerfüggőként megszűnik önálló tényező lenni. A középosztály másik része pedig arra kényszerül, hogy az így kiesett rétegeket további terhek vállalásával eltartsa. A legegyszerűbb ezt is valamiféle összeesküvés elméletnek elnevezni. Valójában szó sincs erről. A korábbiakban részletesen bemutatott csoportoknak több közös érdekük is van. Egyrészt ellenzik, illetve megvetik az amerikai társadalom hagyományos zsidó-keresztény kulturális normáit. Másrészt a függővé tett polgárokat az állam alattvalóivá akarják tenni, akik helyett minden fontos kérdésben a pénzoligarchia uralma alá került állam dönt. Ahhoz, hogy ezek a csoportok együttműködjenek, nincs szükségük valamiféle összeesküvésre. Egységüket megteremti az a közös érdek, amely mindenféle összeesküvésnél jobban összekapcsolja őket. A legalizáció híveivel elsősorban az **erkölcsi szempontok felvetésével** lehet eredményesen vitába szállni. A közéleti párbeszédben nagy szükség van a bátorság, a tisztesség, a mértékletesség, és az igazságosság klasszikus erényeire. A kábítószerfüggővé vált ember nem képes megtartani ezeket az erényeket, mert a kábítószer pontosan a lelki struktúrák legmagasabb rétegeit pusztítja el, és ezáltal az embert az állathoz hasonló ösztönlénnyé redukálja, amely elsősorban fizikai, testi szükségleteivel törődik. Ha elfogadjuk, hogy a közjó szolgálata olyan társadalmi és gazdasági körülmények kialakítását jelenti, amelyek lehetővé teszik minden egyes ember alkotó potenciájának az optimális kibontakozását, akkor csak az lehet a helyes politika, amely elősegíti, hogy az ember legmagasabb szellemi képességeit megtartó-fejlesztő lény maradjon.

A legalizáció élharcosai az utilitarizmus késői utódai. Az utilitarizmus, vagy haszonelvűség minden érték forrásának, a helyes cselekvés legfőbb szempontjának a hasznosságot tekinti. Ilyen értelemben pragmatisták is, mert az egyes cselekedetek gyakorlati hasznának adnak kitüntető szerepet. Így persze kulcskérdés az, hogy kinek hasznos valamilyen törekvés, politikai, társadalmi, gazdasági cselekvés. Utilitárius volt Jeremy Bentham, Karl Marx, és Sigmund Freud is. Valamennyien leredukálták az embert, az emberben valóban meglévő idiosyncraticus, materialista és szexuális vágyakra. Az **idiosyncrasia** az egyes egyén veleszületett túlérzékenysége utal, egyes kis molekulájú anyagokkal, gyógyszerekkel, élelmiszerekkel szemben. Az anyaghoz kötődő testi lét, illetve a csak pénzben gondolkodó anyagiasság jellemzi a nem filozófiai értelemben vett materializmust. A magasabb lelki struktúráktól megfosztott szexuális ösztön pedig visszaszorítja az embert a promiskuitásba, az állatvilágot jellemző, válogatás nélküli nemi kapcsolatokba. A legalizálók harci módszerei közé tartozik a szofista érvelési rendszer. A ókori szofisták előnyben részesítették a retorikát a bizonyítékokra támaszkodó érvekkel szemben. Egy termékeny párbeszéden alapuló közéleti demokrácia félrevezető szofista érveléssel nem tartható fenn. Ez a szofisták idején sem sikerült az ókorban. A kábítószer teljesen szabaddá tette az emberi társadalmat véglegesen ketté fogja osztani kisszámú embernek tekinthető, szinte félistenné vált lényekre, és önmaguk irányítására képtelen, a birkához hasonlóvá vált kvázi emberi lényekre, biológiai robotokra.

Ezért eredményesen csak akkor lehet küzdeni a kábítószer termelés, forgalmazás és fogyasztás ellen, ha tisztában vagyunk a kábítószer problematika társadalmi, politikai dimenzióival is, az emberiség jövőjét érintő horderejével. A legalizációs mozgalom elleni harchoz szükség van az általuk használt absztrakt érvek konkrét cáfolatára. Ez rákényszerítheti a legalizációs mozgalom meggyőződéses híveit és fizetett szószólóit arra, hogy kényelmes pozíciójukat feladva erkölcsi és társadalmi kérdésekben is vitára kényszerüljenek. A minden egyes ember érdekét szem előtt tartó vitában nem győzhetnek. Nem tudják azt bebizonyítani, hogy a kábítószer fogyasztás szabaddá tétele elősegíti azt, hogy minden egyes ember szellemi, lelki és testi potenciája maximálisan kibontakozzon, és minden egyes ember teljes emberi életet élhessen. Elsőként azt kell elutasítani, hogy a kábítószer szabaddá tétele csupán egyéni, vagy közösségi választás kérdése, olyasmi, amit szavazással el lehet dönteni. A kábítószerkérdés morális ügy, közösségi kérdés, mert emberek életéről, az emberi társadalom sorsáról van benne szó. A kábítószer témában folytatott kulturális háborút nehéz megnyerni, de nem lehetetlen. Az első lépés a győzelem felé az, hogy tudjuk ki az ellenség, és mit akar.

Az illuminátusok szép új világa

Humanizmus helyett uzsoracivilizáció

A kamatkapitalizmus új világrendjében - a pénzrendszerben működtetett kamatmechanizmus következményeként - a gazdaságilag fejlett országok lakói használják fel földgolyónk erőforrásainak a 86%-át. Bolygónk lakóinak 80%-a pedig kénytelen beérni az erőforrások - energia, nyersanyag, fogyasztási cikkek, élelmiszer, tiszta víz - 14%-ával. A biblia ótestamentumának zsidó-keresztény tanításait követve a mohamedánok szentkönyve, a Korán, szintén tiltja a kamatszedést. Ezért az iszlámvilágnak ellentétben a szekularizált - tehát saját vallási hagyományával szembe forduló - Nyugat kamatszedő pénzgazdaságával szemben a családi gazdaságra épülő termelés a hagyományos létformája. Az iszlám országok népei részben emiatt a kamatkapitalizmus új világrendjének a vesztesei lettek, a felemelkedés minden reális lehetősége nélkül. Ezen nem változtat néhány olajban gazdag arab ország átmenetileg meglévő kivételezett helyzete.

A gazdaság terrorja

Az uzsoracivilizáció új rendszerében már világszinten érvényesül a gazdasági-kereskedelmi-pénzügyi eszközökkel és módszerekkel fenntartott erőszak, a többség munkája eredményének kamat formájában történő elsajátítása egy kisebbség által. A javak elosztásának ez az igazságtalan rendje csak erőszakkal tartható fenn. Ez az elsődleges erőszak a globális **ökonómiai terror**. Már több hónap telt el 2001. szeptember 11-e óta, mégis a tragikus események kiváltó okairól alig lehet a homályos háttérrel megvilágító, a rejtett tényeket és mélyebb összefüggéseket is feltáró elemzést olvasni. A világgözcivilizáció egyre nagyobb része a kiváltó okokat szeretné megismerni, és nemcsak a megtorlásról hallani napról-napra, legyen ez a megtorlás bármilyen jogos is. Nyilván nem a nemzetközi pénzügyi közösség hegemoniája alatt működő amerikai kormányzatok hozzáértő, igazságos, népszerű és sikeres intézkedései vezettek a gyilkos merényletekhez. Felmerül a kérdés, hogy a pénzoligarchia által ellenőrzött amerikai kormányzatok arroganciájukkal, kíméletlen pénzügyi önzésükkel és erőszakosságukkal nem szereznek-e több ellenséget Amerikának, mint amennyire e jobbsorsra érdemes országnak „szüksége” van. Az ártatlanok ezreinek életét kioltó merényletek maguk is készek voltak meghalni. Tettük szörnyűségét ez nem menti. Most azonban azért említjük halálra való elszántságukat, hogy feltehessük azt a kérdést, amit a szolgálattelkü tudatiparosok nem tesznek fel: Kinek és milyen okai vannak a világon, hogy így gyűlöljék az Egyesült Államokat és annak polgárait? Ez nem egyszerű ideológiai Amerika-ellenesség. Ez életre-halálra elszánt, fanatikus, a világgal és az élettel leszámoló gyűlölet, amely ártatlanokra csapott le, és közülük szedte áldozatait.

Az egyébként rokonszenves, vendégszerető, segítőkész átlag-amerikai nem tudja, hogy a nevében fellépő hivatalos Amerika, és annak a pénzoligarchia által irányított kormányai, mikor, milyen módon okoztak sérelmet más népeknek, államoknak. A valódi okokra rámutató válaszok helyett, ma is csak azt hallják hivatalos részcsoportok, hogy e „gyáva tettét elkövető terroristák a szabadságot és a demokráciát gyűlölik.” Aligha hihető, hogy a rendkívüli állapot kikényszerítése és a demokrácia folyamatban lévő felszámolása lett volna a céljuk, megfosztva az amerikaiakat polgári jogaik és politikai szabadságjogaik nagy részétől. Elvont fogalmakat nem lehet olyan intenzitással gyűlölni, hogy valaki vállalja érte szeptember 11-e szörnyűségét. A hivatalos magyarázat megkerüli azt a kérdést, hogy a merényletek miért lettek Amerika -

pontosabban az Amerika nevében a világhatalmat gyakorló nemzetközi pénzvilág - ellenségei. Az sem kielégítő válasz, hogy a halálraszánt merénylők Amerika segítőkészsége, a nemzetközi életben tanúsított igazságos és hozzáértő magatartása, továbbá ehhez hasonló más erényei miatt váltak e nagy ország engesztelhetetlen ellenségeivé. Folyamatosan hallani, hogy a terroristák „unnaturally evil people” (természetellenesen gonosz emberek), akik irracionális fanatizmusukban csupán azért utálják Amerikát, mert ez az ország - és mindenek előtt a kormánya - csodálatraméltó, nagy, sikeres és igazságos. E sorok írója tapasztalatból tudja, hogy két Amerika van. Az egyik az alapító atyák, a függetlenségi nyilatkozat, az alkotmány és Lincoln Amerikája, ahol „a nép kormányoz, a nép által, a népért”. Ez az eredeti, az igazi Amerika jelenleg nem tudja érvényesíteni akaratát. Ma Amerika kormánya nevében az a nemzetközi pénzügyi közösség beszél, amelynek 1913-ban sikerült a magántulajdonává tennie az Egyesült Államok pénzrendszerét, a Federal Reserve System, a FED, - egy magán-pénzkartell - létrehozásával. A pénzrendszer magánmonopóliuma segítségével azóta már átvette a gazdaság, a politika és kultúra irányítását is. Ma ez pénzoligarchia jelenti a hivatalos Amerikát.

Úgy gondoljuk, hogy a terrorizmus elleni harc legjobb módszere az lenne, ha az Amerikát kormányzó nemzetközi pénzvilág nem szerezne több ellenséget ennek az országnak, és jobbsorsra érdemes lakóinak. A hidegháború után megmaradt egyedüli szuperhatalom jelenlegi irányítói azt szeretnék elhíttetni a világ népeivel, hogy ez a szuperhatalom nemcsak egy világbirodalom, a háttérhatalom új világrendjének a központja, hanem egyben a világ egyetlen jótévője, aki csak csodálatot és hódolatot érdemel. Nehéz azonban úgy uralkodni - önzőn és arrogánsan - a világ felett, hogy az alattvalók ne csak engedelmeskedjenek, de szeressék is ezt a világbirodalmat.

Az új világrend ellenzői szembeszállnak elsőszámú fenntartójával - a pénzoligarchia által világcsendőri szerepre kényszerült Egyesült Államokkal - és megkérdőjelezzik a jelenlegi igazságtalan status quo-t. A világot irányító nemzetközi pénzügyi közösség ezt a **status quo** megváltoztatására törő, csupán válaszoló - azaz másodlagos - erőszakot tekinti terrorizmusnak. Azért lép fel keményen ellene, mert veszélyezteti az általa létrehozott gazdasági és pénzügyi világrendszert, a pénzoligarchia hatalmát és előjogait. A terrorizmus súlyos társadalmi baj tünete. Láthatjuk, hogy ez a betegség is - a többi erőszakhoz hasonlóan - elsősorban az ártatlanok közül szedi áldozatait. Ha meg akarunk szabadulni ettől a pusztító, halálos kórtól, akkor meg kell szüntetni az okait. Ezért, aki csak a másodlagos terrorizmus, és annak a tünetei ellen lép fel, mellőzve az elsődleges gazdasági-pénzügyi erőszak - az ökonómia terrorja - elleni küzdelmet, az valójában akadályozza ennek a súlyos társadalmi betegségnek a helyes diagnosztizálását, és az okokat megszüntető hatékony terápia megtalálását.

Egyidejűleg keményen elítéljük azokat, akik megszegik az ártatlanok élete tiszteletben tartásának az alapelvét. Ártatlan emberek ezreinek a könyörtelen lemészárlására semmilyen mentség sem fogadható el. Az ökonómia terrorja ellen, ha ez mégoly nehéz is, elsősorban gazdasági, pénzügyi és politikai eszközökkel kell küzdeni, feltétlenül tiszteletben tartva ártatlan embertársaink élethez való jogát. Ezért a 2001. szeptember 11-i terrorista merényletek nem maradhatnak megfelelő és arányos válasz nélkül. De azon már el kell gondolkodnunk, hogy vajon a jelenlegi - az egész afgán népet sújtó - túlméretezett beavatkozás-e a **legmegfelelőbb, legarányosabb és legcélszerűbb** válasz szeptember 11-re? Az ultramodern „War on Terror” egy egész népet, sőt - hirdetett szándéka ellenére - bizonyos fokig egy vallási-kulturális közösséget, az iszlám világ egészét sújtja. Ténylegesen a kollektív bűnösség meghaladott elvét érvényesíti. Óriási költséggel nagyszabású büntető-hadműveletek folynak, amelyek során már eddig is újabb ártatlanok veszítették életüket, és további áldozatokkal is számolni kell. Ugyanakkor eddig egyetlen terrorista sem lett felelősségre vonva. Sőt arra sem

láthatott bizonyítékot a világ közvéleménye, az átlagember, hogy valóban Afganisztánban vannak a World Trade Center-t és a Pentagont sújtó merényletek értelmi szerzői, szervezői és finanszírozói. A tömegtájékoztatási közegek csak arról adtak hírt, hogy néhány állam és nemzetközi szervezet egyes vezetői már megismerkedhettek a meggyőző bizonyítékokkal. Vajon miért nem lehet legalább részben közzétenni ezeket a bizonyítékokat a mindennapi, egyszerű emberek számára is? Hol van itt és miben áll a titkolódzást igazoló biztonsági kockázat? Miért nem lehetett teljesíteni, pl. a talib-vezetésnek azt a kérését, hogy megismerhessék Bin Laden és az Al-Kaida szervezet bűnrészességét alátámasztó dokumentumokat?

Nem elég azonban harcolni a másodlagos terror ellen, az elsődleges erőszakot, az ökonomiai terrort is meg kell fékezni. A pénzrendszerbe beépített kamat-automatizmus kettéhasította a világot egy mérhetetlenül gazdag - és folyamatosan tovább gazdagodó - pénzvagyonos kisebbségre, valamint az eladósodottságtól fuldokló többségre. A pénz utáni kíméletlen hajsza, a gazdasági élet könyörtelensége, a fokozódó munkanélküliség, a növekvő létbizonytalanság félelmet és depressziót kelt az emberekben. Még a legfejlettebb országokban is milliók szenvednek az általa okozott súlyos szociális, lelki, testi és emocionális problémáktól. A másodlagos terrorizmus elleni most folyó háború pedig tovább fokozta a zavarodottságot és az aggodalmat. Az elbizonytalanodás mellett terjed a megkérgesedett érzéketlenség, a közömbös negatívizmus vagy destruktív cinizmus. Mindez átalakította az emberek értékrendszerét. Aki az uzsoracivilizáció játékszabályai szerint akar boldogulni, annak erkölcsileg el kell tompulnia, vagy el kell veszítenie erkölcsi érzékét, mert erkölcsi lényként csak vesztes lehet ebben a kíméletlen küzdelemben.

Mélyreható változásokon mentek át a társadalom szövetét alkotó elsődleges közösségek, a család, az egyház, és a nagyobb család: a nemzet is. E közösségek meggyöngyülésével megoldhatatlanok olyan alapvető problémák, mint a harmadik világot sújtó éhínség, aminek következtében több mint harminchatezer gyermek hal meg naponta. Világméretű pusztítást végez a leküzdhetetlennek bizonyuló kábítószer-kereskedelem, terjed az úgynevezett fehérgalléros bűnözésnek szinte minden változata. A korrupció elérte már az Európai Unió legfelsőbb intézményeit is. A legsúlyosabb probléma azonban a munkanélküliség, amely megoldhatatlan az uzsoracivilizáció keretei között. A magán-pénzmonopólium rendszerében ugyanis csak az a tevékenység megengedett, amely biztosítja a pénzmonopólium birtokosainak a kamatot, az államnak a magas adót úgy, hogy a termelést végző vállalkozónak még mindig maradjon világszinten versenyképes nyeresége a költségei viselésére és a munkabérre. Számos hasznos emberi tevékenység, így például az egészségügy, az oktatásügy, nem alkalmas arra, hogy megtermelje a kamatjövedelmet a pénzoligarchiának, a magas adót az államnak, magának pedig a versenyképes nyereséget és önköltséget. Ha pedig ez a helyzet, akkor az ezen a területen tevékenykedő polgárok zöme elveszíti munkáját, vagy pedig be kell érnie teljesítményével nem arányos ellenszolgáltatással. Az Európai Unióban is tartóssá vált a magas munkanélküliség, mert amióta - részben a szovjet birodalom felbomlásának az eredményeként - a pénzmonopolista kamatkapitalizmus váltotta fel a jóléti államot, nem tudta a munkanélküliek számát tizennyolcmillió alá csökkenteni.

Egyre többen teszik fel a kérdést, mi az oka ennek a helyzetnek? A „Novus Ordo Seclorum” című beköszöntő írásunkban (Leleplező 1999/1-es száma) már idéztünk több tekintélyes személyiséget, államférfit és társadalomtudóst, akik világosan megmondták, hogy a **világot egészen mások irányítják, mint ahogy az az első látásra tűnik**. Egyre több ember ismeri fel, hogy a történelem formálásában háttérerők is résztvesznek, és a pénzrendszer, a termelőgazdaság, a világkereskedelem globalizációjára építkezve napjainkban egy központosított világállam bontakozik ki, élén olyan uralmi szisztémával, amely biztosítja a magánpénzmonopólium birtokosai számára a politikai hatalmat is. A globális uralom technikai eszközei közé

tartozik a már ma is fejlett informatikai technológia, és az egyre nagyobb kapacitású és sebességű komputer-rendszerek terjedése. Mindez lehetővé teszi a kommunista jellegű központi tervezést, az ellenőrzést, a globális megfigyelést és hírszerzést, a hadseregek felügyeletét, a társadalom minden szegmensének ellenőrzését, egészen a családig, a gyermekek neveléséig. Ebbe a folyamatba illeszkedik a világvallások fragmentálása, relativizálása, és ha lehet egyetlen szinkretikus vallási egyvelegbe való összeolvasztása. Még a különféle konfliktusok mögött is koncepció rajzolódik ki. A számos feszültség, kiújuló osztályharc, a faji megkülönböztetés és helyi háborúk mögött kitapintható stratégia azt sugallja az emberiségnek, hogyha meg akar szabadulni ezektől, akkor fogadja el az új világrendet: egy globális világkormányzat létrehozását a nemzetközi pénzügyi közösség által kiválasztott, és pozícióba helyezett integrált hatalmai elit irányításával.

Világállam - globális kormányzás

A közelmúltban elárasztották a könyvpiacot olyan könyvek, amelyek a világállam és az egyvilág-világkormányzás szükségességét szuggerálják olvasóiknak. Ezek a könyvek felsorolják a földünket veszélyeztető problémákat. Egyik slágertéma a **népességrobbanás**, a másik az **atomháború**, illetve az atomtechnológia veszélye, őket követik a **katonai konfliktusok**, amelyek a világbékét veszélyeztetik, az új **gyógyíthatatlan betegségek**, járványok, amelyek ellen nincs védekezés. 2001. szeptember 11-e óta pedig a tudatipar vezető témája lett a világméretű harc, de csak a **másodlagos terrorizmus** ellen. Az elsődleges erőszakról, az ökonómia globális terrorjáról továbbra sem lehet hallani. E könyvek és az elektronikus tudatipar üzenete: megérett az idő arra, hogy az emberiség egységes világkormányzat keretében oldja meg ezeket a konfliktusokat. A háttérerők megrendelésére készült tudatipari termékek, szellemi konfekció-árak, részletesen ecsetelik, hogy mennyire nem képesek a nemzetek és nemzeti kormányok megküzdeni ezekkel a nemzetközi összefogást és koordinációt igénylő problémákkal. Az egyetlen megoldás az Egyesült Nemzetek Szervezetének a még hatékonyabbá tétele. A világ irányítására törekvő nemzetközi pénzüligarchia, valamint illuminátus szervezetekből álló hálózata, az általa kézbentartott ENSZ megerősítésével, szakosított szervezeteinek az újjászervezésével képzelel el a konföderatív - esetleg föderatív - világállam és globális kormányzata létrehozását.

Közismert, hogy a berlini fal leomlását követően milyen dicséret-áradatban részesült az Egyesült Nemzetek Szervezete, amely a hozsannázók szerint az egyetlen alkalmas intézmény a béke és a biztonság garantálására földünk minden lakója számára. **Jan Tinbergen** Nobel díjas közgazdász például ezt írta 1993. december 24-én a „De Telegraaf” című holland újságban: „Nem vagyok próféta, de úgy tekintek az Egyesült Nemzetekre, mint az új világkormányra. Eddig nem mutatott fel erőt, a jövőben azonban ez meg fog változni...” A világkormányzat azonban diktatúra lenne, mivel a demokratikus intézmények globális szinten nem működtethetők. Ez a tény már jól megfigyelhető az Európai Unió gyakorlatában is. Az Európai Unió kormányát - az Európai Unió Bizottságát - az Európai Unió választott parlamentje érdemben nem ellenőrzi, mivel ez a demokratikusan választott képviselőkől álló testület törvényeket nem hozhat, csak ajánlásokat fogadhat el. A legfontosabb hatalmi eszközrendszer - a monetáris szuverenitás - pedig átkerült az Európai Unió Frankfurtban működő központi bankjához, amelyet sem a nemzeti kormányok, sem az Unió Bizottsága (kormány) nem befolyásolhat, még kevésbé utasíthat. A szociális intézményrendszer működtetése, a munkahelyteremtés, az egészségügy, a szociális ellátás és az iskolaügy megmaradt a nemzeti kormányok hatáskörében. Eredetileg az volt az elképzelés, hogy az Európai Unió Frankfurtban működő központi bankjának a monetáris hatalmát a brüsszeli bizottság megerősített szociális hatásköre fogja partnerként kiegyensúlyozni. Ugyanis sem a munkahelyteremtés, sem a

szociális intézményrendszer hatékony működtetése monetáris eszközrendszer nélkül nem lehetséges. Ha pedig a monetáris hatalom a teljesen független uniós központi bank kezében van, akkor gyakorlatilag megfelelő eszközök nélkül kell a brüsszeli bizottságnak és az egyes tagországok nemzeti kormányainak a társadalom súlyos problémáival megbirkózniuk.

Az illuminátusok: a pénzligarchia internacionáléja

„Az illuminátusok új világrendje” című tanulmányban (Leleplező 2001/4. száma) részletesen foglalkoztunk az illuminátusok nagyrészt titkos és zárt hálózatának a kialakulásával, céljaival és történelemformáló szerepével. Az illuminátusok természetesen nem tartják szervezetüket és annak nemzetközi hálózatát sem pártnak, sem internacionálénak. Sőt hálózatuk létét is tagadják, mivel annak hatékony működése csak az ismeretlenségbe burkolva biztosítható. De a neves amerikai történész, **Carroll Quigley**, bebizonyította, hogy ez a **HÁLÓZAT** létezik és funkcióját tekintve egy hatékony internacionálé tulajdonságaival rendelkezik. Az illuminátusok nem azonosak a szabadkőművességgel, de a két mozgalom fokozatosan közeledett egymáshoz, és már **1782. július 16-án** közös nemzetközi tanácskozást tartottak **Wilhelmsbadban**. Számos történelmi körülmény támasztja alá, hogy azóta együttműködnek. Noha már igen sokat írtak a szabadkőművességről, de még a 20. század végén és a 21. kezdetén is nagyrészt tájékozatlan a társadalom e részben nyíltan, de nagyobb részt titokban tevékenykedő társaság valódi céljait illetően. Számos könyv ellenére a szabadkőművesség, azon belül az illuminizmus belső lényege ma is titoknak számít. Maguk a szabadkőművesek úgy állítják be szövetségüket, mint amelyik történelmileg a tényleges fizikai építőtevékenységet folytató kőműves céhekhez kötődik. Ezek az építész céhek tekintélyes zártkörű szervezetek voltak, amelyek a középkorban csodálatos katedrálisokat, és biztonságos erődítményeket építettek. Akik ezt a munkát végezték, három fokozatba voltak osztva: tanulók, legények, és mesterek. Egyik fokozatból a másikba csak különleges teljesítmények és rítusok közepette lehetett kerülni. Egymás között olyan jelképeket használtak, mint a kalapács, a mérő, a vonalzó, a körző, és a szögmérő. A középkort követő időkben már nem épültek katedrálisok, a gótikus építőművészettel eltűntek az építész céhek is. De nem tűntek el, hanem egyre nyíltabban működtek azok a szabadkőműves páholyok, amelyeknek a tagjai már csak **jelképesen** végeztek „építészeti tevékenységet”. Ezek a társaságok, amelyek páholyoknak nevezték magukat, egyre több olyan műveltségével, tehetségével kitűnő személyt választottak soraikba, akiknek már az eredeti építőmesteri tevékenységhez semmi közük nem volt. Ezek a nemesek, gyakran főnemesek, tudósok, gazdag polgárok, művészek, politikusok végül átvették a páholyok vezetését. A korábbi munkaeszközök pedig szabadkőműves jelképekké alakultak. Mindezt maguk a szabadkőművesek állítják szervezetükről és annak megszületéséről.

1717-ben négy angol páholy a londoni nagypáholyban egyesült. A hamarosan elfogadott szabadkőműves alkotmány, amely az „**Egy szabadkőműves kötelezettségei**” címet viseli, összefoglalta a spekulatívvá és szimbolikussá vált szabadkőművesség szokásait és alapszabályait. Ezek az alapszabályok még ma is a világszabadkőművesség egyik legfontosabb okmányát alkotják. A londoni nagypáholy számos más páholy anyapáholyának számít világszerte. Az európai kontinensen, és Amerikában angol befolyásra jött létre a szabadkőművesség. A három legismertebb fok - a tanuló, a legény, és a mester - alkotja a **kék szabadkőművességet**. Erre épül rá az úgynevezett **magas fokozatú rendszer**, amely maga is több részből áll. A negyediktől a tizennyolcadik fokozatig terjed a **vörös**, a tizenkilencetől a harmincig pedig a **fekete** fokozat. Végül a harmincegyedikől a harmincharmadikig található a **fehér** fokozatú szabadkőművesség. Mint minden titkos, vagy féltitkos társaság esetében, a szabadkőművességnél is felvételi és beavatási rituálék használatosak. Állítólag nem lehet szavakkal pontosan megvilágítani a beavatási szertartás eredetét és titkát. Ma a

szabadkőművesség igyekszik magát nyílt szervezetnek feltüntetni és világszerte u.n. **externalizációs** kampányt folytat. Azt az elvet követi, hogy „nincs szükség a kelleténél nagyobb titkolódzásra.” (Ezt a megfogalmazást a magyar televízióban 2000-ben sugárzott egyik kerekasztal beszélgetésen, a Grand Orient magyarországi nagymesterének a fiatal helyettese használta.) Itt a hangsúly azon van, hogy csak a szükséges titkokat kell megtartani, és az ezen felül való titkolódzás már nem jár haszonnal, csak megnehezíti a szabadkőművesség és a profán világ kapcsolatát.

A szabadkőművesek azonban ma is feltétlen engedelmességgel tartoznak alkotmányuknak, belső törvényeiknek, és szabályzataiknak, valamint vezetőik utasításainak. Az engedelmisségi eskü szerint a legfontosabb kötelezettség a titoktartás, és ez elengedhetetlen feltétele a felvételnek. A szabadkőművesség nem szabadkőműves kutatói közül többen azt állítják, hogy sok „kék” szabadkőműves, de még „vörös” is úgy hal meg, hogy bármit is hallott volna szervezetük titkáról. **Copin Albancelli**, aki huszonkilencedik fokozatú szabadkőműves volt, három csoportba osztotta a szabadkőműveseket. Az elsőbe tartoznak a kékek, akik semmilyen lényeges titokba nincsenek beavatva. A vörös fokozatúak úgy vélik, hogy ők ismerik a valódi titkokat, valójában nincsenek azokba beavatva. A nemzetközi belső kör, akik az igazi vezetőket foglalják magukba, ismerik csak a szabadkőművesség valódi céljait. **Albert Pike**, aki egy ideig az **Egyesült Világszabadkőművesség** élén állt, „Morals and dogma” című híres könyvének 819. oldalán így foglalta össze a titokba való beavatásról tanítását: „A kék fokozatúaknak csak néhány szimbólum jelentését magyarázzuk meg. Szándékosan félrevezetjük őket hamis magyarázatokkal. Valódi jelentésüket a legmagasabb fokozatúak számára tartjuk meg. Ez lehetővé teszi, hogy a kék fokozatok tagjai azt képzeljék, hogy az egész szabadkőművességet elsajátították. A szabadkőművesség egy szfinx, amely a fejét a homokba rejti, amelyet az évszázadok felhalmoztak körülötte.”

A szabadkőművesek a nyilvánosság felé mindig tagadják, leplezik, vagy kicsinyítik politikai tevékenységüket, befolyásukat. Ha viszont behatóbban tanulmányozzuk a történelmet, akkor egyre több bizonyítékkal szembesülünk, amelyek azt bizonyítják, hogy a páholyok tevékenysége állandóan összefonódott a politikával. Elsőnek az tűnik fel, hogy a szabadkőművesek mindig a hatalom közelében voltak találhatóak. Cáfolhatatlan tények tanúsítják, hogy aktívan részt vettek a 18., a 19. és a 20. század forradalmi mozgalmaiban. A francia forradalom óta folyamatosan kimutatható a szabadkőművesek befolyása, illetve cselekvő részvétele a bekövetkezett világeseményekben. Európában például valamennyi brit miniszterelnök, Franciaországban pedig az összes köztársasági elnök - De Gaulle kivételével - szabadkőműves volt. Ugyanez elmondható az ENSZ és szakosított intézményei irányítóinak a többségéről, valamint az Európai Unió bizottságáról, és annak apparátusáról. Ez utóbbiak, noha nem választják őket, egyre nagyobb hatalommal rendelkeznek, és utasításokat adnak az egyes tagországok választott kormányainak. Az a tendencia bontakozik ki, hogy a demokratikusan választott intézmények hatáskör nélkülivé válnak, a tényleges döntéseket pedig a nem választott, de szabadkőműves, vagy szabadkőműves befolyás alatt álló személyek hozzák.

Egy ilyen írás keretében nem lehetséges, és nincs is szükség rá, hogy felsoroljuk, ki mindenki volt a világtörténelemben szabadkőműves. Csak utalunk rá, hogy például Napóleon csaknem valamennyi marsallja, és a vele szemben álló hadseregek katonai vezetőinek a többsége is szabadkőműves volt. De szabadkőműves volt Dél-Amerika számos történelmi személyisége, mint például San Martin, Simon Bolivar, Porfirio Diaz. Mexikó talán az egyetlen ország a földön, amelyben a szabadkőművesség 1917 óta nyíltan gyakorolja a politikai hatalmat.

Az Egyesült Államok is szabadkőműves irányítás alatt áll. Csakhogy ennek a szabadkőművességnek egy jelentős irányzata történelmi okokból kezdettől fogva szemben állt, és szemben áll a mai napig az illuminátusokkal. A jelenlegi elnök, és elődje, Bill Clinton is,

valamint további tizenhét amerikai elnök, úgy mint Washington, Madison, Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, A. Johnson, Garfield, McKinley, Theodor Roosevelt, Taft, Harding, F. D. Roosevelt, Truman, L. B. Johnson, Ford, Reagan, és idősebb George Bush is szabadkőműves volt. Lincoln nem volt szabadkőműves, Eisenhower sem, de ő is a szabadkőművességet irányító pénzoligarchia támogatásával lett elnök. Kennedy is hiányzik a listáról. De olyan nagy befolyású személyiségek is szabadkőművesek voltak, és szorosan együttműködtek a nemzetközi pénzoligarchia saját elit szervezetével, az illuminátusokkal, mint Edward Mandell House, Wilson elnök bizalmasa, vagy Henry Kissinger, aki egyes források szerint a pénzoligarchia legfelsőbb koordináló intézményének az élén áll, vagy Boutros-Ghali korábbi ENSZ főtitkár, avagy a két Dulles, Allen, aki a CIA-t vezette, és John Foster, aki az Egyesült Államok külügyminisztere volt. A Dulles fivérek egyébként abból a nevezetes svájci családból származtak, amely a skót rítusú szabadkőművességet megalapította az Egyesült Államokban. A Dulles család tagjai nemcsak befolyásos szabadkőművesek voltak, hanem igen szoros kapcsolat fűzte őket a nemzetközi pénzvilághoz, a vezető bankdinasztiákhoz. A Dulles testvéreket nagybátyjuk, **Robert Lansing**, vezette be az amerikai politikai élet legfelsőbb körébe, amikor külügyminiszter volt. Ugyancsak egyengette politikai karrierjüket a már említett House ezredes is.

Már több tanulmányban is ismertettük, hogy milyen kulcsszerepe volt a 20. század történelmében a brit „Round Table” társaságnak, amelynek az egyik utódszervezete a New Yorkban megalapított, de már az Egyesült Államok valamennyi regionális központjában működő **„Council on Foreign Relations”, a CFR**, (Külkapcsolatok Tanácsa). Ezért ebben az írásban ennek a nagyfontosságú szervezetnek a részletes ismertetésére nem térünk ki. Csak utalunk rá: több tekintélyes kutató egybehangzóan állítja, hogy ez a nemzetközi pénzoligarchia legfontosabb koordináló szervezete Amerikában, amely valójában betölti **az elsődleges „informális kormány”** szerepét az Egyesült Államokban. A nyilvánosság felé tudományos és közéleti kérdéseket megvitató **közhasznú társaságnak** mutatja magát, valójában azonban hagymaszerűen felépülő belső - és még belsőbb - irányítószervei révén minden lényeges kérdésben kidolgozza az Egyesült Államok mindenkor kormányzata és törvényhozása számára a követendő kül-, és belpolitikai stratégiát. Ennek a végrehajtása a szoros személyi kapcsolatrendszer révén kikényszeríthető. A CFR-nek kulcsszerepe van az elnökök és vezető munkatársaik kiválasztásában, az elnöki adminisztrációk felkészítésében és hivatalba helyezésében. A monetáris hatalmat a pénzoligarchia közvetlenül gyakorolja. Ezt megkönnyíti az, hogy 100%-os tulajdonosa az Egyesült Államok pénzrendszerét irányító **Federal Reserve System-nek**.

A káderek gondos kiválasztása

A Dulles fivérek karrierje jól szemlélteti, hogyan választja ki és helyezi pozícióba saját kádereit a pénzoligarchia. Allen Dulles már 1920-ban az Egyesült Államok berlini nagykövetségének az első titkáráként dolgozott. Ugyanebben az időben testvére John Foster a „Sullivan and Cromwell” elnöke lett. Ez a pénzintézet a Bank of England-nek, Nagy-Britannia magánirányítása alatt álló központi bankjának volt a fiókja, amely a nemzetközi bankvilág érdekeit képviselte Németországban. A nemzetiszocialista Németország vereségét követően számos náci Allen Dulles segítségével talált menedéket az Egyesült Államokban, és végzett fontos munkát katonai, tudományos és űrkutatási területen. Áttelepítésük és integrálásuk programját Allen Dulles dolgozta ki, és irányította.

A pénzoligarchia saját hálózata az illuminátus, kvázi szabadkőművesség azt is elintézte, hogy a nemzetiszocialista titkosszolgálat szakembereinek a segítségével modernizálja az amerikai

titkosszolgálatot, az **Office of Strategic Service**-t, az OSS-t. Ezért Allen Dulles felvette a kapcsolatot **Reinhard Gehlennel**, és szorosan együttműködött az egykori SS tábornokkal. Az együttműködés és modernizáció eredményeként jött létre a **Central Intelligence Agency**, vagyis a CIA. Túlságosan sok adat vált ismertté, hogy egyszerűen félre lehessen söpörni, amelyek arról tanúskodnak, hogy a CIA nemcsak kulcsszerepet játszott a félre-sikerült Kuba elleni invázióban, de a Kennedy elnök elleni merényletben is, valamint a sokkal későbbi úgynevezett Irán-Contra ügyben. E téma kutatói szerint a CIA eddig mintegy háromezer nagyobb és tízezer kisebb műveletet dolgozott ki és hajtott végre. A jelenlegi amerikai elnök apja, a korábbi elnök, idősebb George Bush, maga is rövid ideig a CIA igazgatója volt. Több alaposan dokumentált könyv állítja és bizonyítja, hogy miközben idősebb George Bush a CIA élén állt, a CIA közvetlen kapcsolatba került a kábítószercsempészzel, és a fegyverkereskedelemmel. A kívülálló azt feltételezi, hogy a föld országainak a különböző titkosszolgálatai egymással szembenállnak, de legalábbis rivalizálnak. Ez nagyrészt azonban csak feltételezés. A jelek arra utalnak, hogy a titkosszolgálatok csúcsain megfelelő kapcsolati-háló működik, és ez koordinálja ezeket a szervezeteket. Az igazsághoz közel állhat az a feltételezés, hogy a vezető hírszerző szervezetek egyidejűleg rivalizálnak, de a pénzligarchia számára fontos kérdésekben együtt is működnek egymással.

A „fekete nemesség”

Ebben az írásban megkülönböztettük a szabadkőművességet a pénzligarchia kvázi szabadkőműves hálózatától. Ez utóbbi tömöríti az illuminátusokat, azaz a felvilágosodottakat, vagy megvilágosodottakat, vagyis azokat a beavatott személyeket, akik a pénzligarchia által eltervezett új világrend kialakításán fáradoznak. Egyre többen szeretnék pontosabban tudni, hogy kik ezek az illuminátusok? Egy ilyen általános kijelentés nem elégíti ki a megbízható ismereteket kívánó embereket. A Leleplező előző számában röviden már foglalkoztunk a németországi illuminátusok történelmi szerepével. Most arra keressük a választ, hogy kik is ezek a népek sorsát ennyire jelentősen alakító emberek? Ismét a történelemhez kell fordulnunk, hogy konkretizáljuk: milyen körből származnak az illuminátusok? Egyre több kutató tesz említést az illuminátusok és az úgynevezett „Black Nobility”, azaz a „Fekete Nemesség” kapcsolatáról. Nos, kik tartoznak ehhez a „Fekete Nemesség”-hez? **Robin de Ruiter, Johannes Rothkranz, John Coleman, Gary Allen, Des Griffin, Antony Sutton**, valamint **Jan van Helsing** és mások szerint Európa leggazdagabb és leghatalmasabb arisztokrata családjai, köztük olyan előkelő dinasztiák, amelyek a 12. századi Genuából és Velencéből származnak, akik ebben az időben e városállamokban a hatalom birtokosai voltak. Azért ragadt rájuk a „Fekete Nemesség” elnevezés, mert igen gyakran alkalmaztak tisztátalan módszereket, vagyis hatalmi eszközeik közé tartozott a hazudozás, a csalás, a gyilkosság, a terrorizmus, eszmei vonatkozásban a gnosztikus gyökerű illuminizmus, továbbá az okkultizmus, és a fekete mágia révén a sátánizmus. Ezek a városállami zsarnokok nem haboztak, ha félre kellett állítaniuk azokat, akik ellenezték üzelmeiket. A „Fekete Nemesség” első számú központja Velencében volt, ez a város ma is helyet ad utódszervezetének, amely szorosan együttműködik a német „Marshall Fund”-dal, valamint a Római Klubbal. A velencei „Fekete Nemesség”-hez tartozó személyek vagyona egyes szerzők szerint többszörösen meghaladja például a Rockefeller család vagyonát. A velencei „Fekete Nemesség” alapította a „Háromszázak Bizottságát”, amelyből több fontos szervezet ágazott el, amelyeket a pénzligarchia hálózata első-osztályú szervezeteiként jelölhetünk meg. Mint már utaltunk rá, a „Fekete Nemesség” már aktívan tevékenykedett a 12. században. 1122-ben és 1126-ban John Cemnenus egy magas erkölcsiségű uralkodó kísérletet tett a velencei oligarchák megfékezésére. **John Cemnenus** nem újította meg az oligarchák kereskedelmi monopóliumát, mert

előjogaikat gátlatlanul a lakosság kizsákmányolására használták. A velencei flotta ezért megtámadta John Cemnenus hajóit, elfoglalta Korfut, és rákényszerítette arra, hogy az oligarchák monopoljogait újítsa meg.

Kikből áll az integrált nemzetközi elit?

A formákat illetően sok minden változott a 19. század óta. De az, hogy egy szűk oligarcha csoport a pénzrendszer magánmonopóliuma, és a gazdasági-kereskedelmi élet irányítása révén óriási hatalommal rendelkezik, nem változott. Ma is, ha valaki szembehelyezkedik a Grosvenorsokkal, a Bragansasokkal, vagy a Savoyaiakkal, vagy azok dinasztikus kapcsolataival, és utódaikkal, akkor vasfalakba ütközik. Még a kutatókat is meglepi, hogy a 21. század elején milyen nagy szerepe van egyes leszármazási vonalaknak a világot irányító elit összetételében. Az illuminátus hálózat értékrendjében fontos szerepe van a vérségi leszármazásnak. Ha valaki nem a megfelelő leszármazási vonalhoz tartozik, akkor csak nehezen - vagy soha - nem tud magas fokra emelkedni az illuminátus ranglétrán. Jelenleg az illuminátus hálózat kulcspozícióit mintegy ötszáz rendkívül befolyásos család tagjai töltik be, akik a világ különböző részein élnek, de szoros kapcsolatban vannak egymással. Ezek a családok résztvesznek az illuminátus hálózat sokrétű tevékenységében, attól függően, hogy annak hierarchiájában hol helyezkednek el. Tagjaik nagyrészt egymás között házasodnak, és szoros vérségi kötelék is összefűzi őket. A vezető dinasztiáknak maguknak is megvan a saját belső hierarchiája. A családok közül egyesek csak földünk bizonyos régióiban befolyásosak, általában azon a területen, ahonnan származnak. A leghatalmasabb illuminátus dinasztiák tudatosan egyesítik különböző vérségi vonalaikat. Az úgynevezett „**Nagy Druida Tanács**”, a kutatók gyakran a „**Tizenhármak Tanácsának**” nevezik, hálózatuk segítségével ellenőrzik az egykori kommunista országokat, bizonyos fokig még Kínát is. A Tizenhármak Tanácsa irányítja a „bölcsek embere” titkos csoportjait a legfontosabb ipari államokban. A kisebb országokat a bankrendszeren keresztül irányítják, ahol az általuk kiválasztott és tőlük függő személyek, valamint a titkosszolgálati apparátusok végzik el a befolyásolási, ellenőrzési és irányítási funkciót. A Tizenhármak Tanácsa felett áll egy még fontosabb csoport, a **Kilencek Tanácsa**, amelynek azonban van egy három személyből álló belső magja, ez a három személy az, aki az első impulzusokat adja, és a végső szót kimondja a legfontosabb kérdésekben.

Már utaltunk rá, hogy az illuminátus hálózat vezető dinasztiái tudatosan kutatják és egyesítik a vezető családok vérségi vonalait. Ebben a tevékenységükben bizonyos okkult hagyományok is érvényesülnek, amely szerint mágikus erőt jelent ezeknek a dinasztiáknak a vér szerinti egyesítése. Ha olyan családok emelkednek ki, és válnak riválissá, akik nem tartoznak az illuminátus hálózathoz, akkor ezeket a családokat szétörik, felmorzsolják. Példaként lehet említeni az orosz uralkodóházat, a Romanov dinasztiát. Mivel azonban a Romanovok egykor igen hatalmas és tehetséges család leszármazottai voltak, ezért a család kivégzését követően megmaradt rokonokkal a „Fekete Nemesség”-hez tartozó családok előszeretettel összeházasodtak, abban a reményben, hogy a Romanov család vére őket is erősíti. Már arra is kísérletek történtek, hogy genetikusan vizsgálják meg az illuminátus családok eredetét. Bizonyos irracionális vélekedések miatt nem a nevek a döntőek, hanem sokkal inkább a vér mágikus ereje a meghatározó tényező. Szokásos eljárási mód, hogy a pénzoligarchia illuminátus hálózata számára fontos személyeket már gyermekkorukban kiválasztják, és adoptált gyerekként a kijelölt pozíciójára felnevelik. **Fritz Springmeier** amerikai kutató szerint, egy ilyen illuminátusok által kiválasztott és felnevelt gyerek volt **Bill Clinton** is. **Angello Roncalli**, a későbbi XXIII. János pápa mentora pedig **Jean Cocteau**, a Prieure de Sion akkori nagymestere volt. (Ezt állítja John Daniel, Johannes Rothkranz, valamint a „Holy Blood, Holy Grail” három szerzője: Michael Baigent, Richard Leigh és Henry Lincoln.)

A vezető dinasztiák leszármazási vonalának a kutatása új megközelítést tesz lehetővé a történelem elemzése számára. Hatalmas történelmi családok az évszázadok során olyan stratégiákat dolgoztak ki, amelyek elősegítették az emberek pénzzel, okkult rituálékkal, háborúkkal, politikával, vallásos konfliktusok gerjesztésével, vagy szenvedélyeik felkeltésével történő befolyásolását és ellenőrzését. Ezek a családok évszázadokon át gyűjtötték tapasztalataikat és fejlesztették képességeiket arra, hogy hogyan kell a hatalmat megszerezni és a maguk számára hasznosítani. Stratégiájuknak az is a részét képezte, hogy a háttérben maradjanak, valódi identitásukat elrejtsek a nyilvánosság elől. Ez a transznacionálisan megszerveződött elit nemzedékről-nemzedékre átörököltette a lakosság feletti uralom gyakorlására vonatkozó tapasztalatait és tudását.

Karizmatikus vezérre várva

A Római Klub megalapítója és egykori elnöke, **Aurelio Peccei**, jelentette ki, hogy csak egy karizmatikus vezér mentheti meg az emberi civilizációt a világot fenyegető pénzügyi, gazdasági és szociális katasztrófától. Ezen írás olvasói közül feltételezhetően többen legyintenek minderre, mint ami nem egyéb fantázia szüleményénél. De mielőtt félretolják ezeket a fejtegetéseket, mérjék fel, hogy kívülálló tudósok eddig nem kutathatták a különböző titkos és féltitkos szervezetek, köztük a szabadkőműves páholyok, a B'nai B'rith, a CFR, a Round Table, és az ehhez hasonló szervezetek irattárait, valamint a FED, a BIS és más vezető nemzetközi bank letitkosított iratanyagait, hogy a hírszerzőszolgálatok és az oligarcha-dinasztiák magánarchívumainak a féltve őrzött titkos dokumentumairól már ne is szölgünk. Ha ezek a titkos irattárak kutathatók lennének, akkor talán a fenti fejtegetéseket sem lehetne többé egyszerűen a képzelet szüleményének minősíteni. Több kutató - közvetett bizonyítékok alapján - állítja, hogy a világ kormányzására máris megtörtént a potenciális személyek kiválasztása, és folyamatos kiválogatásuk is tervszerűen zajlik. Valamennyiüket az illuminátus hálózat megfelelő bizottságai behatóan levizsgáztatják. Az illuminátus hálózat legfelsőbb vezetői mondják ki a végső szót, hogy kiknek kezébe kerüljenek a világ irányításának a kulcspozíciói. Állítólag a legfőbb pozícióra is már megvan a kiválasztott személy, aki e kutatók szerint London közelében él, és nem túlságosan hosszú idő múlva a világ közvéleményének is be fogják mutatni. Ennek a legfőbb pozíciót betöltő személynek a felkészítése már évek óta folyik. Robin de Ruiter szerint, ezt a személyt, mint a világ kvázi megváltóját fogják prezentálni, aki az ószövetségi David király uralkodóházából való, Jézus és Mária Magdolna közvetlen leszármazottja, azaz vérségi vonala Jézuson keresztül visszavezet az ókori Izrael uralkodó nemzetségéhez.

A Prieuré de Sion

Az illuminátusok egyik legrégibb és legtekintélyesebb titkos szervezete a Prieuré de Sion (angolul Priory of Sion) állítja és dokumentálja a maga számára, hogy Jézus nem halt meg a keresztfán, hanem onnan Mária Magdaléna még élve levette és gyógyulása után vele, mint férjével Dél-Franciaországba menekült. Jézus és Mária Magdaléna itt családot alapított, és ez a vérvonal Jézustól a Merovingokon és a Lotaringiai családokon át a Habsburgokig követhető a „Fekete Nemesség” nagy illuminátus családfájáig. 1982-ben tízévi kutatómunka után három amerikai szerző: **Michael Baigendt**, **Richard Leigh**, és **Henry Lincoln** közzétette híressé vált „**Holy Blood, Holy Grail**” (Szent vér, Szent Grál) című könyvét. A szerzők a titkos, de legalábbis féltitkos elit társaság a **Prieuré de Sion** ezeréves múltját kutatták. Ebben a zárt elit társaságban a francia történelem számos kiemelkedő személyisége vett részt és vesz részt

egészen a mai napig. A Prieuré de Sion célja az volt, hogy visszahelyezze a Meroving dinasztiából származó utódokat Franciaország trónjára. Ennek a dinasztiának a vérségi leszármazási vonala azonban már több mint ezerháromszáz éve eltűnt. Ez a cél a kutatók számára is meglepően ésszerűtlennek tűnt. Mi az a különleges tulajdonsága a Meroving dinasztiának, amiért érdemes ilyen nehéz feladatra vállalkozni? - tették fel a kérdést maguknak. Miért volt érdemes ezt a célt felvállalni olyan kiválóságoknak, mint **Leonardo da Vinci**, **Victor Hugo**, vagy az időben hozzánk közelebb álló **André Malraux**, **Alphonse Juin**, vagy a kiváló katona és államférfi, **Charles de Gaulle**? Ők valamennyiben a Prieuré de Sion legfőbb vezetői voltak egykor.

A válasz erre a kérdésre részben abból adódik, ahogyan arra már a fentiekben utaltunk, hogy a Meroving dinasztia tagjai azt állították magukról: ők az ó-testamentumi Dávid király egyenes leszármazottai. Ezt az állításukat és igényüket érvényesnek fogadták el az őket a trónon követő dinasztia tagjai, Európa többi uralkodói, és uralkodásuk idején a római katolikus egyház is. A három kutatót ez a felismerés a biblia alapos tanulmányozására kényszerítette. Ennek alapján állították fel azt a hipotézisüket, hogy Jézus Izrael törvényes uralkodója volt, aki megházasodott, utódokat nemzett, és ezek fenntartották az ő származási vérvonalát, amely három és fél évszázad után összeolvadt Franciaország akkori uralkodóházának a vérvonalával, a Meroving dinasztiáéval.

Ezek a kutatási eredmények fokról-fokra, hosszú évek munkája nyomán kristályosodtak ki. A legkényesebb része ezeknek a Jézus életét új megvilágításba helyező feltételezések. A kutatók munkájuk során természetesen igyekeztek a Prieuré de Sion történetének egyéb vonatkozásait is feltárni. Rájöttek, hogy az így szerzett új ismeretek más megvilágításba helyezik a keresztes háborúkat, valamint az ezekben a háborúkban kiemelkedő szerepet játszó templomos lovagok szerepét. A kutatók fő célja azonban annak megértése volt, hogy mit akar ma a Prieuré de Sion és mi volt a múltban igazi célja? Ha a Meroving dinasztia vérvonalának a helyreállítása volt ez a cél, akkor ehhez milyen eszközök álltak a rendelkezésükre? Olyan kiváló személyek, mint **Malraux** és **Juin**, sem naiv idealisták nem voltak, sem vallási fanatikusok. Ugyanezt lehet elmondani a rend olyan tagjairól, akikkel a három amerikai kutató személyesen találkozott. Arra a kérdésre keresték a választ, hogy milyen javaslataik, elképzeléseik voltak céljaik elérésére? A választ a tömeglélektan, a politikai hatalom, és a nagy pénzvagyonok szférájában keresték. A rend tagjaiban olyan racionális személyiségeket ismerhettek meg, akik mai világunk realitásaiban gondolkodva magyarázták meg sok évszázados történetüket, és jövőbeni távlataikat.

A jelen írás is részben arra keresi a választ, hogy ma mit tesz a Prieuré de Sion? Milyen bizonyítható nyomai vannak jelenlegi aktivitásának, és annak, hogy ma is részt vesz a világ sorsának az alakításában? Kik lehetnek ennek a rendkívül zárt körnek a tagjai? Milyen pénzforrásokra és hatalmi eszközökre támaszkodnak? Miért ragaszkodnak ahhoz, hogy a Meroving dinasztia leszármazottai, és így állítólag Jézus, illetve az ótestamentumi Dávid uralkodóház utódai? Milyen következményei lehetnek modern világunkban az ilyen állításoknak és igényeknek?

Annyit már kiderítettek a kutatók, hogy a Prieuré de Sion-nak van egy úgynevezett „grand design”-ja, egy mester-terve Franciaország és Európa, valamint a világ egészének a jövőjét illetően. Ezen túlmenően az is figyelemreméltó, ahogyan a Prieuré de Sion nagymestere közölte a kutatókkal, hogy ténylegesen birtokában vannak a jeruzsálemi templom elvesztett kincsének. Ezt visszajuttatják Izraelnek, ha eljött rá a megfelelő idő. Hogy mikor jön el ez a „megfelelő időpont”, az függhet politikai, hatalmi, pénzügyi, és természetesen lélektani tényezőktől.

Minthogy a Prieuré de Sion lényegében a világ leghatalmasabb, leggazdagabb embereit tömörítő zárt társaság, ezért tevékenységének kutatása sok irányba vezet. Az első ilyen irány a vallásos vonatkozások feltárása, és az őszövétségtől a napjainkig való követése. Ebben a kutatásban kiemelkedő szerepe van a messiási koncepciónak. A Rend gondolkodásában a messiási küldetés különleges fontossággal bír.

Választ kell adni arra a kérdésre is, hogy milyen gyakorlati jelentőséggel bír mai modern világunkban a messiási küldetéstudat, a világ megmentőjének a koncepciója. E célból elemzésre szorul a jelenlegi nyugati társadalmak számos új jelensége, elsősorban a pénz uralmán alapuló kamatkapitalizmus kialakulása, az uzsoracivilizáció általánossá válása, a hagyományos értékek megrendülése, és a válságból való kiút keresése a spirituális értékek segítségével.

Mivel egy működő, a világ életében kulcsszerepet játszó titkos, illetve félig titkos zárt szervezetről van szó, ezért igen nehéz kőkemény bizonyítékokkal alátámasztani a Prieuré de Sion-ra vonatkozó állításokat. A valóság rendkívül nehéz empirikus kutatását fokozottan kell kiegészíteni a Prieuré de Sion esetében megalapozott hipotézisekkel, a lehetőségek, a valószínűségek, és a szükségszerűségek logikus végiggondolásával, a töredékes ismeretek mozaikjainak az összerakásával. Titkos társaságok esetében nem kutathatóak, vagy csak alig elérhetőek a zárt archívumok, a titkos családi irattárak, a társaság szervezeti életére vonatkozó írásos anyagok. De, mert nehéz valamit titkossága miatt megismerni, ez még nem jelenti, hogy a kutatásról teljesen le kell mondani, illetve, hogy az adott titkos társaságnak a szerepe mai világunk megismerésében mellőzhető.

A Meroving családgyökerei

Egyes kutatók szerint a kialakuló világállam legfőbb vezetői a „tizenharmadik vérvonalból” származók lesznek. Ez a „tizenharmadik vérvonal” az ókorba nyúlik vissza, egészen **Dan törzséhez**. A próféciák szerint ez a törzs az ókori Izrael úgynevezett „fekete báránya”. Ennek a törzsnek a királysága az egyik leghatalmasabb vérvonalnak bizonyult a történelemben. Ez a törzs óriási hatalmat és gazdagságot halmozott fel a saját ellenőrzése alatt.

Hogy érthető legyen miről is van szó, emlékeztetnünk kell arra, hogy Ábrahám unokájának Jákobnak, akit Izraelnek is nevez az Őszövétség, tizenkét fia volt, úgy mint Ruben, Simeon, Levi, Juda, Sebulun, Issachar, Dan, Gad, Joseph, Aser, Naphtali és Benjamin. Ábrahámnak tett ígéretének megfelelően Isten szövetséget kötött Izrael utódaival, amely így olyan néppé vált, amely Isten szolgálatának szentelte magát. Dávid király uralkodása alatt megszilárdult a királyság és a papság szerepe. Utódjának, Salamonnak a halálakor a királyság két részre szakadt, a déli résznek - Judeának - Jeruzsálem volt a fővárosa, az északi résznek - Izraelnek - pedig Samaria. Izrael a törzsek szerint lett közigazgatásilag beosztva, a leviták feladata volt a templomi szolgálat. Benjamin törzse azonban Judea királyának lett „kikölcsönözve”. A déli utódállamhoz tartoztak tehát Juda, Benjamin és a leviták leszármazottai. Az északi utódállamhoz tartoztak Ruben, Gad, Simeon, Dan, Sebulun, Naphtali, Aser, Issachar, Manasse, Ephraim. A felsorolásból hiányzik József neve, és helyére két fia, Ephraim és Manasse került. Az Izrael nevet viselő tíz törzs közül az Ephraim lett az uralkodó törzs. A két állam önálló életet élt, de mindkettő lakói megszegették az Istennel kötött megállapodás előírásait. Izrael államát meghódították az asszírok, Judea államát pedig a babilóniaiak. A hódítás következményeként a két ország csaknem minden lakóját átköltöztették a hódító országba. Izrael lakóit Asszíriába, Judea lakóit Babilonba. A próféták ezt követően az Asszíriába átköltöztetett izraelitákat, vagyis a tíz felsorolt törzs lakóit Izrael háza elveszett juhainak nevezték. Az asszírok mindent elkövettek, hogy az uralmuk alá került izraelitákat

asszimilálják. Ez jelentős részben sikerült is. Számos izraeli lakos Samaria elesése után délre menekült, és Judeában telepedett le. De Judea lakóit is megbüntette az Isten, mert Nabukodonezar babilóniai uralkodó Krisztus előtt 598 és 586 között nagy részüket babiloni fogságba hurcolta. Krisztus előtt 539-ben Cyrus perzsa uralkodó legyőzte a babiloniakat, és megengedte a zsidóknak, hogy visszatérjenek Júdeába. A Júdeába visszatérők és leszármazottaik viselik a zsidó elnevezést.

Az asszírok asszimilációs politikája következtében nem minden izraeli törzs olvadt be a hódító ország népébe. Jézus születését megelőző évszázadban már adatok vannak arról, hogy egymás után kisebb izraeli csoportok nyugatra vándoroltak, és Európa különböző részein letelepedtek. **Dan** törzsének a jelképe, a **sast ábrázoló pecsét**, szinte egész Európában elterjedt. E törzs leszármazottai jelentős szerephez jutottak Görögországban, a Római Birodalomban, és azokon a területeken, ahol a frankok éltek, akiknek ebben az időben az uralkodó rétegét **Sicambriereknek** hívták. A népvándorlás és a hunok nyomására a frankok egy jelentős része átkelt a Rajnán, és letelepedett azon a vidéken, amit ma Belgiumnak, és Észak-Franciaországnak neveznek. A frankokat ellenőrző Sicambrianerek Asszíriából hozott számos szokásukat megőrizték, és továbbra is ápolták az asszír hagyományokat, noha ők maguk nem olvadtak össze az asszírokkal. Többek között továbbra is **Artemis istennőhöz** imádkoztak **Arduinának**, az **Ardennek** védő istennőjének a képmásában. Azt a dinasztíát, amelyik az uralmon követte a Sicambrianereket **Meroving uralkodóháznak** nevezték. A Meroving ház 448-ban került hatalomra, amikor **Mérovée** a frankok királya lett. A korai frank történelem kutatói szerint Mérovée és utódai ápolták az okkult hagyományokat, és beavatottként ismerték a mágját. Mérovée fiának a sírjában számos olyan mágikus és rituális eszközt találtak, ami ezt az állítást támasztja alá. **II. Dagobert** egyenes leszármazottai a Merovingok. Ez a vérségi leszármazás töretlenül folytatódott **Godfroi de Boullion**-ig, aki 1090-ben elfoglalta Jeruzsálemet. A származási vonal folytatódik számos arisztokrata, és királyi családban, így ehhez a családfához tartozik a Blanchfort, a Gisors, a Saint-Clair, (Angliában Sinclair), a Montesquieu, a Montpézat, a Luisignan, a Plantard, a Habsburg-Lotaringiai dinasztia. Ez utóbbi feje jelenleg a „Jeruzsálem királya” címet is viseli. A Stuartok és a Mediciék számos ága is viszi tovább a Meroving vérvonalat, azaz a Meroving dinasztia közvetlen utódainak tekintetik magukat. Az elmondottakhoz azt is figyelembe kell venni, hogy több jelenlegi európai uralkodóház a már tárgyalt „fekete nemesség”-hez tartozik. Az ehhez tartozó történelmi családok is vissza tudják vezetni származásukat a Merovingokra, a római uralkodókra, és Dan törzsére.

A Prieure de Sion, amelyet **Godfroi de Boullion** 1090-ben alapított, kezdettől fogva szorosan együttműködött azokkal a dinasztikus családokkal, amelyek a „tizenharmadik vérvonal”-hoz tartoznak. A Rend nagymesterek vezették, akik az európai történelem és kultúra nagyjai közül kerültek ki. A Rend tagjai megtalálhatók a vezető illuminátusok között, és a „fekete nemesség”, valamint az európai uralkodó házak számos tagja is a Rendhez tartozik. A Prieuré de Sion tagjai alapították meg a templomos lovagrendet, akik a maguk idején az akkori pénz- és hitelrendszer irányító nemzetközi bankárok is voltak. Ugyancsak résztvett a Prieuré de Sion a rózsakeresztesek társaságának, valamint a szabadkőművességnek a létrehozásában és irányításában. A Prieuré de Sion-tól származik a szabadkőművesség egy részénél használatos harminckét fokozatú skót rítus. A skót rítus magasabb fokozatai egyben a Prieuré de Sion legalacsonyabb fokozatai. Megalakulásától kezdve a Prieuré de Sion használja a hermetikus mágját, amely a fekete mágia egyik változata, és az ókori Egyiptomból származik. Leírása az egyiptomi „Halottak Könyvében” található. A Rend tagjai ma is szoros kapcsolatban állnak az okkultizmussal és az ezoterikával. A Prieuré de Sion a háttérhatalom legfontosabb szervezeteként hatékony befolyást fejt ki a világpolitikára a színpalak mögül. A Rend kutatói egybehangzóan állítják, hogy ez a titkos szervezet felelős több fontos világtörténelmi esemény

bekövetkeztéért. Ma a pénzoligarchia elit csoportját képező illuminátusok állnak a Prieuré de Sion mögött. Mivel kezükben van a pénz hatalom, ezért meghatározó befolyásuk van a világpolitikára, és az egyes európai országok nemzeti politikájára. A Prieuré de Sion-t döntően a nemzetközi pénzoligarchia finanszírozza, és sorai között megtalálhatók a legbefolyásosabb bankárok és pénzemberek, akik a közélet minden területén, a politikában, a pénzvilágban, a gazdasági életben, és a tömegtájékoztatás terén meghatározó szerepet játszanak.

A vezető illuminátus családok

Fritz Springmeier (e témának az egyik ismert kutatója) a következő családokat tekinti a legfontosabb illuminátus dinasztiáknak: Rothschild, Warburg, Rockefeller, DuPont, Russel, Bundy, Onassis, Kennedy, Collins, Freeman, Astor és Li. Ugyancsak Springmeier kutatásai szerint a vezető illuminátus dinasztiákkal szorosan együttműködnek a Morganok, a Vanderbiltek, a Bauerek, a Whitney-k, a Duke-ok, a Guggenheimek, az Oppenheimek, a Grey-k, a Sinclair-ek, a Schiff-ek a Solvay-k, az Oppenheimer-ek, a Sassoon-ok, a Wheeler-ek, a Todd-ok, a Van Duyn-ek, a Taft-ok, a Wallenberge, a Clintonok, a Habsburgok, a Goldschmidtek. Ez természetesen csak a legfontosabb családok felsorolását jelenti, nem pedig valamennyiét. Már itt le kell szögezni, hogy ezek a családok nem azonosak azokkal a családokkal, amelyek igen nagy számban ugyanezeket a családneveket viselik. Nem a névrokonság, hanem a vérségi leszármazás a döntő.

A Rothschild dinasztia

A Frankfurtból származó Rothschild dinasztia megalakulásától kezdve szoros kapcsolatban állt az illuminátusokkal. Miután **Adam Weishaupt** illuminátusai be lettek tiltva Bajorországban, ez az okkult háttérhatalom, amely az európai titkos társaságokat koordinálta, részben a carbonarik mozgalmává, az **Alta Vendita**-vá alakult át, amelyet Karl Rothschild vezetett. A Rothschild dinasztia számos tagja tartozik „a tizenharmadik érvonalhoz”. A dinasztiaalapító **Mayer Amschel Bauer**, aki felvette a Rothschild nevet, pénzkölcsönző volt Frankfurtban, majd pedig Vilmos hesseni választófejedelem vagyonának a kezelője lett. A francia forradalmat követő háborúk során pénzügyleteivel óriási vagyonra tett szert. Mayer Amschel öt fia számára kizárólag befolyásos illuminátus családokból választott házastársat. Ugyanígy lányait is csak ranggal és névvel rendelkező illuminátus bankárokhoz adta feleségül. Az a privát politikai-pénzügyi információs-hálózat, amelyet az első Rothschildok megszerveztek, jelentősen hozzájárult pénzügyi birodalmuk kiépítéséhez. **James Rothschild**, a francia Rothschild ház alapítója, Európa vezető bankjává fejlesztette a párizsi Rothschild bankot. Ez a bank XVIII. Lajostól III. Napóleonig minden francia uralkodót finanszírozott. Az első tényleges nemzetközi bankházként olyan pénztranzakciókat tudtak ügynökhálózatuk és magán hírszolgálatuk segítségével végrehajtani, például a Napóleon elleni koalíció idején, amely abban az időben - a pénz szállításának a veszélyessége miatt - ilyen transznacionális kapcsolatrendszer nélkül nem lett volna lehetséges.

Az elmúlt két évszázad európai háborúi mind hatalmi egyensúly kialakulásához vezettek. Amikor egy háború véget ért a Rothschild-ház újabb hatalmi bázishoz jutott. A pénz és a nemzetközi hitelezés kézben tartásával a Rothschild-háznak sikerült a saját érdekeinek megfelelően manipulálni az európai országokat. A háborúk kimenetelét mindig eredményesen lehetett befolyásolni a szükséges pénzeszközök folyósításával, vagy visszatartásával. II. Ferenc József osztrák császár és az angol királynő bárói, illetve nemesi rangra emelte a dinasztia bécsi, illetve londoni ágát. Ma a dinasztia tagjai és munkatársai határoznak naponta,

pl. az arany áráról Londonban, és az amerikai központi bank a Federal Reserve System (FED) részvénytöbbségének (53%-nak) tulajdonosaként jelentős mértékben ők határozzák meg az Egyesült Államok pénzpoltikáját is.

1913 óta az Egyesült Államok kormánya nem bocsát ki pénzt, hanem ezt a monetáris felségjogot átadta a magántulajdonban lévő FED-nek. Most ha az amerikai kormánynak mondjuk egymilliárd dollár van szüksége, a FED-hez kell hitelért fordulnia. A FED ezt a pénzt a semmiből állítja elő, és kamatra kikölcsönzi a kormánynak. Ezért a pénzért a kongresszus engedélyével a pénzügyminisztérium egymilliárd dollár értékű kamatozó államkötvényt ad cserébe a FED-nek. Ezt követően azt az egymilliárd dollárt, amelynek az előállítás a FED számára mondjuk ötszáz dollárba került, jóváírják a kormány bankszámláin, és az ebből fedezi az állami kiadásokat. A kormány tehát megterhelte az amerikai népet egymilliárd dollár adóssággal, amelyért aztán kamatot és kamatos kamatot kell a lakosság adóiból fizetni. Ennek a szisztémának az eredményeként az amerikai állam adóssága hatezer milliárd dollárra növekedett 1913. óta, a vállalatok és a polgárok adóssága pedig tizennégyezer milliárd dollárra. A FED a jogalap nélküli gazdagodás vádjá ellen úgy védekezik, hogy mint privát vállalkozás a jövedelme után ő is adót fizet. Csakhogy a FED által kibocsátott fedezet nélküli pénz bekerülve a bankrendszerbe, ott tartalék pénzeszközként szolgál. Azaz a kereskedelmi bankok a kilenctized részét tovább kölcsönözhetik kamatra egy másik pénzintézetnek. Ez a pénzintézet ugyancsak tovább kölcsönözheti a kapott összeg kilenctizedét, és így tovább. Az így forgalomba került fiktív pénz után a bankrendszer kamatjáradékot szed, amely végső soron ennek a magán pénzmonopóliumnak a tulajdonosait gazdagítja.

Ennek a szisztémának a működési elveit jelentős részt a Rothschild dinasztia pénzügyi zsenijei fedezték fel, magát a rendszert is nagyrészt ők alakították ki, és fejlesztették tőkélyre. **Heinrich Heine**, a nagy német költő ezért mondta egy alkalommal: „A pénz korunk istene, és Rothschild a prófétája.” Az 1900-as évek elejétől kezdve nagyrészt a Rothschild dinasztiától és a vele együttműködő befektető bankároktól függ, hogy Európában, illetve a világ más részén hol, és mikor legyen infláció, defláció, valutastabilitás, és konjunktúra. A Rothschild dinasztia vagyona családi alapítványban van, amelynek a vagyonmérlege nem nyilvános, de szakértők 1995-ben 7000 milliárd dollárra becsülték. Évi öt százalék növekedést figyelembe véve ez a vagyon ma körülbelül a 8400 milliárd dollár lehet. Sok más bank, pénzintézet, és vállalat mellett a Rothschild ház ellenőrzése alatt áll a Bank of England, IBM Ltd., Barclays, J.P. Morgan Bank, US-Federal Reserve, National City Bank, Standard Oil, Tokio Pacific Holding, Shell, Kuhn, Loeb and Co., Arrow Found Curacao.

A Warburg dinasztia

A Rothschildok legbelsőbb köreihez tartoznak a Warburg dinasztia tagjai. E család története is legalább olyan érdekes, mint a Rothschildoké. A Warburgok elődei a mohamedánok elől menekülve Spanyolországban telepedtek le. Aragóniai Ferdinánd és Kasztíliai Izabella üldözése elől Lombardiába vándoroltak ki. A család egyik őse **Simon von Cassel** 1559-ben engedélyt kapott arra, hogy Westfália Warburg nevű városában letelepedjen. Hamarosan felvette a Warburg nevet. A városi nyilvántartás szerint az első Warburg foglalkozását tekintve pénzkölcsönző és kereskedő volt. A bankári tevékenységet először **Jakob Samuel Warburg** kezdte el, aki 1668-ban Altonába költözött. Az ő dédunokája **Markus Gumpnich Warburg** aztán tovább költözött 1774-ben Hamburgba, ahol fiai 1798-ban megalapították a híressé vált **Bank M. M. Warburg és Társai** nevű pénzintézetet. Idővel a Warburgok az egész világra kiterjedő pénzügyi műveleteket hajtottak végre. Már 1814-ben kapcsolatba léptek a Rothschild-ház londoni részlegével. A Warburgok egyenrangúaknak tekintik magukat

a Rothschildokkal, az Oppenheimerekkel, és a Mendelsohnokkal. E családok között hagyomány, hogy gyermekeiket egymás között kicserélik azért, hogy elsajátítsák az adott bankárcsalád pénzügyi technikáit. A Warburgok is csak a gazdag és előkelő családok tagjaival házasodnak. Így kerültek rokoni kapcsolatba a szentpétervári **Gunzbergekkel**, a kievi **Rosenbergekkel**, és a németországi **Oppenheimerekkel**, valamint **Goldschmidtekkel**. Később ugyancsak rokonságba kerültek a dél-afrikai **Oppenheimerekkel**, és a New Yorki **Schiffeikkel**. A dinasztia legismertebb tagjai **Max Warburg, Paul Warburg, és Félix Warburg** voltak. **Max Warburg** (1867-1946) a londoni Rothschildoknál tanult. Nemcsak fontos szerepe volt a német bankvilágban, hanem a nemzetközi pénzügyek egyik legjobb szakértőjének számított. Max Warburg a politikában is aktívan részt vett. 1903-tól gyakran találkozott a német császárral, mert **Bernhard von Bülow** kancellár arra kérte, hogy pénzügyi kérdésekben legyen a császár tanácsadója. Ezen túlmenően **Max Warburg volt a német titkosszolgálat főnöke** is. 1918. november 11-én - öt nappal a fegyverszüneti megállapodást követően - őt nevezte ki a német kormány a versaillesi béketárgyalásokon résztvevő német küldöttség vezető pénzügyi tanácsadójának. Max Warburg tagja volt a német központi bank, a Deutsche Reichsbank igazgatóságának. Korábban részt vett a Japán és Oroszország között kitört háború finanszírozásában.

Paul Warburg - Max fiatalabb testvére - öccsüknek **Félixnek** a New York-i esküvőjén megismerte Salomon Loeb tekintélyes bankár legfiatalabb leányát Ninát, akit feleségül vett. Ezt követően kivándorolt az Egyesült Államokba, és bekapcsolódott a Kuhn, Loeb és Társai nevű New York-i bankház vezetésébe. Paul Warburgot tekintik a Federal Reserve System „atyjának”, mivel a londoni Rothschild-ház megbízásából az ő feladata volt a Federal Reserve System részletkérdéseinek a kidolgozása, és az elfogadtatására irányuló politikai kampány irányítása Amerikában.

Félix Warburg, aki Jacob Schiff lányát vette feleségül, számos jótékonyági és kulturális egyesület vezetője volt. A Közös Palesztinai Felmérő Bizottság (Joint Palestine Survey Commission) tagjaként 1928-ban részletes szakvéleményt készítettett Palesztina kiépítéséről. (Apósa Jacob Schiff volt az, aki 20 millió dollárral - mai értéke 2 milliárd dollár - finanszírozta Trockij és munkatársai tevékenységét, továbbá Oroszországba való visszatérését, azért hogy vegyék át a hatalmat az akkor Oroszország élén álló Kerenszkij kormánytól. Mindezt Jacob Schiff fia is megerősítette.)

A Rockefeller dinasztia

A Rockefeller család történetével foglalkozó kutatók egybehangzóan állítják, hogy ennek a családnak kulcsszerepe volt az Egyesült Államok 20. századi történelmének az alakításában. A Rockefellerek ősei Spanyolországból vándoroltak ki Amerikába. A legismertebb közülük John Davidson Rockefeller volt, aki nemcsak befolyásos nagyiparos, és pénzember volt, de már a „Round Table” hálózatban is kulcsszerepet játszott. A család vagyonának megalapítója számos vállalkozása mellett a petróleum üzletbe is beszállt. Kitartó energiával létrehozta a Standard Oil Trust-ot, amely az Egyesült Államok kőolaj finomításának 90%-át ellenőrizte. Az idős John Davidson Rockefeller volt az, aki lerakta a család első számú otthonának alapköveit a New York-i **Pocantico** hegyei között. Ma már több mint száz Rockefeller utód él családjával ezen a környéken. Az ifjabb David Rockefeller 1945. óta a Chase Manhattan Bank vezetője, és ma is e bank jogutódjait képező pénzintézetnek az élén áll. A nemzetközi pénzvilág egyik legtekintélyesebb tagjaként hatalma túlnyúl országhatárokon, és az irányítása alatt álló pénzintézetek és vállalatok szinte az egész világot behálózzák. Az Egyesült Államok szövetségi rendőrségének a szerepét betöltő Federal Bureau of Investigation, az FBI létre-

hozásában is közvetlenül résztvettek a Rockefellererek. A CIA, a Central Intelligence Agency (Központi Hírszerző szolgálat) és a Council on Foreign Relations (CFR, a Külkapcsolatok Tanácsa) is, a kutatók egybehangzó véleménye alapján, jelentős részt a Rockefeller dinasztia befolyása és ellenőrzése alatt állnak. A dinasztia jelenlegi első számú tagja, **David Rockefeller**, aktívan résztvesz a „**Lucis Trust**”-nak az irányításában is. Ez a zártkörű elitársaság nevében a fényre, illetve Luciferre utal. David Rockefeller ezen felül tagja a „Board of Cadence Industries”-nak, amely számos újságot ad ki, amelyek feladata az ifjúság megismertetése az okkultizmussal. Ugyancsak a Rockefeller dinasztia érdekkörébe tartozik a **Delta Airlines**, a világ jelenleg legnagyobb légitársasága, és az **Exxon**, amelynek a vállalati cégjelzésében az ötágú csillag is benne van. Az okkultizmus szakértői szerint az ötágú csillag olyan szimbólum, amelyet különböző okkult csoportok, így a sátánisták is előszeretettel használnak. Az ötágú csillag egyébként egyre gyakrabban tűnik fel katonai jelzéseként, filmek, televíziós programok logójaként, de különböző ruhadarabokon is.

A DuPont dinasztia

A DuPont család mindig szeretett a nyilvánosságtól félrehúzódva tevékenykedni. A család egyik legkövetkezetesebben betartott hagyománya a kiválasztottakkal való házasságkötés. Ezért a család számos tagja a saját unokatestvérével kötött házasságot. A dinasztia történetírói a család történetét Samuel DuPont és Anne Alexandrine Montchanin 1737-ben kötött házasságkötésével kezdik. Anne hugenotta volt, de okkultista körökben gyakran szerepelt médiumként. Ősi burgundiai családból származott. Valószínű, hogy ez a vérségi kapcsolat az, amely biztosítja a DuPont család számára a kiválasztottakhoz való tartozást. Pierre Samuel DuPont, a dinasztiaalapító házaspár fia az, aki először jutott nagy befolyáshoz és hatalomhoz. Ő a dinasztia első tagja, aki közvetlen kapcsolatba került a legelőkelőbb illuminátus családokkal. Stanislav-Augustus lengyel király kérésére 1774-ben Lengyelországba utazott azért, hogy létrehozza a nemzeti oktatás és nevelés rendszerét. 1799-ben Jefferson, akkori amerikai alelnök, hívására az Egyesült Államokban telepedett le. Itt is az oktatási rendszer létrehozásával foglalkozott. A nevelési és oktatási rendszer ellenőrzése mindig is fontos célkitűzése volt az illuminátusoknak, mert lehetővé tette a gyermekek gondolkodásmódjának már a kora gyermekkorban való manipulálását. Ma világszinten ezzel a feladattal az UNESCO van megbízva, amelynek a nevelés terén kell előkészítenie az új világrendet. Jefferson maga is illuminátus szabadkőműves volt, és Pierre Samuel DuPont barátja. Ezt a barátságot arra is kihasználta, hogy ő legyen az amerikai kormány első számú lőpor-szállítója. E privilégium 1802-es megszerzésével - Jefferson ekkor már elnök volt - a DuPont vállalat fokozatosan Amerika és a világ hadiiparának fontos részévé vált. Ma már a DuPont család is a pénzligarchia legfontosabb családjai közé tartozik.

A Russel dinasztia

A Russel család aktívan részt vett a 18. század kezdetétől az ópiumkereskedelemben. Ugyancsak fontos szerepük volt a **mormon** egyház létrehozásában, valamint az igen nagy befolyású „**Skull and Bones**” nevű titkos rend megalapításában, és a **Jehova tanúi** néven ismert vallási mozgalom beindításában és folyamatos támogatásában. Mai napig irányítói a „**Watchtower Bible and Tract Society**” elnevezésű társaságnak, amely ugyancsak a Jehova tanúihoz tartozik. A pénzligarchia illuminátus hálózatának egyik fontos támasza a Russel Alapítvány. A **Russel Alapítvány** azért fontos, mert ez az igen nagy befolyású „Skull and Bones” („Koponya és csontok”) nevű titkos rendnek a fedőszervezete. A **Skull and Bones**

titkos társaságot William Russel alapította, aki szoros kapcsolatban állt a híres Yale Egyetemen működő ópium-szindikátussal. Minden évben összesen tizenöt új tagot vesznek fel, akik közül valamennyien befolyásos pozícióhoz jutnak az amerikai társadalmi, gazdasági, pénzügyi és politikai életben. A tagok többsége az egykori puritán családok leszármazottja, és így, vagy úgy kapcsolatban áll az unitárius, univerzalista mozgalommal. A Skull and Bones rendhez tartozó családok szorosan együttműködnek a pénzligarchia dinasztiáival.

Amikor a pénzligarchia illuminátus hálózatának vezetői tudomást szereztek arról, hogy **Charles Taze Russel** a legelőkelőbb tizenhárom vérségi vonalhoz tartozik, 1881-ben - a Rothschildok pénzügyi támogatásával - létrehozták számára a New York-i Őrtorony Biblia és Biblia Magyarázati Társaságot. Az Őrtorony Társaság (a Jehova tanúi) magukon viselik alapítójuknak, a szabadkőműves Charles Taze Russelnek a nézetrendszerét. C. T. Russel nemcsak nagyhatású vallási szónoklatairól volt híres, hanem arról is, hogy a templomos lovagokhoz tartozott. Ez utóbbit erősíti meg az, hogy a síremlékén található szimbólumok megegyeznek a templomos lovagok jelképeivel. Russel halála előtt mondott utolsó szavai ezek voltak: „Tekerjete be egy római tógába.” Nem beavatottak számára ezek a szavak nem mondanak semmit, illetve érthetetlennek tűnik, hogy miért fontos egy haldokló számára az, hogy római tógába burkolják. A beavatott számára azonban a tóga és a tunika papi ruha, amelyet sokféle vonatkozásban alkalmaznak az amerikai szabadkőművesség magasabb fokozataiban.

Az Őrtorony Társaság különösen befolyásos Dél-Kaliforniában, Floridában, a Karib-tenger térségében, Skóciában, és New Yorkban. C. T. Russelnek külön temetője volt Pittsburgh-ben. A legelőkelőbb illuminátus dinasztiák általában arra törekcsenek, hogy saját temetkezési helyük legyen. Ez lehetővé teszi, hogy adott esetben észrevétlenül temessenek el valakit, továbbá figyelemmel kísérhetik, hogy a koporsót többé ne bolygassák. Egy másik szempont mágikus erőt tulajdonít az ilyen temetőeknek. „A fény köre”, amelyben az elhunyt pihen, összegyűjtheti a már korábban elhunyt illuminátusok erejét. Bizonyos okkult rituálékhoz szükség van a koponyára és a balkéz csontjaira. A balkéz csontokat szintén használják rituális célokra, például gyertyatartónak, az ünnepélyes ceremóniák idejére. Az Őrtorony Társaság brooklyni központjában a legfőbb vezetők nagyhatalmú csoportja külön kommunikációs eszközt használ az úgynevezett **enochian** nyelvet. Ennek saját alfabétája van, és a központ legfontosabb, zártkörű rituáléit ezen a nyelven tartják.

Az Onassis dinasztia

A kőolaj kitermelésében, szállításában és feldolgozásában érdekelt illuminátusok vezető személyiségei 1928-ban megbeszélést folytattak Achnacarry kastélyában, ahol megkötötték az Achnacarry megállapodást. Ebben felosztották egymás között a világpiacot. Ez a kartell-megállapodás határozza meg, hogy melyik fuvarozó látja el kőolajjal a benzintöltő állomásokat egy-egy területen. A kőolaj-finomítás és -szétosztás már 1928-ban a pénzligarchia monopóliuma volt. **Aristoteles Onassis** azért lehetett a világ legnagyobb tartályhajó-flottájának a tulajdonosa, mert ő maga is az illuminátus hierarchia egyik kiemelkedő személyisége volt. Hatalma az emberi élet számos fontos területén érezhető volt. „Ari” (Aristoteles) Onassis befolyása a világot irányító háttér-hierarchiában elfoglalt helyén nyugodott. A pénzligarchia illuminátus vezérei felosztják egymás között a különböző üzletágakat. Külön működik a kábítószer és a pornószekció. Külön a politikai, pénzügyi és gazdasági szekció. Megint külön a rituális, kultikus szekció. Egy másik autonóm terület a világszintű tömegtájékoztatás és a globális kommunikáció. Ezen belül is elkülönül a tudatformáló, gondolatellenőrző részleg. A legmagasabb vezetők hatásköre és illetékessége több területre is kiterjed. Ari Onassis

érdekelve volt a gazdasági, pénzügyi szekcióban, valamint a kábítószer-szektorban és a politikai szférában. A tájékozódás megnehezítését célozzák az olyan tudatosan terjesztett híresztelések, hogy egyes vezető illuminátus családok keményen küzdenek egymással a világ feletti ellenőrzésért. Az megfelel a tényeknek, hogy egyes szektorokban rivalizálnak egymással, de ennél a rivalizálásnál sokkal erősebb az egymásra utaltságuk. Egybeköti őket azonos értékrendszerükön és ideológiájukon, saját illuminátus „vallásuk”-on túlmenően a legfontosabb közös érdek, a pénzrendszer birtoklása, és ennek segítségével a világ feletti gazdasági és politikai uralom megszerzése és megtartása. Az illuminátus hálózat tagjai elsősorban a pénzben és a hatalomban hisznek. Az etikai követelményeket csak mások által tartják betartandónak. Az Onassis vérvonala nem halt teljesen ki, de ma ennek a dinasztiának a tevékenységi körét Aristoteles Onassis és leánya halálát követően a Rockefeller és a Bundy család vette át.

A Bundy dinasztia

A Bundy család ősi amerikai família, amely már Amerika gyarmati korszakában is az elithez tartozott. A család kevés kivételtől tekintve azonban a háttérben maradt. Egyedül a 20. században lépett a nyilvánosság elé, és vállalták fel tagjai nyíltan nemcsak a pénzügyek és a gazdasági vállalkozások irányítását, hanem az államéletben való részvételt is. **Harvey Hollister Bundy** 1909-ben lett a Skull and Bones rend tagja. Harvey Bundy először külügyminiszterhelyettes volt, majd pénzügyminiszter, végül pedig a védelmi miniszter különleges hatáskörű megbízottja lett. H. Bundy egyike volt a Manhattan Project felügyelőinek. Ennek a programnak a keretében állították elő az amerikai atombombát. A Pentagon kulcsfontosságú személyiségeként meghatározó befolyással bírt a tudományos kutatói és fejlesztési hivatal tevékenységére. 1952-ben átvette **John Foster Dulles**-től a „Carnegie Alapítvány a békéért” nevű szervezet irányítását. Ez az alapítvány biztosítja az illuminátus hálózat számára fontos programok adómentes finanszírozását. Mivel a hatalom csúcsán töltöttek be tanácsadói szerepkört, így minden fontos információhoz hozzájuthattak, és módjukban állt arról is dönteni, hogy mi kerüljön ebből továbbításra az elnökhöz. Az ő tevékenységüket találóan jellemzi az, hogy a valóságos hatalmi viszonyok megértéséhez ezeket a nagyhatalmú tanácsadókat kell figyelemmel kísérni. Ami az Egyesült Államok elnökeit illeti megállapíthatjuk, hogy a háttérhatalom mindig egyik legfontosabb emberét helyezte el tanácsadónak melléjük. Amikor John F. Kennedy meggyilkolása után Lyndon Johnson vette át az elnökséget, akkor **McGeorge Bundy** az „MJ-12” szupertitkos tanácsadó testület tagja volt.

Carroll Quigley - a Georgetown University tekintélyes tanára - szerint a világhatalomra törő pénzoligarchia modernkori hálózatának az alapját a Londonban működő **Round Table** (Kerekasztal) titkos társaság képezte. Ennek brit utódszervezete a **Royal Institute of International Affairs** (Királyi Külügyi Intézet) és az 1921-ben megalakult **Council on Foreign Relations** (Külkapcsolatok Tanácsa), amelynek a központja New Yorkban van. Ez a szervezet a pénzoligarchia szerteágazó hálózatának a központi koordináló intézménye. Ennek belső zárt körét képezi a **Skull and Bones** Rend. Ennek is azonban van egy kislétszámú elit-vezetőisége, amolyan „politikai bizottsága”, amelyet „**Order of the Quest**” (a Keresés Rendjének) neveznek. Az Order of the Quest **JASON-Society** néven is ismert. Ennek a tagjai egy olyan külső gyűrűt képeznek, amelyre a belső vezetői mag személyi meggyőzéssel, különböző előnyök juttatásával, és társadalmi nyomással befolyást gyakorol. A JASON-Society tagjait kivétel nélkül a Skull and Bones és a „**Scrolls and Key**” (Kézirattekercsek és Magyarázat), a Harvard és a Yale Egyetem eme két tekintélyes zárt társasága tagjaiból választják ki. Mindkét társaságot szokták „**A Halál Testvérisége Társaság**”-nak is nevezni. Mindkettőnek az anyaszervezete az oxfordi egyetem különböző részlegeiben található,

különösen az **All Souls College**-ben. Megállapíthatjuk tehát, hogy az Order of de Quest, másképpen a JASON-Society valamennyi tagja a Skull and Bones Rendből származik, amely Rend viszont a Council on Foreign Relations-nek a vezető testületét képezi, és egyidejűleg a Trilaterális Bizottság belső körét is alkotja. Valójában ezek a zárt társaságok és tagjaik kormányozzák az Egyesült Államokat. A jelenlegi elnök ifj. George Bush éppen úgy a tagok közé tartozik, mint ahogyan oda tartozott az idősebb George Bush és Bill Clinton is. Már a jelenlegi elnök nagyapja - Prescott Bush is - tagja volt ezeknek a kiválasztottakból álló zárt társaságoknak.

A Skull and Bones Rend, illetve a **JASON-Society** tagjainak olyan tartalmú esküt kell letenniük, amely felmenti őket minden nemzet, király, vagy kormány iránti elkötelezettségük alól. Egyedül a rendhez való kötelezettségük számít, és céljuk az új világrend megteremtése. Ez az eskü azért problematikus, mert e zárt körökből kikerülő elnökök, alelnökök, szenátorok, képviselők, miniszterek és más vezető pozíciót elfoglaló közéleti személyiségek, például az amerikai alkotmányra is esküt tesznek. Az amerikai alkotmány céljai kimutathatóan eltérnek ezeknek a zárt társaságoknak a céljaitól. Miként lehet valaki egy olyan alkotmányhoz hű, amely ellentétes követelményeket támaszt, mint amire az az eskü kötelezi, amit titkos, illetve zárt társaságok tagjaként letett? Nyilvánvaló, hogy vagy az amerikai alkotmányra tett esküjüket, vagy pedig a saját zárt társaságuknak tett esküjüket meg kell szegniük.

A **JASON-Society**, vagy **JASON-Scholars** (tudósok) a nevüket a „Jason and the Golden Fleece” (Jason és az aranygyapjú) történetéből vették. Ez a társaság az Order of the Quest-nek egy részlege, amely viszont az illuminátus hierarchia egyik legmagasabb fokozatát jelenti. Az aranygyapjú jelképezi az igazság szerepét a JASON-Society tagjai számára. Jason az igazság keresését szimbolizálja. A JASON-Society (JASON Társaság) olyan emberek csoportja, akik az igazság keresése céljából jönnek össze. Azért írják nagybetűvel a JASON elnevezést, mert azt egy titkos társasággal összefüggésben használják. Titkos társasággal kapcsolatban kisbetűket soha nem használnak.

(Létezik még egy titkos társaság, az úgynevezett **JASON-Group**, amelyhez a Manhattan Project tagjai tartoztak, azok a kiváló tudósok, akik részt vettek az amerikai atombomba előállításában. Ez a csoport csaknem kizárólag elméleti fizikusokból áll, és nagy biztonsággal állíthatjuk, hogy az Egyesült Államok tudósainak az elitjét tömöríti. Azt is bizonyossággal állíthatjuk, hogy Amerikában egyedül ez a tudóscsoport ismeri a modern technológia legtitkosabb eredményeit is. A JASON-csoport nem hajlandó tagjainak a névsorát nyilvánosságra hozni, sem azt megmondani, hogy maga a JASON-csoport milyen kormányprogramokban és mely kormány-jelentések elkészítésében vesz részt. Nyilvánvaló, hogy kulcsszerepük van a jelenleg tervbe vett rakétaelhárító rendszerek kidolgozásában is.

Mi tehát a különbség a JASON-társaság és a JASON-csoport között? A JASON-társaság az illuminátus hierarchia egyik igen magas fokozatát jelenti. A JASON-csoport viszont egy tudományos elit szervezet, amely a JASON-társaság és az amerikai kormány alkalmazásában áll azért, hogy tudományos segítséget nyújtson titkos programok kidolgozásához és megvalósításához.)

Visszatérve a Bundy dinasztiahoz, számos kevésbé ismert helyen is kulcsszerephez jutottak. Szerepe volt a Bundy családnak a **Howard Hughes** milliárdos ellen végrehajtott akcióban is. Ettől az akciótól kezdve a Hughes impériumot az Onassis család és a Bundy család irányította.

A Freeman dinasztia

A kutatókat meglepte az a tény, hogy a Freeman család is a tizenhárom legfontosabb illuminátus dinasztiahoz tartozik. Nelson Rockefeller és a Bundy család több tagja nemcsak a legfontosabb elnöki tanácsadói posztokat töltötték be, de egyben a Freeman család tagjai is voltak. A néhai **Gaylord Freeman a Prieuré de Sion** nagymestere volt. Elnökök és kongresszusi tagok gyakran kértek tőle tanácsot, noha az Egyesült Államok legtöbb polgárának fogalma sem volt arról, hogy ki ez a Gaylord Freeman. Ennek a családnak egy másik tagja Roger A. Freeman is két amerikai elnök bizalmas tanácsadója volt, noha őröla sem tudtak sokkal többet az amerikaiak, mint Gaylord Freeman-ről. Stephen M. Freeman a család egy további tagja az Anti-Defamation League (Rágalmazás elleni Liga) polgárjogi részlegének a jogi osztályát vezette. Az ADL ugyancsak fontos szervezeti eszköz a pénzligarchia kezében.

A Kennedy dinasztia

Robert Anton Wilson az okkultizmus egyik neves kutatója szerint a Kennedy család is fontos vérségi kapcsolatban áll az illuminátusokkal. Az első ismert Kennedynek - aki **Brian Caeneddi** néven, továbbá **Brian Boru** néven is ismert volt - leszármazottai számos királyi családba beházasodtak. Így például **Archibald Kennedy**, aki Ailsa örgrófjaként jobban ismert, feleségül vette III. Róbert király Mary nevű leányát. Írország uralkodó családjai a Kennedy vonalhoz tartoztak. Valamennyien Brian Boru és unokaöccsének a leszármazottai, aki úgy írta a nevét, hogy „**Cinneide**”. Ez lett később **O’Kennedy**. Eredetileg Dalcassion vidékéről származtak, amely Killahoe és **Killokennedy** közelében van. Az O’Brian-nek és a MacNamara-k elűzték őket innen egy új területre, ahol **Ormond** urai lettek. Ezt a vidéket ma Észak-Tipperary-nak nevezik. Még a mai napig számos Kennedy található Írországnak ezen a részén. A Kennedyk egészen a 16. századig hatalmas klánt alkottak. A Kennedyek ma - házassági kapcsolatok révén - rokonságban állnak a Freeman-ekkel, a Reagan-ekkel, a Russel-ekkel, a Smith-ekkel, a Collinsokkal, a Rockefellerekkel, és a Fitzpatrik-ekkel. A Fitzpatrikek családfája visszanyúlik Franciaországba, és egyike annak a tizenhárom vérségi vonalnak, amely Jézusig, illetve Dávid királyig vezet vissza származását.

Joseph P. Kennedy, a meggyilkolt **John Fitzgerald** és **Robert Kennedy** apja, az Egyesült Államok londoni nagykövete volt a 2. világháborút megelőzően, és állítólag ellenezte az Egyesült Államok részvételét a háborúban. Miközben Joseph Kennedy a nyilvánosság előtt ellenezte a bekapcsolódást a háborúba, titokban szorosán együttműködött Franklin Delano Roosevelttel, az amerikai közvélemény félrevezetésében. A londoni amerikai követségen dolgozott ebben az időben **Tyler Gatewood Kent**, egy hivatásos diplomata. Ő az, aki rájött, hogy Kennedy és Roosevelt titokban mindent elkövetett azért, hogy az Egyesült Államokat bevonja a 2. világháborúba, ugyanakkor azt a látszatot igyekeztek a nyilvánosság előtt kelteni, hogy Amerikát távol akarják tartani a háborútól.

Igen nagy irodalma van annak, hogy F. D. Roosevelttel politikájával aktívan elősegítette Japán agresszióját. A **Pearl Harbor** elleni támadás előkészületeiről - és pontos időpontjáról is - tudomással bírt. Ennek ellenére nem akadályozta meg ezt a támadást, mert ez szolgáltatta az ürügyet a háborúba való bekapcsolódásra. A japán támadás időpontjáról Roosevelttel legalább negyvennyolc órával korábban már tájékoztatva volt.

Jacqueline (Jackie) Bouvier, akit John F. Kennedy feleségül vett, az **Auchinclosses** dinasztiával állt rokonságban, amely az illuminátusok egyik skót vérvonala. Ezzel az Auchinclosses törzzsel állt kapcsolatban a Bundy, a Grosvenor, a Rockefeller, a Tiffany, a Vanderbilt, és a Winthrop család. Ha nem követnek el merényletet a Kennedy fivérek ellen, akkor a Kennedyk életét és családjuk történetét nem kutatták volna annyian, és így ma kevesebbet tudnánk az illuminátus Kennedy dinasztiáról.

A Kennedy testvérek már gyermekkoruktól kezdve tudomással bírtak a háttér-hierarchia létezéséről, és a pénzoligarchia hálózatának világstratégiájáról. John és Robert Kennedy igyekezett elsajátítani az illuminátus értékrendszert és stratégiát. John F. Kennedy azonban elnökként minduntalan a háttérhatalom korlátjaiba ütközött. Kennedy csökkenteni akarta a kormány fölé nőtt Central Intelligence Agency, a CIA titkosszolgálat létszámát, és több részlegre felosztva - egyes részlegeit megszüntetve - korlátozni akarta tevékenységét. Kennedy tervbe vette a pénzoligarchia hatalmának a korlátozását is azzal, hogy az amerikai állam - az alkotmánynak megfelelően - állami pénzt bocsásson ki a Federal Reserve System által kibocsátott magánbankjegy helyett. További tervei közé tartozott a vietnami háborúból való kivonulás, és komolyan vette az atomsorompó szerződést is, vagyis azt, hogy egyetlen közel-keleti országnak se legyen atomfegyvere. Kennedy korlátozni akarta az illuminátusok ellenőrzése alatt álló maffia befolyását is.

John F. Kennedy terveit támogatta **Estes Kefauver** szenátor. A befolyásos politikust azonban még a Kennedy elleni merénylet előtt 1963. augusztus 8-án megmérgezték, és a mérgezés által kiváltott szívinfarktusban meghalt. Kennedy másik barátja **Phillip Graham**, a **Washington Post** kiadója volt. Graham felesége **Katherine Meyer** azonban meggyőződéses illuminátus, és a neve szinte minden jelentős illuminátus program során feltűnik. Egyes kutatók szerint Katherine elérte, hogy pszichiáterek elmebeteggé nyilvánítsák férjét. Phillip Graham-et ezután egy bíró zárt intézetbe utalta. Amikor engedélyt kapott, hogy hétvégén hazautazzon, halva találták. A hivatalos halálok úgy szolt, hogy sörétes puskával öngyilkosságot követett el.

John F. Kennedy után utóda, **Lyndon Johnson**, azonnal felfüggesztette az állami dollár kibocsátását, és a mai napig a Federal Reserve magánbankjegye az Egyesült Államokban használatos pénz. Johnson a Vietnamból való kivonulás helyett a háború nagyarányú folytatása mellett döntött. Az utólag teljesen értelmetlennek tekinthető vietnami háború azonban a pénzoligarchia számára igen nagy profitot hozott.

Robert Kennedy pontosan tudta, hogy kik tették el testvérét láb alól. Azt is tudta, hogy ki adta le valójában a halálos lövést. Robert Kennedy írt egy nem publikált könyvet, amelynek a címe **„The Enemy within”** (Az ellenség belül). Mint tudjuk, később ő is merénylet áldozata lett. Azért, hogy John F. Kennedy emlékét befeketítsék, az illuminátus háttérhatalom irányítói a közelmúltban több kiadónak engedélyezték, hogy úgynevezett leleplezéseket hozzanak nyilvánosságra John F. Kennedy szexuális életéről. Így a világ megtudhatta, hogy John F. Kennedynek sok szeretője volt, köztük Marilyn Monroe, Jane Mansfield, és Zsazsa Gábor.

A Collins dinasztia

A nagy hagyományú Collins család New England-ből származik. A család annak a szigetnek a nevét viseli, amelyet Írországból O'Collinsnak, Skóciában pedig Kollinsnak neveznek. A Collinsok sokáig mindent elkövetettek, hogy a nyilvánosság mellőzésével a háttérben maradjanak. A család több tagja a **„Hell Fire Club”**-nak (a Pokol Tüze Klubnak) volt a tagja, amely összejövetelein az okkult szexuális rituálékat is gyakorolta. A brit kormány köreiben nagy tekintélynek örvendett az a személy, aki e klub tagjának mondhatta magát. A Hell Fire Club

tagja volt többek között annak idején a miniszterelnök, az államkincstár kancellárja, a tengerészeti minisztérium első lordja, a walesi herceg, vagy Benjamin Franklin és Thomas Jefferson. A Collins család egyes kutatók szerint részt vett a salemi boszorkányok elleni eljárás megszervezésében. 1640-ben Aquiday-ben, Massachusetts államban egy Collinst boszorkányságot vád alá helyeztek. 1653-ban egy másikat, Jane Collinst, ugyancsak boszorkánysággal vádoltak. Érdekes megjegyezni, hogy az 1650-es években, vagyis még a gyarmati időkben a különböző boszorkányságokkal és sátánizmussal kapcsolatban gyakran kerülnek elő a Young, a Baily és Clinton családnevek. Ma tapasztalhatjuk, hogy ezeket a neveket a közéletben fontos szerepet játszó személyek viselik.

Röviddel az amerikai polgárháborút megelőzően a Collins család amerikai ága felvette a Todd nevet. Két amerikai elnök is, Madison és Lincoln a Todd családból házasodott. Az illuminátusok a Todd családot a Collins vérvonal folytatóinak tekintik.

Ezt a származási vonalat képviselik a Wheeler-ek is. A család egyik illuminátus tagja, a néhai **Cisco Wheeler** 1996-ban megjelent könyvében („The Illuminati Formula used to create an Undetectable Total Mind Controlled Slave”, A nem érzékelhető totális agykontroll alatt álló rabszolga előállítására használt illuminátus formula.) számos fontos tényről ad tájékoztatást az illuminátusok stratégiáját illetően. Többek között azt állítja: Alexander Rothschildot készítették fel arra, hogy alkalmas időben a világ első számú spirituális vezetője legyen.

Az Astor dinasztia

Az Astor családnak kulcsszerepe volt a brit Round-Table-Csoport egyik utódszervezetének, a londoni Royal Institute of International Affairs-nek, (Királyi Külügyi Intézet) az RIIA-nak a létrehozásában. Ez a tekintélyes intézet a New York-ban működő Council on Foreign Relations-nek (Külkapcsolatok Tanácsa), a CFR-nek az ikerszervezete. A két zártkörű szervezet a háttérhatalom intézményi-rendszerének a világszintű koordinálását látja el. Mindkét zárt társaságot a pénzoligarchia stratégiájának a kidolgozására és megvalósítására hozták létre. Mivel az Egyesült Államok lényegesen nagyobb és erősebb hatalom, mint Anglia, sokan úgy gondolják, hogy a New York-i CFR a fontosabb szervezet. A valóság azonban ennek az ellenkezője, mert az első impulzusok, és a végső jóváhagyás valójában az RIIA-tól jön. Hivatalosan a londoni Királyi Külügyi Intézet „Jótékonyági Szervezet”, élén fővédnökével, II. Erzsébet angol királynővel. Az RIIA tevékenységét számos pénzintézet, és multinacionális cég támogatja, és olyan tömegtájékoztatási intézmények, mint a BBC is szorosan együttműködnek vele. **Carroll Quigley** a „**The Anglo-American Establishment**” (Az angol-amerikai hatalmi hierarchia) című könyvében részletesen dokumentálja, hogy a Round-Table-Csoport olyan emberek kislétszámú szervezete, amely kézben tartja a legfőbb politikai hatalmat, és meghozza a legfontosabb döntéseket. A Round-Table szervezetet **Cecil Rhodes** alapította, de finanszírozásában és szervezésében kezdettől fogva részt vett az Astor család. Ezt lehet elmondani az úgynevezett Rhodes-ösztöndíjasokról is, akiknek a finanszírozásában a mai napig résztvesznek az Astorok. Cecil Rhodes azért hozta létre ezt az ösztöndíjat, hogy a világ irányítására kiszemelt személyeket Oxfordba hozzák, és ott a pénzoligarchia illuminátusainak a szellemében kiképezzék. Az egyik legfontosabb cél egy világállam és világkormányzat létrehozása. Számos vezető amerikai személyiség, köztük például Bill Clinton, maga is Rhodes ösztöndíjas volt, és kiképzése Oxfordban fejeződött be. Bill Clinton sikeres politikai karrierjében az is fontos szerepet játszott, hogy a Clinton származási vonal is a legelőkelőbbek közé tartozik. A legfelsőbb illuminátus vezetés jóváhagyása nélkül ma már olyan állásokba senki sem kerülhet, mint amilyen az Egyesült Államok elnöke. Az Astor család egyik kiemelkedő tagja, John Jacob Astor, elsőként ismerte fel a Kínával folytatott

ópiumkereskedelemben rejlő nagy lehetőségeket. Lewis DuPont egy televíziós interjújában megerősítette, hogy a kábítószer-kereskedelem létrejöttében meghatározó szerepet játszottak a legelőkelőbb családok. A „**Dope, Inc.: Britain’s Opium War against US**” (New York: New Benjamin Franklin House, 1978, magyarul: „Kábítószer Rt.: Anglia ópium háborúja az USA ellen”, szerzői: Konstandinos Kalimtgis, David Goldman, és Jeffrey Steinberg) című könyv szerint az Astor, a DuPont, a Freeman, a Kennedy, a Rockefeller, a Rothschild, a Russel, és a kínai Li család fontos szerepet játszott a kábítószer kereskedelemben. Mivel Lewis DuPont közreműködött ennek a könyvnek a megírásában, ezért súlyos konfliktusba keveredett családjával. Rokonai szemére vetették, hogy leleplezéseivel segítette a család ellenségeit.

A Li dinasztia

Ez a kínai család nagy történelmi hagyományokkal rendelkezik. A Li családnév viselése nagy megtiszteltetést jelent. A Tang dinasztiának (618-906-ig uralkodott) Li Yuan volt a megalapítója. Utóda Li Shimin néven uralkodott. Az ő uralkodása idején kezdték meg az első nyomdák a működésüket, és vezették be a papírpénzt Kínában. Korunkban Kína egyre inkább integrálódik ahhoz a világrendhez, amelyet az illuminátus pénzoligarchia létrehozott. A nemzetközi pénzvilág hatalmas hitelei, és kereskedelmi, ipari együttműködése nélkül Kína nem fejlődhetne olyan gyorsan, mint amilyennek ma tanúi vagyunk. Az egyik meghatározó pénzintézetet, a Bank of East Asia-t (BEA-t) **Li Kwok-po** irányítja. A BEA partneri kapcsolatban áll a Warburgokkal, és együttműködik az illuminátus világcégekkel. A Rothschildok és a Rockefellerek szoros kapcsolatot tartanak a Li családdal. Ezt megerősíti az is, hogy amikor **Li Peng** ellátogatott New Yorkba, akkor mindig találkozott a Rockefeller, és más vezető pénzdinasztiák tagjaival. Egy másik Li, **Li Ka-shing** dollármilliárdos, és gyakorlatilag Hongkong gazdasági ura. A Li család és az illuminátusok közti szoros kapcsolatra utal az a tény is, hogy Li Ka-shing megvásárolhatta Kanadában a Husky Oil elnevezésű nagyvállalatot.

Kínában is működnek titkos társaságok. Erről több kutató is kellően dokumentált könyvben számol be. A Li család számos tagja vezető szerepet tölt be a **Triádok** néven ismert titkos társaságban. A Li dinasztia tagjai ellenőrzik Hongkongot és a Triádok irányítják a várost. **Li Mi** volt az, aki létrehozta a hatalmas mákültségvényeket, amelyek a különböző illuminátus családok számára óriási jövedelmet biztosítottak. A CIA ügynökei látták el a szükséges árukkal Li Mi tábornokot, amikor ő tartotta ellenőrzése alatt az „Aranyháromszög” néven ismert területet, ahol az ópiumtermelés folyt.

A pénzoligarchia illuminátus struktúrája

Az illuminátus rend ajánlására F. D. Rooseveltnél 1933-ban elrendelte, hogy a szabadkőműves szimbólumot, a piramist a mindent-látó szemmel, rányomják a magánkartellként működő **FED** egydolláros magánbankjegyére. **Helmut Finkenstädt** idézi **John Todd**-ot, aki szerint a Rothschild család rendelkezésére készítették el ezt a szimbólumot, amely az illuminátusok hatalmi struktúráját tükrözi. Az egydolláros magánbankjegyen található piramis tizenhárom titkos fokozatra van felosztva, ennek tetején őrködik a mindent-látó szem. John Todd szerint a piramis tetején található szem Lucifer szeme. **Ain Rand**, aki annak idején Philip Rothschild szeretője volt, felsorolta, hogy mi a jelentése a különböző fokozatoknak. Az **első** a tizenhármak tanácsát jelöli. A **második** fokozat a harminchármak tanácsát. A **harmadik** fokozat az ötszázak klubját. A **negyedik** fokozat a B’nai B’rith-et. Az **ötödik** fokozat a Grand Orientet. A **hatodik** a kommunizmust. A **hetedik** a Skót Rítust. A **nyolcadik** a York Rítust. A **kilencedik** fokozat a Rotary és a Lion hálózatot, valamint az Y.M.C.A-t (Young-

men's Christian Association, Fiatalok Keresztény Szövetsége). A **tizedik** fokozat a Kék Páholyokat jelöli. A **tizenegyedik** a „Kötény nélküli Szabadkőműveseket”. A **tizenkettedik** a humanizmust.

A tizenhármak tanácsa **Robin de Ruiter** szerint valóban csak tizenhárom személyből áll. Több szerző szerint (Fritz Springmeier, John Todd) a piramisnak a csúcsán a Rothschild dinasztia tagjai találhatóak. **Meir Kahane** rabbi szerint az 1843-ban New Yorkban alapított B'nai B'rith (a Szövetség Fiai) nagytekintélyű Rend (zárt, elit szervezet) mögött a Warburg, és a Schiff családok állnak. A **Dope, Inc.** szerzői szerint viszont a **B'nai B'rith Rendet** a Rothschild ház alapította. **Robin de Ruiter** úgy véli, hogy a B'nai B'rith-ben használatos rítusok, jelképek, fokozatok, az eszmeiség és struktúra rendkívül hasonlítanak ahhoz, amit a szabadkőműves páholyokban használnak. A találkozóhelyeket is szabadkőműves módra **páholyoknak** nevezik. Ugyancsak Robin de Ruiter állapítja meg, hogy jelenleg ennek a Rendnek (szövetségnek, zárt társaságnak, kvázi szabadkőműves szervezetnek) több mint kétfélmillió tagja van, és világszerte tíz régióban működik. Belső vezetőinek létszáma azonban csak néhány százra tehető. Ami az ötszázak tanácsát illeti, ez nagyrészt a Council on Foreign Relations, a Royal Institute of International Affairs, a Nemzetközi Valutaalap, a Bilderberg Csoport, a Trilaterális Bizottság, és a pénzoligarchia hálózatának a többi koordináló intézményének az irányítóiból áll.

A Bilderberg Csoport

Ennek a nagyhatalmú zárt körnek formailag a holland **Bernhard herceg** és **Joseph Retinger**, a nagytekintélyű szabadkőműves volt az alapítója. A kutatók azonban egybehangzóan úgy vélik, hogy a tulajdonképpeni irányító személyek a Rothschild és a Rockefeller dinasztia vezető tagjai. A Bilderberg Csoporton belül is van egy **belső kör**, vagy **Kerekasztal**, amely kilenc nagyhatalmú személyiséget tömörít. A hierarchiában ezt követi egy tizenhárom tagú döntéshozó testület. Ez alá tartozik három csoport. Ezek a Prieuré de Sion, az illuminátus szabadkőművesség, a fekete nemesség, és a pénzoligarchia más befolyásos struktúráinak a tagjaiból tevődnek össze. E felsorolt testületek a legszigorúbb titoktartás közepette működnek. A kiszivárgott értesülések és más közvetett bizonyítékok révén a téma kutatói összeállították azokat a célokat, amelyek megvalósításán e nagyhatalmú testületek munkálkodnak. Az elsőszámú cél nemzetközi, végsősoron világszintű gazdasági unió létrehozása. Ez kiegészülne egy nemzetközi parlamenttel, valamint egy nemzetközi irányítás alatt álló világhaderővel, amely a nemzeti hadseregek helyébe lépne. A végső cél a nemzetállamok szuverenitásának fokozatos felszámolásával egy világszintű közös kormányzat létrehozása. A Bilderberg Csoport általában évente egyszer találkozik, zárt ajtók mögött, szigorú titoktartás közepette. Ezeken a tanácskozáson az állandó résztvevők mellett alkalmi meghívottként résztvesznek a jelenleg is hivatalban lévő uralkodóházak tagjai. Elsősorban olyan személyiségek, akik feltétlenül lojálisak a nemzetközi pénzoligarchia legfőbb vezetői iránt. Ezeknek a magasrangú személyiségeknek a részvétele elősegíti annak az álcázását, hogy ténylegesen kik is a valódi irányítói ennek a nagyhatalmú zárt csoportnak.

A nemzetközi sajtó nem ad tájékoztatást ezekről a tanácskozásokról. Ha mégis erre kényszerül, akkor rendszerint csak előre előkészített néhány mondatos, és semmitmondó kommunikációt hoznak nyilvánosságra.

A Trilaterális Bizottság

A Trilaterális (Háromoldalú) Bizottságot **David Rockefeller** megbízásából **Zbigniew Brzezinski** és **Jimmy Carter** (aki 1976-ban amerikai elnök lett) hozta létre 1973-ban. A Trilaterális Bizottság ugyanazt a stratégiát követi, amit a nemzetközi pénzoligarchia más fontos intézményei. Az különbözteti meg a többi hasonló célú szervezettől, hogy elsősorban Észak-Amerika, Európa, és Japán gazdasági és politikai együttműködését kívánja koordinálni. A Trilaterális Bizottság központi irodái a **Carnegie Alapítvány** New York-i épületében vannak, az ENSZ Központ közvetlen közelében. A Trilaterális Bizottság tagjai a vezető nyugati országok, valamint Japán vezető politikusai és kormányfőiről áll. Ezen túlmenően megtalálhatók a bizottság tagjai sorában a pénzvilág legbefolyásosabb személyiségei, valamint kiváló tudósok és szakértők.

A lakosság ellenőrzésének új világrendje

A kamatkapitalizmus világrendszerének megszervezéséhez nemcsak világszintű központi kormányzásra, hanem a lakosság tömegeinek a megfelelő ellenőrzésére is szükség van. A pénzoligarchia illuminátusai e cél érdekében számos kutatói-programot finanszíroztak. E programok célja kidolgozni azokat a módszereket, megtalálni azokat az eszközöket, szervezeti formákat, amelyekkel a világ népessége megfelelően ellenőrizhető. Az egyik ilyen projekt az emberek tudatának a befolyásolását tűzte ki célul, egy másik a népszaporodás szabályozását. A CIA irányításával folyó titkos program az **MK-Ultra** nevet viselte. Ez a harminc éven át tartó kísérlet és kísérő programjai, mint az **MK-Delta**, az **Artichoke**, a **Blue Bird**, és mások azt célozták, hogy különböző gyógyszerekkel, elektronikus eszközökkel befolyásolják az agy és a tudat működését. Egyik cél volt az emlékezet kutatása, és a személyiség átalakítása. E téma spanyol kutatója, **Pepe Rodrigues**, könyvében megállapítja, hogy bizonyos vallási szekták vezetése mögött is a CIA szakértői találhatók.

Jim Jones szektája és az MK-Ultra kísérlet

Rodrigues szerint a szomorú hírnévre szert tett **Jim Jones** által vezetett szekta tragédiája mögött is az MK-Ultra kísérlet húzódik meg. Jim Jones vallási fanatikus volt, aki híveivel Kaliforniából Guayanába költözött, hogy ott egy vallási utópiát megvalósítsanak. Itt a „Nép Temploma” nevű szekta ezeregyszáz tagja létrehozta **Jonestown** városát. 1978. novemberében e vallási közösség tagjai - legalábbis a híradások szerint - tömegesen ciánkálival mérgezett folyadékot ittak. A főépület közelében a felnőttek és gyermekek összeestek, meghaltak. A halottak kilencven százaléka nő volt, és nyolcvan százalékuk színesbőrű. Jim Jones-t fejbe lötték, mégpedig oly módon, hogy öngyilkosnak nézzen ki. A hírügynökségek így tájékoztattak: „Szektahalál a dél-amerikai dzsungelben: négyszáz ember meghalt egy tömegöngyilkosságban, és hétszáz a dzsungelbe menekült.” Az amerikai hatóságok bejelentették, hogy kutatnak azok után, akik a dzsungelbe menekültek. Közölték viszont, hogy a közelben nem találtak bizonyítékokat a menekülésre. A halottak eredeti számát a guayanaiak adták meg. Az utolsó számolást csaknem egy héttel később az amerikai katonai hatóságok végezték el. A halottak általuk megadott száma kilencszáztizenhárom. A halottakra vonatkozó különböző adatokat az amerikai hatóságok egy sajtóértekezleten azzal magyarázták, hogy azok a guayanaiak, akik a számolást végezték, „nem tudtak számolni”.

Boncolást nem végeztek. **Schuler** alezredes, az amerikai hadsereg szóvivője közölte: „Boncolásra nincs szükség, mert a halál oka itt nem téma.” A halottakat csak hosszas

vonakodás után szállították az Egyesült Államokba, amikor már azok a felbomlás stádiumában voltak, ami a boncolást csaknem lehetetlenné teszi. A testmaradványokból minden azonosítási lehetőséget eltávolítottak. Az Egyesült Államokban nem került sor hivatalos halotti szemlére, és bírósági orvosszakértő igénybevételére. Az orvosi szakértők nemzeti szövetségének elnöke nyílt levélben szemére vetette az amerikai hadseregnek, hogy bojkottálta ezeket a vizsgálatokat. A holttestek elkezdődött bomlása miatt a bebalzsamozás és a további bűnügyi orvosszakértői vizsgálat már nem volt lehetséges. A halottakat vagy elégették, vagy tömegsírban helyezték el.

Arra a kérdésre, hogy valójában mi történt Jonestown-ban, **Dr. Mootoo**, Guayana vezető patológusa, révén keressük a választ. **Dr. Mootoo** néhány órával a tömeghalált követően már Jonestown-ban volt. Vallomása szerint nem találta azokat a nyomokat, amelyek ciánkáli bevételére utaltak volna. Megállapította, hogy az áldozatok kilencven százaléknál friss szúrásnyomok vannak a lapockánál, másokat agyonlőttek, vagy megfojtottak. A guayanai legfelsőbb bíróság előtt elhangzott tanúvallomás szerint két személy kivételével az összes áldozatot ismeretlen személyek ölték meg. Mindössze két személyről állapították meg, hogy öngyilkosságot követett el. Éles ellentmondás volt a bírósági ténymegállapítás, és a nyilvánosság részére közölt tényállítás között. Robin de Ruiter szerint nem vallásos fanatikusok tömeges öngyilkosságáról, hanem egy kegyetlen kísérletről van szó. Több kutató is úgy véli, hogy Jonestownban az MK-Ultra program egyik főpróbáját hajtották végre.

Jim Jones 1961-től 1963-ig Brazíliában élt, ahol - noha nem volt pénze - luxusházban lakott és az amerikai követség látta el élelmiszerrel. Gyakorta felkereste a CIA Bello Horizonte-ben lévő kirendeltségét. Szomszédainak Jones azt állította, hogy az amerikai tengerészgyalogság részére dolgozik. Amikor Jim Jones 1963-ban Kaliforniában megalapította a „Nép Temploma” közösséget, akkor számos képzett és jómódú ember volt körülötte. A Jones alapítású „Templom” hamarosan újságok címlapjára került különböző botrányok miatt. Jim Jones ezt arra használta, hogy híveivel Guayanába költözzön. A vallási közösség fogadását Forbes Burnham és az ottani amerikai követség támogatásával készítették elő. Robin de Ruiter szerint a szekta fekete tagjait, amikor Guayana repülőterére megérkeztek megkötözték, és szájukat kipeckelték. Ezt követően kényszermunkatáborba vitték őket. Ott napi tizenhattól tizennyolc órán át dolgozniuk kellett. Zsúfolt helyen kellett aludniuk, és nagyon csekély fejadagot kaptak, ami rizsből, kenyérből, és avas húsból állt. Fizikailag és szellemileg kimerülten arra voltak kényszerítve, hogy éjszaka ébren maradjanak, és Jim Jones prédikációit hallgassák. Sor került jutalmak és büntetések kiosztására is. A tábor orvosai az egyik operáció után fájdalomcsillapító nélkül végezték a varrást. A tábor lakóinak meghatározott gyógyszereket írtak fel, és felügyelték annak beszédését. Túlélő szemtanúk beszámolóit szerint egyes személyeket elkülönítettek, földalatti ládába zártak, fizikailag megkínóztak, nyilvánosan megerőszakoltak és megaláztak. Ezen idő alatt Jim Jones hihetetlen gazdagságra tett szert. A sajtó kétmilliárd dollárra becsülte a különböző bankszámlákon elhelyezett, külföldi beruházásokban és ingatlanokban fekvő vagyonát.

A vizsgálat során Jonestownban annyi gyógyszert találtak, amely kétszázezer ember számára egy éven át elég lett volna. A gyógyszerek között nagymennyiségű nátrium-penthatol, (úgynevezett igazságszérum), chloar hydrate, (ez hipnózis céljára alkalmas), és sok egyéb erős hatású szer volt. A tábor orvosa Jonestownban minden gyógyszerről és annak alkalmazásáról pontos nyilvántartást vezetett. A tömegtragédiát követően azonban valamennyi feljegyzése eltűnt. A jonestowni táborban volt egy orvosi és pszichiátriai kísérletre alkalmas részleg is. Az őrszemélyzet nehézfegyverzettel felszerelt, erre a feladatra kiképzett személyekből állt, akik semmilyen emóciót nem mutattak feladatuk végzése közben. A halottak között egyetlen őrt sem találtak, és később sem állítottak egyet sem közülük bíróság elé. Fontos tény az is, hogy

az úgynevezett „Green Berets” elnevezésű titkos fegyveres csoport néhány egysége a tragédia idején Jonestown közelében volt.

A téma kutatói úgy vélik, hogy a Jim Jones mögött álló hatalom Jonestownban a tömegkontroll bizonyos módszereit próbálta ki. Ez valószínűleg lázadáshoz vezetett a lágerben, és a táborlakók többsége a dzsungelbe menekült, ahol viszont a „Green Berets” tagjai leszámoltak velük. A hivatalos verzió, amely szerint egy vallási fanatikus a követőivel kollektív öngyilkosságot követett el, az ismertté vált tények után nehezen hihető. A boncolást azért nem engedélyezték, hogy a közvélemény ne szerezzen tudomást a kísérletben alkalmazott különböző titkos szerekről. A guayanaei vezető patológus vallomását a világsajtó soha nem hozta nyilvánosságra. A guayanaei kormány együttműködött az amerikai hatóságokkal a tragédia igazi okának az elleplezésében. Az igazság kiderítésének az eltussolására a legfelsőbb helyről érkezett rendelkezés Washingtonból. Brzezinski, aki ekkor Carter elnök nemzetbiztonsági főtanácsadója volt, utasította Robert Pastort, aki viszont Gordon Summer alezredesnek parancsolta meg, hogy valamennyi azonosítási lehetőséget távolítsanak el a holttestekről.

Illuminátus kézben a legmodernebb technika

A pénzoligarchia illuminátusai számára rendelkezésre álló tudományos ismeretek a legújabbak, és rendszerint több évvel megelőzik az egyetemen oktatott tananyagot. Így például Dr. Jose Delgado pszichológus, aki hosszú évtizedeken át kutatott a Yale Egyetemen, a következőket mondta: „Sok agyfunkció fizikai kontrollja máris bizonyított tény... Még az is lehetséges, hogy befolyásoljuk a gondolkodás fejlődését, és vizuális élményeket hozunk létre. Bizonyos idegi struktúrák elektromos stimulációja által, elektronikus paranccsal, mozgásokat és erőszakosságot lehet előidézni, vagy megszüntetni, a szociális hierarchiát, és a szexuális viselkedést meg lehet változtatni, kívülről lehet befolyásolni az emlékezést, az érzelmeket, az egész gondolkodási folyamatot.” Az agykontroll-technológia máris rendelkezésre álló lehetőségeinek a szemléltetésére akusztikus „psycho-correction”-t (pszichés kiigazítást), vagyis utasítást továbbítottak a föld alatt dolgozó munkások egy csoportjához. A munkások az összes parancsot végrehajtották, pontosan azt tették, amit mondtak nekik.

Mára már kidolgozták az elektromos hullámok olyan alkalmazását, amelyek lehetővé teszik egy egész embercsoport akarátának a befolyásolását. E kísérlet részeként több éven át elektromágneses impulzusokat sugároztak a föld meghatározott részeire. Egyes kutatók szerint ezek a kísérletek is hozzájárultak az erdők pusztulásához, valamint különböző érrendszeri betegségek, rákmegbetegedések, genetikai elváltozások, és pszichés zavarok előidézéséhez. Egyes szerzők rámutatnak, hogy elektromágneses hullámok segítségével el lehet érni, hogy valaki elaludjék, fáradt és depressziós legyen, félelmi állapotba kerüljön, erőszakossá váljék, megváltozzon a hormonháztartása, valamint a testét alkotó sejtek kémiai összetétele, és szexuálisan agresszív magatartást tanúsítson.

Az egyes ember, valamint az emberi kollektívák befolyásolására ma is folynak a kutatások. Az Európai Unió is tiltakozott az ellen, hogy a pénzoligarchia által ellenőrzött Egyesült Államok olyan műbolygókra telepített megfigyelő rendszert működtessen, amely lehetővé teszi valamennyi telefonbeszélgetés lehallgatását, és internetes kommunikáció rögzítését. A társadalom felügyeletét totálissá teheti a készpénzmentes világpénzrendszer bevezetése. Ebben a rendszerben csak hitelkártyával, illetve elektronikusan folya a pénzforgalom, és a vásárlás. Tovább fokozhatná az egyes személyek ellenőrzését, ha azonosításuk a testükbe épített microchip révén történne. Az Egyesült Államokban és Európában tervek vannak olyan pénzrendszer bevezetésére, amelyet egy szuperkapacitású mega-komputer szabályozna. Brüsszel-

ben már létezik „Az Állat” elnevezésű, igen nagy befogadóképességű számítógép-rendszer, amely alkalmas a világon élő valamennyi ember személyi adatainak a nyilvántartására. „Az Állat” mega-kapacitása elősegítheti minden egyes ember üzleti tranzakcióját, de ellenőrizheti is, sőt meg is akadályozhatja ezeket a tranzakciókat, ha a hatalom illetékesei úgy akarják. Az illuminátus agytröszt által kifejlesztett microchipet az emberek bőre alá helyeznék el és energiaellátását a testhőmérséklet változása által indukált áram biztosítaná. A kísérletek jelenlegi állása szerint a szakértők a microchipnek a homlokrész közelében - a hajjal fedett fejbőr alatt - való elhelyezését tartják optimálisnak. Ehhez csupán az átlagosnál alig vastagabb injekciós tűre van csak szükség. A microchip egy bioüvegből álló érdesfalú csövecskében van elhelyezve, amely a tüvel végrehajtott implantációt követő 24 órán belül szilárdan megkapaszkodik a beültetés helyén. Az egyes emberre vonatkozó minden lényeges adatot rögzítő microchip szemmel nem látható, csak infravörös érzékelő készülékkel olvasható le. Ezeket az infravörös érzékelő berendezéseket elhelyezik az ember megfigyelése szempontjából fontos valamennyi helyen, az épületeken belül és kívül, a közlekedési eszközökön és az utakon is.

A terror-ellenes törvények

2001. októberében sor került az Egyesült Államokban a terror-ellenes törvények elfogadására. Az amerikai szövetségi törvényhozás - a washingtoni kongresszus - által most elfogadott törvények erőteljesen korlátozzák az amerikaiak alkotmányos jogait, mert 2005-ig felfüggesztik a Bill of Rights számos rendelkezését. Az amerikai alkotmány szerves részét képező tíz alkotmánykiegészítés, amely a **Bill of Rights** (az alapjogok törvénye) elnevezést viseli, az emberi jogoknak, a polgári és politikai szabadságjogoknak, valamint ezen elidegeníthetetlen alapjogok alkotmányos garanciáinak a foglalata. A Bill of Rights tehát az állam felett álló egyetemes érvényű természetjogi normákat, másképp kifejezve azokat az isteni-eredetű jogokat tartalmazza, amelyek az államot kötelezik, és az állami önkényt korlátozzák. Ezért az erőszak jogos alkalmazásának a monopóliumával rendelkező állam és intézményei számára írnak elő kötelező magatartási és eljárási szabályokat. E korlátozások célja rászorítani az államot arra, hogy csak „rendeltetésszerűen”, azaz alkotmányos keretek között élhessen a jogos erőszak eszközeivel. A most elfogadott terror-ellenes jogszabályok viszont lehetővé teszik - az alkotmányban rögzített kötelező alkotmánymódosítási eljárás lefolytatása nélkül -, csak állami akaratot kifejező átlagos jogszabállyal a kongresszus felett is álló alkotmány egyes rendelkezéseinek a felfüggesztését négy évre. Ezért a „Terror Bill” alkotmányossága kérdéses. A másik veszélyt az jelenti, hogy a Bill of Rights mostani felfüggesztése olyan általános, hogy nemcsak a terroristákra, de mindenféle más gyanús személyre és cselekményre is könnyedén kiterjeszthető. Az állam, vagy valamelyik szerve önkényesen szinte bármit a „terrorizmussal összefüggőnek” minősíthet. Ez súlyos kockázatot hordoz magában.

Jonathan Turley, a George Washington Egyetem jogi professzora a felfüggesztést kommentálva kifejtette, hogy egy „Amendment”-re - azaz az amerikai alkotmányban az alkotmány kiegészítésére kidolgozott különleges eljárás lefolytatásával elfogadott alkotmánymódosításra - van szükség. Álláspontja szerint ezt az teszi szükségessé, hogy az 1787. szeptember 17-i alkotmányt megfogalmazó alapító atyák annak idején nem láthatták előre a modernkori terrorizmus veszélyeit, s így azt sem, hogy adott esetben szükségessé válhat az alapvető polgári jogok- és politikai szabadságjogok felfüggesztése pontosan a közérdek, az emberi jogok hatékonyabb védelme érdekében. Más szakértők viszont azt hangoztatták, hogy helytelen a polgári jogok és politikai szabadságjogok most bevezetett korlátozása, mert a terroristák éppen ezt akarták, és az amerikai törvényhozás és kormány ezzel a lépésével lényegében teljesíti a terroristák akaratát, annak válik a végrehajtójává.

G. W. Bush elnök többször is elmondta, hogy a „War on Terror” (a terror elleni háború) nemcsak külföldön, Afganisztánban és másutt, de belföldön, az Egyesült Államokban is folyik. Létrejött a **Homeland Security Agency** élén **Tom Ridge** igazgatóval, aki felhatalmazással bír az elmúlt 30 év során kidolgozott, és a rendkívüli helyzetek kezelésére vonatkozó előírások életbeléptetésére. Ezeket a szabadságjogokat korlátozó intézkedéseket számos amerikai polgárjogi szervezet bírálta arra hivatkozva, hogy az amerikaiak nem áldozhatják fel a szabadságukat a biztonságukért. Mind a kettőre szükségük van ahhoz, hogy szabad amerikai polgárok lehessenek.

E tanulmány befejezéseként azt emeljük ki, hogy az új világrend kialakításához a nemzetközi pénzügyi közösségnek meg kell szilárdítania ellenőrzését a világ központi térsége, Eurázsia felett, felhasználva ehhez az irányítása alatt álló Egyesült Államok, - a hidegháborúból győztesként kikerült egyetlen szuperhatalom - katonai, pénzügyi, gazdasági és kereskedelmi hatalmát. Az Eurázsia feletti uralomnak fontos része viszont a közép-ázsiai országok feletti hegemonia kiépítése. Ehhez pedig a nemzetközi pénzligarchia érdekeit kiszolgáló, nyugat-barát rendszerre van szükség Afganisztánban, mert ezen az országon keresztül lehet a leg-rövidebben elérni - Oroszország kihagyásával - Közép-Ázsia olajban, és más nyersanyagokban gazdag térségeit. Az afganisztáni háború tehát nemcsak Bin Laden és az Al-Kaida szervezet ellen folyik, hanem elsősorban egy nyugati kliens rezsim kiépítéséért ebben stratégiailag fontos országban.

Az új világrend másik fontos feltétele az, hogy a háttérhatalom és **HÁLÓZATA** megszilárdítsa Amerika feletti belső kontrolját. A kibontakozott gazdasági recesszió, a pénzrendszer várható összeomlása társadalmi-gazdasági káosszal fenyeget. Ezen többek között a rendkívüli állapot bevezetésével - azaz a polgári szabadságjogok korlátozásával - kívánnak a háttérhatalom stratégiái úrrá lenni. Az anthrax spórák megjelenésének időzítése, valamint jól kiválasztott észlelési és fertőzési helyeik (pl. a Capitólium szellőzőrendszerében való elhelyezésük éppen a „Terror Bill” tárgyalásának idején) alkalmasak voltak arra, hogy nyomást gyakoroljanak a szenátorokra és képviselőkre a rendkívüli törvények mielőbbi elfogadása érdekében. Az anthrax fertőzések - a tudatipar kellő közreműködésével - biztosíthatják a „War on Terror”-hoz a közvélemény szükséges támogatását a tömeghisztéria adagolt szintentartásával. Az olyan veszélyekről, mint az anthrax-fertőzés természetesen szólni kell a tömegtájékoztatási intézményekben, mert segíteni kell a kiszolgáltatott embereket életük megóvásában. Az eltúlzott méretű „tájékoztatás” azonban a közvélemény manipulálását célzó tudatos hisztériakeltésnek tűnik. Hosszú évekre, talán évtizedekre van szükség ahhoz, hogy megismerhessük a jelen események ma még gondosan rejtett hátterét. Egyelőre csak annyit tudhatunk, hogy az anthrax nem külföldről érkezett az Egyesült Államokba (ezt hivatalos részről közölték Washingtonban), továbbá hogy valószínűleg olyan spórákkal, vagy azok változataival folyik a zsarolás és hisztériakeltés, amelyeket évtizedekkel korábban a CIA laboratóriumaiban kísérleteztek ki. Erre a párizsi Pasteur Intézet tudományos munkatársának 2001. november elején tett nyilatkozata utalt.

Amíg nincs meggyőző, kemény bizonyíték rá, addig nem osztjuk azon szélsőségesek nézeteit, hogy bizonyos háttérerők is részt vehettek 2001. szeptember 11-e eseményeinek a háttérből való előkészítésében. Azt azonban már most is kétségbevonjuk, hogy a sok milliárd dolláros költséggel működtetett hírszerző és elhárító szervek (CIA, FBI és mások) megfelelő gondossággal nem tehettek-e volna többet a merényletek megakadályozása érdekében. Bizonyítottunk tekintjük, hogy a háttérhatalom hasznot húzott a szeptemberi tragikus eseményekből, mert ezek megkönnyítették két olyan fontos stratégiai programjának a gyakorlatba átültetését, amelyeknek az előkészítésén szakértői gárdája és hálózata bevonásával már hosszú ideje fáradozott. Az egyik: Közép-Ázsia ellenőrzés alá vétele, a másik: a rendkívüli törvények

életbeléptetése az Egyesült Államokban. Ezt az állításunkat támasztják alá a „Hogyan készül a háttérhatalom a pénzrendszer összeomlására” (Leleplező 2001/3 szám) című tanulmányban felsorolt tények, valamint a „War on Terror” című tanulmány (Leleplező 2002/1), amely a pénzoligarchia egyik vezető stratégiájának a forgatókönyvként szolgáló mesterterve alapján (Zbigniew Brzezinski: „A nagy sakktábla”, Amerika világelsősége és geopolitikai feladatai, Európa Könyvkiadó, Budapest, 1999) ismerteti a terrorizmus elleni harc, az afganisztáni háború, valamint az új világrend bevezetésének az összefüggéseit.

2001. szeptember 11 - az új Pearl Harbor?

Lehet, hogy ez a szörnyű terrorcselekmény egyben a rejtett hatalomgyakorlás újabb mesterműve is? Lehet, hogy a tavaly szeptemberi eseményekhez vezető kezdő impulzusok ez alkalommal is a nem látható, de létező háttérhatalom szférájából származtak? A hasonlóság a Hawaii szigeteken állomásozó amerikai flotta ellen végrehajtott 1941. december 7-i japán támadás és a 2001. szeptember 11-i - a New York-i World Trade Center, valamint a washingtoni Pentagon elleni - terrorakció között ugyanis jóval nagyobb, mint ahogyan első látásra tűnik. Ebben az írásban arra teszünk kísérletet, hogy a 2001. szeptember 11-i tragédiát az 1941. decemberi Pearl Harbor elleni támadás tanúságainak a fényében elemezzük. A látszatok szövedékén áthatolni óhajtó kutató a két esemény mögött a háttérhatalom nagyon hasonló stratégiájába ütközik. Ennek a stratégiának a célja olyan ürügyül használható sokkhatás előidézése, amely biztosítja a nemzetközi pénzügyi közösség számára az amerikai nép és a világközvélemény támogatását már elkészült globális terveinek a megvalósításához. Ilyen sokkhatás nélkül ez a támogatás hiányozna. Az ártatlanok ezreinek életét kioltó két tragikus esemény - a történelem háttérirányítása szempontjából - a rejtett hatalomgyakorlás mesterien kigondolt és álcázott akciójának minősíthető. A döntéshozóknak úgy kellett húzogatniuk a színpalak mögött a szálakat, azaz olyan körülményeket és feltételeket kellett teremteniük, amelyek biztosították a kívánt eredmény bekövetkezését a tényleges irányítók látható közreműködése és lelepleződésük kockázata nélkül.

A háttér-politizálás titkos laboratóriumaiban elégséges a konfliktus megtervezése, alkotó-elemeinek térben és időben történő készenlétbe-helyezése, valamint a katalizátorok szerepét betöltő tárgyi és személyi feltételek biztosítása. Egy ilyen kondicionált helyzetben már csak várni kell, hogy a megfelelő időpontban aktivizált provokáló-kiváltó tényező hatására a „multikomponens-kémiai-reakció” (a sok-tényezős-vegyifolyamat) szinte magától lezajlódjék, az alkotóelemek összerendeződjenek és a „végtermék”, a sokkhatást kiváltó konfliktus előálljon. Ez a sokkhatás - a történelem tanúsága szerint - rendszerint olyan ürügyként használható tragikus esemény, amely biztosítja az igazi tettesek rejtve maradását a láthatatlan hatalom sűrű homály által fedett háttér-világában. Ez az ürügy a történelem látható színpadán mások bűnösségére utal, lehetővé téve a másodlagos szereplők bűnbakká minősítését és felelősségre vonását az igazi, elsődleges bűnösök helyett. A sokkhatás nélkülözhetetlen a közvélemény manipulálásához, legfőbb funkciója azonban az, hogy megfelelő alkalmat nyújtson a háttérhatalom stratégiai programjának a burkolt végrehajtásához úgy, hogy a szálakat a háttérből mozgatók ne lelepleződjenek le, és a valódi indítékok, célok se derüljenek ki.

Pearl Harbor 60 év után

Oroszország pénzügyi eszközökkel történt függőségbe taszítása kapcsán már idéztük Soros Györgyöt, miszerint „a nagy pénzek formálják a történelmet.” A 60 évvel ezelőtti Pearl Harbor elleni intézett támadás és a 2001. szeptember 11-i események szemléletesen támasztják alá ezt a megállapítást. Pearl Harbor tanúsága ezért ma aktuálisabb, mint valaha. Rendkívüli fontossága ellenére az amerikai polgárok többsége még mindig nem ismeri a teljes igazságot, és még mindig azt tartja igaznak, amit Rooseveltnél „A becstelenség napja” néven ismertté vált álszent beszédében 1941. december 8-án elmondott. Az e beszédben megfogalmazott legenda és megtévesztő retorika ma is meghatározza az amerikaiak többségének álláspontját.

Az Egyesült Államok polgárait 1944-ben csak egy hajszál választotta el attól, hogy megtudják az igazságot. **Thomas E. Dewey** a köztársasági párt akkori elnökjelöltje megbízható forrásból tudomást szerzett arról, hogy Rooseveltt 1941. november 26-át követően Japán valamennyi titkos diplomáciai üzenetét elolvasta, mivel már megfejtették a „Bíbor” elnevezésű titkos japán kódrendszert. Rooseveltt azonban elmulasztotta a Csendes-óceáni amerikai haderő parancsnokainak, **Walter C. Short** tábornoknak és **Husband E. Kimmel** tengernagynak az időben történő tájékoztatását. Dewey arra készült, hogy ezt a tényt egy nagy kampány-beszédben közölje az amerikai választókkal. Amikor Rooseveltt értesült ellenfelének erről a szándékáról, akkor **George C. Marshall** vezérkari főnök útján rávette Dewey-t, hogy mondjon le tervéről, mivel veszélyeztetné az Egyesült Államok háborús erőfeszítéseit az, ha a japánok megtudnák, hogy titkos kódjukat az amerikaiak megfejtették. Ennek az érvelésnek csak a köztársasági párt elnökjelöltjének a félrevezetése volt a célja, mert a japánok már 1941. áprilisában tudomást szereztek a németektől, hogy az általuk használt kódot az amerikai hírszerzés megfejtette. Dewey azonban ezt nem tudta és hazafias kötelességből lemondott tervezett beszédének a megtartásáról. 1945-ben már tisztában volt azzal, hogy rászedték, és így fosztották meg attól a választási témától, amely lehetővé tette volna, hogy a Fehér Házba kerüljön.

Egyes történészek szerint a japán vezetés egy része 1941. áprilisában, de azt követően is, nem teljesen adott hitelt annak a német tájékoztatásnak, hogy titkos kódjuk át lett törve. Más szakértők azt hangoztatják, hogy a japánok azért használták továbbra is a „Bíbor” elnevezésű rejtjelezést, mert ez lehetővé tette az üzeneteiket olvasó amerikai vezetőknek, hogy meggyőződjenek Japán béke erőfeszítéseinek az őszinteségéről, és harci elszántságáról azok kudarca esetén. Ez a magyarázat valamivel meggyőzőbb. Ezt erősíti meg a **Todzsó** tábornok által megjelölt határidők is a tárgyalások befejezésére. **Hideki Todzsó** tábornok volt az, aki 1941. októberétől a háború végéig a japán kormány élén állott.

Roosevelt politikája Pearl Harbort megelőzően

Rooseveltt, aki a nagy gazdasági világválságot követően került a Fehér Házba, legfontosabbnak New Deal néven ismert programja megvalósítását tartotta. Még 1937-ben is erre fordította idejének nagy részét. De amikor kudarcok érték belső stabilizációs programja során, akkor a külpolitikában keresett kárpótlást. 1939. szeptemberében kitört a háború Európában és Rooseveltt ekkor agresszív külpolitikába kezdett, amely folyamatosan tartott a Pearl Harbor elleni támadásig. A New Deal nem tudta megakadályozni azt a gazdasági visszaesést, amely 1937. nyarán kezdődött. A helyzeten a fokozott fegyverkezés sem segített. Az európai háború kitörése újabb lehetőségeket biztosított Rooseveltnak. 1939. szeptember 11-én Rooseveltt levélben ajánlotta Churchillnek, hogy működjenek szorosan együtt egy titkos kommunikációs rendszer segítségével. Churchill, aki ekkor még csak a brit haditengerészet irányítója volt, lelkesen üdvözölte az amerikai elnök ajánlatát: „Félig amerikai vagyok, és a megfelelő személy az Önnel való együttműködésre. Nyilvánvaló, hogy négy szemközt kell találkoznunk. Ha Nagy-Britannia miniszterelnöke lennék, akkor kontrollálhatnánk a világot.” Megegyeztek a titkos üzenetváltás módjában és a Pearl Harbor elleni támadás időpontjáig mintegy kétezer üzenetet cseréltek. A két angolszász ország 1939. és 1941. decembere között valóban fontos tárgyalásait és megállapodásait ezekben az üzenetekben rendezte. Ez a tény a mai napig alig ismert az amerikai közvélemény előtt.

Ma már nyilvánvaló, hogy miközben Rooseveltt békés céljairól biztosította Amerika népét, ténylegesen minden lehetségest elkövetett, hogy Churchilllel együttműködve minél előbb bekapcsolja a háborúba az Egyesült Államokat. Ezt megerősítette **Harry Elmer Barnes**

történésznek **Tyler Kent**, aki ebben az időben az Egyesült Államok londoni követségén a rejtjelezést végző munkatárs volt, és aki 1939. szeptemberétől 1941. májusában történt letartóztatásáig, valamennyi üzenetet elolvasott. Az egyik üzenetben Roosevelt tájékoztatta Churchillt, hogy az Egyesült Államok társadalma izolacionista, ezért nem lehet rávenni arra, hogy Lengyelország érdekében bekapcsolódjon a háborúba. Churchill válaszában emlékeztette az amerikai elnököt arra, hogy „Minden láncnak megvan a leggyengébb pontja, és a tengelyhatalmak láncának leggyengébb láncszeme Japán. Vegye rá Japánt az Egyesült Államok megtámadására és sikerülni fog Önnek háborúba vinni az Egyesült Államokat.” Valóban ezt a stratégiát követte Roosevelt, de nem valószínű, hogy ezt Churchill tanácsára tette. Mind Rooseveltet, mind Churchillt annak a háttérhatalomnak a támogatásával került politikai pozícióba, amelynek a történelmi korszakokat átívelő stratégiai elképzelései voltak meghatározóak a huszadik század egészében, és így a két világháború menetében is. Az amerikaiak túlnyomó többsége az 1930-as évek végén ellenezte a Japánnal való konfliktust. Az „Amerikai Légión” évi kongresszusán mind 1937-ben, mind 1938-ban a teljes semlegességet követelték a résztvevők. A „Külföldi Háborúk Veteránjai” nevű szövetség huszonötmillió aláírást gyűjtött a „Maradjon ki Amerika a háborúból” kampánya keretében. Csupán Rooseveltet erőlyes ellenzése miatt nem tartottak népszavazást a háborúból való kimaradásról.

Az amerikai közvélemény háborúellenes beállítódása ellenére Rooseveltet valójában soha nem mondott le arról, hogy az Egyesült Államokat 1941. júliusáig beléptesse a háborúba. 1941. tavaszán és nyarán minden lehetőséget elkövetett, hogy provokálja Németországot, valamint Olaszországot, hogy azok szolgáltassanak valamilyen ürügyet az Egyesült Államok háborúba való belépésére. Amerikai hadihajók a nemzetközi jog megszegésével kísérték a Nagy-Britanniába és a Szovjetunióba tartó hadianyag szállításokat, de sem Németország, sem Olaszország nem reagált a kívánt módon. Rooseveltet nem hanyagolta el a Japán elleni háború előkészítését sem. Az amerikai haditengerészet 1933 utáni nagyarányú fejlesztése elsősorban Japán ellen irányult. 1937-ben és 1938-ban Rooseveltet - küldöttje útján - megtárgyalta az angolokkal való együttműködés lehetőségeit egy Japán elleni háborúban. 1941. januárjában Rooseveltet és külügyminisztere **Cordell Hull** visszautasította Tokió nagyvonalú ajánlatát a két ország közti vitás kérdések békés rendezésére. Ez az elutasítás nagymértékben aláásta azt a reményt, hogy a Washington és Tokió erőszak nélkül rendezheti ellentéteit. Japán azt is felajánlotta, hogy kivonul a Róma-Berlin-Tokió tengelyből, ha biztosítékot kap az Egyesült Államokkal való békés viszonyra.

Az 1940-es amerikai elnökválasztást Rooseveltet a jelszóval nyerte meg, hogy távol fogja tartani Amerikát a háborútól. 1941. januárjában azonban változtatott álláspontján, és bizalmát, **Harry Hopkins**-t küldte Londonba, aki a következőket mondta Churchillnek: „Az elnök szilárd álláspontja, hogy együtt nyerjük meg a háborút. Ne legyen efelől kétsége. Azért küldött ide, hogy elmondjam Önnek: minden költséget és eszközt igénybe vesz azért, hogy átsegítse Önt a nehézségeken, bármi is történjék vele. Mindent meg fog tenni, ami csak a hatalmában áll.” Hamarosan tanácskozássra került sor a két ország vezérkarai között 1941. januárja és márciusa között Washingtonban. Ezt követte egy újabb tanácskozás áprilisban Szingapurban, amelyen a hollandok is részt vettek. Az itt elfogadott megállapodás szerint, ha a japánok délebbre nyomulnának, mint az önkényesen megvont keleti száz és északi tíz fok vonal, vagy fenyegetnék a brit, illetve holland birtokokat a Csendes-óceán dél-nyugati részén, az Egyesült Államok akkor is belép a háborúba Japán ellen, ha Amerikát nem érte támadás. Ennek a megállapodásnak a konkretizálására kidolgozták a „**Rainbow 5**” elnevezésű haditervet, amely az Egyesült Államok csendes-óceáni flottájának a feladatát rögzítette. A hármas megállapodás jelentősen kibővítette az esetleges háborús provokációk lehetőségét, és több felelős amerikai katonai vezető is meg volt róla győződve, hogy hamarosan háborúra kerül sor a Csendes-óceán dél-nyugati térségében, nem pedig a Hawaii-szigeteken, ahogy azt

korábban feltételezték. Korábban abból indultak ki, hogy Japán valószínűleg a Pearl Harbor-nál állomásozó amerikai flottára mér csapást, mielőtt megkezdí hadműveleteit a Távol-Keleten.

A hármass megállapodás Roosevelt helyzetét is megnehezítette. Az elnök gyakran kijelentette, hogy az Egyesült Államok addig nem lép a háborúba, amíg nem éri támadás. Az említett hármass megállapodás és a nyomában elkészült haditervek viszont azon az elkötelezettségen alapultak - mint már utaltunk rá -, hogy ha úgy kívánja a helyzet, az **Egyesült Államok szövetségesei oldalán háborúba lép akkor is, ha Amerikát nem érte támadás**. Eleinte ez nem okozott sok aggodalmat Rooseveltnek, mivel arra számított, hogy Hitler az Atlanti-óceán térségében fel fog lépni az amerikai konvojok ellen, amelyek a nemzetközi joggal ellentétesen kísérték a Nagy-Britanniába és a Szovjetunióba irányuló hadianyag szállításokat. Amikor ez a számítás nem jött be, és már egyre valószínűbb lett, hogy Japán lesz a tényleges háborús ellenfél, akkor már fontossá lett Roosevelt számára a Japánhoz való viszony. Mindent el kellett követnie azért, hogy Japán feltétlenül megtámadja az Egyesült Államokat, amely aztán lehetővé teszi az amerikai nép támogatásának a megszerzését a háborúhoz. Roosevelt ezért akadályozta meg a Hawaiiiban állomásozó parancsnokokat olyan védelmi intézkedések meghozatalában, amelyek elrettentették volna Japánt Pearl Harbor megtámadásától. Ennek a támadásnak szükségszerűen hadüzenet nélküli, meglepetésszerű akciónak kellett lennie, mert sikere csak így volt biztosítható.

1941. márciusától novemberéig Cordell Hull külügyminiszter arra törekedett, hogy megakadályozza a japán-amerikai viszony békés megállapodással történő rendezését. A japánok alapvető nemzeti érdekből őszintén akarták a megegyezést. 1941. júliusára Roosevelt már lemondott arról, hogy Németország vagy Olaszország alkalmas ürügyet szolgáltat Amerika háborúba való beléptetésére. Ezért elhatározta, hogy fokozza a nyomást Japánra. Július 25-én és 26-án az Egyesült Államokban lévő valamennyi japán tulajdont zár alá vétette, majd általános kereskedelmi embargót rendelt el a távol-keleti országgal szemben. Ehhez később Nagy-Britannia és Hollandia is csatlakozott. Ez megfojtással fenyegette a japán gazdaságot, hacsak Tokió nem tud nyersanyaghoz jutni a Csendes-óceán délnyugati térségéből feltehetően erő alkalmazásával. A washingtoni katonai vezetés arra számított, hogy a gazdasági szankciók rákényszerítik Japánt a tiltott övezetbe való benyomulásra. Az amerikai hadsereg vezérkari főnöke **George C. Marshall** tábornok, valamint **Stark tengernagy**, a haditengerészet vezérkari főnöke, értesítették a támaszpontok parancsnokait, hogy ennek megfelelően készüljenek fel feladataikra. Ez a körülmény is hozzájárult ahhoz, hogy a legfelsőbb katonai vezetők Washingtonban nem vették kellően számításba egy Pearl Harbor elleni japán támadás lehetőségét. A helyi katonai vezetők azonban továbbra is lehetséges támadási célpontnak tartották a Hawaii szigeteket, amelyre kellő figyelmet kell fordítani.

1941. augusztus 9. és 12. között Roosevelt és Churchill Új Foundland közelében megtárgyalta a 2. világháborúba való amerikai belépés lehetőségét, a „hátsó ajtón”, azaz a Japánnal való konfliktuson keresztül. Churchill azonnali háborút kívánt, de Roosevelt még legalább három hónapig tárgyalni szándékozott a japánokkal, hogy több ideje legyen a háborúra való felkészülésre, továbbá, hogy a német-szovjet front csökkenthesse az Angliára nehezedő német nyomást. További esélyt akart adni annak is, hogy Németország és Olaszország valamilyen ürügyet szolgáltasson az atlanti térségben Amerika háborúba történő belépésére. Ezeket az agresszív megállapodásokat az Atlanti Charta fennkölt hangzón, de morálisan félrevezető szövegével álcázták. A nagy propagandával beharangozott Atlanti Chartának a rendelkezéseit már azt megelőzően megszegették, mielőtt még nyilvánosságra hozták. A „hátsó ajtó” politika elfogadása arra készítette az Egyesült Államok katonai vezetését, hogy figyelmét elsősorban Japánra és a Távol-Keletre irányítsa. Stark ellentengernagy korábban arról biztosította

Kimmel tengernagyot, az amerikai csendes-óceáni flotta parancsnokát, hogy Németország a fő ellenség, és Rooseveltnem kíván kétfrontos háborúba bocsátkozni, egyszerre harcolni Németország és Japán ellen. Most már viszont nyilvánvalóvá vált, hogy ha szükséges, FDR kész provokálni Japánt, és az Egyesült Államok ily módon kíván belépni a háborúba. Új Foundlandról visszatérve Rooseveltn magához hivatta a japán nagykövetet, Nomura admirálist, és olyan kemény hangot használt vele, hogy még **Stimson hadügyminiszter** is ultimátumnak tekintette. Ennek a kemény hangnak az volt a célja, hogy aláássa a japán békepártot, amely ekkor még a tokiói kormányt irányította. Ugyanakkor a háborús pártot kívánta segíteni. Ezt a célt szolgálta az is, amikor Rooseveltn és Hull félresöpörte **Konoje japán miniszterelnök** békeerőfeszítéseit, amelyek kompromisszumos megállapodással akarták rendezni az Egyesült Államok és Japán viszonyát. Konoje kész volt bármely időpontban és bármely helyen találkozni Roosevelttel, és előre elfogadta a Hull külügyminiszter által 1941. áprilisában meghirdetett négy alapelvet. Vagyis az amerikai kívánságok szolgáltak volna a Japánnal kötendő megállapodás alapjául.

1941. október 16-án Konoje helyébe Hideki Todzso tábornok lépett. Az ő kormánya is olyan béke-megállapodást terjesztett elő novemberben, amely figyelembe vett valamennyi legitim amerikai érdeket a Távol-Keleten. Rooseveltn és Hull azonban ezeket is elutasította. 1941. november 26-án Rooseveltn **ultimátumot intézett a japán kormányhoz**. Ez a két ország kapcsolatát diplomáciai síkról katonai síkra terelte. A Japánnal való tárgyalásokon most már Rooseveltn mellett **Stimson hadügyminiszter** és Knox haditengerészeti miniszter játszott főszerepet. Azok a washingtoni vezetők, akik a kódolt japán diplomáciai üzeneteket elolvashatták, az amerikai ultimátumra adott japán válaszból megállapíthatták, hogy küszöbön áll a háború. Ekkor olyan intézkedéseket hoztak, hogy a Hawaiiiban állomásozó csapatok két parancsnokát **Walter C. Short** tábornokot és **Husband E. Kimmel** tengernagyot **nem kell előre figyelmeztetni** egy esetleges Pearl Harbor elleni japán támadásról. A Hawaii katonai körzet általános védelméért Short tábornok főparancsnok volt a felelős. Együttműködött vele **Claude C. Bloch** ellentengernagy, a XIV. haditengerészeti körzet parancsnoka. Az ő feladata volt Pearl Harborban lévő haditengerészeti támaszpont védelme. A haditengerészeti hírszerzés parancsnoka formálisan Bloch ellentengernagynak volt alárendelve. Kimmel ellentengernagy az egész csendes-óceáni flotta parancsnoka volt, és a legfőbb haditengerészeti hatóság Pearl Harborban. Az ő elsődleges feladata stratégiai jellegű volt, gondoskodnia kellett a csendes-óceáni térséget ellenőrző egész hajóhad anyagi és személyi ellátásáról. Ebbe beletartozott, hogy Pearl Harbor védelmére rendelje-e a hajóhadat, vagy a Washingtonból érkező parancsoknak megfelelően hadműveletet hajtson végre. **A Marshall tábornok** vezérkari főnőktől érkező figyelmeztetéseket közvetlenül **Short tábornoknak** küldték, hasonló módon a **Stark ellentengernagytól** érkező üzeneteket közvetlenül **Kimmel ellentengernagynak**. A csendes-óceáni flottának azonban meg volt a maga saját hírszerző szolgálata is. A csupán Pearl Harbor védelmére vonatkozó utasításokat Washingtonból rendszerint Bloch ellentengernagynakhoz továbbították.

1939-től kezdve egészen a Pearl Harbor elleni japán támadásig Rooseveltn folyamatosan békés szándékait hangoztatta, miközben a háborúra készülődött. Arról tájékoztatta Amerika lakosságát, hogy szilárdan kitart a béke mellett. Ugyanakkor Churchillnek azt mondta, belépteti az Egyesült Államokat a háborúba mihelyt lehetséges, és csak olyan tempóban halad előre, amely nem veszélyezteti az egész terv sikerét. A Rooseveltn által meghatározott diplomácia 1941. során a háború kiprovokálására törekedett, mind az európai, mind a csendes-óceáni térségben, miközben arról biztosította az amerikai közvéleményt, hogy minden téttelel a háború megelőzésére, és Amerikának a háborútól való távoltartására törekszik. Ez a politikai háttere annak, ami 1941. december 7-én Pearl Harborban történt.

Még várat magára az igazság kimondása

Már az eddigi ismertetésből is kiderül, hogy a Pearl Harbor elleni támadásról még mindig nincs lezárva a történészek vitája. A hat évtizede folyó vita ellenére tart az amerikai nép és a világgözpont vélemény félrevezetése. Ezért most is időszerű a tények pontos számbavétele és megfelelő elemzése, hogy az igazságnak megfelelő ismeretekhez jussunk. 1952-ben **Charles Callan Tansill**, a Georgetown Egyetem történelemtanára, közzétette a „Back Door to War” (Hátsó ajtó a háborúhoz) című könyvét. Ebben elemzi Rooseveltt 1933. és 1941. között folytatott külpolitikáját. Az 1930-as évek végén Tansill professzor szoros kapcsolatban állt a washingtoni törvényhozás számos tagjával. Könyvének előszavában írja, hogy „1933-tól 1939-ig igen sok amerikaiat lassan előkészítettek a háborúra bizonyos külföldi frontvonalak mentén. Amint Hitler újra felfegyverezte Németországot és merész kijelentéseit fegyverrel is alátámasztotta, sokan voltak azon a véleményen földrészünkön, hogy hatalmi igényei fenyegetést jelentenek ugyanúgy az ő számukra is, mint Németország európai szomszédaira. Woodrow Wilson amerikai követői sohasem mondtak le egy központilag irányított egységes világ, a „one world government” eszméjéről. Lelkesen hittek abban, hogy Amerikának aktív szerepet kell játszania a világbéke megőrzésében. Törekvéseiket erőteljesen támogatták az úgynevezett „liberálisok”, és az „intellektuelek”, akik meg voltak róla győződve, hogy a modern tudomány száműzte az idő és a tér régi korlátaikat, és a világ népeit annyira közel hozta egymáshoz, hogy a világ kormányzásának valamilyen központosított formája a kor parancsává vált.”

Franklin D. Rooseveltt lelkesen csatlakozott ehhez a csoporthoz. Nem tudta - vagy nem akarta - felismerni, hogy milyen veszélyt és fenyegetést jelent az Egyesült Államok társadalmi és politikai rendszerére mindenféle szocialista és kommunista jellegű központi állami irányítás, valamint a nemzetközi pénzvilág kőkemény érdekeinek az érvényesülése egy világot átfogó pénzügyi és gazdasági uralom formájában. Sokan mentegették Rooseveltt, amiért igen nagy engedményeket tett Sztálinnak 1945-ben. Arra hivatkoztak, hogy ő már beteg ember volt, és egy mindenre elszánt Sztálinnal állt szemben. Akik így érvelnek, eltekintenek attól, hogy FDR (ez Franklin Delano Roosevelt nevének közkeletű rövidítése) szakított a kommunistaellenes amerikai politikával, amikor hivatalba lépésének kezdetén, 1933-ban, diplomáciai elismerésben részesítette Sztálin zsarnoki rendszerét. Ezt a baráti lépést röviddel azt megelőzően tette, hogy a Kreml beindította az ukrán parasztok millióinak tudatos halálra éheztetését. A kibontakozó sztálini terror hidegen hagyta Rooseveltt. Néhány lelkes híve hajlandó elismerni, hogy FDR döntéseit nem meggyőződés és ideológiai elkötelezettség diktálták. Rooseveltt gyakorlati politikai okokból, pragmatikus vezetőként, arra törekedett, hogy az Egyesült Államokat bekapcsolja a küszöbön álló második világháborúba. A New Deal néven ismertté vált gazdasági programja nem tudott véget vetni a nagy gazdasági válság következményeinek. 1938-ban újabb gazdasági visszaesés következett be, amely jelentősen megerősítette a demokráta párti Roosevelttel szemben álló köztársaságiak választási esélyeit. A munkanélküliek aránya csaknem olyan nagy volt, mint a gazdasági válság idején. A kiutat a háborús termelésre való átállás jelentette, amely megrendeléseket biztosít az ipar, a mezőgazdaság, és a vállalkozási szektor szinte minden része számára.

Amikor Rooseveltt a nemzeti védelem érdekében erősítette a hadsereget, ez az izolacionistáknak nevezett nemzeti érzésű amerikaiak támogatásával találkozott. De amikor 1939. szeptemberében Anglia és Franciaország hadat üzent Németországnak, a védelem rendkívül fontos kérdéssé vált, mert igen sok amerikai - az első világháború tapasztalatai nyomán - ki akart maradni egy elkövetkező világégésből.

Már volt róla szó, hogy az amerikai elnök különleges viszonyt alakított ki Nagy-Britannia haditengerészetének irányítójával, az admirális első lordjával, Winston Churchillel. A háború elkezdődésével ez a kapcsolat elmélyült, és bensőséges, titkos partnerséggé alakult, amikor Churchill átvette Neville Chamberlaintől a brit kormány irányítását. Franciaország legyőzése után Hitler kijelentette, hogy békére törekszik a Nyugattal. Ma már a történészek is megerősítik, hogy a náci diktátor elsősorban a bolsevik hatalom megdöntésére, és nagy, szlávok lakta keleti területek meghódítására törekedett. Hitler egyértelműen kinyilvánította, hogy a brit birodalom fennmaradását életbevágóan fontosnak tartja a fennálló világrend érdekében. Churchill azonban elutasította Hitler közeledését, mivel maga mögött tudta az amerikai elnök és az Egyesült Államok ipari és katonai támogatását.

A „Purple” megfejtése

Pearl Harbor előzményeihez tartozik, hogy egyre fontosabbá vált a titkos elektronikus hírközlés és hírszerzés. A 20. század során a titkos kódok és a rejtjelezés rendkívül sokat fejlődött. A különböző kódokat ismertető könyvek szavak ezreit és azok kombinációit tartalmazták. A rejtjelezés modern változata a kódolásnál lényegesen fejlettebb és bonyolultabb titkosítást jelent. Valamennyi szó valamennyi betűjét jelek helyettesítik, amelyek a kombinációk végtelen lehetőségét teszik lehetővé. 1938-ban Washington megkezdte az új japán diplomáciai rejtjelrendszer észlelését, amelyet azonban kezdetben nem tudtak megfejteni, és a „Purple” (Bíbor) elnevezést adták neki. Az amerikai szakértőknek azonban két év alatt fokozatosan sikerült megbirkózni ezzel a feladattal. Az angol ABC huszonhat betűből áll. Egy átlagos japán újság, vagy könyv elolvasásához 2-3000 japán szótag- és szójel ismerete szükséges. A japán írásjelek tehát szót, vagy szótagot jelölnek. A „Purple”-t megfejtő amerikai szakértő csoport **William F. Friedman** vezetésével felismerte, hogy a japán rejtjelezés titka nem egy mechanikus forgórész, hanem egy elektromos jelfogó és szabályozó relay-rendszer, amely a telefonhoz hasonlóan működik. Ennek alapján egy olyan gépet szerkesztettek, amely két elektromos írógépéből állt. Az észlelt és megfejtett japán üzenetet az egyik írógép legépelte, az elektromos impulzusok keresztül haladtak egy kapcsolótáblán. A fordításra kész japán szöveg pedig a második írógépen került kinyomtatásra. Ez a rejtjelezést megfejtő, desifrázó gép 1940. augusztusában már kész volt, azaz 16 hónappal a Pearl Harbor elleni japán támadást megelőzően az amerikai katonai és politikai vezetés rendelkezésére állt.

A brit hírszerzés és Pearl Harbor

A brit hírszerzés II. világháború alatti tevékenységéről szóló hivatalos kiadvány a *British Intelligence in the Second World War* (Brit hírszerzés a II. világháborúban) 5 kötetből áll, és Oxford, valamint Cambridge legkiválóbb szakértői állították össze. E tekintélyes és a hivatalos álláspontot képviselő kiadvány 2. kötete szerint, amikor megfejtették a németek Enigma elnevezésű rejtjelrendszerét, akkor számos információt szereztek a német titkos üzenetek megfejtése révén. 1941. tavaszától az amerikai haditengerészeti és hadügyminisztérium kislétszámú szakértői csoportot állomásoztatott Londonban, hogy meggyorsítsák az információcserét az illetékes brit hírszerző szervekkel. Nyilvánvaló, hogy már korábban is folyt a titkos hírszerzési adatok kölcsönös átadása London és Washington között, de 1941. tavaszától ez minőségileg új szakaszba lépett, ami szintén arra utal, hogy Roosevelttel Amerika háborúba való beléptetésének az előkészítését nemcsak Amerikából, de Nagy-Britanniából is folytatta. Ugyancsak a 2. kötet tartalmazza, hogy a brit miniszterelnök 1941. júniusában elrendelte azoknak az Enigma útján szerzett értesüléseknek a Washingtonba való továbbítását, amelyek

a német tengeralattjárókra vonatkozó instrukciókat tartalmazták. Ezekben volt előírva az, hogy a német tengeralattjáróknak milyen magatartást kell tanúsítaniuk az Atlanti-óceánon közlekedő amerikai hajókkal szemben.

Rendkívül fontos információ Hitler kijelentése az Amerika elleni hadüzenetről, amelyet ugyancsak a 2. kötet tartalmaz. Eszerint: „1941. augusztusában Japán berlini nagykövete jelentést tett Tokiónak egy Hitlerrel folytatott beszélgetésről, amelyben biztosította őt, hogy „amennyiben összeütközésre kerül sor Japán és az Egyesült Államok között, Németország haladéktalanul háborút üzen az Egyesült Államoknak”. A japán távirat szövegét elolvasva a miniszterelnök megerősítést kér arra vonatkozóan, hogy az elnök is látta-e ezt a táviratot.” A brit rejtjelező szolgálat főnöke válaszolta, hogy Washington megkapta a megfejtett szöveget. Itt az a kiemelkedően fontos körülmény, hogy **Roosevelt egyenesen Hitlertől magától tudta - Japán közvetítéssel -, hogy Németország hadat fog üzeni az Egyesült Államoknak, ha háborúra kerülne sor Japán és Amerika között.** Rendkívül figyelemre méltó, hogy a brit hírszerzésnek ez a hivatalos kiadványa mit ír a Pearl Harbor elleni támadásról. Ez a szöveg olvasható ugyancsak a 2. kötetben: „**Ami a japán támadást illeti, az 1941. közepe utáni japán szándékokról elérhető hírszerzési adatok elemzése meghaladja e kötetnek az illetékességi körét.**” Ez egyszerűbb szavakkal annyit jelent, hogy a hivatalos kiadvány nem óhajt foglalkozni a japán oldalról megszerzett adatok ismertetésével és elemzésével arra hivatkozva, hogy erre nincs felhatalmazva, és ez meghaladja jogosultsági körét. Azaz ami titok, az maradjon továbbra is titok. Annyit azonban még megemlít, hogy az amerikai hatóságok számára elérhető hírszerzési adatok 1946-ban kongresszusi vizsgálat tárgyát képezték, és az ezekről a vizsgálatokról készült és 1962-ben közzétett tanulmány a következő végeredményre jutott: „A Pearl Harbor elleni támadás volt a japán háborús tervezés egyetlen része, amely váratlanul érte Washington.” Az 5 kötetes mű lényegét összegző 5. kötetről a Cambridge University Press című lap megállapítja: „A sorozat első három kötete ismerteti azokat a hírszerzési csatornákat, amelyek a szövetségeseknek összehasonlíthatatlan betekintést nyújtottak az ellenség képességeibe és szándékaiba. Az 1990-ben publikált utolsó kötetet részben az előző négy áttekintésének és a titkosítás alól azóta felszabadított anyagok közlésének szánták. De egyetlen egy szó sincs Pearl Harborról.”

Azért foglalkoztunk részletesen a brit hírszerzésnek ezzel az enciklopédiájával, hogy szemléltessük: a hivatalos történetírás még ma sem teszi lehetővé, hogy megismerhessük a Pearl Harborra vonatkozó titkos dokumentumokat. Ez még ma is kényes kérdés. Amerika népének, valamint a világ közvéleményének meg kell elégedniük a nagyon is kétes értékű kongresszusi vizsgálat számos ponton bizonyítottan téves és félrevezető megállapításaival.

A fentieket támasztja alá egy másik szemtanú könyve, amelyet **Edwin D. Layton** ellentengernagy írt, és 1985-ben jelent meg. Layton ellentengernagy volt illetékes 1940. december 7-től egészen a háború végéig a Japán katonai képességeire, stratégiai céljaira és hadműveleti terveire vonatkozó információk beszerzéséért, a csendes-óceáni amerikai flotta parancsnoksága részére. Layton írja, hogy „a JN-25” (ez a japán haditengerészet kódja) üzenetek közül egyetlen egy eredetinek a megfejtése sem lelhető fel, vagy van mentesítve a titkosítás alól. Azt is meg kell jegyezni, hogy az 1945-ben Pearl Harbor ügyében lefolytatott kongresszusi vizsgálatok során egyiket sem terjesztették elő és vették figyelembe.”

Egy másik szerző, **A. A. Hoehling**, a haditengerészeti hírszerzés tisztje a következőket írja a „The Week Before Pearl Harbor” (a Pearl Harbor előtti hét) című könyvében: „Egy akkori hírszerző tiszt, aki most magas beosztásban van a haditengerészetnél, mondotta e könyv írójának, hogy egyik reggel hivatala páncélszekrényéből számos (lehallgatott japán) üzenet rejtélyes körülmények között eltűnt. Ő soha többé nem találta meg azokat.”

A már idézett Layton ellentengernagy azzal mentegeti Marshall tábornokot, a hadsereg vezérkari főnökét és Stark admirálist, a haditengerészet vezérkari főnökét, hogy Rooseveltnél - az amerikai fegyveres erők legfőbb parancsnoka - hűséges kiszolgálóiként egy bénító hálóból gubalyodtak. A kényszerítő körülmények csapdájára való hivatkozás nagyon enyhe megítélés. **Stark admirálist**, aki FDR közeli barátja volt, Pearl Harbor után Londonba küldték, ahol kényelmes állás - az európai tengeri műveletek irányítása - várt rá. **Marshall tábornok** sok más katonát megelőzve ötszallagos tábornokként egyenruhában szolgáló diplomata lett. **Walter Bedell Smith** tábornok pedig az ugyancsak sok fokozaton átugró **Dwight Eisenhower** tábornok, az Európában harcoló amerikai hadsereg főparancsnoka mellett a vezérkari főnök lett. Layton tragédiának minősíti, hogy olyan kulcsfontosságú személyiségek, mint Marshall, meg Stark arra kényszerültek, hogy csatlakozzanak az igazság elleplezéséhez, és bünbaknak dobják oda az ártatlan **Husband E. Kimmel** tengernagyot és **Walter Short** tábornokot. Azt a két parancsnokot, aki felelős volt Pearl Harbor védelméért. Ez ellen a nyilvánvaló igazságtalanság ellen nyíltan fellépett Yarnell, Richardson, King, Standley és Halsey tengernagy. Ez jelzi, hogy milyen mély ellenszenvet és elutasítást váltott ki ártatlan emberek meghurcolása. Sem Kimmel, sem Short nem érdemelte meg azt a meghurcolást, amin keresztül kellett menniük. Igaz, a kibontakozó ellenségeskedés láttán Kimmel és Short megtehetette volna, hogy - az éles riadót még el nem érő - maximális készenlétben tartásuk a parancsnokságuk alatt álló tengerészeti és szárazföldi erőket. Ezért talán felelősség terheli őket, de csak ezért.

A „Bomb Plot”

A két parancsnokot tájékoztatni kellett volna arról, amit amerikai hírszerzési körökben „Bomb Plot” (bomba összeesküvés) néven emlegetnek. Ezt az üzenetet Hawaii szigeteken vették a hadsereg **Oahu** szigeténél lévő megfigyelő állomásán. Ez fogta el a Tokió és a honolulu japán konzulátus között váltott üzeneteket, amelyeket rádió útján továbbítottak. 1941. szeptember 24-én Tokió ezen az úton arra kérte a honolulu japán konzult, **Nagao Kítát**, hogy adjon pontos leírást Pearl Harbor beosztásáról, a fegyverraktárakról, a közeli hajózási lehetőségekről, továbbá a hadihajókról, a repülőgép anyahajókról, a lehorgonyzott hajókról, ezek típusairól, és még arról is, hogy mikor állomásozik egymás mellett több hajó. A megfajított üzenetet San Franciscóba juttatták, ahol a hadsereg hírszerzési szolgálata, a SIS, szakemberei is megkapták. A tokiói kívánság nem sok kétséget hagyott Japán szándékai felől. Egyértelműen légitámadás előkészítésére utalt. Ami azonban rendkívül fontos, hogy ez a megfajított üzenet soha sem került vissza a Hawaii állomásozó parancsnokság vezetőihez. Hogy a hadsereg, vagy a politikai irányítás szolgálati rendjében hol született meg a tájékoztatás visszatartására vonatkozó döntés, és ki hozta azt, a mai napig szigorúan rejtve tartott titok.

John Toland 1982-ben megjelentetett „**Infamy**” (Álnokság) című könyvében írja: „Nem világos, hogy a haditengerészeti minisztérium és a hadügyminisztérium miért tartotta vissza az életbevágóan fontos üzeneteket 1941. nyarától november végéig Kimmeltől és Shorttól. Lehet, hogy azért, mert Marshall attól tartott, a japánok rájönnek: az Egyesült Államok megfajította a Purple kódot. A hírszerző tisztek ösztönösen hajlamosak az új információk csaknem megszállott eltitkolására, vagy a szolgálatok és a minisztériumok közötti rivalizálás is okozhatta a visszatartást.” Toland szerint Marshall és Stark szükségesnek tartotta a háborút Hitler és Mussolini ellen, de mindkettő erőteljesen ellenezte Japán bátorítását azon az alapon, hogy sem a hadsereg, sem a haditengerészet még nincs felkészülve a kétfrontos háborúra. Egészen a Cordell Hull külügyminiszter által Tokiónak elküldött ultimátum időpontjáig, 1941. november 27-ig, Marshall és Stark is arra ösztönözte Rooseveltet, hogy mérsékelt magatartást tanúsítson. Tény az, hogy a Japánnak címzett végső tárgyalási üzenet két változatban, egy enyhébb és egy

keményebb szöveggel készült el. FDR azonban Hull hajthatatlan - maximális követelményeket támasztó - szövegváltozatát fogadta el.

Ami Rooseveltnél illeti, szorosan együttműködött a hadüzenet nélküli háborúban szövetségeseivel Churchill-el, Marshall, Stark és még néhány más katonai vezető előnyösebbnek találta volna, ha Amerika közvetlenül Németországgal kerül háborús állapotba, és ez ellen FDR-nak sem volt kifogása, de ugyanakkor tisztában voltak azzal is, hogy 1941. nyarától kezdődően a csendes-óceáni összecsapás már elkerülhetetlenné vált. Mindkét vezérkari főnök azt is tudta, hogy mindenki mást megelőzően ők elsősorban az elnöknek tartoznak lojalitással, aki vezérkari főnöki pozíciójukba kinevezte őket, és aki az amerikai haderő legfőbb parancsnoka az amerikai alkotmány értelmében.

Május 27-én Rooseveltnél deklarálták, hogy az Egyesült Államok külkapcsolatait illetően meghatározatlan ideig szükségállapotban van. 1941. június 16-án elrendelte a német és az olasz konzulátusok bezárását Amerikában. 1941. július 25-én pedig elnöki rendelettel befagyasztotta az Egyesült Államokban található japán követeléseket, és zároltatta a japán vagyont. Ez a rendelkezés túlment minden korábbi Japán ellen foganatosított kereskedelmi korlátozáson. Ez gyakorlatilag leállította a két ország közti kereskedelmi kapcsolatot. Ez olyan lépés volt, amelyhez Japán már gazdaságilag nem tudott alkalmazkodni. De legalább ennyire fontos volt az, hogy ez rendkívül megalázta ezt a nemzeti önbecsülésére mindig sokat adó nemzetet. 1941. augusztus 9-én az Új-Fundlandon megtartott Roosevelt-Churchill találkozón brit részről erősen hangsúlyozták azt a veszélyt, hogy Japán támadást intézhet a Csendes-óceán délnyugati térségében. Itt készült el annak az angol-amerikai deklarációnak a tervezete, amely ennek a japán előrenyomulásnak a feltartóztatását célozta. Azért, hogy ennek a deklarációnak a rendelkezéseit végre lehessen hajtani, az elnöknek felhatalmazást kellett volna kérnie az amerikai törvényhozástól, hogy annak hozzájárulásával a legjobb belátása szerint rendelkezessék az amerikai fegyveres erőkkel. Az elnök azonban elutasította azt, hogy konzultáljon a kongresszussal. Saját kezdeményezésére és felelősségére a japán kormány tudomására hozta, hogy amennyiben fegyveres erői délnyugat felé előrenyomulnának, akkor az Egyesült Államok különböző ellenlépéseket fog foganatosítani attól sem riadva vissza, hogy háborúra kerüljön sor Amerika és Japán között. Ezek egyértelműen nem egy olyan elnök szavai és lépései, aki mindent elkövet azért, hogy Amerikát távol tartsa a háborútól. FDR ekkor már elszánta magát a Japánnal való megmérkőzésre, és ezt a teljes bizalmát élvező néhány közeli munkatársa is tudta.

Amióta 1941. december 7-én reggel 7 óra 30-kor fölrobbantak Pearl Harborban az első japán bombák, tart a történészek vitája, hogy ki volt és mibe beavatva fel egészen az elnökig. Az egyik könyvet, amely a végső igazság kimondására vállalkozott Pearl Harbor kérdésében, 1992-ben publikálták. A két szerző **Henry C. Clausen** és **Bruce Lee**. Lee a 2. világháború idején őrnagyként szolgált és **Henry Stimson**, az akkori hadügyminiszter, 1944-ben őt nevezte ki annak a vizsgálóbizottságnak a vezetőjévé, amelynek meg kellett állapítani kik a felelősök Pearl Harbor tragédiájáért. Ez már a második vizsgálatot volt, mert az első még Rooseveltnél rendelt el 1941. december 18-án. Ezt kényszerből tette, mert a kongresszusban, amikor ismertté vált a nagyarányú veszteség, nyomban követelni kezdte néhány törvényhozó a példátlan katasztrófa alapos kivizsgálását. Először 1941. december 9-én Knox haditengerészeti miniszter repült a helyszínre. Visszatérve Amerikába december 15-én tanácskozott az elnökkel. Megállapodtak, hogy a hadititok megtartására hivatkozva nem hozzák nyilvánosságra a veszteségeket. Knox azonban rákényszerült arra, hogy a sajtó képviselőivel közöljön néhány adatot: a japánok elsüllyesztették az Arizona sorhajót, és a Jutah célponthajót, továbbá három torpedórombolót és egy segédhajót. Az Oklahoma sorhajó felborult, de azt helyre-

állítják. Elpusztult 2897 tengerész, és katona. A bűnösöket is megnevezték, Kimmel tengernagyot és Short tábornokot, mindkettőt azonnal leváltották.

Roosevelt azonnal felismerte, hogy a kivizsgálásra vonatkozó javaslatok veszélyesek a kormányzat, és személy szerint az ő pozíciója számára is. A kormánynak nehéz lett volna ellenőrzése alatt tartania a vizsgálódó szenátorokat és képviselőket. FDR ezért elébe vágott az eseményeknek, és **december 16-án** öttagú elnöki vizsgálóbizottságot nevezett ki, amelyet **O. Roberts**, a Legfelsőbb Bíróság elnökhelyettese vezetett. Roberts arról volt ismert, hogy egy olyan háború indítását szorgalmazta, amelynek eredményeként létrejöhet egy központi irányítás alatt álló világállam. A bizottság többi tagja is szoros kapcsolatban állt a kormányzattal. A két nyugalmazott ellentengernagy W. Stanley és J. Reeves - érintettként - nem volt abban a helyzetben, hogy azért bírálja a kormányt, mert az a Hawaii szigeteken nem gondoskodott a megfelelő katonai készülségről. A két ellentengernagy ugyanis közvetlen felelősséget viselt korábban a hadiflotta támaszpontjainak a védelmi képességéért. Tagja volt még a bizottságnak F. McCoy nyugalmazott vezérőrnagy a Külpolitikai Társaság vezetője, aki szintén Roosevelthűséges hívei közé tartozott. A bizottság ötödik tagja D. McNerney még szolgálatban álló brigádtábornok volt, Marshall vezérkari főnök közvetlen tanácsadója. A bizottság azt tekintette feladatának, hogy megvédje a kormányt és a hadvezetést és lehetőség szerint mindenért Kimmel tengernagyot és Short tábornokot tegye felelőssé. O. Roberts már csak hivatásánál fogva is kiválóan ismerte az amerikai jogrendszert, ennek ellenére nem hallgatott ki fontos tanúkat, és mellőzte a leglényegesebb okmányok áttanulmányozását. A bizottság tagjai nem tudtak a „csodaként” emlegetett rejtjelmegfejtő gép létéről, és nem is voltak kíváncsiak azokra az okmányokra, amelyekhez az amerikai vezetés a rejtjelmegfejtési szolgálata révén jutott. Roberts a háború után még azt is kijelentette, hogy „akkor sem vettem volna fáradságot, hogy elolvassam a lehallgatott japán okmányokat, ha megmutatták volna nekünk”. A bizottság olyan jelentést készített, amit FDR azonnal jóváhagyott.

A jelentést 1942. januárjában hozták nyilvánosságra, és ekkor a közvélemény megtudhatta, hogy az Egyesült Államok politikai és katonai vezetőit csak dicséret illeti. „A külügyminiszter - hangzott a jelentés - teljesítette a kötelességét, a legrészletesebben informálta a hadügyminisztérium és a haditengerészeti minisztériumot a nemzetközi helyzetről és mindent közölt velük a Japánnal folytatott tárgyalások menetéről és esetleges befejezéséről. A hadügyminiszter és a haditengerészeti miniszter maradéktalanul teljesítette kötelességét, gyakran tanácskozott a külügyminiszterrel és egymással, értesítette a hadsereg és a flotta törzseit a Japánnal folyó tárgyalásokról és lényeges következményekről.”

Érdemes kitérni rá, hogyan magyarázták meg azt, hogy 1941. december 7-én miért késlekedtek Marshall vezérkari főnök figyelmeztetésének az időben való gyors továbbításával: „Figyelembe véve a korábbi figyelmeztetéseket és parancsokat, ez csak pótlólagos figyelmeztetés volt. Ha a figyelmeztetés idejében megérkezett volna, akkor sem hajtott volna sok hasznot, mert a helybeli parancsnokok a figyelmeztetés feltételezett időpontja előtt nem foganatosítottak olyan intézkedéseket, amelyek lehetővé tették volna a támadás hatásos visszaverését.”

Ez a bizottság a japánok sikerének a fő okát abban jelölte meg, hogy a helyi parancsnokok, Kimmel tengernagy és Short tábornok „nem teljesítette a kötelességét”. A bizottság úgy vélte, „egyikük sem tudta kellőképpen megérteni a helyzet komolyságát.” A bizottság említést tesz még arról, hogy Japán megszegte a nemzetközi jogot, hogy az Egyesült Államok korlátozta bizonyos kémkedési módszerek alkalmazását. Ennek a jelentésnek természetesen nagy nyilvánosságot biztosítottak, az elnök köszönetét fejezte ki Robertsnek az „alapos és részletes vizsgálatért”. Most már mindenki tudhatta kik az igazi bűnösök, akik hallatlan szégyent hoztak erre az országra. Ezt követően valóságos kampány indult Kimmel és Short ellen. A bűnbaknak

odadobott két főtiszt próbált védekezni, de a hajsza folytatódott ellenük. 1942. március 1-én Kimmelt és Shortot nyugdíjazták, és bejelentették, hogy amikor „a közérdek és a biztonság lehetővé teszi” hadbírószám elé állítják őket. Ez a döntés azt jelentette, hogy tetteikről, vagy tétlenségükről számot kell majd adniuk a hadbíróknak, de addig kötelesek hallgatni. Más szóval a két főtisztnek befogták a száját.

Az idő múlásával mindketten makacsul követelték, hogy állítsák már bíróság elé őket. De semmilyen jogi akciót nem kezdeményeztek ellenük. Az érvényben lévő amerikai törvények értelmében azokat a személyeket, akik olyan bűnt követtek el, mint amilyenel Kimmelt és Shortot vádolták, két éven belül bíróság elé kellett állítani. Amikor 1943. decemberében lejárt ez a határidő, a kongresszus 6 hónappal meghosszabbította azt. 1944. június 13-án a washingtoni törvényhozás újabb külön határozattal még 6 hónappal meghosszabbította. A kongresszus egyben követelte, hogy a hadügyminiszter és a haditengerészeti miniszter folytasson újabb vizsgálatot Pearl Harbor katasztrófája ügyében. Az amerikai törvényhozók közül nagyon sokan elégedetlenkedtek a Roberts-féle jelentéssel és annak következtetéseivel.

Az ügy iránti érdeklődés összefüggött az ekkor folyamatban lévő elnökválasztási kampánnyal. A republikánusok érdeklődését **Harry Truman** szenátor, a demokraták alelnökjelöltje megpróbálta elaltatni, de csak olajat öntött a tüzre. 1944. augusztusában a „Collier's Magazine”-ban Truman kifejtette, hogy Kimmel és Short ellenséges viszonyban voltak, ezért nem tudták megteremteni az összhangot a flotta és a hadsereg között. Ritkán találkoztak, rendszerint beérték táviratokkal és rádióüzenetekkel. Ez a teljesen alaptalan vád arra készítette Kimmelt, hogy megszegje két és fél éve tartó hallgatását. A tengernagy felháborodottan tiltakozott Trumannál: „Az Ön gyanúsításait, hogy Short tábornok és én nem beszélünk egymással, nem helytállóak. Az Ön kijelentései, hogy mi állítólag nem működünk együtt és nem hangoltuk össze tetteinket, szintén hazugok... Mindaddig, amíg nem állok bíróság elé nyilvános tárgyaláson, rendkívül igazságtalan ismételtetni az ellenem felhozott hazug vádakot, amikor a hivatalos szervek állandóan megfosztanak engem attól a lehetőségtől, hogy nyilvánosan megvédjem magam.” Kimmel átadta a levelet a sajtónak. Truman nem válaszolt Kimmelnek, és a sajtónak azt állította, hogy a vádat bizonyító okmányok vannak a kezében. Tekintettel Pearl Harbor nagy politikai súlyára, a hadügyminiszter és a haditengerészeti miniszter elhatározta, hogy újabb vizsgálatot rendel el, amely a kongresszus júniusi határozatának megfelelően a legnagyobb titokban zajlott le. A két miniszter nevében 1944. december 1-én egy rövid közleményt hoztak nyilvánosságra a bizottság munkájának eredményéről. **Stimson** hadügyminiszter megállapította: „A jelenleg összegyűjtött bizonyítékok semmi esetre sem teszik szükségessé, hogy pert indítsanak a hadsereg bármely tisztje ellen.” **J. Forrestal** haditengerészeti miniszter az alábbihoz hozta nyilvánosságra: „Az összegyűjtött bizonyítékok nem teszik szükségessé a hadbíróági eljárást a flotta állományában lévő személy vagy személyek ellen.

A két miniszter közösen arról is nyilatkozott, hogy hibákat követtek el nemcsak a Hawaii-szigeteken, hanem hibáztak a hadügyminisztérium és a haditengerészeti minisztérium egyes munkatársai is. 1945. augusztus 29-én, amikor Truman már nem alelnök, hanem elnök volt (F.D. Roosevelt 1945. április 12-én elhalálozott) sajtóértekezletet tartott a Fehér Házban. Szobája asztalán a két minisztérium által készített jelentések voltak felhalmozva. Egy-egy példány több mint 400 oldalból állt. Truman közölte, hogy ezeket az okmányokat átadja a sajtónak, ugyanakkor azt is bevallotta, hogy nem olvasta azokat. Az asztal egy pillanat alatt kiürült. Másnap a lapok közölték a nyilvánosságra hozott okmányok sebtében készített elemzését. Ennek alapján rengeteg vádat emeltek a kormányzattal szemben. Truman rájött, hogy hibát követett el, ezért a másnapra összehívott újabb sajtóértekezletén közölte: „Nagyon figyelmesen elolvastam a jelentéseket, s arra a következtetésre jutottam, hogy mindez annak a

politikának a következménye, amelyet maga az ország folytatott. Az ország nem volt felkészülve. Valahányszor az elnök megpróbálta a kongresszussal elfogadtatni a katonai felkészülés programját, mindig csökkentették. Valahányszor az elnök arról nyilatkozott, hogy fel kell készülni, mindig lehurrogták. Azt hiszem az egész országot legalább annyira kell hibáztatni, mint bármely embert azért, ami Pearl Harborban történt. Azaz Truman szerint nem a háttérhatalom titkos stratégiáját megvalósító rejtett hálózat a hibás, hanem minden amerikai. Az elnöknek ez a nyilatkozata nem csillapította le a kedélyeket.

1945. szeptember 6-án **A. Barclay** szenátor, aki akkor a szenátusi többség vezetője volt, javasolta, hogy állítsanak fel egy egyesített kongresszusi bizottságot a Pearl Harbor elleni japán támadás körülményeinek a kivizsgálására. Az indítványt a washingtoni törvényhozás mindkét háza egyhangúlag támogatta, mert a különböző bizottságok által készített jelentések túlságosan ellentmondóak voltak. A bizottságnak hat demokrata és négy republikánus tagja volt. 1945. november 15-én kezdték el és 1946. május 31-én fejezték be vizsgálatukat. Hetven nyílt tárgyalást tartottak, és számos zárt ülést. Az összegyűjtött anyag és jegyzet 10 millió szót tartalmazott. A 39 kötetnyi vizsgálati anyagot 1946. októberében hozták nyilvánosságra. Még ez a nagyszabású vizsgálat sem tárta fel a teljes igazságot. Charles A. Beard történész rámutat, hogy „az ügyre vonatkozó több ezer okmány, amelynek a létezéséről tudunk, szigorúan titkos maradt. Hogy mit fednek fel, ha valamikor napvilágot látnak, azt az olvasó és a történész is csak találgathatja.” Ez a bizottság sem hallgatta ki az 1940-es és 1941-es év főszereplőit, Rooseveltet, F. Knoxot és Harry Hopkinst azért, mert már nem voltak az élők sorában. Stimson beteg volt. Megengedte, hogy naplójából néhány részletet bevegyenek a bizottság jelentésébe, de ő maga csak írásban válaszolt a kérdésekre úgy, ahogy jónak látta. Cordell Hull viszont hosszú nyilatkozatot tett, amelyben részletezte a nemzetközi kapcsolatokra és Japánra vonatkozó nézeteit. Egyszer vett csak részt a bizottság ülésén, de akkor sem tettek fel neki keresztkérdéseket.

A bizottság köztársaságparti tagjai szorgalmazták a fontos tanúk megidézését és a lényeges okmányok bekérését, de minderről szótöbbséggel döntöttek. A többség megtiltotta nekik, hogy önállóan nézzék át a kormányhivatalok archívumait. Arról pedig az elhunyt Rooseveltet magán-titkárnője **Grace Tully** maga döntött, hogy a néhai elnök magánlevéltárából mit célszerű vagy sem megmutatni a bizottságnak. Ezért sok olyan okmányt nem hoztak nyilvánosságra, amely felfedhette volna az Egyesült Államok háborúba lépésének előestéjén folytatott valódi szándékait, tényleges politikáját. A bizottság munkája során kiderült, hogy időközben eltitkoltak fontos tényeket, amelyeknek a zöme a korábbi vizsgálatok alkalmával véletlenül derült ki.

Ilyen eltitkolt tény annak a japán táviratnak a sorsa, amelyben Tokió a „szél-rejtjellel” a háború kezdetére figyelmeztetett. Ezt az okmányt a hírszerző szolgálat 1941. december 4-én az előírások szerint megküldte az Egyesült Államok politikai és katonai vezetőinek. A „szél-rejtjel” elnevezést kapta a történészekről ez az üzenet, mivel a tokiói kormány 1941. november 19-én időjárás jelentésbe rejtve kívánta tudatni az egyes japán nagykövetségekkel és missziókkal a döntését: „Rendkívüli körülmények (diplomáciai kapcsolataink megszakítása) és a nemzetközi hírközlési hálózat megszakadása esetén az alábbi figyelmeztetéseket vesszük be a Tokióból rövidhullámon sugárzott napi időjárás jelentésbe: 1. Ha a japán-amerikai kapcsolatok kerülnek veszélybe - „keleti szél, eső”. 2. Ha a japán-szovjet kapcsolatok - „északi szél, felhősödés”. 3. Ha a japán-angol kapcsolatok - „nyugati szél, derült idő”.

Már 1944-ben a hadügyminisztérium bizottsága az eredménytelen kutatás után megállapította, hogy a távirat eredetije eltűnt a haditengerészet levéltárából. Ezt az eredetit Pearl Harbor után a helyére tették, de később egyéb okmányokkal együtt kivették, hogy bemutassák a Roberts bizottságnak. Másolatok más helyen is voltak, de azok is eltűntek. A hadügyminisztérium

bizottsága azt is megállapította, hogy 1943. folyamán megsemmisítették a rádióállomás naplóit, amelyekbe feljegyezték az érkező táviratokat. A hadsereg tanúja azt vallotta, hogy a szárazföldi erők parancsnoksága soha nem kapta meg ezt a táviratot. A távirat világos útmutatás volt az Egyesült Államoknak még december 4-én. Ezért érthető ennek a táviratnak a rendkívüli fontossága. Az összefüggések világosabb megértése érdekében ki kell térnünk rá, hogy 1941. december 1-én megfejtették a japán külügyminisztériumnak azt a táviratát is, amelyben utasította londoni, hongkongi, szingapúri és manilai képviselőit, hogy a követségeken, és a missziókon semmisítsék meg a rejtjeles távirógépeket, és égessék el a rejtjelkulcsot. A washingtoni követséggel kivételt tettek. De 1941. december 4-én a flotta rádiólehallgató szolgálata a marylandi Cheltenham-ben felfogta a rég várt jelzést, amelyet Tokióból Japán londoni nagykövetségének továbbítottak, mert azzal már rejtjelesen nem lehetett érintkezni.

Lawrence Safford másodosztályú kapitány, aki ekkor a hadügyminisztérium felderítő hivatala titkosszolgálatának a főnöke volt, így mondta el az emlékezetes esetet: „Végre itt van - mondta Cramer átnyújtva nekem a „szél-rejtjeles” táviratot. Pontosan ennek a táviratnak a lehallgatására mozgósították minden lehetőségünket. Kiemelkedő sikert arattunk. Ez az információ lehetővé tette, hogy megvédjük az amerikai csendes-óceáni flottát Pearl Harborban a váratlan támadástól, vagyis az olyan támadástól, amelyet annak idején az oroszok Port-Arthurban elszenvedtek. A flotta titkos hírszolgálat pontosan erre készült alapítása óta - a Japán elleni háborúra.” Safford azt állította, hogy a lehallgatott jelzésről („nyugati szél, derült idő”, és „keleti szél, eső”) azonnal jelentést tett **Noyes ellentengernagynak**, a flotta hírszolgálati főnökének, aki ezt a jelentést megküldte az elnöknek, a hadügyminiszternek, és a haditengerészeti miniszternek.

A kongresszus egyesített bizottsága megállapította, hogy Stimson és Forrestal, akik elégedetlenek voltak a hadügyminisztérium és haditengerészeti minisztérium által kiküldött bizottságok következtetéseivel, a háború végén saját vizsgálóbiztosaikat bízták meg újabb vizsgálat lefolytatásával. Különösen **Forrestal** buzgólkodott, hiszen a „szél-rejtjeles” táviratot a flotta rádióállomása hallgatta le. A haditengerészeti miniszter, **Knox utóda**, először olyan személyre szeretne volna bízni a vizsgálatot, akinek már a tekintélye is garantálta volna a vizsgálat hitelességét. Megkérte **J. Richardson tengernagyot**, hogy vállalja el ezt a megbízatást. A flotta egykori parancsnoka azonban nyersen közölte, hogy meggyőződése szerint a pearl harbori katasztrófáért nagymértékben felelős Washington. Ő nem alkalmas a vizsgálat lefolytatására, mert bármilyen bizonyítékokat sorakoztatnak is fel, nem rendítik meg ezt a véleményét. Ekkor a vizsgálattal a sokkal alkalmazkodóbb **Hewitt tengernagyot** bízták meg. Hewitt helyettesével, **J. Sonnett**-tel együtt elérte, hogy azok a tisztek, akiknek 1941-ben közült volt a japán táviratok lehallgatásához és megfejtéséhez, „felfrissítették” emlékezetüket, azaz megváltoztatták korábbi vallomásaikat és kijelentették, hogy soha nem is látták a „szél-rejtjeles” rádiógramot.

Csupán **Lawrence Safford** kapitány makacsolta meg magát. Kitartott korábbi álláspontja mellett és rámutatott a kongresszusi bizottság előtt, hogy Sonnettnek az volt a célja, hogy megváltoztassa a Washington számára kedvezőtlen korábbi vallomásokat és rábírja a tanúkat korábbi kijelentéseik visszavonására. Ezzel Sonnett arra törekedett, hogy kétséget támasszon ott, ahol nem sikerült visszavonatnia a vallomásokat. Safford hozzátette: „Leginkább arra próbált meg engem rávenni, hogy változtassam meg a „szél-rejtjeles” táviratról tett vallomásomat, és megpróbált arról meggyőzni, hogy hallucinálok.” Amikor ez nem sikerült, Sonnett, Hewitt jelenlétében fenyegetőzni kezdett és közölte Safforddal: „Senki sem vonja kétségbe az Ön észbeli képességeit, ha az Ön emlékezete ilyen hosszú időn át ostoba játékot űz egy

eseménnyel kapcsolatban. Az a sok tanú, akiket Ön megnevezett tagadja a „szél-rejtjeles” távirat létezését. Nem kell Kimmel tengernagy fáklyahordozójává lenni.”

Az, hogy 1945. tavaszán és nyarán a hadügyminiszter és haditengerészeti miniszter utasítására megbízott nyomozók ilyen munkát végeztek, nagyon is érthető, hiszen kényes kérdés volt, hogy ki és milyen rejtjelező gép által megfejtett anyagot látott, és kinek mit adtak át 1941. december 6-án este. A felvett jegyzőkönyvek tele vannak ellenmondással. Az 1945. őszén tett vallomások ellentmondanak azoknak, amelyeket a korábbi vizsgálóbizottságok előtt tettek. 1945-ben az okmányok is bizarr játékba kezdtek. Vagy elrejtőztek, vagy eltűntek. Az események résztvevőinek az emlékezetét is úgy befolyásolták, hogy vagy semmire nem emlékeztek, elfelejtve mindent, vagy hirtelen megvilágosodott az elméjük, és emlékezetük valósággal újjászületett. Így sokszor elhangzik a jolly-joker válasz: „Nem emlékszem”.

1945. áprilisában a kormány még azzal is megpróbálkozott, hogy jogszabállyal tiltsa meg annak a publikálását, hogy az Egyesült Államok legfőbb vezetőinek lehetőségük volt a japán rejtjeles okmányok megfejtésére. 1945. április 9-én 3 nappal Roosevelt elnök halála előtt a Szenátus elfogadta **E. Thomas** törvénytervezetét, amely 10 évi szabadságvesztést és 10.000 dolláros pénzbüntetést helyezett kilátásba azoknak, akik amerikai vagy külföldi rejtjeles dokumentumokat nyilvánosságra hoznak. A republikánusok rájöttek, hogy a túlzott államtitok védelem ürügyén a kormány a saját jogellenes tetteit kívánja rejtegetni. Ezért meghíusították a törvényjavaslat elfogadását. Ily módon a kongresszusi bizottság több mint 700 lehallgatott és megfejtett japán táviratot tanulmányozhatott át.

Az egyesített kongresszusi bizottság azonban nem tudott egységes álláspontra jutni. A jelentést a bizottság hét tagja írta alá, a nyolcadik, **F. Keefe képviselő**, fenntartásokkal csatlakozott az aláírókhoz. Ezt a jelentést nevezték el „**többségi jelentésnek**”. A bizottság két másik tagja, **O. Brewster** és **H. Ferguson** köztársasági párti szenátorok külön jelentést állítottak össze, az övéké lett az ún. „**kisebbségi jelentés**”. A többségi jelentés készítőinek el kellett dönteniük, hogy alátámasztják-e O. Roberts vizsgálatának következtetéseit, és tisztára mossák-e a kormányt? Ez egyben azt is jelentette, hogy az egész felelősséget Kimmel ellentengernagy és Short tábornok nyakába varrják. Ebben az esetben a két helyi parancsnokot hadbíróság elé kell állítani. A másik változat, amit választhattak az volt, hogy helyesnek ismerik el a hadügyminisztérium és a haditengerészeti minisztérium 1944-ben folytatott vizsgálatának az eredményeit. Ez esetben a politikusok felelősségét kellett volna megállapítani. Az első út azért nem volt járható, mert az összegyűjtött anyag nem tette lehetővé, hogy bíróság elé állítsák a Hawaii-szigetek egykori parancsnokait. A második utat azért nem választhatták, mert nem volt elegendő leleplező dokumentum ahhoz, hogy a politikusok felelősségét kellően alátámasszák. A legegyszerűbb volt Pearl Harborért a japánokat okolni. A többségi jelentés az Egyesült Államok külpolitikáját nem tartotta provokatív természetűnek, amely üggyet adhatott volna Japánnak a támadásra. Ezzel kapcsolatban a következőt írja a jelentés:

„A bizottság sem működése előtt, sem alatta nem talált semmilyen dokumentumot, amely alátámasztotta volna azt a vádat, hogy az elnök, a külügyminiszter, a hadügyminiszter és haditengerészeti miniszter csábította, provokálta, ösztönözte, vagy kényszerítette Japánt az Egyesült Államok elleni támadásra, hogy a hadüzenetet könnyebb legyen elfogadtatni a kongresszussal. Ellenkezőleg minden adat azt bizonyítja, hogy méltóképpen teljesítették kötelességüket, és külpolitikánk magasztos hagyományaival összhangban kamatoztatták tehetségüket, és látták előre a jövőt.” Tehát a politikusokat teljesen tisztára mosták.

Mindebből az is következik, hogy a katonák voltak a hibásak. Elsők között természetesen a Hawaii-szigetek parancsnokai, akik „nem tudták a Washingtonból kapott figyelmeztetések figyelembevételével teljesíteni kötelességüket.” A többségi jelentés felsorolja, hogy mit kellett

volna tenniük, amit azonban mégsem tettek meg. Ezután megint jön egy felelősséget csökkentő következtetés, hogy a hibák „megítélésbeli tévedésekből, nem szolgálati hanyagságból” származtak. Ez a megfogalmazás mentette meg Kimmelt és Shortot a bírósági eljárástól. Hibásnak tartotta a jelentés a hadügyminisztérium operatív osztályát, valamint a hadsereg és a flotta hírszerző szolgálatának a munkatársait. F. Keefe különvéleményében arra hívta fel a figyelmet, hogy az egyesített bizottságnak nem bocsátottak a rendelkezésére sok fontos információt. Úgy vélte, hogy „a tényeket - talán nem is szándékosan - úgy válogatták össze, hogy az egész felelősséget a Hawaii-szigetekre hárítsák, és csökkentsék azt a felelősséget, amelyet igazságosan Washingtonra kellett volna hárítani.” Keefe szerint a tragédia alapja a **titkos diplomácia** volt. A jövőben a népnek és a kongresszusnak tudnia kell, hogy az amerikai diplomácia milyen közel vitte a dolgot a háborúhoz, levonja a következtetést is, ahhoz, hogy el lehessen kerülni egy újabb Pearl Harbort, szorosabb együttműködésre van szükség az amerikai közvélemény és az amerikai diplomácia között. Keefe azt is leszögezte, hogy a fő bűnösök nem a katonák voltak, hanem a politikusok.

A kisebbségi jelentés viszont a pártközi harc szempontjait tükrözte, és ez korlátait is megvonta. A republikánus szenátorok mégis mélyebbre ástak. Történelmi visszapillantást tettek a Pearl Harbort megelőző eseményekre és megállapították, hogy a japán támadás nem érhetne váratlanul az amerikai kormányt. Szerintük a katasztróféért közvetlenül felelős Roosevelt, Stimson, Knox, Marshall, Stark és Gerow, továbbá Kimmel és Short. Alaptalannak nevezik és elutasították Truman elnök azon kijelentését, miszerint az amerikai társadalom egészét legalább annyira kell hibáztatni, mint bármely embert a Pearl Harborban történekeért, mert az amerikai népnek semmilyen elképzelése nem volt az akkor folytatott politikáról és a foganatosított lépésekről. A külpolitikát illetően megállapították: „Cordell Hull külügyminisztert, aki a Japán-Amerikai tárgyalások középpontjában állt, súlyos felelősség terheli azokért a diplomáciai eseményekért, amelyek a Pearl Harbor elleni támadás elkerülhetetlenségéhez vezettek. Ő azonban nem töltött be semmilyen funkciót a hadvezetés függelmi láncolatában, amely a főparancsnoktól a Hawaii-szigetek parancsnokáig felelős volt Pearl Harbor védelméért.” Mindkét jelentés egyetértett az Egyesült Államok külpolitikájának a felmentésében, noha a titkos irattári anyagoknak csak egy töredékét ismerhették meg a vizsgálóbizottság tagjai.

1962-ben nyilvánosságra hozták a Pearl Harborra vonatkozó okmányok gyűjteményét. Kimmel az összeállítókhoz írott levelében kijelentette: „Soha nem tették lehetővé számomra, hogy teljes egészében átnézzem a haditengerészeti minisztériumban és a Fehér Házban őrzött Pearl Harborral kapcsolatos okmányokat. Nem engedélyezték, hogy átnézzem az un. Fehér Ház dossziét, amelyben bizonyára benne vannak Rooseveltnek Churchillhez intézett üzenetei... Véleményem szerint, noha én érdekelt személy vagyok, nincs kétség afelől, hogy Roosevelt tudott a Japánok terveiről, hogy meg akarják támadni a flottát Pearl Harborban, a tervezett támadás időpontját is ismerte és szándékosan titkolta el a Hawaii-szigetek parancsnokaitól, hogy a támadás megtörténjék.

A hivatalos történetírás még ma is kitart amellett, hogy a japán támadás váratlanul érte az Egyesült Államokat. **A.J.P. Taylor: „A Háború urai”** című 1977-ben írott és 1998-ban magyarul is megjelent (Scolar Kiadó) könyvében a 129. és 130. oldalon így írja le a történeteket:

„Valóban háborúba csalta Rooseveltnél Japánt és az amerikai népet? Biztos vagyok benne, hogy nem. Hibákat persze elkövetett. Gazdasági embargót vezetett be Japán ellen, ami tagadhatatlanul egy késleltetett hadüzenetnek számít. Tény azonban, hogy a Pearl Harbor elleni támadás valóban meglepetés volt, Rooseveltnél nem sejtette előre. Nézzük meg röviden, hogy miért is volt ez a hadművelet annyira váratlan!

A Pearl Harbor elleni támadás előtt a japán haditengerészet már két hete folyamatosan szüneteltette a rádióüzeneteket. Emiatt teljes képtelenség azt állítani, hogy az amerikaiak üzeneteket dekódolhattak. Mindössze annyit tudtak, hogy Japán valahol megindítja a háborút. Az utolsó pillanatban - amikor Japán ultimátumot küldött az Egyesült Államoknak - egy amerikai rejtjelező tiszt rájött, hogy valószínűleg Pearl Harbort fogják megtámadni. Ezt abból gondolta, hogy 1 órákor, amikor is az üzenetet átadják Washingtonban - éppen Pearl Harborban kel fel a nap. A tiszt azonnal közölte a gyanúját főnökével, Stark admirálissal. Stark azonban így szólt: »Pearl Harbor védelme a hadseregre tartozik.« Így az ügy átkerült Marshall tábornokhoz, a hadsereg parancsnokához. Marshall azonban éppen lovagolt. Visszatérésekor elolvasta az üzenetet, majd így szólt: »Óh, figyelmeztetnünk kell őket, hogy egy órán belül támadást intéznek ellenük.« Ám észre kellett venniük, hogy a hadsereg jelzőberendezései nem működnek. Arról már szó sem lehetett, hogy a tengerészetet kérjék meg az üzenet továbbítására: »Nem fogom a haditengerészetet megkérni, túl megalázó lenne.« Így hát a kereskedelmi vonalakat használva küldték el a figyelmeztetést. San Franciscóban a távirat legalább negyed órán át vesztegelt, és csak ezután jutott el a Pearl Harbor-i távírdába. Ott átadták egy hírnöknek, aki történetesen éppen japán volt, hogy vigye el a parancsnokságra. A hírnök pedig hűségesen felpattant a biciklijére, és éppen úton volt, amikor a bombázás megkezdődött.

Pearl Harborral mindenesetre megoldódott Roosevelt problémája, hiszen a japán támadás - és az azt követő német ultimátum - nélkül - nemigen tudta volna az amerikaiakat bevonni a háborúba.”

Érdekes még egy bekezdést idézni A.J.P. Taylortól, amikor Roosevelt döntési módszereiről ír. Taylor megemlítette, hogy Rooseveltnél gyakran hirtelenül, minden előzetes figyelmeztetés és magyarázat nélkül jelentette be döntését. Egy amerikai történész adatai szerint Rooseveltnél összesen 22 fontos alkalommal hozott úgy döntést, hogy teljesen figyelmen kívül hagyta szaktanácsadóit. Ezután így folytatja Taylor:

„Az első döntést a háború kitörésekor hozta meg, és ezzel legalább két évre meg is határozta annak menetét. Ekkor hallgatott a hivatásos tanácsadókra: az európai háború került a legfontosabb helyre. Nagyon meglepő - főleg ha figyelembe vesszük a Pearl Harbor-i eseményeket - hogy az amerikaiak nem a Japán elleni intézkedésekhez ragaszkodtak először. Rooseveltnél érve rendkívül egyszerű volt: »Németország a nagyobb ellenség, ha tehát legyőztük a németeket, akkor a japánok ellen fordulhatunk.«”

Hány figyelmeztetést kapott az Egyesült Államok Pearl Harbor előtt?

Az idézett hivatalos történészi álláspont ma is iskolai tananyag az Egyesült Államokban, de Magyarországon is. Az Egyesült Államokban azonban létrejött az ún. Revizionista Történész iskola, amely azt igyekszik tényekkel és dokumentumokkal alátámasztani, hogy Rooseveltnél, aki be akart lépni a háborúba szándékosan nem értesítette a Hawaii-szigetek parancsnokságát a készülő japán támadásról. Amikor pedig ez a támadás bekövetkezett, az elnök ürügyül használta fel arra, hogy a háborúból kimaradni óhajtó amerikai népet rábírja a fegyveres harcra. Ennek a történészi iskolának a megalapítója **Charles A. Beard** azt a kérdést teszi fel, hogy az amerikai demokráciában a kormány miért nem tartozik felelősséggel a népnek. Beard két könyvet is szentelt ennek a témának. 1948-ban bekövetkezett halálát követően **Harry Elmer Barnes** professzor vitte tovább a revizionista irányzatot. Ezeknek a történészeknek a kiemelkedő tagjai **Ch. Tansill**, **F. Sanborn**, **G. Morgenstern** szerint Rooseveltnél a háborút akart és úgy manőverezett, hogy bevonja az Egyesült Államokat a tengelyhatalmak elleni harcba. A revizionista történészek azt is állítják, hogy a háborút el kellett volna kerülni, mert a helyzet a

hadműveletek befejezése után rosszabbul alakult, mint ahogy azok kompromisszumos politika esetén alakulhattak volna.

Foglaljuk össze időrendben a beérkezett figyelmeztetéseket:

1941. január 27. A tokiói perui nagykövet közli az amerikai követség harmadtitkárával: megbízható forrásból tudomást szerzett arról, hogy elkészült egy háborús terv, amelynek része egy Pearl Harbor elleni meglepetésszerű támadás. Ezt az információt megküldték az amerikai külügyminisztériumnak, a haditengerészet hírszerző szolgálatának, valamint Kimmel ellentengernagynak Hawaiiiba.

1941. március 31. A haditengerészet jelentést készít, amelyben megállapítja, hogy ha Japán támadást intéz az Egyesült Államok ellen, akkor várhatóan repülőgép anyahajókról intéz csapást Pearl Harbor ellen.

1941. július 10. A tokiói amerikai katonai attasé jelenti, hogy a japán haditengerészet titokban a hadihajók elleni torpedótámadást gyakorolja Ariake öbölben, amely nagyon hasonlít Pearl Harbor fekvésére.

1941. augusztus 10. Egy magasrangú brit hírszerző „Tricycle” közölte az FBI-vel, hogy folyamatban vannak a Pearl Harbor elleni támadás előkészületei. Az FBI azt válaszolta neki, hogy „közlései túlságosan fontosak és komplettek ahhoz, hogy hihetőek legyenek. Az átadott információ minden részletre kitért, hol, mikor, hogyan és ki által történik a támadás. Ez az egész így csapdának tűnik.”

1941. szeptember 24. Az un. „bomb plot” (a bomba összeesküvés) üzenet J-19 kód formájában érkezett Japánból a honolului japán főkonzulnak, amelyben felszólítják, hogy pontosan számoljon be a hajók helyzetéről azért, hogy a repülőgépek és a torpedók ezt használhassák. A hajók pontos helyzetét csak akkor fontos tudni, ha támadásra készülnek. A hadművelleti tervezés főnöke Turner és a haditengerészet vezérkari főnöke Stark megakadályozta, hogy ez az üzenet eljusson a hawaii parancsnokokhoz. A haditengerészet hírszerzésének a főnökét Kirk kapitányt leváltották, mivel ragaszkodott ahhoz, hogy küldjék meg az üzeneteket a hawaii parancsnokoknak. Ez az információ-visszatartás és a többi ehhez hasonló intézkedés akadályozta meg a helyi parancsnokokat abban, hogy felkészüljenek a támadásra. A japánok egyébként máskor nem kértek hasonló tájékoztatást katonai létesítményekről. Hogy a Roosevelti kormányzat miért engedte meg ezt a szinte nyílt japán kémkedést Pearl Harborban, soha nem magyarázták meg.

1941. október. Richard Sorge a tokiói német követség mellett működő szovjet hírszerző tájékoztatja a Kremlt, hogy 60 napon belül a japánok megtámadják Pearl Harbort. Moszkva tudatta vele, hogy ezt az információt továbbították az Egyesült Államoknak. Az is elgondolkodtató, hogy a később letartóztatott Sorge 32.000 szóból álló vallomásából, amelynek a másolatával a washingtoni hadügyminisztérium is rendelkezik, valamennyi Pearl Harborra vonatkozó részt töröltek.

1941. október 16. Roosevelti durván megalázza a japán nagykövetet, és elutasítja, hogy találkozzon Konoje japán miniszterelnökkel, és ezzel lehetővé teszi, hogy a háborút támogató Todzsó tábornok alakítson kormányt.

1941. október. Az amerikai rejtjelmegfejtő szolgálat elfog és megfejt egy japán rendelkezést, amely szerint folytatni kell a lehorgonyozott hadihajók elleni meglepetésszerű támadást.

1941. november 13. Dr. Thomsen Németország náci ellenes meggyőződésű washingtoni nagykövete tudatja az amerikai hírszerző szolgálattal, hogy támadás készül Pearl Harbor ellen.

1941. november 22. Elfogják és megfejtik Tokiónak azt az üzenetét Nomura washingtoni nagykövethez, hogy a tárgyalások végső pontját november 29-ig meghosszabbítják. „...Ez az időpont azt jelenti, hogy semmilyen körülmények között nem változtatható meg. Ezt követően már minden megy automatikusan a maga útján.”

1941. november. Allen Dulles, aki később a CIA igazgatója lesz, közölte, hogy 1941. november közepén figyelmeztették az Egyesült Államokat, hogy a japán flotta kifutott a tokiói öbölből keleti irányba, és megindult Pearl Harbor felé.

1941. november 23. Újabb elfogott tokiói rendelkezés: „Az első légitámadás kijelölt időpontja 3 óra 30 perc az X. napon. (Ez honolulu időszámítás szerint reggel 8 órát jelent)

1941. november 25. A brit hírszerzés megfejt a november 19-i „szél-rejtjeles” üzenetet. Az Egyesült Államok ezt 1941. november 28-án fejt meg. A J-19 jelzésű üzenet volt az, amely tartalmazta, hogy a tokiói rádió keresztül sugározzák az időjárás jelentést. Az eső háborút jelent. A kelet pedig az Egyesült Államokat.

1941. november 25. Stimson hadügyminiszter feljegyz a naplójában: „FRD közölte, hogy valószínűleg támadás ér minket, talán már a következő hétfőn.” FDR megkérdezte: „Kérdés, hogy miként tudjuk olyan helyzetbe manőverezni őket, hogy ők adják le az első lövést anélkül, hogy túlságosan nagy kárt okoznának nekünk. Az ebben rejlő kockázat ellenére tudatában voltunk, hagynunk kell, hogy a japánok adják le az első lövést azért, hogy megszerezzük az amerikai nép teljes támogatását. Kíváncsi annak a bizonyossá tétele, hogy a japánok támadtak, és semmiféle kétség ne legyen a felől, kik voltak az agresszorok.”

1941. november 25. A haditengerészeti minisztérium utasítást ad arra, hogy az amerikai csendes-óceáni kereskedelmi hajózás a déli útvonalat válassza. Turner ellentengernagy erről így vallott: „A forgalmat elirányítottuk a Torres szoroshoz, hogy a japán támadó erők haladását semmilyen közlekedés se zavarja.”

1941. november 25. A tokiói rádió sugározza Jamamoto tengernagy JN-25 jelű parancsát, amelyet vesznek és megfejtenek az amerikai hírszerzők: „a. A támadó erő szigorúan titokban tartja a mozgását és riadókészültségben van esetleges tengeralattjáró és légitámadás elhárítására, el kell érnie a Hawaii körüli vizeket az ellenségeskedés megkezdéséig, támadást kell intéznie az Egyesült Államok Hawaii-ban állomásozó hadiflottájának fő erői ellen, és halálos csapást kell rá mérnie. A támadás tervezett időpontja X. nap hajnala. A pontos dátumot később közöljük. b. Ha az Egyesült Államokkal folytatott tanácskozások sikerre vezetnek, a támadó erőknek készenlétben maradva kell visszatérniük, és újra rendeződniük. c. A támadó erő november 26-án reggel kihajózik a Hitokappu Van-en, december 4-e délutánján elfoglalja kiindulási állásait, és gyorsan befejezi az üzemanyag feltöltést.” Ezt a szöveget az angolok megfejtették november 25-én és a hollandok november 27-én. Hogy az Egyesült Államok mikor fejtette meg, az máig államtitok, mindazonáltal november 26-án a haditengerészet hírszerző szolgálata jelentette, hogy japán haditengerészeti egységek ismeretlen rendeltetési cél felé haladva készek támadó akcióra.

1941. november 26. Hajnali 3-kor Churchill sürgős üzenetet küldött Rooseveltnek, feltehetően a fenti információt továbbította. Ez az üzenet nagy izgalmat keltett Washingtonban. Churchill FDR-hoz küldött nagyszámú üzeneteiből ez az egyedüli, amelyet nem hoztak nyilvánosságra azon az alapon, hogy hátrányos a nemzetbiztonság számára. Stark tábornok azt vallotta, hogy „november 26-án különleges bizonyíték érkezett arról a japán szándékról, hogy támadó háborút indítsanak Nagy-Britannia és az Egyesült Államok ellen.” **William Casey** a CIA egykori igazgatója, aki 1941-ben az OSS alkalmazásában állt, „Titkos Háború Hitler ellen” című könyvében írja a 7. oldalon: „A britek táviratoztak, hogy a japán flotta keleten Hawaii felé hajózik.” Washington november 26-án utasította az **Enterprise** és a **Lexington** nevű

repülőgép-anyahajót, hogy amilyen gyorsan csak lehet, hagyja el Pearl Harbort. Ez a parancs megfosztotta Pearl Harbort 50 repülőgéptől, vagy százalékban kifejezve 40%-ától a már amúgy is meggyengített védelmének. Válaszolva Churchill üzenetére Roosevelt titokban táviratozott neki még aznap délután: „A tárgyalásoknak vége. A szolgálatok akcióra számítanak két héten belül.” Kiemelendő, hogy csak Roosevelt volt abban a helyzetben, hogy a diplomáciai tárgyalásokat és a katonai akciókat összefüggésbe hozza, nem beszélve az időzítésről, más szavakkal az akcióra utalás Pearl Harborra vonatkozott.

1941. november 26. A legsorsszerűbb dokumentum Hull külügyminiszter ultimátuma volt, amely szerint Japánnak vissza kell vonulnia teljesen Indokinából és Kínából. Az Egyesült Államok tokiói nagykövete ezt „annak az okmánynak nevezte, amely megnyomta a háborút elindító gombot.”

1941. november 27. Stimson hadügyminiszter egy zavaros, félreérthető figyelmeztetést küld. A haditengerészet bírósága ezt az üzenetet úgy értékelte, hogy sokkal inkább elterelte a figyelmet a Pearl Harbor elleni támadásról, semmint figyelmeztetett volna rá. Az üzenet egyik célja az volt, hogy félrevezesse a hawaii parancsnokokat, azt a hitet keltve bennük, hogy még folytatódnak a tárgyalások. A hadsereg, amely nem volt abban a helyzetben, hogy felderítést végezzen, parancsot kapott rá. A haditengerészetnek, amely ezt megtehetette, annak pedig meg lett tiltva. A hadseregnél olyan készültséget rendeltek el, amely kizárta a kívülről jövő támadásra való felkészülést. A haditengerészet figyelmét pedig 5000 mérföldre távolabbi pontra irányították. Washington háromszor is továbbította az elnök közvetlen instrukciójaként, hogy „az Egyesült Államok azt kívánja, hogy Japán kövesse el az első nyílt akciót.” Szokatlan volt, hogy Roosevelt rutin módon továbbította ezt a figyelmeztetést Hawaiiba, ami azt is bizonyítja, hogy ő tudta, másféle figyelmeztetéseket nem küldtek. A kérdés csupán az, hogy miféle nyílt japán akcióra számított FDR Pearl Harbornál? A nyílt akció szavak feltárják Rooseveltné szándékát: nemcsak meg kell engedni Japánnak, hogy támadjon, de azt is, hogy kárt okozzon a flottának. Ez az elnöki parancs, amely megengedte, hogy Japán támadjon, segítségnyújtás volt az ellenségnek, vagyis nyílt árulás.

1941. november 29. Cordell Hull külügyminiszter ült a Fehér Házzal szemben lévő Lafayette Parkban **Joe Leib-bel**, a United Press Hírugynökség tudósítójával. Hull megmutatott a tudósítónak egy üzenetet, amely szerint Pearl Harbort december 7-én támadás éri. Ez minden bizonnyal Churchill november 26-i üzenete lehetett. A New York Times 1941. december 8-i PH-jelentésében a 13. oldalon közli: „Támadás várható”, az Egyesült Államok egy héttel korábban tudta, hogy Pearl Harbor ellen támadás készül.” Lehet, nem egyedül Leib volt az a tudósító, akinek Cordell Hull ezt elmondta.

1941. november 29. Az FBI követségi telefonbeszélgetéseket lehallgató szolgálata vett egy beszélgetést, amely Tokió és a washingtoni japán nagykövetség között folyt. A nagykövetség munkatársa (Kurusu) kéri: „Mondja meg nekem, mikor van a „zéró óra”? Másképp én nem leszek képes végrehajtani diplomáciai feladatokat. A hang Tokióból (K. Jamamoto) halkán mondja: „Nos, akkor közlöm Önnel, hogy „zéró óra” december 8-a (tokiói idő szerint, azaz december 7-e amerikai idő szerint) Pearl Harbornál.” Ezt a fordítást az Egyesült Államok haditengerészete készítette 1941. november 29-én.

1941. november 30. Ez tokiói idő szerint december 1. A japán hadiflotta számára rádiójelzéssel küldik a birodalmi haditengerészeti parancsot (JN-25): „Japán önfenntartási és önvédelmi szükségszerűségből arra az álláspontra jutott, hogy hadüzenetet intéz az Amerikai Egyesült Államokhoz.” (Congress Appendix D, 415. oldal) Amerika szövetségese Kína szintén hozzájutott ehhez a szöveghez a japán haderő egy Kanton közelében aznap este lelőtt repülőgépéből. Ennek következtében rendkívüli ülésre hívták össze a Birodalmi Konferenciát

Tokióban, mert a japánok tudták, hogy a kínaiak átadják ezt az információt Nagy-Britanniának és az Egyesült Államoknak. Ennek nyomán másnap továbbították a J-19 jelű üzenetet, amelyet az amerikai hírszerzők vettek, és amelyben Japán pontos instrukciókat ad, hogy miként kell kezelni az amerikai és brit állampolgárságú ázsiaiakat, amennyiben háború tör ki Angliával és az Egyesült Államokkal.

1941. december 1. A Haditengerészeti Hírszerzőszolgálat Hivatalának, az ONI-nak, a san franciscoi 12. haditengerészeti körzetben sikerült lokalizálnia a japán flotta tartózkodási helyét azokból a rádióüzenetekből, amelyeket a hírszolgálatok és a hajózási vállalatok fogtak Hawaii nyugati részén. A Szovjetunió is ismerte a japán hadiflotta tartózkodási helyét, mert Moszkva már előre engedélyt kért a japánoktól, hogy engedélyezzék az egyik szovjet hajó áthaladását. A japán hadiflotta tartózkodási helyére vonatkozó információt Moszkvának nagy valószínűséggel az Egyesült Államok adta, mert Richard Sorge hírszerző-hálózatát már november 14-én a japánok letartóztatták.

1941. december 1. Togo japán külügyminiszter a tárgyalások folytatására szólítja fel Nomura washingtoni japán nagykövetet, nehogy az Egyesült Államok túlságosan gyanút fogjon.

1941. december 1. A Shiriya nevű japán tartályhajó, amelyet a harcoló erőkhöz rendelték, jelentette rádión keresztül: „Haladási irány az északi 30., és a keleti 154, 20. pozíció, várható megérkezés a kijelölt pontra december 3.” Az a tény, hogy ez az üzenet megtalálható a Nemzeti Levéltárban, cáfolja azt az állítást, hogy a támadásra készülő japán hadiflotta nem küldött rádióüzeneteket és néma maradt. A japán hadihajók nem kaptak az üzenetváltást tiltó, illetve felfüggesztő parancsot. A támadó erőhöz tartozó hadihajók több mint 663 rádióüzenetet küldtek november 16. és december 7. között, vagyis átlagosan egyet óránként. A Nemzetbiztonsági Szolgálat (NSA) nem tett közzé egyetlen egy lehallgatást sem, mert azok bizonyították volna, hogy a támadó erők nem szüneteltették rádióüzenetek küldését. November 29-én a Hiyei (japán hadihajó) üzenetet küldött a harmadik flotta parancsnokának. November 30-án az Akagi (egy másik japán hadihajó) küldött számos rádiótávíratot üzemanyag tartályhajóinak. Mindez olvasható a Hewitt jelentés 474. oldalán. Stinnett a „Day of Deceit” (A megtévesztés napja) című könyvben megírja, hogy a japán támadó erőktől származó több mint 100 üzenetet talált a Nemzeti Levéltárban.

Számos egyéb üzenet is volt, amelyek megadták a japán támadó erők helyzetét, az Aleutian szigetek közelében a Csendes-óceánon.

1941. december 1. Rooseveltnél már az első nap után visszatért 10 napra tervezett szabadságáról, hogy találkozzék Hull külügyminiszterrel és Stark tengernaggyal. Az eredményről tudósított a Washington Post december 2-i száma: „Roosevelt elnök tegnap átvette a közvetlen irányítást a Japánnal kapcsolatos diplomáciai és katonai lépésekre vonatkozóan.” Erre a politikailag káros lépésre az elnöknek azért volt szüksége, hogy elejét vegye a beavatottak zendülésének.

1941. december 1. 15 óra 30. Rooseveltnél olvasta Togo külügyminiszternek Japán berlini nagykövetéhez küldött üzenetét: „Közlje nagyon bizalmasan velük, hogy igen nagy a veszélye annak, hogy Japán és az angolszász nemzetek között fegyveres összeütközésre kerül sor. Tegye hozzá, hogy erre a háborúra hamarabb sor kerülhet, mint bárki is hinné.” Ez válasz volt arra a november 29-én közölt német kívánságra, hogy Japán támadja meg az Egyesült Államokat, és hogy Németország is csatlakozik Japánhoz az Amerika elleni háborúban. A három részből álló üzenetnek a második részét az Egyesült Államokban soha nem hozták nyilvánosságra. Az üzenet szerint ez tartalmazza a felvonulási tervet. Ez csak egyike annak az ismert három lehallgatott diplomáciai üzenetnek, amelyek Pearl Harbort jelölték meg a

támadás célpontjául. Ezt az üzenetet FDR olyan érdekesnek találta, hogy megtartott magának egy másolatot róla.

1941. december 2. 22 óra (tokiói idő szerint). Egy újabb JN-25 jelentés Hawaii-ból a hajók kikötőben való elhelyezkedéséről, amelyet a támadó hadiflottának küldtek: „Támadó erő távirat 994. szám. Két hadihajó (Oklahoma, Nevada), egy repülőgép anyahajó (Enterprise), két nehézcirkáló, 12 romboló hajózott ki. Azok a hadihajók, amelyek november 22-én hajóztak ki a nyíl tengerre, visszatértek a kikötőbe. November 28-án délután a következő hajók horgonyoznak Pearl Harborban: 6 csatahajó (2 a Maryland osztályból, 2 a California osztályból és 2 a Pennsylvania osztályból), 1 repülőgép anyahajó (Lexington), 9 nehézcirkáló (5 San Francisco osztályú, 3 Chicago osztályú, 1 Salt Lake City osztályú), 5 könnyűcirkáló (4 Honolulu osztályú és 1 Omaha osztályú).

1941. december 2. Az egyesített japán birodalmi hadiflotta főparancsnoka Jamamoto tenger-nagy kódolatlan rádiótáviratot küldött „Climb Niitakayama 1208” (Mászd meg a Niitakayamát 12. hó 8-án). Japán idő szerint december 8-a, amerikai idő szerint pedig december 7-e. A hegy megmászása képletesen a Pearl Harbor elleni támadást jelentette. Ily módon az Egyesült Államok pontosan tudta, mikor fog kezdődni a háború. A Niitaka elnevezés a japán birodalom legmagasabb hegyére utal.

1941. december 2. **Hein Ter Poorten** tábornok, a holland kelet-indiai (ma Indonézia) hadsereg főparancsnoka átadja a „szél-rejtjeles” üzenetet az Egyesült Államok hadügyminisztériumának. A kínaiak is megfejtették a JN-25 számú japán üzenetet. Egy holland tengeralattjáró látta a támadó hadiflottát a Kurir-szigetekenél november elején és ezt az információt továbbították Washingtonnak, Washington azonban nem adta tovább a Hawaii szigeteknek. A hollandok által megküldött lehallgatott üzenetek még ma is titkosítva vannak és még ma sem hozzáférhetők a kutatás számára Washingtonban.

1941. december 4. Ralph Briggs a haditengerészet keleti parti lehallgató állomásán vette a „keleti szél, eső” üzenetet, ami a háborút jelentette. Ezt ő azonnal továbbította parancsnokának. Az üzenetet azonban eltávolították helyéről. A Pearl Harborral kapcsolatos egyik legfontosabb elleplezés ennek az üzenetnek az eltüntetése a nyilvántartásból.

1941. december 4. A hollandok hivatkozva az amerikai-holland-brit közös védelmi egyezményre közlik, hogy Japán megszegte az egyezményben megjelölt határvonalat, és ennek következtében **beállt a hadiállapot** az Egyesült Államok és Japán között 3 nappal a Pearl Harbor ellen intézett japán támadást megelőzően. **Ter Poorten** tábornok részletes tájékoztatást küldött a „szél-rejtjeles” japán parancsról Hollandia washingtoni katonai attaséjának azzal, hogy azt juttassa el a legmagasabb katonai parancsnoksághoz. A holland attasé személyesen Marshall tábornoknak, a szárazföldi haderők vezérkari főnökének, adta át. Ugyanezen a napon a Jáva szigetén tartózkodó **Thorpe tábornok** négy üzenetet is küldött, amelyek figyelmeztettek a Pearl Harbor ellen készülő támadásra. Washingtonból azonban megparancsolták neki, hogy hagyja abba a figyelmeztetések küldözgetését.

1941. december 5. Valamennyi japán nemzetközi kereskedelmi hajó visszatért otthoni kikötőjébe. Ezen a napon Rooseveltnél lediktált egy levelet **Wendell Wilkie**-nek, Ausztrália miniszterelnökének: „A japánokra mindig figyelni kell. A helyzet határozottan komoly, és bármely pillanatban fegyveres összetűzésre kerülhet sor... A következő 4-5 nap talán eldönti a kérdést.”

Ugyanezen a napon a kormány ülésén **Knox haditengerészeti** miniszter ezekkel a szavakkal fordult Roosevelthez: „Nos, tudja elnök úr, hogy tudomásunk van arról, hol tartózkodik a japán flotta?” „Igen, tudom.” - mondotta FDR, folytatva „úgy gondolom meg kellene mondanunk mindenkinek, hogy milyen kényes a helyzet. Információink vannak, ahogy azt Knox

éppen említette... Nos, mond el nekik, mik ezek Frank.” Knox nagyon izgatott lett és a következőket mondta: „Nos, nagyon bizalmas információink vannak, hogy a japán hadiflotta a nyílt tengeren hajózik. Információink szerint...” De ekkor Roosevelt szemöldökének az összevonásával elhallgattatta. (Toland, Infamy, 1982. chapter 14)

1941. december 6. Ezen a napon az amerikai hadsereg lehallgatói megfejtik azt a december 2-i rádióüzenetet, amelyben Tokió tájékoztatást kér a hawaii szigetekre japán konzulátustól a légvédelmi ballonok, a torpedóelhárító hálók, és a légi felderítés helyzetéről Pearl Harborban. Ugyanezen a napon 21 óra 30-kor Roosevelt elolvasta a megfejtett japán diplomáciai távirat első 13 részét a hadüzenetről, és kijelentette, „ez háborút jelent”. Amikor visszatért vacsoravendégeihez, közölte: „holnap kezdődik a háború”. Ezen az estén együtt maradt a haditanács: Roosevelt elnök és legbizalmasabb tanácsadói: Hopkins, Stimson, Marshall, Knox haditengerészeti miniszter, valamint a két hadsegéd John McCrea és Frank Beatty. Egész éjjel fennmaradtak, és várták a japán támadást. (Infamy chapter 16)

1941. december 7. A **budapesti japán konzul** üzenetet küldött Tokióba: „December 6-án az **amerikai miniszter** átnyújtott ezen ország kormányának egy brit kormányközleményt, amely szerint hadiállapot fog beállni december 7-én.” Ez a közlemény a Brit Admirális (az angol haditengerészet főparancsnoksága) december 5-én kiadott intézkedése volt a riadókészültségbe helyezésről.

Ez az üzenet eltűnt. A rendkívül sürgős üzenetet személyesen FDR-nak nyújtották át. A közlekeleti brit légügyi marsall közölte Bonner Fellers ezredessel, hogy titkos jelzést kapott, miszerint Amerika belép a háborúba 24 órán belül.

1941. december 7. Ezen a napon 9 óra 30-kor Stark tengernagyot a haditengerészet vezérkari főnökét két hadsegéde is kérte, hogy küldjön sürgős figyelmeztetést Hawaiiba. Stark ezt nem tette meg. Dél előtt 10 órakor Roosevelt elolvasta a japán jegyzék 14. részét is és 11 órakor már a 15. részét is, amelyben már az is benne volt, hogy a japán diplomaták délután egy órakor adják át a hadüzenetet a külügyminisztériumban, ami Pearl Harbor-i idő szerint kora reggeli órának számít. Knox haditengerészeti miniszter a japán jegyzék 15. részét 11 óra 15 perckor kapta kézhez a Haditengerészet Hírszerzési Hivatalának a feljegyzésével: „Ez támadást jelent ma napfelkeltekor Pearl Harbornál.” A haditengerészet hírszerző szolgálatának központja ezt továbbította **Cordell Hull** külügyminiszternek, valamint további 8 magas beosztású vezetőnek, beleértve a Fehér Házat is. Marshall tábornok a szárazföldi erők vezérkari főnöke 11 óra 25 perckor érkezett meg hivatalába. A későbbi vizsgálatok során elmondotta, hogy lovagolni volt ezen a reggelen, de ennek a tanúvallomásának ellene mondott több vezető személyiség, úgymint Harrison, McCollum és Deane. Marshall tábornok, aki a japán jegyzék első 13 részét még éjszaka elolvasta, hamis tanúvallomást tett, tagadva, hogy egyáltalán hozzájutott a japán jegyzékhez. Marshall tábornok hadsegédei sürgetésére, hogy küldjön már figyelmeztetést Hawaiiba, különféle halogató technikákhoz folyamodott, újra és újra elolvassa a mintegy 10 perc hosszúságú 14. részét a japán jegyzéknek. Volt olyan része is a jegyzéknek amelyet többször is elolvasott. Így a jegyzékolvasásra elment egy óra. Megtagadta az asztalán lévő kézi telefon használatát, továbbá azt, hogy a haditengerészet hírtovábbítási rendszerét használva olyan gyorsan küldjön figyelmeztetést, amilyen gyorsan csak lehet. Ehelyett háromszor is elküldte egyik munkatársát, hogy tudakolja meg, mennyi időt igényelne, hogy üzenete elérjen Hawaiira. Amikor tájékoztatták, hogy ez legalább 30-40 percet igényelne a hadsereg rádióján keresztül, elégedettség látszott. Minden valószínűséggel azért, mert eléggé el tudta húzni az időt ahhoz, hogy figyelmeztetése ne érjen el Pearl Harborba egészen délutánig (washingtoni idő szerint). A valóságban a vezérkari főnök kereskedelmi úton a postaszolgálaton keresztül küldte el táviratát minden sürgősségi jelzés nélkül, és az 6 órával később érkezett célba.

1941. december 7. délután 1 óra 50 perc washingtoni idő szerint. **Harry Hopkins**, aki egyedül tartózkodott Roosevelt elnöknel, amikor **Knox haditengerészeti** miniszter telefonon tájékoztatta a Pearl Harbor elleni támadásról, írja, hogy FDR nem volt meglepődve és nagy megkönnyebbülés látszott rajta. **Eleonor Roosevelt** az elnök felesége írja, „This I Remember” (Erre emlékezem) című könyvének a 233. oldalán, hogy FDR december 7-ét követően bizonyos értelemben nyugodtabbá és derűsebbé vált. A New York Times magazin 1944. október 8-i számában pedig ezt írja Eleonor Roosevelt: „December 7-e messze nem váltotta ki azt a sokkhatást, mint amit az ország egészéből. Már hosszú ideje számoltunk valami hasonlóval.”

1941. december 7. délután 3 óra. „A háborús kabinet tanácskozásra ült össze nem túlságosan feszült légkörben, mert úgy gondolom közülünk mindenki meg volt arról győződve, hogy végső soron Hitler az ellenség... és Japán lehetőséget nyújtott nekünk.” (Harry Hopkins december 7. memo. Roosevelt and Hopkins R Sherwood p. 431.)

1941. december 7. 9 órával később. **MacArthur** tábornok egész légierőjét a Fülöp-szigeteken elpusztította a japánok meglepetésszerű támadása. Arra a hírre, hogy Pearl Harbort támadás érte, igen szokatlanul reagált, egész reggel bezárkózva maradt a szobájában, és megtagadta, hogy találkozzon **Brereton tábornokkal**, a légierő parancsnokával. Azt is megtagadta, hogy a Formosa (ma Taivan) szigetén lévő japán erők ellen támadást intézzon a hadügyminisztérium parancsára. MacArthur három egymásnak ellentmondó parancsot adott, amelyek következtében ezen a reggelen a repülőgépek a földön tartózkodtak. MacArthur radarral figyeltette 140, 100, 80, 60, és 20 mérföldes távolságból a japán repülőgépeket, amíg végre parancsot adott. Az amerikai gépeket ezért a földön érte a támadás. Az amerikai nehézbombázók felének az elpusztítása katonailag nagyobb veszteséget jelentett, mint amit a haditengerészet Pearl Harbornál elszenvedett. MacArthur vagy a katonai történelem legnagyobb melléfogását követte el, vagy pedig teljesítette azt a parancsot, hogy engedje meg a parancsnoksága alatt álló légierő elpusztítását. Ha ez volt a katonai történelem legnagyobb melléfogása, akkor az a figyelemreméltó, hogy miként került el a felelősségre vonást, miként tarthatta meg parancsnoki beosztását, és hogyan lett belőle négycsillagos tábornok, aki később megkapta a kongresszus becsület érdemrendjét. Az egyik amerikai kutató **Prange** fel is teszi a kérdést: „Miként tudná egy elnök biztosítani a japán támadás hitelét, ha nem avatja be parancsnokait, és nem beszél rá őket, hogy engedjék akadálytalanul előrenyomulni az ellenségét?”

1941. december 7. este 8 óra 30. Roosevelt közli az amerikai kormánnyal: „Okunk van rá azt feltételezni, hogy a németek közölték Japánnal, ha Japán hadat üzen, akkor ezt ők is megteszik. Más szavakkal Japán hadüzenete automatikusan magával vonja...” Amikor ide ért, hirtelen félbeszakították, de mondanivalójának iránya így is világos. **Frances Perkins** asszony, munkaügyi miniszter később megjegyezte FDR-ről: „A lelkem mélyén éreztem, hogy valami nincs rendjén, hogy ez az egész helyzet egyáltalán nem az, aminek tűnik.”

1941. december 8. Roosevelt beszédírójával, **Rosenmannel** társalogva megemlítette, hogy „még mindig Hitler az első számú célpont, de attól tartott, hogy sok amerikai elvárja majd, hogy a csendes-óceáni háború legalább olyan fontos legyen, mint a háború Hitler ellen.” Később **Jonathan Daniels**, FDR sajtótitkára mondotta: „A csapás keményebb volt, mint remélte, hogy szükséges... De a kockázat kifizetődött és a veszteség megérte az árát.”

1943. november 30. Ezen a napon Roosevelt emlékeztette Sztálint Teheránban: „Ha a Japánok nem támadták volna meg az Egyesült Államokat, nagyon is kétli, hogy lehetséges lett volna amerikai erőket küldeni Európába.” Ezt érdemes egybevetni azzal, amit Roosevelt a Pearl Harbort négy hónappal megelőzően tartott atlanti konferencián mondott: „Mindent megteszünk azért, hogy kiprovokáljunk egy incidenst, amely igazolja az ellenségeskedéseket.”

Minthogy a japán támadás volt az egyetlen lehetséges ilyen incidens, tehát Roosevelt lényegében előre jelezte, hogy mit fog tenni.

Mi az, amiért Rooseveltt viseli a történelmi felelősséget?

Meghalt 2403, és megsebesült 1873 személy. 18 hajó elsüllyedt, vagy komolyan megsérült, köztük 5 csatahajó. 188 repülőgép pusztult el, és 162 megrongálódott.

A japánok vesztesége 64 halott, 29 repülőgép, és 5 mini torpedó.

Az Egyesült Államokat a brit, holland, az ausztrál, a perui, a koreai és a szovjet kormány figyelmeztette előre, hogy meglepetésszerű támadás készül Pearl Harbor ellen. Az összes japán kódot megfejtették az amerikai rejtjelezők. Rooseveltnél, Marshall vezérkari főnök és a többi felelős vezető tudta, hogy támadás készül, de szabad utat engedtek neki, sőt fedezték. Fontos körülmény, hogy a katonai hírszerzés két magasrangú tisztje - Safford és Friedman - tudta milyen üzenetek kerültek elfogásra és megfejtésre. Bizonyítható az is, hogy Roosevelt időben kapott tájékoztatást a Pearl Harbor ellen készületben lévő támadásról. Kiemelendő körülmény, hogy Rooseveltnél ünnepélyesen és ismételten megígérte az amerikai népnek: nem küldi fiait idegen hatalmak háborúba, hacsak nem éri támadás az Egyesült Államokat. Rooseveltnél megszegte ezt az ígéretét. Csupán az okozott neki gondot, hogy ennek milyen politikai hatása lehet. Két amerikai újságíró - Alsop és Kintner - írta ezzel kapcsolatosan: „Roosevelt úgy érzi, hogy nyíltan nem szegheti meg ígéretét, de okos módon megkerülheti őket.” A két újságíró úgy értelmezte Rooseveltnél ezt a kijelentését, hogy rá kell venni a németeket: ők lőjenek először, aztán ő visszalöhet. De 1941 novemberében már világos volt számára, hogy a németek nem lőnek először. Ugyanakkor FDR tudta: a japánokat rászoríthatja arra, hogy ők tegyék ezt meg.

FDR célja az volt, hogy háborúba lépjen Németországgal szemben. De hogyan lehet kicsalogatni Hitlerből egy hadüzenetet? Ha egy ország legyőzhetetlenül erősnek tűnik, mint Amerika, annak rendszerint nem üzennek hadat. Az Atlanti óceán térségében végrehajtott provokációkra Hitler nem reagált. FDR ugyanakkor tudta a hozzá érkezett információkból, hogy ha Japán támad, akkor Németország belép a háborúba Japán oldalán. Ezért tehát az volt a megoldandó feladat, miként vegyék rá Japánt, hogy először ő nyisson tüzet, vagy ő hajtson végre támadást. A japán támadásnak sikeresnek kell lennie, mert különben Hitler visszakozik. Ha az Egyesült Államok megghiúsítja a japán támadást, és elpusztítja a japán hadiflottát, akkor nem tudta volna elérni stratégiai célját. Ebben az esetben Hitler számára nyilvánvaló öngyilkosság lett volna, hogy a tönkrement Japán oldalán belépjen a háborúba. Ez Németország számára azt jelentette volna, hogy az Egyesült Államok úgy viselhet háborút ellene, hogy nem kell két fronton harcolnia. Rooseveltnél terve tehát csak akkor sikerülhetett, ha Japán első csapásai eredményesek. Egy meggyengült Egyesült Államok, amely kétfrontos háborúra van kényszerítve, ahol a háború terheit elsősorban Japánnak kell viselnie, csaknem költségmentessé tett egy német hadüzenetet. De mindez csak csapda volt, és Rooseveltnél kezdettől fogva Hitlernek adott elsőbbséget Japánnal szemben. Ezért volt az is, hogy óriási hadianyag szállításokkal nyomban a sztálini Szovjetunió segítségére sietett.

1941. novemberében FDR utasította a vöröskereszt segélyszolgálatának igazgatóját, hogy titokban készüljön fel nagyszámú sebesültre Pearl Harbor térségében, mert a haditámaszpont ellen támadásra kerül sor. Amikor az igazgató tiltakozott az elnökkel, Rooseveltnél közölte vele: „Az amerikai nép soha nem fog hozzájárulni ahhoz, hogy belépünk a háborúba Európában, hacsak nem ér minket támadás saját határainkon belül.”

Miért nem ismerhetjük meg a tényeket?

Miért nem tudhatja meg még ma sem Amerika és a világ közvéleménye a teljes igazságot? Rooseveltnél, ha nyilvánosságra hozzák az eddig elhallgatott tényeket, akkor hazaárulónak minősíthető, aki tudatosan háborúba manőverezte Japánt azért, hogy az Egyesült Államok bekapcsolódhasson az európai háborúba. Rooseveltnél számos amerikai életét feláldozta, veszélyt hozott az országra, és kisajátította magának a háborúba lépés jogát, holott az az Egyesült Államok alkotmánya szerint egyedül a washingtoni kongresszust illeti. Pearl Harbor elleni támadás dátuma valóban a képmutatás és álnokság napja. Rooseveltnél választotta ezeket a szavakat és tudatában volt ezek kettős értelmének. FDR már a támadást megelőzően elküldhette volna az elpusztult tengerészek családjainak a részvétlétviratokat. Még ma is fedezik ezt a színpad mögötti cinikus hatalmi játékot arra az átlátszó kifogásra hivatkozva, hogy ezt követeli a nemzetbiztonság érdeke. A jelenlegi kormány sem vállalja, hogy szembenézzen a tényekkel, amelyek 60 évvel ezelőtt történtek.

Rooseveltnél szempontjából nézve nagy sikernek tekinthető, hogy rá tudta venni Japánt erre a „meglepetésszerű” támadásra. Figyelemmel a játszma világpolitikai jelentőségére, a háttérhatalom számára néhány már előregedett hadihajó és mintegy 3000 ember halála csekélységnek tűnt ahhoz az előnyhöz, hogy lehetővé vált az Egyesült Államok beléptetése a háborúba még hozzá úgy, hogy az egész amerikai társadalom szilárdan felsorakozott a nagy kockázatos Roosevelt mögé. FDR ezúttal is hűségesen és hozzáértően szolgálta az őt Fehér Házba juttató pénzoligarchiát.

A háttérhatalom, amely mintegy 250 éve tervbe vette a dinasztikus államok felszámolását és az örökletes uralkodó osztályok lecserélését, a 20. század folyamán stratégiai céljának a nagy részét sikeresen megvalósította. Ma elérkezett ahhoz, hogy közvetlenül előkészítse egy központosított világkormányzat létrehozását. A két világháború, amely úgy is fölfogható, mint egyetlen 30 éves háború, amelynek a két szakasza között volt egy 20 évig tartó fegyverszünet, azt a célt szolgálta, hogy Németország ellenőrzés alá vételével a háttérhatalom megszilárdítsa hegemoniáját az európai földrészen. Az oroszországi bolsevik hatalomátvétel története is a háttérhatalommal kölcsönhatásban zajlott. Végül célja a kétpólusú állam egyik változatának a kipróbálása volt. Mivel a történelemben a véletlenek is objektív tényezőként hatnak, ezért nem minden pontosan az elgondolt stratégia szerint zajlott. A végeredmény azonban mégis az, hogy ma már a háttérhatalomnak pénzügyi eszközökkel sikerült kiterjeszteni hatalmát Oroszországra is. A kamatkapitalizmus mai világrendszerében a legfontosabb hatalom a pénzrendszer feletti ellenőrzés. A kamatszedő hitelpénzrendszer azonban a benne működő kamatmechanizmus következtében rendkívül ingatag, mert a pénzmennyiség jóval gyorsabban növekszik, mint a reálgazdaság teljesítménye. Minden olyan rendszer, amelynek az egyik alrendszere többszörös ütemben nő, mint a rendszer egésze, az felbomlásra van ítélve. Ma a pénzrendszer válsága elérte a legfontosabb világpénzt, a dollárt is, és vele együtt a világ gazdaság centrum országait. A kibontakozó válság olyan fokú társadalmi feszültséggel járhat, amelyen csak a pénzoligarchia kezében lévő államhatalom megerősítésével, és adott esetben rendőri módszerek alkalmazásával lehet úrrá lenni.

A háttérhatalom stratégiái ezért már több évtizede felkészültek olyan állami kontroll bevezetésére a globális pénzbirodalom első számú központjában, az Egyesült Államokban, hogy adott esetben a pénzrendszer összeomlása se rendítse meg a nemzetközi pénzügyi közösség uralmi pozícióit Amerikán belül és kívül. A rendkívüli törvények bevezetése azonban az amerikai társadalom sokkolása nélkül nem volt lehetséges. Ezért olyan rendkívüli eseményre volt szükség, amely az emberi jogok és politikai szabadságjogok megnyirbálását elfogadhatóvá teszi a lakosság széles tömegei számára. Ilyen esemény volt a 2001. szeptember 11-i terrortámadás.

Ez Japán Pearl Harbor ellen intézett támadásához hasonlóan, sokkolta az amerikai társadalmat, és olyan szabadságkorlátozó intézkedéseket is elfogadtatott vele, amelyek elfogadására egyébként nem lett volna hajlandó. Ahogy Pearl Harbor lehetővé tette a háborúellenes Amerikának a beléptetését a háborúba, ugyanúgy a szeptember 11-i tragikus események lehetővé tették a már gondosan előkészített rendkívüli törvények bevezetését az Egyesült Államokban.

A háttérhatalomnak azonban a világ feletti ellenőrzést is meg kell erősítenie. Már évekkel ezelőtt kidolgozták stratégiái a közép-ázsiai térség ellenőrzés alá vételére vonatkozó terveket. Szeptember 11-e azt is lehetővé tette, hogy ezeket a világhatalmi célokat szolgáló terveket a terrorizmus elleni harcra hivatkozva valósítsák meg. Arra a kérdésre, hogy kinek a stratégiai érdekeit szolgálta 2001. szeptember 11-e, azt válaszolhatjuk, hogy egyértelműen a háttérhatalom, közelebbről a nemzetközi pénzügyi közösség húzott belőle hasznot. Az ő stratégiai törekvéseinek a megvalósítását segítette elő. Ahogyan Pearl Harbor a háttérhatalom mesterei húzásának tekinthető, hasonlóan a 2001. szeptember 11-i eseményekben is fel lehet ismerni a hozzáértő szakértők keze nyomát. A Pearl Harbor elleni támadás tényeit még ma is a pénzoligarchia érdekeit szolgáló legenda és tudatos történelemhamisítás helyettesíti, noha eltelt 60 év. Vajon hány évnek kell eltelnie ahhoz, hogy megtudjuk, miért tettek Bin Laden és fanatikus hívei ekkora szívességet a háttérhatalomnak? A 2001. szeptember 11-nek ugyanis a nemzetközi terrorizmus a kárvallottja, egyedüli haszonélvezője pedig a háttérhatalom és a világkormányzat megalakítására törő nemzetközi pénzoligarchia.

Kérdések hat hónap után

2001. szeptember 11. óta nem 60 év, csupán 6 hónap telt el, de már ez a rövid idő is elég volt ahhoz, hogy jogosan kételkedjünk az események hivatalos magyarázatában. Az bizonyítottnak tekinthető, hogy a világállam létrehozásán fáradozó nemzetközi pénzoligarchia érdekeit szolgálta, mert lehetővé tette azoknak a terveknek és katonai akcióknak a végrehajtását, amelyek Afganisztán és a Közép-ázsiai térség ellenőrzés alá vételét célozták. Egyelőre még kérdés, hogy a háttérhatalomnak az amerikai biztonsági rendszerbe beépített titkos hálózata csupán megengedte-e a tragikus események bekövetkezését, vagy pedig maga is tervezte és hajtotta végre azokat? Ebből adódik egy másik kérdés is, hogy léteznek-e olyan amerikaiak, akik megengednék és elősegítenék honfitársaik életének feláldozását csupán azért, hogy saját üzleti, politikai, vagy más titkos céljukat elérhessék? Sajnos igennel kell erre a kérdésre válaszolnunk. Pontosán Franklin Delano Rooseveltnél elnök szolgáltatta erre az egyik kemény bizonyítékokkal megtámasztott történelmi példát, amikor tudatosan feláldozta több ezer amerikai tengerész életét azért, hogy az Egyesült Államokat beléptesse - lakóinak akarata ellenére - a 2. világháborúba. De más bizonyítékok is vannak.

Nemrég előkerültek olyan 41 évvel korábban készült amerikai kormánydokumentumok, amelyek tanúsága szerint az amerikai katonai vezetés már az 1960-as évek elején javasolta terrorista támadások végrehajtását az Egyesült Államok ellen, hogy ezek elkövetéséért aztán Fidel Castro kubai diktátort lehessen felelőssé tenni. Ezek a dokumentumok (James Bamford részletesen ismerteti őket az Amerikai Nemzetbiztonsági Hivatalról készült könyvében) 1961 végén a sikertelen kubai invázió után keletkeztek. A CIA tevékenységével elégedetlen John F. Kennedy ezután a védelmi minisztériumot bízta meg a Kuba elleni akciók irányításával. A katonai stratégiák ekkor olyan terrorista akciókat javasoltak, amelyek riasztanák az amerikai társadalmat, és rávennének arra, hogy támogasson egy Kuba elleni katonai támadást. Az előkészített „Northwoods” terv szerint számos akciót hajtottak volna végre a kubai-amerikai haditengerészeti bázis, Guantanamo körzetében. Felrobbantottak volna lőszerraktárakat,

repülőgépeket és hajókat. Sor került volna kommunista terrorkampány megszervezésére Miami térségében, Florida felé tartó kubai hajók elsüllyesztésére, gondosan kiválasztott helyeken bombarobbantásokra, és olyan előre elkészített dokumentumok „megtalálására”, amelyek Kuba bűnrészességét bizonyították volna. Az elképzelések szerint hamis felségjelzésű orosz gépek zavarták volna a polgári repülőgépeket, továbbá megszervezték volna több repülőgép eltérítését, sőt még egyes polgári repülőgépek szimulált lelövését is. Kennedy elnök a Northwoods tervet elvetette, és utasítást adott a dokumentumok megsemmisítésére. De azok egy része archiválásra került és nemrég felfedezte őket az **Assassination Records Review Board** (A merényletek nyilvántartását felülvizsgáló testület), és az Amerikai Országos Levéltár nemrég nyilvánosságra hozta őket. Már e néhány tényből is megállapíthatjuk, hogy a 20. században bevett módszer volt válságok tudatos előidézése politikai célok elérése érdekében.

Elemezzük ebből a szempontból 2001. szeptember 11-ét. A hivatalos változat szerint 19 öngyilkosságra kész közel-keleti terrorista, aki gyűlölte az amerikai szabadságot és a demokráciát, eltérített négy utasszállító repülőgépet, ebből kettő a new yorki World Trade Center két tornyának repült, a harmadik pedig a washingtoni Pentagon épületének. A negyedik gép a hivatalos verzió szerint Nyugat-Pennsylvaniában lezuhant, miután az utasok megpróbáltak ellenállni a terroristáknak. Már a tragikus események másnapján felmerültek az első kérdések, de 6 hónap elteltével egyre nő a számuk, miközben hiányoznak a meggyőző válaszok.

Miért készített az amerikai katonai vezetés háborús terveket Afganisztán lerohanására hónapokkal a szeptember 11-i támadást megelőzően? Csak arra vártak, hogy történjen valami rendkívüli esemény, amely az egyébként Afganisztán iránt nem érdeklődő amerikai közvéleményt meggyőzi egy háború szükségességéről ez ellen a távoli ország ellen?

Hogyan lehet, hogy a Bin Laden bűnösségét tanúsító papír dokumentumokat szinte sértetlen állapotban megtalálták a World Trade Center romjainál, miközben a repülőgépek fekete dobozait, amelyeket úgy készítenek, hogy a legerőteljesebb zuhanásnak és ütdésnek is ellenálljanak, csak annyira megrongált állapotban találták meg, hogy adataikat nem lehetett használni?

Napokkal, sőt hetekkel a világkereskedelmi központ elleni támadás után miért nem engedték meg az ott dolgozó operatőröknek, hogy a romokat bizonyos szögből fotózhassák? Emiatt panaszkodott többek között a CBS tudósítója Lou Young, aki feltette a kérdést: „Mitől félnek, hogy mit fogunk látni?”

Miért adták ki az útját a new yorki rendőrség FBI-nál akkreditált összekötő tisztjének, arra hivatkozva, hogy jelenléte „biztonsági kockázatot” jelent. Mindezt a New York Times jelentette 2001. október 16-án. Kinek a biztonsága forgott kockán? Mi az, amit az FBI nem akart, hogy a new yorki rendőrség központjában is tudjanak?

Hogyan volt lehetséges egy rendkívüli hozzáértést igénylő terrorista tervet, amely hosszú előkészítő munkát igényel úgy előkészíteni, hogy arról ne szerezzenek tudomást a hírszerző szervek, elsősorban az FBI, a CIA és a Nemzetbiztonsági Hivatal, az NSA?

Miért a világkereskedelmi központ első tornya dőlt össze először, amikor az nem volt annyira megsérülve, mint az északi torony, amely akkor már csaknem másfél órája égett? Miért állítja számos tanú, hogy további robbanásokat hallott az épületeken belül? Miért tűnik a tornyok összedőlése inkább irányított beomlasztásnak, mint tragikus balesetnek?

Miért ismerte el **Robert Müller** az FBI igazgatója, hogy a géprablók névjegyzéke esetleg nem a valódi neveket tartalmazza? Nem kell mindenkinek fényképpel ellátott dokumentummal igazolnia a személyazonosságát, mielőtt megkapja a felszállási engedélyt? Miért volt 35 fő különbség az utasok nyilvánosságra hozott listája, és az áldozatok hivatalosan közölt listája

között? Szaud-Arábia külügyminisztere nyomban közölte, hogy a megnevezett géprablók közül ötven nem lehettek az elrabolt gépek fedélzetén, mert még mindig élnek Szaud Arábiában, és további hat megnevezett személy pedig Tunéziában tartózkodik. Ha ez így van, miért van feltüntetve még mindig a nevük az FBI által közzétett listán?

A négy gép utaslistáján miért nem szerepelt a megnevezett géprablók közül egyiknek sem a neve? Ha valamennyien álnevet használtak, akkor hogyan volt képes az FBI olyan gyorsan azonosítani őket? Miért vitt magával az egyik öngyilkosságra elszánt géprabló bőröndöt, és miért hagyta azt egy bűnösségét tanúsító irat társaságában a bostoni repülőtérnél parkoló autójában?

2001. októberében az amerikai hatóságok több mint 800 személyt tartóztattak le, és több mint 365.000 bejelentést kaptak a lakosságtól. Hogy lehet az, hogy az amerikai történelem eme legnagyobb nyomozási kampányában még eddig sem forró nyom, sem kemény bizonyíték nem került elő? Az FBI még mindig köröz közel 100 személyt, de egyikük sem tekinthető elsőrendű gyanúsítottnak. A Reuter Hírügynökség jelentése szerint a merénylők Bostonban úgy mulattak, mint a bevetés előtt álló zsoldosok, nem pedig fanatikus vallásos fundamentalisták, akik életük utolsó küldetését készülnek teljesíteni, mielőtt találkoznak teremtőjükkel.

Hogyan jutottak a terroristák a Fehér Ház és az elnököt szállító repülőgép, az Air Force One, szigorúan titkos kódjaihoz? Ez volt ugyanis a hivatalos magyarázat arra, hogy szeptember 11-én miért szállították az elnököt egyik légi bázisról a másikra az Egyesült Államok egész területén. A Fox News Hírszolgálat jelentése szerint az FBI korábbi alkalmazottja, a kettős ügynök **Robert Hanssen**, egy naprakész komputer programot adott át orosz megbízóinak, akik ezt tovább adták állítólag Bin Ladennek. Ez a program, amelyet még a Reagan kormányzat idején loptak el egy amerikai vállalatától, még ma is lehetővé teszi, hogy a legvédetezett amerikai elektronikai rendszerekbe be lehessen lépni?

Ha a United Airlines 93-as számú járata azért zuhant le, mert az utasok ellenálltak a géprablóknak, és közben a gép felrobbant, akkor miért nem lehetett látni a repülőgép széthullott roncsait, amelyek tanúsítanák, hogy robbanás történt a levegőben?

Dr. Mahmoud Khalaf egyiptomi tábornok, aki többek között az Association of the United States Army (Az Egyesült Államok hadseregének Társasága) tiszteletbeli tagja, a kairói egyetemen 2001. december 5-én tartott előadásában a katonai stratégiai elemzést önálló tudományágnak nevezte. A tábornok 20 éven át foglalkozott a speciális műveletek stratégiai elemzésével. Szeptember 11-gyel kapcsolatban megállapította, hogy ennek a műveletnek a megtervezéséhez és előkészítéséhez legalább 100 specialista egy évi szervezőmunkájára volt szükség. A művelet valamennyi szakasza fontos részletekből áll, és valamennyi részlet pontos bemérést igényelt, továbbá olyan „deception”-t (megtévesztést, álcázást), amely megakadályozza, hogy az Egyesült Államok 10 biztonsági szervezete leleplezze. A tábornok itt elsősorban a Defense Intelligence Agency-re (A Védelmi Hírszerző Ügynökségre), a DIA-ra utalt. Magasan képzett műszaki személyzete és eszközei ugyanis lehetővé teszik a DIA-nak, hogy audiovizuálisan földünk minden négyzetméterét ellenőrizze. Az NSA, a Nemzetbiztonsági Hivatal, a csúcstechnológia minden eszközével rendelkezik. Kérdés, hogy ez a fejlett hírszerző hálózat, amely ráadásul parancsot kapott Clinton és Bush elnöktől is, hogy ellenőrizze az Al-Khaida szervezetet, hogyan engedhette meg, hogy annak terroristái kicsússzassanak az ellenőrzése alól, és előkészíthessenek egy ennyire bonyolult merényletet?

Az Észak-amerikai Légvédelmi Parancsnokság valamennyi repülőgépet nyomon tud követni, amely felszáll. Az egyik elrabolt gép pilótája leadta a vészjelzést. Felvette a kapcsolatot a Szövetségi Légügyi Hivatallal. A Légvédelmi Parancsnokság bázisáról, az Andrews légitámaszpontonról, azonban a riasztás ellenére nem szálltak fel a gépek. Ez a téma nem került a

széles nyilvánosság elé. Ugyanakkor magyarázatot ad arra, hogy Bush elnök miért nem volt képes 10 órán keresztül visszatérni Washingtonba.

Az egyiptomi tábornok többek között megemlíti, hogy a 11-es járat gépe a felszállást követő 46. percben ütközött a Világkereskedelmi Központ déli tornyának. A 175-ös számú járat, a második gép, 67 perc múlva ütközött az északi toronynak. A két becsapódás között 20 perc különbség volt. Ez arra utal: valaki megfigyelte az első gép becsapódását, és jelzést adott arra, hogy mikor kell a másodiknak bekövetkeznie. Ez a 20 perc lehetővé tette, hogy a mentés megkezdődjön, és amikor már valamennyi tűzoltó és mentő a toronyban tartózkodott, akkor jöhetett a második csapás. Ennek következtében valamennyi mentőeszköz az összeomlott első torony alatt maradt, ezzel elveszett a mentési kapacitás és ez megnövelte a veszteségeket. Ami a Pentagon elleni támadást illeti, az ezt végrehajtó gép a Dulles repülőtérrel szállt fel 8 óra 10 perckor, és 9 óra 43 perckor ért célba. De a Dulles repülőtér kevesebb, mint 10 percre van a Pentagontól. Ahelyett, hogy célja felé tartott volna, nyugati irányba repült, majd megfordult, hogy 45 perc múlva érje el a Pentagont. Az akció végrehajtói jól tudták, hogy 9:45-re már megérkeznek a hadsereg és a Pentagon legfőbb vezetői, hogy megtegyék a rendkívüli intézkedéseket. Ezért a gép pontosan annál a helikopter leszállónál csapódott be a Pentagon épületébe, ahová várható volt a legfőbb vezetők, többek között Donald Rumsfeld védelmi miniszter érkezése.

A negyedik gép, amely 10 óra 10 perckor lezuhant Pittsburghnál, Cleveland irányába tartott, majd visszafordult. Az ilyen irányváltoztatás azt jelenti, hogy ki kell kapcsolni a navigációs berendezést, és a pilótáknak a műbolygón keresztüli irányításra kell támaszkodniuk. Mindezt úgy kellett elvégezni, hogy közben folyamatosan repülnek, és irányt változtatnak. Az volt az elképzelés, hogy 10:30-kor érik el a Fehér Házat - ehhez a gépnek két és fél órát kellett a levegőben tartózkodnia - mivel az elnököt és kíséretét erre az időpontra várták a Fehér Házba. Ez is amellet szól, hogy a merénylőket igen jól tájékozott, a biztonsági rendszerbe beépült támogatóhálózat segíthette. Az amerikai vezetés is jól tudja mindezt. Ezért volt az, hogy Bush elnök elhagyva Floridát, Luisianába repült és az egész amerikai hadsereget világszinten riadó-készültségbe helyezte. Innen Nebraskába utazott, és csak onnan tért vissza Washingtonba, délután 7 óra előtt 6 perccel. Válaszra vár az a kérdés is, hogy ki képezte ki ezeket az embereket erre a bonyolult feladatra? Mikor és ki válogatta ki őket? Hol került sor a kiképzésükre? Hogyan került sor a megfelelő belső információk összegyűjtésére? Az egyiptomi tábornok kitért arra is, hogy az amerikai hírszerző szolgálatok évi 150 milliárd dollár költségvetéssel dolgoznak, és minden lehetséges technikai eszköz a rendelkezésükre áll az ilyenfajta merényletek felderítésére és megakadályozására. Bizonyítottnak vehető, hogy ami szeptember 11. után történt, azt már jó előre megtervezték szeptember 11. előtt. Úgy tűnik, az Egyesült Államokat irányító elitnek szüksége volt arra, hogy a terrorizmus elleni harc ürügyével végrehajtsa előkészített stratégiai terveit. Afganisztánban a cél egy kliens rezsim létrehozása volt. A másik cél pedig bizonyos fegyverfajták kipróbálása. Így Afganisztánban próbáltak ki olyan új fegyvereket, mint a neutronbomba, és a földön áthatoló bombák.

Titokzatos tőzsdei manipulációk

Az úgynevezett „**short position**” esetén a tőzsdei befektető azért vesz kölcsön részvényeket, hogy eladja azokat. Arra számít, hogy a részvények ára esni fog. Ezért később jóval alacsonyabb áron tudja majd visszavásárolni és visszaadni őket a kölcsönbeadó tulajdonosnak. A „**short-selling**” ügyletek - a részvények fedezet nélküli eladása révén - lehetővé teszik hatalmas nyereség bezsebelését a tőzsdén. Ha meghatározott időn belül nagymennyiségű részvény cserél így gazdát, az mindig titkos - bennfentes - előrejelzésre utal. Szeptember 11-ét

követően a londoni Times jelentette: a CIA felkérte Londonban a Pénzügyi Szolgáltatások Hatóságát, hogy nyomozza ki több millió részvény gyanús eladását a terrorista akciókat megelőzően. A londoni Times szerint a piaci felügyeletnek Németországban, Japánban és az Egyesült Államokban információkat kaptak arra vonatkozóan, hogy nagy mennyiségben hajtanak végre „short-selling” műveleteket elsősorban a biztosítótársaságok, a légitársaságok, valamint a fegyvergyártó vállalatok részvényeivel. Ezen részvényeknek az értéke mind nagymértékben zuhant szeptember 11-ét követően.

Az Egyesült Államok kormánya is bejelentette: nyomozást indított a „short-selling” műveletek hátterének a kiderítésére, mivel több tény arra utal, hogy egyes bennfentesek tájékoztatva lettek előre a várható eseményekről. **Michael C. Ruppert** szerint ezeket a tőzsdei tranzakciókat elsősorban a Deutsche Bank - A.B. Brown vállalat végezte, amelynek 1998-ig **A. B. Krongard** volt az elnöke. Krongard jelenleg a CIA ügyvezető igazgatója. Ruppert, aki hosszabb ideje a háttérhatalom kutatója, korábban hivatásos rendőrtiszt volt, kijelentette: „Szilárdan meg vagyok győződve arról, hogy a Központi Hírszerző Szolgálat teljes és tökéletes tudomással bírt a támadásokról, beleértve az időzítést és a helyet is.” **Willie Brown**, San Francisco polgármesterét, pedig repülőtéri biztonsági szolgálata figyelmeztette szeptember 10-én, hogy másnap ne repüljön.

A Washington Post szeptember 28-án arról tudósított, hogy az **Odigo** nevű new yorki cég megerősítette: két alkalmazottja két órával a tragédiát megelőzően Izraelben szöveg üzenetet kapott, amely figyelmeztetett: támadás készül a Világkereskedelmi Központ ellen. Az Odigo alelnöke, Alex Diamandis, szerint lehetséges, hogy ennek az üzenetnek az elküldésére sor került, de a központ nem kapott ilyen jelzést. Említésre méltó az is, hogy a katonai alakulatok fokozott készenléti állapotba voltak helyezve már több nappal a támadást megelőzően.

Amerikai hírszerző előre tudott a merényletről

Delmart Edward Vreeland amerikai állampolgár, a haditengerészet hadnagya 2000. december 6. óta előzetes letartóztatásban van Kanadában. A hírszerző tisztet kémkedés gyanúja miatt vették őrizetbe a kanadai hatóságok. 2001. augusztus 12-én Vreeland kísérletet tett arra, hogy a börtönparancsnokságot tájékoztassa a Világkereskedelmi Központ elleni tervbe vett támadásról. Vreeland leírta a rendelkezésére álló információkat és azt egy lepecsételt borítékban átadta letétbe helyezés végett a börtönhatóságnak. Ez a levél felsorolta a tervezett merénylet lehetséges célpontjait, köztük a Sears Tornycsúcs, a World Trade Center tornyait, a Fehér Házat, a Pentagont, és a Világbankot. Kanadai célpontként az ottawai parlament épülete és a torontói Royal Bank volt megjelölve. Vreeland lepecsételt levelét 2001. szeptember 14-én felnyitották. Ennek tartalma riasztotta az amerikai és a kanadai hatóságokat. Az Egyesült Államok hitelkártya-csalás címén kérte Vreeland kiadatását. Az amerikai kormány álláspontja szerint Vreeland 1986-ban - néhány hónapi szolgálat után - el lett bocsátva a haditengerészet kötelékéből, mivel szakmailag nem felelt meg a követelményeknek. Az amerikai haditengerészet által a Torontói Legfelsőbb Bíróságnak átadott 1200 oldal hosszúságú dokumentum gyűjtemény szerint Vreeland-nek semmi köze nem volt a hírszerzéshez.

Rocco Galati, Vreeland egyik ügyvédje, ezzel kapcsolatban megjegyezte: „miként lehetséges, hogy csupán néhány hónapot szolgált védelem a haditengerészetnél, és mégis 1200 oldalas személyi aktát küldtek Torontóba?” 2002. január 10-én a bíróság engedélyezte Vreeland másik ügyvédjének, Paul Slanskynak, hogy felhívja a bírósági teremből a Pentagont. Slansky először az információt tárcsázta, ahol megkapta a Pentagon kapcsolótábláját. Ezután kérte a Védelmi Minisztérium telefonkezelőjét, hogy jelölje meg Delmart Vreeland hivatali szobáját. A telefonközpont kezelője pillanatokon belül visszaigazolta Vreeland hivatali helyét, és rangját is

megjelölte: harmadik fokozatú hadnagy. Ezután közölte hivatali szobája számát, és megadta Slanskynak a közvetlen hívószámot. Mindez hivatalosan jegyzőkönyvezve lett a bíróságon. 2001. január 17-én a bírósági tárgyalóteremben az Egyesült Államokat képviselő koronabíró azt állította, hogy Vreeland, aki előzetes letartóztatásban van és 13 hónapja semmilyen lehetősége nincs komputert használni, valamilyen módon benyomult a Pentagon elektronikus nyilvántartási rendszerébe, oda elhelyezte a saját nevét, és hivatali szobájának, valamint telefonjának a számát.

A kiadatási eljárás folyamatban van, de eltarthat még két évig. Vreeland jelenleg hallgat, mert arra számít, hogy ezzel megóvhatja életét, hiszen ha nem árul el titkos információkat, akkor cserébe számíthat korábbi megbízói hallgatolagos támogatására. Delmart Vreeland egy erkölcsös és ésszerű világban leleplezhetné azokat, akik előkészítették a szeptember 11-i eseményeket. Eddig senki sem vonta kétségbe, hogy amit Vreeland leírt 2001. augusztusában, az igaznak bizonyult 2001. szeptemberében. Ez a tény - egy valóban a törvények szerint működő demokráciában - megkövetelné szigorú és alapos vizsgálat lefolytatását.

A távirányítású repülőgép

Egyre többen foglalkoznak azzal a lehetőséggel, hogy a személyszállító repülőgépek földről történő távirányítása technikailag lehetséges. A New York Times 2001. szeptember 28-án arról az új technológiáról írt, amely lehetővé teszi a légiirányítók számára, hogy a bajba került repülőgépeket teljes egészében a távolból - a földről és a műbolygókról - irányítsák. A British Airways légitársaság szerint ezzel a technológiával egy meghatározott távoli repülőterre irányítható a merénylők által eltérített utasszállító repülőgép. Ennek az új technológiának a neve Global Hawk (Globális Héja).

Az elmondottak alapján igen sokan felteszik azt a kérdést, hogy vajon 2001. szeptember 11-én nem-e a Globális Héja első alkalmazására került sor? Ha ma már hivatalosan is elismerik, hogy ez a távirányítási technológia rendelkezésre áll, akkor azt is feltételezni lehet, hogy titokban már évek óta kipróbálásra és alkalmazásra került. De függetlenül attól, hogy a repülőgépeket terroristák vezették-e, vagy távirányítók, az egyértelmű, hogy az egész akció irányítói belső információkkal rendelkeztek, esetleg segítséggel is, mégpedig a legtitkosabb katonai és biztonsági szervektől.

2001. szeptember 11. - katonai államcsínykísérlet?

Lyndon LaRouche amerikai közéleti személyiség szerint 2001. szeptember 11-én lényegében egy sikertelen katonai államcsíny zajlott le az Egyesült Államokban. LaRouche három körülményt emel ki ennek alátámasztására. A támadások pontossága, a nemzetbiztonsági struktúra részletes ismerete arra utal, hogy a biztonsági rendszeren belül működött egy titkos hálózat, amely támogatta a merénylőket. Enélkül a szeptember 11-i támadásokat nem lehetett volna végrehajtani. Első tényezőnek egy ilyen „titkos csoport” léte tekinthető.

LaRouche szerint lehet, hogy soha nem fogjuk megtudni kik voltak azok, akik a katonai és nemzetbiztonsági rendszerben együttműködtek a merénylőkkel. Ezért az amerikai politikus és közíró másodikként a támadás „stratégiai szerzőit” veszi közelebből szemügyre. LaRouche úgy látja, hogy ezek a személyek azonosak a „civilizációk összeesése” és az új globális vallásháború legfőbb támogatóival. Olyan személyek, mint Brzezinski, Huntington, Richard Perle, és Bernard Lewis a szeptember 11. utáni magatartásukkal és megnyilvánulá-

saikkal meggyőzően alátámasztották bűnrészességüket, véli LaRouche, aki „Zbigniew Brzezinski és szeptember 11.” című írásában megállapítja:

„Zbigniew Brzezinski, Samuel Huntington és társaik »civilizációk összecsapása« politikájában van egy általános politikai-stratégiai tényező, amelynek a megkísérelt katonai államcsíny csupán egy alárendelt részlete. Ez a politika a fő bűnös és a művelet egészének a fő része. Ez az a tényező, amely folyamatosan és erőteljesen tükröződik az amerikai kormányon és a vezető tömegtájékoztatási intézményeken belüli heves frakció harcban, az olyan vitákban, mint például, amely javasolja a háború kiterjesztését Irak ellen is.”

Az államcsíny kísérlet harmadik tényezője LaRouche szerint az Egyesült Államokban tevékenykedő neokonzervatív cionista apparátusban lelhető fel, amely szorosan együttműködik Ariel Sharonnal és az izraeli védelmi erők jelenlegi parancsnokságával. LaRouche szavai szerint ők „a gyújtószerkezet egy vallási háború bármely pillanatban történő kirobbantásához a Közel-Keleten”. LaRouche hangsúlyozta, hogy további tényező az izraeli kémtevékenység fokozódása az Egyesült Államokon belül. Az AP Hírügynökség 2002. március 7-én jelentette, hogy az amerikai hatóságok letartóztattak és kiutasítottak az Egyesült Államokból több tucat fiatal izraelit, akik magukat képzőművészeti diáknak álcázva arra törekedtek, hogy információkat gyűjtsenek különböző szigorúan őrzött hivatali épületekről, és kormányalkalmazottak otthonairól. A Drug Enforcement Administration (A kábítószer ellenes hivatal) jelentése szerint a kiutasítottak tevékenysége gyanús volt, és azt szervezett hírszerző tevékenységként lehet jellemezni. Az AP-nek ez a jelentése LaRouche következtetéseit támasztja alá.

A „kormányzás folyamatossága”

A Washington Post cikket közölt arról, hogy a „kormányzás folyamatossága” elnevezésű terv 2001. szeptember 11. után hatályba lépett. Ennek alapján egy árnyékkormány működik az Egyesült Államokban földalatti bunkerekben. Ez a jelentés megerősíti, hogy a szeptember 11. háttérben álló apparátus folytatja tevékenységét és gyakorolja egy diktatórikus rendszer működtetését arra hivatkozva, hogy háborús fenyegetés áll fenn. A Washington Post 2002. március 2-i számában olvasható, hogy Bush elnök mintegy 100 magasrangú kormányhivatalnokból álló árnyékkormányt jelölt ki, hogy titokban működjön Washingtontól távoli biztonságos helyen. Ezzel aktivizálta azt a már régóta előkészített programot, amely biztosítja a szövetségi kormány működését akkor is, ha egy katasztrofális támadás érné az Egyesült Államok fővárosát. A Washington Post megállapítja: „A Pentagon és a World Trade Center elleni szinkronizált támadásokat követően órákon belül elszállították a washingtoni katonai körzet helikopterei az elköltöztetendő főtisztviselők első csoportját.” Ebben az időben még senki egy szót sem szólt a kormánykörökben arról, hogy a Bin Laden vezette Al-Khaida szervezet követte el a terrortámadásokat.

Ahogy a háttérhatalom kész volt feláldozni Pearl Harbornál ártatlan embereket azért, hogy stratégiai céljának megfelelően beléptethesse az Egyesült Államokat a 2. világháborúba, úgy látszik, hogy 2001. szeptember 11-én sem habozott eltérni egy sokkhatást kiváltó véres merénylet-sorozatot a civilizációk összecsapásának nevezett modern vallásháború beindítása, a közép-ázsiai olaj feletti ellenőrzés megszerzése, és a központosított világállam létrehozása érdekében. A belpolitikában pedig bevezethette a politikai szabadságjogok korlátozását a társadalom rendőri módszerekkel történő fokozottabb ellenőrzése érdekében. Az is elképzelhető, hogy a háttérhatalom nemcsak megengedte, de tevékenyen elő is készítette a merényleteket az amerikai biztonsági rendszerbe beépített szupertitkos hálózata révén. Az események megértésének a kulcsa az, hogy a nemzetközi pénzüligarchát és integrált hatalmi elitjét önálló világpolitikai tényezőnek kell tekinteni, amelynek saját szervezetrendszere, valamint a döntési

központokat elérő titkos hálózata van. Ez a háttérhatalom globálisan megszervezett magánhatalom, amely önálló pénzügyi forrásokkal rendelkező független erőközpontot képez. Amerika nevében lép fel, de nemcsak nem azonos az Egyesült Államokkal és népével, hanem szemben is áll annak az alapvető szükségleteivel, érdekeivel és értékeivel. Ezért 2001. szeptember 11-e, - az új Pearl Harbor - kapcsán fel kell vetni a háttérből kormányzó pénz-oligarchiának a felelősségét. Először azt a kérdést kell megválaszolni, hogy az óriási költségvetéssel és fejlett technikával rendelkező amerikai hírszerző szervezetek miért nem voltak képesek elhárítani a 2001. szeptember 11-én bekövetkezett tragédiát?

Miért kellett meghalnia Kennedy elnöknek?

(Első rész)

Az elmúlt évszázad a háttérhatalom fokozatos uralomra jutásának az évszázada volt. A központilag irányított világállam létrehozása a XX. században csaknem teljesen befejeződött. Az utolsó simítások még hátravannak, de a következő évtizedekben tanúi lehetünk a nagy mű megszületésének. A háttérhatalom uralkodó elitje a nemzetközi pénzügyi közösség uralmának a kiépítéséhez az eszközök széles skáláját vette igénybe. A nemzetközi pénzligarchia szolgálatában álló történészek tagadják a háttérhatalom létezését, és azt is lehetetlennek tartják, hogy a világ pénzviszonyai, a világgazdaság egésze, valamint a nemzetközi kereskedelem vonatkozásában létezhet egyáltalán központilag koordinált irányítás. Aki azt állítja, hogy egy ilyen központi irányítás létezik, azt az összeesküvési elmélet hirdetőjének nevezik, mert a háttérhatalom íratlan alkotmányának legfőbb szabálya szerint háttérhatalom nem létezik, és a központi irányítás is csak az összeesküvési elmélet híveinek az elmeszüleménye. Nos, aki meg akarja ismerni a világtörténelem mozgatórugóit, mindenféle elmélet nélkül is beleütközik a háttérhatalom létezésébe.

Ma a világrendszer döntő tényezője az Egyesült Államok, a világ legnagyobb pénzügyi, gazdasági és katonai hatalma. A háttérhatalomnak ahhoz, hogy globális stratégiáját megvalósítsa, szilárdan kézben kell tartania az Egyesült Államok feletti uralmat. Egyre több amerikai érzi, tapasztalja és tudatosítja, hogy hazáját ez a háttérhatalom irányítja. Az összeesküvés valóságának empirikus kutatói, akiket a háttérhatalom amolyan „elméletgyártóknak” szeret minősíteni, már több évtizede állítják, hogy a hatalmas ország politikai és társadalmi viszonyait döntően a szervezett pénzhatalom határozza meg. A szervezett pénzhatalom az arctalan pénzviszonyok mögé rejtőzve konspiratív módon működik. Az amerikaiak többsége csak a politikai élet felszíni jelenségeit érzékeli: háború Vietnamban, betörés a Watergate Szállodába, botrány a Fehér Házban, lemondásra kényszerítenek egy elnököt, egy alelnököt, egy másik elnököt pedig merényletek tesznek el láb alól, egy elnökjelöltet pedig lelőnek. Szinte minden évre jut politikai botrány. Belépett az amerikaiak életébe a sokkhatást kiváltó terrorizmus is. 1995. április 19-én Oklahoma City-ben a közhivataloknak is helyet adó irodaépület, a Murrah Building ellen, 2001. szeptember 11-én pedig a New York-i Világkereskedelmi Központ és a washingtoni Pentagon ellen intéztek ezrek életét kioltó terrorista támadást.

A pénzligarchia által vezérelt XX. században egy sor politikai gyilkosságot követek el az Egyesült Államokban is, ugyanakkor gondos kezek a háttérből elintézték, hogy a nyomozás ne derítse ki az igazságot és a valódi bűnösök ne nyerjék el büntetésüket. Így például a felfújtt Watergate-botrány kapcsán tartott tárgyalás sokkal inkább az eltussolást, mint az igazság kiderítését szolgálta. A Watergate-ügy mögött meghúzódó igazi erők nem lettek kérdőre vonva és szerepük nem lett kiderítve. A Hunt-ok, a Liddy-k a McCord-ok, de még Nixon is csak bábú volt ebben a sakkjátszmában. Valamennyien valaki más számára dolgoztak, aki a háttérben meghúzódva adta a megbízásokat és ellenőrizte tevékenységüket. A játszma tétje az Egyesült Államok kormánya feletti ellenőrzés közvetlen kézbe tartása volt. Amerika ilyen ellenőrzése nélkül a háttérhatalom nem képes kiépíteni a Globális Uniót, és a világot irányító központi kormányzatot. A háttérhatalom stratégiái, irányítói, utasítás adói a mai napig nem kerültek felelősségre vonásra. Az események valódi mozgatói ma is közöttünk járnak,

irányítják vállalat birodalmaikat, bankjaikat, és kézben tartják a háttérből az egész politikai és pénzügyi gépezetet.

Az Amerika feletti ellenőrzés hálózatának a kiépülése nem a Watergate-üggyel kezdődött 1972-ben. A nemzetközi pénzügyi közösség először az Egyesült Államok pénzügyi rendszerét vette ellenőrzése alá 1913-ban. A monetáris hatalom megszerzésével aztán fokozatosan az irányítása alá került az ország gazdasági, politikai, és kulturális élete is. A két világháború után azonban már fontossá vált a törvényhozás és a Fehér Ház közvetlen ellenőrzése is. A koreai háború idején a háttérhatalomnak a katonai és a kormányzati szférába beépült hálózata rájött, hogy viszonylag könnyű a washingtoni törvényhozás, a kongresszus, és az amerikai közvélemény manipulálása és félrevezetése. Ezt követően az egyre több hatalomra vágyó pénzügyi oligarchia újabb és újabb hatalmi pozíciókat szerzett meg magának. Amikor 1963. november 22-én, a texasi Dallasban a Dealey Plaza-n eldördültek a gyilkos fegyverek, és John Fitzgerald Kennedy holtan terült el, ütött a háttérhatalom órája. A hatalmi elit hálózata ekkor a közvetlen ellenőrzése alá vonta az Egyesült Államok első számú emberét, és az elnöki hivattal együtt járó jogköröket. Az eltávolított Kennedy többé nem okozott problémát. Arról is gondoskodtak, hogy utódja, Lyndon Johnson, az emlékezetébe vesse a gyilkos fegyverek hangját.

A háttérhatalom elsősorban úgy ellenőrzi a Fehér Házat, hogy oda csak az általa kiválasztott személyek kerülhetnek be. Pénzügyi eszközökkel és informális kapcsolatrendszerével kézben tartja a két nagy amerikai politikai párt gépezetét. Ezen a gépezeten csak a háttérhatalom által gondosan kiválasztott jelöltek juthatnak keresztül, válhatnak hivatalosan elnökjelöltté, s végül elnökké. A választásoknak a háttérhatalom szempontjából nincs is tétje, mert akár demokrata, akár köztársaság párti elnökjelölt lesz a győztes, az mindenféleképpen általa kiválasztott és jóváhagyott személy lesz, aki majd a hatalmi elit szempontjából minden lényeges kérdésben végrehajtja a kapott utasításokat. 1960-at megelőzően azonban - nagyon ritkán -, de előfordulhatott, hogy nem a pénzoligarchia által legkedveltebb személy került a Fehér Házba. Ilyen személy volt maga **John F. Kennedy** is. Ha a háttérhatalom olyan konfliktusba keveredett a Fehér Ház lakójával, amelyet nem tudott hagyományos módon megoldani, akkor végső eszközként merénylet szervezésével távolította el hivatalából. Ez azonban olyan eszköz, amihez a háttérhatalom sem szívesen nyúl, mert sokkhatást vált ki a társadalomból és átmenetileg destabilizálja az állam működését. Kennedy halála óta csak egy elnök - a republikánus Reagan - ellen hajtottak végre merényletet. Ennek a merényletnek is homályos a háttere és a szálak itt is a háttérhatalom rejtett kulisszái mögé vezetnek.

Az évszázad bűnténye

Visszatérve a Kennedy elleni merényletre, ma már csaknem pontosan rekonstruálni tudjuk, hogy mi történt azon a nevezetes napon, és azt is alá tudjuk támasztani, hogy a Kennedy elnök elleni merényletet joggal nevezhetjük a XX. századi Amerika szempontjából az „évszázad bűntényének”. Aki vette a fáradságot, hogy tanulmányozza a merénylet körülményeit, az ma már tudja, hogy John Kennedyt nem egyedül cselekvő, magányos merénylő ölte meg, hanem felbérelt profi bérgyilkosok csoportja. A Lyndon Johnson elnök által a merénylet utáni héten létrehozott **Warren Bizottság, amely nevét Earl Warren-ről, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának az akkori elnökéről** kapta, hivatalosan közzétett jelentésében a leghatározottabban azt állította, hogy **Lee Hervay Oswald** egyedül követte el a merényletet. A Warren Bizottság hivatalos álláspontja szerint Oswald három lövést adott le a texasi iskolakönyv raktár épületének a harmadik emeletéről. Rejtekhelye a jobboldali első ablaknál volt.

Ha valaki ezt a bizottság által előadott történetet bizonyítékokkal kellően alátámasztva megcáfolja, akkor megdől a magányos gyilkos elmélete is. Ugyanakkor a kutató szembe találja magát egy olyan - sok irányba elágazó és gondosan rejtőzködő - hálózat létezésével, amely szervezeten végzett Kennedy elnökkel. **L. Fletcher Prouty** 23 évet szolgált az amerikai légierőnél, és ezredesi rangra emelkedett, 1955-től 1963-ig összekötő tiszt volt a Pentagon és a CIA között. A légierő főhadiszállásán ő irányította azt a részleget, amely logisztikai támogatást nyújtott a CIA titkos műveleteihez világszerte. Később a védelmi miniszternél, majd pedig az egyesített vezérkari főnöknél teljesített szolgálatot. Prouty közvetlenül ismerte azt a mechanizmust és eljárási módot, ahogyan a CIA végrehajtotta titkos akcióit. Nos, az ő álláspontja szerint a merénylet háttérirányítói **legalább négy professzionális bérgyilkost** alkalmaztak. A háttérhatalom kézben tartotta a dallasi rendőrséget, az ottani serif hivatalát, az FBI-t, a titkosszolgálatot és a CIA-t. Ennek a hálózatnak módjában állt ellenőrizni azokat a kormányzati intézményeket, ahol elkészítették az elnök, az alelnök, valamint az elnökjelölt utazási terveit. Ugyancsak ellenőrizték a Kennedy kormány valamennyi tagjának a mozgását. A hálózat informális módon parancsokat tudott eljuttatni a hadsereg vezetéséhez és rendelkezésére álltak a tömegtájékoztatási eszközök is. E hálózat parancsára ölte meg Jack Ruby Oswaldot, és ugyancsak e hálózat befolyásos vezetői intézték el, hogy a bírósági eljárás ne Texasban folyjon. Az állami vizsgálatot és a bírósági eljárást - egészen a Warren Bizottság jelentéséig - végig az ellenőrzésük alatt tartották. A Kennedy gyilkosság eltusolása érdekében hatalmas kampány indult már a halál pillanatában. **Penn Jones**, a makacs texasi újságíró, egész életét annak szentelte, hogy összeállítsa annak a 85 személynek a listáját, akik Kennedy meggyilkolása óta hirtelen elhaláloztak, vagy nem természetes módon fejezték be életüket azért, mivel túlságosan sokat tudtak.

Az összeesküvő csoport arról is gondoskodott, hogy Kennedy alelnöke és utóda - Lyndon Johnson - a helyszínen legyen, hallja a gyilkos fegyvereket, és lássa meghalni az elnököt, hogy átélje a nyomasztó visszatérést a halott elnök gépén Washingtonba. Ettől a naptól kezdve Lyndon Johnson többé nem az a magabiztos, könnyed texasi, aki korábban volt. Halála előtt el is mondta régi barátjának **Tom Jánosnak**, hogy ő tudta, nem Oswald ölte meg Kennedyt. A hivatalos történészek még mindig a Warren Bizottság jelentését fogadják el, de az amerikaiak többsége már nem hisz ennek a nyilvánvalóan manipulált dokumentumnak.

1963. november 28-án a titkosszolgálat azt jelentette, hogy a merénylet során **három lövés** dördült el. Az **első** az elnököt, a **második** John Connally texasi kormányzót és a **harmadik** megint az elnököt találta el. A titkosszolgálat szerint további lövések nem voltak.

1963. december 9-én az FBI is azt állapította meg, hogy három lövést adtak le, ebből kettő eltalálta az elnököt, egy pedig John Connallyt. Az FBI megerősítette a titkosszolgálat jelentését, miszerint további lövésekre nem került sor. 1964. szeptember 27-én a Warren Bizottság is közzétette saját 26 kötetnyi jelentését, amely szintén azt állapítja meg, hogy mindössze három lövést adtak le. Ma már azonban kétséget kizáróan bizonyítható, hogy mind a titkosszolgálat, mind az FBI és a Warren Bizottság tévedett. A merénylet színhelyén nézőként jelenlévő **Abraham Zapruder** egy 6,8 másodperces filmet készített az eseményekről. A film, amely a JFK elleni merénylet jeleneteit mutatja a kezdetektől a végéig, felbecsülhetetlen mértékben járult hozzá az egész ügy megfejtéséhez. Először is pontosan rögzítette a bűncselekmény lefolyásának időrendi menetét. Nem túlságosan nehéz meghatározni, mikor adták le az első lövést, és azt is pontosan ki lehet számítani belőle, hogy mikor adták le az utolsót. Minderre lehetőséget nyújtanak a film képsorai. Ezt a filmkockák alapján végzett számítást csak az befolyásolná, ha egy másik merénylet jelenlétét is feltételeznénk. Ezt a lehetőséget a Warren Bizottság azonban kategorikusan kizárta. Így tehát abból kell kiindulni, hogy 6,8 másodperc alatt Oswald képes volt leadni három lövést a könyvraktár harmadik

emeleti ablakából. Ugyancsak fontos azt hangsúlyozni, hogy az állítólagos fegyver egy olcsó olasz Mannlicher-Carcano volt, amelyet postai úton lehet vásárolni, és egyszerre csak egy lövést ad le.

Egy másik körülmény is megkérdőjelezte a Warren Bizottság állításait. A Dealy Plaza-n álldogáló **James Tague**-t, aki Zapruderhez hasonlóan nézőként volt jelen, eltalálta egy kis betondarab, amit egy golyó szakított ki a közelében lévő betonjárda szegélyéből. Tague ezt jelentette a kórháznak. Most már volt egy másik jelenlévő is, akit a leadott lövés nyomán eltalált egy betondarab az adott 6,8 másodperc időn belül. Ez arra kényszerítette a Warren Bizottságot, hogy elfogadja: a második lövés nem találta el sem Kennedyt, sem Connallyt. Ez bonyolította a feladatokat. Ugyanis sem a titkosszolgálat, sem az FBI nem számolt be egy eltévedt golyóról. Azt jelentették, hogy csak három üres töltényhüvelyt találtak, és nem volt tölténytár Oswald ablakánál. Mindkét szolgálat egybehangzóan állította, hogy három lövést adtak le, kettő eltalálta Kennedyt, egy pedig Connallyt. Az FBI később megtalálta a kis karcolást a betonjárda szegélyén, megvizsgálták a washingtoni laboratóriumokban és megállapították, hogy a kis bevésődést valóban egy golyó okozta a betonjárda szegélyén.

A Zapruder film egyértelműen mutatja, hogy az elnök feje volt átlöve, és az elnök szétloccsant agyvelejének a darabkái mintegy 35 méter távolságban voltak fellelhetőek. Ha kitartunk a három lövés verziója mellett, akkor ezt a harmadik lövésnek kellett okoznia. A Warren Bizottság jelentése szerint az elsőként leadott lövés golyóját 45 perc múlva megtalálták a Parkland Kórházban, több mint 4 kilométerre a tett színhelyétől. A Warren Bizottságnak ezt a nyilván meseszerű álláspontját találták fel később az amerikai népnek, hogy fogadja el valóságnak. **A csodával határos módon gyilkos erejű első lövés** a kulcsa a Warren jelentés hiteltelenségének. Már említettük, hogy a hivatalos álláspont szerint három golyót lőttek ki. A 2. számú golyó, amely súrolta a járdaszegélyt, megsértette az ott tartózkodó járókelőt, James Taguet. A Titkosszolgálat és az FBI ezt a tényt mellőzte és a Warren Bizottság pedig könnyedén túltette magát.

Ha abból indulunk ki, hogy a gyilkos hatodik emeletről leadott lövése eltévesztette az elnököt, ezért golyója a járdaszegélyt súrolta, nem lenne téves azt hinni, hogy ez a 2. számú golyó volt az, amelyik az elnök kocsija mellett ütközött a járdaszegélybe. Ez azonban mégis téves következtetés lenne. Ugyanis ez a golyó a következő utcánál találta el a járdaszegélyt, egy olyan helyen, amely kétszer akkora távolságra volt a lövés leadásának helyétől, mint az elnök autója. A Kennedyt szállító autó az Elm Streeten haladt, James Tague pedig a Main Streeten várakozott. Ha tehát a golyó Oswald fegyveréből származott volna, akkor ő olyannyira eltévesztette a lövést, hogy az jobbról elkerülte Kennedy elnököt 6 m 51 centire, elhaladt felette 10 méter 23 centivel, és 27 méter 90 centi helyett 80 méter 60 centit haladt. Ez hihetetlenül nagy céltévesztés egy olyan ember részéről, akiről azt feltételezik, hogy ő lőtte ki a **„Specter Miracle Bullet”**-et (a „kísértetiesen csodálatos első golyót”) és ő az, aki szétlőtte az elnök koponyájának a jobb oldalát a harmadik lövésével, miután kétszer is újratöltötte elavult - egylövéses - fegyverét összesen 6,8 másodperc alatt.

Ez hihetetlenül hangzik, és valóban életszerűbb az a feltételezés, hogy ezt az elhibázott lövést sokkal alacsonyabb pontról adták le, olyan helyről, amely egyvonalban lehetett a járdaszegélyen hagyott karcolással és az elnök fejével. Más szavakkal ez csak a célpont kicsi eltévesztése lehetett. Ez a feltételezés a merénylet bűvőhelyét valahol a Dal Tex Building közelében helyezi el, esetleg a második szinten található vészkijárat vaslépcső alatt. A kutatóknak nem volt nehéz egy másik lövést is találniuk, amelyet Oswald nem adhatott le. A Zapruder film világosan rögzíti a lövés leadásának az idejét, a Z-189-el jelölt filmkockánál. Vagyis a film megjelöli az autónak a helyét ennél a filmkockánál. Ahol az elnök autója haladt, megszakított fehér vonalak választották ketté az utat, és pontosan be lehet jelölni, melyik

időpontban hol volt az autó, és a leadott lövések idején milyen helyzetet foglalt el. Ismerve mindezt meg lehet húzni pontosan a vonalat az elnök kocsijától Oswald „rejtekhelyéig” a Z-189-es filmkocka időpontjában. Ebben a folyamatban szembesülnünk kell a Warren Bizottság egy másik megmagyarázhatatlan elnézésével. A könyvraktár épülete előtt áll ugyanis egy hatalmas tölgyfa. 1960. novemberében a fa olyan magas volt, hogy lehetetlenné tette a lövés leadását a könyvraktárnak Oswald által elfoglalt ablakából abban az időpontban, amikor az elnök autója a Z-189-es filmkockánál tartózkodott. A legkorábbi időpont, amikor Oswald tartózkodási helyéből lövést lehetett leadni, az a Z-210-es filmkockánál van. Ugyanis ebben az időben már a fa nem akadályozta a célzást. Vajon mire gondolhatott a Warren Bizottság? Ezt nem tudjuk megmondani. Tény az, hogy nem vett tudomást a hatalmas tölgyfáról.

Felmerül a kérdés, hogy ki adta le a lövést a Z-189-es filmkocka időpontjában? **L. Fletcher Prouty** több mint egy évtizedig dolgozott ezen a problémán. Sokan mások különböző szakmai felkészültséggel ugyancsak kutatták e rejtély megfejtését. Az egyik legkiválóbb ilyen kutató, **Richard Sprague**, nagy felkészültségű komputer szakember és fényképelemző. Mintegy 510 különböző fényképfelvétel készült a merénylet előtt, alatt és után, valamennyi egy órán belül. Sprague 75 helyszínen tartózkodó fényképészt számolt össze, akik közül 30 hivatásos fotós volt, s akik különböző újságoknak, televízió stúdióknak és hírügynökségeknek dolgoztak. A merénylet részleteinek felkutatásában kiváló munkát végzett **R.B. Cutler**, **Ray Marcus**, **Hosiah Thompson**, **David Lifton**, valamint **Fred Newcomb** és **Jones Harris**, akik önállóan dolgoztak, és Sprague-hoz hasonlóan alaposak voltak.

A ma embere számára is meglepő, hogy a Warren Bizottság egész munkája során mindössze 26 képet tanulmányozott az elérhető 510-ből. Az FBI is mindössze 50-et vizsgált meg belőlük. A Warren Bizottság vezetői a 30 hivatásos fotóriporterből csak négyet interjúvoltak meg és a több száz rendelkezésre álló fényképből csak egy tucatnyit láttak. Aki szembesül ezzel a ténnyel, abban nyomban felmerül a kérdés, hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen fontos ügyben vizsgálatot folytató Bizottság előtt a leglényegesebb bizonyítékokat titokban tartják. A Bizottságnak tagja volt **Gerald Ford** is, aki Nixon után 1974-től 1976-ig az Egyesült Államok elnöke volt. A nagytapasztalatú és tekintélyes politikus azonban a Warren Bizottság tagjaként nem láthatta a helyszínen készült dokumentációs fényképeket. Összesen 25.000 kockányi fénykép készült mindössze egy óra alatt a Dealy Plaza-n a merénylet idején. Ez magába foglalja a filmfelvevők képeit, amelyek közül számos rendkívül lényeges információt nyújtott, amikor kockáról kockára átnézték a felvételeket. Ha ezeket a képeket szakértők időrendben osszerakják és elemzik, a merényletet megelőző 5 perctől a merénylet utáni 90 percig, akkor az igazság kiderítését szolgáló fontos tényekre bukkanhattak volna. A Warren Bizottság helyett ezt a munkát Sprague és munkatársai végezték el.

Az „esernyős” ember

A képek időrendi elemzése olyan meglepő és pontosan ismétlődő jelenségekre hívja fel a figyelmet, mint például az úgynevezett „**umbrella man**”, vagyis az „esernyős ember”. Amint az elnök autója a Houston Street sarkánál ráfordult az Elm Streetre, a képek egy embert mutatnak az útjelző táblánál, annak a helynek a közvetlen közelében, ahol az elnököt megölték. Az illetőnél egy zárt esernyő volt, amit úgy hordott magánál, mint egy sétapálcát. Tudnunk kell, hogy világos nappal volt és esőnek semmi jele. A Dealy Plazan senki más nem tartott esernyőt magánál.

Amint a lövéseket leadták, számos képen látható ugyanez az ember, de már nyitva van az esernyője és a feje fölé tartja. (Ez jeladás is lehetett). Más képek később már úgy mutatják, hogy az esernyő lefelé mutat az oldalánál. Noha mindenki más futott a merénylet színhelyéről,

vagy izgatottan toporgott, az esernyős ember nyugodtan állt a helyén és figyelte a történeteket. Ő egyike azoknak, akik utoljára hagyták el a helyszínt. Az esernyős ember, mint már említettük, számos fényképen feltűnik. Ha a Warren Bizottság látta volna a róla készült fényképeket, akkor egész biztosan gyanút fog és elrendelte volna a kihallgatását. A Warren Bizottság tagjai azonban nem láthatták ezeket a fényképeket. Ezért soha nem nyomoztak az esernyős ember után, és személyazonosságát sem állapították meg. Ez nem tekinthető szokásos elnézésnek. Ez az igazságszolgáltatás szokatlan és veszélyes kijátszása. Ki az, aki így irányította a vizsgálatot? Hogyan lehetett ezt a súlyos bizonyítékot visszatartani a Warren Bizottság vezetőjétől, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága elnökétől? Igen hiszékenynek kell annak lennie, aki ekkora horderejű hibát egyszerű elnézésnek, vagy melléfogásnak minősít. Ezért kulcsfontosságú kérdés az, miként volt lehetséges a Warren Bizottságtól ezt a bizonyítékot eltitkolni?

Amikor ehhez a kérdéshez érkezünk, akkor szembesülnünk kell az összeesküvés lehetőségével. Ugyanis csak egy jól megszervezett, a biztonsági szervek legfelsőbb döntéshozóit is elérő összeesküvés adhat magyarázatot erre a kérdésre. Az összeesküvés kiterjedt az egész merényletre. Most azonban az összeesküvésnek arról a szakaszáról írunk, amelynek célja a merénylet igazi tetteseinek az eltitkolása, és egy hamis alibi-magyarázatnak a közvéleménnyel való elfogadtatása volt. Ez az eltitkolást és félrevezetést célzó összeesküvés ugyancsak elő volt készítve és a kezdettől fogva meghatározta a Warren Bizottság munkáját. Nevetséges azt feltételezni, hogy a Bizottság valamennyi tagja tájékozatlan és könnyen félrevezethető balek lett volna. Ennek az ellenkezője az igaz. Azt sem feltételezhetjük, hogy nem állt hatáskörükben több tényt, bizonyítékot, alaposabb nyomozást és meggyőzőbb eredményeket követelni. Ha viszont nem tekintjük csupán jószándékú hiszékenységgnek a Warren Bizottság mulasztásait, akkor maga a Bizottság is részese a merénylet valódi tetteseinek az elrejtését célzó összeesküvésnek.

Figyelembe kell vennünk, hogy a titkosszolgálat és az FBI jelentései egybehangzóan állították: három lövést adtak le, viszont nem tesznek említést egy elhibázott lövésről. Figyelembe kell venni azt is, hogy a Warren Bizottság is három leadott lövésről tesz említést azzal a módosítással, hogy ezek közül az egyik célt tévesztett. Arra is figyelemmel kell lenni, hogy a Warren Bizottság jelentése mellőzi: Kennedy feje hátra és balra modult el. Tartsuk azt is szem előtt, hogy a vizsgálatot végző Warren Bizottságnak mindössze három tagja látta levetítve a Zapruder filmet és a Bizottság nem vizsgálta ki azt a körülményt, hogy három különböző golyó találta el Kennedyt. A negyedik Connally texasi kormányzót érte. Azt is számításba kell vennünk, hogy a Warren Bizottság nem vett tudomást az „esernyős emberről”.

A „kommunikációs” ember

Azonban nemcsak az „esernyős ember” gyanús. Bárki mondhatja ma is, hogy lehetett teljesen ártatlan és ártalmatlan személy, de miért nem tettek legalább kísérletet a beazonosítására és a kihallgatására. Feltűnik a képeken egy másik gyanús alak, az úgynevezett **„kommunikációs” ember** is. Ő a lövések idején a Huston és az Elm Street közelében vegyült el a tömegben. Az egyik fénykép jól mutatja, hogy egy adó-vevő rádiókészülék volt a bal csípőjén lévő zsebben, amelyből drót lógott ki. Ez volt az antenna. Mit mondott a Warren Bizottság erről a jelentésében? Egy szót sem veszteget rá. Ugyanis nem látták tagjai a „kommunikációs” emberről készült fényképeket sem. De ez az ember ismert. A nevét is tudjuk: **James Hicks**, és egy elmeógyógyintézet zárt osztályára került gondos ápolás végett.

Rendelkezésünkre áll a Warren Bizottság jelentésének teljes szövege, de nem szükséges áttanulmányozni a hatalmas kötetet ahhoz, hogy meggyőződjunk: összeesküvéssel állunk

szemben, és L. Harvey Oswald csupán figyelemelterelő baleknak, „patsy”-nak volt kiválasztva. Jack Ruby dallasai lokáltulajdonosnak azért kellett megölnie, hogy ne derüljön ki valódi szerepe. Nem kell különleges szakértelem annak a megállapításához, hogy mindez aligha csak úgy magától - véletlenül és összefüggéstelenül - történt, hanem a valóságban mindez gondosan megtervezett, összehangolt cselekvéssorozat eredménye volt. Létezett tehát egy összeesküvés az elnök megölésére. Ha egyszer már eljutunk oda, hogy megállapítjuk: nem magányos merénylet ölte meg Kennedyt, akkor már nagyon nehéz visszafordulnunk és mellőzni az összeesküvés tényét. Ugyanis nyomban felmerül a következő kérdés, hogy kik és miért akarták megölni az elnököt? Ezekkel a kérdésekkel kell szembenéznünk, megtalálnunk a helyes válaszokat, és ha ez sikerül, akkor válhat igazán történelemmé az, ami 1963. november 22-én Dallasban lejátszódott. Amíg nem tudjuk az igaz választ, addig velünk marad ez a kérdés. Az igaz válasz megtalálása azonban rendkívül bonyolult feladat, és erre rendelt állami szervek - a kormányzat - közreműködése nélkül nem is lehetséges. A jogállam becsületes kormányzata nem kerülheti meg ezt a feladatot. Ezért jogos a kérdés, hogy az eddigi kormányok vajon miért mellőzték a Kennedy gyilkosság igazi hátterének a feltárását, a valódi tények felderítését, és a közvéleménnyel való megismertetését? Erre csak az a válasz adódik, hogy a háttérerőknek az az összeesküvése, amely eltette az útjában álló Kennedy elnököt, amely el tudta érni, hogy a Warren Bizottság ne tárja fel a tényeket, azt is meg tudta akadályozni, hogy az eddigi kormányok pótolják e történelmi mulasztást.

A merénylet forgatókönyve

Ma már lehetséges rekonstruálni ennek a nagyszabású összehangolt akciónak a forgatókönyvét. 1963. szeptemberében Kennedy Miami-ba látogatott. Tartózkodását megelőzően a floridai metropoliszban alkalmazásban lévő egyik rendőrségi informátor rájött, hogy folyamatban van egy összeesküvés, amelynek a célja Kennedy elnök meggyilkolása vagy Miami-ban, vagy valamelyik másik városban. A floridai nagyváros rendőrsége az előírásoknak megfelelően továbbította ezt az információt az FBI-nak, az FBI pedig átadta a Secret Service-nek, vagyis az elnök biztonságaért felelős titkosszolgálatnak. Ezért, amikor Kennedy Miami-ba érkezett, kellő védelemben részesült. Többek között helikopter szállította a repülőtérre szálláshelyére. Ez volt az összeesküvés kezdete és ettől az időponttól kezdve az FBI-nak és a titkosszolgálatnak teljes készenlétben kellett volna lennie. Vajon miért nem riadóztatták e két szolgálat tagjait? Kik voltak azok, akik ezt megakadályozták? Ma már tudjuk, hogy ez nem Lee Harvey Oswald, nem Hruscsov, az akkori szovjet vezér, és nem Castro, a kubai diktátor volt. Még ezt megelőzően - politikai célokból - egy texasi utat is tervbe vettek az elnök számára. Eszerint JFK ellátogat San Antoniába, ahol beszédet mond az ottani légitámaszpont újonnan elkészült egészségügyi létesítményeinek a megnyitásán. Ennek kapcsán azt is javasolta valaki, hogy az elnök látogasson el Fort Worth-be. A városban működő General Dynamics Corporation akkoriban kapott több milliárdos megrendeléseket, és ez jó alkalom lett volna a választások előtt álló Kennedy számára, hogy szavazókat szerezzen magának Fort Worth-be tett látogatásával. A texasi helyzet ismerői azonban figyelmeztették az elnököt, hogy ha Texasba utazik, Dallast nem lehet kihagyni. Ezért a Miami-ból érkező figyelmeztetések ellenére **Jerry Bruno**, Kennedynek a munkatársa, aki az elnök utazásainak a megszervezéséért volt felelős, Dallasba utazott. Ugyancsak az út előkészítésén dolgozott a Fehér Ház részéről **Kenneth O'Donnell**. A kettőjük által előkészített úti programot azonban hirtelen megváltoztatták. Felmerül a kérdés, hogy kik voltak azok, akik átírták az elnök úti programját? Ki volt az, aki a szokatlan kitérőkkel teli útvonalat választotta a Dealy Plaza irányába? Egyikük sem Kennedy előbb megnevezett két munkatársa volt. Ezt követően az egész szervezés kezdett egyre bonyolultabbá válni. Valaki előállt azzal, hogy a texasi származású

alelnöknek, Lyndon B. Johnsonnak, is el kell kísérnie Kennedyt, és a kíséretben ott kell lennie John Connally texasi kormányzónak is. Ehhez még hozzátehetjük azt is, hogy valakik a háttérből azt is ajánlották, hogy Richard M. Nixon is Dallasban legyen ezen a napon.

A felsorolt személyek jelenlétének biztosítása a tervezett merénylet színhelyén mélyebb értelmet is hordoz. A merénylet életreszóló leckét adott a jelenlévőknek. A bűnrészességet megközelítő jelenlétük később megfelelő nyomást gyakorló eszköznek bizonyult a háttérhatalom számára. E megállapítás alátámasztására tegyünk egy kis történelmi kitérőt. A Secret Service-t, az amerikai titkosszolgálatot, 1860. június 23-án alapították. Ezért amerikai mércével mérve már régi, büszke hagyományokkal és nagy szakmai felkészültséggel rendelkező szervezetnek számít. Fletcher Prouty jól ismeri ezt az intézményt. Így többek között bennfentesként tudja, mit jelent az, amit „Protection”-nek (védelemnek) neveznek. Az 1943-ban tartott kairói és teheráni értekezleten Prouty részt vett az államfők biztonságának a megszervezésében, és a történelmi találkozókön személyesen is jelen volt. Eisenhower elnöksége idején pedig a mexikói fővárosban készítette elő az amerikai elnök látogatását. 1964-ben Peru fővárosában, Limában, vett részt De Gaulle francia elnök látogatásának az előkészítésében azokkal a híres „gorillákkal”, akiknek mindvégig sikerült megmenteniük a francia elnök életét. De Gaulle ellen számos sikertelen merényletet hajtottak végre. Prouty tehát tudja, hogy miként kell előkészíteni egy elnöki látogatást, és ezért azt is tudja, hogy mi az, ami Kennedy 1963. novemberi texasi útját megelőzően nem történt meg San Antónióban, Fort Worth-ben és Dallasban. Az első kérdés az, hogy a titkosszolgálat - ellentétben minden addigi gyakorlatával - miként engedhette meg az elnöknek és az alelnöknek, hogy ugyanabban a városban egymás közelében legyenek, és ugyanabban a menetben vegyenek részt. Ez hallatlan felelőtlenség. Ennek az óvintézkedésnek az az oka, hogy az alkotmányos előírások szerint az elnök akadályoztatása esetén azonnal az alelnök veszi át jogkörét. Ha viszont az államfő és helyettese egyszerre veszítené életét, hirtelen ott állna az Egyesült Államok vezető nélkül. (Csak Kennedy halála után szabályozták, hogy az elnök, akadályoztatása esetén az alelnök, annak akadályoztatása esetén pedig a képviselőház elnöke, illetve őt követően a külügyminiszter veszi át a Fehér Ház irányítását és az elnöki jogkör gyakorlását.) A titkosszolgálat tehát korábban soha nem engedte meg, hogy az elnök és az alelnök egyszerre kerüljön veszélyes helyzetbe. Kérdés, hogy most miért tért el ettől a jól bevált gyakorlatától?

Az Altgens-felvétel

Ha visszatérünk annak a mintegy 25.000 képnek, illetve filmkockának az átvizsgálásához, amely rögzítette az egész eseménysort, akkor kiderül, hogy az egyik legfontosabb felvételt az Associated Press munkatársa készítette. Összevetve ezt a fényképet a Zapruder film kockáinak a sorrendjével, akkor megállapíthatjuk, hogy ezt a képet körülbelül 3,6 másodperccel azután készítették, hogy eldőrdült az első lövés, és 3,2 másodperccel korábban, hogy leadták az utolsót. Ez azért fontos, mert ez a kép világosan mutatja, hogy Kennedy elkezd összeszorítani az ökleit. Látható, hogy felesége Jacky - Jacqueline Bouvier Kennedy - kesztyűs kezével tartja a férje bal karját a csuklója felett, és már kezdi érezni, hogy valami baj van. A képen Connally kormányzó közvetlenül szemben ül JFK-vel, és éppen hátra akar fordulni, mintha csak meg akarná nézni, hogy mi baj van. A kép ezután mutatja a titkosszolgálat embereit, akik közvetlenül az elnök mögötti autóban ültek, és - kivéve hármát a nyolcból - valamennyien gondtalan arckifejezéssel, mintha nem lennének tudatában annak, hogy mi történik. A három ember hátrafelé nézett, akik vagy azért tekintettek hátrafelé, mert ez volt a megbízatásuk, vagy azért, mert valamit hallottak ebből az irányból.

A harmadik autóban lejátszódó események már egészen mást mutatnak. A harmadik autóban haladt az alelnök. Az autó sofőrje és Lady Bird Johnson, az alelnök felesége, mosolyog, az alelnök és testőre a helyükön ülnek, de részben eltakarja őket autójuk baloldalának a széle. Ha a negyedik autót vesszük közelebről szemügyre a menetben, amely a titkosszolgálat kocsija volt, és közvetlenül az alelnököt követte, akkor a Secret Service ügynökét, **Jerry Kivettet** látjuk, amint éppen kinyitja az autó ajtaját és kiugrani készül. Mindez történik a 3,6 másodpercnél. A történelemnek ez a kitörölhetetlen kis darabkája igazabb tájékoztatást nyújt, mint a Warren Bizottság jelentésének mind a 26 kötete. Az első leadott lövés a Zapruder film 189. kockájára esik és az **Altgens-féle** fényképfelvétel a Zapruder film 255. kockájára. Láthatjuk, hogy az **Altgens-féle** fotó közel felét a háttérben egy hatalmas tölgyfa foglalja el, amire már korábban utaltunk. A gondos kutatás megállapította, hogy a merénylet az Oswald által elfoglalt ablakból nem adhatott le lövést az elnökre a fán keresztül, és nem löhetett Kennedyre egészen a Zapruder-film 210. kockájáig. A tényállás az, hogy az adott fizikai feltételek közepette senki sem löhetett az Oswald által elfoglalt ablakból az elnökre. Lényeges az is, hogy az **Altgens-féle** felvétel nagyon megsérülve került a Warren jelentéshez becsatolásra. Miért vállalta valaki ezt a manipulációt? Itt ismét csak az összeesküvés messzire elnyúló láthatatlan keze nyomával találkozunk.

Csak azért időztünk az Altgens felvételnél, hogy bemutassuk mennyire könnyelműen járt el a titkosszolgálat, amikor lehetővé tette, hogy az elnök és az alelnök életét egyszerre veszélyeztessék ugyanazok a fegyverek. **L. Fletcher Prouty**, aki maga is a Secret Service alkalmazásában állt korábban, hangsúlyozza, hogy a titkosszolgálat nagyobb horderejű bevetések alkalmával, amikor nem rendelkezett elég emberrel, mindig a hadseregtől kért technikai és másfajta segítséget. 1963-ban a hadsereg hírszerző szolgálatának 113. egysége tartózkodott a célból az Egyesült Államok fővárosában, Washington D.C.-ben. A 4. hadsereg főparancsnoksága a texasi Fort Sam Houstonban van és ott is állomásozott egy ilyen alakulat: a 112. számú egység. Ennek egy különítménye, amelyik a 315. jelzést viselte, San Antónióban tartózkodott. Többek között ennek a parancsnoka is keserűen panaszkodott, hogy egységét nem vették igénybe a titkosszolgálattal együtt az elnök védelmére, és csak annyit közöltek vele, hogy órájuk nem lesz szükség. Többször is hívta a főparancsnokságot, valamint Washington, hogy ezt a könnyelmű döntést változtassák meg. Aki ismeri a biztonsági szolgálatok működését, az tudja, hogy mennyire szilárdan kell tartania magát annak a parancsnoknak, aki távol akar tartani egy egységet annak a feladatnak az elvégzésétől, amelyre létrehozták és kiképezték. A merénylet után a 112. egység néhány munkatársa átnézte a rendelkezésre álló iratokat. Ezekben feljegyzéseket találtak a Dallasban tartózkodó Lee Harvey Oswaldról. Ma már nyilvánvaló, hogy ennek az egységnek és a rendelkezésre álló iratoknak a mellőzése az összeesküvés részét képezte. Ez is jelzi, hogy a szálak milyen messzire elértek. A Secret Service tehát nemcsak lemondott a hadsereg erre rendelt egységéről, de figyelmen kívül hagyta saját időtállóan bizonyult előírásait és szokásos gyakorlatát is. Az egyik ilyen szabály úgy szól, hogy nem biztonságos zónában a védett személy autójának legalább óránkénti 70 kilométeres sebességgel kell haladnia.

Az 1960-as évek elején végrehajtott kísérletek igazolták, hogy ha egy autó 70 kilométer óránkénti sebességgel halad, az elég biztonságos ahhoz, hogy a többi védelmi intézkedéssel kiegészítve garantálja az adott személy életét. Amikor Eisenhower elnök Mexikó Cityben tett látogatást, a titkosszolgálat emberei ehhez a szabályhoz igazodtak. Ugyanezek az emberek Kennedy dallasi látogatásakor engedélyezték, hogy az elnök autója 12 km/óra sebességgel forduljon be a Dealey Plaza sarkánál. Mexikó Cityben a titkosszolgálat emberei valamennyi út menti ház minden emeletét és ablakát ellenőrizték. Ez a valóságban nem olyan bonyolult feladat, mint amilyennek első hallásra tűnik. A titkosszolgálat ismeri az elnök mozgásának pontos idejét, és rádióadó-vevőket használva a háttetőkön elhelyezkedő biztonsági emberek

ezt a feladatot gyorsan végre tudják hajtani. Dallasban azonban - minden magyarázat nélkül - veszélyes útszakaszt iktattak be az elnöki konvoj útjába. A menet lassan haladt jobb felé, majd pedig még lassabban balra fordult, és ez alatt az elnök autója veszélyes célponttá vált az ablakokból. Az egyszerű és helyes eljárás az lett volna, ha a titkosszolgálat - együttműködve a fegyveres erők erre specializált egységeivel - átvizsgálja ezeket az épületeket, lepecsételi a nem használt emeleteket, köztük a híressé vált és elhagyott 6. emeletet, majd bezáratja az utcára néző ablakokat. Ezután egy megfigyelő rádióadó-vevővel szemmel tarthatta volna azokat. Ha valamelyiket kinyitják, akkor utasítja a ház tetején szolgálatban lévő személyt, hogy ellenőrizze le a nyitott ablakot, és egyben riasztja az elnököt őrző biztonsági tiszteket.

Azért részleteztük a szokásos gyakorlatot, mert így kívántuk bizonyítani, hogy a titkosszolgálat valahonnan olyan eligazítást kapott: szegje meg saját előírásait, és eddigi gyakorlatával ellentétesen járjon el. Valószínű, hogy ez a titkosszolgálat esetében sem ment könnyen, mert tekintélyes és nagy felelősségű szervezetként nem könnyen adja fel előjogait, és mond le hivatásának a teljesítéséről. Ezért olyan valakitől kellett jönnie az utasításnak, aki egyszerre parancsolt a titkosszolgálatnak és a hadseregnek is. Ugyanez a titkos kéz azt is el tudta intézni, hogy az újból és újból jelentkező figyelmeztetéseket és korrekciós kísérleteket elhárítsa. Ha elfogadjuk igaznak a fenti tényeket, akkor már fel lehet vázolni az összeesküvés méreteit és szintjét, amely elég erős volt ahhoz, hogy közvetlenül befolyásolja több felsőszintű kormányzati intézmény döntését, még mielőtt lelőtték az elnököt. L. Fletcher Proutynak módjában állt megvitatni ezeket a kérdéseket olyan főtisztekkel, akik **Fort Holabirdben** végeztek, amely a hadsereg legmagasabb hírszerző iskolája. Ezek a képzett szakemberek nem tudtak más magyarázatot adni a titkosszolgálat eljárására, mint azt, hogy a Secret Service összeesküvés résztvevőjeként járt el.

Érdemes még megemlíteni a **Thomas C. Dillard** által a könyvraktár épületéről készített fényképet. Dillard a 3. számú, operatőröket szállító kocsiban volt és mindössze 3 másodperccel a leadott lövések, és 10 másodperccel az első lövés eldörrenése után készítette a fényképet. Az általa készített felvételen lehet látni, hogy mely ablakok voltak ebben az időpontban nyitva, és melyek zárva. A bizottság ezt a fényképet erősen megnyirbálva csatolta jelentéséhez. **Richard Sprague** azonban megtalálta a fénykép teljes nagyságú eredetijét. Megint felmerül az egyszerű kérdés: Miért volt jó a Warren Bizottságnak egy fénykép töredékét csatolnia, amikor az egész fényképet mellékelhette volna? A Dillard fényképnek az ad jelentőséget, hogy megmutatja: milyen hatékonyan tud eljárni a titkosszolgálat, ha feladatait az előírásoknak megfelelően végzi. Egyetlen titkosszolgálati ügynök vagy erre kiképzett katona megfelelően szemmel tarthatta volna a Dealy Plaza körüli épületeket, ha ezzel megbízzák.

Összeesküvés meglétére utal az a szokatlan körülmény is, hogy közvetlenül a merénylet után gyakorlatilag nem létezett biztonsági fedezet a színhelyen. A készült fényképekből az állapítható meg, hogy 10 embert vettek őrizetbe. De letartóztatásukról nem készült jegyzőkönyv, és ez a tény nem is szerepel a Warren Bizottság jelentésében.

A három „csavargó”

Vegyük most közelebből szemügyre a három „csavargó” esetét, akiket a rendőrség előállított, a rendőrfelügyelő, **Herbert Sawyer**, parancsára. Sawyer volt felelős a biztonsági tevékenység felügyeletéért a Dealy Plazán. A történet azzal kezdődik, hogy **Harkness** őrmester parancsot kapott egy tehervonat megállítására, ahonnan három embert leszállított. Harkness letartóztatta őket, majd pedig átadta mindhármójukat két rendőrnek, akik bekísérték őket a könyvraktár épületének a nyugati oldaláról a Dealy Plaza északi oldalára a serif hivatalának a

gépkocsibejárójához. Ez az egész procedúra a serif hivatalának a közvetlen közelében zajlott. Miközben a két rendőr bekíséri ezt a három „csavargót” a serif hivatalába, három texasi lap munkatársa számos felvételt készített róluk. Ezek a fényképek világosan mutatják, hogy a két rendőr, **Marvin Wise** és **Billy Bass**, a serif hivatalába kíséri őket. Ennek ellenére **Harkness őrmester** és **Harold Elkins** serif később nem volt képes emlékezni rá, hogy vajon tartózkodott-e a helyszínen rajtuk kívül még két másik rendőr is? Látva a számos fényképfelvételt, ez az állítás nevetségesnek tűnik. Miért kellett vállalniuk ezt a tarthatatlan álláspontot, és miért nem mutatták meg ezeket a sokatmondó felvételeket a Warren Bizottságnak, hogy az kihallgathassa a két rendőrt és a bekísért három „csavargót”? Ami még furcsább, sehol semmiféle jegyzőkönyv sem készült arról, hogy ezt a három „csavargót” aznap őrizetbe vették. Sehol nem volt indigó másolat található. A három ember észrevétlenül, csendben - és végérvényesen - eltűnt.

Az ügy minden részletére kíváncsi **L. Fletcher Prouty** megszerzett egy listát, amely ezen személyek neveit tartalmazta. A képek három rendőrt mutatnak. A serif - vagy bárki a hivatalában - eltűntette ezeket a személyeket? A serif, akinek törvényes kötelezettsége rendelkezni az őrizetbevetettek sorsáról, miért engedte őket szabadon néhány perccel azután, hogy hivatalának közvetlen közelében meggyilkolták az Egyesült Államok elnökét? A teljes felhatalmazással rendelkező Warren Bizottság, amelynek vezetője a Legfelső Bíróság elnöke, amelynek tagja a CIA korábbi igazgatója, és az Egyesült Államok egyik jövőbeni elnöke, vajon miért nem nézhette meg ezeket a fényképfelvételeket? Ha látták volna ezeket a képeket, akkor az rákényszerítette volna őket a most általunk feltett kérdések megfogalmazására, és a válaszok megadására. Ezek a józanésszel meg nem magyarázható intézkedések és magatartások kényszerítik ki a vizsgálódó emberekből, hogy nagyszabású összeesküvés meglétére következtessenek. Az összeesküvést irányító háttérerők azonban ahhoz is elég erősek voltak, hogy magát a Warren Bizottságot is a kezükben tartsák. Nem meggyőző, hogy a Warren Bizottság közömbös, tapasztalatlan, sőt kifejezetten „ostoba” testület lett volna. Ha elemzésünkben eljutunk ezekhez a következtetésekhez, akkor már azt sem nehéz feltételezni, hogy az összeesküvés szálait kézben tartó hálózat ahhoz is elég erős volt, hogy a mai napig eltitkolja az amerikai társadalom és a világ közvéleménye előtt a Kennedy gyilkosság valódi hátterét.

A világsajtó és a „magányos merénylő” legendája

Az is bámulatos, ahogyan a világsajtó és az elektronikus tömegtájékoztatás szinte órák alatt felkapta a magányos merénylő legendás történetét, azét a Lee Harvey Oswaldét, aki tenge-részgyalogos volt, majd Oroszországban élt, orosz felesége van, és aki egymaga felelős az elnök haláláért. Aki egy kicsit is tisztában van a sajtó és a médiumok hatalmával, az tudja, hogy véletlenül nem lehet órák alatt előállni egy 24 éves „magányos merénylő” teljes élet-történetével. Még a dallasi rendőrség sem vádolta meg semmivel, amikor az újságok már megjelentek, és mindent tudtak az „egyedüli tettesről”. A bűnügy forgatókönyvéhez tartozik, hogy két dallasi rendőr, **J. D. Tippit** és **M.N. MacDonald** üldözte a moziba menekülő Oswaldot, és Tippitet agyonlőtték, miközben belépett az épületbe. Ki fabrikálta össze ezeket a híreket? Ki volt a megfelelő helyen, a megfelelő időben, hogy elárassza az egész világot az Oswaldal kapcsolatos történetekről, ha még a dallasi rendőrség sem volt biztos abban, hogy kivel is van dolga? A rendőrségi illetékesek ugyanis azt állították, hogy két különböző személyazonosságot tanúsító dokumentumokat találtak a zsebében: az egyik **Lee Harvey Oswald** névre, a másik **Alek Hidel** névre szolt.

Ténylegesen 15 rendőr, egyik közülük a rendőrség személyzeti főnöke, és egy FBI ügynök rohamozta meg a filmszínházat, és a Tippit nevű rendőr pedig nem hatolt be az épületbe. Ő

már az épület előtt meghalt. Az eddig elmondottak azt szemléltetik, hogy a nyomtatott és elektronikus tömegtájékoztatás jól előkészített - sugalmazott - „tudósításaival” mennyire félre lehet vezetni nemcsak az amerikaiakat, hanem az egész világ közvéleményét. Visszatekintve az elmúlt csaknem 40 évre a Warren Bizottság jelentése is elsősorban a közvélemény manipulálását - félrevezetését - szolgáló irathalmaznak bizonyult. Mivel ez a nagyhatalmú és tekintélyes bizottság ilyen használhatatlan jelentést produkált, ebből csak arra következtethetünk, hogy vagy részese volt maga is az összeesküvésnek, és az ő feladata volt, hogy ezzel a látszat nyomozással fedezze a bűncselekményt, vagy ő maga is az összeesküvést irányító háttérhatalom ellenőrzése alá került és annak befolyása alatt cselekedett. Mivel a Warren Bizottság tagjai nagy felkészültségű, tekintélyes személyiségek voltak, feltehetően rávették őket arra, hogy államérdekből olyan jelentést tegyenek közzé, amely megnyugtatta az amerikai társadalmat és a világ közvéleményét. Az már egy más kérdés, hogy vajon ez-e a helyes mód egy bűncselekmény hátterének a feltárására azért, hogy egy hozzá hasonló meg lehessen előzni, és az elnökgyilkosságot, mint politikai eszközt, végleg száműzni lehessen az amerikai történelemből?

Az elnökké előlépett Johnson 1964. végére már elmerült a vietnami háború mocsarában. Még ma is érthetetlennek tűnik Amerika beavatkozása ebbe a konfliktusba. Az is lehet, ha sikerül feltárni mindazt a rejtélyt, ami a dallasi Dealy Plazat veszi körül, az elvezethet a vietnami háború jobb megértéséhez is. Tény, hogy 1968-ra Lyndon Johnson már azon munkálkodott, hogy valamilyen formában véget vessen ennek az értelmetlen háborúnak. A háttérhatalom fegyverei azonban ismét eldőrdültek az amerikai politikai arénában. Martin Luther Kinget a néger polgárjogi mozgalom vezetőjét Memphisben - máig is tisztázatlan körülmények között - megölték. A választási kampány során előkerült egy újabb „patsy” (balek), akinek az volt a megbízatása, hogy egy jól előkészített összeesküvés bábújaként elsüsse a Robert Kennedy életét kioltó gyilkos fegyver ravaszát. Ez a Sirhan Bishara Sirhan névre hallgató jordániai származású fiatalember soha nem tudta megmagyarázni, hogy miért lötte le a demokrata párt legesélyesebb elnökjelöltjét, a meggyilkolt elnök testvérét, Robert Kennedyt.

1968-ban a republikánus párt színeiben az a Nixon került a Fehér Házba, akit 1960-ban John Kennedy legyőzött. 1971-ben egy TV interjú során azt kérdezték tőle, hogy miért nem képes távlatokat adni elnökként az amerikai népnek. Nixon a következőket mondta: „Ha lidércnyomást örökölünk, akkor képtelenek vagyunk nagy tettekre sarkalló távlatokkal felemelni az országot.” 1974-ben maga Nixon is a háttérhatalom foglyává és áldozatává vált. A háttérhatalom által megszervezett és felfújtt Watergate-botrány következményeként megszégyenülten a Fehér Ház elhagyására kényszerült. A Leleplező további számaiban majd részletesen foglalkozunk a Watergate-ügy hátterével is, most csak annyit jegyzünk meg, hogy Nixon vádlói ugyanabból a kis csoportból kerültek ki, akik együttműködtek a Warren Bizottsággal is. Utódja pedig az a Gerald Ford lett, aki a Warren Bizottságnak is az aktív tagja volt. Itt is véletlennek aligha tekinthető összefüggésekkel van dolgunk. A háttérhatalom ezúttal is a legnagyobb titokban cselekedett. Hatalma akkor hatékony, ha hálózatát és annak működését el tudja rejteni a nyilvánosság elől. Most arra teszünk kísérletet, hogy az eddig rendelkezésünkre álló tényanyagra támaszkodva feltárjuk azt a hálózatot, amely előkészítette és végrehajtotta az elnökgyilkosságot, majd pedig a mai napig sikeresen eltusolta a valódi tettesek kiderítését.

Milyen feltételezhető okok vezettek a JFK elleni merényletre?

A dallasi merénylettel foglalkozó könyvtárnyi irodalom számos kötetét áttanulmányozva a legvalószínűbbnek az látszik - és ez a legalaposabb kutatómunkát végző szerzőknek a véleménye is -, hogy John Fitzgerald Kennedy elnök hatalomból való eltávolítására négy erő fogott össze: elsőként azok, akik nem akarták, hogy a Federal Reserve átalakításával ismét az amerikai törvényhozás, a Kongresszus bocsássa ki az Egyesült Államok pénzt, másodszor azok, akik elleneztek közel keleti politikáját, harmadszor azok, akik nem akarták, hogy az önálló és ellenőrizetlen hatalommá növekedett CIA befolyását a hírszerzőszolgálat kisebb szervezetekre történő felosztásával csökkentsék, és végül azok, akik nem akarták, hogy az állam kemény intézkedéseket hozzon a háttérhatalom közvetett ellenőrzése alatt álló szervezett bűnözés megfékezésére, a jövedelmező kábítószer-kereskedelem felszámolására.

Figyelemmel a Kennedy gyilkosságról eddig megjelent hatalmas anyagra, rendkívül nehéz letisztult és szilárd következtetésekhez jutni. A. J. Webermann és Michael Canfield 1975-ben megjelent „Coup d'Etat in America” (Államcsíny Amerikában) című könyvében a 41. oldalon ez olvasható:

„A merénylet után a titkosszolgálat és az FBI egyik informátora, aki beépült egy kubai menekültcsoportba, és éppen gépfegyvereket adott el nekik, jelentette, hogy 1963. november 21-én közölték vele: „Most már bőségesen van pénzünk - vannak új támogatóink - hamarosan gondoskodnak J.F.K.-ről.” Ez az ember a múltban megbízható információkat szolgáltatott.” **Michael Collins Piper** 1993-ban Washingtonban megjelent *Final Judgement* (Végső Ítélet) című munkájában arra a következtetésre jutott, hogy a hír forrása Meyer Lansky volt, akit alvilági körökben a „keresztapák keresztapjának” tartottak, és aki a nemzetközi bűnöző szindikátus elnöke, valamint a maffia bankárja volt. Meyer Lansky és szindikátusa érdekelt volt a hatalmas jövedelmet biztosító kubai játékkaszinókban, amelyeket elveszítettek, amikor Fidel Castro hatalomra került. M.C. Piper, aki korábban már arra a következtetésre jutott, hogy a J.F.K. elleni merényletért elsősorban a CIA volt a felelős, amely együttműködött a maffia bizonyos köreivel, és a Castro ellenes kubai mozgalommal, ekkor újabb kutatómunkába fogott. Áttanulmányozta **Robert Lacey** „Little Man, Meyer Lansky and the Gangster Life” című munkáját, amely a tekintélyes Little Brown and Company gondozásában 1991-ben jelent meg egyidejűleg Bostonban, Londonban és Torontóban. A könyv, amely a Lansky család közreműködésével íródott, tele volt érdekes történetekkel és belső információkkal, mégis hiányérzetet hagyott az olvasójában. Ezt követően Piper újraolvasta **Hank Messick** Lansky-ról írott könyvét, amely őt a szervezett bűnözés nemzetközi szindikátusa vezetőjeként mutatja be. A J.F.K. elleni merényletben résztvevő maffiavezérek valamennyien Lansky alárendeltjei voltak. Ha tehát a maffiának köze volt Kennedy eltávolításához, akkor Lansky egyike volt a kulcsszereplőknek. Ennek ellenére a maffiának a merényletben játszott szerepét tárgyaló számos könyv mellőzte Lanskynak a meghatározó szerepét. Piper tisztában volt azzal, hogy Lanskyt szoros kapcsolatok fűzték Izraelhez, mert amikor forróvá vált a talaj a lába alatt Amerikában, akkor ebben az országban keresett menedéket. Ez vezette Pipert arra, hogy kikutassa: volt-e, s ha igen, akkor miféle kapcsolata lehetett egyes izraeli köröknek a J.F.K. elleni merényletkez?

Meyer Lansky, a Permindex és a CIA

Piper tehát kutatni kezdte, milyen kapcsolat volt J.F.K. ellenfelei és Izrael között. Az, hogy Kennedy harcban állt saját hírszerző szolgálatával, már közismert volt. De ennek a méretei a merénylet idején azonban még nem voltak széles körben ismertek, mint ahogy az sem, hogy a Moszad, az izraeli titkosszolgálat, mennyire működött együtt a CIA-val. Piper úgy találta, hogy Izrael szövetségesei a Lansky-féle szindikátusban szorosabb kapcsolatban álltak a CIA-val, mint ahogy korábban számos kutató azt feltételezte.

Kiderült, hogy a Permindex nevű szindikátus fontos szerepet játszott a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében és végrehajtásában. A Permindex jelentette a kapcsolatot a Moszad, a CIA és a szervezett bűnözés között. Piper úgy találta, hogy azok a kutatók, akik említést tettek a Permindexről azt egyfajta neonáci vállalkozásként említették. Ez azonban távol állt a valóságtól. Ezért az amerikai kutató elhatározta, hogy feltárja a Permindex szerepét. Több szerző állította, hogy a Permindex a CIA titkos műveleteihez hajtott végre pénzmosási feladatokat. **Clay Shaw** New Orleans-i üzletember, aki ellen **Jim Garrison** vizsgálóbíró vádat emelt a Kennedy elnök elleni összeesküvésben való részvételéért, a Permindex egyik igazgatója volt. Shaw-t szoros szálak fűzték a CIA-hoz. **Oliver Stone** J.F.K. című filmjében szó van egy olasz lap cikkéről, amely leleplezi a Róma városában működő Permindexet. A film azonban azt a benyomást kelti, mintha a Permindex titkos CIA vállalkozás lett volna, és a vállalkozás célját a film nem is tudatja a nézőkkel. Piper viszont azt állapította meg, hogy a Permindex egy Moszad-CIA közös vállalkozás volt, amely szorosan együttműködött Lansky bűnözői szindikátusával. Véleménye szerint itt van az egyik kulcsa a J. F.K. elleni merénylet megértésének. A Permindex nevű holding vállalat fő részvényese a Banque De Credit International of Geneva, röviden a BCI volt, amelyet Tibor Rosenbaum alapított, aki hosszú időn át felelős volt a Moszad pénzügyeiért. A BCI nemcsak Meyer Lansky fő partnere volt a pénzmosásban, hanem a Permindex számláit is vezette.

Ha Jim Garrison fel tudta volna tární a Permindex eredetét, akkor kideríthette volna az eddig nem is gyanított igazságot a John F. Kennedy elleni merényletről. Piper szerint ez nem más, mint hogy a Moszad intim módon benne volt az 1963. november 22-én lezajlott eseményekben. Garrison ezt az összefüggést valószínűleg nem is gyanította. Nem volt erre oka. Kennedy ellentéte Izraellel mindvégig rejtve maradt, és elnöksége idején fokozatosan a vietnami konfliktus került a közvélemény figyelmébe.

Mi volt a Permindex? Egy Maffia Multi?

Mi volt tehát valójában a Permindex? Hogyan helyezhető el egy olyan nemzetközi összeesküvésben, amely elvezetett a J.F.K. elleni merénylet felé? A **Paesa Sera** nevű olasz lap 1967. március 4-én tudósít egy Centro Mondiale Commerciale - CMC - nevű szervezetről, Rómában. Ez a Világkereskedelmi Központ neve olaszul. A CMC létrejövetele, működése, cserélődő elnöksége, földrajzi elhelyezkedése, alvállalkozásai, szubalvállalkozásai, és egyéb elágazásai olyan összetettek, és labirintushoz hasonlóak, hogy teljes ismertetésük egész kötetet igényelne. A CMC-t 1961-ben **Giorgio Mantello** alapította, akit korábban Georges Mandel-nak hívtak. A Permindex a CMC-nek volt az egyik leányvállalata, és ez az elnevezés egy mozaikszó, a PERManent INDustrial EXpositions-nek (Állandó Ipari Vásároknak) a rövidítése. Clay Shaw csak a New Orleans-ban működő **International Trade Mart**-nak volt az alapítója és az igazgatója. Természetesnek tűnik, hogy a két kereskedelmi vállalkozás üzleti viszonyban volt egymással, de a valóságban sokkal mélyebb kapcsolatról volt szó. A Paris Flammonde jelentése szerint ez a kapcsolat azon csatornák egyike volt, ahol a pénz mindkét

irányban áramlott, anélkül, hogy bárki ismerte volna a likvid pénzeszközök forrását, vagy rendeltetési helyét.

Jól mutatja a Permindex hálózatának globális elágazását, hogy igazgatótanácsának élén a montreali **Louis M. Bloomfield** állott, aki elkötelezett és befolyásos támogatója volt Izraelnek. Bloomfield rendelkezett a Permindex részvényeinek a felével, és a Permindex központja 1961-ig Montrealban volt, ekkor helyezték át Rómába. Bloomfieldet 1938. óta alkalmazta a brit hírszerző szolgálat, és **Sir William Stephenson** volt a főnöke, aki irányította a brit hírszerzési tevékenységet az Egyesült Államokban a II. világháború előtti időszakban. Bloomfield pénzemberként ellenőrizte a kanadai **Le Credit Suisse** Bankot, a Heineken Sörgyárat, a Grimaldi Siosa hajózási vállalatot, és az Israel Continental Company-t. Bloomfield az egyik alapítója volt a Philips, Vineberg, Bloomfield and Goodman cégnek, amely a kanadai Bronfman család érdekeltségeit képviseli. Bloomfield az Izraeli-Kanadai Tengeri Liga igazgatója is volt és a Histadrut kampány elnöke Kanadában.

Bloomfield az amerikai hadsereg tisztjeként a II. világháború alatt az OSS-nél a Stratégiai Szolgálatok Hivatalánál teljesített szolgálatot. Ugyanitt szolgált Clay Shaw is. Az OSS volt az, amely szorosan együttműködött a korzikai és az olasz maffiával, antikommunista és antináci műveletei végrehajtása során. Mind Bloomfield, mind Shaw részt vett nemzetközi kereskedelmi rendezvények és kiállítások szervezésében. John F. Kennedy dallasi programjában is szerepelt a dallasi kereskedelmi központ létrehozása. Dallas belvárosából a kereskedelmi központhoz a Dealy Plaza-n keresztül vezetett az útvonal. Igen valószínű, hogy Shaw és Bloomfield közreműködhetett ennek az útvonalnak a kijelölésében. Nyilvánvaló, hogy Louis Bloomfield, aki a Permindex hálózat egyik kulcsembere volt, fontos kapcsolatot jelentett a Clay Shaw által New Orleans-ban irányított Permindex tevékenység között.

Az Office of Strategic Service-nek, az OSS-nek, a Stratégiai Szolgálatok Hivatalának, (a CIA elődjének) egy másik fontos embere **James Jesus Angleton** is ekkor kerülhetett kapcsolatba Clay Shaw-val, noha erre nincs szilárd bizonyíték. Arra viszont van, hogy Shaw és Angleton ugyanabban a bizalmas körben tevékenykedett. Amikor a J.F.K. elleni merénylet kapcsán Shaw-t letartóztatták, akkor címetek tartalmazó könyvecskéjében megtalálták Marcelle Borghese hercegnő telefonszámát. Ő rokona volt annak a Valerio Borghese hercegnek, akinek az életét a II. világháború során Angleton mentette meg, és aki közreműködött abban, hogy Angleton magas vatikáni kitüntetésben részesült olaszországi tartózkodása során.

Meyer Lansky volt az a személy, aki közvetített az OSS és a szervezett bűnözés között. Az OSS közreműködött abban, hogy a szicíliai maffia támogassa a partraszálló szövetséges csapatokat Olaszországban. Az, hogy a Permindex éppenséggel római központtal működött, feltételezhetően összefügg azzal, hogy ez volt Angletonnak a kiküldetési helye és családja is ebben a városban élt. Angleton később a CIA kémelhárítással foglalkozó részlegének az élére került és ő volt a legfontosabb kapcsolat Izrael és a CIA között.

Hans Seligman, akinek a családja ellenőrizte a baseli Seligman bankot, és aki tagja volt annak a New York-i elitnek is, amely „Our Crowd” („a mi csapatunk”) néven ismert. A Permindex kapcsolatok révén találkozunk Morris Dalitz névvel is, aki a Las Vegas-i kaszinók cárja. Lansky belső barátjaként Dalitz lett első számú helytartója Las Vegasban. Dalitz maga nagy tiszteletben állt az amerikai-izraeli lobbikörében, mint bőkezű adományozó és adománygyűjtő. Előkerül **Carlos Prio Socarras** neve is, aki 1948-tól 1952-ig Kuba elnöke volt. Socarras is Meyer Lansky egyik frontembere volt. Lansky hatalmas összeggel vette rá Fulgencio Battistát, hogy mondjon le és adja át Kuba elnöki tisztségét Socarrasnak. Socarras elsősorban az illegális fegyverkereskedelemben volt érdekelt és üzleti partnere az egyik dallasi lokál irányítója - Jack Ruby - volt.

A genfi BCI bankot, - amelynek élén Tibor Rosenbaum állt, és amely bank vezette a Permindex számláit is, - Piper szerint Izrael, közelebbről a Moszad hozta létre. Az igazgatósági tagok között ott volt **Ernest Izrael Japhet**, a **Leumi bank** elnöke is. A BCI és a Bank Leumi kézben tartotta a nemzetközi gyémántkereskedelmet, és szoros kapcsolatban állottak a távolkeleti kábítószer kereskedelemmel is. A Lansky vezette szindikátusnak központi szerepe volt a délkelet-ázsiai kábítószer forgalomban, amelybe a CIA is bekapcsolódott a vietnami konfliktus következményeként. A BCI igazgatói tanácsában részt vett Ed Levinson, aki a Lansky érdekeltségébe tartozó Las Vegas-i kaszinókat képviselte. Tibor Rosenbaum egy másik bankot is irányított, a Svájci-Izraeli Kereskedelmi Bankot, amelynek az egyharmada a Rothschild család érdekeltségébe tartozott. Ebben a bankban Rosenbaum vezető munkatársa az a Shaul Eisenberg volt, aki kulcsszerepet töltött be Izrael atomfegyverkezési programjában, és ezért a J.F.K. és Izrael között kialakult konfliktus egyik központi szereplőjévé vált. Shaul Eisenberg később Theodore Shackley-nek, a CIA egyik fontos munkatársának lett az üzlettársa. Shackley volt Miami-ban a CIA helyi vezetője, amikor folyamatban volt a Lansky vezette szindikátussal együtt a Fidel Castro elleni akció. Később Shackley volt a CIA főnök Laoszban, amikor a Lansky féle szindikátus szorosra fűzte kapcsolatait a CIA-val a világszintű kábítószer kereskedelemben.

Ugyancsak Rosenbaum társa volt a svájci-izraeli kereskedelmi bank vezetésében Abe Feinberg New York-i üzletember, aki az amerikai zsidó közösség részéről részt vett Kennedy választási kampányában 1960-ban. Feinberg pénzgyűjtési módszerei láttán határozta el Kennedy, hogy elnökként meg fogja változtatni a kampánypénzek gyűjtésének gyakorlatát azért, hogy az olyan nagy pénzekkel rendelkező csoportok, mint az amerikai-izraeli lobb, ne gyakorolhassanak döntő befolyást az elnökválasztás kimenetelére. A Ben Gurion izraeli miniszterelnökhöz közel álló Feinberg volt az, aki megszervezte a találkozót Kennedy és Ben Gurion között.

Elnökként Kennedy tudomást szerzett arról, hogy Izrael a Dimona nevű település mellett épülő nukleáris létesítményében évente legalább egy atombombát akar előállítani. Noha Izrael nukleáris programja békésnek volt tekinthető, ezt a programot teljes egészében az izraeli védelmi minisztérium ellenőrizte. Ezért volt rendkívül fontos Ben Gurion kormányfő számára, hogy J.F.K. ellenzését semlegesítse. A programot Izraelen belül is sokan bírálták, és egy amerikai elutasítás a program végét jelenthette volna. Elnökségének első hónapjaiban Kennedy rendszeres kapcsolatban állt Ben Gurionnal azért, hogy leállítsa a dimonai programot. A két politikus folyamatosan üzeneteket váltott ebben a kérdésben.

Seymour Hersh szerint „Izraelnek az atombomba-programja és a folyamatos levélváltások komplikálták, és alkalmasint meg is mérgezték Kennedy viszonyát David Ben Gurionnal.” Az izraeli kormányfő magántalálkozót kért Kennedytől az egyik hivatalos washingtoni látogatása során, de az elnök nem adott formális meghívást. 1961. májusában Ben Gurion Abe Feinberg New York-i pénzembert kérte meg, hogy hozzon létre közte és Kennedy között egy találkozót. Feinberg volt az, aki Kennedy kampánya során elsimította a kapcsolatokat az amerikai zsidó közösség és J.F.K. között, és azt is ő intézte el, hogy ez a közösség jelentős összegekkel járuljon hozzá Kennedy választási kampányához. Feinberg akkor szervezte meg ezt a találkozót, amikor Ben Gurion a Boston közelében lévő Brandeis Universityre utazott egy kitüntetés átvételére. Ben Gurion New Yorkban találkozott Kennedyyel a Waldorf Astoria Szállóban. Seymour Hersh erről így ír: „Az izraeli miniszterelnök számára nagy csatlódás volt a Kennedyyel való találkozó és nemcsak a nukleáris kérdés miatt. „Úgy nézett rám, mint egy 25 éves fiú”, mondotta később Ben Gurion az életrajzírójának. Azt kérdeztem magamtól, hogyan lehet egy ilyen fiatal embert elnökké választani. Először nem vettem komolyan.”

A találkozót követően Ben Gurion panaszkodott Feinbergnek, aki később így írt kettőjük viszonyáról: „Nehéz jellemezni Jack Kennedy és Ben Gurion viszonyát, mert B.G. nem kezelte J.F.K-t egyenlőként, legalább is a maga szempontjából. A régi vágású zsidó tipikus magatartását tanúsította a fiatallal szemben. Nem tisztelte (Kennedyt) a fiatalsága miatt.” Ben Gurionnak azonban más oka is volt. Feinberg szerint Ben Gurion J.F.K. apját Joseph P. Kennedyt, aki korábban az Egyesült Államok londoni nagykövete volt, antiszemitának tartotta. Hersh szerint „az izraeli miniszterelnök a további magántalálkozókra a Fehér Házban „fiatalembernek” kezdte szólítani az elnököt. Kennedy nem titkolta, hogy sértőnek találta ezt.” JFK panaszkodott amiatt is, hogy folyamatosan félretájékoztatják izraeli részről a nukleáris kérdésben.

Kennedy nem tudott eredményt elérni a palesztinai menekültek kérdésében sem. Az izraeli vezető elutasította J.F.K.-nak azt a javaslatát, hogy a palesztinokat engedjék visszatérni, vagy kárpótolják őket és így segítsék elő letelepedésüket más arab országokban. George Ball korábbi külügyminiszter-helyettes így ír erről a kérdéstről a *The Passionate Attachment* (A szenvedélyes kapcsolat) című könyvében: „1962. őszén Ben Gurion a washingtoni izraeli nagykövethez írott levelében fejtette ki a véleményét, amelyet az amerikai zsidó vezetőknek szánt elolvasásra: „E terv komolyabb veszélyt jelent Izraelre, mint az összes arab diktátor és király fenyegetőzése, mint az összes arab hadsereg, Nasszer valamennyi rakétája és szovjet MIG-je... Izrael harcolni fog ellene az utolsó emberig.” Ben Gurion tehát Izrael létét fenyegető veszélynek tekintette Kennedy politikáját. Az amerikai elnök azonban Ben Gurion ellenállása ellenére is tovább kereste a válság megoldását. J.F.K. kész volt eladni Izraelnek Hawk rakétákat védelmi célokra, de halasztotta a szállítás engedélyezését. Kennedy végül megadta a hozzájárulását, de csak az amerikai kongresszusban működő izraeli lobbikemény nyomására. Elképzelhető, hogy ez már túl késő volt.

Alfred Lilienthal szerint: „A kongresszus folytatta a nyomást a Fehér Háza. A szenátusban az „Izrael az első” elnevezést viselő csoport támadta a kormányzatot, amiért vonakodik védelmi paktumot kötni Izraellel, és embargót hirdet valamennyi közel-keletre irányuló fegyverszállítványra. A törvényhozók Ben Gurion állítását visszhangozták, miszerint Izrael lemaradt a fegyverkezési versenyben. A színpalak mögött ekkor Kennedy már folyamatosan ellenőriztette az izraeli nukleáris bomba programot. Ez több szempontból is fontos kérdés volt J.F.K. számára. Mindazonáltal, hogy korlátozza Izrael hozzáférését az amerikai hírszerzési művelethez, ezért az ellenőrzést közvetlenül a CIA akkori igazgatójának John McCone-nak a hivatalából folytatták. Ez azonban nem garantálta, hogy Izraelnek a CIA-nál lévő barátai ne tájékoztassák erről a műveletről. Kennedy továbbra is rendezni akarta a kérdést, és ezért engedélyt kért Izraeltől, hogy amerikai megfigyelők ellenőrizhessék a Dimona mellett épülő atomreaktort, minthogy Izrael azt állította, hogy nukleáris programja békés természetű.

Ez volt J.F.K. utolsó erőfeszítése, hogy megbékítse Izraelt, továbbá hogy kiderítse, hogy végül is mi történik Dimonánál. Izrael azonban nem engedélyezte az ellenőrzést. A Kennedy kormányzat felső köreiből ekkor már az volt az általános vélemény, hogy igen komoly problémáról van szó. Az elnök belső köreiből kezdtek felismerni, hogy Izrael Kennedy elutasítását a saját túlélését fenyegető veszélynek tekinti. Az akkori védelmi miniszter, Robert McNamara, kijelentette: „Megértem Izraelt, hogy miért akar atombombát. Alapkérdésről van itt szó. Izrael léte kérdőjeleződött meg a történelemben és ez itt a lényegi kérdés.” Az izraeliek és különösen Ben Gurion szemében J.F.K. olyan személlyé vált, aki fenyegetést jelent Izrael fennmaradására. J.F.K. nem akart atomfegyverrel rendelkező Izraelt, Izrael vezetői viszont a nukleáris fegyvert Izrael fennmaradása elengedhetetlen feltételének tekintették. Amikor Kennedy továbbra is követelte, hogy amerikaiak ellenőrizhessék Izrael nukleáris létesítményeit, Izrael válaszul felszólította saját amerikai lobbiját, hogy gyakoroljon nyomást Kennedy-

re a színpad mögött. Az egyik ilyen személy, akit ezzel a feladattal megbíztak, Abe Feinberg New York-i üzletember volt, aki mint már utaltunk rá, nagy összegekkel járult hozzá Kennedy választási kampányához. De Feinberg sem járt sikerrel. Mindenesetre küldött egy üzenetet J.F.K.-nak, amelyben kifejtette, hogy ha továbbra is ragaszkodik a helyszíni ellenőrzéshez, akkor az az izraeli lobbikampánytámogatásának az elmaradásához vezet. Erről így ír Hersh:

„Végül is Feinberg és Ben Gurion nem tudta elhárítani az elnöknek azt a nyomását, hogy helyszíni vizsgálat legyen Dimonánál. Ben Gurion kategorikusan tagadta a nyilvánosság előtt, hogy fegyverkezési szándékok lennének Dinomával kapcsolatosan, és ez kevés választási lehetőséget hagyott az izraeli kormány számára: ha elutasítja az ellenőrzést, akkor az aláássa a kormány hitelét és hitelesíti az Izraelen belül újra aktivizálódó atombomba ellenes közösséget.”

Végül Ben Gurion hozzájárult, hogy amerikai szakértők jöjjenek Dimonába. Az izraeli miniszterelnök azonban trükkhöz folyamodott és elrendelte olyan munkálatok beindítását, amelyek atomfegyver előállítására nem alkalmasa nukleáris erőmű építésére utaltak. Hamis ellenőrző szobákat alakítottak ki, és megtévesztő szimulációs műveleteket hajtottak végre. Az egész ellenőrzést gondosan megszervezték. Az izraeli szakértők kíséretében, akik végigvezették az amerikaiakat a létesítményen, olyan tolmácsok voltak, akik az izraeli mérnökök által adott válaszokat megváltoztatva fordították angolra. Hersh szerint: „Ben Gurion nem bízott semmit a véletlenre. Az amerikai inspektoroknak, akiknek a többsége a nukleáris hasadóanyag újrahasznosításának szakértője volt, Patyomkin-falut mutattak meg és ezt senki sem tudta.” Ben Gurionnak ez az akciója azonban nem győzte meg J.F.K.-t arról, hogy Izraelnek csupán békés nukleáris programja van. Távolságtartás alakult ki Kennedy és Izrael között, és ez nem sok jót ígért a jövő számára.

John Hadden, aki ebben az időben a CIA Tel Aviv-i kirendeltségének a vezetője volt, úgy véli, hogy J.F.K. volt az utolsó amerikai elnök, aki valóban meg akarta akadályozni Izrael atombomba programját. „Kennedy valóban le akarta ezt állítani és hagyományos fegyvereket, pl. Hawk rakétákat ajánlott fel kárpótlásként.”

1963-ban J.F.K. és Izrael már két különböző oldalon áll és ez nemcsak a titkos, de rendkívül fontos nukleáris fegyverkezésre vonatkozott. Izrael és az izraeli lobbikampány elédgetlen volt Kennedy egész közel-keleti politikájával. I. L. Kenan, az Amerikai-Izraeli Közügyek Bizottságának a tagja, emlékirataiban ezt írja 1963-cal kapcsolatban: „Kennedy semleges stratégiája, az a szándék, hogy kedvében járjon mindkét oldálnak valamennyi veszélyeztetett területen, egy sor nehéz helyzetet okozott számára a viharos 1963-as esztendőben. Az a törekvése, hogy megnyerjen barátnak korábbi ellenségeket, riasztotta szövetségeseinket, akiknek az aggodalmait folyamatosan enyhíteni próbálta erős, de nyugodt kötelezettségvállalással.” Azok az ellenségek, akikre Kenan utal, azok az arab vezetők voltak, köztük Nasszer egyiptomi elnök, akiknek J.F.K. békét ajánlott. A szövetségeseik alatt pedig elsősorban Izraelt kell érteni. Kennedynak ezek az „erős, de nyugodt kötelezettségvállalásai” nem bizonyultak elégségesnek, mivel továbbra is igen feszült maradt a viszony Izrael és az arab országok között.

1963. áprilisában Ben Gurion már számolt egy országra ellen irányuló arab támadással. Kennedy viszont még reménykedett abban, hogy béke-erőfeszítései a közel-keleti térségben sikerrel járnak.

1957-ben John Kennedy, New York állam szenátoraként, síkra szállt azért, hogy Franciaország adjon függetlenséget elszakadni kívánó észak-afrikai gyarmatának, Algériának. A függetlenné vált Algéria azonban megerősítette az Izraellel szemben álló arab erőket. 1963. augusztus 14-én Ben Bella, akkori algériai miniszterelnök, azzal vádolta Izraelt, hogy az kormánya megbuktatására törekszik. Izrael együttműködött az algériai franciák titkos szerveze-

tével az OAS-sal azért, hogy Algériában megváltoztassa az események menetét. Kennedy kiegyensúlyozott magatartásra törekvő közel-keleti politikája azonban egyik oldalon sem járt eredménnyel. A kongresszus, a washingtoni törvényhozás, engedve az izraeli nyomásnak 1963-ban felfüggesztett minden segítyt Egyiptomnak, amely Kennedy közel-keleti politikájának egyik kulcsországa volt. Izrael hivatalosan bejelentett fő lobbizója ebben az időben I. E. Kenan volt, aki „Israel Defense Line: Her Friends and Foes in Washington” (Izrael védelmi vonala: Barátai és ellenségei Washingtonban) (Buffalo: Prometheus Books 1981.) című könyvének a 187. oldalán ezt írja:

„1963. november 14-én tartott sajtóértekezletén Kennedy szomorúan tekintette át Nasszer politikájának a romjait. Erősen kritikus volt. A szenátus kiegészítése azt kívánta tőle, hogy „végezzen el egy olyan ténymegállapítást, ami rendkívül bonyolult” és nem hiszi, hogy az ilyen szóhasználat megerősítne a kezünket és a rugalmasságunkat az Egyesült Arab Köztársasággal való kapcsolatainkban. Kennedy így folytatta: „Valójában az ellenkező hatást váltja ki. Úgy gondolom, hogy ez egy nagyon veszélyes és piszkos világ, de megpróbálunk együtt élni vele. Ennek az egyik módja, ha megengedik nekünk, hogy működünk. Ha a végrehajtó hatalom nem működik, a választók kidobnak minket. Kennedy arra kérte a Kongresszust, hogy jogszabályi korlátozásokkal és elégtelen finanszírozással ne lehetetlenítse el a kormányzata működését.” Ezeket a szavakat mondotta Kennedy utolsó Fehér Házi sajtóértekezletén, jegyzi meg Kenan. Mindebből látható, hogy J.F.K.-nak a közel-keleti politikája számos ponton keresztezte az izraeliek törekvéseit, és különösen nagy volt az eltérés a palesztinai menekült kérdés megítélésében.

1963. november 20-án a Kennedy által kinevezett ENSZ delegáció szorgalmazta az ENSZ 1948-as határozatának a végrehajtását, amely előírta az elmenekült palesztinai arabok visszatérését otthonaikba, illetve ha más helyen telepednek le, előírta a teljes kártalanításukat. A London Jewish Chronicle című újság 1963. november 22-i száma beszámol arról, hogy „Levi Eshkol izraeli miniszterelnök magához kérette az amerikai nagykövetet... és közölte vele, hogy Izraelt sokkolta az amerikai küldöttség arab barát magatartása.” A Chronicle idézi Golda Meirt is, aki „Izrael meglepetésének és rosszállásának adott hangot az Egyesült Államok magatartása miatt.” A Chronicle vezércikkben így kommentálta az esetet: „Izrael, amelyet nem tájékoztattak, és amellyel nem konzultáltak az amerikai szándékról, nem meglepően kétségbe vonja az Egyesült Államok jóhiszeműségét.” A londoni lapnak ezeket a kommentárjait minden bizonnyal J.F.K. már nem olvasta, mert azon a napon jelentek meg, amikor eldördültek a gyilkos golyók Dallasban.

Amikor tehát J.F.K. utolsó útjára indult, magán érezhette az izraeli probléma súlyát, és azt a hatalmas erejű befolyást, amelyet Washingtonban gyakorol. Mára már az is kiderült, hogy éppen a dallasi repülőút alatt készült el az utolsó memorandum Kennedy utasítására, amely a nukleáris fegyverkezés kényes kérdésével foglalkozott. Noha J.F.K. az izraeli programhoz hasonlóan erőteljesen ellenezte a francia nukleáris fegyverkezést is, de éppen ez volt az az időpont, amikor új módon kezdte megítélni a francia magatartást. Miközben tehát J.F. Kennedy Dallas belvárosa felé hajtott kíséretével, tanácsadója McGeorge Bundy éppen fogalmazta azt a szigorúan bizalmas memorandumot, amely körvonalazta Kennedy megváltozott politikáját Franciaországgal szemben. Ez az új politika fontos szerepet játszott később Izrael nukleáris programjában, és segítette atomfegyver iránti törekvésében.

Kennedy sorsa valószínűleg azonban már hat hónappal korábban eldőlt. 1963. tavaszára Kennedy és Ben Gurion élesebb konfliktusba került, mint korábban. Ben Gurion személyes válságon is keresztül ment, ehhez hozzájárult sikertelen kapcsolata J.F.K.-val is.

Dan Kurzmann írja Ben Gurion: Prophet of Fire (A tűz prófétája) (New York: Simon and Schuster, 1983. 441. oldal) című könyvében: „Magányosan és depressziósan Ben Gurion szokatlanul tehetetlennek érezte magát. Izrael vezetése fokozatosan csúszott ki öregedő kezeiből... Ben Gurionon a paranoia jelei mutatkoztak. Ellenségei minden oldalról felsorakoztak ellene. Egyiptom, Szíria és Irak 1963. áprilisi deklarációja arról, hogy egyesülnek, és eltávolítják »a cionista fenyegetést« szinte pánikba ejtette.”

Mindez természetesen erőteljesen hozzájárult a Kennedy és Ben Gurion között meglévő feszültséghez. Seymour Hersh írja a „The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy” (A sámsoni választási lehetőség: Izrael nukleáris fegyvere és az amerikai külpolitika) (New York, Random House, 1991.) című könyvében a 120-121. oldalon:

„Kennedy viszonya Ben Gurionnal Dimona ügyében holtpontra került, és kettejük levelezése egyre keserűbbé vált. Ezeknek a leveleknek egyikét sem hozták nyilvánosságra.”

A J.F.K. merényletre vonatkozó titkos kormányiratokhoz hasonlóan a Kennedy és Ben Gurion között lezajlott levélváltást sem hozták nyilvánosságra. Még az olyan magas beosztású kormányhivatalnokok sem juthattak hozzájuk, akik fel vannak jogosítva a legbizalmasabb iratokba való betekintésre is, és akik kísérletet tettek, hogy ennek az időszaknak a történetét a titkosított iratok feldolgozása alapján írják meg. Ben Gurion egyik életrajzírója, Yuval Neeman, írja kettőjük levélváltásáról: „Nem volt baráti eszmecsere. Kennedy erőszakos hangnemet használt, szinte brutális volt. Ben Gurion válasza is ennek megfelelő volt.”

Mindez kiélezte a feszültséget az amerikai elnök és az izraeli vezető között. Kennedy türelmetlensége egyre növekedett. Az Egyesült Államok és Izrael kapcsolatai egészen megváltoztak a korábbi helyzethez képest. Ugyancsak Seymour Hersh írja már idézett könyvének 121. oldalán, hogy „az elnök világossá tette, hogy az izraeli miniszterelnöknek fizetnie kell kihívó magatartásáért.” Amikor Ben Gurion újból alkalmat keresett egy reklámozott látogatásra Washingtonba, Kennedy ezt elutasította. Ekkor volt az, amikor Ben Gurion egyértelműen megfogalmazta álláspontját. Meg volt arról győződve, hogy amit ő Kennedy önféjűségének tartott, az Izrael további fennmaradását veszélyeztető súlyos fenyegetés. J.F.K-t a zsidó nép ellenségének tekintette. Egyik Kennedyhez írott utolsó levelében Ben Gurion ezt írta: „Elnök úr! Népemnek joga van a létezéshez, és ez a létezés veszélyben van.” Ez volt az az idő, amikor Ben Gurion azt követelte Kennedy elnöktől, hogy írjon alá Izraellel egy biztonsági szerződést. Kennedy ezt azonban elutasította. 1963. június 16-án Ben Gurion hirtelen lemondott kormányfői és védelmi-miniszteri tisztségéről. „A tűz prófétája” 15 évi pályafutását Izrael nagy öregeként fejezte be. Az izraeli sajtó és a világsajtó is úgy kommentálta, hogy Ben Gurion hirtelen lemondása az Izraelt megrázó belpolitikai botrányok és nehézségek miatti elégedetlenség következménye volt.

George Ball korábbi külügyminiszter helyettes egészen tömören így foglalja össze a John F. Kennedy merénylet hatását az amerikai-izraeli viszonyra: „Mindazonáltal az, hogy Kennedy elért volna-e sikert Izraellel való viszonyában, egyike azon érdekes kérdéseknek, amelyre meggyilkolása minden válasz lehetőségét kizárta.” (George Ball and Douglas Ball: The Passionate Attachment, New York, 1992. 51-52. oldal)

A Kennedy halálát követő néhány héten belül Izrael számos előnyhöz jutott, amit azonban az irányított tömegtájékoztató nem közölt az amerikai néppel. Az egyik kedvező körülmény az volt, hogy Lyndon Johnson személyében Izrael és a Meyer Lansky féle szindikátus kedveltje és bizalmasa került a Fehér Házba. Johnson azonnal megváltoztatta Kennedy közel-keleti politikáját, és szorosra fűzte Izraellel a kapcsolatot. Ezt így foglalja össze Piper a Final Judgment 57. oldalán:

1. Kennedy eltávolítása az élők sorából elmozdított egy elnököt a Fehér Házból, aki következetesen semleges álláspontjával - és az izraeli atomfegyverkezés akadályozásával - nyomást gyakorolt Izraelre.

2. Olyan elnököt helyezett hivatalba Lyndon Johnson személyében, aki teljesen megváltoztatta az Egyesült Államok hosszútávú közel-keleti politikáját és az Egyesült Államokat szilárdan Izrael oldalára állította.

3. Lehetővé tette az új elnök számára, hogy teljes fordulatot hajtson végre Kennedy vietnami politikájában és megkezdje az Egyesült Államok nagyarányú beavatkozását Délkelet-Ázsia térségében. Ez lehetővé tette Izrael számára, hogy maga is előrehaladást érjen el a közel-keleti térségben saját geopolitikai érdekei érvényesítésében.

4. Lehetővé tette Izraelnek a CIA-ban lévő támogatói, valamint a Meyer Lansky által szervezett bűnözői szindikátus számára, hogy kulcsszerephez jusson a kábítószer kereskedelemében Délkelet-Ázsia térségében, amely az Egyesült Államok vietnami politikájának egyik folyamánya volt.

Lyndon Johnson személye tehát kulcsszerepet játszott az események menetében. Most csak azt kívánjuk kiemelni, hogy a texasi politikus egyik legfőbb támogatója Meyer Lansky louisianai bizalmi embere, Carlos Marcello, volt. **John W. Davis**, a „Mafia Kingfish: Carlos Marcello and the Assassination of John F. Kennedy” (Maffiafőnök: Carlos Marcello és John F. Kennedy meggyilkolása - New York: McGraw-Hill Publishing Company - 1989) című könyvében írja, hogy Marcello legkevesebb évi ötvenezer dollár kenőpénzt fizetett az akkor Texas államot képviselő szenátornak, aki viszont cserébe megakadályozta az illetékes bizottságban azoknak a törvényeknek a megszületését, amelyek sérthették volna a Lansky vezette szervezett bűnözői szindikátus érdekeit (J. W. Davis - 159. oldal). Több tény is utal arra, hogy Johnson és a Lansky-féle szindikátus kapcsolata szorosabb volt. Amikor Johnson elnök lett, a Kennedy által beindított maffia-ellenes küzdelem nyomban véget ért.

Izraelben is melegen üdvözltek Johnson elnökségét. A Yedio Ahoronot című lap írta, hogy ezt követően az amerikai érdekek kevésbé okoznak majd problémát az amerikai-izraeli viszonyban, mint Kennedy alatt. Ezt Piper úgy értelmezi, hogy Johnson - eltérően Kennedytől - kész lemondani az amerikai érdekek érvényesítésétől Izrael érdekében. Az izraeli újság hozzáteszi: „Nem fér kétség hozzá, hogy Lyndon Johnson hivatalba kerülésével több lehetőségünk lesz megkeresni az elnököt közvetlenül, ha úgy érezzük, hogy az amerikai politika sérti a mi életbevágó érdekeinket.” (Idézi Stephen Green, Taking Sides: Americas's Secret Relations With a Militant Israel, New York, 1984, 185. és 186. Old.)

Kennedy, aki őszintén támogatta Algéria függetlenségét, népszerű volt ebben az arab államban. Ben Bella akkori miniszterelnök egyenesen azt telefonálta az amerikai nagykövetnek, hogy „higgyen nekem, jobb lett volna, ha ez inkább velem történik”. Nasszer egyiptomi elnök is felismerte, hogy Kennedy halála meghatározó hatással lesz az arab világ sorsára. Párizsban De Gaulle-t, aki ellen számos merényletet követtek el, mélyen megrendítette az amerikai elnök halála. Félbeszakította kormányának az ülését és közölte: „John F. Kennedy-t meggyilkolták. Azon kevesek közé tartozott, akiről elmondható, hogy államférfiak voltak. Bátor ember, és szerette hazáját.”

Meyer Lansky, a CIA és az FBI

Kennedy rövid elnöksége alatt nemcsak a nemzetközi pénzvilággal, továbbá Izraellel és a nagyhatalmú amerikai-izraeli lobbival került konfliktusba. JFK szerette volna megfékezni a kábítószer-kereskedelmet is, és ezért Kennedy keményen fellépett az alvilággal szemben. Annak ellenére így járt el, hogy ezekben a körökben befolyásos csoportok támogatták elnökké választását. Az elnök testvére, Robert Kennedy, mint igazságügyi-miniszter meg akarta fékezni a szervezett bűnözést. Még a Kennedy elnökké választását megelőző időben Meyer Lansky került a rendkívüli hatalommal rendelkező bűnözői szindikátus élére. Ez a szindikátus globális világcégnek tekinthető. Ennek a nagyhatalmú vállalat-birodalomnak állt az élén, mint az „igazgatótanács elnöke”, Meyer Lansky. Lansky hosszú pályafutása során nagy összegekkel támogatta Izraelt és számos bizalmas barátja volt a nagy befolyású izraeli lobbiban is. De Lansky szoros kapcsolatokat ápolt a CIA-val is, amely szintén konfliktusba került Kennedyvel. Amikor tehát J.F.K. viszonya kiéleződött a pénzrendszert irányító fináncoligarchiával, továbbá Izraellel és szövetségesével, a Lansky vezette szindikátussal, egyidejűleg saját hírszerző szolgálatával is harcban állott. Így félelmetes szövetség jött létre ellene.

Meyer Lansky szoros kapcsolatot tartott a MOSZAD-dal és a Castro-ellenes kubai emigránsokkal is. A CIA-hoz fűződő kapcsolatai révén különösen alkalmas volt a közvetítői feladatokra. A Bahama Szigeteken működő Bünteltáró Bizottság szóvivője mondotta, hogy munkájuk során Meyer Lansky egyenesen mitikus figurává nőtte ki magát a szemükben. A legtömörebb életrajzot Meyer Lansky-ról a Wall Street Journal közölte. Eszerint az oroszországi Grodnoban született Meyer Suchowjansky kilencéves korában érkezett az Egyesült Államokba. Családja a New York-i emigránsok körében telepedett le és mire a fiatal Meyer 26 éves lett, már ötször volt letartóztatva a legkülönbözőbb bűncselekmények gyanújával, de egyik alkalommal sem ítélték el. Az irányítása alatt álló csoport vállalta a keleti partvidékről a nyugati part felé tartó illegális alkoholszállítmányok védelmét a szesztilalom idején. Az üzlet jól ment, és létrejött a keleti szindikátus az alkoholcsempészet koordinálására. Az 1930-as évek elején ez a szindikátus laza szövetségre lépett a helyi bűnözői csoportokkal. Így alakult ki az országos hálózat. Mindegyik helyi csoport megőrizte önállóságát. Időként megtanácskozták a közös érdekű problémákat, de a végső döntést a helyi csoportok vezetői hozták meg, akik közül az egyik országos elnök volt. Az elsőként Lucky Luciano töltötte be ezt a pozíciót.

A II. Világháború alatt Meyer Lansky közvetítő feladatokat látott el az alvilág és az amerikai Haditengerészet között. A Haditengerészet illetékesei úgy vélték, hogy a szabotázs ellen a leghatékonyabban a maffia segítségével lehet megvédelmezni a dokkokat. Luciano, aki ekkor börtönben volt, a rácsok mögül is gyakorolta főnöki szerepkörét. Ügyvédje és Meyer Lansky kapta azt a feladatot, hogy a Haditengerészettel kötendő megállapodáshoz megszerezzék Luciano hozzájárulását. A háború után Lucky Luciano-t szabadlábra helyezték és hazaküldték Olaszországba azzal, hogy soha többé ne térjen vissza az Egyesült Államokba. Luciano távozásával egy triumvirátus vette át a vezetést: amelynek Lansky-n kívül, Joe Adonis és Frank Costello volt a tagja. 1950-re Costello-t eltávolították, Adonist pedig deportálták Amerikából. Így Lansky maradt egyedüli vezérként. Ezalatt az idő alatt sikeresen szorosabbra fűzte kapcsolatait a washingtoni kormánnyal.

Elképzelték, hogy Lansky politikai kapcsolatain keresztül érte el, hogy Lucky Luciano-t elítéljék és börtönben tartsák. Olaszországba való deportálása pedig lehetővé tette, hogy egyedüli vezetőként maradjon a szervezett bűnözői szindikátus élén. Luciano emlékirataiban maga is céloz erre a lehetőségre. Ily módon Lansky lett, származása ellenére, a „capo di tutti capi”, vagyis a „főnökök főnöke”. Elméletileg Lansky soha nem lehetett volna a maffia tagja,

de ténylegesen a legfőbb pozícióba sikerült kerülnie. A New York Állam kormányzói tisztségére pályázó Tom Dewey erőteljes kampányt folytatott Luciano ellen és bebörtönzésével Lansky felemelkedését segítette elő. Luciano elítélésével Dewey hírnevet szerzett magának. Amikor 1938-ban megpályázta a kormányzói tisztségét Lansky - a rendelkezésre álló információk szerint - 250 000 dollárral járult hozzá Dewey egyébként sikertelen kampányához. Dewey, mint New York főügyésze villamosszékbe juttatta Lansky másik riválisát, Louis „Lepke” Buchalter-t. 1942-ben, amikor Dewey újból pályázott - sikeresen - a New York-i kormányzói tisztségre, Lansky ismét jelentős összeggel támogatta. Dewey-nak kulcsszerepe volt Luciano külföldre deportálásában is, s ez tovább növelte Lansky befolyását. Így tehát a nem olasz származású Meyer Lansky lett a szervezett bűnözői szindikátus legfőbb embere. Nagyobb hatalommal rendelkezett, mint maga a maffia. Ha tehát valaki azt állítja, hogy a maffia ölte meg J.F.K.-t, akkor az nem történhetett a maffia legfőbb főnökének, Meyer Lansky-nak a tudomása nélkül.

Robert Lacey 1991-ben megjelent „Little Man” című könyvében csak futólag említi, hogy „Meyer-t - az összeesküvés elmélettel foglalkozók - mindenki másnál többször hozták kapcsolatba Kennedy elnök meggyilkolásával is”. Lacey könyvében ez az egyetlen hivatkozás arra, hogy még a legvékonyabb kapcsolatot is eltüntesse Lansky és J.F.K. halála között. Ez a kapcsolat azonban Piper szerint lényegesen mélyebb volt. Ennek ellenére Lansky neve alig fordul elő azokban a standard munkákban, amelyek azt állítják, hogy a szervezett bűnözésnek köze volt Kennedy halálához. Az a gyakorlat, hogy Lansky nevét kényelmesen eltemetik az olasz szervezett bűnözés figurái mögé. A tények viszont azt bizonyítják, hogy ezek az olasz maffiafőnökök a valóságban mind Lansky alárendeltjei voltak.

Hank Messic, aki Lansky leghitelesebb életrajzírója, rámutat arra, hogy a tömegtájékoztatás és a bűnüldözés is mellőzi annak a meghatározó szerepnek a feltárását, amelyet a Meyer Lansky-féle szervezett bűnözői szindikátus játszott, s ehelyett mindig a bűnözői alvilág olasz csoportjának a szerepéről beszél. Messic erről így ír „Lansky” (New York: Berkeley Medallion Books, 1971.) című könyvének 8. és 10. oldalán:

„A bűnözés igazi vezetői rejtve maradtak, miközben az országos bűnüldöző szervek a kisebb bűnözőkre vadásztak. Naiv az, aki azt hiszi, hogy ez a körülmény véletlen. A kutatás feltárja, hogy a bűnözésnek a maffiához nem tartozó vezetői rejtőzködnek évtizedek óta a vendettával sújtott társadalom (az olasz maffia) mögött... Gengszterek a keleti és a nyugati partvidék között, akik a vallást használják takarónak, kísérletet tettek arra, hogy megvádoljanak és antiszemitának nevezve befeketítsenek.” Charles Lucky Luciano írja emlékirataiban, hogy Lansky volt az, aki azt ajánlotta, hogy az újra megszerveződő bűnözői szindikátus nevezze magát „the Union Siciliano”, azaz Szicíliai Uniónak, amely azt a látszatot keltette, hogy az alvilág szicíliai ellenőrzés alatt áll.

Edgar Hoover és Lansky kapcsolata

Lansky, mint már utaltunk rá, együttműködött a Haditengerészet Hírszerzőszolgálatával és az Office of Strategic Services, az OSS, tevékenységét is támogatta a II. Világháború alatt. Rooseveltnél elnök megbízásából ő irányította a háttérből Batista kubai elnököt és ez a két tény nyilván közrejátszott abban, hogy Lansky-nak nem sokat kellemetlenkedtek az Egyesült Államok szövetségi hatóságai. Hank Messick írja Secret File (New York, G.P. Putnam's Sons, 1969, 185. old.) című könyvében:

„Megjutalmazták Lansky-t? Végleges válasz nem adható, de szövetségi szinten erőteljes védelmet élvezett. A Szövetségi Adóhivatal (IRS) kétszer is kezdeményezett eljárást ellene, de az Igazságügyi Minisztérium ezt megtagadta. Lansky a nemzetközi bűnözői szindikátus egyetlen felsőszintű vezetője, aki érintetlen maradt. Tehetsége révén, továbbá azért mert társai bajba kerültek, ő maradt az igazgatótanács vitathatatlan elnöke.”

Lansky maga is elismerte az „alvilági műveletben” játszott szerepét: „Kétségtelen, hogy én voltam, aki összehoztam Lucky-t és a Haditengerészet Hírszerzését. Mély személyes okom volt rá, hogy együttműködjek. Azt akartam, hogy a náci vereséget szenvedjenek. Zsidó voltam és együtt éreztem azokkal a zsidókkal, akik Európában szenvedtek. A testvéreim voltak.”

Michael Milan, az FBI egyik titkosügynöke, aki korábban együttműködött Lansky-val, rámutatott egy másik kapcsolatra is, amely hozzájárulhatott Lansky megkíméléséhez. Milan írja „The Squad: The U.S. Government Secret Alliance with Organized Crime” (A csapat: az Egyesült Államok kormányának titkos szövetsége a szervezett bűnözéssel - New York: Shapolsky Publishers, Inc., 1989, 206. old) című könyvében:

„Tudtam, hogy J. Edgar Hoover és Meyer Lansky meghitt viszonyban volt egymással. Lansky körül nem buzgólkodtak a hatóságok, és ritkán küldtek neki szövetségi idézést, általában hagyták, hogy intézze az üzleteit. Lansky viszont nem lödözött senkire, mint más maffiacsaládok, és nem nehezítette meg a rendőrség és a szövetségi hatóságok életét.”

J. Edgar Hoover kapcsolata a Lansky-féle szindikátushoz és az izraeli lobbizhoz felkeltette a kutatók érdeklődését. Az Izrael-barát Anti-Defamation League (ADL, Rágalmazás Elleni Liga), amelyet az 1843-ban New Yorkban alapított B’nai B’rith hozott létre, amely ma már a világ legnagyobb taglétszámú zsidó szervezete (a héber név jelentése magyarul: „A szövetség fiai”, ahol a szövetség a Tóra egyik kulcsfogalmára, Istennek a zsidókkal kötött szövetségére utal). A szervezet máig változatlan alapelve a zsidóság egységének megteremtése. A hangsúlyt a zsidó nép évezredek összetartás-érzésére és sorsközösségére helyezi. Céljaihoz tartozik a fellépés a rasszizmus, különösen az antiszemitizmus ellen. Az ADL kulcsszerepet játszott 1947-ben a J. Edgar Hoover Alapítvány létrehozásában. Lansky több üzlettársa hosszabb ideje nagyvonalúan támogatta az ADL-t. A Hoover Alapítvány első elnöke Paul Richman rabbi volt, az ADL washingtoni igazgatója. Edgar Hoover életrajzírója, Curt Gentry, (J. Edgar Hoover: The man and the Secrets, New York, 1991, 530. old) szerint a Hoover irányítása alatt álló szövetségi rendőrség, az FBI soha nem törődött komolyabban Lansky tevékenységével. Gentry szerint:

„Az FBI Dallasban és Miamiban lévő helyi kirendeltségei szemet hunytak és ennek eredményeként nem voltak lehallgató-készülékek és poloskák Lansky protezsztjainál New Orleans-ban, a helyi maffiafőnökénél Carlos Marcellonál, és Lansky tampai alárendeltjénél, Santo Trafficante-nál. Kivételt maga Meyer Lansky képez egy rövid időre. Hírek szerint, amit gyakran lehetett hallani az alvilágban, Meyer Lansky-nak megvolt az embere igen magas beosztásban az FBI-nál: William Sullivan, aki az FBI rangban harmadik embere volt, és az igen bizalmas »5-ös ügyosztályt« vezette és a belföldi kémelhárításért volt felelős.”

William Sullivan az FBI képviselőjében részt vett a Warren Bizottság munkájában. Sullivan nemcsak igen szoros barátja volt James Angletonnak, aki a CIA részéről a szövetséges országok hírszerző-szolgálataival, így az izraeli MOSZAD-dal is tartotta a kapcsolatot, hanem ő volt a CIA egyik titkos beépített embere az FBI-nál.

William Sullivan igen szokatlan vadászbalesetben vesztette életét 1977. november 9-én, rövid idővel azelőtt, hogy az amerikai Képviselőház merényletek ügyében vizsgálódó különbizottsága előtt tanúvallomást tett volna. William Sullivan, aki az FBI-nál betöltött tisztségéről

lemondott, szakított Hooverrel. Kihallgatóinak azt mondta, hogy kiábrándult Hooverből, amikor személyesen közölte vele: „Gondot okoz, hogy minél előbb közzé tegyünk valamit, ami meg tudja győzni a közvéleményt, hogy Lee Harry Oswald az igazi gyilkos.” (Robert Morrow - The Senator Must Die: The Murder of Robert F. Kennedy - A szenátornak meg kell halnia: Robert F. Kennedy meggyilkolása, 98. oldal)

Azért foglalkoztunk többet Meyer Lansky-val, mert a nemzetközi bűnözői szindikátus vezetőjeként sokkal befolyásosabb ember volt, mint bármelyik maffiafőnök Amerikában. Ez ad magyarázatot Lansky különleges befolyására az alvilágban. Amikor tehát a Meyer Lansky féle szervezett bűnözői szindikátusra utalunk, akkor nem egyszerűen a maffiáról van szó, de a nemzetközi pénzügyi közösség háttérhatalmáról is. A Meyer Lansky-féle szindikátus erőteljesen közreműködött Izrael Állam létrehozásában. Robert Lacey írja Lansky-ról írott könyvében, hogy 1948-ban, amikor Izrael Állam létrejött, Lansky megengedte, hogy a Haganah-nak, a zsidó földalatti szervezetnek a képviselői adományokat gyűjtsenek a tulajdonában lévő játékkaszinóban, a Colonial Inn-ben. Lansky nem csak bőkezű pénzügyi támogatást, de „technikai segítséget” is nyújtott az izraeli fegyvercsempészeknek az Egyesült Államokban. Egyik alkalommal elintézte, hogy az araboknak szánt fegyverszállítmányt eltérítsék, és Izrael számára továbbítsák. Robert Friedman újságíró szerint Lansky a New York-i Meir Kahane rabbi egyik legfőbb támogatója volt. Kahane alapította meg a radikális Zsidó Védelmi Ligát (Jewish Defence League).

Lansky egyébként az OSS-el és a Haditengerészet Hírszerzésével fenntartott kapcsolatai révén jutott egy különleges, globális méretű hálózathoz. Az „Operation Underworld”-öt (az Alvilági Hadműveletet) a New York-i Rockefeller Centerből William Stephenson, a Brit Hírszerző Szolgálat ügynöke irányította. Ő az a személy, akiről azt mondják, hogy mintaképül szolgált Ian Flemming számára James Bond figurájának a megformálásához. Stephenson volt az, aki szorosan együttműködött az ADL-lel, valamint az FBI-al a náci ellenes hírszerző műveletekben az Egyesült Államokban.

Stephenson fő munkatársa Louis Bloomfield jogász volt, aki később a Lansky-val is kapcsolatban álló Bronfman család ügyvédjeként fontos szerepet töltött be. Piper feltételezése szerint Bloomfieldnek szerepe volt a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében is. Az 1947-48-as időszakban Teddy Kollek, aki később Jeruzsálem polgármestere lett, volt a Haganah Lansky mellett működő New York-i kirendeltségének a vezetője. Piper úgy véli, hogy Kollek tartotta a Lansky vezette szindikátusnál a kapcsolatot a J.F.K. elleni merényletben kulcsszerepet játszó James Jesus Angletonnal. Angleton volt a CIA elődjének, az OSS-nek az a munkatársa, aki később - mint ahogy erre már korábban utaltunk - a CIA-nál magas beosztásba került és aki Izrael első számú kapcsolata volt a szervezetnél. Angleton szorosan együttműködött a zsidó földalatti szervezetekkel, mind Londonban, mind Olaszországban és kulcsszerepe volt az amerikai hírszerzés és a korzikai, majd a szicíliai maffia közötti együttműködés megteremtésében. Izrael állam létrejötte idején Meyer Lansky már közvetlen és bizalmas viszonyban volt valamennyi kulcsszereplővel.

Lansky valódi szerepe a finanszírozás volt. Az újonnan született Izrael Államnak nem csak pénzre volt szüksége ahhoz, hogy létezessen, de az új kormány létrejötte jó alkalmat nyújtott Lansky-nak és társainak, hogy létrehozzanak és megszilárdítsanak egy nemzetközileg működő pénzügyi hálózatot. A kezdeti években Izrael minden bírálat felett állott. A II. Világháború során a zsidó népet sújtó megpróbáltatások és a Holocaust emléke még élénken élt és ez az emlékezet nem engedte meg Izrael bírálatát. Így a zsidó állam ideális fedezéknek bizonyult Lansky és szindikátusa számára. Lansky, mint a szervezett bűnözés pénzügyeinek fő irányítója, és az illegális pénzek legálissá mosója, központi szerephez jutott. Lansky-t elsősorban a nemzetközi bankvilághoz fűződő kapcsolatai juttatták ehhez a központi szerephez.

Kennedy konfliktusa a CIA-val

A CIA központjában, a Virginia állambeli Langley-ban csak egy ember volt, aki teljesen tisztában volt a Kennedy elnök és Izrael között kialakult feszültséggel. Ez a személy James Angleton volt. Angleton olyan meghitt viszonyban volt a CIA-nál eltöltött egész időszaka alatt izraeli barátaival, hogy amikor 1987-ben meghalt, szobrot állítottak a tiszteletére Izraelben. Andrew and Leslie Cockburn szerint Angleton közel negyed évszázadon át az egyik leghatalmasabb és legtitokzatosabb személyiség volt a CIA-nál. Angleton sok különleges titkos akcióban vett részt és az izraeliek úgy beszéltek róla, mint akihez különösen szoros szálak fűzik őket. Angletont az OSS még a Yale Egyetemen szervezte be és a titkos szolgálatok világában hamarosan ő lett a gyorsan emelkedő sztárügynök. Amikor az OSS a II. Világháború után megszűnt, Angleton átlépett utódszervezetébe, az 1947-ben megalakult Central Intelligence Agency-ba (vagyis a CIA-ba). 1954-ben Angleton átvette a CIA-n belül a rendkívül fontos kémelhárító ügyosztály vezetését.

Angleton életrajzírója Tom Mangold: *Cold Warrior - James Jesus Angleton: The CIA's Master Spy Hunter* (A hidegháború harcosa - J.J. Angleton: A CIA mester kémvadásza - New York: Simon and Schuster, 1991.) című könyvének 307. oldalán írja: „Angleton legfőbb támogatói a CIA igazgatója Allen Dulles és helyettese Richard Helms volt, aki később maga is a CIA igazgatója lett Lyndon Johnson kormányzata idején.” Mangold azonban mégis csak kijelenti, hogy Angleton elsőszámú patrónusa Helms volt. Dulles J.F.K. elmozdította a CIA éléről és a sors fintora, hogy később tagja lett a Warren Bizottságnak, amely aztán „vizsgálgatott-vizsgálgatott” a J.F.K. elleni merénylet ügyében. Egyébként Helms az, aki Angletonnal együtt aláírta azt a belső CIA memorandumot, amely akaratlanul is, de betekintést engedett abba, hogy a CIA is részt vett a Kennedy elnök elleni összeesküvésben.

Mangold megírja könyvében, hogy Angleton hosszú időn keresztül tartó barátsága Dulles-szal és Helms-szel játszotta a legfontosabb szerepet abban, hogy különleges mozgásszabadsággal rendelkezett a CIA-n belül. Önállósága olyan nagy volt, hogy felettesei gyakran elmulasztották tevékenységének a megfelelő ellenőrzését. Ennek eredményeként úgy tudta végrehajtani akcióit, hogy nem kellett számolnia hivatali beavatkozással. Ha Angleton meg akart valamit tenni, akkor megtette. Megvolt hozzá a tapasztalata, a támogatói és az ereje. Angleton volt a CIA hivatalos kapcsolattartója a szövetségesek külföldi hírszerzőszolgálatával, és ezen belül is különleges viszonyt ápolt az izraeli MOSZAD-dal. Ezeken az összeköttetéseken keresztül Angleton globális méretekben tudott befolyást gyakorolni a hírszerzői tevékenységre. Angleton egy barátja erre így emlékezik (Andrew Cockburn and Leslie Cockburn, *Dangerous Liaison: The Inside Story of The U.S.-Israeli Covert Relationship*; New York: Harper Collins Publishers, 1991. - 42.-43. oldalon):

„Munkaköre olyan kényes természetű volt, hogy sokat nem lehet róla olvasni. Miközben a kapcsolatokat ápolta, partnereit rávette, hogy tegyenek szívességeket a CIA-nak, vagyis hajtsanak végre olyasmit, amit a CIA közvetlenül nem akart megtenni. Köznapibb szinten arra tudta használni az izraeli hírszerzéssel fennálló kapcsolatait, amelyet magának tartott fenn, hogy ő legyen az, aki eldönti milyen vonalat vigyen a CIA-nál. Hivatkozhatott arra, hogy »izraeli forrásaim ... mondják« és senki sem mondhatott neki ellent, minthogy senki másnak nem volt megengedve, hogy az izraeli hírszerzéssel tárgyaljon. „Mindig az volt a benyomásom, hogy ilyen módon használta az izraelieket, rávéve arra, hogy mondják azt, hogy az oroszok voltaképpen nem szakítottak a kínaiakkal, vagy ehhez hasonló. Ők boldogan megtették neki ezt a szívességet. Ezen felül igénybe vehette az izraeli hálózatokat és kapcsolatokat világszerte, nemcsak a kommunista tömbön belül.”

Angletonnak egy másik barátja így kommentálta Angleton tevékenységét: „Meg kell értenie, hogy Jim központi félelme a kommunizmus volt, amely számára az abszolút és legsötétebb gonosz volt. Semmi sem számított neki, képes lett volna bárkit és bármit felhasználni a kommunizmus elleni harcban. Kétségtelenül kedvelte Izraelt, de nem volt izraeli ügynök, ahogyan egyesek Washingtonban nevezték.” - (Cockburn, 43. oldal)

Piper már idézett könyvében azt állítja, hogy Angleton számára a legfontosabb a MOSZAD-dal való kapcsolata volt. Ténylegesen ő volt a CIA önmaga által kinevezett egyik vezető munkatársa, aki az Izraellel való kapcsolattartást végezte. A már idézett Tom Mangold írja, hogy csupán azok a legendák, amelyek körülveszik azt a húsz évet, amit Angleton az izraeli ügykörben eltöltött megtöltene egy kötetet. Angletonnak hosszú idő óta fennálló szoros kapcsolata volt Ben Gurionnal, Izrael miniszterelnökével. Ha volt valaki a CIA-nál, aki ismerte Ben Gurion J.F.K.-vel szemben érzett ellenszenvét, az Angleton volt. Teljesen tisztában volt azzal, hogy milyen éles konfliktus jött létre az izraeli kormányfő és az amerikai elnök között, aki megtagadta, hogy eleget tegyen Izrael kívánságainak. Figyelemmel arra, hogy J.F.K. meg akarta javítani a Szovjetunióhoz fűződő kapcsolatokat is, és erőfeszítéseket tett a hidegháború mérséklésére, akkor felmérhetjük, hogy a fanatikusan kommunista-ellenes Angleton is ellenszenvvel tekintett Kennedy lépéseire. Ehhez jött még az a körülmény, hogy Kennedy keményen fellépett a CIA-val szemben is. Kennedy tehát nemcsak fenyegetés volt Izrael, a CIA és a velük szövetséges Meyer Lansky szindikátus számára, de fenyegetést jelentett személy szerint James Angletonra is. Kennedy CIA-val kapcsolatos elképzelései véget vethettek Angleton karrierjének és világ szintűvé fejlesztett hírszerző birodalmának.

Wilburn Crane Eveland, a CIA egykori tanácsadója és a Fehér Ház politikai tervező-csoportjának a tagja írja „Ropes of Sand: America's Failure in the Middle East” (Csalóka támasz: Amerika kudarca a Közel-Keleten; New York - 1980.) című könyvének 95. oldalán: „A CIA műveletei elkezdődtek még mielőtt Allen Dulles lett az igazgató, és ez olyan hosszú távú kötelezettségekkel járt, amelyekről az Egyesült Államok később már nehezen szabadulhatott. Mindez az OSS háború alatti kapcsolatából származik, amit a zsidó ellenálló csoportokkal épített ki Londonban. James Angleton létrehozott egy hírszerzési műveletekre vonatkozó csere-megállapodást az izraeli MOSZAD-dal. A CIA arab országokra vonatkozó hírszerzése nagyrészt erre a megállapodásra támaszkodott.” Ezt a kapcsolatot azonban nem szükségszerűen a kölcsönös bizalom jellemezte.

Wolf Blitzer, a Jerusalem Post című lap washingtoni tudósítója írja „Between Washington and Jerusalem” (New York - 1985.) című könyvének a 96. oldalán: Amikor iráni fundamentalisták 1979. végén elfoglalták a teheráni amerikai nagykövetséget, amely aztán a túszválsághoz vezetett Amerika és Irán között, számos CIA dokumentumot is elvittek a követségről, amit később nyilvánosságra hoztak. „A dokumentumokból kiderül, hogy az izraeli hírszerző szolgálatok főleg az 1950-es években telefonon és elektronikus „poloskákon” keresztül lehallgatták és megsarolták az amerikai kormánytisztviselőket, hogy szigorúan bizalmas adatokhoz és technikai információkhoz jussanak.”

Az Egyesült Államok nyilvánvalóan maga is kémkedett Izrael ellen, noha ez nem derül ki a jelentésből. Mindazonáltal amikor szükségessé vált, hogy a CIA és a MOSZAD közös megállapodásra jusson, James Jesus Angleton volt az, aki közbelépett és - ahogy Blitzer kifejezi magát - „nagyrészt az ő érdeme volt a megállapodás létrehozása.” A CIA és MOSZAD számos közös vállalkozást hajtott végre Angleton közreműködésével. Amikor Eisenhower elnök kijelentette, hogy reméli „a Nasszer problémát meg lehet oldani”, akkor Allen Dulles és Angleton tervet dolgozott ki Nasszer eltávolítására. Allen Dulles testvére, John Foster Dulles, aki ekkor külügyminiszter volt, azonban lefújta ezt az akciót. A CIA együttműködött Izraellel Szíriában is. A CIA egyik akciója, amely a kormány megdöntését célozta 1958-ban, azért

szenvedett kudarcot, mert a CIA több fizetett szíriai ügynöke feladta magát. A CIA legismertebb művelete az volt, amikor a szervezett bűnözés kulcsembereivel együttműködve a kubai diktátor, Fidel Castro életére tört.

Angleton befolyása a közel-keleti politika alakítására Lyndon Johnson kormányzata idején tovább erősödött. A J.F.K. elleni merénylet szempontjából azonban kulcsfontosságú az a körülmény, hogy Angletont igen bizalmas kapcsolatok fűzték a Meyer Lansky által irányított szervezett bűnözéshez. Már említettük, hogy ez a kapcsolat visszanyúlik Angletonnak az OSS-nél eltöltött éveire, amelyeket Angliában és Olaszországban töltött. Ezekben az években kerülhetett Angleton kapcsolatba Clay Shaw-val is, aki az amerikai hadsereg tisztje volt. Ezekben az időkben Meyer Lansky maga is részt vett az OSS-el közösen végrehajtott titkos akciókban. Clay Shaw volt az a kulcsembert, aki a J.F.K. elleni merénylet idején nemcsak a CIA-val, a hírszerző-közösség alacsonyabb szintjeivel, köztük Lee Harry Oswaldal, de Meyer Lansky európai pénzmosási tranzakcióival is kapcsolatban állott a svájci Banque de Credit International-on keresztül.

Angleton 27 éves korában már az OSS római irodájának a vezetője volt és az egyedüli nem angol származású hírszerző, akivel megosztották a titkos Ultra-programot, amelynek segítségével megfejtették a nácik titkos rejtjeleit. 1951-ben Angleton már szorosan együttműködött a zsidó hálózattal, amely a kelet-európai zsidó kivándorlókat Olaszországon keresztül Palesztinába segítette. Angleton egyik izraeli kapcsolattartója: Teddy Kollek volt, a későbbi jeruzsálemi polgármester, aki szoros barátja lett. Már utaltunk rá, hogy Kollek a Haganah New York-i kirendeltségén fegyvereket csempészett Palesztinába, együttműködve Meyer Lansky-val és Louis Bloomfield őrnaggyal. Ebben az időszakban került Angleton kapcsolatba Menachem Beginnel, a később izraeli miniszterelnökkel, aki az Irgun földalatti csoport tevékenységét koordinálta. Begin egyébként az Egyesült Államokban is tevékenykedett, ahol együttműködött a Lansky-féle szindikátus egyik kulcsembereivel. Angletonnak kulcsszerepe volt a korzikai maffiával való kapcsolatok kiépítésében. Angleton és a CIA egyébként beleavatkozott a francia politikába is, és keresztezni igyekezett Charles de Gaulle politikai vonalát.

Kennedy halálát követően Angleton „felügyelte” a CIA részéről a Warren Bizottság nyomozati tevékenységét. Ő volt az, aki ezt a feladatkört kiharcolta magának. A Warren Bizottság által folytatott vizsgálat idején Angleton élesen bírálta **Jurij Nosenko** KGB tisztet, aki 1964-ben állt át az amerikaiakhoz. Nosenko azt állította, hogy ő foglalkozott Lee Harvey Oswaldal oroszországi tartózkodása idején. Nosenko közölte: a KGB-nek semmi köze nem volt John F. Kennedy meggyilkolásához. Angleton viszont a KGB-re kívánta hárítani a felelősséget J.F.K. haláláért, és ezért Nosenko legkeményebb vádlójává vált. Be akarta bizonyítani, hogy hazudik az orosz kém. 1277 napon át tartó kihallgatásnak, megaláztatásnak vetette alá, de Nosenko kitartott állítása mellett. Angletonnak problémát okozott, hogyha a Szovjetunióról elhárul a gyanú. Ebben az esetben valahol másutt kell keresni a tetteseket. Egy ilyen keresés ráirányíthatta a gyanút magára a CIA-ra és a CIA szövetségeseire. Ha fény derült volna arra, hogy a CIA-nak - és esetleg Izraelnek is - valamilyen köze lehetett a J.F.K. elleni merényletnek, az elkerülhetetlenül súlyosan ártott volna Amerika és Izrael kapcsolatának és véget vetett volna a CIA, a MOSZAD és Lansky-féle szindikátus együttműködésének. Egy ilyen fejlemény személy szerint Angleton karrierjét is kerékbe törte volna, s vele együtt két védelmezője bukását is okozhatta: Allen Dulles-ét és Richard Helms-ét. Angleton fő patrónusa: Richard Helms 1973-ban távozott a CIA-tól és ez az időpont, amikor James Jesus Angleton karrierje is a befejező szakaszához érkezett a CIA-nál. Angletont 1974. december 20-án bocsátották el a szervezettől, miután fény derült arra, hogy részt vett a CIA belföldi

kémkedési tevékenységében és más amerikai területen végrehajtott titkos akciókban. Ennek a fedezése már a CIA számára is túl nehéz és kényelmetlen feladatnak bizonyult.

A Zapruder filmnek két változata van

A nem megvágott, eredeti Zapruder film, amely kalandos úton 1988-ban vált igen szűk körben a közönség számára is elérhetővé - s amit olvasóink is beszerezhetnek az Edition Pandora nevű kiadótól (Sonnenbichl 12, 86971 Peiting, Germany) - egyértelműen mutatja, hogy a halálos lövést Kennedyre **William Greer** a Secret Service munkatársa adta le. Greer vezette Kennedy autóját. Ha nem az elnököt, hanem Greer kezét figyeljük, jól látható, hogy miközben jobb kezével a kormányt tartja, a ballal a jobb vállán átnyúlva közvetlen közletről lő rá a már megsebzett Kennedyre. Ez a lövés végzett JFK-vel.

Ennek a részleteit - és a belőle adódó következtetéseket - írásunk második részében ismertetjük. Annyit bocsátunk csupán előre, hogy ez a tény egyértelműen a háttérhatalom legfelsőbb köreinek a bűnrészességére utal és minden más verziót elgyöngít. Kennedy vissza akarta szerezni a nemzetközi pénzoligarchiától az amerikai pénzrendszer feletti szuverenitást. Lépéseket tett a Federal Reserve System megszüntetésére és állami bankjegy, az igazi dollár - a greenbacks - kibocsátására. Ez a szándéka alapjaiban rendítette volna meg a nemzetközi pénzügyi közösség Amerika feletti uralmát. Hogy ezt megelőzze az uralkodó elit, elhatározta, hogy a közvetlen ellenőrzése alá veszi a Fehér Házat és haladéktalanul a saját emberét juttatja az elnöki székbe.

Miért kellett meghalnia Kennedynek?

(Második rész)

Milton William Cooper, aki középiskoláit 1961-ben Japánban fejezte az amerikai légierőnél, majd a haditengerészetnél szolgált. Tehetséges és megbízható katonaként hamarosan bizalmas beosztásba került. A haditengerészet hírszerző szolgálatának a parancsnokságán teljesíthetett szolgálatot. Előtte természetesen alapos biztonsági ellenőrzésen ment át, majd letette a szigorú titoktartásra vonatkozó esküt. Ezután parancsnoka közölte vele, hogy magasabb megbízhatósági fokozatba kerülve fel van jogosítva a „Top Secret”-nek (vagyis szigorúan titkosnak) minősülő iratokba való betekintésre. Azzal a korlátozással, hogy csak azokat a dokumentumokat tanulmányozhatja át, amelyekre a munkájához szüksége van. Később Coopert még ennél is magasabb hozzáférési jogosultsággal ruházták föl a rejtjelezés kategóriában, s úgynevezett SPECAT-operator-i beosztásban dolgozott a parancsnokságon.

Cooper „Die Apocalyptischen Reiter” (Az Apokalipszis lovasai - Edition Pandora - Peiting / 1996.) című könyvének 45. oldalán írja a következőket:

„Azon a napon - amikor rájöttem, hogy a Haditengerészet Hírszerző Hivatala részt vett J.F. Kennedy meggyilkolásában, és hogy a titkosszolgálat ügynöke, aki a limuzint vezette, lőtte fejbe Kennedy-t, azzal a szándékkal távoztam - engedély nélkül - szolgálati helyemről, hogy soha nem térek vissza. Közeli jó barátom, Bob, azonban rábeszélte, hogy térjek vissza. Később, 1972. június 1-én, az esküvőm előtti estén, elmeséltem mindent Bobnak, amit az UFO-król, a Kennedy-gyilkosságról, a Haditengerészetéről, a titkos-kormányzatról, a jövődjégkorszakról, az ALTERNATÍVA 1-2-3. programról, a GALILEO projektről és az új világrendre vonatkozó tervről tudtam. Úgy gondoltam akkor, hogy mindez igaz és még ma is azt hiszem, hogy ez így van.

Figyelmeztetnem kell Önöket: bizonyítékokat találtam rá, hogy a titkos társaságok - legalábbis 1917 óta - egy a világűrbeli érkező mesterséges fenyegetés színlelésére törekednek, azért, hogy az emberiséget új világrendnek nevezett központi kormányzat alatt egyesítsék. Még mindig kutatok az igazság után és szilárdan meg vagyok arról győződve, hogy ez a könyv közelebb visz az igazsághoz, mint minden más, amelyet korábban írtak.”

Milton William Cooper, amikor leszerelt a Haditengerészettől, először hivatásos fényképész diplomát szerzett, majd a „College for Oceaneering” nevű egyetemen lett a víz alatti fényképezés tanára. Később az Adelphi Bussiness College-nak lett a helyettes igazgatója, majd igazgatója. Innen átkerült a National Technical College-ba, ugyancsak igazgatónak. Cooper 1988 tavaszán egy magazinban olyan dokumentumról olvasott, amelyet Moore, Shandera és Friedman fedezett fel. Ez a dokumentum a MAJESTIC TWELVE műveletre vonatkozott. Cooper tudta, hogy amit olvas nem tekinthető hitelesnek, s ezért elhatározta, hogy a nyilvánosság elé lép mindazokkal a tényeket tartalmazó dokumentumokkal, amelyek az ő rendelkezésére álltak.

A már idézett könyvének a 273. oldalán M.W. Cooper ezeket írja:

„Kennedy elnök hivatalba lépésekor mondott beszédében támogatta a hivatalos világűr-programot, amely azt a feladatot tűzte az Egyesült Államok elé, hogy az évtized vége előtt ember lépjen a Holdra. Noha ez az elképzelés ártalmatlan volt, a megbízás lehetővé tette a felelősök számára hatalmas pénzeszegek átcsoportosítását fekete programokba, és hogy

eltitkolják a valódi világűrprogramot az amerikai nép előtt. Egy hasonló program a Szovjet-unióban ugyanezt a célt szolgálta...”

Cooper ezután arról ír könyvében, hogy Kennedy az űrprogram, valamint a kábítószer-kereskedelem kérdésében konfliktusba keveredett azzal a hatalmi struktúrával, amelyet Cooper MAJESTIC TWELVE-nek nevez, különböző dokumentumok alapján. Kennedy ennek a hatalmi körnek ultimátumot küldött, hogy ha nem teszik ők maguk rendbe a dolgokat, akkor ő teremt rendet. Kennedy nem volt tagja a new york-i Council on Foreign Relation-nek és Cooper szerint nem volt tájékoztatva az ALTERNATÍVA 2, illetve 3-as nevet viselő tervekről sem. (Ezeket a titkos programokat majd a Leleplező ezután következő számaiban ismertetjük olvasóinkkal.) Nemzetközileg ezeket a műveleteket a Bilderberg Csoport irányította, amelyet gyakran Policy Committee-nak is neveztek. Az Egyesült Államokban pedig a CFR-nek a végrehajtó bizottsága volt értük felelős.

M.W. Cooper így folytatja: „Kennedy-nek a döntése félelmet keltett a felelősök szívében. A Policy Committee elrendelte az eltávolítását, és a parancsot Dallasban végrehajtották. John F. Kennedy elnököt a titkosszolgálatnak az az ügynöke gyilkolta meg, aki autóját a konvojban vezette, és akinek a tette a Zapruder-filmben világosan látható. Figyeljenek a sofőrre és ne Kennedy-re, amikor a filmet nézik. Valamennyi tanú, aki elég közel volt a kocsinhoz, hogy láthatta, amint **William Greer** Kennedy-t lelőtte, maga is az eseményeket követő két éven belül gyilkosság áldozata lett. A Warren Bizottság színjáték volt és a testület többsége a CFR-tagjaiból állt. Sikeresen félrevezették az amerikaiakat.

Több mint 200 jelenlévő tanú és olyan személy, aki ténylegesen részt vett a gyilkosságban, mára már halott. Annak a valószínűsége, hogy az első 18 személy a merénylet utáni 2 éven belül meghaljon 1:100 000 000 000 000-hoz. Önök is megvásárolhatják ennek a filmnek a kópiáját (ISBN-szám: 3-89539-285-5, ára 25 Euró - Edition Pandora: Sonnenbichl 12, 86971 Peiting, Tel.: 08861-59018, Fax: 08861-6709).”

Cooper így írja le annak a történetét, hogy miként látta először a Zapruder-film CIA által visszatartott eredeti változatát: „1988. decemberében telefonon beszéltem **John Lear**-rel. Tájékoztattam arról, amit a Haditengerészetnél Kennedy meggyilkolásáról olvastam. Elmondtam, hogy a szigorúan titkos dokumentumok szerint van egy film, amelyen világosan látható a bűncselekmény elkövetése, és amelyet a nyilvánosságtól távol kell tartani. Megemlítettem John-nak, hogy 16 éve kutatok ezután a film után, amely megmutatja, hogy Greer lőtte le J.F.K.-t, de eddig nem találtam meg. Szinte sokkolt és kellemesen meglepett, amikor John megkérdezte: „Meg akarod nézni?” „Természetesen igen” - válaszoltam, s John meghívott engem és Annie-t magához, Las Vegas-i házába. Nem csak a filmet mutatta meg, de egy videó-másolatot is adott. A videószalagot mindig le szoktam vetíteni azoknak, akiknek előadást tartok. A film címe: „Dallas Revisited” (Az újra meglátogatott Dallas). John elmondta, hogy ezt a filmet egy CIA-nál dolgozó ismerőstől kapta, akinek a nevét azonban nem mondhatja meg. Később megtudtam, hogy a Zapruder film eme verziójának producere egy bizonyos **Lars Hansson** volt. John Lear ezt a filmet minden olyan találkozón levetítette, amelyen előadást tartott.

Röviddel azután, hogy Lear adott nekem egy kópiát a filmről, felhívott Lars Hansson és megtudakolta, hogy meglátogathat-e az otthonomban. Igent mondtam és kértem, hogy ha lehetséges, hozzon magával egy jobb kópiát. Azt válaszolta, hogy egy bizonyos **Bo Gritz** nevű férfiről is hozna filmet, akinek a nevét én eddig még nem hallottam. Hansson tájékoztattott, hogy ezt a videót Lear és Gritz számára készítette, és mindketten előadásaikhoz használták azt. Később azt is megtudtam, hogy Bo Gritz egy-egy videószalagot 10 dollárért árult kópiaként.”

Cooper ezután beszámol arról, hogy Hansonnal egy órán át tárgyalt, és látogatásának valódi oka az volt, hogy neve semmilyen vonatkozásban se kerüljön említésre a filmmel kapcsolatban. Erre Cooper a szavát adta és ettől kezdve előadásainál rendszeresen levetítette a filmet. Ha valaki meg akart venni egy-egy példányt, annak eladott egy kópiát.

Ezután könyvében Cooper azt elemzi, hogyan romlott meg viszonya Hansonnal, aki 1989. novemberében felhívta telefonon és arra kérte, hogy hangját töröljék le a videoszalagról annál a résznél, ahol a következőket mondja:

„A kocsifőorj megfordul és bal kezében egy pisztollyal a jobb vállán keresztül tüzel. Láthatják a 45-ös automatát, egy nikkelezett fegyvert. A jobb vállán keresztül, ez egyértelműen látható. Megfigyelhetik, hogy fejét hátrafelé, az elnök irányába fordítja. Ezen a felnagyított filmkockán láthatják a lövés nyomát az elnökön. A lövés ereje valósággal visszarántja őt az ülésén. Megfigyelhetik, ahogyan Kennedy feleségén úrrá lesz az iszonyat.”

Lars Hansson még a következőket mondta a film kísérőszövegében: „Egyértelműen láthatják, amint ő (a főorj) megfordítja a fejét, éppen úgy, ahogy a karját és a fegyvert jól észlelhetően a jobb vállára fölé irányítja.” Cooper természetesen beleegyezett, hogy Larson hangját törli és nem használja többé. Az ez utáni előadásokon tehát néma változatban mutatta be a videoszalagot. Rájött, hogy kísérőszöveg nélkül a közönség a filmet még jobban érti.

Cooper a továbbiakban (már idézett könyvének a 277. oldalán) így folytatja:

„Fontos, hogy a fent elmondottakat értsék, mivel Lars Hansson 1990. nyár végén rádióban szerepelt és azt állította, hogy Greer, a főorj nem lőtt az elnökre. Miután én a filmet már több mint másfél éve bemutattam, Lars Hansson - 1990. őszén - megjelent a Beverly Hills High Schoolban tartott előadásomon, s félbeszakította az előadást. Gúnyos megjegyzéseivel nevetségessé tette magát. Amikor az előadás véget ért az előadóterem halljában megszólította a jelenlévőket és megkísérelte David Lifton-nal együtt arról meggyőzni a közönséget, hogy ők valójában nem azt látták, hogy Greer rálőtt Kennedy-re... Ha azonban az emberek ezt a saját szemükkel látják, nem könnyen lehet félrevezetni őket. Hansson, Lifton és Grodin, valamint a többi titkos kormányzati ügynök felett eljárt az idő. Az amerikaiak lassan rájönnek a hazugságra. Megborzadok, ha arra gondolok, hogy mi történne ezekkel az emberekkel, ha az amerikaiak végül valóban megharagudnának. Ne feledjék el, hogy Lear arról tájékoztatott: »A film eredetileg egy CIA-ügynöktől származott« - akiről végül kiderült, hogy ő Lars Hansson.”

Cooper ezután elmondja milyen lejáratási akciókba kezdtek ellene, nyilvánvalóan azért, hogy semlegesítsék a filmnek az egyre növekvő és döbbenetes hatását. Hansson először azzal próbálkozott, hogy Cooper megsértette az ő szerzői jogait. Ez azonban nyilvánvalóan nem állta meg a helyét, hiszen a filmet Zapruder készítette és Hansson a CIA-nál csak bizonyos módosításokat eszközölt rajta, amennyiben egy-egy filmkockát kinagyított és kísérő szöveget mondott alá. A szerzői jogot valójában ő sértette meg azzal, hogy ezt a változatot továbbadta Learnek és Gritz-nek.

Robert Grodin, aki ugyancsak a CIA számára dolgozott felszólította M.W. Coopert, hogy szálljon velük nyilvánosan vitába. Azt állították, hogy kópiájuk van a Zapruder filmről, amely mutatja, hogy Green a kezét egyetlen pillanatra sem veszi le a kormánykerékről. Cooper felhívta Bob Grodint és elfogadta a kihívást. Azt ajánlotta neki, hogy a Beverly Hillsben lévő High Schoolban ki-ki mutassa meg a maga filmjét, s a nézők majd eldöntik melyik a hiteles. Grodin ezt elutasította. Tudta, hogy mi a valódi tényállás.

Bob Grodin egyébként ugyanaz a személy, aki kiadta magát világszerte ismert fotó-interpre-tátornak. Mindazonáltal semmilyen fényképészeti- vagy operatőri ismerettel nem rendelkezik. Soha nem volt fényképek kiértékelője. Ezzel szemben, mint már említettük, Cooper diplomát

szerezett ebből a szakmából. Bob Grodin az amerikai Képviselőház Vizsgálóbizottsága előtt azt vallotta, hogy William Greer, Kennedy autójának a sofőrje soha nem emelte fel a kezét az autó kormánykerekeről. M. W. Cooper úgy véli, hogy Bob Grodin feladata olyan könyvet írni, amely megtéveszti az olvasókat. A cél megakadályozni, hogy az amerikai lakosság széles köreiben ismertté váljon, ki is adta le a halálos lövést J.F.K-ra? Amikor **Lars Hansson** ellátta kísérőszöveggel a Zapruder filmet, majd terjesztetni kezdte ismerősei körében, feltehetően a CIA egyes vezetőinek a beleegyezésével, a háttérhatalom szolgálatában járt el. A globális unió létrehozásán fáradozó nemzetközi pénzhatalomnak ugyanis érdeke, hogy megingassa az amerikaiak bizalmát nemzeti kormányukban. Ha a nemzetek feletti uralomra törő transznacionális pénzligarchia meg tudja arról győzni az amerikaiakat, hogy saját kormányuk hazudott nekik, és hogy a Warren Bizottság becsapta őket, akkor már könnyebb azt sugalmazni az amerikai polgároknak, hogy szükség van egy új világrendre, ahol ilyen megbízhatatlan kormányok már nem gyakorolnak hatalmat.

Akik ezzel a verzióval kísérletezgettek, valószínűleg nem mérték fel kellően: miként reagál a közvélemény, ha azt is megtudja, hogy William Greer nem az alkotmányos amerikai kormányzat, hanem az illegitim háttérhatalom megbízásából hajtotta végre tettét. Ebben az esetben a választópolgárok még sem fognak igényt tartani a globális pénzhatalom új világrendjére, hanem továbbra is kitartanak jelenlegi alkotmányos rendjüknél és a nemzeti kormányzásnál. Megőrzi az amerikai nép, az amerikai nemzet államának azt az Egyesült Államokat, amelynek a Kennedyhez hasonlóan meggyilkolt Lincoln elnök szavai szerint az a világtörténelmi hivatása, hogy „a nép kormányzata a nép által a népért, soha el ne tűnjön földünkéről.”

A Zapruder film komplett változatának a történetéhez tartozik, hogy 1990-ben **David Lifton** már a rádióban és televízióban is azt állította, hogy a Kennedy gyilkossággal kapcsolatban új bizonyítékokkal rendelkezik. Már említettük, hogy Lifton is megjelent M.W.Coopernek a Beverly Hills High School-ban tartott előadásán és az előtérben gyülekezőket ő is arról próbálta meggyőzni, hogy amit előzőleg bent láttak, - vagyis hogy Greer, a sofőr, rálőtt az elnökre, - azt valójában nem is látták. Hansson és Lifton akciója azonban teljesen kudarcba fulladt, és nyilvánvalóvá vált, hogy már nem lehet eltitkolni mi is történt valójában Dallasban. Ekkor Coopert megkeresték a „**Hard Copy**” nevű TV-magazin munkatársai, hogy megnézzék a Zapruder filmnek ezt a komplett változatát. Cooper eleget tett kérésüknek. A film megtekintése után közölték, hogy szeretnék megszerezni a forgalmazási jogát. Cooper átadta nekik a film egyik kópiáját, de kétségét fejezte ki azt illetően, hogy azt valóban sugározni fogják. Megállapodtak, hogy készítenek vele egy rövid bevezetőt a vetítéshez. A felvételek megkezdése előtt azonban az NBC illetékes vezetője lefújta a műsort és megtiltotta a film sugárzását. Cooper kísérletet tett annak megállapítására, hogy ki volt konkrétan ez a személy, de erőfeszítése nem járt sikerrel. Az a **Babs Hopper** producernő, aki műsorra akarta tűzni a filmet, már nem dolgozik a „Hard Copy”-nál.

Egy másik TV-producer, aki az „**Inside Edition**” című programnál dolgozik, ugyancsak felkereste Coopert, mert úgy vélte, hogy a Zapruder filmnek ezt a komplett változatát meg kell ismernie a többi amerikainak is. Cooper beleegyezett a közreműködésbe, de ezúttal is kételkedésének adott hangot. Egy héttel később Cooper hallhatta a rádióban David Lifton, aki arra a kérdésre válaszolva, hogy ki David Cooper, elmondta: „ismerem őt, és van egy meglepetésünk Cooper úr számára. Egy Amerika szerte sugárzott TV-program keretében végérvényesen kiűjtük a versenyből. Véglegesen leszámolunk ezzel a fickóval.”

David Cooper ezt követően ragaszkodott ahhoz, hogy a film sugárzására csak úgy kerülhessen sor, hogy az a bizonyos rész, ahol Greer hátranyúl a bal kezében lévő pisztollyal és rálő az elnökre, ne legyen kivágva, és ezt szigorúan ellenőrizték. Amikor ezt a feltételét nem fogadták el, Cooper megtagadta az együttműködést. A műsorban a kritikus rész végül is

vetítésre került, de Coopert **Lars Hansson** helyettesítette. Hansson, aki korábban azért támadta David Coopert, mert véleménye szerint Greer nem lőtt Kennedyre, most viszont a TV-ben azt állította, hogy igenis Greer lőtte le Kennedyt. Ekkor előlépett a műsorban **Bob Grodin**, akinek az volt a feladata, hogy nevetségessé tegye Hanssont, leleplezze őt és a filmet is. Mindez arra utalt, hogy a titkosszolgálat tett kísérletet a film nem várt sokkoló hatásának a semlegesítésére.

Később Cooper a rádióban hallotta Bob Grodint nyilatkozni, amely szerint ő kész a Zapruder film egy korábbi kópiáját túlexponált változatban átadni azért, hogy az árnyékok részletei jobban észlelhetőek legyenek. Ez a bizonyos túlexponálás azt a célt szolgálta, hogy William Greernek a karja - és a fegyver a kezében - teljesen észrevehetetlenné legyen téve.

Kennedy háborúja a CIA-val

Mivel megmaradt a Zapruder film teljesnek mondható változata is, és ez különböző okokból 1988-ban kikerült a CIA-tól, így ma már bárki - ha akarja - megnézheti ezt az eredeti változatot és meggyőződhet a saját szemével arról, hogy Kennedy sofőrje közvetlen közletről rálőtt az elnökre. Ezért ma már a valódi kérdés nem az, hogy ki ölte meg Kennedyt (ezt tudjuk), hanem az, hogy mi okozta ezt az éles ellentétet az amerikai elnök és hírszerző-szolgálat, a CIA, között?

1972-ben a **Washington Observer** április 12-i száma közölt egy hírlevelet, amely szerint „1963-ban röviddel Kennedy meggyilkolása után **Robert F. Kennedy** - még igazságügyi miniszterként - magánnyomozást végzett, amely párhuzamosan folyt a Warren Bizottság merénylettel kapcsolatos vizsgálatával. Kennedy nyomozásának a keretében több utazást is tett ebben az országban **Hamilton vizsgálóbíró**, a Scotland Yard korábbi főfelügyelője. Hamilton **Joseph P. Kennedynek** volt a közeli barátja, és őt kérte meg az igazságügyi miniszter, hogy segítsen feltárni a J.F.K. gyilkosság igazi hátterét. Hamilton, miután hosszan elbeszélgetett a Kennedy család tagjaival, és diszkréten tájékozódott a saját kapcsolatainál is, megállapította: John Kennedynek a meggyilkolása röviddel azután történt, hogy testvére Bobby néhány előzetes lépést tett a CIA feletti közvetlen személyes ellenőrzés érdekében. A CIA vezetését tette felelőssé a Disznó-öböl kudarcért. Hamilton a **cui bono** (kinek jó, kinek használ? D. J.) alapján következtetve arra a végeredményre jutott, hogy Bobby CIA feletti ellenőrzés megszerzésére tett lépésének valamiféle köze van bátyja meggyilkolásához.” A CIA sikertelen akciója Castro megdöntésére komoly konfliktust okozott az elnök és a hírszerző szolgálat között. De ez csak a kiindulópontja volt a köztük kifejlődött keserű konfliktusnak. Mozgásba hozott azonban olyan folyamatokat, amelyek végül is elvezettek a dallasi merényletkez.

A J.F.K. elleni merénylet egyik legkiválóbb kutatója **Mark Lane** írja a **Plausible Denial** (Hiteles cáfolat) című könyvének a 93. oldalán:

„Ha a CIA ügynökei, munkatársai - és korábbi munkatársai - úgy vélték, hogy ügynökségüknek és az országnak a védelme megköveteli a szervezetük leépítésére törekvő Kennedy elnök eltávolítását, akkor érthető, ha nem fogadjuk el és nem is hagyjuk jóvá, azt a nézőpontot, hogy az önvédelem kényszerítette őket a halálos erőszak használatára. Nem az releváns, hogy mit vagy mit nem szándékozott Kennedy tenni a CIA-val, hanem az, hogy az ügynökség mit feltételezett róla, hogy tenni készül. J.F. Kennedy nem hagyott kétséget a felől, hogy tervbe vette a CIA feldarabolását.”

A **New York Times** 1966. április 25-én jelentette a „**Kennedy keserősége**” alcím alatt, hogy amikor a Disznó-öböl kudarc méreteiről tudomást szerzett, közölte kormányzata egyik

legmagasabb beosztású tagjával: ezer darabra akarja szétszedni a CIA-t, és maradványait szétszórni a szélben. Nem valamiféle mérsékelt törvényjavaslatra, vagy elnöki rendeletre készült, amely módosítja vagy megreformálja a szervezetet. Az ügynökség totális lerombolása volt a nyilvánvaló célja.” A dallasi merénylet idején Kennedy már hozzá is fogott tervének a végrehajtásához. Először is elbocsátotta legvétkesebb és leghatalmasabb vezetőjét. Kinevezett egy magas szintű bizottságot, a kubai tanulmányi csoportot, hogy derítse ki a szervezet jogellenes tetteit, határozza meg, hogy milyen hosszútávú korlátozásokat kell végrehajtani. Kennedy átmenetileg is drámaian csökkentette az ügynökség hatáskörét, korlátozta jövőbeni akcióit egy nemzetbiztonsági akció-memorandummal. Kennedy ezt követően lépéseket tett az ügynökség ellenőrzésére a nemzetbiztonsági 55., 56., és 57-es memorandum kiadásával. Ez megfosztotta a CIA-t attól, hogy nagyobb szabású fegyveres akciókat kezdeményezhessen, tűzerejét - legalábbis elméletben - a kézfegyverekre korlátozta. Mindez természetesen mély aggodalmat keltett a CIA-ban és szövetségesei körében is. **Fletcher Prouty** ezredes, aki ebben az időben az összekötő volt a védelmi minisztérium és a CIA között, elmondotta Mark Lane-nek 1991. augusztusában, hogy egész pályafutása során nem tapasztalt akkora felháborodást, mint ekkor. Az 55. számú nemzetbiztonsági akció-memorandum megfosztotta a CIA-t az általa nagyra tartott titkos műveletek végrehajtásától, és csak kisebb akciókat engedélyezett a számára. Ez robbanó erejű dokumentum volt. A katonai-ipari-hírszerzési komplexum nem volt elragadtatva.

Kennedynek természetesen nemcsak Kuba miatt volt nézeteltérése a CIA-val. A Délkelet-Ázsiában kibontakozó konfliktus még jobban aggasztotta az elnököt. 1963. őszén már állt a harc a CIA és a Fehér Ház között. **Arthur Krock** a tekintélyes vezércikkíró, 1963. október 3-án már nyíltan arról ír a New York Times-ban, hogy Kennedy harcban áll a CIA-val, amely a vietnami kérdés miatt egyre intenzívebbé válik. Meglepő Krock írásában az, hogy egy magas szintű kormányzati forrásra hivatkozott, miszerint ha valaha államcsínyre kerülne sor az Egyesült Államokban, akkor ez csak a CIA részéről következhetne be. Krock a Kennedy család régi barátja és bizalmasa volt. Az elnök nagykövet apjának az úgynevezett „irodalmi négere”-ként **Joseph Kennedy** számos publikált munkáját részben vagy egészben ő írta. Krock volt az első számú kapcsolata Kennedynak a sajtóval és ha J.F.K. a CIA-val való konfliktusát nyilvánosságra akarta volna hozni, akkor feltehetően Krockot vette volna igénybe. Ezért állapította meg **Mark Lane** is, hogy: „John F. Kennedy volt az, aki üzenetet küldött az amerikai népnek bizalmas szócsövén **Arthur Krockon** keresztül.” Krock rámutatott, hogy Kennedy már nem volt képes ellenőrzése alatt tartani a CIA-t. Kennedy **Henry Cabot Lodge**-t, vietnami nagykövetét küldte a CIA-hoz két alkalommal is, de a hírszerző szolgálat ignorálta az elnök utasításait mondván, hogy az eltér attól, amit az ügynökség helyesnek gondolt. Más szavakkal ez azt jelentette, hogy a CIA és nem az elnök határozza meg, hogy milyen legyen az amerikai külpolitika. **Krock** így foglalja össze annak a magas rangú tisztségviselőnek a véleményét, aki egész életét a demokrácia szolgálatában töltötte:

„A CIA növekedését rákos daganathoz hasonlították, amelyet e magas rangú tisztségviselő szerint is már a Fehér Ház sem biztos, hogy képes kontrollálni. Ha az Egyesült Államok valaha is átél egy államcsínyt, az a CIA-tól fog jönni és nem a Pentagontól. Az ügynökség óriási hatalmat képvisel, és senkinek sem tartozik erről elszámolni. Bármit is jelentsenek ezek a szavak, kétségtelenül kifejezik azt, hogy a végrehajtó hatalom kivitte a háborúját a CIA ellen a kormányzat belső köreiből a sajtó útján az amerikai néphez.” Krock ezután rátér a vietnami kérdésre, a konfliktus fő okára: „A CIA lehet, hogy bűnös abban, amivel vádolják. Minthogy nem tudja, vagy nyíltan legalább is nem képes megvédeni vietnami tevékenységét...A közvélemény nincs abban a helyzetben, hogy ítéletet mondjon... De Kennedy elnöknek állást kell foglalnia, ha a végrehajtó hatalmon belüli látványos háború véget ér, és a CIA hatékony

működése is megmarad. Ha megvonja a mérleget, remélhetőleg nyilvánosságra fogja hozni annak a fogyatékoságnak a kiértékelésével, amely ezt a konfliktust előidézte.”

Krock azzal fejezi be a cikkét, hogy **McNamara** védelmi miniszter és Taylor tábornok Délkelet-Ázsiába utazik. Amikor visszatértek saigoni útjukról azt jelentették Kennedynak, hogy még van lehetőség a helyzet rendezésére, és az amerikai személyzet visszavonására Vietnamból 1965. végéig. Kennedynak tehát a legközelebbi munkatársai tudták, hogy az elnök tervbe vette a teljes amerikai visszavonulást Vietnamból, mielőtt újráválasztották a Fehér Házba.

A dallasi merénylet azonban keresztülhúzta a Vietnamból való kivonulásra vonatkozó tervet. Négy napra Kennedy halála után **Johnson** elnök aláírta a 273. számú nemzetbiztonsági akció-memorandumot, amely a konfliktus kibővítéséről szólt. A CIA álláspontja érvényesült, és elindult az a folyamat, amely végül is nagyarányú - szárazföldön zajló - háborúvá növekedett. 1964. márciusában Johnson hivatalosan is megváltoztatta Kennedy politikáját, és 20.000 főről csaknem 250.000-re növelte a Délkelet-Ázsiában harcoló amerikai erők létszámát. Azt is tudjuk, hogy több mint 50.000 amerikai és több mint 1.000.000 vietnami, laoszi és kambodzsai vesztette az életét ebben a háborúban, amely végül is az Egyesült Államok katonai vereségével végződött.

Michael Collins Piper a **Final Judgment** (Végső megítélés) című könyvében (a 111. oldalon) úgy véli, hogy a vietnami háború kedvezőnek bizonyult a CIA szövetségese, Izrael számára, mert lehetővé tette, hogy a közel-keleti térségben megerősítse helyzetét. Másrészt elősegítette, hogy a Meyer Lansky vezette bűnözői szindikátus a CIA-val együttműködve kibővítse a Délkelet-Ázsiával folytatott kábítószer-kereskedelmet. Ez nagy hasznot hozó tevékenységnek bizonyult a Vietnamban beavatkozó amerikai hadsereg védelme alatt. A CIA-nak a J.F.K. elleni merényletben való részvétele csak Mark Lane már említett Plausible Denial (Megbízható cáfolat) című könyvének a megjelenése után vált nyilvánvalóvá. Gyanúsítgatások közhelyszámra mentek, de Mark Lane a CIA bűnrészségét tényekkel támasztotta alá. Könyve tulajdonképpen egy rágalmozási pernek az összefoglalása, amely néhány évvel korábban Miami-ban folyt, és amely perben a zsűri megállapította, hogy a CIA ténylegesen részt vett a J.F.K. elleni összeesküvésben és annak az eltitkolásában.

E. Howard Hunt - a szabadúszó CIA ügynök

A Washingtonban megjelenő **The Spotlight** című hetilap közölte egy korábbi magas rangú CIA tisztségviselő, **Victor Marchetti**, cikkét. Ebben azt állította: a CIA valóban készült rá, hogy megvádolja hamisan egy régi ügynökét **E. Howard Hunt**-ot a Kennedy gyilkosságban való részvételéért. Hunt volt a CIA fő politikai kapcsolata a Castro-ellenes kubaiakkal a J.F.K. elleni merénylet időszakában. Ezért neve gyanúsítottként merült föl azok körében, akik ki akarták deríteni a merénylet hátterét. Hunt a CIA megbízásából több Castro-ellenes csoportot szervezett - köztük a Forradalmi Demokrata Frontot. Huntnek a frontembere ennél a kubai emigráns szervezetnél egy bizonyos **Antonio da Varonna** nevű ember volt, akit Meyer Lansky közvetlenül finanszírozott. Marchetti írásában azt sugallja, hogy a növekvő gyanakvás miatt a CIA úgy döntött: feláldozza E. Howard Hunt-ot. Eszerint Hunt áruló lett, és ezért csatlakozott a Kennedy elnök elleni merényletökhöz. A CIA elképzelése szerint Marchetti a szervezettől függetlenül csatlakozott az összeesküvéshez és maga a CIA, mint intézmény, nem vett benne részt. Érdekes módon azonban Hunt pert indított a „The Spotlight” című lap ellen, noha a jogi eljárás keretében végül is eskü alatt azt vallotta: „úgy vélte: a lap verziója hitelesnek tekinthető”. Amikor az ügy bíróság elé került Miami-ban, a Spotlight elveszítette a pert és 650 ezer dollár kártérítés megfizetésére lett kötelezve. A Spotlight azonban

fellebbezett. Az ügyet újra kellett tárgyalni, s ekkor **Mark Lane**, a „Plausible Denial” szerzője lett a védelem ügyvédje. A perben tanúvallomást tett **Richard Helms** és **Stansfield Turner**, a CIA két korábbi igazgatója, valamint **David Philips**, aki a CIA nyugati féltekén illetékes részlegének a vezetője. Ugyancsak tanúskodott az FBI részéről **G. Gordon Liddy**. A perdöntő bizonyítékot Hunt ellen azonban Mark Lane terjesztette elő, **Marita Lorenz**, korábbi CIA munkatárs vallomásaival.

Marita Lorenz tanúvallomásában elmondotta, hogy egy nappal a J.F.K. elleni merénylet előtt érkezett Dallasba a CIA egyik Miami-ban lévő „safe house”-ából (biztonságos házából). Lorenz-cel együtt utazott a két autóból álló karavánnal több CIA ügynök is, akik távcsöves puskával voltak felszerelve. Lorenz azt állította a bíróság előtt, hogy nem kapott eligazítást az utazás céljáról. Dallasban Marita Lorenz nemcsak Howard Hunt-tal, a CIA helyi főnökével, de Jack Ruby mulatóhely-tulajdonossal is találkozott, aki - mint ez ismeretes -, később „felháborodásában” lelőtte Lee Harvey Oswaldot. A keresztkérdések feltevése során Mark Lane számos ellentmondást tárt fel Hunt tanúvallomásában. Ugyanis Hunt az évek során a legkülönbözőbb történeteket adta elő arról, hogy hol tartózkodott a merénylet elkövetésének a napján. **Marita Lorenz** tanúvallomása azonban meggyőzte az esküdteket arról, hogy a CIA valóban részt vett a Kennedy-elleni merényletben és ezért felmentette a Spotlight-ot.

Egy interjúban Mark Lane elmondotta, hogy ő az esküdtek előtt megkérdezte Lorenz-tól, hogy elmondaná-e azoknak a neveit, akikkel együtt utazott abban a két autóban? Erre Lorenz ezt válaszolta: „Nem kívánom megnevezni őket, mert megölhetnek engem. Ne tegyen fel nekem ilyen kérdést. Azt akarom: ígérje meg nekem, hogy nem kérdezi ezt tőlem.” Mindazonáltal **Hunt ügyvédje** feltette ezt a kérdést neki és Mark Lane meglepetésére Lorenz közölte, hogy a Novo testvérek voltak. Lane szerint a két Novo testvér, **Guillermo** és **Ignacio**, érdekes jellemek. Minden esetre Mark Lane a tanúvallomás után megkérdezte Lorenz-t, hogy végül is miért válaszolt erre a kérdésre? Marita Lorenz ezt a magyarázatot adta: „Ha Hunt és a CIA olyan ostobák, hogy fölteszik nekem ezt a kérdést, akkor nem az én hibám, ha arra válaszolok. Ezért ők viselik a felelősséget. Ha viszont ön, Mark Lane tette volna fel a kérdést, az egy más történet lenne.

A Novo testvérek, akiket Marita Lorenz megnevezett több bűncselekménybe is belekeveredtek. Ezek közül az egyik **Orlando Letelier**, chilei kormány-tisztviselő és a kíséretében lévő hölgy, **Ronnie Moffit** meggyilkolása. Egy bizonyos **Michael Townley** - aki a chilei titkosszolgálattal állt kapcsolatban - amikor vádat emeltek ellene, akkor a Novo testvérek ellen tett vallomást. Townley arra a kérdésre, hogy hol találkozott először a Novo-kal, akkor az FBI-nak a New York-ban a Fifth Avenue 500 szám alatti irodáját jelölte meg. Mark Lane kutatása szerint a találkozón részt vett **James Buckley**, akkori new york-i szenátor, aki ma magas rangú szövetségi bíró. Buckley a testvére ifj. **William F. Buckley**-nak, aki jelenleg a National Review c. konzervatív lapnak főszerkesztője, és aki 1951 és 1952 között Mexikóban szolgált, mint a CIA munkatársa és közvetlen felettese pedig nem volt más, mint E. Howard Hunt. A Novo testvéreket a Letelier gyilkosságban való részvétel miatt börtönbüntetésre ítélték.

A maffia ölte meg J.F.K.-t?

A nagyhatalmú nemzetközi bűnözői szindikátus vezetőjének: Meyer Lansky-nak a louisiana-i megbízottja - **Carlos Marcello** - a Kennedy-merénylet hátterét vizsgáló kutatók egyik kedvenc célpontjává vált. Ezek a hivatásos, részben pedig amatőr kutatók arra a kérdésre, hogy ki ölte meg Kennedy-t, egyértelműen válaszolják: a maffia. Carlos Marcello egyik legfélelmetesebb vádlója **G. Robert Blakey** volt, a Kennedy elleni merénylet hátterét vizsgáló kongresszusi különbizottság stábjának az igazgatója. G. Robert Blakey azonban rajta volt a

Meyer Lansky-féle szervezett bűnözői szindikátus fizetési listáján. Marcello maga csak egy fogaskerek volt ebben a hatalmas gépezetben. Az a körülmény, hogy a merénylet előkészítésének időszakában New Orleans-ban működött, kiváló célponttá teszi, akit kellő technikával esetleg főbűnössé is elő lehet léptetni. Marcello-nak szoros kapcsolata volt az összeesküvő hálózat CIA-ba beépült kulcsembereivel is.

Két magas rangú maffia-tag - **Johny Rosselli** és az **ifj. Santo Trafficante** - valóban kulcsherepet játszottak a szervezett bűnözői szindikátus és a CIA közös akcióiban a kubai diktátor Fidel Castro ellen. Trafficante-t azonban a J.F.K. elleni összeesküvés kutatói a Kennedy-elleni merényletben is főszereplővé léptetik elő. Noha mind Rosselli, mind Trafficante az alvilág kulcsszereplői közé számítottak, de Carlos Marcellohoz hasonlóan mindketten **Meyer Lansky alárendeltjei** voltak. Lansky Rossellit és Trafficante-t használta a CIA-ba beépült embereivel való kapcsolat tartására.

A floridai Tampa-ban tevékenykedő maffiafőnök, Santo Trafficante, is a merénylet hátterét kutatók figyelmének a központjába került. Egyesek őt is a Kennedy elleni merénylet egyik lehetséges kigondolójának és irányítójának tekintik. Az írott és az elektronikus tömeg-tájékoztatás egyaránt szívesen mutatta be úgy Trafficante-t, mint a Délkelet-Ázsiából származó heroin-kereskedelem egyik irányítóját. Az igazság azonban az, hogy Meyer Lansky tartotta kézben világszinten a kábítószer-kereskedelmet. Trafficante csupán az ő alárendeltje volt. A Lansky irányította heroin kereskedelem a CIA által is támogatott korzikai francia maffia segítségével Marseilles-en és Monaco-n keresztül jutott Franciaországba. A korzikai maffia a CIA délkelet-ázsiai akcióit használta saját tevékenysége fedezékéül. A tények arra utalnak, hogy a délkelet-ázsiai térségből származó kábítószer-csempészet a CIA és a szervezett bűnözői szindikátus közös vállalkozása volt. Arra is vannak adatok, hogy az így befolyt pénzt Svájcban mosták tisztára - Piper szerint - a Moszad közreműködésével.

Mickey Cohen - a kaliforniai kulcsembere

Meyer Lansky kulcsembere az Egyesült Államok nyugati részén: Mickey Cohen volt. Cohen, aki Jack Ruby-nak az egyik példaképe volt, a rendelkezésre álló adatok szerint valóban részt vehetett a J.F.K. elleni összeesküvésben és annak az eltusolásában. **Mickey Cohen a John Peer Nugent**-tel közösen írt „Mickey Cohen: In My Own Words - Saját szavaimmal” (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1975. - 82. oldal) emlékiratai három okból is rendkívül érdekesek. Könyve egyike azon kevés szervezett bűnözéssel foglalkozó emlékezésnek, amit nem olasz származású írt. Másodszor azért érdekes, mert Cohen a hollywoodi zsarolóhálózat főnökeként központi szereplője volt a szórakoztató ipar és a szervezett bűnözés különleges világának. Harmadszor azért is érdekes, mert az irodalmi berkekben „négernek” nevezett szerzőtársa: John Peer Nugent, a Newsweek című hetilap korábbi tudósítója volt. Amikor Nugent Afrikából tudósított, mint a CIA ügynökét letartóztatták. **Dean Rusk**, akkori külügyminiszter közbenjárására ugyan szabadon engedték, de a szervezett bűnözés kérdésében szaktekintélynek számító Art Kunkin szerint: Nugent valóban rendelkezett bizalmas CIA kapcsolatokkal. Nugent maga egy alkalommal vitát folytatott a J.F.K.-elleni merénylet ügyében nyomozó vizsgálóbíróval is. És itt igyekezett cáfolni a CIA bűnrészességét.

Cohen Meyer Lansky barátjának **Benjamin Siegel**-nek lett az utódja, miután Siegel-t, a szindikátus nyugati parti főnökét 1947. júniusában meggyilkolták. Siegel arról híres, hogy ő találta ki Las Vegas-t, a nevadai sivatagba épült kaszinó-várost. Lansky és Siegel gyerekkori barátok voltak és együtt nőttek fel Brooklynban. A szindikátus vezetői azért ítélték halálra, mert véleményük szerint jelentős összegeket elsikkasztott a kaszinók bevételeiből. Lansky maga is jóváhagyta a döntést és részt vett az utód kiválasztásában. Lansky életrajzírója **Hank**

Messick szerint a szindikátus főnökének „szeme és füle” maga Cohen volt. Cohen feladata volt szemmel tartani az önállószkodó és vakmerő Siegel-t. Amikor ez utóbbit elmozdították, Cohen lett az utóda. Ezért nem lehet csodálkozni azon, hogy emlékirataiban ezt írja: „Nagy szeretetet és tiszteletet, teljes odaadást éreztem Meyer Lansky iránt.” Cohen saját elmondása szerint is aktívan részt vett az Izraelbe irányuló fegyvercsempészetben. Ezen túlmenően aktívan részt vett az Izrael megsegítését szolgáló pénzadományok összegyűjtésében is. A már idézett emlékiratainak a 91. és 92. oldalán írja Cohen:

„Jelentős összegeket gyűjtöttem; nem én magam, de közreműködésemmel és országosan folyt a gyűjtés. Vacsorákat tartottunk Boston-ban, Philadelphiában, Miami-ban és rengeteg fegyvert és felszerelést gyűjtöttünk, amelyet valószínűleg nem tudtunk volna beszerezni. Isten akarata volt, hogy Harry Truman volt az elnök. Ő nyíltan nem vállalhatta, hogy tudja: jóváhagyásával hadianyagot szállítanak vissza (Európába, illetve Palesztinába, D. J.) vagy, hogy ezt a hadianyagot olyan hajókról lopták, amelyek a II. Világháborúból tértek vissza. De csak Truman szembehunyása, illetve támogatása tette ezt lehetővé. Számomra ő volt a világon a legnagyobb ember: Harry Truman. Azért amit Izraelért tett, amit megengedett nekünk, hogy megtegyünk. Felmentünk a benaftalinozott hajókra, hozzá tudtam férni a dokkokon lévő rakományhoz. Ennek egy részét, amelyet a II. Világháborúban nem használtak, eljuttattuk Izraelbe s még csak össze sem voltak szerelve.”

Ebben az időben Cohen összeismerkedik **Jack Rubinstein**-nel, aki később a nevét Jack Ruby-ra változtatja. **Gary Wean**, akinek az volt a feladata, hogy tartsa szemmel Cohen tevékenységét, tapasztalatait megírta a „There’s a Fish in the Courthouse” (Különös ügy a bíróságon) című emlékirataiban. Wean figyelemreméltó megállapításait azonban a Kennedy-merénylet kutatói nem méltányolták eléggé. Wean, aki a los angeles-i rendőrség nyomozója volt, jól ismerte Mickey Cohen-t. És mint a los angeles-i kerületi ügyészség bűnügyi részlegének nyomozója, Wean tájékozott volt arról a tevékenységről is, amit Cohen Hollywoodban folytatott. Wean, aki 1970-ben ment nyugdíjba, végül is Ventura megye Állami Ügyvédi Irodájának lett a főnyomozója. Wean kétszer találkozott Ruby-val Hollywoodban 1946-ban és 1947-ben. Az első alkalommal Ruby Cohen limuzinjában utazott, annak tulajdonosával. Egy évre rá, a Harry’s Place nevű night club-ban találkoztak, ahol Wean megmondta Ruby-nak, hogy rendőrtiszt. Ruby viszont közölte: „Jack Ruby-nak hívnak és most érkeztem Chicagóból, hogy találkozzam Harry-vel. Minthogy a háborúnak vége a nyugati part halott, Chicago is az. Átköltöztettünk mindent New Orleans-ba és Miami-ba. Mostantól fogva minden akció innen indul az Egyesült Államok és Kuba között.”

A new orleans-i körzeti ügyész-helyettes megerősítette Rubynak az állítását, hogy ez a franciás szépségű déli város lett a bűnözői szindikátus tevékenysége egészének, és pénzügyi tranzakcióinak a tengelye. Az ügyész kijelentette: „Túl sok pénz van itt. Úgy gondoljuk, hogy ez az ország más részein működő Cosa Nostra szervezetektől (maffiától) ered azért, hogy a helyi maffia-vezetők beruházzák. Ez lehet a pénzügyi központjuk egy sor biztonságos hellyel, ahol a kampány-hozzájárulások és a kifejezett megvesztegetések jól elszigetelték őket a törvényes rendtől” - (Robert Morrow: The Senator Must Die: The Murder of Robert F. Kennedy. - Santa Monica, California: Roundtable Publishing Inc., 1988 - 16. oldal).

Ez azonban csak a kezdete volt Jack Ruby és Mickey Cohen kapcsolatának. 1960-ra Cohen már a nyugati-parti szindikátus nagyhatalmú vezetője volt Meyer Lansky megbízottjaként. De Cohen fontos szerepet játszott a Hollywood-i művészvilágban is. Ennek meghatározott célja volt. **John Davis** írja „Mafia Kingfish: Carlos Marcello and the Assassination of John F. Kennedy” - Maffiafőnök: Carlos Marcello és John F. Kennedy meggyilkolása (New York: McGraw-Hill Publishing Company, 1989) című könyvének 239. oldalán: „Cohen egyik profitszerzési módszere volt szexuálisan kompromittálni Hollywood-i sztárokat zsarolási célból.

Cohen volt az, aki összehozta a perzselő viszonyt társa, Johny Stompanato és Lana Turner filmszillag között, abban a reményben, hogy fényképeket tud készíteni róluk az ágyban. Lana Turner lánya később megölte Stompanato-t. Ez az ügy annak idején elhíresült hollywoodi botrány volt.”

Marilyn Monroe és Mickey Cohen

Cohen manipulálta Marilyn Monroe-t is. A legenda úgy szól, hogy állítólag Frank Sinatra volt az, aki Marilyn Monroe-t bemutatta John F. Kennedy-nek. **Gary Wean** szerint viszont Mickey Cohen hálózata volt valójában az, amely összehozta a massachusetts-i szenátort és Hollywood szex-szimbolumát. **Wean** leírja, hogy Cohen közeli barátja, **Joey Bishop** kabarészínész - aki történetesen Sinatra híres klikkjéhez tartozott - volt az, aki olyan körülményeket teremtett, amelyek elvezettek J.F.K. és Marilyn Monroe bizalmas kapcsolatához az 1960-as elnökségi kampány során. Bishop javasolta Kennedy-nek, hogy vegyen részt egy jól előkészített hollywoodi partin. Wean szerint ennek nemcsak az volt az oka, hogy kielégítsék J.F.K. közismert igényét a szép nők iránt. Bishop tudta, hogy Monroe varázsa hatni fog Kennedy-re. Bishop Cohen embere volt. Cohen viszont szoros kapcsolatban állt Menachem Beginnel. Begin tudni akarta, hogy elnökként milyen tervei vannak Kennedy-nek Izraellel. **Wean** írja már idézett könyvének 679. oldalán: „Cohen arra gondolt, ha össze tudják hozni Marilyn-t Kennedy-vel, akkor Cohen embere, **Georgie Piscitelli**, képes lesz manipulálni és kiszedni belőle mindazt, amit Kennedy mondott neki. Vagyis zsarolással nyomást gyakorolhatnának Kennedy-re, amíg tart köztük a szerelmi viszony.”

Wean nyomozói feladatai ellátása közben azt is kiderítette, hogy Cohen szépfiúja, Piscitelli, Marilyn Monroe-val is viszonyt folytatott. Wean ezt egy fiatal nőtől tudta meg, **Mary Mercandante**-től, aki féltékeny volt Monroe-ra Piscitellivel folytatott viszonya miatt. Mercandante mondta el Wean-nek: Piscitelli kapta a megbízást, hogy szedjen ki mindent Marilyn Monroe-ból, ami J.F.K. Izraellel kapcsolatos nézeteire, terveire vonatkozik. Wean szerint, Piscitelli elmondta Mercandante-nak, aki ugyancsak a szeretője volt, hogy Marilyn Monroe rossz néven venné, ha nyomást gyakorolna rá és azt mondaná neki, hogy ő nem ért a politikához. Ugyancsak Wean idézi Mercandante-t, miszerint: „Cohen méregbe gurult és azt mondta Georgie-nak, hogy elege van már Marilynból és, hogy itassa le vagy adjon neki pirulákat, de szedje ki belőle, hogy John F. Kennedy-nek mik a szándékai Izrael finanszírozását illetően” (677. oldal). Ugyancsak Wean írja, hogy Cohen és Begin aggódott Kennedy-nek azon elképzelései miatt, hogy dollár-milliárdokat fordítson a Békehadtestre (Peace Corps), valamint dél-amerikai és afrikai országokra. A féltékeny Mercandante azzal is fenyegetőzött, hogy feltárja mindazt, amit megtudott Marilyn Monroe Cohen általi manipulálásáról és a filmszillag Kennedy-vel folytatott viszonyáról. Wean azonban ekkor már jelentette feletteseinek a tudomására jutott információkat.

Mercandante kisasszonyt később meggyilkolták. Ő is azok közé az áldozatok közé sorolható, aki végső soron belekeveredett a J.F.K. elleni merényletbe és annak eltusolásába. Hosszú ideig széles körben terjedt az a gyanú, hogy Marilyn Monroe-t is meggyilkolták. A bulvárlapok azt sugalmazták olvasóiknak, hogy a Kennedy család gyilkoltatta meg azért, hogy titokban tartsa viszonyát az elnökkal és állítólagos további viszonyát az elnök testvérével, Robert Kennedy igazságügyi-miniszterrel. A fokozatosan napvilágra kerülő tények azonban arra utalnak, hogy ha Marilyn Monroe-t meggyilkolták, akkor egészen mások és más okból akarták őt elhallgattatni. Piper úgy véli: Ha **Marilyn Monroe** valaha is nyilvánosságra hozta volna, hogy **Mickey Cohen** arra használta, hogy kiszedje Kennedyből: elnökként milyen politikát akar folytatni Izrael Állammal, akkor az fényt derített volna J.F.K. és Izrael feszült viszonyára, amit az

amerikai-izraeli lobby nem engedhetett meg magának. Érdekes megemlíteni, hogy emlékirataiban Cohen egyetlen egyszer sem említi Marilyn Monroe vagy Jack Ruby nevét. Úgy néz ki, hogy Cohen és szerzőtársa ezt a „mellőzést” találta a jobb megoldásnak. Mindenesetre Cohen révén **Meyer Lansky** is bennfentes információkkal rendelkezett Robert Kennedy házasságon kívüli viszonyáról, ha bizonyítottnak tekintjük a vélekedést, hogy Monroe-nak valóban volt szexuális kapcsolata Robert Kennedyyel is.

Wean arról is beszámol, hogy miként fedezte fel először Cohen szoros kapcsolatát **Menachem Begin**nel. Wean írja emlékirataiban a 687. és a 688. oldalon, hogy „Partnerem és én figyeltük Mickey Cohent távolról. Tudtuk, hogy valami rendkívüli szándéka van. Igen sok időt töltött egy különös kinézetű, alacsony férfival a Beverly Wilshire-hotel ebédlő-pultjánál ott, ahol a gyógyszereket árúsítják. Ami leginkább felkeltette kíváncsiságunkat, hogy Mickey úgy nézett ki, mint aki utasításokat vesz át az idegentől. Távcsőves lencsékkel fényképeket készítettünk Cohenről és barátjáról. A hivatalban megvizsgáltuk. Megtudtuk, hogy a neve: Menachem Begin.” Azért, hogy kifürkéssze miről beszélgetett Cohen és Begin, Wean bekapcsolt egy jiddisül beszélő titkos ügynököt, hogy hallgassa le beszélgetésüket. Wean a következőket jegyzi meg már idézett könyvének a 688. oldalán: „Ügynökünk jelentette, hogy a két vitakozásba merült személy rendkívül izgatott volt. Sok szó esett Kubáról, a katonai műveletekről, és a Kennedyekről.” Könyvének 689. oldalán pedig idézi Wean megbízottjának a következő szavait: „Meggyőződhattunk, hogy valami folyamatban van. Mickey úgy beszélt, mint egy politikus. A háborúról és milliárddolláros költségvetési kiutalásokról tettek említést, elátkozva Kennedyt az ostoba Békehadtestéért, és pénzpocsékolásáért.”

A kávéházból Wean és munkatársa követte Cohent egy elegáns Los Angeles-i lakásba. Itt Cohen és Begin **Melvin Belli** sztárügyvéddel találkozott, aki Cohennek már hosszú ideje jogtanácsosa és jó barátja volt. Belli később Jack Rubynak lett a védőügyvédje. Cohen érdeklődése Kennedy közel-keleti politikája iránt párosult Marilyn Monroe szerencsétlen manipulálásával. Cohen tisztában volt a J.F.K. elleni merénylet hátterével, de titkát magával vitte a sírba, amikor váratlanul szívinfarktusban meghalt. Itt csak annyit érdemes megjegyezni, hogy korábban semmiféle szívproblémával nem kezelték.

Amikor **Anthony Sommers** készült „Goddess, a Life of Marilyn Monroe” (Istennő, Marilyn Monroe élete) című könyvének a megírására, felvette a kapcsolatot Gary L. Wean-nel, aki számos információt közölt vele, köztük azokat is, amelyeket mi Piper kutatásai nyomán ebben az írásunkban már ismertettünk. De amikor Sommers Monroe életrajza a könyvesboltokba került, a könyvben már egy szó sincs Mickey Cohenről és izraeli kapcsolatáról. A könyv azt sugallja, hogy Monroe halála a Kennedy testvérekkel való viszonyával függhetett össze. Valójában a könyv azt a benyomást kelti olvasójában, hogy a Kennedyek azok, akik így, vagy úgy - közvetve vagy közvetlenül - felelősek Monroe tragikus haláláért.

Anthony Sommers azonos azzal az Anthony Sommers-szel, aki kimerítő tanulmányt írt a J.F.K. elleni merényletről, amelynek címe **Conspiracy** (Összeesküvés). Ezt még azelőtt írta, hogy találkozott volna Gary L. Wean-nel. Amikor Sommers publikálta 1992-ben könyvének a felfrissített kiadását, nem tesz említést azokról az információkról, amelyeket Wean közölt vele. **Michael Collins Piper** a Final Judgment-ben (Végső megítélés) úgy véli, hogy Sommers nem ismerte fel Wean információinak a fontosságát, ugyanakkor ő - mármint Piper - Wean felfedezését kulcsfontosságúnak tartja annak megítéléséhez, hogy valójában mi is történt 1963. november 22-én.

Ma is még igen sokan hivatkoznak Jack Rubynak a szervezett bűnözéssel való kapcsolatára annak bizonyítékeként, hogy a maffia ölte meg J.F.K-t. Egyesek még azt is leírják, hogy Ruby a merényletet követően elsőként Mickey Cohen munkatársának, **Al Grubernek** telefonált

Hollywoodba. Gruber egyébként a merénylet előtt néhány nappal 1963. novemberében látogatást tett Rubynál Dallasban. A Cohen-Ruby kapcsolat közvetlenül utal a Meyer Lansky bűnözői szindikátus szerepére a dallasi merényletben. Gary Wean úgy véli, hogy Gruber volt a kapcsolattartó Cohen és Ruby között, és ő adhatta az utasítást Rubynak, hogy az elkövetőnek kiszemelt Oswaldot, a „Patsy”-t (baleket), akinek valahogy sikerült elkerülni, hogy megöljék, hallgattassa el.

Jack Rubynak a bűnözői alvilággal való kapcsolata kellően dokumentálva van. Ami azonban nincs eléggé feltárva, illetve közölve a publikációkban, az Rubynak a kapcsolódása a Meyer Lansky szindikátushoz, és a CIA-hoz. Tény, hogy a Lee Harvey Oswald lelövéséért vád alá helyezett Ruby védelmére az a **Melvin Belli** sztárügyvéd érkezett, aki Lansky nyugati-parti kulcsembereinek, Mickey Cohennek volt a barátja. Ruby azonban nemcsak Oswaldot hallgattatta el, de tettével spekulációk egész során indította el. Ha Oswald mondjuk szívrohamban hal meg a dallasi börtönben, és nem Jack Ruby végez vele, akkor lassabban terjed el a közvéleményben az a meggyőződés, hogy összeesküvés áldozata lett J.F.K. Oswald lelövésével a chicagói születésű alvilági személy került a reflektorfénybe. Serdülöként Ruby nem kisebb gengszter számára dolgozott, mint Al Capone, akinek a küldönce volt. Piper szerint azonban Ruby sokkal fontosabb személy volt, mint a szervezett bűnözés olasz szárnyának az alkalmazottja. Ruby a Meyer Lansky bűnözői szindikátus tekintélyes tagja volt, és együttműködött Lanskynak a CIA-ba beépült titkos hálózatával is. Az egyik neves kutató **Jim Marrs** írja „Crossfire: The Plot That Killed Kennedy” (Keresztűz: Az összeesküvés, amely megölte Kennedyt) (New York: Carrol and Graf Publishers, Inc., 1989.) könyvének a 392. oldalán: „Ruby résztulajdonosa volt egy játékkaszinónak a floridai Hallandale-ben Meyer és Jake Lanskyval együtt az 1950-es évek elején.”

Ruby az egyik meghatározó szereplő volt a CIA és a Lansky szindikátus Mexikói Öböl-parti akcióiban. Ruby részt vett a Fidel Castro részére folytatott fegyvercsempészetben, de szállított fegyvert a Castro-ellenes kubaiknak is. A Castro részére juttatott fegyverszállítmányok megszervezésében együttműködött **Carlos Prio Soccaras** volt kubai elnökkel, aki korábban Meyer Lanskyval állott bizalmas üzleti kapcsolatban.

John Henshaw, a neves washingtoni oknyomozó riporter azt állítja, hogy a J.F.K. elleni merényletet megelőző hónapokban a dallasi rendőrség már büntetőeljárást folytatott Ruby és Oswald ellen az **Edwin Walker** nyugalmazott tábornok elleni gyilkossági kísérlet miatt. A titkosrendőrség nyomozása kiderítette, hogy Oswald és Ruby együttműködött ebben az ügyben. Az FBI egyik magasrangú vezetője azonban közbeavatkozott és megakadályozta, hogy letartóztassák a két gyanúsítottat, Rubyt és Oswaldot. Henshaw szerint a CIA kérte az FBI-t, hogy avatkozzon közbe. A CIA ebben az időben Ruby segítségével toborzott embereket a Kuba ellenes mozgalomba. Az FBI illetékese azonban csak írásbeli megkeresésre mellőzte Oswald és Ruby letartóztatását. A dallasi rendőrfőnök, **Curry**, ugyancsak írásbeli megkeresésre tekintett el a két gyanúsított őrizetbe vételétől.

John Henshaw írja a „The Washington Observer” 1969. július 1-i számában, hogy „A J.F.K. elleni merénylet napján az Igazságügyi Minisztérium tanácsosa **Abram Chayes** és **Nicholas Katzenbach** éjfélkor tanácskoztak, és megegyeztek, hogy Oswald volt az egyedüli merénylet és semmilyen nemzetközi felhangot sem kell adni a soron következő nyomozásnak. Ugyanezen a napon Lyndon Johnson felhívta ügyvédjét Abe Fortast, a tekintélyes zsidó közösségi vezetőt, és kérte, hogy vállalja el a Kennedy halála ügyében folyó nyomozás koordinálását. Fortas egyetértett Chayes és Katzenbach ajánlásával, és L.B.J.-nek javasolta a Warren Bizottság felállítását, amely vizsgálódásai befejeztével aztán olyan megállapításokra jutott, amilyenekben Katzenbach, Chayes és Fortas korábban már megegyeztek.

Michael Collins Piper hozzájutott egy levélhez, amelyet 1967. február 20-án írt elküldője. Ekkor már teljes erővel folyt **Jim Garrison** New Orleans-i ügyész nyomozása a J.F.K. elleni merénylettel kapcsolatban. A levél szerzője beszámol arról, hogy milyen félelemben él New Orleans-ban nagynénje, aki korábban **Lee Harvey Oswald** szomszédja volt. Nagynénje közölte vele: Oswaldot háromszor meglátogatták, kétszer kubai kinézésű férfiak, és egy alkalommal egy férfi és egy nő jött érte. Ez a férfi arban megegyezett Ruby fényképén látható arcával. Valahányszor látom Rubynak a fényképét, felötlik bennem Oswald látogatója, de félek bármit is mondani erről. Nem esküdhetek meg arról, hogy Ruby volt, de arról sem, hogy nem ő.”

Ma már bizonyítottnak vehető, hogy Jack Ruby kapcsolatokkal rendelkezett mind a Lansky szindikátushoz, mind a CIA-hoz. Mindazonáltal a Warren Bizottság működése idején Jack Rubynak ezt a kapcsolatrendszerét nem vizsgálták meg.

A J.F.K. elleni merénylet előtti napon **Jim Braden**, Meyer Lansky személyes megbízottja Dallasba látogatott. Ő a merénylet idején a Dealy Plazan volt és a dallasi rendőrség őrizetbe is vette, majd szabadon bocsátotta. Azok a kutatók, akik a szervezett bűnözés szerepét hangsúlyozzák a dallasi merényletben, gyakran hivatkoznak Jim Braden furcsa jelenlétére Dallasban. Mellőzik viszont, hogy Braden milyen szoros kapcsolatban állt Meyer Lanskyval. **Bernard Fensterwald** írja (Bernard Fensterwald and the Committee Investigate Assassinations. Coincidence or Conspiracy (New York 1977. 372. oldal): „Bradennak más meglepő kapcsolatai is voltak, amelyeket soha nem tárt fel a Warren Bizottság. Jim Braden ellátogatott a H.L. Hunt Oil Company központjába, Dallasba, amelyet Jack Ruby 1963. november 21-én a merénylet előtti nap délutánján keresett fel, hozzávetőleg ugyanabban az időpontban. Braden a híre szerint maffia törzshelynek számító Cabana motelban szállt meg Dallasban, amelyet Jack Ruby és különböző barátai gyakran látogattak. Jack Ruby a merénylet előtti nap éjjelén 1963. november 21-én éjfél körül kereste fel a Cabana motelt, miközben Jim Braden is ott volt, mint vendég. Bradennak valószínűleg kapcsolata volt a néhai David Ferrie-vel is... Ugyanebben az időpontban 1963. vége felé **David Ferrie Carlos Marcello** maffiavezér számára dolgozott ugyanazon irodaépület ugyanazon emeletén, mint Marcello.” Az a tény, hogy **Meyer Lansky** egyik bizalmas futára Dallasban tartózkodott, jelzi, hogy Meyer Lansky maga is akcióban volt. Az olyan kapcsolattartó emberek, mint Braden, rendkívül fontosak voltak a Lansky szindikátus számára. Fontos üzenetek soha nem telefonon érkeztek. **Mickey Cohen** szerint így védekeztek már ekkor is a lehallgatás ellen. A pénzt is személy juttatta el személyhez. Nyilvánvaló, hogy Lansky küldött Jim Bradennel üzenetet Rubynak. E részletekkel kívántuk alátámasztani azt, hogy Lansky és Ruby kapcsolata sokkal mélyebbre nyúlik, mint ahogyan azt egyes merényletkutatók vélik.

Már említettük, hogy Melvin Belli az Amerika-szerte híres tárgyaló ügyvéd vállalta fel Ruby védelmét, igen magas, milliós nagyságrendű gázsiért. Bellinek azonban nem sikerült kimosnia Jack Rubyt, akit halálraítéltek. Ruby családja formailag elbocsátotta Bellit, mint Ruby ügyvédjét. Ruby azonban meghalt röviddel azelőtt, hogy újratárgyalták volna ügyét J.F.K. feltételezett merényletjének a megöléséért. Noha Jack Rubynak tényleges szerepe a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében valószínűleg soha nem lesz teljesen ismert, ma már világosan látszik, hogy Ruby fontos szerepet játszott a merénylet háttérének az eltusolásában. Azzal, hogy megölte Oswaldot, elhallgattatta azt a személyt, aki összerakhatta volna a rejtvény hiányzó részeit az amerikai közvélemény számára.

Egy különös történet

M.C. Piper számol be többször is idézett **Final Judgment** című könyvének a 176. oldalán a következőkről:

„Amikor éppen befejeztem könyvemet, egy nagyon különös történet jutott a tudomásomra, amely megérdemli az ismétlést, ha másért nem, azért, hogy rögzítésre kerüljön... Mielőtt ismertetem a történetet, néhány szót kell szólni a forrás hitelességéről. Az eredeti forrás egy most már elhunyt Idaho államból származó asszony volt, név szerint **Grace Pratt**, aki elmondta ezt a történetet egy barátjának, aki most Oregonban él, és akinek a nevét nem említhetem. E sorok szerzője beszélt az oregoni férfival, egy öreg nyugdíjassal, és megállapította, hogy a legszilárdabban hisz Pratt asszonynak a megbízhatóságában. Írásban átnyújtotta annak az összefoglalóját, amit Pratt asszony elmesélt neki Jack Rubyval való kapcsolatáról. A memorandum idevonatkozó része így hangzik:

„1960-ban Idaho-ban találkoztam George és Grace Prattal, akik Kaliforniából költöztek Nampába nyugdíjazásukkor. A Pratték jó barátaim lettek. George a haditengerészetnél dolgozott, Grace pedig főzött hosszú éveken át San Francisco nagy vendéglőiben. Egy ideig a Tiny's részére dolgozott. A Tiny's-nek volt egymás mellett egy vendéglője és egy bárhelyisége átjáró ajtóval, amely az ebédlő és a konyha közötti előszobára nyílt. A bárt Jack Ruby vezette. Ugyancsak ő volt az alagsorban a hölgyek főnöke. A bár az alvilág egyik találkozóhelye volt. Amikor a vacsora véget ért, Grace készített egy tálat magának, egyet pedig Jack Rubynak és együtt szoktak enni az előtérben. Egyik napon lépteket hallott, felnézett, éppen időben, hogy hallja egy hangtompítós fegyvernek az elsütését. Egy férfi rohant keresztül az ajtón és holtan esett össze. Utána nagy, robusztus ember jött be, megragadta a karjainál, mintha össze akarná törni és közölte vele „ugye nem láttál semmit, nem hallottál semmit.” Ő azt felelte: én a konyhában voltam, nem láttam és nem hallottam semmit. Ettől kezdve megbíztak benne. Jack elmondott neki egy sor dolgot, ami a bárban történt. Bárki, aki ilyen jól ismerte Jack Rubyt mindig képes lenne rá, hogy felismerje őt.

„Hat nappal azután, hogy Jack Rubynak a temetését közölte a sajtó, Grace rendkívül izgatottan felhívott engem és közölte: „A híreket nézem a TV-en. A felvevőgép ráközelített a New Yorkból Izraelbe induló repülőgép feljárójára, és mit gondolsz, ki ment fel a feljárón? Izgatottan kiáltottam George-nak a másik szobába és hívtam, hogy jöjjön gyorsan. Jack Ruby szállt be éppen a repülőgépbe. A feljáró tetején megállt, körülnézett, egyenesen bele a kamerába, megérintette a kalapját és belépett a repülőbe. A hölgy arra gondolt: jelet adott valakinek, hogy végrehajtotta a feladatot, és elrepül úti célja felé. Pratték meg voltak döbbenve. Az asszony elmondta, hogy a J.F.K. elleni merénylet sok tanúja titokzatosan meghalt. Két évre azután, hogy látta felszállni a gépre Rubyt, alvilági körökből azt hallotta, hogy Brazíliába távozott. Megígértette velem, hogy nem mondom el ezt egészen addig, amíg meghal. Grace tíz éve halott. Ismerve Grace-t és szavahihetőségét, minden szavának hitelt adok. Ha valakinek lenne bátorsága exhumálni és leellenőrizni Jack Ruby holttestét, akkor az nagyon tanulságos lenne.”

Itt ér véget az a beszámoló, amelyet Piper egy memorandumból vett, illetve abból az interjúból, amit a memorandum készítője adott személyesen neki.

Ruby valóban élt San Francisco-ban, amikor Kalifornia másik nagyvárosában, Los Angelesben, is hosszabb időt töltött. Az az idahoi férfi, aki mindezt elmondta Pipernek, meg van arról győződve, hogy Pratt asszony valóban jól ismerte Jack Rubyt, és Mrs. Pratt is szilárdan hitte, hogy valóban Rubyt látta felszállni a repülőgépre. Egy másik személy, aki ugyancsak jól ismerte Pratt asszonyt, megbízható, komoly embernek nevezte, aki nem talál ki meséket. Mrs. Pratt neki is elmondta, hogy ismerte Rubyt, noha ezt a repülőtéri jelenetet nem

közölte vele. Piper így tűnődik: vajon ez a történet csupán egy asszony fantáziájának a szüleménye, vagy pedig valóban azt a személyt látta Pratt asszony, akit látni vélt?

James Jesus Angleton, E. Howard Hunt és a francia kapcsolat

Az 1985-ben Miamiban lefolytatott, a tömegtájékoztatás részéről kevés publicitásban részesülő rágalmozási per volt az, ahol **Mark Lane** bebizonyította az esküdszéknek, hogy a CIA részt vett a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében és végrehajtásában. Már említettük, hogy Mark Lane-nek a „**Plausible Denial**” (Hiteles cáfolat) című 1991-ben megjelent könyve számos fontos új tény mellett ezt a pert is részletesen ismerteti. A perben felmerült tényekből kiderül, hogy James Jesus Angleton kulcsszerepet játszott a merénylet hátterében. Az előzőekben már ismertettük **Victor Marchetti**-nek, a CIA egykori munkatársának a cikkét, amely a washingtoni **The Spotlight** hasábjain jelent meg még 1978-ban, és amely az alapját képezte a Miamiban lefolyt pernek. Most csupán azt emeljük ki, hogy Marchetti írásában utal rá, miszerint a CIA felső vezetése E. Howard Huntot, mint egyént akarta felelőssé tenni azért, hogy a CIA-t, mint intézményt tisztára mossa. Azaz paraszt áldozatnak szánták - tehetjük mi hozzá - az eltussolást célzó sakkjátszmában a „királynő”, vagyis a CIA jó hírnevének a megmentése érdekében.

A Kennedy gyilkossággal foglalkozó irodalom egyik ismétlődő témája, hogy a Dealey Plaza-n őrizetbe vett három csavargónak köze volt a merényletnek. Ezekben a történetekben az egyik visszatérő elem az, hogy állítólag **E. Howard Hunt** volt az egyik a három letartóztatott személy közül. Sok kutató azonban úgy véli, hogy E. Howard Hunt-ot a CIA elképzeléseinek megfelelően szándékosan keverték bele ebbe az ügybe. Victor Marchetti tulajdonképpen a CIA-nak ezt a tervét hozta nyilvánosságra a **Spotlight** hasábjain. A Hunt-ra vonatkozó elmélet egyik terjesztője: **A.V. Webermann**, aki könyvet is írt ennek az állításnak az alátámasztására. 1975-ben, amikor Webermann publikálta könyvét, egy különös levél került **Penn Jones** levelesládájába. Penn Jones maga is a merénylet hátterével foglalkozó kutató volt, és a postaládájába bedobott névtelen levél - amelyet spanyolul írtak és Mexico City-ben adtak postára - nem volt más, mint Lee Harry Oswald néhány sora Hunt-hoz. Szakértők szerint a levél hitelessége nagyon is kétséges, de most nem ezt kívánjuk hangsúlyozni, hanem azt, hogy valakik nyilvánvalóan E. Howard Hunt-ra akarták terelni a gyanút.

Ma már tudjuk, hogy E. Howard Hunt valóban Dallasban volt 1963. november 21-én, és aktív szerepet játszott a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében. Marchetti szerint a közvélemény széles körében kialakult az a meggyőződés, hogy a CIA benne volt a merényletben, ezért készült a hírszerzőszolgálat feláldozni egyik régi munkatársát. Minden esetre Marchetti sohasem állította azt, hogy Hunt részt vett magában a merényletben, csupán annyit állított: a CIA magas rangú vezetői úgy döntöttek, hogy a hírszerzőszolgálat részéről Huntot teszik felelőssé. Most csupán azt kívánjuk rögzíteni, hogy a CIA-n belül az a személy, aki Huntra akarta terelni a gyanút a J.F.K. elleni merényletben való CIA közreműködésért, J.J. Angleton volt. Ezzel nem azt mondjuk, hogy Hunt-nak semmi köze sem volt a merényletnek. Mint már említettük, a kritikus napokon Dallasban tartózkodott. Csupán azt állítjuk, hogy Angleton volt az, aki Hunt-a próbálta hárítani a felelősséget a CIA bűnrészességéért. Angleton készített feljegyzést felettesének és patrónusának **Richard Helmsnek** Hunttal kapcsolatban. Angleton volt az, aki szoros kapcsolatban állt a CIA által finanszírozott hírszerző tevékenységgel Európában. Ez a tevékenység viszont szorosan kapcsolódott a Meyer Lansky szindikátus működéséhez. Angleton hangolta össze a CIA és a korszikai maffia közti kapcsolatot, amely segítette a globális kábítószer-kereskedelem zavartalan lebonyolítását. Az a tény, hogy Angleton feljegyzést készített, másrészt, hogy ez nyilvánosságra került, jelzi, hogy fontos

szerepe volt a J.F.K. elleni merénylet további eltussolásában. Felmerül a kérdés, hogy vajon Angleton és Helms valóban aggódott-e azért, hogy a feljegyzésben foglaltak kiszivárogtak, és a sajtó tudomására jutottak? Marchetti úgy vélte, hogy egy kis beismerés, s egy bűnös föláldozása viszont felmentheti a CIA-t, mint intézményt az összesküvésben való bűnrészesség vádjá alól.

Joe Trento feltárta, hogy Angleton maga szivárogtatta ki a feljegyzés tartalmát és gondoskodott arról is, hogy az eljusson a washingtoni Képviselőház Merényleteket-kivizsgáló Bizottságához. Az egészet persze úgy irányították: ne derüljön ki, hogy maga Angleton akarta a kiszivárogtatást. A Spotlight-ban megjelent Victor Marchetti cikk társszerzője, **Joseph Trento**, a Miami-ban folyt rágalmozási perben eskü alatt vallotta, hogy a szóban forgó belső feljegyzést személyesen látta. Trento szerint Angleton elmondotta neki, hogy Hunt-ot Dallasba a szovjet KGB egyik magas rangú titkos ügynöke küldte, aki együttműködött a CIA-val is. Trento azt is elmondotta, hogy később arra a meggyőződésre jutott, hogy ez a titkos KGB ügynök által való küldés tulajdonképpen félrevezetést célzó dezinformáció volt. Angleton próbálta meg ily módon elleplezni saját kapcsolatát ahhoz a Hunthoz, aki Dallasban tartózkodott a kritikus napokban. Trento kijelentette: „Úgy gondolom, hogy Angleton maga volt az, aki Huntot Dallasba küldte, mert senkit nem akart felhasználni a saját részlegéből.” Hunt Dallasba küldéséről Angleton döntött, akinek irányító szerepe volt az összeesküvésben, amelyhez az is hozzátartozott, hogy Lee Harvey Oswald-ot a KGB-vel együttműködő Castro-agitátorként állítsák be.

Trento még tényként fogadja el azt, hogy Oswald valóban járt Mexico City-ben és találkozott szovjet és kubai ügynökökkel. Mark Lane azonban bebizonyítja, hogy Oswald mexikói útja egy CIA által kiagyalt dezinformáció volt. Lane így foglalja össze erről álláspontját: „Kezdetről fogva szem előtt kell tartani, hogy Oswald állítólagos mexikói látogatására, valamint ottan a szovjetekkel és kubaiakkal tartott kapcsolataira vonatkozó információkat szinte kizárólag a CIA fabrikálta.” A Warren Bizottság a CIA-t jelölte meg elsődleges forrásként a Mexico City-ben történetekre vonatkozóan, és elutasította, hogy független forrásból ellenőrizze az eseményeknek a CIA általi verzióját.

A Mexico City-i forgatókönyv a CIA által támogatott konvencionális bölcsességet tartalmazza, amelyet a Warren Bizottság megfelelő ellenőrzés nélkül elfogadott. A CIA arról tájékoztatta a Warren Bizottságot, hogy Oswald 1963. szeptember 27-én Mexico City-ben találkozott a szovjet követségen, egy **Valerij Kosztyikov** nevű KGB-tiszttel, aki a merényletek és szabotázsok specialistája volt. A CIA szerint Kosztyikov volt a szovjetek által irányított és az Egyesült Államokban végrehajtott merényletek ügyében a felelős vezető. A CIA tehát nem kevesebbet sugalmazott, mint azt, hogy Oswald azért találkozott a KGB-tiszttel, hogy együtt megtervezzék a J.F.K. elleni merényletet. Még a Warren-bizottság is kételkedett ebben, és felszólította a CIA-t, hogy terjesszen elő bizonyítékokat Oswald Mexico City-ben tanúsított magatartására. A CIA egy **Duran nevű nőnek** a tanúvallomását nyújtotta be. Ez azonban csak annyit állított, hogy Oswald látogatást tett a kubai nagykövetségen, ami után őt a mexikói rendőrség letartóztatta. Arra kényszerítették, hogy tegyen egy nyilatkozatot, amelyben állítja, hogy Oswald felkereste a kubai nagykövetséget. Amikor szabadlábra került, nyilatkozott az esetről, mire a CIA megtáviratozta a mexikói rendőrségnek, hogy vegye újra őrizetbe Duran kisasszonyt. Figyelmeztették a mexikói rendőrséget, hogy Duran nem szerezhet tudomást arról, hogy letartóztatásában a CIA is benne van. A CIA-nak sikerült olyan telefonbeszélgetéseket tartalmazó magnószalagokat is produkálnia, amelyek állítólag a Lee Harvey Oswald és a szovjet nagykövetség valamelyik munkatársa között folytatott beszélgetéseket rögzítették. Miután átvizsgálta ezeket a magnószalagokat az FBI is arra a megállapításra jutott, hogy azok nem Lee Harvey Oswald hangját tartalmazzák. A Szövetségi

Nyomozó Irodának ez a jelentése azonban sohasem került a Warren Bizottság elé. Earl Warren főbíró továbbra is a CIA által benyújtott jelentésre támaszkodott.

David Atley Philips, a CIA nyugati-féltekén illetékes részlegének korábbi vezetője, 1977-ben nyilvánosan elismerte, hogy Oswald soha nem járt a Mexico City-ben lévő szovjet nagykövetségen. Ha valaki ezt tudhatja, úgy az pontosan Philips, mivel ő volt Oswald állítólagos látogatása idején a CIA Mexico City-ben működő kirendeltségének a vezetője.

Mark Lane rámutat, hogy a CIA bűnrészességének a méreteit csak akkor tudjuk felmérni, ha figyelembe vesszük, hogy milyen erőfeszítéseket tett a J.F.K. elleni merénylet eltusolására, a valódi okok és tettesek titokban tartására. Mark Lane írja:

„Több, mint 7 héttel Kennedy elnök meggyilkolása előtt a CIA drámaian és megtévesztően létrehozott egy kapcsolatot Lee Harvey Oswald és egy szovjet diplomata között, akit később a CIA úgy fog majd megjelölni, mint a KGB-nak az Egyesült Államokban végrehajtott merényletekért való felelős vezetőjét. Ennek az lett a következménye, hogy a Warren Bizottság - szembesülve a CIA állításaival, amelyek a Kennedy-elleni merénylet lehetséges szovjet részvételére vonatkoztak - annak az elrejtése irányában mozdult el, amit tévesen az „igazságnak” vélt. Earl Warren, az amerikai Legfelsőbb Bíróság elnöke, aki egyben a róla elnevezett bizottság élén is állt, úgy vélte, ha a közvélemény megtudja, hogy Oswald valóban szovjet ügynök volt, akkor nukleáris háború törhet ki. Mark Lane szerint ily módon a CIA - tudatos dezinformációjával - valójában túszként tartotta a kezében a Warren Bizottság vezetőjét.

Bernard Fensterwald összeesküvés kutató 1977-ben arról tájékoztatott, hogy „Angleton számos olyan ellentmondásos és vita tárgyát képező CIA ügyet irányított, mint a CIA által készített titokzatos fényképfelvétel-sorozat Mexico City-ben 1963. szeptemberében és októberében. Az ezeken a képeken a CIA által Lee Harvey Oswaldnak nyilvánított személyről kiderült, hogy semmi köze sincs Oswaldhoz. Az egész forgatókönyv célja az volt, hogy hitelessé tegye Lee Harvey Oswald olyan személyként való beállítását, aki nemcsak kommunista szimpatizáns, de KGB ügynök is, és ő az, aki megölte az amerikai elnököt.

Mára már ismertté vált, hogy Angleton tüntetett el minden bizonyítékot, amely alátámasztotta, hogy Oswald nem volt a KGB ügynöke. Angleton volt az, aki a legkeményebben vádolta az Amerikába disszidált **Jurij Noszenko** KGB-tisztet, hogy kettős ügynök. Noszenko a J.F.K. elleni merényletet követően disszidált az Egyesült Államokba, és következetesen állította, hogy Oswald nem dolgozott a KGB számára, továbbá hogy a KGB minden olyan törekvést megvétózott, amely arra irányult, hogy a fiatal amerikai, aki a Szovjetunióba emigrált, beszervezzék. A Noszenko által előadottak teljes mértékben cáfolták Angleton egész koncepcióját, s ez valószínűleg meg is magyarázza, hogy Angleton miért bánt olyan kegyetlenül Noszenkóval.

A CIA-n belül is összecsaptak a különböző irányzatok. A belső ellentétek egyik kifejeződése volt az, hogy Angletont végül is eltávolították a CIA-ból. Trento szerint azért, mert a CIA-n belül felmerült az a lehetőség, hogy maga Angleton az, aki titokban együttműködik a KGB-vel. Ez természetesen direkt nem vezethető le Angleton rendkívül komplikált életéből, valamint abból a bonyolult szerepből, amelyet Angleton a CIA-n belül és a hírszerző szervezetek nemzetközi világában betöltött. Mindenesetre Angleton legkeményebb bírálói még ma is ragaszkodnak ahhoz, hogy ő a háttérhatalom beépített embereként töltötte be szerepét az amerikai hírszerző társadalomban. Michael Collins Piper, a már sokszor idézett „Final Judgement” című könyvében végig kitarat amellelt, hogy a háttérhatalom képviselőjeként Angleton szoros kapcsolatot tartott fenn Izraellel és hűségesen képviselte annak érdekeit.

Bernard Fensterwald részletesen is kitér arra, hogy Angleton milyen nagymértékben vett részt a J.F.K. elleni merénylet valamennyi szakaszában. Ezeket írja:

„Angleton részvételének meghatározó szerepe a merénylet kivizsgálásával kapcsolatos CIA álláspontban kialakításában először 1974-ben nyert megerősítést, amikor **Howard Baker** szenátor közreadott bizonyos információkat, amelyeket ő eredetileg akkor helyezett biztonságba, amikor részt vett a szenátus Watergate Bizottságában. Baker szenátor feltárta, hogy legalább két CIA dossziét tanulmányozott át, amely jelzi, hogy az Ügynökség benne lehetett a belföldi ügyekben. Elmondta, hogy a CIA dossziék egyike **Bernard Fensterwald**-ról szól, a Warren-bizottság bírálójáról. Ez az irattartó számos magas rangú CIA tisztségviselő belső feljegyzésének másolatát tartalmazza, amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy **James Angleton** volt a döntő hatáskörű CIA tisztségviselő, aki illetékes volt minden a Kennedy merénylettel kapcsolatos ügyben.”

„Angleton 1969. január 13-án kelt feljegyzésében, amelyet J. Edgar Hoover az FBI igazgatója részére készített, megjegyzi, hogy Fensterwald washingtoni központtal egy bizottság felállítására készül a merénylet kivizsgálására. Ebben a bizalmas memorandumában Angleton azt kívánta Hoover-től, hogy bizonyos homályosan körvonalazott személyi ellenőrzést rendeljen el Fensterwald-dal és három másik személlyel szemben, akik ugyancsak bírálták a Warren Bizottságot. 1976. júniusában új információk váltak ismertté arról a kulcsszerepről, amelyet Angleton játszott a Warren Bizottság vizsgálati tevékenységében”.

A „Bernard Fensterwald and the Committee to Investigate Assassinations. Coincidence or Conspiracy?” (Bernard Fensterwald és a Merényleteket-kivizsgáló Bizottság. Véletlen egybeesés, vagy összeküvés?) (New York: Zebra Books, 1977. 184. oldal.) című könyvben olvasható: „A Szenátus Hírszerző Bizottsága jelentette, hogy 1963. december végén egy tanácskozáson Angleton azt akarta engedélyeztetni, hogy átvehesse a felelősséget a CIA részéről a Warren Bizottság vizsgálati tevékenységével kapcsolatosan.”

„A szenátusi bizottság végső jelentése megjegyzi: »Angleton azt ajánlotta, hogy az ő irányítása alatt álló kémelhárító ügyosztály vegye át a nyomozást, és Richard Helms jóváhagyta ezt az ajánlatot.« Ezt követően Angleton és beosztottjai hatáskörébe került minden a Warren Bizottsággal kapcsolatos tevékenység.”

Piper a Final Judgment 213. oldalán ezzel kapcsolatban a következőket jegyzi meg:

„Így történt az, hogy Izraelnek a CIA-nál lévő fő pártfogója lett az ügynökség első számú illetékese a J.F.K. merénylet kinyomozásában, a Warren Bizottság félresikeredett vizsgálati tevékenységének egész ideje alatt. Sőt mi több, Angleton közeli barátja és FBI-nál lévő megbízottja, **William Sullivan**, a Szövetségi Nyomozó Hivatal harmadik embere volt az FBI részéről a Warren Bizottsággal kapcsolatot tartó illetékes személy.”

Angleton több vonatkozásban is erőteljesen érdekelt volt a J.F. Kennedyyel kapcsolatos ügyekben. 1976. február 23-án arról tudósított a Washington Post, hogy a társasági hölgynek számító **Mary Pinchot Meyert** 1964. október 12-én agyonlőtték egy ellene végrehajtott rablás során. Angleton megszerezte Meyer kisasszonynak a naplóját, és azt a CIA központjában megsemmisítette. Mary P. Meyerről azt kell tudni, hogy hosszú időn át volt Kennedy elnök egyik szeretője és naplója számos olyan adatot tartalmazott, amely az elnökkel való intim viszonyára vonatkozott. Nővére - Toni Bradlee-nek a Washington Post Ben Bradlee nevű szerkesztőjének a felesége - adta át Angletonnak Meyer kisasszony naplóját. Ben Bradlee maga is a CIA-nál dolgozott korábban. Anélkül is, hogy ismernénk a napló tartalmát, annyit megállapíthatunk, hogy Angleton rendkívül módon érdekelt volt minden Kennedy elnökkel kapcsolatos ügyben.

Visszatérve Angleton és E. Howard Hunt kapcsolatára, az sok homályos elemet tartalmaz. Ha Angleton valóban aláírta 1966-ban azt a feljegyzést, amelyben kiemeli, hogy Hunt a J.F.K. elleni merénylet kritikus időszakában Dallasban tartózkodott, akkor nem világos, hogy Angleton - a CIA-nak ez a fontos embere - miként felejtette el mindezt 1972-re, amikor is Hunt részt vett a Watergate Szállóban végrehajtott betörésben. **Jim Hougan** oknyomozó riporter szerint Angleton 1972. június 19-én tagadta, hogy valaha is ismerte Hunt-ot, miután nyilvánosságra került, hogy Hunt részt vett a Watergate Szállodában tartott betörésben. Angleton szó szerint azt mondta: „soha életemben nem láttam ezt az embert.” Angletonnak ez a kijelentése az 1966-ban Angleton által készített feljegyzés ismeretében nem hangzik hihetőnek. Vagy pedig az 1966-os dátummal ellátott memorandum sokkal később készülhetett, természetesen visszadátumozva. Az bizonyítható, hogy Angleton egyik tervezője és irányítója volt a Disznó-öböl inváziójának és ezért nagyon valószínűtlen, hogy ne tudott volna Hunt létezéséről, aki a fő politikai összekötő volt a Castro ellenes kubai menekültcsoportokhoz.

Összefoglalva az eddig ismertett tényeket Angletonnal kapcsolatosan a következőket állapíthatjuk meg:

James Jesus Angleton, aki Piper szerint Izrael támogatója a CIA-nál, különösen érdeklődött a J.F.K. elleni merénylet ügyében folytatott valamennyi vizsgálat iránt, amelybe a CIA-t is bevonták.

Angletonnak ez a szenvedélyes érdeklődése a J.F.K. elleni merénylet iránt maradandó volt, és folytatódott jóval azután is, hogy a Warren Bizottság már befejezte vizsgálódásait.

E. Howard Hunt valamilyen módon kapcsolódik a merénylettel összefüggő eseményekhez. Tény az, hogy Dallasban tartózkodott, ha nem is a merénylet időpontjában, de az azt megelőző napon.

Amikor a CIA feltételezett bűnrészsége került a kutatók és a közvélemény figyelmének a központjába, akkor Angleton készített egy feljegyzést, amely Huntot bevonja a J.F.K. elleni gyilkosságba. Nemcsak a gyanút igyekszik ráterelni, de gondoskodik arról is, hogy ennek a feljegyzésnek a tartalma kiszivárogon és a Képviselőház Merényleteket-kivizsgáló Bizottságának a tudomására jusson.

Angleton viszonya E. Howard Hunt-hoz enyhén kifejezve is homályos, és sok tekintetben gyanús.

Victor Marchetti cikke, amely az E. Howard Hunt által indított rágalmozási per tárgyát képezte, sok tekintetben hiteles és ezt maga Hunt ismerte el.

Hunt - annak ellenére, hogy elismerte Marchetti állításainak alapvető helyességét - mégsem kívánt jogi úton elégtételt szerezni magának korábbi CIA-s kollégáitól, noha azok felelőssé akarták tenni a Kennedy elnök elleni merényletben való állítólagos részvételéért.

Hunt kitartott ártatlansága mellett, és azért rágalmozási per indított a Spotlight című washingtoni hetilapban megjelent cikk szerzője ellen, hogy a per keretében bizonyítsa be ártatlanságát.

Amikor Hunt készült a Spotlight elleni perre, mert a CIA egykori munkatársaként egyedül ő - vagyis nem a CIA egésze - felelőssé lett téve a J.F.K. elleni merényletben való részvételért, akkor Hunt segítséget kért a CIA-tól. Arra számított, hogy korábbi munkatársai majd a védelmére kelnek.

Angletonnak kulcsszerepe volt a J.F.K. elleni merénylet kivizsgálásának az eltusolásában. Hogy Angleton eltusolási stratégiájában milyen szerepet szánt E. Howard Hunt-nak, nem egyértelmű. Hunt sem ad erre világos választ. Ehelyett elhárított magáról minden felelősséget

és tagadta részvételét a J.F.K. elleni merényletben. Több okból is választhatta ezt a megoldást. Csak feltételezhetjük: egyik motívuma az lehetett, hogy sok más CIA munkatárshoz hasonlóan ő is ellenfele volt Kennedynek, mivel az elnök kemény lépéseket tervezett a CIA ellen. Hunt azonban azt is szem előtt tarthatta, hogy a J.F.K. elleni merénylet számos szemtanúja az évek során erőszakos módon távozott az élők sorából.

1992. február 1-én a New American View című kéthavonként megjelenő hírlevél közli Marchettinek az újabb írását, amelyben kommentálja a J.F.K. merénylet háttérére vonatkozó kutatások újabb megélénkülését:

„Személyesen kételkedem a CIA-nak a J.F.K. elleni merényletben való részvételét illetően, vagyis nem hiszem (ismétlem nem hiszem), hogy a CIA-nak bármi köze is volt a fiatal elnök meggyilkolásához. De részt vett és a mai napig is részt vesz az összeesküvés felderítésének a kormány részéről történő eltussolásában...

Végül E. Howard Huntnek semmi köze nem volt a J.F.K. elleni merényletnek. Hunt véletlenül tartózkodott azon a napon Dallasban. Egy más ügyben nyomozott. Jelenléte azonban kínos a CIA számára és potenciálisan veszélyezteti az összeesküvés kormányzat részéről való eltussolását.”

Vannak arra utaló jelek, hogy Hunt valóban akaratlanul keveredett bele a J.F.K. elleni összeesküvésbe egy olyan intrika részeként, amely felett nem volt áttekintése. Elfogadhatónak tűnik, hogy teljesen más célból tartózkodott Dallasban. Erre vonatkozóan a forrás Gary Wean, aki korábban a Los Angeles-i rendőrség bűnügyi felderítő részlegénél dolgozott. Röviddel a J.F.K. elleni merénylet után Wean olyan információkra bukkant, amelyek új megvilágításba helyezik E. Howard Hunt esetleges részvételét a XX. század Amerikájának e kiemelkedő bűnügyében. Néhány héttel J.F.K. meggyilkolása után Wean véletlenül ismeretségbe került **Bill Decker** dallasi seriffel közös barátjuk **Audie Murphy** révén. Murphys, az egykori háborús hőst, akiből filmsztár lett, Decker meglátogatta Los Angelesben. Ezen a találkozón volt jelen véletlenül Wean is. A beszélgetés a J.F.K. elleni merényletre fordult.

Deckerről érdemes megjegyezni, hogy egyike azon dallasi hivatalos személyeknek, akik tisztának tekinthetők a J.F.K. elleni merénylet vonatkozásában. Decker rendelte el a vasútállomás átvizsgálását a füves dombocskán lévő sövénykerítés mögött, ahonnan rálöttek az elnök gépkocsi kíséretére. Ha Decker maga is részt vett volna az összeesküvésben, akkor minden bizonnyal nem működött volna közre a merénylők elfogásában. Decker Los Angelesben azt mondta Wean-nek: biztos abban, hogy Lee Harvey Oswald ártatlan. Mindhárman jól ismerték a fegyvereket és kétségbe vonták, hogy Oswald végre tudta volna hajtani a bűncselekményt azzal a fegyverrel, amit állítólag használt. Decker ehhez hozzátette: „Más, sokkal nyomósabb okom is van, azt gondolnom, hogy nem Oswald lőtt. Van Dallasban valaki, akit hosszú ideje ismerek. Ő ismeri a teljes igazságot Oswald részvételéről. Halálosan retteg attól, hogy a dallasi rendőrséghez vagy az FBI-hoz forduljon. Szörnyű átéjtés van a mélyben, és mindenki retteg mindenkitől. Alig hihetőek a D. C. (District of Columbia, azaz Washington, az Egyesült Államok fővárosa, D.J.) félkegyelműi által a bűnüldözőkre szórt esztelen gyanúsítások és vádaskodások, és az a zűrzavar, amit ez okozott.”

Decker így folytatta: „A seriff hivatalában, amelyet én vezetek, nem volt összeesküvés, sem a dallasi rendőrségen. Túl hosszú ideje ismerem ezeket az embereket. Tudnom kellett volna róla. Hidd el nekem. Olyan örültséget, mint ez, a csontjaimban éreztem volna.” Wean emlékezett erre a beszélgetésre és később, amikor látogatást tett Audie Murphy társaságában Dallasban, akkor Decker bemutatta neki a hírforrását, akit egyszerűen csak „John”-nak nevezett. E forrás szerint E. Howard Hunt valóban kapcsolatban állt Lee Harvey Oswaldal, de nem az elnök meggyilkolásának az előkészítése miatt. Hunt egészen más ügyben tevékenykedett. Ő a

Castro-ellenes mozgalommal foglalkozott, és egyre elégedetlenebb lett a Kennedy kormányzattal, amiért megbékélésre készült Castróval. Ez a bizonyos „John” így magyarázta meg Hunt magatartását Wean-nek:

„Hunt növekvő frusztrációja minden idők legbizarrabb politikai merénylettel kapcsolatos intrikájává vált. Az volt a terve, hogy felláztatja az amerikai népet Castro ellen, és úgy felforrósítja a hazafiasság érzését, amilyenhez hasonlót Pearl Harbor óta nem éreztek. A felháborodott amerikaiak követelni fogják, hogy hadseregünk foglalja el Kubát, elsöpörve azt a diktátort, aki barbár módon kísérletet tett Kennedy elnök meggyilkolására.” (Garry Wean: *There’s a Fish in the Courthouse*. 697. oldal)

Ugyancsak Garry Wean írja már idézett könyvének 697. oldalán, hogy: „Az előkészületben lévő merénylet Kennedy elnök élete ellen olyan »realisztikus« volt, hogy kudarcra egyenesen csodának tűnt. A nyomok Castro ajtajáig vezettek volna és az utat még egy amatőr sem téveszthette volna el. Oswald - szerencsétlenségére - kitűnően megfelelt Hunt tervezett akciója számára.”

„Hunt először nem közölte Oswalddal, hogy valójában mi is az ő igazi küldetése, csupán annyit mondott, hogy ez a legmagasabb nemzetbiztonsági prioritás... Mindössze két hónappal a »színelte merénylet« előtt adta oda Hunt Oswaldnak a fegyvert és közölte vele, hogy mi a feladata a tervben. Oswaldnak háromszor a levegőbe kellett lőnie a fegyverrel. El kellett dobnia a puskát és a tárat, majd gyorsan távozni az épületből, hogy találkozzon azokkal az ügynökökkel, akik őt egy titkos helyre viszik. Itt egészen addig rejtőzködött volna, amíg Kubát az Egyesült Államok elfoglalja. Egy hamis nyom Mexikó City-be vezetne, a kubai követségre, s ez a nyomozóknak azt sugalmazná, hogy Kubába menekült. Az a hiedelem, hogy Castro tervezte Kennedy elnök meggyilkolását és, hogy a merényletet megkísérló személy Castro-nál keres védelmet, még tovább fokozná az amerikaiak Kuba-ellenes érzelmeit...”

Wean hírforrása szerint Hunt közölte Oswalddal, hogy maga Kennedy elnök nincs beavatva ebbe a tervbe, de magas rangú kormány-tisztviselők irányítják. Oswald maga is szabadon visszatérhet, és szabad emberként élhet, mielőtt Castro-t elintézték. Wean-nek ez a bizonyos „John” azt is elmondotta, hogy a Castro-ellenes tábornok **Edwin Walker** ellen elkövetett merénylet szintén az előkészületekhez tartozott, hogy megmutassa: milyen erőszakosságokra képesek a Castro-párti aktivisták. „John” közölte Wean-nel azt is, hogy „ez a megjátszott merénylet végül is rosszul sült el, mert kívülről történő beavatkozás következtében az események nem a tervezett módon zajlottak le. Természetesen minden ilyen titkos művelet belső kockázatokat hordoz és kudarcba fulladhat. Istenemre ez azonban nem egyszerű kisiklás vagy hanyagság volt, hanem valami felfoghatatlan szörnyűség történt.”

Az idézett sorokból kiderül, hogy Hunt terve rosszul sült el. Mint tudjuk valódi lövéseket adtak le J.F.K.-re és kíséretére, és az elnököt valóban megölték. „John” azonban nem a maffiát és a Castro-ellenes kubaiakat tette felelőssé, hanem más erőket hibáztatott: „Nem lehetett a maffia vagy a kubai menekültek. Nem volt ehhez motívumuk, minthogy már belső tájékoztatást kaptak arról, hogy folyamatban van egy művelet, amely révén visszatérhetnek Kubába. Tökéletes ostobaság lett volna részükről közbeavatkozni... Csak Hunt néhány legmegbízhatóbb embere ismerte terveinek a részleteit. Lehetetlen azt feltételezni, hogy bárki is áruló volt közülük. Ugyanakkor világos - akárki is volt az illető -, aki lelőtte Kennedyt, annak ismernie kellett a részleteket, hogy úgy húzza meg a ravaszt, ahogy tette. Valami rémisztő, szörnyen baljóslatú körülmény avatkozott bele Hunt küldetésébe.”

Wean és a Hollywood-i színész, Audey Murphy, megdöbbenve hallgatták „John” tájékoztatását, aki egyidejűleg átadott Murphy-nek egy csomagot, amelyben az állítását alátámasztó bizonyítékok voltak. Néhány nappal később azonban John arra kérte, hogy felejtsék el, de

legalábbis hallgassanak arról, amit nekik mondott. Murphy elmondta Wean-nek, hogy Dallasból úgy tájékoztatták: „Hunt és emberei rendezték soraikat a bénító pánik után és ismét akcióba léptek. Hunt tevékenysége és kapcsolata Oswalddal mindenáron titokban kell, hogy maradjon.” Murphy szerint a katonai hírszerzés, az FBI és a CIA mind pánikba esett. Ha titkaik napvilágra kerülnének, akkor valamennyi szervezetet elsodorná az amerikaiak elemi erejű felháborodása. „John”-t pedig arról biztosította, hogy a neki átadott dokumentumokat maradéktalanul megsemmisítette.

Mindez nem akadályozta meg azt, hogy Murphy is rákerüljön azoknak a hosszú listájára, akik a J.F.K. merénylet nyomán távoztak az élők sorából. A neves színész 1971-ben egy repülőgépszerencsétlenségben életét veszítette. Garry Wean azonban életben maradt, és így módjában állt a tudomására jutott tényeket rögzíteni és nyilvánosságra hozni.

Ki volt „John” ?

Anthony Summers „Conspiracy” című könyvében említést tesz John Martino-ról, aki szoros kapcsolatban állt a maffiával. Közelebbről Meyer Lansky egyik bizalmi emberével: Santo Trafficante-val. John Martino azonban valójában a CIA munkatársa volt és ezt 1975-ben el is ismerte. Summers idézi John Martinot, amely szerint a Castro-ellenes személyek építették fel Oswaldot. Oswald valójában nem is tudta kinek dolgozik. Martino 1978-ban bekövetkezett halála után özvegye elmondotta, hogy „a Társaság” (értsd. CIA) magával vitte holttestét azért, hogy kiderítse a halál okát, amely az orvosi szakvélemény szerint szívroham volt. Martinonak és Audie Murphy-nek volt egy közös kapcsolata az 1960-as években, aki nem volt más, mint D’Alton Smith, New Orleans-i üzletember. Smith pedig Meyer Lansky Louisianai helyettesének Carlos Marcello-nak volt a munkatársa.

Garry Wean azonban elmondotta M.C. Piper-nek - a Final Judgement szerzőjének -, hogy ő valójában ismerte John teljes nevét. Azért, hogy védelmezze hírforrását nemcsak elhallgatta ezt, de még a külső leírását is megváltoztatta.

„John” azonban 1991. április 5-én meghalt, méghozzá egy bizarrnak mondható repülőgéprobbanás következtében. „John”, azaz **John Tower szenátor** volt az első a XX. században, aki Texas állam képviselőjeként - a köztársasági párti színeiben - lett a szenátus tagja. Tower szenátor egész pályafutása során szorosan együttműködött a CIA-val és mint a Irán-Kontra ügy kivizsgálója sok titkot vitt magával a sírba. A Tower Bizottság tevékenységét sokan úgy ítélték meg, hogy fő feladata a CIA tisztára mosása volt és azoknak a tényeknek a szőnyeg alá söprése, amelyek Izrael szerepére vonatkoztak az Irán-Kontra ügyben.

Dick Russell, aki a Kennedy merénylet hátterének a kivizsgálását választotta életcélul, a következőket írja „The Man Who Knew Too Much” - (Az ember, aki túl sokat tudott)/(New York: Carroll and Graf Publishers, 1992.) című könyvének a 693. oldalán a CIA és Lee Harvey Oswald kapcsolatáról: „A CIA számos munkatársának megvolt az oka arra, hogy álcázza kapcsolatát Oswalddal, még akkor is, ha annak semmi köze nem volt a merényletre vonatkozó konspirációhoz. A különböző lehetőségek dacára nem tekinthetünk el attól, hogy egy »harmadik erő« is működött az Oswaldot körülvevő kémelhárító hálózatban és befolyása alá vonta a saját érdekében.” Russell arra is rámutatott, hogy a Castro-ellenes kubai menekültek ma már meg vannak győződve, hogy a színpalak mögött sokkal többről van szó, mint ahogy azt ők annak idején érzékelték.

Patrick Hemming - aki a CIA egyik legfontosabb kapcsolattartója volt a kubai menekültkolóniával Miami-ban - állítja, hogy azok a kubaiak, akik 1963-ban azt hitték, hogy ismerik a folyamatban lévő akciók hátterét, ma már arról vannak meggyőződve, hogy őket is csak

eszközként használták. Tudatosan uszították őket Kennedy ellen, azt állítva, hogy Kennedy komolyan mérlegel egy kibékülést Castro-val. Közölték velük, hogy Kubába valójában csak akkor térhetnek vissza, ha valami drasztikus történik. A hazájukba visszavágyó kubai emigránsok ráharaptak erre a csalétekre. Hemming maga is említést tesz arról, hogy a Castro-ellenes menekültek körében volt egy kisebb frakció, amelynek a tagjai láthatóan külön vonalat vittek. Nehéz megmondani, hogy ez a kis válogatott csoport valójában kinek a számára dolgozott. Hemming szerint egy darabig azt gondolták, hogy a KGB áll mögöttük, de később rájöttek, hogy sem Castro, sem az oroszok, hanem sokkal inkább Edgar Hoover, az FBI főnöke.

A Kennedy elleni merénylet hátteréhez tartozik, hogy folyamatban volt egy félrevezetést szolgáló látszat gyilkossági kísérlet is. **Chauncey Holt** állította magáról, hogy ő a dallasi Dealey Plaza egyik öreg csavargója. Holt-ot gyakran **E. Howard Hunt**tal keverték össze. Amikor **Oliver Stone** J.F.K. filmje felrázta az amerikaiakat, akkor Holt a nyilvánosság elé lépett történetével. Kentucky államban született és Detroitban került kapcsolatba Meyer Lansky-val, s ő végezte számára a könyvelési feladatokat. Lansky később Holtot a floridai központtal működő International Rescue Committee-hez (Nemzetközi Menekült-segítő Bizottság) küldte, amelyről azonban hamarosan megállapította, hogy valójában a CIA-nak egy álcázott frontszervezete. 1963-ban azonban Holt már Los Angeles-ben tevékenykedett és elsősorban hamis dokumentumok készítésével foglalkozott. Megtanult repülőgépet vezetni, a fegyverekhez pedig katonai szolgálatának az ideje óta értett. CIA-s felettese Holtot Dallasba küldte egy csomag hamis igazolvánnyal. Holt és egy másik ügynök Tucsonba repült, ahol két újabb személlyel egy kombi Old's Mobilon, amely tele volt Goldwater matricával, utaztak tovább. Egy ilyen kombit sokan láttak a Dealey Plaza-n a merénylet idején. Holt beszámolója szerint 1963. november 22-én reggel érkeztek meg, és utasaikat letették a Dallas belvárosában lévő Adolphus szállónál.

Ezután a dallasi **Red Bird Airport**-ra mentek, de ő előzőleg átadta - kettő kivételével - az összes hamis dokumentumot, amit magával hozott. Ezt a kettőt továbbadta Richard Montoya-nak és Charles Harrelson-nak, annak a „két csavargónak”, akik a vasút melletti sövénykerítés mögötti „grassy knoll”-on (füves dombtetőn) csatlakoztak hozzájuk. Holt azt is elmondotta, hogy a Montoya-nak átadott hamis igazolvány egy pilótajogosítvány és egy rádió adó-vevő működtetési engedély volt. Közölték vele, hogy a vasút közelében lévő parkolóban kell tartózkodnia és készenlétben állnia. Arról tájékoztatták, hogy Castro-ellenes tüntetésre kerül sor, amikor Kennedy elnök autókaravánja elhalad a Dealey Plaza-nál. Bizonyos incidensek várhatók, amelyért a Castro-barát kubaiak lesznek felelőssé téve. Holttól azt várták, hogy kövesse figyelemmel az elnöki autósort egy rendőrségi rádió-megfigyelővel, amely nála volt egy papírcsomagban. „Elsodálkoztam mindezen” - mondotta „de kérdést nem tettem fel, mert ennek a munkának ilyen a természete”. Amikor az autósor elhaladt, akkor hallotta Holt a lövéseket. „Keresztül mehettem volna a Dealey Plaza-n. Ezt megtehettem volna, de azt közölték velem: ha bármi történik, akkor egy zárt tehervagonhoz kell mennem, amely nyitva lesz. Amikor odaértem, Montoya és Harrelson ott volt, így ők nem adhatták le a lövéseket. A tehervagonon belül meglepődve láttuk, hogy részben robbanóanyaggal volt megpakolva. Visszatekintve úgy vélem, hogy lehetett egy kisegítő terv is. Ha valami félresikerül, akkor velünk - az ország három legjobb mesterlövészével - együtt felrobbantották volna a vasúti kocsit.”

Holt szerint ez volt az az időpont, amikor őt és társait a rendőrség őrizetbe vette, és keresztül vezette a Dealey Plaza-n, ahol fényképek készültek róluk. Holt szerint hamis „United States Bureau of Tobacco, Alcohol and Firearm” (az Egyesült Államok Dohány-, Alkohol-, és Lőfegyver Hivatala) igazolványokat mutattak fel, és ezt követően szabadon bocsátották őket. Holt állítólagos társa, Charles Harrelson, aki jelenleg börtönbüntetését tölti egy szövetségi bíró

meggyilkolása miatt, korábban azt vallotta, hogy Holt állításával egyezően ő az a bizonyos „fiatal csavargó” a híressé vált képen. Később ezt az állítását visszavonta.

Az összeesküvés háttérének kutatói ma már mindent kétkedéssel fogadnak és igyekeznek minden bizonyítéknak utánajárni. Így azt a kérdést is fölteszik, hogy **Chauncey Holt** valóban Dallasban tartózkodott-e, ahogyan állítja. Holt azonban többször is megismételte, hogy „Dallas” azon a bizonyos napon el volt árasztva minden fajta emberrel, akik különböző célból érkeztek oda. „Mindig az volt a nézetem, hogy bárki is volt ennek a fő szervezője, soha nem fogjuk megtudni, hogy ki állt mögötte, ki manipulálta ezeket az embereket. Úgy gondolom, azért árasztották el ezt a környéket oly sok rossz hírű személlyel, mert így vélekedhettek: »Nos, ha bárki is fennakad, olyan zavaros lesz a víz, hogy soha nem lehet majd tisztán látni.«”

Más szerzők is alátámasztják, hogy a merénylet napján számos olyan személy tartózkodott Dallasban, aki nem volt teljesen tisztában azzal, hogy miért kell ott lennie. **Michael Milan**, aki a „The Squad” (Az osztag) című könyvet írta, beszámol arról, hogy az amerikai kormány egyik titkos csoportjának a tagjaként együttműködött a Lansky-féle szindikátussal. Milan is megerősíti, hogy több olyan ügynök is tevékenykedett Dallasban, akik úgy tudták, hogy nem J.F.K., hanem **John B. Connally** texasi kormányzó elleni összeesküvésben vesznek részt. Milan azt is elismeri, hogy szerepe volt a J.F.K. elleni merénylet háttérének az eltitkolásában. Milan azt állítja, hogy a merényletet követően maga J. Edgar Hoover küldte Dallasba azzal a megbízással, hogy öljön meg egy **Brinkman** nevű taxisofőrt. Amikor Milan találkozott Brinkmannel, kezdte kiszedni belőle az információkat. Amikor megkérdezte tőle, ki készítette elő a lövést, Brinkman azt válaszolta: „Azelőtt, hogy ez a kurva a (Jack Ruby-nak a tulajdonában lévő) Caroussel Clubban bemutatta, soha nem találkoztam vele. Én senkire nem lőttem.”

„Rajtam kívül még két másik fickó volt. Nem az elnök volt a célpontunk. Az volt a megbízásunk, hogy a kormányzóra lőjünk, de túlságosan gyorsan zajlottak le az események. Már el is múltak, mielőtt bárki is csinált volna valamit. Úgy gondolom, hogy két másik személy tette azt, amit tőlem vártak. De nem tudom, hogy kik ők, és merre voltak, amikor elkezdődött a lövöldözés. Feladatunk az volt, hogy lőjük le a kormányzót és távozzunk a helyszínről. Ez minden.”

A kérdés tehát az, hogy a háttérerők manipulálhatták-e a JFK elleni merénylet egyes résztvevőit, hogy azt higgyék egy Connally kormányzó elleni összeesküvésben vesznek részt. **Ifj. James Reston**, aki megírta Connally életrajzát, utal rá, hogy Oswald-ot Jack Ruby szervezte be egy Connally elleni merénylet résztvevőjének. Reston azt a verziót is felveti, hogy Oswald valójában Connally-t akarta lelőni és véletlenül lett JFK az áldozat. Reston figyelmen kívül hagyja azonban, hogy mind a két személynek szoros kapcsolata volt a CIA-hoz és ez teljesen elgyöngíti állítását.

Victor Ostrovsky, aki korábban a Moszad tisztje volt, írja **Claire Hoy**-jal közösen kiadott könyvében, a „By Way of Deception”-ben (Megtévesztésként - New York: St Martin's Press, 1990. 141-143. old.), hogy valamennyi új munkatárs kiképzéséhez tartozik a JFK elleni merénylet mélyreható elemzése. Erről így számol be Ostrovsky:

„Az egyik érdekesítő része a kurzusnak egy film, amelynek a címe: »Az elnök a célkeresztben«, amely a J.F. Kennedy ellen 1963 november 22-én végrehajtott merénylet részletes elemzése. A Moszad elmélete szerint a merénylet a maffia bérgyilkosai voltak - nem Lee Harvey Oswald - és valójában John Connally texasi kormányzót akarták megölni, aki JFK-vel együtt ült az autóban és csak megsebesült. Oswald rászédett alaknak tűnik az egész ügyben és az olajüzletbe betolakodó gengszterek célpontja Connally volt. A Moszad véleménye szerint a merénylet hivatalos verziója merő szemfényvesztés.”

„Az elmélet alátámasztására szimulálták az elnöki autóoszlopot, annak megvizsgálására, hogy vajon profi mesterlövészek - sokkal jobb fegyverzettel, mint Oswald - eltalálhatták-e a célpontot a megállapított 88 yard (kb. 80 m) távolságból. Nem lettek volna erre képesek.”

„Ha Connally-t sikerült volna megölni, mindenki azt feltételezte volna, hogy az JFK elleni merénylet-kísérlet volt. Ha meg akarták volna ölni Kennedy-t, ezt megtehették volna. Ostrovsky szerint a fegyvert valószínűleg Connally tarkójának szánták és JFK éppen a rossz pillanatban gesztikulált vagy mozdult el - vagy pedig a merénylet habozott.”

Ostrovsky szerint a Moszad rendelkezik minden a dallasi merényletről készült filmmel, a területre vonatkozó fényképekkel, a domborzati rajzzal, légi felvételekkel. Piper a „Final Judgement”-ben ebből arra következtet, hogy a Moszad esetleg már a merénylet előtt összegyűjtötte ezeket az információkat. Piper úgy véli, hogy az a történet - miszerint a Connally ellen tervezett és félresikerült merénylet véletlen következménye volt Kennedy halála - sem más, mint pusztán megtévesztés. Az alacsony szintű résztvevőkkel közölheték: „Az összeesküvés célja az, hogy egy csapással két legyet üssenek. Egyrészt eltávolítsák Connally-t, aki útjában volt a maffiának. Másrészt rákényszerítsék Kennedy-t arra, hogy lépjen akcióba Fidel Castro ellen.”

Számos további változat is elképzelhető. A rendelkezésünkre álló tények azonban arra utalnak, hogy a JFK elleni merénylet olyan több szinten is folyó összehangolt összeesküvés eredménye volt, amelynek a száalai több irányba is vezetnek.

Mi volt De Gaulle véleménye ?

Herve Lamarr, a francia titkosszolgálat tisztje, aki **James Hepburn** álnév alatt adta ki „Farwell America” - Isten veled Amerika (Liechtenstein: Frontiers Company, 1968) című könyvét, ezt írja ennek 337-338. oldalán:

„Oswaldnak valószínűleg azt mondták, hogy egy új kommunista ellenes művelet résztvevőjeül választották ki David Ferrie-vel és másokkal egyetemben.” „A terv célja befolyásolni a közvéleményt egy Kennedy elnök elleni megjátszott merénylettel, mert az elnöknek a kommunistákkal való egymás-mellett-élést szolgáló politikája megérdemli, hogy elítéljék. Más gyilkossági kísérlet, amelynek szintén a közvélemény felrázása volt a célja már végrehajtásra került április 10-én Edwin A. Walker tábornok ellen.” Lamarr könyve Warren Hinckle és William Turner merénylet-kutatók véleménye szerint Charles De Gaulle francia elnök irányításával készült és az ő álláspontját tartalmazza. De Gaulle ellen is számos sikertelen merényletet hajtottak végre, amelyet a Perminex, a Lansky-féle szindikátus transznacionális vállalata finanszírozott. Korábban már utaltunk rá, hogy a Perminexnek és a Lansky-féle szindikátusnak a JFK elleni merényletben is fontos szerepe volt.

Egy magasrangú nyugalmazott francia diplomata és hírszerző tiszt elmondotta Pipernek, hogy francia merényletökből álló csoport adta le a lövéseket a Dealey Plaza-n. **William Greer** - Kennedy sofőrje - nem tartozott hozzájuk, mert ő az amerikai Secret Service munkatársa volt. Ez a francia diplomata 1993. augusztus 15-én annak a véleményének is hangot adott Piperral folytatott - és írásban is rögzített - beszélgetésében, hogy szerinte a franciák közvetve a Moszad megbízásából tevékenykedtek (Final Judgement - 229. oldal). Francia részről részt vett az akcióban a francia hírszerzőszolgálat, az SDECE, helyettes főnöke: **Georges de Lannurien** ezredes. Nem véletlenül olvasható a francia diplomata feljegyzésében, hogy az amerikai elnök kivégzésének a napján de Lannurien Langley-ban (itt van a CIA központja) találkozott James Jesus Angletonnal. „A gyanúsítgatási business-ben nincsenek véletlenek, csak félrevezetések. Az az állítás, hogy a francia titkosszolgálatba kommunista ügynökök

épültek be, megfelelő álcázasnak bizonyult ahhoz, hogy igazolják de Lannurien ezredes jelenlétét a Virginia állambeli Langley-ban”, állította a francia diplomata Pipernek. Angleton személyesen úgy tájékoztatta az amerikai Képviselőház Merényleteket-kivizsgáló Bizottságát, hogy de Lannurien azért járt nála, hogy segítséget kérjen a francia titkosszolgálatba beépült kommunista ügynökök leleplezéséhez.

Az a gyanú, hogy a KGB-nek sikerült behatolni a francia hírszerző-szolgálatba részben Angleton manipulációinak a következménye volt. Angleton a ma már ismerté vált tények szerint a szovjet behatolás gyanújának a felkeltésével gyakran idézett elő zavart más országok hírszerző-szolgálatainál, és az így kialakult feszült helyzetet igyekezett a saját céljaira felhasználni. A II. Világháborút követően egy ideig Angleton volt az, aki ellátta a kapcsolattartást az SDECE-vel, és azt követően is szoros baráti kapcsolatot tartott fenn a francia hírszerző-közösség több magas rangú vezetőjével. Az egyik ilyen francia tiszt **Leonard Houneau** - aki fennakadt Angleton hálóján, de végül sikerült tisztáznia magát a KGB-val való együttműködés vádjától - mondotta: „Az egész történetet Angleton, ez a megszállott és alkoholista találta ki. Megpróbált minket egymás ellen uszítani.”

Az Algéria függetlenségét ellenző franciák egyik zsoldosa: **Jean Soutre** 1963. júniusában megkereste a CIA-t és információkat adott át a De Gaulle kormányban és a francia hírszerzésben tevékenykedő állítólagos kommunistákról. **Jean Soutre-t** - aki E. Howard Hunt algériai kapcsolattartója volt - 1963. november 22-én őrizetbe vették Dallas-ban, majd pedig kiutasították az Egyesült Államokból. Ugyanez a Jean Soutre fenntartott egy hivatali helyiséget New Orleans-ben, a Camp Street 544. szám alatt és ugyanez a Soutre tartotta a kapcsolatot Meyer Lansky szövetségeseivel a korzikai maffián belül. Nehéz mindezt a véletleneknek betudni.

Jean Soutre, hogy elterelje magáról a gyanút, azt állította: egy másik francia, bizonyos **Michael Mertz** (aki az ő, vagyis Soutre nevét használta) lehetett Dallasban. Mertz korábban a francia titkosszolgálat tisztje volt, és mint ilyen megbízatást teljesített a De Gaulle ellen harcoló algériaiak szervezetében, az **OAS**-ban, és sikeresen megakadályozott egy De Gaulle élete elleni merényletet.

Az SDECE De Gaulle saját hírszerző-szolgálat volt, de ez a szervezet is csaknem annyira kikerült a francia elnök irányítása alól, ahogyan a CIA is kivonta magát JFK ellenőrzése alól. A Perminex által támogatott OAS egyik sikertelen merényletét De Gaulle ellen úgy hajtott végre, hogy a legbennfentesebb körökből jutott információkhoz. Kiderült, hogy az egyik magas beosztású SDECE tiszt az OAS alvó-ügynöke volt a francia hírszerzésnél. De Gaulle 1963. elején fegyverszünetet kötött az Algéria függetlenségét ellenző franciák szervezetével az OAS-szal, és segítséget nyújtott tagjai számára, hogy máshol tevékenykedjenek. Így történt az, hogy De Gaulle korábbi ellenségei közül néhányan a saját hírszerző-szolgálat keretében dolgoztak tovább. Ezek közül akadhettek olyanok, akiket be lehetett vonni a JFK elleni merénylet végrehajtásába.

1965-ben egy meglehetősen furcsa bűncselekmény megvilágította azokat a szoros kötelékeket, amelyek összekapcsolták De Gaulle hírszerzőügynökségét és a Moszad-ot, valamint a korzikai francia alvilágot. Elégge hihetetlenül hangzik, de ebben a bűncselekményben olyanok is szerepeltek, akiknek a nevei felmerültek a JFK merénylet hátterének a kutatásakor. 1965-ben meggyilkolták **Mehdi Ben-Barka** marokkói politikust, aki éles bírálója volt a hazájában fönálló rendszernek. **Benjamin Beit-Hallahmi**, izraeli történész, így mérte fel Ben-Barka halálának a körülményeit:

„A Moszad belekeveredett Ben-Barka elrablásába Párizsban, később Barkát hidegvérrel meggyilkolták. Minthogy a bűncselekményt francia földön követték el, ez a SDECE jobboldali elemeivel való együttműködésre utalt, ezért nagyobb arányú politikai válsághoz, a titkosszolgálat De Gaulle által elrendelt megtisztításához vezetett.” - (The Israeli Connection - Who Israel Arms and Why / Az izraeli kapcsolat - Ki fegyverzi Izraelt és miért?; New York: Pantheon Books, 1987; 46. oldal)

Két másik izraeli történész: **Dav Raviv** és **Yossi Melman** véleménye szerint:

„De Gaulle, aki gyanította, hogy titkosszolgálatára összeesküvést szöhet ellene, mélységesen fel volt háborodva. Azonnal elrendelte, hogy teremtsenek rendet a titkosszolgálat központjában. De Gaulle Izraelre is neheztelt.” - („Every Spy a Prince - Minden kém egy herceg”; Boston: Houghton Mifflin Co., 1990; 158. oldal) A francia elnök elrendelte, hogy a Moszad európai parancsnoksága hagyja el Párizst, és arra is utasítást adott, hogy mondjanak le a két nemzet együttműködéséről a hírszerzés területén. Itt érdemes megemlíteni, hogy a Ben-Barka ügy fő gyanúsítottja egy Christian David nevű francia gengszter volt, aki a már előzőekben említett - és a JFK elleni merényletben állítólag részt vevő - Michael Mertz társa volt.

William Spector, az Amerikai Hadsereg Hírszerzőszolgálatának egykori tisztje, mondotta el **Jim Marrs**nak a neves összeesküvés-kutatónak, hogy Christian David annak a CIA csoportnak (ZR/RIFLE Team) volt a tagja, amely közvetlenül Angleton irányítása alatt állott. Még érdekesebbé teszi a kapcsolatokat Christian Davidnak az a kijelentése, hogy „tudomása volt egy francia bérgyilkos csoportról, amely részt vett a JFK elleni merényletben.” - (Dick Russell. The Man Who Knew Too Much / Az ember, aki túl sokat tudott; New York: Carroll and Graf Publ., 1992; 785. oldal). Christian David-et - az összeesküvés hátterét kutatók szerint - Michael Mertz szervezte be, aki viszont egyike a dallasi merényletet végrehajtó feltételezett merénylezőknek.

De Gaulle-nak érdekében állt, hogy kiderítse az igazságot a JFK elleni merényletről, mert több vonatkozásban is felmerült a francia kapcsolat az összeesküvésben. De Gaulle felfedezte, hogy a francia hírszerzőszolgálat, valamint az algériai franciák szervezetének, az OAS-nak az egyes ügynökei bekapcsolódtak a JFK elleni összeesküvésbe és ebben feltételezhetően a Moszad is közreműködött.

Nyilvánvalónak tűnik, hogy a francia hírszerző szolgálatnak egy vagy több tagja szerepet játszott a dallasi eseményekben, és az általuk toborzott professzionális merénylezők bizonyíthatóan jelen voltak a tett helyszínén. Az is bizonyítottnak látszik, hogy a J.F.K. elleni merénylet New Orleans-i csoportja - akiknek Lee Harvey Oswaldot mint Castro barát agitátort kellett felépíteniük - közvetlen kapcsolatban álltak nem csak az OAS hálózattal, de a PERMINDEX De Gaulle ellenes akcióinak a szervezőivel is. Ugyanez a New Orleans-i csoport együttműködött a CIA Castro ellenes programjának az irányítóival, valamint a Meyer Lansky-féle szervezett bűnözői szindikátussal is.

A CIA-nak a virginai Langley-ban lévő központjában tehát ott volt a Moszad hűséges barátja, James J. Angleton, aki egyben a francia hírszerzőszolgálat, a SDECE, vezetőivel is szoros munkakapcsolatot tartott. Angleton a J.F.K. elleni merényletet megelőzően, de azt követően is, számos olyan akcióban vett részt - akár a saját kezdeményezésére, akár külső ösztönzésre - amely tevékenységének egészét összekapcsolja a J.F.K. elleni összeesküvéssel. De a CIA másik embere, E. Howard Hunt, is kapcsolatban állt a francia hírszerzéssel, aki nyilvánvalóan Angleton utasítására utazott Dallasba közvetlenül a merénylet előtti napon, és ezáltal ez a mellékszereplő azonnal központi figurává is vált. A CIA-nak az a későbbi kísérlete, hogy Huntot tegye felelőssé maga helyett az összeesküvésben, utólag alátámasztja, hogy Angleton már ezzel a hátsó gondolattal küldhette a kritikus napon Dallasba.

De Gaulle tehát ki akarta deríteni, hogyan keveredett a francia hírszerzőszolgálat a dallasi merényletbe. Ezért alapos vizsgálatot folytatott az SDECE-n belül, amely kiterjedt a francia hírszerzőszolgálat egész tevékenységének az átvilágítására. Angleton manipulációi, különösen azon állításai, hogy a KGB-nek sikerült behatolnia az SDECE-be, bénító zavart okoztak, és cselekvésre késztették a francia elnököt. **Tom Mangold**, aki megírta Angleton életrajzát rámutat, hogy „De Gaulle végül is türelmetlenné vált a CIA-val. Minden publicitás mellőzésével csendben utasítást adott arra, hogy szüntessenek be minden együttműködést az SDECE és a CIA között. A következő három év során a két hírszerzőszolgálat teljesen elidegenedett egymástól. Ilyen hosszú szünet példa nélkül állt a két baráti ország kapcsolatában.”

Már sok, eddig rejtett tény és összefüggés ismertté vált a kutatók és a történészek több évtizedes munkája nyomán. Ennek ellenére még mindig nem lehet teljesen pontosan tudni, hogy kik és mit cselekedtek a Dealy Plaza-n, noha az már bizonyosra vehető, hogy a halálos lövést Kennedy saját sofőrje adta le az elnökre. A háttérerők összehangolt stratégiája is kezd körvonalazódni, de még mindig sok körülmény vár feltárássra és számos feltételezés bizonyításra. Azt még mindig nem tudjuk megmondani biztosan, hogy kitől jött az első impulzus és a végső döntés. Az, hogy immáron négy évtized elmúlt, és mégsem sikerült feltárni és bizonyítani, hogy kik voltak e merénylet értelmi szerzői, a mesterien megtervezett és végrehajtott dezinformációs stratégiának köszönhető.

A **Sid Blumenthal** szerkesztésében készült „Government by Gunplay: Assassination Conspiracy Theories From Dallas to Today - Kormányzás revolverrel: Az elnökgyilkosságra vonatkozó összeesküvés elméletek Dallastól máig” (New York: Signet Books, 1976. 231. oldal) című könyv megállapítja: „a Kennedy elleni merénylet elleplezése azért volt sikeres oly sokáig, mert a tömegtájékoztatás az elé a választás elé kerülve, hogy higgyen annak, amit közöltek vele, vagy pedig függetlenül utána járjon a tényeknek, az előbbi választotta. Ameddig a sajtó nem tagadja meg ezt a választását, teljesen valószínűtlen, hogy valaha is megtudhatjuk az igazságot.”

Mark Lane new yorki ügyvéd elemeire szedte szét a Warren Bizottság jelentését, a „Rush to Judgment - Az elhamarkodott ítélet” című könyvében. Lane második könyve az „A Citizen's Dissent - Egy polgár ellenvéleménye” sokkal mélyebben tárja fel az ellentmondásokat, mégis a hatalmi elit és a tulajdonában lévő nyomtatott és elektronikus sajtó az elsőt háborodott fel. Az a feltűnő, hogy a tömegtájékoztatási intézmények szinte egyhangúan a Warren Bizottság jelentése mögé álltak annak ellenére, hogy cáfolhatatlan bizonyítékok támasztották alá annak hamis voltát. Ez a demokratikus sajtószabadsággal kérkedő tömegtájékoztatás azonban nem tűrte meg az ellenvéleményt.

A hatalmi elit tulajdonában lévő elektronikus és nyomtatott sajtó hisztérikusan fogadta Jim Garrison New Orleans-i ügyész 1967-1969-ig terjedő nyomozását, amelynek az eredményeként büntetőeljárás folyt **Clay Shaw** Crescent City-beli üzletember ellen. Amikor Garrison megindította a vizsgálati eljárást **Clay Shaw** ellen, akkor még nem volt ismert, hogy Shaw milyen kapcsolatban állt a Meyer Lanskyval és a Moszaddal, valamint a CIA-val szorosan együttműködő Perminindex-szel, amelynek a központja Rómában volt. Csak 1975-ben, amikor a korábbi CIA tisztségviselő, **Victor Marchetti**, hivatalosan elismerte, hogy Clay Shaw kapcsolatban állt a CIA-val, derült ki, hogy a CIA hatékony segítséget nyújtott Shaw-nak a New Orleans-ban ellene folyó vizsgálat idején. Richard Helms korábbi CIA igazgató maga is eskü alatt vallotta, hogy Clay Shaw együttműködött a CIA-val. Ha Garrison a vizsgálati eljárás idején ismeri ezeket a tényeket, akkor valószínűleg más eredménnyel végződött volna nyomozása.

Van egy másik bizonyíték is arra, hogy a CIA megkísérelte a Garrison által indított vizsgálati eljárás akadályozását. Ez a bizonyíték **James J. Angleton**ra, a CIA kémelhárítási részlegének a vezetőjére utal. Angleton olyan fényképeket mutatott egy **Gordon Novell** nevű CIA munkatársnak, amelyek a homoszexuális **J. Edgar Hoover** FBI igazgatót kompromittálták. Gordon Novell is Garrison látószögébe került a nyomozás során, mint lehetséges gyanúsított, és ezért Novell védekezésül pert indított Garrison ellen. Hoover azonban ellenezte ezt a pert, és ekkor volt az, amikor Angleton felvette a kapcsolatot Gordon Novellel, megmutatta neki a Hoovert kompromittáló fényképeket. Ez megbénította az FBI igazgatóját.

Garrison már jó nyomokon járt. Amikor vizsgálatot indított Clay Shaw ellen, meg volt róla győződve, hogy hazafias kötelességét teljesíti. A törvény elé akart állítani egy olyan személyt, aki a felmerült bizonyítékok szerint részese lehetett a J.F.K. elleni összeesküvésnek. A New Orleans-i kerületi ügyészt azonban a tömegtájékoztatás hurrikánszerű ellentámadása szinte lesöpörte a közélet színteréről. Több szerző is rámutatott ezzel kapcsolatban, hogy a helyi és az országos sajtóban azok az erők vitték a hangot, akik közel álltak az izraeli lobbyhoz. Garrisons újból és újból kipellengéreztek az országosan sugárzott televízió műsorokban. A nyomtatott sajtó is durván támadta. Kétségbe vonták emberi tisztességét, és szakmai hozzáértését a vizsgálat lefolytatásában. Garrison tehát pontosan olyan elbánásban részesült, mint előtte és utána mindazok, akik megkérdőjelezték a J.F.K. merényletre vonatkozó hivatalos álláspontot. A CIA még arra is vállalkozott, hogy segédanyagot készítsen a Warren Bizottságot bíráló Mark Lane nagysikerű „Rush to Judgment” című könyvéről, amelyet eljuttatott az elektronikus és nyomtatott sajtóban működő barátaihoz abból a célból, hogy ily módon is segítse Mark Lane hitelének az aláásását. Szervezetten folyt azok lejáratása, akik valamilyen módon közel jutottak a J.F.K. elleni merénylet hátterének a feltárásához és az igazi tettesek leleplezéséhez.

Garrison emlékirataiban megemlíti, hogy ő és munkatársai bizonyítékokat találtak arra, hogy munkájukat az ügyészségen belül is szabotálták. A központi kormányzat részéről odaküldött személyek nemcsak a munkájuk után szaglászta, de megkísérelték az egész vizsgálatot aláásni. Garrison nagy csalódására számos „lelkes önkéntes” is, aki látszólag a segítségét ajánlotta, valójában csak kémkedett utána és szabotálta a nyomozást.

1968-ban **James Kirkwood**, Garrison egyik bírálója, közreadta „American Grotesque” című könyvét, amelyben akaratlanul is elárulta, hogy milyen erőfeszítést tett a hírszerzés Garrison vizsgálatának az akadályozására. Egy másik Garrison ellenes akció célja az volt, hogy elhitesse a közvéleménnyel: a vizsgálóbíró azért teszi a CIA-t felelőssé, hogy elterelje a figyelmet a maffia helyi főnökéről, **Carlos Marcello**-ról. E verzió terjesztői szerint a Kennedy elleni merénylet legvalószínűbb gyanúsítottja nem más, mint Carlos Marcello. Ez az állítás minden alapot nélkülöz. Ha Garrison valóban Carlos Marcello-t akarta volna védelmezni, akkor nem lett volna szabad letartóztatnia **David Ferrie**-t, a maffia főnök személyes pilótáját és alkalmi jogászát. Ferrie a J.F.K. életét kioltó lövések idején Marcello-val együtt bíróság előtt állt New Orleans egyik szövetségi bírósági épületében. Garrison, amikor ki akarta deríteni Ferrie-nek a szerepét, egyenesen Marcello hivatalába ment. Ez a tény egymagában is cáfolja, hogy Garrison a maffiáról akarta elterelni a gyanút. New Orleans lakói azonban bíztak a kerületi ügyészben, és a lejáratására folyó kampány ellenére újraválasztották tisztségébe.

Aki elolvassa Jim Garrison könyvét, (Wer erschoss John F. Kennedy? Auf der Spur der Mörder von Dallas, Deutsche Lizenzausgabe, 1992.) az megállapíthatja, hogy a new orleansi vizsgálóbíró rátalált a helyes nyomokra. A megfelelő irányban kutatott. Garrison volt az, aki Clay Shaw-t kapcsolatba hozta a Kennedy elnök meggyilkolását célzó összeesküvéssel. Clay Shaw pedig a Permindex igazgatótanácsában foglalt helyet, abban a transznacionális vállalat-óriásban, amelyben a Moszadnak is kulcsszerepe volt. Hogy Clay Shaw ténylegesen mennyit

tudott a J.F.K. élete elleni összeesküvésről, valószínűleg már soha nem fogjuk megtudni. Az viszont bizonyítottan vehető, hogy ő is szerepet játszott ebben a szerteágazó összeesküvésben. Ezek után nem csodálkozhatunk, hogy a szövetségi kormányzat megneheztelt Garrisonra. Ezért koholt megvesztegetési váddal illették, ami alól azonban a bíróságon felmentették. Az egyik ellene felléptetett tanú, Gervais, maga ismerte el később, hogy a Garrison elleni vádakat a washingtoni Igazságügyi Minisztériumban eszelték ki azért, hogy elhallgattassák Jim Garrisons.

Ha már nincs semmi kézzelfogható eszköz, akkor mindig jól jön az adóhivatal, az Internal Revenue Service, az IRS. Garrison esetében is színre lépett és adóeltitkolás címén eljárást indított ellene. Garrison szemére vetette, hogy nem fizetett adót azért a jövedelméért, amelyhez „megvesztegetés” révén jutott. De pontosan a megvesztegetés vádja alól mentették fel Garrisons. A vizsgálóbíró ellenfelei végül azt állították, hogy a Garrisons felmentő esküdtek is meg voltak vesztegetve.

A tömegtájékoztatás befeketíti Kennedyt

Az elektronikus és a nyomtatott sajtó versenyre kelt abban, hogy lejárassa John F. Kennedyt, elhomályosítsa, befeketítse személyét, és ezáltal mintegy kisebbítse a meggyilkolásával az amerikai népet ért veszteséget. Az évek során a tömegtájékoztatási intézményekben valósággal ritualizálódott ez a befeketítő kampány. Kennedy szexuális élete nemcsak a bulvársajtó témája lett, hanem a hatalmi elit egész sajtóbirodalmának a központjába került. Azt sugalmazták, hogy Kennedy egyáltalán nem az volt, aminek korábban feltüntették. Viszonya Marilyn Monroe-val ebédloői téma lett. John Kennedy öccsének, Edward Kennedynak a félresikerült lépései is segítettek a J.F.K-t befeketítő kampányt. A médiumok előszeretettel csámcsogtak a Massachusetts-i szenátor minden ballépésén, és amikor elérkezett a J.F.K. elleni merénylet 30. évfordulója 1993-ban, akkor számos rosszindulatú könyv hosszadalmas támadásokat intézett Ted Kennedy ellen. Még J.F.K. özvegyét, aki feleségül ment Aristotelesz Onassis görög milliárdoshoz, sem kímélték. Gyakran nevetségessé tették a különböző TV-műsorokban.

A CIA és a tömegtájékoztatás

A hatalmi elit kezében lévő tömegtájékoztatási médiumok mindent megtettek, hogy a Kennedy családot lejárassák, mégis bizonyos dolgokról következetesen hallgattak. Így például arról az 1995-ben Miami-ban lefolyt rágalmozási perről, amely **E. Howard Hunt** és a **Spotlight** című washingtoni hetilap között folyt. Már az előzőekben részletesen szoltunk arról, hogy ez a per bebizonyította: a CIA valóban részt vett a John F. Kennedy élete elleni merényletben. A vezető napilapok, például a Washington Post, teljesen elhallgatták ezt a bírósági eljárást és azt, hogy Hunt elveszítette a pert. Az amerikai alkotmányhoz csatolt első kiegészítés (First Amendment) biztosítja a szólásszabadsághoz, a szabad véleménynyilvánításhoz és a tájékozódáshoz való jogot. A CIA-nak meghatározó szerepe volt az amerikai tömegtájékoztatás befolyásolásában és a J.F.K. elleni merénylet hátterének a kiderítésére vonatkozó erőfeszítések mellőzésében. **David Wise** írja a „The American Police State - Az amerikai rendőrállam” című könyvében, hogy „a CIA kapcsolatai a kiadók világával nem korlátozódtak egyes könyvek kiadásának a megakadályozására. Az Amerikai Információs Ügynökség, mint »erre alkalmas intézmény« útján, a CIA azokat a főbb kiadókat szubvencionálta bizonyos könyvek kiadása érdekében, amelyek később az Egyesült Államokban kerültek árusításra anélkül, hogy a gyanútlan vásárlót tájékoztatták volna a könyv kormányzati támogatásáról.”

A tömegtájékoztatásnak a J.F.K. elleni merénylet eltussolásában játszott szerepét nem lehet megérteni az izraeli lobby hatékony működése nélkül. Mi ezúton négy olyan könyvre hívjuk föl a figyelmet, amely erről a kérdésről kellő felkészültséggel tájékoztat. Az **első** a „Split Vision: The Portrayal of Arabs in the American Media” (Kettős látás: Az arabok ábrázolása az amerikai tömegtájékoztatásban - Edmund Ghareeb szerkesztette és az Amerikai Arab Ügyek Tanácsa adta ki 1983-ban); egy **másik** figyelemreméltó könyv szerzője: Paul Findley, aki korábban a washingtoni törvényhozás tagja volt. Az egykori képviselő politológus „They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel’s Lobby” (Akik szót mertek emelni: emberek és intézmények összeütközése az izraeli lobby-val) című 1985-ben publikált könyvében tudományos alapossággal ismerteti a lobby politika-formáló tevékenységét. A **harmadik** könyv 1986-ban látott napvilágot, szerzője: **Richard H. Curtiss**, egykori diplomata, aki „A Changing Image: American Perceptions of the Arab-Israeli Dispute” (Változó arculat: az arab-izraeli viszály amerikai felfogása) címmel veszi közelebbről szemügyre az izraeli lobby befolyását az amerikai tömegtájékoztatási intézményekben. Egy **negyedik** könyv 1986-ban „Conspiracy Against Freedom” (Összeesküvés a szabadság ellen) címmel jelent meg Washingtonban a Liberty Lobby, egy konzervatív-populista társadalmi egyesület kiadásában.

A hírszerzőszolgálatok történetével foglalkozó történész, **Richard Deacon** állapította meg „The Israeli Secret Service” (Az izraeli titkosszolgálat - New York: Taplinger Publishing Co, Inc., 1978.) című munkájának a 171. oldalán, hogy „az izraeli titkosszolgálat csápjai az amerikai társadalom valamennyi rétegét átfogják. Ez nem olyan félelmetesen történik, ahogy e szolgálat ellenségei beállítják, hanem csendes következetességgel, barátok szerzésével és az emberek befolyásolásával, véleményformáló lobbyk létrehozásával, valamint információk gyűjtésével. Ez a befolyás kiterjed az Egyesült Államok Képviselőházára és Szenátusára, a Pentagonra, a védelmi és elektronikai iparágakra, a kutatási laboratóriumokra és olyan zsidóbarát szervezetekre, mint az „Anti-Defamation League”, az ADL, (Rágalmazás-elleni Liga), a Jewish Defense Committee (Zsidó Védelmi Bizottság), „Bonds for Israel” (Izraelhez Fűző Kötelékek) és a „Federation of Jewish Philanthropies” (Zsidó Emberbarátok Szövetsége). Ezek közül a testületek közül több elsősorban információ-szerzéssel foglalkozik és csak néhány olyan kongresszusi bizottság van, amelyben egy tag vagy munkatárs ne látna el megfelelő információs anyaggal az izraeli hálózatot.”

Richard Deacon, mint látjuk, kiemeli a B’nai B’rith irányítása alatt álló ADL-t, amely különösen nagy befolyást gyakorol az Egyesült Államok tömegtájékoztatási intézményeire. A J.F.K. elleni merénylet háttérének a médiában való eltussolásánál és a Warren Bizottság elnagyolt és felületes tevékenységét ért bírálatok elhallgatásánál, a kutatók gyakran szembesültek az ADL szakszerű beavatkozásával. **Michael Collins Piper** kiemeli, hogy az ADL máig szoros kapcsolatban áll a Meyer Lansky féle bűnözői szindikátus utódjával. Lansky legközelebbi munkatársai közül sokan hosszú időn át, rendszeresen finanszírozták az ADL-t. **Dan Lyons** jezsuita pap, 1968-ban egy tanulmányában megírta, hogy az ADL 6 180 000 dollárt kitévő évi költségvetéséből 5 500 000 dollár a szeszes italokat gyártó- és forgalmazó iparágból érkezett. Ez az iparág a Bronfman család irányítása és befolyása alatt áll.

Lee O’Brian tájékoztat az „American Jewish Organizations and Israel” (Amerikai zsidó szervezetek és Izrael - Washington D.C.: Institute for Palestine Studies, 1986.) című könyvének a 99. oldalán, hogy milyen módszert alkalmaz az ADL: „Kezdeti évtizedeiben az ADL rendszerint felvette a kapcsolatot azokkal a személyekkel és intézményekkel, amelyeket antiszemitának tekintett és megkísérelte őket rávenni arra, hogy vonják vissza bántó kijelentéseiket és változtassanak sértő magatartásukon. A későbbiekben az ADL nyilvánosabb és agresszívabb eszközökhöz fordult, amelyeket nevelési vagy erkölcsrendészeti, és „jogszolgáltatási” tevékenységnek minősít. Valójában a „Vigilance Work” (Éberségi Munka)

az egyének és csoportok tényleges megfigyelésévé vált, amelynek az eredményei mind beáramlanak az izraeli hírszerző-apparátusba a konzulátusokon és a nagykövetségen keresztül, mind az amerikai belső hírszerzésbe, az FBI-on keresztül. Az ADL magas rangú vezetői elismerték, hogy titkos megfigyelési technikákat is alkalmaznak.

Az ADL hírszerző-szolgálatának (amit finoman „Ténymegállapító Részleg”-nek neveznek) a főnöke, **Irwin Suall**, az ADL központján kívül, Manhattan-ban tevékenykedik. Suall mentora James J. Angleton, a MOSZAD-dal szoros kapcsolatot fenntartó magas beosztású CIA vezető volt. Emlékeztetjük olvasóinkat, hogy Angleton tartotta a kapcsolatot a Lansky-féle bűnözői szindikátussal, valamint annak a korszakai és szicíliai kirendeltségeivel. Az ADL nem térhetett ki a dallasi merényletre vonatkozó tájékoztatás befolyásolása elől. Már az a hír, hogy Lee Harvey Oswald az elkövető, két olyan újságírótól származott, akik nem csak az ADL-hez álltak közel, de a Meyer Lansky-féle bűnözői szindikátusban is kulcsszerepet játszottak.

Drew Pearson vezércikkíró, valamint beosztottja **Jack Anderson**, 1967. március 3-án közösen írt vezércikkben terjeszteni kezdte azt a történetet, amely szerint Fidel Castro húzódik meg a J.F.K. elleni merénylet mögött. Az ezzel foglalkozó írás akkor jelent meg, amikor **Jim Garrison** New Orleans-i kerületi vizsgálóbíró éppen csak megkezdte a nyomozást a merénylet ügyében. Pearson és Anderson azt is sugalmazta, hogy Robert Kennedy igazságügyi-miniszter, az elnök öccse, akit 1964-ben New York-i szenátorra választottak, ugyancsak közreműködött a Castro által szponzorált összeesküvés elindításában. Pearson és Anderson azt állította, hogy „Johnson elnök politikai hidrogénbombán ül. Ez a bomba egy nem megerősített jelentés, miszerint Robert Kennedy szenátor jóváhagyhatta a merényletre vonatkozó összeesküvést, amely aztán később visszalőtt merénylet áldozatává vált testvére.” Az állítólagos gyilkossági összeesküvés azok közé tartozott, amelyeket a CIA és a maffia közösen tervelt ki. Néhány évvel később Anderson elismerte, hogy **Johny Rosselli** - a maffia egyik ismert vezetője - volt az, aki ezt a történetet kiagyalta, majd elmondta a CIA-val szoros kapcsolatot tartó **Edward P. Morgan** washingtoni jogásznak.

Peter Dale Scott, a Warren Bizottság tevékenységének egyik bírálója, jegyezte meg, hogy Drew Pearson közel állt Lyndon B. Johnson elnökhöz és támogatta azt a CIA által is szorgalmazott tervét, hogy kiterjesszék a vietnami beavatkozást, amely végül is nagyszabású háborúhoz vezetett Délkelet-Ázsiában. Már korábban említettük, hogy elsősorban a Vietnammal szembeni stratégia kérdésében éleződött ki Kennedy és a CIA közti konfliktus.

Az, hogy Pearson a kommunista Castro-ra hárította a felelősséget az amerikai elnök haláláért, antikommunista hisztériához vezethetett, amely jól szolgált azok érdekeit, akik a vietnami amerikai beavatkozást is a világkommunizmus feltartóztatásával indokolták. Már korábbi írásainkban jeleztük, hogy a vietnami konfliktusban fontos szerepet játszott a Kína, Burma és az indokínai országok által behatárolt ún. Arany Háromszög feletti ellenőrzés. Ez a térség az ópiumtermelés egyik világközpontja.

Drew Pearsonnak személyes érdeke is fűződött a Kennedy merénylet hátterének az eltitkolásához. Pearson közölte Earl Warren főbíróval, a Warren Bizottság elnökével, hogy a CIA által szervezett Castro-ellenes összeesküvések visszalöttek és Castro megtorlásként elrendelte Kennedy elnök meggyilkolását. Pearson röviddel a J.F.K. elleni merénylet után látogatást tett Earl Warrennel együtt a Szovjetunióba, ahol Pearsont bemutatták Hruscsov akkori pártfőtitkárnak és miniszterelnöknek. Nyilvánvaló, hogy az egyik téma, amit Pearson és Warren megvitatott a szovjet vezetővel, az a Kennedy elleni merénylet volt. A washingtoni National Archives-ban (Nemzeti Levéltárban) van egy szigorúan titkos dokumentum, amelyet Richard Helms CIA igazgató írt alá. Ennek a címe: „Hruscsov elnök és Drew Pearson úr tárgyalásai Lee Harvey Oswaldról” Ezt a dokumentumot Warren főbíró rendeletére 75 évre

titkosították. A Drew Pearson és Jack Anderson által írt, és köröztetett vezércikk, amely Castro-t tette felelőssé a J.F.K. elleni merényletért, átmenetileg tisztázta a CIA-t és enyhítette a hírszerzőszolgálatra nehezedő nyomást. A vezércikk további hatása az volt, hogy eltérítette a közvélemény figyelmét a Jim Garrison által folytatott nyomozásról, amely egyrészt a CIA bűnrészességét támasztotta alá, másrészt rámutatott **Clay Shaw** révén a Permindex kulcsszerepére, és mivel a Permindex szorosan együttműködött a MOSZAD-dal, a szálak Izraelhez is vezethettek.

Pearson egyébként fontos szerepet játszott James Forrestal korábbi védelmi miniszter tragikus sorsában is. **Oliver Pilat** írja „Drew Pearson: An Unauthorized Biography” (Drew Pearson: Egy nem hivatalos életrajz - New York: Harper’s Magazine Press, 1973) című könyvének a 183. oldalán, hogy „amikor Forrestal Truman elnök rábeszélésére, katonai okokból az arabok oldalára állt a Palesztinában élő zsidókkal szemben, Pearson úgy vélte, eljött az ideje. Befektetette és a hatalmas közel-keleti érdekeltségekkel rendelkező amerikai olajvállalatok bürokratikus szöcsövének titulálta Forrestalt.” Pearsonnak az elektronikus médiában elhangzott hisztérikus támadásai depresszióssá tették a védelmi minisztert és sokan úgy vélik, hogy ez vezetett Forrestal öngyilkosságához. E sorok írója azonban azt tartja valószínűnek, hogy James Forrestalt valójában meggyilkolták. De ez már egy másik történet.

Pearson szorosra fűzte kapcsolatait az izraeli lobby-val és aktívan részt vett az ADL és a B’nai B’rith propaganda kampányaiban. Pilat szerint az ADL rendkívül sokat segített Pearsonnak, ellátta olyan információkkal, amelyekhez máshonnan nem juthatott volna. Előadókörutakat szervezett a számára, és elősegítette heti hírleveleinek terjesztését, elhelyezve azokat a megfelelő példányszámú lapokban. Pearson anyósa, **Cissy Patterson**, a Washington Times-Herald kiadója, azonban vejét beépített ügynöknek és az ADL szöcsövének nevezte egy vezércikkben.

John Henshaw szerint Pearson szoros kapcsolatban állt üzlettársával és ügyvédjével: **Max M. Kampelmannel**, aki a washingtoni izraeli lobby egyik vezető személyisége és az ADL egyik igazgatója. Kampelman az egykori demokrata alelnöknek, Hubert Humphrey-nak is ügyvédje volt és Pearson mindent elkövetett, hogy megszerezzen egy feketék által birtokolt televíziós csatornát Washingtonban. 1968-ban Pearson szorosan együttműködött Meyer Lansky nyugati parti helyettesével: Mickey Cohennel azért, hogy segítsék Humphrey elnökségért folyó kampányát a republikánus Nixonnal szemben.

Drew Pearson társa és védence Jack Anderson is szoros kapcsolatban állt nemcsak az izraeli lobby-val, de a Lansky-féle bűnözői szindikátussal is. A Pearson és Anderson által fenntartott bensőséges kapcsolatok mind a CIA-val, mind a Meyer Lansky bűnözői szindikátussal, mind a J.F.K. elleni merénylet más feltételezhető mozgatóiival erős kételyeket támaszt azokkal a vádakkal szemben, amelyek Castro-t próbálták felelőssé tenni a merényletért. Ugyanakkor megvilágítja e gyanúsítgatás valódi okát: dezinformációval meg kellett védeni a valódi összeesküvőket a lelepleződéstől.

A McDonald-Bocca könyv

Újabb dezinformációs célt szolgáló történettel állt elő **Huge McDonald**, a CIA egyik ügynöke és szerzőtársa **Geoffrey Bocca**. Az „Appointment in Dallas” (Találkozó Dallas-ban) c. könyv a „Saul” álnévet használó hivatásos bérgyilkossal készült interjú. Saul bevallja, hogy ő ölte meg Kennedy elnököt. Vallomása szerint ő és társai egy magáncsoport - és nem a CIA - megbízásából cselekedtek, noha korábban a CIA számára is hajtottak végre szerződéses alapon feladatokat. A merénylet hátterét kutatók szkeptikusan fogadták az egyébként széles körben

terjesztett könyvet, és a félretájékoztatás egy újabb kísérletének tekintették. A könyv társszerzője Geoffrey Bocca korábban a CIA által támogatott és Izrael által finanszírozott titkos francia hadseregnek, az OAS-nak volt a propagandistája és az OAS számos dokumentumát lefordította angolra, amikor az OAS még az ENSZ-től akart segítséget kapni. Bocca megírta az OAS történetét is: „The Secret Army” (Titkos hadsereg) címmel. Figyelemmel a J.F.K. elleni összeesküvés francia vonatkozásaira, elgondolkodtató, hogy az OAS propagandistája az egyik szerzője annak a könyvnek, amelynek a CIA tisztára mosása és felmentése a célja.

Néhány évvel később McDonald újabb könyvet írt a J.F.K. elleni merényletről. Ezúttal a CIA-val ugyancsak szoros kapcsolatban álló **Robin Moore** volt a társszerzője, aki viszont megírta „The French Connection” (A francia kapcsolat) című könyvet. Ebben a francia titkosszolgálat és a Lansky-féle szindikátus kapcsolatáról ír a nemzetközi heroin-kereskedelemben. McDonald és Moore közös könyvének a címe: „LBJ and the JFK Conspiracy” (L. B. Johnson és J. F. Kennedy összeesküvés). Ez a kötet továbbfejleszti McDonald első könyvét, és már azt állítja, hogy Saul-t a Szovjetunió bérelte fel azért, hogy megölje Kennedy elnököt. Az a beállítás, hogy a Szovjetunió húzódik meg az összeesküvés mögött, egybeesik a CIA-nak azzal a verziójával, amit a Mexico City-i forgatókönyvvel akart bizonyítani, és amelyet James J. Angleton eszelt ki azért, hogy a bűncselekményt a KGB nyakába varrja.

Oliver Stone filmje és Mark Lane bestsellere

1992-ben, amikor a közvélemény figyelme ismét a J.F.K. elleni merényletre összpontosult Mark Lane „Plausible Denial” (Hiteles cáfolat) és Oliver Stone „JFK” című filmje nyomán, akkor **Jack Newfield** újságíró szellőztetett egy újabb dezinformációs történetet. Eszerint a maffia ölte meg J.F.K.-t. A New York Post című bulvárlapban megjelent cikk szerint **Jimmy Hoffa**, a teherfuvarosok szakszervezetének: a „Teamster”-nek a főnöke, állapodott meg a maffiával J.F.K. meggyilkolásáról. A New York Post arról híres, hogy leplezetlenül elfogult Izrael-barát lap volt. Mihelyt megjelent Jack Newfield cikke a lapban, a háttérhatalom hálózatahoz tartozó nyomtatott és elektronikus sajtó azonnal lecsapott rá és hatalmas hangerővel terjesztette. Az újabb kampány célja az volt, hogy hiteltelenítse azoknak a kutatóknak az eredményeit, akik hosszú évek kitartó munkájával - az elérhető közvetett bizonyítékok mozaikkockáinak a fáradtságos összerakásával - kezdték megközelíteni az igazságot az összeesküvés háttéréről, megnevezve a valódi mozgatókat.

Még Dan Rather, a CBS tekintélyes munkatársa is kényszerítve érezte magát, hogy megerősítse: Jimmy Hoffa valóban a kezdeményezője volt a J.F.K. elleni merényletnek, mert ő adott utasítást a maffiának, hogy gyilkolja meg Kennedyt. A Washington Post ugyancsak publikálta ezt a sztorit. Ugyanezt tette a **Human Events** című hetilap is, amely egyébként minden J.F.K. merényletre vonatkozó összeesküvést, különösen, amelyben a CIA is benne lett volna bolondok elmeszüleményének minősített. Newfield a cikkében idézte a szervezett bűnözéssel hosszabb idő óta kapcsolatban álló **Frank Ragano** ügyvédet, aki azt állította, hogy Hoffa elmondta neki: ő adott utasítást a maffiának, hogy gyilkolja meg J.F. Kennedyt. Ragano még azt is állította, hogy ő adta át az üzenetet a New Orleansi maffia főnöknek Carlos Marcellonak, valamint a tampai maffia fejének, Santos Trafficantenak. Itt azonban álljunk meg. Olvasóink, ha visszalapoznak, megállapíthatják, hogy mind Marcello, mind Trafficante Meyer Lanskynek - a bűnözői szindikátus legfőbb vezetőjének - voltak az alárendeltjei. Mark Lane csak ennyit mondott Ragano történetére: „Hoffa nem adott parancsokat a maffiának. A maffia adott parancsokat Hoffa-nak.” Ragano legfőbb bizonyítéka arra, hogy Trafficante is részt vett az összeesküvésben az volt, hogy kijelentette: „Bobbyt kellett volna megölnünk.” Bobby alatt Robert Kennedy értendő, aki akkor igazságügyi miniszter volt.

Az Egyesült Államok fővárosában megjelenő másik napilap, a Washington Times, is felkapta a Hoffa-maffia sztorit. Ennek a lapnak Sun Myung Moon koreai szektaalapító a tulajdonosa. Moon szoros kapcsolatban áll a CIA koreai megfelelőjével, amely intézmény természetesen együttműködik a CIA-val. Aki tanulmányozza a Unification Church (Egyesítő Egyház) alapítójának, Moon-nak az életútját, az megállapíthatja, hogy a koreai vallásalapító szoros szövetségre lépett Izraellel, és az amerikai-izraeli lobbyval, és az úgynevezett konzervatív mozgalom keretében erősen Izrael-barát vonalat képviselt. Moon megbízottja a Washington Times élén **Arnaud deBorchgrave**, aki a CIA befolyása alatt álló Newsweek című hetilap sztártudósítója volt, és maga is dolgozott hivatásos hírszerzőként. Ezen túlmenően deBorchgrave beházasodott a Rotschild családba, amely kezdettől fogva kulcsszerepet játszott Izrael állam megteremtésében, és finanszírozásában.

Elősegítette-e a tisztázást Oliver Stone JFK-je?

Hogyan illeszthető be ez a film a J.F.K. elleni merénylet háttérét kutatók nézetrendszerébe? Kétségtelen, hogy Stone filmje ráirányította a nemzetközi figyelmet a J.F.K. elleni összeesküvésre, mégis több merényletkutató úgy véli, hogy a médiumok nagy felhajtása maga is manipuláció volt a tények feltárásának megnehezítésére. Mark Lane véleménye szerint Stone összekeverte a megtörtént eseményeket a csupán képzeletben létező feltételezésekkel. A J.F.K. elleni merénylet mögött meghúzódó tények azonban önmagukban is elég szenzáció-sak, és semmi szükség nincs rá, hogy fikciókkal színezzék ki őket. Ugyanakkor Mark Lane elismeréssel szólt arról, hogy a film felhívta a fiatalok és a választ váró idősebbek figyelmét arra, hogy a dallas-i merénylet háttere még nincs megnyugtatóan feltárva.

Stone filmje futólag említést tesz arról, hogy **David Ferrie** kapcsolatban állt a CIA-val, és **Clay Shaw** pedig a Permindex-szel, mégis a JFK című film mondanivalója az volt, hogy az összeesküvés kezdeményezőit elsősorban az ún. katonai-ipari komplexumban kell keresni. Eszerint a merénylet irányítói magas rangú katonai személyiségek és a százmilliárdos védelmi megrendelésekkel rendelkező vállalatoknál lévő szövetségeseik voltak. A film a titkosszolgálatok és a hírszerzés szerepét mélyen alábecsülte. Emiatt vetették Stone bírálói a rendező szemére: végső célja neki is a figyelem elterelése, az összeesküvés valódi irányítóinak a leplezése volt.

1993-ban a Lansky-féle szindikátussal kapcsolatban álló Bronfman család a **Seagram Company**-n keresztül, amely a **Time Warner** filmgyártó óriás többségi részvényese, tovább erősítette azokat a szálakat, amelyek a médiát a CIA-Lansky-MOSZAD kapcsolatrendszerhez kötötték. Már e tanulmány első részében említettük, hogy **Louis M. Bloomfield**, a Permindex fontos beosztású vezetője volt és egyben hosszú időn át ügyvédként képviselte a Bronfman család érdekeit Kanadában. Nos ehhez a tulajdonosi körhöz tartozó, és ilyen kapcsolatrendszerrel rendelkező vállalat szponzorálta Oliver Stone filmjét, és a film által sugalmazott „nagy összeesküvés-elméletet”. Már ez is elgondolkodtató, de még ennél is érdekesebb, hogy Stone megbízott egy közönségkapcsolatokkal foglalkozó public relations ügynökséget, hogy irányítsa a közvélemény befolyásolását, miután országos vita bontakozott ki a film kapcsán. Ez a PR ügynökség a washingtoni **Hill & Knowlton** nevű cég volt, amely a maga területén óriásnak számít. Ennek a cégnek az ügyvezető igazgatója, **Frank Mankiewicz**, irányította a Stone érdekében folytatott kampányt. Mankiewicz a PR szakmát az Anti-Defamation League, az ADL Los Angeles-i szervezeténél kezdte. Felmerül a kérdés, hogy a médiában a Stone film körül csapott nagy felhajtás valójában kinek az érdekeit szolgálta? Egyesek szerint Izraelét, mások szerint CIA-ét. Piper úgy véli, hogy ez is újabb kísérlet volt a merénylet körüli vita lezárására, s arra, hogy kapja meg a közvélemény, amit szeretne: azaz, hadd tudja meg, mi is

történt valójában Dallas-ban. Stone filmje kétségtelenül megerősítette a közvélemény gyanakvását, és alátámasztotta, hogy valóban egy nagyszabású összeesküvés vetett véget J. F. Kennedy életének.

„Ember küzdj, és bízva bízzál...”

Valószínű, hogy soha se fogjuk megismerni a teljes tényállást. Ez az írás sem több, mint egy kísérlet az igazság megközelítésére. Az itt kifejtett verzió szerint négy erő fogott össze az **Fehér Ház feletti ellenőrzés** megszerzésére:

Az **első** közülük a nemzetközi pénzligarchia, amely ragaszkodott a tulajdonában lévő magánkartell, a központi bank szerepét betöltő Federal Reserve, a FED, pénzkibocsátási monopóliumához. Kennedy az állami pénz, a valódi dollár kibocsátásával veszélyeztette a pénzligarchia óriási kamatjövedelmet és hatalmat biztosító privilégiumait.

A **második erőt** egyes izraeli politikai csoportok képezték - szövetségben az Egyesült Államokban működő izraeli lobbyval - amelyek Izrael fennmaradása érdekében saját atomfegyverhez akarták juttatni államukat. Szilárdan meg voltak győződve arról, hogy az ellenséges arab államoktól körülvéve élet-halál harcot vívó Izrael csak így képes a túlélésre. Kennedy a végsőkig ellenezte ezt a tervet.

A **harmadik erő** a Moszad befolyása, és Meyer Lansky irányítása alatt álló Perminindex, amely a bűnözői szindikátust és a maffiát is ellenőrizte.

A **negyedik erő** a háttérhatalom kezébe került CIA, és annak J.J. Angleton által irányított hírszerző és kémelhárító részlege, amely szorosan együttműködött a Moszaddal. A CIA, amely állam lett az államban, nem engedelmeskedett Kennedynak, holott az amerikai kormány politikájának a segítésére hozták létre. Kennedy ezért kisebb szervezetekre akarta felosztani a CIA-t, amely ebben a létét fenyegető súlyos veszélyt látott.

E sorok írója nem tudja ezeket az állításait kemény - azaz cáfolhatatlan - bizonyítékokkal minden részletében alátámasztani. Csupán arra volt lehetősége, hogy a merénylet-kutatók és történészek által eddig feltárt tények, információk mozaikjainak az összerakásával - közvetve - bizonyítson. Az, hogy az amerikai társadalomnak nem sikerült eddig közelebb jutnia az igazsághoz, abban meghatározó szerepet játszott a háttérhatalom által ellenőrzött tömegtájékoztatás, amely, kezdettől fogva - szinte ellenkezés nélkül - elfogadta a hivatalos álláspontot, amelynek viszont a legfőbb célja a merénylet hátterének az álcázása, a valódi összefüggések eltitkolása, és nem az igazság kiderítése volt.

Van-e olyasmi, hogy „összeesküvés-elmélet” ?

Bizonyára van. Amikor a háttérhatalom szigorúan titkolt működésére próbálnak a kutatók rámutatni, akkor azon a címen marginalizálják vagy diszkvalifikálják őket, hogy az „összeesküvés-elmélet hívei”. Ebben az elítélésnek szánt lekezelő minősítésben az elmélet szó valami nem létezőnek a kiagyaltását jelenti, míg az összeesküvés szó arra utal, hogy szélsőséges megszállottak ártatlan és jó szándékú embereket azzal rágalmaznak, hogy valami rosszat akarnak embertársaiknak. Ha tehát valaki megkapja „az összeesküvés-elmélet híve” címkézést, az a tudományos életben olyan, mintha egy labdarúgó piros lapot kap a játékvezetőtől. Az illető tudós kikerül a „main stream”, vagyis a főáramlatú tudományos életből. Rendszerint elveszíti egyetemi, illetve kutatói állását, és egzisztenciálisan is kritikus helyzetbe kerül. Ezért minden

tudós, aki ad magára valamit, retteg attól, hogy ráragasszák ezt a címkét. Ezzel a háttérhatalom elérte, hogy senki ne végezzen vele kapcsolatos kutatómunkát.

Az elmondottakra legjobb példa **Carroll Quigley** professzornak az esete, aki a háttérhatalom híve volt, és ezért abban a privilégiumban részesülhetett, hogy kutathatott a leghatalmasabb pénzdinasztiák magánarchívumaiban is. Főművében, a rövidített formában is 1350 oldalas „Tragedy and Hope”-ban (Tragédia és remény) azonban megírta, hogy létezik a pénzvagyontulajdonosok nemzetközi hálózata, amelynek célja: „nem kevesebb, mint létrehozni a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon kontrollálnák, összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozók és konferenciák elfogadnak...”

Quigley csak bennfenteseknek szánta azt a mindössze 20 oldalt könyvében, amely ezeket a bizalmasnak tekinthető információkat tartalmazta. Azonban a sajtó-nyilvánosság egy része idézni kezdte ezt a húsz oldalt, és ez Quigley szakmai karrierjének csaknem a teljes összeomlásához vezetett. Pedig nem akárki volt. Ő volt az Amerikai Történészársaság elnöke; a legrangosabb amerikai történész-folyóirat főszerkesztője; és az amerikai diplomataképzés központjának számító Georgetown Egyetem Történelmi Tanszékének vezetője. Clinton elnök oly nagyra becsülte, hogy tanárai közül egyedül csak Quigley professzorról emlékezett meg, amikor beiktatták elnöknek.

Van-e tudomány, amely nem elmélet is egyben?

Nincs! Minden beszéd és írás szóruhába öltöztetett fogalmakból tevődik. Ez röviden azt jelenti, hogy minden valóság, amely szavakban, írásban, fogalmakban, kategóriákban és gondolatokban tükröződik: valamilyen absztrakciós szinten mozgó elmélet is egyben. Az empiria a valóság tudománya, a valóság elméleti formában. A valóság leírt változata szükségszerűen a tágra értelmezett elmélethez is tartozik. A szűken értelmezett elmélet pedig a lehetőségek, a valószínűségek és a szükségszerűségek tudománya. Azaz nem igaz, hogy ami elmélet, annak semmi köze nincs a valósághoz, hanem az csupán fantáziadús eszelősöknek a képzelgése. Minden tudós, a legszigorúbb is, így vagy úgy absztrahált fogalmakkal, azaz elmélettel foglalkozik. Ezért az elmélet tiszteletreméltó kifejezés.

Nézzük meg mi a helyzet az összeesküvés fogalmával. Ez első hallásra azt sugalmazza, hogy bizonyos személyek titokban - rendszerint nem tisztességes célokat követve - szövetkeznek valamilyen közös feladat együttes végrehajtására. A rossz szándéokra onnan lehet következtetni, hogy az összeesküvés rendszerint titkos és kirekesztő. A tiszteletreméltó dolgokat viszont felesleges titokban tartani és elzárni mások elől. Az igazi világjobbító szándék és a közjó szolgálata valójában nem is követeli meg a beteges titkolódzást.

Ha tovább elemezzük az összeesküvés szót, akkor megállapíthatjuk, hogy az valójában azt jelenti, hogy a történelmi események nem csupán a véletlen történések és spontán cselekvések eredményei. A történelemben bizonyíthatóan érvényesülnek hosszútávú célkitűzések is, és a célok eléréséhez szükséges stratégiák. Ha a történelem távlatokban gondolkodó és tervező szereplői titokban tűzik ki céljaikat, dolgozzák ki stratégiájukat, és koordinálják cselekvéseiket, akkor lényegében összeesküvésben vesznek részt. Mindez önmagában nem lenne összeesküvés, csak a titkolódzás és a többi ember kirekesztése teszi azzá. A szó a titkolódzás miatt negatív színezetű, mivel a közjó szolgálatát nem kellene minden áron elrejteni a nyilvánosságtól. A beteges titkolódzásra csak olyan célok esetén van szükség, amelyek sértik a többi ember érdekeit és értékeit.

Aki elfogadja a hosszútávú stratégiát és koordinált cselekvést, az a történelem „nem-véletlen-elméletének” a híve. Az összeesküvés ugyanis azt jelenti, hogy az események nem csakúgy önmaguktól, teljesen véletlenül következnek be. Mennyivel jobb a véletlen abszolutizálása? Miért tudományosabb, ha azt feltételezem, hogy az események nem egy eltervezett stratégia és összerendezett cselekvés eredményei, hanem csupán esetlegességeknek, spontán véletleknek a következményei? Ilyen értelmezésben az összeesküvés-elmélet hívének lenni annyit jelent, hogy elvetjük a véletlen abszolút uralmát. Ennyiben az összeesküvés-elmélet követőjének lenni tudományosabb magatartás, mint az ellenkezője. Az összeesküvés-elmélet híve tehát nem feltétlenül egy agyalágyult személy, hanem egy olyan gondolkodó ember, aki kételkedik abban, hogy minden csak úgy magától történik.

A háttérhatalom nem etnikai alapon működik

A háttérhatalom szerteágazó formális és informális intézményrendszerrel rendelkezik. Elsősorban a pénzvagyion tulajdonosok uralmát szolgálja és tárgyi tévedés azt feltételezni vagy állítani, hogy etnikai alapon működik. A nemzetközi pénzügyi közösség ma már szinte valamennyi nemzet pénzvagyonos oligarcháit tömöríti. E sorok írója csupán arra tett kísérletet, hogy egy világtörténelmi esemény háttérét a legújabb kutatások eredményeire támaszkodva megvilágítsa. A Kennedy-gyilkosság háttérében bizonyíthatóan több nagyhatalmú szervezet és erő összehangolt tevékenysége mutatható ki. Azért, mert egyes vonatkozások Izraelre is utalnak, ez semmi esetre sem szolgáltathat okot arra, hogy egy népet tegyenek felelőssé J. F. Kennedy tragédiájáért, vagy bármiféle antiszemita hangulatkeltésre használják fel ezt a kutatási eredményt. Ha ez mégis megtörténne, azt e sorok írója rendkívül mélyen fájlalna és elítélné. A tényeket azért ismerjük meg, mert tények, mert életünk részei.

A felhasznált irodalom (nem teljes jegyzék):

1. „The Secret Team” / L. Fletcher Prouty
Institute for Historical Review - Costa Mesa, California (1973.)
2. „Little Man: Meyer Lansky and the Gangster Life” / Robert Lacey
Little, Brown and Company - (1991.)
3. „The Warren Commission Report” - Report of the President’s Commission on the Assassination of President J. F. Kennedy
St. Martin’s Press - New York (1991.)
4. „Wer Erschoss John F. Kennedy ?” / Jim Garrison
Bastei-Lübbe-Taschenbuch - Gladbach (1988.)
5. „The Last Investigation” / Gaeton Fonzi
Thunder’s Mouth Press - New York (1993.)
6. „Plausible Denial” / Mark Lane
Thunder’s Mouth Press - New York (1991.)
7. „CIA napló: a cégen belül” / Philip Agee
Idegenforgalmi Propaganda és Kiadó Vállalat - (1975.)
8. „Jacqueline Bouvier Kennedy: Az ismeretlen portré” / John H. Davis
Marfa Mediterran - Budapest (1998.)

9. „The Committee Of 300” / Dr. John Coleman
Joseph Publishing Co. - Nevada / USA (1994.)
10. „Final Judgment” / Michael C. Piper
The Wolfe Press - Washington D. C. (1993.)
11. „Die Apokalyptischen Reiter” / Milton W. Cooper
Edition Pandora - Peiting (1996.)
12. „Die kommende -Diktatur der Humanitat-” - Band 1. / Johannes Rothkranz
Pro Fide Catholica - Durach (1993.)
13. „Die kommende -Diktatur der Humanitat-” - Band 2. / Johannes Rothkranz
Pro Fide Catholica - Durach (1990.)
14. „Die kommende -Diktatur der Humanitat-” - Band 3. / Johannes Rothkranz
Pro Fide Catholica - Durach (1992.)
15. „Tragedy and Hope” / Carroll Quigley
The Macmillan Company - New York (1965.)
16. „The Anglo-American Establishment” / Carroll Quigley
Books In Focus - New York (1981.)
17. „Der MOSSAD: Ein Ex-Agent enthüllt Aktionen und Methoden des israelischen Geheimdienstes” / Victor Ostrovsky
Hoffmann und Campe - Hamburg (1991.)
18. „George Bush: The Unauthorized Biography” / W.G. Tarpley and Anton Chaitkin
Forrás: Internet

A Tavistock Intézet

A háttérhatalom agytröszt-hálózatának a központja

A angliai Sussex-i Egyetemenél működő **Tavistock Intézet** 1947-ben jött létre. Londonban is van egy központja a **Royal Institute of International Affairs**, az **RIIA**, azaz a Királyi Külügyi Intézet tulajdonában. A Tavistock Intézet hivatalosan független, non-profit szervezet, amely arra törekszik, hogy a társadalomtudományi kutatásokat ötvözze azok gyakorlati alkalmazásával. A Tavistock Intézet jelenteti meg havonta a **Human Relations** (Emberi Kapcsolatok) című lapot, és a közelmúltban egy új újságot is kiadott **Evaluation (Kiértékelés)** címmel.

Egy intézmény létrehozásánál mindig gondot okoz, hogy milyen kapcsolatban áll a kormánnyal, az ipari és kereskedelmi körökkel, az oktatási-kutatási intézményekkel, az adott országon belül és nemzetközi szinten. A Tavistock Intézetet az különbözteti meg élesen a többi hasonló kutató intézménytől, hogy gazdag alapítói jóvoltából anyagilag teljesen független és egész tevékenységét önmaga finanszírozza. Tehát nem részesül sem a kormányzat részéről, sem más forrásból támogatásban. Kutatási irányai és gyakorlata alapján pedig az akadémiai tudományos kutatóintézetek és a konzultációs vállalkozások közé sorolható. Kutatási területe felöleli az antropológiától, a közgazdaságon, a magatartás-kutatáson, politikatudományon, a pszichoanalízisen és pszichológián keresztül egészen a szociológiáig szinte az összes tudományos területet. A Tavistock Intézet eszmeisége, céljai, ideológiája már a múlt század elején megszületett. **1921-ben Bedford hercege és Tavistock őrgrófja** épületet adott egy intézetnek, hogy az tudományos kutatómunkát végezzen azoknak a brit katonáknak a meggyógyítása érdekében, akiket sokkhatás ért az I. Világháború frontjain. A cél az volt, hogy megtalálják az emberi idegrendszernek azt a törési pontját, amely után az adott személy stressz hatására összeomlik. Ezt a kutatást a brit hadsereg pszichológiai hadviselési hivatala folytatta **Sir John Rawlings Reese** irányításával.

Az intézet első számú központja Londonban van. Történetében fontos szerepet játszott **Sigmund Freud**, aki az intézet szomszédságában telepedett le, amikor Angliába emigrált. **Bonaparte hercegnő** biztosított neki lakást a **Maresfield Gardens**-ben. A Tavistock kutatói úttörőmunkát végeztek a magatartás kutatásában a Sigmund Freud által kidolgozott elvek szerint. A Tavistock Intézet ma már egész hálózatot működtet, amely a **University of Sussex**-től az Egyesült Államok számos egyeteméig terjed. A Tavistock-hálózatba tartozik a san francisco-i **Stanford Research Institute** (Stanford Kutatóintézet); az **Esalen Egyetem**; az **MIT (Massachusetts Institute of Technology)**; a **Hudson Institute**; a **Heritage Foundation**; az amerikai főváros Georgetown városrészében működő **Strategic and International Studies** nevű intézet, ahol az Egyesült Államok külügyi tisztségviselőit, diplomáit képzik ki. A Tavistock-hálózat szoros kapcsolatban áll a **US Air Force Intelligence**-szel (Egyesült Államok Légierőjének Hírszerzésével), valamint a **Rand Corporation** és **Mitre Corporation** nevű kutató cégekkel. E vállalatok alkalmazottainak tanulmányokat kell végezniük a Tavistock-hálózathoz tartozó tanintézmények egyikében. A Tavistock-hálózatnak azonban olyan félig titkos, illetve zárt társaságok is a részei, mint amilyen a **Mont Pelerin Society**, a **Trilaterális Bizottság**, a **Ditchley Foundation** és a **Római Klub**.

A Tavistock Institute és hálózata fejlesztette ki azokat a tudat-befolyásoló és tudat-átalakító technikákat, amelyeket először a fogságba esett amerikai hadifoglyokon alkalmaztak a koreai háborúban. A Tavistock Intézetnek a tömeg ellenőrzésére kidolgozott kísérleti eredményeit

széles körben kipróbálták az Egyesült Államokban. Ezt a kísérletezést sokan titokban végrehajtott és felháborító támadásnak tekintették az emberi szabadság ellen, mivel lélektani technikákkal megváltoztatja az emberi magatartást. E módszereknek a kidolgozása **Kurt Lewin** irányításával kezdődött a Tavistock Intézetnél **1932**-ben. Lewin később - **1933**-ban - állást vállalt a **Harvard Egyetem** pszichológiai klinikáján. Itt fejlesztették ki annak a propaganda-kampánynak az eszközrendszerét, amelynek a segítségével megváltoztatták az amerikai közvélemény beállítódását Németországgal szemben a II. Világháborút megelőzően. **Franklin Delano Roosevelt** **1938**-ban titkos megállapodást kötött **Churchillel**, amelyben hozzájárult, hogy a brit **Special Operation Executive** befolyást gyakorolhasson az Egyesült Államok politikájára. Roosevelt **William Donovan** tábornokot küldte Londonba, mielőtt felállították az **Office of Strategic Services**-t, az **OSS**-t, a **CIA** elődjét. Mind az **OSS**, mind a **CIA** kezdettől fogva a Tavistock Intézet által kidolgozott irányelvek szerint végezte tevékenységét.

A Tavistock Intézetben készültek a polgári lakosság ellen végrehajtott tömegbombázások tervei, amelyeket a II. Világháború végén - Roosevelt és Churchill jóváhagyásával - lényegében kísérleti célokból hajtottak végre azért, hogy „megfigyeljék az emberek magatartását tömegterror esetén, azaz miként viselkednek a kísérleti személyek ellenőrzött, laboratóriumi körülmények között”. A Tavistock Intézet és hálózata által kidolgozott technikák célja tudományos módszerekkel elérni az egyének ellenállásának a megtörését, pszichológiai erejének leküzdését azért, hogy az adott személy engedelmesen irányíthatóvá váljék. Minden olyan módszer kísérleti úton ki lett próbálva a Tavistock-hálózat kutatói részéről, amely alkalmas a családi struktúra lebontására, a rokon kapcsolatokat által képviselt értékek közömbösítésére, a vallási, hazafias kötődések fellazítására, a szexuális magatartás megváltoztatására. Kikísérleteztek olyan pszichoterápiás módszereket, amelyek alkalmasak a pszichés struktúrák destabilizálására. A kísérleti alanyt az tanácsolják, hogy új magatartási mintákat sajátítson el. Ilyen lehet például az, ha az utódnevelés felelőssége nélküli rövid szexuális kapcsolatokat részesíti előnyben a szilárd, felelősségteljes, hosszantartó kapcsolatokkal szemben.

A Tavistock-hálózat befolyása ma olyan mértékű az Egyesült Államokban, hogy bizonyos életpályákon nem is lehetséges az előmenetel anélkül, hogy valaki ne szerezzen valamilyen végzettséget egyik vagy másik Tavistock intézményben. **Henry Kissinger** például **Sir John Rawling-Reese** tanítványa volt egy ideig. **Dr. Peter Bourne**, a Tavistock Intézet pszichológusa fontos szerepet játszott **Jimmy Carter** elnökségre való felkészítésében. Carter átment egy intenzív programon, amelyet **Hyman Rickover** tengernagy irányított Annapolisban. A faji integrációval való kísérletet az **OSS** munkatársa **Ronald Lippert** irányította, aki egyben a **Közöségi Viszonyok Bizottságánál** a gyermekképzés igazgatója. Ezt a programot azért dolgozták ki, hogy alkalmas legyen az önazonosság tudatának meggyöngyítésére. A Stanford Kutató Intézetben keresztül a Tavistock-hálózat ellenőrzi a **National Education Association**-t (az Országos Nevelési Szövetséget). A **Nemzeti Felkészítő Laboratóriumnál** működő társadalmi kutatóintézet végzi a kormányzati és üzleti élet számára a vezető személyek pszichológiai képzését.

Egy másik jelentős Tavistock program az, amelyik a **Pennsylvania Egyetemen** a **Wharton School of Finance**-nál folyik. A Tavistock-hálózathoz tartozó intézmények stratégiájában és módszereiben kiemelkedő szerepe van a kábítószer alkalmazásának. A hírhedt **MK-Ultra** program keretében a **CIA** gyanútlan munkatársain is kipróbálta az **LSD** hatását. Ezek a kísérletek számos **CIA** munkatárs halálával végződtek. Az amerikai kormánynak több millió dolláros kártérítést kellett eddig fizetnie az áldozatok családjainak, de a kísérletek kezdeményezőit és végrehajtóit nem vonták felelősségre. Ez a kísérleti program a **Sandoz AG** nevű svájci gyógyszergyárból indult ki, amelynek a londoni **S.G. Warburg Co.** nevű cég a tulajdo-

nosa. Ez ugyanaz a Warburg család, amelynek az egyik tagja: **Paul Warburg** kulcsszerepet játszott a **Federal Reserve System** felállításában, s akinek a fia **James Paul Warburg** Rooseveltnél tanácsadó volt. Paul Warburg testvére **Max Warburg** pedig az I. Világháború idején a német titkosszolgálatot irányította, a két világháború közötti időszakban pedig **Hjalmar Schacht**nak, a Bundesbank elnökének a munkatársaként a hitleri rendszer pénzügyeinek egyik legfőbb felelőse volt. James Paul Warburg volt az, aki létrehozta az **Institute for Policy Studies** nevű intézetet, többek között azért, hogy a kábítószer problematikával foglalkozzon. Ennek egyik következménye volt, hogy az LSD által befolyásolt ellenkultúra az 1960-as években az ún. diákforradalomhoz vezethetett, amely szintén - részben a CIA által 25 millió dollárral finanszírozott - nagyszabású kísérlet volt.

Az MK-Ultra programhoz kapcsolódott a **Human Ecology Fund** (Emberi Környezetért Alap). A CIA fedezte a Harvard Egyetemen a **Dr. Herbert Kelman** által irányított kísérleteket az emberi agy kontrolljáról. Az 1950-es években a CIA Kanadában is finanszírozta az ott folyó kísérleteket az LSD-vel. **Dr. D. Ewen Cameron**, a Kanadai Pszichológiai Társaság elnöke, és a montreal-i Royal Victorian Hospital igazgatója jelentős összegeket kapott a CIA-tól, hogy 53 betegen nagy adagokban próbálja ki az LSD alkalmazását és készítsen jelentést az észlelt reakciókról. Az egyik áldozat - egy kanadai parlamenti képviselő - felesége jelenleg perli azokat az amerikai cégeket, amelyek a CIA-nak a rendelkezésére bocsátották ezeket a drogokat. A CIA drogekísérleteire vonatkozó valamennyi feljegyzést meg kellett semmisíteni az MK-Ultra program vezetőjének az utasítására. A Tavistock Intézet kísérletei elsősorban azt célozták, hogy irányítottan elő lehessen idézni az idegrendszer ciklikus összeomlását. Ez önmagában a CIA által végrehajtott kísérletekben is tragikusan megnyilvánult. A Washington Post 1984. augusztus 20-án közli **Emmett Tyrell** cikkét, amelyben megállapítja, hogy az 1960-as évek következményeként nőtt a törvénytelen ségek, a bűnözés, a kábítószerfüggőség, a segélyezésre való ráutaltság és a különböző lelki megbetegedések aránya.

A Politikai Tanulmányok Intézete (**Institute for Policy Studies**) társalapítója: **Marcus Raskin** volt a Ford Alapítvány elnökének, **McGeorge Bundy**-nak a protezsáltja. Bundy elintézte, hogy Raskint kinevezzék Kennedy elnök személyes képviselőjévé a **Nemzetbiztonsági Tanácsba**. McGeorge Bundy finanszírozta a Diákok a Demokratikus Társadalomért Mozgalmát (Students for Democratic Society), amelynek segítségével a CIA irányította és mindvégig az ellenőrzése alatt tartotta a kábítószerekkel folytatott kísérleteket.

A Tavistock Intézet hatmilliárd dolláros évi költségvetéssel alapítványok hálózatát működteti az Egyesült Államokban. Ez a hatmilliárd dollár az amerikai adófizetők pénzéből származik. A főbb intézmények közvetlenül a Tavistock Intézet ellenőrzése alatt állnak. A hálózathoz 400 kisebb intézet tartozik, amelyek keretében 3000 tanulmányi csoport és ún. „think-tank” (gondolati műhely) dolgozza ki azokat a programokat, amelyeket aztán az állami intézményrendszer és a közigazgatási bürokrácia végrehajt az új világrend bevezetésére az Egyesült Államokban. A **Stanford Research Institute** (Stanford Kutatási Intézet) a hozzácsatolt **Hoover Intézettel** évi 150 000 000 dolláros költségvetéssel működik, és 3300 alkalmazottat foglalkoztat. A két társintézet megfigyelési és adatgyűjtési programokat végez a **Bechtel**, a **Kaiser** és 400 másik nagyvállalat számára. Ezen túlmenően kiterjedt hírszerző-tevékenységet látnak el a CIA részére. A Stanford és a Hoover Intézet a két legnagyobb intézmény a nyugati partvidéken, amely támogatja az agyműködés és a lelki folyamatok ellenőrzését szolgáló kutatásokat, valamint a magatartás befolyásolásával foglalkozó tudományokat. A Tavistock Intézetből származó titkos instrukciók egyik legfontosabb továbbítója a **Ditchley Foundation** (Ditchley Alapítvány), amelynek igazgatója haláláig **Cyrus Vance**, a Carter-kormányzat külügyminisztere és a **Rockefeller Alapítvány** igazgatója volt. A Ditchley Foundation-t irányította **Winston Lord**, Kissinger belső munkatársa, aki később a rendkívüli befolyással

rendelkező New York-i Council on Foreign Relationnek, a CFR-nek az elnöke lett. Winston Lord tagja a Bilderberg Csoportnak, valamint a Skull and Bones titkos társaságnak is. Felesége **Bette Bao Lord** is tagja a CFR-nek és a Bilderberg Csoportnak. Ezen kívül a **Freedom House** irányító testületének is az elnöke. Bette Bao Lord-nak kulcsszerepe volt a keresztény jobboldal manipulálásában a vallási üldözés témájának felhasználásával.

Az önálló gazdálkodó - fenyegeti az új világrendet

A **Rockefeller Alapítvány** egyik kevésbé ismert, de rendkívül fontos technikája az, amellyel a világ mezőgazdaságát tartja az ellenőrzése alatt. Igazgatója: **Kenneth Wernimont**, Mexikóban és a többi latin-amerikai országban olyan mezőgazdasági programokat indított be, amelyek a Rockefeller hálózat ellenőrzése alatt állanak. A cél a független mezőgazdasági vállalkozás felszámolása, mivel az önálló farmer komoly fenyegetést jelent az új világrendre. A farmer ki tudja elégíteni saját szükségleteit, mert termékét nemcsak a közvetítő-közegként szolgáló pénzre, de más árra is át tudja cserélni, és ez rendkívül nagy önállóságot biztosít számára. Lehetővé teszi, hogy adott körülmények között ne vegyen fel kényszerhiteleket, és így felszabadítsa magát a kamatfizetési kényszer alól. Az új világrend számára viszont a legfontosabb, hogy a magán-pénzmonopólium totálisan érvényesülhessen. Mindenki rá legyen kényszerítve arra, hogy hiteleket vegyen fel a pénzmonopóliummal rendelkező nemzetközi pénzügyi közösségtől, és így annak állandó adófizetője legyen kamatfizetés formájában.

(A pénz uralmát jelentő új világrendben pénzgazdaság működik, ezt Arisztotelész krematisztikának nevezte, hogy megkülönböztesse a szükségletekre termelő valódi közgazdaságtól, az ökonomiától. A krematisztika célja, hogy a pénzből még több pénzt lehessen előállítani. Az új világrendben, az egyébként értéktelen, de szükséges gazdasági közvetítő közeg: a pénz, teljesen kikerül az államok és a népszuverenitás ellenőrzése alól, és a nemzetközi pénzügyi közösség magán-monopóliumaként működik. A cél az, hogy mindenki rá legyen kényszerítve hitelfelvételre és élete végéig el legyen adósítva. Ily módon folyamatosan kamatfizetésre, azaz a nemzetközi pénzügyi közösségnek magánadó fizetésére kényszerül. Az adó és a kamat egyformán közpénz, mert a termelőgazdaságban dolgozók munkájából származik, onnan van kihasítva. A közhatalom - azaz az állam által - elvont rész az adó. Az állam adóztatási monopóliummal rendelkezik és így megteheti, hogy elvegye polgárai jövedelmének egy részét a közteherviselés céljára. De a nemzetközi pénzügyi közösség is szedi a maga számára a privát adót. Ez a magánadó: a kamat. Mivel a pénzügyi közösség nem rendelkezik adóztatási jogokkal ahhoz, hogy ő is adót szedhessen, a pénzrendszert magánellenőrzés alá kellett vennie és a pénz, mint közvetítőközeg előállításának a jogát, a saját magánmonopóliumává kellett tennie. Szükséges még a magánpénzrendszer működtetéséhez, hogy mindenki: a kormányok, a vállalatok és a polgárok egyaránt folyamatosan hitelfelvételre kényszerüljenek. Véglegesen el legyenek adósítva, és így folyamatosan kamatfizetésre legyenek kényszerítve. Amikor tehát politikusok és újságírók számon kérnek, hogy mi történik az adófizetők által befizetett közpénzzel, akkor nemcsak arról kellene számot adni, hogy mi történik az állam által adó formájában elvont közpénzzel, hanem arról is számot kellene adni, hogy mire fordítják a szervezett magánhatalom által kamat formájában elvont közpénzeket is. Adó és kamat egyformán közpénz. Mindkettő az érték-előállító - termelőmunkát végző - dolgozóktól származik.)

A kétpólusú társadalom bolsevik és pénzuralmi változata

A bolsevik rendszer a háttérhatalom egyik világtörténelmi kísérlete volt a kétpólusú rendszer kialakítására. A kétpólusú rendszer azt jelenti, hogy az egyik oldalon van a pénzügyi-gazdasági és politikai hatalommal rendelkező integrált hatalmi elit, a másik oldalon pedig a függő-helyzetűek, egyrészt a bérből és fizetésből élők, másrészt a segélyre szorulóak. A fő veszélyt a gazdaságilag önálló és saját véleményalkotásra képes középosztály képezi, mert ez meg tud állni önállóan a lábán és ezért veszélyt jelent a hatalmi elit uralmára. Ez volt az oka annak is, hogy amikor a bolsevik rendszer, különösen annak sztálinista szakaszában, teljes ellenőrzése alá akarta vonni a társadalmat, háborút kellett indítania saját parasztjai ellen, akiket kulákoknak nevezett. Sztálin parancsot adott a politikai rendőrségnek, hogy kobozza el a kulákok élelmiszereit és állatait. Így akarta őket kiéheztetni és megtörni. Ma már ismertek a tények, hogy mintegy kilencmillió - főleg ukrán - paraszt vesztette életét. A számokon egyes kutatók még vitatkoznak, de az így tudatosan éhhalálba küldöttek száma tízmillió körül mozog.

Ennek az írásnak nem témája levezetni, hogy a nemzetközi pénzoligarchia irányítása alatt álló háttérhatalom miért segítette hatalomra Oroszországban a bolsevikokat, és hogyan tartotta ellenőrzése alatt a továbbiakban is - közvetett módszerekkel - a Szovjetuniót irányító új uralkodó elitet. (Ezek kifejtése megtalálható a Leleplező korábbi számaiban.) A bolsevik párt természetesen magát a munkások és parasztok pártjának nevezte, mégis megsemmisítette vagy szolgásgába taszította parasztok és munkások millióit. Minden totális rendszer ellenségének tekinti a saját lábán megállni képes földművelőt, amely nem függ a kénye-kedvétől. A kibontakozó új világrendben úgy alakították át a mezőgazdasági viszonyokat a háttérhatalom hegemoniája alá került világ régiókban, hogy a szabad farmereknek legyen elég vásárlóerejük ahhoz, hogy a mezőgazdasági üzemeik működtetéséhez szükséges ipari javakat beszerezhessék. Így a földművelők is rászorultak közvetítő-közegre, a pénzre, s a farmerek is sebezhetővé váltak az uzsorás hitelezés miatt, mert a kamatok manipulálása révén és az eladósítással most már bármikor csődbe lehet juttatni őket.

Az Egyesült Államokban, vagy Latin Amerikában nem a bolsevik politikai rendőrség kényszeríti a földművelőket, hogy adják át gazdaságaikat, földjeiket az uralkodó elitnek, ahogy az az 1930-as években Sztálin parancsára a Szovjetunióban történt. Ezekből az orosz és ukrán parasztoktól elvett földekből hozta létre bolsevik diktatúra a kényszer-kollektivizálással a kolhozokat és a szovhozokat. Az Egyesült Államokban viszont az uralkodó elit pénzügyi eszközökkel éri el azt, hogy a szabad farmerek, miután tudatosan csődbe juttatták őket, felszámolják gazdaságaikat, és átadják a bankok és korporációk tulajdonában lévő hatalmas méretű gazdaságoknak. Ezeket nem kolhozoknak és szovhozoknak hívják, de ugyanúgy a korlátlan hatalommal rendelkező uralkodó elit vagyonát képezik.

A Tavistock-hálózathoz tartozó Brookings Intézet és más alapítványi agytrösztök által kidolgozott monetáris programokat hajtotta végre a nemzetközi pénzügyi közösség magántulajdonában lévő, és az Egyesült Államok központi bankjának szerepét betöltő kartell a Federal Reserve System is. A FED pénzügyi-hitelezési politikájával annyira eladósította az amerikai farmereket, hogy azok lényegében hasonló tragikus sorsra jutottak, mint orosz és ukrán társaik a sztálinista Szovjetunióban.

Az alapítványi agytrösztök valódi funkciói

Ha az amerikai polgárok fokozatosan megismerik a Tavistock-hálózathoz tartozó alapítványok - és az alapítványok által pénzelt gondolati műhelyek - igazi feladatait, akkor meg fogják érteni azt is, hogy miért olyan magasak a kamatlábak, s miért kell magas adókat fizetniük. Megértik majd a családok szétesésének a folyamatát, az egyházak szerepének az elfajulását, és azt is, hogy az egyetemek miért alakultak át a CIA-t kiszolgáló kutatóintézetekké és a diákokkal való kísérletek színhelyeivé. Azt is meg fogják érteni, hogy a kormányzati folyosók miért lettek a nemzetközi titkosszolgálatok, a hírszerzés és az intrika csatornáivá. Az is majd megvilágosodik, hogy a szövetségi kormányzat irányítói és bürokratái miért döntenek oly gyakran az érdekei ellen. Az olyan ügynökségeknek, mint az FBI (Szövetségi Nyomozóiroda), a CIA (Központi Hírszerzési Ügynökség) és az új Belbiztonsági Hivatalnak azért kell háborút indítaniuk a polgárok ellen, hogy megvalósítsák az alapítványi agytrösztök által kidolgozott programokat. Ezek az alapítványok egyébként szinte kivétel nélkül megszegik a saját alapszabályaikat, amelyek arra kötelezik őket, hogy jótékonyági tevékenységet folytassanak. Az alapítványok nem adnak támogatást anélkül, hogy az ne szolgálna valamilyen módon az általuk támogatott politikai célt. A Tavistock-hálózathoz tartozó Heritage Alapítványnak, pl. a szemére vetették, hogy legalább két KGB ügynök dolgozik a kutatói körében. A Heritage Foundation ezt a vádat soha nem cáfolta. Már 1917-ben az Oroszországban működő vöröskereszt misszió munkatársai is hivatásos hírszerzők voltak, és nem jótékonyági munkát végeztek a vöröskereszt számára.

Az alapítványok és az adómentesség

Az alapítványok kizárólag azért kapnak felmentést az adófizetés alól, mivel azt állítják, hogy jótékonyági tevékenységet folytatnak és a társadalom számára fontos szociális munkát végeznek. Eddig azonban egyetlen egyszer sem vizsgálta meg az Egyesült Államok törvényhozása - a Kongresszus - azt, hogy pontosan milyen vagyonnal, milyen jövedelemmel rendelkezik a több ezer alapítvány, ténylegesen kik az irányítói, milyen módon tulajdonosai a keresztbetulajdonlás segítségével egymásnak, és mire fordítják óriási jövedelmüket. Az alapítványok valójában hatalmas, rejtőzködő gazdasági vállalkozások. Az alapítványok áttekinthetetlen összefonódása sérti az amerikai alkotmány rendelkezéseit. Erre az összefonódásra jó példa az, amit **Daniel Coit Gilman** hajtott végre, amikor egyesítette a **Peabody Found**-ot és a **John Slater Found**-ot, és ezzel létrehozta a **General Education Board**-ot, amelynek a jelenlegi neve **Rockefeller Alapítvány**. Ugyancsak **Gilman** volt az, aki bejegyeztette a **Russel Trust**-ot még 1856-ban, amely a **Skull and Bones** nevű titkos elit szervezet egyik fedőszerve. Ugyancsak részt vett **Gilman** a **Carnegie Intézet** létrehozásában **Andrew Dickson White**-al a **Russel Trust**-tól és **Frederic A. Delano**-val. Ez utóbbi a ma is fontos szerepet játszó **Brookings Intézetnek** volt a megalapítója, továbbá ő hozta létre a **Carnegie Endowment for International Peace** (Carnegie Alapítvány a nemzetközi békéért) nevű szervezetet. **Gilman** az ugyancsak fontos szerepet játszó **Russel Sage Foundation**-t **Cleveland H. Dodge**-al, a **National City Bank** egyik vezetőjével együtt szervezte meg. Ezek a felsorolt alapítványok mind szorosan kapcsolódnak az Egyesült Államok pénzügyrendszerét irányító magánkartellhez, a Federal Reserve Systemhez. Vagy valamennyien a Tavistock-hálózat részei, vagy e hálózat keretében dolgozzák ki döntéseiket.

A Tavistock Intézetnek - illetve előd-szervezeteinek - szerepe volt a **War Industries Board of World War I** (Az első világháború hadiipari testülete), valamint az OSS, a második világháború alatt működő hírszerző szervezet és utódja, a CIA létrehozásában. Ugyanezek az intézmények szoros kapcsolatban álltak az **American International Corporation**-nal (Amerikai

Nemzetközi Részvénytársaság), amelyet kifejezetten abból a célból hoztak létre, hogy ösztönözze és finanszírozza a bolsevik forradalmat Oroszországban, támogassa a New Yorkból Oroszországba átirányított **Trockij**t és forradalmár társait. **Delano** egyébként a nagybátyja volt annak a Franklin Delano Rooseveltnek, aki 1933-tól 1945-ig az Egyesült Államok elnöke volt, előzőleg pedig négy éven át New York állam élén állt, mint kormányzó. Delano 1914-ben tagja volt a Federal Reserve System-et irányító első testületnek is. A Delano család egy másik tagja alapította az amerikai főváros tekintélyes jogi vállalatát a **Covington and Burling**-et. A Delanok az új világrend uralkodó családjai közé tartoznak, és származási vonalukat vissza tudják vezetni közvetlenül orániai Vilmosra, aki Anglia uralkodójaként engedélyezte a **Bank of England**-nek, a FED mintájául szolgáló angol központi banknak a létrejöttét.

(Csak az összefüggések jobb megértése érdekében jelezzük, hogy a központi bankokat azért hozták létre a jelenlegi nemzetközi pénzügyi közösség elődjének számító nagy nemzetközi pénzdinasztiák, hogy a gazdasági élet közvetítésére szolgáló pénz kibocsátása és kikölcsönzése, azaz a pénzteremtés, a hitelezés és a kamatszabályozás az állam kezéből magánkézbe kerüljön. Az állam helyett most már a központi bankok gyakorolják ezeket a monetáris felségjogokat. A központi bankok pedig kivétel nélkül mind a pénzdinasztiák ellenőrzése alá kerültek. Az Egyesült Államokban ez a FED-nek - a 100%-osan magántulajdonban álló magánkartellnek - a létrehozásával ment végbe. A FED 1913-ban az amerikai alkotmánnyal ellentétesen magánellenőrzés alá vette az Egyesült Államok pénzkibocsátását és egész pénzrendszerét.

A rendszerváltással ugyanez történt Magyarországon. A pénzrendszer magánosítása 1982-ben vette kezdetét, amikor Magyarországot az akkori - már nyugat felé orientálódó - pártállami elit egy része beléptette a Nemzetközi Valutaalapba és a Világbankba. A folyamat a kettős bankrendszer létrehozásával és a Magyar Nemzeti Bankról szóló, azóta többször módosított 1991. évi LX. számú jegybanktörvény elfogadásával fejeződött be. A központi bank monetáris hatáskörébe többé sem az országgyűlés, sem a kormány nem szólhat bele, az ma már teljesen független a tulajdonosától, a magyar államtól. Az MNB ténylegesen a nemzetközi pénzügyi közösség, a Bretton Woods-i pénzügyi intézetek, valamint a baseli Nemzetközi Fizetések Bankja alárendeltségébe került. Magyarországon sincs többé közpénzrendszer, helyébe magánpénzrendszer lépett, ahol a pénzvagyontulajdonosok állítják elő a gazdasági élet közvetítő közegét, a pénzt és adják oda magas kamatért használatra az államnak és a gazdasági élet szereplőinek.

Ezt a közvetítő közegét az állam maga is előállíthatná és a termelő gazdaság rendelkezésére bocsáthatná csupán a költségeit fedező minimális díj ellenében. Ezt azért nem teheti, mert a nemzetközi pénzügyi közösség beépített kapcsolatrendszere révén elérte, hogy a magyar állam ezt megtiltsa önmagának. Monetáris jogait át kellett adnia az ellenőrzése alatt többé nem álló MNB-nek. Így jött létre Magyarországon a pénzgazdaság alapját képező kamatszedő magánpénzrendszer, amelynek révén évente ma mintegy 8 milliárd dollárt át kell adni a nemzetközi pénzügyi közösségnek a pénz használatáért, hozam, kamat és adósságszolgálat formájában. Ezt a kitérést azért tettük, mert a Magyarországon kialakult helyzet valójában egy csaknem 200 éves nemzetközi folyamatba illeszkedik, amelynek célja olyan új világrend kialakítása, amelyben a nemzetközi pénzügyi közösség uralkodik a választott parlamentek és kormányok felett úgy, hogy erről a lakosságnak nincs tudomása.)

A Tavistock Intézet hálózatahoz tartozó intézmények Amerikában

A **Planning Research Corporation**, az **Arthur D. Little**, a **G.E. „TEMPO”**, valamint az **Operations Research Inc.** ahhoz a mintegy 350 vállalathoz tartozik, amelyik kutatómunkát végez és felméréseket folytat, valamint ajánlásokat készít az amerikai kormány számára. Valamennyien annak a hálózatnak a részei, amelyet Eisenhower elnök azért nevezett veszélyesnek a közélet számára, mert a tudományos-technológiai elittől teszi függővé a politikai döntéshozatalt.

A **Brookings Intézet** az országos szintű feladatok kutatásával foglalkozik. Ez a gondolati műhely készítette el **Hoover elnök** programját, dolgozta ki **Franklin Delano Roosevelt „New Deal”-jét**, a Kennedy kormányzat **„Új Frontok”** nevű politikai kurzusának a tervezetét, valamint Johnson elnök **„Great Society”** (Nagy Társadalom) néven meghirdetett kampányát. A Brookings Intézet - a háttérhatalom egyik legfontosabb agytrösztjeként - az elmúlt 70 évben lényegében előírta az Egyesült Államok kormányának az általa elkészített tervezetekkel, javaslatokkal, hogy az milyen politikát folytasson.

Egy másik agytröszt, a **Hudson Intézet**, az amerikai polgárok személyiségének a befolyásolására végzett fontos kutatásokat. Irányíthatóvá tette a háttérhatalom számára az amerikaiak reagálását a politikai és társadalmi eseményekre. A kidolgozott technikákkal szabályozni lehetett, hogy az amerikaiak miről mit gondoljanak, és a választások alkalmával kikre szavazzanak. A Hudson Intézet jelentős befolyást gyakorolt a védelmi politikára és az egykori Szovjetunióval való kapcsolatok alakítására is. Kutatói programjának többsége szigorúan titkos volt, és ma is az. A Hudson Intézet a vietnami háború idején, pl. azt javasolta, hogy építsenek sáncoló vizesárkot Saigon körül. Ezt az intézetet joggal lehet a Háromszázak Bizottsága agymosással foglalkozó szakosított intézményének minősíteni. Legnagyobb megrendelője és finanszírozója ma is a Pentagon, amely a polgári védelem, a nemzetbiztonság, a katonapolitika és a fegyverzetellenőrzés kérdéskörében végeztet előkészítő munkálatokat a Hudson Intézettel.

A Hudson Intézet dolgozta ki a **„GOALS 2000”** (A célok 2000-ben) nevű programot. Ez az agytröszt készítette el a vallási üldözéstől való mentességre vonatkozó törvény tervezetét, amely 1998-ban **„International Religious Freedom Act”** (Nemzetközi Vallásszabadsági Törvény) néven került be az Egyesült Államok törvényei sorába. Ez a jogszabály előírja olyan szövetségi bizottság felállítását, élén egy különleges megbízatású nagykövettel, amely ellenőrzi a vallásokat az ENSZ alapokmánya és a nemzetközi büntetőbíróság fennhatósága alatt.

A Tavistock-hálózat az agymosás technikájának a kidolgozására hozta létre a **National Training Laboratories-t**, az **NTL-t** (Szövetségi Képzési Laboratóriumokat) 1947-ben. A Maine államban lévő Bethel-ben felállított intézet célja az volt, hogy továbbfejlessze a Tavistock Intézetben kidolgozott módszert a kormányzat, a nevelésügy, a pénzintézetek és a korporációk élén álló vezetők befolyásolására. Az NTL rávette a kiszemelt vezetőket, hogy maguk is szervezzenek ilyen Tavistock-csoportokat, illetve, hogy az általuk vezetett szervezetek alkalmazzanak a Tavistock tudatbefolyásolási technikáira kiképzett szakembereket. Az NTL kutatási programok részleteiből kiderül, hogy a pszichológiát a Tavistock-hálózat által átdolgozva alkalmazták. Ez az átértelmezett pszichológia az, amit csoportdinamikának neveznek, és amelyet a német származású **Kurt Lewin** fejlesztett ki. Kurt Lewin a Tavistock agytrösztjéhez tartozott, és - mint már utaltunk rá - az 1930-as évek elején vándorolt ki az Egyesült Államokba, ahol megalapította diákjaival a **Szövetségi Képzési Laboratóriumot**.

A **Kurt Lewin** által kidolgozott technika szerint, a tudatbefolyásolásra kiszemelt csoport tagjait egy vezető úgy manipulálja, hogy a különböző társadalmi háttérű, és képzettségű csoporttagok konszenzussal jussanak egyező véleményre, és ennek révén alakítsanak ki új

csoportidentitást, csoport önazonossági-tudatot. A folyamat kulcsfontosságú része olyan ellenőrzött környezetnek a létrehozása, amelyben tervezetten stresszhatásnak teszik ki a kísérleti alanyokat. Ezeknek a „viszályt okozó ellentéteknek” nevezett stresszhatásoknak az a céljuk, hogy megtörjék az egyén meglévő értékrendszerét, szilárdnak tartott orientációs keretét. A csoporttagok egymásra gyakorolt nyomását kihasználva ugyanis meg lehet ingatni a kísérleti alanyt, és el lehet érni, hogy fokozatosan más értékrendszerrel bíró új személyiségre tegyen szert. A kísérlet résztvevői nem szívesen vallják be, hogy csoportnyomásra megváltoztak. Ily módon az agymosott személy úgy válik új tudattal és személyiséggel rendelkező emberré, hogy nincs tisztában azzal: mi is történt vele valójában?

Ugyanezt a módszert alkalmazzák bizonyos módosításokkal az ún. „sensitivity group”-oknál (fogékonyságot növelő csoportoknál) vagy még szélsőségesebb esetekben a „rock-drug-sex” ellenkultúra különböző formáinak a terjesztésénél, az ún. „touchy-feely group”-oknál (fizikai érintésre való érzékenységet vizsgáló csoportoknál). Ezeket 1960-tól népszerűsítette az **Esalen Institute** (Esalen Intézet), amely az NTL segítségével jött létre. Az 1950-es évek közepétől az NTL elérte, hogy az Egyesült Államok nagyvállalatai vezető beosztású alkalmazottaiknak a többségét alávegyék ilyen tudatátalakító-agymosó programoknak. Egyidejűleg hasonló programokat szerveztek a Külügyminisztériumban, a Haditengerészeti Minisztériumban, a Nevelésügyi Minisztériumban és a szövetségi kormányzat más főhatóságainál is. A kutatók nem tudják pontosan, hogy az amerikai közigazgatás és magánszektor hány vezetője ment keresztül ezen az agymosási folyamaton az elmúlt negyven évben az NTL-nél, közelebbről az **NTL Institute for Applied Behaviour Sciences**-nél (az Alkalmazott Magatartási Tudományok Intézeténél), amely a Virginia államban lévő Rossly-ban van. Hasonló tudatbefolyásoló programok zajlottak le az Egyesült Államok nyugati partvidékén a **Csoportfejlődés Nyugati Képzési Laboratóriumaiban**. A kutatók e programok résztvevőinek számát több milliónyira becsülik.

Az egyik ilyen csoport, amely átment ezeken a kísérleteken az 1950-es években, a **National Education Association** (Szövetségi Nevelési Egyesület), a **NEA** vezetősége volt. Ez az Egyesült Államok legnagyobb pedagógusokat tömörítő szövetsége. Ennek következtében a NEA gondolkodásmódját a Tavistock elgondolások szerint alakították át, az NTL segítségével. 1964-ben az NTL a NEA közvetlen részévé vált, és létrehozta a pedagógus-szövetség valamennyi csoportjánál és tanácskozásánál a maga külön kirendeltségét. Az Egyesült Államok Nevelésügyi Minisztériumának finanszírozásával az NTL Intézet dolgozta ki az Amerika általános- és középiskolaiban oktató tanárok képzését szolgáló programokat. Az NTL beleszólt a nevelési reform tartalmi kérdéseibe is.

Az **International Institute for Applied Behaviour Sciences** (az Alkalmazott Magatartástudományok Nemzetközi Intézete) olyan agymosó központ, ahol mesterséges sokkhatásokkal edzik a résztvevőket. Az egyik gyakorlat során a kísérleti alany arra kényszerül, hogy a legkülönbözőbb rosszindulatú vádaskodásokkal szemben védekezzen. A Szövetségi Nevelési Egyesületben az NTL-é a legnagyobb pedagógus-csoport. Ez a csoport hivatalosan elutasítja a faji megkülönböztetést, ugyanakkor az NTL - a NEA-val közösen - olyan javaslatot készített, amely elkülönítené a nehezen képezhető gyerekeket a jobb képességűektől, és a pénzügyi alapokat aszerint osztanák el, hogy mekkora számú nehezen képezhető gyereket különítettek el a normálisnak nevezhető diákoktól. Ezt a javaslatot végül is elutasították.

A Pennsylvania amerikai tagállamban lévő **Wharton School of Finance and Commerce** alapítója **Eric Trist**, a Tavistock agytrösztjének egyik meghatározó személyisége. A Wharton Egyetem a magatartás-kutatás tekintetében a Tavistock-hálózat egyik legfontosabb része. Ezen az egyetemen tanultak azok, akik később a multinacionális cégek meghamisított könyveléseit is készítették és készítik. Ezekre a módszerekre nagy kereslet volt, különösen az

1991. utáni években, amikor milliós nagyságrenddel többen voltak munkanélküliek, mint ahogyan azt az amerikai Munkaügyi Minisztérium statisztikái tartalmazták. A Wharton-ban kidolgozott ECONOMETRIC MODELING egyike a „300-ak Bizottsága” által tulajdonolt vállalatoknál használt módszereknek az Egyesült Államokban és Nyugat-Európában is. De ezeket a módszereket használja a Nemzetközi Valutaalap, a Világbank, az ENSZ, a FORD Alapítvány, a Pentagon, az amerikai postaszolgálat és az Igazságügyi Minisztérium is. A Wharton által készített tanulmányok közül kiemelkedik „**The Human Meaning of Social Change**” (A társadalmi változások emberi jelentése), a „**Youth in Transition**” (Átalakuló ifjúság) és a „**How Americans View Their Mental Health**” (Hogyan tekintenek az amerikaiak lelki egészségükre?).

(Az ECONOMETRIC MODELING a gazdaság olyan formalizált matematikai modellje, amelynek paramétereit ökonómiai módszerekkel becslik. Az ökonómia pedig a statisztikának az az ága, amely közgazdasági hipotézisek tesztelésével, és gazdasági paraméterek (pl. fogyasztási hajlandóság) becslésével foglalkozik.)

A **Jövőkutató Intézet** a Tavistock-hálózathoz tartozó nem tipikus intézmény, mert a FORD Alapítvány finanszírozza, de hosszútávú prognózisait a gondolati műhelyek anyaintézetéből, azaz a Tavistock Intézetből kapja. A Jövőkutató Intézet (**Institute for the Future**) azokat a fejlődési alternatívákat vetíti ki az eljövendő ötven évre, amelyekről azt feltételezi, hogy majd realizálódnak a valóságban. Az ún. „DELPHI PANELS” (Delphi Vitaforumok) döntenek arról, mi tekinthető normálisnak és mi nem. Ennek alapján elkészülnek azok az ajánlások, javaslatok, amelyek célja, hogy a kormányzat döntési helyzetben lévő bürokratáit a háttérhatalom számára kívánatos irányba befolyásolják. Ilyen befolyásolásra jó példa az, ahogyan a kormánynak fel kell lépnie a társadalmi engedetlenséget hirdetőkkel szemben. Engedetlen polgárok lehetnek azok a hazafias amerikaiak, akik követelik a sávosan növekvő adózás eltörlését, vagy azok a csoportok, amelyek ragaszkodnak a fegyverviselés alkotmányos jogához.

A Jövőkutató Intézet ajánlotta az abortusz liberalizálását, a kábítószer-fogyasztás megkönnyítését, továbbá azt, hogy azok az autók, amelyek lakott területre behajtanak, útvámot fizessenek. Ők kezdeményezték a születésszabályozás oktatását a nyilvános iskolákban, a lőfegyverek hivatalos regisztrációját. Javasolták, hogy a kábítószer fogyasztása bűncselekmény helyett csak kihágás vagy szabálysértés legyen. Síkraszálltak a homoszexualitás legalizálásáért. Rokonszenvesebb az a javaslatuk, hogy a tudományos teljesítményt nyújtó diákok kapjanak anyagi ellenszolgáltatást. Viszont a Szovjetunióra emlékeztet az a javaslatuk, hogy osszák be sávokra, s így ellenőrizték az egyes tagállamokat állambiztonsági szempontból. Javasolták, hogy részesüljenek jutalomban azok a családok, amelyek alkalmazzák a születésszabályozást. A legáruklódóbb azonban az a javaslatuk, hogy hozzanak létre az új vidéki településeken a koncentrációs táborokhoz hasonló létesítményeket. A kutatók egy része megállapította, hogy ezek közül a célok közül több már meg is valósult.

Politikai Tanulmányok Intézete

Az **IPS (Institute for Policy Studies)** létrejötte óta befolyásolta és időszakonként újra meghatározta az Egyesült Államok külpolitikai és belpolitikai stratégiáját. Az IPS-t **James P. Warburg** és a **Rothschild dinasztia** befolyása alá tartozó pénzügyi, gazdasági és tudományos intézetek támogatták. Ebbe a hálózatba tartozik az **Ipari Demokrácia Ligája**, amelynek a vezetésében helyet foglal **Jeane Kirkpatrick**, aki korábban az Egyesült Államok ENSZ nagykövete volt. Ide tartozik **Irwin Suall** az ADL-től (Anti Defamation League - Rágalmazás Elleni Liga); **Eugene Rostow**, az Egyesült Államok vezető fegyverkorlátozási diplomatája;

Lane Kirkland szakszervezeti vezető; valamint **Albert Shanker**. A Politikai Tanulmányok Intézetével szorosan együttműködik az Egyesült Államok Tudományos Akadémiája, az Egyházak Országos Tanácsa, az amerikai szárazföldi haderő, a Külügyminisztérium, a Haditengerészet és a Pénzügyminisztérium.

A Rand Kutató- és Fejlesztő Korporáció

A **Rand Corporation** kétségtelenül a leghűségesebben követi a Tavistock Intézet irányítását és ez a **RIIA**-nak, (Royal Institute of International Affairs - a Külkapcsolatok Királyi Intézete) a háttérhatalom legfőbb angliai koordinációs központjának az eszköze arra, hogy ikerintézményével, a New York-i Külkapcsolatok Tanácsával, a **CFR**-rel, ellenőrizze és irányítsa az Egyesült Államok kül- és belpolitikáját minden szinten. A Rand Corporation által kidolgozott programok közé tartozik az ICBM (Intercontinental Ballistic Missile - Interkontinentális Rakétaprogram) kidolgozása; az amerikai külpolitika elemzése és stratégiai döntéseinek előkészítése; az űrkutatási program beindítása; a nagy világcégek gazdasági elemzése és több száz katonai projekt elkészítése a hadsereg, valamint hírszerzési stratégia kidolgozása a CIA részére. Ez utóbbi esetben a CIA elsősorban az olyan tudatbefolyásoló kábítószeres tekintetében kapott tudományos támogatást a Rand Corporation-től, mint a **peyote**-vel (dél-amerikai kaktuszból kinyert hallucinációt okozó alkaloida) és az LSD-vel kapcsolatos kísérletek. Elsősorban az **MK-Ultra** - nagyrészt titokban folytatott - kísérletekre utalunk, amelyek húsz éven át tartottak.

Herman Kahn, a Hudson Intézet alapítója, hozta létre a Rand Corporation-t is. **B. K. Eakman** írja abban a kézikönyvben, amelyet a Rand Corporation készített az Egyesült Államok kormánya számára a tudati beállítódás megváltoztatásának a technikáiról:

„A „Training for Change Agents” (A tudat-átalakítást végző személyek képzése) program keretében az Egyesült Államok Oktatási Minisztériumának a megbízásából a Rand Corporation hét kötetnyi tanulmányt rendelt a magatartás befolyásolását végző kutatóktól. A tanulmányok feltárták az egyének értékrendszerének fellazítását, lecserélését és az új értékrendszer rögzítését célzó módszereket. E kézikönyv célja az volt, hogy a hatóságok a potenciálisan veszélyes csoportokat és politikai szervezeteket engedelmes, „fejbőlintó-János”-ként viselkedő emberekké, illetve testületekké alakítsák át, a „Delphi-technika” alkalmazásával.”

A Rand Corporation ügyfelei közé tartozik - többek között - az AT&T, az Egyesült Államok legnagyobb kommunikációs vállalata; a Chase Manhattan Bank (illetve utódintézete); az IBM; a Nemzeti Tudományos Alap; a Republikánus Párt; a TRW nevű kommunikációs óriáscég; az Egyesült Államok Légierője; az Egészségügyi Minisztérium és az Energiaügyi Minisztérium. Szó szerint több ezer rendkívül fontos vállalat, kormányzati intézmény és társadalmi szervezet veszi igénybe a Rand Corporation szolgálatait. Felsorolásuk meghaladja e tanulmány kereteit, de felsorolásukra nincs is szükség. A Rand Corporation-nek van egy olyan tanulmányi csoportja is, amelyik a nukleáris háború lehetséges időpontját és kimenetelét méri fel. A különböző alternatívák számára forgatókönyveket dolgoz ki, amelyeket a saját kutatási eredményei alapján készít el. A nagybefolyású kutatóintézet történetében volt egy olyan időszak, amikor azzal vádolták, hogy a Szovjetunió számára kidolgozta azokat a feltételeket, amelyekkel térdre kényszerítheti az Egyesült Államok kormányát. Olyan komoly volt ez a vád, hogy még a washingtoni Szenátus is foglalkozott vele, amikor Symington szenátor a kérdést az amerikai törvényhozás elé vitte. A Rand Corporation azonban a mai napig a háttérhatalom központi agytrösztjének, a Tavistock Intézetnek a legfontosabb amerikai kiszolgálója, és fő funkciója az agymosási technikák elterjesztése.

A különböző neveket viselő kutatóintézeteket a **UNIFORM LAW FOUNDATION** (az Egységes Jog Alapítvány) támogatja. Ennek az Alapítványnak az a célja, hogy a gyakorlatba átültesse, és a gazdasági-kereskedelmi-társadalmi élet minden vonatkozásában érvényesítse a **Uniform Commercial Code**-ot, az Egységes Kereskedelmi Törvényt. Ez a háttérhatalom számára a legfontosabb amerikai jogszabály, mert részletesen előírja, hogyan kell az üzleti tevékenységet bonyolítani az Egyesült Államokban.

A Tavistock-hálózat és a Római Klub

A Római Klubnak - neve dacára - nem sok köze van az olasz fővároshoz, a Vatikánhoz vagy a katolikusokhoz. Tagjai nagyrészt az ún. „fekete nemesség” kékvérű családjaihoz tartoznak. Kiegészül a tagság az angolszász világ tizenhárom legbefolyásosabb dinasztiájával. Úgy is nevezhetnénk, hogy a Római Klub egy euró-atlanti gigantikus think-tank, az illuminátus pénz-oligarchia tudományos kérdések és stratégiák kidolgozására rendelt szakosított intézménye. Amikor napirendre került az új világrend gyakorlati megvalósítása, akkor a Római Klub alapítója és első vezetője, **Aurelio Peccei**, Angliába utazott, hogy a Tavistock Intézetben alapos kiképzésben vegyen részt. Ebben az időben Peccei volt a FIAT konszern rangidős elnöke. Ez a multinacionális vállalatbirodalom a 300-ak Bizottsága fennhatósága alá tartozik. Azzal tűnik ki a többi hasonló státuszú világceg közül, hogy a „fekete nemesség” viszonylag nagy számban képviselteti magát a tulajdonosok és az irányítók között. Közéjük tartozik, például az **Agnelli család**. Amikor Peccei a Tavistock Intézetben folytatta tanulmányait, akkor ez az intézmény **John Rawlings Rees** irányítása alatt állt, aki e magas tisztségébe **Lord Bertrand Russell**, a **Huxley testvérek**, **Kurt Lewin** és **Erik Trist** támogatásával került. Miután Peccei képzése a Tavistock Intézetben befejeződött, megkapta a „legbizalmasabb pozíciók betöltésére is alkalmas” minősítést. Peccei ezután felkereste a NATO központját, amely szintén a Háromszázak Bizottságának az egyik fontos intézménye, mivel ő hozta létre, és ma is fontos eszköznnek tekinti politikai céljai eléréséhez. A NATO központjában Peccei kiválasztott néhány magas rangú katonai személyiséget azért, hogy létrehozza velük a **Római Klubot**. Mivel a háttérhatalom szervezetéről van szó, ezért a Római Klub természetesen kapcsolatban áll ugyanennek a hatalomnak a többi fontos szervezetével, köztük a Bilderberg Csoporttal, a Trilaterális Bizottsággal, valamint a New York-i Külkapcsolatok Tanácsával és a londoni Királyi Külügyi Intézettel.

Az Európában ma is létező uralkodóházak mindegyikéből néhány személy a Római Klub tagja. A Római Klubban folyó vitákban tükröződnek a háttérhatalom európai és amerikai elitjének nézetkülönbségei, de ezek nem alapvető ellentétek. Az kétségtelen, hogy az európai uralkodó elit védekezik az amerikai pénzhatalom gazdasági és pénzügyi túlsúlyával szemben. 1980. novemberében, pl. a Római Klub rendkívüli konferencián vitatta meg az Egyesült Államok ipari központjainak a feldarabolási lehetőségét, és a népesség-fölösleg megszüntetését. Ez egybecsengett azokkal az elgondolásokkal, amelyeket **Sir Bertrand Russell** „**The Impact of Science on Society**” (A tudomány hatása a társadalomra) c. könyvében fejtett ki. Azt a célkitűzést is megvitatták a konferencián, hogy a háttérhatalom európai szárnya miként szerezhetne nagyobb ellenőrzést az Egyesült Államok nemzetközi tevékenysége felett. Mivel a résztvevők jelentős része a fekete nemességhez tartozott, vagy már hosszú évek óta együttműködött vele, ezért ez kétségtelenül kihívást jelentett az Egyesült Államok vonatkozásában.

Amerikai részéről csupán a jelenlévő meghívottak tudtak erről a tanácskozásról, amelyről a sajtó nem adott tájékoztatást a szólásszabadság és a demokrácia egyik élenjáró országában. A találkozót egyébként a német „**Marshall Alap**” hívta össze és finanszírozta, amely Alap a

„**Morgenthau-tervezői-csoport**”-ból fejlődött ki. Ez a csoport **Henry Morgenthau**-ról kapta a nevét, aki 1944. szeptemberében kulcsszerepet játszott a róla elnevezett „Morgenthau-terv” kidolgozásában. Ez a nagyszabású terv mezőgazdasági területté akarta átalakítani Németországot és lakóinak jelentős részét máshová akarta telepíteni. A nemzetközi uralkodó elitnek ez az alig ismert csoportja, amelynek **Willy Brandt** is tagja volt, lényegében hasonló értékrendet vallott magáénak. A német „Marshall Alap” a rendelkezésére álló bőséges pénzügyi eszközöket a **Háromszázak Bizottságához**, azaz a **Wall Streethez**, és a **City of Londonhoz** tartozó nemzetközi pénzügyi közösségtől kapja. Ezek ugyanazok a pénzügyi csoportok, akik annak idején finanszírozták a bolsevik forradalmat is Oroszországban, és akiknek kulcsszerepe volt a Szovjetunió létrejöttében. A német „Marshall Alap” elnöke az amerikai finánc-oligarchia egyik legfontosabb személyisége, **David Rockefeller**. A háttérhatalom kutatói egybehangzóan állítják, hogy a háttérhatalom kvázi államának kvázi első embere **David Rockefeller**. De azt is egybehangzóan állítják, hogy David Rockefeller is parancsokat követ, amelyeket számára a „**Kilenc Ismeretlen**” legfőbb vezetőből álló titkos grémium ad. A háttérhatalom eme legfelsőbb kilenc vezetőjének a neve egyelőre nem ismert, de következtetni lehet arra, hogy a leggazdagabb bankár-dinasztiák képviselőiből és az illuminátus fekete nemesség legfőbb vezetőiből tevődik össze, azaz a ma is még uralkodó királyi házak is képviselve lehetnek benne.

A **Római Klub** többek között erőfeszítéseket tett, hogy a Reagan kormányzat által beindított folyamatokat, amennyire csak lehet, fékezze, mivel ezek a jelek szerint nem vágtak egybe a Római Klub távlati célkitűzéseivel. Különösen Reagan-nek a termelőgazdaság megerősítését szolgáló erőfeszítéseit kívánták semlegesíteni. A Római Klub washingtoni konferenciáján e cél érdekében közölték a jelenlévőkkel, hogy radikalizálni kell az amerikai demokrata pártot. A demokrata párt az 1980-as évektől kezdve fokozatosan átvette egy európai szocialista, illetve szociáldemokrata párt szerepkörét. Mindez úgy történt, hogy az amerikai állampolgárok többsége számára ez nem is tudatosodott. Konkrétan azt javasolták, hogy a demokrata párt konzervatív magját el kell távolítani. A washingtoni konferencián részt vett a brit szocialisták egyik vezetője, **Anthony Wedgewood Benn**, aki a Fábián Társaság kiemelkedő stratégája volt. A. W. Benn arról beszélt, hogy osztályharcot kell kezdeményezni a Reagan támogató konzervatívok és az amerikai nép manipulálható része között. Ezután a konferencia után hamarosan ismét tanácskozássra ültek össze a résztvevői Washingtonban. Ennek a második konferenciának az irányadó beszédét a „**Heritage-Foundation**” (Nemzeti Örökség Alapítvány) képviselője tartotta. A konzervatív beállítottságú „Heritage-Foundation” a Tavistock Intézet amerikai hálózatának az egyik fontos intézménye, amelyet a sörgyáros milliárdos **Joseph Coors** finanszíroz. A „Heritage-alapítványt” 1980-ban **Sir Peter Vickers Hall** vezető fábiánus szocialista irányította a színpad mögül. Az ő elődei a fábiánus mozgalomban - valamint saját maga is - a **Milner-csoport**hoz, vagyis a brit Kerekasztal Társasághoz (**Round Table Society**) tartozott. **Carrol Quigley**, aki közvetlenül kutathatta a háttérhatalomhoz tartozó vezető pénzdinasztiák magánarchívumait, írja a Milner csoportról a **The Anglo-American Establishment** (Az angol-amerikai háttérhatalom) című könyvében:

„Egyetlen biztonságát féltő országnak sem szabad megengednie, amit a Milner csoport megvalósított, vagyis hogy emberek egy kis csoportja oly hatalomra tegyen szert az államigazgatásban és a politikában, hogy csaknem teljes ellenőrzést gyakorolhasson a tetteire vonatkozó dokumentumok nyilvánosságra-hozatalát, és a közvéleményt alakító információk áramlását illetően, s hogy teljesen monopolizálhassa a saját korszakára vonatkozó történelem oktatását és írását.” **Lord Milner Cecil Rhodes**-al egyetemben egyike volt a délafriai búrok elleni brit háború kezdeményezőinek. Ennek a háborúnak az volt a célja, hogy a háttérhatalom vezető dinasztiái megszerezzék a délafrikai arany és gyémánt bányák tulajdonát. Tehát a brit Round Table Society-nak, amelyből kifejlődött a Brit Királyi Külügyi Intézet, a RIIA

Angliában, és a Külkapcsolatok Tanácsa, CFR, Amerikában az utódszervezeteit képviselte a Római Klub washingtoni tanácskozásán az említett **Sir Peter Vickers Hall**.

A Háromszázak Bizottságának egy másik kiemelkedő személyisége a német szociáldemokraták vezetője, Willy Brandt, volt. A lübecki családból származó Willy Brandt mellett a szociáldemokratákat képviselte még **Olof Palme** akkori svéd miniszterelnök, valamint **Francoise Mitterand** a Háromszázak Bizottságának tekintélyes tagja, a későbbi francia elnök. Ott volt **Philip Agee**, **Bettino Craxi**, és **Michael Harrington** és az ebben az időben még alig ismert **Felipe Gonzales**, a későbbi spanyol kormányfő. Több mint kétezer résztvevő volt ezen a találkozón jelen, ennek ellenére a sajtóban egyetlen egy sor sem jelent meg róla és az ellenőrzött elektronikus tömegtájékoztató sem adott róla hírt. A Római Klub résztvevői a tanácskozást képletesen az önálló és saját nemzeti érdekeit képviselő Egyesült Államok „temetésének” nevezték. A résztvevők között volt az „Institute for Policy Studies” (Politikai Tanulmányok Intézete) részéről **Jerry Rifkin** és **Gar Apfelovich**. Ott volt **Gloria Steinham**, a női egyenjogúságért küzdő feminista mozgalom egyik vezetője. Ez a mozgalom Amerikában a bolsevik **Kollontaj asszony** tevékenységével kezdődött, aki a szovjet vezetés képviselőjeként az 1920-as években látogatást tett az Egyesült Államokban.

A vezető küldöttek, köztük Brandt, Palme és Benn, akik valamennyiben a szocialista internacionálé irányítói voltak, naponta találkoztak az amerikai külügyminisztérium akkori, és korábbi munkatársaival, köztük Cyrus Vance-el és Henry Kissinger-rel.

A Római Klub második nagy találkozására **Velencében** került sor. Mit akartak e második tanácskozás küldöttei? Erről ezt mondta **Michael Harrington**: „Willy Brandt társadalmi fordulatot akar Európában”. Ha megnézzük Németország és Európa jelenlegi állapotát, akkor megállapíthatjuk, hogy a Willy Brandt által szorgalmazott fordulat bekövetkezett. A jóléti állam és a szociális piacgazdaság ma már átadta a helyét az általános eladósítással működtetett kamatkapitalizmusnak. Ez a fordulat az Egyesült Államokban is végbement. Nemcsak az öreg Európa enervált és dekadens, de az ifjú titán Amerika is hanyatlásnak indult kulturálisan és szociálisan egyaránt. Ezt folytatja az egyre inkább kibontakozó pénzügyi válság és gazdasági hanyatlás. Az Egyesült Államok ma a nemzetközi pénzügyi közösség legfőbb gazdasági és katonai bázisa, amely egyre inkább kiszolgálja az illuminátus háttérhatalmat. A nemzetközi pénzvilág az Egyesült Államok segítségével kényszeríti rá akaratát a világ népeire. Amerika összehasonlítva az olyan magas kultúrákkal, mint a kínai vagy az európai, viszonylag rövid - néhány nemzedéknyi - idő alatt jutott el a dekadens, felbomló szakaszba. A társadalom általános erkölcsi állapota, az egymás iránti kölcsönös érzékenység és tapintat, a magas kultúra iránti esztétikai érzék, a pénz hatalma következtében fokozatosan a háttérbe szorult. A legmagasabb erkölcsi és lelki struktúrák leépülésével az alacsonyabb ösztönök váltak meghatározóvá a társadalom széles köreiben.

A Római Klub támogatta az amerikai mércével baloldalinak számító Carter kormányzatot. A „baloldali” kifejezés itt azt jelenti, hogy a kétpólusú társadalom kialakítása érdekében felgyorsul az uralkodó pénzügyi-politikai elitől függő társadalom létrejötte. Az egyik póluson állnak a pénzvagyon tulajdonosok és az őket kiszolgáló politikai és szellemi elit, a másik oldalon pedig a bérből és fizetésből élő - függő helyzetű - munkát végző milliók, valamint a teljesen kiszolgáltatott és segélyből élő milliók. Az önálló anyagi bázissal rendelkező középosztály, amely nemcsak megáll a maga lábán, de önálló politikai akaratképzésre és annak érvényesítésére is képes, egyre veszít a súlyából, és fokozatosan felszámolásra kerül. Vagyis a szociálisan érzékeny baloldali politika jegyében folyik a harc a középosztály megsemmisítéséért és függő-helyzetű, bérből és fizetésből élő alkalmazottá váló átalakításáért. Ez is mutatja már, mennyire alkalmatlanná váltak a politikai folyamatok meghatározására a „jobboldali” és „baloldali” szavak.

Az amerikai nép valódi érdeke az lenne, hogy minél több középosztálybeli, önálló anyagi bázissal rendelkező és független politikai akaratképzésre alkalmas tagja legyen. A hatalmi elitnek viszont pontosan az ellenkezője az érdeke, vagyis hogy mindenki tőle függő alkalmazott, illetve segélyből élő eltartott legyen. Az egyik legnehezebb probléma jelen világunk megértésénél az, hogy miért támogatta a háttérhatalom - és a magát képező nemzetközi pénzügyi oligarchia - a kommunizmussal való világtörténelmi kísérletezést? Azért tette, mert a kommunizmus az egyik lehetséges módja volt a kétpólusú társadalom létrehozásának. Ebben a rendszerben az uralkodó elit az államhatalom révén rendelkezett a társadalom vagyonával, az alattvalóvá tett emberek munkájával és életével. A kamatkapitalizmus mostani pénzmonopolista rendszerében pedig a pénz segítségével rendelkezik ugyanez a hatalmi-csoport az állammal, és a tőle függő, tulajdonuktól megfosztott, bértmunkássá süllyesztett polgárokkal, illetve a társadalomnak az önmagukról gondoskodni nem képes, segélyezésre szoruló tagjaival.

A Római Klub washingtoni találkozója nyomást gyakorolt az akkori elnökre, a republikánus Reagan-re, aki többek között ezért megerősítette a háttérhatalom egyik legfontosabb intézményének, a Federal Reserve System-nek, az Egyesült Államok Központi Bankjának a szerepét betöltő magán-pénzkartellnek az élén Paul Volckert. Anthony Benn volt az, aki kiállt amellett, hogy Reagan elnök - választási ígéretével ellentétben - mégse menessze Paul Volckert, hanem erősítse meg a FED elnöki tisztségében. Anthony Benn meg volt arról győződve: Volcker a legalkalmasabb arra, hogy a pénzügyi eszközökkel - elsősorban a kamatszedéssel - vívott osztályharc irányítója legyen Amerikában. Anthony Benn volt az, aki **Jerry Rifkint**, Volcker egyik helyetteseként, megbízta, hogy hajtsa végre azt a programot, amely polarizálja, megosztja az amerikai társadalmat. A Római Klub konkrét terve az volt, hogy destabilizálja az amerikai valutát a túlságosan magas és ingadozó kamatlábakkal. **Sir Peter Vickers Hall** azt követelte, hogy az Egyesült Államok mintegy 20%-ra emelje fel az alapkamatlábat. Paul Volcker óvatosabban gondolkodott és figyelme arra is kiterjedt, hogy a Római Klub tanácskozásán személyesen ne vegyen részt. Ugyanakkor kiszivárgott hírek szerint a Heritage Alapítványon keresztül - elsősorban Peter Vickers Halltól - minden tájékoztatást megkapott.

1982. márciusában Párizsban találkozott a Római Klub. Itt jelentette ki a Klub alapítója, Aurelio Peccei, hogy „Az emberek olyanok, mint a rovarok. Túlságosan szaporák. Megérett az idő, hogy a nemzet koncepcióját, amely gátat jelent a világkultúra útjában, próbára tegyük. A kereszténység büszke embereket és üzleti társadalmat hozott létre, amely halott kultúráként többé már nem klasszikus zenét és nyomasztó számokat alkot.” A Római Klub álláspontja szerint: „Egyre kevesebb ember egyre kevesebbet fogyaszt és egyre kevesebb szolgáltatásra van szüksége, mindegy, hogy milyen körülmények között.” Ez teljes ártérítéke volt az akkori helyzetnek, amely szerint társadalmunkban egyre több ember egyre több árut és szolgáltatást igényel. Peccei szerint az emberiség egyfajta félresikerült lépése a teremtésnek, és földgolyónk népcsoportjainak a többsége nem hasznosítható, ezért felesleges, és a véleményük nem számít. Ebben is jól megnyilvánul, hogy melyek voltak a Római Klub találkozójának a fő céljai: csökkenteni az ipari fejlődést és visszatartani a tudományos kutatásokat, redukálni a városi lakosság létszámát, különösen Észak-Amerika egykori iparvárosaiban, a lakosságot mezőgazdasági vidékekre áttelepíteni és ennek a segítségével mintegy két- és félmilliárd embert kiiktatni, a Római Klub politikai ellenfeleit megfélemezni, a gazdaságot destabilizálni, osztályellentéteket és faji háborúkat szítani.

Érdemes megnevezni néhány amerikai személynek a nevét, akik a Római Klub tagjai voltak:

William Whisping, a Nemzetközi Gépipari Egyesület egyik vezetője

Sir Peter Vickers Hall, a Heritage Alapítvány felügyelője

Stuart Butler, a Heritage Alapítvány stratégiája

Steven Hessler, a Heritage Alapítvány vezető munkatársa

Lane Kirkland, az AFL-CIO, a világ legnagyobb szakszervezeti szövetségének az elnöke

Irwin Suall, az MI 6 munkatársa

Roy Maras Cohn, a néhai Joe McCarthy szenátor tanácsadója

Henry Kissinger, aki egykori és jelenlegi hivatalos beosztásain kívül a háttérhatalom valamennyi döntéshozó testületének az egyik rangidős tagja

Richard Falck, a Princeton Egyetem képviselőjében

Douglas Frazier, az Autógyártók Egyesületétől

Max Fisher, a United Brands Fruits Company-től

Averell Harriman, a Rockefeller család barátja és a háttérhatalom bennfentese

Jean Kirkpatrick, az Egyesült Államok ENSZ nagykövete, később az Enterprise Institute munkatársa

Cyrus Vance, korábbi külügyminiszter

April Glaspie, aki az Öböl-háborút megelőzően az Egyesült Államok iraki nagykövete volt,

Milton Friedman, neoliberais közgazdász

Paul Volcker, az Egyesült Államok központi bankjának szerepét betöltő, de 8 magánbank tulajdonában lévő privát bankkartelljének, a Federal Reserve-nek az elnöke

Gerald Ford, aki 1974-től 1976-ig az Egyesült Államok elnöke volt

Charles Percy és Raymond Matthuis, washingtoni szenátorok

Michael Harrington, a háttérhatalom által létrehozott Fábian-társaság vezető tagja

Samuel P. Huntington, a Harvard Egyetem tanára, aki több könyv szerzője, legutóbb „A civilizációk összeesése és a világrend átalakulása” című könyvében fejtette ki a háttérhatalom egyik lehetséges világstratégiáját.

Clairborne Pell és Patrick Leahy amerikai szenátorok.

A Római Klub, mint már említettük, a 300-ak Bizottságának az egyik legfontosabb intézménye és a Német Marshall Alap finanszírozza. Ez utóbbinak, neve dacára, semmi köze sincs Németországhoz, és az elnevezés kizárólag megtévesztést szolgál. A Marshall Alap célja, hogy a háttérhatalom kétpólusú társadalom kialakítására irányuló világstratégiájában a **szocialista verziót** képviselje és támogassa. Arról már szöveztünk, hogy a kétpólusú uralomra a legfőbb veszélyt a középosztály jelenti (egy országon belül), mert ez a középosztály anyagilag és szellemileg is megáll a lábán és önálló politikai akaratképzésre képes. A nemzetközi rendszerben, amelynek alanyai az egyes, államok, valamint a nemzetközi közjogi szempontból önállónak tekinthető intézmények és szervezetek, a „felszámolandó középosztályt” a nemzetállamok alkotják. Az önálló erőcentrumot és döntéshozópontot jelentő szuverén nemzetállam - különösen, amelyik méreteinél, lakosságának számánál és geopolitikai elhelyezkedésénél fogva nagyobb, - igényt tarthat függetlensége megtartására és nemzeti érdekeinek az érvényesítésére. A háttérhatalomnak ezeket a nemzetállamokat olyan nemzetek feletti - transznacionális - szervezetekbe kell tömörítenie, amelyek centralizált bürokrácia kezében összpontosítják a hatalmat és a pénzhatalom nagy nemzetközi központjaiból irányíthatóak. A szuverenitásuktól megfosztott nemzetállamok az ilyen nemzetek feletti szervezetek részeként

megtarthatják kulturális és regionális autonómiájukat, de a valódi hatalomnak azonban már nem ők a szuverén hordozói, hanem a háttérhatalom legfontosabb nemzetközi központjai.

Érdemes megnevezni a „Német Marshall Alap” néhány tagját is:

Willy Brandt, a nyugat-német Szociáldemokrata Párt egykori elnöke és az NSZK egykori kancellárja;

David Rockefeller, a Wall Street egyik legjelentősebb pénzdinasztiájának a feje;

Russel Train, a World Wildlife Fund (Világ Természetvédelmi Alap) elnöke és az Amerikai Egyesült Államok Colorado államában működő Aspen Intézet egyik vezetője;

James A. Perkins, a Carnegie Corporation-től, amely a Carnegie Alapítványhoz tartozik;

Paul G. Hoffman, a Morgenthau-terv egyik kidolgozója;

Irving Bluestone, az Egyesült Autó Szakszervezet Igazgatótanácsának tagja;

B.R.Gifford, a Russell Sage Alapítványtól;

Douglas Dillon, egykori amerikai pénzügyminiszter;

John McCloey, a Harvard Egyetemről, Derek C. Bock-kal és John B. Cannonnal együtt.

A Tavistock-hálózat és Japán

A Tavistock hálózat komoly figyelmet szentelt Japánnak is. A 300-ak Bizottsága és a Római Klub irányítói szemében Japán erős nemzeti azonosságtudattal bíró, összetartó közösségi társadalom, amelyben még mindig nagy szerepe van a keleti morálnak, amelyet sikerrel egyesít a nyugati technikával. Reálgazdasági teljesítményeivel példaként szolgálhat azon önállóságukat őrző nemzetállamok számára, amelyeket a háttérhatalom nemzetek feletti szervezetekbe akar tömöríteni, és teljesen át akar állítani a spekulációnak elsőbbséget adó pénzgazdaságra. Mivel a háttérhatalom számára a reálgazdasági teljesítménynek elsőbbséget adó Japán tényleges veszélyt jelent, ezért létrehozták a Rockefeller dinasztia kezdeményezésére, a Japán Társaságot és a „Suntory Alapítványt”. Mindkettő célja aláásni a teljesítményközpontú közgazdaságot és kicserélni pénzközpontú gazdaságra. Ehhez a pénzgazdaságra történő átálláshoz azonban kulturális változtatásokra van szükség, azaz a társadalom összetartó erejének - a keleti morálnak - a meggyöngyítésére. Japán ellenállása részben máris megtört, mert a távol-keleti ország hagyományos intézményei és tradíciói lassan elmozdultak a pénzgazdaság irányába. Ma már Japánban is minden a pénz körül forog, ugyanúgy, mint a háttérhatalom által ellenőrzött nyugati ipari államokban. Ez a változás nem következhetett volna be a Tavistock két fontos személyiségének: **Daniel Bell**-nek és **Daniel Yankelovich**-nak a munkássága nélkül. Ők ketten, munkatársaikkal együtt igen sokat tettek azért, hogy a teljesítményközpontú Japán közgazdaságot a spekulációnak elsőbbséget nyújtó pénzgazdaságra állítsák át.

A Japán fiatalokat céltudatos propagandával rászoktatták az amerikai típusú, bizonyítottan káros ún. „junk-food” (selejt-étel) fogyasztására és a zeneileg értéktelen konfekció rock-zene hallgatására. A Tavistock Intézet szorosan együttműködött a gépesített ipari-zenét terjesztő **Rolling Stones**-szal, valamint a sátánista **Anton Szandor LaVey**-vel, vagyis Leövey Sándorral. A Tavistock Intézet kapcsolatban állt Aleister Crowley-val, és a drog-szex szubkultúra terjesztéséről hírhedt **Order of the Golden Dawn** (az Aranyhajnal Rendjével).

A kábítószer-élvező és nyíltan sátánista **Aleister Crowley** (1875-1947), akit számos rock sztár tekintett a példaképének, állt a **Golden Dawn Rend** élén. Az **Ordo Templi Orientis** (O.T.O.) a Golden Dawn-hoz közel álló titkos - szabadkőműves jellegű - társaság volt. Míg a Golden Dawn a szexuális kicsapongás kultuszát üzte, addig az O.T.O. a kultikus vérkiontást és az ölést részesítette előnyben. Az O.T.O. eredetileg a 33-as fokozatot elérő Grand Orient szabadkőművesség részét képezte. Németországban azonban a Golden Dawn tagjai is csatlakoztak az O.T.O.-hoz, és 1902-ben már létrehozták a saját szervezetüket. Az O.T.O.-nak kezdeti szakaszában tagja volt **Louis Constant**, aki **Eliphas Levi** néven lett híres és hírhedt egyszerre. Louis Constant nagy befolyást gyakorolt Aleister Crowley-ra, aki később az O.T.O. angliai részlegének a vezetője lett. Crowley tehetségének köszönhetően az általa vezetett angliai szervezet lett az O.T.O. leghatalmasabb, és legtovább fennmaradó részlege, amely tevékenységét fokozatosan az Egyesült Államokra is kiterjesztette. Crowley életére azért tértünk ki részletesebben, mert így érthetőbbé válik annak a ténynek a jelentősége, hogy a Tavistock Intézet évtizedeken át vele is a legszorosabban együttműködött.

A Tavistock hálózat fő célkitűzése az új világrend létrehozása és - mint utaltunk már rá - e célból hozta létre a Római Klubot is. Alapítója, **Aurelio Peccei**, egyik alkalommal bizalmasan azt közölte barátjával, **Alexander Haig** tábornokkal, - aki a háttérhatalom rangidős parancskiadójának, Kissingernek volt az egyik munkatársa a Fehér Házban, majd pedig a NATO európai főparancsnoka lett -, hogy ő Adam Weishaupt (a bajor illuminátusok vezére és a kommunizmus megalapítója) reinkarnációjának érzi magát. Peccei valóban rendelkezett Weishaupt számos képességével, így ő is kiváló szervező volt, és biztosította az illuminátus háttérhatalom számára, pl. hogy az teljesen kontrollálja a NATO-t.

A Római Klubnak megvan a maga privát hírszerző-szolgálat, de kölcsön is vesz a **David Rockefeller** és hálózata felügyeletéhez tartozó **Interpol**-tól. Valamennyi amerikai hírszerző-ügynökség szorosan együttműködik az Interpol-lal, de ez alól még a MOSZAD és a KGB (illetve utódszervezete) sem kivétel. Az egyetlen kivétel a kelet-német politikai rendőrség, a STASSI volt, amíg fennállott az NDK. A Római Klubnak természetesen megvannak a magas-fokon megszervezett politikai és gazdasági ügynökségei, kirendeltségei. Ez is egy egész hálózatot képez: autonóm hálózatot a háttérhatalom globális hálózatában.

Tavistock és a közvélemény ellenőrzése

A közvélemény-kutatás maga is a tudatbefolyásolás egyik eszköze, és ezt a találmányt is a Tavistock Intézetnek és munkatársainak köszönheti a világ. Ma az átlagember úgy érzi, hogy bőven el van látva információkkal s megfelelően tájékozott. Azt csak kevesen ismerik fel, hogy az a vélemény, amiről azt hiszik, hogy az ő véleményük, azt valójában a Tavistock-hálózathoz tartozó gondolati műhelyekben szakértők dolgozták ki a számukra, és a tömegtájékoztatási ipar segítségével, virtuóz technikával tukmálták rájuk. Jóformán nincs is olyan ember az információs korszakban, aki a tudatipar hatása alól teljesen ki tudná vonni magát, és valóban független véleményalkotásra lenne képes. A közvélemény-kutatók csak kiegészítik az információkat szolgáltató, azokat értelmező és továbbító kutatóintézetek, hírügynökségek és tömegtájékoztatási intézmények tevékenységét. A közvélemény-kutatók feladata egyrészt az információ-gyűjtés, az eredmény felmérése, visszaigazolása, másrészt maguk is befolyásolják és alakítják a közvéleményt. Céljuk megegyezik a tudatbefolyásolás többi intézményének a céljával: olyan közvéleményt előállítani, amely megfelel a háttérhatalom stratégiai és taktikai céljainak. Az Egyesült Államokban a nagy tévéállomások (mint a CBS, ABC, NBC) folytatnak felméréseket, valamint a legismertebb napilapok közül a New York Times és a Washington Post. Tevékenységüket a **National Opinion Research Center**

(az Országos Közvélemény-kutató Központ) koordinálja, ahol az Egyesült Államok egészére érvényes pszichológiai profilt fejlesztettek ki.

A felmérések eredményeit betáplálják a GALLUP intézet számítógépeibe. Ezután Yankelovich, Skelley és White összehasonlítja és kiértékeli az adatokat. Amit az átlag amerikai az újságokban olvashat és a TV-ben, rádióban láthat, hallhat, előzőleg át lett világítva a közvélemény-kutató vállalatok szakértői által. Így az átlagpolgár azt látja és hallja, amit a háttérhatalom és megbízottjai eldöntöttek, hogy az átlagpolgárnak látnia és hallania kell. Ez nem a közvélemény kutatása, hanem a közvélemény kialakítása és befolyásolása. Az úgynevezett „**social conditioning**” (társadalmi kondicionálás - a társadalmat alkotó egyének befolyásolása azért, hogy a társadalom életébe megfelelő irányultsággal illeszkedjenek be a kívánatos normák, szabályok és értékek elsajátításával) fontos szerepet játszik annak a felmérésében, hogy mennyire hajlandó a közvélemény a háttérhatalom által a részére kidolgozott stratégiai-taktikai irányvonalak és döntések elfogadására. Ezért a társadalmi kondicionálás szakértői megcélzott csoportokat választanak ki, és azt próbálják kideríteni, hogy például az előző este elhangzott hírek váltottak-e ki ellenkezést, s ha igen, milyen erőset.

Mindennek a **Tavistock Intézethez** az a köze van, hogy a közvélemény kialakítására és befolyásolására vonatkozó technikákat az irányítása alatt álló **Tavistock-hálózat** szellemi műhelyeiben dolgozták ki. A közvélemény formálása rendkívül fontos szerepet játszott a II. Világháborúban, amikor az Egyesült Államok lakosságának túlnyomó többsége élesen ellenezte a háborúba való belépést. A gyanútlan amerikaiakat azonban mesterien kidolgozott technikákkal úgy kondicionálták, hogy Németországot és Japánt rendkívül veszélyes ellenségnek tekintsék, akiket minden eszközzel meg kell állítani, le kell győzni. Ennek a propagandának bizonyos érvei igazak voltak és ez csak hozzájárult ahhoz, hogy az így kondicionált gondolkodás a megalapozatlan állításokat is elfogadja. Ugyanez a Tavistock módszerrel alkalmazott tudatbefolyásolás tette lehetővé az amerikai lakosság támogatásának a megszerzését az Irak elleni háborúhoz. Még azt is sikeresen elhitették az amerikai lakossággal, hogy Szaddam Husszein személyesen ellensége az Egyesült Államoknak és közvetlen veszélyt jelent lakói biztonságára.

David Naisbett, a „**Trend Report**” (Irányvonal jelentés) című munkájában részletesen leírja mindazokat a technikákat, amelyeket a közvélemény-formálók használnak azért, hogy a háttérhatalom által kitűzött célokat a közvélemény is a sajátjaként fogadja el. Ezekkel a technikákkal szinte minden kérdést be lehet vinni a közvéleménybe és közéleti vita tárgyává lehet tenni. De az ellenkezője is igaz: lehet nagyon hézagosan tájékoztatni, vagy akár teljesen hallgatni a legfontosabb kérdésekről. Jó példa ennek a Tavistock technikának a hatékonyságára, amikor idősebb **George Bush** megkapta a háttérhatalom legfőbb irányítójától azt az utasítást, hogy indítson háborút Irak ellen. Két héten belül nemcsak az Egyesült Államok, hanem az egész világ közvéleménye Irak - és személyesen Szaddam Husszein - ellen fordult. A tömegtájékoztatás tudatformáló szakemberei ma már szinte virtuóz technikával alkalmazzák a Tavistock-hálózat gondolati műhelyeiben kidolgozott módszereket.

A társadalmi-kondicionálás és a Beatles együttes

A társadalmi kondicionálásnak egyik kiemelkedően sikeres példája a Beatles együttes és a „beat-zene” népszerűvé tétele. A Beatles együttest egy nagyszabású társadalmi kísérlet keretében utaztatták körbe az Egyesült Államokban, amelynek a célja a fiatal korosztályok zenei ízlésének átalakítása, kulturális értékrendszerének a megváltoztatása volt. Ezt a kísérletet is a Tavistock Intézetben dolgozták ki. A beat-zene feltalálása és nagyipari módszerekkel való népszerűsítése, az ún. AQUARIAN CONSPIRACY-nak (Vízöntő összeesküvésnek) volt a

szerves része. Az asztrológiával foglalkozók számára ismert az a körülmény, hogy a világ a halak-csillagképből átlépett a vízöntő-csillagkép korszakába. Minden ilyen kozmikus korszakváltás az asztrológusok szerint nagy horderejű világszemléleti, vallási, valamint politikai és hatalmi változásokkal jár együtt. A halak-jegyével jelzett kozmikus-korszakváltás azonban további változásokat is hozott magával, mivel az emberiség és planétánk egyidejűleg egy 12 kozmikus világkorszakból (amelyek egyenként 2155 évből tevődnek össze) álló kozmikus év végéhez is érkezett ezúttal, amely egy 25 860 éves korszakot zár le. Naprendszerünk ezalatt a 25 860 év alatt megkerülte galaxisunknak - a Tejútrendszernek - a központi napját. Az amerikai Dr. Sumner ehhez a következő magyarázatot fűzi:

„Pontosan úgy, ahogyan Naprendszerünkben Földünk és testvérbolygói keringenek a Nap körül, kering Napunk is bolygóival együtt Tejútrendszerünk nagy központi napja körül. Mivel ellipszis pályán mozog, ezért változik a nagy központi nap sugárzásának az intenzitása, attól függően, hogy a naprendszer keringése során távolodunk vagy közeledünk hozzá. Jelenleg mi a halak-csillagkép sugárzásának vagyunk kitéve, amely a leggyengébb a 12 kozmikus világkorszak közül. Most léptünk át a vízöntő-csillagképbe, amely viszont valamennyi közül a legerősebb. A rezgések száma a halak-csillagkép jegyében az infravörös tartományban másodpercenként 15 trilliót tesz ki. A vízöntő-csillagképben viszont másodpercenként 75 trillió a rezgések száma. Vagyis ötször nagyobb. Mi még a nagy központi napból érkező „arany-sugarak” külső körében vagyunk. Ezek a sugarak a legerősebben változóak azok közül, amelyekkel az egész kozmikus korszak során kapcsolatba kerülünk. Ez a szokatlan kettős-befolyás idéz elő - minden 25 857 éves ciklusban egyetlen egyszer - ilyen erős arany-sugarakat az ún. „arany-korszakból”.

Itt az a világkorszak, amelyet a próféták bejelentettek, az az idő, amelyben a régi rend letűnik, és egy új, magasabb létforma jön létre és „minden dolog új formát ölt”.

E sorok írója se nem asztrológus, se nem csillagász. Nem illetékes arra, hogy eldöntse: mennyire igazak vagy nem igazak a fenti állítások, akár az asztrológia, akár az asztronómia szempontjából. Azt kívánta csupán bemutatni a Jan van Helsing „Geheimgesellschaften 2” c. könyvéből (Ewertverlag, 1995, 345-347 oldalak), vett gondolatokkal, hogy egyes kortársaink miként ítélik meg a világtörténelmi változásokat. Azért idézte bővebben Dr. Sumner-t, hogy megvilágítsa a divatos „New Age”, „Új Korszak” okkult hátterét. Ugyanis a „New Age” kampány maga is egy nagyszabású tudat-átalakítási kísérlet volt, amely részben még ma is tart, és amely köré egész ideológiai görögtüzet gyújtottak a kísérlet folytatói. A „New Age” egyik felkapott ideológusa Marilyn Ferguson volt, aki a „The Aquarian Conspiracy, Personal and Social Transformation in the 1980s” (A vízöntő-összeesküvés: személyes és társadalmi átalakulás az 1980-as években) című könyvében tudományos érvekkel akarta alátámasztani - és egyben elleplezni - a Tavistock-hálózatnak ezt a nagyszabású kísérletét. A Beatles együttesnek a kulturális-piacra dobása integráns része voltak ennek a kísérletnek. A beat-zene nem az ifjúság spontán lázadása volt a régi társadalmi rend és kulturális hagyománya ellen. Valójában egy gondosan kidolgozott terv készült az ifjúság kulturális beállítódásának az átalakítására. A zene értékrendszert hordoz, és részben meghatározza az életformát. Erősen befolyásolja az egyén emocionális-érzelmi életét, szokásait, karakterfejlődését, magatartását, végső soron az egész sorsát. Az emberközpontú, keresztény értékrendszer érvénytelenítéséhez szükség volt a korábbi értékes népi- és műzene kicserélésére. A feladat végrehajtását a legkiszolgáltatottabbaknál - a fiataloknál - kezdték. Ők a legképlékenyebbek, a legbefolyásolhatóbbak, és őket kell később felnőttként jól kézbentartani az új világrend irányítóinak.

A Tavistock Intézetben nagy felkészültségű társadalomtudósok a primitív - elsősorban kilowattokkal operáló - elektronikus hanghatásokhoz új szavakat és kifejezéseket alkottak, amelyeket aztán a Beatles-fiúk az őket körülvevő médiakampány kíséretében Amerika szerte

elterjesztettek. A Tavistock Intézetből származik a „rock” szó, amely egy bizonyos elektronikus zenei hangzásra vonatkozik. Innen származik a „teenager” kifejezés bizonyos fiatal korosztályok jelölésére. Tavistock találmány a „cool”, a „pop music” és egy sor egyéb frázis, amely például a különböző drogok kódolt megnevezését célozta, pl. a „yellow submarine”. Így amikor a Beatles valahol megjelent, a teenager-ek azonnal „felfedezték” őket. Transzba estek és örvöngeni kezdtek. Amíg a Beatles-ek nem voltak, teenager-ek sem voltak. És a „discover” szó is valami egész mást jelentett, például azt, hogy egyes kutatók felfedezik az északi sarkot.

A Tavistock kísérlet során megjelentek Amerika nagyvárosaiban a különböző „gang”-ek (bandák), akik véres háborúkat kezdtek egymás ellen. Csatározásaikról az elektronikus médiumok fő hírekben számoltak be. E propaganda felerősítés nélkül a „West Side Story”-k elveszítették volna sokkoló hatásukat. Hasonlóképpen kevesen figyeltek volna föl a liverpool-i „gombafejűekre” és az ő 12-fokozatú atonális zenéjükre, ha a háttérhatalom tömegtájékoztató intézményei nem kezdik el mértéktelenül reklámozni őket. A 12-fokozatú atonális zene súlyos és ismétlődő hangzásokkal párosult, amely a görög dionüszoszi kultusz zenéjéből származik, és a Baal-papságra kívánt emlékeztetni. Baal a kánaáni-főnóciai mitológia központi istene, a termékenység és a vihar istene volt. **Theodore Wiesegrund Adorno**, a frankfurti filozófiai és szociológiai iskola egyik tekintélyes tagja konstruálta meg ezt a zenei hangzást a Tavistock Intézetben, és tulajdonképpen őt kell a Beatles együttes megalkotójának tekinteni. Adorno egyébként nemcsak filozófus és zene-esztéta, de gyakorló muzsik és zeneszerző is volt. Nem kisebb személyiséget mondhatott barátjának, mint II. Erzsébet brit uralkodót.

A Tavistock Intézet és a Stanford Research Institute által kitalált és használatba hozott szavak lehetővé tették az ifjúság egy jelentékeny részénél a nyelvhasználat átalakítását. Ez az új nyelv elősegítette a tömegkontroll különböző módszereinek a kipróbálását. A Beatles-együttes, pontosabban szólva a Tavistock-hálózat, sikeres munkát végzett. E sikerben döntő szerepet játszott, hogy az együttes tagjai az új nyelvet, az új zenei hangzást, az új hajviseletet és divatot kombinálták a különböző kábítószeres tömeges terjesztésével. A sikeren felbuzdulva a Tavistock Intézet újabb rock csoportokat is bevont a kísérletbe. Kezdetben részükre is Adorno írta a dalok szövegeit és zenéjét, úgy ahogyan azt a Beatles együttes számára is tette. A rock zenei csoportokkal együtt hamarosan megjelent az ún. „beat generation”, vagyis egy új beat-nemzedék a saját ellen-kultúrájával. Ennek a szub-kultúrának a célja ugyanúgy az ifjúság manipulálása, a hagyományok lecserélése, és a társadalom fragmentálása - cserepekre törése - volt, mint a többi rock-zenei divattal és kísérőjelenségeivel. Az elektronikus tömegtájékoztató pedig hirtelen felfedezte a „beatnik”-eket, a hippiket, a „flower-children-eket” (virág-gyerekeket). Megjelent a „drop out” kifejezés, amely az iskolából kimaradt és a családjukat elhagyó csavargó fiatalokat jelölte. Divat lett a piszkos és rongyos farmer, a hosszú és mocskos haj, a társadalomból való tüntető kivonulás, az önfeladó parazita, felelőtlen életmód, és az érzelm nélküli, csoportos és válogatás nélküli nemi élet, a nyíltan vállalt promiszkuitás, és az önpusztítást befejező kábítószerfogyasztás. Ez a kultikus és megideologizált eszképzizmus (kivonulás a társadalomból) fiatalok millióinak az életét vitte végérvényesen zsákutcába.

Az amerikai fiatalságnak ezt a radikális változását az idősebb nemzedékek tehetetlenül szemléltek, mivel nem találták meg a beteges változások előidéző okait. Nem értették, hogy a különböző fajta kábítószeres - elsősorban a marihuána, később pedig az LSD (lysergic acid - szintetikus előállítható lizergsav, amely már igen kis mennyiségben hallucinációt idéz elő) - hogyan került hirtelen olyan tömegesen gyermekeik kezébe. Az LSD-t - mint már írásunk elején említettük - a Sandoz nevű svájci gyógyszergyár állította elő. A 300-ak Bizottsága az S.C. Warburg Bankházon keresztül finanszírozta ezt a projektet, s a filozófus Aldous Huxley irányította az elterjesztését az Egyesült Államokban. A Beatles-ek és a többi brit rock-együttes rendszeresen turnézott Amerikában és fiatal hallgatóságuk a koncertek során egyre szélesebb

körben szokott rá az LSD-re, a marihuánára és a többi kábítószerre. A hatalmas hangerővel dolgozó zajcsináló-brigádok kilowattjaikkal szinte ütötték a fiatalok gyomrát és agyát, és ez egészült ki a különböző drogok kémiai-biológiai- és pszichés hatásával. Ez a fiatalokra rászabadított ellen-kultúra maximális nyilvánosságot kapott az elektronikus médiumokban. Eredményeként valóban tömegméretekben változott meg az amerikai ifjúság magatartása. Azt a tényt egyébként, hogy a Beatles-ek első dalainak szövegét és zenéjét nem ők, hanem Adorno írta, a mai napig titkolják a nyilvánosság elől. A „social conditioning” manipulátorainak az volt ezzel a céljuk, hogy a fiatalok „maguk fedezzék fel” a Beatles-eket, mert így sikeresebben lehetett őket bombázni ezzel a rendkívül primitív, zenei értéket alig hordozó elektronikus hangzuhataggal.

A liverpool-i csoport tehát - a tömegtájékoztatás és a kábítószeresek segítségével - sikeresen hajtotta végre azt a megbízatást, amit a Tavistock Intézettől kapott. A rock zene segítségével valóban fel lehetett lendíteni a kábítószer-fogyasztást, növelve a tartós keresletet irántuk. A rock-zene feltalálásával ez volt a háttérhatalom stratégiának az elsődleges célja, mivel a kábítószer-kereskedelem óriási üzletet jelent már több száz éve a számára. Ennek az üzletágnak a legfontosabb előfeltétele, hogy legyen egy viszonylag népes és stabil rétege a társadalomnak, amely tartósan igényli a különböző drogok fogyasztását. Ha megvan ez a viszonylag széleskörű és szilárd kereslet, akkor már csak arra van szükség, hogy a kormányok kellően üldözzék - államilag finanszírozott eszközökkel - a kábítószeresek forgalmazását. E nélkül az üldözés nélkül ugyanis nem lenne jó ára a piacon az egyébként olcsón előállítható - önmagukban értéktelen - kábítószereseknek. Üldözés nélkül nem lehetne évi több tízmilliárd dolláros haszonra szert tenni. Az már szinte mindegy, hogy ki foglalkozik a drogok előállításával és terjesztésével, mert a kábítószerből befolyó összegek szükségszerűen a nemzetközi pénzügyi közösség bankjainál kötnek ki. Ez a jelenlegi inflációs és kamatmechanizmussal működtetett magánpénzrendszerben nem is lehet másképpen. Senki nem teheti már a pénzt szalmazsákba, még a kábítószeresek termelői és forgalmazói sem.

A Tavistock-hálózat és az amerikai alkotmány

Az információk legfőbb manipulátorai közvetlenül a Római Klubnak adnak számot tevékenységükről, amelyik viszont a háttérhatalom egyik legfontosabb szervének a 300-ak Bizottságának számol be. A 300-ak Bizottságáról a Leleplező korábbi számában már részletesen tájékoztattuk olvasóinkat, de fontosságánál fogva erre a testületre még visszatérünk. Egyelőre csak annyit közlünk, hogy a nemzetközi pénzügyi közösség, a pénzügyi és hatalmi elit legfontosabb személyiségeit tömöríti és magán a Háromszázak Bizottságon belül is szűkebb és még szűkebb döntéshozó-testületek vannak. Egyes szerzők szerint formálisan az angol királynő a feje a 300-ak Bizottságának, aki nemcsak uralkodó, de a világ egyik leggazdagabb embere is, s aki egymást keresztbe-tulajdonló több világcéget mondhat magáénak. A legutóbbi időkig adót sem fizetett és az egész brit uralkodóházzal együtt a 300-ak Bizottságának egyik fontos személyisége.

A háttérhatalom Amerikai feletti uralmának az alapja az, hogy 1913-ban a világ legnagyobb magánkartelljének, a Federal Reserve System-nek a létrehozásával meg tudta szerezni az Egyesült Államok pénzrendszere feletti ellenőrzést, majd ennek segítségével hegemoniáját kiterjeszthette a gazdasági és a politikai szférára is. A társadalom egészének a kézbe tartása azonban nem lenne lehetséges a Tavistock-hálózat, a Római Klub és Kurt Lewin tudat-átalakító módszerei nélkül. A Tavistock-hálózat, valamint az általa kidolgozott és alkalmazott tudat-átalakító technikák tették lehetővé azt is, hogy a háttérhatalom fokozatosan lecserélje, illetve érvénytelenítse az Egyesült Államok alkotmányát. A pénzoligarchia szakértői először

egy teljesen új alkotmány elfogadtatásával kísérleteztek, de ez óriási ellenállásba ütközött. Később már beérték volna ún. „amendmentek” (alkotmány-kiegészítések) elfogadtatásával is, de ezeket sem tudták keresztülvinni. Az alapítóatyák ugyanis az alkotmány módosítását olyan különleges szabályokhoz - minősített többséghez - kötötték, amely szerint egy alkotmány-kiegészítés elfogadásához szükséges, hogy a tagállamok törvényhozásainak a 3/4-e az amendment-et 7 éven belül ratifikálja (jóváhagyja és megerősítse). Ily módon a pénz-oligarchiának nem sikerült az alkotmány-kiegészítések módszerével elérni, amit akart. Végül rátalált arra a módszerre, amely lehetővé tette az amerikai alkotmány számos rendelkezésének az érvénytelenítését, illetve kicserélését. Kényszerítették az Egyesült Államokat, hogy csatlakozzon olyan nemzetközi szerződésekhez, amelyeknek a rendelkezései ellenkeznek az amerikai alkotmány előírásaival. Mivel a nemzetközi szerződéseknek elsőbbsége van a belső jogszabályokkal szemben, így az Egyesült Államok alkotmányával szemben is, ezért a nemzetközi szerződések révén szinte észrevétlenül cserélték ki céljaiknak megfelelően az egyébként időtálló és sikeres amerikai alkotmány rendelkezéseit.

Mivel az alkotmány az államot kötelező jogot tartalmazza, amelyek a természeti törvényekből, a természetjogból eredeztethetők - vagy isteni eredetű jognak tekinthetők -, ezért azok valójában nem cserélhetők le csupán állami akaratot tartalmazó nemzetközi szerződésekkel. Az állam többi törvénye - még az úgynevezett legalapvetőbb viszonyokat tartalmazó alaptörvénye - sem alkotmány, mivel állami akaratot tartalmaz és velük csak az állam kötelezi saját szerveit, illetve állampolgárait. Az alkotmány és az alaptörvény tehát két különböző minőség. Az alkotmány az állam felett áll, az államot kötelezi, és az állam nem változtathatja meg. Az alaptörvény pedig csak az állam akaratát tükrözi, még ha legfontosabb akaratát is, és az állam meg is változtathatja, míg a felette álló természeti, isteni eredetű, törvényeket - a valódi alkotmányt - azonban nem. Az Amerikát uraló hatalmi elit végül mégiscsak elérte, hogy saját stratégiai célkitűzéseit alkotmányos szabályként - az amerikai polgárok jóváhagyása nélkül és az alkotmány-kiegészítési eljárás mellőzésével - becsempéssze az Egyesült Államok alkotmányába. Így fokozatosan megteremtődtek Amerikában is annak a feltételei, hogy a háttérhatalom történelmi célját - az új világrendet és az egy központból történő világkormányzást - megvalósíthassa. Mindez a Tavistock Intézet és hálózata tevékenysége nélkül nem lett volna, és a jövőben sem lenne lehetséges.

„War on Terror”?

Civilizációk harca helyett kultúrák párbeszédét

Ki ellen, és miért folyik valójában ez a háború? Ha a fanatikus terroristák ellen, akkor lehet-e győzni háborúval a terrorizmust, állami erőszakkal az egyéni és csoporterőszakot? Vajon a 21. században ismét a „szemet szemért, fogat fogért” elve fog érvényesülni? Van-e, lehet-e a megtorláson túl más, mélyebb értelme is ennek a véres világdrámának? Cui prodest? Vagyis kinek szolgálhatja az érdekeit szeptember 11-e tragédiája? Kinek van szüksége kliens rendszerre Afganisztánban, és egyidejűleg a polgárok szigorú rendőri ellenőrzésére Amerikában? Szándékaikkal ellentétben, vagy tettük nem kívánt következményeként, kinek a világstratégiai céljait segíthették a gyilkos és öngyilkos merénylők? Létezik-e egyáltalán valamiféle globális terv az emberiség számára? Ha van, akkor kié ez a terv, mit tartalmaz, kik és mikor készítették? E kérdésekre egyelőre csak annyit válaszolhatunk, hogy a világ jövőjére vonatkozóan több stratégiai elképzelés is létezik. Az egyiket **Zbigniew Brzezinski**, a háttérhatalom egyik közismert teoretikusa dolgozta ki „A nagy sakktábla” című munkájában Amerika világelsőségéből adódó geopolitikai feladatait elemzi. Ez a koncepció új megvilágításba helyezi a terrorizmus elleni most folyó háborút.

Brzezinski abból indul ki, hogy a szovjet birodalom felbomlásával - a történelemben először - egy nem eurázsiai hatalom lett földünk központi térségében a hatalmi viszonyok kulcsfontosságú irányítója. Noha az Egyesült Államok ma az első számú nagyhatalom, Eurázsia továbbra is megőrizte fontosságát. Európa, vagyis Eurázsia nyugati része, még mindig jelentős politikai és gazdasági hatalmat képvisel, Ázsia pedig a gazdasági növekedés létfontosságú központja lett. Amerika, ha meg akarja őrizni jelenlegi világhatalmi elsőbbségét, akkor meg kell akadályoznia, hogy egyeduralkodó és ellenséges eurázsiai hatalom jöjjön létre. E célból befolyását oly módon kell érvényesítenie Euráziában, hogy stabil egyensúlyt hozzon létre, amelyben azonban az Egyesült Államoké a politikai irányító szerep. Úgy tűnik számunkra, hogy ami Anglia volt Európa számára a 19. században, az ma az Egyesült Államok az egész világ számára. Anglia „előkelő idegenként”, mint kívülálló alakította az európai egyensúlypolitikát. A döntőbíró szerepét játszva mindig kijelölte, hogy ki legyen konfliktus esetén a győztes. Benne volt Európában, de el is választotta attól a La Manche csatorna. Ma az Egyesült Államok az a hatalom, amely kívülről alakítja Euráziában az új rendet, a globális egyensúlyi politikát bolygónk központi földrészén. Benne van Euráziában a NATO, a Japánnal való kétoldalú szövetsége, és más országokhoz fűződő gazdasági kapcsolatai révén, de elválasztja ettől a központi térségtől az Atlanti és a Csendes Óceán.

Brzezinski koncepciójában Eurázsia az a „**sakktábla**”, amelyen a globális elsőbbségért vívott küzdelem folytatódik. Eurázsia a világ közepe, és aki az ellenőrzése alatt tartja, az az egész világot uralja. Amerikának eurázsiai vezetőszerpe fenntartása érdekében elő kell segítenie egy együttműködésen alapuló világméretű közösség létrehozását. Ezért meg kell akadályoznia olyan eurázsiai hatalom kialakulását, amelyik kihívást jelenthet Amerika számára. Amerika nemzetközi elsősége más birodalmi rendszerekre emlékeztet, de vannak fontos különbségek is. Az amerikai hatalom exportálásával kapcsolatban a közvélemény vegyes érzelmeket táplál. Az Amerikát kormányzó pénzligarchia csak akkor tudja stratégiáját eredményesen végrehajtani, ha biztosítja politikájához a megfelelő belső feltételeket. Másik lényeges eltérés, hogy a sajátos amerikai tényezők miatt az amerikai típusú rendszer a megnyerés technikáját hangsúlyozza. Emellett az amerikai vezetés alkalmazza a függő helyzetben lévő külföldi elitek közvetett befolyásolásának módszerét is, miközben hasznot húz saját - formálisan még demokratikus -

intézményeinek vonzásából. Ezt erősíti a nemzetközi tömegtájékoztatásra, a populáris szórakoztatásra, és a kultúrára gyakorolt hatása, valamint az amerikai csúcstechnológia, és végül az amerikai hadsereg ütőereje.

A kulturális vezetős szerep az amerikai zászló alatt terjeszkedő globális hatalom egyik legfontosabb jellemzője. Az amerikai politikai hagyományokhoz kapcsolódó demokratikus eszmék segítik álcázni az Egyesült Államokat ma irányító pénzügyi oligarchia kulturális imperializmusát. Az amerikai rendszer hegemoniáját azonban elsősorban az amerikai pénzügyi, vállalkozói gazdasági-modell jelenti, amely az egész világra kiterjedő szabadkereskedelmet és korlátlan versenyt hangsúlyozza. Az európai jóléti állam már nemcsak elveszítette gazdasági lendületét, de az alapját képező szociális piacgazdaság részben már lebontásra is került. A nemzetközi háttérhatalom azt is elérte, hogy az irányító-elitiek Európában is a kíméletlen verseny amerikai módszereit vezessék be. Ezt azzal az érveléssel támasztják alá, hogy ha Európa nem akar még jobban lemaradni, akkor nincs más választása. Japánban is a gazdasági siker szükséges velejárójának tekintik a mind nagyobb mértékű individualizmust. Ez már eltér Japán korábbi filozófiájától, amely a nyugati individualista modernizmus és a keleti kollektivisták morál eredeti és sikeres ötvözetén alapult. A globalista új világgazdaság szószólói azt állítják, hogy az egyéni boldogulás növeli a demokráciát, miközben gazdagságot teremt. A pénz-oligarchia ideológusai szerint ez az idealizmusnak és egoizmusnak egy hatásos kombinációja. Ezen eszmerendszer hívei szerint az amerikai szokások utánzása révén kedvezőbb környezet jön létre a konszenzuson alapuló amerikai hegemonia világszintű gyakorlásához. Ez a hegemonia egymáshoz kapcsolódó intézmények és eljárások összetett rendszerét jelenti, amelynek az a funkciója, hogy konszenzust teremtsen és így kiegyensúlyozza a hatalom, valamint a befolyás területén mutatkozó különbségeket. Ezért a jelenlegi amerikai globális elsőség szövetségek és koalíciók finom rendszerén nyugszik, amelyek behálózják a földgolyót.

A nemzetközi pénzoligarchia ideológusai tudják, hogy a NATO-ban testetöltő euró-atlanti értékek és érdekek - azaz a nemzetközi pénzügyi közösség és integrált uralmi elitje értékei és érdekei - összekapcsolják Európát Amerikával, és ez meghatározó szerephez juttatja az Egyesült Államokat Európa ügyeiben. Mivel ezen ideológusok szerint Japán lényegében amerikai védnökség alatt áll, ezért Washingtonnak a gazdaságilag legerősebb ázsiai ország ügyeiben is döntő szava van. A nyugati féltekét a háttérhatalom védettnek tekintő a külső hatásokkal szemben, és ezt az álláspontját a 2001. szeptember 11-én lejátszódott események miatt sem kellett alapvetően megváltoztatnia. Amerika 1945 óta vitathatatlanul központi szerepet játszik a nyugati féltekén található nemzetközi szervezetekben. Ami a stratégiai és gazdaságilag is rendkívül fontos közel-keleti térséget illeti, az 1991-es iraki háború óta ott különleges biztonsági övezet létesült, ugyancsak amerikai irányítással. Az iraki rakéták nem veszélyeztethetik az Egyesült Államokat, de elérhetik Izraelt. Ezért az új világrend irányítóinak Irakot szoros ellenőrzés alatt kell tartaniuk. (A „War on Terror” jó alkalmat nyújthat egy Irak elleni újabb katonai fellépéshez is.)

A nemzetközi háttérhatalom saját uralmát előszeretettel nevezi „amerikai rendszernek”, és ilyen értelemben az amerikai rendszer részének tekintti több speciális feladatra szakosodott szervezet világméretű hálózatát. Mind a Nemzetközi Valutaalap, mind a Világbank globális érdeket képvisel, mivel ügyfelei közé tartozik szinte az egész világ. E két szervezet, valamint a bázeli Nemzetközi Fizetések Bankja, amely ténylegesen a központi bankok központi bankjának a szerepét tölti be, mind az amerikai pénzrendszert is irányító, és most a hivatalos Amerika nevében fellépő nemzetközi pénzügyi közösség befolyása alatt állnak. Létrehozásukat a pénzoligarchia által irányított Egyesült Államok kezdeményezte. Jelenlegi struktúrájuk az 1944-ben Bretton Woods-ban tartott konferencián lett kialakítva.

Zbigniew Brzezinski úgy tartja számon a világ, hogy a New York-i Columbia Egyetem tanára, és Carter volt amerikai elnök egykori nemzetbiztonsági főtanácsadója. Ennél sokkal fontosabb azonban az a szerepe, amit a nemzetközi háttérhatalom irányító szerveiben betölt. Kulcsfontosságú tagja a háttér-hierarchia hálózatát irányító CFR-nek, a Külkapcsolatok Tanácsának, valamint alapító elnöke a **Trilaterális Bizottságnak**, amely a világ integrált hatalmi elitjének az egyik nem-hivatalos csúcsszerve. Ez a bizottság koordinálja Észak-Amerika, az Európai Unió és Japán uralkodó elitjeinek a tevékenységét. Brzezinski a világhegemóniára törekvő pénzügyi-hatalmi elit vezető stratégiájának a szerepkörét tölti be már három évtizede. Nevéhez több olyan program kidolgozása kapcsolható, amelyek részben már meg is valósultak. A már említett „**Nagy sakktábla**” című könyvében a következőképpen jellemzi a nemzetközi pénzligarchia első számú hatalmi bázisának megmaradt egyetlen szuperhatalom, az Egyesült Államok szerepét a szovjet birodalom felbomlását követő korszakban:

„A korábbi birodalmaktól eltérően ez a hatalmas és összetett rendszer nem hierarchikusan felépített piramis. Inkább arról van szó, hogy Amerika egy olyan számtalan elemből összekapcsolódó univerzum közepén áll, ahol a hatalom gyakorlása folyamatos alkuk, párbeszéd, konszenzus keresések során történik, még ha ennek a hatalomnak végső soron egyetlen központja van is, nevezetesen Washington. A hatalmi játékot itt kell játszani, és pedig az Amerikán belüli szabályok szerint. Annak, hogy a világ elismeréssel szemléli az amerikai globális hegemóniát átható demokratikus folyamatokat, talán az a legbiztosabb jele, hogy a külföldi országok milyen nagymértékben igyekeznek részt venni az Amerikán belüli politikai csatározásokban. A külföldi kormányok nagy buzgalommal mozgósítják azokat az amerikaiakat, akikkel etnikai, vagy vallási rokonságban állnak. A legtöbb külföldi kormány amerikai lobbystákat is alkalmaz ügyei előmozdítására, főleg a Kongresszusban, amellet hogy az amerikai fővárosban körülbelül ezer külföldi érdekeket képviselő csoport van bejegyezve. Az amerikai etnikai közösségek is megkísérlik befolyásolni az Egyesült Államok külpolitikáját, ezek közül a zsidó, a görög, és az örmény lobby a leghatékonyabban szervezett.” (Z. Brzezinski, A nagy sakktábla, Európa Könyvkiadó, Budapest, 1999, 41. old.)

A háttérhatalom idézett stratégiája szerint Amerika vezetőszerpe olyan új nemzetközi rendet hozott létre, amely nemcsak másolja, hanem külföldön intézményesíti is az amerikai rendszer számos vonását. Ezek közül Brzezinski ötöt sorol fel. **Elsőként** a kollektív biztonsági rendszert, beleértve az integrált parancsnokságot, és az ehhez tartozó erőket. (NATO, Amerikai-Japán Biztonsági Szerződés, stb.) **Másodikként** a regionális gazdasági együttműködést említi, úgymint az Észak-Amerikai Szabadkereskedelmi Megállapodást, a NAFTA-t, és a szakosodott globális együttműködési intézményeket, mint a Világbank, a Nemzetközi Valutaalap, a Világkereskedelmi Szervezet. **Harmadikként** utal arra, hogy milyen fontosak a konszenzusra épülő döntéshozatali eljárások még akkor is, ha ezekben az Egyesült Államok játssza a vezetőszerepet. **Negyedikként** kiemeli, hogy a nemzetközi szövetségekben előnyben részesül a demokratikus tagság. Az új világrend tekintélyes stratégiája **végül** utal az egyelőre még csak kezdetleges formában létező globális alkotmányos és jogi struktúrákra. Példaként megemlíti a **nemzetközi bíróságot** és a boszniai háborús bűnöket tárgyaló törvényszéket. (Idézett mű 42. old)

Ez a nemzetközi rendszer nagyrészt a hidegháború idején jött létre, annak az amerikai erőfeszítésnek a részeként, amely globális versenytársának, a Szovjetuniónak a feltartóztatására törekedett. Amikor a szovjet birodalom felbomlott, a jelenlegi új rendszer nagyrészt már készen állt, és ezért az Egyesült Államok lett az első és egyetlen globális hatalom. Egy másik amerikai kutató, **G. John Ikenberry**, a szovjet birodalom felbomlását követő új rendszer főbb jellemzőit összefoglalva kiemeli: **hegemonikus** abban az értelemben, hogy az Egyesült

Államok a központja, és az amerikai típusú politikai mechanizmusokat és szervező elveket tükrözi. **Liberális** abban az értelemben, hogy törvényes (vagyis formálisan betartja a demokratikus eljárásokat) és a viszonyosság jellemzi. Az európaiak (és a japánok is) képesek voltak úgy átalakítani és integrálni társadalmukat, valamint gazdasági rendszerüket, hogy az összhangban legyen az amerikai hegemoniával, (vagyis a nemzetközi pénzligarchia globális stratégiájával). Lehetőségük volt arra is, hogy saját autonóm és félig független politikai rendszereikkel is kísérletezzenek. Ikenberry úgy véli: ennek az összetett rendszernek a kialakítása azt a célt szolgálta, hogy „civilizálja” a vezető nyugati államok közötti kapcsolatokat. Tény, hogy időről időre komoly konfliktusok voltak ezen államok között, de ezek a stabil politikai rend keretei között maradtak és kultúrálisan oldódtak meg.

2001. szeptember 11. után azonban fel kell tennünk a kérdést, hogy ennek a példátlan amerikai globális hegemoniának valóban nincs-e vetélytársa? Vajon így marad-e ez az elkövetkező években is, miután megindult a „**War on Terror**”, a globális és hosszú időre tervezett háború a nemzetközi terrorizmus elleni harc ürügyével a pénzligarchia hegemoniájának a kiterjesztésére és megszilárdítására? Mielőtt rátérünk ennek a háborúnak az elemzésére, vegyük közelebbről szemügyre, hogy a nemzetközi hatalmi elit vezető stratégiája milyen szerepet szánt annak a világrégióknak, ahol beindult ez a globális háború. Ezért visszatérünk „A nagy sakktábla” című könyvben már 1997-ben kifejtett programra.

Brzezinski eurázsiai sakktáblája

Brzezinski szerint Amerika számára a fő geopolitikai tét Eurázsia. Ezt a világrégiót ötszáz éven át olyan hatalmak uralták, amelyek egymással harcoltak a regionális uralomért, miközben a globális hegemonia megszerzésére törekedtek. Jelenleg egy nem eurázsiai hatalom tölt be vezetőszerepet ezen a földrészen, és Amerika globális elsősége közvetlenül attól függ, hogy meddig és milyen hatékonyan tudja fenntartani dominanciáját ezen a kontinensen. Ezért alapvető fontosságú, hogy miként boldogul Amerika a geopolitikai szempontból tengelyszerepet betöltő Euráziával. Az Eurázsia feletti ellenőrzés szinte automatikusan az Afrika feletti uralmat is jeleníti, a nyugati féltekét és Óceániát pedig a központi földrészhez képest marginalizálja. A világ lakosságának 75%-a él Euráziában, és itt összpontosul a világ anyagi javainak nagy része is részint vállalatokban, részint a föld felszíne alatt lévő nyersanyagokban. Eurázsia állítja elő a világ bruttó össztermékének mintegy 60%-át, és itt található a világ ismert energiakészletének a 3/4-e. Ezen túlmenően itt található a világ erőteljes, dinamikus államainak a többsége is. Az Egyesült Államok után következő hat legnagyobb gazdaság, és hat legnagyobb fegyvervásárló állam is itt van. Egy kivételével Euráziában vannak az atomhatalmi státuszt nyíltan vállaló országok, illetve az atomfegyverrel rendelkező, de azt nyíltan nem vállaló országok is. A világ két legnépesebb országa is Euráziában található. Valamennyi olyan ország, amely kihívást jelenthet Amerika hegemoniája számára, szintén itt található. Ezért Eurázsia az a sakktábla - véli a globális stratégia - amelyen tovább folytatódik a világelsőségért folytatott küzdelem. A kulcsfontosságú játékosok a tábla nyugati, keleti, középső és déli részén helyezkednek el. A nyugati és keleti szélek között húzódik egy **kisnépességű, politikailag képlékeny, szervezetenként töredékes, de hatalmas kiterjedésű középső térség, amelyet régebben az Egyesült Államok helyére pályázó vetélytárs, a Szovjetunió foglalt el.** A szovjet birodalomnak nyilvánvaló célja volt, hogy kiszorítsa Amerikát Euráziából. Az Eurázsia közepén elterülő fennsíktól délre egy politikailag zűrzavaros, de energiában gazdag, potenciálisan fontos terület található. A földrész legdélebbi részén pedig egy regionális uralomra pályázó nagyon népes ország fekszik. **Ha a középső terület bevonható lesz a Nyugat befolyási övezetébe, ahol Amerikáé a vezető szerep, akkor már biztosra lehet venni, hogy Amerika felülkerekedhet.** Ennek előfeltétele még, hogy Eurázsia

déli területét ne uralja egyetlen játékos, és a Kelet egyesülése ne vezessen ahhoz, hogy Amerikát elűzik a parthoz közeli bázisairól. Ha azonban a középső térség kiszorítja a Nyugatot, és magabiztos egységes szerveződéssé alakul, és akár megszerzi az ellenőrzést a déli rész felett, akár szövetségre lép a nagy keleti szereplővel, Kínával, akkor Amerika vezető szerepe lényegesen csökken. Ugyanez lenne a helyzet Brzezinski szerint akkor is, ha a két jelentős keleti játékos valamiképpen egyesülne. S végül akkor, ha nyugati partnerei eltávolítanák Amerikát a terület nyugati széléről.

Brzezinski látja, hogy Amerika **globális hegemoniája** nem áll mindenütt szilárd alapokon, mivel ez a hegemonia a korábbi világbirodalmaktól eltérően nem közvetlen ellenőrzésen, hanem a világszerte gyakorolt befolyáson alapul. Eurázsia mérete, sokfélesége, valamint néhány erős állama korlátozza Amerika lehetőségeit, akadályozza az események közvetlen irányításában. Ez a megakontinens igen nagy, túlságosan népes, sokszínű, és sok történelmileg nagyratörő, energikus állama van. Ezért nem viszonyulhat szolgai módon egyetlen hatalomhoz, amely ugyan gazdaságilag sikeres, katonailag erős, de mégis csak egyetlen hatalom. Az amerikai dilemmát erősítik a bekövetkezett világtörténelmi változások is. A hatalom közvetlen alkalmazása ma nehezebb, mint a múltban. Az atomfegyverek csökkentették annak lehetőségét, hogy a háborút politikai eszközként, vagy akár fenyegetésként alkalmazzák. A gazdasági zsarolás politikai alkalmazásának a lehetőségei is szűkültek. Ha Amerika hasznosítani akarja a korábbi birodalmak tanúságait, akkor elejét kell vennie a vazallusok (az engedelmesre kényszerített csatlós országok) közti bármilyen paktálásnak, másodszor: fenn kell tartania függő helyzetüket, megvédelmezve a szövetségeseket, és elérni, hogy továbbra is szófogadóak legyenek, végül pedig meg kell akadályoznia, hogy korunk „barbárai” (értsd: a pénzoligarchiának nem engedelmeskedő „civilizálatlan” népek) szövetségre lépjenek egymással.

A szovjet birodalom felbomlásával Ukrajna új és fontos térségnek tekinthető az eurázsiai sakktáblán, mivel független országgént való puszta léte segít Oroszország átalakításában. Ukrajna nélkül Oroszország többé nem igazi eurázsiai birodalom. Oroszország Ukrajna nélkül még törekedhet birodalmi státusra, de ez az új birodalom csak ázsiai lenne, amely nagy valószínűséggel konfliktusokba keveredne a feszültségekkel teli közép-ázsiai országokkal. Ezek az országok neheztelnének nemrég elnyert függetlenségük esetleges újbóli elvesztése miatt, és a tőlük délre elhelyezkedő iszlám országok támogatását is élveznék. Valószínű Kína is ellenezné, hogy Oroszország ismét meghatározó erő legyen Közép-Ázsiában, mivel érdekei egyre nagyobb mértékben az ottani függetlenné vált országokhoz kötnek. Ha azonban Moszkva visszanyeri az 52 millió, erőforrásokban gazdag Ukrajna feletti uralmát, akkor automatikusan újra birtokába kerülnek azok az eszközök, amelyek Európára és Ázsiára kiterjedő hatalommá tehetik.

Az aggasztó „fekete lyuk”

„A nagy sakktábla” szerzője részletesen elemzi, hogy miért komoly bizonytalansági tényező Eurázsia képlékeny középső területe, amit tovább növel Törökország és Irán sebezhetősége is. A Krím félszigettől egészen a kínai Hszin-csiang-Ujgur tartományig, majd az Indiai Óceánig és onnan nyugat felé a Vörös tengerig, észak felé a Földközi tenger keleti részéig és vissza a Krímbe, vagyis az így körülhatárolt területen, mintegy 400 millió ember él 25 államban. Az etnikailag és vallásilag sokszínű közép-ázsiai régió 25 államának egyike sem nevezhető stabilnak. Van köztük olyan is, amelyik atomfegyverek megszerzésén fáradozik. Ez a térség, amelyet fel-fellángoló gyűlölet oszt meg, és egymással versengő szomszédok vesznek körül, hadszíntér lehet a nemzetállamok háborúiban. Még ennél is valószínűbb, hogy elhúzódó

etnikai és vallási villongások színtere lesz. (Mint látjuk, lett is.) A Szovjetunió 1991-es széthullása „fekete lyukat” hozott létre Eurázsia kellős közepén. Amerika számára ez az új és aggasztó geopolitikai helyzet kihívást jelent. El kell érnie, hogy Oroszországban csökkenjen a politikai anarchia veszélye, illetve azt is, hogy e szétesőben lévő, de még komoly nukleáris fegyverkészlettel rendelkező országban ne legyen újra ellenséges diktatúra üsse fel a fejét. A hosszútávú feladat Oroszország demokratikus átalakulásának és gazdasági talpraállásának ösztönzése úgy, hogy közben ne jelenhessen meg újból egy olyan eurázsiai birodalom, amely hátráltatná Amerikának az euró-atlanti rendszer kialakításához kapcsolódó törekvéseit, amelyhez később Oroszország is kapcsolódhat.

Oroszország elvesztette uralkodó helyzetét a Balti tengeren és ez megismétlődött a Fekete tenger térségében is az ukrán függetlenség kikiáltásával. Az újonnan függetlenné vált kaukázusi államoknak, Grúziának, Örményországnak, és Azerbajdzsánnak köszönhetően Törökország ismét érvényesíthette befolyását a térségben. Délkeletebbre szintén jelentős változás történt a Kaspi tenger medencéjének, és egész Közép-Ázsiának a helyzetében. A szovjet birodalom fennállásának idején a Kaspi tenger orosz fennhatóság alatt állt, egy kicsi, Iránhoz tartozó déli rész kivételével. A független és erősen nacionalista Azerbajdzsán, Kazahsztán és Türkmenisztán létrejöttével - s ehhez a mohó nyugati olajbefektetők nagyszámú megjelenése is hozzájárult - Oroszország már csak egyike annak az öt országnak, amelyek pályázhatnak a Kaspi tenger medencéjének gazdagságára. Moszkva már nem veheti biztosra, hogy a jövőben is jut-e számára ezekből az erőforrásokból.

A független közép-ázsiai országok megjelenése azt eredményezte, hogy egyes helyeken Oroszország délkeleti határa több mint 1600 km-re szorult vissza. Az új államok most hatalmas nyersanyag és energiahordozó lelőhelyeket tartanak az ellenőrzésük alatt, amelyek erősen vonzzák a külföldi befektetőket. Szinte elkerülhetetlen, hogy ezeknek az államoknak ne csak a vezetőrétege, de hamarosan a lakossága is nacionalistává váljon, egyre inkább a magáévá téve az iszlám nézeteket. A 20 milliós Kazahsztánban, ahol a lakosságnak csak a fele kazah, a másik fele orosz, várható a nyelvi és nemzeti súrlódások növekedése. Üzbegisztánban, ahol a 25 milliós lakosság etnikailag egységesebb, egyre erőteljesebben szállnak síkra a régió új független státusának a fennmaradásáért. Türkmenisztán, amelyet Kazahsztán elszigetel Oroszországtól, új kapcsolatokat alakított ki Iránnal, hogy a világpiacra való kijutása során csökkenthesse az orosz közlekedési rendszertől való függőségét. Törökország, Irán, Pakisztán és Szaúd-Arábia támogatja a közép-ázsiai országokat a célból, hogy ne integrálódjanak ismét Oroszországhoz, hanem tartsanak ki új politikai, gazdasági önállóságuk mellett. Az oroszok számára a 300 millió embert tömörítő Törökország, Irán és Pakisztán iszlám tömbje konfliktus lehetőségét jelenti az ország déli határa mentén és máris komoly aggodalomra ad okot.

Nagy haszon forog kockán

A kaukázusi, de főleg a közép-ázsiai térséget illetően az Egyesült Államoknak az az érdeke, hogy fennmaradjon a geopolitikai pluralizmus Euráziának az egykori Szovjetunió fennhatósága alá eső területein, állapítja meg Brzezinski. Amerika nemcsak a térség erőforrásainak a hasznosításában érdekelt, hanem abban is, hogy megakadályozza Oroszország kizárólagos uralmát ebben a térségben. Ezzel Washington nemcsak eurázsiai céljait igyekszik megvalósítani, hanem a saját, valamint Európa és a Távol-Kelet gazdasági érdekeit is képviseli, amikor **korlátlan jelenlétre törekszik ezen az eddig zárt területen.**

Közép-Ázsia kérdésében a geopolitikai hatalom, a nagy gazdasági haszon lehetősége, továbbá a nemzeti és vallási újjászületésből származó igények teljesítése, valamint a nemzetközi biztonság forog kockán. A versengés fő célja a **nyitott kapuk** biztosítása. A szovjet birodalom

fennállása alatt a térségbe vezető útvonalak felett Moszkva kizárólagos ellenőrzést gyakorolt. Minden vasútvonal, gáz- és olajvezeték, sőt a légi közlekedés is kizárólag a birodalmi központon keresztül vezetett. Az orosz vezető elit azt szeretné, ha ez így maradna, mivel tudják, hogy **aki e térség kapuit ellenőrzi, vagy uralja, valószínűleg azé lesz a geopolitikai és gazdasági zsákmány is.** Ezért olyan fontos a csővezetékek kérdése a Kaspi tenger medencéje és Közép-Ázsia jövőjének szempontjából. Ha a térségbe vezető fő csővezetékek továbbra is orosz területen mennek keresztül, ennek érezhetőek a következményei akkor is, ha Moszkva nem avatkozik be nyíltan. A térség függőségben marad, és Moszkva fogja meghatározni a régió belül a gazdagság új eloszlását. Azonban ha például egy **másik csővezeték** a Kaspi tengeren keresztül **Azerbajdzsán** felé vezet, és onnan Törökországon át a Földközi tengerhez, valamint egy **harmadik Afganisztán**on keresztül az Arab tengerhez, egyetlen hatalom sem juthat szállítási monopóliumhoz. Az orosz politikai vezetés egy része azt szeretné, ha senki sem aknázná ki a térség erőforrásait, amennyiben azt Oroszország nem vonhatja a teljes ellenőrzése alá. Vagyis a föld mélyének kincsei inkább maradjanak ott ahol vannak, semhogy a külföldi befektetők közvetlenebb jelenlétéhez és politikai érdekérvényesítéséhez vezessenek.

A cári birodalom kaukázusi és közép-ázsiai terjeszkedése 300 évig tartott. Amikor az ottomán birodalom hanyatlásnak indult, a cári Oroszország dél felé nyomult Perzsia irányába. **1556**-ban foglalta el az asztraháni kánságot, és **1607**-ben érte el Perzsiát. **1784**-ben meghódította a Krím félszigetet, majd **1801**-ben bekebelezte a grúz királyságot. **1878**-ban pedig elfoglalta Örményországot. Közép-Ázsia meghódítása során nem egy rivális birodalmat győztek le, hanem elszigetelt, félig-meddig törzsi feudális körülmények között élő kánságokat és emírségeket csatoltak az Orosz Birodalomhoz. Üzbegisztánt és Kazahsztánt több hadjárat során foglalták el, mintegy 80 év alatt, míg Türkmenisztánra **1886**-ban mértek vereséget, hogy aztán bekebelezzék. **1850**-re Közép-Ázsia nagy részének meghódítása befejeződött, bár helyi felkelések még a szovjet korszakban is előfordultak.

1991. decemberében néhány hét leforgása alatt 20%-kal csökkent Oroszország ázsiai területe, és az Oroszország ellenőrzése alatt álló ottani népesség száma 75 millióról 30 millióra csökkent. A Kaukázusban pedig 18 millió lakos szakadt ki a birodalomból. Ezeket a folyamatokat még fájdalmasabbá tette az orosz vezetés számára az, hogy **e területek gazdasági lehetőségeit olyan külföldi érdekcsoportok vették célba, amelyeknek minden pénzügyi lehetőségük megvan arra, hogy befektessenek, feltárják és kiaknázzák azokat az erőforrásokat, amelyek korábban csak Oroszország számára voltak elérhetőek.** Oroszország gyenge ahhoz, hogy a térséget elszigetelje a világtól, és szegény ahhoz, hogy természeti kincseit kiaknázza. Az új államokban végbemenő gyors népszaporulat azonban le fogja állítani a gazdasági növekedést ezekben az országokban. Robbanással fenyegető helyzet fog tehát kialakulni Oroszország déli határainál. Moszkva konfliktusa Afganisztánnal és Csecsenfölddel másutt is megismétlődhet. Oroszországnak fel kell dolgoznia, hogy már nem birodalom, ugyanakkor mégis fékeznie kell a török és iráni jelenlétet, továbbá el kell érnie, hogy a függetlenné vált közép-ázsiai államok ne vonzódjanak fő vetélytársaihoz. Az sem érdeke Moszkvának, hogy a közép-ázsiai térség országai nélküle alakítsák ki együttműködésüket. **Az egyik legnehezebb feladat Amerika geopolitikai befolyásának a korlátozása ezekben az országokban.** Már nem a birodalom visszaállításáról van szó, hanem új kapcsolatrendszer kiépítéséről, amely lehetővé tenné, hogy Oroszország megőrizze uralkodó geopolitikai és gazdasági helyzetét. Moszkva azt reméli, hogy az új - nem birodalmi - kapcsolatrendszer fokozatosan aláássa az önmagukban gyenge, új államok önállóságát és így sikerül a FÁK (Független Államok Közössége) központi parancsnoksága alá rendelni őket. Ezért Moszkva igyekszik megakadályozni, hogy az új államok saját hadsereget hozzanak létre, és szoros kapcsolatokat tartsanak fenn **a térségen kívüli** államokkal. Oroszország elsődleges célpontja Azerbajdzsán. Ha ellenőrzése

alá vonja, akkor el tudja szigetelni Közép-Ázsiát a nyugattól, különösen Törökországtól, és így tovább nőhet Oroszország befolyása Üzbegisztán és Türkmenisztán felett.

Kazahsztán is fontos célpont, mert etnikai sebezhetősége miatt az ország kormánya nehéz helyzetbe kerülne, ha nyílt kenyértörésre kerülne sor Moszkvával. A kazahok Kínától is félnek, és nem nézik jó szemmel a szomszédos kínai Hszincsiang-Ujgur tartomány nemzetiségeinek a beolvasztását. Kazahsztán függő helyzetbe kényszerítésével Kirgizisztán és Tadzsikisztán is Moszkva hegemoniája alá kerülne. Üzbegisztánnak és Türkmenisztánnak is nagyobb orosz nyomással kellene számolnia. Törökország és Amerika ösztönzésére Azerbajdzsán elutasította Moszkva orosz katonai támaszpontokra vonatkozó kérését. Azt az orosz kívánságot sem teljesítette, hogy csak egyetlen csővezeték kösse össze az országot a Fekete-tengeri kikötőkkel, ehelyett inkább egy újabb csőrendszert is lefektettek, ami Grúzián át Törökországba vezet.

Olajvezeték Afganisztánon keresztül

Üzbegisztán is szembe szállt Oroszország integrációs törekvéseivel. Ellenezte a FÁK nemzetek feletti intézményeinek a kialakítását, mert ezek a központosított ellenőrzés eszközeiként használhatóak. Még Kazahsztán is egy második - Oroszországot elkerülő - csővezeték mellett döntött. Türkmenisztán részben azért igyekszik egy Iránba vezető gázvezeték megépítését elérni, mert a FÁK országai csak a világpiaci ár 60%-át fizetik, vagy egyáltalán nem fizetnek. **Türkmenisztán intenzíven vizsgálja egy Afganisztánon és Pakisztánon keresztül az Arab tengerhez vezető új csővezeték megépítésének lehetőségét,** és gyors tempóban építi új vasúti összeköttetéseit északon Kazahsztánnal és Üzbegisztánnal, délen pedig Irán és **Afganisztán irányába.** A kazahok, a kínaiak és a japánok olyan csővezeték beruházásról is folytattak már előzetes tárgyalást, amely Közép-Ázsiától a Kínai tengerig nyúlna. A Nyugat által hosszútávra vállalt olaj- és gázbefektetési kötelezettségek egyedül Azerbajdzsánban elérik a 13 milliárd dollárt, Kazahsztánban pedig jóval 20 milliárd dollár felett vannak. A közép-ázsiai régió gazdasági és politikai elszigeteltsége már nagyrészt megszűnt. A Moszkvától való félelem a térség államait nagyobb regionális együttműködésre készítette. Megélénkült az 1993-ban megalakult **Közép-ázsiai Gazdasági Unió** tevékenysége.

Amerika nem mellőzheti a beavatkozást

Az Egyesült Államok földrajzilag messze van ahhoz, hogy vezető szerepet játsszon Euráziának ebben a térségében, egyetlen superhatalomként azonban nem mellőzheti a beavatkozást. A térség minden állama úgy véli, hogy Amerika részvétele szükséges túlélésükhöz. Oroszország még mindig elég erős, hogy őt magát ne zárhassák ki a térségből. Törökország és Irán is képes befolyást gyakorolni. Kínának méretei és népességének nagysága miatt már elég hatalma van ahhoz, hogy Oroszország és a közép-ázsiai államok tartsanak tőle. Kína gazdasági lendülete azonban megkönnyíti Közép-Ázsiának azt a törekvését, hogy jobban kitekinthessen a világra. Folytatva a „Nagy sakktábla” gondolatmenetét: **Amerika elsődleges érdeke annak a biztosítása, hogy egyetlen hatalom se vonhassa ellenőrzése alá ezt a térséget, és hogy a világ pénzügyi és gazdasági befektetői akadálytalanul megjelenhessenek ott.** A geopolitikai pluralizmus csak akkor válik tartóssá, ha a Földközi és az Arab tenger irányába haladó, valamint a földrészen átvezető csővezetékek és közlekedési útvonalak Közép-Ázsiát közvetlenül a világ főbb gazdasági központjaihoz kapcsolják. Nem szabad tehát megengedni, hogy Oroszország ismét kisajátítsa ezt a térséget, mert ez kedvezőtlenül hatna annak stabilitására. Oroszország kizárása Amerika számára nem kívánatos és nem is

valósítható meg. A térség stabilitása szempontjából lényeges, hogy Moszkva tevékenyen részt vegyen annak gazdasági fejlődésében, és ha Oroszország partnerként van jelen, az jelentős gazdasági hasznot eredményezhet. Közép-Ázsia stabilitása és jóléte növelhetné Oroszország jólétét is. (Id. mű: 192-194. old)

Amerikának leginkább Azerbajdzsánt, Üzbegisztánt és Ukrajnát kellene támogatnia, mivel mind a három - Brzezinski szerint - **geopolitikai pillér**. Kazahsztán mérete, gazdasági lehetőségei és földrajzi fekvése miatt szintén nemzetközi támogatásra és gazdasági segítségre érdemes. Kazahsztán gazdasági fejlődése segíthet áthidalni azt az etnikai szakadékot, amely miatt ez a közép-ázsiai térség olyannyira kiszolgáltatott Oroszországgal szemben. A közép-ázsiai térségben Amerikának nemcsak egy nyugatbarát Törökországgal, de Iránnal, és Kínával is közesek az érdekei. Az amerikai-iráni kapcsolatok javulása esetén a térség nyitottabbá válna a nagyvilág számára, és csökkenne az Azerbajdzsán fennmaradását fenyegető közvetlen veszély. Kína gazdasági jelenléte és a térség függetlenségéhez fűződő érdekeltsége megegyezik Amerika érdekeivel. **Az is pozitív, hogy Kína támogatja Pakisztán erőfeszítéseit Afganisztánban, mivel a szorosabb pakisztáni-afgán kapcsolatok a külföld számára megközelíthetőbbé tennék Türkmenisztánt. Egy nyugatbarát Afganisztán megerősítené mind Türkmenisztánt, mind pedig Üzbegisztánt.**

Ha Törökország továbbra is Európa felé halad, akkor a Kaukázus államai is az európai érdekszféra felé fognak elmozdulni. Ha az Európai Unió kívül marad Ankara, akkor Grúziának és Örményországnak nem marad más választása, minthogy alávesse magát Oroszország elképzeléseinek.

Irán, ha újra nyugatbarát politikát folytatna, megkönnyítené a térség megszilárdítását. Ezért **kíváncos, hogy Amerika és Irán közeledjen egymáshoz**. Irán jelenleg fundamentalista alapokon áll, de azért tesz olyan pozitív lépéseket is, mint amilyen Türkmenisztán megnyitása a világ felé, továbbá a közép-ázsiai népek vallási tudatának megerősítése. Valószínű, hogy Közép-Ázsia jövőjét az orosz, török, iráni és kínai érdekek bonyolult kölcsönhatása határozza majd meg. Ez a kölcsönhatás kizárja, hogy bármelyik geostratégiai játékosnak birodalom, vagy monopólium kialakítása legyen a célja. A döntő kérdés az, hogy kialakul-e valamiféle egyensúly a térségben. **Brzezinski** úgy véli, hogy Amerikának elsősorban arra kell törekednie, hogy Eurázsiaiban létrejöjjön és megszilárduljon a regionális egyensúly. Mi úgy látjuk, hogy a 2001. szeptember 11-i események nyomán előállott új helyzet, különösen az afganisztáni háború bizonyos fokig kedvez Oroszországnak. Egyrészt visszaszorítja az iszlám fundamentalizmust, amely veszélyeztette a stabilitást déli határain azzal, hogy támogatást nyújtott az elszakadni kívánó csecseneknek. Másrészt kedvez Moszkvának az, hogy a Nyugat is ártértékelt a csecsen kérdésben álláspontját. Ha a világot uraló háttérhatalom - Amerika segítségével - ki tudja terjeszteni hegemoniáját az eddig elzárt közép-ázsiai térségre egy nyugatbarát rendszer hatalomra juttatásával Kabulban, akkor a Csecsenföldön átvezető olajvezetékek és szállítási útvonalak veszítenek stratégiai fontosságukból. Így Csecsenföld destabilizálása többé nem lesz érdeke a Nyugat háttérerőinek, és nem kell támogatnia - diszkrétan, többszörös áttétellel, de azért hatékonyan - e terület függetlenedését Oroszországtól.

Japán és Kína az új világrendben

Az Egyesült Államokat irányító pénzoligarchia stratégiái szerint Amerikának mind Japánt, mind Kínát úgy kell kezelnie, hogy stabil háromoldalú kapcsolatokat tartson fenn velük, olyan viszonyt, melyeknek maga is részese. El kell vetni azt az elképzelést, hogy Japán gazdasági felemelkedése fenyegetést jelent. Kínát illetően pedig azt kell mérlegelnie, hogyan lehet a növekvő Kínai hatalmat a térségi alkalmazkodás felé irányítani. Az az elterjedt vélemény, hogy a jövő nagyhatalma Kína, egyes országokban félelmet kelt, Kínán belül pedig nagyvárosi törekvéseket vált ki. Koraiak azok a félelmek, hogy rövid időn belül egy támadó szándékú és ellenséges Kína veszi át a vezetőserepet a világban. Nem járna eredménnyel egy olyan koalíció létrehozása, amely Kína világhatalmi törekvéseit akarná korlátozni. Ez csak Kína ellenséges magatartását váltaná ki, ugyanakkor megterhelné az amerikai-japán kapcsolatokat is, mert a japánok többsége ellenezne egy ilyen koalíciót. Kínát célszerű bevonni a szélesebb nemzetközi együttműködésbe, hogy Peking megkapja azt a státuszt, amelyre vágyik. Ezért a háttérhatalom stratégiái szerint fontos lenne, hogy Peking is részt vegyen a világ vezető ipari hatalmainak - a G7-eknek - a csúcstalálkozóján, amelyeken Oroszország meghívottként már évek óta jelen van.

Kína gazdasági sikerei jelentősen függenek a nyugati tőke és technológia beáramlásától. Nagy-Kína úton van afelé, hogy az eurázsiai térség vezető hatalma legyen. Nyomás alá helyezheti szomszédait, de megelégedhet azzal is, hogy a befolyás gyakorlásának közvetettebb módját válassza. Egy Nagy-Kína által gyakorolt befolyás egybeesik Amerika geostratégiai érdekeivel Euráziában. Így például Kína Közép-Ázsiában korlátozza Oroszországnak a cselekvési szabadságát. Ez amerikai érdeket is szolgál, mert **az Egyesült Államok ki akarja terjeszteni gazdasági, pénzügyi, politikai és katonai hegemoniáját erre az eddig tőle elzárt térségre. Kínának ebben a térségben és a Perzsa-öböl térségében megegyeznek az érdekei Amerika érdekeivel. Szabad utat kell biztosítani az olajtermelő régióba, és fenn kell tartani a térség politikai stabilitását.**

A Pakisztánnak nyújtott kínai támogatás ellensúlyozza Indiát, és megakadályozhatja, hogy Delhi együttműködjön Oroszországgal **Afganisztán** és Közép-Ázsia térségében. Ami Japánt illeti Amerikának fontos érdeke, hogy szorosan együttműködjön ezzel az ipari nagyhatalommal. De az, hogy Japán Amerika vazallusa, riválisa, vagy partnere lesz-e, Brzezinski szerint azon múlik, hogy a két ország vezetői képesek-e világosan meghatározni közös céljaikat. Japán számára Amerika továbbra is a fő tájékozódási pont, amelyhez nemzetközi helyzetét igazítja. Egy irányt tévesztett Japán, amely a fegyverkezés, vagy a Kínával való külön megegyezés felé orientálódna, az amerikai dominancia végét jelentené az ázsiai, csendes-óceániai térségben. Ez megakadályozná, hogy szilárd, háromoldalú megegyezés jöjjön létre Amerika, Japán és Kína között. Ez aláásná azt a törekvést, hogy amerikai irányítás mellett egész Euráziára kiterjedő politikai egyensúly jöjjön létre. Kínával ellenétben, amely regionális hatalomból világhatalommá is válhat, Japán csak úgy szerezhet nemzetközi befolyást, ha tartózkodik az önálló hatalmi törekvésektől. Japánnak Amerika különleges partnerének kell maradnia, amely mind politikailag, mind gazdaságilag hasznos számára.

Egy hosszútávú globális rendszer kiépítésében Japán az Egyesült Államok létfontosságú partnere. Brzezinski ugyanakkor óvja Amerikát attól, hogy Tokió legfőbb katonai szövetségese is legyen, mert az korlátozhatná Kína regionális elsőségét a Távol-Keleten. „A nagy sakktábla” szerzője szerint Japánnak és Amerikának együtt kell megoldani a világ új problémáit, miközben a térségben Kína tölti be a vezető szerepet. Ez eredményezne egy olyan eurázsiai hatalmi egyensúlyt, amelyben Nagy-Kína ugyanazt a szerepet töltené be Eurázsia keleti szélén, mint az erősödő Európai Unió a nyugatin.

Az eurázsiai Balkán

Amerika jelenleg az egyetlen globális szuperhatalom, Eurázsia pedig a világpolitika fő színtere. Ezért bárhogyan alakulnak a hatalmi viszonyok az eurázsiai földrészen, az döntő fontosságú lesz Amerika világelsősége szempontjából. Az Egyesült Államok most Eurázsia döntőbírája, és egyetlen fontosabb eurázsiai kérdést sem lehet Amerika részvétele nélkül, vagy az ő érdekeit sértve megoldani. Európában továbbra is Németország és Franciaország a két legfontosabb szereplő és Amerika feladata, hogy megszilárdítsa hídfőállását Eurázsia nyugati periferiáján. Eurázsia távol-keleti részén fokozatosan Kínáé lesz a központi szerep és Amerika csak akkor tudja megszilárdítani helyzetét, ha sikerül tartós amerikai-kínai megegyezést létrehoznia. **Brzezinski** úgy véli, hogy Eurázsia középső részén a bővülő Európa és a regionálisan megerősödő Kína között keletkezett geopolitikai „fekete lyuk” - az **eurázsiai Balkán** - etnikai ellentétek és nagyhatalmi konfliktusok színtere lesz.

A pénzrendszer összeomlása az igazi kihívás

Ebben a helyzetben még hosszú ideig nem lehet kétségbe vonni Amerika világelsőségét. A katonai, a gazdasági, a technikai és a kulturális hatalom tekintetében ma egyetlen másik állam sem tudja felvenni a versenyt Amerikával. Ugyanis ennek a négyféle hatalmi típusnak az egyidejű megléte szükséges ahhoz, hogy egy ország világhatalmi szerepet játsszon. Mi is arról vagyunk meggyőződve, hogy az Egyesült Államokat irányító háttérhatalom számára **az igazi kihívást** ma nem egy másik világhatalom jelenti, hanem a **nemzetközi pénzügyi rendszer fenyegető összeomlása**, és a nyomában járó globális méretű recesszió, defláció, gazdasági és politikai anarchia. A kamatszedő pénzrendszer belső törvényszerűségei következtében világszinten és az egyes országokon belül is a jövedelmi olló végletes szétnyílásához vezetett. A világ a gazdasági összeomlás előtt áll, ezt támasztják alá a Sztálin által kivégeztetett kiváló orosz közgazdász **Kondratyev** ismét aktuális kutatásai, aki felfedezte a pénzügyi-gazdasági folyamatok mintegy 50-60 év hosszúságú ciklusait. Ma a világ egy újabb Kondratyev-ciklus hanyatló fázisába került.

A világot irányító nemzetközi pénzoligarchiának elsősorban a pénzügyi káosszal és a gazdasági válsággal kell megküzdenie. Európában máris csökkent az integráció és a növekedés lendülete, és megerősödtek a nemzeti érdekeket és hagyományokat védő erők. Megoldhatatlan probléma a nagyarányú munkanélküliség, ez pedig megnehezíti, hogy a nemzetközi háttérhatalom teljesen felszabadítsa a munkaerő szabad mozgását. A pénzügyi rendszer felbomlása nyomán valódi forradalom előtti helyzet is kialakulhat. A kamatozó pénzrendszer végső fázisához érkezett. A rendszer felbomlása felgyorsult, és a katasztrófa bármikor bekövetkezhet. Mára a kamat-mechanizmus hatása vált a legfontosabb gazdasági tényezővé. A kamat-automatizmus eredményeként a világnépesség döntő része, de a gazdag országokban is a lakosság mintegy 80%-a, rohamosan szegényedik. Ugyanakkor a pénzvagyonos réteg számára egyre nehezebb, hogy tőkéjét jövedelmezően és biztonságosan befektesse. Visszaesett a hitelek iránti kereslet, és emiatt jelentősen csökkentek a kamatlábak is. Számítani lehet nagyarányú deflációra, és tömegesen fordulnak majd elő csődök. Mindez elvezethet polgárháborús helyzetek kialakulásához egyes országokon belül, és regionális háborúkhöz külföldön. De választhatja a nemzetközi pénzoligarchia **az átfogó pénzreformot** is, mint hatékony megoldást a globális válságra. Mindez jelentősen függ a hatalom jelenlegi birtokosaitól, de fontos az is, hogy a lakosság mekkora hányada képes átlátni a valódi összefüggéseket. Ha azok megértése nyomán egyre több ember akarja a jelenlegi pénzügyi és gazdasági viszonyok gyökeres megváltoztatását, akkor a hatalom birtokosai könnyebben rábírhatók arra, hogy egy jobb és igazságosabb gazdasági rendet alakítsanak ki. Ebben az összefüggésben válik rendkívül fontossá a pénzoligarchia

számára a közvélemény és az emberek manipulálása a kezében lévő szupermodern tudatipar hatékony módszereivel. Ezt az ideológiai diktatúrát a civil társadalom a maga kézivezérlésű hagyományos ismeretterjesztésével aligha képes ellensúlyozni.

A pénzoligarchia állama - demokráciának álcázott diktatúra

A megfigyelő már hosszabb ideje tanúja lehet annak, hogy a hatalom birtokosai tudatosan korlátozzák az emberek szabadságát, és olyan intézményeket, módszereket dolgoznak ki, amelyek lehetővé teszik a polgárok hatékony ellenőrzését. A hatalmi elit persze mindig valamilyen közérdeket szolgáló nemes célra hivatkozik, mint például a bűnözés visszaszorítása, a közbiztonság megerősítése, és jelenleg természetesen a terrorizmus elleni harc. A demokratikus állam elnyomó állammá való átalakítása már régebben elkezdődött, de az utóbbi időben ez a folyamat felgyorsult. Arról nem tájékoztatják a közvéleményt, hogy a kamatkapitalizmus pénzviszonyai okozzák azokat a feszültségeket, amelyek tömegméretű bűnözéshez, a társadalom destabilizálódásához vezetnek. A polgárait szigorú pórázon tartó, alig álcázott rendőrállam kialakulása különösen felgyorsult az elmúlt néhány évben, és nyílt rendőri diktatúra kialakulásával fenyeget. Már most igen nehéz az eredményes ellenállás, de ha a folyamat befejeződik, akkor gyakorlatilag lehetetlenné válik.

Németországban, pl. 26 évvel ezelőtt még komoly alkotmányossági problémát jelentett, hogy a hatóságok lehallgathassanak telefonokat. Nagy volt az aggodalom, hogy egy ilyen lépés veszélyeztetné az állampolgárok szabadságjogait. Időközben a lehallgatáshoz lassan hozzászokott a lakosság. Ez lehetővé tette, hogy 1998-ban megváltoztassák a német alkotmányt a nagyarányú telefonlehallgatás engedélyezése érdekében. A szövetségi kormány még egy speciális rendelkezést is hozott a telefonlehallgatás megkönnyítése érdekében. Ma már csak úgy kaphat egy vállalat telefont, ha biztosítva van a lehallgatás technikai lehetősége. Ennek eredményeként 1998-ban már kétszer annyi telefont hallgattak le, mint 1995-ben. Gondoskodtak arról is, hogy a nemzetközi beszélgetések is ellenőrizhetőek legyenek, és a rögzített adatokat három évig megőrizték.

Hasonló a helyzet **Japánban** is, ahol a tokiói Alsóház 1990-ben számos olyan jogszabályt fogadott el, amely törvényesítette a lehallgatást. A lehallgatás és megfigyelés nemzetközileg is hatékonyan intézményesült, erre utalnak azok a kemény tárgyalások, amelyeket az **Európai Unió** folytatott az Egyesült Államokkal ebben a kérdésben. A cél az volt, hogy a nemzetközi telefon- és internetforgalom minél hatékonyabban ellenőrizhető legyen. A mozgatható, vezeték nélküli telefonok többsége lehallgatókészülékkel van ellátva, és ez lehetővé teszi nagy távolságból is a megfigyelést. Az ISDN telefonok meghatározott kóddal aktivizálhatók, és az a térség, ahol fel vannak szerelve, könnyedén lehallgatható. A mobiltelefonokkal meghatározható használatjának a pontos tartózkodási helye. Az is ismert tény, hogy a legújabb számítógépprogramok lehetővé teszik a komputerek tartalmának és az internetes üzeneteknek a központi ellenőrzését. A telefonbeszélgetéseknél a hang megváltoztatása sem segít, mert ma már vannak olyan technikai eszközök, amelyek a megváltoztatott hangot is be tudják azonosítani. Az **Európa Parlament** 2000. márciusában hivatalos jelentést készített arról, hogy az Egyesült Államok **NSA** (National Security Agency) nevű elektronikus hírszerző szolgálata bármely telefon, fax, és Internet üzenetet le tud hallgatni, és le is hallgat. Itt nemcsak emberek, de vállalatok megfigyeléséről is szó van. A lehallgatás része a gazdasági rivalizálásnak, és lehetővé teszi a gazdasági hírszerzést. A globális ellenőrzésben fontos szerepet játszik az **Echelon** elnevezésű megfigyelőrendszer, amely amerikai, ausztráliai, új-zélandi, kanadai és angol részvétellel ellenőrzi a világ telekommunikációs rendszerét. Az Echelon rendszer napi 3 milliárd telefonbeszélgetés, fax és Internet kapcsolat megfigyelésére képes

kulcsszavak használatával. Ezek az ultramodern eszközök lehetővé teszik a nemzetközileg integrált hatalmi elit számára a rendszerrel kritikusan szemben álló személyek megfigyelését, és szükség esetén őrizetbe vételüket is a föld szinte valamennyi államban.

A bűncselekmények elleni harc ürügyével egyre terjed a videó-kamerákkal történő megfigyelés is. 2000. márciusában csak azért nem szereltek fel, pl. Németországban több ezer videó-kamerát a közterületekre, mert ezt a növekvő társadalmi ellenállás megakadályozta. Az adatvédelemmel foglalkozó szakemberek hangsúlyozzák, hogy ez a fajta mindenre kiterjedő megfigyelés ellenkezik az alkotmányokban megfogalmazott szabadságjogokkal. Folyamatban vannak olyan programok is, amelyek keretében minden házat lefényképeznek. Ezt a programot Németországban azzal indokolták, hogy szükséges adott esetben a tűzoltók és a mentőautók jobb irányításához. A **Ház- és telektulajdonosok Szövetsége** követelte a program azonnali leállítását. A fényképfelvételek ugyanis megkönnyítik, hogy gazdasági káosz és társadalmi zűrzavar esetén a rendőri egységek célzottabban és gyorsabban bejussanak a lakásokba, és vehessék őrizetbe a rendszerkritikus személyeket.

Már utaltunk rá, hogy valamennyi fontos amerikai komputer programban úgynevezett **hátsó-ajtók** vannak beépítve. Ezek segítségével a **National Security Agency**, az **NSA**, nemcsak az adatok mozgását tudja figyelemmel kísérni, de a komputerek memóriarendszerében rögzített adatokhoz is hozzá tud férni. Az amerikai software készítőik számára kötelező, hogy programjaikban az **írásvédettség lehetőségeit korlátozzák**, és az adatok leolvasásához szükséges kódokat a hatóságoknak átadják, hogy ezzel a komputer tartalma kívülről is ellenőrizhető legyen. Az Intel nevű processzor-készítő cég bejelentette, hogy a Pentium-III. processzoroktól kezdődően valamennyi processzor olyan sorozatszámokkal van ellátva, amely kívülről leolvasható. Ezáltal valamennyi komputert a világ bármely táján lokalizálni lehet. Ezen túlmenően valamennyi processzor olyan algoritmust használ az írásvédettségre, amit a titkosszolgálatok könnyedén el tudnak olvasni, és így a magán számítógépek is könnyen ellenőrizhetők a hatóságok részéről.

A **titkosszolgálatok** mellett a **rendőrséget** is megerősítették Internet-ellenőrző számítógépes szakemberekkel. Ma már egyértelmű, hogy az információs világháló anonimitása nem létezik. Itt cenzúrához hasonló **előzetes ellenőrzésről** van szó, amelyet nem valamilyen korábbi gyanús cselekmény váltott ki. Úgy is mondhatnánk, hogy ez ellenőrzés az ellenőrzésért. A világhálón való rendőri szőrfőzés ma már a rendőri járőrszolgálat elektronikus változata.

Az új világrendet bevezető uralkodó elit fontosnak tartja az egyes állampolgárok **mozgásának, utazásainak is a megfigyelését**. Elsősorban a személyautó forgalmat kontrollálják. Azzal a népszerű érveléssel, hogy csökkenteni kell az autólopások számát, az ellopott kocsikat ma már részben műbolygó segítségével kutatják fel, és a kódolt gépkocsi kulcsokkal, pl. le tudják állítani az autókat a szatelitán keresztül is. Ez a rendszer felkeltette a NASA érdeklődését és máris döntés született, hogy az új űrállomáson kipróbálják. A gépkocsik megfigyelése **Szingapúrban** olyan tökéletes, hogy az összes jármű fel van szerelve egy kis műszerrel, amelyben hitelkártya van. Ez minden alkalommal rögzíti az úthasználati díjat, amikor a jármű egy ellenőrző ponton áthalad. Hasonló rendszer bevezetését tervezik Németországban is. Angliában egy szatelita által irányított jármű-megfigyelési rendszert terveznek, amelynek Orwell nyomán „**Nagy Testvér**” lenne a neve. Ez elsősorban a gépjárművek sebességét ellenőrizné. A rendszer lehetővé teszi a megengedettnél gyorsabban közlekedő járművek automatikus lefékezését. Még a vonatközlekedésnél is ellenőrizni kívánják az utasok mozgását. Németországban bevezetik, hogy a jegyárakat az utazást megelőző jegyvásárlás időpontjától tegyék függővé. Azok, akik több nappal korábban megveszik jegyeiket, olcsóbb árat kapnak. Előnyben részesítik azokat, akik az Internet segítségével szerzik be jegyeiket.

Jövőben azzal is számolni kell, hogy a jegypénztárakat bezárják, és aki utazni akar, annak az ellenőrzött hálózaton keresztül kell megvásárolnia útjegyét.

Már említettük, hogy különösen alkalmasak a polgárok ellenőrzésére a **mobiltelefonok**, mert a beszélgetés lehallgatását, és a telefonáló tartózkodási helyének a megfigyelését egyszerre teszik lehetővé. Ez volt az egyik oka annak, hogy jól megszervezett propagandával igen gyorsan elterjesztették nemcsak Amerikában, de Európában is a mobiltelefonok használatát.

A legjobban azonban a **pénzen keresztül** lehet ellenőrzés alatt tartani a lakosságot. Először csak a készpénz külföldre szállítását korlátozták az egyes államok, később az egyéb értéktárgyak határforgalmát is ellenőrzés alá vették. Különös fontossággal bír a bankszámlák ellenőrzése. Németországban, pl. e célból egy külön szervezet is létrejött. Ha a potenciális ügyfél nem adja meg a banknak személyi adatait, akkor vagy nem nyithat számlát, vagy nem juthat hitelhez. A nyugati országokban ma már bankszámla nélkül nem lehet sem munkahelyhez, sem lakáshoz jutni. Ha valaki hitelt akar felvenni, akkor egész élettörténete kibontakozik, mivel a bank automatikusan megvizsgálja korábbi hitelfelvételeit. 2001. szeptember 11. óta pedig világszerte szigorodtak a pénzforgalom szabályai. Ennek természetesen a terrorizmus és a pénzmosás elleni harc a hivatalos indoka, ugyanakkor az egyes államok és nemzetközi szervezetek az emberek megfigyelésének újabb, a korábbinál jóval szigorúbb rendjét vezették be. Tovább folytatódik a készpénzmentes fizetés kiterjesztése. A hitelkártyával történő vásárlás központilag való rögzítése totális megfigyelést tesz lehetővé. A hatóság pontosan tudhatja, ki, mikor, mit, mennyiért vásárolt. A lakosságnak csak az előnyös oldaláról szólnak elhallgatva azt, hogy aki hitelkártyával vásárol, annak szinte minden tevékenységéről tudnak, hiszen nyomot hagy arról, hogy hol járt, mikor és mennyi pénzre volt szüksége. A forgalomban lévő pénzürmék és papírpénzjegyek egy bizonyos vásárlóerőnek a közbenlévő bizonyítékait jelentik. A készpénzmentes pénz viszont csupán valamelyik bank ígéretét jelenti, hogy szükség esetén készpénzt szolgáltat ki. Ha például pénzügyi összeomlás esetén csődbe megy egy bank, vagy hitelintézet, akkor ígérete is semmissé válik és a készpénz nélküli pénz teljesen értékét veszti.

Az államok ellenőrzése a pénz segítségével

A pénz és a pénzforgalom felhasználásával nemcsak az egyes embereket és vállalatokat lehet megfigyelni, és kontrollálni, hanem az egyes államokat is. Az **Európai Unió**, amely a világot irányító nemzetközi pénzügyi közösség új világrendjének egyik fontos regionális tömbje, fokozatosan központosított unióvá alakul. **Romano Prodi** az Európai Bizottság elnöke 2001. november 12-én Bruges-ben mondott beszédében bejelentette, hogy az EU megszilárdítja ellenőrzését Nagy-Britannia és más tagállamok adózási és költségvetési politikája felett. Prodi szerint az EU gazdasági növekedéséről és stabilitásáról szóló paktuma nem alkalmas arra, hogy megvédje hosszútávon az Európai Unió új pénzét, az eurót. Az EU kormányának az elnöke „minta-költségvetés” bevezetését ajánlotta az Unió gazdasági integrációjának a következő fokozataként. Ez kötelező magatartási szabályokat írna elő valamennyi ország számára a költségvetési szabályok betartása érdekében azért, hogy azok az euró-övezet gazdaságpolitikájával minden tekintetben összhangban legyenek. Prodi szerint a bevezetendő mintaköltségvetés a gazdaság irányításának a mechanizmusa lenne. Ez a megfogalmazás jelzi, hogy a tervezett elgondolások túlmennek minden eddig meglévő uniós jogszabályon. Prodi szerint az új költségvetési politika az euró-övezetben a monetáris kérdésekben illetékes Európai Központi Bank partnere lenne az állami pénzügyek terén. Az új költségvetési politika az EU valamennyi tagjára vonatkozna tekintet nélkül arra, hogy bevezették az eurót, vagy sem. Az új elképzelés megfosztaná a tagállamokat attól a lehetőségtől, hogy ők alakíthassák országaik

költségvetését. Egyes szakértők szerint ez az elgondolás újabb lépés a **gazdaság központosított kormányzásának** a kialakítására. Megerősíti azt, hogy az euró csak egy lépcsőfok az egységesített adózási és költségvetési rendszer bevezetéséhez. Prodi szerint 2001. szeptember 11. óta annyira megváltozott a nemzetközi helyzet, hogy az európai integrációt fel kell gyorsítani a terrorizmus elleni védekezés érdekében. Szorgalmazta az Európai Unió kül- és biztonsági politikájának a központosítását is, mivel a „csepegtetett diplomácia” megakadályozza az EU-t, hogy teljes súlyával részt vegyen a világpolitikában. Prodi sürgette egy **integrált európai rendőrség** létrehozását a terrorizmus és a szervezett bűnözés ellen, megerősítve az **Europol** hatáskörét. Az EU bizottság elnökének szóvivője szerint az **Európol betöltheti az FBI** szerepét Európában és átveheti annak szervezeti felépítését. A brüsszeli bizottság eddig tagadta, hogy tervbe vették egy uniós rendőri szervezet felállítását.

Már 2001. szeptember 11-ét megelőzően voltak olyan társadalomtudósok, akik végiggondolták, hogy milyen következménnyel járhat a világ jelenlegi pénzrendszerének az összeomlása. Az egyik következmény lehet a társadalmat központilag szigorúan ellenőrző állam létrehozása, amelynek a tevékenysége, központosítottsága hasonló lenne a nemzetiszocialista, illetve bolsevik típusú diktatúrához. Egy másik következmény lehet háborúban keresni a kiutat. A történelemben már számos alkalommal előfordult, hogy a gazdasági nehézségek háborús konfliktusokban végződtek. Éppen ezért számolni lehet azzal, hogy a pénzügyi rendszer megingása most is háborúba torkollhat. Ez egyrészt lehetővé teszi a közvélemény figyelmének az elterelését a belső problémákról, másrészt a polgároknak a saját uralkodó elitjük elleni elégedetlenségét külföldi ellenség felé lehet terelni. Hogy ezt a reális alternatívát konkrétan elemezhessük, célszerű az elmúlt háborúk okait közelebbről szemügyre venni. Ma is divatos a háborúk okait vérszomjas diktátorok kielégíthetetlen hatalomvágyára visszavezetni. Még azokban az esetekben is, ahol a meghatározó okok egyértelműen a gazdaságban lelhetők fel.

Elemezzük ebből a szempontból a 2. Világháborút. Az 1920-as években gyors gazdasági fejlődés volt, amelyet a részvényárfolyamok is tükröztek. A helyzet alapvetően megváltozott, amikor 1929. októberében a New York-i tőzsde összeomlott. A pénztőke kivonult a reálgazdaságból, és ez nagyarányú árcsökkenést eredményezett. A defláció következtében visszaesett az áruk forgalma, hiszen mindenki arra várt, hogy áruját kedvezőbb áron tudja értékesíteni. Az így leálló vállalatok elbocsátották dolgozóikat, aminek következtében a vásárlóerő tovább zsugorodott. A bankok is jelentős részt bezártak, mert hiteleiket nem tudták behajtani. Ez az ördögi kör reménytelen helyzethez vezetett. Csak a 2. világháború kitörésével sikerült a világgazdaságot rövid időn belül fellendíteni, mivel a hadiipar ismét nyereséges befektetési lehetőséget nyújtott, és ezzel lehetővé tette a pénzügyvédelem növelését. A világháború tehát véget vetett a deflációnak. A háború elpusztított óriási mennyiségű reáltőkét, olyan fizikai vagyontárgyakat, mint a lakóházak, üzemek, gépek. Ennek következtében ismét nagyarányú hitelszükséglet alakult ki. A pénz utáni kereslet lehetővé tette a kamatok növelését, ezáltal a pénzvagyon tulajdonosoknak ismét jó üzlet volt, ha pénzüket a reálgazdaság rendelkezésére bocsátották. Ezáltal megnőtt a befektetések aránya, de csak akkor, amikor a fizikai vagyontárgyak elpusztulása már egy bizonyos szintet elért.

A háború ebből a szempontból nézve azt a célt szolgálta, hogy az összeomlott pénzrendszerben **újra működésbe lépjen a kamatmechanizmus**, és megkezdődjön a pénzvagyon felhalmozása. Ebből a szempontból a háború részleteinek az ismertetése csak másodlagos jelentőséggel bír. A nagy gazdasági világválság Amerikában kezdődött, de különösen keményen sújtotta az első világháborúból vesztesen kikerült Németországot, ahol drasztikusan romlott a gazdasági helyzet és az életszínvonal. Ekkor a német márka az érvényben lévő aranyfedezet révén az arany árához volt kapcsolva. Amikor az Egyesült Államok hitelezői hitelebargót léptettek életbe Németországgal szemben, és a Deutsche Reichsbank kénytelen

volt a német aranytartalék egy jelentős részét átadni, akkor a forgalomban lévő papírpénz értékét is arányosan csökkenteni kellett. Az aranytartalék rendszer lényegében azt jelentette, hogy a forgalomban lévő pénz egyharmadát aranyrudakban kellett tartani a központi bankban. Amikor az aranytartalék csökkent, akkor annak a háromszorosát kellett a forgalomban lévő papírpénzből kivonni. Ennek eredményeként összezsugorodott a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló forgalomban lévő pénz mennyisége. Az így kialakult defláció eredményeként 1928-tól 1932-ig 40%-kal csökkent a német nemzeti jövedelem. A magánberuházások még nagyobb arányban visszaestek, mert 75%-kal csökkentek ugyanezen idő alatt. Ennek egyik következménye a mintegy 7 milliónyi német munkanélküli volt. Ez teremtette meg a megfelelő társadalmi körülményeket ahhoz, hogy a nemzetiszocialista párt hirtelen nagy létszámú tömegpárttá alakulhasson.

Áttérve a jelenlegi kamatkapitalizmus elemzésére, a helyzetet leginkább az **államadósság alakulásával** lehet szemléltetni. A pénzrendszerben működő kamatmechanizmus következtében az egyes államok eladósodása egyre növekszik, méghozzá a kamatoskamat automatizmus következtében mértani haladvány szerint. Minden egyes államnak, tehát a legfejlettebb ipari államok közé tartozónak is, el kell adósodnia annak következtében, hogy a kamat által minduntalan csökkenő pénztőke egy része ismét visszakerüljön a reálgazdaságba, és teljesítse valódi rendeltetését, azaz a fizikai gazdaságban lezajló folyamatok közvetítését. Idővel azonban annyira megnövekednek a kamatterhek, hogy az állam rákényszerül egy gazdasági válság elviselésére, vagy pedig arra, hogy külföldi terjeszkedéssel szerezzen tőkét adósságszolgálati terheinek a kiegyenlítésére. Azért, hogy ezt a pénzügyi és gazdasági összeomlást lehetőleg elkerüljék, illetve bekövetkezését kitolják, arra kényszerülnek az egyes államok, hogy exportjukat más nemzetek kárára megnöveljék. A többi állam is ugyanezekkel a nehézségekkel küzd, ezért ők is arra kényszerülnek, hogy a másik rovására növeljék kivitelüket. Ez fokozza a konkurenciát, kiéleződnek a nemzetközi kapcsolatok, amelyek elvezethetnek fegyveres konfliktusokhoz is. Az első és a második világháború esetében ez volt a forgatókönyv. Ma az államoknak a globalizáció következtében világszinten kell egymással versenyezniük. Mivel a kamatterhek robbanásszerűen növekednek, ezért kemény küzdelem folyik a világpiaci részesedés megnöveléséért. Ha ebben a helyzetben egy világgazdasági válság összezsugorítaná globális szinten a piaci lehetőségeket, akkor megint a háború válik egy lehetséges kiúttá. Érdemes ezt részleteiben is végiggondolni.

A kamatok a pénzvagyon koncentrációjához vezetnek, mert azok, akik sok pénzzel rendelkeznek, és ezt befektetik, egyre növekvő kamatjövedelemhez jutnak. Az így megnövekedett pénzvagyont ismét befektetik, amely a következő évben még nagyobb kamatjövedelemhez és profithoz juttatja őket. Mivel azonban a kamatok nem a semmiből származnak, hanem meg kell termelni őket, ezért az értékelőállító lakosság kamatterhei egyre gyorsabban növekednek. Egy bizonyos ponton az adósságszolgálati terhek olyan magasak lesznek, hogy munkával már nem lehet fedezni az adósságszolgálati terheket. Mivel a jelenlegi pénzrendszerben pénzt kamat nélkül nem lehet igénybe venni, ezért ha a reálgazdaságban értéket előállító termelő nem tud kamatot fizetni, akkor többé nem jut hitel formájában pénzhez. Megkezdődik a pénz visszatartása. Ez deflációt jelent, amely szükségszerűen visszafogja, majd csökkenti a gazdaság teljesítményét. Ha elmélyül a defláció, akkor gazdasági válság lép fel valamennyi kísérő jelenségével, a tömeges munkanélküliséggel, a szegénységgel és a társadalmi nyugtalansággal.

Ha egy gazdasági válság elhúzódik, akkor a társadalmi feszültségek annyira kiéleződhetnek, hogy gyakran a háború tűnik a legjobb kiútnak. Ha napjainkban egy újabb gazdasági világválságra kerülne sor, a Föld valamennyi országa érintve lenne. Nincs egyetlen egy ország sem, amely ne lenne eladósodva. A helyzet ma lényegesen kedvezőtlenebb, mint amilyen az 1929-es világgazdasági válság előtt volt. Különösen érintettek azok a nagyobb államok, amelyek

jelentős katonai potenciállal rendelkeznek. Ezért kézenfekvő, hogy ezek az államok a hadseregüket is igénybe veszik, ha nem látnak más kiutat. Számolni kell azzal is, hogy a jelenlegi konfliktusok nemcsak helyi jellegű, hanem nagyobb térségekre is kiterjedő erőszakos összecsapásokhoz vezethetnek. **Annan ENSZ főtitkár** is utalt rá, hogy a világ bizonytalanná váló politikai helyzete a világgazdaság kiegyensúlyozatlanságára és megosztottságára vezethető vissza, vagyis nem egyedül bin Ladenre és terrorista hálózatra.

Már foglalkoztunk a közép-ázsiai országok fontosságával a jelenlegi világhelyzetben. De ki kell térnünk e térség közelében lévő két másik országra is, **Indiára és Pakisztánra**. Azért veszélyes ez a térség, mert nemcsak súlyos gazdasági nehézségekkel küzd a két említett állam, hanem mind a kettő atomfegyverekkel rendelkezik. Ami az eladósodást illeti, India költségvetésének 45%-át adósságszolgálatra fordítja. Ugyanakkor a költségvetés 22%-át teszik ki a katonai kiadások. Ezért csak idő kérdése, mikor fogja a kormány arra felhasználni a hadsereget, hogy annak segítségével jusson olyan jövedelemhez, hogy fizetni tudja kamatterheit. 1998-ban mind Pakisztán, mind India további kísérleti atomrobbantásokat hajtott végre. Szakértők nagyon is reális veszélynek tekintik egy esetleges atomkonfliktus kirobbanását a Kasmír felett évtizedek óta vitázó két állam között.

A nyugati nagy hitelezők tovább élezik a helyzetet, mivel szankciókkal fenyegetik a súlyosan eladósodott Pakisztánt. Az Európai Unió 1999. őszén megfenyegette Pakisztánt, hogy nem nyújt hiteleket, ha nem vezet be demokratikus reformokat. Pakisztán külső adóssága meghaladja a 32 milliárd dollárt. Az ország devizatartalékai még négy hónapi importra sem elegendők. A gazdasági helyzet súlyosságát jelzi az is, hogy a pakisztáni kormány engedélyezte a cserekereskedelmet. A pakisztáni legfelsőbb bíróság ítéletben követelte a kormánytól a **kamatmentes pénz bevezetését 2001-ig**. Ilyen pénzzel az állam azonnal függetlenné válhatna a külföldi tőkétől, és saját erejére támaszkodva stabilizálhatná gazdasági helyzetét. A kamatmentes pénzrendszer bevezetése persze könnyen vezethetne a nemzetközi pénzvilág ellenlépéséhez, és akár még háborús okot is szolgáltatna. A pakisztáni helyzetet nem könnyítette meg az afganisztáni háború kitörése. Az ország lakóinak jelentős része az iszlám követőjeként rokonszenvez a tálibokkal, ezért a pakisztáni elnöknek és kormányának igen nehéz fenntartani nyugatbarát magatartását. **Pervez Musharraf** tábornoknak azonban eddig sikerült úrrá lenni a helyzeten. Abból indul ki, hogy a háború tényeinél fontosabb, hogy miként érzékeli a lakosság ezt a konfliktust. Amerika-barát magatartásáért jutalmul a nemzetközi pénzvilág 2001. októberében felfüggesztette a hitelebargót, és az ország újból jelentős hitelekhez jutott. Pakisztán pénzügyi helyzete máris jelentősen javult és a Nyugat további segítségére is számíthat. Mindez eddig biztosította a lakosság együttműködését a kormánnyal.

Helyi háború vagy világháború?

Több amerikai politikus is kijelentette, hogy az Egyesült Államok, mint a világ jelenlegi egyetlen szuperhatalma, képes arra, hogy egyszerre két különböző válsághelyzetet is ellenőrzése alatt tartson. Ha azonban további konfliktusgócok is keletkeznek, az már meghaladná az amerikai haderő lehetőségeit. A pénzrendszer globális összeomlása és egy elhúzódo gazdasági világválság esetén földünk szinte minden nagyobb régiójában konfliktushelyzetek jönnének létre. Ezek például veszélyeztethetik a közel-keleti olaj zavartalan áramlását az Egyesült Államokba. A londoni International Institute for Strategic Studies (A Stratégiai Tanulmányok Nemzetközi Intézete) szerint az Egyesült Államok helyzete nehezebbé vált, mert a globalizáció következtében a válságok növekvő gyorsasággal terjedhetnek, és váratlan következményekkel kell számolni. Több szakértő egy nukleáris háború veszélyét is komolyan

mérlegelte. Ebben az összefüggésben is rá kell mutatni, hogy az Egyesült Államok egyrészt sikraszáll a demokráciáért és az emberi jogokért, másrészt a nemzetközi pénzvilág érdekeit képviseli. A nemzetközi pénzügyi közösség ma az Egyesült Államok gazdasági és katonai erejére támaszkodva érvényesíti érdekeit. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy a tilalom ellenére folyamatban van a fegyverkezés a világűrben is. Ezért Kína 2000. februárjában egy olyan munkacsoport felállítását követelte, amely figyelemmel kísérné azon nemzetközi előírások betartását, amelyek tiltják a világűrben való fegyverkezést. **Gore Vidal** tekintélyes amerikai író szerint az Egyesült Államok célja, hogy az egész földre kiterjeszthesse ellenőrzését. Ezáltal Amerikában a lakosság jó része meg lenne fosztva a polgári jogoktól, és az ország rendőrállammá alakulna.

Egy újabb világháború kitörését sokáig azért tartották csupán elvont lehetőségnek, mert az atomfegyverek bevetése egyik fél számára sem hozná meg a győzelmet. A legtöbb ember pánikszzerűen fél a radioaktív sugárzástól. Ennek oka az, hogy atomfegyverek bevetése esetén - ismereteik szerint - hosszú ideig lakhatatlanná válnának egész régiók. Ez azonban csak részben felel meg a tényeknek, mert a robbanás következtében felszabaduló nukleáris anyagok nagy része rövid idő alatt felbomló izotóp. Vagyis atomrobbanás esetén egy rövid ideig igen erős ugyan a sugárzás, de ez nagyon gyorsan lecsökken. Egy atombomba bevetését követő hét óra múlva a föld közelében eltűnik a radioaktivitás 90%-a. 48 óra múlva már csak a sugárzás 1%-a mérhető, és két hét múlva a robbanáskori sugárzásnak csupán a 0,1%-a észlelhető. Ez azt jelenti, hogy az adott területet néhány nap múlva ismét fel lehet keresni, és néhány hónap elmúltával pedig használatba lehet venni. Ezért megalapozatlan az a feltételezés, hogy egy atomtámadás után annyira radioaktivitással fertőződne a víz, hogy nem lenne esély a túlélésre.

Ami az élelmiszereket illeti, a radioaktív anyagok nagy része néhány hét múlva teljesen eltűnik, és csak a stroncium-90, és a cesium-139 kis részecskéi maradnak még veszélyesek. Ezek az említett tények azért fontosak, mert eloszlatják azt a **hiedelmet**, hogy az **atomháború csak elméleti lehetőség**, holott valójában tényleges veszély. A neutronbomba kifejlesztését a tömegtájékoztatási eszközök arra használták ki, hogy növeljék a lakosságnak az atomfegyverekkel szembeni fatális félelmét. Azt állították, hogy a neutronbombák sugárzása keresztülhatol a páncélosokon, és megöli a benne tartózkodókat. Ugyanakkor a tárgyak szinte érintetlenül maradnak, mivel kicsi a robbanás. Itt is az volt a végkövetkeztetés, hogy ilyen fegyverek ellen nem létezik védelem. Igaz, hogy a neutronok a páncélosok falán keresztül hatolnak, viszont elnyeli őket a víz és a beton. Vagyis a polgári lakosságot beton óvóhelyeken, vagy egyszerű földbunkerekben meg lehet védeni. Ha pedig ezeket az óvóhelyeket polietilénnel befedik, akkor a neutronsugárzás nagy része elnyelődik. Ha a lakosságot ezekről a tényekről nem tájékoztatják, akkor az emberek joggal feltételezik, hogy egy atomháború lehetetlen. Felmerül az a kérdés is: miért hagyták abba a polgári védelem és a katasztrófavédelem megfelelő kiépítését számos országban? Miért zárták be az állami védelmi berendezéseket? Mindebből az a következtetés adódik, hogyha sor kerül egy újabb általános háborúra, akkor a nukleáris fegyverek alkalmazásával is, mint reális lehetőséggel - sajnos - számolni kell.

A „War on Terror” kapcsán egyesek máris biztosra veszik, hogy a gazdasági-pénzügyi konfliktusok nyomán elhúzódó háború lesz. A kérdés csupán az, hogy mikor és hol folytatódik fegyveresen a régóta folyó gazdasági-pénzügyi háború. A merényletekkel és az afganisztáni háborúval csupán új fázisába lépett az emberiség feletti ellenőrzésért vívott küzdelem. A megindult fegyveres háború igazi kiváltó oka az a gazdasági rendszer, amelyben csak kamattal lehet a pénzt kikölcsönözni. Ezáltal a pénzvagyron és az adósság azonos mértékben egyre gyorsabban növekszik, és az olló egyre veszélyesebben szétnyílik. Néhány éven belül olyan

magas fokot ér el az eladósodás, hogy az adósságszolgálatot többé nem lehet teljesíteni. Ekkor gazdasági válságok, csődök, és a történelem tanúsága szerint végül háborúk következnek. Vannak olyan vélemények is, hogy az eladósodásnak nem kell feltétlenül háborúhoz vezetnie. Az egyes államok felhalmozott adósságaiktól egy **hiperinfláció** keretében is megszabadulhatnak.

Az sem megoldás, ha egy állam, - mint például Amerika Clinton elnökségének utolsó évében - költségvetési többletkezletre jut. Ez nem változtat a kamatozó adósságra épülő hitelpénzrendszer lényegén. A döntő az összeladósodás, vagyis az államadósság, a vállalati adósság, valamint a háztartások és az egyes polgárok adósságainak az együttes összege. Mivel a pénz mennyisége a kamat révén egyre gyorsabban növekszik, az adósságnak is ugyanilyen mértékben növekednie kell. Amikor valaki nyereséghez jut, az egy másik esetben veszteség. Az, hogy miként oszlik el a szektorok között (állam, vállalatok, állampolgárok) az adósság, nem bír döntő jelentőséggel. Amerikában az összeladósodás évről-évre növekszik, és az olló a gazdagok és szegények jövedelme között egyre inkább kinyílik. Ez alól a folyamat alól egyetlen ország sem kivétel. Belátható időn belül az egész földön egy kis csoport kezében fog felhalmozódni az emberiség egészéhez tartozó javak többsége. A lakosság nem lesz képes viselni a kamatterheket, és a rendszer össze fog omlani. Ez azt jelenti, hogy a jelenlegi kamatrendszer napjai meg vannak számlálva. Oroszország már elérte ezt a végső fázist. Nyugat-Európa még néhány évig ki tudja húzni. De egyetlenegy ország sem tudja kivonni magát a pusztító következmények alól. Egy olyan adósságelengedés, amilyent a katolikus egyház a bibliai elvek alkalmazásával követelt és követel, lényegében nem változtatna ezen a helyzeten. A kamatozó pénzrendszeren belül adósságelengedés nem is lehetséges, mert akkor eltűnne a pénz, amely ma csak kamatozó hitel formájában létezik. A részleges hitelezés csak azt jelentené, hogy valakinek az elengedett adósság mennyiségével egyezően le kellene mondani a saját vagyonáról. Ilyen eddig még nem történt. Minden eddigi adósság elengedés csupán annyit jelentett, hogy az adósságot egy másik országra terheltek át. Amikor például egy banknak el kell engednie egy adós ország tartozását, akkor az adott állam, vagyis az adófizetők viselik az elengedett adósság terheit. Ha kényszerrel az adósság elengedést világszinten keresztülvinnék, akkor olyan méretű pénzhányor keletkezne, amely azonnal világgazdasági válsághoz vezetne. Az egyetlen megoldás a kamatmentes pénzrendszer bevezetése. Ilyen már az arany középkorban működött, és Barbarossa vezette be. Ebben az időben ténylegesen sem szegénység, sem háborúk nem voltak.

Sajnos számolni kell az emberiségnek egy térben és időben kiterjedt háború - világháború - reális lehetőségével is. Most a 21. század elején eddig csak területileg korlátozott konfliktusokra került sor. Amíg a gazdasági helyzet többé-kevésbé irányítható volt, ezek a konfliktusok nem vezettek nagyobb összeütközésekhez. 2001. szeptember 11-ig azonban ebben a vonatkozásban is fordulat következett be. A bombákat három eltérített utasszállító gép helyettesítette. Mint tudjuk, az elkövetőket az iszlám világban, közelebbről az Afganisztánban rejtőzködő fanatikus Bin Laden és az általa irányított Al-Khaida hálózatnál keresik. Egyelőre nem bűnült meg a pénzvilág, és a Wall Street tovább működik. Nem jött létre leküzdhetetlen pénzügyi válság, és még a pénzpiacok sem omlottak össze. A következmények azonban mégis jelentősen megváltoztatták a világ helyzetét. Az Egyesült Államok katonai fellépésre kényszerült, de az így beindult folyamatnak csak a kezdetén vagyunk. Nem lehet tudni, hogy miként alakul az iszlám világ belső helyzete, és hogy vajon veszélybe kerül-e az olajellátás a Közel-Keleten.

A háború az új világrend motorja

Nekünk még azt tanították Marxra hivatkozva, hogy a forradalmak a történelem motorjai. Ma viszont azt tapasztaljuk, hogy a „War on Terror” óriási léptekkel vitte és viszi előre az új világrend bevezetésére kidolgozott stratégiai programok átültetését a gyakorlatba. A filozófiai tanulmányainkból tudjuk, hogy a véletlen is objektív, és még a leggondosabban kidolgozott terv sem pontosan úgy valósul meg, ahogyan alkotói elgondolták, mivel mindig számolni kell az esetlegességek, az előre nem látott események bekövetkeztével. A World Trade Center és a Pentagon ellen végrehajtott merényletek váratlanul érték az amerikai társadalmat, de ez nem jelenti, hogy ezekben az áldozatok számára sorsszerű véletlenekben, amely az életüket követelte, nem valami törvényszerű jelent meg más vonatkozásban. A világtörténelem véletlenjein keresztül utat törnek a szükségszerű tendenciák és a jól átgondolt stratégiák. Az új világrend kialakulása nem tekinthető véletlennek. Szemünk előtt bontakozik ki egy globális hatáskörű világkormányzat, amelynek az elemei már készen vannak a nemzetközi életben. A gyakran új világrendnek nevezett világkormányzat lényegében a reálszocializmusban megismert központosított hatalomgyakorlás alapelveire épül. A reálszocializmus centralizált rendszerében a pártállami elit az állami monopólium segítségével rendelkezett a javakkal és a hatalommal. A világkormányzat központosított rendszerében a magánmonopolista elit - a szervezett magánhatalom - rendelkezik a tényleges hatalommal, a magánpénzrendszer és a világcégek tulajdonlása révén.

Még sok tennivaló van a világállam kialakításáig. Ehhez szükséges az ENSZ újjáalakítása. Ezt a világsszervezetet a nemzetközi pénzvillág által finanszírozott gondolati műhelyekben dolgozták ki. Mai formájában nem alkalmas a világ irányítására. A pénzoligarchia világuralma érdekében legalább két fontos vonatkozásban meg kell erősíteni a szerepét. Olyan nemzetközi haderőt kell létrehozni az ENSZ égisze alatt, amelynek a parancsnoksága ellenőrizné a világ nemzeti hadseregeit, és szuperfegyvereit. Egy ilyen világhaderő felállítását a békefenntartással és a lefegyverzéssel lehet a legjobban elérni.

A másik nagy feladat a központi bankok rendszerének a továbbfejlesztése, és a Világ Központi Bank létrehozása. A világ központi bankjának a funkcióit jelenleg több nagy nemzetközi pénzintézmény együttesen látja el. Köztük a legfontosabb a bázeli **Bank of International Settlements**, a Bis, (a Nemzetközi Fizetések Bankja, - az MNB elnöke is ennek számol el lényegi döntéseiről és nem a magyar Országgyűlésnek), a **Világbank**, a **Nemzetközi Valuta-alap**, a **Federal Reserve System** (az Egyesült Államok magántulajdonban lévő központi bankja), valamint a **Bank of England** (Nagy-Britannia magánellenőrzés alatt álló központi bankja), és a **Frankfurtban működő Európai Központi Bank**, amelynek a működésébe sem az egyes tagállamok nemzeti kormányai, sem az EU Bizottsága (az Európai Unió kormánya) nem szólhat bele. Egy formális **Világ Központi Bank** legfontosabb feladata lenne olyan egységes világpénznek a kibocsátása, amelyet valamennyi ország elfogad. Ezt a nemzetközi szabadkereskedelem és a szakadatlan gazdasági növekedés jelszavaival lehet legjobban elfogadtatni.

A katonai és a pénzügyi ellenőrzés közül az utóbbi a fontosabb. A most zajló „War on Terror” Afganisztánban pénzügyi eszközökkel nem vívható meg, mert ehhez hiányzik a gazdasági-pénzügyi infrastruktúra ebből a húszévi háborúskodásban tönkrement országban. Itt az elsődleges cél annak a rendszernek a lerombolása, és eltávolítása, amellyel nem lehetett kialakítani a nemzetközi pénzügyi oligarchia számára megfelelő - pénzügyi és gazdasági eszközökkel gyakorolt - ellenőrzés rendszerét. Ezért itt a legdurvább erőszak eszközéhez kellett nyúlni, amit természetesen igazolni lehet a világhírhírtévesemény szemében a szeptember 11-i eseményekkel, ahol a merénylők és az értelmi szerzők durván megszegték az ártatlan emberi

életek tiszteletben tartásának a feltétlen alapelvét. A világot irányító hatalmi elitnek tehát ebben az esetben a fegyveres megtorlás eszközéhez kellett nyúlnia, mégpedig úgy, hogy lépésében számíthatott a világközvélemény kellő támogatására.

A monetáris ellenőrzés ennek ellenére jóval hatalmasabb erejű, mint bármilyen fegyveres megtorlás, beleértve a nukleáris fegyverek pusztító erejét is. A jelenlegi pénzügyi rendszer lehetővé teszi a tulajdonosai számára, hogy a kamatmechanizmus révén folyamatosan bele-nyúljanak az államok, a vállalatok és az egyes emberek zsebébe. A pénzhatalom elér minden üzletet és minden otthont, ez olyan fegyvertény, amellyel egyetlen hadsereg se dicsekedhet. A pénzügyi eszközökkel történő kifosztás olyan fegyver, amit egész pontosan lehet használni egy ország, egy nemzet ellen, egy csoport, egy vállalat ellen, vagy egy konkrét személy ellen úgy, hogy másokat közben megkímélnek. A fegyveres erő leküzdheti az ellenállást, de az alkalmazott erőszak mindig ellenérzést vált ki és a legkülönbébb formában társadalmi nyugtalansághoz vezet. Ezzel szemben a pénzügyi eszközökkel végrehajtott támadás és kifosztás nem jár ilyen kedvezőtlen hatásokkal, mivel az áldozatok túlnyomó része nem ismeri a kamatmechanizmusban rejlő erőket, következésképpen nem érti, hogy pénzügyi manipulálással miként lehetett szolgáskorba kényszeríteni őket. Az emberek mesterségesen fenntartott pénzügyi tudatlansága megakadályozza őket abban, hogy gyűlöljék kirablóikat. Éppen ezért az új világrend bevezetésén fáradozó nemzetközi pénzoligarchia számára a monetáris ellenőrzés a fő fegyver, a leghatékonyabb és legfontosabb eszköz céljai eléréséhez.

Egy jövőbeni **világparlament**, amely a minimális erőszak és a maximális szabadság elveire épül, valóban kíváncsatos lenne az emberiség számára. Ha a világ népeit és nemzeteit nem kényszerítenék be egy központilag irányított karámba, akkor egy világparlament által irányított világkonföderáció kedvezne a legkülönbözőbb világkultúráknak és vallásoknak. Ehelyett azonban tanúi vagyunk egy kollektivista szabályokból álló jogi kényszerzubbonynak, amely az előírások, kvóták, támogatások segítségével bénítja meg a szabadságot. Az automatikusan növekvő adósság és kamata kényszeríti ki a folyamatosan növekvő adókat, amely megbénítja a gazdasági önállóságot és kezdeményezőkézségséget. Ha a pénzrendszer köztulajdonban lenne, és kiiktatódná belőle a kamatautomatizmus, akkor lehetővé válna a valóban demokratikus és szabad világrendben az adók minimálisra csökkentése, és olyan gazdasági környezet megteremtése, amely elősegíti valamennyi ember alkotó potenciájának az optimális kibontakoztatását.

Egy olyan világparlament, amely a valódi szabadságnak van elkötelezve, megtagadná a tagságot olyan kormányoktól, amelyek megszegik a polgárok alapvető jogait, mindenekelőtt azt, hogy munkájuk eredményével ők maguk rendelkezhessenek, és azt ne kelljen a magán pénzmonopólium révén - egy munkát nem végző kisebbségnek - kamat formájában átadniuk. Egy ilyen világkormány és világparlament, amely síkra száll az értéket előállító gazdasági tevékenység elsőbbsége mellett az értéket elő nem állító, spekulációból élő pénzgazdasággal szemben, képes lenne valóban megteremteni a béke, a szabadság és a gazdasági virágzás korszakát. Az az új világrend azonban, amely most van születőben, teljesen más természetű. Az ENSZ-ben ma is ott van valamennyi diktátor és önkényuralmi rend képviselője. Ennek a világot befedő ernyő-szervezetnek az alapfilozófiája is az, hogy minden jó a központosított hatalomtól, az államtól, vagy nemzetek feletti központosított intézményektől származik. Azok, akik ennek az immáron globális szinten érvényesülő központi hatalomnak nem engedelmessékednek, azokat el kell pusztítani. A diktatúra rossz, de a nemzetközi pénzvilág totalitarizmusa „jó”, és az ő diktatúrája „haladó”. Egyszerűen azért, mert a nemzetközi pénzvilág érdekeit és értékeit érvényesíti.

A pénzligarchiának kézben kell tartania az Egyesült Államokat

Az új világrendet azonban nem lehet addig konszolidálni, amíg az Egyesült Államok nincs a nemzetközi pénzvilág teljes ellenőrzése alatt. A nemzetközi pénzligarchiának nincs saját hadserege, ezért céljai eléréséhez a világ egyetlen szuperhatalmának a haderejét használja. A nemzetközi hatalmi elit Amerikára nagy tisztelettel és félelemmel tekint, mert rá van utalva, és sorsa nagyrészt ettől az államtól függ. Tisztában van azzal, hogy ennek a nagy országnak és népének a viselkedése - még megmaradt szabadsága miatt - nem teljesen kiszámítható, és még viselkedhet úgy, mint „elefánt a porcelánboltban”. Jelenleg az Egyesült Államok szilárdan a pénzligarchia ellenőrzése alatt van, de fennáll a veszély, hogy ezeket a gondosan rárakott láncokat egyszer csak váratlanul lerázza magáról. Ha az amerikai nép többsége felismerné a világpolitika valóságos összefüggéseit, és újra érvényesíteni tudná a lincolni kormányzás elvét, „a nép kormány, a nép által, a népért” alapelvét, akkor még mindig a saját lábára tudna állni. Az Egyesült Államoknak még mindig megvan az a gazdasági és katonai ereje, hogy joga és lehetősége legyen a saját szükségleteit, érdekeit és értékeit képviselni a nemzetközi pénzligarchia rákényszerített érdekei helyett. Az alkotmány alapján 200 millió amerikai állampolgárnak van otthon löfegyvere. A világalom küszöbéhez jutott pénzligarchia stratégiái éppen ezért elsődleges céljuknak tartják az Egyesült Államok belső megosztását, gyengítését, az amerikai társadalom adminisztratív-rendőri eszközökkel történő felügyeletének fokozását. A világpolitikában katonailag azért tartanak rá igényt, mert egyelőre nincs nemzetek feletti világhaderő. A pénzügyi oligarchia az Egyesült Államokat nem kívülről, hanem belülről - pénzügyi-gazdasági módszerekkel - hódította meg. Saját utasításait közvetlenül nem az egyébként tudatosan névtelenségbe burkolózó és rejtőzködő tagjai hozzák meg, hanem a nyilvánosság előtt szereplő azon a kiválasztottjai, akiket a háttérhatalom szerteágazó szervezeteiben képeztek ki, és a demokrácia formális játékszabályai segítségével - a demokrácia lényegének a megszegésével - a Kongresszusba, a Fehér Házba, a Külügyminisztériumba, a Pentagonba, a Pénzügyminisztériumba és más fontos hatalmi központba helyezték el.

2001. szeptember 11-e ezen sorok írójának azért tűnik történelmi fordulópontnak, mert ez jelentheti azt a határt, ahonnan már nincs visszatérés. Ezúttal sok olyan rendkívüli szabály lépett életbe, amelyek teljesen meg tudják bénítani az amerikai társadalom cselekvőképességét. Az egykor szabad és büszke amerikaiak időközben kiszolgáltatott alattvalókká lettek átgúyva, akik fokról-fokra rákényszerülnek arra, hogy automatikusan engedelmeskedő, jól manipulálható biológiai robotok legyenek.

Olvassuk újra Orwellt

Elemezzük a „War on Terror”-t Orwell szempontjai figyelembe vételével. Ha ezt tesszük, akkor az afganisztáni háborúnak más és mélyebb összefüggései is feltárnak, mint a propaganda által hirdetett cél: megbüntetni a terroristákat és eltávolítani azokat a rezsimeket, amelyek ezeknek a terroristáknak menedéket nyújtanak. Orwell úgy írta le a jövő világát, mint amely három nagy térségre van felosztva, **Óceániára, Euráziára és Kelet-Ázsiára**. Óceánia Amerikából, Angliából, Ausztráliából, és a Csendes-óceáni szigetekből áll. Eurázsia Oroszországból és a kontinentális Európából. Kelet-Ázsia pedig Kínából, Japánból, Dél-kelet Ázsiából és Indiából. Ezek a szuperállamok folyamatosan háborúban állnak egymással. Ezeket nem azért vívják, hogy legyőzzék az ellenséget, hanem elsődleges céljuk a lakosság feletti kontroll. Mindhárom térség lakossága türelmesen viseli a nyomort és elnyomást, mivel háború idején minden áldozatot meg kell hozni. Nem csak Brzezinski támaszkodott „A nagy sakkasztalban” kifejtett stratégiai programjánál Orwell elképzeléseire. Ugyanezt tették a „The Report from Iron Mountain” (Jelentés Iron Mountain-ból) készítői is 1967-ben. Ez a jelentés

nyíltan elismeri, hogy a jövőt illetően **nem az igazság** számít, hanem az **elhihetőség**. Ezt az orwelli koncepciót is alkalmazó jelentést 15 tagú tudóscsoport készítette, és 1967. november 26-án a Washington Post könyvszekciójában **Herschel McLandress** ismertette. Ez volt **John Kenneth Galbraith**, a Harvard Egyetem világhírű közgazdász professzorának az írói álneve.

A rabszolgaság modern, kifinomult formájával kapcsolatosan a „Jelentés az Iron Mountain”-ból” a következőket állítja:

„Mindeztideig ezt csak regényekben ajánlották, nevezetesen Wells, Huxley, Orwell és mások merültek el a jövő szociológiájának a képzeletgazdag megidőzésében. De a „Brave New World” (Bátor új világ) és az „1984” egyre kevésbé tűnt valószínűtlennek a megjelenésüket követő évek múlásával. A rabszolgaság hagyományos társítása az ősi iparosodás előtti kultúrákkal nem szabad, hogy eltakarják szemünk elől (a rabszolgaság) alkalmazhatóságát a társadalmi szervezet fejlett formáira.”

Mindebből világosan kitűnik, hogy Orwell munkája sokkal több, mint egy szórakoztató regény. Ez még ma is érvényes üzenettel bír. Az új világrend régi-új urai gondosan tanulmányozták, ezért nekünk is újból elő kellene venni Orwell munkáit. Vegyük közelebbről szemügyre Orwellnek a következő fejtegetéseit szeptember 11. tükrében:

„Ez a három szuperállam (vagyis Óceánia, Eurázsia, és Kelet-Ázsia, D. J.) állandóan háborúban áll egymással, és ez már így tart 25 év óta. A háború azonban már nem az a kétségbeesett megsemmisítő küzdelem, ami a 20. század első évtizedeiben volt... Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a háború menete, vagy az irányába tanúsított magatartás kevésbé vérszomjas, vagy lovagiasabb lett. Ellenkezőleg. A hisztéria folyamatos, és egyetemes minden országban és az olyan cselekmények, mint a megerőszkolás, a fosztogatás, a gyermekek lemészárlása, egész lakosság szolgásgba kényszerítése, a foglyokkal szembeni megtorlás, amely kiterjed az élve való eltemetésükig normálisnak tekintett...”

A modern hadviselés elsődleges célja felhasználni a gépezet termékeit anélkül, hogy emelnék az életszínvonalat. (A „gépezet” a társadalom technikai és ipari kapacitása termékek előállítására.) Attól a pillanattól, amikor a gépezet először megjelent, világos volt a gondolkodó emberek számára, hogy eltűnt az emberi robotolás és nagyrészt az emberi egyenlőtlenség iránti szükséglet is. Ha ezt a gépezetet szándékosan erre a célra használnák, akkor az éhség, a túlzott munka, a mocsok, az írástudatlanság, és a betegségek néhány nemzedéken belül felszámolhatók lehetnének...

Az is világos volt, hogy a gazdagság minden irányból való növekedése elpusztítással fenyegeti a hierarchikus társadalmat, és néhány esetben ez valóban be is következett. Egy olyan világban, amelyben mindenki csak rövid munkaidőben dolgozik, megfelelően tud táplálkozni, fürdöszobás és hűtőszekrényes házban él, autója, sőt esetleg repülőgépe van, az egyenlőtlenségnek a legfeltűnőbb és legfontosabb formája már eltűnt volna. Ha egyszer általánossá válik, akkor a gazdagság már nem különböztet meg... Egy ilyen társadalom hosszú időn át nem maradhat stabil. Ha a szabadidőt és a biztonságot egyformán élvezheti mindenki, az emberek tömegei, akik általában bénultak a szegénységtől, művelté válnak, és megtanulnak önállóan gondolkodni; mihelyt ez bekövetkezett, előbb vagy utóbb felismerik, hogy a privilegizált kisebbségre nincs szükség, és félre is söprik őket. Hosszú távon egy hierarchikus társadalom csak a szegénységre és a tudatlanságra alapozva létezhet...

A háború lényege a pusztítás, nem szükségszerűen az emberi életek kioltása, de az emberi munka termékeinek a megsemmisítése. A háború azon anyagoknak az összezúzása, a sztratoszférába való lövellése, vagy a tenger mélyére való süllyesztése, amelyek másképpen felhasználhatóak lennének a tömegek életének megkönnyítésére, következésképp hosszútávon művelté tételükre...

A lakosság szükségleteit a gyakorlatban mindig alábecsülik, amelynek az eredményeként az élethez szükséges javaknak legalább a felében hiány mutatkozik; de ezt előnynek tekintik. Szándékosan tartják még a kedvezményezett csoportokat is a nélkülözés határán, mert az általános szűkösség megnöveli még a kis előnyök fontosságát is, és fokozza a különbséget az emberek egyik és másik csoportja között... A társadalmi légkör egy ostromlott városéhoz hasonló, ahol egy darab lóhúsnak a birtoklása különbözteti meg a szegényt a gazdagtól. Ugyanakkor a háborús állapot, és ezért a veszélyhelyzet következménye, hogy a túlélés kikerülhetetlen előfeltételeként természetesnek tűnik valamennyi hatalom átadása egy kis kaszt számára...

A háború nemcsak elvégzi a szükséges pusztítást, de mindezt lélektanilag elfogadható módon teszi. Elvben egyszerű lenne megszabadulni a többletmunkától, templomok és piramisok építésével, gödrök ásásával, hogy újra feltöltsék őket, vagy hatalmas mennyiségű áruk termelésével, hogy aztán elégezzék őket. Ez a hierarchikus társadalomnak azonban csak a gazdasági, nem pedig az emocionális alapjait hozná létre... A háború egy tisztán belső ügy... Valamennyi uralkodó csoport a saját alattvalói ellen viseli, és a háború célja nem valamely terület meghódítása, vagy elfoglalásának megakadályozása, hanem a társadalom struktúrájának sértetlenül való megtartása.” (George Orwell, 1984., New York, Signet, 1949. 153-164. oldalig)

Azért idéztünk hosszabban Orwelltől, hogy rámutassunk mennyire hasonlítanak ezek a gondolatok a „Jelentés Iron Mountain”-ből című tervre, vagy Brzezinskinek a „Nagy Sakktábla” című stratégiai dolgozatában kifejtett elképzelésre. A kibontakozó valóság a történelmi rádeterminálódás menetében mindig eltérhet és el is tér a kidolgozott stratégiáktól. Ez azonban nem változtat azon, hogy a háttérhatalom fő stratégiai céljait, - a véletlenek által előidézett kitérőkkel ugyan -, de elérte. Ma is úgy tűnik, hogy a totális uralom globális rendszerének a megvalósulása van folyamatban. A háttérhatalom és hálózata ma is ellenőrzi az államot és a tömegtájékoztatót. A választópolgárok túlnyomó többsége nincs tisztában azzal, hogy mi történik vele és körülötte, ezért bármilyen önálló cselekvésre, vagy ellenállásra képtelen. A még meglévő független államok kliens rendszerekké való átalakítása folyamatban van. A Világkereskedelmi Szervezet folytatja a globalizációt, és a háttérhatalom érdekeit védő nemzetközi szerződések lépnek az egyes országok belső alkotmányainak a helyébe. A nemzeti hadseregek megszűnnek, és a pénzvilág érdekeit őrző, kikényszerítő nemzetközi haderő váltja fel őket a NATO, esetleg az ENSZ égisze alatt.

Még tanúi lehetünk a Világ Központi Bank létrehozásának, valamint egy olyan formális, vagy informális központosított világkormányzatnak, amely véglegesíti a pénzüligarchia privilegizált helyzetét és hatalmát. Amíg fennmarad a kamatozó magánpénzrendszer monopóliuma, addig marad az infláció, az eladósodás, a bérek és az árak kontrollja, valamint azon emberi tevékenységek felszámolása, amelyekkel nem lehet kamatot termelni a pénzüligarchia számára. Azaz folytatódik világszinten az emberek többségének az adósságfüggőségbe taszítása, és a pénzüligarchia új világrendjének a kialakítása. A nagy stratégiák általában a nyugodt, fokozatos utat részesítik előnybe, mivel ez kevésbé kockázatos. Ugyanakkor a háttérhatalom irányítói azzal is tisztában vannak, hogy a válságok, konfliktusok nagyon hasznosak is lehetnek, mert megkönnyítik a manipulált ember-nyáj karámba terelését. A hasznos konfliktusok sokféle formát ölthetnek az etnikai erőszakosságtól, a terrorizmuson, és járványokon át a háborúig. A lényegen azonban mindez nem változtat. Tovább utazunk a kijelölt irányba, az illuminátus háttérhatalom szép új világába.

Ezt nevezhetjük a világtörténelem pesszimista forgatókönyvének. Joggal tehetjük fel a kérdést: nincs kedvezőbb kibontakozás, optimista forgatókönyv? Optimista forgatókönyv nincs. Az események már elérték azt a pontot, ahonnan lehetetlen a visszatérés. Ezt leginkább az

Egyesült Államok belső helyzetén láthatjuk. Már 2001. szeptember 11. előtt sem lett volna lehetséges az Amerika felett uralkodó pénzügyi oligarchia hatalmának a korlátozása. A háttérhatalom már akkor csírájában el tudta volna fojtani azokat az alulról jövő kezdeményezéseket, amelyeknek a célja az lett volna, hogy az amerikai törvényhozás vegye vissza az ellenőrzése alá az Egyesült Államok pénzrendszerét, csökkentse az állam és a társadalom eladósodását, vonja ki magát az amerikai alkotmányt érvénytelenítő nemzetközi szerződések uralma alól. Ha kibontakozna egy ilyen politikai akarat, akkor az akár polgárháborúhoz is vezethetne. Szeptember 11. óta pedig mindez még kevésbé lehetséges, mert az emberi jogok és állampolgári szabadságjogok jelentős részét nagymértékben korlátozta a pénzoligarchia állama, a terrorizmus elleni harcra hivatkozva.

A pénzoligarchia hatalmának alapja, hogy magánmonopóliumaként birtokolja és irányítja az Egyesült Államok pénzrendszerét, és ezen keresztül az egész világ felett is monetáris hatalmat gyakorol. Ennek a hatalomnak a megtörése csak pénzügyi eszközökkel lehetséges. Ha a háttérhatalom elveszíti pénzügyi bázisát, akkor valójában hatalmát veszíti el. Az első és legfontosabb feladat ezért a Federal Reserve System-nek a megszüntetése. Ez csupán jogilag nézve mindössze azt igényli, hogy a washingtoni Kongresszus, az Egyesült Államok törvényhozó szerve hozzon egy törvényt, amely érvényteleníti a Federal Reserve Act-et (a FED-et létrehozó törvényt, amelyet az Alkotmány tilalmát megkerülve 1913. decemberében fogadtak el). Mindössze egyetlen mondatból álló törvény is elég lenne, de ez egy csapásra megváltoztatná Amerika monetáris rendszerét. Ez azonban olyan káoszt okozna a gazdasági és pénzügyi életben, ami csak a pénzügyi oligarchia kezére játszana. Az előálló zűrzavarra hivatkozva bizonyíthatnák, hogy hibás lépés volt a FED-törvény visszavonása. A kezükben lévő tömegtájékoztatói eszközökkel olyan hangulatot tudnának teremteni, hogy az amerikai nép üdvözlőné a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap beavatkozását és a nemzetközi pénzügyi monetáris hegemoniájának a visszaállítását Amerikában.

Éppen ezért bizonyos megelőző lépéseket kell tenni. Az első az, hogy a Kongresszusnak az Amerikai Alkotmány rendelkezéseinek megfelelően saját magának kellene ismét pénzt kibocsátania, vagyis állami bankjegyet, magánbankjegy helyett. Azaz át kellene alakítani a jelenlegi fedezetlen magánpénzt az állami adóbevétel által és esetleg állami aranytartálékkal is megtámogatott, fedezettel ellátott pénzzé. Ez azt jelentené, hogy az államnak adóslevelek - államkötvények - helyett adóbevétellel és nemesfémekkel fedezett állami pénzt kellene kibocsátania. A Federal Reserve-nek nevezett, 100%-os magántulajdonban álló pénzkartellnek a magánbankjegyét, a jelenlegi privát FED-dollárt, megfelelő árfolyamon kellene beváltani a fedezetpénzként kibocsátott állami dollárra.

Második lépésként be kellene szüntetni a FED-dollár kötelező elfogadását. A Szövetségi Kormány továbbra is elfogadná az adóbefizetéseket FED-dollárban, de bárki más már saját maga dönthetné el, hogy elfogadja, elutasítja, vagy csak csökkentett értékben veszi át. A 100%-osan - adóbevétellel és nemesfémekkel - fedezett állami közpénz elfogadására nem kellene rászorítani senkit. Csak a jelenlegi fedezetlen magánbankjegy - a FED-dollár - elfogadását kell állami kényszereszközök bevezetésével elfogadtatni. A magánintézmények számára biztosítani kellene az önállóságot és a versenyhelyzetet. Ha valaki zöldbélyegeket, vagy Disneyland kuponokat, vagy egy más banknak a magánbankjegyeit óhajtja gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló eszközként használni, akkor álljon ez a szabadságában. Az egyedüli jogi követelmény, hogy a szerződéseket a jog előírásai szerint teljesíteni kell. Nyilvánvaló, hogy az átmeneti időszakban a FED-dollár is széles körben használatos lenne az állami dollárral egyidejűleg.

Harmadik lépésként be kellene fagyasztani a FED-dollárok kibocsátását.

Negyedik lépésként meg kellene határozni a Kongresszus által kibocsátott állami dollár nemesfém tartalmának a mennyiségét.

Ötödikként a pénzligarchia magánmonopóliumából vissza kellene alakítani állami monopóliummá a forgalomban lévő papírpénz nemesfém (arany és ezüst) fedezetének az állami tartalékolását.

Hatodikként az állam meglévő több mint 6 ezer milliárd dollár adósságát FED-dollárral kellene a hitelező pénzligarchia felé törleszteni. Az Amerikai Alkotmány tiltja fedezetlen pénz kibocsátását. Önkéntes alapon azonban el lehet fogadni továbbra is a FED magánbankjegyeit. Az állampolgárok és a vállalatok is használhatják, mivel FED-dollárral is megfizethetik az adót és később pedig becserélhetik valóságos pénzre, vagyis állami dollárra. A FED-dollár nem hivatalos pénzként tovább létezhet, erre lehetőséget nyújt az amerikai Alkotmány. Az államnak tehát nem kell megtagadnia adósságai megfizetését, hanem arra kell törekednie, hogy azt minél előbb FED-dollárral kifizesse és így megszabadítsa magát a kamatfizetés terheitől.

Hetedikként vissza kellene állítani azt a helyzetet, hogy a magánszektor és az állampolgárok tulajdonában is lehet arany és más nemesfém.

Nyolcadikként meg kellene határozni a Szövetségi Kormány tulajdonában lévő arany és ezüst értékét, ezüst-dollárban kifejezve. Ezt követően már megállapítható a forgalomban lévő FED-dollár értéke is ebben az állami kibocsátású ezüst-dollárban. Most már ki lehet vonni a FED bankjegyeit a forgalomból az állami dollárért cserébe a megállapított árfolyamon. Csupán azt kell elérni, hogy a bankok a náluk elhelyezett FED-bankjegyeket automatikusan kicseréljék állami dollárra, amikor ügyfelek azt elhelyezik náluk. Ezt követően valamennyi FED-bankjegyen kötött szerződést át kell alakítani állami dollárban kötött szerződéssé ugyanezen az árfolyamon.

Kilencedikként meg kell szüntetni a Federal Reserve System-et. Lehetővé kell tenni, hogy a FED tovább működjön, mint csekkbeváltó intézmény, de nem funkcionálhat mint központi bank. Azok a bankok, amelyek jelenleg a FED-nek a tulajdonosai, tovább működhetnek. A jövőben azonban nem részesülhetnek adókedvezményekben, és részt kell venniük a gazdasági versenyben. Magát a Federal Reserve System-et, ahogy azt 1913-ban létrehozták, meg kell szüntetni.

Tizedikként szabadabbá kellene tenni a bankok működését, ugyanakkor többé nem tarthatnának igényt arra, hogy veszteségeiket az adófizetők pénzéből pótolja az állam. A kormányzati garanciavállalást meg kell szüntetni, és ezt át kell engedni a magángazdaságban működő biztosítási vállalatoknak. A bankoknak 100%-os tartalékkal kell rendelkezniük. A betéteseket tájékoztatni kell, ha a bank befektette a pénzüket, és közölni kell velük, hogy mennyi ideig van a pénzük lekötve.

Tizenegyedikként a központosított, túlméretezett kormányzatot csökkenteni kell. A szabadvállalkozáson alapuló piacgazdaságban és a demokratikus politikai rendszerben az állam feladata a közbiztonság, a politikai szabadságjogok és a tulajdon szavatolása. Ha a társadalom visszakapja az olcsó közpénzt, akkor már nincs szociális indoka a túlméretezett szociális védőháló költséges fenntartásának. Ha pedig az állam méretei csökkennek, akkor az adókat is csökkenteni lehet.

Tizenkettedikként nemzetközi vonatkozásban is korlátozni kell az államhatalmat. Vissza kell fordítani azt a folyamatot, amely Amerikát a globális függőségek olyan rendszerébe helyezte, amely valójában korlátozza az amerikai nép cselekvőképességét. Érvényt kell szerezni annak az elgondolásnak, hogy Amerika vonuljon ki az ENSZ-ből és az ENSZ vonuljon ki Ameriká-

ból. Ez azonban csak az első lépéshez elégséges. Több száz olyan nemzetközi szerződés van és kormányközi megállapodás, amely korlátozza az Amerikai Alkotmány és az Alkotmányban foglalt polgári szabadságjogok érvényesülését. Természetesen van néhány olyan nemzetközi megállapodás, amely kölcsönösen hasznos, de a többségüket indokolt lenne felmondani, mivel a közérdekre hivatkozva valójában a pénzligarchia partikuláris érdekeit védik. Az ilyen törekvéseket szokta az uralmat gyakorló nemzetközi pénzvillág és hálózata izolacionizmusnak, káros és önző elkülönülési politikának nevezni. Valójában itt arról van szó, hogyha az amerikai társadalom meg akarja szabadítani magát a nemzetközi pénzügyi közösség uralma alól, s nem akar többé a pénzligarchia és hálózata kezében a globális méretű központosított világ-kormányzat fenntartására szolgáló eszköz maradni, akkor nincs más választása, mint megadni az elsőbbséget saját alkotmányának, és az „America first” (Amerika az első) elvéből kiindulva izolacionistának kell lennie.

Noam Chomsky és a „War on Terror”

Noam Chomsky neves amerikai társadalomtudós, aki hosszabb időn át a kairói angol nyelvű egyetemen is tanított, szeptember 11-e után néhány nappal feltették a kérdést, hogy igaz-e, miszerint a világ nem lesz többé ugyanaz, mint amilyen volt 2001. szeptember 11-e előtt. Chomsky szerint a World Trade Center és a Pentagon ellen végrehajtott terrorista támadások nem méreteikben és jellegükben jelentenek elsősorban újat, hanem a támadások célpontja teszi ezeket különleges jelentőségűvé. 1812 óta ugyanis most intéztek először támadást az Egyesült Államok ellen a saját területén. Eddig csupán amerikai gyarmati területek ellen volt támadás. Ez alatt a hosszú idő alatt az Egyesült Államok ténylegesen kiirtotta az észak-amerikai földrész bennszülött lakosságát, meghódította Mexikó felét, megszerezte Hawaiit és a Fülöp-szigeteket. Amerika az elmúlt fél évszázadban gyakran folyamodott erőszakhoz a világ más területein is. Az áldozatok száma igen nagy. Először került sor arra, hogy a fegyverek az ellenkező irányban kerültek bevetésre. Hasonló mondható el Európáról is. Ez a földrész gyilkos pusztításon ment keresztül, de ezek belháborúk voltak, miközben e földrész vezető államai meghódították - gyakran igen brutális eszközök alkalmazásával - a világ nagy részét. Tehát nem az atrocitás mérete különleges, hanem a célpontja. Az amerikai egyetemi tanárral a belgrádi rádió munkatársa beszélgetett.

Arra a kérdésre, hogy a Nyugat miként reagál a történetekre, Chomsky kifejtette: ha a Nyugatot irányító gazdagok és hatalmasok hagyományaiknak megfelelően ezúttal is az erőszakot választják, akkor lényegében az erőszak spirálja indul be, a már ismert dinamikával és félelmetes hosszútávú következményeivel. A demokratikus és szabad társadalmak közvéleménye nyomást gyakorolhat egy humánusabb és elfogadhatóbb válasz kikényszerítésére. Chomsky szerint a terrorizmus elleni háború jelszava félrevezető. A „Black Gold - Hot Gold” („Fekete arany - forró arany”) című könyv szerzői szerint a Kaspi-tenger térségében húsz évvel ezelőtt felfedezett hatalmas kőolajmezők egyelőre érintetlenek maradtak. Ez a terület - ha a világfogyasztás jelenlegi szintjét vesszük alapul - ötszáz évig elegendő a világ olajszükségletének kielégítésére. A kőolaj egyik lehetséges szállítási útvonala Csecsenföldön át halad - csővezetéken - a Fekete-tengerig. Onnan hajón a tengeren és a Dunán keresztül éri el a Koszovón áthaladó rövidebb csővezeték, s jut el az Adriai-tengeri kikötőig. A másik útvonal Afganisztánon és Pakisztánon át az Indiai-óceánig vezet.

Két évvel ezelőtt a Clinton-kormányzat kísérletet tette Koszovó nemzetközi ellenőrzés alá vételére azért, hogy megkezdődhessen a tervezett olajvezeték megépítése. A legegyszerűbb szállítási útvonal természetesen a Boszporuszon keresztül vezetne a Földközi-tengerig. A viszonylag keskeny Boszporusz azonban máris annyira telített tankhajókkal, hogy áteresztő

kapacitása tovább nem növelhető. Ezért az egyetlen alternatíva a dunai hajóút és a koszovói csővezeték segítségével az albán főváros, Tirana, Adriai-tengeri kikötőjébe juttatni a Kaspi-tenger térségének olaját. Már a Szovjetunió is számításba vette a hatalmas olajmezők felfedezését követően, hogy csővezeték-rendszert épít ki Afganisztánon és Pakisztánon át az Indiai-óceán irányába. Moszkvának ez a törekvése végül is a mintegy tíz évig tartó szovjet-afgán háborúba torkollott. A szovjet beavatkozás az Amerika által felfegyverzett és támogatott felkelő csoportok ellenállása miatt kudarccal végződött az 1980-as évek végén. Az egyik ilyen ellenálló csoportot Oszama bin Laden vezette. Moszkva az 1980-as években nagy ütemben fegyverkezett, többek között létrehozta a világ legnagyobb nukleáris tengeralattjáró-flottáját, abban a reményben, hogy a csecsenföldi olaj eladásából nagy jövedelemhez jut. Amikor az afgánok az Egyesült Államok és a CIA segítségével keresztülhúzták Moszkva terveit és megakadályozták a szovjet-afgán kőolajvezeték megépítését, a Szovjetunió gazdaságilag megrendült. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy a szovjet birodalom 1991-ben eljutott a felbomlásig. Az említett „Black Gold - Hot Gold” szerzői szerint az „Empire of Energy” (az „Energia-birodalom”, amely a nemzetközi pénzvilág ellenőrzése alatt áll és nagyrészt azonos a nemzetközi pénzoligarchiával) most arra tesz kísérletet, hogy ő építse meg az Afganisztánon átvezető kőolajvezeték-rendszert.

A terrorizmus elleni háború nem irányul az északír, a baszk, vagy a palesztin és más terroristák ellen. Ez elsősorban azért folyik, hogy Afganisztánban Amerika-barát kormányzat kerüljön hatalomra, amely lehetővé teszi az Energiabirodalom urai - azaz a háttérből irányító pénz-oligarchia hálózata - számára, hogy már régóta kidolgozott stratégiájukat átültessék a gyakorlatba. A háttérhatalom Energiabirodalma csaknem száz éve folytatja az Egyesült Államok belső szétszedését és átalakítását annak érdekében, hogy a globális Energiabirodalom részévé tegye.

A világstratégia Kissinger véleménye

Noam Chomsky véleménye után ismerkedjünk meg a háttérhatalom legfelsőbb irányítói közé tartozó Henry Kissinger nézeteivel! Nixon elnök nemzetbiztonsági tanácsadója, majd külügy-minisztere még Brzezinskinél is fontosabb személyiség. 2001. október 31-én Londonban a háttérhatalom befolyásos képviselői előtt kifejtette, hogy a tartós béke az iszlámmal nem lehetséges. Egyelőre csak Nagy-Britannia és Amerika van tisztában azzal, hogy milyen mély szakadék és alapvető különbség áll fenn az iszlám és a Nyugat (értsd: a pénzoligarchia által irányított társadalmak) között. Kissinger szerint 2001. szeptember 11-e felébresztette az amerikai népet önelégült tespedtségéből és az amerikai társadalomban emocionálisan nagyobb változásra került sor, mint annak idején Pearl Harbor után. Mindaddig az amerikai közvélemény meg lett volna lepődve, ha arról hall, hogy alapvető különbség áll fenn az Egyesült Államok és az iszlám között, azaz létezik olyasmi, mint a civilizációk háborúja.

Kissinger nem titkolta, hogy elégedetlen a háború lassú menetével és azt is hozzátette, hogy ennek a háborúnak nem lehet egyedüli célja a győzelem kivívása Afganisztánban, mivel a terrorizmus hamarosan újraéled és visszatér. Azt kell számon tartani, hogy egy ország miként viszonyul a terrorizmushoz és ennek megfelelően kell újjáalakítani a nemzetközi rendszert. Kissinger véleménye szerint a Bush-kormányzat jelenleg lehetővé teszi, hogy „szabad kezét kapjanak” a palesztinai csoportok. Nixon egykori külügyminisztere ma részt vesz a Pentagon védelmi-politikai irányító-testületének munkájában, amelynek **Richard Perle** az elnöke. Perle tagja annak a „**Wolfowitz-csoportnak**”, amelyik arra törekszik, hogy a terrorizmus elleni háborút harmadik világháborúvá alakítsa át, állapította meg Jeffrey Steinberg és Michele Steinberg az EIR nevű amerikai hetilap 2001. november 16-ai számában. Az említett szerzők

szerint ma már nem titok, hogy Kissinger és Perle egy olyan csoport vezetői, amely támadja ifjabb George Bush elnök és külügyminisztere, Colin Powell politikáját. Kissinger és a „Wolfowitz-csoport” olyan stratégiát kíván érvényesíteni, amely lehetővé teszi több iszlám ország egymást követő megtámadását, kezdve Irakkal. Mind Perle, mind Kissinger a **Hollinger Corporation** vezető tisztségviselője. A kanadai **Conrad Black** tulajdonában lévő Hollinger Corp. tulajdonképpen egy londoni központú hírszerzőhálózat, amely többek között a brit fővárosban megjelenő Daily Telegraphot, valamint az Izraelben megjelenő Jerusalem Postot is kiadja. A Hollinger Corp. a háttérhatalom egyik legfontosabb tudatipari központja, amelynek elsődleges célja a közvélemény manipulálása és a háttérhatalom törekvéseinek propagálása. Hasonló feladatot lát el a koreai Sun Myung Moon lelkész vezette „**Unification Church**” („Egységes Egyház”) tulajdonában lévő **Washington Times**, amelynek főszerkesztője **Arnaud de Borchgrave**. Kissinger és de Borchgrave ma a háború leglelkesebb támogatói közé tartoznak, holott korábban közel álltak a tálibokhoz, Zbigniew Brzezinskihez hasonlóan.

Mi áll a véleményváltozás hátterében?

Kissinger 2001. szeptember 11-ét megelőzően komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy Afganisztánt, valamint a tálib rendszer urait levétesse azon államok listájáról, amelyek támogatják a terrorizmust. Ennek az volt az oka, hogy Kissinger az „**Unocal**” nevű amerikai olajvállalatotíás konzultánsa. Azért lobbizott az amerikai külügyminisztériumban az Afganisztánt sújtó szankciók ellen, hogy megvédje ügyfele olajvezeték-építési programját, amely lehetővé tette volna a közép-ázsiai olaj Afganisztánon keresztül történő kiaknázását. Ahhoz, hogy a Világbank finanszírozza az Unocal programját, szükséges volt, hogy az amerikai külügyminisztérium formálisan is elismerje a tálib vezetést Afganisztán kormányának. Az Unocal alelnöke, **Maresca**, az amerikai törvényhozás, a Kongresszus illetékes bizottsága előtt 1998. február 12-én elmondotta, hogy az Unocal az afganisztáni olajvezeték megépítésével el akarja vágni Oroszországot és Iránt az óriási nyereséget ígérő közép-ázsiai olaj- és földgáz-piactól. Maresca azt is elmondotta az amerikai törvényhozóknak, hogy az Iránon keresztül haladó olajvezeték az amerikai szankciók következtében nem jöhet számításba, ezért az egyetlen választható útirány Afganisztánon át vezet. Ez jelenti a legjobb megoldást, a legkevesebb technikai akadállyal. Maresca hozzátette, hogy cége egyetlenegy afganisztáni csoportot sem részesít előnyben, mégis egyértelmű volt, hogy az Unocal azért lobbizott, hogy az Egyesült Államok ismertje el a tálib rezsimet Afganisztán hivatalos kormányzatának. E cél érdekében az Unocal a tálib vezetők egy küldöttségét meghívta Washingtonba, hogy találkozzanak a Kongresszus és a Clinton-kormányzat képviselőivel.

De Borchgrave 2001 júniusában azért utazott Kandaharba, hogy a tálib mozgalom szülővárosában interjút készítsen **Mohammad Omar** mollahal, a tálibok legfőbb vezetőjével. Az amerikai UPI-hírhírnökség által június 4-én közzétett interjú a legmelegebb dicséretnek közepette hősnek nevezi Omar mollahot, aki ötször sebesült meg a szovjet Vörös Hadsereg elleni felszabadító háborúban. Azt is hangsúlyozta, hogy Omar mollah féken tartja Oszama bin Ladent. De Borchgrave bírálta az Egyesült Államokat, amiért az visszatartja azokat a bizonyítékokat, miszerint a tálib rezsim bírósága felelősségre vonta bin Ladent az Afrikában elkövetett terrorista cselekményekért.

2001. szeptember 11-e óta mind Kissinger, mind de Borchgrave más, korábbi tálib pártfogókkal egyetemben azok közé tartoznak, akik a lehangosabban helyeslik az afganisztáni háborút. Az Egyesült Államok most kliensrezsimet akar hatalomra segíteni az elűzött tálib vezetés helyére. A pastu tálibok (a tálib pastu nyelven „diák”-ot jelent, a talibán pedig „diákok”-at) 1996. szeptember 26-án elfoglalták Kabult. Ez arra kényszerítette a nem pastu

afgán törzsi vezetőket, hogy 1996-ban szövetségre lépjenek. Ekkor jött létre az Északi Szövetség, amely az elüzt, tadzsik származású elnökből, **Rabbani**ből, a 2001 szeptemberében meggyilkolt **Maszúd** tábornokból, a **Dzsamiat-e-Islami** erőkből, **Dosztum** tábornokból és az üzbég etnikumot képviselő **Dzsumbis-e-Milli** Pártból jött létre. Részt vettek benne kisebb csoportok is, amelyeket a **Hezbe Wahadat** és a **Shia Iszlám** frakció képviselt. Az **Északi Szövetséget** formálisan Rabbani vezette, de a tényleges hatalom Maszúd tábornok kezében volt, akit állítólag az al-Kaida egyik merénylője szeptember 9-én, vagyis két nappal a World Trade Center és a Pentagon elleni támadás előtt meggyilkoltak. Maszúd halálát követően helyettese, **Mohammad Fahim** tábornok lett a katonai parancsnok. Az Északi Szövetségen belül három különböző csoport harcol a vezetésért. Az egyik Dosztum tábornok, a Dzsumbis-e-Milli vezetője, a másik Ismail Khan tábornok, a Herat vezére, és Raszul Szajaf, a pastuk képviselője. **Fahim tábornok** nem képes ezt a három személyt ellenőrizni. Dosztumot Törökország és Üzbegisztán támogatja, Ismail Khant pedig Teherán. A kulcsfontosságú Pakisztán, amely lényegében hatalomra segítette a tálibokat, nem híve egy, a pastukat háttérbeszorító rendszernek Afganisztánban. Az afgánok mintegy fele pastu anyanyelvű, de mintegy 6 millió pakisztáni is pastu nyelven beszél.

Amikor 1995-96-ban a pakisztáni hadsereg és hírszerzés támogatásával, valamint Szaúd-Arábia és az Egyesült Államok finanszírozásával a tálibok hatalomra kerültek, Washington lényegében áldását adta erre az ortodox fundamentalista iszlám csoportra. Washington abból indult ki, hogy a tálibok fanatizmusuk ellenére meg fogják engedni, hogy a Türkmenisztánból kiinduló olajvezeték áthaladjon Afganisztánon. Ez nemcsak az amerikai olajvállalatok számára lenne előnyös, de valamennyi kőolaj-felhasználó számára világszerte. Washington jóindulattal azt is feltételezte, hogy ha a tálibok más, legális jövedelemhez is jutnak, akkor felhagynak a nagyarányú máktermesztéssel, amely az ópium alapanyaga.

Az Északi Szövetség, amely a tálibok hatalomra kerülésével továbbra is fennmaradt, India, Oroszország és Irán támogatását élvezte. Oroszország azt akarta az Északi Szövetségtől, hogy tartsa távol Közép-Ázsiától, Csecsenföldről és Azerbajdzsántól a tálibokat. India gyengíteni akarta riválisának, Pakisztánnak afganisztáni befolyását. A síita irányzatú iszlámot követő Irán erősen ellenezte egy ortodox szunnita irányzatú szekta uralomra jutását a szomszédságában. Ez a helyzet 2001. szeptember 11-e után igen gyorsan és gyökeresen megváltozott, mivel Washington most már elszánta magát a tálibok leváltására és Oszama bin Laden kézrekerítésére. Ez az amerikai politika kedvez Oroszországnak. Az új geopolitikai elrendezés viszont komolyan fenyegeti most Pakisztán érdekeit, amely nyilván mindent el fog követni azért, hogy ne egy India- és Oroszország-barát, Pakisztán-ellenes hatalom legyen a határainál. Pakisztán helyzete igen kényes, mert a kormánzatnak számolnia kell a lakosság tálib-barát érzelmeivel, ugyanakkor rá van utalva Amerika támogatására is hatalmas riválisával, Indiával szemben. A Bonnban 2001 novemberének végén elkezdődött tanácskozás megmutatta, hogy milyen gyenge lábakon áll az egyetértés az Északi Szövetségen belül és hogy milyen nehéz lesz egy vitán felüli vezető személyiség hiányában szilárd kormányzatot létrehozni Afganisztánban.

Bonnban 2001. december 6-án aláírták az Afganisztán-megállapodást, amely szerint 29 tagú ideiglenes kormány alakul Hamid Karzai pastu politikussal és hadvezérrel az élén. A külügyminiszteri posztra Abdullah Abdullah, a tadzsikok befolyása alatt álló Északi Szövetség külügyeinek eddigi irányítója kerül, míg a védelmi miniszter Mohammed Kasszim Fahim lesz, a meggyilkolt Maszúd tábornok helyettese és utóda. Németország jelentős szerepet játszott a megegyezés létrejöttében, amely lényegében a háttérhatalommal együttműködő afgán kormányzat felállítását, és a nemzetközi pénzvillág stratégiai céljainak az érvényesítését szolgálja. A világot irányító pénzoligarchia a jelek szerint vezetőszerepet szán Németországnak a most

már nyugatbarát Afganisztán talpra állításában. Ezt jelzi a 2001. december 5-én Berlinben megnyílt Afganisztán-segélykonferencia.

Oszama bin Laden és az Al-Kaida terroristái szörnyű merényletükkel akaratlanul is hozzásegítették a háttérhatalmat két fontos stratégiai céljának a megvalósításához. Egyrészt lehetővé tették a már három évtizede gondosan előkészített - az emberi jogokat és polgári szabadságjogokat korlátozó - rendkívüli intézkedések egész rendszerének a bevezetését Amerikában, másrészt olyan kliens rendszert segítettek hatalomra Afganisztánban, amely várhatóan most már a „Nagy sakktábla”-ban kifejtett geopolitikai célok engedelmes kiszolgálója lesz, beleértve a területén keresztül haladó kőolajvezeték megépítését is. Nem állítjuk azt, hogy a háttérhatalom közvetlenül megszervezte a szeptemberi merényletet. Ilyen primitív és veszélyes akcióra nem is volt szüksége. Elég volt hollywoodi filmeket készíteni a World Trade Centernek rohanó repülőgépekről, ahol tálalva volt az ötletet a merénylőknek. A korábban a CIA-val is együttműködő ravasz, de forrófejű Bin Laden pedig szállította a fanatikus merénylőket. A háttérhatalomnak csak várnia kellett, és a világ legtökéletesebb hírszerzésének és elhárításának pedig úgy tennie, hogy „semmiről sem tud”.

A tragédia után, amelynek ezúttal is ártatlanok voltak az áldozatai - mély részvétet érzünk irántuk -, beindulhatott a tudatipari gépezet, a „War on Terror”, a krokodilkönnyek hivatalos hullatása, valamint az adagolt hisztériakeltés és az anthrax küldemények feladóinak szinte virtuóz képességeket igénylő „meg-nem-találása”. Talán 50 évre is szükségünk lesz ahhoz, hogy megismerjük az események rejtett hátterét. De bármi is húzódjon a támadások mögött, tudnunk kell, hogy aki „szelet vet, az vihart arat.” Az erőszak spirálja nem megoldás, mert új sötét középkorba taszítja a világot. A józanész és az egyetemes Isteni (természeti) törvények alapján a kultúrák párbeszédére van sürgősen szüksége a világnak. Bízunk abban, hogy még leállíthatjuk a bosszú beindult erőszak-spirálját, és elkerülhetjük milliók kimondhatatlan nyomorúságát. Talán még van esély egy olyan termékeny eszmecserére, amely elősegítheti a valódi megértést a kultúrák között. A civilizációk pusztító háborúja helyett az emberek életkörülményeit kell megjavítani. A csupán egyesek gazdagodását szolgáló kamatkapitalista világrend helyébe a Föld népességfenntartó képességét növelő és minden egyes ember alkotópotenciáljának a kibontakozását szolgáló - kamatszolgátság nélküli - valóban szabad világra van szükség. Sok okunk nincs rá, de azért reménykedjünk, hiszen a reménytelenek kedvéért adatott meg számunkra a remény.

A „Skull and Bones” Társaság és az új világrend

Nem elmélet. Csak összeesküvés.

Az „Order of Skull and Bones” titkos eredete

Az „Order of Skull and Bones” (a „Koponya és Csontok Rendje”) az egyik legnagyobb befolyással és hatalommal rendelkező féltitkos szervezet ma az Egyesült Államokban. Ez a „fraternity”-nek, azaz egyetemi diáktársaságnak álcázott elithálózat a Connecticut állambeli New Haven város híres egyetemén, a Yale University-n jött létre. Ma is a Yale Egyetem az első számú központja, ahol az Egyesült Államok kormányának és államigazgatásának, valamint az amerikai hírszerző szervezetek irányítóinak jelentős része diplomáját szerezte. A „Koponya és Csontok” Rendjének bázisát az Egyesült Államokban hosszú időn át domináns WASP (White Anglo-Saxon Protestant, fehérbőrű, angolszász születésű és protestáns vallású) vezetőréteghez tartozó személyek alkotják. Az ő kultúrájuk és világszemléletük nemcsak a 19. és a 20. században, de a 21. század kezdetén is döntő befolyással van az amerikai társadalmi és politikai életre. **George Herbert Walker Bush**, a jelenlegi elnök apja, aki 1988-tól 1992-ig volt az Egyesült Államok elnöke, többek között arról is híressé vált, hogy nyíltan meghirdette az **új világrend** bevezetését. Az új világrendnek a koncepciója a „Skull and Bones” testvéri szövetség és az elődjének tekinthető - Adam Weishaupt által alapított - illuminátusok eszmevilágában és stratégiájában gyökerezik. Ma is, amikor már az idősebb Bush fia: **George W. Bush** az Egyesült Államok elnöke, az amerikai kormány és az államigazgatás számos befolyásos képviselője, az elnökkel az élén, a „Skull and Bones” hálózat tagja. Ez a hálózat arra törekszik, hogy visszaállítsa Amerikának azt az egyedülálló vezető szerepét, amelyet közvetlenül a 2. világháború után betöltött a nemzetközi életben. Az idősebb George Bush ezt a korszakot gyakran nevezte „Amerika évszázadának”.

A „Koponya és Csontok” máig nagyhatalmú Rendjének a története az **Elihu Yale**-ről elnevezett egyetemen kezdődődik, ahol az amerikai hírszerzés, a kábítószerkereskedelem és a titkos társaságok szálai egységes hálózattá szövődtek a történelem során. Elihu Yale Boston közelében született, Londonban végezte tanulmányait, majd pedig a Brit Kelet-indiai Társaság szolgálatába lépett. Karrierje gyorsan ívelt felfelé és 1787-ben ő lett a madrasai Saint George Erőd kormányzója. Hatalmas vagyona tett szert és 12 év múlva visszatért Angliába. Amikor a Connecticut-i Collegiate School támogatásért fordult hozzá, Elihu Yale bőkezű adományban részesítette. Ismételt adományok után az egyetem vezetői elhatározták, hogy felveszik jótévőjük nevét. Így jött létre 1718-ban a Yale College, a máig tekintélyes **Yale Egyetem**.

A Yale Egyetem régi épülete előtt áll **Nathan Hale** szobra. Ennek egy másolata a CIA Langley-ban lévő központjánál is megtalálható, valamint a Philip’s Akadémia épülete előtt Andoverben. Nathan Hale a „**Culper Ring**”-nek, Amerika első hírszerző-szervezetének volt a tagja. George Washington szervezte meg és a Függetlenségi háború egész ideje alatt sikeresen működött. Egyedül Nathan Hale volt az, akit az angolok lelepleztek és 1776-ban felakasztottak. Ettől kezdve tart a Yale Egyetem és a hírszerzés meghitt kapcsolata.

1823-ban Samuel Russell megalapította a Russell & Company-t azért, hogy az felvásároljon ópiumot Törökországban, és onnan Kínába csempéssze. Ez a cég 1830-ban egyesült a bostoni Perkin’s szindikátussal és Amerika elsőszámú ópiumcsempész vállalkozásává vált. Amerika és Európa sok neves dinasztiája a Kínával folytatott ópiumkereskedelemben gazdagodott meg. A

Perkins cégnek volt Kantonban a fő helyi megbízottja: Warren Delano, Franklin Delano Rooseveltné nagyapja. Ugyancsak ennek a cégnek a partnerei közé tartozott John Cleve Green, aki Princeton-t finanszírozta; Abiel Low, aki a Kolumbiát, valamint Joseph Coolidge, továbbá a Perkins, a Sturgis és a Forbes családok. Coolidge fia alapította a United Fruit Company-t és unokája, Archibald C. Coolidge pedig társalapítója volt a nagyhatalmú Council on Foreign Relations-nek, a new york-i székhelyű Külkapcsolatok Tanácsának.

William Huntigton Russell, Samuel unokatestvére 1831-1832-ben Németországban tanult. Ekkoriban ott divatos volt valamennyi emberi tevékenységre és társadalmi törekvésre a tudományos módszert alkalmazni. Poroszországban John Locke és Jean Jacques Rousseau nézetei figyelembevételével új iskolarendszert építettek ki. Johann Fichte, aki az Adam Weishaupt-féle illuminátus szervezethez tartozott, „A német néphez intézett üzenet”-ben például kifejtette, hogy a gyerekeket az államnak kell felnevelni és a mindenható államnak kell előírnia számukra, hogy mit és hogyan gondoljanak. A korszak nagy filozófusa: Georg Wilhelm Friedrich Hegel, aki Fichte utódja lett a Berlini Egyetemen 1817-ben, világunkat a szellem világának tekintette. Az állam ennek az abszolút szellemnek a megtestesítője és a polgár csak akkor lehet szabad, ha feltétlenül tiszteli ezt az államot és engedelmeskedik neki. Hegel az államot az abszolút szellem földi megnyilvánulásaként írta le, az emberi fejlődés végső céljaként. Ez a végső cél, az állam, minden egyén felett áll és a polgároknak legfőbb kötelessége, hogy az állam engedelmes alattvalói legyenek. Mind a fasizmus, mind a kommunizmus szellemi gyökere a hegeli tanításokban gyökerezik. Ezek a háttérhatalom által ma ismét felkapott nézetek divatosak voltak akkor is, amikor William Russell Németországban tanult. Visszatérve a Yale Egyetemre megalakította az Alphonso Taft társaságot. 1876-ban betörték a Skull and Bones termébe és az ekkor szerzett információ szerint a „Koponya és Csont Társaság - a német egyetem egyik részlege”... Russell tábornok a „Csontok” alapítója Németországban volt végzős éve előtt és meleg baráti kapcsolatot alakított ki egy német titkos társaság vezető tagjával. Úgy tért vissza, hogy fel volt hatalmazva a társaság fiókszervezetének a megszervezésével. Így alakította meg William H. Russell 14 más társával a „The Order of Skull and Bones”-t, amely később „The Order of Skull and Bones”-ra változtatta a nevét. (A „skull” gyorsan sikló hajót jelent, a „skull” pedig koponyát.)

Minden évben 15 új tagot vesznek fel, és a beavatott kap a belépéskor 15 000 dollárt, valamint egy padlón álló ingaórát. A Skull and Bones elsősorban tagjainak az egyetemen kívüli karrierjét készíti elő. Kezdetben a társaság bérelt helyiségekben találkozott. 1856-ban készült el a „Thomb”-nak nevezett épület. Egy ablaktalan, barna kőből álló csarnok, ahol a „csont-emberek” a mai napig megrendezik beavatási szertartásaikat, és ahol minden csütörtökön és vasárnap találkoznak. Már említettük, hogy 1876-ban betörték ebbe a „Thomb”-ba, ahol találtak egy olyan 324-es számmal ellátott szobát, amely teljes mértékben ki volt bélelve fekete bársonnyal. Efölött volt egy másik páholyszoba 322-es számjelzéssel. Ez a templom a „szentek szentje” és vörös bársonnyal van bélelve. A falon pedig egy ötágú csillag (pentagram) található. A hallban a Skull and Bones alapítóinak és a németországi társaság tagjainak 1832-ből származó fényképei találhatók. A nyugati oldalfalon többek között egy régi metszet látható, amely egy temetkezési boltívet ábrázol egy kölapon, amelyen négy emberi koponya nyugszik, valamint egy bohócsapka, csöngők, egy nyitott könyv, számos mérő eszköz, koldustarisznya és egy királyi korona. A sírbolt fölötti árkádon a következő felirat látható latin betűkkel: „Wer War Der Thor, Wer Weiser, Der Bettler Oder, Kaiser?”, a bolthajtás alatt bevésve német betűkkel a következő mondat: „Ob Arm, Ob Reich, im Tode gleich.” (Az első fordítása: Ki volt a bolond, ki a bölcs, ki császár?; a másodiké pedig: Akár szegény, akár gazdag, a halálban mindenki egyenlő.)

Érdeemes nyomon követni **Daniel Coit Gilman**, **Timothy Dwight** és **Andrew Dickinson White** karrierjét. Berlinbe utaztak filozófiát tanulni. 1856-ban tértek vissza. Gilman lett a Yale gazdasági vezetője. Sikerült elérnie, hogy Lincoln elnök elfogadtassa a Kongresszussal azt a törvényt, amely lehetővé teszi az állami egyetemek számára, hogy mezőgazdasági és tudományos célra ingyenes állami földekhez jussanak. A Yale volt az első Amerikában, amely ilyen juttatásban részesült és meg tudta szerezni az egész Connecticut államra eső részt magának. A Yale vezetői annyira meg voltak elégedve, hogy Gilman-t kinevezték a földrajzi intézet vezető professzorának. Gilman később a Carnegie Intézet elnöke lett. Évfolyamtársa Andrew D. White elsőként került a Cornell Egyetem elnöki székébe, majd nagykövetségként szolgált Oroszországban és Németországban. Végül a tekintélyes Amerikai Történelmi Társaság élére került. Ugyancsak White volt az, aki 1899-ben a hágai nemzetközi konferencián az Egyesült Államokat képviselte. Timothy Dwight, a másik évfolyamtárs pedig 1886-ban a Yale Egyetemnek lett az elnöke. A Gilman, White és Dwight trió hozta létre az Amerikai Közgazdasági Társaságot, az Amerikai Kémiai Társaságot és az Amerikai Pszichológiai Társaságot. Tanítványaik és az általuk létrehozott szervezetek útján ma is meghatározó befolyással vannak az Egyesült Államok egész iskolai rendszerére.

A Skull and Bones mint hatalmi hálózat

Antony Sutton a Rend kutatója „America’s Secret Establishment” („Amerika titkos hatalmi hálózata”) című művében megállapítja, hogy a „Koponya és Csontok Rendje” kiépített egy horizontális és egy vertikális kapcsolatrendszert, hogy befolyását minél hatékonyabban érvényesíteni tudja. A vertikális (függőleges) kapcsolatra jó példa a Whitney, Stimson és Bundy közti kapcsolat. W.C. Whitney, aki beházasodott a Standard Oil tulajdonos Payne dinasztiába, haditengerészeti miniszter volt. Az ő ügyvédje volt Elihu Root, aki viszont alkalmazta Henry Stimsont, amikor az elvégezte a jogot. Stimson 1911-ben átvette Root-tól a hadügyminiszeri tisztséget. Erre őt, az ugyancsak „csontember” William Howard Taft nevezte ki, aki ekkor elnök volt. Stimson később a Fülöp-szigetek főkörmányzója lett, majd Hoover elnök idején külügyminiszter, Rooseveltnél és Truman elnöksége alatt pedig hadügyminiszter volt. Hollister Bundy, Stimson különleges tanácsadójaként tevékenykedett a Pentagonban a Manhattan-project idején. Bundy két fia, William Bundy és McGeorge Bundy ugyancsak magas kormányzati és alapítványi tisztségeket töltöttek be. A két testvér a CIA-ban, a Hadügyminisztériumban, a Külügyminisztériumban, valamint Kennedy és Johnson különleges tanácsadóiként a vietnami háború egész ideje alatt jelentős befolyással voltak a hírszerzésre és a döntéshozatalra. William Bundy később a nagyhatalmú Council on Foreign Relations negyedévente megjelenő lapjának: a Foreign Affairs-nek lett a főszerkesztője. McGeorge pedig a Ford Alapítvány elnöke lett.

A „csontemberek” másik két neves csoportja: a Harriman és a Bush csapat. Averell Harriman a demokrata párt tekintélyes államférfija volt. Testvére Roland Harriman pedig a Brown Brothers, Harriman befektető bankház egyik igazgatója. A másik Prescott Bush volt, a jelenlegi elnök nagyapja. A 20. század kezdetétől fogva két beruházó bankban játszottak meghatározó szerepet a Skull and Bones tagjai: a Guaranty Trust-ban és a Brown Brothers, Harriman cégben. Mindkét beruházó pénzintézet erőteljesen részt vett a bolsevik rendszer és Hitler finanszírozásában. E két pénzintézet hatékony támogatása nélkül a bolsevikok nem tudták volna megszilárdítani hatalmukat Oroszországban. Averell Harriman később a Lend Lease-ért (kölcsonbérleti szerződés programért) felelős miniszter lett, s ekkor egész gyárakat szállított a Szovjetunióknak. Egyes kutatók szerint Harriman részt vett a nukleáris fegyverekre vonatkozó információk, valamint a plutónium és az amerikai dollár előállítására alkalmas berendezések átadásában is a Szovjetunióknak.

Az új világrend megvalósítói

A Skull and Bones nagyhatalmú tagjai úgy vélik, hogy nemcsak stratégiai okokból, de morálisan is igényt formálhatnak a világ ügyeinek intézésére. Ebből következik, hogy jogukban áll minden olyan riválisnak a megtörése, aki veszélyeztetheti az Egyesült Államok világbirodalmi vezető szerepét. Ez még olyan jelenlegi szövetségesekre is vonatkozik, mint Japán, vagy a ma már barátinak számító, korlátozottan cselekvőképes Németország, s a mindig is különleges testvéri kapcsolatokat hangoztató Nagy-Britannia. Az idősebb Bush és fia, valamint a többi bonesman („csontember”, amely elnevezés a „Koponya és Csontok Rend”-hez való tartozásra utal) az új világrend előharcosának tekinti magát, akinek legfőbb hivatása Amerika nagyságának nemcsak a helyreállítása, de növelése is, abban az új világkorszakban, amelyben az Egyesült Államok maradt az egyetlen szuperhatalom. A Skull and Bones hálózat céljai elérése érdekében nemcsak a hivatalos állami intézményeket használja, de igénybe veszi az olyan magukat privátnak tekintő szervezeteket is, mint amilyen a new york-i székhellyel működő Council on Foreign Relations, CFR, azaz a háttérhatalom legfontosabb központi koordináló intézménye.

A Skull and Bones tagjai a „konstruktív káosz” eszméit vallják. Mit jelent a konstruktív, azaz „alkotó zűrzavar”? Ez a háttérhatalom egyik alapvető módszere. A beavatottak valódi politikai szándékaikat mélyen titokban tartva folyamatosan kétértelmű, homályos, félreérthető jelzéseket adnak a fontos politikai kérdésekről. Ezzel megtévesztik mind ellenfeleiket, mind saját környezetük nem beavatott részét. Ez teszi lehetővé, hogy a dezinformáció ködös légkörében saját stratégiájukat eredményesebben valósítsák meg.

Az arisztokratikus Skull and Bones Rend, elit szervezetként, az Amerika vezetése alatt álló új világrend kialakítására törekszik. Már utaltunk rá, hogy a Yale Egyetemen (New Haven-ben) 1832-ben alapított „Skull and Bones” a legrégebb és legtekintélyesebb a Yale hét zárt társasága közül. Említésre méltó még a „Scroll and Key” (Tekercs és Kulcs), a „Book and Snake” (Könyv és Kígyó), a „Wolfshhead” (Farkasfej), az „Eliahu” és a „Berselius”. E zártkörű testvéri szövetségek kiszemelik maguk számára a legtehetségesebb fiatalokat azért, hogy előkészítsék őket vezetőállások betöltésére a kormányzati és üzleti életben, elsősorban a bankvilágban és az amerikai élet más fontos szektoraiban. Eltérően az amerikai egyetemeken meghonosodott görög betűjelzéseket használó többi zárt társaságtól és titkos szervezettől, amelyek hálózata felöleli az egyetemek többségét, a Skull and Bones és a vele rokon társaságok kizárólag a Yale egyetemen működnek. Ezek nem részei az amerikai egyetemeken országosan működő társaságoknak és szervezeteknek. Ugyanez a helyzet az Ivy League College-okkal, amelyek csak a Harvard és a Princetown Egyetemeken működő zárt társaságok. De még ezek közül az elit társaságok közül is kiemelkedik a Skull and Bones, mint a legbefolyásosabb és legnagyobb hatalmú zárt tömörülés. Megalapítása óta a Skull and Bones eddig mindössze 2500 taggal rendelkezett. Egy adott időpontban kb. 600 élő tagja van. Ez a kis létszám egymagában jelzi, hogy milyen nagyfokú a hatalom-koncentráció ebben a Rendben.

A Skull and Bones hűen a „konstruktív zavarkeltés” taktikájához, tudatosan elősegítette a történetére vonatkozó mitológiák és legendák terjedését. Az egyik változat szerint, a Koponya és Csontok Rendje annak a brit és skót szabadkőműves irányzatnak az elágazása, amely a 17. század végén az oxfordi egyetem All Soul's College-ban jött létre. Egy másik verzió szerint, a Koponya és Csontok Rendje azoknak a német nacionalista beállítódású titkos társaságoknak a folytatódása az Egyesült Államokban, amelyek a 19. században Németországban működtek. Van egy harmadik magyarázat is a Rend történetére. Eszerint a Skull and Bones tősgyökeres amerikai intézmény, amely azonban átvette az európai szabadkőművesség számos rituáléját,

de ezeket a saját gyakorlatában egyedülállóan új formába ötvözte. Tény, hogy a Skull and Bones rendet 1832-ben a Yale Egyetem Campusában hozták létre. Hivatalosan azonban csak 1856-ban jegyezték be: „**Russell Trust Association**” néven. Az elérhető adatok szerint a Rendet a Távol-Kelettel fenntartott ópiumkereskedelemből származó jövedelemből finanszírozták. Ez a jövedelem biztosította a Skull and Bones hatékony működését az egyetemen, és azt, hogy végzős tagjait befolyásos állásokba juttassa. A **Brit Kelet-Indiai Társaság** által folytatott kábítószer-kereskedelem virágzott 1783-ban, amikor az amerikai függetlenségi háborút lezáró párizsi békeszerződést aláírták. A Brit Kelet-Indiai Társaságot ebben az időben a Barring Brothers Bankház ellenőrizte. A 19. század kezdetén ezt a szerepet a Rothschild-ház londoni ága vette át, és ettől kezdve ő ellenőrizte a Kínával folytatott ópiumkereskedelmet. A Barring és a Rothschild család támogatásával számos új-angliai család (Új-Angliának nevezték az Egyesült Államok észak-keleti részén lévő államokat) részt vehetett a nagyon jövedelmező ópiumkereskedelemben, de csak alvállalkozóként, másodüzleltársként. Ezek a kereskedőcsaládok voltak a szállítmányozók, a fuvarozók, és sok esetben ők maguk irányították hajóikat is. A kábítószerkereskedelem révén mesés vagyona tettek szert a Cabbot, a Coolidge, a Forbes, a Higginson, a Sturgis, a Lodge, a Lowell, a Parkins és a Russell családok. Ezek az új-angliai kereskedők alapították a United Fruit Company-t és a Bank of Boston-t.

A Skull and Bones Rendet a Russell és a Perkins családok hozták létre. Számos nemzedék-váltás eredményeként az említett családokhoz tartozó személyek összeházasodtak egymással. Ily módon vérrokonságban is álló kiterjedt hatalmi csoportosulás jött létre, az „Eastern Establishment” (Keleti Hálózat). **William Huntington Russell** volt az, aki „Russel Trust Association” név alatt jegyeztette be a Skull and Bones-t. A 20. század során a „Russell Trust Association”-nek a „Brown Brothers, Harryman” cég New York-i központja volt a hivatalos címe. William Huntington Russell mondta a búcsúbeszédet a Yale Egyetemen 1833-ban végzők előtt. Ő, és a Skull and Boneshoz tartozó társai olyan különleges elitnek tekintették magukat, amely kiemelkedett a puritán bevándorlók és kereskedelmi bankárok Yale Egyetemre járó gyermekei közül. Szó szerint értették az új-angliai bevándorlók puritán hitét, miszerint isteni megbízatásuk van arra, hogy Észak-Amerika irányítói legyenek. Az 1701-ben létrejött Yale Egyetem néhány nemzedékkel megelőzi az amerikai forradalom generációját. Az itt, puritán hagyományok szerint nevelkedett diákok közül sokan később **Benjamin Franklin** politikai koalíciójához csatlakoztak, amely végül úgy döntött, hogy elszakad Nagy-Britanniától és létrehozza a független Egyesült Államokat.

A Rend két kritikus kutatója: **Antony Sutton**, történész és a tényfeltáró újságírók közé tartozó **Ron Rosenbaum**, aki maga is a Yale Egyetemen végzett, arra a véleményre jutott, hogy a Skull and Bones létrejötte óta fokozatosan elfajult és egyre inkább az okkultizmus irányába fejlődött. Rituáléjában közeledett az európai szabadkőművesség, elsősorban az Illuminátus titkos társaságok gyakorlatához. Sutton kiemeli, hogy a beavatottak ezt a rendet maguk között „A Halál Testvériségének” nevezik és, hogy az fokozatosan az amerikai titkos hatalom kezében lévő veszélyes fegyverré vált. Rosenbaum arra is utal, hogy ez a germán eredetű társaság lényegét illetően bűnös célokat követ és szellemiségét illetően a náciizmus előfutárai közé sorolható. A tekintélyes „**Esquire**” c. újságban Rosenbaum azzal vádolja a Skull and Bonest, hogy a Yale Egyetem Campusában őrzi Hitler magán ezüstgyűjteményének a maradványait. Ezeket a megállapításokat nem lehet kapásból elutasítani, de óvatosságból megállapíthatjuk, hogy a két szerző esetleg elfogult. Ennek **Rosenbaum** esetében oka lehet az, hogy zsidó származású diákként csaknem automatikusan, vallási alapon, kirekesztették a Yale Egyetemen működő titkos társaságok belső köréből. A brit születésű **Antony Sutton** pedig büszkén vállalja, hogy külön utakon járó történész és John Stuart Millt tartja szellemi elődjének. Az elmondottak figyelembevételével megállapíthatjuk, hogy a titkos társaság

személyi összetétele nemzedékről nemzedékre fokozatosan leszűkült az új-angliai családok egy kis csoportjára, akik egymás között házasodtak, és aztán gondoskodtak arról, hogy fiaik és unokáik bekerülhessenek a Rendbe. Ez a fajta „beltenyészet” gyakran létrehozza a kívülállókkal szembeni szűklátókörűséget és előítéletet, ami nagyon komoly hiányosságnak bizonyulhat különösen olyan személyek esetében, akik az Egyesült Államok irányítói lesznek.

A rend magját nem több mint 20-30 család alkotja, amit a családfák összehasonlításából állapíthatunk meg. A többség olyan puritán telepesek leszármazottai, akik a 17. században érkeztek Észak-Amerikába. Közéjük tartoznak a Whitney, a Lord, a Phelps, a Wadworth, az Allen, a Bundy, az Adams, a Stimson, a Taft, a Gilman és a Perkins családok. A Skull and Bones törzséhez tartozó családok második csoportját azok alkotják, akik 18. és a 19. században meggazdagodtak és vagyonuk révén nyertek bebocsátást az új-angliai elit soraiba. Ebben a második csoportban a vezetőszerpet a Harriman, a Rockefeller, a Pain, a Davison, a Pillsbury és a Weyerhauser családok játsszák. Néhány az elmúlt két évszázadban Németországból az Egyesült Államokba áttelepült zsidó bankár család is bebocsátást nyert az előkelő WASP (White Anglo-Saxon Protestant, vagyis Fehér Angolszász Protestáns) családok körébe. Közéjük tartoznak a Schiffek, a Warburgok, a Guggenheimek és a Meyerek. Ez utóbbi családok közvetítőként funkcionálnak az új-angliai „wasp”-ok és az ő angliai rokonaik között. Ez különösen igaz azután, hogy a Rothschild pénzügyi-érdekeltség az anglikán Baring-csoport helyére lépett Londonban, mint a leghatalmasabb pénzügyi érdekközösség. Néhány ilyen német-zsidó eredetű család annyira beolvadt a WASP-családok közé, és oly mértékben asszimilálódott az anglikán társadalomhoz, hogy ősi hitét elhagyva csatlakozott a protestáns egyházhoz. Az előkelő WASP-famíliák azonban sohasem fogadták el teljesen egyenrangúnak ezeket a zsidó származású beruházó bankárokat. A Skull and Bones tagjai ma sem teljesen bíznak bennük. Egyébként több kutató is állítja, hogy a zsidó testvéri társaságokat tömörítő B’nai B’rith (a Szövetség Fiai), szintén a nagy-britanniai skót rítusú szabadkőművességből formálódott. Az ő amerikai támogatóik közé tartoznak a Rothschildok, továbbá a Cecil Rhodes Trust, a brit „Round Table Group” (Kerekasztal Társaság), valamint a hozzátartozó szervezetek és intézmények hálózata.

A beavatási szertartás

Ahhoz, hogy valakit beavassanak a Skull and Bones Rendbe keresztül kell mennie a kiválasztási rituálén, amelyet „tapping”-nek (kopogtatásnak) neveznek. A Yale Egyetem 15 végzős hallgatója „kopogtat”, akik az adott időszakban a titkos társaság tagságát is alkotják. Kiválasztanak a kezdő hallgatók közül ugyancsak 15 tagot „Bonesmen”-nek („Csontembernek”) a következő évre. Már utaltunk rá, hogy története során a Skull and Bones távoltartotta soraiból a feketéket, a zsidókat, valamint azokat, akik nem tartoznak a „wasp”-okhoz. Az elmúlt 30 évben - jelképesen - ezekből a csoportokból is választanak ki egy-egy pályázót. Így a Rend legutóbbi beavatottjainak a listáján már található egy személy zsidó hangzású névvel, egy pedig kínai családnévvvel. Sőt már arra is van példa, hogy homoszexuális tagot is választottak. A kiszemelt pályázónak három próbán kell keresztülmennie. Ezeknek az a célja, hogy felmérjék a kiszemelt „bonesman” képességeit az egyetemi élet utáni körülmények között. Az első próba a bentlakásos kollégium. A pályázók túlnyomó többsége, miután gazdag, „kékvérű” családból származik, tekintélyes és drága új-angliai magániskolákba jár. Ezért a jövő „bonesmen”-jei számára az előkészítést a két - puritán kálvinisták által működtetett - Philips Akadémia végzi.

A második próba azt szolgálja, hogy felmérjék a jövődöbeli „bonesman” képességeit természeti környezetben. Ezek közé tartozik a vadászat Új-Anglia erdeiben, vagy olyan távoli helyeken, mint Afrika vagy Dél-Amerika dzsungeljei. A sikeres helytállás ebben a vonatkozásban előfeltétele annak, hogy a pályázót befogadják a Rend spártai elitjébe.

A harmadik próba: a háború. A háborús időkben szerzett harctéri tapasztalat különös jelentőséggel bír egy jövőbeni „bonesman” számára, mivel a Rend az új-angliai WASP-ok harcos kasztja részének tekinti magát. Így pl. az idősebb George Bush nemzedékének számos rendtagja részt vett a 2. Világháborúban. Előkészítő iskolájuk végeztével előbb katonai szolgálatot teljesítettek, és csak arról visszatérve mentek egyetemre. Elsősorban a Haditengerészethetnél teljesítenek szolgálatot. A 2. Világháborúban a Haditengerészethez tartozó légierő volt különösen vonzó számukra. Békeidőben is kíváncsiak egy Yale diák számára, hogy katonai szolgálatot teljesítsen, de ez nem elengedhetetlen feltétel.

Amikor kiválasztották a pályázókat, sor kerül a formális beavatásra. A Rend 15 tagja felkeresi a „kopogásra” (vagyis belépésre) kiszemelt hálótermét. A kiválasztott tagjelölt kinyitja az ajtót, a „bonesman” pedig ráüt a vállára, és ezt kiáltja: „Skull and Bones, elfogadod?” Ha a pályázó elfogadja, akkor a felavatandónak átadnak egy üzenetet, amely fekete szalaggal és viaszpecséttel van ellátva, valamint a koponya és a keresztbe rakott csontok emblémáját viseli. Rajta van a Rend mitikus száma is: **322**. Az üzenet megjelöli azt az időt és helyet, ahol a pályázónak a beavatás éjszakáján meg kell jelennie. A jelölt nem viselhet fémből készült tárgyat vagy ruhát. Egy 1940-ből származó Skull and Bones dokumentum szerint a beavatási szertartás a következőkből áll:

Az új embert egy koporsóba fektetik, amelyet elhelyeznek az épület központi részében. Közös énekben társadalmi újjászületést kívánnak neki. Amikor kiveszik a koporsóból, olyan ruhát kap, amelyen szimbolikus jelzések vannak. Valamennyi találkozáson a tagok, majd utánuk a tagjelöltek is, egy halomba rakják a nevüket viselő csontokat. A „Thomb”-ot (síroltot), a Skull and Bones kriptát, szent szobának hívják és a 322-es számmal jelölik. Már idéztük a bejárattal szemköztí boltíven található német feliratot. Ez a német szabadkőműves rituáléból származó idézet összefügg a Skull and Bones eredetével. Ez az egyik „bizonyíték”, amely a Rend állítólagos pre-náci jellegére utal. Valójában a rend szertartása sokkal inkább emlékeztet a skót és az angol szabadkőművesség rituáléira. Az okkult szimbólumok és rituálék körüli vitákat a Rend maga is táplálja. A Yale egyetemi titkos társaság tagjainak már a kezdetektől a fejébe vésik a kétértelműség, a homályosság és a titkosság rendkívüli értékét. Arra tanítják őket, hogy mindez igen fontos a „csontemberek” számára, mihelyt kilépnek a Yale Egyetem védett világából és az Egyesült Államok kormányzatának, a hírszerzésének, a hadseregnek vagy az üzleti életnek az irányítói lesznek. Különösen az idősebb George Bush elnöksége során emlegették, hogy tanulmányozva kétértelmű, önellentmondásokkal teli kijelentéseit és magatartását, különösen az Öböl-válság idején, felismerhetőek voltak a Skull and Bones Order által belenevelt tulajdonságok. A Rendhez csatlakozó számára másodlagos az a kérdés, hogy a titkosságot és a kétértelműséget jó vagy rossz célra kell felhasználni. A követendő alapelv, hogy a hatalom hatékony gyakorlásához elengedhetetlen eszköz a titoktartás és a Janus-arcúság. Azok a szoros és titkos kapcsolatok, amelyek a „Bonesmen”-ek között kialakulnak egyetemi éveik alatt, egy egész életen át tartanak. Ezek a szálak összekötnek valamennyi „csontembert”, különösen azokat, akik egy időben jártak egyetemre és ugyanazon Skull and Bones évfolyamhoz tartoznak. Ebben az értelemben valamennyi Skull and Bones tag egy kicsi, zárt elithez tartozik, akik vezető pozícióba kerülve is szoros kapcsolatban állnak egymással. Számos forrás utal rá, hogy a jelenlegi elnök, valamint apja, ma is gyakran konzultál egykori Yale egyetemi Skull and Bones társaival.

Különös jelentősége van a sportnak, elsősorban a csapatjátékoknak, a „bonesmen”-ek felkészítésében. A Rend vezetői abból indulnak ki, hogy a csapatjáték megtanítja a „csontembereket” a vezetés és a felelősség vállalására, s ami még ennél is fontosabb, beléjük neveli a tiszteletet a játékszabályok betartása iránt. A sporttal kapcsolatos spártai edzés és felkészítés a Skull and Bones filozófia lényeges kiegészítője. A Skull and Bones világában a legnagyobb erény az a képesség, hogy egy nemzetet háborúba vigyenek és ebben a háborúban győzelmet vívjanak ki. A „csontemberek” számára a katonai hatalom természetes és lényeges tartozéka a politikai hatalomnak. Az eszmék fontos szerepet játszanak, de a történelem tényleges formálásához csaknem mindig elengedhetetlen a katonai erő alkalmazása. A Rend kutatói rámutattak, hogy ez a hatalmi filozófia és a katonai erőnek ez a birodalomépítő alkalmazása, az ókori Róma gyakorlatából származik, különösen annak hanyatló korszakából. A Római Birodalom végső periódusában a légiók sorozatát vetették be az akkori világ szinte minden ismert részén, hogy meghódítsanak területeket és uralmuk alá vessenek népeket.

A Skull and Bones az egyetlen szuperhatalom világbirodalmát építi. Ezért itt célszerű utalnunk a példaképül szolgáló Római Birodalom felbomlásának az okaira, mivel ezek az okok ma már az Egyesült Államok esetében is fennállnak. A Római Birodalom gazdasága kamatozó pénzrendszerrel működött. A kamat révén a pénzvagyon, majd a reálvagyon is, egy szűk csoport kezében halmozódott fel, miközben a római polgárok túlnyomó többsége, de az állam is, a végletekig eladósodott. Sőt a szabad polgárok egy része adósrabszolgává is vált. Ez lehetetlenné tette a gazdasági tevékenységet, a Birodalom központja pedig parazita életmódra tért át és rákényszerült a provinciák kizsákmányolására. A kamatozó pénzrendszer végül megbénította a gazdasági életet és felbomlasztotta az államot. A Római Birodalom először kettészakadt (i.u. 395) majd a Nyugat-római Birodalom az északról támadó barbár germánok prédája lett i.u. 476-ban, amikor Odoaker barbár vezér könnyűszerrel megdöntötte Romulus Augustulus császár trónját.

Az Egyesült Államok mai helyzete sok rokonvonást mutat a hanyatló Római Birodalommal. Ez nemcsak a kamatozó pénzrendszer várható összeomlásában érzékelhető, hanem elénk tárul a rock-sex-drug szubkultúra uralomra jutásában is, amely nagyon hasonlít a hanyatló Róma kulturális állapotára. Tanúi lehetünk ugyanazoknak az enervált, morbid és dekadens társadalmi jelenségeknek, amelyek ekkor Róma közéleti és magánéleti viszonyait jellemezték. A Skull and Bones spártai elveit egyesek a japánok szamuráj erkölcséhez hasonlítják. Ez azonban nem állja meg a helyét, mivel a szamurájok erkölcsi kódja nagy hangsúlyt helyez a tiszteletre és a becsületre, s világnézete morális és etikai alapokra épül. A Skull and Bones nem helyez ilyen hangsúlyt sem az erkölcsre, sem a becsületre. Ellenkezőleg. Filozófiájának sarkköve az ún. „double-cross system” (a kettős-kereszt vagy keresztbe rakott csontok rendszere). E szerint a filozófia szerint bárki, aki nincs beavatva, az alacsonyabb rendűnek tekintendő, lehet neki hazudni, és a WASP-hálózat hatalma érdekében manipulálható emberi biomassza. Ezt a filozófiát jelképező „double-cross” (a csontok keresztbe fektetése) megtalálható a Rend emblémáján.

A Skull and Bones elvei az Amerika egészét érintő politika szintjén először a 19. század végén éreztették hatásukat. Ebben az időben a Skull and Bones tagjai magukévá tették a brit birodalmi rendszer valamennyi lényeges vonását, különösen azt a hitet, hogy az angolszászoknak Istentől adott joguk van a világ többi népe feletti uralkodáshoz. Még Japánt is, amely soha nem volt az angol-amerikai gyarmatbirodalom részese, alacsonyabb rendű nemzetnek tekintették, amellyel ugyanúgy kell bánni, mint Afrika, India és Latin-Amerika gyarmati népeivel. **William McKinley** elnök, aki az amerikai alapító atyák szellemiségét követte, 1898-ban a Skull and Bones kemény nyomása alá került. Nem kívánt imperialista politikát folytatni, de a Rend mégiscsak kikényszerítette, hogy hadat viseljen Spanyolország

ellen azért, hogy „felszabadítsa” Kubát és megszerezze a Fülöp-szigetek feletti gyámkodást. Ez volt az első alkalom, amikor az Egyesült Államok álnok módszerekkel, nagyon is kétséges manipuláció révén csupán azért, hogy terjeszkedjen, háborút indított. Ez az amerikai történelem imperialista korszakának a kezdete, amely teljesen megváltoztatta az Egyesült Államokat. Ez a tény jelezte, hogy a Skull and Bones Rend tagjai már elfoglalták helyüket az Egyesült Államok nagy hajójának parancsnoki hídján. McKinley elnök kapitulációja a WASP harcosok előtt nemcsak saját magára, de az egész országra nézve sorsdöntőnek bizonyult. Az 1898-as spanyol-amerikai háború, a Skull and Bones tagjait vezető pozíciókba juttatta a republikánus pártban. 1900-ban, a párt elnökjelölő konvencióján McKinley arra kényszerült, hogy Teddy Roosevel-et fogadja el alelnök-jelöltnek maga mellé. A McKinley-Roosevelt páros részben annak a harciasan hazafiaskodó, sovíniszta légkörnek köszönhetően került a Fehér Házba, amely a spanyol-amerikai háború után az Egyesült Államok társadalmát jellemezte. Néhány hónapra hivatalba lépését követően McKinley-t meggyilkolták, s így Teddy Roosevelt - a Skull and Bones Rend tagja - lett az Egyesült Államok elnöke. Roosevel-t következetesen „csontemberekkel” vette körül magát. Utódja William Howard Taft, aki 1908-ban került a Fehér Házba, maga is második generációs Skull and Bones tag volt.

Henry Stimson: A „csontemberek” példaképe

Rowland Evans és Robert Novak 1991-ben megírta, hogy amikor idősebb George Bush eldöntötte: megindítja a háborút Saddam Hussein ellen, a karácsonyi ünnepeket Camp Davidben töltötte és példaképének - az ugyancsak Skull and Bones Rendhez tartozó - Henry Stimsonnak az életrajzát olvasta. Az elnök legközelebbi tanácsadói szerint Bush szinte hipnotikus állapotban sétált a maryland-i hegyekben Stimson önéletrajzával a kezében. Henry Lewis Stimson valóban a példás WASP-harcos megismerője. 1888-ban lett a Skull and Bones Rend tagja és hét amerikai elnököt szolgált: Theodore Roosevel-t, William Howard Taftot, Woodrow Wilsont, Calvin Coolidge-ot, Herbert Hoover-t, Franklin Delano Roosevel-t és Harry S. Trumant. Stimson felügyelte a Manhattan-projektet, amelynek keretében az amerikai atombombát kikísérletezték és legyártották. Stimson személyesen döntött arról, hogy ezt a pusztító fegyvert a két japán város: Hiroshima és Nagaszaki ellen bevessék. Évekkel korábban a londoni tengerészeti konferencián résztvevő amerikai delegáció elnöke, és Hoover elnöksége alatt (1929-1933) az Egyesült Államok hadügyminisztere volt. Stimson meghatározó szerepet játszott a japán birodalmi hadiflotta méreteinek korlátozásában. Hadügyminiszterként ő volt a kidolgozója Franklin Delano Roosevel-t idején a Japán elleni gazdasági szankcióknak, amelyek végül rákényszerítették Japánt a Pearl Harbor elleni támadásra, lehetővé téve így az Egyesült Államok formális belépését is - az ázsiai hátsó ajtón át - a 2. Világháborúba. Stimson kulcsszerepet játszott annak a döntésnek a meghozatalában, amelynek az eredményeként internálták az Egyesült Államok japán származású polgárait a Pearl Harbor utáni időszakban.

De Stimson volt az is, aki elrendelte, hogy az amerikai bombázók kíméljék meg az ősi japán birodalmi fővárost Kyoto-t, amely tele van vallási és művészi alkotásokkal, pótolhatatlan műemlékekkel. Stimson egyik életrajzírója azt is állítja, hogy ő döntötte el a japán császár sorsát is, megakadályozva lemondását. A japán kultúra iránti fogékonysága, valamint azon igyekezete, hogy Japán megőrizhesse önbecsülését még a vereség után is, Joseph Grew-nak köszönhető, aki sokáig nagykövetségként képviselte Amerikát Japánban és közeli barátja volt Stimsonnak. Tény az, hogy Stimson meghatározó szerepet játszott a szövetségesek háború utáni politikájának meghatározásában mind Japán, mind Németország irányában.

Geoffrey Hodgson brit történész szerint Stimson nevelésében a legfontosabb szerepet a Skull and Bones Rendhez való csatlakozása játszotta. Ő ugyanis nem előkelő származása révén,

hanem kizárólag a Yale Egyetemen nyújtott teljesítménye alapján lett a Rend tagja. Szülei nem voltak gazdagok, de ősei a puritánok közé tartoztak. Stimson rendkívül keményen tanult, igyekezett megszerezni minden elérhető díjat, a versenyszellem jellemezte egész magatartását. Ereiben nem folyt kékvér, viszont gazdagon nőtt. Felesége már a legelőkelőbb családok egyikéből származott, akiknek a tagjai szoros kapcsolatban álltak a Skull and Bones Renddel. Ezért, amikor végzett, az az Eliahu Root választotta partnerének, aki Theodore Rooseveltnél hadügyminiszter lett később. Rooseveltnél és Root képezte tovább Stimson-t, aki fokozatosan a WASP-elit hatalmi hálózatának sikeres tagjává vált. Mivel Stimson nem volt katona, ezért 44 évesen csatlakozott a hadsereghez az I. Világháború idején, s az amerikai expedíciós erőnél Európában szolgált. Theodore Rooseveltnél győzte meg Stimson-t arról, hogy Amerika birodalmi jövője attól függ: meg tudja-e szerezni a hegemoniát a Csendes-óceán térségében és a Távol-Keleten. Már utaltunk rá, hogy a spanyol-amerikai háború Amerika birodalmi korszakának kezdetét jelzi, vagyis az alapító atyák által lefektetett republikánus alapelvek feladását. Ehhez tartozik az amerikai uralom kiterjesztése a Fülöp-szigetekre. Stimson meghatározó befolyása idősebb George Bushra és gyermekeire, valamint a Rendhez tartozó évfolyamtársaikra, tudatos nevelési tevékenységének az eredménye. Stimson ugyanis nagy gondot fordított arra, hogy az utána jövő WASP-nemzedékek dominálják Amerika politikai életét a hidegháborús korszakban és azt követően is. Azt a szűkebb kört, amelybe ezek a személyek tartoztak „Stimson óvodájának” nevezték. E körnek nem minden tagja volt beavatott a Skull and Bones Rendbe és nem mindenki a Yale Egyetemen szerzett diplomát, de valamennyiük be volt oltva a Skull and Bones filozófiájával és hatalomgyakorlási módszereivel. Ezen a titkos szövetségi és támogatási rendszeren keresztül a Rend rendkívüli módon meg tudta növelni befolyását az Egyesült Államok életének minden területén.

A „Stimson óvoda”

A „Stimson óvoda” tagjai közé tartoztak, többek között: **John J. McCloy**, aki hadügyminiszter-helyettes volt, majd pedig Amerika németországi főmegbízottja a világháború utáni időszakban; idetartozott **Robert Lovett**, aki a Skull and Bones tagja és ugyancsak a Rend kiemelkedően fontos wall street-i pénzintézetének, a Brown Brothers, Harriman-nek volt a partnere. Ő Stimson hadügyministersége idején légügyi helyettese volt, és az amerikai kormány befolyásos tagja maradt egészen John F. Kennedy elnökségéig. A „Stimson óvoda” tagja volt **Harvey Bundy**, egy másik „csontember”, aki Stimson különleges hatáskörű helyettese volt a Hadügyminisztériumban. Harvey Bundy két fia, **McGeorge Bundy** és **William Bundy**, szintén a Yale Egyetem végzősei és a Skull and Bones Rend tagjai, csatlakoztak apjukhoz Stimson csapatában. A Bundy család fontos politikai szerepéről már korábbi írásainkban részletesen szóltunk. Ugyancsak a „Stimson óvodához” tartozott **Dean Acheson** külügyminiszter-helyettes, aki a Yale Egyetemen végzett, de nem a Skull and Bonesnak volt tagja, hanem az Egyetem egy másik titkos társaságának a „Scroll and Key”-nek. Ő először F. D. Rooseveltnél és Trumannak a fontos tanácsadója, majd maga is külügyminiszter lett. A Pearl Harbor elleni japán támadás jobb megértését segíti, ha tudjuk, hogy az amerikai hadsereg akkori vezérkari főnöke **George C. Marshall** tábornok, aki Truman elnök idején külügyminiszter lett, ugyancsak a „Stimson óvodához” tartozott. Marshall tábornok a Pearl Harbor elleni támadás körülményeit vizsgáló kongresszusi bizottságnak nem tudott elszámolni arról, hogy a támadást megelőző kritikus órákban hol tartózkodott, és mit csinált.

A politikusoknak azt a nagyhatalmú csoportját, amely a legfontosabb döntéseket meghozta a 2. Világháborút követően „**Stimson-Marshall-Acheson körnek**” hívták. Ők alakították ki a hidegháború visszaszorítási politikáját a Szovjetunióval és kommunista Kínával szemben, valamint az Egyesült Államok koreai politikáját. Ugyancsak ők irányították a háború utáni

újjaépítést Németországnak a nyugati zónáiban, amelyek egyesítéséből később létrejött a Német Szövetségi Köztársaság. A Skull and Bones befolyásos tagja, Averell Harriman, volt a felelős **Douglas MacArthur tábornok** elbocsátásáért. A bankár Harriman, aki igen jól értett a színpadok mögötti manipuláláshoz és mesterien intrikált, korábban az Egyesült Államokat képviselte Moszkvában. Ő győzte meg Truman elnököt, hogy váltsa le MacArthurt. Averell Harriman a háború utáni időszakban 40 éven át fontos szerepet játszott az Egyesült Államok politikájának alakításában. Tevékenysége azt is mutatja, hogy még a Skull and Bones renden belül sem teljesen azonos a vezető tagok politikája. Stimson belső körének néhány tagja bírálta Harriman-t, mert túlságosan hatalomvágyónak tartották, valamint szemben a Rend tagjainak többségével, ő nem republikánus, hanem birodalmi érdekeket képviselő demokrata politikus volt. Érdekes megemlíteni, hogy üzleti partnerként és közéleti személyiségként igen közel állt az ugyancsak „csontember” köztársasági párti szenátorhoz: **Prescott Bush**-hoz a jelenlegi elnök nagyapjához.

Henry Stimson 1950-ben meghalt, de az általa felnevelt „csontemberek” nagy része vezető pozíciókat töltött be. Stimson életének utolsó éveiben számos olyan kormányzati szerv létrehozásában vett részt, amelyek idővel aztán a Rend befolyásának hatalmi bázisát képezték. Noha a „Stimson óvoda” egyetlen tagja sem vált egyértelműen a távozó vezér utódává, tanítványai azonban sikeres karriert futottak be.

Az 1947-ben elfogadott nemzetbiztonsági törvény a Stimson vezette Hadügyminisztériumot Nemzetvédelmi Minisztériummá alakította át, egy olyan civil alkalmazottakkal megtöltött intézménnyé, amely később számos „csontembernek” nyújtott magas hivatalt. Közülük kiemelkedik **Robert Lovett**, aki 1950-ben nemzetvédelmi miniszter lesz. Szerepe volt Stimsonnak a Központi Hírszerző Hivatal, a CIA létrehozásában is, amely átveszi Stratégiai Szolgálatok Hivatalának, az OSS-nek a feladatkörét. Az 1950-es évek elején a Külügyminisztérium Politikai Koordinációs Hivatala összeolvadt a CIA-val, s így a Központi Hírszerző Ügynökség teljes mértékben ellenőrizte az Egyesült Államok titkos műveleteit. Létrehozták a Nemzetbiztonsági Ügynökséget, az NSA-t, amely a Nemzetvédelmi Minisztérium irányítása alá került és nagymértékben megnövelte Amerika lehallgatási, valamint hírszerzési kapacitását. Az itt megemlített ügynökségek és hivatalok közül a hidegháború korszakában a CIA-nál volt alkalmazásban a legtöbb Yale diplomával rendelkező. Többségük egyben a Skull and Bones Rendhez is tartozott. A „spook”-(kísértet) szó, amit a CIA berkeiben a titkos műveletek végzőire használnak, a Yale Egyetem zsargonjából származott. A Skull and Boneshoz tartozó diákokat nevezték így. Arra is van adat, hogy a CIA-n belül külön Skull and Bones klub működött, hogy segítse tagjainak az előmenetelét. A CIA-nál sem a formális beosztáshoz igazodik a befolyás mértéke, hanem az informális személyi kapcsolatokhoz. Gyakran előfordul, hogy viszonylag jelentéktelen beosztásúak hatékonyabban részt vesznek a döntésben, mint lényegesen magasabb beosztású főnökeik, ha azok, pl. nem tartoznak a Skull and Bones klubhoz. Még ma is jelentős a Yale-en végzettek dominanciája a CIA-n belül. Ez is Stimson örökségéhez tartozik, mivel a 2. Világháború idején igen sokan csatlakoztak a Yale Egyetemről az OSS-hez. A Stratégiai Szolgálatok Hivatalának kémelhárító részlegét is a Yale Egyetem egyik tanára, **Normann Holes Pearson** vezette. Tagja volt ennek a Szolgálatnak: **James Jesus Angleton**, aki aztán a CIA kémelhárító szolgálatának lett igazgatója. A „Stimson óvodához” tartozó William Bundy is vezető pozíciót töltött be a CIA-nál az 50-es években, több más Yale professzorral és ott végzett diákkal egyetemben.

A „bonesman” J. J. Angleton és a CIA

Michael Collins Piper: Final Judgement (Végső álláspon) című könyvének VIII. fejezetében (93-106 old.) kifejti, hogy 1963-ra **John F. Kennedy** már konfliktusba került az atombomba kérdésében Izraellel, a maffia elleni intézkedéseivel a Meyer Lansky vezette bűnözői szindikátussal, de kiéleződtek ellentétei a nemzetközi hírszerző alvilággal és annak CIA-nál meglévő tagjaival is. A háttérhatalom legnagyobb sérelme azonban az volt az ír származású és katolikus JFK-vel szemben, hogy a FED törvény visszavonásával ismét valódi pénzt - Lincoln Greenback-jéhez hasonló állami dollárt - kívánt bevezetni a FED magánbankjegye helyébe. Piper szerint Izrael kapcsolattartó embere a CIA washingtoni központjában **James Jesus Angleton** volt, aki fontos szerepet játszott a J.F.K elleni merénylet eltussolásában. Angletonnak szoros kapcsolatai voltak a Lansky-féle szindikátussal is. A CIA **Langley**-ban (Virginia államban) lévő központjában a „bonesman” Angleton volt a legtájékozottabb a Kennedyt körülvevő veszélyekről. Angleton egyébként olyan közel volt egész pályafutása során Izraelhez, hogy 1987-ben bekövetkezett halála után az izraeli kormány emlékművet állított a tiszteletére. Az OSS akkor szervezte be Angletont, amikor a Yale Egyetemen tanult. Csillaga gyorsan emelkedett titkosszolgálati tevékenysége során, s mikor az OSS-t megszüntették, akkor átlépett utódszervezetébe, az 1947-ben létrejött CIA-ba. 1954-re Angleton lett a kémelhárító szolgálat főnöke. De a CIA egészen belül is rendkívüli befolyással és hatalommal rendelkezett. Angleton karrierjét erőteljesen támogatta Allen Dulles, valamint helyettese, Richard Helms, aki később maga is a CIA főnöke lett Lyndon Johnson elnöksége idején. Szoros barátsága Dulles-szal és Helms-szel tette lehetővé Angleton számára, hogy szabadon mozoghasson a CIA-n belül. Gyakorlatilag ellenőrzés nélkül folytathatta tevékenységét. Ez azt jelenti, hogy amit Angleton meg akart tenni, azt meg is tette. Angleton befolyása még a CIA-n is túlment. Ténylegesen ő tartotta a hivatalos kapcsolatot a szövetségesek külföldi hírszerzési szolgálataival. Ezek közé tartozott az izraeli MOSAD is.

Szerteágazó kapcsolatain keresztül Angleton képes volt globális méretű hírszerzési akciókat is végrehajtani. Angleton életrajzírója, **Tom Mangold**, írja, hogy Angleton legszorosabb hivatásos barátai a MOSAD-tól jöttek, és izraeli kollégái rendkívül nagy becsben tartották őt. Angletont és David Ben Gurion izraeli miniszterelnököt szoros baráti szálak fűzték egymáshoz. Ha egyáltalán volt valaki a CIA-nél, aki tisztában volt vele, hogy Ben Gurion ellenszenvvel viseltetik J.F.Kennedy iránt, az Angleton volt. Angleton első kézből tudta, hogy az izraeli kormányfő neheztel J.F.K.-re, mert az amerikai elnök ellenzi Izraelnek azt a törekvését, hogy saját atombombája legyen. Angleton ellenszenvvel figyelte Kennedy fáradozásait a Szovjetunióval való kapcsolatok megjavítására és a hidegháború enyhítésére. JFK tehát nemcsak veszélyeztette Izraelnek az atombomba megszerzésére irányuló törekvéseit és a Meyer-Lansky nemzetközi bűnöző szindikátusának a tevékenységét, de politikája keresztezte mindazt, amire Angleton törekedett. Kennedy nem titkolta, hogy a túlságosan nagyra nőtt és az elnök által már nem ellenőrizhető CIA-t csökkenteni kívánta, s olyan kisebb intézményekre felosztani, melyek a Fehér Ház által még kontrollálhatók. Ha Kennedynek ez a terve megvalósul, az magának Angletonnak is kettétörte volna a karrierjét. Ezért Angleton volt az egyik fő mozgató személyiség, aki a Kennedy-ellenes erőket a CIA központjából koordinálta. (Angleton szerepét részletesen fogjuk ismertetni a „Leleplező” következő számaiban, amelyekben áttekintjük a háttérhatalom és a Kennedy család viszonyát, valamint a két Kennedy fiú elleni merénylet körülményeit.)

Annak ellenére, hogy egyes olyan „bonesmen”-ek, mint Angleton, Kennedy halálos ellenségeivé váltak, mégis Kennedy elnöksége jelentette a Skull and Bones hatalmának a csúcspontját.

A Skull and Bones hatalmának hanyatlása

John F. Kennedy kormányának vezető tagjait a Skull and Bones akkor legtekintélyesebb tagja: **Robert Lovett** állította össze. Erre J.F.K. apja, Joseph Kennedy, személyesen kérte fel, mivel tisztában volt azzal, hogy ír és katolikus fia mellé kell állítania a Skull and Bones angolszász és protestáns hálózatát, s így biztosítani elnök fia számára a WASP-elit támogatását. Lovett volt az egyik legfőbb felelőse Franklin Delano Roosevelttől ipari mozgósítási politikájának, amely lehetővé tette a gyors fegyverkezést és a hadiipar beindításával a nagy gazdasági világválságból való kikerülést. A Renden belül tehát Lovett volt a másik tekintélyes „csontember”, Averell Harriman, ellenlábasa. **Eisenhower** elnökségének az idején Lovett ellenezte a hidegháborús visszaszorítási doktrínát és az „atomot cserébe a békéért” jelszót. J.F.K. azt szeretete volna, ha Lovett személyesen is belép a kormányába, de a „senior Skull and Bonesman”, aki a tekintélyes Brown Brothers & Harriman cégnek volt partnere, ekkor is előnyben részesítette a háttérből való irányítást és tartózkodott kormánytisztviség vállalásától. Lovett azonban számos fiatalabb „bonesman”-t fontos, és felelősségteljes kormányzati tisztségbe helyezett el. Így például McGeorge Bundy Kennedy nemzetbiztonsági tanácsadója lett. Averell Harriman pedig az ázsiai ügyekben illetékes külügyminiszter-helyettes. Ezért Harriman volt a felelős számos olyan fontos döntésnek a meghozataláért, amelyek a vietnami konfliktus egészének, és a háború menetének a sorsát meghatározták. A vietnami háborúban való katonai részvételről elsősorban a Skull and Bones Rend tagjai döntöttek. A „csontemberek” elutasították Douglas MacArthur tábornoknak azt a nézetét, hogy az Egyesült Államoknak nem szabad szárazföldi háborút folytatni Ázsiában. Amikor a háború kezdett eszkalálódni, Kennedy elnöknek komoly kétségei támadtak. Ezek csak növekedtek azt követően, hogy az elnök számos alkalommal hosszú beszélgetést folytatott MacArthur tábornokkal a Fehér Ház Ovális Termében.

A vietnami háború hátteréről még nagyon sokat nem tudunk, mert számos fontos dokumentum évtizedekre titkosítva van, és el van zárva a kutatás elől. Az azonban már most is bizonyosnak vehető, hogy a vietnami háború fokozatos kifejlődésében fontos szerepet játszott az „Aranyháromszögnek” nevezett térség feletti ellenőrzés kérdése. A Kína, Vietnam és Burma (ma Mianmar) és Laosz határvidékén fekvő terület, amelyet hegyi törzsek laknak, a világ ópiumtermelésének a döntő részét adta, egészen addig, amíg az ópiumtermelésben az első helyet át nem vette a tálib uralom alá került Afganisztán, amely az utóbbi időben már a világ ópiumtermelésének 86%-át állította elő. A vietnami háború kezdetekor az indokínai régióban nagy erőátcsoportosítások zajlottak, mivel meggyöngyült a hagyományos francia és brit gyarmati uralom, s a dien-bien-phu-i vereséget követően pedig a gyarmattartó Franciaország kivonult a térségből. 1949-ben győztek a Mao Ce-tung vezette kommunisták Kínában, és a legyőzött Kuomintang hadereje egyrészt Taivanra vonult vissza, másrészt az „Aranyháromszögbe” menekült. A változások nyomán előálló hatalmi vákuumba fokozatosan kommunista Kína és Észak-Vietnam, valamint a franciák és angolok helyére lépő Egyesült Államok kívánt behatolni. Többek között a keleti kábítószerkereskedelem feletti kontroll volt a tét. Ez úgy függ össze a Skull and Bones Renddel, hogy e Rendhez tartozó dinasztiák többsége maga is részese volt a Brit Kelet-Indiai Társaság által folytatott, és igen nagy haszonnal járó kábítószer-kereskedelemnek. Ez a Társaság az akkor brit gyarmati uralom alatt álló Indiából ópiumot szállított Kínába óriási haszonnal. A „Leleplező” 2002/1. számában már foglalkoztunk bővebben ezzel a kérdéssel, ezért most csak azt emeljük ki, hogy a Skull and Bones Rend tagjainak egy része - tengeri fuvarozóként és közvetítőként - a kezdetektől kapcsolatban állt a Távol-Kelettel folytatott kábítószerkereskedelemmel. Amikor előtérbe került az „Aranyháromszög” feletti ellenőrzés kérdése, akkor a Skull and Bones Rend kulcspozícióban lévő tagjai hozták meg a legfontosabb döntéseket.

A Kennedy elleni merénylet után amerikai katonák tízezrei hajózták át a vietnami frontra. Averell Harriman továbbra is az egyik legfőbb döntéshozó maradt a vietnami kérdésben Lyndon B. Johnson elnöksége alatt. McGeorge Bundy pedig nemzetbiztonsági tanácsadóként tevékenykedett egészen addig, amíg át nem vette a Ford Alapítvány elnöki tisztét. Ez egyébként az Egyesült Államok legnagyobb adómentes alapítványa, amely évente több százmillió dollár értékben oszt szét támogatásokat, adományokat és ösztöndíjakat az általa meghatározott célokra és az általa kiválasztott személyeknek. Érdekes, hogy a Ford Alapítvány elnökeként Bundy finanszírozta a vietnami háború elleni tiltakozó mozgalmat. A Nemzeti Diák-mozgósítási Bizottságot, amely az új baloldal ernyőszervezete volt az 1960-as és 1970-es években, **David Dellinger** vezette, helyettese pedig **William Sloan Coffin**, a Skull and Bones Rend tagja volt, aki korábban a CIA-nál szolgált. A Rend tehát egyrészt kidolgozta és végrehajtotta a korlátozott háború stratégiáját, amely az ismert kudarchoz vezetett Vietnamban, másrészt - a Rend másik csoportja segítségével - támogatta a vietnami háborút ellenző mozgalom keretében a kábítószer, a rock-drug-sex szubkultúra terjedését és az új baloldal megerősödését. A vietnami kudarc a „Stimson óvoda” tagjait eltávolította korábbi döntési helyzetükből és jelentős mértékben marginalizálta politikai szerepüket.

Richard Nixon elnökké választásával 1968 novemberében a politikai elit új csapata vette át az irányítást. Ennek kiemelkedő személyisége **Henry Kissinger**, aki Nixon nemzetbiztonsági tanácsadója és egyben külügyminisztere is volt. Kissinger 1982 májusában a **Chatham House**-nak is nevezett brit Királyi Külügyi Intézetben (RIIA) tartott előadásában nyíltan elmondotta, hogy ő lelkes híve Winston Churchill egykori brit miniszterelnöknek, és hogy a Fehér Házban töltött évei során sokkal gyakrabban konzultált a brit Külügyminisztérium, mint az amerikai Külügyminisztérium illetékeseivel. Ezt a kijelentést akkor értjük meg igazán, ha tudjuk, hogy a háttérhatalom legfontosabb koordináló szervezete a brit Round Table (Kerekasztal) társaságból kialakult londoni Királyi Külügyi Intézet (az RIIA) és New Yorkban működő testvérszervezete: a Külkapcsolatok Tanácsa (a CFR). Ezt kiegészíthetjük azzal, hogy a háttérhatalom első számú központja még ma is a közigazgatásilag és politikailag önálló londoni városközpont: a City of London. Ha ehhez még azt is hozzávesszük, hogy Henry Kissinger a mai napig a háttérhatalom „kvázi kormányában” fontos vezetős szerepet betöltő személyiség, akkor már semmi csodálkoznivaló nincs azon, hogy amerikai külügyminiszterként elsősorban az angol külügyi vezetőkkel konzultált. Kissingert sokáig patronálta McGeorge Bundy, amikor a Harvard egyetem dékánja és Kennedy elnök nemzetbiztonsági tanácsadója volt. Ennek ellenére a Kissinger korszak a Skull and Bones hatalmának a mélypontját jelentette. A Rend által kézbe tartott legfontosabb szervezetet, a CIA-t, számos botrány bénította meg, és emiatt nagy volt a fluktuáció az alkalmazottai között. A CIA megpróbált ezen a helyzeten változtatni, és egyes szerzők szerint (közéjük tartozik Jim Hougan, aki a „The Secret Agenda” vagyis „Titkos munkaprogram” című könyvében ezt erősíti meg) ezért működött közre Nixon elnök Fehér Házból történő eltávolításában a Watergate-botrány keretében. Amikor **Gerald Ford** vette át az elnökséget 1974 augusztusában, akkor rövid időre megint visszatért a hatalomba a Skull and Bones. Ford 1975 őszén elmozdította Kissingert a nemzetbiztonsági főtanácsadó tisztségéből, és **Brent Scowcroft** tábornokot nevezte ki a helyére. A Kissinger szövetségének számító **James Schlesinger** nemzetvédelmi minisztert pedig az a **Donald Rumsfeld** váltotta fel, aki ma is ezt a tisztséget tölti be. **William Colby**-t is leváltották a CIA éléről. A CIA új igazgatója a Skull and Bones tagja: **George Bush**, a jelenlegi elnök édesapja lett.

A WASP-elit visszatérése a hatalomba azonban nem bizonyult hosszú életűnek, mivel 1976 novemberében Jimmy Carter személyében a CFR és a Trilaterális Bizottság embere lett az elnök. Valójában az idősebb George Bush elnökké választásáig a Skull and Bones nem nyeri vissza azt a politikai hatalmat, amellyel Stimson idején rendelkezett. A Skull and Bones hatalomba való visszatéréséhez **Ronald Reagan** elnöksége és idősebb **George Bush** alelnöksége

jelentette az átmeneti időszakot 1980 és 1988 között. Időközben számos körülmény megváltozott. Az Egyesült Államok mind tudományosan, mind technológiailag, mind iparilag fokozatosan gyengült. Ennek a pénzgazdaság uralomra kerülése, és a termelő gazdaság háttérbeszorulása volt a gazdasági háttér. Amikor 1971. augusztus 15-én a pénzoligarchia kívánságára Nixon megszüntette a dollár aranyalapját, a FED-dollár száz százalékosan fedezetlen papírpénzzé alakult át. Nyomában kétszámjegyű infláció következett. Felgyorsult a városok hanyatlása, növekedett a munkanélküliség és a FED, ez a nagyhatalmú magánkartell, példa nélkül állóan magasra emelte a kamatlábat. A Kissinger által vezényelt iráni, majd közkeleti olajválság, a 70-es évek elején, döntően járult hozzá a termelőipar nagyarányú felszámolásához. Mindennek eredményeként az Egyesült Államok a világ legnagyobb hitelező nemzetéből a legnagyobb adós országgá lett. Ma az Egyesült Államok állami adóssága több mint 6000 milliárd dollár. A nem állami szektor, a vállalatok és állampolgárok együttes adóssága meghaladja a 15 000 milliárd dollárt. Vagyis az Egyesült Államok társadalma, állami és nem állami szektor együttesen, mintegy 21000 milliárd dollár után fizet kamatot és adósságszolgálatot a nemzetközi pénzoligarchiának.

A Skull and Bones új versenytársa

Az 1970-es és 1980-as években új és hatalmas politikai-pénzügyi csoport jelentkezett, amely részt követelt magának a kormányzati hatalomból. Ennek az új csoportnak a hatalmi bázisa a Wall Street által szimbolizált nagy bankok és pénzintézetek. Támogatóinak száma máris nagy az amerikai törvényhozásban, és egyre növekszik. Tulajdonosként kézen tartja a tömeg-tájékoztatási intézményeket és Hollywood is a befolyása alatt áll. Ezt az új hatalmi csoportot egyes szerzők a „**Zionist lobby**”-nak vagyis a „cionista lobbinak” nevezik. Az 1967-es „Hatnapos háborút” követően, amely Izrael és arab szomszédai között zajlott le, a lobbinak a hatalma más arányokat öltött. Henry Kissinger kulcspozíciója a Nixon kormányzatban jelezte azt a tényt, hogy az Izrael-barát lobbik energikusan benyomult a politikai döntéshozatal belső körébe. Magán a Wall Streeten is jelentkezett a zsidó származású pénzemberek újabb nemzedéke, amely átvette a vezetőserepet, a „wasp”-okhoz asszimilálódott, angolszász kultúrájú előző nemzedéktől. A WASP-elit megtanult jól együttműködni a nagyrészt német származású zsidó bankárokkal és pénzemberekkel, amit a maguk között bizalmasan csak „**our crowd**”-nak, vagyis a „mi csapatunknak” neveztek. Az új trónkövetelő wall street-i pénzemberek azonban pénzügyi módszereik és agresszív viselkedésük miatt ellenérzést váltottak ki az előkelő WASP-elitből, amelynek tagjai félelemmel és irigységgel vegyes lenézéssel „gengszterek gyülekezetének” titulálták őket. Ha a Skull and Bones tagjainak szükségük volt valaha is arra, hogy legitim érvekkel támasszák alá a kelet-európai származású - tehetséges és gyakran gátlástalan - üzletemberek iránti ellenszenvüket, akkor a wall street-i új cionisták, az ún. „new crowd” (vagyis az „új csapat”) sok ténnyel segített nekik. Amikor **Jonathan Jay Pollardot**, egy tengerészeti hírszerző tisztet letartóztattak 1985 novemberében azért, mert Izrael számára kémkedett az Egyesült Államok ellen, a Skull and Bones és az új-angliai „kékvérű” felsőosztály körében újjáéledt az amúgy is mindig jelenlevő antiszemitizmus. Ez érezhető volt akkor is, amikor az idősebb George Bush a Fehér Házba került. Amikor a gyakorlati politika megkövetelte az idősebb George Bush kormányától, hogy tárgyaljon az amerikai cionista lobbival, vagy a Shamir által vezetett jobboldali izraeli kormánnyal, érezhető volt a távolságtartás és a rejtetten parázsló ellenérzés. Bizonyos fokig ez ma megismétlődik, amikor a jelenlegi elnök, ifjabb George Bush kormánya kényszerül tárgyalni az ugyancsak radikálisan és katonai módszerekkel politizáló Ariel Sharon izraeli kormányfővel.

Az idősebb George Bush, akivel hosszútávú terve volt a Rendnek

Averell Harrimantól eltérően, aki rendkívül vágyott a személyes politikai hatalomra, és ezért rendtársai folyamatosan bírálták, idősebb George Bush a Skull and Bones Rend hosszútávú stratégiai programját személyesítette meg. Elnöksége a Rendnek azt a törekvését szimbolizálta, hogy helyreállítsa az Egyesült Államok irányításában a WASP-elit Henry Stimson által képviselt szellemét és befolyását. A WASP-elit hanyatlásával idősebb George Bush elnöksége azonban inkább csak a tragikus színezetű újrarájátszása volt a Skull and Bones egykori hatalmának. Id. George Bush karrierjét kezdettől fogva egyengették a „csontemberek”, elsősorban azok, akik apjának, **Prescott Bushnak** a generációjához tartoztak. A Rend 1917-es nemzedékéből származó Prescott Bush a Brown Brothers, Harriman cégnek volt a partnere és Connecticut államot képviselte szenátorként a Kongresszusban. Fiát George-ot az andorveri Philip’s Akadémiára küldte New Hampshire-be. Már utaltunk rá, hogy az új-angliai „kékvérű” osztály fiatal gentlemenjeit itt készítették fel a Yale Egyetemen folytatandó tanulmányaikra. Amikor Henry Stimson ellátogatott 1940-ben Andoverbe, akkor annak diákjai még az „America First” („Amerika az első”) mozgalmat támogatták. Ennek lényege, hogy Amerikának nem érdeke részt vennie idegen hatalmak viszályaiban, ezért minden eszközzel ki kell maradnia az eljövendő háborúból. Azaz Amerika érdeke az első, minden más ország érdekével szemben. Ez azonban homlokegyenest ellenkezik a háttérhatalom stratégiájával, amely a világháborúkat is arra használta ki, hogy célját - az általa központilag irányított világállam és világkormányzat - megteremtését elősegítse. A Skull and Bones pedig különböző csatornákon ennek a háttérhatalomnak a részét képezte és képezi a mai napig.

Amikor kitört a háború Japánnal, idősebb George Bush csatlakozott a haditengerészethez, ahol pilótának képezték ki. Több mint 50 harci bevetést követően gépét lelőtték a Csendes-óceán felett. Sikeresen megmenekült a háború után a Yale Egyetemen folytatta tanulmányait. Bush tekintélyét nagyban növelte, hogy ő volt az Egyetem baseball-csapatának kapitánya és hamarosan a Skull and Bones Rendben is apja nyomdokaiba lépett. Az egyetem után Texasba költözött, ahol olajkitermeléssel foglalkozó vállalkozó lett. A Dresser Industries nevű cég megbízásából olajfúró berendezéseket árult. Ezt az állást apja kívánságára a Dresser elnöke, a Skull and Bones tagja biztosította. A Dresser cég egyébként szoros szálakkal kapcsolódott a CIA-hoz is. George Bush hamarosan önállósította magát és megalapította saját vállalatát, a „**Zapata Oil**”-t. Ebben a vállalkozásában is nagybátyja, az ugyancsak Skull and Bonesman, **George Herbert Walker** támogatta. Bush cégébe komoly összegeket fektetett be a Brown Brothers, Harriman és a Lazard Brothers nevű cég, egy tekintélyes zsidó brókerház, amelynek már hosszú ideje baráti kapcsolata volt az új-angliai WASP-elittel. Ekkora támogatás ellenére sem bizonyult idősebb George Bush sikeres üzletembernek. 1961-ben egy régi barátjának eladta cégét és megpályázta a houstoni kerület képviselői mandátumát. Három választási időszakon át a Kongresszus tagja volt, de 1970-ben alulmaradt Lloyd Bentsennel szemben a szenátori tisztségért vívott választási küzdelemben. A törvényhozó „csontember” Bush a „nulla” népesség-növekedés és fajnemesítés szószólójának bizonyult. Bush feltehetően közeli barátjának, William Drapernek, az álláspontját tette magáévá, aki elsősorban a harmadik világban, a népszaporulat korlátozásának, a lakosság létszáma csökkentésének volt a híve. Draper is „csontember”, a Rend tagja volt.

Idősebb George Bush az 1970-es években a politikai döntéshozatal és a külpolitikai irányítás egyre magasabb szintjeire emelkedett. 1972-ben, mikor Nixon újraválasztották, George Bush volt a köztársasági párt választási bizottságának elnöke. Később azonban ő is csatlakozott azoknak a kórusához, akik Nixon lemondását követelték. Rövid ideig az ENSZ-ben képviselte nagykövetségként az Egyesült Államokat, majd Pekingbe került, hogy megszervezze a Kínai Népköztársaság és az Egyesült Államok összekötő irodáját, amely később nagykövetséggé

alakult át. Bush ezt a feladatot **Winston Lorddal**, a CIA helyi vezetőjével együtt végezte Pekingben. Lord maga is a Skull and Bones Rend tagja volt, majd a new yorki „Council on Foreign Relations”, CFR (Külkapcsolatok Tanácsa) elnöke lett 1983-ban. A Lord család a legelőkelőbbek közé tartozott Connecticut-ban, és ez a család alapította Hartford városát. A család, amelynek a családfájához számos Skull and Bones tag tartozott, megalapítója és tulajdonosa volt a Wall Street egyik legtekintélyesebb jogi vállalatának a „Lord Day Lord”-nak. 1975-re George Bush felkészítése még kiegészült a CIA-nál eltöltött rövid időszakkal, amikor is Gerald Ford elnök a hírszerző szolgálat igazgatójává nevezte ki.

1980-ban Bush megmérkőzött Ronald Reagannel a Republikánus Párt elnökjelöltségéért. New Hampshire-ben - a WASP Új-Anglia szívében - azonban elsőprő vereséget szenvedett a volt kaliforniai kormányzótól és hollywoodi színésztől. Reagan szemére vetette Bushnak, hogy tagja a Trilaterális Bizottságnak, amelyből húszan is részt vettek a népszerűtlenné vált Carter kormányzatban. Jellemző Bush kampányára az a tény, hogy irányítóinak többsége a CIA tisztségviselője volt. Kampány-gépezetét a CIA és a Pentagon egykor 6 magas beosztású nyugdíjas tagja irányította.

A Skull and Bones hálózata

Amikor 1988-ban idősebb George Bush a Fehér Házba került a WASP-hierarchia kísérletet tett korábban elvesztett befolyásának és pozíciójának visszaszerzésére, nemcsak a nemzeti politika irányításában, de a pénzügyi, az üzleti és az igazságügyi szféra irányításában is. Küzdelem alakult ki a WASP-elit és a zsidó származású „new crowd”, az „új csapat” között a Wall Streeten is. Ez a rivalizálás nagyrészt a tömegtájékoztatásban, a sajtóban és a bíróságokon zajlott mintegy 6 éven át. A küzdelem **Ivan Boesky** és **Michael Milken** elleni vádemeléssel kezdődött, akik úgynevezett „junkbond”-okkal, azaz „ócska részvényekkel” kereskedtek.

(„Junkbond”-nak nevezik a bizonytalan fizetőképességű vállalatok kölcsönkötvényeit. A fizetőképтелenség veszélye miatt a velük való spekuláció és kereskedelem fokozottan kockázatos. Ennek ellenére vásárolják hitelleveleiket, mivel a másodosztályú adósok kölcsönein elérhető hozamelőny, ha megfelelő körülményekkel válogatják ki az ilyen „ócska értékpapírokat”, nagyobb, mint a veszteségi kockázat. Ezeket a kockázatos kölcsönöket az 1980-as évek elején kezdték forgalmazni az Egyesült Államokban és ez volt azoknak a tőzsdei spekulánsoknak a kedvenc finanszírozási eszköze, akik a vállalatok kivásárlására, elsősorban a „hostile takeover”-ekre - a cégek kikényszerített átvételére - szakosodtak. Amikor a „Securities and Exchange Commission”, a SEC (az Egyesült Államok Értékpapír- és Tőzsdebizottsága) ezt szoros ellenőrzés alá vette, majd pedig egy törvénymódosítással be is tiltatta, akkor a „junkbond”-ok ideje leáldozott. Az ilyen kockázatos kölcsönöknek a forgalmi értéke az adósok korlátozott fizetőképessége miatt gyakran jóval a névérték 100 százaléka alatt van. Ezért visszafizetésük magas árfolyamnyereség érhető el. A befektetési kockázat csökkentése érdekében különböző vállalatok ilyen „ócska kötvényeit” egy közös pénzügyi alapba teszik.)

Nos, ezek a újfajta módszerek a pénzvilágban kemény ellenfélle tették a hagyományos WASP-elit számára az „új csapat” néven jelentkező befektető és tőzsdei pénzembereket. Amikor elítélték Ivan Boesky-t és Michael Milken-t, továbbá csődbe ment a nagyhatalmú Drexel Burnham Lambert brókerház, akkor a rivalizálás némiképp alábbhagyott. Ez a pénzügyi háború emlékeztet arra, ami a Nagy Gazdasági Világválságot követő időkben zajlott. Akkor a Morgan ház került ki győztesen. A Morgan Guaranty Trust és a Morgan Stanley, valamennyien a Skull and Bones Wall Streeten működő bástyái voltak a 19. században történt

megalapításuk óta. Alapítójuk, Harold Stanley, maga is „csontember” volt. A legfőbb multinacionális olajvállalat is hasznot húzott abból, hogy a Skull and Bones Rend tagja került a Fehér Házba. Az Öböl-háború nagy profitot hozott a Standard Oil Trust Corporation-nek, a Shell Oil of America-nak és a Creole Petroleum Corporation-nek, valamint a Pennzoil Corporation-nek. Az utóbbi alapítója és elnöke az idősebb George Bush-sal kezdte pályáját a Zapata Oil nevű cég partnereként. Az sem teljesen érdektelen, hogy amikor az olajüzletben tevékenykedett, George Bush szorosan együttműködött a Kuvaitiakkal.

A Skull and Bones Rend erősen beépült a nagy pénzügyi intézményeket, valamint korporációkat kiszolgáló jogi vállalatokba. A Wall Street nyolc tekintélyes, gyakran több száz szakjogászt is foglalkoztató jogi irodája gyakorlatilag a Skull and Bones és érdekeltségei tulajdonában van. Mind a nyolcat a Rend tagjai alapították és ezek jelenleg is jól fizető állásokhoz juttatják a Rendbe újonnan belépett, a Yale Egyetemen diplomázott jurátusokat. Ezek a kezdő ügyvédjelöltek és ügyvédek a Rend segítségével alapos gyakorlati képzésben részesülnek, majd a jó ajánlólevelek és kapcsolatok révén rendszerint sikeres karriert futnak be. A Rendhez tartozó irodák közül megemlíthetjük a „Lord Day Lord”-ot, „Davis Polk Wardwell”-t, „Simson Thatcher Bartlett”-et, „Dewey Ballantine Palmer & Woods”-ot és a „Milbank Tweed Hadley & McCloy”-t. A felsorolt jogi irodák nemcsak korporációs ügyfeleket szolgálnak ki, illetve vesznek részt magas beosztásokban a kormányzásban (gyakran miniszteri tisztségeket is betöltve), de fő feladatuk közé tartozik a legtekintélyesebb WASP-családok beruházási portfólióinak is kezelése. Ebben a vonatkozásban a Skull and Bones és a soraiba tömörült WASP-elit hálózata emlékeztet a középkori Velence elitjének a modelljére. Amikor Velence hatalma tetőpontján volt, ez a városállam és pénzügyi intézményei képezték az akkori Európa pénzügyi-kereskedelmi központját. A városállam vezető családjai személyes vagyონukat biztosító társaságok alapítására, családi alapítványok létesítésére és az akkori kulturális élet irányítására használták, amely megerősítette és hatékonyabbá tette politikai hatalmukat. Ma a legjelentősebb jogi irodák különleges szerepet töltenek be a legnagyobb adómentes alapítványok ügyeinek az intézésében.

Amikor a nemzetközi pénzügyi közösség amerikai részlege - több mint 100 évi próbálkozás után - nagy nehezen eljutott odáig, hogy a Federal Reserve System létrehozásával ellenőrizheti az Egyesült Államok pénzrendszerét, jól tudta, hogy ez szükségszerűen az állam eladósítását vonja maga után. A magánpénzrendszerben azért van szükség kizárólag a pénzüligarchia által ellenőrzött központi bankra, hogy el tudja adósítani az államot. Ahhoz, hogy az eladósított állam kamatot tudjon fizetni a pénzüligarchiának átengedett bankópréssal előállított és tőle kölcsönbevett pénz használatáért, ahhoz az államot jövedelemhez kell juttatni. Ezért, lényegében a FED létrehozásával egyidejűleg gondoskodtak a jövedelmi adó bevezetéséről. A FED megalakulásáig az amerikaiak nem fizettek jövedelmi adót. Legnagyobb jövedelme azonban a pénzügyi oligarchiának van, amely anonim módon a termelővállalatok nagy részének is a tulajdonosa. Ezért neki kellene a legnagyobb jövedelmi adót fizetni. Hogy ezt elkerülje, a pénzüligarchia elfogadtatta az adómentes alapítványok rendszerét, majd pedig vagyonának jelentős részét ezekbe helyezte el.

A mintegy 30 000 alapítvány lehetővé teszi, hogy a keresztbetulajdonlás révén ne lehessen megállapítani pontosan, hogy kinek mennyi vagyona van. A több százmilliárdos vagyon a pénzügyi oligarchia rendelkezése alatt áll, s ebből finanszírozza a szolgálatában álló számos intézetet, gondolati műhelyt, társadalmi-egyházi szervezetet, az egyetemeket, kutatási programokat, a kulturális és oktatási szféra háttérirányítását. Természetesen az alapítványok vezető tisztségeit betöltő pénzüligarchia is luxus módon él ezekből az adómentes pénzekből. Magánvagyonuk tehát továbbra is magánellenőrzés alatt maradt, és az a pénzüligarchia szervezett magánhatalmának a finanszírozására, hálózatának a működtetésére fordítható

gyakorlatilag a közhatalom érdemi beleszólásának a teljes kizárásával. Már többször is volt kísérlet mind a washingtoni Képviselőházban, mind a Szenátusban, hogy folytassanak vizsgálatot az alapítványok működéséről, de eddig a pénzligarchiának minden ilyen vizsgálatot sikerült megakadályoznia.

Az egyik ilyen alapítvány a **Russell Sage Foundation**, amely a „társadalmi ellenőrzés” programokra szakosította magát, és amelyet ugyancsak „csontemberek” alapítottak. A Russell Sage Alapítványnak ma is legfőbb feladata, hogy figyelemmel kísérje a nagy adómentes alapítványok tevékenységét Amerikában. Ugyancsak a Skull and Bones Rend tagjai hozták létre a **Peabody Alapítványt**, a **Slater Alapítványt** és több - **Rockefeller** nevet viselő - alapítványt. Az olyan neves családi alapítványok, mint a **Ford és a Carnegie** ma már a Skull and Bones gépezet kezében vannak. Amikor McGeorge Bundy volt a Ford Alapítvány elnöke, a Ford családnak két tagja is lemondott tisztségéből, mert ellenezte azt a módot, ahogyan Bundy az emberbaráti feladatok ellátására létrehozott alapítványt irányította.

1983 és 1986 között a brit származású történész **Antony Sutton** több tanulmányt is írt a Skull and Bones Rendről. A nagy tudományos felkészültséggel rendelkező kutatót a pénzligarchia szolgálatában álló tömegtájékoztató az ún. „összeesküvés-elmélet” képviselőjének nevezi. Minden olyan kutató, aki feltételezi, hogy létezik a látható események felszíne mögött egy koordináltan cselekvő háttérhatalom, amely a döntési központokat elérő informális hálózata révén érvényesíteni tudja stratégiai törekvéseit, az „összeesküvés-elmélet” hívének számít. De mennyivel jobb a „véletlen-elmélet” hívének lenni? Mennyivel tudományosabb, ha azt mondjuk, hogy minden, ami történik, az csak úgy magától van, csak a felszínen érzékelhető erők hatásának eredménye. A tenger látható felszínén sem csak a látható felszíni tényezők határozzák meg a mozgásokat, hanem a tenger mélyáramlatai is kifejtik hatásukat. A történelem számos jelensége természetesen, bizonyos vonatkozásban véletlennek, esetlegesnek tekinthető, ugyanakkor a beható vizsgálat átgondolt stratégiák és koordinált cselekvés jelenlétét is észleli. A háttérben tehát igenis ott vannak azok a történelemmozgató erők, amelyek igyekeznek titokban maradni, s ezért ha egy-egy kutató bizonyítja jelenlétüket és történelemformáló hatásukat, akkor lehetőleg egy lejáratozó, ellenszenves elnevezést kell adni nekik. A visszataszító „összeesküvés” kifejezés annak a háttérhatalomnak a létezését jelöli, amely a magánpénzrendszer kialakítására és fenntartására törekszik, mert segítségével óriási és egyre növekvő pénzjövedelemhez jut. Az „elmélet” szócska pedig azt szuggerálja, hogy a szervezett magánhatalom és hálózata csak a képzeletben, és nem a valóságban létezik. A szervezett pénzhatalom gazdasági és politikai hatalmának alapja az eladás révén nyert hatalmas - mértani haladvány szerint növekvő - kamatjövedelem. A háttérhatalom azért törekszik egy központosított világállamnak a létrehozására, hogy ne legyen olyan szuverén erő-központ, amely kivonhatná magát a nemzetközi pénzügyi közösség magán-pénzmonopóliuma és a kamatfizetés alól. Az egyedül szuverén világállamban a pénzügyi oligarchiáé a tényleges hatalom, amelyet az alibi-demokrácia kulisszái mögé bújva - integrált hatalmi elitje segítségével - autokratikusan kormányoz. Abból kiindulni, hogy az események nemcsak véletlenül következnek be, hanem tervszerűen átgondolt stratégia is érvényesül a háttérben egy gondosan felépített hálózat segítségével, sokkal tudományosabb, mint az abszolúttá emelt „véletlen-elmélet” elfogadása. Különösen akkor igaz ez, ha a világstratégia létét - az általános titkolódzás ellenére - egyre több bizonyítható tény támasztja alá, és ha a tervszerű háttérirányítás feltételezésével a múlt és a jelen eseményei logikusabbakká és érthetőbbekké válnak.

Nos ez az „összeesküvés-elmélet” számos dokumentummal, köztük titkos találkozók jegyzőkönyveivel, a rituálék leírásával és más bizonyítékokkal alátámasztott tanulmányt tett közzé a Skull and Bones Rendről 1986-ban. Sutton könyve fényében más értelmet nyer az új

világrend meghirdetése, amely az idősebb George Bush elnök fő témája volt az Öböl-háborút követően. Sutton szerint a Skull and Bones Rend fő célja az új világrend megteremtése. A Rend tagjai számára ez azt jelenti, hogy az amerikai katonai erőre támaszkodva az Egyesült Államok ellenőrzi a világ legfontosabb erőforrásait: az energia- és az élelmiszerellátást. A Rend tagjai mindig is vonzódtak az ókori görög városállam: Spárta puritán erkölcsiéhez. A harcias WASP-elit az ókori perzsa birodalom „satrapa”-hadseregéhez hasonlóan akarja győzelemre vinni az új világrendet. Amikor az idősebb George Bush külügyminisztere, James Baker, felkereste a nyugati fővárosokat, hogy azok milliárdos hozzájárulásaikkal fedezzék az Öböl-háború költségeit, a Skull and Bones tagjait az ókori Perzsa Birodalom krónikáira emlékeztette. A már sokat emlegetett kiemelkedő „csontember” Henry Stimson mindig is azt tanította rendtársainak: Amerikának szüksége van arra, hogy nemzedékenként egyszer háborút viseljen. Stimson számára ez lélektisztító folyamatot jelentett, amely lehetővé teszi, hogy a nemzet felsorakozzék „egy nagy ügy” mellé, úrrá legyen gyengeségein, és a háborús erőfeszítés révén felülemelkedjen önmagán. A küzdelem megtisztító erejének ez a misztikus és romantikus felfogása a Skull and Bones Rend politikai filozófiájának az egyik alapja. Vietnam a háborút kezdeményező és irányító „csontemberek” számára keserű kudarc volt. A Perzsa-öböl térségében a hatalmas technológiai fölényrel aratott győzelem a WASP-elit harci szellemének a dicsőséges újjászületését is jelentette. Amikor az idősebb Bush hangsúlyozta, hogy az Öböl-háború nem lesz újabb Vietnam, elsősorban a Skull and Bones tagjaihoz szólt, nem pedig az amerikai néphez.

Az Öböl-háború hatékony eszköznek bizonyult ahhoz, hogy elterelje a figyelmet az egyre fokozódó pénzügyi bajokról. Ezek közül is kiemelkedik a „Saving and Loans” - S&L (Megtakarítások és Kölcsönök) elnevezést viselő pénzügyi intézet (takarékpénztár) csődje. Az S&L gyűjtötte össze a kisemberek megtakarításait, amelyekből elsősorban otthont akartak teremteni maguknak. Az Öböl-háborút megelőző hónapokban a sajtó tele volt a jelenlegi elnök testvérének, **Neil Bushnak**, a fényképével mivel ő a csődbe ment S&L egyik menedzsere volt. Ez a tény rossz fényt vetett a Fehér Házra, ahol éppen egy „csontember”, a felelősnek tartott egyik vezető apja volt az elnök. Ezen túlmenően több nagy kereskedelmi bank is a pénzügyi csőd szélére sodródott. A kormánynak 500 milliárd dolláros költségvetési deficittel kellett az 1991-es pénzügyi évben szembenéznie. A washingtoni törvényhozás pedig jelentősen csökkenteni kívánta a katonai költségvetést, annál is inkább, mivel a hidegháború már befejeződött. Az újra kormányzati pozícióba került „csontemberek” számára az egységes Németország létrejötte is kihívást jelentett. Németország geopolitikai elhelyezkedése, fejlett ipari bázisa, valamint a Moszkvával való viszonylag független politikai kapcsolata révén ismét az európai kontinens gazdaságilag legerősebb hatalmává vált. Az Öböl-háborút megelőzően sikerült elérnie az akkori kancellárnak, **Helmuth Kohlnek**, hogy a Kreml szabad utat engedjen a német egyesülés számára. Az idősebb Bush korábban, Thatcher akkori miniszterelnöktől eltérően, támogatta a német egyesülést, de a fejlett ipari országok 1990 nyári houstoni csúcstalálkozóján az Egyesült Államok megakadályozta azt a bonni elképzelést, hogy Németország feltétel nélkül nyújtson gazdasági támogatást a végnapjait élő Szovjetuniónak. Bush elnök ragaszkodott ahhoz, hogy Moszkva fogadja el a Nemzetközi Valutaalap feltételeit, és csak ezután részesülhessen lényeges támogatásban.

Bush titkos céljai az Öböl-háborúval

Az 1991-es Öböl-háború a Skull and Bones filozófiáját követő elnök ellentmondó döntései nélkül nem lenne olyan rejtélyes, mint amilyennek még ma is érzékeljük. 2002-ben ismét sok szó esik a terror elleni háború keretében egy Irak elleni csapásról. Újból felteszik sokan a kérdést, hogy miért adott utasítást az idősebb George Bush Schwarzkopf tábornoknak a

támadás leállítására, amikor győzelmesen vonult Bagdad felé az amerikai haderő. Hogyan lehetett az, hogy az a Szaddam Hussein, akit egy második Hitlernek tüntetett fel a propaganda, hatalmon maradhatott a mai napig? Az egyik válasz, hogy Szaúd-Arábia, amely az iszlám szunnita irányzatát követi, semmiképp sem akarta, hogy Irakban síita muzulmánok kerüljenek hatalomra. A meggyengült Irakra az Egyesült Államoknak is szüksége volt, hogy ellensúlyozza vele a síita és Amerika-ellenes Iránt, valamint Szíriát. Szaddam Hussein személy szerint is jó szolgálatot tett, mert a gonosz ellenség megtestesítőjeként jó propaganda célpontot nyújtott. „Ők a gonoszak, mi vagyunk a jók, ők támogatják a nemzetközi terrorizmust - mi pedig harcolunk ellene.” Mindez még szavakban is ismétlődik a jelenlegi elnök retorikájában. Csak most Oszama bin Laden a gonosz megszemélyesítője.

Az Öböl-háború még mindig titkos műveletnek tekinthető, mivel máig sem tárták fel azt a titkos stratégiát, amely ehhez a háborúhoz vezetett. A háttér ismerete nélkül viszont a látható események sem érthetők igazán. **Henry Stimson** hagyományaihoz híven Bush meg volt róla győződve, hogy Amerikának szüksége van egy győzelmes háborúra nemzeti önbecsülésének a helyreállítására. Ami Szaddam Husszeint illeti, realisan feltételezhette, hogy az Egyesült Államok nem indít ellene háborút, miután évekig nagyarányú támogatást kapott tőle Iránnal vívott háborújához. Hogy bevonuljon Kuwaitba, elég volt elhíttetni az iraki diktátorral, hogy az Egyesült Államok nem avatkozik be. Ami Kuwaitot illeti, a CIA aktívan tevékenykedett ebben az országban. Az emír biztonsági szolgálatának a főnöke 1989. decemberében találkozott **William Websterrel**, a CIA akkori főnökével, és megállapodtak abban, hogy Amerika részt vesz a kuwaiti emír testőrségének a kiképzésében. 1990. július 31-én, a szaúd-arábiai Dzsiddában csúcstalálkozó volt Hussein, a szaúdi király és a kuwaiti emír között. Kuwait megígérte, hogy tízmilliárd dollárral segít Iraknak kifizetni háborús tartozásait. Saddam 30 milliárdot szeretett volna kapni. A Kuwaitiak azonban ténylegesen még tízmilliárdot sem, hanem annak csak az egyhuszadát kívánták megfizetni. Ez döntően hozzájárult ahhoz, hogy Hussein felvonultatta csapatait Kuwait határain. A jordán király próbált nyomást gyakorolni a kuwaiti emírré, de sikertelenül.

Ma már ismert, hogy **April Glaspie asszony**, az Egyesült Államok bagdadi nagykövete, szándékosan félrevezette Szaddam Husszeint országának várható magatartását illetően. 1990. szeptemberében az iraki elnök a nyugati sajtó rendelkezésére bocsátotta annak a beszélgetésnek a szövegét, amelyet július 25-én Glaspie-vel folytatott. Ezek szerint az amerikai nagykövet közölte vele: „Az Egyesült Államok nem foglal állást Irak Kuvaittal kapcsolatos vitájával, vagy más hasonló arab-arab ügyel kapcsolatosan.” A szöveg hangneme békülékeny és határozottan azt a benyomást kelti, hogy az Egyesült Államok nem avatkozna be, ha Irak benyomulna Kuwaitba.

Az amerikai Külügyminisztérium nem kommentálta ezt az iraki közleményt. Amikor jóval később, 1991. márciusában Glaspie-t meghallgatták a Kongresszusban, akkor a nagykövet-asszony ezt a szöveget koholmánynak és félrevezetésnek nevezte. Azt állította, hogy kihagyták belőle az ő kemény szavait és eltorzították, amit mondott. A washingtoni Külügyminisztérium azzal mentegette a megkésett kihallgatást, hogy a korábbi reagálás kárt okozott volna a Szaddam Husseinrel folyamatban lévő érzékeny tárgyalásoknak. Amikor a Képviselőház és a Szenátus tagjai elolvasták Glaspie-nek a Külügyminisztériumba küldött táviratait, megállapították, hogy a nagykövet-asszony beszámolója ellentmond a diplomáciai táviratok tartalmának. Több törvényhozó is megállapította, hogy Glaspie szándékosan félrevezette a Kongresszust a Perzsa-öbölben játszott szerepét illetően. A táviratokban semmi nyoma nem volt annak, amit Glaspie a Kongresszus előtt állított, vagyis hogy közölte volna Saddam Husseinrel: az Egyesült Államok meg fogja védeni Kuwaitot. A „Sivatagi vihar” hadművelet nemcsak Kuwait érdekében folyt, sokkal **inkább Szaúd-Arábia volt a tét**. Bushnak stratégiai

okokból is szüksége volt erre a háborúra. Ez tette lehetővé, hogy kipróbálja: működőképes-e az a kommunikációs- és légvédelmi rendszer, szupermodern katonai infrastruktúra és fegyverzet, amelyet 200 milliárd dollárért helyeztek üzembe a térségben. Ez a CENTCOM-nak nevezett rendszer önálló közel-keleti hadsereg-irányítást tesz lehetővé, amelynek révén a PENTAGON szilárd ellenőrzést gyakorol az egész régió felett. Ebben a térségben található a világ ismert olajkészletének a 60%-a, ugyanakkor rendkívül érzékeny terület katonai szempontból. A CENTCOM csúcstechnológiai része az a rendszer, amely biztosítja az ellenőrzést, a kommunikációt és a hírszerzést. Ennek a segítségével a Szaúd-Arábiában épített amerikai bázisok hatékonyan működtethetők. A „Sivatagi vihar” hadművelet pedig a gyakorlatban vizsgáztatta le ezt a rendkívül fejlett szupermodern támaszpont- és fegyverrendszert.

Az Öböl-háború eredményeként az egész Közel-Kelet, de különösen az Arábiai-félszigeten lévő országok katonailag teljes mértékben Amerikától váltak függővé hosszú időre. Az Olajtermelő Országok Szervezete, az OPEC, ténylegesen az Egyesült Államok hatalmába került. Az Egyesült Államok kormányzata mögött álló pénzligarchia most már saját maga szabja meg a kőolaj világpiaci árát. Az Öböl-háború egyik eredménye, hogy az Egyesült Államok (pontosabban a pénzligarchia politikai irányítást végző hálózata) kezébe került az „olajfegyver”, amelyet a gazdaságilag versenytársnak számító katonai szövetségesei mellének is szegezhet. A történelem ironiája, hogy Washington ezekkel a riválisaival fizettette meg az Öböl-háború számláját: 27 milliárd dollárt. Ez is csak azt bizonyítja, hogy a pénzligarchia informális (nem látható) kapcsolatrendszere elér már szinte minden döntési központot Európában, a Közel-Keleten és Japánban is.

A Skull and Bones és az illuminátusok

A Leleplező korábbi számaiban már ismertettük, hogy a bajor kormány 1787-ben közreadta az illuminátusoktól elkobzott dokumentumokat egy fehér könyvben: „Az illuminátusok rendjének és szektájának eredeti iratai” címmel. Ezt a fehér könyvet a bajor kormány az akkori Európa minden fontos fővárosába megküldte. Adam Weishaupt többek közt a következőket mondotta: „E terv segítségével irányítjuk majd az egész emberiséget. A legegyszerűbb eszközökkel hozzuk mozgásba az eseményeket. Úgy osztjuk szét a funkciókat és a feladatokat, hogy titokban minden politikai történést befolyásolni tudjunk.” A történészek ma is vitatkoznak arról, hogy amikor az illuminátusokat a bajor kormány betiltotta, vajon továbbra is megőrizték szervezeteiket vagy sem. Tény viszont, hogy az illuminátusok számos tehetséges és nagyhatalmú embert vonzottak soraikba és szorosan együttműködtek a szabadkőműves páholyokkal. A bajor illuminátus rendet, amely az illuminátusoknak csak egy irányzata volt, 1776. május 1-én Ingolstadtban alapította Adam Weishaupt, aki a város egyetemén a kánonjog tanára volt. Tagjai kezdetben Weishaupt legtehetségesebb tanítványai közül kerültek ki.

Még ebben az évben, 1776. december 5-én, a William és a Mary College-ban létrehozták a görög betűkkel jelölt „**Phi Beta Kappa**” nevű titkos társaságot. Ennek a társaságnak a második részlegét 1780-ban a Yale Egyetemen alakították meg. Az 1820-as években szabadkőműves-ellenes hangulat uralkodott az Egyesült Államokban és ez rossz fényt vetett az olyan titkos és zárt társaságokra, mint a Phi Beta Kappa. Ez arra kényszerítette tagjait, hogy a nyilvánosság elé lépjenek. A Skull and Bones Rend bizonyos fokú ismertettségének ez az egyik oka. A zárt társaságok enciklopédiája szerint a Phi Beta Kappa tekinthető az amerikai felsőoktatásban az egyetemi baráti társaságok szülőanyjának. A Skull and Bones is a Phi Beta Kappa-nak a gyermeke, de van még két testvére, amely ugyancsak a Yale Egyetemen működik: a „**Scroll and Key**” és a „**Wolfshead**”. (A Phi Beta Kappa a görög „Philo-

sophia Biou Kuberetes” szavak rövidítése, amely azt jelenti, hogy a „Bölcsesség szeretete az élet kormányosa”).

John Robison, aki a skóciai Edinburgh egyetemén a természetfilozófia tanára volt és egyben magasrangú szabadkőműves, európai útja során az illuminátusok felkérték, hogy csatlakozzon rendjükhöz. Robison ezután áttanulmányozta Weishaupt írásait és elutasította a kérést. 1798-ban közzétette könyvét: **„Proofs Of a Conspiracy”** („Egy összeesküvés bizonyítékai”) címmel. Ebben írja: „Létrejött egy olyan szövetség, amelynek kifejezett célja valamennyi fennálló egyház és kormányzat felszámolása... vezetői ellenőrzetlen hatalommal uralkodnának a világ felett, miközben az emberiség többi része ismeretlen uraik ambícióit kiszolgáló eszköz lenne.” Robison George Washingtonnak is megküldte könyvét. Az első amerikai elnök válaszelevelében utalt rá, tudomása van arról, hogy az illuminátusok Amerikában is jelen vannak. Washington elnök úgy érezte, hogy az illuminátusoknak ördögi tanításai vannak és céljuk a nép és a kormány szembefordítása. Robison a könyvében leírja a „Regent degree” - a „régens fokozatba” történő beavatási szertartást. Ennek keretében a beavatandó személynek megmutatnak egy csontvázat, amelynek a lábainál egy korona és egy kard van elhelyezve. Ezután megkérdezik tőle, hogy a csontváz vajon egy király, egy nemesember vagy egy koldus? Minthogy nem tudja eldönteni, a szertartás vezetője ezt mondja neki: „Egyedül az fontos, hogy emberi tulajdonságai vannak.” Ha jól meggondoljuk, akkor ez lényegében ugyanaz a szöveg, mint ami a Yale Egyetem Skull and Bones Thombjában németül fel van írva.

Újra kell írni az elmúlt 200 év történelmét

A 77 éves Antony Sutton korábban a Hoover Institute és a Stanford Egyetem kutatója és tanára volt. 26 könyve közül kiemelkedik a „Wall Street és FDR”, a „Hitler felemelkedése” és a „Bolsevik forradalom” című munkája. A Skull and Bones Renddel úgy került kapcsolatba, hogy az 1980-as évek elején egy ismeretlen személy - mindössze 24 órára - elküldte neki a zárt társaság tagjainak névsorát. A lista két kötetből állt. Az egyik az élő, a másik az elhunyt „csontemberek” adatait tartalmazta. A professzor mindkét kötetet lemásolta egy éjszaka alatt. De egyetlen egyszer sem adta át őket senkinek, mert tisztában volt vele, hogy minden oldal kódolt jelzéssel lett ellátva és ez elősegítheti a forrás megtalálását. Tanulmányozva a Rendet, Sutton úgy érezte, hogy ezek a nagyhatalmú emberek a lelkük mélyén megmaradtak gyermeketeg kamasznak. Félelmetesnek találta, hogy ilyen személyek irányítják a világ sorsát. A koponya és a keresztbe rakott csontok - a társaság szimbólumai - az erőszakra utalnak, hiszen a kalózok és a német SS hadosztályai használták azokat, valamint a mérget tartalmazó üvegek címkéin láthatóak. A társaság élő tagjai körülbelül 600-an vannak, néha többen. A Bush-dinasztia ismételt hatalomba kerülése révén talán növekszik a számuk. A jelenlegi elnök: George W. Bush, egy harmadik generációs „csontember”. Sutton úgy véli, hogy a jelenlegi elnök nem olyan eltökélt és törekvő, mint apja, és messze nem olyan tehetséges, mint a nagyapja. Sutton hangsúlyozta, hogy számos más titkos társaság is létezik. Ő csak a Skull and Bones-t kutatta. Sajnos egyetlen egy történész sem tarthatja meg állását, mielőtt belefog az összeesküvés feltárásába. Ez tabu az Amerikai Történelmi Társaság minden tagja számára. Ezért előbb vagy utóbb kívülállóknak kénytelenek folytatni a kutatást. Antony Sutton könyvei miatt elveszítette állását. Most visszavonultan él és a jövő technológiájával foglalkozó munkáján dolgozik; magát sokkal inkább mérnöknek tekinti, mint történésznek.

Sutton meg van róla győződve, hogy a Skull and Bones tevékenysége kimeríti az összeesküvés jogi ismérveit. Ezért hivatalosan is ki kellene vizsgálni a tevékenységét. A Nemzetbiztonsági Ügynökségnek gigantikus elektronikus megfigyelőrendszerével meg kellene figyelnie a titkos társaságok, köztük a Skull and Bones tevékenységét. Ami a Yale Egyetem többi társaságát

illeti: úgy mint a „Wolfshead”, vagy a „Scroll and Key”; ezek Skull and Bones halvány utánzatai csupán, de törekvéseik megegyeznek. Céljuk tudatos megkülönböztetést alkalmazni a társadalmi életben. Hiszen valamennyi ilyen titkos társaság csupán azon az alapon részesít előnyben embereket, hogy azok az általa is támogatott zárt körhöz tartoznak. Sutton annak ellenére, hogy két egyetemről is eltávolították, nem tartja kudarcnak életét, mivel soha nem alkudott meg, és mindig kitartott az általa feltárt tények mellett. Az igazság kimondását mindennél fontosabbnak tartotta.

Sutton és követői szerint nem fogadható el az, ami a Skull and Bones filozófiájából következik, vagyis, hogy az elit kezében lévő központosított állam mindenek fölé áll, és az egyén, a polgár nem egyéb, mint engedelmes és kiszolgáltatott alattvaló, idomított biorobot. Ma John Dewey és Horace Mann munkássága nyomán az amerikai oktatásban és tudományos életben a Skull and Bonesnak ez a nézetrendszere érvényesül, hiszen e Rendnek az alapítói hozták át Németországból Amerikába.

Az 1990-es évek közepén egy amszterdami forgatócsoport tévé-filmet készített a Skull and Bones-ról Amerikában. Felkeresték a titkos társaság központját és interjúkat készítettek a Rend erre vállalkozó tagjaival. Többek között Antony Sutton-t is megkérdezték, mint a Rend tevékenységét kutató történészt és a titkos társaság szakavatott bírálóját. A forgatócsoport összegyűjtött számos dokumentumot, amelyek a Bush-családot, valamint a Skull and Bones Rend más tagjait is kapcsolatba hozzák a nemzetiszocialista Németország finanszírozásával. Hitlert - többek között - a Union Bank of New York és hollandiai leányintézete is pénzelte. A film első változatát később kibővítették, és műsorra tűzték. Az utolsó pillanatban azonban olyan döntés született, hogy nem sugározható. A Rend keze tehát Európába is elér. Sutton azt is hangsúlyozta, hogy az olyan titkos társaságoknak a kutatása, mint a Skull and Bones, azért rendkívüli jelentőségű, mert ha tényekkel és dokumentumokkal kellően alátámasztható a politikában játszott szerepük, akkor **az elmúlt két évszázad teljes történelmét újra kell írni.** Ezeket a gondolatokat Antony Sutton Kris Milegan-nak adott interjújában mondta el 1990. július 1-én. Az interjút ezekkel a szavakkal zárta: „Isten szelleme bennünk van, egyes emberekben. A Skull and Bones a halált képviseli. Nincs élő lelke, és azt színleli, hogy az állam »Isten menetelése a Földön«.”

Antony Sutton nyomán mi is úgy véljük, hogy egyelőre a zavar és a káosz globális növekedése várható: világszintű küzdelem a pénzügyi-politikai elit - állami erőszakra támaszkodó - autokratikus uralma, valamint az egyéni jogait és politikai szabadságjogait védő polgár között. A végső döntés a politikai értelemben vett egyének, a független, önálló véleményalkotásra és döntéshozatalra képes embereknél van, mert minden jog belőlük indul ki. Önálló egyének nélkül nincs állam, de állam nélkül is vannak egyes emberek, individuumok. Az állam minden jogosultsága az egyénekből indul ki, és az egyének által vissza is vonható. Ennyiben tehát az egyén elsődleges az állammal szemben. Létezése erősebb és ezért idővel győzni fog fölébe helyezett saját teremtménye, a csak másodlagosan létező állammal szemben, akár milyen erősnek tűnik is ma ez az erőszakszervezet új tulajdonosának, a nemzetközi pénzügyi oligarchiának a kezében. Az a mindenhatóvá tett állam, amelyet piedesztálra emeltek Hegel és követői azért, hogy ellenőrizhessék az egyént, tehát másodlagos. Akkor is az, ha létrejövetele után át tudja venni az uralmat az egyének felett. Ez érvényes a háttérhatalom integrált hatalmi elitje által irányított központosított - sőt diktatórikus - államra is, amely már nem a közhatalom, hanem a szervezett magánhatalom eszköze, és elsősorban a nemzetközi pénzügyi közösség érdekeit szolgálja ki nemzetállami, de különösen államok feletti transznacionális struktúráiban.

A gazdaságilag önálló és politikailag cselekvőképes egyén, a polgár, nem azonos a gazdaságilag függő - állami segítyből élő - és emiatt önálló döntéshozatalra képtelen emberekkel,

akik az új világrend diktatórikus államának a kiszolgáltatott alattvalói. Létük az uralkodó pénzoligarchia kegyétől függ. Rájuk, a kitarítottakra, azonban ugyanúgy szüksége van, mint a társadalom többségét alkotó - bérből és fizetésből élő - alkalmazottakra, akik az értéktermelő szellemi és fizikai munkát végzik mind az állam, mind a szervezett magánhatalom tulajdonában lévő gazdasági és tudatipari nagyüzemekben. Függő helyzetük miatt azonban önálló politikai akaratképzésre és érdekérvényesítésre ők sem képesek. Valójában a rendszernek kiszolgáltatott - egyre magasabb képzettségű - szakbarbárok, akiknek még a magánéletét is kényszerpályára tereli az uralkodó pénzoligarchia tulajdonában lévő szabadidő- és szórakoztatóipar. Ezért a bérből és fizetésből élő alkalmazottak is - gyorsuló ütemben - társadalmi cselekvésre képtelen biológiai robottá válnak.

Csak a gazdaságilag önálló, művelt és tájékozott középosztály képes szükségleteinek, érdekeinek és értékeinek a hatékony képviselőjére. Ezért a pénzoligarchia fő ellenfele az önálló akaratérvényesítésre képes, tájékozott és erős középosztály, amelyik megáll gazdaságilag, pénzügyileg és szellemileg is a saját lábán. Egy ilyen nehezen ellenőrizhető társadalmi osztálynak már a pusztá léte is akadályozza az új világrend kétpólusú társadalmának a létrehozását, ezért a pénzoligarchia a kezében lévő magánpénzmonopólium, valamint a multinacionális világcégek segítségével az önálló középosztály gazdasági bázisának a felszámolására törekszik. Csak azok a kis- és közepes vállalatok maradhatnak fenn, amelyek kiszolgálják - nyersanyag- és alkatrészszállítóként, forgalmazóként - a pénzoligarchia tulajdonában lévő nemzetközi nagyvállalatokat, és amelyek pénzügyileg a nemzetközi pénzügyi közösségtől függenek. Az a középosztály, amelynek nincs önálló pénzügyi és gazdasági háttere, az eltűnik. Ez a cél. Az új világrend társadalmá csak az uralkodó elitből és a tőle függő alkalmazottakból és a segélyezettekből állhat.

A nemzetközi rendszerben a szuverén nemzetállamok alkotják az önálló érdekérvényesítésre képes „középosztályt”. A világuralomra törő nemzetközi pénzhatalomnak ezért fel kell számolnia a szuverén nemzetállamokat. Be kell őket kényszeríteni olyan nemzetek feletti szervezetekbe - NATO, Európai Unió, Európai Monetáris Unió, globális bankrendszer egységes világpénzzel, NAFTA (Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Megállapodás Szervezete), OAS, (Amerikai Államok Szervezete), Ázsiai Szabadkereskedelmi Övezet, WTO (Világkereskedelmi Szervezet), ENSZ és szakosított szervezetei, Nemzetközi Bíróság, nemzetközi rendőrség („világ-FBI”, „világ-CIA”), nemzetközi hadsereg, (globális békefenntartó fegyveres erők) -, amelyeknek a továbbfejlesztéséből létrehozható a világállam és kormányzata a nemzetközi pénzoligarchia irányításával.

Egy ilyen **Globális Unió** világszinten őrködne a felett, hogy a nemzetközi pénzoligarchia világuralmát, mindenek előtt kamatjövedelmét biztosító magánpénzmonopóliumát semmilyen erő se veszélyeztethesse, sem kívülről, sem belülről. A nemzetek és a szuverenitásuktól megfosztott - hatalomnélkülivé vált - nemzetállamok fennmaradhatnak kulturális közösségként, valamint a helyi, regionális igazgatást ellátó intézményekként. Az igazi hatalom azonban a Globális Unió világkormányzatához kerül, amely a lakosság által alulról már nem ellenőrizhető, de amely a hatalomnélkülivé vált nemzetállamok által sem irányítható többé. Ez világszinten működtetné az üres formákban kimerülő alibi-demokráciát, amelynek kulisszái mögé bújva a nemzetközi pénzoligarchia zavartalanul gyakorolhatná autokratikus - az öröklődő magántulajdonon nyugvó - uralmát.

Milyen a Skull and Bones új világrendje?

Az új világrend olyan központilag kormányzott világállam, amelyet öröklött pénzvagyona alapján a születési oligarchia, és nem választott vezetők irányítanak. Ez az oligarcha csoport saját soraiból választja ki a vezetőit és utódait, hasonlóan a középkor feudális rendszeréhez. Hatalma elsősorban a pénzrendszer feletti ellenőrzésén nyugszik. Ezen nem változtat, hogy hatalmát a formális demokrácia mögé rejtőzve gyakorolja az általa kiválasztott, felnevelt és pozícióba helyezett politikai elit közreműködésével. Ebben a feudális vonásokat öltő kamatkapitalizmusban a politikai élet látható színpadán továbbra is előadják az alibi-demokrácia üres rituáléit, de ez nem változtat a rendszer autokratikus, sőt abszolutisztikus jellegén. A rendszer lényege az, hogy a kötelező kamatjáradék fizetés eredményeként minden egyes ember évente több hónapot ingyen dolgozzon az arctalan pénzviszonyokba elrejtőzött - személyesen nem ismert - nagyhatalmú urainak. Ez a középkori robotrendszer posztmodern újjászületése.

A pénzfeudalizmusnak ebben a rendszerében a középosztályt felszámolják, csak hatalommal rendelkező urak (a pénzoligarchák és politikus kiszolgálóik), és „szolgák” (bérből és fizetésből élő alkalmazottak, valamint segélyezett eltartottak) lesznek. A jogot egy globális jogrendszer keretében uniformizálják. A világszintű igazságszolgáltatási rendszer ugyanazt az egységes jogot alkalmazza majd, amelynek a világállam nemzetközi rendőrsége és hadserege fegyveres erővel is érvényt szerez a korábban önálló országokban. Szinkretizált világvallás veszi át a jelenlegi egyházak és vallások szerepét, az egyesített ökumenikus világ egyház keretében. Ennek az intézményi alapjai már 1920 óta léteznek. Egységes világtanterv lesz, megszűnnek a magán és az egyházi iskolák. A kereszténység jelenlegi formájában csupán történelmi múlt lesz. Olyan államban, ahol nincs egyéni szabadság, ott megszűnik a republikánizmus és a népszuverenitás is. Felszámolják az embert a természetjog (isteni eredetű jog) alapján megillető szabadságjogokat. A nemzeti büszkeség és a faji azonosságtudat fokozatosan eltűnik. Ma a felgyorsult átmenet időszakában élünk. Már most is büntetendő a faji eredet említése. A tilalom formát öltött az úgynevezett gyűlölet törvények formájában, de ezek érvényessége csak átmeneti. Valamennyi személyt úgy kell idomítani, hogy ő a világkormányzat teremtménye, annak a kegyelméből létezik, egy személyazonossági számmal, amelyet a saját testén visel könnyen olvasható formában. Az alattvalóvá tett egyének adatait majd fokozatosan gyűjtik és tárolják abban az óriási NATO komputerben, amely már működik Brüsszelben, és már most alkalmas arra, hogy megfelelő adatokkal lássa el a világkormányzat bürokráciáját.

A Skull and Bones az illuminátusok egyik elágazása

Egyre több jel utal arra, hogy a Skull and Bones tagjai az illuminátusok egyik szervezeti elágazásának és szellemi irányzatának a folytatói. Az illuminátusok többi irányzatával és szervezetével való kapcsolatukat a versengő együttműködés jellemzi. A szervezett magánhatalom és az állam irányításában számos érdekellentét osztja meg őket, de az új világrend létrehozásának közös nagy célja fontosabb minden rivalizálásnál, és ez összetartja őket. A háttérhatalom szolgálatában álló titkos- és féltitkos szervezeteket, zárt társaságokat, exkluzív klubokat, különböző irányzatú szabadkőműves páholyokat, magán (részben állami) hírszerzőszolgálatokat, „think-tank”-nek nevezett elit szellemi műhelyeket, alapítványok ezreit egy nagy - központilag is koordinált - hálózatnak tekinthetjük, amely a pénzoligarchia vezérkara által megjelölt közös világstratégiai irányt követi. Ennek a hálózatnak a magánpénzrendszer intézményei, a világszintű pénzintézetek, a központi bankok és a nagy kereskedelmi bankok, a bankrendszer egésze a szerves részét képezi. A Skull and Bones valódi hatalmát csak ebbe a hálózatba helyezve mérhetjük fel. Így válik érthetővé a Rendnek az állam irányításában

játszott különleges szerepe is. Ha a háttérhatalom hálózatának a többi fontos intézményét is bemutatjuk, akkor az is érthetővé válik, hogy a kamatkapitalizmus uzsoracivilizációjának a megértése nem lehetséges a háttérhatalom szervezeti felépítésének és működésének a tanulmányozása nélkül.

A kamatfüggés a szegénység oka

Választások előtt áll a magyar társadalom. A legfontosabb pénzügyi kérdésekről szinte egy szó sem hangzik el a pártok propaganda háborújában. Ezért újból utalok Magyarország adósságfüggőségbe taszítására: 1973 és 1989 között „az időszak egészét tekintve mintegy 1 milliárd dollár erőforrásbevonás viszont az ezt többszörösen meghaladó, összesen 11 milliárd dollár halmozott kamatkiadással járt.” (MNB Műhelytanulmányok 2, 1993, 56. oldal). Az ország adóssága 1989-ben mégis 20 milliárd dollárra rúgott. A rendszerváltás következtében bevezetett új tulajdonosi struktúra és termékszerkezet révén ma ez a magyar társadalmat terhelő összadósság (külső és belső, állami és nem-állami, bruttó és nettó) 80 milliárd dollárra növekedett. Ebből először elveszik a belső adósságot (8000 milliárd Ft, kb. 27 milliárd dollár), a maradék 53-ból levonják a nem-állami szektor tartozását, kb. 39 milliárd dollárt, marad 14 milliárd dollár bruttó államadósság. Ebből a nettó államadósság 3-4 milliárd dollár. Ezt az összeget szokták hivatalos részről közölni. A magyar állampolgárnak azonban 80 milliárd dollár után kell évente adósságszolgálatot teljesítenie. Az állami tartozás után úgy, hogy az állam beszedi az adót, és annak csaknem a felét továbbutalja kamatra és törlesztésre. A nem-állami tulajdonos pedig kamatterheit egyrészt ráterheli a termék árára, másrészt ennyivel kevesebb adót, illetve munkabért fizet Magyarországon. Vagyis a nem-állami tulajdonos adósságszolgálati terheit is a magyar állampolgárok fizetik, csak más módon, mint az állami tartozás esetében. Az adó a közhatalomé, a kamat a szervezett magánhatalomé. De mind a kettő közpénz, a magyar polgárok munkájából van kihasítva.

A magyar társadalom szegénységének ez a pénzrendszer az oka. Ezen az MNB törvény módosításával - 50% + 1 szavazattal - változtatni lehetne, mert a Nemzeti Bank törvény nem kétharmados. De erre sem a jelenlegi, sem az előző koalíció nem vállalkozott. Ellenben 1997-ben - a Medgyessy pénzügyminiszter és Surányi MNB elnök között létrejött paktum eredményeként - egy könyvelési trükkel - további 2170 milliárd forint adóssággal + 20 évi kamatával terhelték meg a magyar költségvetést. Ez az „adósságcsere” álcázott könyvelési trükk valódi adóssággá alakított át egy csupán könyvelési tételként nyilvántartott fiktív adósságot. Ha valaki saját magának tartozik az nem valódi adósság, és senki nem szed saját magától kamatot fiktív „adóssága” után. (Ennek részletei elolvashatóak a Leleplező 2001/4-es számában)

Azért utaltam a fenti tényekre, hogy szemléltessem: a kamatozó magánpénzrendszer az, amely arra kényszeríti a magyar lakosságot, hogy minden évben átadja munkája eredményéből mintegy 8 milliárd dollárt (2000 milliárd forintot) a pénzoligarchiának úgy, hogy nem kap érte cserébe semmit. Ez a körülmény hasította ketté a magyar társadalmat, ez a szegénység igazi oka. De a korrupciót is ez okozza, mivel a pénzvagyontulajdonosok a korrupció legváltozatosabb formáival alakítják át hatalmas pénzbeli fölényüket politikai döntésekké. Ennek az igazságtalan helyzetnek könnyen véget lehetne vetni, mert jogi akadály nincs. Az egyetlen akadály az állítólag „nem létező” háttérhatalom nagyon is érezhető kemény ellenállása. A nemzetközi pénzoligarchia és hazai kiszolgálói nem hajlandók a munkanélküli jövedelmük szemernyi részéről sem lemondani. Ezt a magánpénzrendszer működtetésével kamatjáradék formájában veszik el az értéktermelő munkát végző magyar polgároktól. A háttérhatalom homályban tevékenykedő hálózata Magyarországon is kiépült és működik. Ennek a háló-

zatnak a rejtett kapcsolatrendszere elér minden pártot, állami és nem állami döntési központot. A pénzhatalom számára fontos kérdésekbe senki sem szólhat bele. A pénzkibocsátás, a hitelezés, kamat- és árfolyamszabályozás, vagyis a monetáris politika egésze a pénzoligarchia felségterülete. A monetáris hatalom gyakorlása szempontjából továbbra is egypártrendszer van. Többpárti egypártrendszer.

Álljanak fel a közéleti szereplők

A Skull and Bones Rend vezetői Amerikában ahhoz a hálózathoz tartoznak, amelyet többek között a Külkapcsolatok Tanácsa (CFR) koordinál, és amelyhez a londoni Királyi Külügyi Intézet (RIIA), a Háromoldalú Bizottság, a Bilderberg Csoport, az Amerikai Atlanti Tanács, a JASON Társaság, B'nai B'rith és számos más zárt társaság, szervezet és klub is tartozik. Az említett szervezetek legfőbb vezetői a legfontosabb szervezetek mindegyikében jelen vannak. Már kelet-európai kirendeltségeik is működnek. Az egyik legfontosabb közülük a Magyar Atlanti Tanács (Hungarian Atlantic Council), amely az euró-atlanti értékek (ez egyértelműen a háttérhatalomra utaló kódjelzés) jegyében elsősorban a háttérhatalom nézeteit terjesztik, és érdekeit érvényesítik. A jelenlegi koalíció egyben az első olyan magyar kormányzat, amelybe a pénzhatalom saját embereit is delegálta. Olyan kormánytagokról van szó, akik a Magyar Atlanti Tanács és más háttérkapcsolatok révén kerültek magas beosztásba, nem pedig azért, mert a koalíció valamelyik pártjában működtek volna. A kormányfő több olyan magas külföldi kitüntetést kapott, amely a hely jellege (pl. a washingtoni Enterprise Institut), valamint az átadó személyek (pl. Henry Kissinger) funkciói miatt egyértelműen a háttérhatalom által adott kitüntetésre utalnak.

A választások tisztasága érdekében célszerű lenne, ha valamennyi magyar közéleti szereplő - jelenlegi és jövőbeni képviselők, kormánytagok, a pártok vezetői, a vezető beosztású bírák, alkotmánybírók, vezető ügyészek, főrendőrök, köztisztviselők, de önkormányzati vezetők is - elmondanák, hogy milyen szabadkőműves páholynak, titkos vagy féltitkos szervezetnek, zárt társaságnak, exkluzív klubnak, rejtett kapcsolati hálónak a tagjai. Ez ugyanis gyakran sokkal lényegesebb, mint az, hogy melyik párt színeiben jelennek meg a nyilvánosság előtt. A budapesti Magyar Atlanti Tanácsban, pl. - amely szoros kapcsolatot tart fenn a new yorki CFR-rel, (több tekintélyes kutató szerint a mindenkori amerikai kormány stratégiáját itt dolgozzák ki, és a kormánytagok többsége is innen kerül ki) és az American Atlantic Council-lal (mindkettőben a legfőbb vezetők egyike Henry Kissinger) - megtalálhatóak a magyar pártok, a bankvilág, a nagyvállalatok vezetői, tudományos és kulturális személyiségek társaságában. A közélet szereplőinek nem szabadna titkolódnium, különösen akkor nem, ha nem tekinthetőek az említett háttérszervezetek titkosnak. Ha vannak közéleti tevékenységükre is kiható titkaik, akkor azt meg kellene mondaniuk, vagy vissza kellene lépniük. Ha pedig nincsen semmi titkolnivaló e szervezeteket illetően, akkor mi az akadálya, hogy beszámoljanak e szervezetekben végzett tevékenységükről? Az akác a francia Grand Orient messzi múltból származó jelképe. És most már az MSZP-é is. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a többi párt ne lenne érintett így vagy úgy. A tiszta és becsületes kapcsolatot nem kell eltitkolni a választók elől. Persze lehet véletlen is, hogy idősebb George Bush egykori elnök személyében a Skull and Bones titkos társaság egyik legtekintélyesebb tagját tüntette ki kormányunk, annak az illuminátus Rendnek a képviselőjét, amely ma is meghatározó szerepet játszik az Egyesült Államok irányításában és az új világrend bevezetésében.

Ha nincs összeküvés, akkor miért kell titkolózni?

Nem elmélet, hanem tény, hogy a világtörténelemnek van egy elhallgatott titkos vonulata is. Az iskolákban oktatott történelemkönyvek gyakran csak a felszín eseményeit ismertetik, rendszerint összefüggéseikből kiragadva. Elhallgatják a láthatatlan háttérhatalom létét, realpolitikának és pragmatizmusnak nevezett titkos manipulációit, a népeknek a hatalmi egyensúly kialakításával való szembeállítását, valamint a kamatozó hitelpénzrendszer rendszer segítségével történő kizsákmányolását. A háttérhatalom által jóváhagyott hivatalos történetírás egyoldalúan és elfogultan tárgyalja a történelmet, és ezzel lehetővé teszi az arctalan pénzviszonyokba elrejtőző hatalmi elit folyamatos gazdagodását és zavartalan uralmát.

Egyre többen vállalkoznak azonban a történelem elhallgatott részének a kutatására, és nem kerülik meg a titkos társaságok történelemformáló szerepének a feltárását és bemutatását sem. **Jim Marrs** amerikai kutató „**Rule by Secrecy**” („Uralom a titkosság által”) című nagysikerű könyvében megállapítja: „Titkos társaságok nemcsak léteznek, de egészen napjainkig fontos a szerepük a nemzeti és nemzetközi eseményekben.” A hatalmi elit olyan modern politikai szervezetei és akciócsoportjai, mint a Trilaterális Bizottság, a Külkapcsolatok Tanácsa (a CFR New Yorkban), a Bilderberg Csoport, a Nemzetközi Ügyek Királyi Intézete (az RIIA Londonban), a Kerekasztal Csoport (Round Table Group Londonban), valamint a **Skull and Bones** („Koponya és csontok”) titkos rend meghatározóan alakították az elmúlt két évszázad történelmét.

Marrs részletesen tárgyalja, hogy az olyan pénzügyi dinasztiák, mint a Rothschildok, Rockefellerek, Morganok, valamint a magántulajdonban lévő, illetve magánirányítás alatt álló központi bankok miként manipulálják a nemzetközi életet, befolyásolják a világ sorsát. „A lakosság elleni összeküvés sokáig anatómia (egyházi átok alá eső, az egyházból való kiközösítést maga után vonó, D. J.) volt a legtöbb amerikai számára, amelyről a tömegtájékoztató azt állította, hogy csak a banánköztársaságokban és a kommunista országokban létezik. Ez a tömegtájékoztatói intézmények által terjesztett leegyszerűsítő szemlélet, amely az egyre nehezebben fenntartható status quo-t akarta szebb fényben feltüntetni, nem veszi tekintetbe az emberiség történelmét, vagy az összeküvés szó gazdag jelentését.”

Marrs áttekintve a 20. század történelmét elemzi az első és a második világháborút, a koreai és vietnami háborút, megvilágítva, hogy a londoni City és a Wall Street bankárai finanszírozták nemcsak a náci hadigépezetet, de az orosz forradalmat is, és ők juttatták hatalomra a kommunizmust. A hivatalos történelemkönyvek azt szuggerálják, hogy a történelmi események többsége csak úgy magától - véletlenül - történik, és nem azon emberek gondosan kidolgozott stratégiája szerint, akik nagy pénzeket keresnek a háborúkon, s akik kapcsolatban állnak a titkos társaságokkal, valamint az okkult tanokra is támaszkodó politika törekvésekkel.

Marrs az amerikai polgárháború kapcsán feltárja a titkos társaságok tevékenységét, ugyanezt teszi a francia forradalom, valamint az amerikai függetlenségi háború elemzésekor is. Ez utóbbi kapcsán kitér az illuminátusok szerepére és arra, hogy mi ösztönözte a szabadság elleni fellépésüket. Az amerikai kutató a titkos társaságok történelmi bemutatásakor foglalkozik a templomos lovagok, a rózsakeresztesek, az Assasinok, a Priory of Sion, és más hasonló zárt társaságok történelemformáló szerepével, vagyis azzal, hogy az összeküvések sűrű hálójában mindig meghatározóan alakította a történelmet. Marrs kifogásolja, hogy Niall Ferguson történész, aki megírta a Rothschild család történetét, mellőzte a család hagyományainak metafizikai vonatkozásait, a Rothschildok kabala iránti vonzalmát, valamint a szabadkőműves páholyokhoz és más titkos társaságokhoz fűződő szoros kapcsolatát.

„A nemzetközi hatalmi elit a globalizmus, illetve a globalizáció jelszavával a világhatalomra törekszik. Az a kérdés még eldöntésre vár, hogy a világkormányzat létrehozására vonatkozó

terv baljóslatú összeesküvés-e a világ népeinek alávetésére, avagy pedig egyszerű kísérlet a természetes fejlődés elősegítésére? A tömegtájékoztatástól ennek az eldöntéséhez kevés, vagy semmi segítség sem várható” - állítja Marrs hozzátéve „de egy dolog teljesen világos, a globalizáció, vagy a világkormányzat, vagy az új világrend nem egyszerűen az összeesküvés elmélet híveinek vagy paranoiáinak a képzelődése, hanem a titkos testvéri társaságok, szervezetek és csoportok pontosan megfogalmazott célja és mindhárom magán viseli a szabadkőművesség, a kerekasztal csoport és az illuminátusok keze nyomát...”

„Ha a CFR, a Trilaterális Bizottság, a Bilderberg Csoport csupán jó szándékú ártatlan emberek tömörülése, akik - mint azt állítják - a világ békés és virágzó jövőjén fáradoznak, akkor mire való a nagy titkolózás? Miért van szükség olyan frontszervezetekre, amelyek közül egyik a másiknak az ellentéte? Miért annyira bizalmatlanok a közvéleménnyel szemben?”

Marrs is eljut ahhoz az alapvető kérdéshez, hogy ha létrejön egy központosított világkormányzat, amely alulról demokratikus eljárásokkal már nem ellenőrizhető, akkor mi akadályozhatja meg egy jövőbeni Hitlerhez, vagy Sztálinhoz hasonló zsarnok uralomra jutását? Ma már bizonyítottnak vehető, hogy azok a személyek, akiket összekapcsoltak a vérségi kötelékek, a címek és rangok, a házasságok, a titkos társaságokhoz való tartozás, az elmúlt 250 évben háborúk előidézésével és finanszírozásával manipulálták és ellenőrizték egész népek sorsát. Ezek a személyek úgy vélik, hogy ők a többi embert kötelező erkölcsi, és etikai szabályok felett állnak. Nyilvánvalóan magasabb célokat követnek, legyen ez a cél a pénz és a vagyon felhalmozása, a hatalom megragadása, vagy valamilyen más titkos program, amely az emberiség eredetével, sorsával, szellemi és lelki dimenziójával kapcsolatos.

Korunk embere, ha meg akarja érteni azt a világot, amelyben él, nem kerülheti meg az elhallgatott történelem tanulmányozását. Eljött az ideje annak, hogy megtudja, kik azok, akik világunkat valóban irányítják, és mi az, amit eddig tettek és a jövőben tenni szándékoznak a haladásra és a demokráciára hivatkozva, de ténylegesen a saját profitjuk és hatalmuk érdekében. A titkos társaságok uralma akkor ér véget, ha sikerül lerántani róluk a titok sűrű fátylát. Ezért korunk embere saját magának tartozik azzal, hogy tanulmányozza az előle eddig eltitkolt tényeket és átvilágítva a nyilvánosság nyomása alá helyezze a rejtőzködő háttérhatalmat.

Milyen lesz az új világrend?

A Novus Ordo Seclorum megvalósítására törekvő pénz hatalom az elmúlt 200 év során már több olyan tervet készíttetett a szolgálatába szegődött szakértők segítségével, amelyekben körvonalazták az új világrend kialakítására és fenntartására vonatkozó legfontosabb stratégiai koncepciókat, és kidolgozták az új világrend fenntartásának a taktikai és technikai kérdéseit.

Ezúttal két ilyen dokumentumot ismertetünk. Az első egy belső használatra készült, szigorúan bizalmas kézikönyv, amely az 1979. májusa dátumot viseli, és amelyet 1986. július 7-én a new yorki Council on Foreign Relations nevű nagyhatalmú magánszervezet egyik korporációs tagjának, a BOING AIRCRAFT COMPANY-nak az alkalmazottja azon a használaton kívüli IBM másológépben talált meg, amelyen ezt a másolatot készítették. Ez a kézikönyv egy olyan tervet ismertet, amelyet beavatottak készítettek beavatottak számára a világ pszichológiai és gazdasági eszközökkel történő meghódításáról. Ezt a terjedelmes dokumentumot Tom Young, a megtaláló, átadta Milton William Coopernek, aki „BEHOLD A PALE HORSE” („Figyelj a fakó lóra”) című, az Egyesült Államokban megjelent, könyvében ismertette a tartalmát, részletesen idézve az eredeti szövegből és megmagyarázva az összefüggéseket. (Mi az eredeti angol szöveg német fordítását használtuk M. W. Cooper könyvének német kiadásából, amely „Die Apokaliptischen Reiter” címmel 1996. májusában jelent meg a németországi Edition Pandora kiadónál. ISBN száma: 3-89539-285-5) M. W. Cooper, aki hosszú időn át az amerikai haditengerészet hírszerzőszolgálatánál töltött be bizalmi állást, könyvében megírja, hogy ebben az állásban volt alkalma olyan anyagokat tanulmányoznia, amelyekben ki volt fejtve, hogy „A csendes háború néma fegyverei” elnevezés azt a doktrínát jelöli, amelyet a Bilderberg Csoport Politikai Bizottsága 1954-ben tartott első ülésén fogadott el. A Bilderberg Csoport vezetősége által még 1954-ben elfogadott szövegnek egy kópiája 1969-ben az Amerikai Haditengerészet Hírszerzőszolgálatának a birtokába került és ma is ott található.

A másik dokumentum egy 1966-ban napvilágra került tanulmány, amelyet a szakirodalomban „Report from the Iron Mountain” (Jelentés Iron Mountainból) címmel jelölnek. A jelentés keletkezéséről sok vita folyt, de a dokumentum arra utal, hogy a Robert McNamara vezetése alatt álló Pentagon (az Egyesült Államok Védelmi Minisztériuma) rendelte meg a New York Államban lévő, és a Hudson folyó partján fekvő Crotonban található Hudson Institute-től. Ez a kutatóintézet a crotoni Iron Mountain elnevezésű katonai bázison működik. A Hudson Intézetet Herman Kahn, aki korábban a Rand Corporation munkatársa volt, alapította és ő volt az igazgatója is. Mind McNamara, mind Herman Kahn a new yorki Council on Foreign Relations (CFR) tagjai voltak. A tanulmány önmaga által megjelölt célja az volt, hogy tudományos alapossággal feltárja azokat a módszereket, amelyekkel minden kritikus helyzetben fenntartható egy kormányzó elitnek a társadalom feletti uralma, és a társadalom stabilizálható. Vagyis azokat a különböző módszereket és eszközöket analizálta, amellyel a kormányok hatalmon tudnak maradni, ellenőrizni tudják a polgárokat, és meg tudják előzni a lázadásokat.

A két dokumentum ismertetése előtt azonban ismerkedjünk meg röviden a világot ma a háttérből kormányzó, és a politika nem-nyilvános terében működő láthatatlan hatalommal, a nemzetközi pénzügyi közösséget tömörítő transznacionális pénzkartell szervezett magánhatalmával. Egyes tudós szerzők és politikusok előszeretettel nevezik ezt a hatalmat „véleményhatalomnak”, amellyel a kormányoknak célszerű egyetérteniük, ha nem akarják elszenvedni a legkülönbözőbb pénzügyi, gazdasági és politikai szankciókat. (Erre jó példa az Európai Unió antidemokratikus, az osztrák választók valóban demokratikusan kifejezett akaratát egy elitista áldemokrácia nevében arrogánsan megvető, autokratikus magatartása Ausztriával szemben.)

Mikor jött létre a nemzetközi pénzkartell, a „Pénzügyi Internacionálé”, és hogyan sikerült elterjesztenie a világgazdaság centrumországaiban a pénzközpontú társadalom modelljét, valamint ennek a pénzüralmi rendszernek az ember- és közösségellenes értékrendszerét?

Oswald Spengler, az 1936-ban elhunyt kiváló német gondolkodó, „A nyugat alkonya” c. monumentális művében írja: „Nincs se proletár-, se kommunistamozgalom, amely ne a pénz érdekében, a pénzhatalom által meghatározott irányban haladna, amelyet nem ez a hatalom engedélyezett, anélkül, hogy idealista vezetőik a legkisebb gyanúperrel élnének a tényleges helyzetet illetően.”

Az elmúlt kétszáz év során megfigyelhető, hogy fokozatosan eltűnnek a királyi uralkodóházak, és a hagyományos dinasztikus államok örökletes nemzeti arisztokráciájukkal, miközben belépnek a történelembe a ma irányító pénzdinasztiák, létrejön az új nemzetközi pénz-arisztokrácia, amelynek szervezett csoportjai az általuk alapított pénzkartell segítségével fokozatosan átveszik a politikai élet ellenőrzését először csak az egyes államokban, később már transznacionális szinten, napjainkra pedig már globális méretekben is. Ha keressük a bankdinasztiák sikerének a titkát, azt a pénzrendszer magánellenőrzés alá vételében, a magánpénzmonopólium kialakításában találjuk meg. A dinasztia-alapítók és utódaik megtanulták, hogy a kormányoknak olyan bevételi forrásokra van szükségük, amelyekből szükség esetén gyorsan hitelekhez juthatnak. A pénzkartell alapítói azt is tudták, hogyha ezeket a pénzforrásokat a saját privát vagyonukból bocsátják a rendelkezésre, akkor fokozatosan a pénzt-kérő királyok és elnökök fölé tudnak kerülni, akik arra kényszerülnek, hogy teljesítsék kívánságaikat. A pénzrendszer magánkézbevétele igen hatékonynak mutatkozott saját embereik kineveztetésében, és számukra kedvező politikai döntések elérésében. Ezért a nemzetközi pénzdinasztiák egymást követő nemzedékei olyan - egyre nagyobb térségeket, ma már pedig az egész világot átfogó - globális hálózatot hoztak létre, amely lehetővé teszi számukra a kormányok pénz útján történő ellenőrzését.

A legnagyobb ilyen bankdinasztiát a frankfurti Mayer Amschel Rothschild alapította, aki 1743-tól 1812-ig élt. Öt fiát Európa akkor legfontosabb öt pénzügyi központjába küldte. Nathant Londonba, Jacob-Jamest Párizsba, Salomont Bécsbe, Kolman-Karlt Nápolyba, míg az ifjabb Amschel maradt Frankfurtban. Végrendeletében meghagyta, hogy a vagyonnak egyben kell maradnia családi hitbizományként, - „Family trust”-ként, - azaz a vagyon nem osztható, örökléskor nem adható ki az örökrész. Mindig csak a jövedelem egy része osztható szét, és erről a családi tanács dönt, amelynek élén a londoni Rothschild ház mindenkori feje áll. Az unokatestvérek sokáig maguk között házasodtak. Az alapító végrendeletében sok más rendelkezése mellett legfőbb működési elvként a teljes titoktartást írta elő. A Rothschild családnak sikerült kialakítania azt az erőteljes és átfogó nemzetközi pénzügyi együttműködést, amire más nagy bankdinasztiák is törekedtek, de sohasem tudtak megvalósítani. Ezekhez a dinasztiákhoz tartozott többek között a Baring, a Lazard, az Erlanger, a Schröder, a Warburg, a Seligman, a Speyer, a Mallet, a Mirabeaud, a Fould és Morgan ház. A nemzetközi bankároknak mind a kormányokat, mind a reálgazdaság szereplőit, meg kellett arról győzniük, hogy egyikük sem alkalmas a pénzrendszer kézbentartására. Ehhez elengedhetetlen volt mindkettőjük elől eltitkolni a pénzt, a pénzrendszer működtetésének a lényegét, illetve félrevezetően informálni őket a pénz valódi természetéről.

A nemzetközi hatalommá szerveződött fináncstőke másik nagy célkitűzése volt a pénzügyi rendszer olyan globális megszervezése magánellenőrzés alatt, amely lehetővé teszi a nemzetközi pénzligarchia számára az egyes országok politikai intézményeinek, és a világgazdaság egészének az ellenőrzését. Ezt a rendszert a pénzkartell tulajdonosai az ugyancsak a kezükben lévő központi bankok útján irányítják. Ezek a központi bankok koordináltan működnek azok szerint az irányelvek szerint, amelyeket a rendszeresen megtartott titkos magántalálkozásokon és

privát konferenciákon fogadnak el. Ennek a célnak az eléréshez többek között szükség volt a lehetséges riválisok kikapcsolására. Ehhez viszont nélkülözhetetlen volt a kormányok ellenőrzés alá vétele, egy fajta perverz szocializmus kialakítása. Ennek a perverz szocializmusnak nem a javakban való igazságos részesedés a célja, hanem a javak feletti ellenőrzési-monopólium konszolidálása egy szűk csoport kezében. Ez a perverz szocializmus éppen ezért nem teszi lehetővé a részvételi demokráciát, hiszen a szupergazdagok csak beszélnek a piaci versenyről, valójában minél nagyobb monopóliumokat, és segítségükkel totális gazdasági és politikai hatalmat akarnak. Egy globális méretű totális monopolrendszert szeretnének a világra kényszeríteni, mert csak így lehet övéké az, ami egyedül még nem az övéké, az abszolút hatalom.

A nemzetközi bankárok és befektetők sikerének titka az, hogy kidolgozták, és hatékonyan alkalmazták az államok, és a társadalom egészének az eladósítási technikáit. Az államok általában többet költenek, mint amekkora az adóbevételük. Ezért a kormányok rendszeresen hitelekre szorulnak. Ezeket a kölcsönöket az óriási bankkonzorciumoktól, a nemzetközi magánbankoktól szerzik be. Saját maguk is kibocsáthatnának pénzt, de akkor ellenőrzésük alatt kellene tartani a pénzrendszer egészét, és csak a reálgazdaság növekedésével arányosan szabadna pénzt kibocsátaniuk. A másik módszer lenne újabb adók kivetése, a túlköltekezés kompenzálására. Ez politikailag népszerűtlen. Az előbbi pedig már azért nem lehetséges, mert a független központi bankok világszintű hálózatának létrehozásával a nemzetközi pénzkartell elvette az államoktól a pénzügyi szuverenitást - azaz a monetáris hatalmat -, amely a pénzuralom haszonelvű korszakában a hatékony kormányzás legfontosabb eszköze. Pénzügyileg szinte tehetatlenné tette a demokratikus kormányokat, mert csak erősen korlátozott - kényszerpályára terelt - fiskális (adóztatási, költségvetési) jogokat hagyott meg számukra

A pénzkartell kezdettől fogva törekedett az uralkodók, kormányok, azaz az államok eladósítására. Ez azonban nem volt kockázatmentes üzlet, különösen a folyamat elején. Ha egy kisebb bank kölcsönöz egy gazdasági szereplőnek, akkor biztosítékot követel tőle, amiből aztán kárpótolhatja magát az adós nem fizetése esetére. De miféle biztosítékot követelhet egy nemzetközi hitelezéssel foglalkozó bank egy szuverén állam kormányától? A szuverén uralkodó és kormány mindig megtagadhatja a fizetést. Azokat a módszereket, amelyekkel a nemzetközi bankárok mégis be tudták hajtani az államoktól tartozásaikat, nem oktatják az egyetemeken. A nemzetközi pénzkartell alapvetően két stratégiát használt a hitelek behajtására. Egy uralkodó, kormány vagy állam csak akkor kapott nagy hiteleket a nemzetközi bankároktól, ha kész volt cserébe lemondani tartozása biztosítékaként szuverenitása egy részéről. Nem vitás, hogy a nemzetközi pénzvilág óriási befolyással rendelkezik minden eladósodott állammal és kormánnyal szemben.

A másik, a fontosabb módszer a szuverén uralkodók és államok adósságának a behajtására a rivális uralkodók és államok még erőteljesebb finanszírozása volt. Vagyis, ha valaki az államok eladósításának nagyon jól jövedelmező üzletágában sikeres akar maradni, annak tanácsos egy ellenséges államot, - vagyis egy lehetséges ellensúlyt - a kéznél tartania. A nemzetközi pénzkartell ezért törekedett a hatalmi egyensúly politikájának a folytatására az általa szorgalmazott pénzuralmi rendszer több évszázados kiépítése során. Az erőteljesebben finanszírozott államnak az volt a feladata, hogy a hitelező pénzkartell érdekében nyomást gyakoroljon az adós uralkodóra, államra, kormányra, hogy az fizessen. A nemzetközi pénzkartellnek nincs saját reguláris hadserege, behajtásra csak más államok hadseregeit tudja igénybe venni. A pénzhatalom ezt a tevékenységét kapcsolati hálójának a segítségével - gondosan előkészítve és szigorúan rejtve maradva - színpad mögötti manipulációval végezte. Ennek a stratégiának a kidolgozásában nagy szerepe volt a Rothschild háznak, és a vele szövetkezett bankárdinasztiáknak, akiknek a tagjai a 19. század során többek között azáltal tettek szert hatalmas

vagyonra, hogy különböző államok kormányait finanszíroztak azért, hogy háborút viseljenek egymás ellen.

Már ennyiből is látható, hogy a nemzetközi pénzkartellhez tartozó bankárdinasztiák a szokásos bankári tevékenységtől eltérően tevékenykedtek. Transznacionális hálózatot működtettek, magasan képzett, professzionális személyzettel, közel állottak az egyes államok vezetőihez, és elsősorban az államok, kormányok eladósítására törekedtek. Ezért nevezték őket nemzetközi bankároknak. A céljuk az volt, hogy az egyes államok minél több hitelt vegyenek fel, mert annál magasabb volt a tőlük követelhető kamatjövedelmük. Mivel az államok leginkább a háborúk idején kényszerülnek hatalmas kölcsönök felvételére, ezért a pénzkartell hatalmas jövedelmet kasszírozott a szembenálló felek finanszírozásából. Így, pl. az amerikai polgárháborúban az északiakat a Rothschild ház ügynöke, August Belmont finanszírozta, a délieket pedig az Erlangerek, akik nemcsak a Rothschildok megbízottai, de rokonai is voltak. A háborúk, forradalmak nemcsak az államok és kormányok feletti ellenőrzés fokozását tették lehetővé a pénzkartell számára, de lehetővé tették az egyes államok pénzügyi szuverenitásának a fokozatos kisajátítását és magánellenőrzés alá vételét, azaz a pénzrendszer magánmonopóliumának a megszerzését is. Így lett a pénzkartell fokozatosan az angol, a francia, az amerikai, a német és más központi bankok tényleges tulajdonosa.

Amint már utaltunk rá, a nemzetközi pénzkartell mára már globálisméretű magánhatalommá fejlődött, amelynek saját személyzeti hálózata és intézményrendszere van. Ez a szervezett magánhatalom ellenőrzi az Illuminátusokat (a pénzkartell saját alapítású, kvázi szabadkőműves, titkos szervezetét) és a többi szabadkőműves irányzatot. Céljai kivitelezésére felhasználja a francia Grand Orient-et, a János rendi szabadkőművességet, az amerikai szabadkőművességet, a Priory of Sion-t, a Cecil Rhodes által alapított Round Table szervezeteket és elágazásaikat, a brit Royal Institute of International Affairs-t, a RIIA-t, a new yorki Council on Foreign Relations-t, a CFR-t és kapcsolt részeit. Ő hozta létre a Bilderberg Csoportot, a Trilaterális Bizottságot. Ő irányítja az olyan elit klubokat, mint a Rotary, Lions, Four Seasons, és sok más még exkluzívabb elit társaságot (pl. a „Skull and Bones”, amelynek Bush volt amerikai elnök az egyik vezetője) és klubot. Mindezt csak utalásképpen említjük, mert a szervezett magánhatalom hálózatának még a vázlatos ismertetése is egy egész könyvet igényelne. A pénzügyi internacionálé, a KAPINTERN, legfontosabb intézményei azonban az egyes államok központi bankjai, élükön a Bank of England-dal, az amerikai Federal Reserve System-mel, a FED-del, valamint az Európai Unió frankfurti Központi Bankjával. Pénzügyi gépezetének fontos részei a nagy kereskedelmi bankok és az olyan nemzetközi pénzintézetek, mint a bázeli Nemzetközi Fizetések Bankja, a BIS, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap.

Most rátérünk az említett tanulmányok ismertetésére. Terjedelmük miatt csak egyes részeit idézzük szó szerint, más részeit csak összefoglalva ismertetjük. A szó szerinti idézetek idézőjelbe vannak téve. A kommentáló, magyarázó megjegyzéseket külön megjelöljük. Az első dokumentum tehát egy belső használatra készült kézikönyv. Szerzője a HÁLÓZAT egy ismeretlen szakértője, illetve szakértői csoportja, amely a „Műveleti Kutatócsoport” megjelölést használja magára.

„Szigorúan titkos!

„A csendes háború néma fegyverei”

„Bevezető programozó kézikönyv
Műveleti Kutatócsoport
Technikai kézikönyv
TM-SW7905.1”

Fejezetei:

Biztonság
Történelmi bevezetés
Politikai bevezetés
A legfontosabb kérdés az uralom
Energia
A néma fegyverek leírása és bemutatása
Rothschild felfedezése: A látszólagos tőke, mint papiros indukcióstekercs
A gazdasági modell
Az időtényező és az önpusztító ingadozások
A gazdasági sokkok tesztelése
A félrevezetés, mint főstratégia
Beleegyezés, mint győzelem
Egy nemzet politikai struktúrája - függőség

„Köszöntünk a Fedélzeten!”

„Ennek a publikációnak a megjelentetésére a „csendes háborúnak” nevezett 3. világháború 25. évfordulója alkalmából kerül sor, amely szubjektív biológiai fegyverek, másrészt néma fegyverek segítségével folyik. Ennek a háborúnak, valamint stratégiájának és fegyvereinek a bevezető ismertetését tartalmazza ez a könyv.

1979. május/74-1120

Biztonság

Nyilvánvalóan lehetetlen egy társadalom manipulálását vagy automatizálását, azaz automatizmusok rendszerével (néma fegyverekkel) - nemzeti vagy tágabb keretek között - történő befolyásolását, megvitatni, ha nem feltételezzük, hogy léteznek az emberi élet társadalmi kontrolljára vonatkozó távlati célok, nevezetesen, az alávetés és a lakosság létszámának a csökkentése.

Ez a kézikönyv egy szándéknyilatkozat. Az ilyen írásokat meg kell védeni attól, hogy a nyilvánosság közelebbről megismerhesse őket, különben felismernék az emberek, hogy technikailag egy belföldi háborúra vonatkozó formális hadüzenetről van szó. Továbbá azt is be kell látni, hogy amikor nagyhatalmú személyek, illetve e személyek csoportjai, a nyilvánosság tudomása nélkül alkalmaznak ilyen módszereket gazdasági uralmuk érdekében, akkor belső hadiállapot létezik eme személyek és csoportok, valamint a társadalom többi része között.

A mai problémák megoldása gátlástalan módszereket igényel, amelyek nincsenek tekintettel a vallási, erkölcsi és kulturális értékekre.

Önök azért vesznek részt ebben a programban, mert képességeik révén alkalmasak arra, hogy az emberi társadalmat hűvös tárgyilagossággal szemléljék, megfigyeléseiket és következtéseiket elemezzék, és más, hasonló képességű intellektuelekkel ezt megvitassák anélkül, hogy diszkréciójukat elveszítenék. Ezeket az erényeket Önök saját, jól felfogott érdekükben gyakorolják. Ne hátráljanak meg előle.”

Az olvasó ebben az idézetben - kommentálja Cooper a kézikönyv most ismertetett részét - egy formális hadüzenetre ismer, amelyet a pénzvagyont birtokló illuminátusok intéztek az Egyesült Államok polgáraihoz. El kell ismernünk, hogy ennek a nyilatkozatnak az alapján egy háborús állapot létezik, és létezett már korábban is az Amerikai Egyesült Államok polgárai, és a támadást indító illuminátusok között. Úgy gondoljuk: ennek alapján Amerika békés polgárai jogosultak arra, hogy a szükséges lépéseket megtegyék, beleértve a polgári engedetlenséget is azért, hogy az ellenséget azonosítsák, és egy ellentámadással megsemmisítsék. Ez arra az isteni eredetű jogra alapozható, hogy valamennyi békés nép védekezhet a támadás és a rombolás ellen, minden ellenség ellen, amely háborúban áll vele. Ezt alátámasztja az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat és az Egyesült Államok alkotmánya, továbbá az elismert történelmi precedensek, amelyek igazolják a zsarnokok megsemmisítését.

Történelmi bevezetés

A néma fegyverek technológiája - folytatódik a kézikönyv - az operációkutatásból (Operations Research, O. R.) alakult ki, vagyis egy olyan stratégiai és taktikai metodológiából, amelyet Angliában a II. Világháború idején fejlesztett ki a katonai vezetés. Az operációkutatás eredeti célja a légi és földi védelem stratégiai és taktikai problémáinak a tanulmányozása volt, hogy a korlátozott katonai segédeszközöket hatékonyabban lehessen az ellenséggel szemben bevetni (vagyis logisztika).

Azok, akik hatalmi helyzetben voltak (pl.: The Council on Foreign Relations, CFR, az Egyesült Államokban működő Külföldi Kapcsolatok Tanácsa) hamarosan felismerték, hogy hasonló módszerek hasznosak lehetnek ahhoz, hogy egy társadalmat teljes mértékben ellenőrizhessenek. De ehhez a meglévőknél jobb segédeszközökre van szükség.

A társadalmi manipuláció (azaz a társadalom elemzése és folyamatainak automatizálása) megköveteli a nagy mennyiségű, és állandóan változó gazdasági információknak a gyors egybevetését. Ehhez nagy sebességű adatfeldolgozó rendszerekre van szükség, amelyek előre jelezhetik, mikor kész a társadalom a kapitulációra. A relais-rendszerrel működő computerek túlságosan lassúak voltak, de az az új típusú elektronikus computer, amelyet 1946-ban Presper Eckert és John W. Mauchly feltalált, már alkalmasnak látszott. A következő áttörés 1947-ben volt, amikor George B. Danzig matematikus kidolgozta a lineáris programozás simplex módszerét. (Ez olyan számolási eljárás, amelynek az alkalmazásával adott számú tényező megszabott számú elosztása a legkedvezőbben, leggazdaságosabban oldható meg; főleg a tervezésben van nagy jelentősége. D. J.) Ezután következett a tranzisztor, amelyet Barden, Brattain és Shockley fejlesztett ki 1948-ban, és amely lehetővé tette a computer-kapacitás nagyarányú bővítését a méretek és az energia csökkenésével. Miután a hatalom birtokosainak a rendelkezésére állt ez a három találmány, egyesek azt feltételezték, hogy ezek lehetővé teszik számukra a világ gombnyomással való ellenőrzését. Azonnal színre lépett a Rockefeller Alapítvány, és a Harvard College számára négyéves időtartamra elvállalta egy gazdasági kutatási program finanszírozását, amelynek az amerikai gazdaság tanulmányozása volt a célja.

Egy évvel később, 1949-ben, csatlakozott ehhez a Harvard-programhoz az Egyesült Államok légierije is. 1952-ben az eredeti kutatási program befejeződött, és ekkor az illuminátusok elitje elhatározta az operációkutatás következő szakaszának a beindítását. A Harvard kutatási program igen sikeres volt, amiként azt néhány eredményének a nyilvánosságra hozatala bizonyította, és amelyekből kiderült, hogy a társadalom gazdasági manipulációja lehetséges.

Amikor 1954-ben színre lép a MASER-technika (Microwave Amplification by Stimulated Emission of Radiation, azaz mikrohullám erősítés stimulált sugárkibocsátással; D. J.), egyesek azt hitték, hogy a nehézvízből és tengervízből nyert atommag-fúzió segítségével néhány évtizeden belül korlátlan energiaforráshoz jut az emberiség, és így a társadalom feletti hatalom is korlátlanul növekedhet. Ez a kombináció ellenállhatatlannak tűnt. A csendes háborút a nemzetközi elit (a Bilderberg Csoport) egy 1954-ben tartott és teljesen elhallgatott tanácskozásán hirdette meg. Noha ez a néma fegyverrendszer 13 évvel később csaknem nyilvánosságra került, a fegyverrendszer kifejlesztése soha nem ütközött nagyobb ellenállásba. Ez a kötet a csendes háború kezdetének a 25. évfordulóját jelzi. Az eltelt időben ez a belső háború már számos győzelmet ért el sok fronton az egész világon.

Politikai bevezetés

Csak idő kérdése volt, esetleg néhány évtizedé - ismerték fel egyesek 1954-ben -, hogy az alulmaradt tömegek megragadhassák a hatalom központját, mivel a néma fegyverek új technikájának az elemei, éppen olyan jól alkalmazhatók egy társadalmi utópia, mint egy magánutópia megvalósítására.

A legfontosabb kérdés az uralom kérdése, amely az energiatudomány területével foglalkozik.

Energia

Minden tevékenység kulcsa a földön az energia. A természettudomány a természeti energia forrásával és ellenőrzésével, a társadalomtudomány, amely elméletileg gazdasági tanításként jelenik meg, a társadalmi energia forrásaival és ellenőrzésével foglalkozik. Mindkettő könyvelési rendszer: matematika. Éppen ezért a legfontosabb energiatudomány a matematika. A könyvelő az úr, ha a nyilvánosság nem tud semmit a könyvelésben alkalmazott módszerek és eljárások összességéről. Minden tudomány csak egy cél elérésére szolgáló eszköz. Az eszköz a tudás. A cél a kontroll. (Vagyis a cél szentesíti az eszközt.) Ezen túlmenően már csak egy kérdés marad: ki húz hasznot ebből?

Ez volt 1954-ben a legfontosabb kérdés. Noha az úgynevezett erkölcsi kérdések is szóba kerültek, egyetértés volt a természetes kiválasztódás törvénye tekintetében, hogy egy nép vagy embercsoport, amelyik nem használja az értelmi képességeit, nem jobb az állatnál, amelynek nincs ilyen intelligenciája. Az ilyen emberek olyanok, mint a tenyészállatok, akik saját választásuk és beleegyezésük alapján a fogyasztásra szolgáló húshoz hasonlóak.

Következésképp szép csendben - a jövőbeni világrend érdekében - elhatározták egy olyan hangtalan magánháború megindítását az amerikai társadalom ellen, amelynek végcélja a természeti és társadalmi energiát (gazdagság) átadni az iskolázatlanoktól és önállótlanoktól a képzetteknek, önállóknak és felelősségteljeseknek, akik méltóak erre. Ennek a célnak az eléréséhez szükség van új fegyverek megalkotására, beszerzésére és alkalmazására, amelyek - miként ez kiderült - olyan fajtájú fegyverek, amelyek használatuk és társadalmi elismertségük tekintetében annyira kifinomultak és magasan fejlettek, hogy méltán megérdemelték a „néma fegyverek” elnevezést.

A kézikönyv ezt követően azt fejti ki, hogy a közgazdasági kutatás célja, amint azt a tőke mágnessai (bankok), valamint a fogyasztási cikkeket és szolgáltatásokat előállító ipar megvalósítja, egy olyan gazdaságnak a bevezetése, amely tökéletesen előreprogramozható és hatékonyan manipulálható. Egy ilyen előre jól prognosztizálható gazdaságnak az eléréséhez szükséges az alsóbb társadalmi osztályok abszolút kontroll alá helyezése, azaz „szobatisztává” tétele, és az ezekhez tartozó fiatalokat már kora ifjúságuktól kezdve olyan terhekkel és hosszan tartó társadalmi kötelezettségekkel kell megterhelni, hogy ne legyen alkalmuk feltenni a kérdést: vajon mindez rendben van-e így? Azért, hogy el lehessen érni egy ilyen konformitást (engedelmes alkalmazkodást és nyájszerű egyformaságot D. J.), az alsóbb osztályok családi kötelékeit fel kell bomlasztani a szülők fokozatos munkábaállítással, közösségi óvodák létesítésével a gyerekek számára, akik így meg lesznek fosztva a szüleiktől. Az alsóbb osztályok számára elérhető oktatásnak annyira alacsony színvonalúnak kell lennie, amennyire csak lehetséges, hogy tudatlanságuk mélysége, amely elválasztja az alsóbb osztályokat a magasabb osztályoktól, ne legyen felfogható a számukra, és erre később se jöjjenek rá. Ilyen korlátozás által az alacsonyabb osztályok intelligens személyei is kezdettől fogva kevés, vagy semmiféle reménnyel sem rendelkeznek majd, hogy a számukra kijelölt helyzetből kiszabadíthassák magukat az életük során. A szolgásnak és alávetettségnek ez a formája elengedhetetlen ahhoz, hogy bizonyosfokú társadalmi rend, béke és nyugalom fenntartható legyen az irányító felső osztályok számára.

A néma fegyverek leírása és bemutatása

Azt várjuk el a néma fegyverek megalkotóitól a saját működési területükön, amit a szokásos fegyverek készítőitől elvárunk. A néma fegyverek „helyzetekkel lőnek” golyók helyett. Adatfeldolgozást végeznek kémiai reakció (robbanás) előidézése helyett. Adathordozó elektronikus jel keletkezik löporral töltött golyócska helyett, és egy computer adja le a „lövést” fegyver helyett. A mesterlövész szerepkörébe egy programozó lép. A parancsokat pedig bankvezér adja ki tábornok helyett. A néma fegyverek nem csapnak zajt a robbanásukkal, nem okoznak látható testi vagy szellemi sérüléseket, és nyilvánvaló módon nem zavarják senkinek sem a mindennapi életét.

De a tájékozott ember számára - aki tudja, hogy mire kell figyelnie -, jól felismerhető a zajuk, és az általuk okozott testi és lelki sérülés is, amellyel kétségtelenül megkárosítják a társadalom mindennapi életét. Az átlagember nem képes megérteni ezeket a fegyvereket, és azt sem tudja elhinni, hogy fegyverrel támadtak rá, és erőszakot alkalmaztak vele szemben. A társadalom ösztönösen érezheti, hogy valami nincs rendben. De a néma fegyverek technikai tulajdonságai miatt nem képes érzéseit racionális módon kifejezni, vagy a problémát az értelmével megoldani. Emiatt az érintettek nem tudják, miként kérjenek segítséget, miként cselekedjenek közösen, hogy megvédhessék magukat ezek ellen a fegyverek ellen. Amikor egy néma fegyvert fokozatosan vetnek be, akkor a nyilvánosság hozzászokik a jelenlétéhez, és megtanulja ennek a fegyvernek a támadását türelmesen elviselni. Egészen addig tolerálja, amíg a nyomás - a lelki vagy gazdasági stressz - nem túlságosan nagy, és nem borítja ki őket. Éppen ezért a néma fegyverek egyfajta biológiai hadviselést jelentenek. Megtámadják az életerőt, korlátozzák az egyén választási és mozgási lehetőségeit a társadalomban azáltal, hogy a fegyverek alkalmazói ismerik, értik és manipulálják az ő társadalmi és természeti energiáinak a forrásait, valamint testi, szellemi, érzelmi erőit és gyengésségeit.

Elméleti bevezetés

„Add oda nekem egy nemzet valutájának az ellenőrzését, és az már nem érdekel, ki hozza a törvényeit!” (Mayer Amschel Rotschild, élt: 1743-tól 1812-ig)

A mai néma fegyverek technológiája egyszerű elgondoláson nyugszik, amely az előbb idézett Mayer Amschel Rotschildtól, a pénzdinasztia megalapítójától származik. Ezt az elgondolást Rotschild nemcsak felfedezte és megfogalmazta, de hatékonyan alkalmazta is. Rotschild felismerte a gazdasági elmélet hiányzó passzív alkotóelemét, amely, mint gazdasági induktívítás (a gazdasági folyamatokat gerjesztő, mozgásbahozó hatás D. J.) ismert. Ő természetesen nem a XX. századi szakkifejezésekkel fogalmazta meg felfedezését. Ötletének a matematikai elemzésére a második ipari forradalomig várni kellett, valamint a mechanika és elektronika elméletének a fejlődésére, végül pedig az elektronikus computerek felfedezésére. Csak ezután lehetett a gazdasági élet egészének a totális ellenőrzésére vonatkozó felfedezését hatékonyan alkalmazni a gyakorlatban.

Ezt követően a kézikönyv szerzője összehasonlítja a különböző tudományterületek energia-koncepcióit.

	Mechanika	Elektromosság	Gazdaság
potenciális energia	elaszticitás	kapacitás	tőke
kinetikus energia	tehetetlenség	induktivitás	termelési javak
energiavesztés	súrlódás	ellenállás	szolgáltatások

A szerző azt a következtetést vonja le, hogy a matematikai elmélet, amely egy absztrakt tudományág számára lett kifejlesztve, minden más területre is alkalmazható.

Mayer Amschel Rotschild energia-felfedezése

Amit M. A. Rotschild felfedezett, az a hatalom alapelve volt. Azaz miként lehet az emberek befolyásolásának és ellenőrzésének az alapelvét a gazdasági életben alkalmazni. Az alapelv a következő: „Ha te olyannak látszol, mintha hatalmad lenne, akkor az emberek hatalmat adnak a kezébe.” Rotschild felfedezte, hogy a készpénz vagy a takarékszamlák a hatalom látszatával bírnak, mert felhasználhatók arra, hogy az emberek reális vagyonukat, a nagyobb gazdagodás pusztá ígérést a fejében (valódi fizetés helyett), feladják. Készek tényleges vagyont adni egy váltóhitel biztosítékaként. Rotschild rájött, hogy több váltót állíthat ki, mint amennyire fedezete van, egészen addig, amíg valakitől aranyat, ezüstöt és más nemesfémeket tud szerezni, és azt az ügyfeleinek felmutatni azért, hogy meggyőzze őket. M. A. Rotschild váltókat adott magánszemélyeknek és kormányoknak. Ez nagy biztonságérzetet okozott. Ezután csökkentette a hitelezés céljából rendelkezésre álló aranyat (nemesfémeket). A rendszer a forgalomban lévő pénz segítségével ellenőrizte, majd elkezdte beszédni a biztosítékul adott valódi értékeket a szerződésben foglalt kötelezettségek alapján a nagy kamatok miatt fizetéseképtelenné vált adósoktól. A ciklust aztán megismételte. A gazdasági nyomás alkalmas volt arra, hogy háborút robbantson ki. Ezt követően ellenőrzése alá vonta a rendelkezésére álló pénzt, hogy eldöntse, ki nyerje meg a háborút. Azt a kormányt támogatta pénzzel és hitelekkel, amelyik beleegyezett abba, hogy ő ellenőrizhesse az adott ország gazdasági életét. Az adósság behajtását az garantálta, hogy gazdaságilag támogatta az adós ellenségét. Ez a gazdasági eljárási mód lehetővé tette Rotschild számára, hogy vagyonát megsokszorozza. Rájött, hogy az emberek nyereségvágya lehetővé teszi a kormány számára korlátlan mennyiségű papírpénz forgalombahozatalát, ha a fedezet aranyban, nemesfémekben, áruk- és szolgáltatások formájában megvan.

A látszólagos tőke, mint papíros indukcióstekercs

(A villamosságban azt nevezik indukciós tekercsnek, amelynek belsejében az egyes menetek árama által keltett mágneses tér összeadódik. A gazdasági életben, közelebbről a pénzrendszerben, a hitelpénz látszólagos tőkeként funkcionál. Ez a hitelpénz formájában létező látszólagos tőke a reálgazdaságban gazdasági folyamatokat gerjeszt, gazdasági tevékenységet indít be, azaz indukál. A hitellel formáját, azaz papírformát öltő látszólagos tőke ezért a gazdasági életben működő papíros indukcióstekercsként is felfogható. D. J.)

Ebben a struktúrában a hitel tiszta elemként és pénznemként megnevezve úgy néz ki, mint a tőke, de a valóságban negatív tőke. A hitel emiatt szolgáltatásnak tűnik, valójában azonban eladósodás vagy adósság. A hitelezésnél gazdasági induktivitásról (gazdasági tevékenység beindításáról, a gazdasági folyamatok serkentéséről D.J.) van szó gazdasági kapacitás (meghatározott mennyiségű áru és szolgáltatás előállítása a reálgazdaságban D. J.) helyett, és amikor a hitel más módon nem egyenlíthető ki, akkor az a lakosság fizetési kötelezettségeinek a felmondásával kerül kiegyenlítésre (háború). A szolgáltatások és áruk együttes összege jelenti a valódi tőkét, amelyet nemzeti összterméknek neveznek. Pénzt csak ennek a mértékéig szabad nyomtatni, és gazdasági kapacitást felmutatni. Azt a pénzt, amit ezen az értéken felül nyomtatnak, le kell vonni az összértékből. Ez megfelel a gazdasági induktivitás bevezetésének, mert ez a pénz adóslevelet (azaz kamatozó és visszafizetendő hitelt, kölcsönt D. J.) jelent.

A háború azért hozza egyensúlyba ezt a rendszert, amelyben a hitelezőket likvidálják (azok az emberek, akiket rávettek, hogy igazi értéket cseréljenek be inflálódo pénzért), mert az ipar háborús pusztulása rákényszeríti a gazdaságot az elérhető természetes anyagok használatára, és ezen anyagoknak a pótlására. (Az egyensúlyt átmenetileg az eladósodás megszűnése állítja helyre a reálgazdasági folyamatok és az azokat közvetítő pénzmennyiség között. D. J.). M. A. Rothschild rájött, hogy a pénzáramlás ellenőrzésének a maga részére történő kisajátítása hatalmat adott neki ahhoz, hogy a gazdaság szerkezetét a saját előnyére megváltoztassa, és a gazdasági induktivitást áthelyezze azokra a gazdasági pozíciókra, amelyek elősegítik a legnagyobb mértékű gazdasági instabilitást és ingadozást.

A gazdasági ellenőrzés utolsó kulcsára várni kellett addig, amíg kielégítő adatok és nagy sebességű számítógépek álltak rendelkezésre a gazdasági ingadozások pontos megfigyelésére, amelyeket a sokkoló áringadozások és a papírpénz által okozott hiteltúltengés okozott.

A következő fejezetekben a kézikönyv szerzője bemutatja, hogy miként tesztelik sokkolás útján a repülőgépeket, és ellenőrzik, hogy az egyes repülőgéprészekben léteznek-e, vagy sem kritikus vibrációk.

Alkalmazás a gazdasági életben

Azért, hogy a repülőgéprészek sokkolási tesztjeinek a módszerét a gazdasági manipulációk céljára alkalmazni lehessen, egyes termékek árait meg kell változtatni, és meg kell figyelni a fogyasztók reakcióit. A gazdasági sokk által kiváltott válaszreakciókat számítógépek segítségével lehet interpretálni, és feltárni segítségükkel a gazdasági élet pszicho-ökonómiai szerkezetét. Olyan differencia-mátrixok (vagyis két függvényérték közötti különbséget tartalmazó táblázatok D. J.) állíthatók elő, amelyek bemérik a családokat és a háztartásokat, és elősegítik a gazdasági és ipari szempontú kiértékelésüket.

Ez után már megválaszolható, hogy a háztartások miként reagálnak egy jövőbeni sokkra, és a társadalom manipulálható lesz, mint egy jól idomított állat, amelynek a porázát egy rafinált szociális energia-nyilvántartási rendszer ellenőrzi. A jövőben a struktúra minden egyes elemét

egy computerizált rendszer fogja ellenőrizni, a személyi preferenciák (előnyben részesítés D. J.) figyelembe vételével. Az erre vonatkozó adatokat az garantálja, hogy azonosítva lesznek a fogyasztók. Ezt a hitelkártya széleskörű használata teszi lehetővé, később pedig egy állandó jellegű, tetovált szám, amely normális megvilágítás mellett nem látható.

A gazdasági modell

A kézikönyv szerzője ezt követően a Harvard gazdasági-kutatóprogramot és annak eredményét ismerteti: „A gazdasági élet hasonló törvényeknek engedelmeskedik, mint az elektromosság (elektronika), és minden olyan matematikai elmélet, gyakorlati és számítástechnikai ismeret, amely az elektronika terén került kifejlesztésre, könnyen alkalmazható a gazdaság tanulmányozására. ... Egy gazdasági modellben az emberi életet dollárban mérik, és az elektromos szikra, amely akkor keletkezik, amikor valaki megnyom egy gombot, amely aktív induktorról (kisfeszültségű egyenáramból nagyfeszültségű váltóáramot előállító berendezéssel D. J.) van összekapcsolva, megfelel egy háború kitörésének.”

A szerző utal arra, hogy nincs szükség magasszintű könyvekre a közgazdaságról, mert minden szükséges ismeret a rendelkezésre áll a matematikai és elektronikai könyvekben. Ezután vázlatosan bemutatja az elektromossággal (elektronikával) és a közgazdasággal foglalkozó tudomány közötti összefüggéseket. Ezek lényegét a következő idézetben lehet összefoglalni: „Az elektromosság három ideális passzív energiakomponense a kondenzátor, az ellenállás és az indukciós tekercs megfelel a közgazdaság három ideális alkotórészének, nevezetesen a tőkének, az áruknak és a szolgáltatásoknak (ebben a sorrendben).”

Az időviszonyok és az önromboló ingadozások

Miután a kézikönyv szerzője még egyszer kitér az elektromosság és a közgazdaság összefüggésére (kereslet = feszültség, kínálat = áram), a következőket fejti ki:

„A közgazdasági rendszerek stabilizálásával az a probléma, hogy a kereslet aránytalanul nagy (1) a túlságosan erős szerzési vágy miatt, és (2) a túlságosan nagy népességszám miatt. Ezekből túlzott méretű gazdasági indukció gerjesztődik, amely csak gazdasági kapacitás (tényleges erőforrások vagy értékek, mint például az árukban és a szolgáltatásokban megjelenő teljesítmények) igénybevételel hozható egyensúlyba.

Egy társadalmi jóléti program nem más mint egy nyílt hitelrendszer, amely hamis tőkeipart hoz létre, hogy a termelésben részt nem vevő emberek feje fölé fűdelt, és a gyomrukba táplálékot juttasson. Ez azonban szükséges, mert a juttatások igénybevevői ezért az adományért az állam tulajdonaivá válnak, vagyis az elit számára rendelkezésre álló hadsereggé. (Aki a trombitást fizeti, az választhatja ki a melódiát.) Akik ettől a gazdasági kábítószerrel függővé válnak, kénytelenek fix fizetésért eladni magukat az elitnek. Ez a módszer szükségessé teszi nagy mennyiségű stabilizáló-kapacitás igénybevételel, hogy megóvja az embert a világ jövőbeni „hitelével” szemben. Ez a mozgás negyedik törvénye - a támadás. Ez abban áll, hogy az ember létrehoz egy akciót, és elhagyja a rendszert, mielőtt a reakció az akcióponthoz visszatér - vagyis egy késleltetett reakció.

A reakció túlélésének eszköze abban áll, hogy az ember a rendszert megváltoztatja, még mielőtt a válaszreakció fellép. Ilyen módon lesznek népszerűek maguk idején a politikusok. Népszerűségüknek a társadalom később fizeti meg az árát. A politikusnak is mérni lehet a kopási (torzulási) idejét. Ugyanezt éri el egy kormány, ha több pénzt nyom, mint a nemzeti össztermék, amely gazdasági jelenség inflációként ismeretes [Figyelem: vegyék tudomásul,

hogy az infláció semmi egyéb, mint az, hogy több pénzt nyomnak, mint amekkora a nemzeti össztermék. Az inflációt lehet az olaj, vagy más termék árához kapcsolni, de csak azoknak lehet érvelni ezzel, akik nem ismerik az infláció igazi okát. Az igazi ok, és az egyetlen ok, hogy több pénz kerül forgalomba, mint amennyi a nemzeti össztermék.] Ezáltal nagy mennyiségű pénzhez jutnak az emberek. Ez kielégíti nyereségvágyukat, és hamis önbizalmat adva nekik átmenetileg „távol tartja a farkast az ajtótól.”

Valamikor azonban kitör a háború, és a számlákat ki kell egyenlíteni. A háború a hitelezők likvidálása. A politikusok - a társadalom által alkalmazott végrehajtók - létét az indokolja, hogy a társadalom lelkiismeretét a vértől és a felelősségtől megvédjék. Ha az emberek valóban el akarnak érni valamit embertársaiknál, akkor ellenőrizni kell étvágyukat (szerzési vágyukat, szaporodás iránti igényüket stb.), hogy ne legyen szükséges egy hitelrendszert vagy társadalmi jóléti rendszert bevezetni, amely a munkát végzőktől elvesz azért, hogy a semmittevőket kielégítse.

Mivel a legtöbb ember nem akarja, hogy korlátozzák, két lehetőség van a rendszer induktivitásának a csökkentésére:

(1) A lakosság kölcsönösen kiírhatja egymást egy háborúban, ez azonban az élet totális elpusztításához vezet bolygónkon.

(2) Valakinek fel kell vállalnia a világ ellenőrzését, amennyiben a gazdasági „néma fegyvereket” egyfajta „csendes háborúban” beveti, és a világ gazdasági induktivitását a jószándékú szolgaság és a lakosságcsökkentés segítségével biztonságos szintre hozza.

Nyilvánvalóan a második módszert tekintik jobbnak, és ezt is választották, állapítja meg a kézikönyv beavatott szerzője, aki hangsúlyozza: ezért kell világosan látnia az ugyancsak beavatott olvasónak, hogy miért szükséges a néma fegyvereket teljes titokban tartani. Az emberek általában vonakodnak, hogy mentalitásukat és embertársaikban való hitüket tökéletesítsék. Olyan gyorsan szaporodó barbárok csordájává alakultak, amelyek valóságos méregréteget képeznek a föld felületén.

Nem tanultak eleget a közgazdaságtanból, hogy tudják, miért nem sikerült nekik vallási erkölcsük ellenére elkerülni a háborúkat. A vallásra, illetve az önfeladó beletörődésükre visszavezethető vonakodásuk attól, hogy szembenézzenek a földi problémákkal, lehetetlenné teszi számukra e problémák megoldását. Csak a legéletrevalóbb keveseknek, - akik képesek maguk számára a problémákat megoldani - van fenntartva a túlélés, és ez valóban gondot okoz. A néma fegyverek bevetése különben szétörnén egyedüli reményünket arra, hogy megtarthassuk a jövőben a valódi emberiség magját...”

A gazdasági sokk tesztelése

A kézikönyv szerzője rámutat, hogy nem könnyű a szolgáltatási és háztartási ipart matematikai modellekkel előrejelezni, mert minden egyes döntésre más ismérvek vonatkoznak. Ezért kell elvégezni a fogyasztók egy csoportjának, vagy egy meghatározott régióinak a modellezését. Megváltoztatható például egy árunak (cukor vagy benzin) az ára, és megfigyelhető, hogy a fogyasztók magatartása miként változik. Ezután a következőket írja: az ilyen tesztelések célja, hogy szükséges ismeretekhez jussunk a gazdasági élet előre megmondható mozgásának vagy változásának az előidézésére, például egy ellenőrzött, önpusztító folyamat elindítására, amely a társadalmat meggyőzi, hogy bizonyos „szakértőknek” át kell venniük a pénzrendszer feletti ellenőrzést azért, hogy szavatolják a biztonságot (a mindenkit megillető szabadság és

igazságosság helyett). Ha az alattvalók képtelenek pénzügyeiket ellenőrizni, akkor alávetett szolgákká és olcsó munkaerő forrásává válnak.

A kézikönyv szerzője ezt követően rátér arra, hogy közvetlen kapcsolat áll fenn a rendelkezésre álló pénz, valamint az emberek jó közérzete és magatartása között. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy lehetséges komputerprogramozás útján az események legvalószínűbb kombinációit (sokkhatásokat) előre prognosztizálni, amelyek biztosítják a társadalom teljes ellenőrzését és a közgazdasági folyamatok általi alávetését (a szilvafa megrázása)...

A kézikönyv ezután a rátér a gazdasági modellek specifikációira, ismertetve a bevételek és kiadások hosszú listáját.

A fő stratégia a félrevezetés

„A tapasztalat megmutatta, hogy a legegyszerűbb módszer a társadalom ellenőrzésének az elérésére egyrészt, ha a társadalom műveletlen és tudatlan marad a legegyszerűbb rendszertani ismereteket illetően, másrészt, ha gondoskodnak róla, hogy lényegtelen dolgok által megzavart, szervezetlen és félrevezetett legyen.

Mindezt a következőképpen lehet elérni:

(1) Ki kell kapcsolni az emberek értelmét; szabotálni kell agyműködésüket; olyan iskola-rendszerre van szükség, amelyben a matematika, a logika, a rendszerelmélet és a közgazdaságtan alacsony színvonalú; és le kell értékelni a technikai kreativitást.

(2) Fel kell csigázni az emberek érzelmi-indulati életét; meg kell növelni kényelemszeretüket, valamint az emocionális és testi tevékenységben való gátlástalanságukat az alábbiak szerint:

(a) könyörtelen érzelmi bántalmak és támadások okozásával (szellemi és érzelmi megerősztetés); a tömegtájékoztatási eszközökben állandó tűz alatt kell tartani őket a szexszel, az erőszakkal és a háborúval - mindenekelőtt a televízióban és az újságokban.

(b) el kell árasztani őket mindannak a bőséges rendelkezésre bocsátásával, amit akarnak, azaz „tápanyagmentes étellel a gondolkodás számára”, és meg kell tőlük vonni azt, amire valóban szükségük van.

(3) Át kell írni a történelmet, valamint a törvényeket, és a társadalmat ki kell szolgáltatni ezeknek a hamisításoknak úgy, hogy az emberek figyelme el legyen terelve valódi személyes szükségleteikről olyan részükre kiagyalt álszükségletekre, amelyeket tudatosan erőltetnek kívülről rájuk.

Ezáltal el lehet kerülni, hogy érdeklődjenek a társadalom automatizálási technológiájának a néma fegyverei iránt, és hogy ezeket felfedezzék. Általános szabály az, hogy hasznat húzhatunk a zavarbaejtésből: minél nagyobb a zavarodottság, annál nagyobb a profit. Ezért a legjobb módszer figyelemelterelő problémák kreálása azért, hogy aztán meg lehessen oldani őket.”

Összefoglalás a félrevezetés témájához

Tömegtájékoztatási eszközök: a tudatosodó társadalom figyelmét el kell terelni a tényleges szociális kérdésekről olyan dolgokra, amelyek valójában nem fontosak.

Iskolák: a tanuló ifjúságot tudatlanságban kell tartani a színvonalas matematikát, az igazi közgazdaságtant, a valódi törvényeket és a nem-meghamisított történelmet illetően.

Szórakozás: a társadalom szórakoztatását egy hatodik osztályos elemista szintjén kell tartani.

Munka: gondoskodni kell arról, hogy a társadalom mindig el legyen foglalva, az embereknek ne legyen idejük a mélyebb gondolkodásra, vissza kell vezetni őket a farmokra a többi tenyészállat közé.

A beleegyezés: győzelem

A néma fegyverek rendszere olyan adatokat használ, amelyeket az engedelmes társadalomtól legálisan, - ha nem is mindig jogszerűen, - gyűjtöttek össze. A néma fegyverrendszer programozói számára számos adatot az adóhivatal bocsát rendelkezésre... Amikor a kormánynak módjában áll adót szednie, és a magántulajdont kártérítés nélkül kisajátítania, akkor ez annak a jele, hogy a társadalom megérett a megadásra és beletörődött a legális visszaélésekbe, valamint a szolgasorba taszításba. Az aratás idejének jó és könnyen számszerűsíthető jele, hogy mekkora azon polgárok száma, akik hajlandóak jövedelemadót fizetni, noha az állam semmit, vagy csak igen kevés érdemleges szolgáltatást nyújt érte cserébe.

Erősítést szolgáló energiaforrások

A primitív gazdaságot meghatározó energiaforrásokat a nyersanyagok és az emberek munkavégzési hajlandósága alkotja. Az emberek készek munkát végezni a hierarchia különböző fokozatain, hogy ennek segítségével meghatározott rangba, pozícióba, szintre vagy osztályba kerülhessenek ezen a hierarchián belül. Minden osztály ellenőrzi a közvetlenül alatta lévő osztályt, amennyiben garantálja a jövedelmi színvonalát, és így fenntartja a társadalmi struktúrát. Ezáltal gondoskodik a maga stabilitásáról és biztonságáról, és a kormány számára is biztosítja ugyanezt.

Az idő múlásával javul a kommunikáció és a képzés. A társadalmi struktúrában elhelyezkedő alsóbb osztályok tagjai tájékozottabbak lesznek, és irigyelni kezdik azokat az előnyöket, amelyeket a felsőbb osztályok tagjai élveznek. Fokozatosan tudomást szereznek az energiarendszerről, és arról is, hogy miként tudnak felemelkedni az osztálystruktúrán keresztül. Ez fenyegeti az elit szuverenitását. Ha az alsó osztályoknak ezt a felemelkedését sikerül eléggé elhúzni, akkor az elit ellenőrizheti az energiát, és az emberek munkavégzési hajlandósága többé nem tölti be a lényeges gazdasági erőforrás szerepét. Az emberek hozzájárulásával addig kell számolni, vagyis addig kell hagyni őket dolgozni és egyéb tevékenységeket végezni, ameddig az elitnek sikerül az energia feletti uralmát teljesen megszilárdítania. Ennek az elmulasztása azt eredményezheti, hogy az emberek megakadályozhatják az energiaforrások végleges átadását az elitnek. Fontos világosan látni, hogy az emberi tényező egyelőre még lényeges eszköz a gazdasági energia felszabadításában.

A függőség - mint egy nemzet politikai struktúrája

A gyermekkorból hozott függőségi viszonyoknak a fenntartása utáni öntudatlan vágy a fő oka annak, hogy egy ország polgárai politikai struktúrát alakítanak ki. Más szavakkal, azt szeretnék, hogy egy emberi isten levegyen a vállukról minden kockázatot, megveregesse a vállukat, begyógyítsa a sebeiket, sült csirkét tegyen az asztalukra, megölelje, és ágyba fektesse őket, mesét mondjon nekik, hogy minden rendben lesz, amikor reggel felébrednek.

Hihetetlen a társadalomnak ez a kívánsága. Az emberi isten, a politikus, pedig meg is tetézi ezt a hihetlent még több hihetlennel, amikor az egész világot megígéri és semmit sem teljesít. Ki most a nagyobb hazudozó? A társadalom? Vagy a „keresztapa”? A társadalomnak ez a magatartása félelemből, lustaságból és célszerűségből fakadó kapituláció. Ez az alapja a jóléti államnak, mint stratégiai fegyvernek, amely szükséges egy akadékoskodó társadalommal szemben.

A kézikönyv ezután következő fejtegetéseit így foglalhatjuk össze:

A nép politikusokat alkalmaz, hogy

1. biztonságban lehessen anélkül, hogy ezzel a biztonsággal törődnie kellene.
2. valamit elérhessen anélkül, hogy szellemi erőfeszítést tenne érte.
3. lophasson másoktól, hogy megsebesíthesse vagy megölhesse őket anélkül, hogy az életről és a halálról el kellene gondolkodnia.
4. a saját szándékaira vonatkozó felelősséget elkerülhesse.
5. élvezhesse a valóság és a tudomány előnyeit anélkül, hogy erőfeszítéseket tenne a valóság pontos megfigyelésére és a tudományos eredmények tanulmányozására.

Hatalmat adnak a politikusoknak háborús gépezet létrehozására azért, hogy

1. gondoskodjanak a nemzet/az anyaméh túléléséről.
2. a nemzetet/anyaméhet bármely oldalról történő támadástól megvédjék.
3. a nemzetet/anyaméhet fenyegető ellenséget megsemmisítsék.
4. a nemzet/anyaméh stabilitása érdekében elpusztítsák saját országuk azon polgárait, akik nem akarnak alkalmazkodni.

A politikusoknak számos „kvázi katonai” foglalkozása van, amelyek közül a legalacsonyabb rangú a rendőri (ők a katonák); ezután jönnek az ügyvédek és a könyvvizsgálók, akiket mint kémeket és szabotőröket alkalmaznak; őket követik a bírások, akik parancsokat osztogatnak és a katonai üzleteket vezetik, hogy eladják, ami a piacon kapható. A nagyiparosok töltik be a tábornokok szerepét. Az egyesített nagyvezérkar elnöksége pedig a nemzetközi bankárokból áll. Az emberek tudják, hogy olyan paródiát játszanak a politika színházában, amelyet a saját adójukból (beleegyezés) finanszíroznak, de inkább alávetik magukat ennek a bohózatnak, semhogy lelepleződjenek, mint álszent képmutatók.

A nemzet két különböző részre válik szét: a tanulékony nemzetrészre (ez a nagy csendes többség) és a politikai nemzetrészre. Ez utóbbi a tanult nemzetrészénél marad, amelyet megtűr, hogy kiszívassa a velőjét, amíg elég erőssé válik, hogy aztán elszakadjon, és felfalja elődeit.

További oldalain a kézikönyv a katonai szolgálattal foglalkozik. Leírja: hogyan lehet azt matematikailag modellezni, és, hogy miért nem lehet megszüntetni? Ez utóbbi alátámasztására hat tényezőt sorol fel a tanulmány szerzője: egyéni agymosás, beprogramozás; az apák unszólása, akik nem akarnak szégyenkezni a fiaik miatt; a családok felbomlasztása, hogy az

anyák ne szálljanak szembe a katonai szolgálattal; a fiatal férfi fenyegetettsége: „áldozat nélkül nincs barátod, becsületed és szerelmed”; a leánytestvér, akit az apa kényeztet, ugyanezt várja el jövőd férjétől, kerüljön, amibe kerül; és végül az a körülmény, hogy aki nem használja az agyát, az nem jobb annál, mint akinek nincs is agya.

A „Behold A Pale Horse” c. könyv szerzője, Milton William Cooper, amerikai olvasóihoz fordulva a következő zárómegjegyzéseket fűzi a könyve első fejezetében ismertetett titkos kézikönyvhöz:

„Most már megkapták a felvilágosítást. Ez a fejezet csak könyvem elejére kerülhetett. Az itt megfogalmazott eszmékkel le kell számolni a könyv további fejezeteinek a megértéséhez. Most már láthatják azokat a lépéseket, amelyeket az elit ennek az egykor nagy nemzetnek az alávetésére tett az általa indított háborúban, és azokat is, amelyeket a jövőben kíván tenni. Az elit tagjai többé nem tehetnek úgy, mintha ártatlanok lennének. Összeesküvésük letagadása süket fülekre fog találni. Ez a könyv annak a nevelésnek a része, amely az amerikaiak kezébe adja azokat a fegyvereket, melyekre az elkövetkező hónapokban és években, az új világrend megszületésének időszakában, szükségük lesz

Sokan azzal fognak érvelni, hogy a „Csendes háború néma fegyverei” csalás, egy szóhalmaz, amiért szerzője sem elismerést nem várt, sem felelősséget nem vállalt. Akik ezt teszik, semmibe veszik a dokumentumban található igaz megállapításokat. Azért ignorálják ezeket az igazságokat, mert azok ítéletet mondanak a saját tudatlanságuk felett, és ezt nem képesek elviselni.

Az először 1969-ben fellelt dokumentum helyesen írja le a később bekövetkezett eseményeket. Ezeket nem lehet sem ignorálni, sem letagadni. Igazságai nem tagadhatók, vagy lerázhatók. Üzenete a következő: El kell fogadniuk, hogy birkaként viselkednek, és a birka-lét utolsó következménye a szolgaság. Vagy pedig fel kell készülniük a harcra, szükség esetén a halálra, hogy a szabadsághoz való jogukat megtarthassák. Ez az utolsó mondat az igazi oka annak, amiért az emberek nem veszik figyelembe a „Csendes háború néma fegyvereit”. Az emberek vonakodnak bevallani, hogy birkaként viselkedtek. Nem készek küzdeni a szabadságért, és ha kell, meghalni érte. Ez vádirat az Egyesült Államok polgárai ellen. És a „Csendes háború néma fegyverei”-ben található információknak ez az abszolút bizonyítéka.”

William Cooper szavaihoz a magunk részéről azt fűzzük hozzá, hogy az itt ismertetett kézikönyv a társadalomtudományok matematikai és természettudományos módszerekkel történő kiegészítésének - egzaktta tételének - a szándékával készült. Tudományos program kívánt lenni. Ez a pozitivisták megközelítés még az 1950-es években is divatos volt. Az az illúzió táplálta, hogy a matematikai módszerek segítségével objektív, a természettudományokkal azonos fokon egzakt tudományokká lehet átalakítani a társadalomtudományokat. A természettudományos problémák azonban konvergenssek, és elvileg véglegesen megoldhatóak. Ezzel szemben minden olyan tudomány problémái divergenssek, vagyis nem válaszolhatóak meg egyetlen helyes megoldással, amelyben központi szerepe van az embernek, (ilyenek az embertudományok, a társadalomtudományok, és ilyen a közgazdaságtan is). Amíg a divergens problémákra egyszerre több helyes válasz is adható, addig a konvergensekre - végső soron - csak egy helyes válasz létezik, legalábbis elvileg. A divergens problémákra adható ellentétes válaszok oka az emberi életet jellemző olyan alapvető tulajdonságok, amelyeket csak ellentétpárokkal lehet megragadni, mint, pl. a növekedés és pusztulás, az élet és halál, a szabadság és a rend. Még akkor is, ha öntudatlan állatnak (birkának) tekinti valaki az embert, - amint ezt a kézikönyv szerzője teszi - az ember akkor is élőlény marad, tehát matematikai absztrakciókkal és módszerekkel véglegesen nem lehet róla bizonyítani. Mindez nem von le abból, hogy a kézikönyvben leírt program segítségével a pénzüralom korszakának számos olyan jelensége

megmagyarázható, amellyel nap nap után szembesülnünk kell, de amelyek okaira vonatkozóan eddig nem ismertük a helyes választ.

A kézikönyv másik szembetűnő jellemzője, hogy erőteljesen alkalmazza a Freud és munkatársai, valamint a követői által kifejlesztett pszichoanalízis elméletét és módszereit a társadalom és az egyes ember manipulálására. Mivel a lélektan tudománya egyelőre számos versengő iskolából áll, és irányzatainak a terminológiája még nem egységesült, a kézikönyv által alkalmazott pszichoanalitikus terminológia csak fenntartással fogadható el, mert egyrészt egyoldalú szemléletet tükröz, másrészt már a pszichoanalízis is túlhaladta a kézikönyvben is alkalmazott számos megállapítását.

Most rátérünk a másik, hasonló tartalmú titkos dokumentum ismertetésére. Címe:

Report from the Iron Mountain

(Jelentés Iron Mountainból, a továbbiakban: Jelentés)

[A tanulmányt tömörítve ismertetjük. A szözszerint átvett részleteket idézőjelben közöljük.]

A tanulmány önmaga által megjelölt célja feltárni a társadalom stabilizálásának különböző módozatait. A **társadalom** kifejezést a szerzők a **kormányzás** szinonimájaként használják, a **stabilizáció** pedig **megőrzést, fenntartást** jelent a szóhasználatukban. Már a Jelentésnek nevezett tanulmány elején világossá válik, hogy készítőinek célja azoknak a módozatoknak az elemzése, ahogyan egy kormányzati rendszer uralmon maradhat, ahogyan ellenőrizni tudja polgárait, és ahogyan meg tudja akadályozni, hogy fellázadjanak ellene. A tanulmány mellőzi az erkölcs figyelembevételét, és nem foglalkozik a jó vagy a rossz kérdéseivel. Hasonlóan mellőzi a szabadság és az emberi jogok kérdéskörét, az ideológiai megközelítést, a hazafiság és a vallási értékrendszer szempontjait. Kizárólag a hatalom megtartására összpontosít. Erről így ír a Jelentés:

„A korábbi tanulmányok - mint megdönthetetlen értéket - kívánatosnak tartották a társadalmi békét, fontosnak az emberi életet, a demokratikus intézmények felsőbbrendűségét, a legnagyobb „jót” a legtöbb ember számára, az egyén „méltóságát”, a maximális és tartós egészséget, és a többi hasonló előfeltevést, hogy velük igazolják a társadalmi békével kapcsolatos kutatások szükségességét. Mi ezt nem tartottuk fontosnak. Gondolkodásunkban kísérletet tettünk a természettudományos módszerek alkalmazására. Ennek nem a kvantifikáció a fő jellemzője, ahogyan azt széleskörben hiszik, hanem Whitehead szavaival kifejezve az, hogy „mellőz minden értékítéletet; minden esztétikai és morális megítélést.”

A Jelentés szerint a múltban a háború volt az egyedüli megbízható eszköz ennek a célnak az elérésére. Csak háború, vagy háborús fenyegetés idején bizonyultak elég engedékenynek a tömegek arra, hogy panasz nélkül viseljék a kormányzat igáját. Az ellenség hódításától és az általa való kirablástól való félelem szinte bármilyen tehernek az elviselését elfogadhatóvá teszi. A háború alkalmas az emberi szenvedélyek, és a nemzet vezetőihez fűződő hazafias érzések felkeltésére. A győzelem érdekében a polgárok készek meghozni minden áldozatot. Az ellenszegülést árulásnak tekintik. Béke idején azonban neheztelnek a magas adókért, a bürokratikus beavatkozásokért, és azért, ha hiányzik valami. A tömegek, amikor nem tisztelik vezetőiket, akkor veszélyessé válnak. Egyetlen kormányzat sem maradt fenn hosszabb időn át ellenségek és fegyveres konfliktus nélkül. A háború éppen ezért mindig elengedhetetlen feltétele volt a „társadalom stabilizálásának”. A Jelentés szözszerint ezeket írja:

„A háború nemcsak lényeges a nemzetek, mint politikai képződmények, létezéséhez, hanem nélkülözhetetlen szilárd politikai struktúrájuknak a fennmaradásához is. Enélkül egyetlen kormány sem volt képes elérni, hogy a társadalom belenyugodjon a „legitimációjába”, vagy elismerje jogát az uralomhoz. A háború lehetősége nyújtja a külső kényszerűség érzését, amely nélkül egyetlen kormányzat sem tudja hosszabb időn át megtartani a hatalmat. A történelem példák sorával bizonyítja, hogy az a rendszer, amely nem volt képes hitelesen fenntartani a háborús fenyegetettséget, az felbomlott a magánérdekek ereje, a társadalmi igazságtalanság által kiváltott ellenállás, vagy más dezintegráló tényezők következtében. A társadalom struktúrája számára a háborús fenyegetettség a fő politikai stabilizáló tényező...Ez lehetővé tette a társadalmak számára, hogy fenntartsák a szükséges osztálykülönbségeket, és biztosította a polgárok alávetését az államnak azon származékos háborús jogosítványok segítségével, amelyek benne foglaltatnak a nemzet fogalmában.”

A társadalmi béke új meghatározása

A Jelentés szerint a történelmi fejlődés olyan pontjához közeledünk, amikor már nem működnek a korábbi formulák. Miért? Azért, mert ma már lehetséges olyan világkormányzat létrehozása, amelyben valamennyi nemzet meg lesz fosztva fegyveres erejétől, és egy világ-hadsereg tartja fenn a rendet. Ezt a helyzetet nevezik békének. „A béke szó jelentése a mi használatunkban...magába foglalja az általános és teljes leszerelést.” - írja a tanulmány. E forгатókönyv szerint a független nemzetek megszűnnek, és a kormányoknak többé nem lesz lehetőségük háború viselésére. Sor kerülhet a világ-hadsereg katonai akcióira az engedetlen politikai alrendszerek ellen, de ezeket békefenntartó műveleteknek fogják hívni, és a katonákat pedig békefenntartóknak. Mindegy, hogy mennyi érték lesz elpusztítva, és mennyi vér kerül kiontásra, a lőszernek használt golyók „békés” golyók lesznek, a bombák pedig - szükség esetén, még az atombombák is - „békés” bombák.

A jelentés ezt követően felteszi a kérdést, hogy lesz-e a jövőben valami, ami megfelelően helyettesítheti a háborút? Mit használhat egy helyi kormányzat - és mit a világ kormányzat - a saját maga legitimizálására és hatalmon tartására? A tanulmány azt tűzte maga elé, hogy megválaszolja ezeket a kérdéseket.

A szolgaság kifinomult formája

A kötelező katonai szolgálattal kapcsolatosan rámutat a tanulmány arra, hogy az állandó hadseregek egyik előnye, hogy lehetővé teszi a kormányzat számára a máskéntgondolkodó és társadalomellenes elemek elhelyezését. Békeidőben a kényszerszermunka-zászlóaljaknak azt lehet mondani, hogy a szegénység ellen küzdenek, hogy tisztává teszik földünket, hogy a gazdaságot támogatják, hogy a közjót szolgálják valamilyen módon. Valamennyi teenagert be kell vonni a szolgálatba, különösen életüknek abban a szakában, amikor leginkább hajlamosak szembe szállni a tekintéllyel. Idősebb embereket is be kell sorozni, hogy ledolgozzák az adóhátralékukat vagy pénzbüntetésüket. A másként gondolkodókat súlyos bírságokkal kell sújtani a „politikai gyűlölködésért” és „politikailag helytelen” magatartásukért úgy, hogy végül valamennyien a kényszerszermunka-egységekbe kerüljenek. Erről ezt tartalmazza a jelentés:

„Megvizsgáljuk az idő próbáját kiállt katonai intézményeket azért, hogy a társadalmi struktúrában elfogadható szerepet biztosítsanak az antiszociális elemek számára... A jelenlegi eufémisztikus (szépitgető, enyhítő D. J.) kliséknek - „ifjúsági bűnözés” és „elidegenedés” - minden korban megvannak a megfelelőik. A korábbi időkben a katonaság foglalkozott ezekkel

a jelenségekkel rendszerint zsaroló bandák vagy nyílt szolgaságba taszítás útján, anélkül, hogy bonyolították volna a dolgot a jog által előírt kötelező eljárási szabályokkal...

A legtöbb javaslat, amely a társadalomtól elidegenedett elemek ellenőrzésének a háború utáni problémájával foglalkozik, megoldásként - így vagy úgy - a „Békehadtest” valamelyik variánsához jut el, vagy az úgynevezett „Munkahadtestekhez”. Úgy tekintik a társadalmilag elégedetlen, a gazdaságilag felkészületlen, a lelkileg nehezen kezelhető, a kemény maghoz tartozó „delikvensek”, a javíthatatlan „rendbontókat” és a társadalom munkába nem állítható részét, mint akik valamiképp átalakíthatóak a társadalom szolgálatára többé-kevésbé alkalmas egyénekké olyan fegyelmezés által, amelynek a modellje a katonai szolgálat...”

A társadalom potenciális ellenségeinek a kontrolljára további lehetséges megoldás a rabszolgaságnak az újrabevezetése valamilyen álcázott formában, amely összeegyeztethető a modern technológiával és a politikai folyamatokkal... Több mint valószínű, hogy a rabszolgaság kifinomult formájának a kifejlesztése a béke világában a társadalmi kontroll elengedhetetlen feltétele lesz. Tény, hogy meglepően kevés változtatás szükséges ahhoz, hogy a katonai fegyelmi szabályzat át legyen alakítva a szolgaságba taszítás eufémisztikus formájává; az első logikai lépés lenne az „univerzális” katonai szolgálat valamilyen formájának a bevezetése.

A véres játékok

A tanulmány megvizsgálja azokat a lehetőségeket, amelyek által a közönséget le lehet kötni olyan tartalmatlan, léha aktivitással, amely elvonja tőle az időt, hogy részt vegyen a politikai küzdelemben vagy az ellenállásban. Közönséges játékprogramok a médiumokban, pornográfia és a helyzetbohózatok fontos szerepet játszhatnak, de a véres játékprogramok tekinthetők a legtöbbet ígérő lehetőségnek valamennyi közül. A véres játékok olyan küzdősportok egyének vagy csapatok között, amelyek eléggé erőszakos természetűek ahhoz, hogy a nézők számára lehetővé tegyék frusztrációik (tevékenységük akadályozása miatti kellemetlen, bénító élményeik D. J.) másodkézből való kiélését. Ezeknek az eseményeknek minimum szenvedélyes csapatlojalitást kell gerjeszteniük a szurkolók részéről, és magukba kell foglalniuk a szereplők részéről a testi fájdalom és sérülés okozásának a lehetőségét. E célból még jobb, ha vérrontásra is sor kerül, és ha még a halál is lehetséges. Az átlagember betegesen csüng az erőszak és a vér látványán. Ha egy szálloda tetején megjelenik egy öngyilkosjelölt, akkor az összegyűlt tömeg ütemesen kiabálja: „Ugorj! Ugorj!”. Az autók csaknem megállnak az autópályán, hogy megbámulják egy baleset áldozatait. Amikor a tanulók összeverekednek egy iskolaudvaron, nyomban nézők állják körül a verekedőket. A bokszt-, rögbi- és hokimérkőzéseket, az autóversenyeket naponta közvetíti a televízió, lelkes szurkolók millióit vonzva, akik azonnal reagálnak minden veszélyes pillanatra, minden kemény ökölcsapásra, törött csontokra, kiütésre, az elájult vagy esetleg meghalt versenyző elvitelére. Ily módon oldódik a „társadalommal szembeni” dühük, és átkerül a szembenálló csapatra. A római császárok pontosan ebből a célból hozták létre a cirkuszi játékokat, a gladiátorversenyeket, valamint a vadállatok által történő nyilvános kivégzéseket.

Elemezve a véres játékok lehetséges következményeit a „Jelentés az Iron Mountain-ból” megállapítja, hogy nincs a háborút megfelelően helyettesítő módszer. Kétségtelen, hogy az erőszakos sportok hasznos eltérítő eszközök, és ténylegesen lehetővé teszik az ürességből fakadó feszültség levezetését, a szenvedélyes csoportlojalitást, de hatásuk a nemzet pszichéjére nem hasonlítható a háborús hisztéria intenzitásához. Amíg nem sikerül jobb alternatívát találni, addig a világkormányzat létrehozását el kell halasztani azért, hogy a nemzetek háborút viselhessenek egymással szemben.

Találni egy hiteles, globális fenyegetést

Háború idején a legtöbb polgár panasz nélkül elfogadja alacsony életminőségét, és lojális marad a vezetőihez. A háború megfelelő helyettesítőjének ugyanezt a reakciót kell kiváltania. Éppen ezért olyan új ellenséget kell találni, amely az egész világot fenyegeti, és az ellenség általi fenyegetettségnek legalább olyan elrettentőnek kell lennie, mint magának a háborúnak. A Jelentés hangsúlyozza ezt a nézőpontot:

„Az elkötelezettséghez ok szükséges; az ok pedig megkíván egy ellenséget. Ez nyilvánvaló; a kritikus pont az, hogy az ellenség, amely meghatározza az okot, valóban félelmetes kell hogy legyen. Röviden szólva, az ellenség feltételezett hatalmának - méreteiben és komplexitásában - el kell érnie a társadalomét, hogy megfelelő elkötelezettséget tudjon kiváltani maga iránt. Ma természetesen ennek a hatalomnak példa nélkül állóan nagynak és félelmetesnek kell lennie.”

Az első szempont egy ilyen megfelelő méretű fenyegetést jelentő globális ellenséggel szemben az volt, hogy nem kell reálisnak lennie. Egy reális fenyegetés természetesen jobb lenne, de egy kitalált fenyegetés is megfelelhet a célnak, feltéve, ha elég meggyőzőnek és reálisnak tűnik a tömegek számára. A közvélemény sokkal inkább hajlik arra, hogy higgyen a fikciókban, mint mások. A hiszékenység fontosabb, mint az igazság.

Megvizsgálták a szegénységet, mint egy lehetséges globális ellenséget, de elvetették, mert nem találták elég félelmetesnek. A világ legtöbb része máris szegénységben él. Csak azok tekintenek globális fenyegetésnek, akik még soha nem tapasztalták meg, mi a szegénység. Az emberiség többi része számára ez a mindennapi élet megszokott ténye.

Komoly figyelmet szenteltek annak az elképzelésnek, hogy a világúrból idegenek inváziót hajtanak végre a Földön. A jelentés megemlíti, hogy ebben az irányban már több kísérletet is végeztek. A közönség reagálása azonban nem volt eléggé kiszámítható, mert a fenyegetés nem volt eléggé „hiteles”. Erről ezt írja a Jelentés:

„A háború politikai helyettesítését célzó erőfeszítések döntő problémája a hihetőség. Éppen ez volt az, amiért a világűr-versenyjavaslatok, amelyek nagyon jól megfeleltek volna a háború gazdasági helyettesítésére, kevésnek bizonyultak. A legambiciózusabb és legfantasztikusabb világűri projekt sem képes felidézni az emberekben a külső fenyegetettség érzését. Hevesen vitatták, hogy egy ilyen fenyegetés lenne a „társadalmi béke utolsó reménye”, stb., amely egyesítené az emberiséget a más bolygókról érkező „űrlények” pusztító támadásával szemben. Lehetséges, hogy a „repülő csészealjakkal” kapcsolatos néhány nehezen megmagyarázható incidens az elmúlt években valójában ebben az irányban folytatott kísérletek voltak. Ha ez tényleg így van, akkor ezek a kísérletek aligha tekinthetők bátorítónak.”

A Jelentést 1966-ban hozták nyilvánosságra, amikor idegenek, űrlények jelenléte még igen messzinek tűnt egy átlagember számára. A következő években azonban ez a felfogás változott. A lakosságnak egyre növekvő része már hisz abban, hogy bolygónkon túl is létezhetnek az értelmes élet formái, és ezek az űrlények figyelemmel kísérhetik a mi civilizációnkat. Nem az a kérdés, hogy ez a hit helyes vagy helytelen. A lényeg az, hogy a drámai találkozás, amelyet a televízió-hálózatok sugároznak, még akkor is - ha teljes egészében komputerrel előállított grafikák, vagy az égre vetített lézersugarakkal előállított jelenségek - felhasználható arra, hogy a nemzetek pánikszerűen meneküljenek a világkormányzathoz, hogy az megvédje a Földet a világűri lények inváziójától. Ezzel szemben, ha ezek az űrlények békés szándékúak, akkor az alternatív forgatókönyv az lenne, hogy szükség van egy világkormányzat megalakítására, amely tárgyal az egyetemes emberiség nevében, és ez a világkormány képviseli őt a galaktikus federációban. Mindkét forgatókönyv ma sokkal hihetőbb lenne, mint amilyen volt 1966-ban.

A környezetszennyezési modell

A használható globális fenyegetés kreálására a végső pályázó a környezetszennyeződés volt. A tanulmány szerzői úgy vélték, ez lehet a legsikeresebb, mivel megfigyelhető feltételekhez lehet kapcsolni, olyanokhoz, mint a szmog vagy vízszennyeződés, más szavakkal ezt tényekkel lehet alátámasztani, és éppen ezért hihetőbb. Olyan jóslatokat lehet készíteni, amelyek Földünk végét vetítik elénk, amely legalább olyan szörnyűséges, mint az atomháború. Az ilyen előrejelzéseknek a pontossága nem fontos. Céljuk nem a tájékoztatás, hanem a megfélemlítés. Még az is szükségessé válhat, hogy szándékosan megmérgezzék a környezetet, hogy az előrejelzések még meggyőzőbbek legyenek, és hogy rá lehessen irányítani a közvélemény figyelmét az új ellenséggel szembeni harcra, amely félelmetesebb, mint egy másik nemzetből, vagy akár a világürből érkező támadó. A tömegek hajlandóbbak elfogadni a csökkenő életszínvonalat, az adóemeléseket és az életükbe történő bürokratikus beavatkozásokat, ha azt annak az árnak tekintik, amit a „földanya megmentéséért” kell fizetni. Ha sikerül elültetni a lakosság tudatalattijában a környezetszennyezésből származó halál és pusztulás vízióját, akkor az ellene folytatott globális küzdelem valóban pótolhatja a háborút, mint kontrollmechanizmust.

Valóban ezt mondja a „Jelentés Iron Mountainból”? Valóban ezt írják a Jelentés készítői? Idézzük szavaikat:

„Amikor a háború hihető helyettesítését kell megoldanunk... a „pótellenségnek” olyannak kell lennie, amely a pusztulás azonnalibb, érezhetőbb és közvetlenebb veszélyével fenyeget. Ennek igazolnia kell a „vérdíj” megfizetését az emberi élet számos területén. Ebben a vonatkozásban az előbb jelzett lehetséges helyettesítő-veszélyek nem elégségesek. Egyetlen kivétel lehet, a környezetszennyeződési modell, ha a társadalmat fenyegető veszély valóban küszöbön álló. A fiktív modelleknek különösen meggyőzőeknek kell lenniük, amelyeket aláhúz az élet nem elhamarkodott, tényleges feláldozása... Elképzelhető például, hogy a környezet nagyméretű szennyeződése végső soron helyettesítheti a nukleáris fegyverek által okozott pusztulás lehetőségét, mint az emberi faj túlélését nyilvánvalóan fenyegető legnagyobb veszély. A levegő mérgezése, az élelmiszerek és az ivóvíz fő forrásainak a szennyeződése már előrehaladott állapotban van, és első pillantásra ígéretesnek tűnik ebben a vonatkozásban; olyan fenyegetést jelentenek, amely ellen csak társadalmi szinten és a politikai hatalom igénybevételevel lehet védekezni...

Igaz az is, hogy a szennyeződés mértékét, ebből a célból, szelektíven növelni lehet... A környezetszennyeződés problémáját azonban olyan széleskörben népszerűsítették a közelmúltban, hogy valószínűtlennek látszik politikailag elfogadható módon végrehajtani egy olyan programot, amely a környezet szándékos szennyezését célozza.

Bármennyire is valószínűtlen, hogy az említettek közül kerül ki a lehetséges alternatív-ellenség, hangsúlyoznunk kell azonban, hogy találni kell egyet, amely elég nagy és hihető, ha a társadalmi békéhez való átmenetet a társadalom szétesése nélkül szeretnénk megvalósítani. Igen valószínű - megítélésünk szerint -, hogy egy ilyen fenyegetést ki kell találni.”

A „Jelentés az Iron Mountainból” hitelessége

G. Edward Griffin a „The Creature from Jekyll Island” című, 1994-ben megjelent - hatalmas tényanyagra támaszkodó - könyvében (516-tól 536-ig terjedő oldalakon) így foglalja össze a „Report from the Iron Mountain” történetét:

„Maga a Jelentés azt állítja, hogy egy 15 tagú speciális tanulmányi csoport készítette, és tagjainak a személyazonosságát nem hozzák nyilvánosságra. A csoport egyik tagja azonban

úgy érezte, hogy a Jelentés túlságosan fontos ahhoz, hogy titokban maradjon. Ez a kutató teljesen egyetértet a Jelentés konklúzióival, csupán abban különbözött többi társától, hogy véleménye szerint ezt a jelentést több embernek el kell olvasnia. Ez a kutató átadta az ő személyes példányát Leonard Lewinnek, egy jól ismert vezércikkírónak és írónak, aki megállapodott a Dial Press-szel, hogy az publikálni fogja. Ezt követően a Dell Publishing újranyomta a tanulmányt.

Mindez Johnson elnök kormányának az időszakában történt, és az elnök nemzetbiztonsági ügyekben illetékes speciális tanácsadója ekkor Walt Rostow volt, aki egyben a New York-i székhelyű Council on Foreign Relations-nak (CFR-nek) is a tagja. Walt Rostow azonnal bejelentette, hogy a Jelentés hamisítvány. Herman Kahn, a Hudson Institute igazgatója, a CFR tagja, ugyancsak azt mondotta, hogy a Jelentés nem hiteles. A Washington Post - amelynek a tulajdonosa és főszerkesztője Katharine Graham, a CFR tagja - szórakoztató szatírának nevezte a dokumentumot. A Time magazin, amelyet Henry Luce, ugyancsak a CFR tagja, alapított, ügyes kacsának nyilvánította a Jelentést. Ezt követően 1967. november 26-án Herschel McLandress (ez az írói álneve **John Kenneth Galbraith**-nek, a Harvard Egyetem világhírű professzorának) a Washington Post-ban részletes ismertetést közölt a Jelentésről. Galbraith, aki szintén a CFR tagja, kijelentette, hogy első kézből van tudomása a Jelentés hitelességéről, mert őt is meghívták, hogy vegyen részt annak elkészítésében. Noha ő nem lehetett tagja hivatalosan a kutatócsoportnak, azonban vele időről időre konzultáltak, és megkérték, hogy tartsa titokban ezt a projektet. Továbbá azt is elmondotta, hogy nem tartja bölcsnek a Jelentés publikálását, noha annak a következtetéseivel teljesen egyetért. Ezeket írta Galbraith:

„Személyi szavahihetőségemmel támasztom alá ennek a dokumentumnak a hitelességét, és kész vagyok tanúvallomást tenni konklúzióinak érvényességéről. Fenntartásaim csak arra vonatkoznak, hogy bölcs dolog volt-e nyilvánosságra hozni egy nyilvánvalóan felkészületlen publikum számára.” Hat héttel később az Associated Press jelentette Londonból, hogy Galbraith még ennél is továbbment, és tréfálkozva bevallotta, hogy „ő is tagja volt a konspirációnak”. Mindez azonban nem rendezte a kérdést. A következő nap Galbraith visszakozott. Amikor megkérdezték az ő „konspirációs” nyilatkozatáról, azt válaszolta:

„II. Károly óta először marasztalható el a Times a téves idézésben... Semmi sem tud eltéríteni attól a meggyőződésemtől, hogy azt vagy Dean Rusk, vagy pedig Mrs. Claire Booth Luce írta.” A riportert, aki az eredeti interjút készítette, zavarba hozta ez a kijelentés, és további kutatást végzett. Hat nappal később ezt jelentette:

„A téves idézés olyan veszélyforrás, amelynek Galbraith professzor ki van téve. A Cambridge-i „Varsity” című újság legutóbbi kiadása idézi a következő magnószalagra rögzített párbeszédet:

Az interjú készítője: - Ismeri Ön a „Report from the Iron Mountain” készítőjének a személyazonosságát?

Galbraith: - Általánosságban véve én is tagja voltam a konspirációnak, de én magam nem vagyok a Jelentés szerzője. Én mindig azt feltételeztem, hogy a szerző ugyanaz a személy, aki a bevezetést írta - Mr. Lewin.”

Amint látható, Galbraith legalább három alkalommal nyilvánosan megerősítette a Jelentés hitelességét, de tagadta, hogy azt ő írta volna. Nos, akkor ki írta? Leonard Lewin volt végül is a szerzője? 1967-ben azt mondotta, hogy nem. De 1972-ben már azt állította, hogy ő készítette a Jelentést. A New York Times Book Review rovatában így fogalmazza meg Lewin az álláspontját:

„Én írtam a Jelentést, annak teljes szövegét... Az volt a szándékom, hogy provokatív formában vessem fel a háború és a béke kérdéseit.”

Néhány évvel ezt megelőzően William F. Buckley, a neves kolumnista (vezércikkíró), ugyancsak azt mondta a New York Times-nak, hogy ő a Jelentés szerzője. Igaz, hogy láthatóan rejtett gúnnyal tette ezt a kijelentést, de végül is kinek és mit higgyünk?”

G. Edward Griffinnel egyetértően mi is megállapíthatjuk, hogy ez a sok ellentmondás és mellébeszélés lényegében nem változtat semmin. Számunkra az a fontos, hogy akár egy think-tank tanulmány a Jelentés, akár egy politikai szatíra, hiteles magyarázatot ad a minket körülvevő valóságra. Tekintet nélkül az eredetére, az abban kifejtett elgondolások minden részletükben végrehajtásra kerülnek. Az egyetlen, amit tennünk kell, kézbe venni a Jelentést és a napi sajtót, s máris látni fogjuk, hogy az amerikai élet minden jelentős trendje megegyezik azzal a tervvel, amelyet a Jelentés körvonalaz. Így számos olyan dolog világossá válik, amely egyébként felfoghatatlan lenne: a külföldi segélyprogram, a pazarló költségek, az amerikai ipar leépítése, a „Munkahadtestek”, a „Békehadtestek”, a fegyverzet-ellenőrzés, a federális szintű rendőrség, az FBI hatáskörének példa nélkül álló megnövelése, a szovjethatalom nyilvánvaló hanyatlása és a Szovjetunió felbomlása, az ENSZ-haderő, a leszerelés, a világbank, a világpénz, a nemzeti függetlenség feladása szerződéseken keresztül és a mesterségesen szított ökológiai hisztéria. A Jelentés pontos összefoglalása annak a tervnek, amely megformálta jelenünket. Ez a terv most már jövőnket alakítja. És nemcsak Amerika jövőjét.

A környezetvédelem, mint a háború helyettesítője

Egy egész könyvet igényelne annak a bizonyítása, hogy a környezetünk pusztulására vonatkozó jóslatok túlnyomó része eltúlzott és hamis „tudományos tanulmányokon” nyugszik. De könnyen lehet ilyen bizonyítékokat találni akkor is, ha valaki csupán az adatokat és feltételezéseket vizsgálja meg, amelyeken ezek az előrejelzések alapulnak. Ennél fontosabb azonban az a kérdés, hogy az áltudományos kutatásokra alapozott, világvégét jósoló forgatókönyveket miért népszerűsíti kritikátlanul a CFR által ellenőrzött tömegtájékoztatás? További érdekes kérdés, hogy a radikális környezetvédő csoportok miért szállnak síkra szocialista elvekért és gazdaságellenes programokért, amelyeket bőkezűen pénzelnek a CFR által dominált alapítványok, bankok és korporációk, vagyis pontosan azok, akik látszatra a legnagyobb vesztesei lennének annak, ha ilyen programok megvalósulnának? A Jelentés választ ad ezekre a kérdésekre.

Azt is kifejtette, hogy ezekben a kérdésekben nem fontos az igazság. Csak az számít, hogy mit lehet elhitetni az emberekkel. A hiszékenységek a kulcsszó és nem a valósághűség. A környezet-szennyeződés valóban akkora, hogy hihetővé teszi bolygónk pusztulását valamikor a harmadik évezredben. Csupán a tömegtájékoztatás közreműködésére, és kellő mennyiségű ismételésre van szükség. Ez a terv nyilvánvalóan működik. Az ipari nemzetek népeit dokumentumok, drámák, filmek, balladák, poémák, matricák, poszterek, menetelések, beszédek, szemináriumok, konferenciák és koncertek ezreivel vették tűz alá. Senki nem vonja kétségbe, hogy a Föld gazdasági életét, és az egyes nemzeteket komoly környezeti károk érték. Talán mindegy lenne, hogy bolygónk, amelyen élünk, beteg és haldoklik? - kérdezheti e sorok olvasója. Hogyan lehet akkor mindaz hamis, amit a tömegpropaganda terjeszt?

Miközben a környezetvédő mozgalmak követői Földünk pusztulásának a víziójával vannak elfoglalva, vessünk egy pillantást arra, hogy mit gondolnak a vezetők. Az első Föld Napját 1970. április 22-én, a Rio de Janeiro-ban tartott csúcstalálkozón határozták el, amelyen részt

vettek a világ minden tájáról érkező környezetvédők és politikusok. Ezen a tanácskozáson széles körben terjesztettek egy könyvet, amely a **Környezetvédelmi Kézikönyv** címet viselte. A könyv fő mondanivalóját Richard A. Falk, a Princeton Egyetem professzora, a CFR tagja írta. Falk szerint négy, egymással összefüggő fenyegetés veszélyezteti planétánkat - a tömegpusztító háborúk, a túlnépesedés, a környezetszennyeződés és az erőforrások kimerülése. Ezután kijelentette:

„Mind a négy probléma közös oka az, hogy a szuverén államok képtelenek irányítani az emberiség ügyeit a XX. században.”

A kézikönyv - hűen követve a CFR vonalát - felteszi a kérdést:

„Elfogadhatóak-e még a nemzetállamok, amikor képessé váltak arra, hogy egy délután leforgása alatt elpusztítsák egymást? ... Milyen árat hajlandók fizetni az emberek az emberiség tartósabb megszervezéséért - több adót, lemondást a nemzeti lobogóról, esetleg néhányat a nehezen megszerzett szabadságjogokból?”

1989-ben a CFR ellenőrzése alatt álló Washington Post megjelentetett egy cikket, amelyet George Kennan írt, és amelyben a következőket javasolja:

„Ehelyett nekünk egy olyan korszakra kell készülnünk, amelyben nem a Szovjetunió a nagy ellenség, hanem Földgolyónk - civilizált életet fenntartó - struktúrájának a gyors rosszabbodása.”

1990. március 27-én a CFR által ellenőrzött New York Times-ban Michael Oppenheimer, CFR-tag, a következőket írta:

„A globális felmelegedés, az ózonréteg vékonyodása, az erdők pusztulása és a túlnépesedés az a négy lovas, amely a XXI. század apokalipszisében feltűnik... Amint a hidegháború lassan véget ér, a környezetvédelem válik a nemzetközi biztonság első számú problémájává.”

Lester Brown, CFR-tag, aki a Worldwatch Institute (Világfigyelő Intézet) vezetője, az intézet évi jelentésében, amelynek címe „A világ helyzete 1991-ben”, megállapította, hogy:

„A Földgolyónkért vívott küzdelem lép az ideológiai küzdelem helyébe, mint az új világrend meghatározó témája.”

Az emberiség a célpont

A globális tervezők Római Klub néven ismert csoportja évente tesz közzé olyan a világ pusztulását megjósoló forgatókönyveket, amelyek a túlnépesedésre és az éhezésre hivatkoznak. A Római Klub tagsága nemzetközi, de pl. az amerikai tagok szinte kivétel nélkül a CFR ismert személyiségei. (Jimmy Carter, Harland Cleveland, Clairborne Pell, Sol Linowitz, és mások) A Római Klub a túlnépesedés problémájának a megoldására a születésszabályozás ellenőrzését, és ha szükséges, akkor az euthanaziát (vagyis a szabályozott halálbasegítést) ajánlja. Ez utóbbi a gyengéd, szépítgető elnevezése az öregek, betegek, gyengék, és természetesen az együttműködésre nem hajlandó, kényelmetlen személyek diszkrét eltávolítására az élők sorából. A Jelentés Iron Mountainból gondolatmenetét követve, a Római Klub is arra következtetésre jutott, hogy a világméretű környezeti katasztrófa veszélyének a felidézése alkalmas arra, hogy ellenség-helyettesítő funkciót lásson el a tömegek felsorakoztatására a globális elit programja mögé. A Római Klub Tanácsa által 1991-ben publikált „The First Global Revolution” (Az első globális forradalom) c. kötetben ez olvasható:

„Kutatva egy új ellenséget, amely egyesít minket, úgy találtuk, hogy a környezet-szennyeződés, a globális felmelegedés, az édesvízhiány, és az éhínség megfelelne erre a célra... Mindezeket a veszélyeket az emberi beavatkozás okozza... Vagyis az igazi ellenség, maga az emberiség.”

A szocialista teoretikusok mindig nagy figyelmet szenteltek a népesség növekedés ellenőrzésének. Ha a valódi ellenség maga az emberiség, amiként azt a Római Klub szakértői állítják, akkor bürokratikus eszközökkel magát az emberiséget kell ellenőrzés alá vonni. Bertrand Russel, a neves fábianus szocialista, 1953-ban, New Yorkban megjelent, „The Impact of Science on Society” (A tudomány hatása a társadalomra) c. könyvének a 103-111 terjedő oldalain ezt így fogalmazta meg:

„Nem kívánom azt a látszatot kelteni, hogy a születésszabályozás az egyedüli módszer a népszaporulat megállítására... A háború, amint arra korábban már utaltam, eddig kiábrándítónak bizonyult ebben a vonatkozásban, de talán egy bakteriológiai háború eredményesebb lehet... Ha világméretű pestisjárványt lehetne okozni egyszer minden nemzedék életében, akkor a túlélők nyugodtan szaporodhatnának, nem okoznának túlnépesedést földünkön...

A tudományos világtársadalom nem lehet stabil, hacsak nem jön létre a világkormányzat... Szükséges lesz olyan módszereket találni, amelyek megakadályozzák a föld lakosságának a növekedését. Ha ezt nem háborúk, pestisjárványok és éhínség útján kívánjuk elérni, akkor egy nagyhatalmú nemzetközi hatóságra lesz szükség. Ennek a hatóságnak olyan arányban kell szétosztania a föld élelmiszer forrásait az egyes nemzetek lakói között, amely megfelel népességük egymáshoz viszonyított arányának a világhatóság megalakulásának az időpontjában. Ha ezt követően bármely nemzet megnövelné a lakosságát, erre hivatkozva nem részesülhetne több élelmiszerben. Ez igen erősen ösztönözné a népesség növekedésének a megakadályozására.”

Ez világos beszéd. A simaszájú, jól-megfogalmazott „szocialisták” nem tréfálnak sem külföldön, sem nálunk. De néhány „környezetvédő sztárról” is elmondható ugyanez. Közéjük tartozott Jacques Cousteau, aki az „UNESCO Courier” 1991. novemberi számában a halálos rákbetegségről így nyilatkozott:

„Ki kellene küszöbölünk a halálos betegségeket? Szép elgondolás, de hosszútávon talán nem hasznos. Nem szabadna megengednünk, hogy a betegségektől való rettegésünk veszélyeztesse az emberi faj jövőjét. Szörnyű kimondani: azért, hogy stabilizálhassuk a föld népességét, 350 ezer embertől kell megszabadulnunk naponta. Rettenetes ezt kijelenteni, de legalább annyira rossz nem szólni róla.”

E sorok írója is meg van arról győződve, hogy a valódi környezetvédelemre most nagyobb szükség van, mint valaha, hiszen véges földünkön nem lehetséges semmilyen alrendszernek a végtelen növekedése, így az emberiség létszámának a végtelen növekedése sem. Mégsem fogadjuk el sem Russel, sem Cousteau, sem a CFR álláspontját. Ma még nem a népesség növekedése a fő probléma, hanem a pénzrendszerbe beépített kamatmechanizmus által hajszolt természetellenes gazdasági növekedés. Ezt az erőszakolt növekedést az időmúláshoz kapcsolt kamatfizetés ketyegő pokolgépe kényszeríti ki, azaz a pénzemberek kielégíthetetlen gazdagodási vágya, nem pedig a gazdaság és az ember természetes szükségleteinek a kielégítése. Ma minden ember felesleges, akinek a munkája nem elégséges a kamatjáradék, az adóterhek, az önköltség és a megélhetését biztosító nyereség egyidejű előteremtésére. Ezért válik a pénzuralom ránk kényszerítésével annyi ember hirtelen „feleslegessé”, ezért van „túlnépesedés”. Ha megszüntetnénk a pénzmonopolisták uzsoraelvonását, akkor megszűnne a munkanélküliség legfontosabb oka. Sokan végezhetnének újból értékes munkát önmaguk és a társadalom számára, akkor is, ha a kamatot már nem tudnák megtermelni a befektető pénz-

embereknek. Kiderülne, hogy a parazita kamatfelvonás kiküszöbölése után már szükség van a munkájukra, az életükre, mert értékteremtő tevékenységük, - ha az esetleg szerény mértékű is, - de hasznos a társadalom számára. A pénzemberek által leírt milliányi embertársunktól sem kellene - akár pestisjárvány útján is - megszabadítani földgolyónkat. A természet fellélegezhetne, időt kaphatna a regenerálódásra.

A multinacionális korporációs birodalmakat a pénzvagyontulajdonosok ellenőrzik, akiknek célja pénzük végtelen szaporítása, és a vele járó hatalom korlátlan növelése. („A pénz lehet sok, vagy kevés, de elég sohasem.”) Azért kell ellenállni a nemzetközi pénzkartell tulajdonában lévő világméretű korporációk korlátlan terjeszkedésének, és a környezetet pusztító tevékenységüknek, mert kizárólag a profit vezérli őket. Amikor egyre nagyobb pénzügyi kolosszusok jönnek létre, amikor a világméretű vállalatbirodalmak szinte minden korlát nélkül, gyorsított ütemben sajátíthatják ki maguknak Földfolyónkat, akkor ezzel szembe kell állítanunk azt, amit E. F. Schumacher „The Small is Beautiful” (A kicsi szép) c. világhírű könyvében már 1973-ban megfogalmazott. Vissza kell térni az emberi mértékekhez, a kicsihez, a természeteshez, vagy ahogy Silvio Gesell írta: a természetes gazdasági rendhez. Nem a gazdasági teljesítmény csökkentésére, hanem a pénzuralom által hajszolt természetellenes növekedés, és vissza nem fordítható környezetpusztítás megfékezésére van szükség. Ki kell cserélni a gazdasági tevékenység célját és módszereit. A pénzközpontú társadalomról át kell térni az emberközpontú társadalomra.

Mi természetes és mi nem?

Amikor különbséget teszünk természetes, és természetellenes gazdasági növekedés, valamint társadalmi fejlődés között, akkor elválasztjuk a manipulált környezetvédelmet a valódi környezetvédelemtől. Ehhez világosan látnunk kell, hogy a környezetvédelem nemes céljai is kiforgathatóak, és a világ pénzrendszerét kézbentartó elit bizonyíthatóan fel is használja ezt a mozgalmat a világ feletti uralmát beteljesítő Globális Unió létrehozására. Nem szabad azonban hagynunk, hogy a világ regulátorai a Föld iránti színlelt aggodalmukkal megtévesszenek minket. Ma már konkrét tényekkel bizonyítható, hogy a bolygónk megmentésére indított kampányuk mögött álságos szándék is meghúzódik. Igazi céljuk az emberiség előkészítése a globális-elit világuralmának az elfogadására. Többek között azért gyöngítik folyamatosan az ipari országok gazdasági erejét, mert az elősegíti ezen országok bevonását pénzuralmi rendszerüknek a globális-hálózába, és megkönnyíti a pénzkartell felettük gyakorolt uralmának a konszolidálását.

A „Report from the Iron Mountain”-ben ajánlott manipulált környezetvédelem a pénzelitnek az általa már hosszabb ideje előkészített atomenergia-ellenes kampányával kezdődött az 1970-es évek elején. Kibontakozása időben egybeesett az energia hirtelen megrágulásával, a pénzkartell által elhatározott olajárrobbantással. Az atomenergia egyre hatékonyabbá és biztonságosabbá váló békés hasznosítása olcsó és bőséges energiaforrást jelenthetett volna mind az ipari országok, mind a fejlődő országok számára. Az olajárak négyszeresére emelése, különösen ez utóbbiakat sújtotta. Mivel bővülő energiafelhasználás nélkül nincs gazdasági növekedés, ezért az atomenergia felhasználás leállítását a pénzkartell által pénzelt és irányított zöld-mozgalommal, egyben a gazdasági növekedés végét is jelentette a 3. világ olajszegény országai számára. Az olajkonzerneket ellenőrző csoportoknak a manipulált zöld mozgalom beindításával sikerült kiiktatniuk a legveszélyesebb versenytársat, az olcsó atomenergiát és „még virágjában letörni az atomrózsát.” Így tehát továbbra is az olaj maradt a világ gazdaság kulcsfontosságú energiahordozója. Aki pedig ezt az energiaforrást kontrollálta, az az árakat is diktálhatta.

Az ökomozgalom irányítását az 1973. májusában, - a Wallenberg család birtokán, Saltsö-badenben, - tartott titkos Bilderberg-tanácskozás egyik résztvevője, Robert O. Anderson, az Atlantic Richfield Oil Company főnöke vette kézbe. Anderson vállalata és alapítványa sok millió dollárral finanszírozta azokat a szervezeteket, amelyek célja az atomenergia lejárata és kikapcsolása volt. A több milliárdos befektetéssel alaposan előkészített és beindított német nukleáris energiaprogram is ennek az ökomaniplulációnak esett áldozatául. A német „Zöldek” elvakultságát jól mutatja, hogy a Rajna másik oldalán, Franciaországban csaknem annyi atomerőmű van, mint a többi európai országban együttvéve. Ezeknek a betiltását sem a francia, sem a német „Zöldek” nem követelik. A szakemberek előtt közismert, hogy a 19 ma is működő német nukleáris erőmű a világ legbiztonságosabb atomerőművei közé tartozik, mégis ezeket kell felszámolni. Joschka Fischer szerint a legbiztonságosabb erőműre is rázuhanhat egy repülőgép, és akkor felrobbanhat. De miért csak német erőművekre zuhanhat repülőgép, és a sokkal több francia atomerőműre miért nem? Miért csak a német szennyeződés veszélyes, és miért nem a francia is? A francia erőművekből robbanás esetén felszálló gombafelhők talán illedelmesen meg fognak állni a Rajnánál, és nem lépik majd át a német-francia határt? Ezekre a kérdésekre eddig nem kaptunk választ a német „Zöldek”-től.

Természetesen nem környezetvédelemről van szó a német atomerőművek betiltásánál. A pénzkartell ősrivalisa Németország, amely nemcsak méretei, ipari-technológiai kapacitása, de geopolitikai elhelyezkedése miatt is az Európai Unió súlypontja. Területileg ugyan meg lett kisebbítve, de ez az atomenergia és az informatika korszakában nem elégséges a tartós alávetéséhez. Ezt a pénzügyi, gazdasági szuverenitásától már megfosztott, politikailag kényszerpályára terelt országot, meg kell fosztani minden nukleárisipari háttérétől is, hogy még csak reménye se lehessen gazdasági és pénzügyi önállóságának a visszaszerzésére. A német atomerőművek felszámolásánál nem a környezetvédelem, hanem a német atomkutatás és nukleáris technológia ipari háttérének a megsemmisítése a cél, egy kemény versenytárs diszkvalifikálása. A másik cél az, hogy a külső energiaimporttól tegyék függővé Németországot, amely belső energiaforrások hiányában a „külföldi energia-csapok” elzárásával bármikor megbénítható. Ezek a létfontosságú energia-csapok pedig szilárdan a pénzkartell kezében vannak.

A „Zöldek” - baloldali demagógiájukkal - a pénzkartell más céljainak az elérésére is kiválóan alkalmasak. Így pl. álszent módon az emberi jogokra hivatkozva követelhetik a németekre ráerőszakolt kettősállampolgárságot. Ez elősegítheti, hogy Németország - versaillesi megcsontítása ellenére - soknemzetiségű állam legyen, hogy ott is híg és eklektikus multikulturalizmus váltsa fel a nemzeti kultúrát, megfosztva ezt a tudatilag folytonosan bombázott társadalmat a gyökereitől, és a közös hagyományokban gyökerező kohéziójától. A kultúrák és értékrendszerek erőszakos összekeverése hatékonyan segíti az egyén önazonosságának a meggyöngyülését, sőt elvesztését. Az ilyen fellazított tudatú egyedekből álló társadalom aztán könnyen gyúrható masszává válik a pénzelit kezében.

Visszatérve az 1973-ban Saltsöbadenben tartott Bilderberg-tanácskozásra, ott nemcsak a dollár megszilárdítását vették számításba, hanem azt is, hogy az milyen kihatással lesz a 3. világ életkörülményeire. Ezt bizonyítja az Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Tanácsának egy 1975-ben készült dokumentuma, amely a „Memorandum 200” elnevezést viseli. Ez Henry Kissinger vezetésével készült, és az ő utasítására szigorúan titkos okmányként kellett kezelni. A „Memorandum 200” a világ népességének a csökkentését, vagyis a neomalthusianizmust, az Egyesült Államok történetében példa nélkül álló módon a hivatalos amerikai biztonságpolitika fontos céljának minősíti. Már tudjuk, hogy hasonló megállapítások találhatók azokban a jövőre vonatkozó tervezetekben is, amelyeket a new yorki „Council on Foreign Relations” /”Külföldi Kapcsolatok Tanácsa”, a Bilderberg oligarchia zártkörű és nagybefolyású elit szervezete/

dolgozott ki az 1970-es években az 1980-as évekre vonatkozóan. Ezekben a tanulmányokban nyíltan megfogalmazták, hogy a világgazdaság bizonyos mértékű „ellenőrzött dezintegrációja” legitim cél a 80-as években a túlnépesedés megfékezésére.

A jelen tanulmányban ismertetett két dokumentum azt is egyértelművé teszi, hogy nem az Egyesült Államok a vetélytársak nélküli „nagy óriás”, „az egyedüli igazi világhatalom”, amely a szovjet birodalom felbomlásával a világtörténelem középpontjába került. A meghatározó, a kizárólagos nagyhatalom ma az a világméretű magánpénzmonopólium és hálózata, amelynek tulajdonosai már 1913 óta kézbe tartják Amerika egész gazdasági és politikai életét, miután megkaparintották pénzrendszerét a Federal Reserve System létrehozásával, amelynek nyolc magánbank (ebből öt Rotschild érdekeltségű) a tulajdonosa. Az Egyesült Államok monetáris hatalmának a kisajátításával a nagy ország fizikai és szellemi kapacitása is uralmuk alá került, és már régóta az ő uralmi céljait szolgálja a pénz világbirodalmának folyamatban lévő létrehozásánál. A pénzkartell eszközként használja a kontinensnyi hatalmat, - pénzét, hadseregét, gazdasági erejét, csúcstechnológiáját, népének szorgalmát és tehetségét, - hogy vele saját világuralmát megalapozza és fenntartsa. Sőt még Amerika megmaradt demokratikus hagyományainak és intézményeinek a vonzásából is hasznot húz ez a szervezett magánhatalom, amely a belülről meghódított ország segítségével rátette a kezét a nemzetközi kommunikációra, a tömegszórakoztatásra, és meghatározó tényezője lett a világszerte a terjesztett - a pénz egydimenziós értékrendszerét hordozó - primitív és manipulatív tömegkultúrának.

Az amerikai társadalom többségének azonban, a most ismertetett dokumentumokban foglalt rafinált módszerek, és az intenzív agymosás ellenére sincs elhivatottsága arra, hogy a pénzkartell és gépezete engedelmes eszköze legyen a tőle idegen világuralmi célok eléréséhez. Világosan látnunk kell, hogy az amerikai hegemonia nem más, mint a pénzkartell hegemoniája, amely egymáshoz kapcsolódó intézmények és eljárások összetett rendszerét jelenti. A magát Amerikának feltüntető nemzetközi pénzhatalom közvetett és látszólagos konszenzuson alapuló világhegemoniájának pedig az a funkciója, hogy fenntartsa a demokrácia látszatát, és elhomályosítsa a hatalom és befolyás terén a nemzetközi életben mutatkozó igen nagy különbségeket. Az amerikai zászlót lobogtató nemzetközi pénzkartell globális elsőbbsége szövetségek és koalíciók finom rendszerén nyugszik, és ezek szó szerint behálózzák bolygónkat. Ennek a félrevezető módon „amerikainak” nevezett rendszernek szerves összetevői a nemzetközi pénzkartell speciális feladatok ellátására létrehozott hálózatai. Az olyan „nemzetközi” pénzügyi szervezetek, mint pl. a Nemzetközi Valutaalap és a Világbank, egyértelműen globális érdekeket képviselnek. Látszólag az Egyesült Államok, ténylegesen azonban az Amerikát is irányító nemzetközi pénzkartell hálózatának a befolyása alatt állnak.

Annak szemléltetésére, hogy a pénzuralomnak ez a rendszere mennyire életellenes, idézzünk egy budapesti hírt, amelyet Bencsik András, a Magyar Demokrata c. hetilap főszerkesztője hozott nyilvánosságra 1997 májusában és az Internet hálózatra is rátett:

„Február végén zártkörű tanácskozást tartott a budapesti Soros-egyetemen a Világbank. Az előadók elmondták, hogy elképzelésük szerint Magyarországon csak 8 millió lakosnak kellene élni. Ebből kétmillió u.n. narrow minded szakember legyen, a többi 6 milliónak pedig a háttérrel kellene biztosítania. Az előadók úgy vélték, azokat a magyarokat, akik egy bizonyos szellemi szint fölé emelkedtek, ösztönözni kellene a kivándorlásra. A világbanki instruktorok üdvözlözték ugyan a kormány oktatási és egészségügyi reformját, de hozzátették, véleményük szerint a kórházi ágyak számát tovább kell csökkenteni, a reform utáni állapot felére. Ezt követően - közölte egy oda meghívott, de a hallottakon felháborodott üzletember a Demokratával - egy 30 fős, még zártabb körű tanácskozásra került sor, ahol a jelenlévő pénzügyi és

kormányzati emberekkel ismertették azt a forgatókönyvet, amit a továbbiakban követniük kell, s amit a Demokrata informátora szerint 30 évre titkosítottak.”

Brzezinski stratégiai forgatókönyve

A nemzetközi pénzkartell - az Egyesült Államok felhasználásával - immáron az egész eurázsiai kontinens feletti uralom megszerzésére törekszik. Ez derül ki Zbigniew Brzezinskinek, a CFR és a Trilaterális Bizottság, azaz HÁLÓZAT egyik tekintélyes vezetőjének és teoretikusának, az 1999-ben Budapesten is megjelent „Nagy sakktábla” című könyvéből:

„Ma az Egyesült Államok - egy nem európai hatalom - élvez nemzetközi elsőbbséget, s foglal el közvetlen hatalmi pozíciót az eurázsiai kontinens három periferiáján, ahonnan erőteljes befolyást gyakorol az eurázsiai „szívtájék” államaira is. Azonban pontosan itt, a földgolyó legfontosabb játékterén, Euráziában jöhet létre valamikor egy olyan ország, amelyik képes lesz Amerikával (vagyis a nemzetközi pénzkartell globális hatalmával, D. J.) rivalizálni.”

Brzezinski idézett könyvében szokatlan nyíltsággal fogalmazza meg a világközvélemény megtévesztése céljából Amerikaként ágáló pénzmonopolista elit birodalmi geostratégiájának három kulcsfontosságú tényezőjét: „elejét venni a vazallusok közti bárminemű paktálásnak, fenntartani a függő helyzetüket, megvédelmezni a szövetségeket és elérni, hogy továbbra is szófogadóak legyenek. Végül pedig megakadályozni, hogy a barbárok szövetségre lépjenek egymással.”

Ez nem a demokratikus amerikai társadalomnak, - az alapító atyák Amerikájának - a hallgató vagy elhallgattatott többségnek a hangja, hanem a rajta belülről győzedelmeskedett pénzdiktatúráé, az Amerika bőrébe bújó nemzetközi bankároké. A pénzuralom világrendjének gögös oligarchiái ma már azt sem tartják szükségesnek, hogy finomkodva, diplomatikusan fejezzék ki magukat: a vazallust vazallusnak, a barbárt barbárnak, és a függő helyzetet függő helyzetnek nevezik. „A nagy sakktábla” szerzőjének világpolitikai forgatókönyve ugyanannak a hatalomnak a globális dimenziókban végiggondolt stratégiáját szolgálja, mint a „Csendes háború néma fegyverei” és a „Report from the Iron Mountain” készítőinek az amerikai társadalom leigázására kidolgozott javaslatai. Brzezinskinek, a pénzkartell nagyhatalmú szóvivőjének, már nem kell letitkosítania látleletét, arrogánsan őszinte lehet, hiszen a közvélemény már alig számít. A pénzuralom véleményhatalma pedig erősebb, mint valaha. Ki mer ezzel a világhatalommal szembeszállni? Ki meri megmondani, hogy a „király meztelen”? Ezt pozícióban lévő, vagy pozícióra törekvő politikus - karrierjének a kockáztatása nélkül - ma már egyik nyugati országban sem teheti meg. A pénzügyi-korporációs elit - a rendszer fő haszonélvezőjeként - természetesen nem érdekelt a változtatásban. Csak a pénzuralom szervezetét és működését megismerő és megértő, - cselekvési szabadságukkal még rendelkező - szabad polgároktól várható a megoldás, akik a tömegtájékoztatás folyamatos agymosása ellenére is meg tudták őrizni tisztánlátásukat.

Az egypártrendszer és a többpártrendszer kombinációja

A gyorsan cserélődő, négyévenként elmozdítható politikai elit - noha látszólag övé a hatalom - ki van szolgáltatva a le nem váltható pénzügyi és korporációs elitnek, a pénzkartell nemzetközi és hazai gépezetének, amelynek hatalma a pénz és a vagyon magántulajdonán alapul. A politikai vezetőréteg egy-egy csoportja rövid ideig van döntési helyzetben, pozíciója a bizonytalan kimenetelű választásoktól, és a pénzügyi elit támogatásától függ. Élesen szembenálló és gyakran összeegyeztethetetlen érdekek között kell lavíroznia. A pénzügyi és korporációs

elittől eltérően nem gondolkodhat nagyívű stratégiában, nem dolgozhat ki hosszútávú terveket, mivel sorsa kiszámíthatatlan, ingatag tényezőktől függ.

Ma már nemcsak az Egyesült Államokban, Nagy Britanniában, vagy az Európai Unió más országaiban, hanem Magyarországon is az egypártrendszer és a többpártrendszer sajátos kombinációja működik. A politika nem látható szférájában a pénzügyi-korporációs elit egypártrendszere van hatalmon, míg a politika nyilvános terében a pénzügyi-korporációs elit által kiválasztott politikai-csoportok a többpártrendszer szabályai szerint rivalizálnak egymással. A hatalomgyakorlás egypárti alrendszerébe tartozik minden olyan kérdésnek az eldöntése, amely lényeges a pénzuralom rendszerének a fenntartásához és zavartalan működtetéséhez. Ezek közül a legfontosabb a magánpénzmonopólium kialakítása, a monetáris hatáskör - a pénz- és hitellelveklibocsátás, a kamat- és árfolyamszabályozás, adópolitika - teljes átengedése a pénzkartellnek, elsősorban a központi bank államtól való leválasztásával. Az egypárti politika kialakítását és érvényesítését ebben a rendszerben az amerikai CFR-hez és az angol RIIA-hoz hasonló szervezetek végzik el a főhatalmat birtokló pénzkartell számára. A jelek szerint e célból jött létre a Magyar Atlanti Tanács is, amely megalakulásától, 1992-től, kezdve szoros kapcsolatban áll a CFR-rel, (Council on Foreign Relations) vagyis a New Yorkban működő Külföldi Kapcsolatok Tanácsával. Az amerikai kutatók ezt az intézményt az Egyesült Államok leghatalmasabb szervezetének tekintik. A CFR politikai vezetőtestületeinek a döntéseit a Fehér Ház és a washingtoni Kongresszus is messzemenően figyelembe veszi. Az idei demokrata és republikánus elnökjelöltségre pályázók is a CFR által előzőleg kiválasztott, és jóváhagyott személyek.

Úgy tűnik, hazánkban is ez a modell intézményesül. A négyévenként megtartott választásokon a pénzügyi elitnek a különböző pártokból összeállított „A” és „B” csapata küzd a kormányzati pozíció elnyeréséért. Ezek a pártok csak másodrendű kérdésekben képviselhetnek eltérő nézeteket. A pénzelit számára lényeges kérdésekben egységes állásponton kell lenniük. A jelen tanulmányhoz mellékelt lista tartalmazza a Magyar Atlanti Tanács (MAT) tagjainak egy részét. A listából hiányzik a korporációs tagok, bankok, vállalatok, teljes felsorolása. (Többszöri próbálkozásunk ellenére sem sikerült megszerezni a nyilvános egyesületként bejegyzett MAT tagjainak a hivatalos névsorát, sem a MAT vezetőségétől, sem az egyesületi nyilvántartástól. Ismerjük viszont az elnökség tagjainak a nevét, és a tagok egy részben már elavult, nem teljes és nem hivatalos névsorát.) Hazánkban - a pénzuralom rendszerének fenntartása szempontjából fontos kérdésekben - ma is egypártrendszer, a kevésbé fontos kérdésekben pedig többpártrendszer van. A MAT-ban békésen együttműködő elit a politika nyilvános terében már kemény küzdelmet vív egymással a különböző pártok színeiben, de csak a pénz hatalom - vélemény hatalom - által engedélyezett másodrendű, harmadrendű kérdésekről. A pénz hatalom érdekeinek közös kiszolgálása azonban nem csökkenti a politikai elit versengő csoportjai számára annak a jelentőségét, hogy melyik csoport tölthesse be a számos előnnyel járó kormányzati pozíciókat. A politika nyilvános terében folyó többpártrendszeri színjátéknak fontos szerepe van a politika nem látható terében gyakorolt pénzdiktatúra egypártrendszerének az álcázásában és a közvélemény felé történő demokratikus legitimálásában.

Egy lehetséges alternatíva: Összefogás a fennmaradásért

Felülről nem várható változás. Fordulatot csak alulról lehet kiharcolni. Ha majd lesz több százezer olyan szabad magyar polgár, aki kiismeri magát a kamatszedő pénzrendszeren, és az emberi társadalmat a természeti környezetével egyaránt pusztító uzsoracivilizáció működésén, akkor már nem lehet többé olyan választásokat tartani Magyarországon, hogy társadalmi bajaink legfontosabb okáról, a szegénységről, egy árva szó se essék. Ez a szegénység a

jövedelmet folyamatosan kiszivattyúzó pénzrendszernek az egyenes következménye. A fentebb ismertetett amerikai dokumentumok bizonyítják, hogy a mellébeszélés, a valódi problémák elhallgatása és álproblémákkal való behelyettesítése, a pénzuralom elitjének tudatos és átgondolt stratégiája. Ma azért kell összefognunk, hogy a magyaroké maradhasson a magyar föld, hogy a demokratikusan választott magyar kormány rendelkezessen ismét a monetáris jogokkal, amelyek a hatékony kormányzás elengedhetetlen feltétele, hogy a részvételi demokrácia váltsa fel a pénz hatalom által könnyen ellenőrizhető és manipulálható pártdemokráciát, hogy a magyar pénz ismét a nemzet alapvető fontosságú közintézményévé váljon és, hogy nyilvános legyen végre a közpénzek mozgására vonatkozó minden adat. Azért kell összefognunk, hogy magyarként és emberként is tisztességes életet élhessünk, és épségben adhassuk át otthonunkat, - ezt a csodálatos kék bolygót, - utódainknak.

A pénzligarchia és a központi bankok

„...a pénztőke hatalmasainak messztekintő célja nem kevesebb, mint a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerének a létrehozása, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon ellenőriznék összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozók és konferenciákon elfogadnak...”

Carrol Quigley történész, a washingtoni Georgetown Egyetem professzora, Clinton elnök tanára és mentora („Tragédia és remény” 324. oldal, New York-London, 1965). /1/

Orbán Viktor miniszterelnök 2000. november 26-án bejelentette, hogy Járai Zsigmond pénzügyminisztert kérte fel a Magyar Nemzeti Bank elnöki tisztségére, aki Surányi György jelenlegi MNB elnök mandátumának lejártával 2001. márciusa után venné át a magyar monetáris politika irányítását. Járai a tisztség elfogadásához több feltételt is szabott, köztük a legfontosabb az, hogy az MNB törvény módosításával az Országgyűlés növelje tovább a központi bank már eddig is csaknem abszolútnak tekinthető függetlenségét. Az Európai Unió legutóbbi országjelentése ugyancsak szükségesnek tartja a nemzeti bank függetlenségének a további erősítését. Ezért - az EU kérésének eleget téve - a koalíció úgy változtatja meg a kétéves költségvetés egyik paragrafusával a jegybanki törvényt, hogy a központi bank szerepét betöltő MNB ne nyújthasson hitelt a költségvetésnek. Mivel a magánpénzrendszerre való áttérést követően az MNB már nem tekinthető az állam bankjának, hanem magánellenőrzés alatt álló pénzintézetnek, ezért 1992 óta már nem adott hitelt az államnak. A bejelentett „új intézkedés” ezért csupán gesztus-értékűnek tekinthető. Orbán Viktor azt is megerősítette, hogy további megbeszélésekre kerül sor, és ezen megvitatják a központi bankról szóló törvény megváltoztatását is. Az Európai Unió szeretné, hogy az Állami Számvevőszék hatékonyabban ellenőrizhesse a jegybank tevékenységét, továbbá a jegybanktanács szerepét is felülvizsgálják.

Ez a hír arról szól, hogy a nemzetközi pénzligarchia, és magyarországi gépezete tovább akarja erősíteni a legfontosabb gazdasági és politikai hatalom, vagyis a monetáris döntéshozatal felett gyakorolt monopóliumát. Akié a monetáris hatalom, ténylegesen az rendelkezik az országgal. A titokban hozott monetáris döntések legfontosabb következménye, hogy tíz év alatt a magyar társadalom összesített - belföldi és külföldi tartozása - megnégyszereződött. Ez minden évben mintegy 8 milliárd dollárt (2400 milliárd forintot) von el a magyar társadalomtól úgy, hogy az semmit sem kap érte cserébe. Ha a Magyarországra vonatkozó monetáris döntésekért a demokratikusan választott, legitim kormány felelne, és ha ezeket a döntéseket nem titkosítanák le alkotmányellenesen 20 évre, akkor világossá válna, hogy másfajta pénzkibocsátási, kamat- és árfolyam szabályozási, valamint közhitelezési politikával ennek az évi 2400 milliárd forintra rúgó összegnek a jelentős részét nem kellene átengedni a külföldi és belföldi pénzvagyontulajdonosoknak. Ez a főlöleges - és teljesen elhallgatott - jövedelemelvonás a magyar társadalom szegénységének az alapvető oka.

Ez a nagyarányú jövedelem átcsoportosítás a közellenőrzés alá visszahelyezett monetáris politikával elkerülhető lenne. Ugyanis semmilyen lényegi változást nem lehet elérni a magyar társadalom állapotában a monetáris politikának a választott demokratikus kormány hatáskörébe való visszaadása nélkül. A nemzeti önrendelkezési jog ma a pénzrendszerrel való rendelkezési joggal egyenlő, tehát az tekinthető a nemzeti szuverenitás hordozójának, aki a monetáris felségjogokat gyakorolja. A fiskális politika, - azaz az adózás és a költségvetés

meghatározása az országgyűlés és a kormány által, - azért kevésbé fontos, mivel a fiskális döntések a monetáris politika függvényei, és teljesen alá vannak rendelve annak. A fiskális politika csupán a monetáris döntések által a társadalom számára meghagyott maradék pénz újraelosztását végzi el. A helyzet fonákságát jelzi, hogy az állam formailag leghatalmasabb embere, a miniszterelnök, most az ország jövőbeni ténylegesen leghatalmasabb emberével, a nemzetközi pénzhatalom magyarországi első számú megbízottjával egyezkedik, akit ugyan ő választott ki, de akinek aztán ki lesz szolgáltatva. A legfontosabb hatalom, amelytől a kormány mozgásszabadsága is függ, a monetáris monopóliummal rendelkező központi bank elnökének a kezében van, akinek érdemi döntéseit még ellenőrizni sem szabad a demokratikusan választott szerveknek. Az MNB állami ellenőrzése csak tevékenységének formális részére terjed ki. A miniszterelnök havi fizetése tudomásunk szerint nem éri el az egy millió forintot. De a formailag állami intézmény MNB, állami alkalmazott elnökének a fizetése - a kiszivárgott hírek szerint - havi több millió forintra rúg már évek óta. A fizetésbeli különbség hűen utal a hatalombeli különbségre is. Tudomásul kell vennünk, hogy a nemzetközi főhatalmat birtokló pénzligarchia elsőszámú magyarországi helytartója - bizalmi embere - a központi bank mindenkor elnöke és nem a demokratikusan választott miniszterelnök.

Csak az Országgyűlés és a kormány tartozik politikai felelősséggel a döntéseiért, és csak e két testület tagjainak kell a választók elé állniuk négyévenként. Ezért nem az MNB függetlenségének a fokozására, hanem máris túlságosan nagy függetlenségnek a korlátozására lenne szükség azért, hogy a parlament és a kormány érdemben beleszólhasson a legfontosabb közügybe, a monetáris döntések meghozatalába. A központi bank abszolút függetlenségét a demokratikus állami testületektől azzal indokolják, hogy csak így biztosítható az infláció leküzdése és a pénz értékállóságának optimális megőrzése. Az Oxford és a Harvard Egyetem kutatói által 1999-ben lefolytatott tudományos felmérések adatai viszont azt erősítették meg, hogy egy országban annál nagyobb az infláció, minél függetlenebb a központi bankja. A pénzuralom jelenlegi rendszerében tehát nem a monetáris politikának a közellenőrzés alóli további kivonására van szükség. Ez a rendszer máris szélsőségesen kiegyensúlyozatlan, és ellensúly nélkül érvényesül benne a magánpénzvagyontúlhatalma. A de facto leprivatizált, kizárólag egy zártkörű kis csoport által irányított monetáris politika ellensúlyát a hatékony, az érdemi tevékenységet is ellenőrző állami felügyelet, és a kormány tartalmi beleszólása tudná csak biztosítani. A központi bank azonban csak a demokratikus közhatalomtól, és annak szerveitől független. De nagyon is függ a nemzetközi pénzligarchiától és annak a magánintézményeitől, amelyek kizárólag a pénzvagyontulajdonosok további gazdagodását tartják szem előtt. A magánérdek szélsőséges érvényesülésének lehetne ellensúlya a kormány által érvényesített közérdek. Ehhez azonban a privát ellenőrzés alá került központi bank már amúgy is abszolútra növelt függetlenségének nem a fokozására, hanem ellenkezőleg - a közérdek érvényesítésével - annak erőteljes korlátozására lenne szükség. Ha jól értettük szavait, akkor pontosan a fordítottját kellene annak tenni, mint amit Orbán Viktor kormányfő bejelentett.

A nemzetközi pénzligarchia által kisajátított magyarországi monetáris politikának meghatározó szerepe volt a magyar vállalatok, a gazdaság, a köztulajdont képező állami vagyon egészének a tudatos leértékelésében. Az MNB hitelezési és kamatszabályozási gyakorlata szándékosan csődhelyzetbe juttatott egyébként életképes vállalatokat, csupán azért, hogy a nemzetközi befektetők és hazai ügynökeik a tényleges értékük töredékéért vásárolhassák fel azokat. A magyar nemzet vagyonának a monetáris politika által levezenyelt átjátszása a nemzetközi pénzligarchia és hazai kiszolgálóik kezébe mára megtörtént. Ez a de facto privatizált MNB-nek évekig tartó, de egyszeri feladata volt. A magyar társadalom munkája eredményeként előálló nemzeti jövedelem mintegy 30%-nak a folyamatos átcsoportosítása az értéktermelőktől a spekuláns pénzvagyontulajdonosaihoz - akik semmilyen értéket nem

állítanak elő a társadalom számára - azonban ismétlődő feladat. A magánpénzmonopólium rendszere azért tudja évről-évre zavartalanul átcsoportosítani a társadalom által megtermelt érték jelentős részét a közvetítő közeggel, a pénzzel, spekuláló privilegizált csoporthoz, mivel a társadalom többsége - elsősorban a tömegtájékoztatás hiányos működése és manipulációja következtében - nem tudja, hogy a letitkosított monetáris politika milyen döntő szerepet játszik jövedelmének a folyamatos megcsapolásában, és ezen keresztül sorsának az alakulásában. A monetáris politikára vonatkozó kérdéseket fel sem teszik a nyomtatott és elektronikus tömegtájékoztatás szervilis közvéleményformálói. A pénzoligarchia akaratának megfelelően ez nem lehet társadalmi párbeszéd témája sem a politikai, sem a tájékoztatási elit számára. A politikai elit függő helyzetben van a főhatalmat birtokló pénzoligarchiától, és az a politikus, aki a monetáris kérdésekbe bele akar szólni, az a politikai karrierjét kockáztatja.

A monetáris hatalomért vívott küzdelem az Egyesült Államokban

A 19. század Amerikájában, amikor - kemény küzdelem árán és soha nem maradéktalanul - de azért még érvényesült a „nép kormányja, a nép által, a népért” elve, akkor még akadtak olyan tisztességes politikusok, akik nemcsak tisztában voltak az ellenőrzetlen pénzhatalom veszélyeivel, a monetáris döntések sorsdöntő fontosságával, hanem ezt meg is mondták a választópolgároknak. Abraham Lincoln, az Egyesült Államok tragikus sorsú 16. elnöke, aki tett is azért, hogy a pénz szervezett magánhatalma ne vegye át az uralmat a demokratikus állam felett, így foglalta össze véleményét a pénzhatalomról 1863-ban:

„A pénzhatalom béke idején élősködik a nemzeten, háborús időben pedig összeesküszik ellene. Despotikusabb, mint a monarchia, arcátlanabb, mint az autokrácia, és önzőbb, mint a bürokrácia. Olyan válság közeledtét látom a közeljövőben, amely megbénít, és arra kényszerít, hogy remegjek hazám biztonságáért. A korporációk kerülnek uralomra és a korrupció korszaka köszönt ránk. A pénzhatalom arra törekszik, hogy fenntartsa uralmát, kihasználva az emberek előítéleteit, egészen addig, amíg a gazdagság néhány kézben halmozódik fel, és a köztársaság elpusztul./2/

A rendszert változtató pénzügyi és politikai elit tagjai 1989-ben elsősorban azzal indokolták Magyarországon a társadalmi, politikai és gazdasági élet alapvető átalakítását, hogy a gazdaság stagnál, nem versenyképes, és roskadozik a 20 milliárd dollárnyira növekedett adósság terhei alatt. A Nemzetközi Valutaalap és a Világbank által levezényelt reformok és az úgynevezett transzformációs visszaesés eredményeként az ország gazdasági teljesítménye az 1990-es években tartósan az 1989. évinek a 80%-ára csökkent. A 2000. év az, amikor Magyarországnak sikerült ismét elérnie az 1989. évi nemzeti össztermékének a szintjét. De ezt a gazdasági teljesítményt ma már nem 20 milliárd dollár adósság terheli, hanem ennek az összegnek a négyszerese. A Magyar Nemzeti Bank hivatalos adatai szerint az összkülföldi tartozás 2000. júniusában már elérte az 51 milliárd 576 millió eurót, /3/ amihez még hozzá kell számítani azt a belső államadósságot, amelynek az összege a kormány „Befektetés az új évezredbe” című kiadványa szerint meghaladja a 7370 milliárd forintot. /4/ Ha ezt a két összeget összeadjuk, az megközelíti a 80 milliárd dollárt, vagyis a 20. század végén a magyar gazdaságnak és társadalomnak mintegy 80 milliárd dollár összesített adósság terheit kell viselnie. Átlagos kamat- és profithozamot számolva ennek az adósságszolgálati terhei legalább évi 8 milliárd dollárra (2400 milliárd forint) rúgnak. Tehát a washingtoni konszenzusnak elnevezett gazdasági program végrehajtása eredményeként Magyarországon olyan gazdasági, pénzügyi és társadalmi változások történtek, amelynek eredményeként - tízévi nagyarányú visszaesést követően -, az ország elérte ugyan az 1989. évi gazdasági teljesítményt, de eladósodása időközben a négyszeresére növekedett.

Felmerül a kérdés, hogy milyen gazdasági rendszer az, amely a reformnak nevezett sokkterápia eredményeként az országot nem kivezette az adósságfüggésből, hanem ezt a függőséget a négyszeresére fokozta? Mint már utaltunk rá, a magyar társadalom szegénységének és megoldhatatlan gazdasági gondjainak elsősorban ez a 80 milliárd dolláros - és évről-évre egyre növekvő - adósságtömeg az oka. Ezért kell megértenünk, hogy miként jött létre ez az adósság, hogyan növekedett négyszeresére a piaci reformoknak nevezett változtatások következményeként, az 1982-től fokozatosan, majd 1990-től felgyorsítva bevezetett magánpénzrendszer és magánpénzmonopólium következtében. Visszatekintve az elmúlt évtizedre úgy tűnik, hogy a rendszerváltoztatásra valójában a további eladósítás véget volt szüksége a pénzügyi internacionalénak. Egy elnéző tulajdonossal, az állammal, amely ráadásul nem is volt hatékony és ideológiája miatt túlságosan sok szociális kötelezettség vállalására kényszerült, már nem lehetett tovább fokozni az ország eladósítását, és kamatfizetés formájában még jobban megcsapolni a jövedelmét. De sok magántulajdonossal, a költséges szociális rendszer lebontásával, a termékszerkezet versenyképes átalakításával ez az adósságteher még a négyszeresére volt növelhető. Olyan exporttermékek termelésére kellett átállni, amelyeken elő lehetett állítani növekvő adósság kamatait a pénzligarchiának, az adót az államnak, valamint a globálisan versenyképes profitot és önköltséget a multinacionális cégeknek. Ennek persze tömeges munkanélküliség, az ország teljesítményének a tartós visszaesése, valamint a magyar társadalom kétharmadának a példa nélkül álló elszegényedése lett a további következménye. Vagyis a piacgazdaság, a demokrácia és a szabadság szólamainak a hangoztatása közepette átvehette a főhatalmat a pénzligarchia, végletesen kettéosztva szegényekre és gazdagokra a magyar társadalmat.

Mindezt a magánpénzmonopólium rendszerének a Magyarországra importálása tette lehetővé. Ennek a nemzetközi pénzligarchia által ellenőrzött pénzrendszernek a legfontosabb intézményei az egyes államok központi bankjai. A központi bankok központi bankjainak a szerepét a bázeli Nemzetközi Fizetések Bankja, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap tölti be. Negyediknek még meg kell említenünk az amerikai Federal Reserve System-et, az Egyesült Államok magánkézben lévő központi bankját, amely a világvaluta, a dollár kibocsátásával, ma már részben globális központi banknak is tekinthető.

A washingtoni konszenzus programjának és sokkterápiájának a végrehajtásában kulcsszerepet játszó központi bankok (nálunk a Magyar Nemzeti Bank) sorsdöntő szerepének a megértéséhez azonban vissza kell nyúlni egész röviden az alapokhoz. Mindenekelőtt azt kell megérteni, hogy az értéket előállító fizikai gazdaság működéséhez szükséges közvetítő közeg, a pénz, önmagában értéktelen jel. Semmilyen pénznek, beleértve a legfontosabb valutákat is, mint például a dollár, az euró, a jen, nincs semmilyen értéke. Ugyanakkor ez az önmagában értéktelen jel, a pénz, nélkülözhetetlen közvetítő közeg, ami nélkül egy modern gazdaság nem működhet. A központi bankokat azért hozta létre a nemzetközi pénzligarchia, hogy a segítségükkel az államoktól elvegye, és a saját hatáskörébe vonja ennek a közvetítő közegnek a kibocsátását, és ezáltal az államok monetáris felségjogainak a gyakorlását saját privilégiumává tegye. Így a közpénzrendszert fokozatosan magánpénzrendszerré alakította át, és a monetáris közhatalmat pedig privatizálta, hogy a saját gazdagodása szolgálatába állíthassa.

Mi tehát a pénz?

Bármi szolgálhat pénz gyanánt, amely elfogadható a lakosság számára, mint a termékek és szolgáltatások cseréjét elősegítő közvetítő közeg. Az amerikai indiánok felfűzött kagylópénzt, az indiaiak fényes színezetű kagylókat, egyes szigetlakók a bálnák fogait, az inkák a kokain cserje leveleit, és Észak-Amerika első telepesei a dohányt használták erre a célra. De egyes Csendes óceáni népeknél a nagy kerek kövek, míg Európában a 2. világháború utáni Németországban a cigaretta és a tömény szesz töltötte be a közvetítő közeg, azaz a pénz szerepét.

A legnépszerűbb anyagok a pénzügyi közvetítésre a nemesfémek, elsősorban az arany és az ezüst. Ezeknek az anyagoknak pénzként való használata Kr. e. a 7. században kezdődött, és folytatódott a következő két és félezer éven át. Európában az aranyra és ezüstre beváltható papírpénz vált a leggyakoribb közvetítő közeggé a 18. században. A bank által adott és nemesfémeket szimbolizáló papírjegy tulajdonosának garantálták, hogy bármikor beválthatja azt a helyi pénzváltónál, és átveheti természetben azt a mennyiségű aranyat és ezüstöt, amely a banknak erre a pénzjegyre rá volt írva. Ez a rendszer megkövetelte, hogy a forgalomban lévő papírpénz teljes értéke ne szárnyalja túl a letétbe helyezett nemesfémek teljes mennyiségét. Ez a kötöttség korlátozta a forgalomba levő pénz mennyiségének önkényes növekedését. Éppen ezért háború idején, amikor többletpénzre volt szükség, a hadseregek és a hadianyagok finanszírozására, a kormányok arra kényszerültek, hogy átmenetileg felfüggeszék a forgalomban lévő pénz mennyiségének az aranyhoz, illetve ezüsthöz való kötöttségét. Más szavakkal ez azt jelentette, hogy háború idején a papírpénzt nem lehetett beváltani nemesfémre, és a kormányok a bankóprás működtetésével korlátlan mennyiségű - aranyfedezet nélküli - pénzt tudtak forgalomba hozni a háborús szükségletek finanszírozására. Ezt hívták „fiat money”-nak, vagyis olyan papír valutának, amely nem váltható be nemesfémre. Ez a papírpénz már csak azért tölthette be a közvetítőközeg, azaz a pénz szerepét, mert a kibocsátókormány kötelezővé tette elfogadását polgárai számára, illetve előírta számukra, hogy ezzel a pénzzel törlesszék köztartozásaikat. Vagyis háború idején a papírpénz, „legal tender”, azaz kötelezően elfogadandó pénz volt, de nem lehetett nemesfémre becserélni.

Ez a fedezet nélküli pénz általában annyira volt szilárd, mint amennyire szilárd volt az az állam és kormány, amely ezt a papírpénzt kibocsátotta. Amíg megfelelő aranytartalék állt rendelkezésre és a reálgazdaság, azaz a fizikai árukat és a szükséges szolgáltatásokat előállító gazdaság jól működött, a fiat money szilárd maradt, még háborús időkben is. Ha egy ország megnyerte a háborút, akkor a kormány egyszerűen visszaállította a pénz aranyra történő beválthatóságát, azaz újra aranyalapra helyezte valutáját. Ez az átmenet rendszerint simán zajlott le. Ha egy ország viszont elveszítette a háborút, mint például Németország az első és a második világháborút, akkor papírpénze értéktelenné vált. Emiatt az egyes államok az európai forradalmak időszakában az 1789-től az első világháború végéig terjedő időszakban hol aranyalapú valutával rendelkeztek, hol megszüntették pénzük nemesfémre való átválthatóságát. Az első világháborút követően az európai országok visszaállították az aranyalapot, de ez az időszak nem sokáig tartott, mert az 1929-es nagy gazdasági válság megváltoztatta a helyzetet. A második világháború után jött létre az úgynevezett Bretton Woods-i rendszer, amely lényegében 1971-ig tartott, amikor is Nixon amerikai elnök megszüntette a dollár aranyra való beválthatóságát. Azóta a dollár is fedezet nélküli papírpénz, azaz fiat money. Ez lehetővé tette, hogy a dollárt kibocsátó magánbank, a Federal Reserve System, korlátlan mennyiségben bocsáthasson ki közvetítő közeget, ne csak az Egyesült Államok, hanem az egész világ gazdasága számára.

A Rothschild dinasztia és a jelenlegi pénzrendszer

Az állandósult fedezetlen papírpénz rendszere a francia forradalom után kezdett kifejlődni. A forradalmat követő terror rémségei és a nyomukban járó napóleoni háborúk, amelyek egészen 1815-ig, Napóleon végleges bukásáig tartottak, megfélemlítették az akkori Európa koronás főit is. Az állandó bizonytalanság veszélyeztette nemcsak trónjukat, de egész egzisztenciájukat. Ezért több király és herceg is készséggel vette igénybe egy felemelkedőben lévő frankfurti bankár dinasztia, a Rothschild család szolgálatait. A dinasztia alapítója Meyer Amschel Rothschild (élt 1744-től 1812-ig) elvállalta, hogy biztos helyre szállítja és megőrzi aranyukat és más nemesfém értékeiket. Meyer Rothschild pénzügyi sikereit részben a Thurn und Taxis hercegi család támogatásának köszönhetette. Ez a milánói eredetű család, valamint Vilmos hesseni tartományi gróf, nagy szerepet játszottak a dinasztiaalapító pénzügyi tevékenységének az elősegítésében. Emellett azonban igen fontos szerepe volt a Rothschild dinasztia és a szabadkőműves páholyok kapcsolatának is. A Thurn und Taxis család egy olyan postai rendszert fejlesztett ki Közép-Európában, amely 1516-tól kezdődően fokozatosan vezető szerepre tett szert a földrészen. Ezért már I. Maximilián császár a német-római birodalom főpostamesterré nevezte ki a Thurn und Taxis család akkori fejét. Ez a rang a későbbiekben öröklődően megillette a család egyik tagját. Ezt a fontos pozíciót a 18. század végén Carl Anselm herceg töltötte be. Ő szakított a Thurn und Taxis család három évszázados hagyományával, miszerint nem nyúltak a bizalmas levelekhez, és megkezdődött a levelek elolvasása, mielőtt még kézbesítették azokat a címzeteknek. A herceg az így szerzett bizalmas információt megfelelő személyeknek jó pénzért átadta, és egyik legfontosabb vevője a dinasztiaalapító Mayer Amschel Rothschild volt. Ez utóbbi az elsők között ismerte fel, hogy milyen nagy fontossággal bír egy beruházó bankár részére, ha idejében pontos és bizalmas információkkal rendelkezik a legfontosabb eseményekről, különösen háború idején. Carl Anselm herceg tehát úgynevezett bennfentes információval látta el a Rothschild család fejét, aki viszont igen sikeresen fektette be a herceg pénzét. Ebben az időben még nem volt illegális a bennfentes információkkal való kereskedés, de már akkor is etikátlannak lehetett minősíteni. Miután ismertté vált, hogy Mayer Rothschild milyen sikeresen megnövelte Vilmos hesseni tartomány gróf, valamint a Thurn und Taxis hercegi család vagyonát, bemutatták II. Ferenc császárnak, a német-római birodalom utolsó uralkodójának. 1800 januárjában Mayer Rothschild a Habsburg császári udvar hivatalos képviselője lett, vagyis a történelemben először egy magánbankház vette át egy birodalom pénzügyeinek az intézését. Ezzel megszületett az a típusú központi bank, amely a mai napig kulcsszerepet játszik a világ pénzügyi életében. A 19. század a központi bankok létrejöttének a százada. Európa egyes államaiban a különböző intézményi és politikai feltételek ellenére a valutabanki, bankjegykibocsátási és tartalékbanki funkciókat ellátó központi bankok nagyjából azonos időben alakultak ki. A központi bankok gyökerei régebbi jegybankalapításokra nyúlnak vissza. Kevés kivételtől eltekintve az európai központi bankokat rendszerint nem olyan állami bankokként alapították, amelyek rendelkeztek a bankjegykibocsátás monopóliumával. Sokkal inkább közjogi részvénytársaságként, vagy a 19. század folyamán államilag privilegizált részvénytbankként, amelynek elismerést kellett szereznie a konkuráló vidéki, azaz nem központi jegybankokkal szemben.

A legrégebbi, ma is fennálló központi jegybankok a svéd Sveriges Riksbank, a Bank of England, valamint a Bank of Scotland. Ezek szintén rendelkeztek - noha csak korlátozott mértékben - bankjegykibocsátási joggal. Angliában azonban a Bank of England-é volt egyértelműen a vezető szerep. A 19. század végén már a legtöbb európai állam rendelkezett központi jegybankkal, csupán Svájc volt kivétel, amely csak 1907-ben alakította meg nemzeti bankját. Az Amerikai Egyesült Államok központi bankjának szerepét betöltő magán-

pénzintézet a Federal Reserve System, amely 100%-osan nyolc magánbank tulajdona, csak 1913-ban jött létre.

A magánellenőrzés alatt álló központi banki szerep jelentőségét felismerő Mayer Rothschild mondotta: „Engedjék meg, hogy ellenőrizhessem egy ország pénzrendszerét, hogy ki hozza törvényeit, már nem érdekel.”^{5/} Azért hogy királyi megbízóinak jobb szolgáltatást nyújthasson, Rothschild mind az öt fiát az akkori Európa öt pénzügyileg legfontosabb városába irányította. Amschel nevű fia vezette a frankfurti bankot, Solomon a bécsi központot, Nathan a londoni kirendeltséget, Carl-Colman a nápolyi bankot és Jacob-James, a legfiatalabb fiú, pedig a párizsi Rothschild bank élére került. Valamennyi Rothschild fiú létrehozta a központi banki rendszert abban az államban, amelyben tevékenykedett. Egyik legfontosabb pénzügyi tevékenységük volt kedvező kamatozású hitelek nyújtása a különböző kormányok számára.

A szabadkőművesség és az új pénzügyi rendszer kapcsolata

Noha Mayer Rothschild nem volt szabadkőműves, fiai azonban pénzügyi birodalmuk kiépítése érdekében már mind beléptek a különböző páholyokba. Ugyancsak szabadkőműves volt a dinasztiaalapító Mayer Rotschild főkönyvelője Sigmund Geisenheimer, akinek széles körű szabadkőműves kapcsolatai voltak egész Európában. Erről így ír Marvin Antelman a „To Eliminate the Opiate” (Megszüntetni a kábulatot) című, 1974-ben megjelent tanulmányában: „A Rothschildok igénybe vették főkönyvelőjük Sigmund Geisenheimer szolgálatait, akit viszont a berlini Itzig támogatót, valamint a Toleranz Illuminátus Páholy és a párizsi Grand Orient Páholy. Geisenheimer tagja volt a Mayenc szabadkőműves illuminátus páholynek és alapítója a frankfurti zsidó páholynek. A Rothschildok csak egy későbbi időpontban csatlakoztak ez utóbbi páholyhoz. Solomon Mayer Rothschild egy rövid ideig tagja volt, mielőtt Bécsbe költözött.”^{6/}

Mayer Rothschild és Geisenheimer együttműködése óta a nemzetközi bankári tevékenység és a szabadkőműves oligarchia együttműködése összefonódik. Együttműködésük a mai napig tart a világ pénzügyi rendszerének kiépítésében és ellenőrzésében. Ma is még általános az a közhiedelem, hogy a központi bankok annak az államnak a tulajdonában vannak, amelynek a területén működnek. A valóság azonban az, hogy a pénzvagyon magánmonopóliumával rendelkező kislétszámú és zárt elit ellenőrzi a központi bankokat. Ez a zárt elit vagy úgy ellenőrzi a központi bankokat, hogy azok formailag állami tulajdonban vannak, de teljesen függetlenek, azaz a választott állami szervek nem szólhatnak bele érdemi tevékenységükbe, a monetáris politika irányításába, vagy úgy, hogy formailag is teljesen magántulajdonban vannak. Az elsøre példa a Magyar Nemzeti Bank, amely formailag állami tulajdonban van, de kizárólag saját maga intézi - a választott demokratikus kormánytól teljesen függetlenül - monetáris politikáját és érdemi döntéseibe egyetlen egy demokratikusan választott intézménynek, így az országgyűlésnek sincs beleszólása. A másakra jó példa az Egyesült Államok Federal Reserve System-je, amely - mint már utaltunk rá - nyolc magánbank tulajdonában van formailag is.

A pénzkibocsátás, az árfolyamok meghatározása, a kamatszabályozás, a hitelrendszer, az adott állam pénzügyi szuverenitásának a legfontosabb részei. A pénzügyi szuverenitás hordozói korábban az uralkodó dinasztiák, később a választott törvényhozó és kormányzó szervek monetáris hatalmukat az adott állam, az adott ország társadalma egészének az érdekében működtették. A központi bankokat azért kellett létrehozni, hogy az állami szuverenitás részét képező monetáris hatalmat el lehessen venni a közhatalomtól, azaz az államot képviselő uralkodóktól, parlamentektől és kormányoktól, és a befektető bankárok kizárólagos ellenőrzése alatt álló magánhatalommá lehessen átalakítani. A központi bank tehát az állam leprivatizált

monetáris funkcióit egy privilegizált embercsoport magánérdeke szerint működteti. Központi bankok nélkül nem lehetne lecserélni a közpénzrendszert magánpénzrendszerre. Ezért a pénz szervezett magánhatalmának a kiépítéséhez döntő fontosságú volt a központi bankok magánellenőrzés alatt álló rendszerének a létrehozása és a nemzetközi pénzoligarchia érdekében való működtetése. Más szavakkal: a központi bankok révén lehet elérni azt, hogy egy szuverén állam többé ne bocsásson ki ingyenes közvetítő közeget saját gazdasági élete számára, hanem ezt a magánellenőrzés alatt álló központi bank tegye helyette. Így az állam kiadásainak (a költségvetésnek) a finanszírozása és a gazdasági élet közvetítő közeggel (hitelekkel) való ellátása, most már nagyhasznot hozó magántevékenységgé válik. A monetáris monopóliumhoz jutott elit ugyanis jelentős összegű kamatot szed magán-kibocsátású pénzéért az államtól, rákényszerítve, hogy ezt a kamatot fokozott adóztatással az állampolgáraitól szedje be. A pénzkibocsátás magán-monopóliummá változtatása arra kényszeríti az államot, hogy pénz helyett hitelleveleket bocsásson ki, és így finanszírozza tevékenységét. Ennek feleslegességét könnyű belátni, mert ha egy állam hiteleket vehet fel adóslevelekért cserébe, amelynek a fedezete az adott ország gazdasága és a beszedett adó, ugyanerre a fedezetre az állam saját maga is kibocsáthatna pénzt, amelyért viszont nem kellene neki kamatokat fizetnie. A központi bankok létezésének azonban pont az a célja, hogy az államokat eladósítsák, és soha véget nem érő kamatterhek viselésére kényszerítsék őket. A központi bankok lecserélik hitelpénzre, vagyis drága magánpénzre az olcsó közpénzt, és ez által a gazdasági élet bármely szereplője, aki rákényszerül a közvetítő közeg, a pénz használatára, most már csak úgy teheti meg, hogy egyben kamatot is kell fizetnie annak a zárt elitnek, amely pénzkibocsátási magánmonopóliuma révén ezt a hitelt nyújtotta neki. Amikor a központi bank veszi át a pénzkibocsátás monopóliumát, akkor ő hozza létre, teremti meg a semmiből a hitelpénzt, és bocsátja ki a reálgazdaság szereplőinek kamat fejében. Ezért minden központi bank kivétel nélkül a pénzoligarchia ellenőrzése alatt áll, annak érdekérvényesítő intézménye, és szükségszerűen nem a társadalom, hanem a pénzvagyonos szűk réteg érdekeit szolgálja.

Visszatérve a szabadkőművesség és a pénzoligarchia kapcsolatára, Angliában már a 18. században bevett gyakorlat volt, hogy a szabadkőműves irányítás alatt álló magánmonopóliumok nagy összegeket kölcsönöztek a brit kormánynak. A brit Kelet-Indiai Társaság már 1657-ben megkapta a kereskedelmi hajózás monopóliumát Cromwell Olivértől, nagyszögű kölcsönök fejében. Ezek a kereskedők szinte kivétel nélkül az angol szabadkőművességhez tartoztak, és szó szerint körbehordozták földünkön az angol lobogót. Leszármazottaik együttműködtek Nathan Rothschilddal, a Rothschild dinasztia londoni központjának megalapítójával. A napóleoni háborúk idején együttesen látták el Európa uralkodóit hitelekkel, hadianyagokkal és kábítószerekkel. A csempészetet az angol nagypáholyhoz tartozó szabadkőműves hálózat tette lehetővé.

A londoni Nathan, és a párizsi James bizonyult a két legsikeresebb Rothschild fiúnak, és eredményességük nagyrészt annak is tulajdonítható, hogy mindketten aktív szabadkőművesek voltak. Amikor James például megérkezett Párizsba, azonnal csatlakozott a francia nagypáholyhoz, és igen gyorsan elérte az ősi és elfogadott skót rítus szerinti harminchármas fokozatot. Később még visszatérünk arra, hogy milyen jelentőssé vált az a tény, hogy James 1841 és 1845 között hat párizsi szabadkőműves fesztiválon is részt vett. A Londonba küldött Rothschild fiú, Nathan, bizonyult a legnagyobb pénzügyi tehetségnek, és nemcsak megtartotta, de tovább is fejlesztette a csak néhány beavatott számára elérhető bennfentes információ alapján való kereskedést, amit még apjától tanult. E célból csatlakozott a londoni Emulation Páholyhoz már 1802 októberében. Ez a páholy hatékonyan segítette Nathan csempész tevékenységét, amelynek óriási szerepe volt az európai kontinensen tartózkodó angol haderő ellátásában a Napóleon által bevezetett kontinentális blokád idején. Ugyancsak szerepe volt ennek a páholyoknak abban is, hogy Nathan meg tudta szerezni az ellenőrzést a Bank of England

fölött 1815 júniusában. A ma már közismert történet szerint a londoni tőzsde összeomlott, mert elterjedt az a hír, hogy Napóleon győzött a Waterloo-i csatában. Az értéküket veszített consul részvényeket Nathan ügynökei révén rendkívül olcsón felvásárolta. Másnap, amikor a hír tévesnek bizonyult és kiderült, hogy Napóleon szenvedett vereséget, a részvények árai a tőzsdén példátlan magasságba szöktek. Nathan óriási profitra tett szert és ezzel az összeggel megszerezte egyik napról a másikra az ellenőrzést az angol központi bank felett. Nathan Rothschild pénzügyi zsenije eredményeként London lett a Rothschild ház pénzügyi központja. A dinasztia londoni házának azóta is minden leszármazottja csatlakozik az angol szabadkőművességhez. A mai napig senki nem léphetett az N. M. Rothschild and Sons szolgálatába a St. Swithin's Lane-nél, amíg nem bizonyította be, hogy képes a titoktartásra és előzőleg már csatlakozott az angol szabadkőművesség valamelyik páholyához. **Martin Short** „Inside The Brotherhood” (A testvériségen belül) című, 1989-ben megjelent könyvében megállapítja, hogy amíg valaki nem csatlakozik a szabadkőművességhez, addig nem dolgozhat egy londoni bankban. A Rothschild bank jelenlegi igazgatója, a szabadkőműves Michael Richardson, például öt éven át a királyi szabadkőműves kórház igazgató testületének az elnöke volt./7/

Ki a világ leggazdagabb embere?

Különböző amerikai lapok évenként összeállított listái szerint ma a világ leggazdagabb embere Bill Gates a Microsoft birodalom tulajdonosa, aki a legutóbbi közlés szerint 100 milliárd dollár vagyont mondhat magáénak. Mindez a vagyon azonban eltörpül a Rothschild dinasztia vagyonához képest. Ezt a vagyont a Mayer Amschel Rothschild által alapított „Family Trust” (családi alapítvány) birtokolja. Már említettük, hogy Mayer Rothschild azzal kezdte bankári tevékenységét, hogy meghatározott jutalék ellenében biztos helyre szállította a vele kapcsolatban álló uralkodók és gazdag arisztokraták aranyát és családi ékszereit a napóleoni háborúk idején. Rothschild előrelátóan nem fogadott el fedezetlen papírpénzt szolgálatai fejében. Ehelyett az elszállítandó arany és ezüst meghatározott százalékát kérte a szállítás és biztonságos őrzés díjaként. Ily módon hamarosan több arany és más nemesfém felett rendelkezett, mint maguk az uralkodók. A napóleoni háborúk elhúzódásával a koronás fők kincstárai kimerültek és egyre többet kellett kölcsönkérniük a Rothschild háztól azért, hogy folytathassák küzdelmüket Napóleon ellen. Ezek az uralkodók felhatalmazták Rothschildot, hogy saját bankjegyeket bocsáthasson ki, amely pénzből aztán nagyszámú kölcsönöket vettek fel. Ez a pénzszerzési mód természetesen egyre nagyobb mértékben eladósította őket, mivel a rendszerbe beépített kamatmechanizmus révén az adósságszolgálati terhek egyre halmozódtak. Másképp már nem is tudták fizetni tartozásaikat a kölcsönző Rothschildoknak, csak fokozott adóztatással. Az öt Rothschild fivér közül Nathan húzott a legtöbb hasznot ebből a módszerből. Napóleon Waterloo-i vereségét megelőzően 1815-ben londoni bankjának a vagyona 3 millió dollár volt 1995-ös dollárárfolyamon számítva. Öt évvel később már hét és fél milliárd dollárra rúg az ellenőrzése alatt álló pénzvagyon. Ez a hatalmas növekedés nagyrészt abból a profitból származott, amelyet Nathan az 1815. júniusi tőzsdei összeomlásból nyert. A kutatók nem tudják megmondani, mennyi volt Nathan nettó pénzvagyona halála idején. Csupán megbecsülni tudják ezt az összeget, mivel a Rothschild családi alapítvány vagyonáról soha nem készült hivatalos leltár. A Rothschild ház tagjai nem öröklik a vagyont, és ezért örökösödési illetéket és adót sem fizetnek, ugyanezen okból nem kötelesek pontos vagyonleltárt sem készíteni. Mindenesetre az a valószínű, hogy Nathan nem tudta fenntartani a következő két évtized során vagyonának olyan ütemű növekedését, amelyre 1815-ben került sor. Ésszerű azt feltételezni, hogy meg tudta növelni a vagyonát évi 1%-kal. Ez azt jelenti, hogy 1836-ban bekövetkezett halálakor a londoni családi alapítvány értéke elérhette a 20 milliárd dollárt. (A vagyont mai értéken számított dollárban fejeztük ki.)

A párizsi Rothschild fiú James, szintén igen sikeres pénzembernek bizonyult. 1848-ban a párizsi Rothschild ház vagyonát 600 millió arany frankra becsülték. Ugyanekkor az összes többi párizsi bank együttes vagyona mindössze 362 millió frankot tett ki. Amikor James meghalt, 1868-ban nettó vagyonát amerikai dollárban 200 millióra becsülték. Nincs feljegyzett adat a frankfurti, bécsi és nápolyi Rothschild bankok vagyonáról. Az tény, hogy a rendelkezésükre álló pénzvagyron elég volt ahhoz, hogy hegemoniájuk legyen az adott ország pénz- és hitelpiacán. Az 1900-as évek elején oly nagyarányúvá növekedett a Rothschild ház együttes vagyona, hogy több szakértő becslése szerint is a Rothschildok ellenőrizték - közvetlenül vagy közvetve - az akkori világ teljes vagyonának mintegy a felét. Az első világháború folyamán a brit Rothschild család további százmilliárd dollárnyi összegre tett szert azáltal, hogy kölcsönöket nyújtott a háborúban szembenálló államoknak. 1925-re vagyonukat már 300 milliárd dollárra becsülték. 1940-re ez az összeg 500 milliárdra növekedett. Hogy fogalmat alkossunk ennek nagyságáról, ez az összeg akkor kétszerese volt az Egyesült Államok egész vagyonának. Ha évi 5%-os vagyonnövekedést veszünk figyelembe, akkor 1940-től 1995-ig a Rothschild vagyon 7000 milliárd dollárra növekedhetett. Ez csaknem kétszerese annak az adósságösszegnek, amit az Egyesült Államok 200 éves történetében felhalmozott. Ha 1995-től 2000-ig szintén csak évi 5%-os növekedést veszünk figyelembe, akkor a Rothschild család együttes vagyona ma 7400 milliárd dollár körül lehet. Az Egyesült Államok a világ leggazdagabb és egyben legeladósodottabb országa, vajon kinek tartozik az amerikai állam 7000 milliárd dollárral? (Ez azonban csak az állam adóssága, de az Egyesült Államok nem-állami szektora és maguk az állampolgárok is erőteljesen el vannak adósodva. Az ő együttes adósságuk összege további 14 000 milliárd dollárt tesz ki. Az állami és nem-állami adósság együttesen mintegy 21 ezer milliárd dollárra rúg 2000-ben Amerikában.) Ezzel a hatalmas összeggel az Egyesült Államok és a többi eladósodott állam a nemzetközi pénz-oligarchiának tartozik, amelynek soraiban kiemelkedő szerepe van a szabadkőműves Rothschild háznak, és a közvetve általa ellenőrzött központi bankoknak, amelyek finanszírozták a világ globális eladósodását a második világháborút követően. A válasz megadását a címben feltett kérdésre, hogy ki ma a világ leggazdagabb embere, Bill Gates, vagy pedig a Rothschild-vagyon tulajdonosai, vagy valaki más, rábízuk olvasóinkra.

A szabadkőműves vagyon centralizálása Svájcban

Napóleon első száműzetése idején Európa uralkodói Bécsben összeültek, hogy megvitassák azt a közös stratégiát, amely megakadályozhatja az európai államok köztársaságokká való átalakulását. Miközben a koronás fők átrajzolták a földrésztérképét, Napóleon visszatért Elba szigetéről és további száz napig még Franciaország élén állott. Waterloo-i, és most már végérvényes vereségét követően Nagy-Britannia elérte, hogy a francia szabadkőművesség felszámolja tartósan azt a különleges kapcsolatot, amelyet az amerikai szabadkőművességgel kialakított. Az amerikai kontinens vonatkozásában egy új szövetség jött létre az angol és a francia nagypáholy bankárjai között. Ettől kezdve mindkettő együttműködött abban a mintegy száz évig tartó küzdelemben, amelynek a célja az volt, hogy az amerikai alkotmányban kizárólag a washingtoni törvényhozásnak fenntartott pénzügyi szuverenitást magáncélra kisajátítsa, és a nemzetközi pénzoligarchia ellenőrzése alá vonja az Egyesült Államok egész pénzügyi rendszerét és ezen belül bankrendszerét.

Ennek az új szabadkőműves szövetségnek a stratégiáját tartalmazta a bécsi kongresszus utolsó napirendi témája, amely azt tűzte ki célul, hogy a veszélyeztetett dinasztikus vagyonok védelmére alakítsák át Svájcot egy nagy bankká, amely bankhoz egy hadsereg is tartozik. A tengeri hatalom Anglia, amelytől távol álltak a csak szárazföldön megközelíthető Bécs félelmei, azért hogy megvédelmezze saját kereskedelmi és gyarmati érdekeit külföldön, kész

volt hozzájárulni Svájc semlegességéhez. 1815. november 20-án Párizsban Franciaország, Ausztria, Nagy-Britannia, Portugália, Poroszország, Svédország és Oroszország garantálta ünnepélyesen Svájc semlegességét. A svájci határok azóta változatlanok maradtak.

A londoni hatalmi központ azonban mégiscsak megszabott egy nagyon fontos feltételt: a svájci szabadkőművességnek el kell szakadnia a francia központtól, és el kell fogadnia az angol szabadkőművesség alkotmányát. A svájci páholyok 1804-től, a francia császárság megalakulásától kezdődően, a francia Grand Orient fennhatósága alá tartoztak, és annak alkotmányát követték. Azért, hogy megvédelmezhessék a szabadkőműves pénzoligarchia finansziális érdekeit mind Nagy-Britanniában, mind az európai földrészen, az angol szabadkőművesség az ellenőrzése alá kívánta vonni a svájci páholyokat, elsősorban hírszerzési célokból. Csupán egyetlen Grand Orient páholyt engedték meg, hogy tovább működhessen. A bécsi kongresszust követően London megkezdte a tizenöt svájci páholyból tizennégynek a fokozatos átvételét, és integrálta őket az angol nagypáholy rendszerébe. Ez a folyamat huszonnégy éven keresztül tartott. Csupán a genfi Grand Orient páholy működhetett tovább, amelyben számos nemzetközi konfliktus került megvitatásra és megoldásra. 1844 július 22-től 24-ig tartott együttes tanácskozásokon a tizennégy, angol fennhatóság alá került svájci nagypáholy létrehozta az Alpina Nagypáholyt Zürichben, abban a svájci városban, amely az európai és a brit szabadkőműves pénzoligarchiának a mai napig az egyik legfontosabb pénzügyi központja.

A szabadkőműves pénzoligarchia vagyonának a biztonságba helyezésével az öt Rothschild testvér megszilárdította szövetségét az Angliában és az európai kontinensen működő központi bankokkal. Szem előtt tartva apjuknak azt az elvét, hogy „engedjék meg, hogy én ellenőrizzem egy ország pénzt, az már nem számít, kik hozzák törvényeit”, a monetáris politika eszközeivel hatékonyan befolyásolták az európai politikát a 19. század első felében. Ezen időszak alatt többször is kísérletet tettek egy ellenőrzésük alatt álló magán központi bank létrehozására az Egyesült Államokban. Ez a próbálkozásuk azonban mindenegyes alkalommal sikertelen maradt. Mire véget ért az amerikai polgárháború 1864-ben, a Rothschild dinasztia döntéshozói arra kényszerültek, hogy más bankár családok segítségével, tehát ügynökök és strómanok közreműködésével valósítsák meg céljukat: olyan ellenőrzésük alatt álló központi bank létesítését az Egyesült Államokban, amely lehetővé teszi az amerikai pénzügyi rendszer magánirányítás alá vételét. Ezért a Rothschild Ház megállapodott német versenytársával a Warburg Házal, amely ennek alapján kidolgozta az amerikai központi bank létrehozásának a stratégiáját. Ennek egyik legfontosabb célja az volt, hogy a Rothschild név mellőzésével valósuljon meg a Rothschild dinasztia célja: egy ellenőrzésük alatt álló amerikai központi bank létesítése. A Warburg Ház azonban nemcsak a pénzügyek terén versengett a Rothschildokkal, de szabadkőművesként is riválisok voltak. A Warburg testvérek, úgy mint Max, Félix és Paul, Grand Orient szabadkőművesek voltak. Félix ezen túlmenően a Wall Street egyik vezető bankárjának Jacob Schiffnek a veje is volt. Schiff, aki maga is Grand Orient szabadkőműves volt, az amerikai polgárháború után vándorolt be az Egyesült Államokba. Jacob Schiff, aki ugyanabban a házban lakott Frankfurtban, ahol a Rothschildok, azért költözött át Amerikába, hogy részben megvásárolja és átvegye az irányítását az akkor már tekintélyes Kuhn, Loeb & Co nevű cégnek. A Rothschild Ház brit részlege ezzel egyidejűleg pénzelte az ügynökeként tevékenykedő J. P. Morgant, és a Rockefeller dinasztia megalapítóját John D. Rockefellert is. Félix Warburg már 1900-ban amerikai állampolgár lett, míg Paul Warburg, aki főállásban teljes munkaidejét egy amerikai központi bank létrehozásának szentelte, csak 1911-ben lett amerikai állampolgár. A Rothschild dinasztia hosszútávú stratégiája 1913 decemberében hozta meg gyümölcsét, amikor a washingtoni Kongresszus jóváhagyta a Federal Reserve Act-et. Ez a törvény az amerikai alkotmánnyal ellentétesen lehetővé teszi, hogy a Kongresszus átadja egy magánintézménynek a pénzkibocsátás, a kamat- és árfolyam szabályozás, azaz a monetáris jogkör egészét. A Kongresszus ezt alkotmányosan csak úgy tehetné volna meg, ha előzőleg az

alkotmányban szabályozott módon megváltoztatja az alkotmány szövegét. Ezt az úgynevezett amendment-eljárást azért nem folytatta le a pénzügyi oligarchia szolgálatába szegődött többség, mert igen hosszadalmas, és csaknem bizonyosan eredménytelen lett volna. Ezért a pénzügyi oligarchia egyszerűbbnek találta az amerikai közvélemény félrevezetését és a törvényhozók egy részének a korrumpálását. A Rothschild és a Warburg dinasztiák által irányított nemzetközi pénzügyi oligarchia végül is így tudta magánellenőrzése alá vonni az Egyesült Államok pénzügyi rendszerét, és létrehozni a világ legnagyobb pénzügyi trösztjét, a Federal Reserve System-et. Ennek a százszázalékosan magántulajdonban lévő központi banknak nyolc magánbank a tulajdonos, amely nyolc bank közül öt a Rothschild-ház érdekeltségéhez tartozik. A pénzügyi rendszer útján az európai és a brit szabadkőművesek lehetőséget kaptak az amerikai politika befolyásolására és saját pénzügyi érdekeik fokozott érvényesítésére.

A központi bankok világrendszerének kiépülése

Egy központi bank elvileg azt a célt is szolgálhatja, hogy stabilizálja az adott ország gazdaságát a központosított hitelrendszer révén. Ha az adott ország törvényhozása ellenőrzi mind a monetáris, mind a fiskális politikát, akkor a központi bank a közpénzügyi rendszer fenntartását és működtetését is szolgálhatja, és hatékonyan elősegítheti a fizikai vagy reálgazdaság optimális működését. Ha azonban egy ilyen központi bank magántulajdonban van, vagy formailag ugyan állami tulajdon, de abszolút függetlensége révén kizárólag a pénzügyi oligarchia ellenőrzése alá kerül, akkor egy ilyen központi bank a magánpénzügyi rendszert tartja fenn, és azt egy szűk elit magánérdekeinek megfelelően működteti.

Már 1815 őszén, amikor a Bécsi Kongresszus megkezdte tanácskozásait, a Rothschild dinasztia és kirendeltségei, szabadkőműves bankár szövetségeseikkel, már létrehozták a magántulajdonban lévő központi bankok egész rendszerét Európában. Az európai kontinensen azért volt viszonylag könnyű létrehozni a központi bankokat, mert a Rothschildoknak és szabadkőműveseknek csak az abszolút uralkodókkal kellett tárgyalniuk. Másrészt a napóleoni háborúk arra kényszerítették ezeket az uralkodókat, hogy felbéreljék az erre vállalkozó Rothschild-házat, hogy helyezze biztonságba mozgatható értékeiket. Az elhúzódó háborúk miatt Európa megingott helyzetű uralkodóit egyre több kölcsönt vettek fel a Rothschild-háztól, amely fokozatosan pénzügyileg erősebbé és gazdagabbá vált, mint akiknek a szolgálatában állott. A transznacionális pénzhatalommá vált Rothschild-ház szolgálataiért cserébe azt kérte ezektől a monarchiáktól, hogy tegyék lehetővé országaikban központi bankok létrehozását a pénzügyi rendszer stabilizálása érdekében. Meyer Amschel Rothschild javaslatára rendszerint egy császári vagy királyi rendeletet bocsátottak ki az adott országban egy magántulajdonban lévő központi bank engedélyezéséről.

Az Egyesült Államokban, amelynek az alapító atyák által alaposan átgondolt demokratikus alkotmánya volt, egy ilyen központi banknak a felállítása sokkal nehezebb feladatnak bizonyult. A történelem tanúsága szerint több mint egy évszázadig tartó erőfeszítésre, továbbá az angol és a francia szabadkőművesség szoros együttműködésére volt szükség ahhoz, hogy a Rothschild Ház megszerezhesse az Egyesült Államok pénzügyi bocsátása és pénzügyi rendszere felett az ellenőrzést. A franciák 1815-ös waterlooi veresége biztosította London számára Párizs együttműködését. Az együttműködés során kibontakozó elképzelés az volt, hogy a két szabadkőművesség hálózata részt vesz egy olyan amerikai polgárháború előkészítésében, amely lehetővé tenné az Egyesült Államok felosztását, mivel az így létrejött utódállamok már könnyebben lennének ellenőrizhetők a pénzügyi oligarchia által. Ez az elképzelés nemcsak valósággá vált, de e nagyívű stratégia megvalósulása során három amerikai elnök meggyilkolására is sor került. A sikerhez számos kulcsfontosságú amerikai törvényhozó lefizetésére és

egy olyan kézben tartott személy elnöki székbe juttatására is szükség volt, aki készen bizonyult az amerikai pénzügyrendszer privatizálásáról szóló törvény aláírására. A Federal Reserve Bank létrejöttével a pénzügyoligarchia képessé vált a pénzügyon tulajdonosok vagyonának szinte korlátlan növelésére az amerikai nemzet rovására.

A már idézett Carroll Quigley történész professzor, a Georgetown, a Princeton és a Harvard Egyetem tanára „Tragedy and Hope” (Tragédia és Remény) című munkájában megállapítja, hogy a központi bankok nem az adott ország szükségletei és érdekei szerint működnek, hanem mindenek előtt a nemzetközi bankárok profitját tartják szem előtt. Ezt írja az említett könyv 62. oldalán: „Az elmúlt évszázad történelme tanúsítja, hogy a bankárok által a kormányoknak adott tanácsok következtében a bankároknak voltak jók, de gyakran katasztrofálisnak bizonyultak a kormányok, a vállalkozók, és általában a lakosság számára. Ezeket a tanácsokat, ha szükséges, ki lehet kényszeríteni az árfolyamok, az arany áramlása, a leszámítolási arányok és a gazdasági tevékenység egészének a manipulálásával.”/8/

A központi bankok és a bankrendszernek a hatalma, amely lehetővé teszi egész nemzetek sorsának a befolyásolását, a világsajtó vezető témája lett azt követően, hogy a londoni Midland Bank részvényesei 1924-ben tanácskoztak. A többi londoni bankhoz hasonlóan a Midland Banknak is van saját szabadkőműves páholya. Ez a páholy a Holden Lodge No. 2946. A Midland Bank 1924 januárjában tartott közgyűlésén a szónok a szabadkőműves **Reginald McKenna**, a Midland Bank igazgatótanácsának elnöke volt, aki korábban 1915-től 1916-ig Nagy-Britannia pénzügyminiszeri tisztségét is betöltötte. Idézzük a részvényeseknek tett kijelentését, amely megvilágítja, hogy milyen pénzügyi hatalommal rendelkeznek a szabadkőműves bankárok a kormányok felett az adott országok lakóinak hátrányára: „Attól tartok, hogy egy átlagember nem veszi szívesen, ha közöljük vele, hogy a bankoknak módjukban áll és élnek is ezzel a lehetőséggel, hogy pénzt bocsássanak ki... Akik ellenőrzik a hiteleket, azok irányítják az adott ország kormányát és tartják kézben népének sorsát.”/9/

Az európai nemzetektől eltérően az Egyesült Államoknak egészen a 20. század kezdetéig sikerült megvédenie magát a pénzügyoligarchiától és megakadályozni, hogy kialakítsa az Egyesült Államokban is saját központi bankját és privatizálja az ország pénzügyrendszerét. A londoni központú szabadkőműves pénzügyoligarchia először 1791-ben tett kísérletet központi bank létrehozására az Egyesült Államokban. Ebben az évben az amerikai törvényhozás 24 évre szóló engedélyt adott a Bank of the United States-nek (Egyesült Államok Bankja), hogy központi bankként működjön, és részvényeit eladhassa. Az amerikai kormány megvásárolta a Bank részvényeinek a 20 százalékát, míg Mayer Rothschild lett a tulajdonosa a maradék 80 százalék túlnyomó többségének. 1811-ben, amikor a bank működési engedélyét meg kellett volna hosszabbítani, ezt a többi Amerikában működő állami bank megakadályozta és a Bank of the United States beszüntette működését. **Charles Eliott Norton** a Harvard Egyetem történész professzora kimutatta, hogy az 1812-es angol-amerikai háború nem volt más, mint az angol szabadkőműves oligarchiának a bosszúja, amiért az Egyesült Államok kivonta magát az oligarchia által létrehozott bankrendszerből. Norton szerint a háború csak akkor ért véget, amikor az amerikai kormány biztosította a londoni oligarchiát, hogy a központi bank ismét működhet. A nemzetközi bankrendszert irányító Bank of England élén ekkor Nathan Rothschild állott./10/

1816-ban az amerikai kongresszus újabb 20 évre szóló működési engedélyt bocsátott ki egy második Bank of the United States számára. 1829-ben Andrew Jackson az 1812-es háború egyik hőse lett az Egyesült Államok elnöke. Választási kampányában mindvégig támadta egy londoni típusú központi bank felállítását Amerikában. Jackson maga is szabadkőműves volt, de semmiképpen nem akarta, hogy az amerikai pénz brit ellenőrzés alá kerüljön. Figyelmét elkerülte, hogy a brit magánpénz-monopólium és bankrendszer, valamint az angol szabad-

kőművesség, egy és ugyanaz. 1833-ban Jackson utasította a pénzügyminisztert, hogy vonja ki a kormány pénzleteit a központi bankból, és azokat helyezze el a tagállamok állami bankjaiban. Ennek az lett az igen figyelemreméltó következménye, hogy 1835 január 8-ára az amerikai kormány kifizette az államadósság utolsó részletét is. Így Andrew Jackson azóta is az egyetlen amerikai elnök, aki képes volt hazáját megszabadítani a fojtogató államadósságtól. Amikor 1836-ban az amerikai törvényhozás, amelyben akkor is ott voltak a londoni szabadkőműves pénzoligarchia lefizetett ügynökei, ismételten megújította a központi bank működési engedélyét, Jackson megvétózta azt. Az amerikai elnök nyíltan azzal vádolta a központi bankot, hogy beleavatkozik a politikába, mégpedig úgy, hogy igen kedvező feltételekkel nagyszámú kölcsönöket nyújt a törvényhozás számos tagjának azért, hogy befolyásolja döntésüket. Jackson szerint ez egyenlő a kormány ellenőrzésére tett kísérlettel. Az elnöki vétó érvényben maradt és ezzel a népszerű tétével Jackson-nak sikerült újraválasztatnia magát. A következő amerikai elnök **William Henry Harrison** szabadkőműves-ellenes programmal került megválasztásra. 1841. március 4-én lépett hivatalba és egy hónappal később homályos körülmények között meghalt. Utána alelnöke, John Tyler, került az elnöki székbe, egy szabadkőműves fia, aki azonban maga nem tartozott a testvériséghez. Az Egyesült Államok történetében ez volt az első eset, amikor egy alelnök ily módon lesz elnök. Harrison halálát először heveny bélfertőzésnek tulajdonították, majd később felváltva tüdőgyulladásnak, illetve „epés mellhártya-gyulladásnak” („bilious pleurisy”). A történelemkönyvek ma már csak azt írják, hogy Harrison tüdőgyulladásban halt meg. A Harvard Egyetemen szabadkőműves professzoroktól tanuló Frederick May, aki maga is tagja volt a rendnek, egyike volt azon orvosoknak, akik elintézték, hogy boncolásra ne kerüljön sor, és beható vizsgálat nélkül temessék el az 1812-es háború robusztus erejű hősét. Harrison halálát követően az amerikai törvényhozás, pontosabban a Kongresszus számos pénzéhes tagja keresztül vitte, hogy helyreállítsák a Bank of United States működését. Ezeket a törvényhozókat kezessé tette az a körülmény, hogy három olyan választási kampányon is keresztül kellett menniük, amelyet a bankárok nem pénzelték. Tyler elnök követve elődjének Harrisonnak a kívánságát, megvétózta a Kongresszus által hozott törvényt. Ezt a vétót is jóváhagyta a Kongresszus minősített többsége. A londoni pénzoligarchia természetesen dühös volt, de nem engedhetett meg magának egy második háborút Amerikával, mivel éppen ekkor már érlelődően volt az első ópium háború Kínával.

Terv Amerika kettéosztására

Nathan Rothschild 1836-ban - viszonylag fiatalon - 59 éves korában váratlanul elhunyt. A pénzoligarchia uralkodói jogára azonban nem Nathan 28 éves fiának Lionel-nek a kezébe került, hanem Nathan franciaországi testvére James, a párizsi központi bank feje lett az utóda. Amikor az amerikai Kongresszus érvényben tartotta Tyler elnök vétóját, a szabadkőműves **Henry Palmerston** brit külügyminiszter Párizshoz fordult segítségért. Palmerston a kormány tagjaként keményen dolgozott az angol szabadkőműves kábítószer lobby érdekében, és **James Rothschild** tudomására hozta: kész együttműködni a francia szabadkőművességgel, hogy az amerikai pénzügyrendszer feletti ellenőrzést csellel szerezzék meg. James Rothschild haladéktalanul javaslatot terjesztett elő a francia szabadkőművesség Legfelsőbb Tanácsához emlékeztetve annak pénzember tagjait, hogy milyen könnyedén tudták megnövelni vagyonukat a napóleoni háborúk idején. Miközben Európa és Nagy-Britannia számos részéről érkező vezető szabadkőművesek számára hat szabadkőműves fesztivált rendeztek Párizsban 1841 és 1845 között, a francia szabadkőművesség ugyancsak hat Legfelsőbb Tanácsi megbeszélést tartott. Ezeken megvitatták Amerika felosztásának lehetséges módjait. Az itt először formát öltő terv került kivitelezésére az amerikai polgárháború kirombolásával.

Az angol szabadkőművességnek szüksége volt az amerikai szabadkőművesek támogatására azért, hogy végre tudják hajtani tervüket Amerika pénzügyi gazdasági ellenőrzésének a megszerzésére. Ehhez azok az amerikai szabadkőművesek nyújthattak segítséget, akik politikai és ezoterikus-fiktív hatalom megszerzése érdekében készek voltak az amerikai nemzet érdekeinek az elárulására. A pénzoligarchia választása **Caleb Cushing**-ra és Albert Pike-ra esett. Pike volt az, aki számos más szabadkőműves támogatását megszerezte, köztük az olaszországi carbonari mozgalom vezetőjének, **Giuseppe Mazzini**nak az együttműködését. Mazzini az olasz Grand Orient nagymestereként biztosította a forradalmi szellemet ahhoz a színlelő programhoz, amelyet a pénzoligarchia - - kialakult módszerei szerint - mindig beindít az eredeti, vagyis a valódi célját szolgáló program álcázására. A pénzoligarchia íratlan alkotmányának legfontosabb szabálya, hogy a nem beavatottak számára a szabadkőműves pénzoligarchia és hálózata nem is létezik, és aki ennek ellenkezőjét állítja, az csupán képzelődik és teljesen alaptalan „összeesküvés elméleteket” állít fel. A titkolódzás ugyanis a pénzoligarchia hatalmának egyik fundamentuma. Ezt a mindent átható titkolódzást azonban csak valódi céljainak az elhallgatásával, beindított stratégiai programjainak más álcázó programokkal való elfedésével tudja biztosítani. A pénzoligarchia a 19. század közepére már nem látott más lehetőséget az amerikai pénzrendszer kisajátítására, mint az Egyesült Államok felosztását. Ezt az igazi célját forradalmi mozgalom beindításával kellett álcázni. A színlelő program előkészítését Albert Pike, az amerikai skót rítusú szabadkőművesség déli illetékességű hálózatának a szuverén nagymestere, továbbá Caleb Cushing, az északi illetékességű szabadkőműves hálózat egyik vezetője vállalta. A déli lázadókat a londoni szabadkőműves bankárok finanszírozták. Az Uniót védő északiakat pedig a párizsi szabadkőműves bankárok. Az egyik csoport élén a londoni Rothschildok, a másik élén a párizsi Rothschildok álltak.

Giuseppe Mazzini a pénzoligarchia megbízásából 1851-ben kezdte meg a polgárháború előkészítését az észak-amerikai Egyesült Államokban. Első lépésként elhatározta olyan forradalmi csoportok létrehozását az országban, amelyek a rabszolgaság felszámolását helyezik a politikai közélet vitáinak a középpontjába. Mazzini legközelebbi munkatársát Adriano Lemmit (élt 1822-től 1896-ig) és az ekkor emigrációban élő nagy magyar politikust, Kossuth Lajost (élt 1802-től 1894-ig) bízta meg azzal, hogy szervezzék meg az Egyesült Államokban a „Young America” („Fiatal Amerika”) páholyokat. A pénzoligarchia valódi programját álcázó és céljait elfedő eme színlelő program koordináló központja a Cincinnati Lodge (páholy) No. 133 volt. Lemmi még 1851-ben visszatért Londonba, miközben Kossuth Lajos továbbra is az Egyesült Államokban maradt. Amint azt a történelemből tudjuk, Kossuth egy nagyszabású körutazás keretében számos szabadkőműves páholyt meglátogatott és segítséget nyújtott az amerikai szabadkőműves hierarchiának ahhoz, hogy hogyan toborozzon, szervezzen és képezzen ki fiatalokat a forradalmi mozgalomban való részvételre. A szabadkőműves dokumentumok tanúsága szerint Kossuth beszédet mondott az indianapolisi Center Lodge (páholy) No. 23-ban, majd látogatást tett a St. John's Lodge No. 1-ben, és 1852. május 10-én a Grand Lodge of Massachusetts-ben.

1852 választási év volt az Egyesült Államokban. A demokratapárti jelölő konvenció zsákutcába jutott, mert a vezető elnökségre pályázók nem tudtak egyezsége jutni a rabszolgaság kérdésében. Végül Franklin Pierce-t választották, mint kompromisszumos jelöltet, mert ellenezte az amerikai társadalmat megosztó erőteljes rabszolgaellenes agitációt. Kossuth, aki vendégként tartózkodott az Egyesült Államokban, felvette a kapcsolatot Franklin Pierce-szel és felajánlotta neki a „Young America” (Fiatal Amerika) mozgalom propaganda-szolgálatait. Az elnökjelölt Pierce legfőbb kampány-jelszava a megosztottság felszámolása, és az amerikai társadalom egységének a helyreállítása volt. Kossuth az elnökjelölt által szorgalmazott társadalmi egység melletti kiállásért azt kérte cserébe, hogy Pierce elnökként helyezze fontos

politikai pozíciókba az általa megjelölt személyeket. **Franklin Pierce**, aki nem volt szabadkőműves, nem volt tisztában azzal, hogy a „Young America” mozgalom a szabadkőművesség irányítása alatt áll, és tagjait arra készítették fel, hogy az elnökválasztást követően fokozzák az amerikai társadalmat végletekig megosztó vitát a rabszolgaság kérdésében. Pierce ugyancsak nem volt tisztában azzal, hogy a Kossuth által átadott listán szereplők egyrészt szabadkőművesek, másrészt olyan szabadkőműves operatív személyek, akiknek megbízatása az Észak és a Dél közötti ellentét végsőkéig való kiélezése, végül polgárháború kirobbantása. Azért, hogy ezt a feladatot hatékonyan végrehajtsák, szükséges volt, hogy Pierce kulcspozícióba helyezze őket. Pierce annyira elnök akart lenni, hogy elfogadta Kossuth ajánlatát. Giuseppe Mazzini maga is megerősíti, hogy Pierce hajlandó volt elfogadni Kossuth segítségét, valamint a szabadkőműves operatív személyek hálózatának a támogatását. Ezt írja Mazzini a naplójában: „Kossuth és én együttműködünk azokkal a német származású személyekkel (Young America) az Egyesült Államokban, az ő (Pierce) megválasztása érdekében olyan meghatározott feltételek között, amelyeket ő elfogadott. Ezekből a feltételekből már annyit teljesített, amennyi elegendő ahhoz, hogy a többit is teljesítse.”/11/

Pierce megválasztása 1953-ban az Egyesült Államok 14. elnökévé, egy új forradalmi mozgalom beindítását is jelentette Amerikában. Pierce koalíciós elnökként mind déli ültetvényeseket, mind északi üzletembereket kinevezett kormány tagjává. Mazzini megjegyezte naplójában: „Csaknem valamennyi kinevezése olyan, amilyenre vágytunk.”

Kossuth csak eszköz volt

Kossuth Lajos az 1848-1849-es magyar forradalom és szabadságharc vezetőjeként a pénzügyi szuverenitás nemzeti kézben tartásának a politikáját követte és a végsőkéig ellenállt az Osztrák Nemzeti Banknak, - amely a Rothschild dinasztia bécsi ágának a magántulajdonában volt, - hogy pénzkibocsátási és hitelezési monopóliumát, és vele együtt kamatszédő magánpénzrendszerét Magyarországra is kiterjessze. Ez az országot már akkor adósságfüggésbe, és véget nem érően kamatjáradék fizetésére kényszerítette volna. Kossuth igaz magyar hazafiként keményen ellenállt ennek a törekvésnek, és az önálló magyar pénz kibocsátását választotta. A Kossuth-bankó rendkívül sikeresnek bizonyult, és döntően hozzájárult a szabadságharc sikereihez.

Kossuth a magyar forradalom és szabadságharc idején nem volt szabadkőműves. De mind az angolszász, mind a francia vezetésű szabadkőművesség rokonszenvezett személyével és politikájával, mivel a katolikus egyház egyik legfőbb támaszának számító Habsburg dinasztia ellen harcolt. A szabadkőművesség nem ismeri el Jézus isteni eredetét, tehát a keresztény vallás legalapvetőbb kérdésében eltérő az álláspontja. De ellensége a katolikus egyháznak a szabadkőművesség elődjének számító Templomos Lovagrend pápai felszámolása és vezetőinek kivégzése miatt is. A szabadkőművesek célja egy szekuláris világállam létrehozása, amelyben az uralkodó dinasztiáknak és a születési arisztokráciának át kell adniuk a főhatalmat a szabadkőműves pénzoligarchiának és az általa kiválasztott politikai vezetőrétegnek. A fiktív pénzdemokráciának ez a gondosan kiválasztott elitje aztán demokratikus technikákkal biztosítja a szabadkőműves pénzarisztokrácia autokratikus uralmát. A katolikus és a dinasztikus Habsburg birodalomnak tehát el kellett tűnnie, mivel két okból is útjában állott a szabadkőműves pénzoligarchia stratégiai célkitűzéseinek.

Miután csatlakozott az emigrációban a szabadkőművességhez, Kossuth tudta, hogy az osztrák birodalom halálra van ítélve, mert a nemzetközi szabadkőművesség meg akar szabadulni tőle. 1867. márciusában, a „Negyvenkilencz” c. lap hasábjain így ír erről a problémáról:

„...az osztrák sas átokterhes társasága gyengékké teszen, mert belerónket megoszlatja, természetese barátainkat, sőt polgártársaink egy részét is, ellenségeinkké teszi; isolál (elszigetel) a világtól, elkülönít azoknak az érdekeitől, kikre különben számíthatnánk a veszély órájában, és nem hágy fel számunkra más dicsőséget, mint hogy mi legyünk a máglya, melyen az osztrák sas megégetik, - égve magunk is.”

„...Mi nem, mint osztrák ellenségek, hanem mint osztrák bűnrészesek fogunk számba vétetni. Magyar légióról többé nem lesz szó, hanem lesz szó cseh, horvát, szerb, oláh légióról.”

„Ha pedig (Ausztria) legyőzetik, sikertelen kísérlete a birodalmat szét fogja bomlasztani úgy, hogy a szerte omló romok súlya Magyarországot is eltemeti, mert a szétbomlásnál mi nem mint önálló tényezők jelenendünk meg, kikkel számolni kell: hanem mint préda, mellyel a győztesek rendelkezendnek.”

„A világ az országgyűlés után ítél; ‘s azt hiszi, hogy a magyar nemzet testestől lelkestől szerelmes az osztrák uralomba, ‘s mert ezt hiszi, mint osztrák-barát fog nemzetünk számba vétetni, a legközelebbi európai válságnál ‘s így vétetvén számba belelöketik a sírba, melyet a történelem az osztrák dynastia számára ásott.”/12/

Kossuth 1868. szeptember 12-én ezt írja Vukovics Sebőnek, aki 1849-ben igazságügyi miniszter volt:

„Az idők elmúltak édes Barátom midőn a dynastiák közössége a nép érdekek közösségének a hiányát pótolhatná. Austria elvész, a legelső crisisnél elvész; s Magyarország oly helyzetet teremtett magának, hogy vele együtt fog elveszni. Ha Magyarország önmagához hű marad, hivatva volt volna e felbomlás alkalmával, egy új alakulás támpontját képezni; - de így lovagjává szegődvén egy veszett ügynek, ezt lehetlenné tette; a bomlasztó elemeket magától el, s oly irányba erőszakolta, mely mellett Ausztria kikerülhetetlen bukása Magyarországot is magával fogja rántani, ha a véletlen nem menti.”/13/

A véletlen nem mentette meg Trianontól Magyarországot. **Fejtő Ferenc** a „Rekviem egy hajdanvolt birodalomért” c. munkájában meggyőzően bizonyítja, hogy a nemzetközi szabadkőművességnek sorsdöntő szerepe volt az első világháború ideológiai háborúvá történő átalakításában, valamint nemzetközi jogi elveket felrúgó versaillesi és trianoni diktátumok kikényszerítésében./14/

Kossuth csak Amerikában lett szabadkőműves és nem ért el magas fokozatot. Alappal feltételezhetjük, hogy a szabadkőműves pénzligarchia akkor sem avatta be a legmagasabb rangú szabadkőművesek által ismert szupertitkos céljaiba, amikor az Egyesült Államokba küldte. A pénzligarchiának csupán színlelő-programja magasztos céljainak a hirdetésében volt szüksége a köztisztletben álló és kiváló szónok magyar politikusra. Maga a szabadkőművesség pedig csaknem hű tükre a nem szabadkőműves, profán világnak. Sokféle irányzata van, és számtalan belső ellentét feszíti. Soraiban ugyanúgy megtalálhatók a világ jobbításán fáradozó tisztességes emberek, mint látható világunkban. Kossuth igaz magyar hazafi és tisztességes ember volt, még akkor is, ha a láthatatlan hatalmak időnként eszközként használták titkos céljaik eléréséhez.

Az amerikai Észak és a Dél szabadkőművesei

Pierce elnök elsőként **Caleb Cushing**-ot (élt 1800-tól 1879-ig) nevezte ki az Egyesült Államok igazságügyi miniszterévé. Cushing nemcsak a szabadkőművesség északi illetékességű hálózata révén állt kapcsolatban az angol szabadkőművességgel, hanem a brit ópium kereskedelem révén is, mivel apja gazdag hajótulajdonos volt, unokatestvére, John Perkins Cushing, pedig résztvett a Kínával folytatott - jogellenesnek tekinthető - ópium kereskedelemben.

Caleb Cushing, aki a Newburyport-i St. John's Lodge (páholy) tagja volt, számos írásában támadta a rabszolgaságot. Az Egyesült Államok igazságügyi minisztereként ő volt a polgárháború legfőbb előkészítője. Első szabadkőműves megbízatása az volt, hogy **George Peabody** brit szabadkőműves bankártól (aki a londoni Rothschild-ház amerikai megbízottja volt) pénzt juttasson el a „Young America” tagjaihoz, akik az elnökválasztást követően egyre hangsúlyosabban követelték az Egyesült Államok felosztását. Az Angliában óriási bankvállalkozással rendelkező Peabody az, aki felfogadta szolgálatába az idősebb John Pierpont Morgan-t (élt 1837-től 1913-ig), hogy kezelje az Egyesült Államokba átutalt pénzalapokat. Peabody halálát követően Morgan átvette a pénzügyi vállalkozás irányítását, és székhelyét áttette Angliából az Egyesült Államokba. Itt **Northern Securities** néven működött tovább. **1869**-ben Morgan Londonba utazott és formálisan is megállapodott a N. N. Rothschild Company-val, hogy képviselni fogja érdekeit az Egyesült Államokban. Amikor idősebb Morgan 1913-ban meghalt, akkor hasonló nevű fia vette át a Morgan pénzügyi érdekeltség irányítását. Peabody pénzügyi alapjait Londonban az ottani amerikai konzulátuson alkalmazásban lévő **George Sanders** kezelte, akit Pierce elnök nevezett ki erre a tisztségre. Sanders maga nem volt szabadkőműves, de lelkesedett a szabadkőműves forradalmakért és ezért londoni otthona az európai szabadkőműves forradalmárok egyik találkozóhelyévé vált.

Így pl. 1854. február 24-én Sanders a következő nagytekintélyű szabadkőműveseket látta vendégül otthonában: **Giuseppe Mazzini**t az olasz karbonárik főnökét, aki - több kutató állítása szerint - Adam Weishaupt halálát követően az Illuminátus Rend vezetője is lett. A vendégek között volt **Giuseppe Garibaldi** olasz tábornok, valamint a leverett magyar szabadságharc vezére, **Kossuth Lajos**, továbbá **Arnold Ruge**, aki Marx Károllyal együtt a szerkesztője volt a Junges Deutschland nevű forradalmi magazinnak. Ott volt még **Felice Orsini**, Mazzini egyik terrorista ügynöke, valamint az orosz **Alexander Herzen**, aki az anarchista Mihail Bakunyint, az orosz anarchisták későbbi vezérét szervezte be Mazzininak a „Fiatal Oroszország” mozgalmába. Jelen volt még ugyanezen a találkozón az Egyesült Államok akkori londoni nagykövete, a szabadkőműves **James Buchanan**, akit a pénzoligarchia már ekkor kiválasztott az Egyesült Államok következő elnökévé. A történészek eddig nem tudták bizonyítékokkal alátámasztani, hogy mi volt ennek a találkozóknak az igazi természete, célja, és milyen témák kerültek itt megvitatásra. A kérdés kutatói a mai napig csak az utóbb bekövetkezett eseményekről próbálnak a tanácskozás témájára visszakövetkeztetni. Az egyik központi kérdés - nagy valószínűséggel - a hamarosan kirobbanó amerikai polgárháború lehetett.

Ezt az is alátámasztja, hogy a nyolc jelenlévő közül öt személy közvetlenül is részt vett a déliek lázadásának az előkészítésében. **Sanders** maga hírszerző hálózatot működtetett a déli konföderációban a polgárháború ideje alatt. A háború után Sanders és kanadai kémjei gyanúba keveredtek, mert állítólag közreműködtek az Abraham Lincoln elleni merénylet előkészítésében. Később ezeket a vádakokat elejtették, de Sanders menekültként egyik helyről a másikra vándorolt, és ez továbbra is gyanússá tette személyét. Tény viszont, hogy a „Young America” mozgalom rabszolgaság ellen fellépő abolicionistáit Sanders, Peabody, Morgan és Caleb

Cushing finanszírozta abból a célból, hogy kirobbantsák a polgárháborút. Sanders volt az, aki átutalta Peabody pénzeszközeit Morgannak, Morgan pedig továbbadta Cushingnak. Egyidejűleg Cushing előkészítette a skót rítusú szabadkőművesség déli illetékességű hálózatának a brit ellenőrzés alá helyezését. Ez azért nagy teljesítmény, mert a szabadkőművességnek ez a hálózata eredetileg a francia szabadkőművességtől kapta meg az alkotmányát és annak irányítása alatt működött. E feladat végrehajtására **Albert Pike**-ot választották ki.

Pike az 1820-as években lett Cushing szabadkőműves protezsáltja, amikor még iskolaigazgató volt szülővárosában, a Massachusetts állambeli Newburyport-ban. 1853. március 20-án, két héttel rá, hogy Cushing megkapta igazságügyi miniszterré való kinevezését, üzenetet küldött Pike-nak, aki akkor az Arkansas állambeli Little Rock-ban élt, hogy menjen Charleston-ba. Pike itt, Dél-Carolina államban kapta meg a magasabb szabadkőműves fokozatokat egészen a 4-től a 32. fokozatig és nem mástól, mint a híres **Albert Gallatin Mackey**-től, aki a szabadkőművesség egyik legtekintélyesebb vezetője és történetírója volt. Ezt követően Mackey látta el instrukciókkal Pike-ot, aki 1857-ben New Orleans-ban kapta meg a 33-as fokozatot és már 1859-ben ő lett a skót rítusú szabadkőművességnek az Egyesült Államok Déli Területein illetékes Legfőbb Tanácsának a Szuverén Nagymestere. Így az északi szabadkőművesség, amely az angol szabadkőművesség fennhatósága alá tartozott, az ellenőrzése alá vonhatta riválisát. A szabadkőművesség északi illetékességű hálózatát a brit hírszerzés számára dolgozó **J. J. Gourgas** (élt 1777-től 1865-ig) 33-as fokozatú szabadkőműves irányította. Gourgas a maga hálózatát a 19. század kezdetén hozta létre a brit hírszerzés helyi központjaként. 1813 nyarán, amikor Gourgas szervezetét véletlenül felfedezték a déli hálózat tagjai, akkor közölte velük: „Az Egyesült Államok nagy páholyainak az angliai szimbolikus nagy páholy nyomdokait kell követniük, és óvakodniuk kell, hogy külföldi kapcsolatok és levelezések révén ne váljanak előbb-utóbb franciabaráttá.”/15/ Noha a déli illetékességű szabadkőművesség tudatában volt, hogy az északi brit fennhatóság alá tartozik, Gourgas engedélyt kapott arra, hogy az Ohio és a Mississippi folyóktól északra és keletre is tevékenykedhessen. Ma ezt a szabadkőműves hálózatot szokás „Eastern Establishment”-nek, „Keleti Hálózatnak” nevezni.

1854-ben Gourgas segítette a szabadkőműves Killian Van Rensselaer-t Cincinnati-ban létrehozni a „Knights of the Golden Circle” (az „Aranykör Lovagjai”) című szabadkőműves frontszervezetet. A „Knights of the Golden Circle” megalakulása után nyomban beolvasztotta magába a „Young America” tagjait, és ez vált a későbbiekben a szakadár déli konföderáció hadseregének az elődszervezetévé. A Golden Circle lovagjai az amerikai Ohio, Indiana és Illinois államokon keresztül haladtak, majd pedig a Mississippi folyó mentén elérték a Mexikói-öblöt déli irányban, keleti irányban pedig Maryland és Virginia államot. Délre és keletre nyomulásuk során „váraknak” nevezett rezidenciákat hoztak létre, és folyamatosan toborozták az önkénteseket. Így pl. a szabadkőműves **John Quitman** Jacksonban nyitott egy ilyen várnak nevezett kirendeltséget Mississippi államban. Albert Pike pedig New Orleansban. Ez az a város, amelyen keresztül aztán Guiseppe Mazzininak a maffiája behatol az Egyesült Államokba a polgárháborút követő időszakban. (A mafia mozaikszó a következő olasz kifejezésből származik: Mazzini autorizza furti, incendi e attentati, magyarul: Mazzini feljogosít a rablásra, gyújtogatásra és a merényletre.)

Az egyik ilyen frissen beszervezett személy, akit beavattak a „Knights of the Golden Circle” tagjai sorába, a szabadkőműves **P.T. Beauregard** tábornok volt, aki a West Point katonai akadémián végzett és Louisiana állam politikai vezetőjének, a szabadkőműves **John Slidell**-nek volt a sógora. A történelemkönyvek tanúsága szerint Beauregard-nak tulajdonítják a polgárháború kirobbantását, mivel 1861-ben a Fort Sumter erőd ellen indított meglepetésszerű támadást ő indította el. De még jóval a Fort Sumter-i támadást megelőzően **Caleb Cushing**

már felismerte, hogy földrajzilag túlságosan messze van egymástól a rabszolgaellenes Észak és a rabszolgapárti Dél ahhoz, hogy polgárháborút kezdjen a rabszolgaság kérdésében fennálló ellentét miatt. Ellenségeskedést kellett szítani egymás közvetlen közelében lévő szomszédok között, mielőtt kitörhet egy országos szintű háború. Egy ilyen ellenséges szembenállás létrehozására alkalmas eszköznek bizonyult a „**Kansas-Nebraska Act**”. Ez a törvény, amelyet Pierce elnök idejében elfogadott az amerikai törvényhozás, előírta, hogy a Nebraska Territory-nak nevezett közigazgatási egységet fel kell osztani két önálló Kansas-i és Nebraska-i területre. Ezeknek a lakói aztán önállóan eldönthették, vajon megengedik-e területükön a rabszolgaságot vagy sem. A törvény elfogadásával pontosan azt történt, amire kitervelői és elfogadtatói előre számoltak. Gyűjtogatások és gyilkosságok által kísért zavargásokra került sor, amelyeket nagyrészt a rabszolgaság párti Missouri lakosok rendeztek. Ezt a fehér abolicionisták, vagyis azok, akik ellenezték a rabszolgaságot, hidegvérű gyilkosságokkal torolták meg parancsnokuk, **James Brown**, irányításával.

Mivel James Brown (élt 1800-tól 1859-ig) nem eléggé ismert, ezért a pontosabb kép megrajzolása érdekében szükséges elmondani, hogy felnőtt életének döntő részét különböző titkos társaságok soraiban töltötte. Így tagja volt az Oddfellows, a Sons of Temperance, valamint a szabadkőműves szervezeteknek. Brown 1821-ben az Ohio állambeli Hudson Lodge-ban nyerte el a mesterfokozatot, ahol később diakónusi funkciót is betöltött. 1830-ban, amikor szabadkőművesség-ellenes hullám söpört végig az Egyesült Államokon, kilépett a szabadkőművességből. Caleb Cushing ennek ellenére James Brown-t találta a legalkalmasabbnak arra, hogy kirobbantsa a lázadást a déli államokban. Abból indult ki, hogy a szabadkőművességből szervezetileg kilépett Brown-t senki nem fogja azzal gyanúsítani, hogy a szabadkőművesség ügynöke. James Brown hamarosan csatlakozott a Mazzini által létrehozott Young America organizációhoz a Pierce kormányzat idején. Pénzügyileg a bostoni és a new-yorki **John Jacob Astor** érdekeltség támogatta. James Brown, miután megkapta Caleb Cushingtól az utasításokat, tudatosan megkezdte a polgárháborúra való bujtogatást Amerikában.

1857 januárjában a szabadkőműves James Buchanan-t választották Franklin Pierce utódjául az elnöki pozícióba. **John A. Quitman**, a Mississippi állami szabadkőművesség atyja, - a déli szecesszionisták vezére - képviselte államát az amerikai képviselőházban. Quitman volt kijelölve a skót rítusú szabadkőművesség déli hálózatának a nagymesteri tisztségére. Mivel 1858 nyarán mérgezés következtében hirtelen meghalt, közeli barátja Albert Pike - akinek Cushing volt a mentora, - vette át a déli szabadkőművesség vezetését. Ezzel Albert Pike került a déli szecesszionisták vezéri tisztségébe.

A déli konföderáció és a szabadkőműves pénzoligarchia

Miután **Buchanan** lett az Egyesült Államok elnöke, azokat nevezte ki a kormányzati kulcs-pozíciókba, akiről bizonyos volt, hogy beindítják a Dél lázadását. Így került az igazságügyi miniszteri pozícióba a szabadkőműves **Edwin Stanton** Pennsylvania-ból, aki később belekeveredett az Abraham Lincoln elnök elleni merényletbe. Buchanan pénzügyminiszterré a Georgia állambeli szabadkőműves **Howell Cobb**-ot nevezte ki. Cobb 1860 márciusában nyeri el a 33-as fokozatot, mégpedig Albert Pike-től, aki ekkor a Georgia-i szecesszionisták vezére, és aki elnökkölt azon az Alabama állambeli Montgomery-ben tartott konvención, amely megszervezte a konföderációt.

Buchanan elnök a hadügyminiszteri tisztséget a szabadkőműves **John B. Floyd**-nak adta, aki a Virginia-i Richmond páholyának volt a tagja. Két héttel az 1860-as elnökválasztást megelőzően, Floyd aláírt egy szerződést a Dél Carolina állam kormányzójával **William Gist**-

tel, és eladott neki tízezer amerikai puskát Dél Carolina állam részére. 1861 januárjában Floyd ellen vádat emeltek a fővárosban, Washington D. C.-ben, mert hadügyminiszterként fegyvereket juttatott a szecesszionista vezetőknek. Floyd azonnali tárgyalást követelt, mert jól tudta, hogy a képviselőház illetékes bizottsága, amely szabadkőművesekből állt, fel fogja menteni. Ez így is történt. Még ugyanebben az évben Floyd a konföderációs hadsereg dandártábornoka lett. Buchanan alelnöke pedig a Kentucky állambeli szabadkőműves **John C. Breckinridge** lett. Breckinridge részt vett a demokrata párt Charleston-ban tartott elnökjelölő gyűlésén a déli szabadkőművesség központjában. Ezt az elnökjelölő gyűlést az északi szabadkőművesség képviselője Caleb Cushing vezette. Az ő irányítása alatt a mexikói öböllel határos tagállamok küldöttei kivonultak a konvencióról és megalakították a saját külön jelölőgyűlésüket, amelynek elnökévé Cushingot választották meg. A szecesszionisták Breckinridge-t választották elnökjelöltükül. Az elnökségért folytatott kampánya során 1860 márciusában Breckinridge megkapta a legmagasabb szabadkőműves rangot, a 33. fokozatot Albert Pike-től. Ezzel egyidejűleg zajló elnökjelölő konvencióján a republikánus párt Abraham Lincoln-t választotta elnökjelöltnek. Lincoln, aki nem volt szabadkőműves, megnyerte a választást. Breckinridge pedig Kentucky állam szenátora lett. A polgárháború kezdetén Breckinridge erőteljesen védelmezte a Délt a washingtoni szenátusban. Hamarosan azonban a konföderáció szolgálatába lépett, és ezért a szenátus kizárta a soraiból 1861 decemberében. A konföderációs államok elnöke, a szabadkőműves **Jefferson Davis**, Breckinridge-t hadügyminiszterré nevezte ki kormányában.

Ebből a talán túl részletesnek is tűnő áttekintésből kiviláglik, hogy **Albert Pike** Lincoln elnökké választását követően azonnal hozzálátott az elszakadási folyamat beindításához. 1860. december 20-án, pl. Dél Karolina állam a déli szabadkőművesség központja volt. Ez volt az első tagállam, amelyik deklarálta a kilépését az Unióból. Ugyanezen a napon Mississippi állam, amelynek szecesszionista szervezetét **John A. Quitman** skót rítusú szabadkőműves hozta létre, követte Dél Karolina példáját. Még ugyanezen a napon a szabadkőműves James Floyd - még Buchanan elnök hadügyminisztereként - intézkedett arról, hogy Pittsburg-ból 113 nehéz tüzérségi löfegyvert és 11 ágyút szállítsanak át a Mississippi-ben lévő Schipland, valamint a texasi **Galveston** erődjébe, nyilván azért, hogy ezeket könnyűszerrel megszerezhessék a déli szecesszionista lázadók.

1860. december 22-én Florida állam is csatlakozott az elszakadó államokhoz, az akciót **David Lavy Yulee** szenátor irányította a Gainesville-i szabadkőműves páholy tagja. Alabama következő a sorban, majd őt követi Georgia. Ez utóbbi **tagállam elszakadását Howell Cobb** - Buchanan elnök pénzügyminisztere - és **Robert Toombs** irányította. Toombs hamarosan a konföderáció első külügyminisztere lesz. Mindketten szabadkőművesek voltak, és polgárháborút követően mindketten megkapták a tiszteletbeli 33-as fokozatot. Louisiana 1861. január 7-én lépett ki az Unióból, ugyancsak két szabadkőműves: **John Slidell** és **Pierre Soule** irányításával. Soule is megkapta a polgárháború után a 33. fokozatot. **Sam Houston**, Texas szabadkőműves kormányzója, a felfegyverzett Golden Circle lovagok ezrei által támogatva 1861. februárjában deklarálta elszakadását az Uniótól. 1861. április 12-én a szabadkőműves P.T. Beauregard tábornok - a Golden Circle Lovagok tagja, parancsot kapott, hogy támadja meg a Dél Karolina államban fekvő Fort Sumter erődöt. Ezzel megkezdődött a polgárháború. **Anton Chaitkin** „Treason in America” („Árulás Amerikában”) című, 1984-ben New Yorkban megjelent könyvében megállapítja: amikor Lincoln váratlanul elrendelte az országos mozgósítást, hogy leverje a lázadást, akkor a Golden Circle lovagai fegyveres akciókat hajtottak végre északon, és hírszerzési tevékenységet folytattak a hasonló csoportosulásokkal, amelyek azonban különböző neveket viseltek. Igazi nevét, hogy „ösi és elfogadott skót rítusú szabadkőművesség”, egyik sem viselte./16/

Összesen tizenegy déli tagállam vált ki az Egyesült Államokból, a konföderáció zászlaján mégis tizenhárom csillag volt, mivel a tizenhármasság szám szent szabadkőműves szám. (New York városának a felhőkarcolóiban ma sem található 13. emelet!) Ez a szent szám jelezte a beavatottaknak, hogy a déli államok kiválása az Unióból a skót rítusú szabadkőművesség déli hálózatahoz tartozó templomos lovagok által kezdeményezett akció volt. Lincoln elnököt 1861. március 4-én iktatták be hivatalába, kormányának tagjai közé bevette a szabadkőműves Edwin Stantont, elődjének, Buchanan elnöknek az igazságügyi miniszterét. Edwin Stanton hadügyminiszterre való kinevezése sorsdöntő hibának bizonyult. Amikor Lincoln Washingtonba utazott, hogy átvegye az elnökséget, Winfield Scott tábornoknak sikerült elhárítania a szabadkőműves Golden Circle lovagjainak az első merényletét Lincoln élete ellen. A második merénylet sikerült és kioltotta az elnök életét. Edwin Stanton bűnrészességére is fény derült a merényletet követő bűnügyi nyomozás során.

A szabadkőműves bankok és az Egyesült Államok északi tagállamai

Miután a polgárháború kitört, azok a brit szabadkőműves érdekeltségek, amelyek finanszírozták a déli szakadérok lázadását, felajánlották Lincolnnak is ugyanezt a segítséget, ha engedélyezi számukra egy központi bank felállítását. Lincoln, aki ügyvédként átlátott az összefüggéseken, ezt az ajánlatot visszautasította, mert felismerte, hogy ha elfogadja, akkor az Egyesült Államokban bevezetésre kerül a magánkibocsátású fedezetlen pénz, amelynek a használatáért az azt kibocsátó magánbankoknak kamatot kell fizetni. Lincoln úgy gondolta, hogy az Egyesült Államok maga is ki tudja bocsátani a saját maga papírpénzét kamatmentesen és adósságmentesen és ennek megfelelően 1862. februárjában az amerikaiak kézbe vehették a Lincoln által kibocsátott zöld színű dollárt, a „Greenback”-et.

Anglia és Franciaország - arra számítva, hogy Lincoln elutasítja egy magán központi bank engedélyezését - úgy vonultatta fel haderejét, hogy nyomást gyakorolhasson a Lincoln kormányra egy olyan amerikai központi bank létrehozása érdekében, amely az európai és a brit szabadkőműves bankárok közös ellenőrzése alatt állna. 1861. november 8-án a londoni kormány 8000 főnyi csapatkontingenst küldött Kanadába. Ezzel egyidejűleg pedig francia katonák szálltak partra Mexikóban. A francia intervenciós csapatok arra kényszerítették a mexikóiakat, hogy császárrá válasszák Ferenc József osztrák császár Maximilián nevű testvérét, azaz a Habsburg uralkodóház egyik tagját. Maximilián egyszerre volt szabadkőműves és katolikus, de a szabadkőművességhez sokkal szorosabb szálak fűzték, mint katolikus vallásához. Maximilián természetesen minden rendelkezésére álló eszközzel elősegítette, hogy a franciák Mexikó területéről kiindulva avatkozhassanak be az Egyesült Államok ellen folyó akcióba. Lincoln elnök tisztában volt azzal, hogy a londoni és a párizsi kormánynak ezt a manőverét az európai kontinens és a brit bankárok támogatják és céljuk rákényszeríteni az Egyesült Államokra egy irányításuk alatt álló központi bankot. A bekerítéstől félő amerikai elnök ekkor kényszerűségből II. Sándor orosz cárhoz fordult segítségért. Oroszország ebben az időben már nagy haditengerészeti erővel rendelkezett és a cár ígéretet tett a szorongatott helyzetbe került Lincolnak - még a háború kezdetén -, hogy segítséget fog nyújtani neki. II. Sándor parancsot adott az orosz birodalmi haditengerészetnek, hogy hajózzon át a keleti parti New York és a nyugati parti San Francisco kikötőjébe. Az orosz hadihajók 1863. szeptemberében érkeztek meg a két nagy amerikai kikötőbe.

A cár természetesen nem ingyen segített a washingtoni kormánynak. A polgárháborút követően II. Sándor egy 7,2 millió dollárról szóló számlát küldött az amerikai kormánynak, amelynek azonban nem volt felhatalmazása a számla kiegyenlítésére, mivel az Egyesült Államok törvényhozása a Kongresszus soha nem hagyta jóvá az orosz hadiflotta felbérelését.

Lincoln külügyminisztere, William H. Seward, egy közismerten szabadkőműves-ellenes politikus, aki anti-maszon programmal pályázott szenátori tisztségre, úgy oldotta meg ezt a jogi problémát, hogy egy abban az időben teljesen értéktelennek számított földterület - Alaszka - adásvételi szerződésébe csomagolva egyenlítette ki az orosz kormány számláját. Ez a tranzakció úgy ismert, mint a „Seward's Folly” (a „Seward ostobaság”). A természeti kincsekben és ásványi anyagokban dúsgazdag Alaszka így vált 1867-ben az Egyesült Államok legújabb területévé.

Lincoln, aki élet-halál küzdelmet vívott a nemzetközi pénzligarchiával, és a szolgálatában álló brit és francia kormánnyal, az orosz csapatokkal a háta mögött győztesen került ki a küzdelemből. Anglia és Franciaország nem óhajtott háborút viselni ekkor Oroszországgal, az amerikai polgárháború kimenetele érdekében. London visszavonta csapatait Kanadából, Párizs pedig Mexikóból. A szabadkőműves pénzligarchia azonban nem adta fel a küzdelmet és újabb akciókat készített elő. 1862. júliusában a pénzligarchia City of London-i központjából a vezető bankárok levelet küldtek az Egyesült Államok vezető pénzembereinek és bankárainak, amelyben kifejtik, hogy a Lincoln által kibocsátott pénz, a greenback, ki fogja szorítani az amerikai szabadkőműves bankárokat a pénzügyi szférából, hacsak nem cselekednek gyorsan és határozottan ennek megakadályozása érdekében. A City of London pénzligarchiái azt tanácsolták amerikai társaiknak, hogy kényszerítsék az amerikai törvényhozást, a Kongresszust, amely az amerikai alkotmány rendelkezései szerint egyedül jogosult a pénzkibocsátásra, hogy hozzon forgalomba államkötvényeket, azaz kamatozó állami adósleveleket, amelyeket aztán a magántulajdonú bankok megszerezhetnének, és ellenőrzésük alatt tarthatnának. A londoni pénzligarchiák említett levelében szó szerint ez olvasható: „Az államkötvények kibocsátása meg fogja akadályozni, hogy a greenback, (ahogyan ma az amerikai pénzt hívják), amelyet nem tudunk az ellenőrzésünk alatt tartani, hosszabb időn át pénzként legyen forgalomban. De az államkötvényeket ellenőrizhetjük és rajtuk keresztül a bankok hitelműveleteit is.”/17/ A City of Londonból érkező instrukciók sürgős lépéseket tettek szükségessé. Az amerikai vezető pénzemberek nem várták meg, hogy **Salmon P. Chase** pénzügyminiszter benyújtsa erre vonatkozó ajánlásait a Kongresszusnak. Ehelyett soron kívül a washingtoni szabadkőműves páholyban találkoztak a befolyásos képviselőkkel és szenátorokkal, ahol magánbeszélgetéseken tudták megvitatni ezt a rendkívül fontos kérdést.

Még Lincoln elnök sem volt képes megfékezni az így mozgásba hozott Kongresszust, noha bebizonyította, hogy nemcsak átlátja a pénzügyi összefüggéseket, hanem képes megakadályozni az európai szabadkőműves bankárok központi bank felállítására vonatkozó akcióit is. 1863. február 25-én a Kongresszus elfogadta a National Banking Act-et (Nemzeti Banki Törvényt), amely létrehozta az Egyesült Államok szövetségi szinten engedélyezett nemzeti bankját. Ennek az új banknak joga volt U. S. Bank Note-okat, azaz olyan bankjegyeket kibocsátani, amelyek valójában magánbankárok által kibocsátott pénzt képeztek, amelyet ezek a magánbankárok kamat ellenében kikölcsönözhetnek a kormánynak. Ennek a pénznek nem volt arany vagy más nemesfém fedezete, hanem olyan államadósságot jelentett, amelynek fedezete az állam által beszedett adó. Ezt a törvényjavaslatot Salmon P. Chase hajszolta keresztül az amerikai törvényhozáson. Évekkel később a brit szabadkőművesség posztumusz úgy hálálta meg szolgálatait, hogy róla nevezte el a Wall Street egyik legnagyobb bankját, a Chase Bankot, amely később Chase Manhattan Bank-ként vált közismertté, és amelynek tulajdonosa és elnöke évtizedeken át David Rockefeller volt.

Az említett törvény elfogadását követően Lincoln újból figyelmeztette Amerika népét arra a veszélyre, amit a pénzhatalom és a kezében lévő központi bank jelent. Néhány hónappal később a City of Londonban működő Rothschild bank levelet írt New York vezető

bankáraihoz és pénzembereihez. Ebben kifejeződik, hogy a szabadkőműves bankárelit hogyan vélekedik valójában az emberek érdekeiről:

„Azok a kevesek, akik megértik ezt a rendszert (a kamatozó magánkibocsátású fedezetlen papírpénz rendszerét D. J.) vagy annyira érdekeltek lesznek a hasznában, és függenek majd a kegyeitől, hogy az ő részükről nem várható ellenállás; a lakosság nagy része viszont szellemileg nem képes felfogni, hogy a pénztőkések mekkora előnyöket húznak ebből a rendszerből, panasz nélkül viseli majd terheit, és talán még csak nem is sejti, hogy ez a pénzrendszer mennyire hátrányos az érdekeire.” /18/

Lincoln tehát nemcsak értette, hogy mi húzódik meg a szabadkőműves bankárok annyira óhajtott központi bankja mögött, hanem megtett minden tőle telhetőt, hogy megvédje az amerikai társadalmat ettől az élősködő rétegtől és magánkézből lévő pénzmonopóliumától. Lincolnhoz hasonlóan több nagy amerikai személyiség is megértette és hangoztatta, hogy milyen nagy szükség van egy kamat- és adósságmentes gazdasági közvetítő eszközre, vagyis az állam kizárólagos ellenőrzése alatt álló közpénzrendszerre. Közéjük tartozott Benjamin Franklin, Thomas Jefferson, Andrew Jackson, Daniel Webster, Thomas Edison, Henry Ford és az idősebb Charles Lindbergh. A felsoroltak valamennyien tisztában voltak azzal, hogy milyen nagy fontossággal bír egy nemzet jóléte szempontjából, ha kizárólag a szuverén kormány és állam rendelkezik a monetáris felségjogokkal. Ami azonban Lincolnt még közülük is kiemeli, az az, hogy ő ténylegesen is igénybe vette a szuverén kormány alkotmányos jogát arra, hogy pénzt bocsásson ki és hozzon forgalomba gazdasági közvetítő közegként. Az amerikai törvényhozás által kibocsátott és a kormányzat által forgalomba hozott pénz nem növelte az állam eladósodását.

A 76. Kongresszus 23. számú szenátusi dokumentumaiban találhatóak Lincolnak a következő megállapításai:

„Az államnak kell létrehoznia, kibocsátania és forgalomba hoznia a kormányzat költségvetési igényének és a fogyasztók vásárló erejének a kielégítéséhez szükséges valamennyi pénzt és hitelt. A pénzteremtés és kibocsátás privilégiuma nemcsak a kormány legfontosabb előjoga, de ez egyben a kormány legnagyobb alkotási lehetősége. Az egységes közvetítő közeg iránti igényt ezeknek az alapelveknek az elfogadásával lehet kielégíteni. Ezáltal hatalmas kamatösszegeket lehet megtakarítani az adófizetők számára. Ily módon a gyakorlati kormányzás feladatává válik a közüzemi vállalatok és költségvetési intézmények finanszírozása. A pénz így uralmi eszközből az emberiség szolgájává válik.”/19/

Thomas Jefferson, aki 1801-től 1809-ig volt az Egyesült Államok elnöke, így vélekedett a pénzoligarchia által minden eszközzel szorgalmazott magántulajdonú központi bankról és a magánpénzkibocsátásról:

„Polgáraink szeme nincs eléggé nyitva ahhoz, hogy lássák bajaink igazi okát. Ezt szinte mindenben keresik, kivéve a bajok igazi okozójánál, a bankrendszerrel nem. Ez a rendszer bizonyos formában hasznos is lehetne, de ma már visszaélésekhez vezetett, mivel összeegyeztethetetlen a közösség biztonságával és jólétével. A legőszintébben hiszem, hogy a bankok hatalma veszélyesebb, mint a fegyverben álló hadseregeké; és az az elv, hogy finanszírozás címén olyan pénzt költsünk el, amit majd az utódainknak kell megfizetni, nem más, mint nagyarányú házárdjáték a jövőnkkel.”/20/

A polgárháború kitörése szorongatott helyzetbe hozta az Egyesült Államok kormányát. 1861-ben Lincoln elnök és pénzügyminisztere kölcsönért fordult a New York-i bankokhoz azért, hogy finanszírozhassák az államszövetség északi részének a háborús erőfeszítéseit. A nemzetközi pénzoligarchia new yorki képviselői közölték Lincolnnal, hogy a háborús kiadások

fedezésére felvett kölcsönök kamatai évi 24 és 36% között fognak mozogni. Az amerikai elnök e számok hallatán megdöbben, és rendkívül csalódottan tért vissza Washingtonba. Amikor az elnök egyik barátja tudomást szerzett Lincoln nehéz helyzetéről, azt tanácsolta neki, hogy kérje meg a Kongresszust egy olyan törvény elfogadására, amely feljogosítja a kormányt törvényes fizetőeszköz, kincstári pénzjegyek kibocsátására. Ilyen állami pénzjeggyel finanszírozhatóak a háborús erőfeszítések. Ezeket a kincstári jegyeket kamatmentesen bocsátanak ki és hoznak forgalomba. Lincoln azonnal felismerte, hogy az egész amerikai nemzet számára milyen nagy haszonnal jár egy ilyen adósságtól és kamatozástól mentes fizetési eszköz állami kibocsátása. Az amerikai törvényhozás teljesítette az elnök kérését. Ezt követően Lincoln megállapította: „...biztosítottuk a köztársaság népe számára a lehető legnagyobb áldást, amelyben valaha is részesült - az ő saját papírpénzüket, amellyel megfizethetik tartozásaikat...”/21/

1862. elején az államkincstár 60 millió dollár adósság- és kamatmentes állami pénzjegyet hozott forgalomba. Ez törvényes fizetési eszköz volt, amelyet mind a köztartozások, mind a magántartozások törlesztésére fel lehetett használni. Minthogy zöld festékekkel nyomták a pénzjegyek hátsó oldalát, hamarosan azt a ragadványnevet kapták, hogy „Greenbacks” (zöldhátúak). Az új pénz nyomban enyhítette az Északra nehezedő pénzügyi és gazdasági nyomást. Ismét fizetni lehetett a katonákat, és meg lehetett vásárolni a hadviseléshez szükséges eszközöket anélkül, hogy olyan háborús adósság keletkezzék, amelyre évi 24-36%-ig terjedő kamatot kell fizetni. Összesen 450 millió dollár értékben került kibocsátásra greenback, és az aprópénznek használt „shin plaster”.

A greenback kibocsátása természetesen feldühítette a new yorki bankárokat. Az adósságmentes pénzjegy számukra egyenlő volt az igen nyereséges magánpénzkibocsátás elvesztésével. A greenback kibocsátását jóváhagyó törvény elfogadása után napokon belül tanácskozást tartottak a vezető pénzemberek Washingtonban. Kidolgoztak egy javaslatot a Kongresszusban működő lefizetett embereik számára, akiknek keresztül kellett vinniük egy „**Exception Clause**” (Kivételezési Záradék) csatolását az új pénzkibocsátási törvényhez. Ennek az volt a célja, hogy korlátozzák a greenback-nek teljesjogú pénzként való használatát. A kivételezési záradék szövege szerint az állami pénzjegy (greenback) valamennyi köz- és magánadósság törlesztésére alkalmas, kivéve az importra kiszabott vámok és illetékek, valamint az államadósság kamatainak a megfizetésére. Ebből az következett, hogy az importárúk vámját, valamint az államadósság kamatait ettől kezdve már csak aranyban lehetett megfizetni. Ez az új szabály arra kényszerítette az importőröket, hogy a pénzligarchia bankjaihoz menjenek, és ott megvásárolják azt az aranyat, amely a vámok és az illetékek fizetéséhez szükségessé vált. A pénzligarchia bankjai nyomban 185%-kal felemelték a náluk beszerezhető arany árát, vagyis az amerikai polgároknak 285 dollárt kellett greenback formájában fizetniük minden 100 dollárt érő aranyért, amelyet a pénzligarchia bankjaiban vásároltak. Ez a többletköltség nemcsak megdrágította az importált árukat, de beindította azt az alattomos folyamatot is, amelynek a célja a greenback lejáratása, végső soron pedig a forgalomból való kivonása volt.

A greenback-re a halálos csapást a pénzligarchia 1863-ban mérte, amikor kikényszerítette, hogy a Kongresszus visszavonja a greenback kibocsátásáról szóló törvényt és elfogadja a nemzeti bank törvényt. Ez az utóbbi törvény kimondta, hogy csak államkötvények vásárlására lehet használni a greenback-et, mégpedig úgy, hogy a kötvények kamatát előre kell megfizetni aranyban. A nemzeti bank törvény egyrészt lehetővé tette, hogy a pénzligarchia bankjai birtokolják az államkötvényeket, másrészt hogy egyidejűleg megkapják a névértékük 90%-át a nemzeti bank által kibocsátott bankjegyek formájában, amelyeket tovább kölcsönözhetnek kamatra az ügyfeleknek. A kivételes záradék és a nemzeti banki törvény valóban lejáratva a

greenback-et, amelynek a sorsát aztán végleg megpecsételte a Kongresszus által 1866-ban elfogadott újabb törvény. Ez felhatalmazta a pénzügyminisztert, hogy államkötvényeket adjon el, amelyek bevételeiből az Egyesült Államok által kibocsátott pénzt, köztük a greenback-et is vissza lehet vásárolni, és ki lehet vonni a forgalomból. Az államkötvények árusítását arra használták, hogy a polgárháborút követő újjáépítés kritikus szakaszában csökkentsék a forgalomban lévő közvetítőeszközt, a pénzt. Évről évre csökkent a gazdasági élet rendelkezésére álló közvetítő közeg, ez pedig csődökhöz és a reálgazdaság nagyarányú veszteségeihez vezetett. Ezeket a gazdasági nehézségeket el lehetett volna kerülni, ha a Lincoln elnök által bevezetett greenback továbbra is törvényes fizetőeszköz marad. Ehelyett egy sor - a pénz-oligarchia által tudatosan előidézett - ún. pénzügyi pánikra került sor, amit manapság már gazdasági recesszióknak nevezünk, amely viszont nyomást gyakorolt az amerikai Kongresszusra, hogy olyan törvényeket fogadjon el, amelyek az Egyesült Államok bankrendszerét néhány magánbank ellenőrzése alatt centralizálják. Végül soron ez a centralizáció és koncentráció vezetett el a Federal Reserve Törvény elfogadásához 1913. december 23-án.

Guernsey adósságmentes közpénzrendszere

Guernsey az English Channel nevű tengersizorban fekvő „Channel Island's”-hez tartozó egyik sziget. Mindössze 150 km választja el Nagy-Britanniától és 16 km Franciaországtól. Noha a szigetek államjogilag Nagy-Britannia részét képezik, mégis évszázadok óta teljesen függetlennek tekinthetők belső ügyeiket illetően. Ehhez tartozik az a jog is, hogy a helyi kormány saját maga bocsátja ki és hozza forgalomba a helyi pénzt. Guernsey története bizonyítja, hogy miként képes az adósság és kamatmentes közpénz elősegíteni a szegénység felszámolását, és miként vezet viszonylag rövid idő alatt gazdasági jóléthez. 1815-ben a napóleoni háborúkat követően Guernsey nyomorúságos állapotban volt. Nem voltak utak, ahol kocsikkal lehetett volna haladni és egy látogató számára szinte lehetetlenség volt lovat bérelni. A szigetet a tengertől elválasztó gátfalak is veszélyes helyzetben voltak. A helyi kormány annyira el volt adósodva, hogy a beszedett adó alig fedezte az adósság után fizetendő kamatok terheit. A szigetlakók ellenezték, hogy a kormányzat további hiteleket vegyen fel az utak és a gátak megjavítására. Ezért a vezetők úgy döntöttek, hogy újabb kölcsönök helyett saját adósságmentes pénzt hoznak forgalomba a legszükségesebb közmunkák finanszírozására. Az első kamatmentes közpénzt viszonylag kis mennyiségben bocsátották ki és ezt a szigetlakók az adók megfizetésére használták. Ez a pénzkibocsátás igen sikeresnek bizonyult, mert úgy tette lehetővé a legfontosabb utak megépítését, hogy ehhez nem kellett Guernseynek további kölcsönök felvételével még mélyebben eladósodnia.

Hiányzott Guernsey-ről egy olyan üzleti központ, amely fellendíthette volna a kereskedelmi életet. Ezért a sziget vezetői 1819-ben úgy döntöttek, hogy ezt a kereskedelmi központot is az általuk kibocsátott kamatmentes közpénzből fogják finanszírozni. Hogyan nézett ki ez konkrétan? Ezt lehet elolvasni a piacon elhelyezett, ma is megtalálható emléktábláról:

„1820-ban a Szigetek kormánya megállapodott egy fedett piac felépítéséről 5500 fontért. Minthogy 1000 fonttal rendelkeztek, 4500 font értékben állami pénzjegyeket bocsátottak ki, amelynek a fedezetét az a kisösszegű adó biztosította, amit a szeszes italokra vetettek ki. A munkát elkezdtek és be is fejezték, a piac 1822-ben megnyílt. A 36 üzlet mindegyike 5 font lakbért fizetett. Mihelyt a 180 fontot az állam megkapta, ugyanennyi állami kibocsátású pénzjegyet elégettek. Minthogy a 4500 állami pénzjegy ilyen tempóban túlságosan hosszú ideig tartott volna, ezért a Szigetek a piaci alapba évi 300 fontot fizettek, amely a Szigetre érkező bor adójából folyt be. Ebből 30 fontot félretettek a szükségessé vált javítások fedezésére, 270 fontot pedig a további papír pénzjegyek megsemmisítésére fordítottak. 10 év

elteltével egyetlen olyan papír pénzjegyet sem volt már forgalomban, amelyet az épület építésének a finanszírozására fordítottak, semmilyen kamatot nem fizettek rá és mégis biztosítva volt folyamatosan az évi 180 font jövedelem.”/22/

A gránit márványtábla szövege tanúsítja, hogy milyen hasznos lehet egy közösség számára, ha saját kibocsátású kamatmentes közhittel tudja tevékenységét finanszírozni anélkül, hogy munkájának egy jelentős részét minden ellenszolgáltatás nélkül - kamat formájában - át kellene adniuk azoknak, akik pénzt kölcsönöznek a számukra. A pénz önmagában értéktelen jel, használatáért teljesen felesleges nagy kamatokat fizetni. Ezt a jelrendszert maga a közösség is előállíthatja lényegében önköltségi áron a maga számára. Guernsey szigete a mai napig saját kibocsátású pénzjegyeit használja.

Ami Nagy Britanniát illeti, itt is létezett kamatmentes közpénzrendszer történelmének különböző szakaszaiban. Így pl. 1100-tól az 1800-as évek elejéig, mintegy 700 éven át az adósságmentes „tally stick”-et, vagyis egy kétrészesre vágott fadarabot használtak pénz gyanánt, amelynek mindkét része meg volt jelölve, jelezve, hogy mennyivel tartozik az adós a hitelezőnek. Ez volt a számlavezetés ősi módja. Az egyik részt a hitelező tartotta magánál, a másikat az adós. A tally használatát a 18. század elején szüntette be Nagy Britannia pénzügyminisztériuma. Nagy Britannia még az első világháborús kiadásainak jelentős részét is kamatmentes közpénz kibocsátásával finanszírozta. Ezeket a pénzjegyeket Bradbury-nek hívták, John Bradbury, akkori pénzügyminiszter neve nyomán.

Visszatérve az Egyesült Államokhoz, ahol a pénzoligarchia kemény küzdelmet vívott azért, hogy megszerezze a Kongresszustól a pénzrendszer irányításának a monopóliumát, megállapíthatjuk, hogy két fő ok volt, amiért a brit szabadkőműves pénzoligarchiának ki kellett robbantania a polgárháborút az Egyesült Államokban. Az egyik az volt, hogy a brit pénzemberek egy olyan állandóan működő központi bankot akartak létrehozni, amely teljesen az ő ellenőrzésük alatt van, másodsorban a brit szabadkőműves pénzoligarchia fel akarta osztani a túl erősnek bizonyult államszövetséget két gyöngébb államra, amelyet könnyebb a hegemoniája alá vonni és a kettőt egymás ellen kijátszva, ellenőrizni. Ez utóbbi terv részleteit **Samuel Morse** írta meg „The Present Attempt to Dissolve the American Union: A British Aristocratic Plot” („A jelen kísérlet az Amerikai Unió feloszlására: Egy brit arisztokrata összeesküvés”) című könyvében, amelyet 1862-ben publikált. Morse amerikai feltaláló volt, de egyben hírszerzési szakértő is. „Ha nem Abraham Lincoln lett volna az elnök, akkor a brit szabadkőműves oligarchia stratégiája minden részletében megvalósul. Amikor Lincoln visszaállította az Egyesült Államok egységét, a brit szabadkőművesség lépéseket tett az eltávolítása érdekében.”/23/

A „Knights of the Golden Circle” („Az Aranykör Lovagjai”) titkos szervezet, amelyet a brit szabadkőművességhez tartozó pénzügyi érdekeltségek finanszíroztak, John Wilkes Booth-t, a Mazzini irányítása alatt álló „Young America” („Fiatal Amerika”) mozgalom tagját, egy 33-as fokozatú szabadkőművest választott ki a Lincoln elleni merénylet végrehajtására. A szabadkőműves Edwin Stanton feladata volt olyan álcázó intézkedések megtétele, amelyek sikeresen el tudják rejteni a brit szabadkőművesség részvételét a Lincoln elleni merényletben. Itt is konkrét példáját látjuk, hogy egyszerre indul be az igazi akció és az annak álcázását szolgáló színlelt akció. Ez utóbbi célja az igazi akció, a valódi célok és résztvevők elrejtése. Egyébként ez a kettős cselekvési mód az egyik oka annak, hogy a mai napig a titoktartás és a titkolódzás az egyik legfőbb szabadkőműves kötelezettség, elsősorban a szabadkőműves hierarchia felsőbb fokozatain.

Lincoln meggyilkolását követően Stanton valamennyi Washingtonból kivezető utat katonai blokádnak alá helyezte, kivéve egyet, amelyet kijelöltek Booth számára menekülési útvonalként.

Stanton ezután elrendezte, hogy találjanak egy olyan részeg embert, aki testi felépítésében és külső megjelenésében hasonló Booth-hoz. Ezt az embert aztán meggyilkolták, és testét elégették egy fészerben, amely a katonák által nem őrzött út mellett volt található. Egész „véletlenül” maga Stanton is megjelent a helyszínen és nyomban megállapította, hogy a meggyilkolt férfi az **John Wilkes Booth** holtteste. A valódi John Wilkes Booth azonban elmenekült. Ezeket az eseményeket követően az „Aranykör Lovagjai” a Katonai Bizottság figyelmének a középpontjába kerültek. A Bizottság tanulmányozva a Lincoln elleni merénylet részleteit, megállapította, hogy azt szervezett titkos erők hajtották végre és mind a polgárháború, mind a gyilkosság mögött ezek a titkos erők állottak. A Lincoln elnök meggyilkolására vonatkozó eredeti dokumentumok a mai napig a Védelmi Minisztérium zárt archívumában találhatók, és még mindig nem állnak a kutatók rendelkezésére. Ennek ellenére fontos tényekre derült fény az „Aranykör Lovagjai” tevékenységét illetően abban az összeesküvés perben, amelyre 1865-ben Indianapolis-ban került sor. A Lincoln elleni összeesküvésben a következő személyek voltak közvetlenül érintve: a 33-as fokozatú szabadkőműves és brit miniszterelnök Henry Palmerston, a 33-as fokozatú szabadkőműves John Wilkes Booth, a szabadkőműves Judah P. Benjamin, aki azon brit szabadkőműves bankároknak volt a szócsöve, akik kiadták a parancsot Lincoln meggyilkolására, továbbá Jacob Thompson, a Buchanan kormányzat belügyminisztere, aki a kanadai Bank of Montreal-ból kivont 180 ezer dollárral indította el a merényletet. Mind Benjamin, mind Thompson Angliába menekültek, hogy elkerüljék a letartóztatást. Végül a szabadkőműves Edwin Stanton volt az, aki elkészítette a merénylet álcázását. E cél érdekében végzett gátlástalan és vakmerő lépései vetekednek a Kennedy gyilkosságot elleplező Warren Bizottság tevékenységével.

Az „Aranykör Lovagjainak” a leleplezése folytatódott az 1865-ben megtartott összeesküvés perekben. Ez 1867-ben arra kényszerítette Albert Pike-ot, hogy találkozót tartson a korábbi Déli Konföderáció néhány tábornokával Nashville-ben, az ottani Maxwell House Szállodában. Ezen a tanácskozáson határozták el, hogy a „Knights of the Golden Circle” elnevezést megváltoztatják „Knights of the Ku Klux Klan” elnevezésre. A 20. század elején megjelent két könyv is dokumentálja, hogy Albert Pike közvetlenül is részt vett a Ku Klux Klan megalakításában. Az egyiknek a címe: „Ku Klux Klan: Its Origin, Growth and Disbandment” („Ku Klux Klan: Eredete, növekedése és feloszlata”), szerzői **J. C. Lester és D. L. Wilson**, akik könyvüket 1905-ben jelentették meg. A másik könyv szerzője **Susan Lawrence Davis**, aki könyvét 1924-ben jelentette meg „Authentic History: Ku Klux Klan 1865-1877” („Hiteles Történet: Ku Klux Klan 1865-től 1877-ig”) címmel.^{24/} Az említett könyvek szerzői szerint a Lovagok új nevét a görög „kuklos” szóból vették, amelynek a jelentése: kör. Albert Pike 1868. április 18-án vezércikket írt a Memphis Daily Appeal nevű újságban és ebben sürgeti egy „Déli Testvériség Rend” nevű fehér szövetség létrehozását. Ez valójában a Ku Klux Klan alig álcázott propagálásának tekinthető. A régi lovagok a Klan új keretei között kísérletet tettek a polgárháború folytatására, és lázadásokat szítottak az Egyesült Államok déli államai-ban. A szabadkőműves Andrew Johnson, aki Lincoln meggyilkolását követően az Egyesült Államok elnöke lett, tisztában volt vele, hogy a lázadások célja egy második polgárháború kirobbantása. Andrew Johnson csak mesterfokozattal rendelkezett és nem volt beavatva a 33-as fokozatú szabadkőművesekből álló Legfőbb Tanács döntéseibe. Ezért a lázadásokban nem ismerte fel a szabadkőművesség közvetlen részvételét. Andrew Johnson azt sem tudta, hogy a hírhedt bandita, Jesse James, 33-as fokozatú szabadkőműves volt, és az „Aranykör Lovagjainak” a tagjaként azt a feladatot kapta Albert Pike-tól, hogy raboljon ki minél több északi bankot az újabb polgárháború finanszírozására.

Mint tudjuk, az új polgárháború kirobbantására tett kísérletek nem jártak eredménnyel. De mi lett a Jesse James és bandája által rabolt pénzzel és arannyal? **Ralph Epperson** „A láthatatlan kéz” című könyvében megállapítja, hogy a Jesse James és a többi „Aranykőr Lovag” által elrabolt arany értéke meghaladja a 7 milliárd dollárt és ezek nagy részét az Egyesült Államok nyugati államainak a területén rejtették el. Nem sikerült arról információt szerezni, hogy mi történt ezzel a nagy mennyiségű arannyal./25/

A brit szabadkőműves pénzoligarchia új stratégiája

Ez az új stratégia a fokozatosság volt. Noha az amerikai Kongresszus által 1863-ban elfogadott Nemzeti Banki Törvény komoly pozíciókat juttatott a City of London bankárainak az Egyesült Államok pénzrendszerében, a pénzoligarchia azonban még messze volt attól a céljától, hogy megszerezze a totális ellenőrzést az Egyesült Államok monetáris politikája felett és, hogy kizárólag az ő kezében legyen a pénzkibocsátás, a kamat és árfolyamszabályozás, valamint a hitelezés. A City of London pénzoligarchiáinak az első kifogása az volt, hogy amíg az Egyesült Államoknak van saját aranytartaléka, addig a washingtoni Kongresszus képes lesz ellenőrizni a pénzkibocsátást. A második kifogásuk az volt, hogy az egyes tagállamok bankjainak, elsősorban azoknak, akiket nem ellenőrzött az Amerikai Nemzeti Bank, még mindig meg volt engedve, hogy saját pénzt kreáljanak és hozzanak forgalomba. A harmadik londoni kifogás az volt, hogy az Amerikai Nemzeti Bank tartalékai nem kielégítően nagyok. Ezért a City of London pénzemberei minden áron egy olyan központi bankot akartak látni az Egyesült Államokban, amely kizárólag az ő kezükben van, és amelyet a washingtoni Törvényhozás, a Kongresszus többé már nem tud az ellenőrzése alatt tartani. Azt akarták, hogy egy ilyen központi bank hatáskörébe tartozzon a tagállamok bankjainak az irányítása. Legfőképpen azonban azt kívánták elérni, hogy ez a központi bank őrizze kizárólag az Egyesült Államok egész aranytartalékát, vagy pedig ez a központi bank aranyfedezet nélkül, korlátlanul hozhasson forgalomba fedezet nélküli papírpénzt, és azt kikölcsönözhesse a többi bank és a gazdasági élet számára kamatfizetés ellenében. Szemükben a polgárháború kirobbantása nem érte el célját, mivel nem sikerült az Egyesült Államokat két gyengébb államra felosztani. A City of London pénzemberei számára ez a kudarc párosult az amerikai Nemzeti Banki Törvénynek azon előírásaival, amelyek védelmezték az amerikai pénzrendszert és vagyont. E két hatás eredményeként átmenetileg el kellett halasztani azt a tervüket, hogy szilárdan a kezükbe kaparintsák az Egyesült Államok pénzkibocsátását és monetáris felségjogait. Tervüket azonban nem adták fel és további stratégiai lépéseket dolgoztak ki.

A polgárháborút követően az amerikai gazdaság nagyarányú növekedésnek indult. 1876-ot követően az ipari fellendülés olyan felfedezésekkel párosult, mint a telefon, az autó, a vasúthálózat országos kiépülése és a repülőgép. Ekkor jött létre az Egyesült Államok nehézipara is. Az amerikai szabadvállalkozási rendszer eme látványos időszakában született meg az „amerikai álom” kifejezés, amelynek alapja a gazdasági sikerekkel alátámasztott optimizmus volt.

A City of London szabadkőműves bankárai ebben az időben dolgozták ki azt a stratégiát, amely fokozatosan vezetett el kitűzött céljukhoz, az Egyesült Államok pénzrendszerének a magánellenőrzés alá vételéhez. A fokozatosságot az is kikényszerítette, hogy a pénzoligarchia vezető ereje, a Rothschild-ház, ebben az időszakban dél-afrikai pénzügyi vállalkozásaival volt elfoglalva. A holland eredetű búr farmerek állama Dél-Afrikában nagy gyémánt- és arany-lelőhelyekkel rendelkezett. A Brit Kelet Indiai Társaság által kézben tartott ópiumkereskedelem viszont sok aranyat és gyémántot igényelt, mivel keleten csak ezt fogadták el fizetőeszközként az ópiumtermelők. Ezért az angol szabadkőművesség bizonyos fokig

szüneteltette amerikai akcióit. A brit szabadkőművesség új nemzedéke, élén John Ruskin-nal, Cecil Rhodesszal és Alfred Milnerrel, ekkor kerül vezető pozícióba. A felsorolt személyiségek, és akik körülvették őket, keresték az okát annak, hogy az angol szabadkőműves pénzüligarchiának miért nem sikerült átvennie az Egyesült Államok pénzügyeit. Megállapították, hogy ehhez a pénzhatalom és a pénzügyi módszerek egyedül nem elégségesek. A siker érdekében ki kell építeni - titokban és fokozatosan - azt a politikai bázist az Egyesült Államok társadalmi és politikai életében, amely szilárdan a City of London ellenőrzése alatt állna. Ennek a tervnek a megvalósítása a „British Round Table” („A Brit Kerekasztal”) társaságok, valamint a hozzájuk tartozó think-tank-ek (gondolati műhelyek) megszervezésével kezdődött. Az angol szabadkőműves pénzüligarchia kezdte gondosan kiválogatni, támogatni, és politikai pozícióba helyezni azokat a személyeket, akikre tervei végrehajtásához szüksége volt. A brit szabadkőművesek sikeresen elvégezték a megalapozó munkát olyan frontszervezetek létrehozásával, amelyek valóban eredményesen tudták befolyásolni az amerikai politikusokat és az Egyesült Államok egész politikai életét. Az amerikai közéleti személyiségeknek így kiválasztott és felnevelt új nemzedéke aztán engedelmesen megszavazta a washingtoni Törvényhozás mindkét házában, a Képviselőházban és a Szenátusban is, a magántulajdonban álló központi bank felállítását az Egyesült Államokban, amely aztán az elkövetkező időszakban mindazt biztosítja a City of London pénzemberei számára, ami szükséges a magán pénzmonopólium rendszerének a bevezetéséhez Amerikában.

Federal Reserve Bank

Az új tervek kidolgozása és végrehajtása a polgárháborút követően hamarosan megkezdődött. 1869-ben, - amikor Cecil Rhodes 16 éves korában először hajózott Dél-Afrikába, hogy bekapcsolódjon az arany- és a gyémántbányászatba, - a City of London vezető bankára, **Lionel Rothschild** (élt 1808-tól 1879-ig) megállapodott J.P. Morgan-nal, hogy az Egyesült Államokban létrehozzák a Northern Securities Company-t. Az volt a cél, hogy ez a cég képviselje a londoni „N. M. Rothschild and Sons” nevű pénzügyi érdekeltséget Amerikában. A Rothschild-ház azonban szorosan együttműködött a frankfurti és hamburgi központú Warburg-házzal is. A Warburg pénzügyi birodalom élén ekkor három testvér Max, Félix és Paul Warburg állott. A Warburg-ház szoros kapcsolatban állt a francia Grand Orient szabadkőművességgel és nagyrészt ők finanszírozták a Grand Orient forradalmi tevékenységét az európai kontinensen. Félix Warburg, aki maga is Grand Orient szabadkőműves volt, még a század elején New York-ba költözött, mert a neves Wall Street-i bankár, Jacob Schiff, lányát vette feleségül. Miközben J. P. Morgan Londonban tárgyalt arról, hogy kiépíti a Rothschild-ház amerikai bázisát, Max Warburg - ugyancsak a Rothschild-házzal történt megegyezés alapján - támogatta Jacob Schiff-et, hogy társuljon be az Egyesült Államokban már sikeresen működő Kuhn, Loeb and Co nevű neves bankba. A Kuhn-Loeb Bank, a Rothschild-ház, valamint a Warburg-ház közösen finanszírozta a Rockefeller dinasztia megalapítójának, az idősebb John D. Rockefeller-nek a gazdasági vállalkozásait, és az ő segítségével jött létre a Standard Oil Birodalom. Ugyancsak ők finanszírozták a szabadkőműves Edward Harriman vasútépítési vállalkozását, és Andrew Carnegie vas- és acélgyártó üzemeinek a felépítését. Félix Warburg után 1902-ben hamarosan Paul Warburg is az Egyesült Államokba vándorolt. Mindketten a Kuhn-Loeb and Co nevű Bank partnerei lettek és Paul Warburg fizetése akkor elérte a csillagászati évi 500 ezer dollárt (ez mai áron 50 millió dollárnak felel meg). A Grand Orient szabadkőműves Paul Warburg tett a legtöbbet a Federal Reserve System létrehozása érdekében, ezért őt lehet az 1913-ban felállított Federal Reserve Bank, a FED, a magántulajdonú amerikai központi bank „apjának” tekinteni.

A londoni szabadkőműves pénzoligarchia new yorki képviselője a „Wall Street” kapta azt a megbízást, hogy fokozatosan győzze meg az Egyesült Államok tagállamainak bankárait arról, hogy miért van szükség egy szövetségi központi bankrendszerre. E meggyőzést mesterségesen előidézett pénzügyi válságokkal igyekeztek alátámasztani. 1893 és 1907 között több ilyen „pénzügyi válság”-ra is sor került. A pánikot kiváltó pénzügyi tranzakciók kezdeményezője J. P. Morgan volt, aki megfelelő helyen és időpontban olyan híreket terjesztett, hogy ez vagy az a bank pénzügyileg nem tekinthető szilárdnak. Ezek a híresztelések rendszerint oda vezettek, hogy a bank hitelezői és betétese megrohanták a bankokat és kezdték kivenni elhelyezett pénzüket. A Wall Street vezető pénzemberei ilyen módszerekkel próbálták engedelmségre kényszeríteni ezeket a bankokat és elérni azt, hogy támogassák egy magántulajdonban álló központi banki rendszer létrehozását. Ez a magántulajdonú központi bank ellenőrizné az egész Egyesült Államok monetáris politikáját. A 32-es fokozatú szabadkőműves Robert Owen szenátor, aki a Federal Reserve Act, vagyis a FED létrehozásáról szóló törvény társszerzője volt, az amerikai Kongresszus előtt tett tanúvallomásában ismertette annak részleteit, hogyan idézte elő Morgan szándékosan a bankok elleni pánikokat. A Nemzeti Bankár Szövetség, amelynek New York-ban volt a központja, egyszerűen előírta a bankoknak, hogy teljesen váratlanul vonják vissza kihelyezett pénzeiket, noha semmi szükség nem volt a hitelek megszorítására. Ez viszonylag egyszerű technika volt, amelynek a segítségével a brit szabadkőműves bankárok tetszés szerint tudtak bankválságot előidézni.

A Life magazin 1949. április 25-én megerősíti, hogy Morgan pl. ilyen híresztelések terjesztésével váltotta ki a jó nevű Knickerbocker Bank és a Trust Company of America elleni bankpánikot 1907-ben. A szabadkőműves Louis T. McFadden képviselő, aki a Pennsylvania-i National Bank of Canton elnöke volt, és 10 éven keresztül vezette az amerikai Képviselőház Bank és Pénzügyi Bizottságát, megerősítette, hogy Morgan a londoni Rothschild-háztól kapta utasításait. A Morgan által mesterségesen előidézett bankpánikok ugyancsak Morgan-nak köszönhetően értek véget. Az 1907-es bankpánik tanúsága az volt, hogy az Egyesült Államoknak rendkívül nagy szüksége van egy központi banki rendszerre. Miközben J. P. Morgan a bankpánikok előidézésével puhította az amerikai bankárokat és polgárokat, Paul Warburg Amerika szerte tanulmányokat publikált és előadásokat tartott arról, hogy miért elengedhetetlen a „bankreform”. Azt bizonygatta, hogy a sorozatban előforduló pénzügyi válságok megelőzéséhez van erre a reformra szükség. Paul Warburg javaslatai olyan magánközponti bank felállítását célozták, amely teljes mértékben ellenőrzése alatt tartja a pénzkibocsátást és a hitelrendszert. Paul Warburg tevékenységét segítette a Rhode Island-i szenátor, a szabadkőműves Nelson Aldrich (csak fontossága miatt említjük meg, hogy ő annak a David Rockefeller-nek az anyai nagyapja, akit jelenleg a pénzoligarchia globális világbirodalma legfőbb emberének, kvázi államfőjének tekintenek. Ugyanis a dinasztia alapító John D. Rockefeller Aldrich szenátor lányát vette feleségül.) Az 1907-es bankpánikot követően a washingtoni Szenátus Aldrich szenátort nevezte ki a Nemzeti Monetáris Bizottság elnökévé. Egyidejűleg megbízta, hogy tényfeltáró körút keretében készítsen tanulmányt arról, miként működnek a központi bankok Európában. Ebben a bizottságban a Wall Street több vezető pénzügyi hatalmassága vett részt: Paul Warburg a Kuhn-Loeb partnere, Frank Vanderlip a Kuhn-Loeb National Bank of New York elnöke, Henry Davidson, a Morgan érdekeltség vezető partnere, Charles Norton a Morgan First National of New York elnöke, valamint Benjamin Strong a Morgan Banker’s Trust elnöke.

Két évig tartó európai utazgatást követően a bizottság visszatért az Egyesült Államokba 1909-ben. Aldrich szenátor 1910-ben titkos találkozóra hívta meg az amerikai pénzvilág legnagyobb hatalmú képviselőit a Georgia államban lévő Jekyll Island-re. Ez a távol eső luxus üdülőhely és vadászterület J. P. Morgan tulajdona volt. A pénzhatalom titkos tanácskozásán részt vett még A. Piatt Andrew pénzügyminiszterhelyettes, a ténymegállapító bizottság valamennyi tagja,

köztük Nelson Aldrich és Paul Warburg, valamint az Rockefeller érdekeltséghez tartozó National City Bank képviselője. A szabadkőműves bankároknak ez a zárt klikkje fogalmazta meg a tényfeltáró bizottság jelentésének végső ajánlásait, amelyek természetesen tartalmazták egy olyan szövetségi bankrendszer létrehozását, amely kezdettől fogva a pénzoligarchia célja volt. Ugyancsak az ajánlások között szerepelt az aranyra átváltható pénz végleges felfüggesztése és kivonása a forgalomból. Paul Warburg a Kongresszus részére készült jelentésben ragaszkodott ahhoz, hogy ne használják a „központi bank” (central bank) meghatározást. Thomas Jefferson, Andrew Jackson és Abraham Lincoln erőfeszítéseit követően a központi bank elnevezés rosszcsempésű szó volt, és gyanúsak tűnt egy ilyen nevű intézmény számos amerikai polgár számára. Ezért akarta Paul Warburg, hogy helyett a „szövetségi bank” (federal bank) kifejezést használják a jelentésben. Paul Warburg arra is törekedett, hogy ezt a szövetségi bankot regionális tartalék banknak kell feltüntetni, amelynek az Egyesült Államok különböző részein önálló kirendeltségei működnek. Ezeket a regionális bankokat együttesen nevezte el Paul Warburg Federal Reserve System-nek azért, hogy a lakosság azt higgye - tévesen - hogy itt a szövetségi kormánynak egy állami tulajdonú központi pénzügyi intézményéről van szó.

Ebben az időpontban még köztársasági párti elnök volt hivatalban a Fehér Házban. Az amerikai közvéleményben már általános volt az a vélekedés, hogy a republikánusok azok, akik a legszorosabb kapcsolatban állnak a Wall Street pénzembereivel és ezért lényegében a pénzoligarchia érdekeit képviselik a lakosság érdekeivel szemben. Ezért a Jekyl Island-i tanácskozás résztvevői attól tartottak, hogy gyanús lesz az amerikai polgárok szemében, ha a Federal Reserve Act-et egy republikánus elnök fogadtatja el a törvényhozással. Ha viszont egy demokratapárti elnök lenne a Fehér Házban, és az támogatná a Federal Reserve Act kongresszusi elfogadását, az már lehetővé tenné annak a látszatnak a keltését, hogy a népet képviselő demokrata elnök íme megfosztja a Wall Street pénzügyi oligarchiát korlátlan pénzügyi hatalmuktól. Mivel a Jekyl Island-i tanácskozás 1910-ben volt, még két évet várni kellett ahhoz, hogy a következő elnökválasztás során demokrata színekben juttassa be a szabadkőműves pénzoligarchia megbízható ügynökét a Fehér Házba. Ezért úgy döntöttek, hogy egyelőre elhalasztják a tényfeltáró bizottság jelentésének a benyújtását a Kongresszushoz.

1909-ben figyelemre méltó döntést hozott az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága. Megállapította, hogy a John D. Rockefeller tulajdonában lévő Standard Oil vállalatbirodalom túlságosan nagyra növekedett, és ez felfogható a pénz hatalom olyan arányú összeesküvésének, amelyet Abraham Lincoln elnök már 1863-ban megjósolt, és amelytől óvta az Egyesült Államok társadalmát. A Legfelsőbb Bíróság kemény lépésre szánta el magát azért, hogy megtörje a nemzet szuverenitása elleni összeesküvést: elrendelte a Rockefeller tulajdonban lévő Standard Oil Company azonnali felosztását. „A köztársaság biztonsága érdekében elrendeljük, hogy 1911. november 15-éig a veszedelmes összeesküvést be kell fejezni.”/26/ Noha Rockefeller rákényszerült, hogy hatalmas olajmonopóliumát kisebb vállalatokra bontsa szét, az amerikai Legfelsőbb Bíróság csak az egyik szívókarját vágta le az óriáspolitikának. A hatalmas monopólium kisebb méretű utódvállalatait Rockefeller által odahelyezett bábok igazgatták, és ez a monopolelles lépés így nem érintette érdemben a pénzoligarchia nagyszabású stratégiáját, amit összeesküvésnek is lehet nevezni.

Sokkal veszélyesebb volt Rockefeller olajbirodalmánál a Wall Street-i pénzmágnások Jekyl Island-i titkos tanácskozása, mert az ő összeesküvésüket a brit és az európai szabadkőműves bankárok hálózata támogatta. Amikor a titkos tanácskozás résztvevői visszatértek a szigetről, már csak az volt hátra, hogy találjanak egy olyan embert, aki hajlandó elfogadni politikai céljaikat, és engedelmesen végrehajtani utasításait cserébe azért, hogy a Wall Street urai

ezért az Egyesült Államok elnöki székébe segítik. Erre a célra **Woodrow Wilson** látszott a legalkalmasabbnak a Wall Street szabadkőműves bankárvezérei számára. Wilson maga nem volt szabadkőműves, de csodálattal viseltetett a szabadkőművesekkel szemben és ebben az időszakban már mintegy 20 éve a befolyásuk alatt állott. 1907-ben, miközben Morgan futószalagon „gyártotta” célzatos híreszteléseivel a kisebb-nagyobb bankválságokat, Wilson teljes hangerővel dicsőítette Morgan „áldásos szerepét” az amerikai társadalomban. Morgan azzal hálálta meg Wilson hízelgő szavait, hogy meggyőzte Paul Warburg-ot, Wilson lehet a legalkalmasabb pályázó a Fehér Ház elnyerésére. Paul Warburg ezt követően felajánlotta Wilsonnak, hogy pályázza meg demokrata színekben az Egyesült Államok elnöki tisztségét. Közölte vele, hogy a választási kampány pénzügyi költségeit teljes egészében fedezi a számára. Paul Warburg ezután bemutatta Wilson-nak Edward Mandell House „ezredest”, közölve vele, hogy House ezredes lesz az ő szóvivője.

Wilson 1912-es elnöki kampánya során House ezredes állandóan mellette volt. Miközben Wilson a választóknak bank- és pénzügyi reformot ígért, folyamatosan bírálta és elvetette a központi bank koncepcióját. A választók ezt akarták hallani és House ezredes mindvégig azt ajánlotta neki, hogy azt mondja, amit a választók hallani akarnak. Wilson azt a látszatot keltette, hogy teljes erővel a Wall Street hatalmának a megtörését kívánja és biztosította hallgatóságát, hogy meg is fogja tenni, amit ígér. „A Wall Street farkasai elleni küzdelem élére állok” hangoztatta a választógyűléseken. A választók, akik nagyon is szem előtt tartották a Legfelsőbb Bíróság kemény döntését J. D. Rockefeller Wall Street-i olajbáró vállalatbirodalmával szemben, jó lelkiismerettel választották meg a demokratapárti Woodrow Wilson az Egyesült Államok 28. elnökévé. Wilson 1913. március 4-ét követő beiktatása után azonban pontosan annak a központi banknak a felállításához fogott hozzá, amely ellen választási ígéretei szerint a legkiméletlenebben kívánt harcolni. Ebben az időben az új elnök már arról beszélt választóinak, hogy az a központi bank, amit ő fel akar állítani, el fogja törölni a Wall Street-i pénzbárók hatalmát. Három hónapra rá Wilson már be is terjesztette a Kongresszusnak a Federal Reserve Act-et, amely hat hónapig tartó kemény vitához vezetett az amerikai Törvényhozásban. Végül 1913. december 22-én a vitába belefásult és kimerült törvényhozók, csakhogy minél előbb hazamehessenek a karácsonyi ünnepekre, megszavazták a központi bank felállításáról szóló törvényjavaslatot. A Képviselőházban 298-an szavaztak rá és 60-an ellene, a Szenátusban pedig 43-an mellette és 25-en ellene. Két magasrangú szabadkőművesnek kulcsszerepe volt a törvény elfogadtatásában: a 32-es fokozatú William McAdoo szenátornak, aki később pénzügyminiszter lett, valamint a 33-as fokozatú Carter Glass szenátornak, aki a Képviselőház Bank és Pénzügyi Bizottságának az elnöke volt, majd McAdoo után maga is pénzügyminiszter lett.

A teljes 1912-es év során Paul Warburg és House ezredes szoros kapcsolatot tartott fenn egymással. Számos tekintélyes történész House ezredest - Wilson elnök szabadkőműves mentorát és szóvivőjét - tekinti az Egyesült Államok valódi elnökének a teljes Wilson korszak ideje alatt. House „ezredes” nem szolgált a hadseregnél, csak tiszteletbeli címként viselte ezt a rangot, és soha nem volt választott tisztsége sem Wilson elnöksége előtt, sem pedig után. Lényegében amerikai útlevéllal rendelkező angolnak tekinthető, aki az angol szabadkőművesség szellemében végezte el iskoláit és behatóan ismerte Marx és Engels munkáit. House egyik írásában kifejti, hogy olyan szocializmus létrehozását akarja, amelyről Karl Marx álmodott. House 33-as fokozatú angol szabadkőműves volt, és gyűlölte az alapító atyák Amerikáját. Bevallott célja volt az amerikai alkotmányban foglalt rendszer lecserélése egy marxista stílusú szocialista rendszerre. House „ezredes” volt az a személy, aki teljes mértékben bírta az olyan szabadkőműves pénzügyi hatalmasságok bizalmát, mint a Schiffek, a Warburgok, a Kahnok, a Rockefellerek, a Morganok és a Rothschildok. House nem okozott nekik csalódást. Woodrow Wilson pedig ezt írta mentoráról: „House és az én gondolataim egy és ugyanazok”./27/

Ki a Federal Reserve System tulajdonosa?

A Federal Reserve bankrendszer 12 regionális Federal Reserve Bankból áll és mindegyiket magántulajdonú korporációk hozták létre a létesítéséről szóló törvény előírásainak megfelelően. Élén a kormányzó testület áll, amelynek 9 igazgatósági tagja van. Ezek közül hatot a regionális Federal Reserve Bankhoz tartozó bankok választanak, hármat pedig a Federal Reserve System kormányzó testülete nevez ki. A Federal Reserve System-nek tehát nem az Egyesült Államok a tulajdonosa és valójában nem is ellenőrzi. A FED „kegyesen” megengedi az Egyesült Államok elnökének, hogy kinevezze a FED felügyelő testületének az elnökét, de csak akkor, ha a korábbi elnök lemond vagy elhalálozik. Elnökké csak olyan jelölt nevezhető ki, aki tagja az éppen hivatalban lévő felügyelő testületnek, azaz akit a tagbankok korábban már megválasztottak. Az Egyesült Államok kormánya sohasem gyakorolt, és jelenleg sem gyakorolhat befolyást a Federal Reserve Testület érdemi monetáris döntéseire. Éppen ezért megalapozottan állíthatjuk, hogy a Federal Reserve System nem a közérdeket szolgálja, hanem magántulajdonosainak privát érdekeit. A FED története azt tanúsítja, hogy ez a magán pénzmonopólium mind az amerikai államot, mind az amerikai polgárokat pénzügyileg maximálisan kihasználta tulajdonosai gazdagodása érdekében.

A központi bankok, mint már korábban utaltunk rá, csak hitelnyújtással foglalkoznak és nincs szerepük a megtakarítások összegyűjtésében, a kereskedelem és a beruházások finanszírozásában. Egyetlen feladatuk a kölcsönpénz előteremtése lényegében a levegőből, vagyis a semmiből történő pénzkreálással, továbbá ennek a pénznek a kikölcsönzése az állam számára, hogy az ebből fedezze költségvetési kiadásait. Ha az amerikai kormány nem hajlandó a FED monetáris programját követni, akkor a központi bank egyszerűen gazdasági visszaesést vagy válságot idéz elő azáltal, hogy tetszése szerint manipulálja a pénzkibocsátást, a valutaátváltást, az arany áramlását, a kamatlábakat és mindezek segítségével a termelő gazdaság egész tevékenységét. Ezekkel az eszközökkel bármikor arra lehet kényszeríteni a kormányt, hogy a FED által megkívánt mennyiségben vegyen fel kölcsönt.

Amikor egy állam és egy kormány átadja a központi banknak az ország pénzkibocsátását és hitelrendszerét, akkor a kereskedelmi bankok nyomban alárendelődnek a központi banknak. A központi bank elsősorban azzal tartja függőben őket, hogy ún. elsődleges kamatlábbal kölcsönöz ki pénzt a számukra. Ez a bázispénz vagy jegybanki pénz, döntően körülhatárolja a többi bank hitelezési mozgásterét. A központi bank határozza meg az elsődleges kamatlábat is. A tagbankok - a kereskedelmi bankok - viszont magasabb kamatlábbal nyújtanak kölcsönt a gazdasági élet szereplői és az állampolgárok számára. A központi bank annál nagyobb pénzmennyiséggel rendelkezik, minél nagyobb az adott ország, az állami és a nem állami szektor együttes eladósodása. Az amerikai dollár fedezete is adósság, nem pedig arany vagy más nemesfém. Az aranyfedezettel ellátott dollár, vagy más néven aranyra beváltható pénz veszélyes a központi bankok számára, ezért tettek meg, és tesznek meg mindent a központi bankok és az őket irányító pénzoligarchia azért, hogy a forgalomban lévő pénzt ne lehessen átváltani a fedezetül szolgáló aranyra. Egy aranyfedezettel rendelkező pénzrendszerben a forgalomban lévő pénz bizonyos hányadát állandóan aranyban kell tartalékolni. Ezt a pénzt sem kamatra kikölcsönözni, sem beruházni nem lehet, és így nem hoz kamathozamot vagy profitot a hitelező banknak. Az aranyalap addig elfogadható a központi bankok számára, ameddig a nemesfém fedezettel nem az állam, nem a kormány, hanem a központi bank rendelkezik. Az aranyalappal rendelkező pénz - szemben az aranyra bármikor becserélhető valutával - stabilizálja a pénz értékét, miközben lehetővé teszi a fedezetlen pénz forgalomba bocsátását a bank aranytartalékait meghaladó tízszeres nagyságrendben.

Noha Wilson elnök teljesítette a szabadkőműves pénzoligarchiának tett ígéretét és létrehozta a Federal Reserve System-et, számos hazafias elkötelezettségű amerikai törvényhozó átlátta a rendszer hátrányait és bizalmatlanul viseltetett a Wall Street uraival szemben. Ezek a törvényhozók ragaszkodtak ahhoz, hogy az aranyra beváltható pénz legyen az Egyesült Államok hivatalos valutája, vagyis a Kongresszus nem 100%-osan hagyta jóvá a pénzoligarchia Jekyl Island-i programját, és továbbra is érvényben tartotta az aranyra átváltható valuta rendszerét. Ez lényegében megakadályozta egészen 1971-ig a Federal Reserve System magántulajdonosait abban, hogy korlátlan mennyiségű fedezetlen papírdollárt hozzanak forgalomba. 1913-ban, amikor a Federal Reserve Act elfogadásra került, ezzel kapcsolatban Paul Warburg a következő megjegyzést tette House ezredesnek: „Nos nem kaptunk meg mindent, amit akartunk, de ami hiányzik, azt majd később adminisztratív úton pótolni lehet.”/28/

Miért omlott össze a New York-i Tőzsde 1929-ben?

Ma már elegendő adat áll rendelkezésünkre annak a kijelentéséhez, hogy a new yorki tőzsde összeomlását, amely kiváltotta a nagy világgazdasági válságot, a Federal Reserve System megtervezett intézkedései készítették elő. A City of London vezető bankárai már több mint egy évszázadon át úgy manipulálták a pénzügyi folyamatokat, hogy felváltva hoztak létre inflációs és deflációs időszakokat, mindezt azért, hogy a rendelkezésükre álló pénzvagyont még gyorsabban növelhessék. Az 1920-as évek végére megérett bennük az a szándék, hogy a mesterségesen felfúvódott tőzsdei árak és a részvénytőzsdén az összeomlásával rákényszerítik az amerikai államot, hogy mondjon le az aranyra beváltható pénz forgalombantartásáról. 1923 és 1929 között a Federal Reserve System (a továbbiakban: FED) mintegy 62%-kal kibővítette az amerikai gazdasági élet számára rendelkezésére álló közvetítő közeget, a saját maga által kiadott bankjegyet, a dollárt. Sok beruházó igénybe vette a könnyen elérhető és olcsó kamatozású hiteleket azért, hogy ezen a pénzen részvényeket és más értékpapírokat vásároljon. Ez a folyamat vezetett ahhoz, hogy a részvényárak szédítő magasságba emelkedtek.

A washingtoni Kongresszus néhány törvényhozója látva ezt a folyamatot, 1928-ban kongresszusi meghallgatásokat tartott arról, hogy miként lehetne stabilizálni a dollárt. Ezeken a kongresszusi meghallgatásokon derült fény arra, hogy 1927-ben a FED és az európai központi bankok vezetői egy titkos munkaebédjükön kidolgoztak és elfogadtak egy tervet arról, hogy előkészítenek egy nagyarányú tőzsdei összeomlást. Mivel az amerikai törvényhozók többsége szabadkőműves volt (a képviselők 69%-a, a szenátorok 63%-a tartozott a szabadkőművesség valamelyik irányzatához), így a kihallgatások során felszínre került tények nyomán nem hoztak megfelelő intézkedéseket. Az Egyesült Államok élén álló Calvin Coolidge elnök maga nem volt szabadkőműves, de az ő befolyásuk alatt állt és kormányának valamennyi tagja kivétel nélkül szabadkőműves volt. Köztük volt Andrew Mellon pénzügyminiszter, a Mellon National Bank of Pittsburgh elnöke, aki a „Royal Arch” elnevezésű fokozatot viselte, mint szabadkőműves. 1929. február 26-án az ugyancsak magas fokozatú szabadkőműves Montagu Norman, a Bank of England kormányzója, Washingtonba utazott, hogy tárgyaljon Andrew Mellon-nal. Nyomban a tárgyalást követően a FED megváltoztatta hitelezési politikáját és a kamatok nagyarányú megnövelésével megnehezítette a hitelekhez való jutást. Ebből a tényből kiindulva és az ezt követő eseményekre támaszkodva levonhatjuk azt a következtetést, hogy a brit szabadkőműves pénzoligarchia szándékosan olyan monetáris kurzusba kezdett, amely szükségszerűen vezetett a pénzügyi összeomláshoz, és addig példa nélkül álló gazdasági nehézségeket okozott az amerikai gazdaság egészének és az Egyesült Államok lakóinak. A fő cél, mint már említettük az volt, hogy kikényszerítsék a kormánytól az aranyra átváltható pénz feladását. De további fontos cél volt az értéket előállító reálgazdaság

ipari és mezőgazdasági üzemeknek a pénzügyi oligarchia tulajdonába való átvétele. A City of London urai számára azonban fontosnak találták, hogy tájékoztassák szabadkőműves testvérüket, Andrew Mellon-t, mert egyrészt az amerikai pénzügyminiszternek tudnia kellett, hogy a saját vagyonát mikor vonja ki a tőzsdéről. Fontos érdek volt, hogy az amerikai pénzügyminiszter saját vagyonát illetően gazdaságilag ne menjen csődbe, mert ellenkező esetben olyan kormányintézkedésekhez folyamodhat, mint a tőzsde bezárása, egészen addig, amíg a spekulációs láz alábbhagy, és a tőzsde megnyugszik.

1929. március 9-én a Grand Orient szabadkőműves Paul Warburg jelt adott a FED valamennyi tagbankjának, hogy kezdjék meg részvényeik még magas áron történő eladását, és mielőbb vonják ki vagyonukat a tőzsdéről. Ha a jelzést követően azonnal cselekednek, hatalmas haszonra tehetnek szert, amikor a Dow Jones index a mélybe zuhan. Mellon-nak a bankja volt az első, amely követte Paul Warburg tanácsát. Hét hónappal később, 1929. október 24-én, a FED által hét éven át következetesen felpumpált pénzburorék kipukkadt. Ekkoriban már új elnöke volt az Egyesült Államoknak, Herbert Hoover, aki maga nem volt szabadkőműves, de az ő pénzügyminisztere is Andrew Mellon volt, vagyis az az amerikai politikus, akit elsőnek tájékoztattak a new yorki tőzsde tudatosan előidézett krachjának az időpontjáról. Az említett tőzsdei összeomlás menete a következő volt: A Wall Street szabadkőműves pénzügyesek egyszerre visszahívták a tőzsdei brókerek számára nyújtott 24 órás hiteleket. A tőzsdei brókerek és ügyfelek így arra kényszerültek, hogy piacra dobják részvényeiket, mert csak így tudtak készpénzhez jutni és így tudták a gyors és rövidlejáratú hiteleket visszafizetni. A FED rendszerébe nem tartozó bankok jelentős mértékben vettek fel és nyújtottak is tőzsdei spekuláció céljára rövidlejáratú hiteleket. Amikor ezeket a hiteleket váratlanul visszahívták, és a hitelezők megrohamozták a bankokat, ezek a bankok kénytelenek voltak bezárni. A Federal Reserve System, amely többek között azzal indokolta létjogosultságát, hogy ellátja a „Lender of last resort” („Utolsó menedék bankja”) feladatát, visszautasította, hogy ezeknek a pénz nélkül maradt bankoknak a segítségére siessen, és hitelekkel lássa el őket.

A FED-nek és a hozzá hasonló többi modern központi banknak - legalábbis hivatalosan - az a legfontosabb funkciója és egyben létének végső igazolása, hogy a kereskedelmi bankok számára végső hitelforrást jelentenek, azaz a „hitelezők végső mentőváltói”. A végső hitelforrás iránti igény pénzügyi válságok idején merül fel - és ma is ilyen esetekben jelentkezik -, vagyis amikor megrendül az emberek magánhitelekbe vetett bizalma, és magánköveteléseiket megingathatatlanul szilárd eszközökbe kívánják konvertálni. Ez a nyomás nagy erővel nehezíti a bankrendszert, és ha egy bank nem képes gyorsan likvidé tenni pénzügyi eszközeit, akkor az egész rendszert az összeomlás veszélye fenyegeti. Ezt előzheti meg a központi bank, avagy kivételes esetekben az állam támogató közbeavatkozása. De mint már utaltunk rá, a FED nem teljesítette ezt a törvény által előírt kötelezettségét. Ezért az 1929-et követő négy és fél évben az Egyesült Államok gazdasági élete és a társadalom egésze mély válságba süllyedt. Miközben a FED tagbankjai felhasználva a City of London szabadkőműves oligarchiájától kapott előzetes jelzést, ki tudták vonni eszközeiket a tőzsdéről, még magas áron eladva részvényeiket, amikor aztán az összeomlás következtében ezek a részvények értéküknek a töredékére zuhantak, akkor tömegesen felvásárolták őket. Az amerikai polgárok vagyonának a jelentős része így ment át egyik napról a másikra a brit pénzügyi manipulátorok tulajdonába dolláronként néhány pennyért. Ezt követően a londoni pénzoligarchia úgy döntött, hogy a reálgazdaság vagyontárgyainak a megszerzését követően ráteszi kezét az Egyesült Államok aranykészletére is.

A politikai színlelés és álcázás szabályainak megfelelően várható volt, hogy a gazdasági és pénzügyi katasztrófaért az éppen hivatalban lévő republikánus elnököt, Herbert Hoover-t, fogja a pénzügyi oligarchia és sajtója felelőssé tenni. Valóban ez történt, így megígérhető volt,

hogy a következő amerikai elnök a demokrata párt soraiból fog kikerülni. A színlelési technika alkalmazásával csupán arról kell meggyőzni az amerikai választó polgárokat, hogy a gazdasági és társadalmi katasztrófát a hozzá nem értő republikánus kormány okozta, amely csak a gazdagok érdekeire van tekintettel, ezzel szemben a demokraták, akik a szegényebb néprétegek érdekeit képviselik, majd orvosolni fogják a republikánusok által okozott súlyos bajokat. A politika látható világában lezajló ilyen színjáték lehetővé teszi, hogy az eseményeket ténylegesen irányító pénzoligarchia a demokratikus folyamatok kulisszái mögé rejtőzzön. Ezért a pénzoligarchia kedvenc politikai irányítási rendszere ez az alibinek használt demokrácia, mert ez elhitheti a társadalom félrevezetett többségével, hogy az ő akarata érvényesül, miközben a pénzoligarchia könnyűszerrel választja ki és teszi meg politikai vezetőjének a saját érdekeit kiszolgáló politikai ügynököket. Ez ma már csak marketingkérdés, és csupán megfelelő public relations technikát igényel a politikai PR-manager-ektől.

A pénzügyi oligarchia elveszi az amerikaiak aranyát

Az 1929-ben kirobbant világgazdasági válság nagy nehézségeket okozott az Egyesült Államoknak, de az aranyérmék és az aranyra beváltható pénz még mindig biztosított bizonyos fokú pénzügyi és gazdasági függetlenséget az amerikai polgárok számára. Ezért a brit szabadkőműves pénzoligarchia pénzügyi uralma még nem volt tökéletes Amerika felett. Az Egyesült Államok következő, demokrata elnökére várt az a feladat, hogy a FED stratégiájának engedelmessé végrehajtójaként változtasson ezen a helyzeten. Franklin Delano Rooseveltt, aki demokrata színekben lett az Egyesült Államok 32. elnöke 1933. március 1-jén, maga is 32-es fokozatú szabadkőműves volt. Pénzügyminisztere Henry Morgenthau pedig 33-as fokozatú szabadkőműves rangot viselt. A pénzoligarchia színlelő programjának megfelelően Rooseveltt azt ígérte az amerikaiaknak, hogy megoldja az előző republikánus kormányzat által hátrahagyott problémákat. A pénzoligarchia nem színlelő, hanem tényleges programjának megfelelően Franklin Rooseveltt két banktörvényt is elfogadtatott a Kongresszussal azért, hogy a brit szabadkőműves bankárok az ellenőrzésük alá vonják az Egyesült Államok aranykészletét. Az első Banking Act 1933-ban lehetővé tette a dollár aranyfedezetének a megszüntetését, a második 1935-ös Banking Act pedig lehetővé tette, hogy a Federal Reserve tulajdonába menjen át az amerikai állampolgároktól elkobzott arany. A két banki törvény eredményeként a FED több mint 100 millió dollár tiszta haszonra tett szert. 1933. április 5-én egy hónappal Rooseveltt hivatalba lépését követően, elnöki rendeletet bocsátott ki, amely arra kötelezte az amerikai polgárokat, hogy szolgáltatassák be aranyérméiket, aranyrudaikat és aranyra szóló értékpapírjaikat, még hozzá nem a kormány valamelyik intézményének, hanem a legközelebb eső, kizárólag magántulajdonban lévő Federal Reserve Banknak. A FED unciánként 20 dollár 67 centet fizetett az elkobzott aranyért. Amikor az arany begyűjtése befejeződött, Rooseveltt kormánya azonnal felemelte az arany unciánkénti árát 35 dollárra.

Természetesen nem az amerikai lakosságot és az őt képviselő kormányt gazdagította az unciánként így előállott 14 dollár 33 cent, hanem azt a pénzoligarchiát, amely 100%-osan a tulajdonosa volt és a tulajdonosa a mai napig a Federal Reserve System bankjainak. 1933. végén a FED átadta a polgároktól begyűjtött aranyat, amelyért mint már említettük unciánként 20 dollár 67 centet fizetett, az Egyesült Államok pénzverdájének. Cserébe a FED egy sorozat aranyban fizetendő kötvényt kapott, amelynek a névszerinti értéke kötvényenként 100 ezer dollár volt, és amelyet az Egyesült Államok államkincstára már az arany unciánkénti 35 dolláros értékének a figyelembe vételével bocsátott ki. Az aranykötvény hátoldalán a következő szöveg volt olvasható: „Ezennel tanúsítjuk, hogy az Egyesült Államok államkincstára letétre átvett 100 000 dollárt aranyban, amely a jogszabályok értelmében kívánságra megfizetendő az aranykötvény tulajdonosának.” A FED kb. 200 millió dollárt fizetett az

amerikaiak aranyaért, de 1934. végén már több mint 300 millió dollárt kapott érte aranyban fizetendő államkötvények formájában. A brit szabadkőműves bankár testvériség több mint 100 millió dollár csinos haszonra tett szert hat hónap alatt mindössze azzal, hogy összegyűjtötte és átadta az államkincstárnak megőrzésre azt az aranyat, ami nem volt az övé.

Roosevelt természetesen a színlelő programnak megfelelően azt állította, hogy az arany elkobzását és a pénz aranyra való beválthatóságának a megszüntetését a gazdasági válságból való mielőbbi kikerülés tette szükségessé. Az aranyalapú dollárral nem lehet könnyedén inflációs folyamatokat beindítani, mivel az arany nem áll korlátlan mennyiségben rendelkezésre és értéke rögzíthető, továbbá a társadalom megkövetelheti, hogy megfelelő mennyiség legyen belőle tartalékolva. A kormány nagyarányú költekezése, amelyre Roosevelt szerint a depresszió megszüntetése végett volt szükség, olyan pénzt igényelt, amely nincs az aranyalaphoz rögzítve és ezért korlátlan mennyiségben állítható elő a bankóprés útján. A fedezetnélküli papírpénz korlátlan forgalomba hozatala természetesen az Egyesült Államokban is inflációhoz vezetett, másrészt beindította és felgyorsította az állam és a nem állami szektor nagyarányú eladósodását. Rövidtávon azonban kétségtelenül meg volt az a kedvező hatása, hogy az Egyesült Államok kikerült abból a gazdasági válságból, amelybe a pénzügyi oligarchia önös érdekei miatt tudatosan taszította.

A nagy gazdasági válságból való mielőbbi kikerülés természetesen népszerűsíthető jelszó volt. Ez nem változtat azon a tényen, hogy az aranyra átválthatóság kötelezettségének a megszüntetése a FED és tulajdonosai érdekeit szolgálta, mivel 1913 óta már csak a FED-nek volt joga a bankóprést működtetni, és fedezetlen papírpénzt kibocsátani. Egyedül a FED-nek állt módjába, hogy az így, mondhatni levegőből előállított milliárdokat a kereskedelmi bankoknak és a kormánynak kamatjáradék ellenében kikölcsönözze. Vagyis mindkét Roosevelttel által elfogadott banki törvény azt az alapvető célt szolgálta, hogy a londoni és Wall Street-i bankártestvériséget még gazdagabbá tegye. A két törvény eredményeként a FED tovább centralizálta ellenőrzését az Egyesült Államok bankjai és egész pénzügyi rendszere felett. Ettől kezdve az amerikai kormányok költségvetési és adóztatási politikája is megváltozott, mivel a kormányok szinte korlátlan mennyiségben és könnyedén tudtak hatalmas hitelekhez jutni a FED részéről. Szokássá vált a jövőbeni adóbevételek terhére való deficit költségvetés, amelynek eredményeként az amerikai kormány már több mint 1 milliárd dollár államadósságot halmozott fel a 2. világháború végéig. Ez az eladósodás 1969. végéig 100 milliárd dollárra növekedett. A Carter kormány alatt az eladósodás 500 milliárd dollárra növekedett és a Reagan-Bush időszakban pedig már meghaladta a 4000 milliárd dollárt. Ennek a hatalmas összegnek a túlnyomó részét a katonai technológia fejlesztésére költötték, részben azzal a céllal, hogy a Szovjetunió-t olyan fegyverkezési versenyre kényszerítsék, amelyre gazdaságilag és pénzügyileg nem képes. A szovjet birodalom pénzügyi eszközökkel történő lebontása lehetővé tette a szabadkőműves bankár oligarchia számára, hogy magánpénzügyi rendszerét globális méretekben kiterjessze és az egyes hagyományos nemzetállamok, valamint a reálgazdaság további eladósításával a saját ellenőrzése alá vonja nemcsak az egyes államok pénzügyeit, hanem a tradicionális államok helyébe lépő korporációs vállalatbirodalmakat is. Az amerikai államadósság ma 7000 milliárd dollár felett van. A nem állami szektor és az állampolgárok adóssága pedig meghaladja a 14 ezer milliárd dollárt. E csillagászati adósság kamatjáradékát évről-évre a szabadkőműves pénzoligarchia zsebeli be.

A központi bankok érdeke, hogy mindenki hitelből éljen. Ha az államok és a reálgazdasági szereplők, valamint az állampolgárok megfizetnék adósságukat, akkor a központi bankok tönkremennének. A központi bankok létfeltétele, hogy mindenki a lehető legjobban eladósodjék, mert ők akkor tudják a levegőből a pénzt előállítani a bankóprés használatával, amikor az állam vagy gazdasági élet szereplője tőlük hitelt vesz fel. Ezért a központi bankok minden

rendelkezésükre álló eszközzel bátorítják az eladósodást, és megtiltják az egyes államoknak a saját pénz kibocsátását, csupán azt engedik meg nekik, hogy államkötvények formájában hitelleveket bocsássanak ki, amelyekért cserébe viszont ők készek működtetni a bankóprést, és megfelelő kamat ellenében kikölcsönözni azt a pénzt, amit az államok maguk is előállíthatnának ingyen a saját céljaikra.

1935-től kezdve a dollárnak elvileg meg volt az aranyalapja, de többé nem lehetett aranyra beváltani. Ennek ellenére az amerikai pénz volt a világ egyik legszilárdabb valutája. A szabadkőműves pénzoligarchia világosan látta, hogy az általa létrehozott versaillesi rendszer szükségszerűen újabb nagy háborúhoz vezet, ezért felkészültek a 2. világháború által okozott pénzügyi hatások megfelelő kezelésére. A pénzoligarchia stratégiái tudták, hogy a 2. világháborúra való felkészülés, és maga a háború, további aranyat áramoltat az Egyesült Államokba, mert háborús időkben az egyes államok a rúdaranyat használják fizetési eszközként. Minthogy valóban Amerika lett a legnagyobb hadianyag-szállító, ennek eredményeként már 1941-ben az Egyesült Államokban volt a világ aranykészletének csaknem a 2/3-a, amelynek az értéke 24 milliárd dollárra rúgott. Ebben az időben a forgalomban lévő papírpénz mennyisége csak 42 milliárd dollár volt, vagyis az arany és a dollár közötti arány 1:2 volt. Ma, mint már említettük, az Egyesült Államok kormányának az eladósodása eléri a 7000 milliárd dollárt. A FED és az öt tulajdonosként irányító brit szabadkőműves bankárok már kezükben tartották az Egyesült Államok aranyát, de még várniuk kellett egy bizonyos ideig, amíg azt teljesen kikapcsolhatták a pénzrendszerből. A baseli „Bank for International Settlements”-et, a BIS-t, (Nemzetközi Fizetések Bankját) a nemzetközi pénzoligarchia 1930-ban állítólag azért hozta létre, hogy az első világháború utáni jóvátételi fizetések lebonyolítását az egyes központi bankok között elősegítse. Noha felállítását követően hamarosan moratóriumot rendeltek el a jóvátételi fizetésekre (elsősorban a Németországot sújtó versaillesi békediktátum által előírt hatalmas összegek behajtásáról volt szó), a BIS tovább folytatta nemzetközi pénzügyi tevékenységét és fokozatosan az egyes állami központi bankok globális központi bankjává vált. Az 1944-es Bretton Woods-i konferenciát követően a Nemzetközi Valutaalap, az IMF létrehozása korlátokat szabott a BIS monetáris tevékenysége bővülésének, mégis a BIS változatlanul megőrizte fontosságát a nemzetközi pénzügyek intézésében, mivel ez a bank tekintendő a nemzetközi pénzoligarchia első számú pénzügyi intézményének. A BIS menedzseli ma a központi bankok monetáris tartalékait és irányítja a nemzetközi monetáris folyamatokat. Ez a bank makroökonómiai és nemzetközi monetáris témákban bennfentes információk gyűjtésével és terjesztésével is foglalkozik. Ugyancsak a BIS volt az, amelyen keresztül a nemzetközi pénzoligarchia együttműködött a nemzetiszocialista Németországgal. Hitler azt a megbízatást kapta a BIS-től, hogy az általa megszállt európai országok aranytartalékait kobozza el, és szállítsa át a BIS baseli trezorjaiba. Hitler a nemzetközi pénzoligarchiának ezt a megbízását pontosan végrehajtotta.

A hivatalos történetírás és a BIS

A hivatalos történetírás természetesen kerüli a pénzoligarchia önálló stratégiájának és történelmi szerepének a kutatását, és nem foglalkozik a szabadkőművesség és a pénzoligarchia együttműködésével. Ő tudja, hogy miért teszi ezt. A tények azonban attól még tények maradnak, hogy a hivatalos történetírás nem akar, vagy fél velük foglalkozni. Így pl. nem kutatja azt, hogy a nemzetközi pénzoligarchiának miért volt szükséges összegyűjtenie a világ aranykészletét. Egyik fontos okként emlékeztetnünk kell arra, hogy a Brit Kelet-Indiai Társaság és a nemzetközi ópiumkereskedelem egész történetében az arany volt az egyetlen elfogadható fizetési eszköz az ópiumtermelők számára. A nemzetközi pénzoligarchia már a Kelet-Indiai Társaság működésének a kezdete óta szoros kapcsolatban állott és áll a

kábítószerekkel, de ennek a működtetése óriási mennyiségű rúdaranyat igényel. A brit szabadkőműves oligarchia másik fontos iparága a nemzetközi magánpénz-monopólium működtetése. A bankári tevékenység és a kábítószerek tevékenysége szorosan együttműködik, és egymásra van utalva.

Miközben a brit szabadkőműves oligarchia által ellenőrzött FED elkobozta az amerikai polgárok aranyát, ezzel egyidejűleg létesült a BIS is Európában a kontinens aranyának az összegyűjtésére. Mint már utaltunk rá, a baseli bank legfőbb feladata volt, hogy a 2. világháború alatt nála legyenek Európa országainak az aranytartalékai. **Carroll Quigley**, Clinton elnök mentora, neves történész, aki jó viszonyban volt a világ leggazdagabb pénzdinasztiáival és ezért a zárt társaságok privát archívumaiban is kutathatta a pénzoligarchia tevékenységét, a **Tragedy and Hope** (Tragédia és remény) című terjedelmes művében arról tájékoztat minket, hogy a BIS „a központi bankok által birtokolt és ellenőrzött magánbank, míg a központi bankok tulajdonosai is magánkézben vannak”. Noha hivatalosan azért létesült a BIS, mint már utaltunk rá, hogy összegyűjtse és kezelje a német jóvátételi fizetéseket, valójában nem ez volt az igazi oka, hanem csak a színlelt oka a létrehozásának. A versaillesi békediktátum és a BIS létrejötte között 11 év különbség van. Nem meggyőző, hogy csak 11 év elmúltával állítsanak fel egy behajtással foglalkozó ügynökséget és mindezt abban az időpontban, amikor Németország pénzügyi összeomlása miatt semmilyen fizetésre nem volt képes. Ezen túlmenően 1931-ben, egy évvel a BIS megszületése után valamennyi európai hatalom - Franciaország kivételével - lemondott Németországgal kapcsolatos jóvátételi igényéről. Két évre rá Hitler beszüntette valamennyi jóvátétel fizetését.

Már utaltunk rá, hogy a BIS valódi feladata az európai államok aranyának az összegyűjtése volt. **Charles Higham** 1983-ban publikált „Trading with the Enemy” („Kereskedés az ellenséggel”) című munkájában megállapítja, hogy a BIS-nek talán a legfontosabb feladata az volt, hogy amerikai és brit pénzzel finanszírozza a nemzeti szocialista kormányzatot Németország minél hatékonyabb felfegyverzése érdekében./29/ Ez olyan állítás, amit sem a pénzoligarchia, sem a hivatalos történészek nem szívesen vesznek tudomásul. A BIS legnagyobb részvényeként a nemzetközi pénzoligarchia egyik központi intézménye, a Bank of England birtokolta. A Bank of England fő részvényese viszont nem más, mint a Rothschild-ház, amely a brit szabadkőműves Round Table csoportok pénzügyeit ellenőrizte és ellenőrzi a mai napig. A BIS további tulajdonosaihoz tartoztak még a Morgan érdekeltséghez tartozó First National Bank of New York, a német Reichsbank, valamint Olaszország, Franciaország és más államok központi bankjai. Azok a személyek, akik a BIS tevékenységét irányították, és amelyek közül többet felsorol Charles Higham, vagy ismert szabadkőművesek voltak, vagy pedig a Round Table csoportokhoz tartoztak. Maga **Hjalmar Schacht**, Németország gazdasági minisztere és a Reichsbank elnöke, is az angol szabadkőművességhez tartozott, még hozzá azon ritka személyekhez, akik nyíltan elismerték, hogy szabadkőművesek. Maga Schacht volt az, aki rávette a brit szabadkőműves bankárokat a BIS felállítására, hogy megkönnyítse Hitler háborús programjának a nemzetközi finanszírozását. A baseli Nemzetközi Fizetések Bankjának az alapszabálya, amelyet az érintett kormányok is jóváhagytak a BIS alapításakor, kimondja, hogy a baseli bank mentes minden lefoglalástól, zárlávételtől, vagy cenzúrától, függetlenül attól, hogy az adott vagyontárgy tulajdonosa részt vesz-e a háborúban vagy sem.

Messzemenő jelentőséggel bíró történelmi kérdés, hogy a szabadkőműves pénzoligarchia miért döntött úgy, hogy finanszírozni fogja Hitler háborús erőfeszítéseit. Mi ezzel a kérdéssel a Leleplező következő számában fogunk behatóan foglalkozni. Ezúttal csak arra utalunk, hogy Charles Higham szerint Hitler finanszírozása azt a célt szolgálta, hogy a náci diktátor gyűjtse össze Európa aranyát a nemzetközi pénzoligarchia hálózata számára. A Higham által használt Fraternity (testvéri szövetség) kifejezés természetesen nem más, mint a szabadkőművességnek

egy másik elnevezése. Azt már a történelemből tudjuk, hogy a szabadkőművesség, mint nemzetközi szervezet, szívesen helyezte magát az egyes államok és törvényeik fölé. Hitler valóban összegyűjtötte az általa elfoglalt államok aranykészleteit és ezt valóban a BIS svájci trezorjaiba szállította. Ez a folyamat 1938-ban még a 2. világháború kitörése előtt kezdődött, amikor a német csapatok bevonultak Ausztriába és sor került az Anschluss-ra. A bevonuló német hadsereg egyik első feladata volt az osztrák aranytartalék záralávétele, és az így lefoglalt osztrák arany átszállítása Bécsből Svájcba.

1939. március 15-én Hitler bevonult Prágába is. A megszállók azonnal letartóztatták a cseh nemzeti bank igazgatóit és követelték tőlük a 48 millió dollár értékű aranyrúdnak az átadását. A fegyverrel fenyegetett cseh bankárok végül elmondották, hogy néhány nappal a német hadsereg bevonulását megelőzően a BIS azt tanácsolta a prágai bankároknak, hogy juttassák el a cseh aranytartalékot a londoni Bank of England-hez. Montague Norman, a Bank of England kormányzója, és Hitler legerőteljesebb támogatója, ekkorra már el is küldte Berlinbe az aranszállítmány vételéről szóló igazolást, amely lehetővé tette, hogy az átvett arany pénzbeli értékéig Németország stratégiai nyersanyagokat vásárolhasson a világpiacon.

Amikor a németek 1940. áprilisában megszállták Belgiumot, a belga aranytartalékot először a francia központi bankba szállították, majd onnan a berlini Reichsbankba. Berlinből ez a belga arany Baselba került, a BIS trezorjaiba. Tény, hogy a Hitler által megszállt országok aranytartalékai, Franciaország kivételével, mind a BIS trezorjaiban kötöttek ki. Amikor a németek elfoglalták Párizst, akkor nem nyúltak a francia központi bank aranytartalékához, mivel a francia központi bank a BIS egyik tulajdonosa volt. Csak azoknak a megszállt országoknak az aranytartalékait kobozták el, amelyeknek a központi bankjai nem voltak a BIS tagjai. 1942-re a Gestapo több száz láda aranyat és ékszert, köztük arany szemüvegkereteket, aranyórákat, arany cigarettadobozokat, arany és ezüst öngyújtókat, karikagyűrűket, fogsorokat stb. gyűjtött össze. Ezeket az ékszereket beolvasztották és 20 kg-os aranyrudakat készítettek belőlük, amelyeket a Reichsbank-ba helyeztek letétbe. 1944-ben, amikor Hitler már felismerte, hogy Németország katonai veresége elkerülhetetlen, ezeket az aranyrudakat átszállították a BIS baseli trezorjaiba. Ugyancsak 1944-ben tanácskozta meg az amerikai Thomas H. McKittrick, a BIS akkori elnöke és a new yorki Council on Foreign Relations-nek, a CFR-nek, (Külföldi Kapcsolatok Tanácsának), a pénzügyi oligarchia egyik legfontosabb koordináló szervezetének a tagja, valamint a BIS brit felügyelő bizottsági tagjai a BIS német, japán és olasz vezetőivel, hogy mi történjen a háború után a birtokukban lévő 378 millió dollár értékű aranyrúddal, amelyet Németország nemzeti szocialista kormánya azért továbbított a baseli bankhoz, hogy azt a náci vezetők a háború után is felhasználhassák.

A náci „internacionálé”

Henry Morgenthau amerikai pénzügyminiszter, aki maga is magasrangú szabadkőműves volt, bizalmatlanul tekintett a brit szabadkőműves bankárok túl nagyra növekedett pénzügyi hatalmára. Morgenthau tisztában volt azzal, hogy a brit szabadkőműves pénzügyi oligarchia ellenőrzi a baseli Nemzetközi Fizetések Bankját. Azt is tudta, hogy a náci Németország vezetői raktározási célra használják a BIS trezorjait az általuk elkobzott, - ellopott - arany számára. Morgenthau nyíltan nem beszélt erről. 1943. március 26-án azonban egy kaliforniai képviselő, Jerry Voorhis, kongresszusi vizsgálatot kezdeményezett a BIS tevékenységéről. Morgenthau érdekelt volt ebben az ügyben, de szabadkőművesként nem kívánt részt venni brit szabadkőműves testvéreinek az érdekeit sértő kongresszusi vizsgálatban. Az amerikai törvényhozás tagjainak a többsége ugyanezt érezte, mivel a Képviselőház 54%-a és a Szenátus 53%-a szabadkőművesekből állt. Ezért Voorhis kezdeményezése nem ment át a washingtoni törvény-

hozáson. 1944-ben egy másik képviselő is tett hasonló kezdeményezést, de az sem járt sikerrel. 1945-ben a BIS a szorongatott náci vezetők érdekében elkezdte az összegyűjtött vagyon kihelyezését. Az említett hatalmas mennyiségű arany túlnyomó részét Argentínába szállították. Itt arra használták, hogy kiépítsék vele a brit szabadkőműves oligarchia dél-amerikai hálózatát, amely hamarosan a dél-amerikai kábítószertermelés és elosztást is az ellenőrzése alá vonta. Így elmondható, hogy az a háttérben tevékenykedő pénzügyi hálózat, amely Náci Internacionáléként vált ismertté, lényegében a brit szabadkőműves pénzoligarchia segítségével jött létre.

A Bretton Woods-i pénzrendszer megszületése

A brit szabadkőművesek és utódaik fosztották ki Kínát az ópium kereskedelemmel. Ugyancsak a brit szabadkőművesek kobozták el a tulajdonukban lévő FED segítségével az amerikai polgárok aranyát a nagy gazdasági válság idején. Ők azok, akik összegyűjtötték és ellenőrzésük alá vonták a 2. világháború során az európai országok aranytartalékait. Az egyetlen állam, amelynek hatalmas aranytartaléka még nem volt a brit szabadkőműves pénzoligarchia ellenőrzése alatt, az Amerikai Egyesült Államok volt. Ezért programot dolgoztak ki a Ford Knox-ban lévő amerikai aranytartalékok ellenőrzés alá vételére. E célból két nemzetközi központi bankot hoztak létre a 2. világháború után. A szokásos módon most is beindított színlelő program azzal indokolta létesítésüket, hogy a háború utáni időszak kaotikus pénzügyi helyzetének csak a segítségükkel lehet végetvetni. Azt állították, hogy a világ monetáris rendszerének a helyreállításához elengedhetetlen a Nemzetközi Valutaalap és a Nemzetközi Beruházási és Fejlesztési Bank, azaz a Világbank létrehozása. E célból az Egyesült Nemzetek keretében monetáris és pénzügyi konferenciát tartottak az amerikai New Hampshire tagállamban lévő Bretton Woods-ban 1944. júniusában. Ennek a konferenciának a résztvevői túlnyomórészt brit szabadkőműves pénzemberekből, illetve megbízottaiból állott. Jelen volt John Maynard Keynes, Anthony Eden, Bertrand Russell, de az amerikai szabadkőműveseket is számosan képviselték, köztük volt Henry Morgenthau. A nemzetközi pénzoligarchia new yorki koordinációs központja, a CFR is számos tagjával képviseltette magát. A baseli Nemzetközi Fizetések Bankjának a háttérben folytatott pénzügyi tranzakciói közismertek voltak, és ezért nem lehetett megkerülni a velük való foglalkozást. Morgenthau azt javasolta, hogy a BIS-t csendben oszlassák fel. A CFR egyik vezetője, Dean Acheson, a CFR tekintélyes bankárjával Winthrop Aldrich-al, valamint Edward Brown-nal meg akarta tartani ezt a privát ellenőrzés alatt álló nemzetközi pénzintézményt. Őket támogatta a holland J.W. Beyen is, aki korábban a BIS elnöke volt. A new yorki First National Bank képviselője is csatlakozott hozzájuk. A City of London delegációja szintén így tett. Keynes is úgy látta, hogy a BIS-nek egészen addig tovább kell működnie, amíg létrejön egy új világbank és egy nemzetközi pénzügyi alap a tervbe vett átfogó nemzetközi szervezet, az Egyesült Nemzetek Szervezete, vagyis az ENSZ keretében. Morgenthau továbbra is ragaszkodott a BIS feloszlatásához, de ezt nem tudta elérni. Így a 2. világháború során a nácik által elkobzott, - ellopott - arany a BIS közreműködésével a kereskedelmi bankokhoz került és különböző pénzügyi műveletek keretében legális pénzzé alakult a brit szabadkőműves oligarchia felügyelete alatt.

A Nemzetközi Valutaalap

Azok az angolszász pénzvagyontulajdonosok, akik ellenőrizték a BIS és a FED részvényeinek a többségét, az 1945-ben létrejött Nemzetközi Valutaalapnak is a főreszvényeseivé váltak. Az álcázó program szerint a Nemzetközi Valutaalap célja az, hogy pénzügyi segítséget nyújtson a 3. világ fejletlen országainak iparosítási programjaik finanszírozásához. Ezen a háború alatt lerombolt Európa és Japán újjáépítéséhez szükséges olcsó nyersanyagok termelését értették. Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy ezek az szépítő módon „fejlődőnek” nevezett fejletlen országok nem képesek viselni a felvett kölcsönök adósságszolgálati terheit, hacsak nem kezdik el az illegális kábítószertermelését. Dr. John Coleman, a brit hírszerzés egykori magasrangú tisztje szerint Londonnak még a két háború közötti időszakban is nagy szüksége volt a Dél-Amerikából származó és kábítószerrel kapcsolatos jövedelemre. Coleman szerint a brit kormány 1933-ban 7 milliárd dollárt investált olyan dél-amerikai földekbe, amelyeken mást, mint kábítószer, nem lehet termelni.

A Bretton Woods-i megállapodás eredményeként nemcsak a Nemzetközi Valutaalap jött létre, hanem a Világbank néven emlegetett Nemzetközi Újjáépítési és Fejlesztési Bank is. Mindkettő központja az Egyesült Államok fővárosában, Washington-ban van. A nemzetközi oligarchia felismerte, hogy Európa gyorsütemű újjáépítése nem lehetséges olyan nemzetközi valuta nélkül, amelyet - mivel nincs aranyalaphoz kötve - korlátlan mennyiségben lehetne kibocsátani. Ha a világv valuta funkcióját betöltő pénz nem váltható át aranyra, akkor alkalmas arra a szerepre, amit a dollár játszott az Egyesült Államokban az 1929-es gazdasági válságot követően. Egy ilyen valutának a globális elterjesztéséhez össze kell gyűjteni a világ aranykészletét, ahogyan azt 1933 és 1935 között az amerikai polgároktól is összegyűjtötték „önkéntesen és törvényesen”. Keynes olyan nemzetközi aranytartalékot kívánt létrehozni, amelynek a fedezetével egy semleges országban működő nemzetközi bank világv valutaként használható nemzetközi pénzt bocsáthatna ki. Az elfogadott terv végül is a tagállamok valutáiból hozott létre egy kevert - hibrid - fizetési eszközt. Ezt a pénzt nem lehetett aranyra átváltani, ugyanakkor fenntartotta az aranyhoz kapcsolt értékét és lehetővé tette, hogy a Nemzetközi Valutaalap aranytartalékot képezzen. Ezt az aranytartalékot valamennyi tagállam önkéntesen bocsátja a Nemzetközi Valutaalap rendelkezésére. Ezen túlmenően - ugyancsak önkéntesen - meghatározott mennyiségű hazai valutát is a Nemzetközi Valutaalap rendelkezésére kell bocsátani. Nagyon fontos látni, hogy itt nem a tagállamok által nyújtott kölcsönről volt szó, hanem ingyenesen, ellenszolgáltatás nélkül átadott hozzájárulásról. Egy ilyen nemzetközi pénzügyi rendszer létesítéséhez azonban korlátozni kell az egyes nemzetállamok pénzügyi szuverenitását. Éppen ezért a Konferencia résztvevői titokban akarták tartani az aranyalapra vonatkozó megállapodást. Úgy vélték, hogy ha a szuverén államok közvéleménye erről tudomást szerez, akkor az egyes államok nem lesznek hajlandóak aranytartalékaik egy részét átadni ennek a nemzetközi pénzügyi intézménynek. Arra is gondoltak, hogy a terv - titokban - simán átmenne egyes államok törvényhozásain, mivel ezen testületek tagjainak a többsége vagy szabadkőműves, vagy a nemzetközi pénzoligarchia által működtetett valamilyen struktúrához tartozik, vagy a CFR-hez vagy londoni megfelelőjéhez, a Royal Institute of International Affairs-hez, RIIA-hez, (a Királyi Külügyi Intézethez) vagy ehhez hasonló más szervezethez. Keynes ellenezte, hogy titokban létesüljön ez a két fontos nemzetközi pénzintézmény, de érveit nem vették figyelembe. Az európai nemzetek nem jelentettek problémát a nemzetközi pénzoligarchia számára, mert az európai arany a náci elkobzások következtében már a birtokukban volt. A problémát az amerikai aranytartalék jelentette, valamint a Szovjetunió és az érdekkörébe került országok aranytartaléka. Az ún. el nem kötelezett harmadik világ országai is gondot okoztak.

Ezért a Bretton Woods-i tervezők olyan álcázott módszert dolgoztak ki a tagországok vagyonának a „legális” elvételére, amelyről feltételezték, hogy mind a kommunista országok, mind a harmadik világ országai számára elfogadhatóak. Az ENSZ tagállamok központi bankjai fel lettek szólítva, hogy a rendelkezésükre álló vagyon 1%-át adják oda ellenszolgáltatás nélkül a Nemzetközi Valutaalapnak. Az így kötelezően odaajándékozandó banki vagyon 25%-át a legfinomabb aranyból álló készletekből kell nyújtani. Az átengedett pénzvagyon 75%-a az adott ország nemzeti valutájából is teljesíthető. Ezt az adományozási mintát követve a tagállamoknak évente azonos arányban kell hozzájárulást teljesíteniük. Természetesen az Egyesült Államokat terhelte a legnagyobb arányú hozzájárulás.

Az Egyesült Államok hozzájárulásának a mértékét felmérhetjük abból, hogy mennyit kellett átutalnia a Nemzetközi Valutaalapnak 1983-ban. Ebben az évben a Nemzetközi Valutaalap 8,6 milliárd dollárt követelt az amerikai Kongresszustól, lényegesen többet, mint bármely tagállam hozzájárulása. Megint érdemes rámutatni, hogy ez a pénz nem kölcsön, ami visszajár, nem beruházás, aminek a profitjára számítani lehet, hanem ellenszolgáltatás nélküli hozzájárulás, azaz ajándék a nemzetközi pénzoligarchia számára. Figyelemmel erre a számokra, ki lehet számítani, hogy hány évre van szükség ahhoz, hogy a Fort Knox-ban őrzött 24 milliárd dollár aranytartalék ki legyen merítve. Ez mindössze 14 évet igényelt. Ezzel a módszerrel 1959-re az amerikai aranytartalék a nemzetközi pénzoligarchia ellenőrzése alá került. Ma már .995 finomságú arany nincs a Fort Knox-i trezorokban. Hogyan történt az amerikai aranytartalék kivitele az Egyesült Államokból? Az amerikai hadsereg egyik műszaki alakulata az 1950-es években tejszállító kocsikkal vitte át az aranyat a Világbank washingtoni székházába. Innen viszont Európába és Japánba továbbították a háború utáni újjáépítés finanszírozására. 1941-ben még az Egyesült Államoké volt a világ aranykészletének csaknem 2/3-a, de 1959-re már az amerikaiak a kétszeresére növekedett az európai aranytartalék. A ma is még Fort Knox-ban található arany minősége sokkal gyengébb, mint az elszállított arany minősége volt. Nagyrészt a Rooseveltnél által az amerikaiaktól összeszedett aranyérmékből áll. Értéke kb. 2 milliárd dollár, de nem használható arany fizetési eszközként. Noha Amerikát a fejlett demokráciák példaképének tartják, az Egyesült Államok kormánya 1933 óta nem mérte fel hivatalosan mekkora a köztulajdon képező állami aranytartalék. Ezt a közvagyon az amerikai közintézményeknek kellene ellenőrizni, de az amerikai aranytartaléknak ez az ellenőrzés alatt történő felmérése vagy nem történt meg, vagy annak eredményét eltitkolták az amerikai nép elől.

Az amerikai demokrácia degenerálódása

A pénzoligarchia hatalmának az intézményesülése 1913-ban a Federal Reserve System létrehozásával fokozatosan az amerikai demokrácia kiüresedéséhez vezetett. Ebben az alibi demokráciában már nem a „nép kormányoz, a nép által, a népért” (Lincoln), hanem a pénzoligarchia szolgálatában álló - általa kiválasztott, kiképzett és fizetett - politikai elit kormányoz, a pénz hatalom érdekében a demokratikus formák és látszatok betartásával. Ez a kormányzási technika lehetővé teszi, hogy a hatalom tényleges birtokosa, - a pénzoligarchia, - a fiktív demokrácia kulisszái mögé rejtőzködve, titkos módszerekkel a nyilvánosság háta mögött gyakorolja autokratikus uralmát. A politikai elit legtöbb tagjának a „meggyőződése” ma már nem egyéb, mint a pénzoligarchia igényei szerint cserélhető - és cserélendő - álarc. A pénzügyi, a politikai és a tájékoztatási elit tagjai, akik ellenőrzik a pénzvagyon és az információ nemzetközi áramlását, akik elnökként, igazgatóként a jótékonyági egyesületek és gondolati műhelyek irányítói, akik a legjobb egyetemek és kulturális intézmények élén állnak, akik meghatározzák a közéleti vitatémákat, mind-mind elvesztették hitüket azokban az alapvető értékekben, - vagy ami még belőlük megmaradt -, amelyekben az Egyesült Államok

alapító atyái még őszintén hittek, és amely értékek az alkotmányba bekerülve naggyá és sikeressé tették az amerikai társadalmat. Amióta a pénzoligarchia vette át az uralmat az Egyesült Államokban, az ő úgynevezett „euro-atlanti értékei” érvényesülnek. Így jött létre a szervezett elituralom modern formája, amely az embereket piacconform kényszerpályára terelve könnyen gyúrható masszává alakítja át. A pénzoligarchia minden értéket pénzre becserélhető árucikké kíván átalakítani. A szabad polgárokat ugyanis így lehet a pénzhatalomnak mindenben engedelmeskedő alattvalókká formálni.

A pénzoligarchia adósságfüggésen és kamatfizetésen nyugvó uralmi rendszerét sikeresen kiterjesztette Közép- és Kelet-Európára, valamint a szovjet utódállamokra is az 1990-es években. E cél érdekében kidolgozta a „washingtoni konszenzus” néven ismertté vált transzformációs programot. A magánpénzrendszernek ezt a nagyszabású exportálását - a színlelő programok szokásos technikájával - piaci reformoknak és demokratikus átalakulásnak állították be. A Nemzetközi Valutaalap által levezenyelt **„washingtoni konszenzus”** végrehajtása a felbomlott szovjet birodalom országaiban nem vezetett sem piacgazdasághoz, sem érdemi demokráciához. A centralizált pártállam gazdasági és politikai túlsúlya eltűnt, de helyébe lépett a független központi bankok által szélsőségesen centralizált szervezett magánhatalom, a pénzoligarchia demokratikus formákba csomagolt és pénzügyi eszközökkel gyakorolt uralma. A mindent maga alá rendelő magánpénzmonopólium nem teszi lehetővé a piaci versenyt ezekben az országokban, és akadályozza a gazdasági demokrácia érvényesülését. A gazdasági demokrácia legalább bizonyosfokú érvényesülése nélkül pedig az érdemi politikai-demokrácia sem lehetséges. Ezért volt igaza a nemzetközi pénzoligarchia globális birodalmának a kvázi kormányát képviselő Bzigniew Brzezinskinek, amikor 2000. októberében, Budapesten tett látogatásakor kijelentette: Közép- és Kelet Európa országaiban nem demokrácia, hanem csupán „fiktív demokrácia” jött létre.

Ma Magyarországon is kettőshatalom van. Az egyik hatalom az egyre gyengülő, formálissá váló szervezett közhatalom, az állam, és a másik hatalom a pénzoligarchia egyre erősödő szervezett magánhatalma. Ennek a magánhatalomnak a központi intézménye az abszolút függetlenséget élvező központi bank, a jogilag még állami, de ténylegesen magánellenőrzés alá került Magyar Nemzeti Bank. A magyar társadalom sorsát meghatározó monetáris hatalmat vissza kell szerezni a lakosságot képviselő államnak. Ezért úgy kell módosítani az MNB törvényt, hogy az országgyűlés és a kormány érdemben vehessen részt a monetáris döntések meghozatalában, vagyis dönthessen a pénzkibocsátásról, a közhitelezésről, a kamat- és árfolyamszabályozásról. Az MNB abszolút függetlensége, mint már láttuk, nem csökkent az inflációt.

További fontos követelmény a nyilvánosság kizárásának a megszüntetése a monetáris döntésekre vonatkozó információkból. A parlamentnek, a kormánynak és a társadalomnak joga van ahhoz, hogy láthassa, mikor, hogyan, miért hozott monetáris döntéseket az MNB. A közpénzekre vonatkozó átláthatóság alkotmányos követelmény. Egyetlen közintézmény tevékenysége sem lehet egy jogállamban annyira titkosítva, mint ahogyan az ma a gyakorlat Magyarországon. Csökkenteni kell az MNB vonatkozásában a banktitok körét, mivel itt közpénzekről van szó.

Tervet kell kidolgozni arra, hogy az állam ne kizárólag kamatozó adóslevelek - államkötvények - kibocsátásával finanszírozza kiadásait, hanem jegybanki, saját kibocsátású közpénzzel is, amely után nem kellene kamatot fizetnie. Ennek a közpénznek ugyanúgy az állam adóbevétele lenne a fedezete, mint ahogyan most az adóslevelek fedezetét is a jövőbeni adóbevételek biztosítják. Ez a pénzkibocsátás ugyanúgy nem okozna inflációt, ahogyan az adóslevelek kibocsátása sem jár ezzel az eredménnyel.

Ki kell dolgozni a nem konvencionális, kamatmentes, vagy csak önköltségi szintű csekély kamatozású állami közpénzzel való hitelezés programját és módszereit. A produktív célhoz kötött állami közhitel nem okoz inflációt, amint ezt Dr. Wilhelm Lautenbach, a weimari Németország kiváló pénzügyi szakértője memorandumában bebizonyította.

Fel kell hagyni az MNB évek óta folytatott denominációs gyakorlatával. Ennek keretében történik a Magyarországra kizárólag spekulációs célból érkező pénz forintba konvertálása. Ugyancsak fel kell hagyni a sterilizáció jelenlegi gyakorlatával, vagyis a konvertálással felduzzasztott pénzmennyiség forgalomból történő kivonásával magas kamatozású állami és jegybanki kötvényekkel. Egyedül a denomináció és a sterilizáció költségei több száz milliárd forintos veszteséget okoznak a magyar társadalomnak minden évben. Ezt a monetáris politika közirányításával el lehetne kerülni. Miért ragaszkodunk a legfontosabb hatalom, a monetáris politika magánirányításához?

Be kell szüntetni az Európai Unió normáitól eltérő, azokkal ellentétes adózási kedvezményeket. Ebben is legyen harmonizáció. Piaci árak érvényesüljenek a munkaerőpiacon is. Ebben is legyen felzárkózás Európához.

A választási ígéretek és pártprogramok betartása legyen kötelező a kormányra került pártok számára. A választási győzelmet eredményező ígéretek legyenek jogi eszközökkel is kikényszeríthetők, pl. az ígéreteiket megszegő képviselők visszahívhatóságával. Csak így lehet a magyarországi fiktív demokráciát a polgárok számára érdemi beleszólást biztosító közvetlen demokráciává átalakítani.

Idézetek jegyzéke:

1. Carroll Quigley, Tragedy and Hope, A History of the World in Our Time, The Macmillan Company, New York, 1965, p. 324
2. William T. Still, New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies (Lafayette, LA: Huntington House, 1990, p. 148
3. Magyar Nemzeti Bank, J/2766. sz. Melléklet, A Magyar nemzeti Bank 1999. évi tevékenységéről az Országgyűlés részére készített beszámolóhoz, 54. és 81. old.
4. Befektetés az új évezredbe, a 2000. év költségvetése, 16. és 17. old.
5. Ralph A. Epperson, The Unseen Hand (Tucson, AZ: Publius Press, 1985, p.140
6. Marvin S. Antelman, To Eliminate the Opiate, New York: Zahavia, 1974, p. 140
7. Martin Short, Inside the Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons, New York: Dorset Press, 1989, p. 365
8. Carroll Quigley, Tragedy and Hope, A History of the World in Our Time, The Macmillan Company, New York, 1965, p. 62
9. William T. Still, New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies (Lafayette, LA: Huntington House, 1990, p. 147
10. Church, Guardians of the Grail, Oklahoma City: Prophecy Publications, 1989, p. 178
11. Anton Chaitkin, Treason in America 2nd ed. New York: New Benjamin Franklin House, 1984, p. 217

12. Kossuth Lajos üzenetei, Szabad György összeállítása, IKVA Könyvkiadó Kft., Budapest, 1994, 252-253 old.
13. 271 old
14. Fejtő Ferenc, Rekviem egy hajdanvolt birodalomért, Budapest, XXIX. és XXX. fejezet
15. Anton Chaitkin, Treason in America 2nd ed. New York: New Benjamin Franklin House, 1984, p. 234
16. ib. p. 225
17. Ralph A. Epperson, The Unseen Hand (Tucson, AZ: Publius Press, 1985, p.156
18. ib. p.157
19. Congress, Senate, Banking and Currency Committee, National Economy and Banking System of the United States, Senate Document 23, 76th Congress, 1st Session, reprint edition Wickliffe, Ohio: Monetary Science Publishing, 1976, p. 91
20. Appleton Cyclopedia, 1861, p. 296, as quoted in Lincoln Money Martyred, p. 44
21. Abraham Lincoln's letter to Col. Taylor, from the New York Tribune, December 6, 1861, as quoted in Lincoln Money Martyred, p. 46
22. Edward Holloway, How Guernsey Beat the Bankers Economic Reform Club Publishing, 1958, London
23. Samuel Morse, The Present Attempt to Dissolve the American Union: A British Aristocratic Plot, New York: John F Trow, 1862, entire
24. „Ku Klux Klan Project”, The New Federalist, April 1993, p.13
25. Ralph A. Epperson, The Unseen Hand (Tucson, AZ: Publius Press, 1985, p. 162-163
26. Texe Marrs, Dark Majesty: The Secret Brotherhood and the Magic of A Thousand Points of Light, Austin, TX: Living Truth Publishers, p. 66
27. Ralph A. Epperson, The Unseen Hand (Tucson, AZ: Publius Press, 1985, p. 168
28. Gary Allen and Larry Abraham, None Dare Call It Conspiracy, Rossmoor, CA: Concord Press, 1971, p. 78
29. Charles Higham, Trading with the Enemy, London. 1983, p. 24

Felhasznált irodalom:

Arter, Matthyas: Gedanken zum Doppelwesen des Geldes, Meilen, Schweiz, 1996

Brüll Mária, Nemzetközi Pénzügyi Intézmények és Magyarországi Kapcsolatok, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Budapest, 1993

Chernow, Ron, The Warburgs, Vintage Books, New York, 1994

Daniel, John, Scarlet and the Beast, Vol. III. English Freemasonry, Banks, and the Illegal Drug Trade, JKI Publishing, Tyler, TX 75713, 1995

Deane, Marjorie and Pringle, Robert, The Central Banks, Viking, New York, 1994

Endrédy Szabó Lajos, Új honfoglalás vagy bérabszolgáltatás?, Bács, 1997

- Elon, Amos, Founder, A Portrait of the First Rothschild and His Time, Viking, New York 1996
- Greider, William, Secrets of the Temple, How the Federal Reserve runs the country, A Touchstone Book, New York, 1987
- Griffin, G. Edward, The Creature from Jekyll Island, A second Look at the Federal Reserve, American Media, Westlake Village, 1995
- Hahner Péter, Az Egyesült Államok elnökei, Maecenas, Budapest, 1998
- Lindbergh, Charles A., Lindbergh on the Federal Reserve, The Noontide Press, Costa Mesa, CA, 1989
- Lasch, Christopher, The Revolt of the Elites and the Betrayal of Democracy, New York, 1996
- Lőrincné Istvánffy Hajna, Nemzetközi Pénzügyek, Aula, 1999
- Mullins, Eustace, The Secrets of the Federal Reserve, Staunton, VA, 1991
- North, Michael, Pénztörténeti Lexikon, Az aranytól a záloglevélig, Perfekt Kiadó, Budapest, 1998
- Patman, Wright, A Primer on Money and Money Facts, Populist Action Committee, Washington, 1993
- Risi, Armin, Machtwechsel auf der Erde, Die Pläne der Mächtigen, globale Entscheidungen und die Wendezeit, Govinda-Verlag, Neuhausen, 1999
- Senf, Bernd, Der Nebel um das Geld, Gauke, Lütjenburg, 1996
- Síklaky István, A fennmaradás társadalmi programja, a pénzüralmi rendszer alternatívája, Éliás Kiadó, 2000, Budapest
- Thoren, Theodore and Warner, Richard, The Truth in Money Book, A Truth in Money Publication, Chagrin Falls, Ohio, 1994

Akcióban a pénzkartell

Franciaország és a pénzligarchia

Van-e évszázados stratégiája a pénzkartellnek? Miért nevezi a nemzetközi pénzügyi oligarchia és véleményhatalma az összeesküvés elmélet híveinek azokat, akik szerint létezik egy hosszú távú terv a pénzrendszer magántulajdonba vételére, és a föld minél több országára történő kiterjesztésére?

Forduljunk a válaszáért a történelemhez!

Adam Weishaupt Németországban született 1748. február 6-án. Egy darabig a jezsuita rend tagjaként tevékenykedett. Ezért nézeteit nem lehet megérteni jezsuita múltja nélkül, hiszen a jezsuiták alkották a római katolikus egyház egyik legtekintélyesebb szerzetesrendjét, amelyet 1541-ben Loyolai Ignác alapított és ő lett a rend első nagymestere is. A jezsuita rend központja a Vatikánban volt, ahol a mindenkori pápák a legfontosabb feladatokat bízták rájuk. Számos ország kérésére a pápa feloszlatta őket, de hamarosan újrászerveződtek. A jezsuita rend felelős nagyrészt az 1572-ben végrehajtott Szent Bertalan éjszakai vérengzésért, ahol mintegy százezer hugenotta protestáns vesztette az életét. Visszatérve Adam Weishauptra, ő már egész fiatalon, 24 évesen, a kánonjog professzora lett a Bajorországban lévő Ingolstadt jezsuita egyetemén. 1776. május 1-jén ő alapította azt a titkos republikánus mozgalmat, amelyet az illuminátusokról nevezett el. (Adam Weishauptnak ebben a rendben viselt neve pedig Spartacus volt. Az ő tiszteletére vette fel a német baloldali szociáldemokraták által létrehozott szervezet, az 1916 és 1918 között működő kommunista irányítású Spartakusbund a nevét.) Az illuminátus (megvilágosodott) elnevezés a babilóniai miszticizmusból származik. Az ókor illuminátusai megpróbálták feltárni a távolba látásnak a pszichikus képességét, amelyet közönségesen a harmadik szemnek neveztek. A történelem folyamán számos szekta viselte különböző országokban az illuminátus elnevezést, de ezek közül egyik sem játszott olyan fontos szerepet, mint a Weishaupt által alapított bajor illuminátus rend.

A Weishaupt által alapított illuminátusok hamarosan elterjedtek Olaszországban, Spanyolországban, Svédországban és az akkori világ más központjaiban. Többek között az Egyesült Államokban is fontos szerephez jutottak, és a mai napig az egyik legfontosabb titkos szervezetet alkotják. Az illuminátus mozgalom végső célja a világforradalom volt. Ezt a különböző országok vezetőinek a beszerzésével próbálták megvalósítani, akik szinte vakon követték ennek a szektának a parancsait. Azok az okult elvek, amelyeken ez a mozgalom alapult, jelentős mértékben megváltoztatta azoknak a gondolkodásmódját, akik csatlakoztak ehhez a rendhez. Tanításuk lényege az ókori eredetű gnoszticizmus, amely lényegében Lucifert tartja a megvilágosodás, a fény istenének. A gnosztikusok egyik legismertebb vezetője volt Simon Mágus, aki az első évszázadban élt. A gnosztikus spiritualizmus kísérletet tett a természet törvényeinek a megmagyarázására, és az illuminátusok azt állították, hogy képesek feltárni a természet titkait, és ellenőrzésük alá tudják vonni azokat az energiákat, amelyeket ezeknek a titkoknak az ismerete tesz hozzáférhetővé. Adam Weishaupt tehetségével és jezsuita makacsságával modernizálta az ókori gnosztikus tanításokat, és kidolgozta a világ meghódításának egy új doktrínáját, amely az illuminátus mozgalom filozófiai alapjává lett. Weishaupt maga úgy vált ismertté, mint a nagybetűvel írott Illuminátus, vagyis ennek a rendnek az első és legfontosabb embere. John Robison skót professzor, aki magasrangú szabadkőművesként tanulmányozta Bajorországban Weishaupt programját, 1798-ban megjelent könyvében a következő hét pontban foglalja össze az illuminátusok céljait:

1. A békés kormányok eltávolítása.
2. Az öröklési jog megszüntetése.
3. A magántulajdon felszámolása.
4. A patriotizmus megsemmisítése.
5. A családi szerkezet felbomlasztása.
6. Valamennyi vallás felszámolása.
7. Világkormányzat létrehozása./1/

Ha mind a hét célt sikerült elérni, akkor a világ meglévő rendje összeomlik, és helyére egy új rend építhető fel. Weishauptnak szüksége volt arra, hogy ezt a tervét álcázza, és e célból igénybe vette a már régóta működő szabadkőműves páholyokat. Erről így ír az egyik közeli munkatársának:

„El kell döntenünk, hogyan kezdjünk működni új körülmények között. Nem számít, hogy milyen ürügyet használunk, amíg el tudjuk érni céljainkat. Az álcázás mindig szükséges. El kell rejtőznünk egy másik szervezetnek a köpönyege mögött. Jelenleg a szabadkőműves páholyok a legalkalmasabbak arra, hogy ezt a célt betöltsék, minthogy a világ már ismeri őket, és nem vár tőlük semmi érdemlegeset, amely figyelemre méltó. Minekünk el kell rejtőzni az áthatolhatatlan sötétségben, és nem szabad hagyni, hogy kémek és hírvivők behatoljanak szervezeteinkbe.”/2/

A szabadkőművességet egyesek kutatók úgy jellemzik, hogy az az egyetemes emberi összetartást, az emberek testvériségét hirdető, vallásos-etikai, főleg liberális célokat valló világpolgár-mozgalom. Titokban működött, de működése részben nyílttá vált, amikor a 1717-ben formálisan is megalakult Londonban. Ezt követően viszonylag gyorsan elterjedt más országokban is. Külsőségeiben a középkori templomépítő kőműves céhek hagyományos formáit elevenítette fel. Elítélte a vallási kényszert és a felvilágosodás liberális elveit vallotta. Tagjait titkos szertartások közepette vette és veszi fel, akik páholyokba tömörülnek, amelyeket nagypáholyok egyesítenek. Ezek élén mesterek és nagymesterek állnak.

Más kutatók viszont rámutatnak, hogy a szabadkőművesek misztikus szimbólumait és rituáléit titokban már évszázadokkal korábban is használták, még mielőtt Londonban a nyilvánosság elé léptek. Amikor a szabadkőművesség ismertté lett, bámulatosan elterjedt és számos király, császár és cár, valamint államférfi tette le a titkos esküjüket. Szabadkőműves volt többek között az amerikai Benjamin Franklin, George Washington és Sam Houston, Juárez Mexikóban, Giuseppe Mazzini és Garibaldi Olaszországban, valamint Simon Bolívar Dél-Amerikában. Kutatva a szabadkőművesség eredetét, megállapították, hogy a Franciaországból Britanniába menekült egykori templomos lovagok alakították meg védekezésül a folytatódó üldözésük ellen azt a szövetséget, amely később szabadkőművességgé vált ismertté. A középkorban katonai nagyhatalommá és az akkori pénzvilágot irányító szervezetté vált Templomos Lovagrend vezetőit IV. Fülöp („Szép Fülöp”) francia király - V. Clement pápa jóváhagyásával - 1307. október 13-án, pénteken („Fekete Pénteken”) letartóztatta, és inkvizíció elé állította. 1314-ben a lovagrend vezetőit, élükön **Jacques de Molay** nagymesterrel máglyahalálra ítélték és kivégezték. Jacques (Jakab) de Molayra emlékezve nevezték el a Jakobinus Klubot, amelynek tagjai meghatározó szerepet játszottak Franciaországban az 1789-1794-ig tartó eseményekben. A szabadkőművesek titkos szavainak, jelképeinek és allegóriáinak a gyökerei visszanyúlnak az ókorba, és a templomosok közvetítésével él tovább a számos szabadkőműves irányzatban, amelyek nemcsak együttműködnek, de élesen szembeállva rivalizálnak is egymással.

Az 1776 után az illuminátusok tagjai titokban csatlakoztak a szabadkőműves páholyokhoz azért, hogy ezeket teljesen az irányításuk alá vegyék. Weishaupt kitalált egy ezoterikus

nevelési rendszert, amelyet aztán elfogadtattak a szabadkőművesekkel. Az illuminátusok hamar vezető pozíciókba kerültek, és ellenőrzésük alá vették a szabadkőműves páholyokat. Ezer és ezer ilyen páholy alakult világszerte. 1778. után szinte minden vezető pozíció már Weishaupt megbízottainak a kezében volt. A szabadkőművesség égisze alatt az illuminátusok elkezdtek végrehajtani a szekta politikáját. Hozzáfogtak a meglévő dinasztikus államok belső rendjének az aláásásához, amely az akkor szervezetileg megformálódó nemzetközi pénzkartell célja volt. Miután az illuminátusok meghódították a szabadkőműves páholyokat, a kereszténység átalakítását is megkezdték. Aki nem volt velük, az ellenük volt. Nem válogattak az eszközökben, mindent igénybevettek, hogy a számukra nem kívánatos személyeket eltávolítsák az útból. A bajor kormány 1785. augusztusában házkutatást tartott több bajor szabadkőműves páholynál, ahol többek között mérgeket is elkobozott a szervezet más vagyonával együtt. **Nesta Webster** brit történész kimutatta, hogy Weishaupt olyan vegyi formulákat használt, amelyeket az ókori perzsáktól és egyiptomiaktól tanult, és amelyeket a társadalom bomlasztására használtak. Weishaupt egyik levele jól mutatja, milyen titkos módszereket alkalmazott mozgalmának a kézbe tartására:

„A helyzetem azt követeli, hogy a tagok többsége számára én teljesen ismeretlen maradjak egészen addig, amíg meghalok. Arra kell szorítkoznom, hogy mindent csak öt-hat közeli munkatársam segítségével végezzek. Ez bizonyítja, hogy egy okos fej százezreket tud irányítani.”/3/

Egy másik levelében pedig így ír:

„Két közvetlen alárendeltem van, akikbe beoltottam az én szellememet és vágyaimat, és mindkettőjüknek van további két alárendeltje, és így tovább. Ez a legjobb mód az utasítások kiadására, és a politikailag hatékony működésre.”/4/

Captain A. H. M. Ramsay: „The Nameless War” (A névtelen háború) című művében megállapítja, hogy az illuminátusoknak két ága volt, az egyiknek az élén Moses Mendelssohn frankfurti bankár állt, míg a bajor ág élén Adam Weishaupt, akit azonban a frankfurti Rotschild-ház finanszírozott, és Moses Mendelssohn látott el utasításokkal. Az illuminátusok első nagy akciója a nagynak nevezett francia forradalom előkészítése és végrehajtása volt. Ennek a nagyszabású és titkos központból vezérelt akciónak a valódi céljait, és átgondolt terveit csak azután fedezték fel a társadalomkutató tudósok, miután ezeket a terveket már végre is hajtották.

Az 1789-es francia forradalom a Római Birodalom bukása óta talán a legnagyobb horderejű esemény volt Európa történetében. A főleg Európa déli országaiban toborzott, lefizetett és a francia fővárosba szállított manipulált csöcselékből (és csak kis részben a párizsi lakoságból) álló nép, amelyet nyilvánvalóan megszervezték a többi társadalmi osztály elleni fellépésre, korábban sosem jutott olyan szerephez, mint amelyet a francia forradalomban betöltött. Soha nem volt példa arra, hogy egy kisebbséget alkotó lázadó csoport egyidejűleg semmisítse meg a nemzeti lét olyan intézményeit, mint a királyság, a vallás, a nemesség, a papság, az alkotmány, a nemzeti lobogó, a naptár és még egyes helységeknek a nevei is. A legfontosabb, amit a vizsgálódó megállapíthat, hogy a francia forradalom nem az igazi franciák műve volt Franciaország megjavítása érdekében. Ez az akció olyan erőknak a tevékenységére utal, amelyek mindazt el akarták pusztítani, ami Franciaországot jelentette. Ezeket a megállapításokat **Sir Walter Scott**, neves brit történész és író tette. De megerősítette a forradalom egyik főszereplője, Robespierre, jakobinus vezér is.

Amikor megpróbálunk párhuzamokat vonni 1789. Franciaországa, 1640. Angliája, 1917. Oroszországa, 1918. Németországa és 1919. Magyarországa, vagy 1936. Spanyolországa között, akkor azt látjuk, hogy a forradalom egy már paralizált nemzetre mért csapást.

Mindenütt jelen vannak a háttérből irányító szervezetek, a szinte korlátlan pénzügyi erőforrások, és egy jól átgondolt, de titokban tartott koncepció, amelyek mind azonos cél elérését szolgálják. Meglepő hiszékenységgel azt képzeljük, hogy a csöcselék vagy a „nép” végre tud hajtani egy ilyen rendkívül bonyolult és költséges akciót. Ez a hibás feltételezés megakadályozza az események valódi jelentőségének a felismerését, és a forradalmi mozgalom igazi forrásának és céljának a megértését. A tudatosan beindított forradalmi folyamat elsőként paralizálja az adott társadalmat. Ezt követően hatalmas csapást mér a fennálló rendre. Az általános bénultság előidézéséhez szükséges a szigorú titoktartás. A társadalom bénultságának és tehetetlenségének a külső jelei az eladósodás, a társadalmi kontroll meggyöngyölése, illetve elvesztése, és egy jól szervezett, a társadalomtól elkülönülő, azzal ellenérdekű szervezetnek a jelenléte.

Az adósság, különösen a nemzetközi eladósodás, az első és legfontosabb lépés. Az eladósodás segítségével az adott állam vezetői függőségi helyzetbe kerülnek. Ekkor egy tőlük idegen erő, a nemzetközi pénzkartell veszi át a háttérből a döntések befolyásolását. Ha az eladósodás megfelelő mértékű, akkor az hamarosan magával hozza a politikai tevékenység és az egész lakosság ellenőrzését. Hiszen, aki a pénzügyi rendszert ellenőrzi, az ellenőrzi a gazdasági tevékenységet, az ipart, és ezen keresztül végül az államot is. A pénzügyi rendszer segítségével előidézett függőségi helyzet és bénultság kiegészül a mesterségesen manipulált tömegek forradalmi megmozdulásaival, és a kettő együtt halálos csapást mér az adott nemzetre és államára.

1780-ban mesterségesen pénzügyi válságot idéztek elő a pénzügyi rendszer és a politikai irányítás átvételére a háttérben már évek óta gondosan készülődő titkos körök. Az akkori világ legnagyobb pénzügyi hatalmasságai, akik a világ arany- és ezüstkészletének a többsége felett rendelkeztek, Európa nagy részét el tudták adósítani, köztük Franciaországot is. **McNair Wilson** „Napóleon élete” című munkájában megállapítja:

„Alapvető változás következett be Európa gazdasági struktúrájában azáltal, hogy a gazdasági élet alapja már nem a gazdagság, hanem az adósságpénz, a hitel lett. A korábbi Európában a gazdagságot a földbirtok, a gabona, a nyájak és az ásványi kincsek jelentették. Az új standard most már a pénznek egy bizonyos formája lett, amelynek hitel volt a neve.”/5/

A Francia Királyság jelentősen eladósodott, ami önmagában nem lett volna leküzdhetetlen. A problémát az okozta, hogy a hiteleket és a kamatokat csak aranyban lehetett törleszteni. Ezért a király és tanácsadói elhatározták, hogy Franciaország reális, fizikai tárgyakban fekvő vagyonának és földbirtokainak a fedezetével pénzt bocsátanak ki. Ez elfogadható megoldásnak tűnt. Arra azonban nem volt alkalmas, hogy áttörje azt a rendszert, amit a nemzetközi pénzügyi bankárok, akik a hitelt nyújtottak, kialakítottak. A hitelekre kamatot kellett fizetni, és kizárólag nemesfémekkel lehetett őket törleszteni. Arany, ezüst és más nemesfémek azonban nem álltak megfelelő mennyiségben Franciaország rendelkezésére. A pénzügyi rendszer urai a nemesfémkészletekkel rendelkező nemzetközi bankárok voltak, akinek ezekkel a készletekkel sikerült átalakítaniuk Európa pénzügyi rendszerét és kicserélniük a reálgazdaság igazi értékadózó tárgyait, az uzsorakamatot igénylő kölcsönök millióira.

A szabadkőművesség 1730-ban érkezett meg Angliából Franciaországba. 1771-re már olyan jelentős mozgalommá alakult, hogy Fülöp orleáni herceg, a király unokatestvére lett a nagymestere. Ez a szabadkőművesség mind tagjainak személyes élete, mind közéleti tevékenysége szempontjából jósándékúnak tekinthető. Maga az Orleáni Herceg sem akart végsősoron mást, mint egy demokratikus, alkotmányos monarchiát, amelynek unokatestvére helyett majd ő áll az élén. Nem lévén különösebben tehetséges ember, kiválóan alkalmas volt arra, hogy az események igazi mozgatói megbújjanak mögötte.

Mirabeau márki, aki az Orleáni Herceg után átvette a forradalom vezető figurájának a szerepét, nagyrészt hasonló feladatot töltött be. Ő már tehetségesebb volt, mint orleáni Fülöp. A történelemből tudjuk, hogy őt is Moses Mendelssohn finanszírozta, és ő volt az, aki az illuminátus rendet elterjesztette Franciaországban. Mirabeau volt az is, aki felvette az illuminátusok rendjébe orleáni Fülöpöt és Talleyrandot, Napóleon későbbi miniszterét. Az illuminátus rend irányításával működött Franciaországban a Grand Orient szabadkőművesség, amely viszont szétágazott kék és nemzeti szabadkőművességre. Visszatérve Adam Weishauptra, akire a nemzetközi pénzkartell az illuminátusok bajor ágának a vezetését bízta, a történelmi események tanúsága szerint jól hajtotta végre feladatát. Az illuminátusokhoz tartozott a későbbiekben Marx, Engels és Lassal is. Ők bizonyos fokig átalakították az illuminizmust, de megőrizték alapvető doktrínáit. A hangsúlyt az emberbaráti elvekre helyezték, ugyanakkor kitartottak a forradalmi célok mellett.

A francia forradalom tanulmányozása azért aktuális ma is, mert ez volt a nemzetközileg megformálódott szervezett pénzhatalom második nagy horderejű történelmi akciója. Az első sikeres akciója, az angol forradalom, nem teljesen elégtette ki ezt a nemzetközi pénzhatalmat, és ezért a francia forradalom előkészítésére már sokkal több gondot fordított ügynökei útján. A történelmi adatok és beszámolók még mindig elég ellentmondásosak. Azok az írások, amelyek a forradalmi események sodrában születtek, általában csak egy-egy politikai csoport szempontjait tükrözik, nevezetesen a lojalistákét, a girondistákét, a dantonistákét vagy a jakobinusokét. Valójában egyik sem tanulmányozza az eseményeket a francia nép szempontjából. Valamennyi a tömegeket, a csöcseléket hibáztatja a korábban nem ismert kegyetlenkedésekért, bűnökért, de senki nem elemzi azokat a háttérerőket, amelyek ezt a hatalmat a csöcsélék kezébe adták. Tény azonban, hogy a tömegek csak vezéreiket követték. A francia polgárokat azonban senki sem kérdezte meg, hogy kinek az uralkodását részesítenék előnyben. A forradalom valódi mozgatói végig a háttérben maradtak, és még a mai napig is a háttérben vannak.

Sokan a francia felvilágosodás nagy alakjainak, az enciklopédistáknak a szellemi megalapozó tevékenységére vezetnek vissza a forradalmi eseményeket. Kétségtelen, hogy a filozófusok nagy szerepet játszottak az események előkészítésében. Elképzeléseik közvetlenül hatottak az arisztokráciára és a művelt polgárságra. A parasztság azonban nem volt tájékozott a filozófiai kérdésekben, őket elsősorban a földkérdés, a learatott gabona tulajdonjoga és az adózás foglalkoztatta, amely gyakran munkájuk teljes eredményét elvette tőlük. Ebben az időszakban a francia mezőgazdaság a legfejlettebb volt Európában. A lakosság, a francia nép egésze - az általános vélekedéstől eltérően - jól élt a többi néphez képest. XVI. Lajos reformjai további fejlődést tettek lehetővé a franciák számára. A király elkövetett mindent, hogy csökkentse a tömegekre nehezedő terheket. Lehetővé tette, hogy a gabonát adómentesen értékesítsék, és 1779-re megszüntette a rabszolgaság minden formáját az országban, később pedig törvényen kívül helyezte a kínzást, végül pedig lehetővé tette a protestáns és a nem keresztény vallások gyakorlását is. Több alkalommal is csökkentette a királyi család és a királyi udvar költségeit, valamint általános reformot vezetett be a börtönökben és a kórházakban.

A pénz monopóliumát kézben tartó elit azonban nem rokonszenvezett ezekkel a reformokkal. A lakosság zöme viszont tisztában volt azzal, hogy ki védelmezi jogait, és ezért lojális maradt a királyhoz. Ugyanakkor elégedetlenek voltak a rendi gyűléssel, amely elsősorban a privilegizált osztályok tagjaiból állott. A király reformjai felbátorították a rendi gyűlésből kirekesztett osztályokat, hogy követeljék a kormányzati rendszer megváltoztatását. A privilegizált osztályok veszélyeztetve látták emiatt az előjogaikat, és ezért lépéseket tettek politikai státuszuk megerősítésére. Ez a vállalkozás volt tulajdonképpen a Francia Forradalom, amelyet

bizonyíthatóan nem a nép kezdeményezett, hanem a nép elnyomói. Tény, hogy a forradalmi szerzők mind rojalisták voltak, Lafayette márki kivételével.

A forradalom egyik fő kezdeményezője a már említett Fülöp orleáni herceg volt. A forradalom kitörése előtt a XVI. Lajos új adókkal sújtotta a privilegizált osztályokat, amelyeket az Orleáni Herceg illegálisnak minősített, ezért a király száműzetésbe küldte. Ebben a helyzetben viszonylag könnyű volt Mirabeau-nak orleáni Fülöpöt megnyerni az illuminátusok céljai számára. Mirabeau és Lacloss segítette orleáni Fülöpöt, hogy egy ügynökhálózat segítségével fellátsák a tömegeket az Ancien Regime, azaz a régi rend és a királyi udvar ellen. Ez a lázító tevékenység 1789-ben a mesterségesen előidézett élelmiszerhiánnyal érte el a csúcspontját. A pénzmonopolisták azokkal az emberekkel szövetkeztek, akik öellenük lázították a tömegeket. Egyidejűleg természetesen egyre aktívabbá váltak a szabadkőművesek és az illuminátusok is, akik, mint már utaltuk rá, meg akarták szüntetni a vallást és a dinasztikus kormányzást Európában. Robespierre jakobinus vezér azt ígérte a munkásoknak, hogy egy olyan új korszak jön, amelyben az urak lesznek a szolgák, és a szolgák lesznek az urak.

Poroszország is fontos szerepet játszott a franciaországi káosz és az anarchia előidőzésben. Nagy Frigyes porosz király is sokat költött arra, hogy lejárássa a Habsburg házból származó Mária Antoinettet, és ez által meggyöngítse a kapcsolatot Franciaország és Ausztria között. Mária Terézia leánya, a francia királyné, valóban baráti kapcsolatokat akart szülőházaja és Franciaország között, és ezért szemben állt Poroszországgal. Mindazonáltal a félrevezetett tömegek, akik azt hitték, hogy Mária Antoinette a franciák ellen van, gyűlölni kezdték a királynét. A porosz nagykövet számos rágalmozó pamfletet és más publikációt hozott forgalomba Mária Antoinette ellen.

Anglia, amely nem bocsátotta meg Franciaországnak, hogy az amerikai Függetlenségi Háborúban London ellen foglalt állást, szintén nagy szerepet játszott a Francia Forradalom előkészítésében.

1778-ban a már szerveződő és működő pénzkartell elsősorban Adam Weishaupton keresztül kezdeményezte a franciaországi forradalom előkészítését. A felkelés célja nemcsak a király megdöntése és a keresztény vallás háttérbe szorítása volt, hanem az is, hogy háború jöjjön létre Franciaország és a többi európai ország között, amely lehetővé teszi a pénzkartell számára, hogy hitelekkel finanszírozza a szemben álló feleket. Ez a magyarázat arra, hogy a pénzkartell a forradalomban szemben álló erők mindegyikét finanszírozta. Így bizonyíthatóan ugyanabból a forrásból kaptak pénzt a rojalisták, a girondisták, az orleánisták, a jakobinusok, a dantonisták, a sans culotte-ok és mások.

A vörös zászlót először 1789-ben bontották ki, azóta valamennyi baloldali és kommunista mozgalom ezt a zászlót tekinti a szimbólumának. Minél többet tudunk meg a forradalomról, annál inkább zavarbaejtőek a tények. A Francia Köztársaságot nem az előbb felsorolt csoportok közül valamelyik jelentette be, hanem a királyi nemzetgyűlés. Ez a tény felveti azt a kérdést, hogy miért kellett Franciaországnak sok ezermillió frank értékű pusztulást elszenvednie a reformok nevében, amikor ezeket a reformokat önként felajánlotta a király. A szokásos válasz, hogy azért történt annyi véres kilengés a forradalom alatt, mert a társadalom alsó osztályai gyűlölték a privilegizált osztályokat, és a vérrontás a bosszújuk volt. Ez már azért sem helyes válasz, mert a meggyilkoltaknak még az 5%-a sem volt arisztokrata. Az áldozatok 95%-a az egyszerű emberek soraiból került ki. Az is jogos kérdés, hogy a forradalom vezetőit miért gyűlölte a nép? Robespierre így fogalmazott: „Minden francia ellenünk van.” Minderre az adja meg a választ, hogy a francia forradalmat, és a további forradalmakat is a háttérből a pénzvagyton tulajdonosok egy kis csoportja kezdeményezte, koordinálta és pénzelte, akiknek nem sok közük volt a néphez, kivéve azt, hogy a munkájukat

kizsákmányolták. Ezért nyugodtan nevezhetnénk az 1789-es francia forradalmat az 1917-es bolsevik hatalomátvétellel együtt finánckapitalista forradalomnak, minthogy e forradalmak ötlete, stratégiája és a végrehajtásukhoz szükséges pénz a pénzvagyron felett rendelkező kapitalista köröktől, a pénzügyi oligarchiától származott. Könnyű azt is megfigyelni, hogy a francia forradalomban, és az utána következő forradalmakban is, a szabadságot feláldozták a hamis egyenlőség demagóg jelszávára hivatkozva. Egyenlőség soha nem létezett és ma sem létezik. Még az esélyegyenlőség, és a jog előtti formális egyenlőség is nagyrészt csak óhaj, amelyre törekedni lehet és kell, de amelyet nem lehet elérni.

Franciaországban lényegében az történt, hogy a királyi hatalmat felváltotta a rendi gyűlés átalakulásából létrejött korlátlan hatalmú alkotmányozó nemzetgyűlés. Ez viszont az illuminátusok és a szabadkőművesek közvetítésével a rejtőzködő, háttérből irányító nemzetközi pénzligarchia utasításait hajtotta végre. Maga Robespierre is utalt arra 1794. június 26-án elmondott utolsó beszédében, hogy a forradalmat lényegében külföldi ügynökök szervezték:

„Nem bízom ezekben a külföldiekben, akiknek hazafias álarc fedi az arcát, és akik jobb republikánusoknak akarnak tűnni, mint mi. Ezek az ügynökök külföldi hatalmakat képviselnek, és el kell őket pusztítani.”/6/

Ezért a kijelentéséért Robespierre-nek a fejével kellett fizetnie. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a jakobinus vezér tájékozott volt, és ismernie kellett ezeket a külföldi hatalmakat és ügynökeiket. Egy bizonyos időpontban már szeretett volna tőlük szabadulni, de nem helyesen mérte fel erejüket.

Tekintsük most át időrendben a forradalom kiemelkedő eseményeit. 1789-ben két tényező is válságos helyzetet idézett elő. Az egyik a fenyegető éhínség volt, amely pánikot okozott, a másik pedig az, hogy előzőlötték Párizst olyan háttérből irányított és pénzelt személyek, akik sem parasztok, sem munkások nem voltak, és akik azt a parancsot kapták, hogy keltsenek félelmet a lakosság körében. Egyes történészek szerint ezek az idegenek külföldi akcentussal beszéltek, és Dél-Franciaországból, valamint Olaszországból érkeztek. Megbízóiktól napi 12 frank díjazásban részesültek. Mindez ellentmond annak az általános feltételezésnek, hogy a forradalom a párizsi nép spontán lázadásának az eredménye volt.

1789. júniusában a nemzetgyűlés küldöttei két táborból álltak. Az egyik reformokat akart, a másik ellenezte ezt. A forradalom történetíróinak egy része azt állítja, hogy az új alkotmány elfogadását a nemesség és a papság azért ellenezte, mert féltette előjogait. Az Orleáni Herceg és több barátja, valamint a Robespierre által vezetett, és főleg jogászokból álló frakció volt a hangadó a nemzetgyűlésben. Jelen volt a törvényhozásban a királyi demokrata párt is, a későbbi alkotmányos párt, amelynek egy bíró, Jean Joseph Mounier, volt a vezetője. Ennek a pártnak a programja számos francia tetszését elnyerte. Az Orleáni Herceg elsősorban a királyi család eltávolítását kívánta, míg Robespierre a monarchia megszüntetését. Mindkettő a franciák többségének az akarata ellen tevékenykedett, mert a nép elsősorban alkotmányos monarchiát kívánt. A francia társadalom a királyi uralom évszázadai alatt alkalmazkodott ehhez az intézményhez, és nem is kívánta sem a király eltávolítását, sem a királyság felváltását köztársasággal.

XVI. Lajos személyében jogaik védelmezőjét látták, aki folyamatosan csökkenti a nemesség privilégiumait, és növeli az átlagember jogait. A király személyesen is megjelent a nemzetgyűlésben, és javaslatokat terjesztett elő a nemesség és a papság pénzügyi kedvezményeinek, valamint az ingatlan- és jövedelmi adónak a megszüntetésére, amelyet kizárólag a parasztok és a polgárok fizettek, továbbá lépéseket tett a földesurak részére végzett ingyenmunka, vagyis a robot törvényen kívül helyezésére. A király ezen kívül kezdeményezte a sajtószabadság

alkotmányos biztosítását több más humanitárius változtatással egyetemben. Az uralkodó közölte a képviselőkkel, hogy ha nem támogatják javaslatait, akkor ő egymaga is bevezeti ezeket a reformokat. Ez azt jelentette, hogy felosztatja a nemzetgyűlést, és a reformokat királyi rendelettel vezeti be. A király javaslatai valamennyi frakcióban zavart okoztak. Az **orleánisták**, a nemesség és a papság előjogainak az elvesztésétől féltek. A **republikánusok** viszont attól tartottak, így elveszíthetik a lehetőséget, hogy a nép nevében léphessenek fel a királlyal szemben. A király ugyanis pontosan azokat a változásokat kívánta, amelyekért ők harcolni akartak ellene. A király javaslatainak az elfogadása egyet jelentett az alkotmányos monarchia bevezetésével, amely pontosan azért, mert a király akarta bevezetni, elfogadhatatlan volt - bár különböző okokból - valamennyi rend képviselőjének.

A királynak ebben a pillanatban kézbe kellett volna vennie az események irányítását, hiszen övé volt a hadsereg, és a lakosság többsége is az ő oldalán állott. XVI. Lajos azonban habozott, és csupán néhány miniszterét váltotta le. A forradalmat háttérből irányító erők ekkor szónokokat küldtek Párizs különböző negyedeibe azzal a speciális feladattal, hogy figyelmeztessék a lakosságot, miszerint a királyi csapatok várhatóan majd támadást intéznek Párizs polgárai ellen. Ezek a fizetett szónokok felszólították a párizsiakat, hogy fegyverkezzenek fel, és szálljanak szembe az ellenséggel, vagyis a király katonáival. Növekvő félelem, és pánikhangulat lett az eredmény. Mindez párosult a mesterségesen előidézett élelmiszerhiánnyal. Az Orleáni Herceg és a vele együttműködő összeesküvők felvásároltak minden kapható gabonát, és elrejtették Párizson kívüli raktáraikban. Ezt kiegészítették a szándékosan terjesztett rémhírek. Július 12-én például elterjedt, hogy a nemzetgyűlés küldötteit Versailles-ban megölték, az Orleáni Herceget pedig a Bastille-ban bebörtönözték, és halálra ítélték. A pánikhangulat különösen St. Antoine és St. Michel karületet kerítette hatalmába, ahol a legtöbb uszító külföldi volt található. Ezek a Párizsba hozott és fizetett ügynökök felfegyverkeztek a törtől a vasvilláig minden elérhető eszközzel, gyűjtogattak és raboltak. Ez arra ösztönözte a legszegényebb, éhező párizsiakat, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Harmincöt-negyvenezer lázadó verődött össze, és megjelent a színen Danton is, az Orleáni Herceg új szónoksztárja. Július 14-én félreverték a francia főváros harangjait, az utcai szónokok pedig arra biztatták a felkelőket, hogy ne várják meg a király közeledő katonáit, hanem azonnal foglalják el a Bastille-t, és szabadítsák ki az Orleáni Herceget, továbbá fegyverkezzenek fel az ott található fegyverekkel.

Elsősorban megint az idegenek teljesítették ezt a felhívást, és viszonylag kevés párizsi csatlakozott hozzájuk. A felizgatott tömeg azonban csaknem üresen találta a Bastille-t. Ez a királyi börtön, amely egyébként tisztességesen berendezett szobákból állt, ahol minden szükséges kényelem megvolt, és az élelem is kellő mennyiségben és minőségben állt rendelkezésre, a lázadás idején mindössze hét lakóval rendelkezett, és ezek is többségükben közönséges bűnökért lettek elítélve, nem politikai foglyok voltak. Céltalan volt a Bastille elfoglalása azért is, mert a király már korábban elhatározta a lebontását, és már készen álltak a tervek egy szép tér kialakítására. A börtönnek használt erődöt azért tudta könnyen elfoglalni a csőcselék, mert maga a király tiltotta meg ott állomásozó csapatainak, hogy fegyvereiket használják. Ennek dacára a Bastille őrségének a parancsnokát a lázadók nyomban meggyilkolták, és ezt követően a levágott fejét körbehordozták Párizsban. A csőcselék ugyanígy tett az őrség többi tagjával is, miután azok letették a fegyvert. Egyedül a svájci katonák nem adták meg magukat, és ők harci alakulatot formálva távoztak. Párizs nyolcszázezer polgárából csak egyezer vett részt a Bastille ostromában. A lázadás vezetői megpróbálták igazolni az őrséggel szemben elkövetett kilengéseket azzal, hogy a lázadók az igazságért, a szabadságért és az egyenlőséget ontottak vért. De már ekkor minden jel arra utalt, hogy ez a vérrontás a magasabb körökben dúló hatalmi harc következménye volt.

A forradalmat a háttérből irányító hierarchia nem volt megelégedve a Bastille elfoglalásának eredményeivel. A lakosság kiábrándult az üres ígéretekből és a semmivel nem igazolt kegyetlenkedésekből. Mirabeau és Moulin azonban mindent elkövetett, hogy igazolja ezeket a cselekményeket, és újabb akciókra ösztönözte a párizsiakat. A lázítók főleg a nemzetgyűléshez tartozó jogászok voltak. Hamarosan kiterjesztették tevékenységüket Franciaország többi részére is. Leveleket küldtek szét Franciaország-szerte azt állítva: brit és osztrák csapatok közelednek, hogy megtámadják a franciákat. A lakosság pánikba esett, fegyverkezni kezdett, és ez lassan anarchiához vezetett. Marseille-ből és Olaszországból felbérelt lázítók érkeztek Franciaország különböző tartományába, hogy rávegyék a lakosságot a lázadásra. Elsősorban a nemességet és a papságot támadták, de számos paraszt is az áldozatukká vált. Voltak olyan helyek, mint például Burgundia, ahol több község is összefogott, és szembeszállt a lázítókkal. Ezeknek a lázítóknak a zsebeiben olyan - állítólag a király által aláírt - iratokat találtak, amelyek utasítást tartalmaztak a kastélyok és az apátságok felgyújtására, amiért azok résztvettek az élelmiszerhiány előidézésében. Ez a stratégia hatásosnak bizonyult, mert a lakosság tudott a király erőfeszítéseiről, amivel korlátozni akarta a privilegizált osztályoknak az előjogait. Tény, hogy a nemesség és a papság kizsákmányolta az alsóbb osztályokat, de ez a két osztály volt az egyedüli kapcsolat a királyi udvar és a lakosság között. Ennek a kapcsolatnak a felszámolása lehetővé tette az abszolút monarchiának a bevezetését, amely viszont az Orleáni Herceg elképzelése volt. Ez azt jelentette volna, hogy csak egy hatalom van, és a lakosság egésze védelem nélkül marad.

A köztársaságiak, a háttérben meghúzódó pénzügyi körök eszközei, le akarták rombolni a monarchiát, és egy új republikánus rendet akartak a helyébe. A nemzetgyűlésben augusztus 30-án már azoknak a fejét követelték, akik támogatták a királyhű frakción belül az alkotmány bevezetését. A király bejelentette, hogy valamennyi javaslatot megvétóz, ha reformjait a nemzetgyűlés nem hagyja jóvá. Az egyszerű franciák nem értették pontosan, mit jelent a vétó. A felbérelt agitátorok ezt is úgy magyarázták, hogy a király ellenük akar lépéseket tenni. A félremagyarázott és félreértett vétó szó, valamint a mesterségesen előidézett éhínség, tette lehetővé a Versailles elleni menetet. Az egyedüli cél a királyi pár megölése volt, ez azonban ekkor még nem sikerült. Amikor a király személyesen állt a lázadók elé, akkor a többség megéljenezte. A király ezúttal is megtiltotta testőrségének, hogy használja fegyvereit. A francia uralkodó azonban nem vette észre, hogy az a tömeg, amelyikkel szembenéz, zömében lefizetett csöcselékből áll.

A Tuileries-k elleni invázió

Az orleáni frakció 1792-re csaknem teljesen szétesett, és az Orleáni Herceg is száműzetésben élt saját birtokán. Leghatalmasabb szövetségese, Mirabeau, ekkor már elhagyta őt. Ebben az időben a lefizetett, mondhatni hivatásos csöcselék, új párt neve alatt jelent meg: „A Sabbath Pártja”. Ennek vezető tagjai: Rotondo, Cavallanti és Malga volt. Mindhárom vezető látható volt az erőszakosságok és a vérrontások helyén. Rotondo volt megbízva azzal, hogy ölje meg Mária Antoinette királynét. Ez a terv csak egy véletlen folytán nem sikerült. Ebben az időben a királyi pár gyakorlatilag már fogoly volt a saját palotájában. Ebben a reménytelen helyzetben a király segítségért fordult Európa más uralkodóihoz. II. Lipót osztrák császár, Mária Antoinette testvére, azonban nem akart segíteni. II. Vilmos porosz király pedig riválisa volt Franciaországnak, és szívesen látta további gyengülését. Csak III. Gusztáv svéd király volt hajlandó a segítségnyújtásra, noha őt semmiféle családi kapcsolat nem fűzte a francia királyi udvarhoz. A segítségkérés tovább rontotta a királyi pár helyzetét, mert lehetővé tette a lázadás szervezői számára, hogy ne csak általában a királyi udvart vádolják, hanem személyesen a királynét tegyék felelőssé az „árulásért”. Mayer Amschel Rothschild Ephraim-

ot küldte Franciaországba, aki hatalmas összegeket vont ki a különböző bankokból, és ezt a további lázadások szervezésére fordította. A forradalmárok kampányt indítottak XVI. Lajos ellen, és a jakobinusok követelték, hogy XVI. Lajost fosszák meg a tróntól, és helyét vegye át az Orleáni Herceg, mint Franciaország régense. A fellázított csöcselék rendszeresen provokálta a hadsereget, amely az egyik alkalommal rálőtt a lövöldözőkre és kődobálókra. Lafayette volt ekkor a francia nemzetőrség főparancsnoka, és ő rendelte el a sortűzet a hadsereg tekintélyének a védelme érdekében. Lafayette köztársasági volt, mégis a király számlájára írták a parancsát, amely további okot nyújtott a király elleni vádaskodásoknak. 1791. június 14-én a nemzetgyűlés olyan törvényeket hozott, amelyek érvénytelenítették több fontos jogot, amelyet a parasztok és a munkások korábban kiharcoltak maguknak. Így, többek között megfosztották őket attól, hogy részt vehessenek az elnökválasztáson, megillesse őket a szólásszabadság, joguk legyen kifogásolniuk a kirótt adókat. Nehéz megérteni, hogy olyan személyek, mint Danton, Marat és Robespierre, akik állandóan a népre hivatkoztak, miért vették el ezeket a jogokat a francia parasztoktól és munkásoktól. Ezeket a jogfosztó rendelkezéseket aztán a legkegyetlenebb eszközökkel érvényesítették a jakobinus diktatúra alatt.

Noha a király elé terjesztett alkotmány szövege nem elégítette ki a lakosság igényeit, a nemzetgyűlés kényszerítette XVI. Lajost, hogy azt hagyja jóvá. Testvéréhez írott levelében döntését így magyarázza meg XVI. Lajos:

„A francia állam a teljes összeomlás széléhez érkezett, amely azonnal be fog következni, ha valaki erősebb gyógyszerrel kívánja kúrálni, mint amennyit be tud fogadni. A jelenlegi szomorú helyzet oka a bizalmatlanság és a versengés a különböző pártok között, amelyek felbomlasztották a kormányzatot. Az állami tekintély helyreállítására csak két alternatíva van: az egység vagy az erő. Erőszakot csak külföldi csapatok vethetnek be, ez háborút jelent. Megengedhet-e egy király háborút a saját országában? Nem lesz-e rosszabb a gyógyszer, mint a betegség? Elvettem ezt az elgondolást, és elfogadtam az egyedüli másik lehetőséget, az alkotmányt. Lehetővé teszem a népnek, hogy kipróbálja, és saját maguk ismerjék meg a bajok okait. Úgy vélem, hogy az alkotmány elfogadásával jobb rendet hozok Franciaország számára, mint az elutasításával...”/7/

Ezt követően XVI. Lajos levélben kérte az osztrák császárt, hogy tartózkodjon minden további beavatkozástól. Így nemcsak a belső béke állhat helyre, de fennmaradhat a béke Franciaország és Európa többi része között is. A lakosság zöme nagy lelkesedéssel fogadta a király döntését az alkotmány elfogadásáról. Az összeesküvők, elsősorban a jakobinusok, azonban nem lelkesedtek a kialakult helyzetért. A király azáltal, hogy elfogadta az alkotmányt, keresztülhúzta terveiket. A jakobinusok, mint az illuminátusok követői, ekkor nekifogtak a monarchia felszámolásának tekintet nélkül arra, hogy az milyen eszközöket igényel. Az 1789-ben megválasztott képviselők az új alkotmány értelmében elvesztették mandátumukat, és helyükbe újak érkeztek, akiket kizárólag a jakobinusok választottak ki. Ekkor Franciaország népét már csak az agitátorok és jakobinus együttműködőik képviselték. Mirabeau-nak az a kijelentése, hogy: „Szabadságunk csak akkor lesz biztos, ha hullákra lesz alapozva” megvilágítja az ekkor érvényesülő közhangulatot. A francia forradalom vezetői akarva-akaratlanul már a Frankfurtból szétágazó pénz hatalom stratégiai céljait szolgálták. Ekkor jelennek meg a színen a sans culotte-ok. Ezek a lefizetett fiatal bandák napi néhány frank fizetségért légiókba tömörültek. Valamennyien vörös sapkát viseltek, és vasvillával és csákánnyal voltak felfegyverkezve. Naponta elárasztották a Tuileries-k parkjait és szidalmazták a királyi párt, készülve a június 20-ra tervezett támadásra a királyi család ellen. Június 19-én, egy nappal a támadás előtt, az agitátorok tüzes beszédekkel, ingyen borral és pénzzel próbálták rávenni a járókelőket, hogy csatlakozzanak hozzájuk. Az ily módon összeverbuválódott tömeg elindult a

királyi palota ellen. A palotát tizenhat üteg védelmezte, hatszáz rendőr és húsz ágyú. Ha a király nem tiltotta volna meg katonáinak, hogy lőjenek, a csőcselék soha nem lett volna képes a támadásra. Bonaparte Napóleon egy közeli vendéglőből tanúja volt az eseményeknek. Ekkor mondotta:

„Micsoda barmok! Hogyan engedhették meg, hogy ez a csőcselék támadjon? Néhány százat le kell lőni közülük, és a többi visszafordul és elszalad, hogy mentse az életét.”/8/

A támadás során a király ismét megtiltotta a katonáknak fegyvereik használatát. XVI. Lajosnak bátor magatartásával sikerült a támadók hangulatát megváltoztatnia, és még egyszer megmentenie családjának az életét. Mint már utaltunk rá, a párizsi polgárok többsége nem vett részt a zavargásokban. Számos francia hazafi állította: „Történelmi tény, hogy a forradalom alatt elkövetett bűncselekményeket nem a nép, hanem egy másik láthatatlan kéz követte el.” Franciaország tartományaiból számos petíció érkezett a nemzetgyűléshez, amelyek elítélték a párizsi kilengéseket. A lakosság jelentős része tudta, hogy mindezekért a jakobinusok felelősek, és ezért követelte a megbüntetésüket. Lafayette, a francia nemzetörtség parancsnoka, tiltakozott a nemzetgyűlésnél, mégsem volt kész a Jakobinus Klub felosztatására, noha az oldalán állt a fegyveres erő, és a lakosság is támogatta. A forradalom háttérszervezői megértették, hogy valamennyi vádaskodásuk a király ellen nem elég ahhoz, hogy a királyt eltávolítsák és megöljék. Ezért még nagyobb bűnök elkövetésével kezdték vádolni. A Berlinben székelő porosz király, amely érdekelt volt, hogy megszakadjanak a családi kapcsolatok Ausztria és Franciaország között, felvonultatta csapatait a francia határra. Az osztrákok ugyanezt tették, és ez alkalmat nyújtott XVI. Lajos hazaárulással történő megvádolására. Az volt a feltételezés, hogy a külföldi csapatok nemcsak a forradalmárokat, de a többi közembert is támadni fogják. A zavargások szervezői ekkor további lefizetett személyeket toboroztak és szállítottak Marseille-ből Párizsba a már korábban odavitt csőcselék feltöltésére. Sokan voltak közülük, akik éppen csak most szabadultak Görögország, Olaszország vagy Spanyolország börtöneiből, és munkanélküliként kerestek menedéket a francia kikötővárosban. Egy hónapon belül több ezer ilyen csavargó érkezett Párizsba.

A francia önkormányzat egyik küldöttsége követelte a király lemondását, mert támadást akart intézni külföldi csapatokkal a polgárok ellen. Párizs forradalmi szekcióinak egyike csatlakozott hozzájuk. Ezután a különböző frakciók titkos tanácskozásba kezdtek a királlyal azért, hogy megszarolják. Köztük volt Danton, aki jelentős összegű pénzt kapott a palotától cserébe azért az ígéretéért, hogy nem vesz részt a lázadásban. Augusztus 9-én, az úgynevezett Általános Forradalmi Tanács, elrendelte valamennyi haragnak a megkongatását. El lehet gondolni, hogy ez milyen pánikot keltett. Egyidejűleg valamennyi kormányzati kulcspozíciót elfoglaltak a forradalmárok. Kettő közülük már korábban is - a polgármesteri és a főügyési - már hozzájuk tartozott. Mind a polgármester, mind a főügyész, döntő szerepet játszott az ezt követő eseményekben. A polgármester ekkor a nemzeti gárda főparancsnoka is volt, és ennek az egyik egysége őrizte a királyi palotát Mandat márki parancsnoksága alatt, aki tisztességes katona volt, és kész volt meghalni a királyért. Mivel ezt tudták az illetékesek, ezért Mandatot a városházára rendelték, és beszámoltatták arról, milyen lépéseket tett a palota védelmére. A találkozóra reggel 7 órakor került sor. Fél órával később Rossignol, Dantonnak egy közeli szövetségese, meggyilkolta Mandatot a városháza lépcsőjén.

Ily módon a palota védői parancsnok nélkül maradtak, és ez döntően befolyásolta az események menetét. Amikor a csőcselék közelített a palotához, a király, aki már nem volt képes átlátni a helyzetet, ismételt arra adott parancsot a katonáknak, hogy ne lőjenek. A tömeg körülvette a palotát, de még nem tudta elfoglalni. Ebben a pillanatban megjelent a helyszínen Roederer főügyész, aki rávette a királyt, hogy hagyja el a palotát, és menjen át az ő védelme alatt a nemzetgyűlésbe, ahol biztonságban lehet ő és családja. Mária Antoinette

ellenezte ezt a tervet, Roederer azonban megfenyegette, hogy ebben az esetben ő felel nemcsak a saját, hanem a király és a fia, valamint leánya életéért. A király azonban, aki mindenáron el akarta kerülni a vérrontást, beleegyezett a tervbe. A királynő biztosítékokat követelt a királyi család biztonságára.

Amikor a király a nemzetgyűlésbe érkezett, kijelentette a küldötteknek:

„Tisztelt küldöttek! Azért jöttem, hogy elejét vegyem egy nagy bűnnek, és bízom abban, hogy nem választhattam volna biztonságosabb helyet.”/9/ Az események azonban azt bizonyítják, hogy a király tévedett. Miközben ő a nemzetgyűlésben beszélt, testőreit meggyilkolták, és fejeiket karóba húzva végighordozták a városon. Életükkel fizettek azért, hogy engedelmeskedtek a király parancsának: ne lőjenek! A királyi palota parkja tele volt a legyilkolt katonák holttesteivel. A felizgatott tömeg rombolt és rabolt. Számos asszony beöltözött Mária Antoinette ruháiba, és részegen az ágyára feküd. Drága bútorokat egyszerűen összetörték és kihánytak az ablakokon. Feltörték a pincéket, és a csöcselék annyira lerészegedett, hogy ez önmagában több mint kétszáz életet követelt - állítja Prudhomme. Napóleon is jelen volt a Tuileries-k ostrománál, és élete végén kijelentette, hogy egyetlen csatája után sem látott annyi hullát, mint ezen az augusztusi napon.

A forradalomra emlékező írók természetesen mellőzik a pontos beszámolót az itt történetekről. Így, pl. nem tesznek említést arról, hogy milyen kannibál orgia zajlott, hogy nemcsak húst sütöttek a legyilkolt svájci katonák testéből, de az Orleáni Herceg egyik közeli szövetségese, Grammont színész, még egy pohár vért is ivott az egyik áldozat testéből. Noha a forradalom vezérei nem vettek részt a Tuileries-k ostromában, valamennyien azt állították, hogy ez volt az ő legnagyobb győzelmük. Danton, Marat és Robespierre eltűntek Párizsból, és csak több nap után tértek vissza a nemzetgyűlésbe. Mivel 1792. augusztus 10-ét az egész forradalom legnagyobb dátumának tekintik, ezért érdemes közelebbről szemügyre venni e nap következményeit. Először is, ez teljesen megbénította Franciaországot. Másodszor, Lafayette tábornok elhagyta Franciaországot, és menedéket keresett Ausztriában, ahol őt a magdeburgi börtönbe vetették. Ezen túlmenően a nép mindent elveszített, amit az előző években kiharcolt magának. Az új urak hozzáálltak egy újabb, és még félelmetesebb szolgaság kialakításához. A következőkhez tartozik az is, hogy megjelent Párizs terein egy szerkezet, amelyet a középkori Németországban a lefejezéshez használtak, és amely nevét egy francia orvosról, Joseph Guillotin-ról kapta. Guillotin a nemzetgyűlés tagja volt, és ő ajánlotta ezt a szerkezetet a fájdalom nélküli kivégzéshez. Ez a hírhedt kivégzőeszköz lefejezte Franciaország királyi hatalmát, megtizedelte a nemességét és a papságát, és bevezette az általános anarchiát. A káosz és a guillotin-tól való félelem hamarosan terrorizálta a lakosságot, és engedelmes csordává alacsonyította a francia polgárokat.

A forradalomban részt vevő számos frakció nem tartott fenn szoros kapcsolatot egymással, és főleg arra törekedtek, hogy riválisaikat megsemmisítsék. Nem törődtek azzal, hogy milyen eszközöket vesznek igénybe, szemük előtt a végső cél: a teljes hatalom megszerzése lebegett. A lakosságnak a némasága és passzivitása aggodalommal töltötte el a vezetőket. Megértették, hogy a lefizetett ügynökök és a felbérelt csöcselék támogatása nem elégséges. Világos volt számukra, hogy aki nincs velük, az ellenük van. Marat ebben az időben bujkált, de rejtékhelyéről minduntalan további fejeket követelt. 1790-ben - Marat szerint - még elég lett volna öt-hatszáz ember lefejezése a forradalom győzelméhez, 1792-ben már azt magyarázgatta, hogy legalább kétszázhatvanezer embert kell megsemmisíteni, még hozzá a lehető legrövidebb időn belül.

A forradalom első szakaszát az orleánisták hajtották végre. A második szakaszt a girondisták, Madame Roland vezetésével. Ezután Marat lett a teljhatalmú párizsi városházának a szellemi

vezére. Ő tervezte meg és készítette elő a forradalom harmadik menetét, a szeptemberi tömeggyilkosságot, a terror uralmát. Nem élt addig, hogy láthatta volna munkájának eredményét, mert egy fiatal francia nő végzett vele. Danton lett az igazságügy-miniszter, amely egyben szabadabbá tette az utat szinte mindenfajta kegyetlenség és atrocitás előtt. A Párizsi Kommün jóváhagyta Marat javaslatát a túlszűfolt börtönök kiürítésére, mégpedig úgy, hogy megölik a bebörtönzötteket. Az volt a kérdés csupán, hogy hogyan lehet ezt a lehető legrövidebb idő alatt a leghatékonyabb módon végrehajtani. Marat a börtönök felgyújtását javasolta. Mások a börtöncellák vízzel való elárasztását tartották jó módszernek. Megint mások a kivégzéseket ajánlották, de nem volt elég hóhér. Végül is úgy döntöttek, hogy a tolvajokat és a gyilkosokat szabadon engedik, és őket bérelik fel a többi rab meggyilkolására.

A gazdagabb polgárok letartóztatása augusztus 29-én kezdődött. Három nap alatt hatezer polgárt vettek őrizetbe, akik közül többnek megvesztegetéssel sikerült kiszabadítania magát. Danton kijelentette, hogy csak a merészség és a még több merészség mentheti meg Franciaországot. Ugyanezen az estén azzal dicsekedett vacsoravendégei előtt, hogy: „Megdermesztettem őket. Most már megkezdhetjük a gyilkolást.” Különleges meghatalmazású küldöttei továbbították ezt a parancsot, és ezzel elkezdődött a tömeggyilkosság. Ebben az időben a Hotel de Ville, számos templom, kolostor, iskola és apátság vált börtönné. Nehéz leírni, hogy minden egyes börtönben mi történt, de tanúvallomásokból mégiscsak fogalmat alkothatunk az ott lejátszódott szörnyűségekről. Az egyik apátságban például valamennyi szerzetest megölték. A párizsi városi törvényhatóság képviselője minden egyes szerzetes meggyilkolásáért ígért 24 frankot. Miután végeztek az apátságban, a gyilkosok átmentek a Karmelita Kolostorba, ahol kétszáz pap volt összezárva. Másfél órán belül 119-et felkoncoltak közülük. A többinek sikerült elrejtőznie. A mészárlás alatt a Nemzeti Rendőrség őrizte a kolostort, nehogy a népharag meg tudja akadályozni a gyilkosokat a mészárlásban. A következő öt nap és öt éjjelen át brutálisan meggyilkolták a börtönök tehetetlen lakóit, köztük az öröket, a segédszemélyzetet, szolgákat, a paloták kertészeit, papokat és szerzeteseket, a királyi palota teljes svájci őrségét, a királynő szolgálát és így tovább. A gyilkolásban résztvevőket a levágott fejek szerint fizették. Negyven levágott fejért harmincöt frankot kaptak. Azt a parancsot, hogy a köztörvényes bűnözőket a foglyok legyilkolása előtt eresszék szabadon, nem mindenütt hajtották végre. Ezért így például Conciergerie-ben 320 köztörvényes bűnözőt is megöltek a foglyul ejtett arisztokratákkal együtt. Chateauban pedig 223 tolvaj is életét vesztette a többi fogollyal együtt. (A párizsi rendőr-prefektúra pontosan vezette a nyilvántartást a fenti eseményekről. Ezért az 1871-ben hatalomra került Párizsi Kommünig meg is volt 24 számla, amelyet a gyilkosok írtak alá, átvéve a nekik járó fizetséget. A Párizsi Kommün ezeket a dokumentumokat 1871-ben megsemmisítette.) Kortársak beszámolóí szerint néhány nap elteltével a kilengések abbamaradtak, mert akiket kijelöltek a felkoncolásra, valóban megsemmisítésre is kerültek. Most, a Párizsi Kommün, mint az 1792. augusztus 10-i felkelésből született **városi törvényhatóság**, amely a hatalmat gyakorolta a francia fővárosban, üzenettel fordult a tartományokhoz, és követelte, hogy ők hasonló módon hajtsák végre a vérengzéseket, ugyanazokat az ürügyeket és módszereket alkalmazva. Ezt a proklamációt személyesen Marat írta, de rajta kívül több kommün-tag is aláírta, és jóváhagyásra Danton igazságügy-miniszterhez továbbították. Danton ugyan nem írta alá, de teljesen egyetértett annak tartalmával. Később az is kiderült, hogy Marat több más személy nevét aláhamisította a proklamáción.

A szeptemberi tömeggyilkosság az anarchisták műve volt, akik a háttérből irányítva az eseményeket, teljesen a befolyásuk alatt tartották a Kommünt és annak politikai frakcióit. A forradalom igazi mozgatói, a pénzoligarchia és ügynökei, továbbra is a színpalak mögött maradtak, és innen támogatták az anarchistákat, akik nagyrészt a saját teremtményeik voltak, és az atrocitásokért a francia néptömegekre próbálták áthárítani a felelősséget.

A terror uralma

A francia forradalom nagy színjátékának a rendezője, a színpalak mögött rejtőzködő és a szálakat mozgató pénzkartell, úgy döntött, hogy eljött az idő Franciaország teljes uralom alá vételére. E célból fel kellett számolni a monarchiát, az 1791-es alkotmányt, és el kellett tüntetni magát a királyt is, valamint a még meglévő politikai frakciókat is, minthogy szerepüket már eljátszották. Ugyanez a sors éri utol egymás után a forradalom vezéreit is, akik szinte kivétel nélkül a vérpadon végzik. Hogyan képzelhető el, hogy a megfélemlített és teljesen hatalom nélküli francia nép egymagában el tudta volna pusztítani mindezeket az intézményeket, és le tudott volna számolni olyan személyiségekkel, mint Danton, Robespierre, vagy később Bonaparte Napóleon? Mindez elképzelhetetlen, és ismét csak azt jelzi, hogy milyen hatalma van a színpalak mögött meghúzódó, láthatatlan hierarchiának, a mindenható, kapitalista pénzkartellnek. A tömegek ebben az időben annyira meg voltak félemlítve, hogy néhány jelentéktelen politikai kalandor már képes volt a monarchia helyébe bevezetni a köztársaságot anélkül, hogy a legkisebb ellenállásba ütközött volna. És anélkül, hogy népszavazást vagy bármiféle közvélemény-kutatást tartott volna.

Danton és Marat triumvirátust akart alapítani Robespierre-rel azért, hogy együtt gyakorolják a korlátlan hatalmat. Az események azonban arra utalnak, hogy Robespierre ezt soha nem helyeselte teljes szívvel, és később meg is tudott szabadulni valamennyi versenytársától. Marat, Danton és Robespierre között lényeges különbség van. Marat népszerű nyelvet használt, leegyszerűsítette a kérdéseket, ügyesen összezavarta a politikai dilemmákat, és gyors, hatékony lépéseket javasolt valamennyi probléma megoldására: gyűjtogatást, rablást, gyilkolást. Ez a primitív demagógia hatott a szegény és éhes Párizsba importált csöcselékre, valamint a francia főváros külvárosainak nincstelen és műveletlen lakóira. Marat ugyan azt állította, hogy a legalacsonyabb osztályok ügyét képviseli, ugyanakkor ő a legnagyobb luxusban élt, és semmiféle személyes áldozatot nem hozott a szegények érdekében.

Robespierre demokratikus és osztálynélküli állam létrehozásáról álmodozott, amelyben tehetséges vezetők, és nem a néptömegek uralkodnak. Itt van közte és Marat között a legnagyobb különbség: Marat élete végéig meg volt arról győződve, hogy az uralmat a tömegeknek kell gyakorolniuk. Danton soha nem beszélt demokráciáról, tehetséges szónokként tudott hatni hallgatósága szenvedélyére, és minduntalan az ellenség megtámadására és a haza megmentésére hívta fel a tömegeket. Ezek a beszédei nagy sikert arattak a nemzetgyűlésben, és csaknem mindig sikerült elfogadtatnia javaslatait. Danton meg úgy gondolta, hogy a forradalomnak azok hasznára kell lennie, akik létrehozták, hasonló módon, ahogy a nemesség is hasznot húzott a korábbi rendből, az Ancien Regime-ből. Danton sokkal inkább tehetséges agitátornak bizonyult, semmint jó politikusnak. Miután sikerült megdönteni a monarchiát és az arisztokráciát, elkezdődött a küzdelem a demokráciáért a francia nép és a csöcselék között. A csöcselék - a nép egészéhez képest egy csekély számú kisebbség - győzött, és elkezdődött a terror uralma.

A király halála

XVI. Lajos kivégzéséért a fő felelősséget Marat, Danton, Robespierre és Fülöp orleáni herceg viseli. Dr. Moore, az események egyik szemtanúja, írta naplójában:

„Nem a párizsiak követik el a mézárhlásokat, gyilkosságokat és bestialításokat Párizs utcáin, hanem egy maroknyi bűnöző, néhányuk a Jakobinus Klub, a Konvent vagy a Nemzetgyűlés tagja, munkanélküli vandálok, akiket megvesztegettek ebből a célból.”/10/ A király halálát követelő beszédek egyre gyakoribbak lettek a Jakobinus Klubban és a Konventben, és ez

aggodalommal töltött el nemcsak több köztársaság, de olyan személyiségeket is, mint például Prudhomme. Prudhomme a király nyílt ellenfele volt, mégis figyelmeztette a Nemzetgyűlést, hogy a köztársaság támogatói, akiket kiábrándítottak az atrocitások, átmennek a rojalista táborba, és hogy a köztársaság-pártiak háromnegyede máris rojalista lett.

A Kommün, vagyis a párizsi városi törvényhatóság, nem volt olyan hatalmas, ahogyan azt sok francia ebben az időben gondolta. A szeptemberi atrocitások szinte mindenkit megbénítottak, és ezért a Kommünben egy teljhatalmú, félelmetes hatalmat láttak, noha a lakosság egészét tekintve csak alig egy százalékos támogatottsága volt. Egy 1793 októberében készült kormányjelentés szerint mindössze háromezer kemény forradalmárt tudtak összeszámlálni. 1792. december 11-én XVI. Lajost felelősségre vonta a Nemzetgyűlés. Azt vetették a király szemére, hogy monopolizálta a gabonát, a kávé és a cukrot. Egyes képviselők azt is állították, hogy a király „több embert ölt meg, mint amennyi órát élt.” Harmadszor felrótták neki, hogy részt vett az 1791. július 17-i gyilkosságokban, amikor valójában a Tuileries-k foglya volt. A negyedik vádpont szerint a király részt vett a külföldi hatalmakkal való összeesküvésben. Oly sok váddal illették a francia uralkodót, köztük például azzal is, hogy „több bűncselekményt követett el, mint Néró római császár”, hogy felsorolásuk itt nem is lehetséges. Több mint száz francia jogász jelentkezett a király védelmére, akik közül négynek adott megbízást. Köztük volt a Francia Tudományos Akadémia tudóstagja, Malerbe. Brillánsan védelmezte a királyt, ezért később ő és családja is a vérpadon végezte. A Nemzetgyűlésnek a király ellen emelt vád egyetlenegy pontját sem sikerült bebizonyítania. Ennek dacára bűnösnek mondták ki XVI. Lajost. A szavazás 1793. január 16-án 24 órán keresztül tartott, mert a Nemzetgyűlés mind a 721 küldöttének ki kellett mennie a pódiumra, és nyíltan közölnie, hogy kívánja-e a király halálát vagy sem. Valamennyi küldöttet, amely a király élete mellett szavazott, azzal hurrogták le, hogy: „A nép ellensége, vérpadra vele!”. Mindazonáltal a végeredmény az volt, hogy 334-en szavaztak a halálbüntetés ellen, és 387-en mellette. Fülöp orleáni herceg, a király unokatestvére, szintén a halálbüntetés mellett szavazott, amely később nagy méltatlankodást váltott ki a francia nép körében. Sok küldött meg volt róla győződve, hogy a szavazat-összeszámlálás végeredményét manipulálták.

A királynak megmaradt az esélye az életben maradásra, minthogy a francia büntetőjog szerint csak kétharmados többséggel lehetett kiszabni a halálbüntetést. A Kommün és a jakobinusok azonban elutasították ezt az érvényben lévő törvényt, és rákényszerítették nézeteiket a Konvent többi tagjára. A kivégzés napján, 1793. január 21-én, mindössze néhány napra a sorsdöntő szavazás után, valamennyi üzlet zárva tartott. A francia főváros polgárait a félelem és az elnyomás légköre vette körül. A jakobinusok is féltek, mert attól tartottak, hogy a nép fellázadhat. A nemzeti gárda katonái már a reggeli óráktól kezdve ellepték az utcákat, különösen a kivégzés színhelyét. A királyt erős őrség kísérte. Katonák vontak kordont az utcákon, hat ágyú elöl és hat ágyú hátul. Szemtanúk beszámolója szerint a király nagy önuralommal és méltósággal viselte sorsát. Ezt később hóhéra is megerősítette. A király utolsó kívánsága az volt, hogy néhány szót szólhasson a néphez. Ezt megtagadták tőle. Az egyetlen dolog, aminek ellenállt, hogy megkössék a kezeit. Ő akarta levágni a haját, és segítség nélkül ment a hóhérhoz. Letérdepelve a Guillotine elé, hangosan elkiáltotta magát:

„Népem! Ártatlanul halok meg. Minden vádpontban ártatlan vagyok. Remélem, hogy a vérem megpecsételi a francia nép boldogságát.”/11/

Az igazi és háttérben meghúzódó despoták számára XVI. Lajos áruló volt. A király nem szimpatizált eléggé az arisztokráciával, miközben kiállt a nép hátrányos helyzetű többsége mellett. Egyértelműen az alullévők egyedüli barátjának bizonyult, ezért halála nagy veszteség volt egész Franciaország számára.

Hamarosan azonban azok is sorra kerültek, akik halálba küldték a királyt. Először a girondisták követték, akik magukat a középosztály képviselőinek tekintették. De a középosztály is ki volt szemelve az elpusztításra, hogy helyébe léphessenek a legalacsonyabb társadalmi csoportok tagjai, Maratnak, St. Just-nek és Robespierre-nek az osztálya. A mesterségesen létrehozott élelmiszerhiány, és a növekvő sorban állás arra utalt, hogy hamarosan egy másik kiszemelt áldozatot fognak vádolni az élelmiszerhiányért, és ez szolgál ürügyül a legyilkolásukhoz. Kezdetben az orléanisták vezették a forradalom gépezetét, majd őket a girondisták követték. Ezután az anarchisták vették át a gépezetet, és működtették egyre pusztítóbb hatalomként. Ők hozták létre a **Második Forradalmi Bíróságot**, amelyet a terror bíróságának neveztek. Az 1792 augusztusában létrejött **Első Forradalmi Bíróság** nem volt teljesen sikeres, mert a lakosság passzív maradt és nem támogatta a vérrontást. A forradalmárok a szeptemberi tömeggyilkossággal akartak megszabadulni az ellenzéktől olyan gyorsan, ahogyan csak lehet, mindenféle bírósági eljárás mellőzésével. Ezek után, amikor az anarchisták kezébe ment át a hatalom, Danton megragadta az alkalmat a terrorbíróság felállítására. Ironikus módon ennek a bíróságnak lett az áldozata ő is egy évvel később.

A bíróság működésének a célját maga Danton így fogalmazta meg:

„Hagyjuk elenyészni Franciaországot, de tegyük biztossá, hogy a szabadság fennmaradjon. Legyünk szörnyűségesek azért, hogy megelőzhessük, hogy maga a nép váljon szörnyűséggé.”/12/ Ebből is világos, hogy a forradalmárok tartottak attól a néptől, amelynek a nevében állítólag vezették a forradalmat. A hivatalos történetírásban továbbra is azt fogjuk találni, hogy ez a nép forradalma volt, noha magának a népnek nem sok köze volt a háttérből irányító illuminátusok kegyetlenkedéséhez, és szándékosan előidézett anarchiájához. A guillotin szüntelenül működött. Egy katona azt merte mondani, hogy Franciaország túl nagy ahhoz, hogy köztársaság legyen - lefejezték érte. Egy szakács azt merészelt állítani, hogy ő jobban szereti a monarchiát, mint a köztársaságot - a fejével fizetett ezért.

A Párizsi Kommün, a városi törvényhatóság, úgy döntött, hogy leszámol a **Konventben** (a népképviselői elv alapján megválasztott **új törvényhozó testületben**) résztvevő girondista képviselőkkel. 1793. május 31-én csapatok vették körül a Konvent épületét, és Marat a csengő meghúzásával adott jelet az akció megkezdésére. A Konvent gyűlését kívülről körülférték, belülről viszont Marat és Robespierre hívei töltötték meg a folyosókat és a balkonokat. Az ajtókat és a kapukat bezárták úgy, hogy senki sem menekülhetett el. A Konvent többségének tiltakozása ellenére a Kommün kisebbsége érvényesítette az akaratát, és eltávolítottak 29 girondista képviselőt. Azonnal letartóztatták őket, és ugyanúgy a vérpadra küldték valamennyit, teljesen törvénytelenül, ahogyan a királyt is lefejezték. Ez a szakadatlan vérrontás és anarchia félelemmel töltötte el a francia népet. **Marie Charlotte Cordey**, egy fiatal vidéki nő elhatározta, hogy megöli az atrocitások egyik legfőbb okozóját, Marat-t. A bőrbetegségben szenvedő Marat-t Cordey a lakásában lévő fürdőkádban találta, és egy törrel végzett vele. A merénylet elkövetőjét és családját később lefejezték.

Miután a király, az arisztokrácia, a papság és a girondisták el lettek távolítva, a Párizsi Kommün nekilátott a burzsoázia, a szabad parasztok, a kereskedők és a katolikusok felmorzsolásához. Párizs lakóit paralizálta a félelem. A vidék polgárai azonban aktivizálódtak. Százezer paraszt papjaikkal az élen csupán mezőgazdasági szerszámokkal felfegyverkezve fellázadt; 17 tartományban volt felkelés, köztük Vandee-ben, Lyonban, Normandiában és még Marseille-ben is. A fellázadt városok és falvak, köztük Lyon, nem tudtak három hónapnál tovább ellenállni a reguláris forradalmi haderőnek. Az élelmiszer-ellátást megakadályozták, és ez megadásra készítette őket. A Konvent elhatározta, hogy lerombolja Lyont, Franciaország egyik legszebb városát. A büntetés eredményeként megbénult az ipar, a kereskedelem. Ez is elsősorban azokat a dolgozókat sújtotta, akik nevében állítólag elkezdődött a forradalom. A

lakosság műveltebb rétegei sem kaptak kíméletet. Számos múzeumot leromboltak, könyveket, műalkotásokat pusztítottak el. Úgy tűnt, hogy a forradalom a teljes civilizációnak hadat üzent.

1793. október 10-én a Konvent, amelyet eddig az időpontig a Kommün tagjai domináltak, ekkor újabb súlyos döntést hozott: felállították a **Nemzetbiztonsági Bizottságot**, amely abszolút hatalmat és ellenőrzést gyakorolhatott egész Franciaország felett. Ez a bizottság, amelyet Robespierre vezetett, alapos tisztogatásba kezdett a lakosság körében. Noha ebben az időben már a guillotin 24 órán keresztül működött minden nap, ez nem volt elegendő valamennyi letartóztatott kivégzésére. Ezért parancsot adtak ki a tömeges megfojtásra. Tanúk számoltak be arról, hogy a Loire vize vörössé vált a kiontott vértől. Számos város lakosságát megtizedelték. Egyedül Nantes városa harmincezer polgárát veszítette el, akiket a legváltózatabb módon végeztek ki. A város környékén mintegy 100 fiatal nő holttestét fedezték fel. Azt mondták, hogy őket az ún. német légió gyilkolta meg, akiket mint dezertőröket és zsoldosokat erre a feladatra béreltek fel. Toulon városának harmincezer lakosa volt a forradalom előtt, és a forradalom végére már csak hétezeren lakták a várost. Prudhomme szerint több mint egymillió ártatlan ember lett a véres kilengések áldozata egész Franciaországban.

Az emberiség nagy szerencsétlenségére a „Nagy Francia Forradalomnak” ezeket az erőszakosságait nemcsak hogy nem ítélték el az ezután következő nemzedékek vezérei, hanem még meg is ismételték őket időről időre kifinomultabb módszerekkel. Elég itt a holocaustra, a Gulágra, Katinra és Vinitsára utalni, és az ún. népbíróságok által tömegesen elítélt ártatlan emberekre. Azt látjuk, hogy a francia forradalom módszereit alkalmazták, hogy megsemmisítsék a papság, az értelmiség, a politikai vezetőréteg és a nem kívánatos etnikumok egész nemzedékét.

Nehéz azzal egyetérteni, amit az „konspirációs elméletet” elítélő, és a semmivel sem tudományosabb „véletlen elméletét” valló hivatalos történészek többsége állít, hogy a terror spontán módon, csak úgy magától kezdődött. Rendkívül sok jel utal arra, hogy a csöcselék erőszakosságai gondosan elő voltak készítve és meg voltak tervezve azzal a céllal, hogy átalakítsák a világot egy kis létszámú csoport önző érdekeinek megfelelően. Ez a háttérben pénze segítségével a szálakat mozgó csoport közvetlenül nem vett részt az eseményekben. Az események azonban megmutatták, hogy a véres terror végső célja olyan új pénzügyi gazdasági és társadalmi viszonyok kialakítása volt, amelyek ennek a háttérben meghúzódó pénzvagyonos oligarchiának biztosítják a társadalom feletti uralmat. A francia nép nem a forradalom végrehajtója, hanem áldozata volt. Ugyanezt lehet állítani a bolsevik hatalomátvételről is, és számos, azóta megszervezett, ún. „forradalomról”. A forradalmi erőszakosságok végrehajtói nagyrészt bűnözők voltak, akik arra használták a hatalmukat, hogy áldozataikat megfosszák minden tulajdonuktól, mielőtt megölik őket, és nem vették számításba egy pillanatig sem, hogy esetleg majd felelniük kell bűnös tetteikért. A terror megfélemlítette és demoralizálta a lakosságot, és teljesen alávetette őket új uraiknak. A francia forradalom esetében Robespierre-nek, Dantonnak és Maratnak. Ugyanakkor ezek a közvetlen vezérek maguk is csak eszközök voltak a háttérben meghúzódó, lopakodva berendezkedő pénzhatalom urainak a kezében.

Mielőtt a terror uralma elkezdődött, a Párizsi Kommün egy térképet készített Franciaországról, amely feltüntette, hogy a különböző megyékben és városokban hány embert kell lefejezni. Ezt a térképet később arra a célra használták, hogy az ország egyes részeit elnéptelenítsék. Robespierre meg volt róla győződve, hogy 25 millió francia nem élhet jól az ország erőforrásaiból, és nem élvezheti az egyenlőségre vonatkozó álmának a gyümölcseit. Úgy vélte, hogy az egyenlőség megvalósításához egyeseket fel kell áldozni. Mivel a kisebbség feláldozásából a többség nem sokat profitálhat, ezért úgy döntött, hogy a többséget kell feláldozni a kisebbség

örök jóléte érdekében. A véres elnyomásnak ebben az időszakában a keresztény vallást kegyetlenül üldözték, és csaknem meg is semmisítették. Ebben a destruktív folyamatban kiemelkedő szerepet játszott Cordelliers és de Sade márki. Ez utóbbi nevéből származik a szadizmus kifejezés, amelyet ma az abnormális, morbid és dekadens szexuális magatartás jelölésére használnak.

A destruktív légkör megteremtésében aktív szerepet játszott Cloutz, német anarchista. Ő volt a közvetítő a Németországból irányító háttérerők, a már kidolgozott stratégiával rendelkező és megszerveződött nemzetközi pénzkartell, valamint a francia forradalmár irányzatok között. Már az is érdekes, hogy a francia forradalom egyik jelentős vezére német volt. Ez megint csak arra utalhat, hogy a forradalom nem csupán a franciák műve volt. A korabeli dokumentumoknak az analízise alátámasztja ezt a véleményt, és megerősíti Robespierre kijelentését, hogy a forradalom nem az volt valójában, aminek lennie kellett volna - azaz küzdelem a monarchia és a köztársaság vagy a demokrácia és a személyi hatalom között -, hanem egyszerűen összeesküvők különböző frakciói által szőtt hálónak bizonyult. Ezek mindegyike a lakosság rovására bitorolta a hatalmat. Minden vádaskodással ellentétben például Mária Antoinette nem játszott jelentős szerepet az ország kormányzásában. XVI. Lajossal kötött házasságától kezdve egészen a haláláig a sors áldozatának tekinthető. Házasságát abból a célból hozták létre, hogy szövetség jöjjön létre a szembenálló országok között. Miközben a franciák árulással vádolták, testvére, II. József osztrák császár, a Kalapos Király, magára hagyta őt, noha az élete forgott kockán. Mindezt azzal indokolta, hogy Mária Antoinette nem tett semmit szülőházájáért. A királyné csak a forradalom kezdetekor aktivizálódott kényszerűségből. A király nem tett meg mindent a saját és családja biztonsága érdekében. Ezért a királynő volt az, aki szervezkedni volt kénytelen saját maga és családja fogságból való kiszabadulása érdekében. De valamennyi erőfeszítése sikertelen maradt, és követnie kellett férjét a vérpadon. Mária Terézia lányát 1793. október 16-án, több mint harmincezer katona jelenlétében, a Place de la Concorde-on végezték ki. Tizenöt nappal később már a Girondista Klub 21 képviselőjét is vérpadra küldték. Így a forradalom első frakciója szét volt zúzva. Ezután a forradalom különböző kollaboránsai kölcsönös megsemmisítésének a hátborzongató haláltánca kezdődött. Két napra a girondisták lefejezése után kivégezték a királyné két legnagyobb ellenfelét, Madame Rolandot és az Orleáni Herceget is. Ekkoriban a zsinórokat Robespierre húzogatta, aki rájátszva a tömegek vallásos érzelmeire, elítélte a herbertisták ateizmusát, amelyet arisztokrata mozgalomnak nevezett. A támadást Danton indította el és 1794 márciusában már 18 herbertistát ítelt halálra a forradalmi bíróság. Az ítéletet nyomban végrehajtották. Ezúttal tényleg ujjongott a nép, mert felismerték, hogy az a politikai frakció, amelynek tagjai eddig a legtöbb ártatlan ember halálát okozták, most maguk kerültek a vérpadra.

Ezután az a politikai csoport következett, amelyet Danton vezetett. Az ő és követőinek sorsát is a Konvent határozta el. Saint-Just azzal vádolta Dantont, hogy az Orleáni Herceg ügynökeként külföldi hatalmak számára dolgozott, és semmi más nem érdekelt, mint az arany és a kicsapongó élet. Amikor Danton felismerte, hogy semmi értelme nincs, hogy ellenálljon, lemondott képviselői mandátumáról, és ezt mondotta:

„A royalisták meg akarnak ölni, ahogyan most Robespierre is ezt akarja. Valamennyien az én Káin-testvéreim.”/13/ Danton tehát nem került el saját áldozatainak a sorsát. Őt is letartóztatták, és a vérpadra küldték. Kivégzésekor megvetéssel szólt a tömegről - férgeknek és söpredéknek nevezte őket. Robespierre annak dacára a vérpadra küldte Dantont, hogy jelentős részben az ő beszédei segítették hatalomra. Most már csak néhányan éltek a forradalom eredeti vezérei közül. Megnyílt az út a korlátlan uralom felé. Ekkor még két nagyhatalmú bizottság működött. Az első a **Nemzetbiztonsági Bizottság**, amelynek kizárólag

a francia szabadkőműves páholy illuminátusai voltak a tagjai, és amelyet a Robespierreből, Saint-Justból és Coutonból álló triumvirátus vezetett. A második, még aktív bizottság az **Általános Biztonsági Komitté** volt. Mindkettőnek a tagjai azzal érdemelték ki pozíciójukat, hogy atrocitásokat követtek el, és már egyedül a nevük páni félelmet keltett az átlagemberekben. Most valamennyien egymásra vetették tekintetüket, hogy azonnal lecsapjanak arra, aki esetleg nem elég óvatos. A két bizottság hetente kétszer ülésezett, és így biztosította a kivégzendőkből álló „nyersanyagot” a vérpadok működéséhez. **Fouquier**, a közvádlo, mielőtt őt is a vérpadra küldték, elmondotta, hogy minden éjjel személyesen felkereste mindkét bizottságot, hogy elkérje tőlük a másnap kivégzendők listáját. Azokon a napokon, amikor nem volt elég párizsi származású „ellensége a forradalomnak”, akiket kivégezhettek, akkor friss tartalékokat használtak fel a környező vidékekről. Ez volt a helyzet például a Poitou-ból származó harminc asszonnyal. Noha többen már meghaltak azokon a szekereken, amelyek szállították őket, mégis lefejezték őket a többiekkel együtt. Danton halálát követően egészen Robespierre bukásáig olyan terror és tisztogatás zajlott le a francia lakosság körében, amelyre nem volt példa addig a történelemben.

A forradalom elején a királyi udvar és az arisztokrácia volt a fő bűnös, állítólag ő okozta az éhséget és Franciaország minden baját. Miután ezeket a „bűnözőket” szisztematikusan megsemmisítették, a körülmények nemcsak, hogy nem javultak, de sokszorosan rosszabbá váltak. Ekkor azt mondták a népnek, hogy mindezért a girondisták a felelősek, és amikor őket is lefejezték, akkor a hebertisták lettek a bajok okozói. Egyik politikai csoportosulást a másik után ugyanazzal az ürüggyel semmisítették meg. Egyik tisztogatás sem eredményezett több élelmiszert és nagyobb biztonságot sem a sans culotte-oknak (a „nadrág nélküli” szegényeket nevezeték így), sem Párizs többi lakójának. Ugyanakkor közismert volt, hogy a forradalmi vezérek és közvetlen kiszolgálóik luxusban és bőségben éltek. Ez mélységesen kiábrándító volt a franciák számára, és az általános reménytelenség lett úrrá az országban.

A két, még működő politikai bizottság tagjai olyan kegyetlennek bizonyultak, hogy nehéz volt őket az emberi fajhoz tartozónak tekinteni. Dicsérték Nérónak, az egykori római császárnak azt az örült döntését, hogy felgyújtatta Rómát, és komolyan felvetették, hogy Párizs esetében is alkalmazni lehetne ezt a „forradalmi ideát.” **Fouquier** szerint 400-450 ember lefejezése volt minden hétre betervezve. A forradalmárok közül egyedül Robespierre-nek volt világos elképzelése és konkrét terve a jövőt illetően. Ő volt az, aki megmondta, mi szükséges a társadalom többsége számára, és mit kell tenni a köztársaság jövőjét illetően. Robespierre szerint Franciaországnak fel kell áldoznia több mint nyolcmillió lakosát azért, hogy a megmaradók élvezhessék az egyenlőséget, a megelégedettséget és a boldogságot. Egy olyan politikai rendszer, amely az egyenlőséget hirdeti, szükségszerűen elegendő pénzügyi forrással kell, hogy rendelkezzen valamennyi szükséglet egyenlő kielégítésére. Ha viszont az erőforrások korlátozottak és nem elégségesek mindenki szükségleteinek egyenlő kielégítésére, akkor az emberek elégedetlenek lesznek. Hosszú sorokban fognak állni az élelmiszerért. Az üres üzletek pedig boldogtalan embereket szülnek. Így kereskedők, eladók és vásárlók ellenségesen állnak majd egymással szemben. A szolgáltatások minősége romlik, amely újabb feszültségeket és elégedetlenségeket támaszt. Ilyen körülmények voltak Franciaországban a „nagynak” nevezett forradalom alatt, de ehhez hasonló volt a helyzet később a létező kommunizmus országaiban is.

A francia forradalom idején a lakosság jelentős részét elpusztították arra hivatkozva, hogy a beteg ágakat el kell távolítani a fa egészséges részének a fennmaradásáért. A forradalmi bizottságoknak és a népi bíróságnak a megmaradó tagjai kezdetben vakon követték Marat-t, Dantont és Robespierre-t. Megrészgélve saját látszólagos mindenhatóságuktól, egyre fokozták a terrort. Jövedelmük is jelentősen megnövekedett, minthogy életük megmentése

érdekében sokan megpróbálták megvesztegetni őket. Most azonban Robespierre-re került a sor. Hatalmi elképzeléseit fenyegetve látva az életéért kezdett aggódni. Korábban mindig támadással védekezett. Ezúttal is megtámadta mindkét forradalmi bizottság tagjait, akik egyre hatalmasabbak lettek. 1794. július 26-án a Konvent tanácskozásán nyíltan megvádolta a két bizottság tagjait, hogy pénzügyi előnyöket húznak állásaikból, és jogtalan gyilkosságokat rendelnek el, amely vádak persze teljes mértékben megfeleltek a valóságnak. Robespierre követelte, hogy menesszék és büntessék meg e két bizottságnak a tagjait. A megvádolt bizottsági tagok azonban maguk is a Konvent elé álltak ekkor, és a jakobinus diktátor szemére hányták, hogy pontosan azért akarja őket eltávolítani, amiért Dantont is elmozdította. Azaz Robespierre a korlátlan hatalmat akarja. Azt kiáltották: „A te végső célod mindannyiunk és az egész konvenció megsemmisítése.” Robespierre eredménytelenül tett kísérletet ezeknek a vádaknak a visszaverésére. Ha érveit meggyőzően - és főleg hallhatóan - adhatta volna elő, akkor talán megmenthette volna az életét. Felbőszült ellenségei azonban túlkiabálták, és a Konvent többsége nem hallotta szavait. A vádlottakból vádlók lettek, és Robespierre lett a bűnbak.

Az életükért harcoló bizottsági tagok a forradalom minden hibájáért Robespierre-t tették felelőssé, továbbá testvérét, Augustint, valamint Saint Justot és Coutont. Egy sebtiben megejtett szavazás után valamennyit letartóztatták, és a Hotel de Ville-be vitték. Nem várt senki erre a fordulatra, és a polgármester, Robespierre embere, aki egyben a rendőrség parancsnoka is volt, nem tudta megmenteni őket. A letartóztatott vezérek nem voltak felkészülve ilyen ellenállásra. Még a Hotel de Ville-ben egy rendőr rálőtt Robespierre, és megsebesítette. A Konvent szünet nélkül tanácskozott egészen addig, amíg kimondta a halálos ítéletet Robespierre-re és hatalmi csoportjának mind a 21 tagjára. Valamennyit azonnal kivégezték. A forradalom tere, ahol a vérpad állott, mindig tele volt nézőkkel, de a környező utcák soha nem láttak akkora tömeget, mint Robespierre és csoportjának a kivégzése napján. A valódi párizsiak (azaz nem a Párizsba szállított csöcselék), akik egészen eddig alig vettek részt az eseményekben és megpróbáltak lehetőleg otthonaikban elrejtőzni, ezúttal csatlakoztak a tömeghez, hogy megünnepeljék a zsarnok halálát. A morajló tömegből ki lehetett hallani: „Van Isten, van isteni igazságszolgáltatás.” Robespierre halálát követően a terror lanyhult, és már csak alárendelt személyek kerültek a vérpadra. A forradalom eme szakaszának az irányítói azt akarták ezzel megmutatni, hogy a terrort kizárólag a korábbi vezetők kezdeményezték és tartották fenn. Most hogy ők el lettek távolítva, Franciaország visszatérhet a normális viszonyokhoz.

Sok hivatalos történész azt állítja, hogy a terror mentette meg Franciaországot. Nehéz ezt elfogadni, és történelmi igazságként továbbadni a jövő nemzedékek számára. A terror uralma ugyanis elzüllesztette Franciaországot, amely korábban szép és gazdag volt. Állandó viszály színhelye lett az ország, ahol a nemzet vagyonát kifosztották, ahol nem volt nemzeti jövedelem, ahol a hadsereg fele dezertált, és a másik fele éhesen és lerongyolódva maradt a helyén. A teljes káosz vált úrrá Európa egyik legnagyobb államában. Az újonnan meggazdagodott forradalmárok és terroristák pedig könyörtelenebb uraknak bizonyultak, mint a korábbi arisztokrácia. A terror nem mentette meg Franciaországot. Napóleon volt az, aki lábra állította, és alig tíz éven belül, ismét európai nagyhatalmat formált belőle. De ez sem véletlenül, hanem annak a tervnek megfelelően történt, amelyet a színpalak mögött az események szálait mozgó pénzkartell és hálózata dolgozott ki és hajtatott végre.

A forradalom után különböző kormányzati formák váltogatták egymást. Az egyik volt a direktorátus, a másik a konzulátus és végül 1804-ben Napóleon császárrá koronázásával a császárság, majd 1814-ben - XVIII. Lajos trónra kerülésével - visszatért a monarchia, amit megszakított Napóleon 100 napos átmeneti uralma. Ezt követte X. Károly, majd Lajos Fülöp,

a polgárkirály. Az 1848-as második forradalom után jött a második köztársaság, aztán a harmadik köztársaság, amely III. Napóleon despotikus császárságába torkollott. Nem meglepő, hogy a francia nép ezek után bizalmatlanná vált mindenféle kormányzati formával szemben. Noha a forradalmakat az ő nevében szervezték meg, neki mindig a szenvedés és a következmények viselése jutott.

Nesta Webster, a XX. század egyik legkiválóbb angol történésze írta:

„Meg vagyok róla győződve, hogy eljön az a nap, amikor a világ, megismerve az igazi demokrácia elveit, fel fogja ismerni, hogy a francia forradalom nem szolgálta a demokrácia felé való haladást. Nem a szabadságért való küzdelem, hanem antidemokratikus és reakciós mozgalom volt, kísérlet a szabadság megfojtására már születése pillanatában. Ekkor a vezetők, az emberiség legkegyetlenebb ellenségeiként, valódi színükben fognak látszódni, és a nép, amelyet többé nem ítélnek el vadságáért, szánalomban részesül, mint egy gigantikus összeesküvés áldozata. Ez az összeesküvés, vagy még inkább összeesküvések kombinációja volt az, amely egyedül diadalmaskodott a forradalomban.”/14/ Ezt a forradalmat húsz évvel kirobantása előtt a Frankfurtból finanszírozott Adam Weishaupt és illuminátusai tervezték meg. Weishaupt volt a tervező, de a már működő pénzkartell biztosította a szükséges pénzt a tervek gyakorlati kivitelezéséhez.

A Francia Forradalomból számos tanulságot lehet levonni:

1. Noha minden forradalmat a nép nevében robbantanak ki, egyetlenegy forradalmat sem a nép hozott létre egyedül és magától.
2. A forradalmi vezérek egyike sem volt olyan óriás, amiként azt a történészek megpróbálják feltüntetni. Az idő múlása a helyére teszi őket.
3. Egy vezér minél hosszabban marad hatalmon, annál inkább változtatja színeit. A vezéreknek a felemelkedése és a bukása szinte kivétel nélkül gondosan előkészített körülményeknek a következménye.
4. A vezérek egyike sem tudja igazán, hogy kit szolgál, és ki is az igazi uralkodó.
5. Azt az uralkodót vagy diktátort, aki kísérletet tett olyan változtatások bevezetésére, amelyek az alullévő tömegek - a nép - szükségleteit és értékeit szolgálták, de sértették a pénzligarchia érdekeit, azt előbb vagy utóbb eltávolították a hatalomból.

Oroszország a világoligarchia uralma alatt

„A nagy pénzek csinálják a történelmet...”

(Soros György)

Ma már egyre többet tudunk arról, hogy az elmúlt évtized változásai nemcsak a történelmi véletlenek sajátos egybeesésének a következményei. A Szovjetunió és a KGST szétesése sem „csakúgy önmagától” következett be. Ebben a folyamatban természetesen fontos szerepe volt az akkori uralkodó elit által elkövetett hibáknak és tévedéseknek, de a rendszer egészének a szétesése nem vezethető vissza csupán egyes vezetők fogyatékoságaira. A lezajlott világtörténelmi fordulatban elsősorban a nemzetközi pénzoligarchia történelemcsináló „nagy pénzeinek” volt döntő szerepe. De fontos szerep jutott a pénzkartell kifinomult hitelezési-eladósítási technikáinak, a **Carroll Quigley** által definiált HÁLÓZATÁNAK, az új világrend részleteiben is kidolgozott stratégiájának és taktikájának, a szerveződő magánhatalom struktúráinak, valamint a nemzetközi **szabadkőműves internacionálé** gondos előkészítő- és szervezőmunkájának. Ez az írás megkísérli azt bemutatni, hogy milyen stratégia készült a szovjet birodalom felbomlasztására, majd pedig az orosz állam belülről, pénzügyi-gazdasági módszerekkel történő lebontására és kifosztására. Ez után kitér arra, hogy milyen tragikus következményekkel járt Oroszország számára ennek a destruktív stratégiának a tervszerű és szervezett végrehajtása. Továbbá megpróbálja feltárni, hogy miért, és hogyan volt kapható egy nehézségei ellenére is nukleáris nagyhatalomnak számító ország vezető osztálya arra, hogy egy ilyen nemzetpusztító programban részt vegyen, és eljátssza a neki szánt megalázó szerepet. Végül arra keressük a választ, hogy a nemzetközi pénzoligarchia szerteágazó hálózata milyen módszerekkel szervezte be rejtett struktúráiba az orosz politikai elitet, és állította a saját szolgálatába.

A reformok fájának mérgező gyümölcsei

Az oroszországi „reformok fáját” is „mérgező gyümölcseiről” lehet megítélni. Az Oroszországra rákényszerített gazdasági változásokat az általuk létrehozott káros gazdasági és társadalmi körülmények alapján tragikusnak minősíthetjük. Több kutató, köztük **Szergej Glazjev** közgazdász-matematikusan azt állítja, hogy ami 1992 és 1998 között Oroszország lakosságával történt, az kimeríti a **genocídium**, vagyis a népirtás fogalmát. Az 1954-ben elfogadott ENSZ konvenció szerint az is elköveti a népirtás bűncselekményét, aki szándékosan olyan létfeltételeket kényszerít egy embercsoportra, amelyek következtében az egészben vagy részben fizikailag megsemmisül, és amelyeknek nyílt vagy rejtett célja a születések megakadályozása egy csoporton belül./1/

A világtörténelemben a legvisszatasztítozóbb néppusztító tetteket igen gyakran nemes és vonzó célokra hivatkozva követték el. A francia forradalom idején és a napóleoni háborúk során a „szabadság, egyenlőség, testvériség” nevében irtották ki a társadalom befolyásos rétegeit. Ugyancsak a haladás nevében elkövetett népgyilkosság áldozatává vált Észak-Amerika nagyszámú indián lakossága. Oroszországban 1917 és 1937 között az egyetemes igazságra hivatkozva pusztították el a papságot, a nemeseket és a kereskedőket, valamint az önállóságukhoz ragaszkodó parasztokat. Németországban pedig a felsőbbrendű árja **Übermensch**

kialakításának a rasszista utópiájával próbálták „igazolni” Hitler és követői az általuk elkövetett etnikai népirtást Európa különböző népeivel szemben.

Glazijev szerint az orosz nép sérelmére elkövetett népirtás újabb hullámára 1992 és 1998 között került sor. Ezt az „egyetemes emberi értékekre” való hivatkozással követték el. Ebben a koncepcióban az emberi jogok érvényesítése elsőbbséget élvez az államban és a politikában. Ezt a magasztos doktrínát Oroszországban a polgárok túlnyomó többségének a munkához, tanuláshoz és magához az élethez való jogának a folyamatos semmibevevésével, a legember-telenebb módon valósították meg. Az olyan univerzális emberi értékek helyett, mint a jóság, igazságosság, szolidaritás és béke, a gyűlölködés, a minden áron való pénzszerzés, a megalázás, az erőszak és az önkény valósult meg. A civilizált országokhoz való felzárkózásra hivatkozással a pénzuralom barbár utópiáját kényszerítették Oroszországra, amely egymással ellenséges viszonyban álló csoportokra hasította a társadalmat. Az így legyengült társadalom pedig könnyű prédájává vált a kialakuló - a réginél is önzőbben és kegyetlenebbül viselkedő - új oligarchiának.

A hangoztatott ideológiai ködfüggöny ma már nem tudja elfedni a bekövetkezett népirtás tényeit. Egy ilyen a lakosság többségére ártalmas politika megvalósítására akkor lehet megfelelő számú végrehajtót találni, ha rendelkezésre áll a lelkiismeret semlegesítésére a megtévesztő ideológia. Az orosz tragédia okozói a haladás, a modernizáció, a polgárosodás, a piacgazdaság, az emberi és polgári szabadságjogok fennkölt eszméivel igazolják a társadalom gyökeres átalakítása során elkövetett bűnöket, mert e folyamat áldozatait a változások irányítói és nyertesei vagy nem tekintik embereknek, vagy ha igen, akkor csak alacsonyabb rendűeknek. Az új oligarchia szolgálatába álló politikai elit a társadalom átalakítása nagy eszméinek a „misszionáriusaként” - pontosabban lelkiismeretlen és saját zsebre dolgozó lakójaként - ugyanis csak eszközként használta és használja a többi embert.

Az államhatalom tudatos lebontása, a magánmonopóliumok ellenőrzetlen hatalmának kiépülése két csoportra osztja a társadalmat: az új oligarchia által kiválasztott misszionáriusokra, és a többiekre, akiket átnevelésnek vagy megsemmisítésnek kell alávetni, illetve pénzviszonyokba rejtett szolgátságba kell taszítani. Oroszország mai radikális reformerei azzal igazolják az 1993-ban elkövetett államcsíny, a legitim alkotmány felrúgását és a lakosság elleni bűnöket, hogy minduntalan a korábbi szocialista társadalom alacsonyabb rendűségére hivatkoznak. Ezért - szerintük - a korábbi társadalomnak nemcsak a fogyatékoságait, de minden pozitív vívmányát is meg kell szüntetni a gazdasági hatékonyság növelése érdekében. Ennek eredményeként majd valamikor a gazdasági virágzás is elérhető lesz. E bizonytalan jövőbeni jólét érdekében az államnak már nem kell teljesítenie szociális kötelezettségeit. A szociális intézményrendszert tehát felszámolták a makroekonomiai stabilizáció ködbevesző fantomja érdekében. Ez a „stabilizáció” ugyanis nem jelentett mást az 1992-t követő hat év során, mint az orosz állam fokozatos lebontását, a társadalom atomizálását, miközben azok, akik ezt a politikát megvalósították, olyan új privilegizált réteggé alakultak, amely a magántulajdonává tette az orosz nép egészét megillető közvagyon. Az új uralkodó oligarchia eszmei kiszolgálói megvetik azokat, akik az orosz nép egészének az érdekeire hivatkoznak. Ezek az ideológusok, akiknek a többsége nem is orosz, olyan alacsonyrendű páriáknak tekintik a lakosság többségét, akiket nyugodtan be lehet csapni, akikkel szemben minden megengedett. Az e rendszer kritikusai elleni erőszakos támadásokat „hősi tettként” dicsőítik, és „progresszív reformnak” állítják be az állami tulajdon kisajátítását az új oligarchia által. A pénzuralom barbár rendjének a lesújtó következményeit azzal magyarázzák, hogy az alacsonyrendű lakosság képtelen alkalmazkodni a haladó reformokhoz és a modernizációhoz. Egy liberális lengyel közgazdász, pl. azt tanácsolta az orosz vezetőknek, hogy a radikális reformok bevezetésével egyidejűleg minél több pornográf filmet vetítsenek a televízióban, és olcsó alkoholt árussítsanak az

utcákon. Mindezt azért, hogy megpuhítsák a lakosságot, és elvonják a figyelmét. Ez alkalmas az emberek demoralizálására, és a sokterápia politikájával szembeni ellenállásuknak a megtörésére.

Az állandóan hangoztatott versenyképes piacgazdasági környezet és jogállam helyett a pénzbarbárság bűnöző uralma jött létre. Kialakult egy új oligarchia, az őt kiszolgáló új bürokrata réteggel. A szólásszabadság helyett a totális félrevezetés és manipuláció valósult meg, amely a kreativitás aktivizálása helyett teljesen demoralizálja az embereket. A gazdasági növekedés helyett Oroszország újragyarmatosítása következett be komprádor klánok közreműködésével. Az uralkodó ideológia és gyakorlata rokonságban áll az elmúlt századokban megvalósuló faji, etnikai és vallási diszkriminációval. Számos ideológiai rendszerben a társadalom kiválasztottakra és a nem kiválasztottak többségére oszlik. A kiválasztott önjelölt kisebbség feljogosítva érzi magát arra, hogy a nem kiválasztottakból álló többség jogait kisajátítsa a maga számára. Az ilyen rendszereknek számos változata létezik, a börtöntáborokra osztott társadalomtól, a főnökök és a „nullák” társadalmáig, egészen az úgynevezett „tudományos kommunizmusban” hirdetett áltudományos osztályharcig. A társadalom megosztását ma ideológiai kulisszával fedik be. A hivatalos ideológia ködfüggönye mögött, amely az állampolgárok egyenlőségét hirdeti, a magát kiválasztottnak tekintő uralkodó csoport igényt tart az erkölcsi korlátok megszüntetésére, és feljogosítottnak érzi magát mindenféle bűn elkövetésére a társadalom többi részével szemben. Honnan származik ez az ideológia, hol döntöttek Oroszország és az orosz nép sorsa felől? A válaszhoz meg kell ismerkednünk a közgazdasági szakirodalomban „**Washingtoni konszenzus**”-ként ismert doktrínával.

A washingtoni konszenzus

A washingtoni konszenzusnak elnevezett gazdaságpolitikai szabályrendszert az amerikai fővárosban működő **Nemzetközi Gazdasági Intézet** (Institute for International Economics) egyik tanulmánygyűjteményében **John Williamson** gazdasági szakértő fogalmazta meg. Williamson szerint ez a konszenzus a következő 10 pontban foglalható össze:

1. **Államháztartási vagy fiskális fegyelem.** A kormány, az önkormányzatok, az állami szektor és jegybank együttes költségvetési hiányának eléggé kicsinek kell lennie ahhoz, hogy a deficit úgynevezett inflációs adó nélkül is finanszírozható legyen. Vagyis a költségvetésnek a kamatfizetések nélkül is többletet kell mutatnia.
2. **A közkiadások elsődleges szempontjai, prioritásai.** Ennek a reformja abban áll, hogy a közkiadásokat át kell csoportosítani a politikai szempontból kényesnek látszó olyan területekre, amelyeknek a gazdasági hozadéka nagy, és amelyek hozzájárulhatnak egy jobb jövedelemelosztáshoz. Ilyen területnek tekinthető az egészségügyi alapellátás, az alapoktatás és az infrastruktúra.
3. **Adóreform.** Az adóreform keretében szélesíteni kell az adóztatható tevékenységek, csoportok és szervezetek körét, továbbá le kell szállítani az adókulcsokat.
4. **A pénzügyek liberalizálása.** Ennek az a célja, hogy a kamatlábak a piacon alakuljanak ki. De közbenső megoldásként be lehet érni azzal is, ha megszűnnek a kedvezményes kamatlábak és sikerül enyhén pozitív reálkamatot elérni.
5. **Valutaárfolyam.** Az egyes országokban egységesíteni kell a hazai valuta árfolyamát, mégpedig a versenyképességnek azon a szintjén, amelyen a valutaárfolyam elősegíti a nem hagyományos export növekedését.

6. **A külkereskedelem liberalizálása.** A kereskedelem mennyiségi korlátozását fel kell váltani vámokkal, majd pedig csökkenteni kell a vámtarifákat, egészen addig, amíg el nem érik a 10-20%-ot.

7. **A külföldi működőtőke beruházás.** El kell hárítani az akadályokat a külföldi cégek belépése előtt, vagyis azonos versenyviszonyok közé kell helyezni a külföldi és hazai cégeket.

8. **Magánosítás.** Az állami vállalatokat privatizálni kell.

9. **Dereguláció.** A kormányoknak el kell törölniük azokat a szabályokat, amelyek akadályozzák új cégek belépését, vagy szűkítik a versenyt.

10. **Tulajdonjog.** Olyan jogrendszert kell kialakítani, amely biztosítja nagy költségek nélkül a tulajdon biztonságát./2/

Az 1994-ben, Washingtonban közzétett úgynevezett országtanulmányok, amelyeket a már említett washingtoni intézet rendelt meg, **nyolc szempontból** mérték fel a megvizsgált országokat. Az **első** az volt, hogy igaz-e az a feltételezés, miszerint a washingtoni konszenzus előírásainak a bevezetéséhez egy „válság” nyújtja a legkedvezőbb körülményeket? A **második** kérdés így hangzott: Igaz-e, hogy a legfontosabb reformlépéseket az új politika ígéretével hivatalba lépő kormánynak azonnal meg kell tennie? A **harmadik** kérdés azt tudakolta, hogy a reform szempontjából előnyös-e, ha az ellenzék megosztott és demoralizált? A **negyedik** kérdés arra kereste a választ, hogy a washingtoni konszenzus bevezetését célzó reformhoz az autoritárius (tekintélyuralmi) rezsim (diktatúra), vagy pedig a demokrácia előnyösebb? Az **ötödik** kérdés az volt, hogy jobboldali kormány előnyösebb-e, vagy egy baloldali? A **hatodik** vizsgálódási szempont azt volt, hogy használ-e a reform sikerének az adott kormány valós szándékainak a leplezése, a kellemetlen következmények és a vesztesek kilétének eltitkolása, illetve az, ha fontos lépéseket a lakosság előkészítése nélkül, meglepetésszerűen tesznek meg? A **hetedik** kérdés arra kereste a választ, hogy szükség van-e egy elhivatott és elismert vezetőre, vagyis olyan politikai személyiségre, akinek nem az a legfőbb célja, hogy újraválasszák, és hatalmon maradjon? Az **utolsó** kérdés pedig azt vizsgálta, szükség van-e erős, jól szervezett egyetértő csapatra a reformintézkedések keresztülviteléhez?/3/

Oroszországban a washingtoni konszenzus politikájának a gyakorlati megvalósítása **öt ciklusban** zajlott le. Az **elsőben**, amely 1992-ig tartott, felszabadították az árakat és ez drasztikusan leértékelte az állampolgárok jövedelmét és megtakarításait. Az 1992-től 1993-ig tartó **második** szakaszban a lakosság túlnyomó többsége elvesztette korábbi jogait arra a nemzeti vagyoni, amely az ő munkájának az eredményeként jött létre, és amelyet az új uralkodó oligarchia a maga számára a privatizálás eredményeként kisajátított. A **harmadik** szakaszban, amely 1993-1994 között zajlott le, Oroszország lakossága további hatalmas veszteségeket szenvedett el megtakarításainak a felgyorsuló elértéktelenedésével, valamint a pénzügyi piramisok spekulatív tevékenysége következtében. Az 1995-re eső **negyedik** szakaszban szétrombolták az ország produktív gazdasági struktúráit. Ennek következtében zuhanásszerűen csökkent a munkát végző lakosság reáljövedelme. Az **ötödik** szakasz 1995-1998-ig tartott, ekkor már az állam eladósítása és a pénzügyi rendszer csődbevitele játssza a főszerepet Oroszország elszegényítésében. Az egyre növekvő állami adósság-piramis elnyeli a pénzügyi erőforrásokat a reálgazdasági termeléstől, felemészítve egyidejűleg a lakosság megtakarításait is. Az állam, hogy megtartsa a spekulációs-műveletek magas jövedelmét, létrehozta a saját rövidtávú államkötvényekből, úgynevezett **GKO-kból** álló pénzügyi piramisát, amely évi 100% kamatot, vagy még ennél is magasabb jövedelmet biztosított a kötvények tulajdonosainak. Ez a pénzügyi piramis omlott össze 1998. augusztus 17-én, amikor is az orosz központi bank befagyasztotta a valuták átváltását, és drasztikusan leértékelte a rubelt, nyíltan beismerve, hogy az állam fizetéseképtelenné vált.

A fent röviden összefoglalt fázisok eredményeként nemcsak az államhatalom esett szét és süllyedt ezzel párhuzamosan minden eddiginél mélyebbre az orosz gazdaság teljesítménye, hanem Oroszország óriási demográfiai veszteségeket is szenvedett: mintegy 3 millióan haltak meg idő előtt és 5-6 millióra tehető azoknak a száma, akik a szétesett gazdaság és a lezúlló közállapotok miatt meg sem születtek. Ez nagyobb évi népességsökkenés, mint amilyenre a sztálini diktatúra legvéresebb éveiben került sor. Oroszország emberi potenciáljának a gyors pusztulását jelzi, hogy 20 millióra nőtt az alkoholisták, és 6 millióra a kábítószerfüggők száma. Ezeknek a többsége 25 év alatti. Járványszerűvé dagadt az AIDS-szel fertőzöttek száma. Mindennek a hátterében az húzódik meg, hogy a lakosság reáljövedelme 1992-1996-ig 43%-kal, a reálbérek pedig 52%-kal csökkentek. Több mint 30 millióan élnek a létminimum szintje alatt. 1998 során azonban, a mesterségesen létrehozott pénzügyi válság, és a nyomában járó infláció következtében, számuk ugrásszerűen növekedett. 1990-től napjainkig a létminimum alatt élők száma a tizenötszörösére növekedett Oroszországban. A társadalom és a család szétesése miatt 1987-1997 között csaknem 6 millióval kevesebb gyermek született, mint az előző évtizedben. A fenti számokat még továbbiakkal lehetne kiegészíteni, de már ennyi is elég annak a megállapításához, hogy a washingtoni konszenzus alapján végrehajtott reformok lényegében genocídiumhoz, a lakosság pusztulásához, legkevesebb nyolcmillió ember elvesztéséhez vezettek Oroszországban.

Felmerül a kérdés, hogy Oroszország politikai és gazdasági vezetői miért választották a gazdasági, társadalmi reformoknak ezt a tragikus változatát? A piacgazdaságra történő átmenet stratégiájáról 1991 végén döntöttek, és a választás ekkor a nyugati pénzügyi körök által ajánlott **sokkterápiára** esett. Ez a washingtoni konszenzus szélsőségesen liberális változatának tekinthető. Annak ellenére döntött emellett az irányító moszkvai elit, hogy Oroszország kiválóan felkészült tudományos közössége ezt ellenezte, és elutasította az ekkor már működő demokratikusan választott orosz parlament is. Ez a Nemzetközi Valutaalap által kifejlesztett, meglehetősen primitív gazdaságpolitika a **dereguláció, a magánosítás és a stabilizáció** három alapelvén nyugszik. Eszerint maximálisan csökkenteni kell az állam, mint gazdasági tényező szerepét, és erőteljesen korlátozni kell a pénzrendszer ellenőrzésében és irányításában játszott funkcióit. Ez utóbbit végül is az infláció leküzdésére kell korlátozni és ennek érdekében minden egyéb célt fel kell áldozni: le kell faragni a szociális rendszerre fordított kiadásokat, minimálisra kell redukálni a kutatás és fejlesztés finanszírozását, továbbá meg kell szüntetni az állami beruházásokat. Oroszországban ez odáig ment, hogy gyakorlattá vált az állami alkalmazottak, munkások, de még a katonák bérének is a rendszertelen fizetése.

A világot irányító pénzügyi oligarchia kezdetben arra használta a washingtoni konszenzus alapelveit, hogy ellenőrzést gyakoroljon a fejlődő országok gazdaságpolitikája felett. Így kívánták megakadályozni a harmadik és negyedik világ országainak nyújtott hitelek elpazarlását, és biztosítani a nemzetközi tőke szabad mozgását területükön. Ez magyarázza a washingtoni konszenzus bámulatos primitívségét, amely arra szorítkozik, hogy minimálisra csökkentse az állam szerepét a makrogazdaság irányításában. A közhatalom feladata ennek megfelelően csupán a törvény és a rend fenntartása, a tulajdonosi jogok védelme, az árak felszabadítása, a kereskedelem szabaddá tétele, és az ellenőrzés alá vont állam gazdasági beruházásainak a megszüntetése.

A Nemzetközi Valutaalap szempontjából ennek a politikának semmi köze nincs az adott ország gazdasági növekedéséhez és szociális jólétének a biztosításához. Célja kezdettől fogva a kölcsönvevő országok nemzeti szuverenitásának a felszámolása volt a hitelező országok és a külföldi beruházók érdekében. A washingtoni konszenzus tehát idegen érdekeket szolgáló **kontroll-mechanizmusnak** tekinthető. Az ad magyarázatot arra, hogy ez a primitív politika-tervezési módszer elterjedhetett, hogy igen alkalmas a **nemzetközi pénzkartell** számára a

külső ellenőrzés megvalósítására. A forgalomban lévő pénzmennyiség növekedésének meghatározásával, a kereskedelem és az árak felszabadításával, az IMF meggátolta, hogy az adott ország szabadon dönthessen gazdaságpolitikai kérdésekről. Az IMF politikája nem eredményezett gazdasági növekedést, de biztosította a pénzoligarchia érdekeinek megfelelő kormányzást, átláthatóvá és előreláthatóvá tette az ellenőrzött állam döntéseit, piacának a nemzetközi tőke általi hatékony ellenőrzését.

A külföldi hitelezők nyomására az orosz vezetés tehát a washingtoni konszenzus sokkterápiáját fogadta el. A Nemzetközi Valutaalap lett megbízva, hogy irányítsa az orosz állam gazdaságpolitikáját. Az 1993. szeptemberében végrehajtott államcsínnytól kezdve 1998. őszéig Oroszország gazdaságpolitikája gyakorlatilag külföldi irányítás alatt állott, amelyet az IMF szakértői dolgoztak ki, és amelyet Oroszország bábkormánya, valamint központi bankja csupán formálisan hagyott jóvá. Ezt a politikát, mint már utaltunk rá, a tekintélyes orosz közgazdászok és tudósok ismételten bírálták. Végrehajtásáról azok a személyek gondoskodtak, akiket a **szabadkőműves internacionálé** hálózata jó előre kiválogatott és felkészített a kormányzat és a központi bank vezető posztjaira. Ezek az emberek mentesek voltak a nemzeti elkötelezettségtől és hiányos közgazdasági felkészültségük is előnyösnek bizonyult, mert szakismeretük sem zavarta őket a primitív sokkterápia szolgalelkű végrehajtásában. A világ iparilag legfejlettebb országainak, a G-7-nek a vezetői folyamatosan ajánlásokat tettek az orosz elnöknek, akinek a szerepköre a gyakorlatban a külföldről kiválasztott személyek kinevezésére, és azoknak a direktíváknak az aláírására szorítkozott, amelyeket az IMF szakértői készítettek el számára. Jelcin a nemzetközi és orosz oligarchia engedelmesen pecsételő és aláíró bábjának bizonyult.

Oroszországot semmilyen objektív ok sem kényszerítette arra, hogy a washingtoni konszenzus politikáját kövesse az IMF irányításával. Hogy mégis erre került sor, az önpusztító politikai választás következménye volt. Az Oroszországot ellenőrző nemzetközi pénzügyi körök tudták hogyan kell az orosz kormányt kívülről irányítaniuk a kormányzati kulcspozíciók betöltésével, a számukra megfelelő személyzet kiválasztásával. Az orosz gazdasági specialisták ismételten óvtak a sokkterápia következményeitől, elsősorban a gazdaság szétesésétől, a lakosság életszínvonalának a meredek csökkenésétől, a termelés hatékonyságának és az ország versenyképességének az elvesztésétől, tudományos és termelési potenciáljának a nagyarányú romlásától. Oroszország azonban magasan képzett munkaereje, jelentős tudományos potenciálja, valamint hatalmas természeti erőforrásai ellenére, a washingtoni konszenzus politikájának eredményeként - az egy főre eső nemzeti jövedelem tekintetében - a Fülöp-szigetek színvonalára esett vissza.

Terápia helyett káosz

A sokkterápia híveinek a fogadkozásai ellenére, - noha a moszkvai bábkormány végrehajtotta e „terápia” valamennyi előírását -, Oroszország egyensúly és növekedés helyett gazdasági és társadalmi káoszba süllyedt. Az orosz gazdaság kialakult struktúrájának a semmibevétele azért vezetett pénzügyi és gazdasági széteséshez, mert a piaci mechanizmusok közismerten alkalmatlanok számos feladat megoldására. Így például a makrogazdasági stabilizáció, amely kiegyensúlyozott piac esetében eredményes lehet, egyáltalán nem hoz eredményt, a nagyfokú kiegyensúlyozatlanság körülményei között. Az állam gazdaságpolitikai döntéshozóinak számos lehetőséget kell figyelembe venniük. Ezért mind a józanész, mind a tudományos ismeretek szempontjából érthetetlen, hogy egy ország vezetése miért hoz százmilliók sorsát érintő döntéseket, hozzánemértő módszerek és primitív modellek alapján, miközben teljesen mellőzi a saját és a világ ez irányú tapasztalatait. Ezt fejletlen országokban, ahol hiányzik a

tudományos közösség szakértelme, és a felkészült irányító személyzet, talán meg lehetne érteni, de teljesen elfogadhatatlan Oroszország esetében, amely fejlett tudományos potenciállal, felkészült szakemberekkel és gazdag történelmi tapasztalatokkal rendelkezett. Az orosz kormány mellőzte az Orosz Tudományos Akadémia számos javaslatát is. Pedig a modern piacgazdaságban általában az üzleti körök, a tudományos közösség, a munkavállalók képviselői, valamint a kormány között kialakult konszenzus az alapja a sikeres gazdaságpolitikának. Oroszországnak minden szükséges eszköze meg volt ahhoz, hogy intelligens gazdaságpolitikát válasszon. Megfelelő információkkal rendelkezett a washingtoni konszenzus romboló politikájának következményeiről is. A döntési helyzetben lévő orosz elit tagjai tudták azt is, hogy azok az országok, ahol ezeket alkalmazták olcsó nyersanyag- és munkaerőszolgáltatóvá, azaz a transznacionális tőke gyarmati függvényeivé váltak. Mindez ismert volt előttük, mégis nyíltan és cinikusan semmibe vették ezeket az információkat, amikor döntöttek az orosz gazdaság reformstratégiájáról. Az IMF gyógymódját kényszerítették könyörtelenül Oroszországra, nem törődve azzal, hogy a beteg ebbe a „gyógymódba” csak belehalhat.

Az még elképzelhető, hogy Jelcin elnököt félrevezették, mivel járatlan volt az államvezetés, a társadalomirányítás, és a közgazdaság kérdéseiben, később pedig súlyos betegsége is korlátozta cselekvési szabadságában. A Jelcint körülvevő személyek azonban nem tekinthetők naivaknak, amikor gondolkodás nélkül megbíztak a nyugati szakértőkben, mint a „demokrácia és a szabadság mindentudó professzoraiban”. Ezek az orosz vezetők tudatosan választottak egy rossz gazdasági doktrínát, amelyről előrelátható volt, hogy pusztító hatással lesz hazájukra. Ezt a szándékosan meghozott hibás döntésüket nem lehet a demokrácia és a piaci reformok iránti elkötelezettségükből levezetni. A törvényesen megválasztott és alkotmányosan működő parlament ágyúzása a „demokrácia elkötelezett hívei” részéről, továbbá egy olyan oligarchikus rendszer kialakítása, amely piaci reformok mellett száll síkra, ideológiai abszurditásnak tekinthető. Olyasmí, mint amikor egy valódi keresztény a sátánista kultusz vezetőjévé válik.

Ma már egyértelmű, hogy nem a demokratikus átalakulás és a piaci reform eszméi irányították azokat, akik a sokkterápia stratégiája mellett döntöttek, felelőtlenül rákényszerítve azt az orosz társadalomra. A döntő motívum az volt, hogy a sokkterápia által képviselt érdekek egybeestek a létrejövő orosz oligarchia érdekeivel, amely mindenáron és gyorsan nagy vagyonhoz, valamint szupermagas jövedelemhez akart jutni. Ettől a körülménytől nemzetközi státusa elismerését, privilegizált vagyoni és hatalmi helyzetének a belső és külső megszilárdítását remélte. Vagyonszerzési stratégiájának legfőbb akadály a közösségi és nemzeti érdekeket hordozó intézmények azon rendszere volt, amelyet az állam testesített meg. A washingtoni konszenzus viszont kiváló ideológiai alapot szolgáltatott ennek az államnak a lerombolásához. Lehetővé tette az államhatalom teljes-jogú intézményeinek a lecserélését a gyarmati igazgatás pótintézményeire. Az újonnan kialakult orosz oligarchia a magántulajdonává tette az állam funkcióit, és magánellenőrzése alá vonta az egész nemzet vagyonát. Föláldozta Oroszország nemzeti szuverenitását cserébe saját privilegizált helyzetének a vezető külföldi hatalmak, pontosabban a nemzetközi pénzvilág általi elismeréséért és védelméért. A világoligarchia pedig készségesen elvállalta ezt a felajánlott **protektori státust**.

A sokkterápia másik vonzó tulajdonsága az volt a születőben lévő orosz oligarchia számára, hogy lehetővé tette az állam polgárai jólétéért és az ország gazdasági fejlődéséért vállalt felelősségének a teljes megszüntetését. Az a hiedelem vált uralkodóvá, hogy a piac „láthatatlan keze” valamiféle mitikus hatalomként majd automatikusan megoldja az állami kötelezettségeket képező közfeladatokat. Az újonnan létrejött uralkodó elit a magántulajdonává tett állami vagyon révén alakult át oligarchiává. Az állami ellenőrzés és szabályozás lebontása hatalmas többlet-jövedelemforrást jelentett a számára. Vagyis nemcsak az állami vagyont sajátította ki ez az oligarchia, hanem privát monopóliumává tette az állam legfontosabb

szabályozási funkcióit is. A privát célra működtetett állami funkciók pedig folyamatosan - minden évben - sok milliárd dollárra rúgó szupermagas extraprofithoz juttatják.

1993. szeptemberében az oligarcha klánok magánfegyveresek felbérelésével leverték a törvényesen megválasztott parlamentet, és magukhoz ragadták az államhatalmat. A puccsot követően ezek a klánok - a kizárólag meggazdagodásukat szolgáló - önző céljaikat a washingtoni konszenzus doktrínájába csomagolva próbálták a társadalommal elfogadtatni. Az állami tulajdon privatizációja 1995. végére az állami vagyon legértékesebb részeinek az egymással versengő oligarchikus csoportok közötti titkos szétosztásává, pontosabban törvénytelen szétrablásává degenerálódott. Az állam pénzügyi forrásainak a manipulációja pedig lehetővé tette, hogy az oligarchia óriási jövedelmekre tegyen szert ezeknek a funkcióknak a magánhaszonra történő működtetéséből. Nagyösszegű extraprofitot biztosító mentességeket és privilégiumokat osztottak szét a különböző kereskedelmi szerveződések számára. A gazdasági élet állami szabályozó- és ellenőrző rendszerének az eszközeit pedig szisztematikusan eltávolították.

Szoros érdekközösség jött létre az új orosz oligarchia és azon nemzetközi szervezetek között, amelyek a nemzetközi pénztőke érdekeinek megfelelően alakították ki az orosz kormány gazdasági és pénzügyi politikáját. Az orosz oligarchia készségesen felvállalta ennek az Oroszország számára rendkívül káros politikának a megvalósítását, mivel ez hatékonyan segítette személyes meggazdagodását. E célból rekordidő alatt hozzáférhetővé tette Oroszország gazdasági térségeit a nemzetközi tőke számára, tökéletesen végrehajtva azt, amire a világoligarchia a liberális reformok révén törekedett. A komprádor helyi pénzoligarchia pedig részben úgy jött létre, hogy az igen olcsón, értékének a töredékéért tulajdonába került állami vagyont eladta a transznacionális korporációknak és a nemzetközi spekulánsoknak, de már lényegesen magasabb árért, mint amennyiért szerezte. Ez a különbség pedig több tízmilliárd dollárt jelent.

Ezt az osztogató-fosztogató politikát hivatalosan piaci transzformációnak, liberalizációnak, deregulációnak és gazdasági stabilizációnak nevezték. Ezek a reformok - legalábbis a propaganda szólamok szerint - azért voltak szükségesek, hogy a válságba került régi gazdasági rendszert modernizálják, versenyképpessé tegyék. A versenyképes orosz gazdaság pedig felzárkózva a fejlett nyugati országokhoz, majd lényegesen nagyobb jólétet és társadalmi szabadságot eredményez, mint a volt Szovjetunió roskatag, elavult gazdasági és politikai rendszere. Ma már ismerjük a szomorú tényeket. A bevezetett reformok semmiféle gazdasági sikert nem hoztak Oroszország számára, amely a beígért gazdasági felemelkedés helyett példa nélkül álló gazdasági válságba süllyedt. Ugyanakkor ezek a reformok igen sikeresek voltak az oligarchia számára, mert lehetővé tették a nemzeti vagyon óriási részének az újraelosztását. Oroszország első „demokratikus” kormányának az átalakulása először a **technokraták** kormányává, majd pedig a **milliárdosok** kormányává, jól mutatja, hogy a sokterápia egyáltalán nem volt valamiféle „érdekmentes”, csupán szakmai szempontokra alapozott politika, hanem egy körülhatárolható szűk csoport önző gazdasági és hatalmi érdekeit szolgálta. Ugyanakkor a washingtoni konszenzus jól hangzó propagandaszólamaival a legitimitás látszatát adta Oroszország nemzeti vagyonának a kirablásához, az orosz állam hatalmának az elvételéhez, az emberi jogok, köztük a legfontosabb emberi jog, az élethez való jog, tényleges elnyomásához az emberi jogok, a haladás, a modernizáció, a jogállam és a demokrácia nevében. Vagyis az oligarchia rábeszélőgépezete a lényegében feudális jellegű viszonyok és struktúrák kialakulását haladó gazdasági reformokként és demokratikus átalakulásként tudta tálni a washingtoni konszenzus segítségével megtévesztett orosz népnek.

A washingtoni konszenzus áltudományos doktrínája nem azért érvényesülhetett, mert végrehajtói hittek a demokratikus értékekben, hanem azért, mert kiválóan szolgálta annak az

uralkodó oligarchiának az érdekeit, amely „a reform” során átvette az ország irányítását, továbbá azért, mert a nemzetközi tőke uralmának intézményeit is gyorsan kiépítette Oroszországban. Ezeknek az érdekeknek a szimbiózisát megerősítették a külföldi különleges szolgálatok. Ezek a szervezetek elsősorban az orosz hatalmi struktúra azon részeire támaszkodtak, amelyeknek a hatáskörébe tartozott a gazdaságpolitika meghatározása, valamint a moszkvai bábkormányban szolgáló vezetőbeosztású személyek kiválogatása. A washingtoni konszenzus doktrínája azzal is szolgálta a pénzüralom rendjének a gyors kialakítását, hogy elérte az állam eltávolítását a gazdasági élet szabályozásából. Az állam szerepét csak a magántulajdon védelmére és a pénzellátás szabályozására redukálta.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az Oroszországra rákényszerített, reformnak elnevezett sokkterápia **először** is azt a célt szolgálta, hogy az orosz bankrendszer, és ezen keresztül az ország teljes gazdasági élete, a külföldi tőke ellenőrzése alá kerüljön. **Második** célja az volt, hogy összeszűkítse a reálgazdasági tevékenység közvetítését célzó, forgalomban lévő pénz mennyiségét, továbbá, hogy a rubelt formálisan is alárendelje a dollárnak. A **harmadik** célja az volt, hogy rákényszerítsék az orosz államot saját intézményrendszerének lebontására, és az állami szuverenitás részét képző jogoknak az átadására a hazai és a nemzetközi pénzüligarchiának. A washingtoni konszenzus sokkterápiája a lakosság életszínvonalának a további drasztikus csökkentésével végeredményben Oroszország elnéptelenítését valósította meg. Ezt bizonyítja a példa nélkül álló nyolcmillióس népességfogyás az elmúlt évtizedben. A lakosság létalapja megrendült azáltal, hogy a reformok tíz évében - szakértői becslések szerint - legalább 300, de inkább 600 milliárd dollár értékű vagyont préseltek ki Oroszországból. Ez az összeg végül is a különböző pénzpiacokon kötött ki, tovább növelve a világgazdaságot összeomlással fenyegető spekulációs pénz buborékot és elképesztő szegénységet hátrahagyva Oroszországban.

A nyilvánvaló tragikus fejlemények láttán ma már a „reformok” kikényszerítői se mernek hivatkozni arra, hogy az Oroszországot sújtó vészhelyzet a piacgazdasághoz vezető átmenet szükségszerű következménye. Az orosz gazdaság ugyanis ma sokkal kevésbé hasonlít a nyugateurópai piacgazdasághoz, mint az 1990-es évek kezdetekor. A sokkterápia nevében elsősorban éppen azokat a gazdasági folyamatokat fojtották meg, amelyek középtávon minden gazdaság túléléséhez elengedhetetlenek. A szovjet birodalom fennállása idején nagymértékben lemaradt az ipar és az infrastruktúra modernizációja, és az ötmilliónyi tudós és mérnök munkaerejét csak a katonai szektorban hasznosították hatékonyan. A sokkterápia időszakában azonban mind az állami-, mind a magánberuházásokat csaknem száz százalékgig leállították, a kutatást pedig teljesen visszafesztették.

Maffia vagy „Atlantic establishment”?

Elterjedt nézet az is, hogy a gazdasági élet egészének ez a tragikus mélypontja az orosz maffia tevékenységének a következménye. A washingtoni konszenzus feltételeit és a sokkterápia pusztító gyakorlatát azonban nem a maffia dolgozta ki. A maffia legfeljebb részt vett a megvalósításában, kihasználta a maga számára és hatalmas anyagi hasznot húzott és húz belőle. Tény, hogy - már az 1980-as évek végén - George Bush amerikai elnök és Margaret Thatcher brit miniszterelnök (az „Atlantic establishment”, vagyis a nemzetközi pénzüligarchia két kulcsembere) elfogadhatatlannak minősítette a csődbe jutott szovjet birodalom gazdaságának, ezen belül Oroszország gazdaságának a második világháború utáni Marshall-tervhez hasonló újjáépítését és modernizálását. Ehelyett nyomtatékosan követelték, hogy Oroszország vállalja el a Szovjetunió által felvett hitelek maradéktalan visszafizetését. Akkor nyíltan még nem mondták meg, de ma már megállapítható, hogy geopolitikai jövőképükben egy „afrikánizált”

Oroszország szerepelt, amely politikailag és gazdaságilag szétesve, függőhelyzetbe kerül a nyugati pénzüvilágtól. Ennek eredményeként Oroszország és Közép-Ázsia hatalmas nyersanyagkincsei a világot irányító pénzüligarchia, az öt kiszolgáló új orosz elit, valamint az általuk birtokolt konzorciumok könnyű zsákmányává lehet.

A nemzetközi pénzüvilág irányító köreinek döntéseit a pénzüralom világrendjében érvényesülő munkamegosztás szerint a Nemzetközi Valutaalap, az IMF feladata világszerte átültetni a gyakorlatba. Oroszország esetében ez azt jelentette, hogy az IMF kirendeltségei és szakértői több száz, minden részletre kiterjedő, utasítást továbbítottak az orosz kormány és intézményei részére, továbbá több új törvényjavaslatot is kidolgoztak a számára. Amikor 1996-ban néhány tucat ilyen IMF utasítás nyilvánosságra került, orosz újságírók feltették a kérdést, miért van még szüksége Oroszországnak saját kormányra, ha minden lényeges gazdasági döntést előzetesen az IMF dolgoz ki a számára és hoz meg helyette.

A Nemzetközi Valutaalap legfontosabb oroszországi kiszolgálói közé tartozott **Jegor Gajdar** volt miniszterelnök, **Anatolij Csubajsz** privatizációs miniszter, és **Borisz Fjodorov** pénzügyminiszter. **Lord Harris**, a szélsőségesen liberális **Mont-Pelerin Társasághoz** tartozó londoni **Gazdasági Ügyek Intézetének** igazgatója, már az 1980-as évek közepén megkezdte az előbb felsorolt három fiatal orosz politikus felkészítését a 1990-es években rájuk váró feladatokra. A nemzetközi pénzügyi oligarchia úgy is gondoskodott kiképzett pénzügyi ügynökeiről, hogy amikor pozícióba kerültek, akkor olyan ultraliberális szakértőket rendelt melléjük tanácsadóként, mint **Jeffrey Sachs**, a Harvard Egyetem fiatal oktatója./4/

(A **Mont Pelerin Társaság** egy gazdasági kérdésekkel foglalkozó amerikai alapítvány. Munkásságának felmérése alapján megállapíthatjuk, hogy fő tevékenysége eddig félrevezető, áltudományos közgazdasági elméletek és receptek kidolgozásából, valamint ezek elterjesztéséből állott. A Mont Pelerin Society tagjai szélsőségesen liberális elméleteikkel igyekeznek befolyásolni a nyugati világ közgazdászait, és rávenni a kormányokat, hogy az általuk ajánlott modellekhez igazítsák makrogazdasági döntéseiket. Vezető személyiségei Friedrich von Hayek, Milton Friedman és Ludwig von Mises. A Mont Pelerin Társaságot szoros kapcsolatok fűzik a Máltai Lovagrendhez, a Heritage Foudation-höz és a Német Marshall Alaphoz. A Mont Pelerin Társaság anyagi támogatottsága igen jó, mert mind a Rothschild, mind a Rockefeller érdekeltségek finanszírozzák. Rendszeresen tartanak titkos tanácskozásokat is. Ezek színhelye általában a Hoover Intézet.)/5/

A következő lépés az orosz lakosság jelentős összegre rúgó megtakarításainak az elvonása volt. Az orosz állam kiadásait drasztikusan csökkentették, miközben a külföldi hitelek adósságszolgálati terheit változatlanul fenn kellett tartani. Így az államnak már nem maradt pénze a lakosság megtakarításai után járó kamatok fizetésére és egyéb pénzügyi kötelezettségeinek a teljesítésére. Nyilvánvaló, hogy egy szabályozottan végrehajtott, jól előkészített és **kézbetartott valutareform** megfelelőbb megoldás lett volna. A **kaotikus hiperinfláció** azonban sokkal jobban megfelelt a „reformerek” célkitűzéseinek. Gajdar a legfontosabb árucikkek árainak a szabaddá tételével indította be 1992. elején a sokkterápiát. Egy ilyen intézkedés, pl. a második világháború utáni Németország gazdasági újjáépítésekor elképzelhetetlen lett volna, és ma is törvény tiltja Németországban. Ugyanis a szabadárassá tett termékeket szinte teljesen vagy állami, vagy magánmonopóliumok állították elő, anélkül, hogy piaci-verseny érvényesülhetett volna, vagy pedig valamilyen kartell-hatóság beavatkozhatott volna az árak kialakításába és ellenőrzésébe. Maga a moszkvai kormány járt elől a rossz példával, mivel hirtelen négyszeresére emelte az állami monopóliumok által gyártott árucikkek és az energia árát. Ezzel olyan láncreakciót indított be, amelynek az eredményeként 1992 végére a fogyasztási cikkek ára 2600%-kal emelkedett és 1993-ban az árak megharmicszorozódtak. Így a reformok két éve alatt az orosz lakosság megtakarítása már semmit sem ért. Az

előkészítetlen és megalapozatlan árfelszabadítás másik következménye az lett, hogy az áruforgalom zöme a feketepiacra tevődött át, a kereskedelem finanszírozása pedig a privát bankrendszer hatáskörébe került. Ez a privát bankrendszer kizárólag a spekulációs szuperjövendelmek biztosítására törekedett, amelyre az elszabadult infláció nyújtott lehetőséget.

A privatizáció orgiája

1992 őszén kezdődött az állami üzemek orgiává fajult privatizációja, amely orosz közgazdászok szerint az emberi történelem **legnagyobb szervezett rablásának** bizonyult. A maffia köröknek szinte nevetséges összegekért kótyavetyélték el a több ezer főt foglalkoztató üzemeket. Az új tulajdonosok semmit nem fordítottak a modernizálásra, a termékszerkezet átalakítására, hanem csak a közvetlenül eladható nyersanyagok és hasonló - hozzáadott érték nélküli - áruk külföldi exportjában voltak érdekeltek. Már 1993 végére 60 ezer korábbi állami üzem került a szervezett maffiák és más érdekcsoportok tulajdonába. Mindez katasztrofális következményekkel járt mind a lakosság, mind az állam életében. A reálkeresetek összecsugorodásával rohamosan csökkent az áruk iránti kereslet is. Azok a nagyipari-vállalatok, amelyek tevékenységétől egész régiók gazdasági élete függött, csak raktárra termeltek és hatalmas veszteségeket halmoztak fel. Éppen ezért termelésüket folyamatosan csökkenteni kellett. Ennek lett a következménye, hogy az 1990-es években az ország gazdasági tevékenységének a volumene a felére esett vissza. Hasonló a helyzet a mezőgazdaságban is, amelynek jelenlegi teljesítménye a 10 év előttiének csupán az 50%-át teszi ki.

Pontosan azok az iparágazatok szenvedték el a legnagyobb veszteségeket, amelyek a legtöbb lehetőséget nyújtották a modernizációra és az ipar újjáépítésére. A gépgyártás az 1990 évinek az 1/3-ára csökkent, míg a könnyűipar termelése az 1/9-ére. Az orosz vállalatok acél-felhasználása annyira visszaesett, hogy miközben a vas és acélipar a felét termelte a 10 évvel ezelőttinek, mégis termékeinek egyre nagyobb részét olcsó dömping-árakon a külföldi piacokon kellett értékesíteni. Így például az acél-készárak felhasználása az 1992 évi 58 millió tonnáról 1998-ra 14,6 millió tonnára zsugorodott. Még a termelésnél is gyorsabban csökkent az ipari beruházások volumene. A kölni Kelet Intézet adatai szerint 1992 és 1996 között 79%-kal kisebbek voltak a beruházások. De Oroszország egyes iparágaiban 1991 és 1996 között semmiféle beruházásra nem került sor. A kutatásra fordított kiadások már 1991-ben 1/3-dal csökkentek. A rákövetkező évben ismét 50%-kal lettek kisebbek. Ennek eredményeként 1998-ban a kutatásra fordított kiadások az 1989 évinek már csak az 1/5-ét teszik ki. De még ezek a számok sem tükrözik a teljes valóságot, mert nem tartalmazzák a kutatóintézetek egyre nagyobb kiadásait, amit a dráguló bérekre, villanyszámlára és a növekvő adókra kell kifizetniük. Ha ezt is figyelembe vesszük, akkor 1998-ra a kutatás-fejlesztésre fordított kiadások az 1989. évinek az 1/20-át tették ki Oroszországban.

A nemzetközi pénzligarchia Oroszországgal kapcsolatos tervei

Ma már nem titok, hogy a világpolitikát irányító befolyásos körök, beleértve az Oroszország számára riválisnak tekinthető Németországot, és a szövetségesnek számító Nagy-Britanniát és Franciaországot, a XX. század során egyesíteni tudták erőiket az egykori Orosz Birodalom elpusztítására. A „semleges” Egyesült Államok sem maradt ki ebből a nagyszabású történelmi műveletből. Nem nehéz felismerni, hogy ennyire különböző erőtenyezők akcióinak a koordinálása nem lett volna lehetséges olyan központi vezetés nélkül, amely eltervezi, befolyásolja és irányítja a világeseményeket. A kutatók már számos részletét feltárták annak, hogyan zajlott le az 1905-ös és 1917-es orosz forradalom külföldi finanszírozása. Az egyik

ilyen kulcsszerepet betöltő személy **Alexander Parvus** volt, aki a nemzetközi pénzügyi hierarchia ügynökeként jó kapcsolatokkal rendelkezett a német fináncoligarchia és kormányzati körök felé. Parvus, aki nemcsak Trockijjal, Leninnel, Buharinnal, de a többi bolsevikvezetővel is kapcsolatban állt, nagyoösszegű német pénzt juttatott el hozzájuk.

Az Oroszország elleni akciók finanszírozásából a Wall Street is kivette a részét. 1916. februárjában vezető bankárok tanácskozást tartottak az Egyesült Államokban, amelyen részt vett Jacob Schiff, valamint veje Felix Warburg, továbbá Otto Kahn, Mortimer Schiff, (Jacob Schiff fia), Jerome Hanauer, Daniel Guggenheim és M. Breitung. A résztvevők kiosztották egymás között a feladatokat, valamint azt is, hogy a tervezett oroszországi államcsíny költségeit ki milyen arányban viselje. 1916. februárjában tanácskozott „**a Hatvankettek konferenciája**” is. Ennek résztvevői közül ötvenen már az 1905-ös forradalomban is szerepet játszottak. Parvuson és Trockijon keresztül ugyancsak Jacob Schiff finanszírozta őket. A pénzoligarchia ügynökeinek az volt a feladatuk, hogy valamennyi oroszországi forradalmi mozgalomban és pártban átvegyék az irányítást. Dr. A. Simons lelkész, aki az 1917-es forradalom első szakaszában ellátogatott Oroszországba, elmondotta Nelson amerikai szenátornak, hogy Trockij oldalán több száz olyan agitátort talált, akik a New York-i Lower East Side-ról származtak. Ezek többsége bizonyíthatóan később politikai vezetős szerephez jutott, sokan közülük pedig csekisták lettek.

Angliában az Oroszországi felforgatás irányítója Lord Milner a befolyásos szabadkőműves, a Cecil Rhodes által alapított Round Table Csoport vezetője volt. Milner nemcsak a City of London és a Rothschild dinasztia érdekeit képviselte, de Lloyd George kormányában is nagy befolyással rendelkezett. Közismert, hogy Lloyd George meghallva a petrográdi februári államcsíny hírért, ezt mondotta: „A legfőbb célt elértük.” Lord Milner oroszországi ügynöke George Buchanan brit nagykövet, valamint az orosz külügyminiszter, Szazonov volt. A kapcsolatot az oroszországi összeesküvőkkel Bernard Pares tartotta, aki a brit nagykövetségen dolgozott, továbbá a Times című lap tudósítója, Harold Williams. A megnevezett angol személyek gyakorlatilag valamennyi titkos ellenzéki tanácskozáson és gyűlésen részt vettek a végnapjaik élő cári Oroszországban. Szazonov külügyminiszterként szinte minden nap találkozott a brit nagykövettel. Az összeesküvők vagy a brit vagy a francia nagykövetségen tanácskoztak. Szabadkőműves dokumentumok szerint, a brit nagykövetségen 1917. januárjában megtartott tanácskozáson tüzték ki a szentpétervári palotaforradalom időpontját 1917. február 22-re.

Oroszország valamennyi ellenfelét megszervezték, tevékenységüket koordinálták, és kiadásait egyenlő arányban fedezték. Németországnak a bolsevik párt finanszírozására fordított kiadásait pontosan nyilvántartották Berlinben, a Wilhelmstrassén. Ez több mint 44 millió aranymárka volt, amely megfelelt akkori érték szerinti 10 millió amerikai dollárnak. (Az akkori dollár egy centje ért annyit, mint ma egy dollár, tehát az átszámítási arány 1:100-hoz). Jacob Schiff saját maga elmondása szerint összesen 20 millió dollárt investált az orosz forradalomba, amelynek körülbelül a fele ment az 1905-ös „főpróbára”. Ezt az adatot később a fia is megerősítette. Lord Milner pedig 21 millió aranyrubelt, vagyis 10 millió dollárt költött az 1917-es forradalom megszervezésére. 1917. március 6-án Jacob Schiff a következő táviratot küldte az államcsínnal hatalomra került Kerenszkij kormány külügyminiszterének, Miljukovnak:

„Engedje meg nekem, mint a hittestvéreinket kegyetlenül üldöző zsarnoki autokrácia kibékíthetetlen ellenfelének, hogy Önökön keresztül gratuláljak az orosz népnek azért a tettéért, amelyet oly ragyogóan megvalósított, továbbá hogy az Ön új kormányában lévő elvtársainak és Önnek személyesen teljes sikert kívánjak annak megvalósításához, amelyet hazafiasan elkezdtek.”

A hálás Miljukov így válaszolt a bolsevikok Wall Streeten székelő pénzügyi támogatójának:

„Csatlakozunk az Ön régi rend iránti gyűlöletéhez, amely rendszer most megbukott. Legyünk egységesek a szabadság és egyenlőség új eszméinek a megvalósításában és őrizzük meg egyetértésünket mindazon népekkel, amelyek résztvesznek az autokrácia elleni világküzdelemben.”/6/

Visszatérve napjaink eseményeihez, ma már bizonyíthatónak tekinthető, hogy a külföldi titkosszolgálatoknak irányító szerepe volt a Szovjetunió felbomlásztásában. **P. Schweitzer** amerikai kutató „Győzelem: az Egyesült Államok kormánya titkos stratégiájának szerepe a Szovjetunió és a szocialista tábor felbomlásztásában” című munkájában részletesen beszámol a CIA és az Egyesült Államok kormányzatának az 1980-as években folytatott ez irányú tevékenységéről. Az 1990-es évek elején ugyanezek az erők megszervezték az orosz forradalmárok egy újabb nemzedékének a kiképzését Amerika irányítószerepet betöltő politikai és tudományos központjaiban. Ezek a személyek a titkosszolgálatok háttér-támogatásával fontos szerepet játszottak az 1991-ben és 1996-ban megtartott oroszországi elnökválasztási kampányban, valamint az 1991. decemberében és 1993. szeptemberében végrehajtott államcsínyekben. Ugyancsak vezető szerepük volt az Oroszországban végrehajtott politikai és gazdasági reformok kivitelezésében./7/

A Nyugat által kiképzett személyek, és a befolyásuk alá került orosz értelmiségiek voltak azok, akik felszólították Jelcin elnököt, hogy hajtsa végre a demokratikusan megválasztott és alkotmányosan működő parlamenttel szemben a véres államcsínyt. Jelcinhez írott levelükben ezt írták:

„Hazánk válaszüthoz érkezett. Az elmúlt hetek eseményei ismét felelősségteljes lépést igényelnek. A legfelső szovjet és a szovjetek egész rendszere részéről a reformpolitikával szemben tanúsított ellenállás túlságosan messzire ment. A legfelső szovjet alkotmányellenes politikai gazdasági és kulturális stratégiája katasztrofális költségvetési deficitet eredményezett, kísérletek történtek a privatizáció megállítására, növelni kívánják a katonai kiadásokat, szakadást akarnak előidézni a kormányban, és ellenőrzés alá kívánják venni a tömeg-tájékoztatást. Az orosz polgároknak a népszavazáson kifejezett akarata alapján követeljük a legfelső törvényhozó testület megválasztásának előrehozását, nem későbbre, mint ez év őszére. Új kormányügynökségek felállításával, a törvényhozó és végrehajtó államhatalmi ágak közötti kapcsolat új elveivel, ez az egyetlen lehetőség a népellenes totalitárius rendszer visszaállításának a megakadályozására.”/8/

1993. október 5-én - miután magánszemélyekből álló fizetett fegyveresek, vagyis az oligarchia által felbérelt zsoldosok, lőtték az orosz parlamentet, amelynek során 1500 ember vesztette el az életét - néhány ismert író levéllel fordult az orosz polgárokhoz, hogy folytassák a küzdelmet a választott képviselők ellen, vagyis polgárháború folytatására szőlították fel az orosz lakosságot. Ezt írták:

„A boszorkányok vagy inkább vörös-barna farkasok arcátlanná váltak, mert nem cselekedhetnek többé büntetlenül. A rendőrség szeme láttára teletűzdelték a falakat mérgező plakátjaikkal, mocskaikkal sértegetve a lakosságot, az államot és annak törvényes vezetőit. Bosszútól lihegve közlik: miként fognak felakasztani mindannyiunkat. Mi van erről beszélni való? Elég szó hangzott már el... Ütött a cselekvés órája. Ezek a sötétlelkű gazemberek csak az erőt tisztelik. Nincs-e itt az idő demokráciánk számára, amely fiatal, de boldogan és meglepődve látjuk, eléggé erős, hogy megvédje magát?”

„Ezúttal a leghatározottabban követeljük a kormánytól és az elnöktől, hogy tegyék meg, amit már régóta meg kellett volna tenniük, de nem tették meg:

Valamennyi kommunista és nacionalista pártot, frontot és szövetséget elnöki dekrétummal oszlassanak fel....

Be kell tiltatni egészen a bírósági ítélet meghozataláig az olyan újságokat és tájékoztatási eszközöket, mint a Den, Pravda, Szovjetszkaja Rosszija, Lityeraturnaja Rosszija és a „Hatvan Másodperc” nevű tv program, amelyek gyűlöletet keltenek és nap-nap után erőszakra szólítanak fel, és amelyek nézetünk szerint ennek a tragédiának a fő szervezői és bűnösei közé tartoznak.

Fel kell függeszteni azon szovjet hatalmi szerveknek a tevékenységét, amelyek megtagadták, hogy engedelmeskedjenek Oroszország törvényes hatóságainak. Valamennyiünknek közösen kell cselekednünk, nehogy szégyenteljes komédiává váljon - a rendkívüli állami bizottság ellen 1991. augusztusában lefolytatott bírósági eljáráshoz hasonlóan - a Moszkvában most lezajlott véres dráma szervezőinek és résztvevőinek a pere.

Törvénytelené kell nyilvánítani nemcsak a népi küldöttek kongresszusát és a legfelső szovjetet, de az általuk létrehozott valamennyi állami szervet is, beleértve az Alkotmány-bíróságot is.”

„A történelem ismét lehetőséget nyújtott a számunkra, hogy hatalmas lépéseket tegyünk a demokrácia és a civilizáció irányába. Ne szalasszuk el újból az alkalmat, ahogyan az már több mint egyszer megtörtént!”/9/

Ezt a levelet, amelyből részleteket idéztünk, számos író aláírta, akiket felvállalt szerepük alapján a hivatásos bolsevik forradalmár, Trockij, követőinek tekinthetünk. Hiszen ezek az írók lényegében a politikai terror bevezetését követelték Jelcintől, egy olyan népellenes diktatúra felállítását, amely az alkotmányellenes államcsíny áldozatainak a vérével kívánta legitimálni magát. Álszent módon a demokráciára és civilizációra hivatkoztak, ténylegesen azonban az oligarchikus pénzuralom barbár diktatúrájának a bevezetését, és az orosz népnek a kamatabszolgásgába taszítását szorgalmazták.

Mi történt valójában 1998. augusztus 17-én?

Az öt évvel később, 1998. augusztus 17-én meghozott döntések rejtett jelentőségének a teljeskörű felmérésére csak hosszabb idő múlva nyílik lehetőség, mivel nagy titokban készítették őket elő, és igen befolyásos személyek érintettek benne. Annyi azonban máris világos, hogy a fizetésképtelenséget eredményező adósság-válságból a kormány és a központi bank illetékesei a legrombolóbb hatású kivezető utat választották. A moszkvai döntéshozók elismerik, hogy akcióikat koordinálták a nemzetközi pénzügyi világ nagy befolyású személyiségeivel, akik meghatározzák a Nemzetközi Valutaalap, az Egyesült Államok és a G-7-ek álláspontját a világ pénzügyi piacait érintő legfontosabb kérdésekben. Az orosz vezetés részéről az egyeztetést **Anatolij Csubajsz** végezte, aki az orosz lakosság számára közismerten igen káros tevékenységet fejtett ki a privatizáció terén, ugyanakkor sikeresen spekulált a kormány értékpapír-piacán a rosszhírű Montes Auri cégen keresztül. Éppen ezért nem tekinthető véletlennek, hogy veszteség nélkül került ki az orosz pénzügyi rendszer összeomlásából az a néhány orosz és amerikai vállalat, amely aktívan részt vett az orosz kormány hitelpiacán folyó spekulációban. Nyilvánvaló, hogy előzetes tudomásuk volt Oroszország fizetőképzetlenségnek küszöbönálló bejelentéséről, amit a legnagyobb titokban készítettek elő.

Az orosz pénzügyi rendszer összeomlása 1998. augusztus 17-én világjelentőségű esemény volt, mert hirtelenül és nagymértékben meggyöngítette Oroszország versenyképességét a világ pénzpiacain. Az orosz gazdaság összértéke, egyik napról a másikra, előző értékéről a

töredékére esett vissza. Az sem meglepő hogy a G-7-ek országainak a kormányai üdvözölték az augusztus 17-i döntést, mert az megnyitotta Oroszország gyarmatosításának az újabb szakaszát. Az 1998. augusztus 17-i döntések eredményeként egész Oroszország nemzeti vagyona néhány nagyobb nemzetközi bank vagyonával vált egyenlővé. A világ ipari potenciálban és nyersanyagokban leggazdagabb országa koldusszegénnyé vált, és arra kényszerítették, hogy nevetséges áron - eredeti értékének a néhány század részéért - kótyavetyélje el az orosz nemzeti vagyont.

A bűncselekmények után nyomozók számára közhely, hogy mindig fel kell tenniük azt a kérdést, ki húzhatott hasznot az elkövetett bűncselekményből? Az 1998. augusztus 17-i döntések kiválóan szolgálták a megpuhítás, fellazítás és szálláscsinálás stratégiáját, amelynek célja a nemzetközi pénztőke hatalomátvételének megkönnyítése az adott országban. Ez a puhítási politika felöleli a nemzetközi tőke váltakozó be- és kiáramlását az adott ország pénzpiacáról. A **beáramlási szakaszban** a fiktív tőke, - vagyis az értékpapírokban meglévő vagyon - az adott országban a többszörösére növekszik. Ennek nincs reálgazdasági alapja, egyetlen célja, a spekulációs-nyereség bezsebelése. Ebben a szakaszban a részvények és az értékpapírok árai meredeken növekszenek és ez a gazdasági fellendülés hamis látszatát kelti. Egyidejűleg a nemzeti valuta átváltási aránya is emelkedik. Amennyiben az értékpapír-piac inflációja szigorúan spekulatív, és nincs valódi alapja a produktív gazdaságban, akkor könnyen belátható, hogy ez a folyamat nem tarthat a végtelenségig. Előbb vagy utóbb elérkezik az a pillanat, amikor a művi úton létrehozott értékpapír-piramis majd gyorsuló ütemben elkezd leépülni.

Szabályként fogadható el, hogy a külföldi pénztőke már a leépülés pillanatát megelőzően elkezd kivonulni az országból, magával víve azt a szuperprofitot, amelyet a „művi gazdasági fellendülés” során zsebelt be. Ezt a távozást követi az **értékpapír-piac összeomlása**, amikor gyakran még a tízszeresénél is jobban csökken a részvények és kötvények árfolyama. Ekkor természetesen a nemzeti valutát is leértékelik. A leértékelés eredményeként a reálgazdaság valódi értéket hordozó objektumai tovább veszítenek értékükből, és így a külföldi pénzügyi manőverezők bagatell áron megvehetik azokat. A nemzeti vagyon nagyarányú leértékelését követően a **nemzetközi pénztőke visszatér**, megkezd a felvásárlást az igen alacsony árakon, és újra kezdődik a nemzeti gazdaság értékének felfúvódása a forró spekulációs pénzekkel. Néhány ilyen ciklust követően az adott ország nemzeti tőkéje kénytelen felvállalni a harmadrangú vagy negyedrangú szerepet saját országa gazdaságában, mert nem képes fenntartani működését a külföldi spekulációs tőke ismétlődő kivonása következtében.

Az állam fellazítása

Az egyes államok felpuhításának a módszerei először Latin-Amerikában és Délkelet-Ázsiában kerültek kipróbálásra, majd 1998-ban Oroszországban is alkalmazták ezt a módszert. Első lépésként a nemzetközi pénztőke nagyarányú importja révén az értékpapírok árai egyes szektorokban megháromszorozódtak, egyesekben pedig megtízszereződtek. Minthogy ezt az értéknövekedést nem a termelékenység növekedése és a reálgazdaság bővülése, hanem a **spekulációs pénzpiramisok** felépítése idézte elő, ezért nem bizonyulhattak tartósnak. A megingás Oroszországban 1997. őszén már érezhető volt, és ezt követte 1998. augusztusában a katasztrofális összeomlás. Az orosz vállalatok értéke drasztikusan csökkent, és a rubelt eredeti értéke egyharmadára értékelték le. Az orosz vállalatoknak a piaci értéke ma tízszer alacsonyabb, mint valóságos értékük. Ez kiváló alkalmat nyújt a pénzügyi piramisok építésének újbóli beindítására.

Az orosz értékpapír-piacon nyert hatalmas nyereség jelentős része külföldre távozott, mielőtt lehetőségként felmerült a kormány által kibocsátott államkötvények adósságpiramisának az összeomlása. Az Egyesült Államok Államkincstárához közel álló **Goldman Sachs** biztosította a maga számára Csubajsz közreműködését. A Nyugatnak dolgozó Csubajsz megszervezte ügyfelei számára a leértékelt rubelban fekvő rövidtávú orosz állami kötvények átforgatását, dollárban fekvő orosz állami kötvényekké. Az így létrejött 4 milliárd dollár értékű orosz állami kötvény már mentesült a pénzügyi összeomlással járó kényszerintézkedések alól. Hogy Oroszország teljesíteni tudja eme dolláralapú kötvényeinek a kifizetését, a nemzetközi pénzintézetek 4,8 milliárd dollár értékű hitelt nyújtottak az orosz kormánynak. Ezt a hitelt arra használták, hogy az 1998. augusztus 17-i döntésekbe előre beavatott vállalatok tőkéiket veszteség nélkül kivonhassák az összeomló - és rubelban fekvő - rövidtávú kormánykötvények adósságpiramisából. Mindez arra enged következtetni, hogy valamiféle belső információkon alapuló összejátszás volt bizonyos privilegizált hitelezők és az orosz kormányzat egyes személyiségei között. Ez a koordinált akció jól beleillik abba stratégiába, amelynek célja az egyes országok megbénítása, és pénzügyi spekulációval történő kifosztása.

A tények egyértelműen azt mutatják, hogy a harácsoló nyugati pénzügyi elitet szervilisen kiszolgáló moszkvai bábkormány következetesen elutasította mindazokat a lehetőségeket, amelyek hatékonyan meg tudták volna előzni az adósság-válságot. Ehelyett a rövidtávú kormánykötvényekből, valamint a szövetségi kölcsön-kötvényekből felépült hatalmas adósságpiramis átstrukturálására az orosz gazdaság és társadalom számára **a leghátrányosabb, legpusztítóbb** lehetőséget alkalmazta. Az a körülmény, hogy ezt a nemzetközi pénzügyi oligarchia képviselőivel való megállapodás révén megtehetette, már állambiztonsági kérdéseket is felvet, állapítja meg Szergej Glazijev közgazdász-matematikus „Genocidium. Oroszország és az új világrend” c. 1999. decemberében Washingtonban megjelent könyvében./10/ Glazijev volt az akkori orosz kormány egyetlen tagja, aki 1993. őszén tiltakozott a törvényes orosz parlament ellen végrehajtott államcsíny miatt, és lemondva külgazdasági miniszteri tisztségéről távozott a Jelcin által kinevezett első kormányból.

Azok a vizsgálatok, amelyek a költségvetést érintő hatalmas veszteségek okait próbálták felderíteni, sorozatos visszaéléseket tártak fel. Így például megállapították, hogy az Orosz Föderáció Állami Tulajdon Bizottsága nem regisztráltatta a törvényes előírásoknak megfelelően az Igazságügyi Minisztériumnál a **„pénzkölcsönök részvényekért cserébe”** aukció eljárási szabályait. Az egyik vizsgálat a következőket rögzítette: „Megállapítható, hogy az Orosz Föderáció azon megállapodásai, amelyek fedezetét a részvények képezték, csalárd ügyleteknek tekintendők. Az Orosz Föderáció törvényei szerint a csalárd ügylet érvénytelen és semmis.” Egy másik megállapítás rámutat arra, hogy 12 aukció közül 8 esetben a biztosítékként áruba bocsátott részvények induló ára önkényesen túl lett értékelve. Egyidejűleg vagy valamennyi résztvevőnek ugyanaz volt a garántálója, vagy maguk a résztvevők vállaltak garanciát egymással szemben. Ez is arra utal, hogy már az aukciót megelőzően összejátszottak a résztvevők egymással.

Két világtendencia vetélkedése

A világszintű gazdasági folyamatokat ma két egymásnak ellentmondó tendencia határozza meg. Az egyik a világgazdaság alávetése a nemzetközi pénzügyi oligarchia érdekeinek, a másik a nemzeti gazdasági rendszerek egymással való vetélkedése. E két tényezőnek a kombinációja a teljes gyarmati függőségtől (ez a jellemző az Afrikai országok többségére, ahol a transznacionális tőke minden korlát nélkül uralkodik), az erős nemzeti gazdaságokig terjed. Ez utóbbihoz tartozik elsősorban az Egyesült Államok, Japán és Kína. Ezen államok gazdasági

politikáját elsősorban a nemzeti tőke és a hazai reálgazdasági termelők érdekei határozzák meg. E két pólus között helyezkednek el **Latin-Amerika** országai, valamint az **Európai Unió** tagállamai, amelyek gazdasági politikájukban lemondtak a nemzeti szuverenitásról az európai nemzeti tőke, elsősorban a pénztőke érdekében. Az **iszlám országok**, köztük az arab világ államai is ebbe a köztes zónába esnek. Ők gazdasági erőforrásaik kitermeléséhez igénylik a külföldi tőkét, ugyanakkor erőteljesen védelmezik kulturális értékeiket és nemzeti jövőjüket. Ebbe a körbe tartoznak még **Dél-kelet Ázsia** országai, ahol a gazdasági stratégiát és a külföldi tőke szerepét elsősorban a nemzeti érdekeknek rendelik alá.

Valamennyi országban erőteljes küzdelem folyik az állami intézmények ellenőrzéséért, a transznacionális, valamint a nemzeti tőke között, vagyis a **világoligarchia** és a **nemzeti elit** érdekei között. Ezek az érdekek és a hozzákapcsolódó értékek nemcsak különböznek, hanem rendszerint éles ellentétben is állnak egymással. A nemzeti érdekeket mindenek előtt a függetlenség megőrzésének az elvei határozzák meg, amelyek biztosítják az adott ország lakossága számára a jólétet és a megfelelő életminőséget, megőrizve a nemzeti kultúra értékrendszerét is. Ezek a nemzeti érdekek határozzák meg a nemzetközi együttműködés prioritásait is. Gazdasági téren egy független nemzet úgy nyitja meg nemzeti piacait a külföldi tőke számára, hogy egyidejűleg védelmezni igyekszik hazai piacát, korlátozza a külföldi tőkét a nemzeti érdekek szempontjából életbevágó területeken, továbbá támogatja a hazai árutermelést és a nemzeti gazdaság versenyképességét.

A világ pénzügyi és korporációs oligarchiája, a transznacionális nagytőke ezzel szemben a világpiac totális ellenőrzését kívánja, lehetőleg eltávolítva az útból minden nemzeti-gazdasági-kulturális akadályt. Ezért olyan információs, jogi és végrehatási infrastruktúrát akar mindenütt létrehozni, amely biztosítja számára a nemzetállamok szuverenitását kiiktató korlátlan érdek-érvényesítést. Ötszáz transznacionális korporáció rendelkezik ma a világ ipari exportjának 1/3-ával, a világ nyersanyag-kereskedelmének a 3/4-ével, és az új technológiák 4/5-ével. Ezek a vállalatbirodalmak emberek 10 millióit foglalkoztatják, és gyakorlatilag a Föld minden országában tevékenykednek. Fontos azonban hogy ne túlozzuk el annak a hatalmi képződménynek a megszilárdulását, amelyet jobb híján nevezünk világoligarchiának. Itt inkább jól kivehető tendenciák és folyamatok kombinációjáról, semmint már teljes egészében megszilárdult szervezeti rendszerről és struktúráról van szó. Ezek a tendenciák azonban már magukba foglalnak bizonyos intézményeket, szervezett struktúrákat mind nemzeti, mind nemzetközi szinten, összetartja továbbá őket a közös cél, a nemzetközi pénztőke és termelőtőke érdekeinek a minél hatékonyabb érvényesítése.

A világoligarchia meghatározása

A világoligarchia nagyrészt a főbb pénzügyi szervezetek objektíve egybeeső érdekei szerint cselekszik. Ennek megfelelően alakítja ki és tartja fenn a pénzügyi, gazdasági és hatalmi játékszabályokat. Ennek a koordinált együttes-tevékenységnek a szubjektív vonatkozásai azonban csak másodlagosnak tekinthetők. Ezért a mi szóhasználatunkban a **világoligarchia** a **központi bankok**, a legfontosabb kereskedelmi bankok, a világszintű korporációk, (a hozzájuk tartozó pénzügyi, jogi, adózási és könyvviteli tanácsadó szervezetekkel,) a nemzetközi pénzügyi szervezetek, az új világrend szakértő-kiszolgálóit tömörítő gondolati műhelyek, elit-klubok és zártkörű magánszervezetek, a hivatalos és nem hivatalos befolyásoló-manipuláló intézmények, valamint az informatika legmodernebb eszközeit használó rábeszélő-gépezetek és a nemzetközi véleményhatalom tömegtájékoztatási intézményeinek a komplex elnevezése. A jelen meghatározás tágassága és képlékenysége ellenére a világoligarchia a gyakorlatban nem valamiféle teljesen amorf, formátlan és megfoghatatlan entitás, hanem olyan jól

körvonalazható HÁLÓZAT, amely térben és időben igen hatékonyan kapcsolja össze és koordinálja tevékenységét, mert az érdekek objektív megegyezése, és a több történelmi korszakon is átívelő családi, rokoni, nemzeti, regionális, klán és szabadkőműves kötelékek bámulatra méltóan összetartják. Önmagát fenntartó és reprodukáló szervezetet és folyamatot képeznek, amely öntörvényűen sajátmaga határozza meg a rávonatkozó játékszabályokat, a követendő nyelvhasználatot, a befolyásolási technikákat, a szervezeti struktúrákat, valamint a külső és belső kommunikációt. Nagy tévedés lenne ezt a HÁLÓZATOT csupán valamiféle sátáni erő bűnös célokat szolgáló összeesküvésének tekinteni. Az egybeeső pénzügyi és gazdasági érdekek alkotják azt az erőt, amely összetartja a világoligarchiát. Ezek az érdekek határozzák meg a politikai célokat és a világgazdasági folyamatokat. Amennyiben a nemzetközi pénztőke és termelőtőke világszinten tevékenykedik, úgy ezek az érdekek is globális természetű törekvésekben jelennek meg, azaz egységes stratégiát követő cselekvésben öltenek testet. Ugyanakkor a legerősebb államok saját nemzeti érdekeiket is megpróbálják érvényesíteni ebben a folyamatban. Ez az erős államok részéről történő szervezett érdekérvényesítés is objektív tendencia, amit a világfolyamatok elemzésénél ugyancsak számításba kell venni.

A nemzetek feletti és a nemzeti tőke, és ennek megfelelően a világoligarchia és a nemzeti elit viszonya a különböző országokban és a különböző történelmi időszakokban másként alakult. A transznacionális tőke a nemzetközi kereskedelem és pénzügyek közvetítéséből fejlődött ki. A háborúk, különösen a két világháború hatalmas lendületet adtak fejlődésének, mert óriási mértékben megnövelték a keresletet a hitelek iránt, és lehetővé tették szupermagas jövedelmek elérését a pénzvagyontulajdonosok számára. A pénzügyi oligarchia azáltal, hogy a háborúban álló felek mindegyikét finanszírozta, mindig győztesen került ki a konfliktusokból, mert egyszerre kapott nagyszámú **kártérítést** a vesztes, és **kamatjáradékot** a győztes oldaltól. Ily módon a világoligarchia fokozatosan ellenőrzése alá vonta Nagy-Britannia és Franciaország pénzügyi-rendszerét, majd az Egyesült Államokét is. Ezt követte a többi európai állam, majd gyarmataik ellenőrzése alá vonása. Ma annyiban változott a helyzet, hogy a világoligarchia már nem érdekelt világháború kirobbantásában. Ugyanis a pénzügyi oligarchia által kezdeményezett és fenntartott fegyverkezési verseny olyan szélsőséges méretű pusztító kapacitást ért el, hogy továbbfejlesztése értelmetlenné vált. A világoligarchiának időközben sikerült a saját játékszabályai szerint úgy átalakítania - és közvetlen ellenőrzése alá vonnia - a nemzetközi pénzügyi rendszert, hogy ma már nincs szüksége fegyveres konfliktusokra szupermagas jövedelem eléréséhez. A világpiac és nemzeti piacok jelentős részének az ellenőrzése révén a világoligarchia most a globális stabilitás fenntartásában érdekelt, egy olyan új világrend kialakításában, amely lehetővé teszi a nemzetközi intézmények még erőteljesebb ellenőrzését, és a vezető országok kül- és belpolitikájának meghatározását.

Már utaltunk rá, hogy a világoligarchia hatalomgyakorlásának egyik technikája a különböző országok állami intézményeinek az ellenőrzése, a nemzetállami struktúrák lebontása, a nemzeti jogrendszer felszámolása, valamint a nemzetközi közjoggal és magánjoggal, továbbá a nemzetközi intézményekkel való felcserélése. A stratégiai cél az ellenőrzés alá vont országok **adósságfüggésbe terelése**, nemzeti elitjüknek a megvesztegetése és demoralizálása, továbbá minderről a közvélemény megtévesztő tájékoztatása, vagy tájékoztatás nélkül hagyása. Ezt a stratégiát - többek között - az általuk létrehozott és fenntartott nem kormányzati, „társadalmi” szervezetek és kapcsolatok segítségével valósítják meg. A demokratikusan legitimált államhatalmi és igazgatási intézmények részére ők válogatják ki a számukra megfelelő személyeket, az oligarchia saját jól fizetett szakértői készítik el az adott államok helyett a hivatalos döntéseket, amit az alibi-demokrácia folyamatában a választott parlamentek és kormányok a forma kedvéért jóváhagynak. Ennek az elituralomra törő politikának a formális demokrácia

kulisszái szolgáltak háttérül. Az ideológiai csomagolást pedig a szélsőséges liberalizmus nyújtotta az elmúlt évtizedekben.

A második világháborút követő időszakban a világoligarchia arra használta a hidegháborút, hogy kifejlessze a befolyásolás magasan szervezett, kifinomult rendszerét. A nagy pénzügyi szervezetek mellé létrehozták az „off shore zónákat”, ahol nem érvényesült az állami ellenőrzés és adózás. A jogérvényesítő és büntetőjogi intézményeket pedig titkos társaságok és szabadkőműves páholyok egész hálózatával egészítették ki. A vezető országok hatalmi intézményeibe a világoligarchia a saját embereit juttatta, azért hogy ezek az adott állam politikáját a nemzetközi pénztőke érdekeinek megfelelően irányítsák. Elsősorban az adott ország külügyeinek és külkapcsolatainak az ellenőrzésére törekedtek, később azonban a vezető államok belpolitikájának az irányítása is hegemoniájuk alá került. Az új világrend hatékonyságát meggyőzően demonstrálta a Szovjetunió gyors és sikeres felbomlasztása, valamint területének és erőforrásainak ezt követő gyarmatosítása. A világ leghatalmasabb biztonsági rendszerét az időben kiképzett, és a döntési központokba elhelyezett befolyásolási ügynökök teljesen megbénították, és saját érdekeivel ellentétes gyakorlat folytatására kényszerítették.

A világoligarchia kettősstratégiája

Hivatalosan ma is az hangzik el, hogy az Egyesült Államok és a Nyugat egy erős és stabil Oroszország fennmaradásában érdekelt, mivel a globális destabilizáció és a nukleáris konfliktus veszélye miatt nem kívánatos ennek a hatalmas országnak az összeomlása. Az egyszerű emberek világszerte elhitték ezeket az érveket, de később rá kellett jönniük, hogy egészen más célokat rejt ez a békés retorika. Ha feltesszük a kérdést, milyen érdekeket szolgált, pl. az öngyilkos sokkterápia rákényszerítése Oroszországra, és segítségével az orosz gazdasági élet dezorganizálása, valamint az orosz nemzeti kultúra tudatos meggyöngyítése, akkor kiderül, hogy mindez a nyugati országok népei számára sem előnyös. Ez kizárólag a világoligarchia új világrendjének a megvalósítását szolgált. Oroszország végsőkéig való kifosztásából és elgyöngyítéséből megállapítható, hogy egy ország nemzeti érdekei nem egyeztethetők össze a világoligarchia kozmopolita és globális érdekeivel. Ezzel magyarázható az Egyesült Államok - kettőserkölcson és kettősstratégián nyugvó - kétszínű politikája Oroszországgal szemben.

A világ népei számára a háború hatalmas emberi áldozatokat jelent. A háborút viselő állam számára pedig óriási anyagi veszteségeket, valamint nemzetbiztonsága veszélyeztetését. A pénztőke számára azonban a háború mindig is a kiemelkedően nagy jövedelem szerzésére szolgáló alkalom volt. A világoligarchia kizárólag abban érdekelt, hogy olyan feltételeket teremtsen, amelyek tartósan biztosítják számára a szupermagas profitot és kamatjáradékot, továbbá amelyek megszilárdítják uralmát a világ gazdaság és a világpolitika felett. A világoligarchia azért folytatott és folytat agresszív politikát Oroszország és más szuverén államok irányában, hogy lerombolja azon intézményeiket, amelyek akár a legcsekélyebb mértékben is akadályozhatnák, hogy a világ adott régiójában korlátlanul uralkodhasson a pénzügyi és gazdasági élet felett. Az elmúlt két évszázadban ez volt a cél az európai dinasztikus államok felszámolásával, köztük a cári Oroszország megdöntésével az I. világháború során, a Marshall-terv végrehajtásával a II. világháború után, a XX. század végén pedig a Szovjetunió felbomlasztásával és az utódállamoknak a külföldi tőke ellenőrzése alá vonásával. Ebbe a folyamatba illeszkedik több állam blokád alá helyezése, Irán, India és Kína elszigetelése, továbbá a Dél-kelet Ázsiában kirobbantott pénzügyi katasztrófa. A megjelölt törekvések egyirányba mutatnak: felszámolni a nemzetállamiság intézményeit és kialakítani helyükbe a

globális gazdasági és politikai koordináció mechanizmusait. Ez utóbbiak világméreteken biztosítják a transznacionális pénztőke számára a teljes mozgásszabadságot, a pénzvagyontulajdonosok privilegizált helyzetének megszilárdítását, továbbá a globális uralmat a világoligarchia számára.

A nemzetközi pénzügyi közösség arra használta a hidegháború időszakát, hogy az Egyesült Államok politikai és katonai hatalmának a segítségével, lebontsa a főbb nyugati államokban az államhatalom **nemzeti** intézményeit, és helyükbe tegye a globális ellenőrzés **nemzetközi** intézményeit a saját hegemoniája érdekében. A világoligarchia egyre inkább az Egyesült Államok erőforrásait használja fel nem Amerika, hanem saját partikuláris érdekei érvényesítésére és globális hatalmának a biztosítására. Az oligarchia gépezete ezért ellenzi olyan vehemensen az Egyesült Államokon belül az úgynevezett **izolacionizmust**, az „America first” („Amerika először”) - a lakosság által erősen támogatott - irányzatát, vagyis azt, hogy a washingtoni kormány elsősorban Amerika lakosságával és gondjaival törődjön, ne pedig a külfölddel, kénytelenül beleártva magát minden ügybe Földünk legtávolabbi pontján is. A világoligarchia legfontosabb külpolitikai törekvése azonban az, hogy minden eszközzel megőrizze az Egyesült Államok katonai, gazdasági, pénzügyi elsőbbségét, amely persze a saját elsőbbségét jelenti amerikai lobogó alatt.

Az új amerikai nemzetbiztonsági stratégia

Azért, hogy az Egyesült Államok a világoligarchia érdekeit védelmező engedelmes csendőr legyen, az amerikai lakosságba igyekeznek beleoltani a birodalmi felelősség érzését és a világ vezetésére vonatkozó hivatástudatot. Eszerint az amerikaiaknak kizárólagos joguk van a világ vezetésére, és „civilizációs küldetésük” teljesítése érdekében erőszakot is alkalmazhatnak. A hidegháború hatalmas profitot hozott a világoligarchia számára, ugyanakkor óriási költségekkel terhelte meg az Egyesült Államok lakosságát. A XXI. századra elfogadott **amerikai nemzetbiztonsági stratégia** szerint az Egyesült Államok vezetőszerpét a világszintű integrációs törekvések támogatására kell használni. A fennálló politikai, gazdasági és biztonsági szervezeteket ehhez a célhoz kell igazítani, és olyan új intézményeket kell létrehozni, amelyek elősegítik az amerikai érdekek és értékek elterjesztését. A számos amerikai biztonsági cél közül érdemes kiemelni azt, hogy az Egyesült Államok diplomáciai és katonai erejét fel kell használni a világoligarchia és a nemzetközi pénztőke érdekében védelmében.

Az említett stratégiát tartalmazó **dokumentum** hangsúlyozza, hogy az Egyesült Államok különleges figyelmet fordít olyan külpolitikai problémákra is, amelyek valamikor távolinak tűntek. /11/ Ilyen például az erőforrások kimerülése, a népesség gyors növekedése, a környezetvédelmi ártalmak és a menekültek ellenőrzetlen áramlása. Az Egyesült Államok nem húz a jövőben vonalat e tényezők vonatkozásában bel- és külpolitikája közé, hanem ezeket olyan gazdasági és biztonsági kérdésekként kezeli, amelyek elősegítik érdekeinek az érvényesítését egy olyan világban, ahol a kül- és belpolitika közti választóvonal egyre inkább elhalványul. Egyszerűbben megfogalmazva ez annyit jelent, hogy az amerikai biztonsági intézmények lehetővé teszik a világoligarchia számára a pénztőke érdekeinek az érvényesítését. Ezek felölelik a más országok erőforrásaihoz való akadálytalan hozzájutást, beleértve természeti és emberi erőforrásaikat is, piacaik szabad használatát, továbbá valamennyi nemzeti korlát eltávolítását a transznacionális tőke szabad mozgása és reprodukálódása elől.

A nemzetközi pénzoligarchia az Egyesült Államok nemzetbiztonsági kérdésévé tette a világnépesség növekedésének a kordában tartását, a környezetszennyeződés és a többi ország politikai rendszerének a megfigyelését. Az amerikai népnek viszont engedelmesen vállalnia

kell a világoligarchia céljait szolgáló globális-ellenőrzés költségeinek a viselését. A hivatkozott dokumentum a következőket mondja: „A külföld felé való elkötelezettség az amerikai nép és a kongresszus azon hajlandóságától függ, hogy viselje az Egyesült Államok megvédelmezésének költségeit, dollárban, energiában, és ha nincs más alternatíva, akkor az amerikai életek kockáztatásával.”/12/

Az amerikai adófizetőknek nehéz megérteniük, hogy miért kell finanszírozniuk a költséges katonai műveleteket a világ legtávolabbi részein, és viselniük az amerikai katonai jelenlét terheit földgolyónk valamennyi stratégiai fontos részén. Az érvényes doktrína szerint a NATO kiterjesztése, Jugoszlávia bombázása mind-mind az Egyesült Államok érdekeit szolgálja. Felmerül a kérdés, hogy pl. milyen haszonnal jár az Egyesült Államok lakossága számára a hivatalos Amerika oroszellenes politikája? Erre csak úgy adhatunk elfogadható választ, ha abból indulunk ki, hogy a hivatalos Amerika politikája mögött valójában a világoligarchia érdekérvényesítése húzódik meg. A szóban forgó **dokumentum** az amerikai adófizetőknek úgy magyarázza meg a „fontos nemzeti érdekek” fogalmát, hogy ezek az érdekek ugyan nem érintik Amerika nemzeti fennmaradását, de hatással vannak lakói jólétére és annak a világnak a jellegére, amelyben az Egyesült Államok polgárai is élnek.

Az Egyesült Államok új nemzetbiztonsági stratégiája feltárja az új világrend legfontosabb jellemzőit. A világoligarchia az Egyesült Államok életbevágó érdekeinek a mozgásterét bolygónk egészére kívánja kiterjeszteni. Tartalmilag ezek az érdekek a többi ország természeti, demográfiai és gazdasági erőforrásainak az ellenőrzését jelentik. Cserébe az amerikai nép ígéretet kap a gazdasági virágzás és stabilitás fenntartására. A prosperitás biztosítja az amerikai katonai erő, a világpolitikai kezdeményezés és globális befolyás fenntartását. Ez pedig lehetővé teszi a jelenlegi nemzetközi pénzügyi és gazdasági rendszer virágzását.

A világoligarchia egyelőre még nem uralkodik korlátlanul bolygónk egészén. Stratégiája is szelektív, és elsősorban a világgazdaság parancsnoki posztjainak a megszerzésére törekszik, amelyek megengedik, hogy ő diktálja a játékszabályokat. Erejét elsősorban azokra a hasznot hajtó tevékenységekre koncentrálja, ahol a politikai, természeti és intellektuális monopólium birtoklása a legmagasabb profitot hozza a számára. Ezekhez a tevékenységekhez tartozik az államok eladósítása és az államadósság menedzselése, a monetáris politika irányítása, a pénzügyi szolgáltatások, a banktevékenység és a jogi szolgáltatások kisajátítása, a nemzetközi kereskedelem ellenőrzése, a kábítószer-kereskedelem közvetett kontrollja, a természetes monopóliumok, az energiahordozók és az új technológiák birtoklása. Más területek, ahol a verseny miatt nehezebb kiemelkedően magas profitokhoz jutni, kevésbé vonzóak a világoligarchia számára, és ezeket a területeket nagyrészt átengedi a szolgálatába álló nemzeti és komprádor elitek számára.

A világoligarchia és a legfejlettebb országok nemzeti érdekeinek az összhangba hozása vezetett **„az arany egymilliárd”** elnevezésű újkeletű fajelméleti doktrína kidolgozásához. Eszerint földgolyónkon csak egymilliárd ember számára biztosítható a tisztességes emberi lét, mégpedig a leggazdagabb országokban, míg a világ többi részének be kell érnie az olcsó nyersanyag és munkaerő szolgáltatójának a szerepével. Ez az elmélet ma már gyakorlatként is érvényesül a nemzetközi viszonyokban.

A kiválasztottak csoportjába tartozó országok privilégiumaihoz tartozik, hogy megvédhetik hazai piacukat, és agresszív export-politikát folytathatnak árutermelőik érdekében. Jogukban áll védelmezni nemzeti kultúrájukat, hagyományaikat, közerkölcsüket, és érdekeiket rákényszeríthetik másokra, akár fegyveres erővel is. A többi államnak és népnek viszont az a feladata, hogy vak engedelmességgel kövesse a nemzetközi szervezetek ajánlásait, amelyek ténylegesen a világoligarchia partikuláris érdekeit tartalmazzák. A centrum országokon kívül

első államoknak tilos nemzeti piacaik védelme, és szigorúan megtorlandó a pénztőke mozgásának bármilyen korlátozása. Az egyenlőtlen gazdasági csere legrafináltabb módszerei közé tartozik a periféria országainak a beletaszítása az adósságsapdába, az egyoldalú specializálódás, a monokultúra erőltetése a nyersanyagok kitermelésében, valamint a nemzeti szuverenitásról való lemondás kikényszerítése pénzügyi és kereskedelmi politikájukban.

A magánhatalom rejtett hálózata Oroszországban

A világoligarchia már az 1960-as években megkezdte titkos kapcsolati hálójának a kiépítését a Szovjetunióban. A cél olyan informális, de hatékony struktúráknak a létrehozása volt, amelyek megfelelő nemzetközi feltételek esetén nemcsak a szovjet birodalom belülről történő felbomlasztására alkalmasak, de képesek az utódállamok pénzügyi-gazdasági eszközökkel történő megbénítására, az állami tevékenység dezorganizálására, és a közhatalom helyébe lépő szervezett magánhatalom hatékony működtetésére is.

John Daniel amerikai kutató a szovjet birodalom felbomlását egyenesen „szabadkőműves forradalomnak”, jól előkészített hatalomátvételnak nevezi 1995-ben Washingtonban megjelent háromkötetes munkájában./13/ Attól a pillanattól kezdve, hogy a bolsevikok 1917 őszén államcsínnnyel átvették a hatalmat a Kerenszkij kormánytól, a City of London (a világoigarchia első számú központja) támogatni kezdte a fehérek fegyveres ellenállását. Amikor a vörös terror atrocitásai ismertté váltak, London döntéshozó köreiből megerősödött a szándék a bolsevik rendszer megdöntésére. A bolsevik diktatúra alatt nyögő Oroszország helyzetének a komolyságára a brit haditengerészet hírszerzőszolgálatának akkori vezetője, „**Blinker**” **Hall** tengernagy hívta fel a figyelmet. Hall arról tájékoztatta a brit illetékeseket, hogy „Moszkvában a legfélelmetesebb szörny jött létre, amellyel a nyugati hírszerzésnek valaha is szembe kellett néznie...Most már nemcsak az szükséges, hogy felfedjük a másik fél titkait, hanem az is, hogy megvédjük a sajátjainkat a kommunizmus híveitől. Akár a melletted lévő kollégád is lehet egy ilyen meggyőződéses kommunista ügynök.”/14/ Az 1920-as évek idején a British Special Intelligence Service, a SIS (Brit Különleges Hírszerző Szolgálat), már kísérletet tett Szovjet-Oroszország feldarabolására. Ez a kísérlet majdnem sikerült. Többek között tervek készültek arra, hogy Lenint és Trockijt a testőreik segítségével őrizetbe vegyék. Előkészítették Lenin meggyilkolását is, amelyet egy átmeneti antikommunista kormányzat hatalomra segítése követett volna. A kísérlet nem sikerült, mert a bolsevikok ügynökeinek még időben sikerült beépülniük az akcióba, és így az megbénult, majd szétesett. **Phillip Knightley**, „The Master Spy” (A mester kém) c. 1988-ban megjelent munkájában megírja, hogy a CSEKA, - miután felismerte, hogy a SIS milyen hatékony szervezet - elhatározta, hogy hosszútávra beépül a nyugati hírszerzésbe a szabadkőművesség segítségével.

Egyre több a bizonyíték arra, hogy Hitler és a nemzetiszocializmus németországi hatalomra jutásához a City of London és a Wall Street pénzüligarchiájának is köze volt. Ennek a részleteit egy másik tanulmányunkban ismertetjük. Most csak azt emeljük ki: létezett egy olyan stratégiai elképzelés is Londonban, hogy az akkor már sztálinista Szovjetuniót a felerősített náci Németország segítségével győzzék le és darabolják fel. Ez a messziretekintő és jól átgondolt stratégia briliánsan épített az angol szabadkőművesség és a KGB között a jövőben kialakítandó - többszörösen álcázott - szupertitkos együttműködésére. A téma egyes szakértői szerint ennek a hírszerző műveletnek **Kim Philby**, a brit hírszerzés, a Mission Impossible, department 6, vagyis az **MI-6** magasrangú tisztje volt az egyik kulcsembere. A fiatal Kim Philbyt erre a nehéz feladatra apja, **John Philby** készítette fel. Az idősebb Philby a brit hírszerzés arab szakértőjeként negyven évig foglalkozott az Arabiai-félsziget ügyeivel. Magasrangú szabadkőművesként közreműködött a szabadkőműves páholyok megszervezé-

sében és működtetésében az egész arab világban. Arra nincs megbízható adatunk, hogy Kim Philby maga is szabadkőműves lett volna. (Ő azt állította magáról, hogy nem volt az.) Mindenesetre joggal feltételezhetjük, hogy az idősebb Philby liberális szellemben és a szabadkőműves értékek szerint nevelte fiát. Kim Philby Cambridge-ben végezte tanulmányait. Ezen az egyetemen hagyományosan számos titkos társaság működött, köztük természetesen különböző irányzatú szabadkőművesek is. Kim Philby itt ismerkedett meg a baloldali értelmiség nézeteivel és lett kommunista még a Harmadik Internacionálé idején. Kim Philby azonban soha nem csatlakozott formálisan a kommunista párthoz. 1933. júniusában a Francia Kommunista Párt utasítására Bécsbe utazott. Az FKP vezetése ebben az időszakban a Grand Orient szabadkőműves nagypáholy párizsi központjában működött.

Amikor Kim Philby már mindent tudott, amit tudni lehetett az ellenfélről, akkor a brit hírszerzés szolgálatába lépett. Első megbízatásként - 1939-ben - Spanyolországban kellett tudósítói munkát végeznie és figyelemmel kísérnie a kommunista forradalom és a polgárháború menetét. Egyelőre még nem tudjuk, hogy a KGB elődje, az NKVD mikor szervezte be, ha egyáltalán valaha is sor került formális beszervezésére. Tény az, hogy már ekkor ellátta titkos információkkal feletteseit. Ezek azonban csekély jelentőségűek voltak azokhoz az információkhoz képest, amelyeket az „Ultra” művelet során gyűjtött és továbbított a II. világháború idején. (Ultra volt a fedőneve a német kódolt rádióüzenetek megfejtéséből származó információknak. A desifrázást egy „Enigma” nevű géppel végezték.) A II. világháború után Kim Philby engedélyt kapott a brit hírszerzéstől, hogy „teljes-értékű kettősügynökként” folytassa tevékenységét. A következő instrukciót kapta: „Ha lehetőség adódik, hogy meggyőzze az orosz hírszerzést, miszerint kész elárulni a saját hírszerzőszolgálatát és dolgozni a másik oldal számára, akkor engedélyezzük, hogy ezt az alkalmat megragadja.”/15/

Kim Philbyt 1949-ben Washingtonba küldték, hogy képviselje a brit SIS-t az Egyesült Államokban. Feladata az összekötői tevékenység ellátása volt egyrészt az angol SIS, másrészt az amerikai CIA és az FBI között. Mire Washingtonból visszatért Londonba, egyetlen angol hírszerző sem volt jobban felkészítve a Szovjetunió felbomlasztását célzó „végső összeküvés” előkészítésére, mint ő. Londonban Philby fokozatosan kialakította azt a látszatot, amely meggyőzte a KGB-t, hogy ő egy kettősügynök. 1952-ben a brit SIS két munkatársa, **Donald Maclean** és **Guy Burgess**, a Szovjetunióba menekült. Az volt a gyanú, hogy ebben Philby volt a segítségükre. 1955-ben, **J. Edgar Hoover**, 33-as fokozatú szabadkőműves, az FBI-nak (az Egyesült Államok Szövetségi Nyomozóirodájának, lényegében a szövetségi hatáskörű rendőrségnek) az igazgatója tisztázta Philbyt. Ezután az időleges megkímélést követően Philbyt a Közel-Keletre küldték, hogy a **londoni Observer** és **The Economist** tudósítójaként teljesítsen szolgálatot. Kiküldésének valódi célja az volt, hogy apjától, John Philbytől minden ismeretet és tapasztalatot szerezzen meg, és minél szélesebbkörű tájékoztatást kapjon apja arabiai kapcsolatairól. Az idősebb Philby megismertette fiával a közel-keleti rejtett szabadkőműves kapcsolatrendszer egészét. Apa és fia 1955-től 1960-ig beutazta az egész Közel-Keletet. Ebben az évben John Philby meghalt. Elérkezett az idő Kim Philby átállására. 1963. januárjában Philbynek nyomaveszett, miközben útban volt Beirutba egy diplomata partira. 1963. áprilisában Moszkvában tűnt fel. Rá egy évre Hruscsov távozott a hatalomból. Ami pedig Kim Philbyt érinti, 1979-ig a Nyugat semmit sem hallott felőle. Ebben az évben szereztek a nyugati hírszerző szolgálatok tudomást arról, hogy előléptették a KGB tábornokává. 1980-ban jött aztán a sokkoló hír Londonból, hogy Kim Philbyt valójában soha nem a KGB kontrollálta, hanem mindvégig **Sir Anthony Blunt** irányította tevékenységét, és ténylegesen a brit királyi udvar számára dolgozott. Ez más szavakkal azt jelenti, hogy Kim **Philby hármassügynök** volt, mindvégig a brit hírszerzés operatív és megbízható hírszerző tisztje, aki azonban feladata sikeres teljesítése érdekében a Szovjetunió számára dolgozó kettősügynöknek adta ki magát.

1982-ben meghalt Brezsnyev, és hamarosan követték utódai Jurij Andropov és Konsztantyin Csernenkó is. Mindketten hirtelen távoztak az élők sorából. Amikor aztán 1985. március. 12-én Mihail Gorbacsov került hatalomra, Kim Philby szokatlan módon kész volt egy hosszú interjút adni **Phillip Knightley**-nek, a „Master Spy” szerzőjének. Knightley azt a következtetést vonta le ebből a beszélgetésből, hogy a brit vezetés tudtával távozott Philby Moszkvába. Könyvének utolsó fejezetében, amely a „**The Final Coup**” („Az utolsó államcsíny”) címet viseli, Knightley idézi Philby következő szavait: „Gorbacsovban olyan vezetőre leltem, aki igazolja hűséges szolgálatban eltöltött éveimet.”/16/ Az eltelt 1990-es évek fényében elemezve Philby szavait, azok a Gorbacsov által megkezdett és részben végrehajtott hatalmas politikai változásokra is utalhatnak. Lehet, hogy már Philby is részt vett ebben a folyamatban? Ez lett volna az igazi küldetése? Ha ez is a feladatai közé tartozott, akkor milyen szerepe volt Kim Philbynek Gorbacsov hatalomra segítésében?

John Daniel már idézett könyvében kifejti, hogy nem lehet egy kormányt megbuktatni, és egy rendszert megváltoztatni szabadkőműves hálózatok működtetése nélkül. Az Illuminátus rendből és a Grand Orient-ből elágazott kommunista mozgalom, amikor hatalomra került, mindig betiltotta a szabadkőműves páholyokat. A kommunista párt és vezetősége magát tekintette a hiteles „szabadkőművességnak”, riválisokra nincs szükség. (Így, pl. Kínában 1950-ben, Kubában 1959-ben, a kommunista hatalomátvételt követően nyomban betiltották a szabadkőműves páholyokat. Ma ez a világ két olyan országa, ahol nem működnek szabadkőműves páholyok. Hong-Kong egyesítése Kínával valószínűleg változtatott a helyzeten. Mindenesetre sem Kínában, sem Kubában nem lehet a kormányt megbuktatni. A Szovjetunióban sem lehetett fordulatot elérni, amíg nem szerveződtek meg a szabadkőműves struktúrák.) Lenin és Sztálin 1922-ben tiltotta be Szovjet-Oroszországban a szabadkőművességet. Ez a tény volt az egyik oka annak, hogy a Lenin halála után hatalomra került Sztálin elmozdíthatatlanná vált a párt és az állam éléről. A kommunista állam átalakítása, a társadalmi berendezkedés megváltoztatása és a szovjet birodalom felbomlasztása nem sikerülhetett szabadkőműves struktúrák előzetes kiépítése és aktivizálása nélkül. Ezért kellett megkísérelni mielőbbi létrehozásukat a szovjet állam idegközpontjaiban. Erről így ír **John Daniel**:

„Az 1960-as években az angol szabadkőműves Kim Philby, a brit hírszerzőszolgálat kettős-ügynöke, azzal a kifejezett céllal ment Oroszországba, hogy megnyerjen egy fiatal kommunista vezetőt a szabadkőművesség számára. Miután a kiszemelt vezető beavatásra került, meg kellett győzni a nyugati nézetek helyességéről. Ez a beavatásra került személy volt Mihail Gorbacsov, aki 1989-ben engedélyezte, hogy a Grand Orient páholyok újra megalakulhassanak a Szovjetunió egész területén. Ennek eredménye a Szovjetunió felbomlása. Gorbacsov valójában elárulta a kommunizmust.”/17/

A müncheni Szabad Európa Rádió testvérintézményének, a Szabadság Rádiónak a munkatársa Alexander Rahr, - a Nikolai Poljanskival közösen írt „Gorbatschow, der Neue Mann” c. és 1986-ban megjelent munkájában - idézi a Moszkvában élő Alexander Gorbacsovna, a főtítkárs testvérének azt a kijelentését, amelyet egy ismert nyugatnémet újságírónak tett. Eszerint Mihail Gorbacsov nagyrészt annak köszönheti sikeres karrierjét, hogy egyetemi diáktársát, Raissza Maximovna Titorenkót, a beszélgetés idején hivatalban lévő szovjet államfő, Andrej Gromikó unokahúgát vette feleségül. Hivatalos részről erről hallgatnak, de az közismert volt, hogy Gromikó sokgyermekes családból származott. Egyik húga volt - a szóban terjedő hírek szerint - Raissza anyja./18/ Gromikó 1939-től tanácsosként, majd 1943-tól 1946-ig nagykövetségként képviselte Washingtonban a Szovjetuniót. Résztvett a jaltai és a potsdami értekezleten, és az ENSZ megalakulásánál San Franciscóban. 1948-ig ő képviseli hazáját a Biztonsági Tanácsban, majd külügyminiszter-helyettesként szolgált Moszkvában, közben egy évig ő a nagykövet Londonban. 1957-től éveken át külügyminiszter volt. Gromikó tehát -

munkakörénél fogva - szinte egész aktív életén át közvetlen kapcsolatban állott a nyugati világot irányító hatalmi struktúrákkal. Emiatt joggal feltételezhető, hogy sok információval rendelkezett a nemzetközi pénzligarchia szervezetről és működéséről. (Egyébként disszertációját is ebből a témakörből merítette.) Amikor Csernyenkó meghal ő az SZKP Politikai Bizottságának a legtekintélyesebb tagja, aki betölti a „királycsináló” szerepkörét is. Valóban ő az, aki a legfiatalabb politbüro tagot, Gorbacsovot javasolja az elsőtitkári tisztségbe, félretolva az ugyancsak fiatal és erőteljes Grigorij Romanovot, a leningrádi, és Viktor Grisint, a moszkvai elsőtitkárt. Jegor Ligacsov, a politikai bizottság akkori tagja, 1991-ben megjelent memoárjában félreérthetetlenül céloz arra, hogy titkos intrikák és erők is közreműködtek Gorbacsov meteorszerű hatalomra kerülésében.

Amikor Gorbacsov Raisszát, a csinos filozófiaszakos hallgatót megismerte, Gromikó, a nagybácsi, éppen Londonban volt nagykövet. Raissza apja, Maxim Titorenko pedig a Tudományos Akadémián töltött be befolyásos állást. Egy genfi lap szerint a NEP (a Lenin által kezdeményezett új gazdasági politika) idején a kormány személyzeti osztályát vezette. De talán a legfontosabb, hogy Raissza egyik testvére a KGB-ben, Kim Philby munkahelyén csinált karriert. A KGB élén állott 1967-től 15 éven át az a Jurij Vlagyimirovics Andropov, aki Brezsnyev után a Szovjetunió első embere lett, és akit számos forrás szerint gyengéd szálak fűztek az észak-kaukázusi sztavropoli terület akkori első titkárának - Mihail Gorbacsovnak - az okos és vonzó feleségéhez, Raisszához. A sztavropoli területen több párt- és kormányüdült volt található, köztük volt a KGB egyik luxusüdülője is, amit Andropov rendszeresen felkeresett.

Kim Philbyt a KGB elnöke, Jurij Andropov léptette elő tábornokká 1979-ben. Ugyanez az Andropov az, aki Gorbacsovot, a 47 éves vidéki párttitkárt 1978. szeptemberében először bemutatja Brezsnyevnek Minyerálnije Vodiben, majd elintézi, hogy ugyanazon év novemberében Moszkvában az SZKP KB egyik titkára legyen. Ő az, aki hozzásegíti, hogy 1979. novemberében a politikai bizottság póttagja, majd 1980. októberében a teljesjogú tagja legyen. Ugyancsak Andropov az, aki lehetővé teszi, hogy a Gorbacsov család 1981-ben a Kutuzov Prospektre költözzön abba a házba, amelyben nemcsak Andropov, de Brezsnyev is lakott. Andropov volt első orosz vezető, aki meghirdette az alapvető reformok szükségességét, az elaggott, áporodott rendszer megújítását, nélkülözhetetlen áramvonalasítását. Ugyancsak ő volt az, aki nyugati típusú, modern vezetőnek igyekezett feltüntetni magát, amikor a Szovjetunió elnöke lett. Ő nyitja meg azon vezetők sorát, akiknek a KGB elnökségből sikerült a párt, a kormány és az állam élére kerülniük. (Később Jevgenyij Primakov cserélte fel a KGB elnökségét a miniszterelnöki tisztséggel, majd pedig Vlagyimir Putyin államelnök az, aki szintén a KGB utódszervezetének az éléről került 1999-ben Oroszország elnökének tisztségébe.)

A Brezsnyev örökébe lépett Andropov léptette elő Eduárd Sevardnadzét a politikai bizottság póttagjává. Grúzia mai elnöke, aki karrierje során szűkebb hazája KGB szervezetét is vezette évekig, s aki napjainkban a „Magisztérium” („Nagymester”) orosz szabadkőműves páholy egyik vezetője, a következőképpen mondta el 1992-ben Lev Tyimofejevnek, a „Russia's Secret Rulers” (Oroszország titkos urai) c. könyv szerzőjének Gorbacsov hatalomra kerülését:

„Nem volt nyílt rangbesorolás a politikai bizottságban, hogy egyes számú, kettes számú, hármas számú... Gorbacsov már sok feladatot kapott előzőleg. Andropov maga bízott rá olyan ügyeket, amelyek nem tartoztak a mezőgazdasági titkár hatáskörébe. Mindenki a második embernek tekintette Andropov után. Amikor Andropov meghalt, Csernyenkó kész helyzet elé volt állítva. Vagy változtat a kialakult rendben, és konfliktusba kerül Gorbacsovval, vagy elismeri, hogy ő ténylegesen a második ember a vezetésben.”

Tyimofejevnek arra a kérdésére, hogy lehetett-e 1985 tavaszán előre tudni, milyen politikát fog Gorbacsov folytatni, Sevardnadze a következőket válaszolta:

„Egyesek ismerték már, mások viszont féltek tőle. Tudták, hogy már Brezsnyev alatt, de különösen Andropov és Csernyenkó idején reformpolitikussá vált. Olyan reformerré, aki képes keresztülvinni az akaratát, makacsul kitartani a meggyőződése mellett. A politikai bizottság viszonylag fiatalabb nemzedéke, akihez Rizskov és én tartoztam, tudta ezt.”/19/

A nemzetközi oligarchia másik kulcsembere volt **Alexander Jakovlev**, akit a HÁLÓZAT egyik fontos szellemi műhelyében, a new yorki Columbia Egyetemen képeztek ki még 1959-ben. Ennek az intézménynek tekintélyes személyisége, és évtizedek óta tanára a világoligarchia vezető teoretikusa és stratégája, **Zbigniew Brzezinski**. Jakovlev visszatérve Moszkvába az SZKP KB propaganda osztályának a helyettes vezetője lett. 1972-ben a Lityeratúrnaja Gazetában élesen megbírálta a hazafias nézeteket valló szerzőket, „akik nem törődnek a történelem marxista megközelítésével és harmonikus társadalomnak tüntetik fel a forradalom előtti Oroszországot.” A párt azonban ekkor megvédelmezte nemzeti-sztálinista ágát, és Kanadába küldte nagykövetnek Jakovlevet. Andropov volt az, vagyis Philby főnöke, aki a főtítkári székbe kerülve 1983-ban visszahívta Ottavából Jakovlevet. Feladata a reformpolitika kidolgozása, és a legfelsőbb szintű kapcsolattartás volt a Nyugat mértékadó köreivel. Korábbi pozíciójába azonban csak Gorbacsov hivatalba lépése után került vissza. Gyorsan haladt előre a Központi Bizottságban, egyre feljebb került a ranglétrán, végül ő lett a glásznosztj és a peresztrojka program kidolgozója és legfőbb felelőse.

A szabadkőműves eszmevilágban a **fény**, a **megvilágosodás**, valamint az **építés**, **átalakítás** fogalmai alapvető tantételekre utalnak. Mindkettő a szabadkőműves terminológia kiemelkedően fontos szakkifejezésének tekinthető. A **glásznosztj** átláthatóságot, transzparenciát jelent, igen közel áll a fény és a megvilágosodás fogalmaihoz. A **peresztrojka** jelentése átépítés, átalakítás, ugyancsak egybecseng a szabadkőművesség másik alapvető tanításával, a világ átalakítását és a szabadkőműves világállam felépítését célzó szimbolikus „építőmesteri” tevékenységgel. A szabadkőműves ranglétrán is gyorsan előrehaladó Jakovlev volt az egyetlen magasrangú párthivatalnok, aki tudta, mit kellene tenni a Nyugat által diktált, a glásznosztjba és a peresztrojkaiba becsomagolt reformok érdekében. Ő tudta, hogy ezek milyen stratégiai célt szolgálnak. Gorbacsovnak, aki mégsem tanult a világoligarchia egyik legfontosabb szellemi műhelyében, nagy szüksége volt Jakovlevre. Ugyanakkor a párt és az állam első embereként tekintettel kellett lennie az orosz patriótákra is, akik féltek attól, hogy a reformok oda fognak vezetni, ahová - mint utólag látjuk - ténylegesen vezettek. A jelenlegi tragikus végeredmény azonban túlszárnyalta minden pesszimista várakozásukat. Ezt a mélyre süllyedést ugyanis senki nem látta előre. Gorbacsov érezte, hogy ha nem akarja magára haragítani a nyugati szándékokat bíráló radikális hazafiakat, akkor el kell határolnia magát Jakovlevtől. Négy szemközt támogatta a világoligarchia bizalmi emberét, de nyilvánosan sosem kelt a védelmére, amikor Jakovlevet hazafiatlansággal és kozmopolitizmussal vádolták.

1991. június 17-én, amikor Valentyin Pavlov miniszterelnök váratlanul azzal a javaslattal állt elő, hogy a Legfelső Tanács ruházza át a végrehajtó hatalmat az elnökről a miniszterelnökre, a katonaság, a biztonsági és a rendőri erők élén álló Jazov, Krjucskov és Pugo azonnal Pavlov mellé állottak. Nyilvánvaló volt, hogy a nemzeti radikálisok jogi úton akarták megszerezni a hatalmat. Gorbacsov aznap nem volt jelen a Legfelső Tanácsban, és a következő három nap sem került elő. Mintha semmi fontos sem történt volna. Csak június 21-én mutatkozott, miután Bush amerikai elnök komolyan figyelmeztette. Amikor a parlament leszavazta Pavlov javaslatát, Gorbacsov viccel ütötte el az egészséget: „a puccsnak vége” - közölte a sajtóval.

Gorbacsov látszólag annyira „közömbösen” viszonyult elnöki hatalmának a megvédéséhez, hogy azt a megalapozott gyanút ébresztette, neki is köze van az „alkotmányos puccshoz”. Talán ekkor már egyetértett Gorbacsov azokkal, akik szerint az egyetlen mód a Szovjetunió felbomlásának az elkerülésére - és az ő elnöki tisztségének legalább reprezentatív megtartására - az erőszak alkalmazása. Gorbacsov ugyanakkor nem akart személyes felelősséget vállalni. Ha ez volt a helyzetfelmérése, akkor feltehetően lehetőséget akart adni a radikálisoknak hazafias munkájuk folytatására, amennyiben azoknak sikerül meggyőzniük a Legfelső Tanácsot. A Bush elnöktől kapott figyelmeztetés után azonban arra a következtetésre juthatott, hogy a terv lelepleződött, és ezért úgy döntött, meghátrál. Nem sokkal ezután Jakovlev három órán keresztül beszélt Gorbacsovval. Arra akarta rávenni, hogy szabaduljon meg az öt körülvevő „szörnyű emberektől”, tegyen végre valamit ezzel a „hitvány csapattal”. Gorbacsov csak annyit mondott: „Ön túloz.”

Jakovlev Gorbacsov távozása után is tevékenyen mozgósított az Oroszország kiárusítása miatt tiltakozó radikális ellenállók ellen. 1993. februárjában kijelentette: „Meg vagyok döbbenve a kormány önelégültségén, amely semmilyen lépést nem tesz a fasiszmus növekvő veszélye ellen.” Nem érdektelen tudni, hogy az 1923-ban született Alexander Nyikolajevics Jakovlev lett az 1992-ben megalakult Magszisztérium (Nagymester) szabadkőműves klub egyik tekintélyes vezetője, és ekkor már ő az Osztankino nevű magán rádió és televízió társaság igazgatója. Ebben az időben szervezi a „Vibor Rosszii” („Oroszország választása”) elnevezésű szabadkőműves szervezetet is, és egyidejűleg konzultánsa a moszkvai „Nemzetközi kapcsolatok tanácsának”. Neve után ítélve ez a szervezet a new yorki Council on Foreign Relations (CFR) és a londoni Royal Institute of International Affairs (RIIA) oroszországi testvérintézménye (kirendeltsége) lehet. A CFR és RIIA a világoligarchia intézményrendszerének két fontos - globális szintű - koordináló és döntéshozó központja.

Jakovlev a II. világháború után Jaroszlávban szerzett tanári végzettséget, és a helyi pártfőiskolán tanított. 30 éves korában az SZKP KB tudományos és kulturális osztályának lett a helyettes vezetője. A szovjet Tudományos Akadémia felügyelete azonban meghaladta a vidéki tanár felkészültségét, ezért visszaküldték főnökei az iskolapadba. Ezt követően négy éven át társadalomtudományi tárgyakat hallgatott az SZKP Akadémiáján, majd Hruscsov 1959 tavaszán - az amerikai-szovjet diákcseré egyezmény keretében - a new yorki Columbia Egyetemre küldte tanulni. 1960-ban Jakovlev visszatér a központi bizottság apparátusába és az agitációs és propaganda osztály instruktora lesz. 1965-ben a Kreml főideológusa, Szuszlov, kinevezi ugyanezen osztály helyettes vezetőjének. 1972-ben - mint már utaltunk rá - Jakovlev kemény támadást intézett a szlavofilek ellen, emiatt fel kellett adnia posztját és Kanadába küldték nagykövetnek. Karrierje itt be is fejeződhetett volna, ha nem jön közbe Gorbacsov látogatása Kanadába 1983. májusában. Jakovlev mindent elkövetett, hogy a szovjet birodalom „trónörökösének” látogatása a lehető legkellemesebb legyen. Gorbacsov látogatása - nem utolsósorban a nagykövet erőfeszítései következtében - valóban igen sikeresnek bizonyult. Alig tért vissza az SZKP második embere, Jakovlev máris ki lett nevezve a Tudományos Akadémia világgazdasági és nemzetközi kapcsolatok intézete igazgatójának.

Gorbacsov 1984 végén nagy feltűnést keltő utazást tett Londonba. Váratlanul Jakovlev is vele utazott, mint PR-menedzser, és kiválóan mozgósította a világsajtót a Kreml jövőbeni urának a népszerűsítése érdekében. Minden Gorbacsovra vonatkozó információt Jakovlev közölt a világsajtó odasereglett képviselőivel, akik - eddig példa nélkül álló módon - igen kedvezően állították be a Szovjetunió második emberét. Jakovlev sikeres londoni szereplésének köszönhetette nagyrészt, hogy Gorbacsov az SZKP 27. Kongresszusán a KB titkárává léptette elő. Feladata az volt, hogy a szovjet birodalom nyomtatott és elektronikus tömegtájékoztatását állítsa át a Gorbacsov által fémjelzett reformkurzusra. Visszatekintve az elmúlt másfél évtized

történeteire, arra következtethetünk, hogy az Oroszország átalakítását kidolgozó stratégiák már jó előre, titkos képviselőjükre, Jakovlevre bízta a véleményformálás gépezetének a világoligarchia ellenőrzése alá vételét.

Ma még számos kérdésre nem tudjuk a választ. Ki félt a gláznosztótól és a peresztrojkától, és miért? Nem volt-e azoknak igazuk, akik félték? Gorbacsov maga vajon értette-e jól, hogy mit tesz és szándékosan tette-e? Vajon felismerte-e, hogy a sajtó és az elektronikus tömeg-tájékoztatás akár részleges liberalizálása is milyen következményekkel jár? Fel tudta-e mérni mihez vezet az általa 1988-ban kezdeményezett választási törvény, amely lehetővé tette több jelölt indulását? Megértette-e, hogy még a legkorlátozottabb verseny megengedése egyszerre a politikában és a gazdaságban elkerülhetetlenül a kommunista diktatúra teljes összeomlásához vezet? Ezt kívánta-e tőle Andropov, aki őt kiemelte? Vagy Jakovlev, a világoligarchia egyik kulcsembere volt az, aki minderre rávette?

A Gorbacsovot támogató vezetők listája arra utal, hogy politikai bázisa a KGB és a szovjet katonai-ipari komplexum volt, amely a reformokkal meg akarta akadályozni az Amerikával folytatott fegyverkezési versenyben való lemaradást. A gazdaság stagnálása, krónikus válsága, a fokozódó technológiai leszakadás kényszerítette ki már Andropovból a reformok meghirdetését. Gorbacsov azonban elutasította mentorának a kemény, adminisztratív módszereit, támogatta a szabad vállalkozás elvét és lehetővé tette a tőke korlátozástól-mentes mozgását a Szovjetunióban, beleértve a feketepiacon és az árnyékgazdaságban felhalmozódott tőke, valamint a külföldi pénztőke mozgását is. Még idő kell hozzá, hogy megtudjuk, ki is volt valójában Gorbacsov? A világoligarchia által előre kiválasztott, messze tekintő személy, aki egy nagyhorderejű titkos programot valósított meg, vagy csak egy ügyes opportunist, tehetséges intrikus, aki csupán azért akart változásokat, hogy megreformálva, de fennmaradjon az a rendszer, amelynek ő is a haszonélvezője volt?

A hatalomra-kerülését megelőző évben, 1984-ben, Gorbacsov látogatást tett a szabadkőműves internacionálé két fontos irányító-központjában, Londonban és Párizsban. Feladata „jelentés-készítés” volt. A bekövetkezett eseményekből nyugati kutatók arra következtetnek, hogy noha Londonban részesült a legmelegebb fogadtatásban, Gorbacsovot mégis a francia szabadkőművesség kooptálta, azaz vette fel a soraiba. 1985-ben pedig már a Szovjetunió élén állt. A Le Figaro című párizsi lap részletesen is beszámolt arról, hogy Gorbacsov milyen intenzív érdeklődést tanúsított a szabadkőművesség iránt. 1989-ben pedig már arról érkeztek hírek Moszkvából Franciaországba, hogy Gorbacsov tervbevette a szabadkőműves páholyok megnyitását a Szovjetunióban, valamint a szovjet birodalomhoz tartozó kelet-európai országokban. A **Texe Marrs** által kiadott havi hírlevél, a **Flashpoint**, 1990. szeptemberi számában tájékoztat az Oroszország sorsát meghatározó stratégia legújabb fejleményeiről: „Franciaország mindkét fontos szabadkőműves szervezete a Grand Orient és a Nemzeti Nagypáholy ma ennek a kiemelt projektnek a végrehajtásán dolgozik” /20/.

Amikor egy országban lehetővé válik, hogy a szabadkőművesség teljesen szabadon működjön, akkor forradalomra vagy legalábbis nagyhorderejű társadalmi, politikai és gazdasági változásokra kell számítanunk. A Szovjetunió viszonylag békés felbomlására 1991-ben azért kerülhetett sor, mert már kibontakozott azon új szabadkőműves páholyok tevékenysége, amelyek 1989 óta jöttek létre Oroszországban. Azonban még hosszú időnek kell eltelnie ahhoz, hogy megfelelő információkkal rendelkezünk arról, miként sikerülhetett 1991. december 26-án olyan simán megdönteni a kommunista rendszert az egykori Szovjetunióban. Ezen a napon Gorbacsov önként adta át a helyét, és igazi szabadkőműves szóhasználatával a következőket mondta: „Ezennel beszüntetem tevékenységemet a Szocialista Szovjet Köztársaságok Uniója elnökének a tisztségében. Most már az új világban élünk.”/21/

Gorbacsov ezután - nagyrészt nyugati pénzből - létrehozta a róla elnevezett „Gorbacsov Alapítványt”. Ennek székháza Moszkva egyik reprezentatív helyén van. De kapott használatra ez az alapítvány azon villák egyikéből is, amelyek San Franciscóban, a Golden Gate Bridge déli hídfőjénél fekvő, gyönyörű Presidio parkban találhatóak, és korábban az Amerikai Haditengerészet birtokában voltak. Gorbacsov a Trilaterális Bizottság mellett az új világrend intézményei közé tartozó „Világforum” nevű szervezetnek is a tagja.

Oroszország és a szabadkőművesek

A nemzetközi pénzoligarchia oroszországi berendezkedése már a XX. század elején elkezdődött. Az orosz forradalomra az angol szabadkőműves szocialisták, (akiket a brit Rotschild-ház támogatott) és a francia Grand Orient kommunisták, (akiket a német Warburg-ház támogatott) közreműködésével, és egyidejű rivalizálásuk közepette került sor 1917-ben. Az angol szabadkőművesség azt akarta, hogy a nemzeti érzésű és cionista szellemiségű orosz zsidóság hagyja el Oroszországot és létesítsen egy zsidó nemzeti otthont Palesztinában. Ugyanakkor a francia Grand Orient szabadkőművesség azt kívánta, hogy a cionisták inkább legyenek internacionalisták és maradjanak Oroszország határain belül. Az orosz zsidó közösség, amelyet a háttérből mindkét szabadkőműves irányzat képviselői igyekeztek manipulálni, (elsősorban e közösség értelmiségi tagjait), jelentős szerepet játszott mind az 1905-ös, mind 1917-es februári és októberi orosz forradalomban. A tények arra utalnak, hogy a történelmi események háttérből való irányításában a meghatározó szerepet azonban a két nagy szabadkőművességben, a „Priory of Sion”-ban és a francia Grand Orient-ben tevékenykedő egykori templomosok modern utódai játszották. Ennek látszólag ellentmond, hogy a pénzügyi támogatás a brit szabadkőművesség részére a Rotschild-háztól, a Grand Orient részére pedig a Warburg-háztól jött. Azonban a két pénzdinasztiát is ez az egyidejűleg együttműködő, de ugyanakkor egymással mégis élesen rivalizáló két nagyhatalmú szabadkőműves irányzat használta ki a céljai érdekében.

Elsősorban a szabadkőművesség igyekezett a zsidóságot a saját céljai elérésére felhasználni és manipulálni, nem pedig fordítva. Ezt a következtetést az is alátámasztja, hogy miközben a zsidó etnikumhoz tartozók sok csapást voltak kénytelenek elviselni, a szabadkőművesség sértetlenül került ki a történelem viharaiából. Az orosz forradalom és a benne kibontakozott konfliktus az angol és a francia szabadkőművesség között, valamint a pénzügyi rivalizálás a Rotschildok és Warburgok között, felfogható úgy is, mint a Priory of Sion és a templomos lovagok közti 700 éves küzdelem újkori, modern formában való megjelenése. Sok kutató azért tudja nehezen megítélni, hogy kik ellenőrzik a **szabadkőműves internacionálét**, mert a szabadkőművesség mögött meghúzódó világoligarchiát tévesen a zsidószármazású bankárdinasztiák tagjaival azonosítják. A világoligarchia és hálózata azonban sokkal komplexebb annál, hogy egyetlen etnikum néhány képviselőjére lehetne redukálni. A nemzetközi pénzoligarchia tagjainak a többsége bizonyíthatóan **nem zsidó származású**. Ez a vulgáris redukció nemcsak a múltban bizonyult károsnak, veszélyes egyszerűsítés ez ma is. Egyrészt súlyos tárgyi tévedés, amely táplálja az antiszemitizmust, másrészt lehetőséget nyújt a pénzoligarchiának arra, hogy szervezetének és működésének a tárgyilagosságra, szakszerűsége és előítéletektől mentességre törekvő kutatóit is „antiszemitizmusra” hivatkozva diszkvalifikálja, s mentesítse magát minden érdemi vita lefolytatása alól.

Éppen ezért a tények fényében tarthatatlan az a nézet, amely a pénzoligarchia világalomra törekvő stratégiájában „a szabadkőműves zsidóság” valamiféle - nem létező! - világalarmi törekvéseit véli felfedezni. A szabadkőművesség és az új világrend oligarchiája soha nem volt azonos, és ma sem azonosítható a zsidó néppel, sem a zsidó népből származó pénzemberekkel,

vagy pénzdinasztiákkal. A pénzoligarchia - mint már az előzőekben részletesen is kifejtettük - elsősorban a vezető ipari államok integrált hatalmi elitjeiből összeálló vegyes-etnikumú érdekközösség, amelyet nem az etnikai hovatartozás, hanem az adósság-pénzrendszer működtetéséből származó érdekközösség, és hatalmi igény tart össze. Ami pedig a szabadkőművességet illeti, egyetlen irányzata sem azonos a pénzoligarchiával, amely valójában csak eszközként használja a szabadkőműves struktúrákat uralmi céljainak az elérésére. A szabadkőműves páholyok tagságának, valamint a szabadkőművesség irányítása alatt álló szervezetek, klubok, titkos és féltitkos társaságok tagjainak a túlnyomó többsége tiszteletreméltó és jóhiszemű ember, aki nincs tisztában azzal, hogy a különböző páholyok és a szabadkőműves-hálózat egészének felső vezetése ténylegesen milyen céloknak kötelezte el magát.

A pénzoligarchia azért nem nélkülözheti a szabadkőművességet, a titkos és féltitkos kvázi szabadkőműves szervezetek hálózatát, mert amikor az állami közfunkciókat és struktúrákat leépíti, majd pedig privatizálja a maga számára, akkor koordinált, fegyvelmezett, az alá- és fölérendeltség szigorú betartásával működő, új magán-kapcsolatrendszerekre és struktúrákra van szüksége. Ezek lesznek most már a szervezett magánhatalom döntéseit végrehajtó kapcsolati-hálók és informális struktúrák, amelyek biztosítani tudják a kisajátított állami funkciók magáncélra történő működtetését. Ezért kell kutatni, feltárni ezeket a szabadkőműves és „kvázi szabadkőműves” hálózatokat és struktúrákat, mert csak ezek megismerésével válik érthetővé, hogy, pl. a döntési helyzetben lévő oroszországi vezetőréteg miért pontosan az ellenkezőjét választotta, mint ami hazájának, az orosz államnak és az orosz nép túlnyomó többségének az érdeke lett volna. Ezek a hálózatok és struktúrák, a bennük érvényesülő fegyvelmezett alá- és fölérendeltséggel, a kiszabható szankciókkal, mind azt szolgálták, hogy a világoligarchia - és a szolgálatába lépő új orosz oligarchia - működtetni tudja a dezorganizált állam romjain a szervezett magánhatalom privát intézményeit.

A szabadkőművesség a globális magánhatalom szolgálatában

Annak érdekében, hogy megérthessük az oroszországi szabadkőművesség kvázi magánállamának működését, hogy eligazodhassunk a modern szabadkőművesség újszerű viszonyaiban, először is fontos megérteni, hogy ezen emberi-társulás mai tevékenységi-formái jelentősen eltérnek a róla alkotott hagyományos elképzelésektől. Különösen érvényes ez jelenünk Oroszországra. A mai szabadkőműves ritkán ölti fel „királyi mestersége” díszait. A szokásos szabadkőműves rituálé napjainkban háttérbe szorul. Oroszországban a „szabadkőműves munka” nagy része már nem a hagyományos szabadkőműves páholyokban valósul meg, hanem különböző szabadkőműves típusú zárt szervezetekben - „Rotary”, „Pen”, „Magisztérium” klubokban, „Sas Rendben” vagy a „Nagy Konstantin” „humanitárius” társaságokban, és ehhez hasonló szervezetekben. A szabadkőműves rituálé, amely századokon át a politikai intrikák álcázásaként szolgált, a XX. század második felében nagymértékben veszített jelentőségéből. Az ezoterikus rituálék is átalakulnak vagy megszűnnek. Fontosságuk szükségszerűen csökken ma, amikor a nyugati világ vezető országaiban olyan emberek kerültek hatalomra és foglalták el a törvényhozói és kormányzati pozíciókat, akik már nem titkolják - sőt esetenként büszkén vállalják -, hogy szabadkőművesek. A nemzetközi szabadkőművesség olyan - nagyrészt még ma is álcázott és titkosan működő - politikai irányító-szervezetté alakult át, egyfajta **internacionálévá**, amely soraiban egyesíti a világ jobbításában őszintén hívó és megtevéstett többség mellett a politikusokat, a pénzügyi spekulánsokat, a különböző karrieristákat is, akik mindenenek fölé helyezik az anyagi hasznot, és az emberek feletti korlátlan hatalmat.

Ennek a szabadkőműves internacionálénak élén - a közhiedelemmel ellentétesen - a nemzetközi pénzoligarchia vegyes-etnikumú, integrált elitjének a vezetői állnak, és nem kizárólag a gazdag pénzdinasztiák tagjai. Ahogyan az egykori Szovjetunióban az SZKP (*Szovjetunió Kommunista Pártja*) felső vezetése gyakorolta a hatalmat, a Nyugat vezető államaiban az új világrend oligarchiája által kontrollált szabadkőművesség a politikai hatalom gerince. Az összes fontosabb politikai döntést a zártkörű szervezetek csendjében készítik elő és fogadják el. A „demokratikus választásokon” aztán megengedik a polgároknak, a népnek, hogy a szabadkőműves beavatottak által kínált néhány jelölt közül „válasszanak”. Ezek a jelöltek természetesen megkapják a tömegtájékoztatási eszközöktől a szükséges támogatást, mivel ezeket is gyakorlatilag ugyanezek a beavatottak birtokolják és ellenőrzik. A nép ebben a politikai rendszerben egyszerű statisztika a politikai intrikusok kezében.

A második körülmény, amit fontos kiemelni a modern szabadkőműves tevékenység megértéséhez az az, hogy a szabadkőművesség sem ma, sem a múltban nem volt egyetlen irányzatot követő egységes szervezet. Mindig több irányzattól, azokon belül pedig további alirányzatokból, egymással versengő klánokból állott, amelyek keményen harcoltak és harcolnak egymással a hatalomért és a pénzért. Még az úgynevezett világkormányt alkotó szervezetekben is - a Külkapcsolatok Tanácsában (*CFR*), a Trilaterális Bizottságban (*Háromoldalú Bizottságban*) és a Bilderberg Csoportban - szünet nélküli folyik a harc szabadkőműves klánok, a különböző rituálék rendjei és a regionális központok között. Ezt a harcot világosan illusztrálják az elmúlt évtized történései Oroszországban, ahol elkeseredett összecsapásokban estek egymásnak a Máltai Lovagrend és az amerikai szabadkőművesség (Jelcin, Berezovszkij, Abramovics), a „B’nai-B’rith” („Szövetség Fiai”) és az illuminátus szabadkőművesség (Guszinszkij, Fridman, Hodorovszkij, Javlinszkij), Franciaország Grand Orient-je és az európai szabadkőművesség (Luzskov, Primakov, Jakovlev). A szabadkőművesség hatalmának itt felsorolt irányzatai mind érdekelték voltak az orosz állam meggyöngyítésében, az orosz nemzeti vagyon kifosztásában. Együttesen pedig szerencsétlenséget és pusztulást hoztak az orosz nép számára. Abban nem volt ugyanis különbség köztük, hogy mindegyikük Oroszország felosztására és kontrollálására törekedett, továbbá hogy közösen sodorták genocídiummal felérő tragédiába az orosz népet.

A befolyásolás ügynökei

A Szovjetunió területén a pénzoligarchia világméretű stratégiájának az első lépése a szabadkőműves hálózat (a politikai szféra nem látható területén működő kvázi egypártrendszer) újjászervezése volt. Ennek során olyan személyeket kutattak fel, akik a befolyásolás ügynökeivé válhattak. A titkosszolgálatok nyelvén a „befolyásolási ügynök” - olyan személy, aki egy másik állam, hatalmi organizáció érdekében cselekszik, felhasználva magas beosztását a hatalom legfelső lépcsőfokain, az ország vezetésében, egy politikai pártban, a parlamentben, a tömegtájékoztatási eszközökben, valamint a tudományban, művészetben, kultúrában. Ezúttal csak néhány olyan személlyel foglalkozunk, akik az Egyesült Államok, pontosabban az Amerikát is kontrolláló nemzetközi pénzoligarchia érdekében tevékenykedtek, és nagyrészt a CIA képezte ki őket. A jelek arra utalnak, hogy az amerikai speciális szolgálatok először azokat a szovjet ösztöndíjasokat próbálták megnyerni, akik az ötvenes évek végén, és a hatvanas évek elején, a new yorki Columbia Egyetemen tartózkodtak, s akik között ott voltak a jövőbeni „peresztrójka építésvezetői”, így A. Jakovlev és O. Kalugin is.

A 60-as és 70-es években az SZKP Központi Bizottsága legfelső vezetőinek körében jött létre egy befolyásolási ügynökökből álló csoport, amelyhez többek között F. M. Burlackij (1964-ig), G. H. Sahnazarov, G. I. Geraszimov, G. A. Arbatov, A. E. Bovin is tartozott, állapítja meg

O. A. Platonov, a Lomonoszov Egyetem tanára, aki 2000 tavaszán **„Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt”** címmel, ezzel a témával foglalkozó, alapos kutatásokra támaszkodó könyvet jelentetett meg Moszkvában. Az 1960-as évek végétől közel került ehhez a csoporthoz A. D. Szaharov és E. G. Bonner is. A volt tudós fizikus - ebben az időben szakítva a tudománnyal - feleségével együtt vezető helyet foglalt el a kritikátlanul nyugatbarát és oroszellenes irányzatú ellenzékiek között. A kiváló tudós így az Oroszország nemzeti-történelmi értékeivel való szembenállás sajátos szimbólumává vált.

A befolyásolási ügynökök aktivizálódása a Szovjetunióban összefüggött a világoligarchia szolgálatában álló szabadkőműves koordináló központok - a Council on Foreign Relations, a Bilderberg Csoport és a Trilaterális (Háromoldalú Bizottság) - keretében kidolgozott Oroszországra vonatkozó tervekkel. A szabadkőműves jövőkutató szervezet, a „Római Klub”, ahova többek között E. M. Primakov is tartozik, kidolgozta „A növekedés határai” című jelentést (1972), mely széles körben ismertté vált az egész világon. E jelentés adatai azt mutatták, hogy katasztrofális gyorsasággal megy végbe az erőforrások kimerülése, és a nyugati országoknak fogyasztási szintjük csökkenésével kell számolniuk.

A globális stratégia kidolgozóinak titkos tanácskozásain újra feléledt a régi szabadkőműves tézis **„az új világrend”** megteremtéséről, vagyis egy olyan rendszerről, amelyben a nyugati országok kis csoportja, pontosabban annak pénzügyi elitje, irányítja a világot a magán-pénzrendszer segítségével, kézbe tartva és speciális programokkal ellenőrizve a gazdasági erőforrások felhasználását. Egy ilyen parazita és autokratikus világrendszer létrehozásának azonban útjában állt a Szovjetunió, amely stagnáló gazdasága ellenére nukleáris nagyhatalom volt, és a világ nyersanyag- és energia-erőforrásainak a jelentős részével is rendelkezett.

Az ötödik hadoszlop megszervezése

Még nem ismeretesek pontosan azok a tények, hogy a pénzoligarchia stratégái milyen pénzekkel, és milyen mértékben fizették meg „befolyásolási ügynökeiket”. Az viszont közismert, hogy a nyolcvanas évtized közepén ezek az ügynökök erőteljesen aktivizálódtak Oroszországban. Így, G. Arbatov (az USA-Kanada Intézet igazgatója, aki szoros kapcsolatban állt a nyugati körökkel) kezdeményezésére - és Gorbacsov közvetlen támogatásával - visszatért Kanadából tízévi távollét után A. N. Jakovlev Moszkvába és azonnal kulcsszerepet vállalt az egyoldalúan csak nyugati érdekeket szolgáló folyamatok vezénylésében. Bizonyos idő elteltével éppen körülötte csoportosul több olyan személy, aki aztán tragikus szerepet játszott az 1990-es évek orosz történelmében: V. Korotics, J. Afanaszjev, J. Jakovlev, G. Popov, J. Primakov, és G. Arbatov.

A nemzetközi pénzoligarchia szóhasználatában „forradalom” és „reform” az, amikor radikális változtatásokkal eltávolítják a nemzetállamokat, a hagyományos pénzviszonyokat kicserélik kamatjáraadékok nyújtó magánpénzrendszerre, a társadalmi és gazdasági struktúrákat lebontják, az államot és a gazdaságot eladósítják, és olyan új rendet alakítanak ki, amelyekben teljesen akadálytalan a transznacionális tőke és a szervezett magánhatalom mozgása. Ennek az új világrendnek a szuverén államok helyébe lépő **„nyílt társadalom”** modellje felel meg a legjobban transznacionális intézményrendszerével. Ezen „forradalmárok” és „radikális reformerek” köre kezdetben nagyon szűk volt, de Gorbacsov erőteljes támogatása magabiztossá tette őket.

A pénzoligarchia érdekeit szolgáló CIA erőteljesen bővítette tevékenységét, amelynek középpontjába ekkor a befolyásolási ügynökök felkészítése került. A Szovjetunióban működő amerikai rezidentúra feladata is egyszerűbbé vált, mert a pártapparátusból, a tudományból és a

kultúrából toborzott együttműködők - a magas támogatással a hátuk mögött, - már biztonságban érezhették magukat. Az együttműködők megfizetésére különböző közvetítő struktúrákon keresztül (**Orosz Reformok Társadalmi Bizottsága**, a „**Nemzeti Hozzájárulás a Demokráciához**” amerikai egyesület, a **Kribl Intézet**, különböző alapítványok és bizottságok) dollár milliárdok érkeztek a végnapjait élő Szovjetunióba.

A Kribl Intézet például (vezetője, saját szavai szerint úgy döntött, hogy „energiáit a Szovjet Birodalom széttűzésének szenteli”), képviselvek teljes hálózatát hozta létre a volt Szovjetunió tagköztársaságaiban. E képviselvek segítségével 1989. novembere és 1992. márciusa között körülbelül 500 „oktatási konferenciát” szerveztek a Szovjetunió különböző pontjain. A CIA másik gyermeke a „Nemzeti Hozzájárulás a Demokráciához” egyesület is (vezetője A. Vajnszejn) számos szervezetet és programot finanszírozott a Szovjetunióban:

1984. - Szaharov Intézet Moszkvában, az emberi jogok és a világ problémái központ megszervezése lehetőségének tanulmányozása.

1986. - Szaharov Intézet, „szabadegyetem megalakítása olyan egyetemisták részére, akik elvetik a szovjet felsőoktatási rendszert.”

1990. - az Egyesült Államok Kongresszusának Alapítványa, a Szovjetunió Legfelső Tanácsa Régióközi Képviselői Csoportjának finanszírozása.

Dokumentálható, hogy a KGB jelentéseiből M. Gorbacsov tudott a befolyásolási ügynökök kiképzését célzó speciális intézményekről, ismerte a végzetek névsorát is. Ugyanakkor semmit nem tett annak érdekében, hogy beszüntesse eme nyugati szolgálatba elszegődött személyek tevékenységét.

Gorbacsov, miután kézhezvette a KGB vezetőitől az együttműködők kiterjedt hálózatáról szóló információkat, megtiltotta a KGB-nek, hogy bármilyen intézkedést foganatosítson e hálózat tevékenységének a korlátozására. Sőt, teljes erejével leplezte és mentette A. N. Jakovlevet, a befolyásolási ügynökök szovjetunióbeli „keresztapját”, annak ellenére, hogy a felderítők forrásaiból származó információk nem hagynak kétséget tevékenységének valódi indítékai felől.

Íme mit közöl erről, pl. **Vlagyimir Krjucskov, a KGB volt elnöke**: „1990-ben az Állambiztonsági Hivatal a felderítés és az elhárítás vonalán több (megbízhatónak bizonyult) forrásból megkülönböztetett óvatosságra intő információt kapott A. N. Jakovlevvel kapcsolatban. A feljelentés lényege abban foglalható össze, hogy a nyugati speciális szolgálatok értékelése szerint Jakovlev a Nyugat számára kedvező pozíciót foglal el, megbízhatóan szemben áll a „konzervatív” erőkkel a Szovjetunióban, és hogy rá biztosan lehet számítani bármilyen helyzetben.”

A szovjet uralkodóréteg átalakulása

Erről így ír Platonov professzor már idézett művében: „A legfontosabb nem az, hogy miként vásárolták meg őket, - megijesztették-e vagy becsapták őket -, hanem az a mechanizmus, amely lehetővé tette ezt az árulást. Ez a mechanizmus magának a Kommunista Pártnak az irányításába volt beépítve, mely a kezdetektől a szabadkőműves rend szerint működött, mint a mindent átfogó ellenőrzés és hatásgyakorlás titkos hatalmi struktúrája. A Szovjetunió Kommunista Pártjának irányítási rendszere nem ideológiai szervezetként létezett, hanem mint a hatalom pusztá eszköze, amely abszolút független volt a néptől, és szemben is állt vele. Ez a néptől való függetlenség bármilyen fordulatot lehetővé tett a politikában, s egyben a fordulatot végrehajtó személyeket mentesítette a felelősségrevonás mindenféle lehetősége alól. Az 1970-

es években a Szovjetunió Kommunista Pártjának vezető káderei általában a társadalom szellemileg marginális rétegeiből, mintegy az emberek ülepítő medencéjéből kerültek ki, olyanokból, akik nem képesek a normális emberi fogalmak szerint élni, és saját érdekeik érvényesítése céljából kaphatók bármilyen hitványságra, árulásra és hitszegésre. Az úgynevezett peresztrojka időszakában a Szovjetunió Kommunista Pártjának irányítási rendszere nem semmisült meg, hanem átalakult csaknem ugyanolyan összetételű két egymást kölcsönösen kiegészítő és egymást átfedő - **a szabadkőműves nemzetközi** és a **maffiózó-vállalkozói** - titkos hatalmi struktúrába. Ma az országban éppen ezek a struktúrák ellenőrzik csaknem teljesen a hatalmat.” /22/

A Szovjetunió Kommunista Pártja leendő vezetőinek első kapcsolatai a szabadkőművességgel természetesen nem a peresztrojka időszakában teremtődtek meg, hanem a hatvanas-hetvenes években. Platonov, más szerzőktől eltérően arra az eredményre jutott, hogy Gorbacsovnál a kapcsolatfelvétel a szabadkőművességgel, valószínűleg olaszországi nyaralása során (nem pedig Franciaországban) jött létre, ahol abban az időben célratörően és kezdeményezően tevékenykedtek a CIA ellenőrzése alatt álló szabadkőműves páholyok. Ezek a kommunizmus feltartóztatását tűzték ki célul (többek között az ismert „Propaganda-2” páholy, melyet **Licio Gelli** CIA ügynök vezetett). A. N. Jakovlev kapcsolatai a szabadkőművességgel arra az időszakra esnek, amikor az Egyesült Államokban és Kanadában tartózkodott. Ezek kétséget kizáróan nem korlátozódtak a szabadkőműves Pierre Trudeau-val való találkozásokra.

Az első publikált híradások arról, hogy M. Gorbacsov is a szabadkőművesekhez tartozik, 1988. február. 1-én jelentek meg a kis példányszámú német „**Mehr Licht**” („Több fényt”) c. folyóiratban. Hasonló híreket publikált a „Novoje russzkoje szlovo” című new-yorki újság is (1989. december 4-én), amely lap még Bush amerikai elnöknek és Gorbacsovnak a fényképeit is közli, amint a két politikus a kezeivel tipikus szabadkőműves jeleket mutat.

Gorbacsov szabadkőműves elkötelezettségét azonban a pénzligarchia hálózatának világkörnyéként funkcionáló vezetősoportjához fűződő kapcsolatai bizonyítják a legmeggyőzőbben. Ilyen kapcsolat, pl. az egyik legfontosabb mondialisztikus szervezetben, a Trilaterális Bizottságban viselt tagsága. Gorbacsov és a Trilaterális Bizottság között a közvetítő szerepet az ismert pénzügyi spekuláns és magasfokozatú szabadkőműves, **Soros György** töltötte be, aki már 1987-ben megszervezte a „Soros Alapítvány-Szovjetuniót” (Fond-Szorosz-Szovetszkij Szozuz), amiből később kinőtt a szovjet-amerikai „Kulturális Kezdeményezés” (Kulturnaja Iniciativa) alapítvány, amely nyíltan kozmopolita és oroszellenes volt.

A Soros Alapítvány tisztségviselői és aktivistái közé tartoztak olyan közismert, - Platonov által oroszgyűlölőknek (*oroszfóbiásoknak*) nevezett - személyek, mint J. Afanaszjev, a „Znamja” című folyóirat főszerkesztője, G. Baklanov, az orosz falvak lerombolásának ideológusa, T. Zaslavszkaja, továbbá a botrányairól elhíresült ügyvéd, A. Makarov, valamint az Alkotmánybíróság bírója, E. Ametisztov.

Soros eszközeiből fizették azon politikusok tevékenységét is, akik később kulcsszerepet játszottak a Szovjetunió felbomlásában, így pl. J. Afanaszjevet. Soros finanszírozta 1990-ben a szovjet gazdaság lerombolását célzó „**500 nap**” program kidolgozóinak az utazását az Egyesült Államokba G. Javlinszkij vezetésével, és később a Gajdar „csapatét” is, amikor ennek tagjai még nem vettek részt a kormányzásban.

Soros közvetítésével finanszírozták több sajtótermékeknek és televíziónak az orosz államot gyengítő tevékenységét, valamint a „független televízió” specialistáinak a felkészítését. 1989-ben a „Znamja” című folyóiratban (6. szám) Soros gyakorlatilag felszólította a pénzuralom demokratikus és piacbarát retorikája által megtévesztett lakosságot, hogy a demokrácia, a jogállam és a piacgazdaság érdekében szálljon szembe az orosz nemzeti mozgalommal (azaz

saját valódi érdekeivel), mert a pénzember szerint az orosz patrióták és az orosz állam szuverenitása, valamint az orosz társadalom hagyományainak és cselekvőképességének a megőrzése veszélyezteteti leginkább az új világrend bevezetését. (Az írás tartalmát saját szavainkkal foglaltuk össze.)

Gorbacsovot 1989. januárjában kooptálta a globális elit vezetősége a Trilaterális Bizottságba, amelynek teljesjogú tagja lett. A szovjet peresztrojka fő építőmestereinek, valamint a „Világ-mindenség Nagy Építőmesterének” és az „új világrend” „üdvére” tevékenykedő „fivéreiknek” találkozájára Moszkvában került sor. A Trilaterális Bizottságot elnöke, **David Rockefeller** (ő a new yorki Council on Foreign Relations, a Külkapcsolatok Tanácsa, röviden CFR vezetője is), J. Bertuan, V. Giscard d'Estain és J. Nakaszono képviselte. Az „új világrend” hitére térítendő között Gorbacsovon kívül jelen volt még a találkozón A. Jakovlev, E. Sevardnadze, G. Arbatov, J. Primakov, V. Medvegyev és néhány más személy. A titkos tárgyalások eredményeként létrejött az a közös tevékenységre vonatkozó megállapodás, amelynek a lényege akkor még kevesek számára volt világos. Azonban minden érthetőbbé vált még ugyanennek az évnek a végén, amikor az előbb felsorolt személyek kíséretében - vagyis azokkal, akik részt vettek a Trilaterális Bizottság delegációjával folytatott tárgyalásokon is - Gorbacsov találkozott Málta szigetén Bush amerikai elnökkel. „Több szakértő hajlik arra, hogy Málta olyan Gorbacsov és Bush közötti, sorsdöntő megállapodások színhelyévé vált, melyek rövidesen katasztrófához vezettek a Szovjetunióban és kataklizmákhoz Kelet-Európa országaiban. Az, hogy fontos megállapodások megkötésére éppen Máltán, a Máltai Lovagrend fővárosában került sor, amely rendnek a lovagjai közül többen a Trilaterális Bizottságnak és a Bilderberg Csoportnak is a tagjai, jelképezte, hogy új szakasz kezdődött a világméretű összeesküvés és a haza elárulásába beleegyező SZKP vezetők viszonyában.” - írja a Szovjetszkaja Rosszija 1992. május 9-i számában./23/

Különösen jellemző, hogy az első hivatalos szabadkőműves struktúra, amely a Szovjetunióban megszületett, a B'nai-B'rith, („Szövetség Fiai”), az etnikai követelményeket is támasztó nemzetközi szabadkőműves páholy volt. „Megnyitásának engedélyezését személyesen Gorbacsovtól kapták, H. Kissingernek, a rend egyik vezetőjének közbenjárására. 1989. májusában a „L'Arche” című havilap Párizsban közölte, hogy Moszkvában 1988. december 23. és 29. között vendégeskedett a B'nai-B'rith francia részlegének a delegációja 21 fővel, Mark Aron elnök vezetésével. E rend első páholyát a látogatás idején szervezték meg és májusra már 63 tagja volt. Ugyanezen időpontra még két páholyt hoztak létre Vilniusban és Rigában, majd pedig Szent-Péterváron, Kijevben, Ogyesszában, Nyizsnij-Novgorodban, és Novoszibirszkben.” - tudósít a Za rubezsom, 1993. évi 38. számának a 10. oldalán.

Ezzel párhuzamosan mindenfajta korlátozás nélkül bővül a Soros Alapítvány hálózata is. E hálózat munkatársainak a jelentős része szabadkőműves funkcionáriusokból, és a nyugati különleges szolgálatok ügynökeiből tevődött össze. A Soros Alapítvány az emberek világnézetének szabadkőműves szellemben történő megváltoztatására törekszik. Célja az amerikai (pontosabban az Amerikára is rákényszerített) pénzuralmi ideológia és életforma terjesztése, az élőködés más országok gazdasági nehézségein, többek között Oroszország intellektuális potenciáljának átszivattyúzása külföldre. A Soros Alapítvány az orosz tudomány megsegítése ürügyén titkos információkat gyűjtött a nyomorgó orosz tudósoktól, és 500 dollárt adott minden egyes tudományos személyiségnek. Soros pénzeszközeiből tartanak fenn teljesen vagy részben számos oroszellenes újságot és folyóiratot. A Soros Alapítvány tevékenységének új szakaszát jelentette a „Nyitott Társadalom” Soros Intézet létrehozása 1995-ben.

1990. áprilisában Franciaország Grand Orient (Nagy Kelet) rendjének feje, **J. R. Ragas** egy sajtókonferencián beismerte, hogy Oroszországban már vannak olyan befolyásos személyek, akik a vezetése alatt álló nagypáholyhoz tartoznak. Nemcsak Ragas, hanem a szabadkőműves

páholyok más vezetői is őszintén elmondták (már Jelcin rezsimjének létrehozása után), hogy miként készítették fel kádereiket a szabadkőművesség bevezetésére a volt szocialista országokban, mindenekelőtt Oroszországban. „Könnyű volt felismerni, hogy a szabadkőművesek nem egy évig foglalkoztak a szocialista országok állampolgárainak titkos beszervezésével, akik hosszas külföldi kiküldetésben tartózkodtak Nyugat-Európában, mindenekelőtt Párizsban. És visszatérve hazájukba természetesen nem ültek ölbe tett kezekkel, hanem teljesítették a beszervezőiktől kapott megbízásokat, és támogatókat toboroztak.” - írja Platonov./24/

Az 1989. évtől Oroszországban a szabadkőművesek széleskörű, sőt bizonyos értelemben már nyíltan is tekinthető kampányt folytattak demokratikus retorikába csomagolt világuralmi eszméik propagálására, és új tagok toborzására. Úgynevezett „**externalizációt**” hajtottak végre, melynek keretében a szabadkőművesek előadásokat, beszámolókat tartanak nagy termekben, a rádióban és a televízióban.

1991. márciusában az amerikai kongresszus által az állami költségvetésből finanszírozott „Szabadság Rádió” Münchenből felhívta a Szovjetunió lakosait arra, hogy létesítsenek kapcsolatot a szabadkőműves páholyokkal. Az adás vezetője, F. Szalkazanova, közölte a címet, melyen a szovjet polgárok beiratkozhatnak a szabadkőműves páholyba Párizsban. Annak érdekében, hogy vonzóvá tegyék ezt a páholyt, megtévesztően „Alekszandr Szergejevics Puskinnak” nevezték el (noha a nagy orosz költő nem volt szabadkőműves). A műsorban fellépő beavatott „testvérek” ebből a páholyból szólították fel a lakosságot a társadalom erkölcsi és lelki tökéletesítésére, példaként említve az Egyesült Államokat, melynek alapító atyái „a kezdetektől szabadkőműves elvek szerint” cselekedtek.” Egyidejűleg aktivizálta magát a másik szabadkőműves irányzat is, amely Franciaország „Nagy Nemzeti Páholya” irányítása alatt működik. 1991. áprilisában Oroszország két polgárát avatták be, akik az „Észak Csillaga” orosz páholy szervezői lettek.

Az 1991. évi augusztusi sikertelen államcsíny kezdete előtt egy nappal Párizsból Moszkvába érkezett egy bizonyos nagytekintélyű személy, aki Ogyesszából emigrált 1922-ben (neve titokban maradt). Vele együtt érkezett Moszkvába ennek a páholyoknak még 8 tagja. Az 1991. augusztusi-decemberi fordulat eredményeként a világoligarchia lényegében elérte egyik legfontosabb stratégiai célját, a szovjet birodalom felbomlasztását, s vele együtt a szuverén orosz államiság meggyöngítését. Saját győzelmétől fellelkesedve Jelcin már nem titkolta, hogy közvetlen kapcsolatot tart fenn olyan típusú kozmopolita szervezetekkel, mint „Nemzeti Hozzájárulás a Demokráciához”. Ezt követően - 1991. november 16-án - a világoligarchia a „Máltai Lovagrend nagymestere” címmel tüntette ki Jelcint. Ezt a rangot a pénzoligarchia szabadkőműves világkormányának csaknem valamennyi tagja viseli. Néhány napra rá Jelcin már a lovag-nagymester öltözetében pózolt a tudósítók előtt. 1992. augusztusában pedig aláírja a 827. Számú Elnöki Rendeletet „A kapcsolatok újrafelvételéről a Máltai Lovagrenddel”

Kik a máltai lovagok?

Stephen Knight brit kutató, „The Brotherhood”(„A testvériség”) c. 1984-ben Londonban megjelent könyvében megállapítja, hogy a Jeruzsálemi Szent János-Templom Rend, amelynek központja Palesztinában és Rhodosz szigetén van, valamint a Máltai Lovagrend, amelynek a központja Málta szigetén van, a brit szabadkőművességhhez tartozó katonai rendeknek tekinthetők. Mindkettő a Szt. János Hospitaller Lovagrend elágazása, utódszervezete. A Hospitallerek Rendje erős versengésben állott a keresztesháborúk idején túlságosan gazdaggá és nagyhatalmúvá vált Templomos Lovagrenddel. A Templomos renddel való leszámolást követően, tehát 1314 után, a Templomosok óriási vagyonának jelentős részét a Hospitallerek szerezték meg. A Hospitallerek egy csoportja Máltára költözött és a nevét Máltai Lovagrendre

változtatta. A nemzetközi közjog szerint a Máltai Lovagrend független, szuverén fejedelemség. A rend nagymestere államfő, világi rangja szerint herceg, egyházi rangja szerint pedig bíboros. A rend felső fokozatait csaknem teljesen arisztokraták töltik be. A legmagasabb rangú lovagoknak legalább 300 évre visszamenően igazolniuk kell nemesi származásukat és címerüket. A Máltai Lovagrend a XX. században kifinomult módszereket alkalmazó, ideális hírszerző hálózattá fejlődött. A téma szakértői szerint a Máltai Lovagrend szoros kapcsolatban áll a CIA-val, és ő tölti be a kommunikációs csatorna szerepét a Vatikán és a CIA között. Igen gyakori, hogy a CIA vezetői egyben máltai lovagok is. Így, pl. John McCone és William Casey is máltai lovag volt. A CIA viszont a pénzligarchia által dominált Egyesült Államok intézménye, vagyis egyben a világoligarchia egyik fontos hatalmi eszköze.

Hogyan csinálják a „nagy pénzek” a történelmet?

A szabadkőművesség Nyugatról érkezett a XX. század utolsó évtizedeiben az egykori Szovjetunióba. Az első klub a „Rotary International” volt. Ebbe a klubba Moszkva és Szent-Pétervár közigazgatási vezetői kaptak elsőként meghívást. Az első rotarysták közé tartoztak Luzskov, Szobcsák, a bankár Guszinszkij, valamint olyan „demokrata” funkcionáriusok, mint M. Bocsarov, A. Anajev, J. Nagibin, E. Szagalajev és még számos nagy és kis demokrata, akiknek többsége megjárta a **Kribl Intézet** „iskoláját”, valamint az ehhez hasonló, az orosz nép túlnyomó többségének az érdekeivel ellentétesen működő több más intézményt.

A világméretű hálózat egyik legfontosabb szervezetének - a Bilderberg Csoportnak - a mintájára 1992-ben létrehozták ennek a szervezetnek az orosz megfelelőjét - a „Magisztérium Klubot” („Nagymester Klubot”), amely kezdetben körülbelül 60 beavatott „szellemi-testvért” egyesített. Ebben a kibontakozó szabadkőműves mozgalomban a nemzetközi pénzvilág sztár reprezentánsa, **Soros György**, kulcsszerepet játszott. A „Magisztérium Klub” titkos bulletinjének első számában ő helyezte el a **„Nagy pénzek csinálják a történelmet”** című cikket. ... A „Magisztérium Klub” jelentős szerepéről tanúskodik, hogy **tagja R. Rajh** is, aki az Egyesült Államok elnökének, Bill Clintonnak a gazdasági tanácsadója. Rajh képviseli a Trilaterális Bizottságot ebben a tekintélyes társaságban. A Magisztérium Klub kulcsfigurái a volt Szovjetunió szabadkőműves pátriárkái, A. Jakovlev és E. Sevardnadze. A „Magisztériumban” megtalálhatók olyan ismert, az orosz nép érdekeiről lemondó, a Nyugatot hajbókolva kiszolgáló személyek, mint J. Jevtusenko, E. Nyeizvesztnij, A. Szobcsak, V. V. Ivanov, I. Brodskij, Sz. Satalin és mások./25/

A „Magisztériumhoz” hasonlóan több más alapítványt és klubot is létrehoztak a szabadkőműves célok elérésére, de már egy fokkal alacsonyabb szinten. Ezek szintén fontos szerepet játszanak a rejtőzködő hálózat politikai-pénzügyi-gazdasági struktúráiban, és hatékony működésének a biztosításában. Ilyen tipikus szervezet az „Együtműködés” (*Vzaimogyejsztvije*), amely vállalkozókat, banki és tőzsdei intézmények vezetőit, magasbeosztású állami hivatalnokokat vesz fel a soraiba. Ezeket a személyeket az a közös óhajuk egyesíti, hogy Oroszországot „a nagy pénzek csinálják a történelmet” doktrína szerint alakítsák át. Ennek a klubnak az élén az orosz társadalom érdekeit feladó mozgalom egyik vezetőszemélyisége, J. T. Gajdar, valamint számos hozzá hasonló személyiség - A. B. Csubajsz, K. N. Borovoj, L. I. Abalkin, J. G. Jaszin, A. P. Pocsinik, J. F. Szaburov, O. P. Lacisz, stb. áll. Az „Együtműködés” klub tagjainak sorába tartozik B.G. Fedorov, Sz.N. Kraszavcsenko, N. P. Smeljev, és Sz.Sz. Satalin is./26/

Oroszországban is létrehozták a Nyugaton széles körben elterjedt, és elsősorban az irodalmi élet ellenőrzésével foglalkozó szabadkőműves struktúrákat, a „pen-klub” szervezeteket. Az „Orosz Pen-Központ”, nyomban a megalakulása után az orosz nemzeti törekvéseket ellenző

erők gyűjtőhelyévé vált, soraiba fogadva a szenvedélyes kozmopolita irodalmárokat és anti-patriótákat. Nagyon jellemző, hogy éppen a „Pen-Központ” tagjai képezték a magját annak az uszító, B. Jelcinnek szóló feljelentő-levélnek, mely azt követelte, hogy brutálisan bánjanak el a „Tanácsok Házának” (*Dom Szovetov*, „Fehér Ház”) védőivel 1993. október elején. A szélsőséges hangnemben összeállított - már idézett levél - felszólította Jelcint arra, hogy azonnal számoljon le az összes másként gondolkodóval, tiltsa be a nemzeti politikát folytató pártokat és sajtóorgánumokat, továbbá vezesse be a rögtönítélő bíraskodást a rezsim ellen fellépőkkel szemben. Még meg sem tisztították Moszkva utcáit a másfélezer orosz ember holttestétől, de az uszító levél aláírói a „Pen-Központból” - köztük B. Ahmadulina, G. Baklanov, T. Bek, D. Granyin, J. Davidov, D. Danyin, A. Ivanov, Sz. Kalegyin, D. Lihacsov, B. Okudzsava, V. Oszkockij, A. Prisztavkin, L. Razgon és R. Rozsgyesztvenszkij - már újra az erő alkalmazását sürgették. Mindez a szabadkőműves-kozmosopolita világérzés tipikus reakciója, amely kenetteljesen toleranciát hirdet, ugyanakkor páni félelemmel és türelmetlenséggel reagál, ha szembe kell néznie egy nép nemzeti-közösségi-szellemi önvédelmének a megnyilvánulásával.

A moszkvai „Fehér Ház” lövetésének leghatározottabb támogatói az orosz nép ellenállásának leverésére a szabadkőműves struktúrák olyan vezetői voltak, mint Gajdar, Csernomirgyin, Luzskov és Javlinszkij. Az első három személyesen irányította a megtorló műveleteket az orosz emberek ellen. „Semmiféle tárgyalásokat!” - üvöltötte a mikrofonba a nemzetellenes összeesküvés egyik szervezője. Le kell számolni ezzel a bandával!” - tette hozzá. A Máltai lovagrend Nagymestere, B. Berezovszkij hatalmas összeget adott azon zsoldosok kifizetésére, akik részt vettek a nemzeti ellenállás leverésében. A „B’nai-B’rith” rend és a „Rotary Klub” tagja, V. Guszinszkij, nemcsak pénzt adott a megtorló műveletekre, de a „Bejtar” alakulatok csapatait is pénzelte.

1993-ban még egy szabadkőműves típusú szervezet alakult, a „Sas Rend” (*Orgyen Orla*). Alapszabálya szerint „a közös érdekek alapján egyesíti” a „legjobb embereket”, kialakítja az elitkapcsolatok rendszerét a politikai és gazdasági célok megvalósítása érdekében. E rend nagymesterének (*magiszterének*) a megfogalmazása szerint, a Sas Rendre „úgy lehet tekinteni, mint formalizált, elitista és speciálisan felépített üzleti kommunikációval, valamint kapcsolatokkal rendelkező pénzügyi intézményre. Ezen kapcsolatok felépítése objektíven áru. Ilyen árunak az árát általában a létrehozott kapcsolatokon keresztül nyújtott, fizetett szolgáltatások volumene határozza meg.” A Sas Rend kiadja az „Oroszország legjobb emberei” c. zárt (titkos) telefonkönyvet, olyan módszernek tekintve ezt, amely a „tagoknak lehetőséget biztosít a gyakorlatban hasznosítani, és személyesen érzékeltetni a speciálisan felépített kommunikáció hasznát”./27/

A Sas Rend tagjai különleges műanyag hitelkártyákkal rendelkeznek, amelyek segítségével segélyeket, jóváírásokat, és kölcsönös elszámolásokat vehetnek igénybe. A Sas Rend alapítói között megtalálható volt az ismert pénzügyi csaló, a büntető törvénykönyv alapján elítélt A. Szmolenszkij bankigazgató, kollégája P. Nahmanovics bankár, a világoligarchia hálózatához tartozó „befolyásolási ügynök” P. Bunyics, az újorosz (*novorusszkij*) vállalkozó V. Neverov, a nemzetközi szabadkőműves mozgalom egyik kiemelkedő személyisége M. Sakkum, valamint olyan kozmopolita szellemiségű személyek, mint a sakkozó G. Kaszparov és Sz. Szolovjov, a szobrász Z. Cereteli, és az „Ekonomika i zszizny” című folyóirat főszerkesztője, az „Együttműködés” szabadkőműves klub tagja, J. Jakutyin.

A szabadkőművesség széleskörű újjáéledésével egyidejűleg a szabadkőműves „testvérek” megkezdték az ajándékok előkészítését külföldi főnökeiknek. Ehhez tartozik azoknak a szabadkőműves archívumoknak a visszaadása a Nyugatnak, amelyeket Hitler gyűjtött össze Európa náci megszállása idején, és a szovjet csapatok trófeaként hoztak el a legyőzött Németországból. A szabadkőműves archívumokat őrző intézmény igazgatója, Prokorenko, a

szabadkőművesség nagy tisztelője - Jakovlev és Sevardnadze támogatásával - elvégezte a Nyugatra szállításukhoz szükséges előkészítő munkát. A. Kozirjev pedig megkötötte a titkos megállapodást az érdekelt felekkel az orosz nép eme jogos trófeájának az átadásáról.

Mint a világoligarchia hálózatának egyik legbefolyásosabb vezetője, egyidejűleg a Trilaterális Bizottság, a Külkapcsolatok Tanácsa (CFR), és a Bilderberg Csoport tagja, valamint a nagyhatalmú „B’nai-B’rith” („Szövetség Fiai”) rend egyik vezetője, a CIA-val is szoros kapcsolatban álló **H. Kissinger** írta: „Én preferálom a káoszt és a polgárháborút Oroszországban, mely egységes, erős központosított állam irányába mutat.” Kollégája a világoligarchia felső vezetésében, **Z. Brzezinski** pedig kertelés nélkül megmondta: „Oroszország gyámság (*protektorátus*) alatt fel lesz darabolva.”/28/ A világoligarchia elsősorban Oroszország pénzügyi, gazdasági és politikai elitjének, azaz irányító kádereinek a gondos kiválasztására összpontosítja a figyelmét. Ennek eredményeként a jelenlegi „demokratikus” vezetők Oroszországban vagy szabadkőműves struktúrákhoz tartoznak, vagy fenntartás nélkül elfogadják azok feltételeit. A kivételek rendkívül ritkák.

Azok a feladatok, melyeket a világoligarchia Oroszország jelenlegi és jövőbeni vezetői elé állít, kolosszálisak. Platonov professzor szerint napirenden van Oroszország feldarabolásának programja, és tervbe vették számos orosz terület átadását külföldi országoknak: a Kalinyingrádi területet Németországnak, a Szent-Pétervári terület egy részét és Karéliát Finnországnak, a Pszkovi területet Észtországnak, számos távol-keleti **területet** pedig Japánnak kívánnak juttatni a világoligarchia stratégiái. Szibéria legnagyobb része viszont az Egyesült Államok közvetett ellenőrzése alá kerülne./29/

Atomarzenáljának „a világ közössége” (helyesebben mondva a világoligarchia) általi ellenőrzése ürügyén komolyan tanulmányozzák Oroszország esetleges megszállásának a lehetőségét is. Az első lépés a világoligarchia eme veszélyes terveinek megvalósításában a határok nélküli Európára, vagyis a „Nagy Európára” vonatkozó szabadkőműves elképzelések kidolgozása volt. 1992. júniusában az Európa Tanács és isze, és Katrin Lalumier asszony főtitkár védnöksége alatt „Európa polgárának szociális jogai” címmel kollokviumot rendeztek, amely valójában nagyszabású szabadkőműves esemény volt. Az „Európa határok nélkül” jelszóval a kontinens szabadkőművességének az egyesítését tűzték ki./30/

A szabadkőművesek és a CIA

Kelet-Európa országaiban a szabadkőműves páholyok újraalakításával kezdődött el a CIA ügynökhálózatának a létrehozása. A jelenlegi cseh elnök, V. Havel (33-as fokozatú nagymester), például szabadkőműves páholyok egész sorát szervezte meg újságírókból, irodalmárokból, felsőoktatási intézmények tanáraiból. Közülük néhányan az amerikai titkosszolgálattal is kapcsolatba kerültek. 1987-1988-ban a szabadkőművesek Párizsban létrehozták az „Orosz Szabadkőművesek Baráti Közösségét” (*Szodruzsesztvo russzkih maszonov*), amely mintegy ötven olyan szabadkőművest egyesített, akik elsősorban a skót rítusú szabadkőművességhez tartoznak. Ezután a „Szabadság Rádió” felhívta a Szovjetunió polgárait, hogy minél nagyobb számban lépjenek be a szabadkőműves páholyokba.

„Az Orosz Szabadkőművesek Baráti Köre” és a „A. Sz. Puskin Egyesülés” lettek a kezdeményezői egy sor más páholynak, így a Novikov Páholynak Moszkvában. A skót rítusú szabadkőművesek kinyújtották csápjaikat Oroszország vidéki települései felé is. 1992-1996-ban néhány skót rítusú szabadkőműves páholy létrejött a hadseregben és a belügyi alakulatokban is. (Kettőnek a létezéséről biztosan tud Platonov professzor). Bár CIA kapcsolatokkal elsősorban a Franciaország Nagy Nemzeti Páholynak a fennhatósága alatt működő skót

rítusú szabadkőművesek büszkélkedhettek, az amerikai hírszerzés azonban komoly szerepet és támogatást juttatott a rivális Francia Grand Orient (Nagy Kelet) fennhatósága alá tartozó páholyoknak is. Nem véletlen, hogy a Grand Orient Páholy szervezője Oroszországban „Amerika barátja”, A. Komb lett.

A CIA volt munkatársa, P. szerint a szabadkőművességhez hasonló funkciót töltenek be a „Rotary” klubok is. P. sok olyan példát ismer, amikor a „Rotary” klubokon keresztül, - amelyek a világ 156 országában működnek és 1,2 millió embert egyesítenek, - az amerikai felderítésnek mindig sikerült beszereznie a számára szükséges információkat. A Rotary, a Lions és a hasonló klubok a szabadkőművesség elágazásainak, a világoligarchia „transzmissziós szíjainak” tekinthetők./31/

Az a körülmény, hogy a Jelcin-rezsim és az orosz kormány hivatalos kapcsolatokat létesített a Máltai Lovagrenddel, és ebbe a rendbe nemcsak Jelcin, de környezetéből számos más tekintélyes személyiség is belépett, így pl. Sz. Filatov, B. Berezovszkij, V. Jumasev, V. Kosztyikov, P. Abramatovics és mások, nagyszámú külföldi ügynök előtt nyitotta meg az ajtót Oroszország szerte. Szent-Péterváron ekkor jelenik meg a máltai-katolikus-részleg. Ezt V. Fekliszt, a „Máltai Lovagrend Világparlamentjének megbízottja” alapította. A katolikus Máltai Lovagrend mellett Szent-Péterváron működik egy „pravoszláv Máltai Lovagrend” is, amelyet a néhai Makariosz érsek alapított.

Az **iszlám szabadkőművesség** elkülönül a többi szabadkőműves páholytól és önálló életet él Oroszországban. Az iszlám szabadkőművesség páholyairól még a kérdés szakértői is kevés információval rendelkeznek. Van némi hiányos ismeretük a „**Fiatál Törökország**” páholyokról, amelyeket Törökországban még a XIX. század végétől és a XX. század elejétől létező szabadkőműves képződmények bázisán hoztak létre. Ezek az egyesülések genetikailag a Francia Grand Orient-hez kapcsolódnak. A kutatók rendelkeznek információkkal arra vonatkozóan is, hogy a XX. század elején az orosz szabadkőművesek támogatták ezeket az egyesüléseket (A. Gucskov, M. Margulies és mások). A második világháború után e szervezetek tevékenységét - feltehetően az amerikai és a NATO speciális szolgálatok, valamint a „**Fiatál Törökország**” nevű török nagypáholy kezdeményezésére, - a belső problémákról átirányították a „**Nagy Turán**” elképzelések megvalósítására. A „nagy-turán-eszmék” olyan szabadkőműves alapokon álló mitikus Nagy-Törökország megvalósítását hirdetik, azaz olyan területek Törökországhoz való vonzását, amelyek jelenleg Oroszországhoz, illetve érdekköréhez, a FÁK országainak a területéhez tartoznak, beleértve az észak-kaukázusi muzulmán területeket (Azerbajdzsánt, Csecsniát, Dagesztánt) is. A Szovjetunió szétesése előtt a „Fiatál Törökország” és a hozzá hasonló szervezetek szabadkőműveseinek fő célja az volt, hogy „hidakat verjenek” e régiók nemzeti értelmiségéhez „azzal a perspektívával, hogy a továbbiakban bevonják őket a szabadkőműves tevékenységbe”. Jelentős pénzügyi erőforrások birtokában a „Fiatál Törökország” komoly sikereket ért el az ábrándos nagy-turán álmok terjesztésében. Többek között e szabadkőműves szervezet növendékévé vált G. **Dzsemál**, aki később Oroszország Iszlám Bizottságának elnöke lett. Az 1990-es évek elején ennek a páholyoknak a tagjai lettek a csecsen lázadók vezetői, **D. Dudajev** (majd később **Maszhadov**), Tatarsztan és Ingusétia elnökei, M. Smajnev és R. Ausev. Kapcsolatokat tart fenn ezzel a páhollyal (de nem tagja) Azerbajdzsán elnöke, G. Alijev is.

Az Üzbegisztánban, Turkméniaiban és Kirgíziában tevékenykedő iszlámista felkelők, - elsősorban az **IMU** (Islamic Movement of Uzbekistan, Üzbegisztáni Iszlám Mozgalom) tagjai - az Afganisztánban uralomra került szélsőséges muzulmán szervezet, a Talibán ellenőrzése alatt állnak. **Muriel Mirak-Weissbach** szerint „a Talibán maga az angol-amerikai hírszerző-szolgálatok produktuma. Amint azt az EIR (Executive Intelligence Review) dokumentálta, a Brzezinski, Margaret Thatcher és George Bush afganisztáni stratégiája részeként kitervelt,

létrehozott, felnevelt, kiképzett és bevetett Talibán feladata kezdetben az volt, hogy csapást mérjen a Szovjetunióra, később az Orosz Föderációra, most pedig a térség valamennyi köztársaságára. Továbbá a Talibánt pénzügyileg és politikailag támogatják az Unocal-ban és a Deltában lévő szaudi és amerikai olajérdekeltségek. Végül, az egész Taliban-izlám felkelés élvezi az angol-amerikai hírszerzés, valamint tömegtájékoztatási intézményeik politikai támogatását... Ezen túlmenően a **U.S. National Endowment for Democracy** (Az Egyesült Államok Nemzeti Alapítványa a Demokráciáért) szponzorálta azt a könyvet, amelyet a Hizb ut-Tahir fundamentalista iszlám csoport terjesztett. Ez a csoport az, amelyik irányítja a Karimov üzbég elnök megdöntését célzó kísérleteket. Ezen kívül - amint azt az orosz hatóságok a közelmúltban feltárták - a „**Halo Trust**” nevű szervezet révén a britek közvetlenül is beavatkoznak a Csecsnyában folyó „iszlám” felkelésbe.”/32/

Ugyancsak az EIR tárta fel, hogy a „**Halo Trust**” egy magánirányítás alatt álló brit hírszerzőhálózatnak a része. Ez a hálózat Ázsiában, Afrikában, Latin-Amerikában, valamint a volt Szovjetunióban és annak perifériáin tevékenykedik. Noha a „Halo Trust” politika- és vallásmentes jótékonyági szervezetnek tünteti fel magát, amely a háború maradványainak az eltávolítására specializálta magát, valójában együttműködik olyan magán félkatonai biztonsági vállalatokkal, mint a Defense System Ltd., vagy a Gurkha Security Guards. Gyakran segítik a magán bányavállalatokat Afrikában és a világ más szegényebb részein. Az 1300 munkatársat foglalkoztató „Halo Trust” központja Londonban van egy tíz emeletes épületben, amelyet a **Westminster Foundation**-nel (a U.S. National Endowment for Democracy brit megfelelőjével) közösen használ. A „Halo Trust” 1996-ban kezdett működni az Oroszországhoz tartozó Észak-Kaukázusban, amikor brit részről megnövelték a csecsen szeparatisták számára nyújtott pénzügyi támogatást. Az orosz illetékesek azonban csak most hozták nyilvánosságra, hogy milyen brit segítséget kapnak a helyszínen a csecsen lázadók./33/

Oroszország egészét illetően az 1990-es években a destabilizáció és államrombolás leg-hatalmasabb mechanizmusa az „új világrend” szolgálatában a Soros Alapítvány volt, amelynek élén a „világkormány” egyik vezetője, a „Külkapcsolatok Tanácsa és a Bilderberg Csoport tagja, Soros György neves pénzember áll. Platonov és Glazijev egybehangzóan állítja, hogy „jótékonykodási” tevékenység leple alatt, ez a befolyásos szabadkőműves egy sok irányban tevékenykedő szervezetet hozott létre, amely szoros kapcsolatban áll nemcsak a CIA-val, de a „Moszaddal” is, és e két hírszerzőszolgálat több munkatársának a legális fedőszervévé vált./34/ A Lomonoszov Egyetem tanára arra is rámutat, hogy a Soros Alapítvány összehangolja tevékenységét a Nyugat más felforgató szervezeteivel. A „világkormány” egyik képviselőjének, a „Külkapcsolatok Tanácsa tagjának és a Háromoldalú Bizottság tagjának, az Egyesült Államok miniszter-helyettesének, **Strobe Talbotnak** a beismerése szerint „Soros politikája nem azonos azzal, amelyet az amerikai kormány megvalósít, de verseng azzal. A volt kommunista országokban erőfeszítéseink egybehangolására törekszünk Németországgal, Franciaországgal, Nagy-Britanniával és Soros Györggyel.”/35/

Pénzügyi és gazdasági csalások

Platonov azt is megírja könyvében, hogy Soros György volt csaknem az összes olyan pénzügyi-gazdasági csalás középpontja és kezdeményezője, amely az 1990-es években megvalósult Oroszországban. Éppen ő állott - együttműködve S. Ajzenberggel („B’nai-B’rith”), D. Rubensszel (angol nagypáholy), M. Riccsel (yorki rítusú páholy New-Yorkban) - **Csubajsz, Gajdar, Burbulisz** és más újonnan feltűnt orosz szabadkőműves funkcionárius háta mögött az úgynevezett privatizáció végrehajtásában, amelynek az eredményeként az orosz nép tulajdonának döntő hányada rövid idő alatt átkerült a nemzetközi pénzügyi oligarchia kezébe.

Az Állami Vagyon-bizottság (Goszkomimusesztvo) elnökének, V. P. Polevanovnak az adatai szerint „Oroszország 500 legnagyobb privatizált vállalatát, amelyek reális értéke 200 milliárd dollárt tett ki, szinte ingyen adták el (körülbelül 7,2 milliárd USA dollárért), és ezek külföldi korporációk és felbérelt stróman-struktúrák kezébe kerültek.”/36/

A világotligarchia új kedvencei

A világméretű átalakítások stratégiai különleges kitartással foglalkoznak Oroszország jelenlegi rendszerével. A hatalmat magának megszerző pénzligarchia arra törekszik, hogy bebiztosítsa magát „a hatalomváltás véletlenségeivel” szemben és „garantálja a demokratikus reformok irányítóinak folyamatosságát”, vagyis a Nyugat óhajának megfelelő politikusok pozícióban tartását. Azon politikusokat, akik megbuktak, és teljesen elveszítették hitelüket Oroszországban, mint Gorbacsov, Jelcin, Gajdar, Csernomirgin, Csubajsz, Nyemcov, Kirijenko, felváltják az új világrend híveinek egy másik csapatával. Közöttük a már említett G. Javlinszkij mellett az 1980-as évek végétől különleges helyet foglal el **L. Lebegy** tábornok, a Grand Orient páholy tagja, akiben a világotligarchia döntéshozói Jelcin áramvonalasabb változatát vélték egyidőben felfedezni.

Így ír erről Platonov professzor:

„1995-ben, amerikai látogatásom idején, az ország kormányához közel álló forrásokból olyan információt kaptam, miszerint a befolyásos amerikai politikusok körében az a nézet, hogy Oroszország új elnökének nem Jelcint, hanem Lebegyet kell megválasztani. Sőt, megnevezték azt a pénzüsszeget - körülbelül 1 milliárd dollárt - amelyet ez a politikus csoport kész „befektetni” Lebegybe.

1996. októberében L. Lebegy meghívásra New-Yorkba érkezett, hogy részt vegyen az új világrend egyik legfőbb szervének, a Külkapcsolatok Tanácsának, a CFR-nek az ülésén. A tanácskozást megelőzte Lebegy találkozója „a Szovjetunió szétverésének építőmestereivel”, az említett tanács vezetőivel - az Egyesült Államok volt elnökével, Bush-sal, és volt külügy-miniszterével, D. James Baker-rel, valamint Brent Scowcroft tábornokkal. Ezek a neves ruszofókok (oroszgyűlölők) megismertették Lebegyet a napirenddel és az előttük álló tanácskozás főbb témáival.

November 18-án Lebegyet fogadták a Külkapcsolatok Tanácsában. A megbeszélések körülbelül 5 órán keresztül tartottak. A jelenlevőknek Kissinger mutatta be Lebegyet. A megbeszélésen aktívan vett részt David Rockefeller, valamint Jack Matlock, az Egyesült Államok korábbi moszkvai nagykövete, továbbá Z. Brzezinski, és a hivatásos hírszerző D. Sajms. Az új világrend vezető stratégiai úgy értékelték Lebegyet, mint Oroszország egyik lehetséges jövőbeni elnökét. A CFR tanácskozáson Lebegy biztosította a „világkormányt arról, hogy elengedhetetlennek tartja az oroszországi reformok folytatását, amelyeket Jelcin megkezdett. Kifejtette, hogy helyesli a jelenlegi kormány nyugatközpontú külpolitikáját és a „hisztéria-mentes együttműködést a NATO-val”, valamint a „birodalmi és antiszemita hagyományok” végleges megsemmisítését Oroszországban. Arra a kérdésre, hogy készen áll-e leszámolni az antiszemitizmussal Oroszországban, a tábornok azt felelte: „szilárd határozottsággal”. Az Oroszország kaukázusi térségére vonatkozó kérdésekre azt mondta: kész beleegyezni, hogy ezek a területek leváljanak az Észak-Kaukázusról, és hogy az egész Kaukázusi régió a Nyugat ellenőrzése alá kerüljön.”/37/

Platonov „Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt” c. könyvében a CIA egyik munkatársától kapott információra hivatkozva megírja, hogy „a 80-as évek második felében és a 90-es évek elején az amerikai hírszerzőszolgálat több százmillió dollárt különített el az orosz

hazafias nemzeti mozgalomban végrehajtandó speciális műveletekre, így ügynökök beszerzésére és saját embereik bejuttatására ezekbe a szervezetekbe, mindenekelőtt a nemzeti elkötelezettségű személyiségek környezetébe. Informátorom szavai szerint, a CIA-nak sikerült hazugsággal, lefizetéssel és zsarolással számos árulót beszerveznie, akik meghatározó szerepet játszottak a patrióta szervezetekben, valamint néhány hazafias beállítottságú folyóiratban és újságban. A legérdekesebb azonban a történet befejezése: néhány év elteltével az orosz- és pravoszlávellenes csoport legaktívabb tagjai lettek az olyan hazafias rádióadásoknak, mint a „Radonezs” és „Narodnoje Radio”, a visszatérő vendégei. Sőt egyikük tanári állást is vállalt a Moszkvai Egyházi Akadémián (Moszkovszkja Duhovnaja Akagyemija).”/38/

„Az ukrán RUH-ot, UNA-UNSZO-t majdnem háromnegyed részben a CIA finanszírozza, és vezetőségük nagy része az amerikai kormány szolgálatában áll már a „peresztrojka előtti” idők óta. Z. Brzezinski pedig Lvov díszpolgára lett.”

Tervek Oroszország feldarabolására

1992-ben hozták nyilvánosságra az „Amerikai előrejelzések a geo-stratégiai helyzet alakulásáról a XX. század végén és a XXI. század elején” című kutatási projekt eredményeit. Az amerikai szakértők ebben a tanulmányban kifejtették az Oroszország hat független államalakulatra történő felosztására vonatkozó elképzeléseiket is. A tanulmány készítői szerint a hat új állam a következő lenne: Nyugat-Oroszország, Urál, Nyugat-Szibéria, Kelet-Szibéria, Távol-Kelet és az Északi Terület.

1997. októberében B. Brzezinski három részre javasolta felosztani Oroszországot: Európai Oroszországra, Szibériai Köztársaságra és Távolkeleti Köztársaságra. „A decentralizált Oroszország - közölte Brzezinski - reális és kívánatos lehetőség.”/39/

A Bilderberg Klub 1998. május 14-17-i ülésén a tanácskozás nagyhatalmú résztvevői a legnagyobb figyelmet Oroszország felosztásának szentelték. Megvitatták Oroszország néhány ellenőrzési övezetre való felosztását. A javasolt terv szerint a Központ és Szibéria az Egyesült Államokhoz, Észak-Nyugat Oroszország Németországhoz, a Dél és a Volgamente Törökországhoz, a Távol-Kelet pedig Japánhoz kellene, hogy kerüljön. Az Egyesült Államok külügyminisztere, a Nemzetközi Kapcsolatok Tanácsának egyik irányítója, **Madeleine Albright** asszony az Orosz-Amerikai Üzleti Együttműködési Tanács (*Szovjet gyelovogo szotrudnyicsesztva*) 1998. október 2-án, Chicagóban tartott ülésén kijelentette: „az Egyesült Államok nemzeti érdekeiből kiindulva az amerikai külpolitika legfontosabb feladata „irányítani a szovjet impérium szétesése következtében előálló folyamatokat”. „Oroszországot mindaddig támogatni kell, amíg a szétesés folyamata a helyes irányban halad”.”/40/

A szabadkőművesség és a Pravoszláv Egyház

Az Orosz Pravoszláv Egyház mindig elítélte a szabadkőművességet, mert azt a gnosztikus pogány tanítások és a sátánizmus jelenkori képviselőjének tartotta. A pravoszláv hívők milliói évente átokkal sújtják mindazokat a személyeket, akik szabadkőműves páholyok vagy az ezekkel kapcsolatban álló szervezetek tagjai. 1932-ben az Orosz Pravoszláv Egyház Világtalálkozóján („zsinatán”, *Vszezaruszbeznij Szobor Russzkoj Pravoszlavnoj Cerkvi*) határozatot fogadtak el arról, hogy a szabadkőműves páholyokban való részvétel „nem egyeztethető össze a keresztény hittel. Aki a Krisztusi Egyház tagjának tekinti magát, annak vagy el kell határolódnia a szabadkőművességtől és a vele rokon tanoktól, vagy ha megrögzötten mégis ragaszkodik hozzájuk, akkor ki kell közösineni őt a Szent Egyházból”.

A jelenlegi nyugati világrend védőbástyája az Amerikai Egyesült Államok, amelyet az egész világ szabadkőművesei „szabadkőműves államként”, „nagy szabadkőműves szuperhatalomként” tartanak számon. Az Egyesült Államok elnöke és kormányának tagjai - csaknem kivétel nélkül - szabadkőműves páholyok magasrangú tagjai. A jelenlegi elnök, B. Clinton, a „Skull and Bones” („Koponya és csont”) nevű elit szabadkőműves páholy tagja és a „Jacques de Molay rend” örökös tagja. Elődje, G. Bush a „Skull and Bones” elnöke és több skót és york-rítusú páholy tagja. Az egyik legnagyobb tiszteletet élvező amerikai szabadkőműves, a 33-as fokozatú G. Truman elnök kijelentette, hogy „saját állami tevékenységét a szabadkőművesség elveire” építi, és legfőbb óhaja, hogy ezek az elvek „elterjedjenek az egész világon”./41/

Oroszország történelmében az állam legfőbb irányítói háromszor tiltották be a szabadkőműves páholyokat törvényerejű rendeletekkel, így II. Katalin cárnő, valamint I. Pál és I. Sándor cár, akinek a tiltó rendelete egészen 1917. február 28-ig életben maradt. A szabadkőműves páholyok természetesen titokban továbbműködtek a cári tilalmak ellenére. A szabadkőműves mozgalom legújabb reneszánszára az úgynevezett peresztrojka idején került sor. Ekkor M. Sz. Gorbacsov, majd később B. N. Jelcin különleges törvényerejű rendeletekkel újra legalizálták a szabadkőművességet.

A Bilderberg Csoport 1999. június 3. és 6. között, a portugáliai **Sintrában** megtartott tanácskozásán megvitatták az orosz helyzetet is. **Jessica T. Mathews**, a Carnegie Endowment for International Peace (Carnegie Alapítvány a Nemzetközi Békéért) elnöke és a Carnegie Alapítvány Moszkvai Központjának munkatársai kifejtették, hogy Oroszország külpolitikája kiszámíthatatlan és azokat a nehézségeket tükrözi, amelyek a nagyhatalmi státus elvesztéséből származnak. Úgy vélték azért volt kudarc az átmenet a kommunizmusból, mert hiányzik a társadalmi konszenzus. A lakosság 70%-a támogatja a liberális demokráciát, de 90%-a hajlandó lenne feláldozni azt a rend érdekében. Ami a jövőt illeti, az egyik lehetőség a stagnálás, amivel a rendszer valamennyi problémáját újratermeli. A másik lehetőség az államhatalom konszolidálása. A Nyugatnak fel kellene hagynia olyan személyek támogatásával, mint Jelcin. Az oroszok mélyen csalódtak a közös orosz-amerikai együttműködésre vonatkozó reményeikben. Vonakodnak belátni, hogy nagyhatalmi státusuk elvesztése végleges lehet. Nemcsak a rubel, de Oroszország egésze lett leértékelve. A nagy feladat abban támogatni az oroszokat, hogy segíthessenek magukon. A Nyugatnak felül kell vizsgálnia azon pénzügyi támogatásokat, amelyek lehetővé teszik Moszkva számára a strukturális reformok elhalasztását, és hosszútávon függőhelyzetbe taszítják Oroszországot. Ebben a kérdésben éles vita bontakozott ki a tanácskozás résztvevői körében. A nemzetközi pénzügyi szervezetek által nyújtott hitelek ugyanis nemcsak jelentősen csökkentek, hanem e pénzek többsége már el sem hagyja az Egyesült Államokat, mivel az orosz államadósság kamataira számolják el. A valóban átutalt hiteleket pedig a bankrendszer és az igazságszolgáltatás megerősítésére fordítják. Természetesen a korrupció is említésre került, amely nem a bajok oka, hanem következménye./42/ Arról persze már nem volt szó, hogy a pénzoligarchia egyik legfontosabb és nélkülözhetetlen eszköze a pénz hatalom politikai hatalommá való átalakítására a korrupció. A pénz szervezett magánhatalma állami-közigazgatási, sőt igazságszolgáltatási döntésekké ugyanis csak a korrupció legváltozatosabb technikáival alakítható át. Ez különösen akkor érvényes, amikor a magánhatalom szférájában, az üzleti szektorban elérhető jövedelmek összehasonlíthatatlanul nagyobbak, mint a politikai-közigazgatási szférában elérhető jövedelmek.

A Bilderberg Csoport vitáit, - informális megállapodásait - tettek szokták követni. A sintrai tanácskozás után néhány hónapra távozott Jelcin a politikai életből. Utódja, az orosz biztonsági szervezet éléről az elnöki székbe került Vlagyimir Putyin óriási államadósságot, romokban heverő gazdasági életet, széteső államot és egy letargiába süllyedt társadalmat vett

át. A hazaszeretetre hivatkozva megígérte a rendteremtést, és a nagyhatalmi szerep megtartását. Ezzel, és a csecsen lázadók elleni kemény fellépésével sikerült elnyernie az orosz választók többségének a bizalmát. Oroszországnak azonban évi 200 milliárd rubelből (mintegy 7 milliárd dollárból) kellene fenntartania olyan időszakban a katonai egyensúlyt, amikor a Nyugat egyetlen országa, az Egyesült Államok, évi 300 milliárd dollárt tud fegyveres erőire fordítani. A Kurszk atom-tengeralattjáró 2000. augusztus 12-én bekövetkezett tragédiája is mutatja, hogy ez szinte lehetetlen feladat, mert ennyi pénzből nem lehet eltartani egy 1,2 milliós hadsereget, ellátni korszerű haditechnikával és logisztikai háttérrel.

A washingtoni konszenzus Oroszországra kényszerített sokkterápiája soha nem látott szegénységet, inflációt, félelmet és erőszakot hozott magával. Ebből csak az új orosz oligarchia, a bűnözői csoportok, a különböző maffiák és legfőképpen a nemzetközi pénzvilág húzott hasznot. A közvélemény meg van róla győződve, hogy mindez nem magától és nem véletlenül történt úgy, ahogyan megtörtént. Az orosz társadalom kisemmizett 80%-át a fokozatosan feltáruló tények egyre inkább meggyőzték arról, hogy szervezett erők működtek a színpalak mögött, akik egymással megállapodva, egyeztetett stratégia alapján, koordináltan jártak el. Az elhúzódó krízis fogékonyra tette az oroszokat a nacionalista eszmék iránt. A kibontakozó patrióta törekvések lényegében nemzeti önvédelmet jelentenek. A nemzeti érzés ugyanis bizonyos fokú lelki kárpótlást nyújt az elvesztett reményekért, az elrabolt közvagyonért, a kifosztott országért, a sorozatban elszenvedett kudarcokért.

Az orosz társadalomnak azzal a ténnyel is szembesülnie kellett, hogy ebben az időszakban Ázsia másik nagy országa, a rivális Kína is áttért a piacgazdaságra. De ez az áttérés - állapítja meg **Lóránt Károly** - ott a gazdaság jelentős felgyorsulását eredményezte, ezért Kína esetében - ellentétben Oroszországgal és Magyarországgal is - nem transzformációs veszteségekről, hanem jelentős transzformációs nyereségekről beszélhetünk./43/ Kínában több mint 1200 millió ember él, mégis az egy főre jutó transzformációs nyereség megközelíti a húszezer dollárt. Ez különösen akkor lenyűgöző szám, ha tudjuk, hogy az IMF Magyarországra kényszerített sokkterápiája nálunk lakosonként 27 ezer dollár veszteséget okozott. Ugyancsak Lóránt Károly idézi **Joseph Stiglitzet**, aki Clinton elnök tanácsadója, majd három éven át a Világbank vezető közgazdásza volt. Stiglitz szerint Washingtonban két irányzat alakult ki. Az egyik a fokozatosságot hangsúlyozta a piacgazdaságra való áttérés kapcsán, mivel a versenyfeltételek megteremtését fontosabbnak tartotta, mint az állami ipar privatizálását. A másik csoport viszont mellőzhetőnek vélte a piac működéséhez elengedhetetlenül szükséges feltételek előzetes megteremtését. Tagjai vallásosan hittek abban a téveszmében, hogy a sokkterápia majd egycsapásra bevezeti a piacgazdaságot. Az oroszok szerencsétlenségére ez a második csoport győzött és hazájukat sokkok sorozata érte, amelyek nem mozdították elő a valódi piacgazdaság és demokrácia kialakulását Oroszországban./44/

Oroszország mai helyzetében a létfeltételeiktől megfosztott alullévők már csak a nemzeti és vallási hagyományba, a megtartóerejű orosz kultúrába, és a veszélybe került közös hazába tudnak kapaszkodni. Csak ez maradt nekik. A győztes pénzoligarchia arrogánsan és gőgösen kemény fellépést sürget a „nyugatellenes, veszélyes nacionalisták és szociális-demagógok”, a „reformellenes, maradi és idegengyűlölő vörös-barnák” ellen, még hozzá a demokrácia, a jogállam és a saját hódításait biztosítani óhajtó reálpolitika nevében. Szinte magától értetődő, hogy a világoligarchia és szakértő kiszolgálói nem a válság igazi előidézőjét, - a washingtoni konszenzus elhibázott sokkterápiáját - teszik felelőssé az orosz nép tragikus pusztulásáért, hanem az okot az okozattal cinikusan felcserélve a kibontakozó nemzeti ellenállást kiáltják ki a bajok okának, és a jövőt fenyegető legfőbb veszélynek. Pedig a most fellángolt orosz patriotizmus nem más, mint egy életveszélybe került nemzet természetes önvédelmi reflexe a pénzuralom könyörtelen barbarizmusával szemben. Úgy gondoljuk, eljött az ideje, hogy az

Oroszországot pénzügyi eszközökkel meghódító világoligarchia reálpolitikusai is belássák: időnként bölcsőbb reálpolitika erkölcsösnek és mértékletesnek lenni, mint végletekig önzőnek és cinikusnak.

Idézetek jegyzéke:

1. Sergei Glazyev, Genocide, Russia and the World Order, Washington D. C., 1999 p. 3-12
2. Lányi Kamilla, Válság táplálta globalizáció, I-II. Külgazdaság 2000/4. és 5. számából
3. Lányi Kamilla, A globális konvergencia változatai: Washington és Maastricht, I. rész, Külgazdaság, 1997/11 és 12, 11. old
4. Sergei Galzyev, Genocide, p. 71
5. Dr. John Coleman, The Conspirator's Hierarchy: The Committee of 3000, Carson City, Nevada, 1994 p. 98
6. I. Bolshakov, The Laws of Historical Revenge, Moscow: Astra Sem, 1998
7. „Seven Winds, or Watch Where You Are Going, Russia”, in the Vympel almanac, 1998, Nr. 2
8. Moskva. Osen'-93: Khronika protivostoianiiia, Moscow: Respublica, 1994, p. 6.
9. Moskva. Osen'-93: Khronika protivostoianiiia, Moscow: Respublica, 1994. p. 496
10. Sergei Glazyev, Genocide, Russia and the World Order, Washington D. C., p. 115
11. National Security Policy for the Next Century, Moscow: 1997.
12. Sergei Glazyev, Genocide, Russia and the World Order, Washington D. C., 1999 p. 131
13. John Daniel, Scarlet and the Beast, Volume I, A History of the War between English and French Freemasonry, JKI Publishing, Tyler, TX, 1995, p. 516
14. ib. p.516
15. ib. p.517
16. ib. p. 518
17. John Daniel, Scarlet and the Beast, Volume I, A History of the War between English and French Freemasonry, JKI Publishing, Tyler, TX, 1995, p. 847
18. Nikolai Poljanski, Alexander Rahr, Gorbatschow Der Neue Mann, Universitas Verlag, München, 1986, S. 39-40
19. Lev Timofeyev, Russia's Secret Rulers, Alfred A. Knopf, New York, 1992 p. 38-45
20. John Daniel, Scarlet and the Beast, Volume I, A History of the War between English and French Freemasonry, JKI Publishing, Tyler, TX, 1995, p. 519
21. ib. p. 519
22. A. Platonov: Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt. Moszkva, Ruszkij Vesztnyik, 2000, 22-23 old.
23. Szovjetszkaja Rosszija, 1992. május. 9
24. A. Platonov: Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt. Moszkva, Ruszkij Vesztnyik, 2000, 29-30 old.

25. ib. 37. old.
26. ib. 37-39. old.
27. ib. 40-41. old.
28. ib. 41. old.
29. ib. 41. old.
30. ib. 43. old.
31. ib. 46-51. old.
32. Prouty, F. The Secret Team, Englewood Cliffs, 1973. p. 66
33. „Great Game” Fanatics Spark Insurgency Against Central Asia, by Muriel Mirak-Weissbach, EIR, August 25, 2000 p. 50
34. Russia Accuses British „Halo Trust” of Hand in Chechen War, by Rachel Douglas and Dean Andromidas, EIR, August 25, 2000, p.55
35. A. Platonov: Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt. Moszkva, Ruszkij Vesztnyik, 2000, 52. old.
36. ib. 53. old.
37. ib. 60-64. old.
38. ib. 63. old.
39. Zbigniew Brzezinski, A nagy sakktábla, Európa, Budapest, 1999, 120-171. old.
40. A. Platonov: Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt. Moszkva, Ruszkij Vesztnyik, 2000, 66. old.
41. ib. 77. old.
42. Minutes from Bilderberg Meetings, Sintra, June 3-6, 1999, Internet, Agenda - with panelists and discussions
43. Lóránt Károly, A magyarországi rendszerváltás ára, Magyar Nemzet, 2000. június 6
44. ib. 6. old.

Felhasznált művek jegyzéke:

1. **Michael R. Beschloss - Strobe Talbott**, At the Highest Levels. The Inside Story of the End of the Cold War, Boston, Little Brown, 1993
2. **John Daniel**, Scarlet and the Beast, Volume I, A History of the War between English and French Freemasonry, JKI Publishing, Tyler, TX, 1995
3. **Dr. John Coleman**, The Conspirator's Hierarchy: The Committee of 3000, Carson City, Nevada, 1994 p. 98
4. **Sergei Glazyev**, Genocide, Russia and the World Order, Washington D. C. 1999
5. **Stephen Knight**, The Brotherhood, The Secret World of the Freemasons, Granada, London, Toronto, New York, 1984
6. **Phillip Knightly**, The Master Spy, New York: Alfred A. Knopf, 1988

7. **Nikolai Poljanski, Alexander Rahr**, Gorbatschow Der Neue Mann, Universitas Verlag, München, 1986
8. **A. Platonov**: Rosszija pod vlasztyju maszonov, (Oroszország a szabadkőművesek uralma alatt). Moszkva, Ruskij Vesztnyik, 2000
9. **Prouty, F.** The Secret Team, Englewood Cliffs, 1973. p. 66
10. **Schweitzer**, Pobeda: rol' tajnoj strategii adminisztracii SZSA raszpade Szojetszkovo Szozuza i szocialiszticeszkovo lagerija, Minszk, SZP Avest, 1995
11. **Szemjon Reznyik**, Oroszország fasizálódása, Hajja és Fiai Könyvkiadó, 1996
12. **Andrew Sinclair**, The Red and the Blue, Cambridge, Treason and Intelligence, Little, Brown, Boston, Toronto, 1986
13. **Lev Timofeyev**, Russia's Secret Rulers, Alfred A. Knopf, New York, 1992 p. 38-45
14. **Helga Zepp-LaRouche**, Die verpasste Chance von 1989-90, Dr. Böttiger Verlag, Wiesbaden, 1999

Ki felelős valójában a második világháború kirobbantásáért?

A trockista Hrisztyián Georgijevics Rakovszkijt (1873-1941), Szovjet-Ukrajna egykori elnökét, 1937 nyarán ismét letartóztatja az NKVD. Életéért küzdve, Rakovszkij 1938. januárjában feltárja a HÁLÓZAT titkos világstratégiáját vallatójának, Sztálin bizalmasának, Gavril Kuzmin NKVD-s tábornoknak, aki a Ljubjankában, a politikai rendőrség központjában hallgatta ki. A magasrangú illuminátus szabadkőműves Rakovszkij jól ismerte a világot a háttérből irányító hierarchiát és az általa feltárt titkos összefüggések győzik meg Sztálint arról, hogy közeledjen Hitlerhez és kezdeményezze a Lengyelország felosztását is tartalmazó német-szovjet paktumot, amelyet 1939. augusztus 23-án alá is írtak Moszkvában. A HÁLÓZAT első számú központja, a City of London, befolyása alatt álló brit kormány a Lengyelország nyugati részét elfoglaló Németországnak 1939. szeptemberében hadat üzent. A másik agresszor, a Kelet-Lengyelországot (Lengyelország 52%-át) elfoglaló és bekebelező, sztálinista Szovjetunió részére azonban nem érkezett hadüzenet. H. G. Rakovszkij hitelesnek tekintett kihallgatási jegyzőkönyve új megvilágításba helyezi a világtörténelem legvéresebb háborúját és annak máig tartó következményeit.

A nyugati egyetemeken szerzett orvosi és jogi diplomával, széleskörű nemzetközi kapcsolatokkal és politikai tapasztalattal rendelkező Rakovszkijt kezdetben kihallgatója, az egyik legfejlettebb nyugati országban felnőtt, a tájékozottabb és műveltebb kommunistákhoz tartozó NKVD-s tábornok, a francia René Duval, sem értette. (A meggyőződéses sztálinista Duval Franciaországból települt át a Szovjetunióba és ekkor vette fel az orosz Gavril Kuzmin nevet.) Foglyának, a nyolc nyelven - bolgárul, törökül, románul, németül, angolul, franciául, oroszul és ukránul - folyékonyan beszélő, a rejtett történelmi és politikai összefüggéseket jól ismerő, magasfokozatú szabadkőműves Rakovszkijnek megdöbbenve kellett tapasztalnia, hogy kihallgatója nem ismeri az illuminátusok történelmi szerepét és a kommunista világforradalom igazi céljait. Ezért a kihallgatása során lefojtatott kemény vita, és az azt rögzítő jegyzőkönyvek jobb megértése végett olvasóink számára is célszerű, ha előbb röviden felvázoljuk a második világháborút megelőző történelmi helyzetet, bemutatjuk a főbb szereplőket, és elemezzük a HÁLÓZAT által mozgatott háttérerők stratégiáját.

A nemzetközi fináncoligarchia HÁLÓZATA

Kezdjük a legfontosabb szereplő, a HÁLÓZAT, bemutatásával. A világ szupergazdag pénzdinasztiái által létrehozott, és több száz éves múltra visszatekintő HÁLÓZAT, olyan sok rejtett szállal, sűrűn egybekapcsolódó hierarchia, amely a háttérből irányítja az időközben globálissá növekedett pénzhatalom széleskörű intézményrendszerét. A pénzvagyontulajdonosoknak ez a magánkézben lévő világrendszere napjainkban már uralja a fejlett ipari államok politikai rendszerét, és csekély kivételtől eltekintve a világgazdaság egészét. A pénzügyi ellenőrzésnek ezt a globális rendszerét a HÁLÓZAT vezetői hierarchiája elsősorban rejtett kapcsolathálója, az illuminátus szabadkőművesség, valamint az általa létrehozott központi bankok segítségével irányítja. A HÁLÓZAT felső és ismeretlenségbe burkolódzó vezetői a demokratikus államok ellenőrzése alatt nem álló központi bankok segítségével, feudális módon kontrollálják az egyes államok gazdaságát és politikai rendszerét, összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott nemzetközi magántalálkozók és konferenciák fogadnak el. A HÁLÓZAT-hoz kapcsolódó több száz szervezet közül most

csak annak a szemléltetésére nevezünk meg néhányat, hogy világosabb legyen, konkrétan mire utalunk: Az „500-ak Tanácsa”, a „300-ak Bizottsága”, a „Club of Isles”, a brit „Round Table”, „The Milner Group”, a „Cliveden Set”, „The Hermetic Order of the Golden Dawn” és „Royal Institut of International Affairs”, az amerikai „Council on Foreign Relations”, „Trilateral Commission” és „Skull and Bones Society”, a világ legfontosabb pénzügyi és politikai vezetőit magában foglaló „Bilderberg Csoport” és még sok hasonló, igazi tevékenységét rejtegető, titkos és féltitkos szervezet. Ezek nagy része teljesen elzárkózik a nyilvánosságtól, vagy másnak mutatja magát, mint ami valójában. Ugyanez mondható el HÁLÓZAT részét képező olyan klubok rendszeréről, mint, pl. a „Hells Fire Club”, a Rotary és Lions klubok, vagy a világ irányítását szolgáló stratégia és taktika kidolgozását végző olyan „think-tank”-ek, - gondolati műhelyek - számai, mint a Tavistock Institut, a Római Klub, Mont Pelerin Society, a „Hudson Institute”, „Institute for Policy Studies”, „Institute for World Order”, „The Atlantic Council of the United States” és még sok más hasonló szervezet. A HÁLÓZAT részét alkotják a milliárdos nagyalapítványok, és a kisebb alapítványok ezrei. A HÁLÓZAT irányítja a magas fokú szabadkőművesek, elsősorban az illuminátusok, útján a különböző szabadkőműves irányzatokhoz tartozó páholyokat. A HÁLÓZAT szerves részét alkotják a Szocialista Internacionálé, és a különböző irányzatú internacionálék is, mert valamennyinek a vezérkarában kulcsszerepet töltenek be képviselői, rendszerint a színpalak mögött. A HÁLÓZAT gondolati műhelyeiben dolgozták ki a versaillesi és párizsi békeszerződések, a Népszövetség, az ENSZ, a Világbank, a Nemzetközi Valutaalap, a NATO, az Európai Unió, az Európai Monetáris Unió, az Európai Központi Bank és több más fontos nemzetközi szervezet alapokmányának a koncepcióját és az alapokmányok tervezetét. Elfogadásukkor általában ott voltak - államaik hivatalos képviselőiként - maguk a tervezetek fogalmazói is.

A HÁLÓZAT azonban nem ennyi, hanem ennél jóval több. A HÁLÓZAT a nemzetközileg intézményesült magánpénzvagyon sűrű szövődékű globális rendszere és hatalmi apparátusa: egy háttérből központilag irányított, integrált, fegyelmezett és olajozott gépezet. Azért tudunk róla keveset, mert legfőbb működési elve a maximális titoktartás. Van ereje ahhoz, hogy ezt a titoktartást kikényszerítse. Egyes - de már csak második és harmadik vonalbeli - képviselői az államok vezető politikusaiként, nemzetközi közjogi és magánjogi szervezetek tisztségviselőiként, diplomatakként, pártvezérekként, korporációs birodalmak és pénzintézetek elnökeiként, igazgatóiként, nagytekintélyű nemzetközi szakértőkként megjelennek a nyilvánosság előtt. Látható pozíciójukat azonban csak formailag a demokratikus eljárásoknak, ténylegesen a HÁLÓZAT-ban viselt rangjuknak köszönhetik, és ha rosszul képviselik megbízóik érdekeit, akkor a HÁLÓZAT le is váltja őket. Kifelé mindez a demokratikus formák betartásával, de érdemben a színpalak mögött, titkos magántalálkozásokon, csendes szobák mélyén, esetleg bizalmas telefonbeszélgetések útján történik. A legszűkebb felső vezetőcsoport tagjai, akiktől a kezdő impulzusok jönnek, és akik a végső szót kimondják, - akiket Rakovszkij is csak „AZOK”-nak nevez - szinte mindig inkognitóban maradnak. A rájuk vonatkozó legfőbb előírás, hogy „Ők nem is léteznek”. Mivel az írott és elektronikus sajtó döntő része is a HÁLÓZAT tulajdonában van, vagy ellenőrzése alatt áll, ezért azok sem tájékoztatnak a tevékenységéről. Így, többek között a Bilderberg Csoport 1954 óta rendszeresen megtartott, és a világ sorsát meghatározó, olyan fontos kérdéseket megvitató tanácskozásairól, - mint pl. az olajár világpiaci árának a négyszeresére emelése 1973-ban, vagy a kamatlábak háromszorosára emelése 1979-ben, - sem, adott a világsajtó egyetlen egyszer sem érdemi tájékoztatást. Csupán azt írták meg, vagy sugározták néhány közhelyet tartalmazó mondatban, - ha egyáltalán közöltek valamit - ami már amúgy is kiszivárgott. Ezért csak több éves késéssel lehetett és lehet a töredék információk összerakásából, és az így nyert ismereteknek a bekövetkezett eseményekkel történő összevetéséből kikövetkeztetni, miről is tanácskoztak és döntöttek a világ legnagyobb hatalmú személyiségei nagy titokban. A világ közvéleménye ki van

szolgáltatva. Hiszen ami nincs a rádióban és a televízióban, nincs a világlapok hasábjain, az az emberek fejében sincs. Ennek következtében a HÁLÓZAT szubjektíven nem létezik a számukra. Objektív hatásaiban azonban nagyon is jelen van az életükben, és egyre jobban meghatározza sorsukat.

A HÁLÓZAT tehát nem egy maroknyi „összeesküvő” megmosolyogható csoportja, hanem a már korábban is létezett, a 18. században viszont nemzetközileg is megszerveződött pénz-oligarchia, több mint 230 éves múltra visszatekintő, nagy hagyományú és sok tapasztalattal rendelkező autonóm intézményrendszere, a világtörténelem önálló célokkal, stratégiával és taktikával rendelkező szereplője, saját külpolitikával, pénzügyi- és gazdaságpolitikával. A fináncoligarchia saját politikája rendszerint az egyes államok politikájának a köntösében jelenik meg. A multinacionális és multikulturális pénzoligarchiának ezt a HÁLÓZATÁT nem valamiféle etnikai hovatartozás, hanem a pénz hatalom birtoklásán alapuló érdekközösség, az ebből fakadó egyeztetett politikai stratégia és hatalmi-igény, a közös rejtőzködés szükségessége, és a koordinált cselekvés tartja össze. A HÁLÓZAT „láthatatlansága”, mimikrije, biztonságos és hatékony működésének az egyik legfontosabb előfeltétele. A nemzetiszocialisták és mindenféle szélsőjobbboldaliak nagy, és ártatlan emberek millióinak sorsát tragikusan érintő tévedése és bűne volt, amikor ezt a nemzetközi pénzrendszert kisajátító csoportot, és kapcsolati rendszerét, - amely bizonyíthatóan számos különböző néphez és országhoz tartozó pénzvagyontulajdonost és hatalmi ambícióval rendelkező elitet egyesít - egyetlen etnikummal azonosították. A HÁLÓZAT létezését nem etnikai alapon működő rendszerként kell felfogni. Ebben az uralmi rendben egy privilegizált csoport a magánpénzrendszer globális monopóliuma segítségével gyakorolja az uralmat úgy, hogy magánellenőrzése alá vonta a csak szuverén államokat megillető felségjogokat: a pénzkibocsátást, a kamat- és árfolyamszabályozást, a monetáris politika teljes eszközrendszerét. Ez a rendszer a magánpénzvagyon koncentrációja révén alkalmas arra, hogy egy szűk elit irányíthassa a világ gazdaságát, és általa a nemzetközi politikát. Ennek a rendszernek a központjában a leggazdagabb pénzdinasztiák állnak, mint haszonélvezők, és mint a hatalmat végső soron kézbentartó irányítók. Azt a tényt azonban, hogy ezek között vezető szerepe van az évszázados tapasztalatokkal rendelkező nemzetközi pénzdinasztiáknak, amelyek származásilag egyik vagy másik nép elitjéhez kapcsolhatóak, súlyos tévedés úgy értelmezni, hogy az adott pénzügyi elit azonos a néppel, amelyből származik, vagy azzal az országgal, amelynek a polgára. A nemzetközi pénzoligarchia soknemzetiségű és eredendően kozmopolita, mert a pénzvagyon rendszere is nemzetek feletti és kozmopolita. Éppen ezért a transznacionális fináncoligarchiát teljesen értelmetlen bármelyik néppel azonosítani, és ugyanilyen értelmetlen egy konkrét etnikum vagy nép valamiféle „világösszeesküvés” feltételezni. Egyik hús-vér nép sem felelős a HÁLÓZAT által működtetett rendszerért, az általa kirobbantott konfliktusokért, az uzsoracivilizáció elterjesztéséért, a munkával megtermelt érték kamattal történő elvonásáért. Megengedhetetlen csúsztatás egy konkrét népet, vagy etnikumot, felelőssé tenni egyes pénzdinasztiák, vagy a HÁLÓZAT egészének a tevékenységéért. A kollektív bűnösség és felelősség feltételezése ebben a vonatkozásban is teljességgel elfogadhatatlan, tudományosan és morálisan egyaránt.

A HÁLÓZAT esetében elsősorban a globális pénzrendszer mechanizmusainak és automatizmusainak az arctalan uralmával állunk szemben. A rendszert természetesen emberek alakították ki, és önző érdekeiket követő konkrét személyek hierarchiája működteti, de soha nem egy bizonyos nép vagy nemzet. A HÁLÓZAT használja eszközként a népeket és az általa ellenőrzött államokat, de fordítva ez már nem igaz. Nemcsak a népek, de ma már a kormányok sem tudják a saját érdekükben működtetni a teljesen függetlenedett magánpénzrendszer gépezetét. A népek - legyenek azok vérségi származáson alapuló nemzetek, vagy állampolgári kötelek által összefűzött országalakók, - a békés munka lehetőségét kívánják, és azt, hogy munkájuk eredményét sem nyílt katonai-adminisztratív erőszakkal (ahogyan ezt a

KOMINTERN kommunista nemzetközi forradalmárai tették), sem a formális demokráciába elrejtett eladósítással és kamatfizetésre kényszerítéssel (ahogyan ezt a KAPINTERN pénzmonopolista oligarchiája, befektető pénzemberei és bankvezérei ma teszik), ne lehessen elvenni tőlük. A HÁLÓZAT arctalan pénzrendszere és azok az éliték, amelyek ennek a rendszernek a kizsákmányoló, elnyomó mechanizmusait működtetik - a történelem tényei szerint - nincsenek tekintettel a társadalmi igazságosságra és a hagyományos értékekre. A csak pénzben gondolkodó, egydimenziós csőléletük következtében, kizárólag vagyonuk és hatalmuk növelését tartják szem előtt. A globális pénzarisztokrácia uralmi törekvései ezért elkerülhetetlenül feszültséget, félelmet, irigységet és gyűlöletet keltenek, nemcsak az egyes emberekben, de a népek között is. Ez pedig ellenálláshoz, végső soron háborúhoz vezet. Ilyen háború volt a 2. világháború is.

Terv a dinasztikus államok átalakítására Európában

A HÁLÓZAT több évszázad alatt, fokozatosan fejlődött ki és többször lényegesen átalakult, amíg jelenlegi formáját elérte. Először Angliát hódította meg a 17. században, ellenőrzése alá véve az ország pénzrendszerét, bankjait, gazdasági és politikai életét. Kialakult a City of London, mint hatalmi központ, amely létrejötté óta - a háttérből való befolyásolással - a parlamentet és az uralkodóházat is irányítja. Ezt követte a pénzrendszer átvétele Franciaországban, majd pedig segítségével az 1789-es forradalom kirobbantása. Napóleon félretételével azóta is a HÁLÓZAT irányítja diszkrétan ezt az országot a pénzügyi kontroll közvetett és kifinomult eszközeivel. A számos miniállamra szakadt német birodalom ellenőrzés alá vételére 1770-ben a HÁLÓZAT akkori vezetői megbízást adtak a neves frankfurti bankárnak, Moses Mendelsohnak, valamint Adam Weishauptnak, az ingolstadt-i jezsuita egyetem tanárának, az illuminátus rend megalakítására. Hatévi gondos előkészítés után, 1776. május 1-én, Weishaupt formálisan is megindítja az illuminátus rend működését. A rend célja az volt, hogy a világon akkor létező különböző szabadkőműves páholyok és titkos társaságok irányítását titokban átvegye és felhasználja a HÁLÓZAT céljainak az elérésére. A szabadkőművesek és az illuminátusok szövetségét az 1782. július 16-án véget ért, Wilhelmsbadban tartott titkos találkozón pecsételték meg. (Több kutató is ezt nevezi az első kommunista internacionálé tényleges megalakulásának.) Az itt megkötött paktumnak a segítségével létrejött a különböző titkos társaságok és a szabadkőműves páholyok szövetsége, és lehetővé vált mintegy hárommilliót kitevő tagságuk egy központból történő közvetett irányítása. A szigorúan titkos wilhelmsbadi találkozón elfogadott döntésekről nem sok került nyilvánosságra, mert a résztvevőknek meg kellett esküdniük az abszolút titoktartásra. A francia szabadkőműves de Virieu gróf, amikor megkérték, hogy ismertessen néhány Wilhelmsbadban elfogadott határozatot, a következőt válaszolta: „Nem adhatok róluk felvilágosítást. Csak annyit mondhatok, hogy az elfogadott döntések sokkal komolyabbak, mint bárki is képzelet. Az itt beindított terv olyan tökéletesen ki van dolgozva, hogy sem a monarchiának, sem az egyháznak nincs lehetősége az előle való megmenekülésre.”/1/ Egy másik résztvevő, Saint Germain grófja, pedig figyelmeztette a találkozó után a francia uralkodópárt a monarchia megdöntésére szőtt összeesküvésről. Tanácsát azonban nem hallgatták meg a párizsi királyi udvarban. A wilhelmsbadi tanácskozásról - a szigorú titoktartás ellenére - kiszivárgott hírek hatására a bajor nagyherceg 1785. októberében razziát tartott von Zwacknak, Weishaupt helyettesének, a lakásán. A számos lefoglalt okmány között megtalálták az illuminátusok tervét az európai dinasztikák uralmának a megdöntésére és az új világrend létrehozására. A bajor kormány fehér könyvet állított össze a kezébe került dokumentumokból és megküldte Európa valamennyi uralkodójának. Az illuminátus rendet hivatalosan ugyan betiltották, de Weishaupt csak illegálisba vonult egy átmeneti időre. Az illuminátusok hamarosan ismét

megjelentek, de most már a „Német Egység” mozgalmanak a fedőszervezete alatt. Itt hangzott fel először a HÁLÓZAT híres jelmondata, a népek megtévesztését szolgáló, soha be nem tartott csatakiáltás: „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség.”

A HÁLÓZAT Olaszországot a Giuseppe Mazzini irányítása alatt álló Carbonari Mozgalom segítségével, és az olasz egység megteremtésével vette az ellenőrzése alá. Az 1871 után - akarata ellenére - létrejövő egységes Németország, és a 19. század utolsó évtizedeiben vele szövetkezett katolikus Habsburg Monarchia, azonban egyre nagyobb fenyegetést jelentett a HÁLÓZAT által elképzelt új európai rend számára. Ugyancsak útjában volt a jobbágy-felszabadítást követően gyors ipari fejlődésnek indult Oroszország, tekintélyuralmi rendszerével, ortodox keresztény kultúrájával, hatalmas területével és embertömegével. Zavarta az is, hogy ez az eurázsiai ország ellenállt annak, hogy a saját ellenőrzése alá vonhassa pénzügyi rendszerét. Oroszországot bolsevik ügynökei segítségével vette az ellenőrzése alá. (Ennek részletei elolvashatók a Leleplező 2/1999 számában.) A HÁLÓZAT-nak azért kellett ezeket a hagyományos dinasztikus államokat lebontania, hogy helyébe a maga politikailag liberális-kozmopolita, gazdaságilag pedig pénzmonopolista rendjét kiépíthesse, amely aztán lehetővé teszi ezen országok pénzrendszerének a magánellenőrzés alá vételét. Ugyanis a liberális demokrácia a legalkalmasabb a pénzrendszeren és kamatszedésen alapuló monopolista elituralom álcázására, az adósságfüggéssel történő kizsákmányolás rendszerének a szabadság rendjeként való feltüntetésére. A formális demokráciában a választott és csak rövid ideig kormányzó politikusok szükségszerűen függőhelyzetbe kerülnek a nem változó pénz-oligarchiával szemben, amely gazdasági és pénzügyi hatalmának a túlsúlyával, így vagy úgy, de mindig be tudja juttatni a maga embereit a kormányzati pozíciókba, és érvényt tud szerezni akaratának.

Különösen sok gondot okozott a HÁLÓZAT-nak a spekulatív pénzgazdasággal szemben a termelőgazdaságnak elsőbbséget nyújtó Németország gyors gazdasági fejlődése éppen akkor, amikor az angol gazdaság, a brit birodalomból húzott extraprofitja ellenére, pontosan a HÁLÓZAT reálgazdaság-ellenes, élösködő pénzrendszerének a dominanciája miatt, hanyatlásnak indult. A Berlint Bagdaddal összekötő vasút megépítésének a terve a 19. század végén, a közel-keleti olaj egyre fontosabbá válásának az idején, azzal fenyegetett, hogy létrejön egy német irányítás alatt álló hatalmas ipari térség, amely nem a kamatszedő pénzrendszeren, hanem a termelő gazdaság elsőbbségén alapul, és ahol az uzsorás pénztőke, és vele a HÁLÓZAT szerepe és hatalma is leértékelődik. Ezért a HÁLÓZAT valamennyi eszközrendszerét felhasználva kidolgozta azt a tervet, hogy szembenálló katonai blokkok létrehozásával, háború útján egymással semmisíteti meg riválisait. Ezért már az 1890-es években oktatták a londoni szabadkőműveseknek, hogy miért van szükség egy általános háborúra, annak milyen lesz a lefolyása és milyen hatalmi átrendeződést fog eredményezni. Erről Rudolf Steiner, 33-as fokozatú szabadkőműves, az antropozófia megalapítója számolt be 1916-ban, Bázelen tartott egyik előadásában. A dinasztikus birodalmak lebontásához szüksége volt a HÁLÓZAT-nak nemcsak a katonai tömbökre, hogy sakkban tartsák és felőröljék egymást, de a forradalmi mozgalmakra is, hogy belülről gyengítsék és ássák alá ezen országok stabilitását, továbbá a kis népek nacionalizmusának a felkorbácsolására is. A mininacionalizmusok a világháború alatt és után hatékonyan hozzájárultak az olyan soknemzetiségű államok felbomlásához, mint az Osztrák-Magyar Monarchia és a cári Oroszország.

A HÁLÓZAT és a bolsevikok együttműködéséről már részletesen tájékoztattunk a Leleplező 1999. novemberi számában. Németországi tevékenységének részletes ismertetésére majd később kerül sor. Most csupán arra utalunk, hogy a Németország egyedüli háborús felelősségére vonatkozó nézetek ugyanúgy nem állják ki az elfogulatlan vizsgálódás és a valóság próbáját, mint a porosz militarizmusnak, a junker arroganciának, a háborús uszító, gonosz

német császárnak, sőt az egész német népnek a démonizálása. A méreteinél, geopolitikai helyzeténél, gazdasági erejénél, tudományos-technikai felkészültségénél és katonai erejénél fogva a kontinentális Európa vezetésére predesztinált Németországot a HÁLÓZAT-nak mindenáron meg kellett gyengítenie, ha nem akart lemondani a kamatszedő pénzrendszer ellenőrzésén alapuló, monopolista világrend kialakításáról, amely biztosíthatja számára a világ feletti hegemonia jövőbeni megszerzését és megtartását. Az Egyesült Államok pénzügyi rendszerét, 130 évi kemény küzdelem után, 1913-ban sikerült a HÁLÓZAT-nak a saját ellenőrzése alá vonnia a Federal Reserve Systemnek, - egy általa alakított és a mai napig a tulajdonában lévő magánkartellnek - az Amerikára való rákényszerítésével. Mindez az amerikai alkotmány rendelkezéseinek a nyílt megszegésével történt, mivel az alkotmányt megfogalmazó alapító atyák nem engedték meg az Egyesült Államok törvényhozásának, hogy a Kongresszust kizárólag megillető jogokat kikölcsönözhesse magánszemélyek számára. Ahhoz, hogy ezt a Kongresszus megtehesse, módosítani kellett volna először az alkotmányt. Ennek azonban olyan szigorú feltételei vannak, amelyeket az amerikai polgárok és az egyes tagállamok ellenállása miatt soha nem lehetett volna teljesíteni. Ezért nem maradt más a HÁLÓZAT számára, mint a törvényhozók egy részének a megvásárlása, valamint az amerikai nép tudatos megtévesztése és félretájékoztatása a pénzrendszer magántulajdonbavételének messze ható és súlyos következményeiről.

A HÁLÓZAT mindig is monopolista eszközökkel gyakorolta hatalmát. Érthető, hogy ezért egy - az irányítása alatt álló - szupervilágmonopólium létrehozására törekedett. Ennek a stratégiai célnak az egyik lehetséges megvalósítása a kommunista világrendszer forradalmi úton való létrehozása volt. A HÁLÓZAT a pénz és a korporációk magánmonopóliumai révén uralkodik ma is a liberális államokban, a szabadság látszatát keltő demokratikus formák betartásával. Minél erősebbek, - koncentráltabbak és centralizáltabbak - ezek a monopóliumok, annál nagyobb a HÁLÓZAT hatalma. A legnagyobb monopólium a mindent államosító kommunista diktatúra totális állama. A legtökéletesebb, leghatalmasabb szupermonopólium pedig a globális kommunista diktatúra totális világállama lett volna, természetesen a HÁLÓZAT ellenőrzése alatt. Ez volt az illuminátusok programja, beleértve Weishauptot, Marxot, Lenint, Sztálint és utódait is. A HÁLÓZAT ma már egyértelműen a manipulált demokratikus formák között működő Globális Uniót és a benne működő pénzrendszer magánmonopóliumát részesíti előnyben. Ez biztosítja számára a legbiztonságosabb mimikrit, az arctalanságot és autokratikus hatalmának elrejtését a demokratikus kulisszák mögé. A kommunista kísérlet több okból is túl veszélyesnek bizonyult. Ellenőrzése - többször is - csaknem teljesen kicsúszott a HÁLÓZAT kezéből. Első számú bolsevik ügynökét, Trockijt, először Lenin szorította a másodhegedűs szerepébe, majd Lenin halála után pedig egy közepszerű politikus, Sztálin, állította félre. A cári titkosrendőrséggel - az Ochránával - is együttműködő, bűnöző múltú kaukázusi bolsevik-vezető, - egykori bankrabló és rendőrspicli, - pontosan gátlástalansága és gengszter módszerei révén „a rendőrművészet példátlan zsenijének bizonyult”, ahogyan Rakovszkij kifejezte magát Kuzminnak./2/ Először csak számúzta, aztán pedig - 1940-ben, mexikói száműzetésében - pedig meg is gyilkoltatta ügynökeivel Trockijt. Ami azonban még súlyosabb bűnnek számított a HÁLÓZAT szemében az az volt, hogy kibújva az ellenőrzése alól saját személyi diktatúráját és zsarnoki rendszerét építette ki. A nemzetközi pénzligarchia stratégiáját szolgáló világforradalom helyett, személyi diktatúrájának és a nemzeti bolsevizmusnak adott elsőbbséget. Sztálin a 2. világháború után kötött megállapodásokat is sorra megszegte. Később a Szovjetunió nukleáris fegyverei is állandóan veszélyessé tették a kísérletezést a kommunizmussal. A HÁLÓZAT ezért a szovjet kísérlet lezárása mellett döntött, annál is inkább, mert a nemzetközi pénzrendszer kisajátításával, és ennek a pénzrendszernek a kezében lévő központi bankok útján történő működtetésével, időközben sokkal hatékonyabb, biztonságosabb és

szalonképesebb módot talált egy globális méretű monopolrendszer kialakítására, és a világpolitikában játszott hegemon szerepének a megerősítésére.

Miért segítette a HÁLÓZAT hatalomra Hitlert?

A Hálózat által gondosan előkészített első világháború és az azt lezáró versaillesi szerződések nélkül - amelyeket a HÁLÓZAT képviselői fogalmaztak, és amelyek elsősorban a nemzetközi fináncoligarchia érdekeit, valamint stratégiai céljait tartalmazták - a nemzetiszocialisták soha nem kerülhettek volna hatalomra Németországban. Hitler és a hitlerizmus Versailles-ban született. A minden elfogadható mértéken felüli jóvátételi kötelezettségek alatt nyögő weimari Németországot a többi országnál is jobban sújtotta az 1929-ben kirobbant gazdasági világválság. A HÁLÓZAT erős embert akart az ország élére, aki stabilizálja az országot, és biztosítani tudja a jóvátétel teljesítéséhez felvett hatalmas hitelek adósságszolgálati terheinek a viselését. Hitlert nagy összegekkel segítették nemcsak olyan iparmágnások, mint Gusztáv Krupp, Karl Duisberg vagy Fritz Thyssen, de még a Hohenzollernek is támogatták abban a reményben, hogy esetleg visszatérhetnek a német állam élére. A HÁLÓZAT könnyűszerrel megakadályozhatta volna Hitler hatalomra kerülését, ehelyett azonban olyan finaciális helyzetet teremtett, amely szavatolta a német bankrendszer fizetéseképtelenségét és a gazdasági élet összeomlását. A válságos helyzet kialakításában kulcsszerepe volt az amerikai Morgan bankháznak, valamint a Bank of England elnökének, Montagu Normannak. Az említett két bank útján a Wall Street és a City of London, a HÁLÓZAT két központja, 1931-ben hitel-embargót kezdeményezett Németország ellen. Montagu Norman, a Bank of England elnöke és Benjamin Strong, a FED new yorki elnöke, azt is megakadályozta, hogy a Dr. Wilhelm Lautenbach német pénzügyi szakértő által kidolgozott terv, amely kiemelt szerephez juttatta a kereskedelmi váltókat a fizetési rendszerben, elfogadásra kerüljön. Hitler hatalomra kerülése után már hatékonyan támogatták ugyanezt a tervet, ugyanezek a bankvezérek. Többek között ez a terv volt az, amelynek segítségével a nemzetiszocialisták rövid idő alatt hat és félmillióról az egy ötödére tudták csökkenteni a munkanélküliséget.

Ezekben a kritikus időkben a HÁLÓZAT egyik legfontosabb megbízottja Berlinben Hjalmar Schacht, a Wall Street bizalmát élvező bankvezér volt, aki 1930. márciusában azért mondott le a Reichsbank elnöki tisztéről, mert így akarta megakadályozni, hogy egy svéd üzletember áthidaló hitelhez juttassa az angolszász hitelembargó miatt fizetéseképtelenné vált német bankrendszert. Lemondása után minden idejét annak szentelte, hogy pénzügyi támogatást szerezzen Londonban és New Yorkban a Németország élére kiszemelt náci vezérnek. A magasrangú szabadkőműves Hjalmar Schacht azon kevesek közé tartozott, aki nyíltan megmondta magáról, hogy beavatott testvér. Schacht egyébként már 1926 óta támogatta pénzzel az NSDAP-t, Hitler pártját, és ugyancsak ő volt az, aki meggyőzte az akkor még szkeptikus német iparmágnásokat, hogy álljanak Hitler mellé.

A City of London által ebben az időben folytatott politikát így foglalta össze tömören 50 évvel később David Stirling ezredes, a brit Speciális Légiszolgálat elit egységének megalapítója, egy privát beszélgetés során: „A legnagyobb hiba, amit a britek elkövettek, az a feltételezésük volt, hogy kijátszhatják a Német Birodalmat Oroszország ellen, abban a reményben, hogy majd mind a ketten elvéreznek az egymással vívott küzdelemben.”^{3/} a legfelsőbb londoni körökben is támogatták Hitlert. Közéjük tartozott Neville Chamberlain miniszterelnök, a müncheni szerződés aláírója és egyik legfőbb tanácsadója Philip Kerr, a későbbi Lord Lothian, aki a Cecil Rhodes által alapított „Round Table” egyik vezetője volt. Lord Beaverbrook, és a tulajdonában lévő brit lapok is Hitler mögé álltak. Hitler legbefolyásosabb angol támogatója azonban kétségtelenül VIII. Edward volt, aki néhány hónapig Anglia trónját is elfoglalta, és

aki lemondása után, mint Windsori Herceg, Bahama kormányzója lett. Edwardot egyébként ugyanazon a napon, 1936. január 20-án, koronázták az Angol Szabadkőművesek Nagy Mesterévé, amikor királlyá is megkoronázták. /4/

Schacht, Hitler egyik legközelebbi munkatársát, Alfréd Rosenberget, már 1924-ben bemutatta a nagyhatalmú Montagu Normannak. Rosenberg a londoni Schroeder Bank elnökével is tárgyalt. Ez a bank szoros kapcsolatban állt a new yorki Schroeder Bankházzal és Kurt von Schröder báró kölni bankjával. Amikor Schröder báró és Schacht 1931-ben felkérték a német ipari és pénzügyi vezetőket, hogy támogassák Hitlert, azok csak azt kérdezték, hogy a nemzetközi pénzügy világ, elsősorban Montagu Norman, hajlandó lenne-e egy Hitler által irányított német kormányt támogatni? 1932. január 4-én von Schröder báró kölni villájában került sor Schröder, Hitler és von Papen első titkos találkozására. Ekkor már von Schröder finanszírozta titokban a náci pártot egészen Hitler hatalomra kerüléséig. Pontosan rá egy évre, ugyanezen a helyen, ismét találkozott Hitler, von Papen és von Schröder. Ekkor határozták el, hogy megbuktatják von Schleicher tábornok tehetetlen kormányát, és egy jobboldali-konzervatív koalíciót segítenek hatalomra. Január 30-án Hitler már kancellár volt.

Miközben Hitler és mozgalmá számára dőlt a pénz, a Bank of England, a HÁLÓZAT egyik legfontosabb intézménye, nem volt hajlandó hitelt nyújtani Németországnak a kritikus 1931-es esztendőben. Ezzel olyan pénzügyi és gazdasági válságot okozott, amely németek millióit kergette a kétségbeesésbe és a nemzetiszocialisták karjaiba. Amikor aztán Hitler hatalomra került, Montagu Norman gondoskodott róla, hogy a Bank of England azonnal hitelekkel siessen a támogatására. 1934. májusában Norman személyesen járt Berlinben, hogy az új rezsimet titkos megállapodásokkal pénzügyileg stabilizálja. Hitler hálásnak bizonyult és Norman meghitt barátját, Hjalmar Schachtot, nemcsak a Reichsbank élére helyezte vissza, de egyszemélyben pénzügyminiszterré is kinevezte. Schacht egészen 1939-ig a Reichsbank elnöke volt.

Arról, hogy a Wall Street, különösen a Rockefeller tulajdonban lévő Standard Oil Company, mennyit fektetett be Németország és a német hadiipar talpra állításába, Antony Sutton, a Stanford Egyetem tanára és a Hoover Intézet kutatója egész könyvet írt. A Wall Street vezető bankárai segítségével lett a világ legnagyobb vegyipari óriása az I. G. Farben, amely még 1943-ban is együttműködött az olyan Rockefeller érdekeltséghez tartozó vállalatokkal, mint pl. a Standard Oil Company.

Bernhardt holland herceg, a Royal Dutch Shell főreszvényese, magas rangú szabadkőműves, a Bilderberg tanácskozások megszervezője, szintén támogatta Hitlert. Amikor a Wehrmacht megszállta Hollandiát, Bernhardt kilépett a Hollandiai Nagypáholyból és SS tiszt lett. A háború befejeztével visszatért a szabadkőművességhez és ma is a Hágai Nagy Páholy tagja, mint 33-as fokozatú testvér. Bernhardt herceg meghívására 1954-ben a brit Round Table Társaság tagjai egy szupertitkos találkozóra gyülekeztek, amelyre a hollandiai Osterbeek Bilderberg nevű szállodájában került sor. Azóta ennek a társaságnak az évente egyszer vagy kétszer - továbbra is szigorúan titokban - tartott tanácskozásait Bilderberg Tanácskozásoknak nevezik, a résztvevőket pedig a Bilderberg Csoportnak. Ez a zártkörű csoport a HÁLÓZAT számára fontos és gondosan kiválogatott politikai, gazdasági és pénzügyi vezetőket tömöríti, hiszen a találkozókön a világpolitika legfontosabb stratégiai kérdéseit vitatják meg. Az itt hozott nem formális döntések aztán kötelezően megszabják a kormányok és nemzetközi szervezetek irányvonalát. A liberális demokrácia által hirdetett szent sajtószabadság képmutatását, álszentségét, jól szemlélteti, hogy ezekről a milliók sorsát érintő, rendkívül fontos tanácskozásokról a világsajtó nem ad tájékoztatást. A Hitlert szívvel-lélekkel támogató Bernhardt jelenleg a Szabadkőműves Legfelsőbb Tanács főfelügyelője és ma is gyakran részt vesz a neo-náci New Age mozgalom találkozóin.

Hitlert a HÁLÓZAT-hoz áttételesen kapcsolódó okkult társaságok is támogatták. Ezeket a Priory of Sion szabadkőművességhez tartozó olyan kvázi-szabadkőműves társaságok manipulálták, mint az Order of the Golden Dawn, az Ordo Templi Orientis (O.T. O.), és a müncheni Thule Gesellschaft. Ezek a rózsakeresztes társaságok a fehér, főleg az árja faj felsőbbrendűségét hirdették, és hozzájárultak a nemzetiszocialisták szélsőséges faji politikájának a kialakulásához. Az angolszász szabadkőművesség jelentős összegeket juttatott Hitlernek a Brit Királyi Külügyi Intézet (RIIA) és ennek a new yorki ikerintézménye, a Külkapcsolatok Tanácsa (CFR) tagjai által kontrollált bankokon keresztül. A bási Nemzetközi Fizetések Bankja, a BIS, nemcsak továbbította ezeket a pénzeket Hitlerhez, de részt vett a Szovjetunió megtámadására készülő Németország hadiiparának a finanszírozásában is. A HÁLÓZAT-nak ez a fontos bázeli intézménye, azt kérte cserébe, hogy a náci vezér az általa elfoglalt valamennyi ország aranytartalékát juttassa el a BIS-hez, amit a Führer mindig meg is tett. (A Nemzetközi Fizetések Bankja, azaz a BIS, ma is meghatározó szerepet játszik a világ pénzügyrendszerének az irányításában, pl. ennek a banknak állt az élén a belga bárói rangra emelkedett Alexander Lámfalussy, mielőtt az Európai Monetáris Intézet igazgatója, majd pedig Frankfurtban felállított Európai Központi Bank első - ideiglenes - elnöke lett. Lámfalussy Sándor jelenleg a magyar kormány egyik legfontosabb gazdasági-pénzügyi tanácsadója.) a Priory of Sion irányzatú szabadkőművesség angliai vezérkara, amely a HÁLÓZAT, azaz a Round Table Society és a Cliveden Set, integráns része volt, kilenc hónapon át terveket dolgozott ki a brit külpolitika számára. Ezek célja segítségnyújtás volt ahhoz, hogy a londoni kormány miként vegye rá Hitlert a Szovjetunió megtámadására.

Az ismertett tényekre és összefüggésekre támaszkodva már mi is válaszolhatnánk arra a kérdésre, hogy miért segítette hatalomra a HÁLÓZAT a náci diktátort. De térjünk most vissza Rakovszkijhoz, és vegyük közelebbről szemügyre, hogy ő 1938. januárjában hogyan válaszolt erre a kérdésre a Ljubjankában? Milyen érvekkel győzte meg kihallgatóját, az NKVD-s Kuzmin tábornokot, és rajta keresztül Sztálint, hogy eddigi fasisztaellenes, népfrontos politikáját feladva kössön paktumot Hitlerrel és osszák fel egymás között Lengyelországot?

Rakovszkij élete és letartóztatásának előzményei

H. G. Rakovszkij 1873-ban, a bulgáriai Kotelben született. Először bolgár állampolgár volt, majd amikor a Dobrudzsában fekvő családi birtok román fennhatóság alá került, román állampolgár lett. Középiskoláit Bulgáriában végezte, majd 1890-ben Svájcba költözött és a berni egyetem orvosi karán tanult. Itt diákként több éven keresztül szerkesztette a Szociál-Demokrát c. lapot. Itt ismerkedett meg Engelsszel és Wilhelm Liebknechttel, aki bevonta a Vorwärts c. lap kiadásába. Rakovszkij Liebknechten keresztül ismerte meg a német szociáldemokrácia vezetőit. Bernben érintkezésbe lépett az ott élő oroszországi marxista emigráció olyan neves képviselőivel, mint Plehanov, Akszelrod, Vera Zaszulics és Lenin. Rosa Luxemburg tanácsára marxista tanulóköröket szervezett. Ezután rövid ideig a berlini orvosi egyetemen folytatta tanulmányait, majd Angliában élt egy ideig. A franciaországi Montpellierben doktorált. Disszertációja, amelyben az orvostudomány és a társadalomtudomány kapcsolatát elemezte, nagy feltűnést keltett. Ezután a romániai Constantában katonaeorvosként szolgált és közben könyvet írt a francia történelemről. Sokat publikált. Nemcsak a román és a bolgár munkásmozgalom problémáival foglalkozott, hanem neki kezdett az antiszemitizmus elleni vitáinak is, amely „A Dreyfus-ügy politikai jelentősége” címmel jelent meg. Ezután rövid időre az orosz fővárosban élő feleségéhez, Szent Pétervárra utazott. Az orosz rendőrség elől, amely zaklatta az akkor már ismert forradalmárt, kénytelen volt Romániába visszatérni. Még egy kísérletet tesz, hogy letelepedjen Pétervárott, de az orosz hatóságok kiutasítják az országból. Ekkor feleségével Párizsba utazott és joghallgató lett.

1902-ben ismét visszatér Oroszországba, de felesége halála után megint Párizs lett az otthona, ahol befejezi jogi tanulmányait.

Trockij és Rakovszkij 1903-ban ismerkedett meg. A két Grand Orienthez tartozó szabadkőműves forradalmár barátsága 1913-ban mélyült el, amikor Trockij meglátogatta Romániában, ahol Rakovszkij az apjától örökölt birtokán gazdálkodott, és egyben széleskörű forradalmi tevékenységet fejtett ki. Az internacionalista Rakovszkijt is megpróbáltatások elé állította az első világháború kitörése és a nemzetköziség helyett a nemzeti utat választó szociáldemokrácia válsága. Az 1915. szeptemberében megtartott zimmerwaldi nemzetközi szocialista konferencián aktív szerepet játszott Trockij oldalán, és tagja volt a kiáltványt szerkesztő bizottságnak is. Amikor 1916-ban Románia hadbalépett, Rakovszkijt, a balkáni szocialista munkásföderáció titkárát, letartóztatták. 1917 májusáig Iasi-ban raboskodott. A várost elfoglaló orosz csapatok parancsnoka - ekkor már a szabadkőművesekből álló Kerenszkij kormány áll Oroszország élén - Miljukov orosz külügyminiszter kérésére, kieszközli a tekintélyes Grand Orientes szabadkőműves Rakovszkij szabadonbocsátását. A bolsevik hatalomátvételt követően, 1917. decemberében belépett a bolsevik pártba, majd 1918. januárjában találkozik Petrográdon az ugyancsak magasrangú Grand Orientes szabadkőműves Leninnel, aki a Népbiztosok Tanácsa megbízottjaként Dél-Oroszországba küldi, hogy a Besszarábiát elfoglaló román erőkkel szemben megszervezze a szovjet ellenállást. Ezután átkerült Ukrajnába, ahol az ellenforradalmi erők leverését irányító kollégium, az ukrainai CSEKA elnöke lett. Rakovszkijt nevezeték ki 1919. januárjában Szovjet-Ukrajna Népbiztosi Tanácsának elnökévé, és egyidejűleg ő töltötte be a külügyi népbiztos tisztét is. A hadi-kommunizmus idején ő lett az Ukrán Köztársaság Forradalmi Katonai Tanácsának az elnöke is. Közben beválasztották a bolsevikpárt központi vezetőségébe is. A széleskörű nemzetközi kapcsolatokkal rendelkező Rakovszkij képviselte Szovjet-Oroszországot a génuai tárgyalásokon, ahol a küldöttség pénzügyi referense volt. A rapallói tárgyalásokon is ő volt a szovjet delegáció gazdasági szakértője. 1923-ban végleg diplomáciai pályára kerül. Kinevezése, a Lenin betegsége miatt egyre nagyobb hatalomhoz jutó Sztálin szándékai szerint, Trockij befolyását volt hivatva csökkenteni. Londoni nagykövet lesz, de a brit birodalom felbomlására vonatkozó - a HÁLÓZAT véleményével egyébként egyező - nézetei miatt az angol sajtó nem keltette jó hírét. Ennek ellenére eredményes diplomatának bizonyult, és 1924. áprilisában ő vezette a szovjet küldöttséget a szovjet-angol tárgyalásokon.

Rakovszkij 1923 őszén a baloldali ellenzékhez csatlakozott, és véglegesen elkötelezte magát Trockij irányvonala mellett, és az ellenzék egyik vezéralakja lett. 1925-ben már nem választották be a Központi Bizottságba, mert határozottan Sztálin ellenfeleként érvelt, elutasította a „szocializmus egy országban” tételt és a hangsúlyt továbbra is a nemzetközi forradalom ösztönzésére helyezte. 1925-ben Párizsban lett követ, de persona non grátá-nak nyilvánították Franciaországban, miután 1927. augusztusában aláírta a trockista ellenzék ama nyilatkozatát, amely az európai proletariátust felhívta a kapitalizmus megdöntésére. Ez év szeptemberében Trockijjal együtt kizárták a Komintern Végrehajtó Bizottságából, majd a XV. pártkongresszus után kizárták a bolsevik pártból is, és Asztrahánba száműzték „gazdasági szakértőként”. Mivel könyvtára és archívuma a rendelkezésére állott, ezért az utópikus szocializmus kutatásába fogott. Minden nyomás ellenére kitartott Trockij és az ellenzék platformja mellett. Cikkeiben, vitáiraiban újra és újra az elméleti szocializmussal szembeállította a korabeli szovjet valóságot. Rakovszkijt ezért a szibériai Baraulba száműzték, majd Jakutszban telepítették le. A trockista veterán azonban 1934 elején - levonva a következtetéseket Hitler hatalomra kerüléséből, - önkritikát gyakorolt és 1935-ben visszavették a pártba. Ezután az Egészségügyi Népbiztosságon a kutató intézetek munkáját irányította. 1937-ben, a második nagyszabású koncepciók során az ő neve is elhangzott, hogy kapcsolatban áll a „trockista centrummal”. 1937 nyarán letartóztatták. Hónapokkal később elismerte, hogy

„kémtevékenységet” folytatott. Az 1938-as harmadik nagy koncepció perben 20 évi börtönre ítélték.

A háborúra készülődő szovjetvezetés 1939-ben elhatározta, hogy a belügyi népbiztosság keretében NKVD-s hadosztályokat állítanak fel a GULAG táborok lakóiból speciális feladatok ellátására. Ezeket a gulag-foglyokból szervezett NKVD-s hadosztályokat és kisebb katonai egységeket, „fekete hadosztályoknak”, „fekete egységeknek” nevezték, mivel ezeknek a katonái a hadsereg khakizöld egyenruhája helyett a gulag-táborok lakóinak a fekete egyenruháját viselték. A Szovjetunió felbomlását követően nyilvánosságra került, hogy az egyik ilyen feketehadosztály parancsnokát Hrisztyián Georgijevics Rakovszkijnek hívták. Csaknem bizonyos, hogy ez a hadosztályparancsnok azonos azzal a Rakovszkijjal, aki korábban a legfelső szovjet vezetéshez tartozott. Eddig életrajzírói is úgy tudták, hogy 1941 nyarán, 68 éves korában, nem tisztázott körülmények között, a börtönben halt meg. Más források szerint széleskörű tájékozottsága miatt végeztek vele a fogságban. Valójában azonban a fronton halt meg, és az ő - NKVD általi - kihallgatásának hosszú jegyzőkönyvét találta meg a német támadás után egy ukrán faluban a spanyol önkéntes Kék Hadosztály egyik tisztje.

A spanyol tiszt az ukrainai parasztházban, a hosszú évekig az NKVD szolgálatában álló orvos, dr. Joszif Landovszkij holtteste mellett, egy sűrűn teleírt füzeteket tartalmazó füzetcsomót talált. Ezeket a füzeteket magával vitte Spanyolországba, ahol 1950-ben spanyolra fordították, és „Sinfonia en Rojo Major” (Egy vörös őrnagy szimfóniája) címmel Mauricio Carlavilla Madridban publikálta. A könyvet, amely riasztó hatást váltott ki, bizonyos körök azonnal és gondosan felvásárolták. Des Griffin amerikai kutató az 1970-es években az Egyesült Államokban is kiadta. Németül írott könyve (D. Griffin, Die Herscher, Luzifers 5. Kolonne, Vaduz, 1980) is tartalmazza a kihallgatási jegyzőkönyvet. Eddig még egyetlen szakember sem vonta kétségbe ennek a történelmi dokumentumnak a hitelességét. Nemcsak a jegyzőkönyv keletkezésének helye, ideje, és körülményei ismertek minden részletre vonatkozóan, hanem ismertek a szereplő személyek is. Ezen túlmenően a bekövetkezett történelmi események is hitelesítik a kihallgatási jegyzőkönyv tartalmát. A „mainstream”, azaz hivatalos, főáramlathoz tartozó történetírás mellőzi Rakovszkij kihallgatási jegyzőkönyvét, de az úgynevezett revizionista történészek közül egyre többen hivatkoznak rá, mint kordokumentumra. (Des Griffin, Johannes Rothkranz, Heniz Scholl és mások.) Vannak olyanok is, akik kapcsolatot látnak - és nem is alaptalanul - a Rakovszkij által elmondottak, és a hírhedt hamisítvány, a „Cion bölcseinek a jegyzőkönyve” egyes gondolatmenetei között. Ez azt a látszatot keltheti, hogy a Rakovszkij jegyzőkönyv hitelessége is ugyanígy kétségbe vonható.

Hitelesítenek-e a történelmi események?

1999 őszén jelent meg az izraeli bírónő, Hadassa Ben-Itto, „A máig élő hazugság” című kiváló könyve magyarul, amely „A Cion bölcseinek a jegyzőkönyvei cáfolata” alcímet viseli. Ez a tudományos alapossággal elkészített mű minden kétséget kizáróan bebizonyítja, hogy a „Jegyzőkönyvek” csaknem kétharmada a múlt században élt francia jogász, Maurice Joly, remekül megírt és 1864-ben megjelent „Párbeszéd a pokolban”-jának a szó szerinti másolata, vagyis plágium. A hamisítók egyszerűen törölték az eredeti francia szövegből a Machiavellire és Montesquieu-re, illetve az allegorikus párbeszédre vonatkozó utalásokat, és a maradék szöveget egy „titkos zsidó vezetőség” találkozóinak a jegyzőkönyveiként tüntették fel. Hadassa Ben-Itto a Jegyzőkönyvek fennmaradó, harmadik harmadára vonatkozóan, számos új adatot közöl. A hamisítást Pjotr Ivanovics Racskovszkij tábornok, az Ohrana nyugati hírszerzőszolgálatának vezetője irányította. Ez ismert volt. De az már nem, hogy a konkrét feladatot két professzionális hamisító szakértő, kisebb részt Salomon Kogan és nagyobb részt

Matvej Golovinszkij végezte el. Vitte gróf, a cári kormány nyugatbarát vezetője, azt is gyanította, hogy Ely de Cyon, az orosz pénzügyminiszter párizsi képviselője is részt vállalt a hamisítvány elkészítésében. Boris Lifschitz büntetőjogász, a „Jegyzőkönyv” kapcsán folyt bérni per szakértője szerint, Vitte gyanúja megalapozott lehetett. Ely de Cyon, aki Franciaországban telepedett le, a tudományos pályát elhagyva, újságírással foglalkozott. Több olyan cikket írt, - mutatott rá Lifschitz - amelyben azzal vádolta meg a zsidókat, hogy a világalom megkaparintása céljából összeesküvést szőnek a szabadkőművesekkel./5/ Racskovszkij egy másik párizsi munkatársa, Manaszevics-Manujlov is, igen nagy valószínűség szerint, részt vett a hamisítás kivitelezésében.

Az is megalapozott feltételezésnek tekinthető, hogy Hermann Goedsche Biarritz címen írt regényének az a fejezete, amely a „A prágai zsidó temetőben” címet viseli, közrejátszott a Cion Bölcséinek nevezett fiktív csoport kitalálásában. Joly eredeti műve huszonöt képzelte párbeszédet tartalmaz az olasz Machiavelli és a francia Montesquieu között. A főszerep az olasz tudósé, és a francia filozófus hangja egyre gyengül, rövid kérdésekre és megjegyzésekre korlátozódik. Hadassa Ben-Itto így összegezi véleményét Joly írásáról:

„Tragikus tény, hogy Joly könyve nemcsak az antiszemita bibliája lett, hanem ördögi módon a diktátorok kézikönyve is. Joly azt akarta bemutatni, hogy az abszolutizmus milyen veszélyeket rejt magában. Figyelmeztetni szerette volna az embereket a demokrácia sebezhető voltára és arra, hogy a diktátorok milyen könnyedén kijátszhatják gyenge pontjait. Semmi másra nincs szükség, csak egy gazdasági válságra, egy kéznél lévő ellenségre, amely ellen a tömeg könnyen felheccelhető és egy olyan emberre, aki a nemzet megmentője pózában tetszeleghet. Joly nem sejtette, hogy könyve nem fegyver lesz a diktatúrák ellen, hanem épp ellenkezőleg: a diktátorok kézikönyvévé válik, a legveszélyesebb elméletek és módszerek forrásává, amelyek a következő évszázadban hozzá fognak járulni ahhoz, hogy az emberiség történelmének eddigi legszörnyűségesebb bűneit kövessék el. A könyv valódi hőse nem Montesquieu volt, hanem Machiavelli. Az ő hangja erősebben, tisztábban hallatszott, üzenete meggyőzőbb volt. Akiknek Joly a könyvét szánta, nem hallották meg az üzenetet, de a gonosz erők annál inkább. A Joly által olyan részletesen ecsetelt machiavellista receptet a hamisítók alapul vették a Jegyzőkönyvek elkészítéséhez, és Hitler felhasználta ahhoz, hogy megkísérelje uralma alá vonni a világot, és egyben igazolást nyerjen a történelem legjobban megtervezett és legmódszeresebb népirtásához.”/6/

Ben-Itto idézett szavai mind igazak, mégis kiegészítésre szorulnak. Maurice Joly szabadkőműves volt, a Rózsakeresztes Rend tagja. Meghitt barátság fűzte Victor Hugohoz, aki ugyanezen rend tagja volt. A nagy francia író 1844-től 1885-ben bekövetkezett haláláig a Priory of Sion Nagy Mestere volt. Hugo Victor volt az, aki az 1848-as felkelést követően, az 1849-ben megtartott szabadkőműves békekonferencián, kiadta az „Európai Egyesült Államok” jelszavát. Maurice Joly-t Hugo Victor mellett szoros barátság fűzte Adolphe Isaac Cremieux-höz is, aki 33-as fokozatú szabadkőművesként a párizsi Mizraim Páholy legfelsőbb Tanácsának a tagja volt. Annak a Mizraim Páholy az egyik nagyhatalmú vezetője, amelyiket a sionista-illuminátus Cagliostro alapított, és az Isis kultusz szerint működött. Bármennyire is hihetetlen, de tény az is, hogy Cremieux a rivális párizsi Grand Orient nagymestere is volt egyidejűleg, még hozzá a legnagyobb titokban. Hogy ez miért volt így, miért lehetett így, még nem sikerült teljesen kideríteniük a témával foglalkozó kutatóknak. Emellett 1864-1870-ig Cremieux az Alliance Israelite Universelle elnöki tisztét is betöltötte. Cremieux továbbá egyike volt azoknak, akik a Grand Orient-hez tartozó III. Napóleont a trónra juttatták. Cremieux azt remélte, hogy a császár cserébe őt nevezi ki Franciaország miniszterelnökének. Mivel ez nem történt meg, Cremieux III. Napóleon halálos ellensége, és uralmának vitriolos bírálója lett. Maurice Joly a Mizraim Páholy tagjaként pedig nemcsak

osztotta Cremieux nézeteit, de mesterének páholytárs-szabadvőművesként az alárendeltje is volt. Cikkeit, amelyek Cremieux nézeteit visszhangozták, és a „Párbeszéd a pokolban” című könyvét felettesei engedélye nélkül nem is írhatta volna meg. Azt is feltételezhetjük, hogy a párbeszéd azokat a vitákat tükrözi, amelyek a Mizraim páholyon belül folytak. Ennek a témának a részletes kifejtésére azonban még visszatérünk a Leleplező további számaiban.

Most azonban ki kell térnünk arra kérdésre, amelynek a megválaszolásával Hadassa Ben-Itto végképp adós maradt: Miért követte a 20. század történelme a legfőbb irányok tekintetében az Ohrana hamisítványban rögzített programot? Csak nem a cári titkosrendőrség kormányozza a háttérből ma is a világot? Természetesen nem. De el kell gondolkodnunk, pl. azon, hogy a hamisítvány 20. párbeszéde leírja: milyen pénzrendszert kell létrehozni a világon, hogyan kell eladósítani az államokat, hogyan és miért kell örökös kamatfizetésre kényszeríteni őket? Ha tanulmányozzuk a fejlett ipari országok, Amerika, Európa és Japán jelenlegi pénzrendszerét, az szinte teljesen megegyezik azzal, ami ebben a hamisítványban le van írva. Ugyanez érvényes az 1990 után Magyarországon bevezetett pénzrendszerre is. Ben-Itto csodálkozik, hogy világszerte százezer számra fogy ez a hamisítvány ma is, és még a tiszteletreméltó japánok is hitelesnek hiszik. Az olvasók számára ennek a hamisítványnak a hitelesítését a történelmi valóság tényei, és a Jegyzőkönyvekben kifejtett program tagadhatatlan egybecsengése végzi el. Ha viszont helyreigazítjuk a „visszafelé hamisítás” módszerével a Jegyzőkönyveket, akkor egyszerűen törölnünk kell belőle az olyan utólag beleírt szavakat, mint „zsidó”, „rabbi”, „Sion bölcei”, „gój”, és helyébe tennünk a HÁLÓZAT, „Komintern”, „Kapintern”, „Nagy Mester”, „szellemi elit”, „pénzügyi és korporációs elit”, „befektető pénzember”, „központi bank elnöke”, „Bildenberg Csoport és Titkársága”, „Round Table Society”, „Jekyll Island-i titkos tanácskozás”, stb. elnevezéseket és máris elhalványul, sőt eltűnik a Jegyzőkönyvek antiszemita jellege, és kidomborodik helyébe egy uralomra törő transznacionális elit gondolkodásmódja, és stratégiai programja. Ha ezt megtesszük, akkor arra is magyarázatot kapunk: miért létezik az a jelenség, amelyet egyes szerzők „zsidók nélküli antiszemitizmusnak” neveznek.” Itt nem zsidókról, hanem a pénzhatalom rejtőzködő, sok-etnikumú HÁLÓZATÁ-ról, vagyis hálózatellenességről, anti-elitizmusról van szó. A transznacionális pénzügyi elitnek előnyös, ha ezt az elitellenességet antiszemitizmusnak nevezheti, hiszen ezzel csírájában elfojthat minden öt, valamint pénzrendszerét és uralmi módszereit érő bírálatot.

E sorok írójának az a véleménye, hogy fel lehet oldani „a hazug és mégis igaz” ellentmondását. A hamisítók tudtak a HÁLÓZAT létezéséről. Hiszen a hírszerzés és a felforgató tevékenység volt a szakmájuk. Ismerték a HÁLÓZAT-nak a pénzrendszer kisajátításán alapuló hatalmi igényét. Ismerték távlati céljait, stratégiáját, módszereit és eszközeit. Sokat tudtak szervezeteiről, titkos társaságairól, ezek tagságáról. Morális gátlásokat nem ismerő ügynökként, mindazt, amit a HÁLÓZAT-ról megtudtak, többszörös csúsztatással és alantas politikai motívumoktól vezérelve, a zsidó származású elite, a zsidó nép egészére akarták kenni. A hamisítók veszélyes csúsztatásait a következő, látszólag logikus, mégis bizonyíthatóan téves gondolatmenettel lehet szemléltetni: „a HÁLÓZAT mögött a nemzetközi pénz-oligarchia húzódik meg. Ez a pénz-oligarchia zsidó bankárokból áll. A zsidó bankárok azonosak a zsidó nép egészével, a zsidó vallással és kultúrával. A pénzhatalom harca a hegemoniáért a zsidó nép harca a világuralomért. A zsidók szabadvőművesek és a szabadvőművesek zsidók.” Már volt róla szó, de fontossága miatt megismételjük: A HÁLÓZAT egyetlen néppel sem azonos. Sohasem volt az, mert kezdettől fogva számos nép elitjéből álló nemzetek feletti oligarchikus hierarchia volt, amely elsősorban a pénzrendszer útján gyakorol befolyást, irányítja az egyes államokat és a nemzetközi életet. Egyetlen nép „világösszeszküvése” sem létezik, a „zsidó-világösszeszküvés” badarsága is már csak a szélsőjobboldal fantáziájában pisllákol tovább. Igazolható viszont tudományos módszerekkel, hogy létezik az a HÁLÓZAT,

amelyet Carroll Quigley, a kiváló amerikai történész évekig kutatott, és cáfolhatatlan dokumentumokkal alátámasztva le is írt a „Tragédia és remény” c. kiemelkedő munkájában.

A 2. világháború után némiképpen változott a helyzet, mert ma már szinte előnyös a HÁLÓZAT számára, ha - téves és megtévesztő módon - a zsidó nép egészével azonosítják egyesek. Ebben az esetben a HÁLÓZAT-ra vonatkozó minden kritikai elemzést, legyen az bármennyire a tényekre támaszkodó és tudományosan megalapozott, mellőzni lehet az „antiszemitizmusra” való hivatkozással. Elég elővenni és ráragasztani valakire ezt a címkét, és már nincs is szükség többé érdemi vitára. A tényekkel szembenező kutató azonban világosan látja: mivel a HÁLÓZAT bizonyíthatóan egyetlen néppel sem azonosítható, ezért a HÁLÓZAT-tal, és az általa kialakított rendszerrel való kritikai szembenállás, a HÁLÓZAT legfőbb alkotásának, - a kamatszédő, uzsorás magánpénzrendszernek - a bírálata, azaz e hibás rendszer alternatívájának a keresése, egyetlen nép ellen, és egyetlen vallás ellen sem irányul. Valójában az arctalan pénzviszonyokba elrejtett, kamatszédés révén történő kisajátítást és a monopolista elituralmat kívánja egy természetes gazdasági renddel felváltani, Silvio Gesell, Rudolf Steiner és más társadalomreformerek elgondolásaira támaszkodva.

Az e fejezet alcímében feltett kérdésre pedig ez a válaszunk: A történelmi valóság tényei ugyanúgy igazolhatnak utólag egy politikai-társadalmi-gazdasági programot, mint egy felépült felhőkarcoló a vele pontosan, minden részletében megegyező építési-tervet. A valóság és a terv megegyezése elméletileg véletlen is lehet, de a ház építőjének igen nehéz lenne megmagyaráznia, hogy merő véletlenségből, - csakúgy magától, - miért pont az adott tervnek részletesen megfelelő felhőkarcolót épített. A Cion bölcseinek jegyzőkönyvei tekintetében a hamisítók több lényeges ponton is rátapintottak a HÁLÓZAT valóságos elképzeléseire. Ezért hamis, és egyben igaz is bizonyos vonatkozásokban, ez a hírhedt hamisítvány. Rakovszkij kihallgatási jegyzőkönyve esetében azonban egyszerűbb a helyzet, mert szereplői ismertek és tartalmát szinte minden vonatkozásban alátámasztották az utána következő történelmi események.

Rakovszkij Sztálint akarta meggyőzni

Rakovszkij élete a Ljubjankában valójában Sztálintól függött, ezért úgy kellett megfogalmaznia mondanivalóját, hogy ne csak kihallgatója, Kuzmin értse meg helyesen, hanem annak főnöke, Sztálin is, akinek az NKVD-s tábornok folyamatosan beszámolt. A szokatlanul részletes és pontos jegyzőkönyvek is ezért készültek. Vagyis a jegyzőkönyvek harmadik főszereplője az akkori Szovjetunió teljhatalmú diktátora, aki a nagy tisztogatás idején szó szerint élet és halál ura volt. Sztálin is szabadkőműves volt, mint Lenin, Trockij és Rakovszkij, de tőlük eltérően nem a Grand Orient-hez tartozott, amelynek az egyik elágazása a szociáldemokrácia, a másik pedig a bolsevizmus, hanem a rózsakeresztes irányzathoz tartozott.

Joszif Viszarionovics Dzsugasvili (1879-1953) akkor változtatta Joszif Sztálinra a nevét, amikor 1903-ban rendszeresen kirabolt bankokat, hogy a forradalmi mozgalom számára pénzt szerezzen. Ezzel vívta ki magának szabadkőműves körökben a „kaukázusi Jessy James” címet. A fiatal Dzsugasvili eredetileg Tbiliszi-ben egy papi szeminárium növendéke volt. 1900-ban már nem folytatta tanulmányait, mert korábban kicsapták a papneveldeből. Ebben az évben együtt lakott Georg Ivanovics Gurgyijeffel, a neves mágussal, aki a Grúziában élő tibeti misztérium hívők szellemi vezére, „guruja”, volt ebben az időben. Gurgyijef rózsakeresztes szabadkőműves volt és baráti kapcsolatokat ápolt az angol szabadkőművesekkel. A faji alapon álló, gnosztikus miszticizmus tekintélyes védelmezőjének, terjesztőjének és tanítójának számított. Gurgyijef volt az, aki Sztálint beavatta a martinista szabadkőművességbe, amely mindig is rivalizált a Grand Orient irányzatú szabadkőművességgel. Amikor Sztálin 1925-ben

már a bolsevik hierarchia élén állott és diktatori hatalommal rendelkezett, betiltotta a szabadkőművességet, elsősorban a Grand Orient-hez tartozó páholyokat. Ezt nemcsak azért tette, mert a szovjet hírszerző szolgálat révén tisztában volt a szabadkőművesség, különösen a Grand Orient és a hírszerzés szoros kapcsolatával, hanem azért is, mert ő a rivális szabadkőművességhez tartozott. Rakovszkij és Sztálin közvetett párbeszéde tehát nemcsak két bolsevik vezető, de az egymással évszázadok óta rivalizáló Grand Orient és a martinista szabadkőművesség két jelentős képviselőjének a vitája is a világ sorskérdéseiről.

A Rakovszkij-jegyzőkönyv

Most néhány részlet következik a Kuzmin tábornok és a letartóztatott Rakovszkij között lefolyt beszélgetésből. A szöveg a német CODE című havi folyóirat 3/1994 és 4/1994-es számaiban közzétett szöveg fordítása. Ezt a szöveget használta a Hunnia c. havilap 1995. májusi, júniusi, júliusi és augusztusi számaiban közzétett szöveg fordítója is. A CODE-t a leonbergi „Verlag Diagnosen” kiadó jelenteti meg./7/ (A „Kuz” a továbbiakban Kuzmint, a „Rak” pedig a kihallgatott Rakovszkijt jelenti.)

Kuz: Ahogy a Ljubjankában megegyeztünk, azon fáradoztam, hogy utolsó lehetőséget biztosítok önnek. Jelenléte azt bizonyítja, hogy ezt elértem. Nézzük, át akar-e bennünket ejteni?

Rak: Kívánom és remélem, hogy nem.

Kuz: De előbb egy baráti tanács: itt most a valódi igazságról van szó. Nem a „per-igazságáról”, amelynek a tárgyalás folyamán a többi vádlott vallomásának a fényében kell megjelennie, és amely, ahogy ön is tudja, teljesen a politikai szükségszerűségnek, vagy ahogyan Nyugaton mondják, az „államérdeknek” van alárendelve. A nemzetközi politika szükségessége az egész igazságot, a „valódi igazságot” titokban tartatja velünk. Teljesen mindegy, hogy folyik le a per, az emberek és népek azt fogják megtudni, amit meg kell tudniuk - de egyvalakinek mindent tudnia kell: Sztálinnak.

Itt elhangzó szavai helyzetét nem súlyosbítják, tehát mondhat, amit csak akar. Ez egyébként, ahogy ön is tudja, semmiféle hátrányt nem von maga után. Csak a javát szolgálhatja. Már ebben a pillanatban visszanyerheti elvesztett életét. Nos, lássuk: mindannyian be fogjátok ismerni, hogy Hitler kémjei vagytok, és a Gestapo és az OKW (Oberkommando der Wehrmacht, a hitleri hadsereg főparancsnoksága D. J.) zsoldjában álltok. Igaz?

Rak: Igen!

Kuz: És Hitler kémjei vagytok?

Rak: Igen!

Kuz: Nem, Rakovszkij, nem! Most az igazat mondja, ne a per-igazságot!

Rak: Nem vagyunk Hitler kémjei. Ugyanúgy gyűlöljük Hitlert, mint ahogy ön gyűlöli, ahogy Sztálin gyűlölheti, vagy talán még jobban. De a dolog igen bonyolult.

Kuz: Segíteni fogok önnek. Talán én is tudok valamit. Önök trockisták felvették a kapcsolatot a német vezérkarral. Igaz?

Rak: Igen!

Kuz: Mióta van kapcsolatuk velük?

Rak: A pontos dátumot nem tudom, de hamarosan Trockij bukása után, jóval Hitler uralomra jutása előtt.

Kuz: Akkor önök nem Hitlernek vagy rezsimjének a személyes kémjei?

Rak: Nem. Már előbb azok voltunk.

Kuz: És milyen szándékkal? Hogy győzelemre juttassák Hitlert és néhány orosz területet Németországnak ajándékozzanak?

Rak: Nem, semmiképp.

Kuz: Akkor tehát közönséges kémként, pénzért dolgoztak?

Rak: Pénzért? Egyetlen márkát sem kaptunk Németországtól. Hitler messze nem rendelkezik annyi pénzzel, amennyivel például a Szovjetunió belügyi népbiztosát megvehetné, mert ennek olyan szabad költségvetés áll a rendelkezésére, amely nagyobb, mint a Ford, Morgan és Vanderbilt vagyona együttvéve, anélkül, hogy el kellene számolnia vele.

Kuz: Akkor hát milyen okból?

Rak: Szabad egészen nyíltan beszélnem?

Kuz: Megkérem rá, hiszen erre szólítottam fel.

Rak: Nem Leninnek magának volt egy fontosabb oka, hogy Németország segítségét elfogadja, hogy Oroszországba jusson? Helyben kellene tehát hagyni azokat a rágalmakat, amelyeket aztán ellene irányoztak? Nem nevezeték Lenint is a császár kémjének? Hiszen ismeretes a császárhoz fűződő kapcsolata, és a német beavatkozás, amellyel a bolsevikok a vereség előmozdítóiként Oroszországba kerültek?

Kuz: Hogy ez igaz, vagy sem, nem tartozik a tárgyhoz.

Rak: De, engedje meg, hogy ezt kifejtsem. Nem nyert megerősítést, hogy Lenin eljárása jól jött a német államnak? Engedje már meg: Itt van a breszt-litovszki béke, amelyben a Szovjetunió óriási területeket engedett át Németországnak. Ki nyilvánította már 1913-ban bolsevik fegyvernek a vereség előidézését? Lenin. Kívülről tudom azokat a szavait, amelyeket egy levélben intézett Gorkijhoz: „Az Ausztria és Oroszország közötti háború igen hasznos lenne a forradalom számára, de nem nagyon valószínű, hogy Ferenc Jóska és Nyikita megadja nekünk ezt a lehetőséget.” Nézze: Mi, úgynevezett trockisták, akik 1905-ben a vereség előidézését kifundáltuk, e módszer mellett aztán 1913-ban Lenin is kiállt, még most is ezt a taktikát követjük, Lenin taktikáját...

Kuz: Azzal a kis különbséggel, Rakovszkij, hogy ma a Szovjetunióban a szocializmus van uralmon, és nem valamiféle cár.

Rak: Ön hisz abban, hogy létezik szocializmus a Szovjetunióban?

Kuz: Hát nem szocialista a Szovjetunió?

Rak: Számomra csak a neve szocialista. Ebben rejlik az ellenzék igaz oka. Megengedi nekem - csak a tiszta logika alapján meg kell, hogy engedje -, hogy elméletileg az ésszerűség alapján, ugyanúgy „nemet” mondassunk, mint ahogy Sztálinnak joga van „igen” mondani? És ha a kommunizmus győzelme igazolja a vereség előidézését, akkor, ha valaki a kommunizmust Sztálin bonapartizmusa miatt elárultnak és eladottnak tartja, ugyanúgy joga van előidézni a vereséget, ahogy ezt Lenin tette.

Kuz: Azt hiszem, Rakovszkij, az ön fölényes stílusa dialektikus teoretizálásba viszi át. A nyilvánosság előtt ellentmondának önnek, ez világos. Elismerem az érvelését, ez az egyetlen lehetőség az ön helyzetében, jóllehet bebizonyíthatnám önnek, hogy ez csak szofizma. De ezt majd máskor. Remélem lesz módom revánsot adni. E pillanatban csak annyit: Ha az önök által előidézett vereség és a Szovjetunió saját veresége csak azt a célt szolgálja, hogy a szocializmust, ön szerint a Trockizmust megvalósítsa, úgy pillanatnyilag egy ilyen vereség céltalan és hasztalan, mert az önök összes vezetői és káderei olyan konzekvensen likvidálva lennének, mint ahogy ezt már meg is tettük. A vereségnek csak egy „vezér” vagy egy fasiszta cár trónra emelése lenne a következménye. Nemde?

Rak: Valóban, a következtetés helyes.

Kuz: Nos, ahogy gondolom, ez világosan bizonyítja, hogy már sokat elértünk. Én, a sztálinista, és ön, a Trockista, a lehetetlent lehetővé tettük, és eljutottunk egy ponthoz, amelyben megegyezünk: Még pedig abban, hogy ma a Szovjetuniót nem szabad, hogy legyőzzék.

Rak: Elismerem, nem gondoltam volna, hogy ilyen intelligens emberrel állok szemben. Valóban, jelenleg és még sokáig, nem szabad a Szovjetunió vereségét sem kívánni, sem előidézni, mert ma - annyi biztos - egyáltalán nem lennénk abban a helyzetben, hogy ezt a vereséget a hatalom megragadására használhatnánk fel. Nekünk, kommunistáknak nem származna belőle hasznunk. Így néz ki most a helyzet, ebben egyetértek önnek. A sztálini állam lerombolása nem fűthet most bennünket. Ezt mondom, amikor még egyszer azt hangsúlyozom, hogy ez az állam a leginkább antikommunista. Látja, nyílt vagyok.

Kuz: Kétségtelenül ez az egyetlen mód, hogy értsük egymást. Arra kérem azonban, hogy világítson meg valamit, amit magában ellentmondásosnak talállok: Ha önnek a szovjet állam a leginkább antikommunista - miért nem kívánja a pusztulását? Egy másik állam kevésbé lenne antikommunista, tehát kisebb akadály lenne, hogy az ön tiszta kommunizmusát be tudja vezetni...

Rak: Nem, ez túlságosan leegyszerűsített következtetés. Még ha Sztálin bonapartizmusa olyan mértékben áll is szemben a kommunizmussal, mint Napóleon a forradalommal, akkor is nyilvánvaló, hogy a Szovjetunió továbbra is kommunista kaliberű és formájú, még ha formális és nem reális kommunizmussal rendelkezik is. És amikor Sztálin, megengedve Trockij eltűnését, a reális kommunizmust automatikusan formálissá változtatta, ugyanúgy lehetővé teszi számunkra Sztálin eltűnése, hogy formális kommunizmusát reálissá változtassuk. Egy óra elég lenne nekünk hozzá. Ért engem?

Kuz: Igen, persze. Ön egy klasszikus igazságot fogalmazott meg itt nekünk, mégpedig azt, hogy senki sem pusztítja el azt, amit örökölni kíván. Nos mindez csak szofisztikus szövevény. Olyan feltételezésre alapozódik, amely ellentmond a tényeknek, mégpedig Sztálin antikommunizmusára vonatkozóan. Van magántulajdon a Szovjetunióban? Vannak osztályok? Nem akarok több ténnyt felhozni - minek?

Rak: Sztálinnak szüksége van a kommunizmusra, hogy a kommunizmust legyőzze.

Kuz: Igen? És milyen célból? Vagy csupa kedvtelésből?

Rak: Nem, ez szükségszerűség! Fel lehet tartóztatni a történelem objektív menetét, de nem annyira, mint azt elméletileg feltételezni lehet. Annyira legyőzhetetlen az az erő, amely az emberiséget a kommunizmus felé hajtja, hogy csak maga ellen fordul az, aki a fejlődés gyorsaságát, pontosabban szólva, a permanens forradalom előrehaladását feltartóztatja.

Kuz: Mondana egy példát?

Rak: Hitler. A legnyilvánvalóbb eset. Szüksége van a szocializmusra, hogy legyőzze a szocializmust. Sztálinnak szüksége van a kommunizmusra, hogy legyőzze a kommunizmust. Azért antikommunista a kommunizmusa, mert ez nemzeti kommunizmus. A párhuzam szembetűnő. De Hitler antiszocializmusa és Sztálin antikommunizmusa ellenére szocializmust és kommunizmust csinál, és még sokkal többet. Akár akarják, akár nem, akár tudják, akár nem, formális kommunizmust építenek, amelyet nekünk kell sorsszerűen örökölnünk, Marx örökségét.

Kuz: Örökölni? De hát ki örököl? A trockizmus likvidációja maradéktalan.

Rak: Még ha mondja is, akkor sem hiszem, még ha óriási a „tisztogatás” - mi kommunisták mégis túléljük. Nem minden kommunistát tud Sztálin elfogni, még ha olyan hosszú is Ohránájának keze.

Kuz: Rakovszkij, megkérem, ha kell, megparancsolom, tartózkodjon a sértő célozgatástól. Nem él vissza a diplomáciai immunitásával?

Rak: Ejha, talán csak nem meghatalmazott miniszter vagyok? Követ? Ki tett azzá?

Kuz: Pontosan szólva ez az elérhetetlen trockizmus, ha így akarjuk nevezni.

Rak: A trockizmus, amire ön utal, nem hatalmazott fel. Nem hagyta rám képviselőt, és én nem is képviselem. A hatalmat önök adták nekem.

Kuz: Kezdek bízni önben. Feljegyzem a javára, hogy amikor a trockizmusra utaltam, nem tagadta a létét. Ez jó kezdet.

Rak: Hogy tagadnám? Én említettem meg.

Kuz: Miután elismertük egy igen különös trockizmus fennállását (Itt a trockizmus szó a HÁLÓZAT szinonimája. D. J.), szeretném, ha néhány utalást tenne nekem, hogy a felhozott azonosságokat kiértékelhessem.

Rak: Valóban, utalhatok arra, ami számomra úgy tűnik, hogy a tárgyhoz tartozik, anélkül, hogy biztosíthatnám, hogy ez mindig pontosan megfelel „azok” gondolatmenetének. (Az „azok” itt utalás a HÁLÓZAT ismeretlenségbe burkolózó, de létező és nagyhatalmú legfelsőbb vezetőire, akiket a téma kutatói az „ismeretlen kilencek”, vagy csak egyszerűen a „titkos főnökök” néven szoktak emlegetni. D. J.)

Kuz: Én is ezt fontolgatom.

Rak: Abban egyetérthetünk, hogy most az ellenzék nem lehet érdekelt Sztálin vereségében vagy bukásában, mert nem rendelkezünk azzal a fizikai lehetőséggel, hogy helyettesítsük. Ebben mindketten megegyezünk. Azonban van egy vitathatatlan tény: A potenciális támadó létezik. Itt van ez a nagy nihilista Hitler, aki a Wehrmacht legveszélyesebb pisztolyát szögezi az egész horizontra. Közreműködésünkkel vagy anélkül - tüzet fog nyitni a Szovjetunióra. Egyezzzünk meg abban, hogy ez számunkra a döntő ismeretlen. Helyesnek látja a probléma felvetését?

Kuz: Helyesnek. De számomra nincs döntő ismeretlen. Én Hitler támadását a Szovjetunió ellen okvetlenül biztosnak tartom.

Rak: Miért?

Kuz: Egyszerűen azért, mert az, aki a parancsot adja neki, ezt így rendelte el. Hitler a nemzetközi kapitalizmusnak csak egy zsoldosvezére.

Rak: Elismerem a veszély létezését, de ettől a tényről még egy szakadék tátong addig a kijelentésig, hogy Hitler támadása a Szovjetunió ellen okvetlenül biztos.

Kuz: A Szovjetunió megtámadását már maga a fasizmus belső lényege meghatározza. Ezen kívül arra kényszerít csaknem az összes kapitalista állam, amelyek felhatalmazták az újra-felfegyverkezésre, valamint az erre szolgáló összes gazdasági és stratégiai bázis tulajdonbavételére.

Rak: Ön elfelejt valami igen fontosat: Hitler újra-felfegyverzése és azok a lehetőségek és büntetlenségek, amelyeket egészen mostanáig a versailles-i nemzetek adtak neki, jegyezze meg jól, egy különleges időszakban történt. Akkor, amikor még az ellenzék a helyén volt, amikor még mi léphettünk volna a legyőzött Sztálin örökségébe. Véletlen időbeli egybeesésnek tartja ezt? (Rak. itt arra utal, hogy a német hadsereg segítségével akarta a HÁLÓZAT visszaszerezni a szovjet állam feletti ellenőrzését a nem az ő internacionalista világforradalmi programját végrehajtó Sztálintól, és átadni a trockista ellenzéknek, azaz a saját megbízható ügynökeinek. D. J.)

Kuz: Nem látok összefüggést a között a tény között, hogy a versailles-i nemzetek engedélyezték a német újra-felfegyverkezést, és hogy fennállt az ellenzék. A hitlerizmus jelentősége magában teljesen világos és logikus. A Szovjetunió megtámadása a legrégebbi idők óta megtalálható a programjában. A kommunizmus elpusztítása és a keletre irányuló terjeszkedés a „Mein Kampf”nak, a nemzetiszocializmus e talmudjának egyik dogmája. És hogy az ön vereségre irányuló politikája ezt az ismert fenyegetést ki akarja használni, ez, tekintve az ön felfogását, természetes.

Rak: Igen, az első pillanatban az egész logikusnak és természetesnek tűnik, de túlságosan logikusnak és természetesnek, hogy így legyen.

Kuz: Ha ez nem így lenne, akkor bízunk kellene a Franciaországgal kötött szövetségben. Ez bizonyára elmés ötlet. De akkora ostobaság, mintha abban akarnánk bízni, hogy a kapitalizmus feláldozza magát a kommunizmus megmentéséért.

Rak: Ha csak akkora politikai ismeret birtokában vitatkoznánk, mint egy tömeggyűlés résztvevője, akkor önnek igaza van. De ha ezt komolyan gondolja - bocsásson meg, akkor csalódtam. Sztálin híres rendőrségének politikai képzettségét többre becsültem

Kuz: A hitlerizmus Szovjetunió elleni támadása ezen kívül dialektikus szükségszerűség. Ez a sorsszerű osztályharc nemzetközi szintre emelését jelenti. Hitler mögött szükségszerűen ott fog állni az egész kapitalista világ.

Rak: Így, látva az ön skolasztikus dialektikáját, még személyesebb fogalmat alkothatok a sztálinista képzésről. Ön úgy beszél, mintha Einsteint hallanám, ahogy egy gimnazistának a négydimenziós fizikáról magyaráz. Látom, a marxizmusból csak az elemeket ismeri, a demagógot, a populárist.

Kuz: Amennyiben nem túl hosszú, és nem túl sötét, áruljon el valamit nekem a marxizmusnak erről a „relativitás elméletéről” és „kvantumteóriájáról”.

Rak: Csak semmi irónia. Egy jobb óhajtól indítva beszélek. Ebben az elemi-marxizmusban, amit önöknek Sztálin egyetemein tanítanak, találhat egy okot, ami ellentmond az ön tézisének, Hitlernek a Szovjetunió elleni támadásának a bizonyosságára vonatkozóan. Még mindig azt tanítják a marxizmus sarkalatos tételeként, hogy a belső ellentmondás a kapitalizmus gyógyíthatatlan és halálos betegsége - vagy nem?

Kuz: De, így van.

Rak: Ha ez így van, ha a kapitalizmus állandó belső ellentmondásban szenved gazdasági téren? A gazdasági és a politikai terület magában véve nem egység, ez a szociális egység állapota vagy dimenziója. A belső ellentmondások szociális területen jelentkeznek, és kihatnak a gazdasági, politikai területre, vagy attól függően, mindkettőre. Abszurd lenne, csálhatóságot feltételezni gazdasági területen és csálhatatlanságot politikai téren előfeltételként ahhoz, hogy bizonyíthassa a Szovjetunió elleni támadás elméletét.

Kuz: Így ön mindenben a belső ellentmondásra épít, a sorsszerűsége, az elkerülhetetlen tévedésre, amelyeknek a burzsoázia alá kell, hogy vesse magát, ha el akarja kerülni Hitler támadását a Szovjetunió ellen. Én marxista vagyok, Rakovszkij, de itt magunk között, anélkül, hogy egyetlen harcost meg akarnék sérteni, hívó marxistaként mondom önnek, hogy a Szovjetunió létezését mégsem szeretném az önök tévedésének a javára írni - és Sztálin ugyanúgy nem.

Rak: Én azonban igen...Ne nézzen úgy rám, én se viccelek, és örült sem vagyok.

Kuz: Engedje meg legalább, kétségeim legyenek, amíg állítását be nem tudja bizonyítani.

Rak: Látja, milyen igazam volt, amikor marxista képzettségét középszerűnek tartottam. Indítóokai és reakciói megfelelnek a tucatharcosénak.

Kuz: És ezek nem igazak?

Rak: De, a gyalogos párttagnak, a bürokratának és a tömegnek. Célszerű azoknak, akik szépen, a sorban harcolnak...Nekik hinni kell benne, és szó szerint ismételgetni...Hallgasson rám bizalommal - a marxizmussal ugyanaz a helyzet, mint az antik ezoterikus vallásokkal. Azok híveinek is csak az elemieket, igen, a vallást csak körülbelül kellett ismerniük, ha azt a hitet akarták bennük felkelteni, ami valami abszolút szükségszerű mind a vallásban, mind a forradalomban.

Kuz: Nem valami titkos marxizmust akar felfedni most előttem, valamiféle új szabad-kőművességet?

Rak: Nem, semmi ezoterikusat. Ellenkezőleg - a napnál világosabban be fogom mutatni önnek az egészet. A marxizmus, még mielőtt filozófiai rendszer, előbb a gazdaságnak, illetve a politikának a rendszere, egy összeesküvés a forradalom érdekében. (A forradalom szó itt a HÁLÓZAT célját jelentő globális monopolista rendszer megvalósítása egy világállam keretében, ha kell erőszakos eszközök igénybevételevel is. D. J.) És mivel a forradalom az egyetlen abszolút valóság a számunkra, így a filozófia, a gazdaság és a politika csak annyiban igazság, a mennyiben azok a forradalomhoz vezetnek. A belső, mondjuk így, a szubjektív igazság a filozófiában, a gazdaságban és a politikában, valamint az erkölcsben egyáltalán nem létezik. Ez csak a tudományos absztrakció értelmében lehet igazság vagy tévedés. Azonban számunkra a forradalom dialektikájának van alárendelve - az egyetlen valóságnak, - és ezért az egyetlen igazságnak. Ezért ezt kell, hogy jelentse minden forradalmár számára, tehát Marx számára is, és olyan következményekkel is kell járnia.

Emlékszik Leninnek arra a mondatára, amikor valaki szembeszegülve vele azt mondta, hogy szándéka szemben áll a valósággal? Gondolja, hogy Lenin ostobaságot mondott? Nem, számára mindenféle valóság relatív volt az egyetlen abszolúthoz, a forradalomhoz képest.

Marx zseniális volt. Ha műve csak a tőke alapos kritikája lenne, már akkor is egyedülálló teljesítményt nyújtott volna, de azon a szinten, ahol elérte a mestermű kategóriáját, ott ironikus alkotássá változik: „A kommunizmusnak győzedelmeskednie kell, mert ellensége, a tőke, megszerzi neki ezt a győzelmet.” Ez Marx vezérgondolata. Van ennél nagyobb irónia?

Ha hisz neki az ember, elegendő a kapitalizmust és a kommunizmust elszemélyteleníteni, az emberi lényt racionális lényre változtatni, mint egy csodálatos játékot.

És zseniális eszköz volt azt mondani a kapitalistáknak, akik a tőkét jelenítik meg, hogy a kommunizmus a velük született idiotizmusuk segítségével fog győzedelmeskedni. Mert a „homo economicus” folyamatos idiotizmusa nélkül nem létezhetne a Marx által hirdetett tartós belső ellentmondás a kapitalizmusban. Annak elérése, hogy a „homo sapiens” „homo stultus” (értelmetlen lény, D. J.) váltszon, azt jelenti, hogy egy mágikus hatalommal kell rendelkezni, amely képes odáig hatni, hogy az ember újra az állattani létra legalsó fokára ereszkedjen alá, azaz bestiává váltszon.

Csak azért, mert a „homo stultus” létezése a kapitalizmus tetőpontjának szakaszában adott, Marx axiomatikus egyenletét így fejezheti ki: belső ellentmondás + idő = kommunizmus. Higgye el nekem, amikor mi, beavatottak meglátunk egy Marx képet, még ha történetesen éppen itt a Ljubljanka főbejárata fölött büszkélkedik is, alig tudunk egy belső nevetőgörcsöt elnyomni - látjuk, amint szakálla mögött nevet az egész emberiségen.

Kuz: Ön tényleg képes a kor legcsodálatosabb tudósán tréfálkozni?

Rak: Tréfálkozni? Dehogyan - ez a csodálat kifejezése! Hogy Marxnak sikerüljön a gazdaság olyan sok emberét félrevezetnie, mindannyiunk felett kellett állnia. Most azonban, hogy Marxot egész nagyságában megítélhessük, az igazi Marxra kell irányítani figyelmünket, a forradalmárra, a kommunista kiáltvány Marxára. Azaz az összeesküvő Marxra, mert egész életében létezett már a forradalom, igen, az összeesküvés állapotában. Hiszen nem véletlenül köszöni a forradalom sikereit és végső győzelmét, az összeesküvő tevékenység a férfainak. (A Grand Orientes szabadkőműves Rakovszkij számára a forradalom a szabadkőműves világállam megvalósulását jelenti, természetesen egy kiválasztott, monopolhatalommal rendelkező oligarchia abszolút uralma alatt.)

Kuz: Tagadja tehát a kapitalizmus belső ellentmondásának dialektikus folyamatát a kommunizmus végső győzelmében?

Rak: Abban biztos lehet, ha Marx gondolta volna, hogy a kommunizmus győzelme pusztán a kapitalizmus belső ellentmondásaiból adódik, egyetlen egyszer meg nem említi ezt a belső ellentmondást tudományos-forradalmi műveinek sok ezer oldalán. Ez lett volna Marx valódi, azaz forradalmi kategorikus imperatívusza, nem pedig tudományos természete. Egy forradalmár, - egy összeesküvő - soha nem leplezi le ellensége győzelmének titkát. Soha nem ad neki információt - hanem dezinformációval látja el, mint ahogy ezt a kémelhárításban ön is tenni szokta. Nem igaz?

Kuz: Az ön beállítása szerint ahhoz a végkövetkeztetéshez jutunk, hogy nincs is ellentmondás a kapitalizmusban, és amikor Marx ilyesmire utal, akkor ez csak egy stratégiai-forradalmi fogás. Így van? Azonban a kolosszális, és állandóan növekvő ellentmondások mégis megvannak a kapitalizmusban. Ebből adódik, hogy Marx színlelve mondta ki az igazat.

Rak: Dialektikusként ön veszélyes lenne, ha a skolasztikus dogmatika gyeplőit szétszakítaná, és saját képzelőerejének folyást engedne... Így van, Marx színlelve mondta ki az igazat. Hazudott, amikor azt a téveszmét állította, hogy a belső ellentmondás a tőkegazdaság történetében „állandó”, és amikor azt „természetesnek” és „sorsszerűnek” nyilvánította. Azonban az igazat mondta, mert már tudta, hogy az ellentmondások emelkedő mértékben termelődnek és gyarapodnak a legmagasabb pontjukig.

Kuz: Most pedig ön keveredett ellentmondásba.

Rak: Itt nincs ellentmondás. Marx taktikai okokból vezet félre a kapitalizmus eredeténél, nem tagadva szembetűnő létezésüket. Marx tudta, hogyan keletkezik, élesedik, és végül hogyan hat a kapitalista termelés totális anarchiája a kommunista forradalom győzelmére. Tudta, hogy bekövetkezik, mert ismerte azokat, akik ezt az anarchiát előidéztek. (Az „azok” a nemzetközi pénzkartell felső vezetőit jelöli. D. J.)

Kuz: Sajátos újdonság most felfedezni, hogy nem a kapitalizmus sajátossága, és veleszületett törvénye az, ami arra készteti, hogy „önmagát pusztítsa el”, ahogyan ezt - Marxot megerősítve - egy polgári gazdaságtörténész, Schmalenbach, egy szerencsés megfogalmazásban kifejezte. De nagyon érdekelne, hogy vajon kilyukadunk-e valami személyeshez?

Rak: Még nem sejtette? Nem vette észre, hogy Marx szavai és művei ellentmondanak egymásnak? Marx kinyilvánítja a kapitalizmus belső ellentmondásának szükségszerűségét, sőt sorsszerűségét, és utal az értéktöbbletre és a tőkefelhalmozásra. Ezzel igazi valóságra utal. A termelőeszközök nagyobb koncentrációja - mondja éleslátóan - kielégíti a nagyobb proletártömegeket, a nagyobb erőt, amellyel a kommunizmust meg lehet valósítani. Nemde? Azonban egyidejűleg, amikor ezt követeli, megalapítja az Internacionálét. És az Internacionálé a napi osztályharcban „reformot-hozó”, azaz olyan szervezet, amely korlátozza az értéktöbbletet, és ha lehet, meg is szünteti. Ezért objektíven tekintve az Internacionálé, Marx elmélete szerint, egy ellenforradalmi, antikommunista szervezet.

Kuz: És ez azt jelenti, hogy Marx ellenforradalmár, antikommunista lenne?

Rak: Na látja, hogyan lehet egy pusztán marxista elemi képzést kivesézni. Ha az Internacionálét logikus és doktriner világossággal ellenforradalminak és antikommunistának nevezzük, ez azt jelenti, hogy a tényekben csak a láthatót, és annak azonnali hatását vesszük észre, azaz a szövegben csak a betűket látjuk. Ilyen abszurd eredményeket kapunk - éppen, mert meggyőzőnek tűnnek, - ha elfelejtjük, hogy a marxizmusban a szavak és a tettek a magasabb tudomány szabályainak vannak alárendelve: az összeesküvés és a forradalom szabályainak.

Kuz: Eljutunk már végre a végső következtetésig?

Rak: Azonnal. Ha a gazdasági osztályharc közvetlen hatásában reformot jelent, és ezért szemben áll a kommunizmus megvalósításának első elméleti feltételével, akkor ez a maga igazi és valódi jelentőségében tisztán forradalmi. Azonban, még egyszer ismétlem, alá van rendelve az összeesküvés szabályainak. Az értéktöbblet korlátozása és az osztályharcon alapuló felhalmozás csak látszat, amolyan álarc, hogy a tömeg első forradalmi mozgalmát kiváltsa. A sztrájk már kísérlet a forradalmi mozgósításra. Függetlenül attól, hogy sikeres vagy elbukik, a gazdasági hatása anarchikus.

Végül is ez az eszköz, - amely egy osztály gazdasági helyzetének megjavítására irányul - az általános gazdaság elszegényítésére szolgál. Teljesen mindegy, hogy mekkora egy sztrájk kiterjedése és eredménye, mindenképpen érvágás a termelésen. Az általános eredmény: több nyomor, amelyből a munkásosztály nem szabadítja ki magát. Ez már valami. De nem ez az egyetlen hatás, még csak nem is a főhatás.

Mint tudjuk, gazdasági téren az osztályharc egyetlen célja: többet keresni, és kevesebbet termelni. Egy ilyen abszurd gazdasági eljárás - a mi lexikonunk szerint egy ilyen „belső ellentmondás” - észrevétlen a tömeg számára, amelyet pillanatnyilag elvakít a fizetésemelés, amely automatikusan áremeléssel egyenlítődik ki, még akkor is, ha ezt állami kényszerrel korlátozzák. Az ellentmondás, hogy többet fogyasztunk, mint amennyit termelünk, mással egyenlítődik ki: a pénz inflálódásával. És így hívja elő az ember állandóan a sztrájknak, az éhezésnek és az inflációnak ezt az ördögi körét.

Kuz: Azt kivéve, amikor a sztrájk a kapitalizmus értéktöbbletének számlájára megy.

Rak: Ez csak elmélet, merő absztrakció! Vegye elő egy tetszés szerinti ország tetszés szerinti gazdasági évkönyvét, és ossza el a jövedelmet a munkavállalók között, és látni fogja, hogy micsoda „rendkívüli” hányados jön ki. Ez a világ legellenforradalmibb hányadosa, és nekünk a legnagyobb titokként kell őrizni. Mert ha az elméleti osztandóból levonjuk a fizetéseket, és azokat az összegeket, amelyek a magántulajdonosok megszüntetéséhez szükségesek, úgy csaknem mindig passzív osztandó marad a proletároknak. Még kevesebb, ha a termelékenység csökkenését, és a minőség romlását is hozzá vesszük.

Tehát az az állítás, hogy a sztrájk harc a proletariátus jólétéért, csak ürügy, hogy elősegítse a kapitalista termelés szabotálását. Ezzel egyesítjük a polgári és a proletár rendszer ellentmondásait, és így kettős fegyvert kovácsolunk a forradalom számára. Kézenfekvő, hogy ez magától nem következik be, mert szükséges egy szervezet, egy vezér és fegyelem. Nem támad önben gyanú, hogy a kapitalizmus híres belső ellentmondásait, különösen a pénzügyit, valaki megszervezheti? A bevezetés alapjaként emlékeztetem arra, hogy a proletár Internacionálé az infláció kiváltásában egy húron pendül a pénzügyi Internacionáléval. És ahol összhang van, ott egyezménynek is lennie kell. Ezek az ön saját szavai. (Figyelemre méltó, hogy az illuminátus szabadkőműves Rakovszkij mennyire világosan megjelöli, hogy a világ sorsát az önálló pénzhatalommá szerveződött nemzetközi pénzkartell irányítja, vagyis a pénzügyi Internacionálé. D. J.)

Kuz: Itt akkora képtelenséget látok, - vagy kísérletet egy új paradoxon felállítására, - hogy még csak el sem tudom képzelni. Úgy tűnik, mintha egyfajta kapitalista Internacionálé létezését akarná állítani egy másik vele rivalizáló kommunista Internacionáléval, a Kominternnel egyetemben.

Rak: Teljesen így van. Amikor a pénzügyi Internacionálét mondtam, pontosan azt személyesítettem meg, mint amikor Kominternt mond az ember. Ugyanakkor egy Kapinternt mégsem akarok elismerni, mert hiszen az ellenség...

Kuz: Ha azt akarja, hogy az időt szörszálhasogatással és fantáziálgatással töltsük, akkor rossz pillanatot választott.

Rak: Azt hiszi talán, hogy a kedvenc rabszolganő vagyok az Ezeregy éjszaka meséiből? Aki estéről-estére arra használja a képzelőerejét, hogy megmentse az életét? Nem. Ha arra gondol, hogy elkalandozom, téved. De hogy odajussunk, ahová ki akartunk lyukadni, akkor először tisztába kell jönnie bizonyos dolgokkal, tekintve teljes tudatlanságát a „magasabb marxizmus” területén. Nem tekinthetek el egy ilyen kellő megvilágítástól, mert jól tudom, hogy a Kremlben képtelenség uralkodik. Mondja, folytassam-e?

Kuz: Folytathatja, de megmondom Önnek nyíltan: ha csak fantáziálásról van szó, szórakozása igen rosszul fog végződni. A magam részéről figyelmeztettem önt.

Rak: Folytathatom, mintha semmit sem hallottam volna... Mivel ön a „tőke” skolasztikusa, és én szeretném felkelteni induktív adottságait, és ezért valami különösre szeretném emlékeztetni. Vegye figyelembe, hogy Marx micsoda éleslátással festi meg kora Angliájának fejletlen iparosításával szemben az egész jövőbeli óriási iparosítást, ahogyan analizálja és ostromozza, és amilyen visszataszítónak ábrázolja a gyárosokat. Az ön fantáziája - ugyanúgy, mint a tömegé, - ha megszemélyesíti a szörnyű „tőkét”, ugyanazt látja, mint amit Marx lefestett: egy nagy hasú gyárost, akinek Havanna szivar füstől a szájában, elégedetten böfög, és elcsábítja a munkás feleségét vagy lányát. Nem így van?

Másrészről emlékezzen Marx mérsékletére és polgáros derekasságára, amikor a pénzkérdést ecseteli. A pénz kapcsán nem jelennek meg híres belső ellentmondásai. A pénzügy, mint magában való egység, számára nem létezik, az ő szemében a kereskedelem és a pénzforgalom a gonosz kapitalista termelési rendszer következménye, amelynek teljesen alá van rendelve, és amely meghatározza.

A pénzkérdésben Marx reakciónak mutatkozik, és az is volt, a legnagyobb meglepetésre, jöllehet, szeme előtt lebegett az ötágú csillag - a szovjet csillaghoz hasonló -, amely egész Európát fényével beragyogta: az öt Rothschild fivér a bankjaikkal. Ekkora felhalmozott tőke mellett, - amekkorát eddig nem ismert a világ, és amely vagyon méretei minden képzelőerőt felülmúlnak, - Marx elmegy észrevétlenül. Ez azért mégiscsak furcsa? Nem?

Talán Marxnak ebből a különös vakságából adódik az utóbbi idők forradalmainak egy közös jelensége. Mindannyian bizonyíthatjuk, hogy ha a tömeg hatalmába kerít egy várost vagy egy nemzetet, csaknem mindig babonás félelmet tanúsít a bankokkal és a bankárokkal szemben. Királyokat, tábornokokat, püspököket, rendőröket, papokat, és a gyűlölt kiváltságosok más képviselőit kivégzik, kifosztják. Felgyújtják a tudomány épületeit is. De mint gazdasági-szociális forradalmárok, respektálják a bankárok életét, és a pompás banképületeket sértetlenül hagyják. Tudomásom szerint egészen letartóztatásomig ma is ugyanez ismétlődik.

Nem tűnik mindez különösnek az ön számára? Nem tudom, észrevette-e a különleges hasonlóságot a nemzetközi pénzügy, és a nemzetközi proletariátus ügye között? Azt mondhatnánk, hogy az egyik a másik tükörképe.

Kuz: Miben látja a hasonlóságot ezeknél az annyira szemben álló dolgoknál?

Rak: Objektíve azonosak. Igen, amint már rámutattam, a reformisták, és az egész szakszervezeti jelenség által támogatott Komintern az, amely a termelés anarchiáját, az inflációt, a tömeg nyomorát és kétségbeesését előidézi. Másrészről a nemzetközi pénzügy teremt hasonló körülményeket, csak az előbbinek a sokszorosát, amelyet a magánpénzrendszer tudatosan vagy tudatlanul támogat. Most már elképzelhetjük az okokat, miért tussolta el Marx a pénzügy ellentmondásait, amelyek éles megfigyelése előtt nem maradhattak rejtve. A pénzügyben szövetségesre lelt, amelynek ténykedése objektívan tekintve forradalmi, és ez már akkoriban is rendkívüli jelentőségű volt.

Kuz: Kérem, folytassa.

Rak: Ahhoz, hogy tudjuk, hogy miként lett a pénzügyi Internacionálé a pénznek, ennek a mágikus talizmánnak az urává, amely egészen jelenünkig az emberek számára növekvő mértékben lett az, ami valamikor az isten és a nemzet volt. A pénz az a valami, ami tudományos érdeklődésben még a forradalmi stratégia művészetén is túltesz, mert művészet ez is, és forradalom ez is. Ezt akarom elmagyarázni önnek.

Amikor a történetírók és a tömeg szemét elvakította a francia forradalom lármája és sikere, a nép részeg volt a győzelemtől. A királyt a többi kiváltsággal együtt minden hatalmától megfosztották, ugyanakkor nem vették észre, hogy egy maroknyi ember, némán, óvatosan, feltűnés nélkül magához ragadta a királyság igazi hatalmát, egy mágikus, csaknem isteni hatalmat, akik ezt úgy birtokolták, hogy senki sem tudott róla. A tömeg nem vette észre, hogy idegenek ragadták magukhoz ezt a hatalmat, akik a tömegeket nemsokára sokkal keményebb szolgálásra kényszerítették, mint amilyenben a királyság alatt voltak, mert a király - vallási és erkölcsi kötöttsége, valamint balgasága miatt - képtelen volt ekkora hatalom gyakorlására. Ezért van az, hogy a király legnagyobb hatalmát olyan emberek ragadták magukhoz, akiknek erkölcsi, intellektuális és kozmopolita természete ezt megengedte, hogy így cselekedjenek.

Természetesen ezek születésüktől fogva nem voltak keresztények, hanem kozmopoliták voltak.

Kuz: Mi lehet, az a mitikus hatalom, amelyet magukhoz ragadtak?

Rak: Kisajátították a pénzverés királyi jogát... Ne nevéssen, mert különben azt kell hinnem, hogy ön nem tudja, hogy mi is valójában a pénz. Megkérem, hogy képzelje magát az én helyembe. Önnel szembeni helyzetem ahhoz az orvoshoz hasonlít, akinek a bakteorológiát kell elmagyaráznia egy másik, Pasteur előtt elhunyt, és most életre keltett orvosnak. De tisztában vagyok az Ön tudatlanságával és megbocsátom. Egy olyan nyelv, amely olyan szavakkal zsonglörködik, amelyek hamis képzeteket ébresztenek a dolgokról és a tettekről, nem közvetít valódi, pontos fogalmakat. A pénzt említettem - lelki szemei előtt természetesen a pénz fizikai alakja jelenik meg fémből vagy papírból. De nem ez a pénz! A forgalomban lévő tényleges pénz igazi anakronizmus. Amíg létezik, és forgalomban van, egy aktivizmus tartja fenn, mert praktikus fenntartani. A tényleges pénz ma már csak illúzió, pusztá fikció.

Kuz: Egy ilyen briliáns paradoxon merésznek, csaknem költőinek nevezhető.

Rak: Ha akarja, briliáns, de nem paradoxon az, amit itt mondok. Én is tudom - és nevetni fog rajta -, hogy most még az államok, a királyok képeit vagy országcímereket nyomnak fémdarabokra vagy papírra -, de mit jelent ez ma már? A forgalomba a pénz nagy részét, a nagy tranzakciók részeit, a nemzeti vagyon biztosítékát - vagyis a pénz kibocsátását - megakadályozták azok az emberek, akikre céloztam. Bankkönyvi tételek, utalványok, csekkek, pénzváltás, forgatmány, leszámítolás, árfolyam, fizetés és állandóan fizetés. Ez olyan, mint egy áttört zuhatag, amely elárasztja a népeket. Mi volt ezzel szemben a fémpénz és a papírpénz? „Azok” (Rakovszkij így nevezi a nemzetközi pénzkartell hálózatának névtelenségbe burkolózó legfelsőbb irányítóit.) azonban igen finom pszichológusként - az általános tudatlanság biztosította büntetlenségükből kifolyóan - sokkal többhöz jutottak.

A tőkepénz óriási szériáján túl, hogy nagyságát a végtelenségig növeljék, és forgathatóságát a gondolat gyorsaságával ruházhassák fel, megalkották a kölcsőnpénzt... Egy absztrakciót, egy kiagyalt fogalmat, egy számjegyet... Kölcsön... Hitel... Érti már? Mindez csalás. Hamis pénz törvényes árfolyammal!... Más szavakkal, hogy jobban megértessem magam, a bankok és a börzék, az egész pénzügyi rendszer egy gigantikus gépezet, amelyet azért találtak ki, hogy egy szörnyűség kerüljön a természetes folyamatok helyébe, - ahogyan ezt Arisztotelész nevezte, - hogy a pénz újra pénzt fialjon, azaz valami olyasmit tegyen, ami bűn a gazdasági élet ellen, és ami a pénzemberek esetében a büntető törvénykönyvek rendelkezéseibe is ütközik. Ez a valami az uzsorakamat.

Tudom, már mi lesz az ellenvetés. Az, hogy törvényesen tesznek szert kamatra. Még ha jogukban áll is mindez - és ez azt jelenti, hogy nagyon sok illeti meg őket -, ez a kamat akkor is uzsora marad, mert ezt a kamatot nem létező tőke után szedik csaló módon.

A bankok mindig olyan mennyiségű, csak számokban létező kölcsőnpénzt hiteleznek, vagy tartanak a termelőgazdaságban forgalomban, amely ötször-százszor nagyobb, mint a fizikailag létező pénz.

Nem akarok azokról az esetekről beszélni, amikor a kölcsőnpénz - ez a kiagyalt hamis pénz! - felülmúlja a bankok által összegyűjtött pénzt. Ha azonban figyelembe vesszük, hogy valójában nem ez az igazi tőke, hanem egy nem létező tőke kamatozik, akkor még jogtalanabb a kamat szedése. A bankok - csaló módon - a valódi tőkének a sokszorosát kölcsönzik ki... És vegye figyelembe, kérem, hogy az a rendszer, amit itt bemutatok, még a legártatlanabb eszköz ahhoz, hogy hamis pénzt állítson elő.

Képzeld el, hogy néhány korlátlan hatalommal rendelkező ember tulajdonába kerülnek a reális javak. Ezek egyben korlátlan diktátorokká is válnának, vagyis a termelés és az elosztás egyedüli uraivá, és ezzel egyben a munka és a fogyasztás diktátoraivá is. Ha megengedi képzelőereje, gondolja ezt el világméreteken, és fel fogja ismerni a szociális és morális területen az anarchikus, tehát forradalmi hatást. Érti már?

Kuz: Nem, még nem értem.

Rak: Természetesen igen nehéz megérteni ezt a csodát.

Kuz: Csodát?

Rak: Igen, a csodát! Hát nem csoda az, ha egy faasztal katedrálissá változik? Ilyen csodát azonban az utóbbi évszázadban ezerszer megérték az emberek anélkül, hogy akárcsak megrezzent volna tőle a szempillájuk. Mert bámulatra méltó csoda az, hogy azok a bankok, amelyekben pénzükkkel kereskedő, megvesztegethető uzorások ültek valamikor, templommá változtak, amelyek a pogány-kor oszlopos stílusát utánzó homlokzatukkal ott díszelnek a modern városok utcáin, és amelyekhez tódul a tömeg attól a hittől megszállva, hogy mindent lelkesen felajánljanak annak a pénznek nevezett istenségnek, amelyről azt hiszik, hogy a bankárok páncélszekrényeiben trónol, átadva magát isteni küldetésének, a kamat formájában való végtelen szaporodásnak.

Kuz: Ez a rothadó burzsoázia új vallása.

Rak: Az biztos, hogy vallás. A hatalom vallása!

Kuz: Ön tehát a gazdaság poétája.

Rak: Az embernek szüksége van költészetre, hogy fogalmat alkothasson a pénzügyekről, minden idők legzseniálisabb és legforradalmibb műalkotásáról.

Kuz: Ez téves nézet. A pénzügyet, ahogy Marx, de mindenekelőtt Engels definiálta, a kapitalista termelési rendszer határozza meg.

Rak: Így van, csak fordítva. A kapitalista termelés rendszerét a pénzügy határozza meg. Amit ezzel szemben Engels mond, sőt bizonyítani akar, az a legmeggyőzőbb bizonyíték arra, hogy a pénzügy uralkodik a polgári termelés fölött. Nos ez úgy van, hogy Engels és Marx a pénzügyet a forradalom leghatalmasabb gépezetét - amelyhez képest a Komintern csak gyerekjáték -, nem akarja felfedni és megvádolni. Ellenkezőleg. Gazdasági tehetségüket felhasználva még egyszer „rejtjelezniük” kellett az igazságot a forradalom érdekében. És mindketten ezt tették.

Kuz: A történet nem új. Hasonlót, emlékszem, már Trockij is írt 10 évvel ezelőtt...

Rak: Mondja csak nekem...

Kuz: ...amikor kinyilvánította, hogy a Kominform konzervatív szervezet a New York-i tőzsdéhez képest, és a nagy bankárok a „forradalom kovácsai”.

Rak: Igen, ezt mondta egy kis könyvben, amelyben megjósolta Anglia összeomlását. Valóban ezt mondta, és a következőket fűzte hozzá: „Ki űzi Angliát a forradalom útjára?” És ezt válaszolta: „Nem Moszkva, hanem New York.”

Kuz: De ő állította azt is, emlékszik rá, hogy ha a New York-i pénzemberek készítik elő a forradalmat, akkor ez öntudatlanul történik.

Rak: Leon Trockijra is vonatkozik az az ok, amit megjelöltem, hogy Engels és Marx miért rejtjelezte az igazságot.

Kuz: Trockijban csak egy bizonyos - már eléggé ismert nézetet - becsülök, amellyel aztán meg is elégedett, miután kijelentette, hogy ezek a bankárok „ellenállhatatlanul, öntudatlanul teljesítik forradalmi küldetésüket.”

Rak: És teljesítik küldetésüket annak ellenére, hogy Trockij ujjal mutat rájuk? Különös, hogy nem változtatnak rajta!

Kuz: A pénzemberek öntudatlan forradalmárok, ugyanis szellemi tehetetlenségük miatt nem látják a végső hatásokat.

Rak: Ön tényleg ezt hiszi? Azt hiszi, hogy ezek az igazi zsenik öntudatlanul cselekednek? Néhány idiotának tartja azokat az embereket, akiknek ma az egész világ engedelmeskedik? Ez megdöbbentő ellentmondás lenne.

Kuz: Mit akar ezzel mondani?

Rak: Egészen egyszerűen azt állítom, hogy ezek objektíven és szubjektíven, vagyis teljesen tudatosan forradalmárok. (A „forradalom” szó itt a nemzetközi pénzkartell irányítása alatt álló, monopolista világállam létrehozása érdekében folytatott politikai-gazdasági küzdelmet jelöli. D. J.)

Kuz: A bankárok? Megőrült?

Rak: Én nem. És ön? Gondolkozzon már el! Ezek a férfiak ugyanolyan emberek, mint ön meg én. Az, hogy pénz fölött rendelkeznek, hogy hitelezők, ez még nem jelenti a becsvágyuk végét. Ha valami kielégüléshez juttatja őket, az a hatalom utáni becsvágy. Miért ne éreznének ösztönzést az uralkodásra, a totális uralomra ezek a bankárok. Ugyanúgy, amint ön is, meg én is érzek.

Kuz: De ha ők már úgyis univerzális hatalommal rendelkeznek, ahogy ön hiszi - és most én is így teszek -, mit kívánhatnának még maguknak?

Rak: Már mondtam: a totális hatalmat. Egy olyan hatalmat, mint amilyenel Sztálin rendelkezik a Szovjetunióban, csak még nagyobb, univerzálisat.

Kuz: Egy olyan hatalmat, mint Sztáliné? De fordított céllal.

Rak: A hatalom, ha valóban abszolút, csak egy lehet. Az abszolút fogalma kizárja a sokféleséget. Ennyiben annak a hatalomnak, amelyre a „Kapintern”, és amelyre a „Komintern” törekszik, - mert mindkettő azonos, vagyis politikai területen akar hatásos lenni, - hasonlónak kell lennie. Az abszolút hatalom vagy öncél - vagy pedig nem abszolút hatalom. És a mai napig nem találták fel a totális hatalom más gépezetét, mint a kommunista államot. A polgári-kapitalista hatalom - még legfelsőbb fokán, a cézári szinten is, - korlátozott hatalom, mert amikor ez a hatalom az Ókorban elméletileg az istenség megtestesülése volt a fáraóknál és a császároknál, akkor a gazdasági élet még olyan primitív, és a technikai államapparátus még annyira elmaradott volt, hogy mindig maradt szabad terület, szabad mozgástér az egyes ember számára. Érti már, hogy azok, akik bizonyos értelemben már a föld népei és kormányai fölött uralkodnak, abszolút uralmat akarnak? Értse meg, ez az egyetlen, amit még nem értek el...

Kuz: Ez érdekes, mindenesetre örültségnek tűnik.

Rak: Ez kisebb örültség, mint amilyen Lenin örültsége volt, aki arról álmodott, hogy a világot egy svájci tetőszobából uralja, vagy Sztáliné, aki hasonlóról álmodott egy szibériai fakunyhóban. A pénz urainak ilyesfajta becsvágya a New York-i felhőkarcolók magasából számomra sokkal természetesebbnek tűnik.

Kuz: Fejezzük be! Kik azok az „azok”?

Rak: Gondolja, hogy itt raboskodnék, ha név szerint tudnám, hogy kik?

Kuz: Miért?

Rak: Egészen egyszerű okból: aki „azokat” személyesen ismeri, azt nem hozzák olyan helyzetbe, hogy kényszeríthetnék arra, hogy megnevezze őket. Ez ennek az intelligens összeesküvésnek a legegyszerűbb szabálya, ahogyan azt ön is tudja.

Kuz: Nem azt mondta, hogy bankárok?

Rak: Én nem. Emlékezzen! Mindig „nemzetközi pénzügyet” emlegettem, és mindig „azokat” mondtam, és nem többet. Ha informálnom kellene önt, csak tényeket mondanék, neveket nem, mert nem ismerem neveket. Azt hiszem, nem csalódom, amikor azt mondom, hogy „azok” nem tartoznak azok közé az emberek közé, akik hivatalok tulajdonosaiként, vagy a világpolitikában, vagy a bankok világában felbukkannak. Annyit megértettem Rathenau - a rapallói Rathenau - meggyilkolása óta, hogy a politikában és a pénzügyben csak közvetítőket használnak fel. Természetesen olyan embereket, akikben teljesen megbíznak, és akik ezerszeres módon garantált hűséggel viseltetnek irántuk. Így biztosak lehetünk, hogy a bankárok és a politikusok csak „azok” bábjai -, és elképzelhetjük, hogy milyen nagy lehet a hatalmuk, és mennyire ők az események személyes kezdeményezői.

Kuz: Jóllehet, ez érthető is, meg logikus is, de nem lehet, hogy indokolt tudatlansága csak bújóska az ön részéről? Személyes tapasztalatom és aktáim szerint, ön sokkal nagyobb szerepet játszott ebben az összeesküvésben, hogy ne tudjon többet. Nem gyanít talán mégis egy konkrét személyt „azok” közül?

Rak: De igen, csak talán nem hisz nekem. Azt feltételezem, hogy egy - hogy is mondjam? - misztikus személyiségű férfiról, vagy férfiakról van szó, egyfajta Ghandiról, de annak feltűnő alakja nélkül, a pusztá hatalom misztikusáról. Nem tudom, ért-e engem? Tehát „azok” nevét és címét nem ismerem. Képzelje el, hogy Sztálin, aki ma az egész Szovjetuniót uralja, falak és testőrség nélkül élne, és nem rendelkezne több garanciával az életét tekintve, mint bármelyik polgár? Mi lenne ilyen esetben az az eszköz, amely megvédené a merénylettől? Csak a névtelenség védené meg. Ez az, amely minden összeesküvő eszköze, és ha még ráadásul olyan sok hatalommal rendelkezik, mint Sztálin, akkor különösen!

Kuz: Van logika abban, amit mond, de mégsem hiszek önnek.

Rak: Higgye el, nem tudok többet! Ha tudtam volna, milyen boldog lennék ma! Nem itt ülnék, hogy az életemet védelmezzem! Teljesen megértem a kérdéseit és a szükségszerűséget, amit a rendőri foglalkozás alapján érez, hogy valami kézzel foghatót szedjen ki belőlem. Az ön meglepődésére, és arra is, mert a célhoz szükséges, amelyet mindketten el kívánunk érni, meg fogom tenni a tőlem telhetőt, hogy orientáljam önt. (Rakovszkij arra utal, hogy Kuzmin ígéretet tett életének a megmentésére, ha megfelelő információkat ad neki, és rajta keresztül Sztálinnak, akinek ez a részletes kihallgatási jegyzőkönyv továbbítva lett. D. J.)

Tudja, hogy a meg nem írt történelem, amelyet csak mi beavatottak ismerünk, az első Internacionálé megalapítójának, Adam Weishauptnak, nevét csak titokban közli? Emlékszik egyáltalán a nevére? Az Illuminátusok néven ismert szabadkőműves páholy vezére volt. Az Illuminátus nevet Weishaupt a másik keresztényellenes és kommunista összeesküvés korától, a gnosztikától kölcsönözte. Amikor ez a nagy forradalmár, szemita és ex-jezsuita, aki a francia forradalom győzelmét előre látta, elhatározta (vagy megbízták - főnöke, a nagy filozófus Moses Mendelssohn volt), hogy alapít egy szervezetet, amely titkos, és amelynek a francia forradalmat - politikai céljain túl - tovább kell fejlesztenie, hogy átalakuljon olyan szociális forradalomká, amelynek célja a kommunizmus létrehozása. Ezekben a hősi időkben óriási veszélyt jelentett volna, akár csak célként is megnevezni a kommunizmust.

Ezért van az összes megelőző intézkedés, vizsga és misztérium, amelyekkel Weishauptnak az Illuminátusokat körül kellett vennie. Még hiányzott egy évszázad, amíg börtön és kivégzés veszélye nélkül, nyilvánosan kommunistának vallhatta magát valaki.

Ami nem ismeretes, az Weishauptnak és híveinek az első Rothschildokhoz való kapcsolata. E híres bankárok vagyona eredetének titka azzal magyarázható, hogy ők voltak az első Komintern kincstárnokai. Számos jel utal arra, hogy amikor ez az öt fivér maga között felosztotta Európa pénzügyi birodalmát, egy titokzatos hatalom segített nekik mesés vagyonukat összegyűjteni. Ezek a segítők lehettek az első kommunisták, akik a bajor katakombákból egész Európában szétszóródtak.

Mások azt mondják, amit nagy valószínűséggel el is hiszek, hogy a Rothschildok nem a kincstárnokai, hanem a vezetői voltak ennek a titkos kommunizmusnak. Ez a felfogás arra a biztos tényre támaszkodik, hogy Marx, valamint az első kommunisták, azaz a most már nyilvános Internacionálé legfőbb vezetői, köztük Heine és Herzen, báró Lionel Rothschildnak engedelmessé váltak, akinek a forradalomról alkotott képét Disraeli angol miniszterelnök írta meg regényében. Főhősét, Sidoniát, Lionel Rothschildról mintázta, aki multimilliomosként számtalan kém, carbonarit, szabadkőművest, titkos zsidót, cigányt és forradalmárt ismert, és akinek parancsolt.

Mindez fantasztikusnak tűnik, de bizonyított, hogy Sidonia az öreg Nathan Rothschild fiának idealizált képét jeleníti meg, amit bizonyít az a harc, amit megnyert. Ha minden igaz, ami ezekből a tényekből lesűrhető, akkor most már nevén nevezhetjük annak a felhalmozásnak az óriási gépezetét, amelyet a nemzetközi pénzügy képvisel. Ez egyenlő azzal a gépezettel, amely a forradalmi Internacionálét létrehozta.

Valami zseniális. A kapitalizmussal érhető el a tőke legnagyobb mértékű felhalmozása, ami a proletariátust munkavállalásra kényszeríti, kétségbeesésbe kergeti, és egyidejűleg egy olyan szervezetet hoz létre, amelynek a proletariátust egyesítenie kell, hogy a forradalomba hajtsa. Ez lenne a történelem legkiemelkedőbb eseménye. És ami még több: emlékszik az öt Rothschild fivér anyjának arra a mondatára, hogy „ha a fiaim nem akarnák, nem lenne háború.” Azaz ők voltak a döntőbírák háború és béke fölött, és nem a császár.

El tud képzelni egy ilyen kozmikus jelentőségű tény? Nem látja már itt a háborút a maga forradalmi funkciójában? Háború - kommun! Tehát azóta, minden háború egy óriási lépés a kommunizmus felé. Mintha egy titokzatos hatalom elégítette volna ki Lenin kívánságát, amit Gorkijnak kifejtett. Emlékezzon 1905-re és 1914-re!

Legalább azt ismerje el, hogy abból a három emeléből, amelyek a világot a kommunizmusba emelik, kettőt nem képes kezelni a proletariátus. Sem a harmadik Internacionálé, sem a Szovjetunió, amely akkor még nem is létezett, nem idézett elő, és nem viselt háborúkat. De a háborút a száműzetésben lévő maroknyi bolsevik sem tudta kiváltani, bármennyire is kívánta. Ez világos, mint a nap. És még kevésbé tudta és tudja az Internacionálé, vagy a Szovjetunió, a tőkének ezt az óriási felhalmozását, és a kapitalista termelés nemzeti és nemzetközi anarchiáját elérni. Ez akkora anarchia, amely képes óriási mennyiségű élelmiszert elégetni, ahelyett, hogy az éhező embereknek adná, és képes arra, amelyet Rathenau így fogalmazott meg: „Odáig hasson, hogy a félvilág szart termeljen, és a világ másik felének azt meg kelljen vennie.”

Végül a proletariátus nem írhatja a maga javára a négyzetesen emelkedő inflációt, az elértéktelenedést, az értéktöbbletet, a nem pénzügyi takaréktőke, és a nem uzsoratókének minősülő pénz folyamatos elrablását, a vásárlóerő állandó süllyedését se, amely így biztosan vezet a forradalom tulajdonképpen ellenségének, a középosztálynak az elnyomódásához. Tehát nem a proletariátus kezeli a háború és a gazdaság mozgató emeltyűit. A proletariátus

kétségtelenül a harmadik mozgató, az egyetlen látható és feltűnő, amely a végleges támadást intézi a kapitalista állam erődítménye ellen, és be is veszi. Biztos, hogy beveszi, ha „azok” kiszolgáltatják neki.

Kuz: Újra azt mondom, hogy mindannak, amit ön oly irodalmian ábrázol, annak neve van, és már unalomig ismételtük beszélgetésünk során, hogy az nem más, mint a kapitalizmus belső ellentmondása. És ha van egy akarat és egy akció, ahogy ön állítja, amely idegen a proletariátus számára, akkor most felszólítom, nevezzen meg nekem konkrétan ilyen eseteket.

Rak: Meg lesz elégedve eggyel? Nos, „azok” izolálták politikailag a cárt az orosz-japán háború idején, és az Egyesült Államok pénzelte Japánt, pontosabban szólva Jacob Schiff, a Kuhn és Társa Bankház főnöke, amely a Rothschild-ház New York-i érdekeltsége. Olyan nagy volt a hatalma, hogy elérte: az ázsiai gyarmati sorban tengődő népek azt az idegengyűlölő Japánt támogatták, amelynek idegengyűlöletét most Európa is tapasztalhatja.

A hadifogoly-táborokból a legjobb harcosok jöttek Pétervárra, akiket Amerikából küldött forradalmi ügynökök képeztek ki, miután engedélyt kaptak erre Japántól, azokon a bankárokon keresztül, akik Japánt pénzelték. Az orosz-japán háború a cár seregeinek megszervezett vereségével idézte elő az 1905-ös forradalmat, amely megbukott ugyan, de közel volt a győzelemhez. Ha a győzelem nem is adatott meg ennek a forradalomnak, mégis megalkotta a szükséges politikai feltételeket az 1917-es győzelemhez.

Olvasta Trockij életrajzát? Emlékszik forradalmársága első idejére? Még ifjonc, aki szibériai száműzetése után emigránsoknál tartózkodik Londonban, Párizsban és Svájcban. Lenin, Plehanov és Martov csak sokat ígérő kezdőnek tartja. De már az első szakadásnál független merészel maradni, és ő akar az egyesülés döntőbírája lenni. 1905-ben még csak 25 éves, és már egyedül tér vissza Oroszországba, párt és saját szervezet nélkül. Olvassa el Sztálin ki nem „tisztogatott” tudósítását az 1905-ös forradalomról, vagy Lunacsarszkij tudósításait, aki nem volt trockista. Pétervárott Trockij állt a forradalom élén - ez az igazság. Presztízzsel és népszerűséggel csak ő kerül ki a forradalomból. Nem Lenin, Martov, vagy Plehanov nyerte meg, és tartotta életben a forradalmat. - Hogyan és miért emelkedik fel az ismeretlen Trockij, és nyer azonnal hatalmat a legidősebb és legtekintélyesebb forradalmárok fölött? Egész egyszerűen azért, mert megházasodott. Vele jön Oroszországba felesége, Szedova. Tudja ki ez a nő? Annak a Jivotovskynak a lánya, aki szoros összeköttetésben állt a Warburg bankárokkal, Jacob Schiff vagyonának résztulajdonosaival és rokonaival, vagyis azzal a pénzügyi csoporttal, akik Japánt is pénzelték, és Trockijon keresztül az 1905-ös forradalmat is finanszírozták. Itt van tehát annak az oka, hogy miért kerül Trockij azonnal a forradalmi lépcsőfok tetejére. És ez a kulcsa Trockij valódi személyiségének.

De ugorjunk 1914-re. Az osztrák trónörökös elleni merénylet mögött Trockij áll, és ez a merénylet váltja ki az európai háborút. Valóban azt hiszi, hogy merő véletlen volt a merénylet és a háború? Ahogy azt egy cionista kongresszuson Lord Mechet mondta? Analizálja az oroszországi hadjárat fejlődését a „nem-véletlen” fényében! A vereség előidézése mestermű. A cárnak nyújtott segítséget a szövetségesek úgy szabályozták és adagolták, hogy az a szövetségesek követelnek érvet szolgáltatott ahhoz, hogy II. Miklóst az egyik öngyilkos támadás után a másikká készítsék. Ostobaságát tekintve egyébként ez nem is volt nehéz. Az orosz hústömeg óriási volt, de ez csak mellékes szerepet játszhatott.

Szervezett támadások vezettek a forradalomhoz. Amikor minden oldalról forradalom fenyeget, ez recept a demokratikus köztársaság megteremtéséhez. A küldöttek köztársasága bejelenti, hogy büntetlenséget biztosít a forradalmároknak. Valami még azonban hiányzik. Kerenszkijnek egy további gyilkos támadást kell elrendelnie és keresztül vinnie, hogy ezzel felforduljon a demokratikus forradalom. Még Kerenszkijnek kell véghezvinnie, és befejeznie az állam

átadását a kommunistáknak. Trockij így „észrevétlenül” átveheti az egész államapparátust. Micsoda különös vakság! Ez a sokat megénekelt októberi forradalom valósága: a bolsevikok átvették a hatalmat, amelyet „azok” kiszolgáltattak nekik.

Kuz: Ön tehát azt meri állítani, hogy Kerenszkij Lenin tette társa volt?

Rak: Leniné nem, hanem Trockijé. Jobban mondva: „azoké”!

Kuz: Abszurdum!

Rak: Nem képes felfogni? Éppen ön nem? Ezen igen csodálkozom. Ha ön kémként elérné, hogy az ellenséges erőd parancsnoka legyen - nem nyitná meg azoknak a támadóknak a kapukat, akiket valóban szolgál? Nem lenne akkor több egy közönséges legyőzöttnél, vagy fogolynál? Talán nem tenné ki magát annak a veszélynek, hogy az erőd megtámadása során meghal, mert egy támadó, aki az egyenruháját nemcsak maszknak tartja, önt igazi ellenségnek tekinti? Higgye el nekem, emlékmű és mauzóleum nélkül, a kommunizmus többet köszönhet Kerenszkijnek, mint Leninnek.

Kuz: Ezzel azt akarja mondani, hogy Kerenszkij tudatosan és önszántából hagyta magát legyőzni.

Rak: Igen, ez teljesen nyilvánvaló számomra. De még ennél is többet mondok önnek: tudja ki pénzelte az októberi forradalmat?

„Azok” pénzelték, pontosan azokon a pénzembereken keresztül, akik Japánt és az 1905-ös forradalmat is pénzelték. Jacob Schiff és a Warburg fivérek, azaz a bankok nagyszövetsége. Köztük az öt Federal Reserve Bank egyike, valamint a Kuhn, Loeb és Társa Bank, amelyben más európai és amerikai bankárok is részt vettek, olyanok, mint Guggenheim, Hanauer, és Aschberg, a stockholmi „Nya Banktól”.

„Véletlenül” ott voltam Stockholmban, és részt vettem a pénzek átutalásában. Amint Trockij megérkezett, én voltam az egyetlen, aki a forradalom részéről részt vett ebben. De végre jött Trockij, ezt hangsúlyoznom kell, mert a szövetségesek kiutasították Franciaországból a vereségért elkövetett tevékenysége miatt, és ugyanezek a szövetségesek szabadon engedték, hogy a szövetséges Oroszországban a vereségért ügyködjön. Ez megint csak egy véletlen?

Ki tette ezt? Ugyanazok, akik elérték, hogy Lenin keresztül utazhasson Németországon. „Azok” el tudták érni Londonban, hogy Trockijt - a védelem szétbomlasztóját - kihozták egy kanadai táborból, és azt is el tudták intézni, hogy amerikai útlevéllel az összes szövetséges ellenőrző ponton keresztülutazhatott. Mások, köztük Rathenau, elintézte Lenin keresztülutaztatását az ellenséges Németországon.

Ha egyszer majd előítéletek nélkül tanulmányozhatja a forradalom és a polgárháború történetét, olyan rendőrségi vizsgálat szellemében, mint amilyenre csak ritkán kerül sor, akkor az események lefolyásában, valamint az egyes részletekben, - sőt még bizonyos anekdotikus vonatkozásokban is - egy egész sor igen meglepő „véletlent” fog találni.

Engedje meg, hogy lezárjam ezt a történetet, hogy mindketten levonhassuk a tanulságot. Lenin tehát fenntartás nélkül engedi működni Trockijt, amikor az Petrográdba érkezett. Ahogy azt Ön is jól tudja, a két forradalom idején igen mély volt a véleménykülönbség kettőjük között. A forradalom győzelmének azonban Trockij a mestere, ha akarja ezt Sztálin, ha nem. Miért? Ennek titkát Lenin felesége, Krupszkaja őrizte meg. Ő tudta, ki is valójában Trockij. Lenint is Krupszkaja győzte meg, hogy vegye fel Trockijt munkatársai közé. Különben Lenin Svájcban maradt volna leblokkolva, és már ez a tény is óriási indíték volt a számára.

Hasonlóan annak tudata is, hogy Trockij mekkora segítséget hozott a forradalomnak. Lenin tisztában volt vele, hogy Trockij jelenléte pénzt és hatalmas nemzetközi segítséget jelent. Ezt bizonyította a leplombált vagon is. (Itt Rakovszkij arra az utazásra céloz, amikor a német titkosszolgálat Lenint és társait átutaztatta a háborúban álló Németországon, hogy Helsinkin keresztül Szentpétervárra mehessenek. - D. J.)

A baloldali forradalmi szárny egysége, vagyis a szocialistáké, a forradalmároké és az anarchistáké nem a jelentéktelen bolsevik párt, hanem Trockij műve volt, és nem Lenin hajlíthatatlansága hozta létre. Nemhiába volt a „pártnélküli” Trockij igazi pártja a zsidó „proletariátus” régi „szövetsége”, amelyből a forradalom összes ága származik Oroszországban, és amelynek ez a kör adta a vezetőinek a 90%-át. Természetesen nem a hivatalos és nyilvános „szövetség”, hanem az összes szocialista pártban jelenlévő titkos „szövetség” az, amelyeknek minden vezetője ennek a rejtett szövetségnek a vezetése alatt áll.

Kuz: Kerenszkij is?

Rak: Kerenszkij is, és még néhány nem szocialista pártvezér. A polgári pártok vezetői.

Kuz: Ezek mennyiben?

Rak: Elfelejtí a szabadkőművesség szerepét a forradalom első polgáridemokratikus szakaszában?

Kuz: Azok is a „szövetség”-nek engedelmesskedtek?

Rak: Mint közvetlenül felettük álló fokozatnak, de a valóságban „azoknak” engedelmesskedtek. (Mint már többször jeleztük: Rakovszkij a nemzetközi pénz hatalom legfelsőbb és névtelenségbe burkolózó, szupertitkos vezetőit „azoknak” nevezi. „Azok” irányítják a szabadkőművesség különböző irányzatait is, amelyek viszont a szocialista mozgalomban működő titkos szövetség irányítói. - D. J.)

Kuz: A marxista hullám ellenére, amely feltornyosulva az ő jogaikat és életüket fenyegette?

Rak: Mindezek ellenére! Természetesen nem látták a veszélyt. Vegye figyelembe, hogy minden szabadkőműves többet látott a képzelőerejével, meg volt győződve, hogy többet lát, mint ami igaznak bizonyult, mert valóságosnak képzeltek azt, amit kívántak. Ezért vannak jelen a szabadkőművesek növekvő számban a polgári nemzetek kormányaiban és az államvezetésben. Számukra ez a tény társaságuk politikai hatalmának a bizonyítéka. Vegye azt is figyelembe, hogy abban az időben az összes szövetséges nemzet kormányzó politikuskai - egészen kevés kivétellel - mind szabadkőművesek voltak. Ez igen fontos érv volt a számukra. Abban a biztos hitben ringatták magukat, hogy ez a forradalom a francia típusú polgári forradalomba torkollik majd.

Kuz: Az 1917-es évről most lefestett kép alapján igen ravasznak kellett lenniük, ha azt hitték...

Rak: Azok is voltak. És azok ma is. Csakhogy a szabadkőművesek nem fogták fel azt az első világos leckét, mégpedig a Nagy Forradalomét, (az 1789-es francia forradalomra utal. D. J.) amelyben fontos forradalmi szerepet játszottak, és amely a legtöbb szabadkőművest felfalta, élén nagymesterükkel, Fülöp orléáni herceggel. De vérpadra juttatta testvérét, a királyt, aki szintén szabadkőműves volt, aztán a girondistákat, a hébertistákat, a jakobinusokat... és ha néhány túlélte, az életét csak Bonaparte Napóleonnak és a Brumaire-ben végrehajtott puccsának köszönhetette. (Brumaire a francia forradalom által bevezetett új naptárban az október. 22-től november. 20-ig terjedő hónap, a „ködös” hónap. I. Napóleon 1799. Brumaire 18-án államcsínyt hajtott végre, amely megvetette katonai diktatúrájának alapját. D. J.)

Kuz: Ezzel azt akarta mondani, hogy a szabadkőművesség arra van ítélve, hogy a forradalom kezétől pusztuljon el, amelyet saját maga idézett elő?

Rak: Egészen pontosan... Ön most egy szigorúan titokban tartott igazságot fogalmazott meg. Én szabadkőműves vagyok. Tudta? Vagy nem? Hát jó. Elmondom Önnek a nagy titkot, amit mindig megígérnek a szabadkőműveseknek, hogy majd lelepleznek előttük, de sem a huszonötödik, sem a harmincharmadik, sem a kilencvenharmadik, de még a legmagasabb fokozat rítusában sem árulnak el nekik. Én ismerem a titkot. Természetesen nem azért, mert szabadkőműves vagyok, az kevés lenne, hanem azért, mert „azokhoz” tartozom származásilag: zsidó vagyok. (A politika és pénzgazdaság nem nyilvános terének - a láthatatlan hatalom döntéshozó hálózatának - több tekintélyes kutatója szerint, „azok” elsősorban nem az etnikai vagy vallási hovatartozás, hanem a kamatszédő magánpénzrendszer kialakításában és fenntartásában, valamint az ebből származó hatalom megszerzésében és megtartásában való közös érdekelt-ségük alapján működtetik formális és informális szervezeteiket, kapcsolati-hálójukat. Ezért tárgyi tévedésnek tekinthető a privát-pénzmonopólium szervezett magánhatalmát, és e hatalom világuralmi törekvéseit egyetlen néphez vagy etnikumhoz kapcsolni. A pénz hatalom hálózatában ugyanis szinte minden nép és etnikum vagyonos elitje megtalálható. Úgy tűnik, hogy Rakovszkij itt túlértékeli zsidó származásának a jelentőségét. D. J.)

Kuz: És mi ez a titok?

Rak: A szabadkőművesek egész képzése, és a szabadkőművesség egészének célja arra irányul, hogy különböző ürügyek alatt, mint amilyen, pl. a Francia Forradalom hármasszava, (Rakovszkij itt a „szabadság, egyenlőség, testvériség”, soha komolyan nem gondolt és soha meg nem valósított, manipulációs célokra kitalált jelszavára utal. D. J.) megteremtsék a szükséges feltételeket a kommunista forradalom számára, hogy azok rendelkezésre álljanak. És mivel a kommunista forradalom a burzsoázia egész osztályának, és a burzsoázia minden vezetőjének a fizikai likvidálását helyezi kilátásba, a szabadkőművesség valódi titka a szabadkőművességnek, mint szervezetnek, az önfelszámolása, és minden valamiképpen jelentős szabadkőművesnek a fizikai öngyilkossága.

Nos, érti már? Ha a szabadkőművesre ilyen vég, ilyen sors vár, miért van szükség a misztériumokra és a teátrális jelenetekre és más egyéb „titkokra”? Hogy az igazi titok rejtve maradjon. Ha alkalma nyílik egy bármilyen jövődöbéli forradalomban erre, ne mulassza el megfigyelni annak a szabadkőművesnek a rémült és ostoba arckifejezését, aki elkezd felfogni, hogy a forradalom kezétől kell meghalnia. Hogy fog sivalkodni és hivatkozni a forradalomért kifejtett érdekeire. Az lesz ám a cirkusz, amin majd meg kell halni -, de a nevetéstől!

Kuz: És még tagadja a burzsoázia született ostobaságát?

Rak: Mint osztályét igen, de bizonyos részének ostobaságát nem. A bolondok házában léte még nem bizonyítja azt, hogy az örültség általános jelenség. A szabadkőművesség is lehet a bolondok háza, de csak a szabadságban.

Továbbmegyek. Ha győzött a forradalom, végbemegy a hatalomátvétel. Fellép az első probléma: a béke és vele együtt az első szakadás a párton belül, amelyben a koalíció azon erői vesznek részt, amelyek hatalmon vannak. Nem akarok belemenni annak a harcnak a részleteibe, amely Moszkvában a Breszt-litovszki béke hívei és az ellenzék között zajlott le, mert ez már régóta jól ismert. Csupán arra akarok utalni, hogy a későbbi, ún. trockista ellenzék, akiket már likvidáltak és azok, akiket majd még likvidálni fognak, már ott megmutatkozott.

Mindannyian elleneztek a békeszerződés aláírását. Ez a béke, tévedés volt, Lenin öntudatlan árulása a nemzetközi forradalommal szemben. Képzeld el, ha bolsevikok ültek volna Versailles-ban a békekonferencián, és később a Népszövetségben. Fegyveres erővel kovácsolták volna meg a németek szovjet államát. Európa térképe ma egészen másként nézne ki.

De Lenin megrészegetve a hatalomtól, és Sztálintól is támogatva, aki már szintén ittas volt a parancsolási lehetőség alkoholjától, követve a párt nemzeti orosz szárnyát, fizikai erőszakkal vitte keresztül az akaratát. Így született meg a „szocializmus egy országban”, tehát az, amit ma Sztálin mindenk fölé emel. Természetesen volt harc, de csak olyan formában és mértékben, amely nem tudta szétrombolni a kommunista államot. Az ellenzék számára ez máig érvényes előfeltétel. De ez volt első csődünk oka, és minden későbbi sikertelenségünk is. Van azonban egy kíméletlen rejtett harc is, hogy ne veszélyeztessük részvételünket a hatalomban. Összeköttetései révén Trockij megszervezte Kaplan merényletét Lenin ellen. (1918. aug. 30-án Dora Kaplan szociálforradalmár - esszer - nő pisztolylövésekkel súlyosan megsebesítette Lenint. D. J.) Trockij parancsára ölték meg Blumkin Mirbach követet. Spiridonova és szociálforradalmárai államcsínye szintén Trockij közreműködésével történt. Erre a célra kiszemelt embere minden gyanú felett állt, ő volt az a Rosenblum, egy litván zsidó, aki O'Reilly néven az angol Intelligence Service egyik legjobb kémeként ismeretes. A választás azért esett Rosenblumra, mert csak angol kémként volt ismert, tehát a merénylet vagy összeesküvés megghiúsulása esetén sem Trockijt, sem bennünket nem lehetett volna felelőssé tenni, hanem Angliát. Ez így is történt.

A polgárháború arra kényszerített minket, hogy feladjuk az összeesküvési és terrorista módszereket. Az, hogy Trockij lett a Vörös Hadsereg szervezője és vezetője, azt a lehetőséget kínálta nekünk, hogy az igazi államhatalom a mi kezünkben legyen. A szovjet haderő, amely szakadatlanul hátrált a „fehérek” előtt, és Szovjet-Oroszország területét a régi moszkvai nagyhercegség egykori területére hagyta zsugorodni, egyszerre csak győzedelmeskedni kezdett, mintha valami csoda történt volna. Miből gondolja, hogy mindez csodával határos módon, vagy egyszerűen csak véletlenül történt így? Amikor Trockij átvette a Vörös Hadsereg parancsnokságát, már kezében volt a szükséges erőszakszervezet ahhoz, hogy a hatalmat megragadja. A győzelmek az ő presztízsét és az ő hatalmát erősítették, a „fehéreket” most már le lehetett győzni. Valóban elhiszi azokat a hivatalos állításokat, hogy a szovjet győzelem minden csodája a közepes, rosszul felfegyverzett, fegyelmezetlen Vörös Hadseregnek tulajdonítható?

Kuz: Hát ki másnak lenne az érdeme?

Rak: 90%-ig „azok” javára írandó. Nem szabad elfelejtenie, hogy a fehérek a maguk módján „demokratikusak” voltak. Közéjük tartoztak a mensevikek és minden régi liberális párt maradéka. A fehéreken belül - tudva vagy tudatlanul - „azoknak” mindig igen nagy erők álltak a szolgálatukra. Amikor Trockij átvette a parancsnokságot azt a feladatot kapták, hogy rendszeresen árulják el a fehéreket, és egyidejűleg azt ígérték nekik, hogy előbb vagy utóbb tagjai lehetnek a szovjet kormánynak. Ivan Majszkij volt az egyike ezeknek az embereknek, azon kevesek egyike, akinek beváltották ez irányú ígéretüket, de csak azért, mert Sztálin meggyőződhetett a hűségéről. Amikor a Fehér Hadseregben belüli szabotázs párosult a fehér generálisoknak nyújtott pénzügyi segítség fokozatos csökkenésével, akik ezen túlmenően sajnálatra méltó idioták is voltak, akkor egyik vereséget a másik után szenvedték el.

Végre felvette Wilson a híres 14 pontjába a hatodikat, amely elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy a „fehérek” minden Szovjet-Oroszország elleni kísérletének végét vessen. A polgárháború alatt Trockijt szemelték ki Lenin utódjának. Ehhez nem fér kétség. Az öreg forradalmár már meghalhatott dicsőségben. Megúsza Kaplan golyóját, de nem élte túl azt a burkolt halálba-segítést, amelyet alkalmaztak ellene.

Kuz: Trockij rövidítette meg Lenin életét? Ez lenne a szenzáció az Ön bírósági tárgyalására? Nem Levin volt, aki Lenint kezelte?

Rak: Trockij? Talán beleavatkozott. De az biztos, hogy tudott róla. A technikai kivitelezés és a vele járó dolgok? Ki tudja ezt? - „Azoknak” annyi csatornájuk van, amelyeken elérhetik céljukat.

Kuz: Mi lenne, ha Lenin rafinált meggyilkolása, amely elsőrendű ügy a maga nemében, egy következő per tárgya lenne? Mit gondol, Rakovszkij, mellékesnek tűnik Önnek az előidéző? Természetesen, ha ez a beszélgetés köztünk kudarcba fullad...a technikai rész Önre, mint orvosra igen jól illik.

Rak: Ezt nem tanácsolnám Önnek. Inkább ne nyúljon az ügyszőz. Ez magára Sztálinra is túl veszélyes. A propagandájukkal azt csinálhatnak amit akarnak, de „azoknak” is meg van a propagandájuk, és az sokkal hatalmasabb. Sokkal erősebb bizonyíték áll rendelkezésre, mint bármilyen más beismerés, amelyet Levintől, tőlem vagy bárki mástól kicsikarnának. A „Cui prodest?” (vagyis: Kinek jó ez?) Sztálinban látja Lenin gyilkosát.

Kuz: Mit akar ezzel mondani?

Rak: Azt, hogy a klasszikus csálhatatlan szabály, amellyel fel lehet fedni a gyilkost, így szól: azt kell kideríteni, kinek van hasznára a gyilkosság. És Lenin esetében Sztálin, az Ön főnöke az, akinek ez jól jött. Gondoljon erre, és ne tegye ezeket a közbevetéseket, amelyek zavarnak, és nem engedik, hogy végezzek.

Az nyílt titok, hogy amikor nem Trockij lett Lenin utódja, nem emberi erő volt az, amely ezt megakadályozta. Lenin utolsó betegsége idején a hatalom összpontosulása nagyobb volt Trockij kezében, mint amire szüksége volt. Már a kezünkben volt Sztálin halálos ítélete. Az a levél, amelyet Krupszkaja préselt ki férjétől, egy olyan diktátor kezében, mint Trockij, elegendő lett volna mostani főnöke ellen, hogy likvidálja őt. De egy ostoba véletlen - mint látni fogja - minden tervünket megsemmisítette. Trockij ugyanis véletlenül megbetegedett a döntő pillanatban, amikor Lenin meghalt, és hónapokon keresztül képtelen volt bármilyen tevékenységet kifejtetni.

Ez az a bizonyos hátrány, - minden előny mellett -, amikor minden egy személyre koncentrálódik. Természetes, hogy Trockij, akit a feladat megvalósítására képeztek ki, hirtelenjében nem improvizálhatott. Senki közülünk, sem Zinovjev, sem Kamenyev nem rendelkezett azzal a képzettséggel, de a szükséges eszközök sem voltak kéznél. Ezeket Trockij féltékenységből, hogy ne legyen helyettesíthető, senkinek sem akarta átengedni.

Amikor tehát Lenin halálakor szembekerültünk Sztálinnal, aki titokban lázas tevékenységet folytatott, látnunk kellett a Központi Bizottságban a vereség bekövetkezését. Kényszerűségből azt a megoldást rögtönöztük, hogy azt, aki felkínálkozott, hogy Sztálinhoz csatlakozik, sztálinistábbnak kellett nyilvánítanunk, mint magát Sztálint, vagyis eltúlozni és szabotálni. A többit ismeri. A Sztálin elleni földalatti harcunkat és ismétlődő csődünket Sztálinnal szemben, aki a rendőrművészet példátlan zsenijének bizonyult. (Sztálin rendőrművészeti „zsenialitása” elsősorban abban állott, hogy a politikai rendőrségre időben rátette a kezét, és így lényegében egy magánhadsereggel rendelkezett riválisaival szemben a hatalom megszerzéséért vívott

küzdelemben. Ehhez járult cinikus gátlástalansága, amellyel kiérdemelte egyes életrajzíróitól a „kaukázusi gengszter” minősítést. D. J.)

Még ennél is több, hogy Sztálin, aki talán nemzeti aktivizmusból oroszágát hangsúlyozza (grúz létére, D. J.), egy olyan kört hívott életre maga körül, amelyet nekünk ki kellene irtani, mert a nemzeti kommunizmus ellentétben áll az internacionalista kommunizmussal, amelyet mi képviselünk. Sztálin az Internacionálét a Szovjetunió szolgálatába állítja, s mivel a Szovjetunió őt szolgálja, így lényegében a saját maga szolgálatába.

Ha történelmi párhuzamot akarunk találni, akkor a bonapartizmusra kell utalnunk, és ha egy hasonló személyiséget akarunk keresni, mint Sztálin, akkor nem találunk hozzá hasonlót a történelemben. De azt hiszem, talán mégis van egy párhuzam. Ha két alakot vetünk egybe, Fouchet és Napóleont. Az utóbbinál hagyjuk el életének második felét, a mellékeset, az egyenruhát, a katonai hierarchiát, a koronát, mindazokat a dolgokat, amelyek úgy tűnik, nem hozzák Sztálint kísértésbe, s amelyek együttesen sem eredményezik Sztálint. Ehelyett vegyük a legfontosabbat: annak a forradalomnak a megfojtását, amelyet Sztálin nem szolgál, hanem amelyből kiszolgálja magát, amellyel államát a legrégebb orosz imperializmussal teszi egyenlővé, mint Napoleon esetében a gall imperializmus, továbbá egy olyan arisztokrácia megteremtését, amely nem katonai, mert Sztálin még nem aratott győzelmet, hanem csupán bürokratikus-rendőri szintű...

Kuz: Elég, Rakovszkij! Nem azért van itt, hogy trockista propagandát folytasson. Rátér-e végre a lényegre?

Rak: Természetesen rá fogok térni, de csak akkor, ha már elértem, hogy fogalmat alkot „azokról”, akikkel Önöknek gyakorlatilag és konkrétan számolniuk kell. Előbb nem. Ez fontosabb nekem, hogy ne mondjak csődöt Önnél, mint az, hogy Önt hogyan fogják megérteni.

Kuz: Akkor kérem, lehetőleg röviden.

Rak: Csődünk, amely évről-évre nyilvánvalóbbá válik, magában foglalja azt a tényt is, hogy mindaz, amit a háború utáni időkben „azok” a forradalom újraélesztéséért tettek, céltalan maradt. A Versailles-i Szerződés, amely a politikusok és közgazdászok számára megmagyarázhatatlan, mert valódi célját senki sem gyanította, a legdöntőbb előfeltétel volt a forradalom számára.

Kuz: Ez az elmélet egészen érdekes. Hogyan akarja ezt megmagyarázni?

Rak: Egyetlen nép érdeke sem követelte meg a versailles-i jóvátételeket és gazdasági korlátozásokat. A Versailles-i Szerződés abszolút kalkulációja annyira kézenfekvő volt, hogy még a győztes hatalmak legtekintélyesebb közgazdászai is nyomban megtámadták. Egyedül Franciaország akkora összeget követelt kártérítésként, amely nagyobb volt, mint egész nemzeti vagyona, mintha Franciaország egész területét a Szaharává változtatták volna a háború folyamán.

De rosszabb volt ez az örült „egyezmény”, mert ennek alapján sokkal nagyobb fizetésre kötelezték Németországot, mint amire képes volt. Így egészében kiárusították, és egész nemzeti jövedelmét elrabolták. A következmény: a német belső piac beszűkülése, éhezés, a győztes országokban viszont sztrájkok a német áruk bevitele miatt. Ha viszont Németország nem fizetne, akkor ott munkanélküliség, a győzteseknél pedig zavarok lennének a gazdasági életben. Ez volt az első következménye Versailles-nak. Nem volt tehát forradalmi a Versailles-i Szerződés?

Sőt, még ennél is tovább mentek. Megkísérelték kieroszakolni a teljesítmény egyöntetű szabályozását. Olyan képtelen rendszert akartak bevezetni, amely minden nemzeti gazdaság

számára kielégítően és megfelelően termel. Úgy képzelték, hogy elhanyagolhatóak az éghajlati viszonyok, a nemzeti nyersanyagkészlet, sőt még az igazgatók és munkások technikai képzettsége is. A természet adta egyenlőtlenség, a talaj, a klíma, a nyersanyagok különbözősége, az egyes nemzeti gazdaságokon belül eddig mindig azzal egyenlítődt ki, hogy a szegényebb országoknak többet kellett dolgozniuk, mint a jobb adottságúaknak. A talaj szegénysége következtében rá voltak kényszerítve arra, hogy ezt a szűkösséget teljesítőképességük erőteljesebb kihasználásával egyenlítsék ki az ipar területén és más területeken még inkább.

Nem akarom tovább részletezni, de a Népszövetség által a munkára kivetett szabályozás, amely a napi munkateljesítmény absztrakt elvét vette figyelembe, a valóságban a gazdasági egyenlőtlenség kikényszerítését jelentette. Figyelmen kívül hagyta a munka célját, a kielégítő termelést. Azonnali hatásként súlyos zavarok jelentkeztek a termelésben, amely megmutatkozott az ugrásszerűen megnövekedett nyersanyagzavarban, amelyért arannyal kellett fizetni, már ameddig Európa rendelkezett arannyal. Másik eredménye az lett, hogy az Egyesült Államok úszott a bankjegyekben, mert óriási termelését aranyért és aranyfedezetű bankjegyekért értékesítette. A termelésnek ezt a példátlan méretű anarchiáját, amelyet még nem látott a világ, a pénzügyi közösség, azaz „azok” aknázták ki avval az ürüggyel, hogy egy még nagyobb anarchiával kúrálják ki az előállott anarchiát: mégpedig a hivatalos pénz inflációjával, és a saját pénzük, a kölcsönpénz, az általuk előállított hitelpénz százszor nagyobb inflációjával. Emlékszik az egymást követő pénzleértékelésekre egy sor országban? A német pénz leértékelésére, az amerikai krízisre és vesébe vágó hatására? Az eredmény a rekord-munkanélküliség volt. Több mint harminc millió munkanélküli egyedül Európában és az Egyesült Államokban! Nos, elhiszi már, hogy a Versailles-i Szerződés és a Népszövetség feltételei a forradalmat szolgálták? (A „forradalom” kifejezés itt is a nemzetközi pénzkartellnek - a pénz magánmonopóliumán alapuló - totális uralmához, a Globális Unióhoz vezető szervezett erőfeszítésekre utal. - D. J.)

Kuz: Lehet, hogy mindez nem volt szándékos. Ön nem tudja nekem bebizonyítani, hogy a logikus továbbfejlődéstől, a forradalomtól és a kommunizmustól miért hátráltak meg, és ezen túlmenően miért alkottak közös frontot a faszizmussal, amely győzedelmeskedett Olaszországban és Európában? Nos, erre mit válaszol?

Rak: Ha „azok” létét és célját figyelmen kívül hagyjuk, akkor Önnek teljesen igaza van. De „azok” kilétét és célkitűzését nem szabad mellőzni. Éppoly kevésbé, mint azt a tényt, hogy Joszif Sztálin kezében van a hatalom a Szovjetunióban.

Kuz: Nem látok összefüggést ezen dolgok között.

Rak: Mert nem akar! Utalás és támpont azonban van elegendő. Még egyszer megismétlem: Sztálin a szemünkben bonapartista és nem kommunista.

Kuz: De a faszizmus lényegét tekintve antikommunistább, jöllehet egyaránt ellenfele mind a sztálinista, mind a trockista kommunizmusnak! És ha „azok” hatalma olyan nagy, miért nem akadályozzák meg?

Rak: Mert ők azok, akik hagyják, hogy Hitler győzedelmeskedjen.

Kuz: Most túlszárnyalta az abszurditás minden rekordját.

Rak: Az abszurd és a csodálatos formai képtelenségbe olvad össze.

Figyeljen rám: már elismertem a trockizmus csödjét. Végül „azok” is felismerték, hogy Sztálint államcsínnyel nem lehet megbuktatni. És történelmi tapasztalataik egy másik megoldást diktáltak nekik: azaz, hogy Sztálinnal ugyanazt tegyék, mint amit egykoron a cárral tettek. A nehézség azonban abban állt, amely számunkra leküzdhetetlennek tűnt, hogy egész Európában

nem akadt ország, amely alkalmas lett volna egy invázióra. Egyiknek sincs olyan megfelelő földrajzi helyzete vagy elegendő hadserege, amely alkalmas lenne arra, hogy bevonuljon a Szovjetunióba. Mivel nem akadt ellenfél, hát kreálni kellett egyet. Népeiségénél és stratégiai helyzeténél fogva csak Németország volt abban a helyzetben, hogy behatoljon Oroszországba, és előidézzék Sztálin vereségét. A Weimari Köztársaság azonban nem úgy volt felépítve, hogy megtámadhasson másokat, hanem éppen ellenkezőleg, hogy mások támadhassák meg őt.

És a német éhezés egén elkezdett ragyogni Hitler csillaga. Egy éleslátású szem függesztette rá tekintetét. A világot csodálattal töltötte el üstökösszerű megjelenése. Nem akarom azt mondani, hogy mindez a mi művünk lett volna. A versailles-i forradalmi-kommunista gazdaság egyre nagyobb tömegeket vezetett hozzá. Az a feltétel, amelyet Versailles teremtett Németország számára, vagyis az elproletarizálódás, az éhség és a munkanélküliség, és az ezekből adódó következmények, a kommunista forradalom győzelmét kellett volna, hogy előidézzék. Ehelyett Hitler győzelmét idézték elő. A forradalom győzelmét a Sztálin vezette Szovjetunió, és az Internacionálé megíúsította, továbbá az, hogy nem akarták Németországot egy új Bonaparténak átengedni, így a Dawes- és Young-terv enyhített valamennyit Németország szorongató körülményein abban a reményben, hogy győzedelmeskedhet az ellenzék (azaz Trockij és elvbarátai - D. J.) Oroszországban.

Amikor ez nem következett be, akkor számolni kellett az „azok” által megteremtett feltételeknek a következményeivel: Németországban a gazdasági meghatározottságok forradalomra kényszerítették a proletariátust. Mivel Sztálin hibájából a szocialista-internacionalista forradalom nem bontakozhatott ki, ezért a német proletariátus a nemzeti- szocialista forradalomba sodródott. Ez dialektikus tény. De minden előfeltétel és alap ellenére még további feltételek voltak szükségesek a nemzeti forradalom győzelméhez. Szükséges volt, hogy a trockisták és a szocialisták utasításának megfelelően szakadás jöjjön létre az éber és épp osztályöntudattal rendelkező tömegekben. Mi már ekkor beavatkoztunk.

De még többre volt szükség. Az 1929-es évben, amikor a nemzetiszocialista párt válságba került, mert elfogytak a pénzügyi eszközei - „azok” követet küldtek hozzájuk, még a nevét is ismerem, egy Warburg nevezetű egyén volt. A Hitlerrel való közvetlen tárgyalásokon meg egyeztek a nemzetiszocialista párt finanszírozásában, és Hitler egy-két év alatt dollárok millióit kapta, amit a Wall Street küldött, és márkák millióit, amelyeket Schacht (Hjalmar Schacht-ról van szó, aki 1923-tól 1930. márciusáig a Reichsbank elnöke volt a weimari korszakban, majd Hitler uralomra jutását követően ismét a Reichsbank elnöke lett 1939-ig, közben egy ideig gazdasági csúcsminiszter is volt. Schacht a Wall Street megbízottja volt Hitler mellett. Egyike azon keveseknek, akik nyíltan megmondták magukról, hogy szabadkőművesek. A nürnbergi perben csak tanúként hallgatták ki, köztiszteltben álló személyiségként halt meg 1970-ben. A müncheni Ostfriedhof temetőben helyezték örök nyugalomra. D. J.) keresztül juttattak el hozzá. Ezekből a dollárokból és márkákból tartották fenn az SA-t és az SS-t, és finanszírozták a következő választásokat, amelyek Hitlert hatalomra segítették.

Kuz: Akik az Ön által ábrázolt tökéletes kommunizmus megvalósítására törekednek, pont azt a Hitlert fegyverzik fel, aki arra esküszik, hogy kiirtja az első kommunista népet? Ha ez hihető, akkor ez már igazán a pénzügyi körök zagyva „logikája”!

Rak: Megint elfelejti Sztálin bonapartizmusát. Emlékezzen csak! Napóleonhoz, a Francia Forradalom megfojtójához képest maga XVIII. Lajos, Wellington, Metternich, sőt az egyed-uralkodó cár is objektíven tekintve forradalmi volt. Ez a legjobb sztálinista tanítás. Ön kívülről fogja tudni Sztálin téziseit a gyarmatok megtartásáról, az imperialista hatalmakkal szemben. Ezek szerint objektíven tekintve az afgán emír és Faruk egyiptomi király kommunisták, mert öfelsége, a brit uralkodó ellen harcolnak. Akkor Hitlert az autokratikus orosz cár, azaz „I.

Koba” ellen vívandó harcéért, miért ne lehetne objektíven kommunistának tekinteni? („Koba” Sztálinnak a bolsevik mozgalomban használt egyik, - talán legkedveltebb - álneve volt a Sztálin után. Eredeti neve Joszif Viszárionovics Dzsugasvili volt. D. J.)

És végül anélkül, hogy elkalandoznánk, itt van Önöknek Hitler növekvő katonai hatalmával, aki gyarapítja a Harmadik Birodalmat, meg még amit hozzá fog toldani, míg a szükséges hatalmat el nem éri, hogy Sztálint megtámadhassa és megdönthesse. Nem látja, hogy mennyire kezesek most a versailles-i farkasok, hogy tiltakozásukat csak halk morgásra korlátozzák? Talán ez is csak véletlen?

Hitler be fog törni a Szovjetunióba, és ahogy 1917-ben a cár veresége ahhoz segített minket, hogy kivágjuk a cárt, hasonlóan fog Sztálin veresége is arra szolgálni, hogy őt is kidobjuk és kicseréljük. És újra üt a világforradalom órája. Mert a demokratikus nemzetek, amelyeket elaltattak, általános változást fognak észlelni, mint egykor, a polgárháború idején, mihelyt Trockij újra megragadja a hatalmat. Akkor majd Nyugatról meg fogják támadni Hitlert, akinek a generálisai fel fognak lázadni, és likvidálni fogják... Objektíven tekintve mindezt, kommunistaként cselekedett tehát ekkor Hitler, vagy sem?

Kuz: Sem mesékben, sem csodákban nem hiszek!

Rak: Ha nem akarja elhinni, hogy „azok” meg tudják valósítani azt, amit már eddig is megvalósítottak, készüljön fel arra, hogy még egy éven belül megéri a bevonulást a Szovjetunióba és Sztálin végét. Mindegy, hogy ezt csodának vagy véletlennek tartja, készüljön fel rá, hogy meg fogja érni, és el fogja szenvedni. Tényleg képtelen arra, hogy elhiggye azt, amit Önnek mondtam, még akkor is, ha az csak hipotézis?

Kuz: Jó. Beszéljünk feltételeken, mit javasol?

Rak: Előzőleg utalt kettőnk egyetértésére. Bennünket nem érdekel a Szovjetunió elleni támadás, mert Sztálin bukása annak a kommunizmusnak az összeomlását jelentené, amely, még ha formális is, mégiscsak minket illet, mert meg vagyunk győződve, hogy egyszer még sikerülni fog nekünk, hogy megdöntsük, és igazi kommunizmussá változtassuk. Azt hiszem, pontosan adott a jelen pillanat szintézise.

Kuz: Kiváló! És mi a megoldás?

Rak: Mindenekelőtt gondoskodnunk kell arról, hogy Hitler részéről megszűnjön egy támadás potenciális veszélye.

Kuz: Ha „azok” voltak, ahogy Ön állítja, akik Hitlert „vezérré” tették, akkor kell annyi hatalmuknak lenni Hitler fölött, hogy az engedelmeskedjen nekik.

Rak: Mivel a sietség miatt nem jól fejeztem ki magam, Ön nem értett meg jól. Ha igaz is, hogy „azok” finanszírozták őt, sem létüket, sem céljukat nem fedték fel. Warburg álnevet használva ment Hitlerhez, s úgy tűnik, Hitler még a származását sem ismerte fel. Ezen kívül Warburg hazudott azt illetően, hogy kiket képviselt. Warburg azt mondta, hogy egy Wall Street-i pénzügyi csoport küldte, akik érdekeltek abban, hogy a nemzetiszocialista mozgalmat, mint fenyegetést Franciaország ellen, finanszírozzák, mivel a Francia kormány olyan pénzügyi politikát követ, amely az USA-ban gazdasági válságot idéz elő.

Kuz: És Hitler elhitte ezt?

Rak: Azt nem tudjuk. Ez még attól sem függ, hogy elhitte-e az okokat. Célunk az volt, hogy diadalmaskodjon anélkül, hogy bármilyen feltételt szabtak volna neki. A valódi cél, a célunk az volt, hogy háborút provokáljunk - és Hitler a háború, érti már?

Kuz: Értem. Ezek után nem látok más módszert Hitler visszatartására, mint a Szovjetunió és a demokratikus népek szövetségét, amely megfélemlíthetné Hitlert. Úgy gondolom, Hitler nem elég erős, hogy egyidejűleg forduljon a világ összes állama ellen, ellenben elég erős ahhoz, hogy egyiket a másik után...

Rak: Nem tűnik ez Önnek túlságosan egyszerűnek, mondhatnám csaknem ellenforradalmi megoldásnak?

Kuz: Ahhoz, hogy egy Szovjetunió elleni háború elkerülhető legyen?

Rak: A közepén vágja ketté ezt a mondatot: „A háborút elkerülni”, ez nem teljesen ellenforradalmi? Minden igaz kommunistának - bálványát, Lenint, és a többi nagy forradalmi vezért utánozva - mindig háborút kell kívánnia. Semmi sem sietteti úgy a forradalom győzelmét, mint a háború. Ez egy marxista-leninista dogma, amely mellett Önnek ki kell állnia. Vagyis ez a sztálinista nemzeti kommunizmus, ez a bonapartizmus, képes arra, hogy a legtisztább kommunista értelmét is elhomályosítsa, és így a Sztálin kezére jutott, visszájára fordított forradalmat már egyáltalán nem ismeri fel. Tehát nem ismeri fel azt, hogy Sztálin a forradalmat a nemzet alá rendeli ahelyett, hogy a nemzetet rendelné alá a forradalomnak!

Kuz: A Sztálin elleni gyűlölet Önt elvakítja, és ellentmondásokba kergeti. Nem egyeztünk meg abban, hogy egy Szovjetunió elleni támadás nemkívánatos?

Rak: És a háborúnak miért kell szükségképpen a Szovjetunió ellen irányulnia?

Kuz: Miért? Melyik más népet támadhatná meg egyébként Hitler? Egészen világos, hogy támadását a Szovjetunió ellen fogja irányítani, ahogyan ezt beszédei is jelezték. Milyen további bizonyítékot akar még?

Rak: És ha Ön, meg a Kremlben ülő emberek ezt olyan határozottan és vita nélkül hiszik, akkor miért provokálták ki a polgárháborút Spanyolországban? Ne mondja nekem, hogy ez csupán forradalmi okokból történt. Sztálin egyáltalában nem képes semmilyen marxista elméletet megvalósítani. Ha lett volna forradalmi ok, akkor nem volt helyes oly sok kitűnő nemzetközi forradalmi erőt elprédálni. Elfecsérelni ezeket az erőket egy olyan népre, amelyik meglehetősen távol él a Szovjetuniótól, ezt a legelemibb stratégiai képzettség sem tanácsolhatta volna. Konfliktus esetén hogyan segíthetett volna egy spanyol szovjet- köztársaságot Sztálin, és katonailag hogyan támogathatta volna? Komolyra fordítva: egy másik szempontból volt helyes Spanyolországban a forradalom és a háború. Ott egy fontos stratégiai pont van: keresztút, amely a kapitalista hatalmak befolyási vonalát keresztezi. Ezzel háborút lehetett volna közöttük provokálni! Elismerem: ez elméletileg helyes volt, de a gyakorlatban már nem. Máris láthatja, hogy nem tör ki a háború a demokratikus és a fasiszta kapitalizmus között. Én azt mondom Önnek: ha Sztálin képesnek tartja magát arra, hogy magától indítóokat eszeljen ki, amely alkalmas lenne arra, hogy háborút provokáljon ki a kapitalista nemzetek között, akkor miért ne lehetne azt feltételezni, hogy ezt mások is elérhetik?

Kuz: Ha megvannak a feltételek, akkor a feltételezés is megengedhető.

Rak: Tehát van egy további pont, amelyben megegyezünk. Először, hogy nem kell háború a Szovjetunió ellen, másodszor, hogy azt a polgári nemzetek között kell előidézni.

Kuz: Egyetérték. Ezt egyéni véleményként mondja, vagy „azok” véleményeként?

Rak: Saját véleményemként. Sem megbízásom, sem összeköttetésem nincs „azokkal”, de biztosíthatom, hogy ők ebben a két pontban egyetértenek a Kremllel.

Kuz: Fontos előre leszögezni, hogy ez a fő dolog. Ennek ellenére szeretném tudni, hogy mire hivatkozik, amikor azt állítja, hogy biztosan tudja: „azok” egyetértenek.

Rak: Ha elég időm lett volna, hogy az egész tervüket bemutassam, már tudná az okokat, miért értenek egyet. Ma csak hármat akarok közülük megnevezni.

Kuz: Melyek ezek?

Rak: Az egyik, amint már említettem, hogy Hitler, ez a műveletlen, egyszerű ember természetes intuíciójából, sőt Schacht bizonyos fokú ellenzése dacára, egy igen veszélyes gazdasági rendszert hozott létre. A gazdasági elméletek analfabétájaként - csupán a szükségszerűségnek engedelmeskedve - ugyanúgy, ahogy mi a Szovjetunióban csináltuk, kikapcsolta mind a nemzetközi, mind a privát pénzvilágot. Ez azt jelenti, hogy újra kiváltsága van arra, hogy pénzt teremtsen. Kisajátította nemcsak a kézzelfogható pénzt, hanem a pénzügyi pénzt kibocsátását is. Magához ragadta a hamispénzgyártás sértetlen gépezetét, és azt most már csak az állam számára működteti. Megelőzött bennünket, mert mi ezt másképp csináltuk. A magánpénzrendszert egy nagy apparátussal, az ún. államkapitalizmussal helyettesítettük. Ez a forradalom előtti demagógiánk számára tett igen drága engedmény volt.

Sőt, a sors Hitlernek kedvezett, mivel szinte semmiféle pénzzel nem rendelkezett, így nem eshetett abba a kísértésbe, hogy pénzt tegyen pénze fedezetévé. Pénze számára egyetlen biztosítékként csak a németek technikai tehetségét és hatalmas munkaerejét használhatta. A technika és a munka lett az aranyfedezet, ami annyira lényegbevágóan ellenforradalmi, hogy mint ezt Ön is tudja, mintegy varázsütésre megszüntette több mint hatmillió munkás és technikus munkanélküliségét. (Ismét utalunk rá, hogy Rakovszkij szóhasználatában forradalmi az, ami elősegíti a magánpénzrendszert birtokló nemzetközi pénzkartell világuralmát, és ellenforradalmi mindaz, ami ezt akadályozza. D. J.)

Kuz: A gyorsított fegyverkezéssel.

Rak: Ó, ennek semmi nyoma! Ha Hitlernek megadatna - ellentétben azokkal a polgári gazdaságokkal, amelyek körülveszik -, igencsak képes lenne arra, hogy rendszerét háborús veszély nélkül békés termelésre is alkalmazza. El tudná képzelni, mit jelentene, ha egy sor népet megfertőzne ez a rendszer, akik így, gazdaságilag önálló kört képeznének? Olyasmit, mint az angol Commonwealth? Képzelje el, ha ez a maga ellenforradalmi módján működne! A veszély egyelőre még nem fenyegető, mert Hitler rendszerét nem egy tőle eredő elméletre építette. Nem fogalmazta meg tudományosan, hanem csupán empirikusan valósította meg. Azaz, rendszere nem ment keresztül egy racionális-deduktív folyamaton. Nincs róla tudományos tétel, elméletet sem dolgoztak ki róla. (Rakovszkij itt téved, mert a produktív célokra történő kamatmentes állami pénzkibocsátást, és a kereskedelmi váltók széleskörben való pénzhelyettesítő használatát Dr. Wilhelm Lautenbach, a weimari köztársaság egyik vezető közgazdásza elméletileg is megalapozta. A nemzetközi pénzkartell ennek a tervnek a megvalósítását 1931-ben azért akadályozta meg, mert nem akarta a gyenge weimari rendszer konszolidálódását. Amikor Hitler került hatalomra, akkor már hozzájárult az alkalmazásához, hogy a harmadik birodalom gazdaságilag képes legyen a neki szánt szerep betöltésére. D. J.) De a veszély lappangó. Indukció útján minden pillanatban adódhat szabály. Ez igen komoly veszély, komolyabb, mint a nemzeti szocializmus minden cirkusza és minden szörnyűsége. Propagandánk nem is támadja, mert a vitatkozó párbeszédből kinőhet az ellenforradalmi közgazdaságtan megfogalmazása és rendszerezése. Csak egy lehetőség van a veszély kikerülésére: a háború!

Kuz: És mi a második indító ok?

Rak: Az orosz forradalom sztálini ellenforradalma, amely nem történhetett volna meg az orosz nacionalizmus nélkül. Egy ilyen nacionalizmus nélkül a bonapartizmus lehetetlen lett volna. És ha ez megtörténhetett Oroszországban, ahol a nacionalizmus csak embrionálisan létezett, és a

cár személyesítette meg, akkor mekkora akadályt talál a marxizmus egy teljesen kifejlett nyugat-európai nacionalizmusban?

Marx a forradalmi győzelem helyét illetően tévedett. A marxizmus nem az iparosodott nemzeteknél győzött, hanem Oroszországban, amely szinte alig rendelkezett proletariátussal. Itt aratott győzelmünk annak a javára írandó, hogy Oroszországnak nem volt igazi nacionalizmusa, míg a többi nemzetnél fejlődésének legmagasabb fokán állott. Láthatja, ahogy a nacionalizmus Önöknél fasizmussá emelkedik, és milyen ragályossá válik. Meg fogja érteni, hogy ez most Sztálin javát szolgálja, és éppen ezért számunkra még egy háborút a nacionalizmus elfojtása.

Kuz: Összefoglalva tehát Ön egy gazdasági és egy politikai okot nevezett meg. És melyik a harmadik?

Rak: Ezt könnyű kitalálni. Még egy vallási okunk is van. A maradék kereszténység leverése nélkül lehetetlen győzelemre vinni a kommunizmust. A történelem sokatmondó: a forradalomnak tizenhat évszázadába került, amíg az első részeredményt el tudta érni, amikor is elő tudta idézni a kereszténység első szakadását: a protestantizmust. Valójában a kereszténység az egyetlen ellenségünk, mert a politikai és gazdasági berendezkedés csak ennek a következménye a polgári népeknél. A kereszténység, amely meghatározza az egyént, képes arra, hogy a semleges, világias vagy ateista állam forradalmi kisugárzását közömbösítse, ahogyan ezt most tapasztaljuk Oroszországban. Sőt, előidézi azt a szellemi nihilizmust, amit még húsz év marxizmusa sem tud meghaladni.

El kell ismernünk, hogy a vallási szférában Sztálin nem volt bonapartista. Mi sem tettünk volna többet vagy mást, mint ő. Ha Sztálin ugyanúgy, mint Napóleon megpróbálta volna felhasználni a vallást, akkor ezerszeresen meg tudta volna sokszorozni nemzetiszocializmusát és ellenforradalmi hatását.

Kuz: Az a személyes véleményem, hogy Ön három alapvető pontot dolgozott ki, amelyből ki lehet venni egy terv körvonalait. E pillanatban ennyit elismerek Önnek. De kikötöm elvi fenntartásomat és kételyeimet, a részleteket illetően, azaz teljes hitetlenségemet mindarra vonatkozóan, amit az emberek, szervezetek és tények vonatkozásában kifejtett. De ismertesse már a terv fővonalát.

Rak: Igen. Eljött a pillanat. Csak egy kikötés: saját felelősségemre beszélek. Magamra vállalom a felelősséget az előbb ismertetett három pont felfedéséért, amelyek „azok” gondolatait képviselik. Ugyanakkor elismerem, hogy „azok” a három cél eléréséért egy részleteiben teljesen más tervet tarthatnak hatásosabbnak, mint azt, amelyet én ajánlok. Kérem, ezt vegye figyelembe!

Kuz: Megteszem, csak beszéljen!

Rak: Foglaljuk össze röviden! Mivel a német katonai hatalomnak nem ugyanaz a célja, mint amiért létrehozták, hogy tudniillik nekünk, az ellenzéknek megszerezze a hatalmat a Szovjetunióban, ezért el kell érünk a frontok átállítását, vagyis Hitler támadását Keletről Nyugatra kell fordítani.

Kuz: Kiváló! Gondolkodott a gyakorlati megvalósítás tervén?

Rak: Elég időm volt rá a Ljubjankában. Nézze, olyasmit kell találni, amelyben Sztálin és Hitler is megegyezhet.

Kuz: Igen, de el kell ismernie, hogy ez már maga is probléma.

Rak: De nem olyan megoldhatatlan, mint gondolja. Valójában csak akkor megoldhatatlan, ha szubjektíve zár magába egy dialektikus ellentétet. Hitler és Sztálin azonban egyetérthetnek, mert minden különbségük ellenére gyökereikben azonosak. Meglehet, Hitler betegesen az indulatok embere, és Sztálin normális, mégis mindkettő egoista, egyik sem idealista, vagyis mindkettő bonapartista, más szóval klasszikus imperialista. Mivel ez így van, könnyen összhangba lehet őket hozni. Miért is ne, ha ez még egy cárnő és egy porosz király között is lehetséges volt.

Kuz: Rakovszkij, maga javíthatatlan...

Rak: Nem találja ki? Ha Lengyelország elérte, hogy II. Katalin és II. Frigyes egyetértésre jusson, akkor miért ne szolgáltatná megint Lengyelország az okot a megértésre Hitler és Sztálin között. A történelmi vonal a cároktól a bolsevistákhoz és az egyeduralkodóktól a nemzetiszocialistákig éppúgy, mint minden személyes jellemvonás Hitlernél és Sztálinnál, Lengyelország vonatkozásában találkozhat. A mi vonalunk hasonlít „azokéhoz”. Egyébként a lengyel kereszténynép, és további súlyosbító körülmény, hogy katolikus.

Kuz: Feltéve, ha megegyeznek ebben a harmadikban...

Rak: Ha fennáll az akarat azonossága, akkor lehetséges egy szerződés.

Kuz: Hitler és Sztálin között? Őrülség! Lehetetlen!

Rak: Semmi örülség nincs a politikában, még kevésbé lehetetlen.

Kuz: Tehát tegyük fel, Hitler és Sztálin megtámadja Lengyelországot...

Rak: Képesnek tartja Angliát és Franciaországot a maguk gyengébb hadseregével és légierejével arra, hogy Hitlert és Sztálint megtámadják, ha ezek összetartanak?

Kuz: Valóban. Nehéznek látszana ez, ha nem lenne Amerika.

Rak: Hagyja ki egy pillanatra az Egyesült Államokat a játékból. Elismeri tehát azt, hogy Hitler és Sztálin támadása Lengyelország ellen nem válthat ki európai háborút?

Kuz: Logikus, nem látszik nagyon valószínűnek.

Rak: Ebben az esetben egy Lengyelország elleni támadás csaknem értelmetlen lenne. Nem vezetne a polgári államok kölcsönös megsemmisítéséhez. Hitler fenyegetése a Szovjetunió ellen Lengyelország felosztása után is fennállna, mert a Szovjetuniónak nincs szüksége se területre, se nyersanyagra, hogy erősebb legyen, annál nagyobb szüksége van minderre Németországnak.

Kuz: Ezt helyesen látja. De nem látszik más megoldás.

Rak: De van egy megoldás.

Kuz: Éspedig?

Rak: Hogy a demokráciák egyrészt megtámadják az agresszort, másrészt mégse támadják meg.

Kuz: Most aztán elkalandozik a tárgytól. Megtámadni, és mégse megtámadni, teljesen lehetetlenség egyidejűleg.

Rak: Gondolja? Nyugodjon meg! Nem értettünk egyet abban, hogy csak akkor támadnak, (mármint a náci Németország és a sztálinista Szovjetunió, D. J.) ha mindketten részt vesznek benne? Mi lenne elképzelhetetlen abban, ha a demokráciák csak az egyik agresszort támadják majd meg?

Kuz: Mit akar ezzel mondani?

Rak: Egyszerűen azt, hogy a demokráciák csak az egyik támadónak üzennek hadat, pontosan szólva Hitlernek!

Kuz: Ez csak olcsó hipotézis.

Rak: Hipotézis, igen, de semmiképpen sem olcsó. Gondolja meg, minden népnek, amelynek ellenséges államok koalíciója ellen kell harcolnia, az a legfontosabb stratégiája, hogy a koalíciós feleket szétválasztva egyiket a másik után verje le. Ez közismert és ésszerű szabály, amelyet bizonyítani sem kell. Tehát egyetért velem, hogy nem volna rossz egy ilyen helyzetet teremteni. Ha Sztálin nem érzi magát megtámadva, amikor a demokráciák megtámadják Hitlert, és nem ugrik Hitler mellé, felvetődik a kérdés: nem ez lenne a helyes út? Azon kívül a földrajz, és mindenekelőtt a stratégia is ezt tanácsolja.

Franciaország és Anglia nem lesz olyan bolond, hogy egyidejűleg harcoljon két olyan hatalom ellen, amelyik közül az egyik kész arra, hogy semleges maradjon, és a másik egyébként is kemény dió a számukra. És hogyan tudnának egy Szovjetunió elleni támadást megvalósítani? Nincs közös határunk vele, hacsak nem a Himaláján keresztül támadják meg. Biztos, hogy a front a légtérre korlátozódna, de mivel és honnan támadnák meg Oroszországot? A levegőben teljesen alulmaradnak Hitlerrel szemben. Amikről most beszélek, az nem titok, hiszen közismert tények. Ahogy látja, minden leegyszerűsödik.

Kuz: Igen, ha a konfliktust a négy nagyhatalomra korlátozzuk, akkor következtetései logikusak. De nem négy van, hanem sok, és a semlegességet egy ilyen méretű háborúban nem könnyű megőrizni.

Rak: Ez biztos, de a további nemzetek esetleges beavatkozása nem változtat az erők kölcsönös viszonyán. Ha levonja a következtetést, látni fogja, hogy az egyensúly megmarad még akkor is, ha az összes európai nemzet beavatkozna. Ezen kívül egyetlen más nemzet - amelyik Anglia és Franciaország oldalán belépne a háborúba - se vehetné át a vezetést ezektől. Ezzel pedig érvényesek maradnak az okok, amelyek ezeket az országokat megakadályozzák abban, hogy támadást intézzenek a Szovjetunió ellen.

Kuz: Elfeledkezik az Egyesült Államokról.

Rak: Azonnal látni fogja, hogy nem feledkezek meg róla. Arra szorítokozom, hogy megvizsgáljam Amerika helyzetét az előttünk fekvő problémában, és azt mondom Önnek, hogy Amerika nem tud hatást gyakorolni Franciaországra és Angliára, és elérni, hogy egyidejűleg támadják meg Hitlert és Sztálint. Ahhoz, hogy ezt megtehessék, ahhoz az Egyesült Államoknak az első napokban be kellene lépnie a háborúba. És ez lehetetlen. Az USA, ha nem akkor támadják meg, amikor az kapóra jön neki, soha nem visel háborút.

Ha a provokáció nem jár eredménnyel, mert az ellenség eltűri, akkor az agresszió majd egy kitalálás lesz. Az USA első nemzetközi háborújában, 1898-ban Spanyolország ellen, az agressziót egyszerűen csak kitalálták, vagy „azok” koholták. 1914-ben a provokáció sikerrel járt.

Tehát a csodálatos amerikai taktika, amelytől nem tagadhatom meg elismerésemet, mindig egy feltételnek van alárendelve: azaz ingyére kell lennie „a megtámadottnak”, vagyis az Egyesült Államoknak. Vagyis akkor kell történnie, amikor katonailag fel van fegyverkezve. Erről van ma szó? Nyilvánvalóan nem. Az Egyesült Államoknak ma alig százezer embere van fegyverben, és közepes légierővel rendelkezik. Csak a hadiflottája elismerésre méltó. De az USA ezzel nem tudja megnyerni a szövetségeseket egy Szovjetunió elleni támadásra. Anglia és Franciaország is csak egyetlen helyen van fölényben, a levegőben. Tehát újra megállapíthatjuk, hogy erről az oldalról most nem adódhat változás az erők viszonyában.

Kuz: Ha ezt elismerem, fejtse ki nekem a technikai megvalósítás lehetőségét.

Rak: Igen, ahogy látta, Sztálin és Hitler érdekei egybeesnek Lengyelország megtámadását illetően, s csak az marad hátra, hogy ezt az összhangot megfogalmazzák, és szerződést kössenek a kettős támadásról.

Kuz: És ezt könnyűnek tartja?

Rak: Biztosan nem. Olyan tapasztalt diplomáciára van szükség, mint amilyen Sztálin rendelkezik. De most azokra is szükség lenne, akiket Sztálin lefejeztetett, vagy jelenleg a Ljubjankában rohadnak. A korábbi időkben Litvinov képes lett volna rá, ha bizonyos nehézségekkel is (mert etnikai hovatartozása a Hitlerrel történő tárgyalások során nagy hátránnyal járt volna), de ma, mint embernek, vége van, páni félelem üldözi, és állatian retteg nem is annyira Sztálintól, mint inkább Molotovtól. Összes tehetségét arra fordítja, hogy ne tartsák trockistának. Ha megtudja, hogy neki kellene a Hitlerhez való közeledés szálait megszöni, ez annyit jelentene neki, mintha arra biztatná, hogy sajátmaga szállítsa trockizmusának bizonyítékait.

Nem látok alkalmas embert - azon kívül tiszta vérű oroszoknak kellene lennie. Magamat ajánlanám az első kapcsolat felvételére. És azt indítványozom, hogy aki a beszélgetést elkezdi, azt mindig a tisztességgel kell áthatnia. Hitlert csak az igazsággal lehet átejtetni.

Kuz: Megint nem értem paradoxonba rejtett beszédét.

Rak: Bocsásson meg, ez csak látszólag van így. Az összefoglalás szükségessége kényszerít rá. Azt akartam mondani, hogy a konkrétumokban és a kézenfekvő ügyekben Hitlerrel nyílt kártyával kell játszani. Meg kell neki mutatni, hogy nem provokációk alattomos játékaról van szó, amellyel kétfrontos háborúba akarják keverni. Például meg lehet ígérni Hitlernek, és az adott pillanatban ezt demonstrálni kell, hogy mozgósításunk csak olyan kevés erőre korlátozódik, mint amennyi a Lengyelországhoz való bevonuláshoz szükséges lesz, amihez tényleg kevés csapatra van szükség.

Valódi intézkedésünknek arra kellene irányulnia, hogy Hitler a rendelkezésére álló haderejét egy feltételezett angol-francia támadás leverésére kösse le. Sztálinnak nagyvonalúnak kellene lennie azokkal a szállításokkal, amelyeket Hitler kér tőle, különösen, ami a nyersolajat illeti. Egyelőre ezek azok a megfontolások, amelyek e pillanatban eszembe ötlenek. Ezer hasonló kérdés fog adódni, valamennyit hasonló módon kell megoldani.

Ez Hitlert meggyőzi arról, hogy Lengyelországból csak a részünket akarjuk elvenni. És mivel a gyakorlatban ez így lesz megvalósítva, ezzel Hitler valójában meg lesz tévesztve.

Kuz: De ebben az esetben hol lenne itt a megtévesztés?

Rak: Hagyok magának néhány pillanatot, hogy maga fedezze fel, miben rejlik Hitler megtévesztése. Előbb szeretném azonban hangsúlyozni, és ezt fel kell jegyeznie, hogy eddig a pillanatig egy logikus, normális tervet dolgoztam ki, amellyel el lehet érni, hogy a kapitalista országok kölcsönösen pusztítsák el egymást. Ez az, amikor két szárnyukat sikerül egymásra uszítani. De ismétlem, tervem logikus és normális. Ahogyan látta, se misztikus, se idegenszerű tényezők nem kerülnek szóba. Egyszerűen „azok” nem avatkoznak bele, hogy lehetőség legyen a megvalósítására. És azt hiszem, kitalálom a gondolatait - e pillanatban azt gondolja, hogy ostobaság volt az időt arra fecsegtetni, hogy „azok” bizonyíthatatlan létét és hatalmát próbáljuk bebizonyítani... Nem igaz?

Kuz: De igaz.

Rak: Legyen őszinte hozzám! Nem látja a beavatkozásukat? Segítségként mondom Önnek, hogy beavatkozásuk létezik, és döntő hatású. Akkor is, ha a terv logikája és természetessége csupán látszat. Valóban nem ismeri fel „azokat”?

Kuz: Az igazat megvallva, nem!

Rak: Tervem logikája és természetessége mégis csak látszat. A természetes és logikus az lenne, ha Hitler és Sztálin kölcsönösen megsemmisítenék egymást. Egyszerű és könnyű feladat lenne a demokráciáknak, ha céljuk valóban az lenne, amit kinyilvánítanak, mert elég lenne, ha megengednék Hitlernek - fogózzon meg ebben a szóban - ha „megengednék”, hogy Sztálint megtámadja. Ne mondja nekem, hogy Németország győzhet. Ha az orosz térség, valamint Sztálin és övéinek Hitler bárdja alatti kétségbeesése, vagy áldozatainak bosszúja nem lenne elegendő ahhoz, hogy a katonai hatalom Németországát megsemmisítse, akkor semmi nem áll annak útjába, hogy a demokráciák okosan, módszeresen támogassák Sztálint, ha úgy látják, hogy legyengült, és hogy segítségükkel a harcot mindkét hadsereg a teljes kimerülésig folytassa. Ez biztosan könnyű lenne, természetes és logikus, ha a demokráciák indító okai és szándékai, amelyeket sokan igaznak tartanak, tények lennének, és nem azok, amik valójában: csupán ürügyek.

Egy cél van, egyetlen cél - a kommunizmus győzelme, amit azonban senki más nem kényszerít a demokráciákra, mint New York. Nem a „Komintern”, hanem a Wall Street „Kapintern”-je. Rajtuk kívül ki tudna egy ilyen nyilvánvaló és teljes ellentmondást rákényszeríteni Európára? Mi lehet az az erő, amely a teljes öngyilkosságba kerget? Erre csak egy erő képes: a pénz. A pénz a hatalom, az egyetlen igazi hatalom.

Kuz: Nyílt leszek Önhöz, Rakovszkij. Elismerem különleges tehetségét. Briliáns, agresszív, finom dialektikával rendelkezik, s ha ezek pácban hagyják, fantáziája még akkor is olyan színes hálót tud szőni, amely világító és tiszta perspektívának látszik. De mindez, még ha örömet is okoz, nekem nem elég. Úgy kérdem tehát Önt, mintha mindent elhittem volna magának, amit mondott.

Rak: És én azzal az egyetlen feltétellel válaszolok Önnek, hogy se többet, se kevesebbet nem teszek hozzá, mint amit mondtam.

Kuz: Beleegyezek. Ön tehát azt mondja, hogy „azok” kapitalista nézőpontból megakadályozzák, meg fogják akadályozni a logikus háborút Németország és Oroszország között? Jól értettem?

Rak: Teljesen jól.

Kuz: De jelenleg az a helyzet, hogy „azok” engedélyezték a német terjeszkedést, és az újra-felfegyverkezést. Ez tény. Felfogását ismerve tudom már, mi volt az indító oka a most „tisztogatással” megíúsult trockista tervnek. Az új helyzettel szemben Ön csupán arra buzdít, hogy Hitlernek és Sztálinnak egyezményt kellene kötnie, és felosztania Lengyelországot. Azt kérdem Öntől: mi garantálja nekünk, hogy szerződéssel vagy anélkül, Lengyelország felosztásával vagy anélkül, Hitler nem támadja meg a Szovjetuniót?

Rak: Erre nincs garancia.

Kuz: Akkor minek beszéljünk tovább?

Rak: Ne kapkodjon annyira. A Szovjetunió elleni fenyegetés gyakorlatias és reális. Ez nem hipotézis vagy szavakkal való fenyegetőzés. Ez tény. „Azoknak” már fölényük van Sztálin fölött, amelyet nem szabad feladniuk. Sztálin számára csak egy lehetőség kínálkozik, ha állampolgárságot választ, és nem a teljes szabadságot. Hitler támadása egészen magától lezajlik, „azoknak” semmit sem kell tenniük, hogy ez megvalósuljon, csupán csak engedniük

kell Hitlert cselekedni. Ez a döntő, alapvető tény, amelyet a Kreml által meghatározott gondolkodási módjával elfelejtett... Változtassa meg véleményét Uram, és kezdjen másképpen gondolkodni!

Kuz: Miféle állampolgárságról beszél?

Rak: Még egyszer meghatározom: vagy Sztálint tapossák el, vagy megvalósítja azt a tervet, amelyet bemutattam, hogy az európai kapitalista államok kölcsönösen megsemmisítsék egymást. Ezt egy lehetőségnek neveztem. Sztálin, a túlélése érdekében magától kényszerül majd arra, hogy a javasolt tervet megvalósítsa, mielőtt „azok” hozzájárulnak.

Kuz: És ha nemet mond?

Rak: Ez lehetetlen lesz. A német terjeszkedés és fegyverkezés tovább fog folytatódni. Ha Sztálin szembetalálja magát a fenyegető óriással, akkor mit csinál majd? Saját önfenntartási ösztöne fogja ezt diktálni neki.

Kuz: Úgy néz ki, hogy az eseményeknek az „azok” által kidolgozott terv szerint kell lefolyniuk.

Rak: Így van. Természetesen a Szovjetunióban ma még ez nincs így, de előbb vagy utóbb ez így fog történni. Nem nehéz megjósolni, ha valami valakire passzol, akkor Sztálin az, - akit nem tartok öngyilkosjelöltnek - és neki kell ezt a tervet megvalósítania... Sokkal nehezebb a megvalósítással sújtani olyan valakit, akinek ez nincs ínyére, tehát ebben az esetben a demokráciáknak. E pillanatban óvakodom attól, hogy konkretizáljam a valódi helyzetet. De szakadjon el attól a gondolattól, hogy az adott helyzetben Önök a döntőbírók. „Azok” a döntőbírák!

Kuz: Újra és újra „azok”? Muszáj szellemekkel foglalkoznunk?

Rak: A tények szellemek? A nemzetközi helyzet tele van csodával, de nem kísértetszerű. Reális, és joggal reális. Nincs bűvészmutatvány. Ott határozzák meg ugyanis a jövőbeli politikát. Ezt Ön a szellemek művének tartja?

Kuz: Majd meglátjuk. Tegyük fel, hogy terve elfogadásra lel. Valami kézzelfoghatót, személyeset ismernünk kellene, hogy tárgyalhassunk.

Rak: Például?

Kuz: Egy képviselői hatalommal, vagy meghatalmazással felruházott személyt.

Rak: És miért? Hogy meglegyen az az élvezet, hogy ismerik őket, és beszélnek velük? - Vegye figyelembe, hogy a feltételezett személy, amennyiben jelentkezik, nem fog pecsétet, diplomáciai megbízólevelet magával hozni, nem visel diplomata egyenruhát, legkevesbé „azokét”. S amit mond és ígér, amit szerződésekben rögzít, nem lesz jogi jellegű vagy szerződési értékű. Értse meg, „azok” nem egy állam, „azok” olyasmik, mint ami az Internacionálé volt 1917 előtt, és ami hivatalosan még ma is - egyszerre semmi és minden.

Képzelve el, hogy a Szovjetunió a szabadkőművességgel, egy kémsszervezettel, a macedón Komitadcsival, vagy a horvát Usztasával akarna tárgyalni. Lenne ott valamiféle hivatalos, írásba foglalt jogi szerződés? Az ilyen szerződések, mint amilyeneket Lenin és a német generálisok, vagy amit Trockij „azokkal” kötött, nem hagytak nyomot maguk után. Teljesülésük egyetlen garanciája abban van, hogy hasznos a szerződő felek számára a szerződés betartása. Ez az egyetlen valódi garancia minden szerződésnél akkor is, ha nagy ünnepség keretében kötik meg.

Kuz: Ebben az esetben Ön hogyan kezdené?

Rak: Őszintén szólva már holnap elkezdenék Berlinben puhatolózni.

Kuz: Hogy a Lengyelország elleni támadásban megegyezzen?

Rak: Nem ezzel kezdeném. Előzékenyen megmutatnám, hogy csalódtam a demokráciákban, továbbá engednék valamit Spanyolországban... Ez bátorságra ösztönző tény lenne. Akkor azután merészen rájátszanék Lengyelországra. Amint látja - semmi kötelezettség, de elég ahhoz, hogy az OKW (Oberkommando der Wehrmacht, a hitleri hadsereg főparancsnoksága - D. J.) elemei, a Bismarck-vonal emberei, ahogy nevezik magukat, Hitlerrel szemben érvekhez jussanak.

Kuz: Többet ne?

Rak: E pillanatban többet ne! Már ez nagy diplomáciai feladat.

Kuz: Őszintén szólva a Kremlben most uralkodó gondolkodásmód mellett nem hiszem, hogy jelenleg bárki is megkísérelné, hogy a nemzetközi politikában egy ilyen radikális fordulatot tanácsoljon. Még egyszer felszólítom Rakovszkij, képzelje magát a Kreml kulcsembérének a helyébe! Csak a leleplezéseivel, indítóokaival, feltételezéseivel és ösztönzéseivel - el kell, hogy ismerje nekem - senki sem engedi meggyőzni magát. Jómagam, aki kihallgattam Önt, és rám erős benyomást gyakoroltak a szavai és személye, mégsem éreztem egy pillanatig sem kísértést arra, hogy létrehozzak egy szerződést a gyakorlatban a Szovjetunió és Németország között.

Rak: A nemzetközi események majd ellenállhatatlan erővel kényszerítenek erre.

Kuz: De ez értékes idő elfecsérlését jelentené. Beszéljen valami kézzelfoghatóról, ami bizonyítékkal szolgálhat a szavahihetőségének. Egyébként nincs bátorságom, hogy a beszélgetésünkről szóló jelentést feljebb adjam. Még akkor is, ha a legteljesebb hűséggel fogalmazom meg, a Kreml archívumában fog porosodni.

Rak: Hogy figyelembe vegye az elhangzottakat, elég lenne, ha valaki egy fontos személyiséggel beszélne, ha nem is hivatalosan?

Kuz: Az már valami kézzelfogható lenne, azt hiszem.

Rak: De kivel?

Kuz: Az a személyes véleményem Rakovszkij, hogy Ön konkrét személyekről beszélt, nagy pénzemberekről, ha jól emlékszem, egy bizonyos Schiffet említett és egy bizonyos másikat is, aki összekötő emberül szolgált Hitlerhez, annak pénzeléséhez. Bizonyára adódnak olyan rangos politikusok, vagy személyiségek, akik „azokhoz” tartoznak, vagy „azokat” szolgálják. Így egyikük bennünket is szolgálhatna. Nem ismer ott senkit?

Rak: Nem látom a szükségszerűségét. Gondolja csak meg, miről akar tárgyalni? Bizonyára arról a tervről, amit itt megemlítettem, nem igaz? De minek? E terv megvalósításához e pillanatban „azoknak” semmi tennivalójuk nincs, jelenlegi feladatuk az, hogy ne cselekedjenek. Tehát Ön nem tud pozitív akcióban megegyezni, vagy egy ilyet követelni. Emlékezzon, és gondolja ezt jól át.

Kuz: Ha így is van, személyes felfogásunk kikényszeríti a kézzelfoghatót, még ha szükségtelen is... Egy embert, akinek személyisége valószínűvé teszi azt a hatalmat, amelyet „azok” gyakorolnak.

Rak: Meg fogom tenni Önnek ezt a szívességet, jöllehet, meg vagyok győződve a haszontalanságáról. Már mondtam Önnek, nem tudom, kik „azok”. Biztonságból még az is ezt mondta nekem, akinek pedig ezt tudnia kellett.

Kuz: Ki?

Rak: Trockij. Mert Trockij mondta ezt nekem. Csak azt tudom, hogy „azok” közül egy a rapallói Walther Rathenau volt. Most láthatja „azok” közül az utolsót, aki nyilvánosan gyakorolt politikai hatalmat. Milyen is volt ő, aki a Szovjetunió körüli gazdasági blokádot szétbontotta, jóllehet, egyike volt a leghatalmasabb milliommásoknak? Aztán ott volt Lionel Rothschild. Biztonsággal több nevet nem tudok megnevezni. Biztos, hogy még több nevet is mondhatnék, akik személyiségük és cselekedeteik alapján számomra teljesen „azokkal” egybeesőknek tűnnek. De, hogy ezek az emberek ott parancsolnak, vagy engedelmeskednek, azt nem tudom megmondani.

Kuz: Nevezzen meg nekem néhányat!

Rak: Mint egység a „Kuhn, Loeb and Co.” bankház a Wall Streeten. E bankházon belül a Schiff család, a Warburg, a Loeb és Khan. Családot mondom a különböző családnevek helyett, mert valamennyit házassági kapcsolatok kötik össze egymással. Baruch, Frankfurter, Altschul, Cohen, Benjamin, Straus, Steinhardt, Blum, Rosenman, Lippman, Lehman, Dreyfus, Lamont, Rothschild, Lord Mandel, Morgenthau, Ezechiel, Lasky... Gondolom, ennyi név elég. Ha megerőltetem a memóriámat, még többre is emlékszem. De ismétlem, nem tudom, ki lehet az személyesen „azok” közül, és azt sem biztosíthatom, hogy szükségszerűen egy is közülük tartozik. Ezért minden felelősséget el kell utasítanom. De szilárdan hiszem, hogy minden egyes általam megnevezett személy, ha maga nem „az”, akkor is egy „azokhoz” intézendő megalapozott javaslatot eljuttathat hozzájuk. Aztán - akár a megfelelő személyre lelt az ember, akár nem - nem kell közvetlen válaszra várni. A választ a tények adják. Ez változatlan technika. Amit ők figyelembe vesznek, azt meg tudják valósítani. Például, ha Ön diplomáciai lépést akar tenni, nem kell személyes formát használnia, és azokhoz fordulnia. Korlátozódjon arra, hogy mérlegelést, ésszerű feltételezést fejezzon ki... Aztán csak ki kell várnia az embernek a dolog végét.

Kuz: Megérti, hogy most nem áll rendelkezésemre névjegyzék, hogy mindazoknak a neveknek utánanézzek, akiket említett, de úgy hiszem, ezek igen messze vannak. Hol vannak tulajdonképpen?

Rak: Nagy részben az Egyesült Államokban.

Kuz: Megérti, hogy ha egy akciót kezdeményezünk, az sok időnkbe kerül. És sietnünk kell. Nem nekünk, hanem magának, Rakovszkij.

Rak: Nekem?

Kuz: Igen, Önnek. Emlékezzen csak, perének hamarosan meg kell kezdődnie. Nem tudom, de nem tartom túl okosnak az időhúzást, hogy ha itt a szerződésnek érdeklődést kellene kiváltania a Kremlben, azelőtt kellene, hogy érdekelje Sztálint, még mielőtt Ön megjelenik a bíróság előtt. Ez az Ön számára döntő dolog lenne. Azt hiszem, hogy saját érdekében valamit igen gyorsan kellene nekünk szállítania. A lényeg az lenne, hogy inkább napok, mint hetek alatt bizonyítékhoz jussunk arra vonatkozólag, hogy Ön igazat mondott. Ha a bizonyítékot szállítani tudná, viszonylag nagy biztonsággal állíthatom, hogy megmentem az életét... Ellenkező esetben semmit sem garantálok.

Rak: Jó, megkísérlem. Tudomása szerint Davies Moszkvában van? Igen, az amerikai követ.

Kuz: Azt hiszem, igen. Vissza kellett, hogy térjen.

Rak: Ez lenne egy út.

Kuz: Azt hiszem, ha ez így van, akkor vele kellene kezdenie.

Rak: Úgy gondolom, egy ilyen különleges eset feljogosít arra, hogy szabályellenesen a hivatalos utat használjam.

Kuz: Ezek után feltételezhetjük, hogy mindezek mögött az amerikai kormány áll?

Rak: Nem mögötte, alatta...

Kuz: Roosevelrt?

Rak: Amennyire én tudom, ő is. Kövessen a kémregények iránt táplált mániájával! Tetszésére tudnék kerek történeteket fabrikálni, de nem sokkal szembetűnőbbek a nyilvánosan ismert tények?

Emlékezzen arra az október 24-i reggelre, 1929-ben! Eljön még az idő, amikor ez a nap fontosabb lesz a forradalom számára, mint 1917. október 24-e. Ez a 24-e a New York-i tőzsde csődjének a napja, az ún. gazdasági világválság kezdete, vagyis a valódi forradalomé. A Hoover kormányzása alatti négy év a forradalom előretörésének ideje. 12-15 millió munkanélküli! 1933 februárjában bekövetkezik a krízis utolsó csapása a bankok bezárásával. Többet a pénzügy világ nem tehetett, hogy a klasszikus amerikaiak, aki elsáncolva ült iparának fellegrvárában, a fejére verjen, és gazdaságilag a Wall Street rabszolgájává tegye... Ismeretes, hogy a gazdaság minden elszegényedése a parazitizmus virágzását jelenti - és a pénzügy a legnagyobb parazita.

De az amerikai forradalomnak (A „forradalom” szó itt konkrétan az 1929-es nagy világ-gazdasági válságra utal. Ezt a „forradalomnak” nevezett pénzügyi összeomlást a Federal Reserve magánpénzkarrell, amely az amerikai alkotmánnyal ellentétesen tölti be az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét, valamint a Bank of England, amely Nagy Britannia formailag állami, valójában teljesen magánellenőrzés alatt álló központi bankja, együttesen robbantotta ki. D. J.) nemcsak ez az uzsoraszzerű célja volt, hogy a pénz hatalmát növelje, sokkal többet akart. A pénz hatalmát, jóllehet politikai hatalom, eddig mindig csak indirekt módon gyakorolták - most azonban közvetlen hatalommá akarják változtatni. Az az ember, akin keresztül ezt gyakorolni akarják, Franklin Delano Roosevelt. Megértette? Jegyezze meg: ebben az évben, 1929-ben, az amerikai forradalom első évében, februárban hagyja el Trockij Oroszországot. A tőzsde csődje pedig októberben következik be. Hitler pénzügyi támogatását 1929 júliusában engedélyezik. Gondolja, hogy mindez csupa véletlen? Hoover négy évét arra használják fel, hogy a hatalom megragadását előkészítsék az Egyesült Államokban és Oroszországban. Ott pénzügyi forradalommal, itt háborúval és az azt követő vereség előidézésével... Szolgálhat Önnek több bizonyító erővel egy jó regény?

De meg fogja érteni, hogy egy ilyen méretű tervhez rendkívüli emberre van szükség, az Egyesült Államok végrehajtó hatalmának a vezetőjeként, amely arra rendeltetett, hogy szervező és meghatározó erővé váljék: ez az ember Franklin Delano Roosevelrt volt és vele együtt felesége, Eleanor Roosevelrt. Engedje meg, hogy megjegyezzem, hogy ez a biszexualitás nem ironia, kerülni kell az egyenlőtlenségeket.

Kuz: Roosevelrt „azok” közül való?

Rak: Nem tudom, hogy „azok” közül való-e, vagy csak engedelmeskedik nekik. De van ennek jelentősége? Azt hiszem, tudatában van megbízatásának, de nem tudom pontosan megmondani, hogy zsarolással készítették-e engedelmességre, vagy ő maga is a vezetőséghez tartozik? Mindenesetre teljesíti feladatát, akcióját véghezviszi, amellyel megbízták, méghozzá a legteljesebb lelkiismeretességgel. Ne kérdezzen tovább, nem tudok többet.

Kuz: Abban az esetben, ha elhatározzák a Kremlben, hogy Davieshez fordulnak - milyen formát ajánlana?

Rak: Először a személyt kell helyesen kiválasztani. Egy olyan, mint a „Baron” használható lenne. Él még?

Kuz: Nem tudom.

Rak: Jó. A személy kiválasztása az Ön dolga marad. Követüknek bizalmat és diszkréciót kell mutatnia. A legjobb, ha álcázva ellenzékinak tünteti fel magát. A beszélgetést ügyesen szöve arra kell irányítani, hogy az ún. európai demokráciák szövetségükkel a Szovjetuniót a nemzetiszocializmussal szembenálló helyzetbe hozzák. Azaz, hogy a Szovjetunió az angol és a francia imperializmussal, egy valódi imperializmussal szövetkezzen egy potenciális imperializmussal szemben. A beszélgetés egy része arra szolgálna, hogy a Szovjetunió helytelen álláspontját a demokráciák szintén helytelen álláspontjával hasonlíttatná össze... Az amerikai demokrácia is, úgy látszik, arra van szorítva, hogy megvédjen egy belső demokráciát Franciaországban és Angliában, hogy ezzel fenntartsa egy gyarmatosító imperializmust. (Rakovszkij itt arra utal, hogy a legrégebbi európai demokráciák egyben kizsákmányoló gyarmati birodalmak fenntartói is, vagyis imperialista hatalmak. D. J.) Amint látja, a kérdést igen erős logikai alapokra lehet helyezni.

Az aztán már gyerekjáték, hogy a feltevést cselekedetté formálja az ember. Ha sem a Szovjetunió, sem az Egyesült Államoknak nem fűződik érdeke az európai imperializmushoz, akkor a vita a személyes uralom kérdésére zsugorodik. Ideológiailag, politikailag és gazdaságilag azonban hasznára lenne Oroszországnak és Amerikának az európai gyarmati imperializmus szétrombolása. Teljesen mindegy, hogy közvetve vagy közvetlenül, de az Egyesült Államoknak méginkább a hasznára lenne.

Ha Európa minden erejét elveszti egy új háborúban, akkor Anglia a brit birodalom angol nyelvével azonnal az Egyesült Államok felé gravitálódik, minthogy ez politikailag és gazdaságilag szükségszerű.

Ha eddig jutottak, egy-két nap szünetet lehet beiktatni. Aztán, ha hatás mutatkozik, tovább lehet előretörni. Hitler agressziót követ el, bármilyet, lényegét tekintve agresszor, ebben nem lehet tévedni. Aztán tovább lehet kérdezni. Milyen közös magatartást vegyen fel az Egyesült Államok és a Szovjetunió egy háborúval szemben, amely mindig imperialisták közötti háború - teljesen mindegy, milyen okból tört ki! - egyik oldalon azok állnak, akik tulajdonnal bírnak, a másikon azok, akik a tulajdon birtoklására törekednek. De hogy semlegesnek maradjon valaki, az nem csak a saját akaratától függ, hanem az agresszortól is.

A semlegesség biztonsága csak akkor áll fenn, ha az agresszor a semleges állam megtámadásában nem lát előnyt, vagy nem tudja kivitelezni. Ebben az esetben világos, hogy az agresszor egy másik nemzetet támad meg, természetesen akkor is egy imperialistát. Aztán tovább kell folytatni. Biztonsági és morális okokból azt kell tanácsolni, hogy ha az imperialisták között az összeütközés nem tör ki magától, akkor azt elő kell idézni.

És ha már ez az elmélet elfogadásra kerül - hogyne fogadnák el! -, akkor a gyakorlati teendőkben kell megegyezni, ami egészen mechanikus ügy. Itt a következő lehet a menetrend.

1. Egyezmény Hitlerrel Csehszlovákia és Lengyelország felosztásáról, de leginkább az utóbbiéről.

2. Hitler el fogja fogadni. Ha Hitler otthonos a blöffel való hódítási játékokban, azt hogy a Szovjetunióval együtt vegyen el valamit, csalhatatlan garanciának fogja tartani arra, hogy a demokráciák tárgyaljanak vele. Nem lesz képes arra, hogy higgyen fenyegető szavaiknak, mert tudja, hogy a legtöbb háborús fél egyidejűleg a leszerelésért lép fel, és hogy leszerelési szándékuk valódi.

3. A demokráciák Hitlert, és nem Sztálint fogják megtámadni. Népeiknek pedig azt fogják mondani, hogy bár mindkettő egyformán bűnös az agresszióban és a feldarabolásban, stratégiaileg és utánpótlási okokból azonban arra kényszerültek, hogy egyenként verjék meg őket. Először Hitlert, aztán Sztálint.

Kuz: És ők nem fognak bennünket az igazság eszközével becsapni?

Rak: Hogy csapnának be? Nem marad meg Sztálinnak az a választási szabadsága, hogy a szükséges módon támogassa Hitlert? Nem hagyjuk meg neki azt a lehetőséget, hogy a kapitalisták közötti háborút az utolsó emberig és az utolsó időpontig teljes mértékben elhúzza? Mivel támadnák meg Sztálint? Már a belső kommunista forradalommal is elég tennivalójuk lesz a kapitalista államoknak.

Kuz: De ha Hitler gyorsan győzedelmeskedik? Ha ő is, mint Napóleon, egész Európát mozgósítja a Szovjetunió ellen?

Rak: Ez lehetetlen! Elfelejt egy igen fontos tényezőt, az Egyesült Államok létét. Nem természetes-e az, hogy az USA Sztálint utánozza, és a maga részéről a demokratikus népeket támogassa? Ha az „óra járása ellen” hagyják hatni ezt a kétféle segítségnyújtást, úgy csalhatatlanul biztosítani tudják a háború elhúzását.

Kuz: És Japán?

Rak: Nincs már elég dolga Kínával? Sztálin előszeretettel garantálja neki, hogy „nem követ el ellene intervenciót”. A Japánok hajlanak az öngyilkosságra, de nem olyan nagyon, hogy egyidejűleg támadják meg a Szovjetuniót és az Egyesült Államokat. Van még ellenvetése?

Kuz: Nincs. Ha tölem függne, ez már elég bizonyíték lenne. De gondolja, hogy a követ...?

Rak: ...elhiszi? Nem engedtek vele beszélni, de figyelembe kell venni egy részletet - Davies kinevezését 1936-ban hozták nyilvánosságra. Tételezzük fel, hogy Rooseveltnél már korábban tervezte és szorgalmazta diplomáciai küldetését. Ismerjük a körülményeket és az időt, amely egy követ hivatalos kinevezéséhez szükséges. Tehát körülbelül augusztusban meg kellett, hogy egyezzenek a kinevezésében. Ugyanakkor mi történt 1936 augusztusában? Akkor lőtték agyon Zinovjevet és Kamenyevet. Esküdni mernék, hogy kinevezésének az az egyetlen oka, hogy lefektesse „azok” új politikáját Sztálinnal szemben. Igen. A leghatározottabban így gondolom. Daviesnek aggodalommal kellett látnia, hogyan esnek el az ellenzék vezetői, egyik a másik után, az egymást követő pártisztogatások során. Tudja, hogy jelen volt a Radek elleni peren?

Kuz: Igen!

Rak: Ön szokta látni őt! Beszéljen vele! Már hosszú hónapok óta várja.

Kuz: Ma éjszaka be kell fejeznünk. De mielőtt elválnék, valamivel többet akarok tudni. Tegyük fel, hogy minden igaz, amit Ön mondott, és teljes sikerrel megvalósítható. Akkor „azok” bizonyos feltételeket fognak állítani. Ki tudná találni, hogy melyek lesznek azok?

Rak: Nem nehéz feltételezni. Az első az lesz, hogy fel kell hagyni a kommunisták kivégzésével, pontosabban a trockistákéval, ahogy bennünket neveznek. Aztán néhány befolyási övezetet fognak megállapítani - hogy is mondjam? -, meghúzzák azokat a határokat, amelyek a formális kommunizmust elválasztják a valóditól. Lényegében nem lesz több. Aztán az ígéretről fognak tárgyalni a terv időtartamára. Még meg fogják érni, például azt a paradoxont, hogy egy csomó ember, Sztálin ellenségei, segíteni fogják őt, és ezek nem lesznek se proletárok, se hivatásos kémek. A társadalom minden rétegében, még a legmagasabban is, támadnak majd „bátor” emberek, akik Sztálinnak ezt a formális kommunizmusát támogatni fogják, amikor a reálkommunizmusból az objektív kommunizmusba megy át. Megértett?

Kuz: Egy kissé. De a dolgot olyan sötét szörszálhasogatásba rejti...

Rak: Mivel be kell fejeznünk, csak így fejezhetem ki magam. Majd meglátjuk, hogy segíthetek-e még megérteni? Ismeretes, hogy a marxizmust hégelianizmusnak is nevezik. A kérdést így ábrázolták vulgárisan. Hegel idealizmusa vulgáris alkalmazkodás Spinoza természetes miszticizmusának durva nyugati értelmezéséhez. „Azok” spinozisták, de talán érvényes az ellenkezője is - a spinozizmus egyenlő „azokkal”. És az egész csak a korszaknak megfelelő változat, „azok” saját, sokkal régibb és magasabb filozófiája számára... Tehát Marx, mint hegelianus, és ezért, mint spinozista, hűtlen lett hitéhez, de csak időlegesen és taktikai okokból.

Nem úgy van, hogy a marxizmus azért szállt síkra, hogy az ellentét megsemmisítésével szintézis jöjjön létre? A tézis és antitézis integrációjával, mint szintézissel, valóság keletkezik: igazság, a szubjektív és objektív záróakkordjában. Moszkvában kommunizmus - New Yorkban kapitalizmus: tézis és antitézis. Analizálja mindkettőt! Moszkva: szubjektív kommunizmus és objektív kapitalizmus, vagyis államkapitalizmus. New York: szubjektív kapitalizmus és objektív kommunizmus. Valódi szintézis, igazság: nemzetközi pénzvilág = kapitalizmus - kommunizmus. S mind „azoké”.

A Rakovszkij jegyzőkönyv utóélete

„A pénzvilág egyenlő a finánckapitalizmussal és a kommunizmussal.” Ezzel a megállapítással, a későbbi konvergencia elmélet előrejelzésével ér véget az az írás, amelyet 1941-ben, a Szovjetunió elleni német támadást követően talált meg a német hadsereg oldalán harcoló és spanyol önkéntesekből álló, ún. Kék Hadosztály egyik tisztje mélyen bent Ukrajnában, egy faluban. A spanyol tiszt az ukrainai parasztházban a hosszú évekig az NKVD szolgálatában álló orvos, Dr. Joszif Landovszkij, holtteste mellett egy csomagra bukkant. Ebben a csomagban orosz nyelven teleírt füzetek voltak, amelyeket magával vitt Spanyolországba. A füzetek tartalmát 1950-ben spanyolra fordították, és „Sinfonia en Rojo Major” (Egy vörös őrnagy szimfóniája) címmel Mauricio Carlavilla Madridban publikálta. A könyvet, amely riasztó hatást váltott ki, bizonyos körök azonnal és gondosan felvásárolták. Des Griffin amerikai kutató az 1970-es években az Egyesült Államokban is kiadta. Németül írott könyve (Des Griffin, Die Herscher, Luzifers 5. Kolonne, Vaduz, 1980) is tartalmazza a kihallgatási jegyzőkönyvet.

Kuzmin tábornok betartotta szavát és megmentette Rakovszkij életét, mert az 1938. márciusában megrendezett harmadik moszkvai koncepciós perben - miként azt már a bevezetőben is megírtuk - kettő kivételével minden vádlottat halálra ítélték és kivégeztek. Rakovszkij 20 év lágerben letöltendő szabadságvesztés büntetést kapott. A háborúra készülődő szovjet-vezetés 1939-ben elhatározta, hogy a belügyi népbiztosság keretében NKVD-s hadosztályokat állítanak fel a GULAG táborok lakóiból speciális feladatok ellátására. Ezeket a gulag-foglyokból szervezett NKVD-s hadosztályokat és kisebb katonai egységeket, „fekete hadosztályoknak”, „fekete egységeknek” nevezték, mivel ezeknek a katonái a hadsereg khakizöld egyenruhája helyett a gulag-táborok lakóinak a fekete egyenruháját viselték. A Szovjetunió felbomlását követően nyilvánosságra került, hogy az egyik ilyen feketehadosztály parancsnokát Hrisztyján Georgijevics Rakovszkijnek hívták. Csaknem bizonyos, hogy ez a hadosztályparancsnok azonos azzal a Rakovszkijjal, aki korábban a legfelső szovjet-vezetéshez tartozott. Eddig életrajzírói is úgy tudták, hogy 1941 nyarán, 68 éves korában, nem tisztázott körülmények között, a börtönben halt meg. Más források szerint széleskörű tájékozottsága miatt végeztek vele a fogságban. Nagy valószínűséggel azonban a fronton halt meg, és az ő NKVD általi kihallgatásának hosszú jegyzőkönyvét - annak eredetijét vagy

másolatát - találta meg a német támadás után egy ukrán faluban a spanyol önkéntes Kék Hadosztály egyik tisztje.

Eddig még egyetlen szakembernek sem sikerült bebizonyítania, hogy a Rakovszkij-jegyzőkönyvek nem hitelesek. Ámbár több mainstream-irányzatú történész is szívesen hangoztatja, hogy a bizonyítási teher azokon nyugszik, akik Hrisztyián Georgijevics Rakovszkij kihallgatási jegyzőkönyvét valódinak fogadják el. Kétségtelen, hogy a Szovjetunió felbomlásával elvileg megnyílt a lehetőség a szovjet irattárak, köztük a KGB és a Kreml legtitkosabb iratainak is, a kutatására. Gyakorlatilag azonban ma is hozzáférhetetlen a szovjet korszak számos fontos dokumentuma, amint azt Kun Miklós is moszkvai kutatásai során megállapította. Tény, hogy a Rakovszkij-jegyzőkönyv Sztálin részére készült eredetije vagy annak kópiája, eddig még nem került elő Moszkvában, illetve, ha megvan, azt nem hozták nyilvánosságra. Valószínűleg megvan a KGB archívumában az a jelentés is, amelyet Gavril Kuzmin (alias René Duval) tábornok készített a koncepciók per minden részletét személyesen irányító szovjet diktátor részére Rakovszkij kihallgatásáról.

A Rakovszkij-jegyzőkönyvhöz hasonló volt a sorsa az 1939. augusztus 23-i Sztálin-Hitler (Molotov-Ribbentrop) paktum - a szovjet-német megnemtámadási egyezmény - titkos mellékleteinek is, amelyről 1989. decemberéig hivatalosan nem akartak tudni a Szovjetunió illetékesei. Valentyin Falin történész, német szakértő, aki a Szovjetunió bonni nagykövete, majd a SZKP KB vezető-beosztású munkatársa volt, már korábban jelezte, hogy keresik a titkos jegyzőkönyveket a szovjet irattárakban. Miután a megváltozott gorbacsovi időszakban már meg kellett valahogy találniuk, hiszen a német irattárakból régóta ismeretes volt azok szövege a nyugati történészek előtt, ezért végül tényleg meg is találták őket. A Szovjetunió Népi-küldötteinek Kongresszusa 1989. decemberében megállapította, hogy „a szovjet-német megnemtámadási egyezményhez hozzáfűzött titkos záradék, mind módszereiben, mind tartalmában eltér a szovjet külpolitika lenini elveitől és normáitól. A titkos jegyzőkönyvben rögzített érdekszférák és német-szovjet befolyási övezetek elhatárolása ellentétes a nemzetközi joggal, és sérti egy sor állam szuverenitását és függetlenségét.” Ezért a moszkvai kongresszus visszamenőleg érvénytelennek és semmisnek nyilvánította az 1939. augusztus 23-án kötött német-szovjet megállapodás titkos jegyzőkönyvét, azok záradékait és egyéb mellékleteit.

50 éven át nem tudott senki hivatalosan semmit a Szovjetunióban ezekről a titkos megállapodásokról, noha azok tartalma más forrásokból ismertté vált, és a történelmi események bizonyították, hogy a megállapodás minden részlete át is lett ültetve a gyakorlatba. Ahogyan ez a hivatalos „nem-tudás” nem jelentette azt, hogy a letagadott titkos dokumentumok nem léteznek, ugyanúgy feltételezhető, hogy a Rakovszkij-jegyzőkönyv eredetije is megvan, és valamikor a jövőben majd rábukkan egy kutató. Azt sem lehet tudni teljesen biztosan, hogy az előkerült füzetek maguk lennének-e az eredeti jegyzőkönyvek, vagy pedig csak egy róluk készült kéziratos másolat volt a halott Dr. Joszif Landovszkij NKVD-s orvosnál talált füzetcsomóban. Egy dokumentum hitelességét azonban **közvetett módon** is bizonyítani lehet. Az ilyen bizonyítás természetesen mindig támadható, de a közvetett bizonyítékokat sem lehet teljesen mellőzni. A Rakovszkij kihallgatásáról készült jegyzőkönyv keletkezésének helye, ideje és körülményei eléggé ismertek, mint ahogy ismertek a szereplő személyek is. A jegyzőkönyv valódiságát azonban a bekövetkezett történelmi események látszanak a leginkább bizonyítani. Felsorolunk néhányat:

Az 1938 tavaszán elkezdődött német-szovjet közeledés és a Sztálin-Hitler paktum megkötése 1939 augusztusában; Lengyelország felosztása, az együttes agresszióért csak a Berlin címére küldött nyugati hadüzenet; Sztálin manőverezése a Németország számára létfontosságú nyersanyagszállításokkal, a nyersanyagszállító „csapok” időnkénti kinyitásával és elzárásával.

Mindezt részletesen taglalja Ernst Topitsch „Stalin's Krieg” (Sztálin háborúja) című, 1985-ben, Münchenben is megjelent munkája, amely adatok sorával bizonyítja, hogy Sztálin támadó háborúra készült a náci Németországgal szemben, és csak azért mutatott túlzott engedékenységet Hitlerrel szemben 1941 tavaszán, mivel még nem készült fel eléggé a háborúra. Ami pedig az Egyesült Államokat érinti, az már a hivatalos háborúba lépését megelőzően is hatalmas fegyverszállítmányokkal, páncélosok és repülőgépek ezreinek a szállításával sietett a szorongatott sztálini rendszer megmentésére. Ennek ellenére a támadásra felkészített Vörös Hadsereg nem volt képes az eredményes védekezésre. Ezért nyújtott Rooseveltnél, többek között Japán háborúba léptetésével, Sztálinnak segítséget.

N. N. Jakovlev szovjet történész, „Pearl Harbor rejtélye” c., 1983-ban magyarul is megjelent könyvében lelkiismeretesen idézi azon amerikai történészeket, akik számos ténnyel támasztják alá azt az állításukat, amit a mai napig nem tudott megcáfolni a hivatalos történetírás, hogy Rooseveltnél egy teljesíthetetlen feltételeket tartalmazó ultimátummal provokálta ki Japánban a Pearl Harbor elleni támadását.

1962-ben közzétették Amerikában a Pearl Harborral kapcsolatos okmányok gyűjteményét. H. E. Kimmel tengernagy, aki a támadás idején az Egyesült Államok csendes-óceáni flottájának a főparancsnoka volt, a gyűjtemény összeállítóhoz intézett levelében kategorikusan kijelentette: „Soha nem tették lehetővé számomra, hogy teljes egészében átnézzem a haditengerészeti minisztériumban és a Fehér Házban őrzött Pearl Harborral kapcsolatos okmányokat. Nem engedélyezték, hogy átnézzem az úgynevezett Fehér Ház-dossziét, amelyben bizonyára benne vannak Rooseveltnél Churchillhez intézett üzenetei... Véleményem szerint, noha én érdekelt személy vagyok, nincs kétség afelől, hogy Mr. Roosevelt tudott a japánok tervéről, a tervezett támadás időpontját is ismerte, és szándékosan titkolta el a Hawaii-szigetek parancsnokaitól, hogy a támadás megtörténjék.” Roosevelt „azok” beavatott megbízottjaként szándékosan nem értesítette a Hawaii-szigetek parancsnokságát a készülő japán támadásról. Amikor pedig ez bekövetkezett, akkor ürügyül használta fel arra, hogy a háborúskodni nem akaró amerikai népet rábírja a fegyveres harcra. „Azok” politikájának végrehajtójaként, Rooseveltnél, aki a háborúból való távolmaradás jelszavával nyerte meg az elnökválasztást, úgy manőverezett, hogy az Egyesült Államokat minél előbb bevonja a tengelyhatalmak elleni háborúba. Japán háborúba léptetésével pedig lehetővé vált a távol-keleten állomásozó szovjet hadosztályok átdobása az ostromlott Sztálingrád felmentésére, és a háború menetének a megfordítása 1943 elején. Ez a néhány tény is a Rakovszkij-jegyzőkönyvben foglalt koncepció gyakorlatba átültetését támasztja alá.

Az ún. „mainstream”, azaz a hivatalos, a főáramlathoz tartozó történetírás többé-kevésbé mellőzi Rakovszkij kihallgatási jegyzőkönyvét, de a revizionistának nevezett történészek közül egyre többen hivatkoznak rá, mint kordokumentumra (Des Griffin, Johannes Rothkranz, Heinz Scholl, Peter Blackwood, és sokan mások). Vannak olyanok is, akik kapcsolatot látnak - és nem is alaptalanul - a Rakovszkij által elmondottak, és a hírhedt hamisítvány, a „Cion bölcseinek jegyzőkönyve” egyes gondolatmenetei között. Ez azt a látszatot keltheti, hogy a Rakovszkij jegyzőkönyv hitelessége is ugyanígy kétségbe vonható.

Ezért itt célszerű kitérni arra, hogy mennyiben hamisítvány, és mennyiben hiteles mégis a „Cion bölcseinek jegyzőkönyve” (a továbbiakban Jegyzőkönyvek), amelynek túlnyomó része a szabadkőműves francia Maurice Joly „Párbeszéd a pokolban” című, 1864-ben, Brüsszelben megjelent könyvének a plagizálása. A foglalkozására nézve ügyvéd Joly a Párizsban működő Mizraim Páholy tagja volt, és ennek volt egyik nagyhatalmú vezetője Adolphe Isaac Cremieux. Tény az is, hogy Cremieux a párizsi Grand Orient nagymestere is volt, s emellett 1864-től 1870-ig az Alliance Israelité Universelle elnöki tisztét is betöltötte. Cremieux részt vett III. Napóleon trónra juttatásában, és azt remélte, hogy az ugyancsak Grand Orient-hez tartozó

császár cserébe őt nevezi ki Franciaország miniszterelnökének. Mivel ez nem történt meg, Cremieux halálos ellensége lett az abszolutista módszerekkel uralkodó III. Napóleonnak. Maurice Joly a Mizrain Páholy tagjaként osztotta szabadkőműves páholybeli főnökének III. Napóleon-ellenes nézeteit, és a „Párbeszéd a pokolban” megírt vitriolos bírálata azokat a vitákat tükrözi, amelyek a Mizrain Páholyon belül folytak a császár önkényes módszereket alkalmazó, autokratikus uralmáról. Ezt tartalmazza a Jegyzőkönyvek kétharmada.

Bebizonyított tény, hogy a Jegyzőkönyvek további egyharmadát a cári titkosrendőrség, az Ohrana, Párizsban működő ügynökei hamisították. Ezek az ügynökök nemcsak képzett hírszerzők voltak, hanem jól ismerték a nemzetközi pénzkartell és az irányítása alatt álló illuminátus és Grand Orient-hez tartozó szabadkőművesek társadalmi-politikai és pénzügyi elképzeléseit. Ezeket az elképzeléseket beleírták a Jegyzőkönyvekbe, és azt - elsősorban oroszországi belpolitikai okokból - hazug és rágalmozó módon a zsidók szájába adták. A Jegyzőkönyvek nagyobbik része tehát plágiumnak minősül, kisebbik része pedig egy hozzátoldott szöveg, amelyet annyiban kell hamisítványnak tekinteni, hogy nem azok a szöveg szerzői, akiket feltüntetnek. Az Ohrana tájékozott hamisítói beleírták a Jegyzőkönyvekbe, például azt, hogy a magánpénzmonopólium tulajdonosai szerint milyen pénzrendszert kell létrehozni a világon, hogyan kell eladósítani az államokat, hogyan és miért kell örökös kamatfizetésre kényszeríteni őket? (Lásd a 20. és 21. párbeszédet). Ami meglepő az az a tény, hogy a világ mai pénzügyi rendszere - lényeges paramétereiben - szinte teljesen megegyezik azzal, ami ebbe a hamisítványba az Ohrana hírszerzői jóvoltából a múlt században belekerült. 1990 után Magyarországra is ezt a pénzrendszert importálták. Nos, mindez felveti azt a kérdést, hogy van-e olyan vonatkozása a Jegyzőkönyveknek, amelyek amellet szólnak, hogy az mégis egy olyan létező programot tartalmaz - ámbár aljas indokból ezt mások szájába adva -, amely teljes mértékben megvalósulni látszik globalizálódó világunkban. Lehetséges-e, hogy ez a szembetűnő megfelelés - egyrészt a 19. századi terv, és másrészt a 20. századi valóság között, - nem egyéb a véletlen pusztá játékanál? Csakúgy magától lett pontosan olyan a magánpénzmonopólium globális rendszere ma, ahogyan azt az Ohrana hamisítói több mint 100 évvel ezelőtt kitalálták? Aki ezt elhiszi, azt - tisztelve a másféle véleményhez való jogot - meghagyjuk hitében, és továbbra is türelmesen várjuk tudományosan alátámasztott érveit.

Mi úgy gondoljuk, hogy a Jegyzőkönyvek mai napig tartó, újra és újra való kiadását az is magyarázza, hogy olvasói számára ezt - a szerzőség szempontjából bizonyítottan hamis - írást a történelmi valóság tényei tartalmilag lényeges részeiben alátámasztják, és utólagosan, több fontos pontban igazzá minősítik, vagyis igazolják. Ha tehát a Jegyzőkönyvekben kicseréljük az odahamisított „zsidó” szót a nemzetközi „pénzkartell” szóval, akkor kitűnik, hogy az lényegében a viláгуралomra törő nemzetközi pénzügyi közösség elgondolásait és stratégiai programját tartalmazza, amely körvonalalaiban már mintegy 200 éve létezik, és a történelmi rádeterminálódás menetében egyre inkább konkretizálódik és megvalósul. Említettük már, hogy a történelmi fejlődés a 20. században meglepően úgy alakult, ahogyan azt a Jegyzőkönyvekben leírt stratégiai program megfogalmazza. Vajon miért követi a történelmi fejlődés azt a forgatókönyvet, amelyet egy hamisítvány tartalmaz? Erre a fontos és kikerülhetetlen kérdésre csak azt a logikus választ adhatjuk sok kutatóval megegyezően, hogy ez a program a világot ma háttérből irányító nemzetközi pénzkartell stratégiáját fejt ki. A Jegyzőkönyvek nem a zsidó nép állítólagos programját és nem létező „viláгурalmi terveit” tartalmazzák - ahogyan azt hazug módon feltűntették -, hanem a pénzvagyontulajdonosoknak a mára már globálissá növekedett magánpénzmonopóliumára támaszkodó viláгурalmi törekvéseit fogalmazzák meg. A Jegyzőkönyvek hamisítói nyilvánvalóan tudtak a magánpénzmonopólium tulajdonosainak a stratégiai elképzeléseiről. Ugyancsak voltak ismereteik a magánpénzmonopólium rejtett hálózataról. Ehhez első kézből szerezhettek információkat, hiszen a hírszerzés és a felforgató tevékenység volt a szakmájuk. Ismerték azt a láthatatlan

hatalmat - valamint háttér-hierarchiáját és kifinomult gépezetét -, amelyet Carroll Quigley (a mainstream irányzathoz tartozó, kiváló amerikai történész) a „Tragédia és remény” c. alapvető munkájában később majd „HÁLÓZATNAK” nevezett el. Ez a HÁLÓZAT az, amelynek a magánpénz-monopólium és a központi bankok révén máris sikerült megszereznie a világ irányítását. A hamisítók sokat tudtak ennek a HÁLÓZATNAK a szervezeteiről, titkos társaságairól, és ezek egyes fontosabb tagjait személyesen is ismerték. Morális gátlásoktól mentes ügynökként mindazt, amit a HÁLÓZATRÓL, azaz „azokról” megtudtak, többszörös csúsztatással, aljas indítékból a zsidó származású pénzeltre, és a zsidó nép egészére akarták kenni. A történelem során azonban semmikor sem volt egy nép azonos a pénzzel rendelkező elitjével. (A zsidó nép, pl. a bibliai időkben sem volt azonos a babilóniai pénzrendszert elsajátító és gnosztikus eszmeiségű farizeusokkal, a gazdag spekuláns pénzváltókkal, hiszen ott voltak a szadduceusok, az esszéneusok, az írástudók, a nazarénusok, a gazdagokat keményen ostromozó próféták és követők, és még sokan mások. Az ószövetségben számos helyen szerepel a kamatszedés tilalma, és a jubileumi évben az adósság kötelező elengedése is.) A ma létező nemzetközi pénzügyi közösség pedig - bizonyíthatóan - egy vegyes-etnikumú, transznacionális és multikulturális hatalmi képződmény, amely nem kapcsolható csupán egyetlen néphez vagy vallási közösséghez. Azok a szélsőségesek, akik makacsul mégis erre törekednek, meghamisítják a tényeket.

A Rakovszkij kihallgatásáról készült jegyzőkönyveket is elsősorban a bekövetkezett történelmi események hitelesítik. A történelemtudomány rendszerint a kemény bizonyítékokat, elsősorban az archívumokban őrzött dokumentumokat és a látható történéseket, fogadja el hitelesnek. A történelemnek azonban csak igen kis töredéke rögzül állami és nem állami szervezetek vagy egyének dokumentumaiban, és a látható tények nem mindig jelzik a hozzájuk vezető mögöttes, nem látható, titkos hatásokat. Kétségtelen, hogy a történelemnek és a politikának egy igen tágas, - nyilvánosság alatti, mögötti -, azaz nem látható tere is létezik, amely soha nem rögzül írásos dokumentumokban, és más empirikusan megragadható tényekben. Mivel ez így van, akkor nincs más választás, mint megelégedni azzal, hogy csupán a látható, érzékelhető felszíni történéseket kutassuk? Le kellene tehát mondanunk a nem látható, csak közvetve kutatható, - kikövetkeztethető - összefüggésekről? Természetesen nem. Igaz, a közvetett, „puha” bizonyítékok kutatása rendkívül sok hibalehetőséget rejt magában, és mivel ingoványos terület, ezért nagy körültekintéssel szabad csak alkalmazni ezt a módszert. Valóban nehéz teljes bizonyossággal állítani valamit „azok” HÁLÓZATÁNAK a működéséről is, mert ennek a HÁLÓZATNAK a legfőbb működési elve a teljes titoktartás, és hatalomgyakorlási módszere a félrevezetést művészi tökélyre emelő, kifinomult dezinformáció. Mindez a mimikrit, a rejtőzködést, azaz az uralmat gyakorlók nagyobb cselekvési szabadságát, és személyi biztonságát szolgálja. De azért, mert igen nehéz a történelem nem látható szférájának, - a láthatatlan államhatalmi-ágazat működésének - a kutatása, akkor azt teljesen mellőzni kell? Le kellene mondani a láthatatlan hatalom működésének szakszerű kutatásáról, rábízva ezt a kényes kutatási területet a tényeket kereső, jó szándékú, ámbár amatőr kutatókra? Mi úgy gondoljuk, hogy ez megengedhetetlen. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal is, hogy igen nehéz, például a most ismertetett Rakovszkij jegyzőkönyvek hitelességének a 100%-os bizonyítása is. Szilárd meggyőződésünk, hogy mégis hasznos lehet a tartalmával megismerkedni olvasóinknak, mert a benne foglalt gondolatmenetek és érvek hozzásegíthetnek a II. Világháború okainak pontosabb megértéséhez, és az ez irányú kutatások újabb szempontú folytatásához. Ítélje meg a kedves olvasó maga, hogy a fantázia szüleménye, vagy pedig igaz történelmi dokumentum Hrisztyján Georgijevics Rakovszkij itt ismertetett jegyzőkönyve. Bármilyen lesz is ítélete, véleményét tiszteletben fogjuk tartani.

A Rakovszkij jegyzőkönyv mának szóló üzenete

Van egy oktatott és egy elhallgatott történelem. Van egy az események óceánjának a felszíni, látható, dokumentált történéseit számontartó, és egy másik, a történések felszíne alatt meghúzódó, a mélyenfekvő áramlatokat kutató történelem, azaz létezik egy felszíni és egy mélyáramlatú történelem. A felszín alatti történelem azoknak a rejtve maradó háttérerőknek a története, amelyek végső soron meghatározzák a felszíni, látható és dokumentált történéseket.

A látható, tanítható, kutatható, terjeszthető történelem - a felszín alatti erők mozgásának az ismerete nélkül - teljesen hamis történelmi tudatot eredményez. Csak azt a hamis látszatot erősíti meg, hogy a „nap forog a föld körül”, mivel a rejtőzködő erők és rejtett mélyáramlatok nélkül ez látszik igaznak. Mint tudjuk ennek a látszatnak, azonban ténybelileg pont az ellenkezője az igaz, mielőtt megismerjük a csillagászat, a gravitáció, a csillagok és bolygók mozgásának - szabad szemmel nem érzékelhető - kozmikus törvényeit.

A nem látható, rejtőzködő - tudatosan eltitkolt - történelem más értelmet adna a jelenlegi uzsoracivilizáció látható folyamatainak, történéseinek. A történelem kutatásának egyes területei ma is tiltva vannak. Egyes témák érinthetetlen tabuvá lettek, kutatásuk pedig adminisztratív és pénzügyi eszközökkel korlátozva, sőt kifejezetten tiltva van. Egy demokratikus jogállamban semmilyen témának sem szabadna érinthetetlen tabuvá válnia a tudományos kutatás számára. Ha a revizionistának nevezett történészek hibás kutatási eredményekkel állnának elő, akkor hibás eredményeiket, állításaikat helyes kutatási eredményekkel kellene cáfolni, nem pedig adminisztratív eszközökkel és jogi szankciókkal elhallgattatni őket. A tudományos kutatást nem szabadna kriminalizálni. A tények feltárásának minden más megfontolással szemben elsőbbséget kellene adni a tudományban.

Közhely, hogy a szólásszabadság mindig a máskéntgondolkodók szabadsága. A kutatási szabadság pedig a szólásszabadság alkotmányos alapjogának az érvényesülése a tudomány területén. Ha a társadalom legitim képviselője, a demokratikus állam, elhárítja magától a kutatási szabadság pénzügyi feltételeinek a biztosítását, akkor ez a fontos közérdeket szolgáló alapjog alárendelődik a magánpénzmonopóliumot birtokló szűk csoport partikuláris érdekeinek. A tényleges szólásszabadság és kutatási szabadság így nem az állami önkény, hanem a magánönkény áldozatává válik. Mennyivel jobb az a társadalmi berendezkedés, ahol nem az adminisztratív eszközöket igénybevevő állami kényszer, hanem a pénzügyi eszközöket bevető magánkényszer, fojtja meg a szólás- és kutatási szabadságot?

Világosan kitapintható a globalizáció történelmi folyamatában az önálló stratégiával és intézményrendszerrel rendelkező, államok feletti pénzhatalom szervezett irányító tevékenysége.

- Szabad-e kutatni ennek az irányítóhálózatot alkotó, államok feletti, szervezett pénzhatalomnak a történetét?
- Szabad-e kutatni kialakulását, belső szervezeti felépítését, hierarchiájának a működését szabályozó legfőbb törvényszerűségeket?
- Szabad-e kutatni a HÁLÓZAT alrendszereit, ezen alrendszerek sajátos funkcióit, kapcsolódásait a formális állami intézményekhez és a nemzetközi szervezetekhez, azt, hogy ez a HÁLÓZAT miként befolyásolja, ellenőrzi a demokratikusan választott intézményeket?
- Szabad-e kutatni, hogy melyek a HÁLÓZAT végső céljai a pénzrendszer magántulajdonbavételével, milyen stratégiát és taktikát követett az elmúlt 250 év során, amikor fokozatosan lecserélte a saját magánpénzrendszerére a nemzetállamok közpénzrendszereit?

- Szabad-e kutatni, hogy az elmúlt másfél évszázad történései miért követték és követik a mai napig szinte betűről-betűre egy Ohrana hamisítványnak bizonyult program előírásait?

- Szabad-e kutatni, hogy milyen gazdasági stratégiák, pénzrendszerbeli különbségek álltak a HÁLÓZAT útjában? Mely államok nyújthattak volna reális alternatívát, és miként kellett ezek ellenállását - többek között gazdasági válságok előidézésével és háborúk kirobantásával - megtörve szabad utat nyerni a nemzetközi magánpénzmonopólium nemzetek feletti HÁLÓZATA számára?

A magánpénzmonopólium rendszerének jelenlegi korszakában csak interdiszciplináris felkészültséggel kutatható a történelem. Ha valaki azt mondja, hogy ő történész és ezért nem ért a pénzügyekhez, akkor valóban történészként sem képes megfelelő színvonalon tevékenykedni, mert nem képes megragadni a történelmi folyamat legfontosabb hajtóerőit. Az elmúlt 250 év történetének lényege ugyanis a pénzvagyont birtokló nemzetközi elit szervezett küzdelme a világhatalomért. Ezt a harcot a pénz hatalom fokozatos megszerzésével, az egyes államok monetáris felségjogainak a kisajátításával, és a befektető pénzemberek magánmonopóliumává alakításával, vívta meg sikeresen. Aki nem ismeri a privát kezekben lévő pénzmonopólium működésének belső törvényszerűségeit, az nem képes megérteni a politikai történéseket lényegileg meghatározó mélyebb és rejtett folyamatokat sem. Azaz felszínes történelem megírására kényszerül. A 20. század lényegében a magánpénzmonopólium kiépülésének és uralomra kerülésének az időszaka volt. Századunk főbb történelmi-ideológiai irányzatai, - a kozmopolita liberalizmus, az internacionalista marxizmus (a szociáldemokrácia és a trockista-leninista-sztálinista bolsevizmus), valamint a nacionalista fasizmus-nemzetiszocializmus-falangizmus, továbbá a sajátosan amerikai new deal - mind a nemzetközi pénzuralom hódító előrenyomulásának a következményei. A nemzetközi pénzkartell egyrészt tudatosan idézte elő ezeket az irányzatokat terjeszkedése érdekében, mint pl. az internacionalista marxizmust (a trockista bolsevizmust), másrészt, mint uralmi törekvéseivel szembeni ellenállást, sajátmaga kényszerítette ki a megtámadott nemzetállamokból.

A kozmopolita pénzuralommal szembeni alternatíva keresése szülte meg az olasz fasizmust, a kétségbeesett védekezés a német nemzetiszocializmust, a spanyol fallangizmust, de még a fennmaradásáért rettegő sztálinista nemzeti bolsevizmust is. A magánpénzmonopólium uralmi törekvései nélkül nem érthető meg az első világháború, érthetetlenek a versailles-i béke irracionális feltételei, az egyébként életképes Dunai Monarchia felbomlásának, és a század elején gyors fejlődésnek indult Oroszország véres alávetésének és gazdasági kifosztásának az igazi okai. A második világháború pedig annyira az első folytatásának tekinthető, hogy, pl. Henry Kissinger csak egy 20. századi 30 éves háborúról beszél, amelynek két szakasza volt: az egyik 1914-1918-ig, a másik pedig 1939-1945-ig tartott, közte egy hosszabb fegyverszünettel. Liberális történészeink a nemzetállam védekezését - azaz egy nemzet közösségi érdekeinek az érvényesítését az ember, mint polgár jogainak a rovására - előszeretettel minősítik antidemokratikusnak, az egyéni szabadság autokratikus-diktatórikus uralommal történő korlátozásának. Azt már nem elemzik, hogy mi váltja ki szükségszerűen a nemzetekből ezt a védekező magatartást. Nem kutatják és nem is utalnak rá, hogy a transznacionális pénzuralomnak útjában állnak a nemzetállamok, amelyeket a pénzkartellnek le kell bontania - vagyis el kell távolítania az útból -, hogy helyükbe nemzetek feletti globális államát kialakíthassa. A magánpénzmonopólium működése csak akkor zavartalan, és tulajdonosainak abszolút uralma csak akkor biztosított, ha a világpolgár befektető-pénzemberek minden országban úgy tevékenykedhetnek, mintha az a sajátjuk lenne.

Liberális történészeink tehát előszeretettel minősítik az emberi jogok sérelmének a nemzetállam védekezését a pénzvagyon monopóliumát a maga számára kisajátító, és az előjogaival visszaélő világpolgár egyéni önzésével szemben. Azt már elhallgatják, hogy a liberalizmus által

hirdetett emberi jogok és politikai szabadságjogok - a magánpénzmonopólium világrendszerében - csupán a befektető pénzelit és az őt kiszolgáló politikai elit előjogaira szűkülnek. A társadalom túlnyomó többsége pedig - a formális jogok kulisszái mögött, a gazdasági és politikai esélyegyenlőség hiányában - ténylegesen a pénzdiktatúra jogtalan és kiszolgáltatott páriájává válik. Ez nem más, mint az arctalan pénzviszonyokba rejtett szolgai függőség modern formája.

Ma, pl. minden magyar polgár - a magánpénzrendszer által kialakított és fenntartott adósság-függőség miatt - évente mintegy három hónapot ingyen dolgozik az általa nem ismert pénzvagyontulajdonosok egy szűk csoportjának, anélkül, hogy az arctalan pénzfeudalizmus eme modern robotjáról tudomása lenne. A magyar társadalmat a pénzmonopolisták ugyanis arra kényszerítik, hogy ellenszolgáltatás nélkül - minden évben - adjon át a számukra mintegy 8 milliárd dollárt, soha véget-nem-érő adósságszolgálat és profithozam formájában. Ezért a hatalmas összegért aztán megengedik annak a közvetítő közegnek - pénznek - a használatát a számukra, amely közvetítő közeget a magyar állam csekély önköltségért, gyakorlatilag ingyen is biztosíthatná a polgárai számára, ha a magyar állam szuverenitásához tartozó monetáris jogok nem kerültek volna magánkézbe. A nemzetközi pénzkartell a pénzrendszer kisajátítását a hazai pénzügyi elit - és az érdekeltté tett politikai elit - közreműködésével 1991-ben hajtotta végre a nemzeti banki törvény elfogadtatásával.

A pénzkartell célja, a világállam és a világkormány a szemünk láttára jön létre. Ennek legfőbb feltételei már adottak. A nemzetállamok monetáris hatásköre már az államok feletti pénzhatalom demokratikusan nem ellenőrizhető, politikailag felelősségre nem vonható technokratáinak a kezében van. Most folyik a központi bankok és az óriási nemzetközi bankok koncentrációja a termelőszférát egymás között felosztó világmonopóliumok létrehozásával párhuzamosan. Egyre több jel utal arra, hogy a szűkülő pénzteremtés végül a dollár, az euró és a jen egyesüléséhez vezet. Az egyes latin-amerikai államokban, és számos más országban is, már csak névlegesen van önálló pénz, pl. Argentínában vagy Magyarországon. Valójában már a FED, az Egyesült Államok pénzrendszerét 1913 óta kisajátító magánkartell, látja el számukra is a központi bank és a jegybank szerepét. Földrészünkön ezt a feladatkört az egyes tagállamoktól, valamint az Európai Unió törvényhozó és kormányzati szerveitől teljesen leválasztott - abszolút függetlenséget élvező - frankfurti Európai Központi Bank tölti be. Már csak rövid idő kérdése a világ központi bankjának a formális felállítása, és az egységes világvaluta bevezetése. Mindettől azt remélik az államok feletti pénzhatalom irányítói, vagyis „azok”, hogy a konstrukciós hibában szenvedő és ezért összeomlásra ítélt pénzrendszer létét - amelyben az adósság növekedési görbéje már a függőleges fázisba érkezett - meg tudják hosszabbítani. Ez a pénzrendszer ugyanis gazdagodásuk és a világ feletti uralmuk legfőbb eszköze. A centralizációval és koncentrációval ennek az adósságpénzrendszernek az élete valóban meghosszabbítható, de belső instabilitása, és kibékíthetetlen ellentmondásai nem oldhatóak fel. Pusztulása csak idő kérdése. Az alternatív megoldásra való felkészülés már beindult.

A pénzkartell vezérkara már az 1970-es évektől kezdve folyamatosan gyűjti a világ aranykészletét. A központi bankok, köztük, pl. Magyarország és Svájc aranykészlete is, már a Wall Street bankjainak a trezorjaiban fekszik. Alan Greenspan, a Federal Reserve elnöke, nemrég kijelentette, hogy még mindig az arany a végső fizetési eszköz. Ez azt jelenti, hogy ha bekövetkezne a jelenlegi fedezetlen pénzrendszer felfúvódott spekulációs buborékának a kipukkadása, akkor a nemzetközi pénzkartell várhatóan ismét aranyalapra helyezi a világ pénzrendszerét, és így tartja meg az összeomlás után is a pénz feletti globális hatalmát. Az aranyalapú pénzrendszert ugyanis az ellenőrzi, aki rendelkezik a nemesfém készletekkel. Ezekhez van kapcsolva a papír- és számlapénzkibocsátás. A forgalomban lévő pénzmennyiség

szűkítésével vagy bővítésével pedig szabályozni lehet a kamatok szintjét, az eladósítás, és az adósságszolgálat formájában megvalósuló jövedelemelvonás mértékét.

1982-től kezdődően (amikor Magyarországot beléptették a Nemzetközi Valutaalapba) - és 1989 után pedig gyorsított ütemben - ezt a fosztogató magánpénzrendszert importálta Magyarországra a nemzetközi pénzkartell szolgálatába szegődött magyar pénzügyi gépezet. Ezt a pénzuralmi rendszert adta el a magyar társadalomnak, megtévesztő propagandával, mint piacgazdaságot, holott ez a pénzvagyon birtokosainak egy erősen centralizált, a reálgazdaságot szinte teljesen maga alá gyűrő magánmonopolrendszere. A jelenkor történésének ismernie kellene ennek a magánpénzrendszernek a szerkezetét és működését, mert különben nem tudja megragadni azokat az erőket, amelyek a pénzuralom expanziójának 20. századi történelmét, és benne népünk sorsát meghatározták. A jelen történelmi korszak megértésének az igényével fellépő társadalomtudósnak tudnia kellene, hogy a nyugaton uralkodóvá tett pénzrendszer eredendően rossz és elterjedését nem annak köszönheti, hogy nincs nála jobb, hanem annak, hogy akik kigondolták, és akik egyben a haszonélvezői, elég erősek voltak ahhoz, hogy rákényszerítsék a világra. A rákényszerítés folyamatát pedig forradalomnak, haladásnak, modernizációnak, demokráciának, kommunizmusnak, humanizmusnak és globalizációnak nevezték el.

Az az érv, hogy a fejlett ipari országokban kivétel nélkül ez az adósságpénzrendszer működik, és ezen országok állítólag ennek a magánpénzrendszernek köszönhetik ipari és technológiai fejlettségüket, félrevezető. A valóság az, hogy ezek a fejlett kultúrájú, szorgalmas népek sokkal jobban élhetnének egy közpénzrendszerben, amely nem kényszerítené őket hatalmas kamatterhek viselésére. A legeladósodottabb országok ezek a fejlett ipari országok. Az Egyesült Államok államadóssága 6 ezer, az amerikai magánszektor és az állampolgárok adóssága pedig további 14 ezer milliárd dollár. Vagyis egyedül az Egyesült Államok lakossága együttesen 20 ezer milliárd dollár után fizet évente kamatot a nemzetközi pénzkartellnek. Németország államadóssága két és félezer milliárd márka. Japán is egyre mélyebbre süllyed az eladósodásban. Pedig eme legfejlettebb országokba áramlik a harmadik és a negyedik világnak nevezett szegényebb országok munkájának az eredménye is. A fejlett Nyugat életszínvonala ettől a perifériától a centrum országok felé tartó jövedelem átcsoportosítástól, - pontosabban jövedelemelvonástól - is magasabb. A fejlett országok tehát nem a jelenlegi rossz pénzrendszerük miatt élnek jól, hanem egyelőre ennek ellenére még jól élnek. De már nem sokáig, hiszen a jóléti állam ma már a múlté. Ha közpénzrendszerük lenne, a jelenleginél lényegesen magasabb nívón élhetnének.

A magyar történésznek éppen ezért kutatnia kellene, és adott esetben ki is mondania, hogy a pénzuralom hibás gazdasági és társadalmi rendszer, nem piacgazdaság, hanem monopolgazdaság, és Magyarországra való átültetése nem dicsőség és diadal, amit ünnepelni érdemes, hanem valójában vereség. Egy újabb súlyos következményekkel járó, talán a legkeményebb megpróbáltatás a magyar társadalom számára. Ez az uzsorás pénzrendszer a betetőzése a XX. századi magyar történelem sorscsapásainak, mert folyamatosan elszívja a nemzet erőforrásait, és gürccölő igavonóvá alázza a magyar népet. Ezért nincs mód a tartós és kiegyensúlyozott gazdasági növekedésre (csak az adózási és más kedvezményeket élvező multinacionális vállalatok növekednek, amelyek az alacsony munkabérekéből származó profitjukat kiviszik az országból), a munkanélküliség felszámolására, a lakosságsökkenés megállítására. Az évente kiáramló adósságszolgálat nem teszi lehetővé az égető társadalmi problémák megoldását. Ezért nem jutnak lakáshoz a fiatalok, ezért alacsony az átlagéletkor, ezért vagyunk világszinten az elsők között az alkoholizmus és ma már a kábítószerfogyasztás terén is, ezért fogy feltartóztathatatlanul a magyarok lélekszáma. A magyar nép legszerencsétlenebb évszázadát egy nagy remény elvesztése zárja. Hiszen a Nyugathoz felzárkózás akkor válik lehetőséggé,

amikor ott már csaknem lebontották a jóléti államot, ahol a demokratikus képviseleti szervek hatalma már nagyrészt a múlté, ahol soha többé nem tud már munkához jutni legalább 18 millió ember.

A NATO-hoz való csatlakozásunk sem nemzetboldogító lépés. Ez a szervezet ma már elsősorban a nemzetközi pénzhatalom világrendjét védelmezi, azt a status quot, amely bebetonozza az adósságpénzrendszert, amely más népekkel együtt kamatfizető helótává tette a világ népeit, köztük a magyarok többségét is. Akármennyiszer állítja valaki, hogy erkölcsös, ha egy semmilyen értéket elő nem állító bankigazgató havi 8-9 millió forintos fizetést kap, míg az értéket előállító kutatótudós és egyetemi tanár csak 120-140 ezer forintos bérben részesül, attól még az erkölcstelen tény marad, amely ellentmond minden méltányosságnak. A „veszélyes üzemnek” minősített banki tevékenység és a bankárok által sokat emlegetett kockázatvállalás pedig másodlagos, mert az csupán az értékelőállító és ténylegesen teljesítményt nyújtó emberek hátán vállalt kockázat, azaz a reálgazdaság rovására történik. Az igazi kockázat ugyanis a termelésben résztvevő, valódi teljesítményt nyújtó, munkát végző, alkotóemberé. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a pénz önmagában egy értéktelen jel és mindenki, aki ezzel a jellel foglalkozik csak a mások által megtermelt érték újraelosztásával foglalkozik, vagyis kisegítő, kevésbé fontos tevékenységet végez, mint a reálgazdaság értékelőállító szereplői, akkor világossá válik, hogy meg kell szabadulnunk a magánpénzmonopólium mindent leigázó uralmától. Ha ezt nem tesszük meg időben, akkor az adósságpénz rendszerének az elkerülhetetlen összeomlása megint elsősorban minket, értékelőállító, de egyben kiszolgáltatott és igahúzó kisembereket fog sújtani. Ezek a tanulságok is levonhatók H. G. Rakovszkij kihallgatási jegyzőkönyvéből.

(Rakovszkij kihallgatási jegyzőkönyvének ismertetése itt befejeződik. A magyarázatok és zárómegjegyzések a szerkesztőtől, Drábik Jánostól származnak, aki a magyar szöveget a CODE-ban megjelent német szöveggel egybevetette.)

Leleplező 2000/1-2-3

A Wall Street és a bolsevikok

„Világ monopolistái, egyesüljetek!”

A finánckapitalizmus is monopolista rendszer, mint az állammonopolista szocializmus. Soha nem volt több mítosznál a Wall Street urainak és a szocialista forradalmároknak a kibékíthetetlen ellentéte. A Wall Street pénzmonopolistái kezdettől segítették az állammonopolista bolsevikokat. Hiszen a szupergazdag fináncoligarchia ugyanúgy egy elit uralmát akarta, mint a hatalomra törő bolsevikok. A történelem tanúsága szerint a szocializmus mindenütt egy monopolhelyzetű elit uralmának bizonyult, tehát mindössze annyiról volt szó, hogy a privátszocialisták segítséget nyújtottak államszocialista társaik történelmi kísérletéhez. 130 évi próbálkozás után, a Wall Street nemzetközi bankárainak, 1913-ban, sikerült magántulajdonba venniük az Egyesült Államok pénzügyi rendszerét, majd pedig erre támaszkodva kiterjeszteni ellenőrzésüket Amerika gazdasági és politikai életére is. Ezzel monopolista, azaz szocialista útra terelték a hatalmas országot.

Az amerikai függetlenségi nyilatkozat aláírói, és az alkotmányt megfogalmazó alapító atyák többsége a Grand Orienthez hasonló irányzatot követő szabadkőműves volt. A francia forradalomban döntő szerepet játszó Grand Orienttől azonban több lényeges vonatkozásban különböztek: egyrészt, nem álltak az akkor már megszerveződött nemzetközi pénzhalózat által finanszírozott - kvázi szabadkőműves - illuminátusok ellenőrzése alatt, másrészt, ellenezték, hogy a pénzrendszert egy tőlük független központi bank irányítsa és végül, nem voltak vallásellenesek, szigorúan tartották magukat a keresztény értékrendszerhez. Az Egyesült Államok függetlenségének a kivívásához a döntő lökést az adta meg, hogy a Bank of England által Angliában bevezetett és az amerikai gyarmatokra is kiterjesztett, kamat- és adószedő uzsorás pénzrendszer hálójából kiszabadítsák magukat. Az Egyesült Államok megalapítói tehát egy vállalkozói szabadságon és versenyen alapuló piacgazdaságot, kamatfüggőség és eladósítás, valamint kemény adóztatás nélküli szabad társadalmat akartak. Monopóliummentes jogállamot. Az amerikai alkotmányt - amelynek most van folyamatban a nemzetközi szerződések elsőbbségének a módszerével a fokozatos kicserélése - az alapító atyák kifejezetten úgy fogalmazták meg, hogy ne lehessen a népszuverenitást hordozó, választott törvényhozó szervektől elvonni egy magánirányítású központi bank segítségével a pénzkibocsátást és a pénzviszonyok szabályozását. Több mint száz év kellett ahhoz, hogy az Egyesült Államokban - az alkotmány kijátszásával - mégis bevezessék az államot és a társadalmat eladósító magánpénzmonopóliumot. Ezzel nemcsak a Wall Street által jelképezett új hatalmi központ jött létre, de Amerika, sőt, az egész világ történelmében új korszak kezdődött. A monopolista elit uralmának, vagyis a szocializmusnak a korszaka.

A legjobb üzlet a politika

Az Egyesült Államok iparának a múlt század végére kialakult monopolellenőrzése nem elégítette ki a Morgan és Rockefeller nevével jelzett pénzügyi érdekeltségeket, mert a Wall Street belső köreiben tisztában voltak azzal, hogy a gazdaság és a társadalom monopolista kontrolljának leghatékonyabb módja a politika feletti ellenőrzés megszerzése. Kézbe kell tehát venni a politikai szférát, és ennek segítségével elérni, hogy a „közjóra” és a „közérdekre” hivatkozással az egész társadalom a monopolisták számára dolgozzon. A „big business” új szabálya így hangzott: „Szerezz egy monopóliumot és dolgoztasd a magad számára a társadalmat. Ne feledd, hogy valamennyi üzlet közül a legjobb üzlet a politika. Az állami támogatás, a

szubvenció, az adómentesség és más kedvezmények többet érnek, mint az érclelőhelyek, mivel a segítségükkel minden munka nélkül lehet nagy haszonhoz jutni.”(1) Ehhez annyit tehetünk hozzá, hogy napjainkban a legjobb üzlet az államok eladásítása és a kamat beszedése állami adóztatással. Ez folyamatosan hatalmas összegű és rizikómentes munkanélküli jövedelmet biztosít a pénzvagyron tulajdonosok számára, akik viszont a központi bankok kez-bentartásával bármely időpontban, gyakorlatilag tetszés szerinti összegeket tudnak előállítani az államok eladásítása céljára, amelynek kamathozadéka aztán őket gazdagítja. (Ennek részletes kifejtése megtalálható a Valóság c. folyóirat 1999. júniusi számában megjelent „Magánpénzrendszer vagy közpénzrendszer” c. tanulmányomban.)

A nemzetközi pénzvilág és a nemzetközi szocialista forradalmárok között rejtve ugyan, de folyamatosan meg volt az együttműködés. Már 1919 elején ezeket mondta egy ismert Wall Street-i olajmágnás, E. H. Doheny, egy pénzügyi szakújságírónak: „Ha hiszel a demokráciában, nem hihetsz a szocializmusban. A szocializmus az a méreg, amely elpusztítja a demokráciát. A demokrácia egyenlő esély mindenki számára. A szocializmus azt az ábrándot terjeszti, hogy az embernek nem kell dolgoznia, mégis jól élhet. A bolsevizmus a szocializmus igazi gyümölcse.” Megállapítva, hogy az amerikai professzorok többsége szocialista és bolsevik szellemben oktat, így folytatta Doheny: „Az Egyesült Államokban nem az egyetemi tanárok a legrosszabb bolsevisták, hanem a pénztökések. William Boyce Thompson (a new yorki Federal Reserve Bank igazgatója, a Rockefeller ellenőrizte Chase Bank egyik főrésztulajdonosa) bolsevizmust hirdet, és úgy néz ki, hogy megtéríti Thomas W. Lamontot (a Morgan pénzcsoporthoz tartozó Guaranty Trust elnöke, az 1921-ben megalakult Council on Foreign Relations egyik alapítója és vezetője). Frank A. Vanderlip (a National City Bank igazgatója) is bolsevik és ugyanezt lehet elmondani Charles R. Crane-ről (a Crane Company alelnöke, a bolsevik hatalmat pénzügyileg támogató Root Bizottság tagja, aki 23 látogatást tett 1890 és 1930 között Oroszországba) is. Henry Ford is az, mint ahogy annak a száz történésznek a többsége is, akiket Wilson magával vitt külföldre...”(2)

A Wall Street és a bolsevikok együttműködésének a története egyben az orosz forradalom elárulásának a története is, hiszen a cárt és korrupt politikai rendszerét csupán azért döntötték meg, hogy lecseréljék egy másik, még korruptabb és despotikusabb rendszerre. A Wall Street urainak sokkal inkább megfelelt egy centralizált marxista diktatúra, a szabad prédaként rendelkezésre álló erőforrásaival és függőhelyzetű piacával, mint egy decentralizált, szabad, gazdaságilag is versenyképes, erős Oroszország.

A kommunizmus, mint világtörténelmi kísérlet

Történészeink, egy-két kivételtől eltekintve (ilyen tiszteletre méltó kivétel, pl. Fejtő Ferenc, aki „Rekviem egy hajdanvolt birodalomért” c. könyvében egy egész fejezetet szentel a szabadkőművesség szerepének) mellőzik a háttérszervezetek, köztük a szabadkőművesség meghatározó szerepének bemutatását századunk történelmének az elemzésénél. A kommunizmus és a bolsevik forradalom története, így többek között a Wall Street és a bolsevikok együttműködése, azonban nem érthető meg, ha nem vizsgáljuk meg behatóan azt a történelmi szerepet, amelyet a különböző szabadkőműves irányzatok játszottak benne. Így az is fontos körülmény, hogy a múlt században az egymással rivalizáló angol és francia szabadkőművesség a kommunizmussal kapcsolatos világtörténelmi kísérlet vonatkozásában átmenetileg félretette nézeteltéréseit. Az egymással gyakran harcban álló különböző szabadkőműves irányzatok évszázados közös célja már akkor is egy utópikus világállam és világkormány létrehozása volt földünkön, amely mindenki számára biztosítja a „Szabadság, Egyenlőség és Testvériség” megálmodott rendjét. A századforduló idején még nem lehetett eldönteni, hogy melyik

politikai rendszer fog világszinten győzedelmeskedni. A háttérerők minden lehetőséget számbavettek és elemeztek. A demokrácia a politikai és polgári szabadságjogok biztosítása szempontjából már sokat bizonyított, de nem oldotta meg az egyenlőség problémáját. A szocializmus, - nem úgy, ahogyan később megvalósult, azaz monopolista rendszerként, hanem az egyenlőséget ideálisan megvalósító társadalomként, - már akkor is valóságidegen és működésképtelen utópiának látszott. Úgy vélték, hogy a demokrácia és a szocializmus ötvözése, azaz a szabadság és az őt korlátozó, - egyensúlyban tartó - egyenlőség, elvileg már életképesebb, de még ez sem oldja meg a harmadik jelszó, az eszményített testvériség követelményének az érvényesítését. Többen úgy vélték, hogy az államszocializmus átvezethet az elméletileg kigondolt ideális kommunista világrendbe. Mások viszont nagyon is féltették a szabadságot egy ilyen világrendtől. A szabadkőműves világrend és világállam útjában ekkor még sok akadály állott. A túl gyorsan és túl erőssé vált Németországot már nem az önálló német szabadkőművességhez tartozó vaskancellár, Bismarck, kormányozta és elsősorban nem pénzgazdasági spekuláción, hanem az értéktermelő reálgazdaságon nyugvó gazdasági ereje, egyre veszélyesebb versenytárrá tette a szabadkőművesség és a londoni „City” által fémjelzett pénzvilág kontrollja alatt álló Anglia és Franciaország számára. Az Egyesült Államok pénzrendszere sem volt még ekkor annak a nemzetközi bankárok által irányított, és az elmúlt század végén új és modern szervezeti formát öltő HÁLÓZATNAK a kezében, amelynek a kulcsemberei egyben magas rangú szabadkőművesek is voltak. De talán a legnagyobb akadályt a szabadkőműves világállam útjában a földrésznyi Oroszországot uraló Romanov dinasztia jelentette. Ezért a világszabadkőművesség legfőbb vezetői a cári birodalmat választották ki a kommunista kísérlet lefolytatására. Ha ez a kísérlet sikerül, akkor az egyetemes szabadkőművesség és a HÁLÓZAT eredményesen oldhatja meg Kelet és Nyugat egyesítését az ideálisan felfogott kommunizmus új világrendjében. Ha pedig nem sikerül a kísérlet, akkor a kommunizmust felszámolják, és a szociáldemokráciát teszik az Új Világrend politikai és társadalmi rendszerévé.

Mindez nem volt előzmények nélkül. Itt röviden csak arra emlékeztetnék, hogy Marx és Engels egy illuminátus titkos társaság, az Igazak Szövetsége, megbízásából jelentette meg 1848 februárjában a Kommunista Kiáltványt, amely Ádám Weishauptnak, az Illuminátus rend megalapítójának a könyveiben fellelhető nézeteket frissíti fel és foglalja össze olvasmányos, tömör változatban. E híressé vált pamflet megírását követően Marx a német szabadkőműves Arnold Rüge lapjának a szerkesztője lett Párizsban. Engels, Rüge, Giuseppe Mazzini (az olasz carbonarik vezetője), Marx és Heine valamennyien a francia Grand Orient (Nagy Kelet) szabadkőművesség tagjai voltak. Angol partnerük, Lord Palmerston, pedig a Scottish Rite (Skót Ritus) szerinti magas rangú szabadkőműves volt. Eredetileg ez a felsorolt hat személy vetette fel és vitatta meg komolyan egy kommunista kísérlet lefolytatásának a lehetőségét a cári birodalomban. A kommunizmusra vonatkozó tervekkel egy időben elkezdődtek a Romanov dinasztia elleni akciók. Oroszországba 1772-ben, Skóciából érkezett a szabadkőművesség. A kommunista kísérlet tervezésekor azonban már nemcsak az Angol Nagypáholyhoz tartozó szabadkőművesség működött, hanem igen erős volt a sokkal radikálisabb francia Grand Orient-hez tartozó szabadkőművesség is. Ezek a páholyok az Ádám Weishaupt által kidolgozott hét célt tűzték maguk elé: először: minden fennálló kormányzat megdöntése, másodsor: a magántulajdon eltörlése, harmadszor: az öröklés megszüntetése, negyedsor: a patriotizmus felszámolása, ötödször: a vallás megszüntetése, hatodszor: a házasság eltörlése, és végül: egy világkormány létrehozása.

A bolsevik hatalomátvétel elsőszámú vezére, Lenin, még joghallgatóként, 1889-ben, a kazáni egyetemen csatlakozott a Grand Orient szabadkőművességhez. Ekkor fogott Marx műveinek a tanulmányozásába is. 1895-ben pedig kilenc társával, köztük León Trockijjal, megalapította az Oroszországi Szociáldemokrata Munkáspártot, a Bolsevik Párt elődjét. A párt szélsőséges,

terrorista szárnyának Lenin, radikális, liberális szárnyának pedig Trockij volt a vezetője. Lenin csoportja, miután a párt 1903-ban tartott londoni kongresszusán többséget kapott, felvette a bolsevik (többségi) elnevezést. A kisebbségben maradt csoport tagjai pedig mensevikként (kisebbségi) váltak ismertté.

Trockijtól eltérően Lenin és bolsevikjai elzárkóztak a burzsoá liberális erőkkel való szövetségtől. De Lenin is mindig elfogadta tőlük a pénzügyi támogatást. 1905 tavaszán Lenin Londonban tárgyalt a szocialista Fábián Társaság vezetőivel, akik olyan közép- és felső osztálybeli szabadkőművesekből állottak, mint, pl. H. G. Wells, George Bernard Shaw és Annie Besant. E tárgyalások eredményeként a fábiánusok nagy összegű támogatást adtak Leninnek. 1904-ben, amikor kitört az ellenségeskedés Japán és Oroszország között, a Grand Orient szabadkőművesség nyomban felismerte, hogy ez jó alkalom a cári uralom meggyöngítésére és a Lenin által 1905 tavaszára tervezett forradalom támogatására. A new yorki Kuhn, Loeb and Company elnöke, a Grand Orient szabadkőműves Jacob Schiff, 30 millió (mai árfolyamon 3 milliárd) dollár kölcsönt nyújtott Tokiónak az Oroszország feletti győzelemhez.(3)

Lenin és Trockij tehát így lényegesen kedvezőbb körülmények között kezdhette meg a forradalmat Oroszországban, 1905. május 1-én, az Illuminátus rend megalapításának évfordulóján. A két rivális vezér ekkor még külön lapokat jelentetett meg, és ebben a sajtóküzdelemben Trockij jóval sikeresebb volt félmillió példányszámú lapjával, mint Lenin, mivel lényegesen több pénzt tudott szerezni magának a gazdag pénzemberekhez fűződő kapcsolatai révén. Trockij (1879-1940) 19 éves korában a nikolájevi Grand Orient páholyt használta fel egy forradalmi titkos társaság megszervezésére. 1899-ben letartóztatták, és Szibériába száműzték. 1902-ben azonban megszökik, és Nyugat-Európába menekül. Utazásai közben többször is találkozott Leninnel, így pl. Londonban is, ahol mind a ketten pénzügyi támogatókat kerestek. Trockij Londonból Ausztriába, majd Párizsba utazott, ahol a Grand Orient páholyokban próbált pénzt és politikai támogatást szerezni. A párizsi marxista és radikális szociáldemokrata körök bizalmát megszerezve szoros kapcsolatba került az orosz forradalom szabadkőműves központjával. 1905 tavaszán már, mint nemzetközileg ismert személyiség tért vissza Oroszországba, a francia Grand Orient támogatásával.

A németországi Warburg bankház akkori vezetője, Max Warburg, aki szintén Grand Orient szabadkőműves volt, és aki az első világháború idején a német hírszerző szolgálatot irányította, felfigyelt Trockij írásaira, mivel az orosz forradalmár világforradalomra vonatkozó nézetei megegyeztek az övével. Warburg meg volt róla győződve, hogy egy olyan ember, mint Trockij, el fog menni a végsőig, hogy győzelemre vigye a világforradalmat, ha megfelelő nagyságú pénzügyi és politikai támogatást kap. A kormányzás feladatára azonban az intellektuálisabb Lenint alkalmasabbnak ítélte. Lenin és Trockij későbbi együttműködésében is nagy szerepe volt a Warburg Háznak. Már ennyiből is látható, hogy a bolsevik mozgalmat nem Oroszország szegényei és elnyomottjai kezdeményezték, hanem dúsgazdag berlini és párizsi Grand Orient szabadkőművesek és ugyancsak gazdag, baloldali (fábiánus) angol szabadkőművesek.

Trockij, a Wall Street vendége

1916-ban a már ismert nemzetközi forradalmár Trockijt száműzik Franciaországból, mivel lázító cikkeket írt a Párizsban megjelenő, orosz nyelvű Nase Szlovo nevű újságban. Trockijt 1916 szeptemberében francia rendőrök kísérik át a spanyol határon. Néhány napra rá azonban Madridban is letartóztatják és drágaapidíjért, egy első osztályú cellában őrzik, majd rövid idő elteltével Barcelonában, a Monserrat óceánjáróra teszik a spanyol hatóságok. Ezzel a hajóval érkezik Trockij és családja 1917. január 13-án New Yorkba. De más trockisták is átkeltek az

Atlanti Óceánon ugyanebben az időben. Miből élt Amerikában az angolul nem tudó Trockij? „My Life” (Életem) c. önéletrajzi írásában azt írja: „Egyetlen foglalkozást űztem New Yorkban, forradalmi szocialista voltam.” Ez azt jelenti, hogy alkalmanként cikkeket írt a Novij Mir c. orosz szocialista lapba, amely New Yorkban jelent meg. Heti 12 dolláros csekélyke jövedelméből azonban luxuslakásban lakott és gyakran közlekedett családjával együtt sofőr által vezetett limuzinban. Trockij saját bevallása szerint amerikai tartózkodása idején összesen 310 dollárt keresett. Ugyanakkor a kanadai hatóságok 1917 áprilisában, amikor őrizetbe vették Halifaxban, elkoboztak tőle 10 ezer dollárt. Nyilvánvaló, hogy Trockij titkos pénzforrással rendelkezett.

Még ma is sokan azt hiszik, hogy a bolsevikok azért voltak sikeresek, mert az orosz nép, amelynek elege volt a cári önkényuralomból és a világháborúból, melléjük állt. A bolsevik államcsínyre azonban csak hét hónappal a cár lemondása után került sor 1917 novemberében és akciójuk már nem a cár ellen irányult. Második Miklós cár ugyanis már 1917. március 16-án átadta a hatalmat Lvov herceg kormányának, amely nyugati típusú alkotmányos kormányzást akart bevezetni. Ettől a kormánytól azonban Kerenszkij demokratikus szocialistái vették át a hatalmat. Kerenszkij a Grand Orient szabadkőművesség „fehér”, szociáldemokrata irányzatához tartozott. Ő vezette egészen addig az ideiglenes kormányt, amíg azt át nem vették tőle a Grand Orient „vörös” irányzatát követő bolsevikok Lenin és Trockij vezetésével.

Kerenszkij már 1916-ban jelzéseket küldött Londonba, hogy hatalomra kerülése esetén tovább folytatná a háborút, ha brit részről finanszíroznák államcsínyét. Nagy Britannia erősen érdekelt volt abban, hogy az orosz hadigépezet továbbra is lekösse a német hadsereget, mentesítve ezzel a nyugati frontot a német nyomástól. A Rothschild Ház közbelépésére London nyomban válaszolt és 1916 őszén már találkoztak az angol szabadkőművesek titokban Kerenszkijjel.⁽⁵⁾ Az angol szabadkőművesek feltételeiről Lord Alfréd Milner (1854-1925), 33-as fokozatú szabadkőműves állapodott meg Kerenszkijjel. Milner annak a titkos Round Table Group-nak (Kerekasztal Társaságnak) volt a vezetője, amelynek utódszervezetei (a londoni Royal Institute of International Affairs és a new yorki Council on Foreign Relations) - tekintélyes történészek, mint, pl. Carroll Quigley szerint - ma is központi szerepet játszanak a világot háttérből irányító HÁLÓZAT működtetésében. Milner tárgyalásairól így ír a Macmillan's History of the Times:

„1917 januárjában, egy szövetséges küldöttség élén, Milner Petrográdba utazott Londonból. Ott tartózkodásának három hete alatt kidolgozták annak a módoszatait, amelyek lehetővé teszik, hogy az orosz erők nyugati hadianyag szállításokkal tovább harcoljanak...Ekkor széleskörben úgy tartották, hogy a februári forradalmat (Kerenszkij hatalomra juttatását) a brit követségen tervezték ki.”⁽⁶⁾

Kerenszkij hatalomra kerülése bizonyos fokig váratlanul érte Lenint és Trockijt, de még a gondosan tervező és előrelátó Warburgokat is. A Warburg Ház németországi tagjai több okból is elleneztek a Kerenszkij kormányt. Először is azért, mert Oroszországot, Németország ellenfelét, továbbra is benntartotta a háborúban. Másodszor azért, mert Kerenszkijel ugyan a szabadkőművesek kerültek kormányra, de ez a túlságosan polgári szabadkőműves csoport nem volt elég radikális a terveik szempontjából. Harmadszor az sem tetszett a német Warburgoknak, hogy a Kerenszkij kormány mögött pénzügyileg a londoni Rothschildok álltak, akik egyszerre voltak a példaképeik, akikkel üzletileg és más vonatkozásokban szorosan együttműködtek, de akikkel rivalizáltak is, különösen a háború alatt.

Kerenszkij tehát folytatta a háborút a császári Németország és szövetségesei ellen, de a bolsevikok és más forradalmárok részére általános amnesztiát hirdetett. Nemcsak Szibériából jöttek vissza a politikai száműzöttek, de külföldről is visszatért mintegy 250 ezer forradalmár,

akik a sikertelen 1905-ös forradalom után emigráltak. Az Ideiglenes Kormány napjai tehát meg voltak számlálva, és ezt Kerenszkij is tudta.

Az első világháború történetében fordulópontot jelentett az 1917-es esztendő. Ebben az évben a HÁLÓZAT stratégiai nemcsak Oroszországban indítják be a gondosan előkészített folyamatokat, de az Egyesült Államokat is beléptetik az antant oldalán, a központi hatalmak ellen, a háborúba. A cár az antant kifejezett nyomására mondott le, miután komoly zavar-
gásokra került sor a fővárosban, Pétervárott. Ezek közvetlen kiváltó oka a szállítási rendszer megbénulása volt, amely súlyos nehézségeket okozott az élelmiszerellátásban. A bolsevik vezetők külföldön voltak a cár lemondása idején, ezért a HÁLÓZAT radikális, német-amerikai, (hamburgi-new yorki) szárnyának minél előbb vissza kellett őket vinniük Oroszországba, hogy átvehessék a hatalmat.

Lenin és 32 társa átszállítását a hadban álló Németországon keresztül Max Warburg, a német titkosszolgálat vezetője kezdeményezte, aki egyben Németország legnagyobb magánbankházának a tulajdonosa és elnöke volt. Max egyik testvére, a Federal Reserve System, a FED „atyja”, Paul Warburg, ebben az időben az Egyesült Államok magántulajdonban lévő központi bankjának, a FED-nek a helyettes kormányzója és csak Amerika háborúba lépésekor mond le erről a nagyhatalmú állásáról. Másik testvére, Félix Warburg, a Kuhn, Loeb and Company nevű vezető Wall Street-i bankház elnökének, Jacob Schiffnek a veje és egyben az említett bankház társtulajdonosa. Jacob Schiff egyébként az a new yorki vezető pénzügyes - a továbbiakban még többször hivatkozunk rá - aki az Oroszországba visszatérő radikális szociáldemokrata forradalmároknak azt ajánlotta, hogy bolsevik helyett inkább kommunistának hívják magukat.(4) A kommunista elnevezést egyébként Ádám Weishaupt használta először, több más kifejezéssel (pl. világforradalom, kozmopolitizmus stb.) egyetemben.

Lenin és társai 1917. április 16-án utaztak el Bernből Németországon és Svédországon keresztül Pétervárra. Az utazást az a Theobald Bethman-Hollweg német kancellár engedélyezte, aki édesanyja révén első unokatestvéri viszonyban állott a londoni Rothschildokkal. A kancellár engedélyét külügyminisztere továbbította Koppenhágába a bolsevik pénzügyes Parvusnak (Alexander Helphandnak), ő pedig Lenin közvetlen kapcsolatának, egy másik befolyásos pénzügyesnek, Ganetskynek (Jacob Fürstenbergnek) adta tovább. Mivel a Kerenszkij kormány folytatta a háborút, ezért a német kormány és Lenin közös érdeke volt a meglévő hatalmi struktúra megváltoztatása, az Ideiglenes Kormány megdöntése. Németország katonai célja az volt, hogy a bolsevikok hatalomra jutásával fegyverszünetet érjen el és a keleti fronton felszabaduló német erőkkel a maga javára döntse el a háborút a nyugati hadszíntéren. Távolsági német cél volt, a háború utáni orosz piac megszerzése és a német befolyás biztosítása. Lenin viszont azért akarta megdönteni a szociáldemokrata irányzatú Kerenszkij rezsimit, hogy marxista diktatúrát hozzon létre. Arra tehát, hogy a német hatalmi elit miért támogatta a bolsevikokat, racionális magyarázatot is lehet találni.

Nehezebb viszont megérteni, hogy a Wall Street miért nyújtott hathatós segítséget a bolsevikoknak az Egyesült Államokkal szövetséges Oroszország kormányának a megdöntéséhez. Ha viszont figyelembe vesszük, hogy a Wall Street meghatározó körei a monopóliumok haszonélvezői és hívei voltak, a gazdasági versenyt pedig kártékonynak és veszélyesnek tartották, akkor a marxista kommunizmus iránti rokonszenvük már logikussá válik. A marxista kommunizmus ugyanis az eddig ismert legteljesebb és legtökéletesebb monopolrendszer, ahol az államot kizárólag birtokló elit hatalmát már semmilyen konkurencia sem veszélyeztetheti. A kommunista diktatúra az a totális politikai és társadalmi monopólium, amely önfenntartó és elvileg öröknek tekinthető. Ha pedig ezt a monopolrendszert globálissá lehet fejleszteni, pl. világforradalommal, akkor az megfelel a vezető pénzügyi körök távlati érdekeinek, vagyis érdemes befektetni a világforradalomba és a kommunizmusba.

A Wall Street magatartását az is motiválta, hogy Oroszország hatalmas és kihasználatlan piac volt. Tisztában voltak azzal is, hogy ennek az ellenőrzése milyen óriási előnyökkel járhat a számukra. Ha viszont nem sikerül kontroll alá venniük ezt a piacot, akkor Oroszország az egyik legnagyobb versenytárrá válhat. A Wall Street vezető stratégái azonban nem akarták, hogy még egy akkora méretű ipari óriás jöjjön létre, mint az Egyesült Államok. Ez utóbbi pénzügyrendszerének a meghódítása is több mint száz évet igényelt és monopoluralmuk a gazdasági élet felett még Amerikában sem volt szilárd ebben az időben. Ha viszont a bolsevikok segítségével sikerül leállítani Oroszország felemelkedését a legfejlettebb ipari hatalmak sorába és általuk szilárdan kézben tartott, ellenőrzött piaccá alakítani, akkor hatalmas lépést tettek előre tervbe vett új világrendjük kialakítása irányában.

Az angol szabadkőművesek által irányított februári forradalom aktivizálta a new yorki és a hamburgi Warburgokat. Max Warburg rendkívüli ülésre hívta össze a Grand Orient hamburgi páholyát. Kódolt üzenetek sorozata ment New Yorkba, Jacob Schiff-hez, hogy készítse fel Trockijt. A Svájcban tartózkodó Leninnel is közölték, hogy Pétervárott találkoznia kell Trockijjal. New Yorkban felgyorsult a Trockij által összegyűjtött forradalmárok kiképzése titokban a Rockefeller család tulajdonát képező Standard Oil New Jersey-ben lévő birtokán. Volt úgy, hogy Trockij naponta többször is felkereste Schiff palotaszzerű otthonát New Yorkban. 1917. március 26-án, amikor Trockij és mintegy 300 tagú kísérete elhagyta New York kikötőjét az S. S. Kristianiafjord nevű, Schiff által bérelt, hajó fedélzetén, amerikai útlevél és 10 ezer (mai értéken egy millió) dollár volt a zsebében. Kíséretét trockisták, Wall Street-i pénzemberek, amerikai kommunisták, és néhány üzleti feladattal megbízott személy alkották. Köztük kiemelkedik a már hivatkozott Charles Richard Crane, az Amerikai Demokrata Párt pénzügyi bizottságának az elnöke, Wilson elnök barátja, aki megszervezte a Westinghouse oroszországi gyárát, és akinek a fia az akkori külügyminiszter, Robert Lansing, bizalmas tanácsadója volt. Lincoln Steffens, amerikai kommunista, aki szintén a hajón utazott, naplójában megemlíti, hogy Crane és az orosz forradalmárok a Kerenszkij rezsim megbuktatása és a „re-revolution”-nak elnevezett kommunista államcsíny céljából tartottak az orosz főváros felé. A sikeres bolsevik hatalomátvétel után Crane visszatért Washingtonba és, noha magánember volt, a Külügyminisztériumból követhette figyelemmel az oroszországi események menetét.

Az Egyesült Államok Közérdekű Tájékoztatási Bizottsága (Committee of Public Information) Washingtonban nyilvánosságra hozott egyik jelentése szerint, az amerikai kormány megfelelően tájékozva volt a Lenin és Trockij irányítása alatt álló kommunista mozgalomról. A hivatalos Washingtonnak tudomása volt arról is, hogy Trockij nevére bizalmi letétként (Trust Fund) 20 millió dollárt helyeztek el egy Warburg bankban. Woodrow Wilson demokrata elnök azonban nem reagált. Wilson mellett állandóan megtalálható volt (még a Fehér Házban is rendelkezett lakosztállyal) Edward Mandell House ezredes (33-as fokozatú szabadkőműves, aki egyszerre volt a Lord Alfred Milner vezette londoni Round Table Csoport - a HÁLÓZAT brit szárnya - megbízottja és a szövetségre lépett német-amerikai Grand Orient szabadkőművesek - a HÁLÓZAT német-amerikai szárnya - bizalmi embere, és aki később kezdeményezte a Round Table Csoport ma is működő new yorki utódszervezetének, a Council on Foreign Relations-nek a létrehozását), aki rávette az amerikai elnököt, hogy ne vegyen tudomást a kormányiszervek által készített, „Német-bolsevik összeesküvés” címet viselő jelentésről. Ebben a jelentésben szerepelt többek között, hogy „a hamburgi Max Warburg és Társa, valamint a Rajna Vestfália Szindikátus számlát nyitott Trockij és vállalkozása számára.”(7) A pénzt a stockholmi Nya Banken nevű pénzügyintézetnél helyezték el. Erről a svédországi bankról még többször lesz szó a továbbiakban.

Az angol szabadkőművesség és a Round Table HÁLÓZAT tehát pontosan tájékoztatva volt a trockisták tevékenységéről, nemcsak a Fehér Házba beépített megbízottjuk, a HÁLÓZAT Grand Orient-es szárnya felé az összekötő feladatokat is ellátó House ezredes révén, hanem a brit hírszerzés útján is. Trockijt és társait szoros megfigyelés alatt tartották az angol hírszerzés ügynökei New Yorkban. A Kristianiafjordot a kanadai és a brit haditengerészet a kanadai Halifaxban, (Nova Scotia-ban), nem a saját kezdeményezésére, hanem Londonból kapott távirati utasításra tartóztatta fel 1917. április 3-án és vette őrizetbe a fedélzetén lévő Trockijt kíséretével együtt. A brit pénzhatalom fellegrvárának, a Rothschild dinasztiával fémjelzett londoni Citynek az angol szabadkőművességgel kötött szövetségét megtestesítő titkos Round Table Csoport, amely a brit politikát a háttérből irányította, azonban alulértékeltte Jacob Schiff, John D. Rockefeller és a szorosan együttműködő német-amerikai Grand Orient szabadkőművesek befolyását. Másként kifejezve, a HÁLÓZAT angol szabadkőműves, brit szárnya lebecsülte ugyanezen HÁLÓZAT másik, Grand Orient-es, amerikai-német szárnyát. (A HÁLÓZAT mindig is kétfejű és kétszárnyú volt, mint a kétfejű sas. Az egyik feje a londoni „City”, a másik feje a Wall Street.) Jacob Schiff, House ezredes segítségével, rávette Wilsont, hogy az intézze el az angoloknál Trockij és társai haladéktalan szabadonbocsátását. Wilson elnök figyelmeztette a Round Table-t és a brit kormányt, hogy Amerika nem lép be a háborúba, ha London nem engedi szabadon a trockistákat. Az Amerikai Egyesült Államok 1917. április 6-án hadat üzent a központi hatalmaknak. A brit kormány is betartotta az alku ráeső részét és 1917. április 29-én szabadon bocsátotta Trockijt, aki tovább hajózhatott Európa felé forradalmáraival egyetemben. Trockij útba ejtette Stockholmot, ahol magához vette a számára átutalt 20 millió dollárt. Eközben Max Warburg előkészítette Lenin és 32 bolsevik társa átszállítását Svédország érintésével Petrográdra, Németországon keresztül, egy lepecsételt tehervagonban.

Trockij és társai szabadon bocsátásában azonban igen fontos szerepe volt az ifjabb John D. Rockefellernek is. A Rockefeller dinasztia, amely a monopolrendszer meggyőződéses híve volt, - az idősebb John D. Rockefeller, a dinasztia alapítója, egyenesen bűnnek és megbocsát-hatatlan pazarlásnak nevezte a gazdasági versenyt - üzleti érdekei következtében és nem ideológiai meggyőződésből vált fokozatosan a kommunista világforradalom (amely majd létrehozza a világ legtokéletesebb monopóliumát) egyik legfőbb támogatójává. Az amerikai törvényhozás, - a washingtoni Kongresszus - előtt tett hivatalos tanúmeghallgatások bizonyítják, hogy Rockefeller már az 1905-ös kommunista felkelés idején is nagy összegekkel finanszírozta Lenint és Trockijt. Trockij Amerikában többek között azért élt olyan jól csekélyke, bevallott jövedelméből, mert a Standard Oil nevű Rockefeller világcég birtokán lakott Bayonne-ban, New Jersey-ben. Azt a 10 ezer dollárt is, amit a kanadai titkosszolgálat talált nála, Rockefellertól kapta. Amikor Lloyd George kellenetlenül ugyan, de parancsot adott az elengedésére, a Kanadai Titkosszolgálat emberei először nem teljesítették utasítását. Ekkor Rockefeller közbelépett és mozgósította bizalmi emberét, Mackenzie Kinget, aki ekkor miniszterként a kanadai kormány tagja volt, hogy intézkedjen. King személyesen intézte el Trockij és társai szabadon bocsátását.

A Round Table HÁLÓZAT és a bolsevikok

Hogy valóban a szabadkőművesség különböző irányzatait - konfliktusaik ellenére - sikeresen koordináló, Round Table HÁLÓZAT mindkét szárnyának a közös akciója húzódott meg Lenin és Trockij államesínye mögött, azt elég világosan mondta el Winston Churchill - aki ekkor még csak 3. fokozatú, tehát „kék” szabadkőműves volt - 1919. november 5-én a londoni alsóházban:

„Lenint hasonló módon küldték Oroszországba, ahogyan egy tífusz vagy kolera kórokozót tartalmazó fiola tartalmát öntik egy nagyváros vízvezeték rendszerébe. A hatás meglepően pontos volt. Alig érkezett meg Lenin, máris megkezdődtek az ujjsztráik New Yorkban, Glasgowban, Bernben és más országokban, a háttérben meghúzódo személyekre, mivel Lenin olyan veszedelmes szervezet szellemi vezetőivel tárgyal, amely a világ legfélelmetesebb szektája...(8)

Néhány évvel később, amikor már ismertté váltak a Trockij és társai által a bolsevik államcsíny, és az azt követő véres polgárháború alatt elkövetett vérengzések, a jogi eljárás nélküli tömeges kivégzések és más terrorista rémtettek, sok tisztességes angol polgár kutatni kezdte, hogy a brit vezetés miért engedte szabadon Halifaxban ezeket a hivatásos nemzetközi forradalmárokat. J. D. Dell, a tekintélyes londoni kiadó, 1924-ben a következő levélben kért választ Lloyd George-tól, aki 1916 és 1922 között volt Nagy Britannia miniszterelnöke:

„Ahogyan ez Ön előtt is ismert, ma már eléggé világos, hogy az 1917-es forradalom Oroszországban nem a tömegek spontán felkelése volt, hanem tudatosan szervezték meg belülről és kívülről Oroszország megátalkodott ellenségei. Németországot vádolják, hogy segítette ebben a véres akcióban Oroszország sárászóit Lenin titkos vonattal történő áttutaztatásával, de eddig még semmi sem hangzott el Anglia bűnrészességéről azzal kapcsolatosan, hogy megengedte Trockij továbbutazását Kanadából Oroszországba.

Németországnak van mentsége, hiszen háborúban állt Oroszországgal. De milyen mentségünk van nekünk? Úgy elősegíteni egy háborús szövetségünk meggyötrését, ahogyan mi segítettük megkínózni Oroszországot, olyan méretű bűn, amelyet szinte lehetetlen levezekelni, de meg kell próbálnunk. Azért, hogy tisztázzuk Nagy Britannia szerepét (egyrészt, hogy megszabadítsuk az angolokat a lelkiismeret furdalástól, másrészt, hogy felelősségre vonjuk az elkövetőket), engedje meg, hogy megkérdezzem, felelősnek érzi-e magát a letartóztatott Trockij szabadon bocsátásáért Halifaxban és Oroszországba történő továbbutazásának engedélyezéséért? A brit kormány akkori vezetőjeként Ön természetesen felelős. Ha azonban mégsem tartja magát felelősnek, akkor szükséges, hogy közölje ennek okait.”(8)

A londoni kiadó nem kapott választ erre a levelére. Lloyd George nem védhette meg Trockij elengedésére vonatkozó döntését anélkül, hogy ne kerüljön szóba a Round Table HÁLÓZAT és az angol szabadkőművesség szerepe Kerenszkij szociáldemokrata kormányának hatalomra juttatásában, azért, hogy ez a kormány továbbra is benn tartsa a teljesen kimerült Oroszországot a háborúban. Arra sem térhetett ki, hogy kormánya milyen tárgyalásokat folytatott a Wall Street vezető pénzügyi csoportjával, a HÁLÓZAT amerikai szárnyával, hogy az lobbizzon Washingtonban az Egyesült Államok háborúba lépése érdekében. Lloyd George legalább annyira gyűlölte a kommunistákat, mint Dell. Ha viszont Amerika nem lép be a háborúba, akkor az eladósodott és kimerült Angliának az összeomlással kellett volna szembesülnie. Trockijt tehát tovább kellett engednie Lloyd George-nak. Ezt diktálta az államrezon, Anglia létérdeke.

A londoni „City” a HÁLÓZAT „Vatikánja”

A nemzetközi bankárok és a bolsevikok kapcsolatának jobb megértése végett tegyük egy kitérőt és vegyük egy kicsit közelebből szemügyre a pénzvilág londoni központját. Amikor Angliára gondolunk, akkor olyan szavak jutnak eszünkbe, mint Nagy Britannia, a királynő, a korona, a koronagyarmatok, London, a City, a brit gyarmatbirodalom és így tovább. Sok fogalmat rokonnak érzünk, amelyek szinte felcserélhetőek egymással. Így pl. ha az ember a korona szót hallja, akkor a királyra vagy a királynőre gondol. Ha Londont vagy a City-t

említik, akkor Anglia fővárosára gondol, amely a brit uralkodó székhelye. Nos a látszat ezúttal is félrevezető. Ugyanis a „City” egy teljesen különálló gazdasági-pénzügyi vállalkozás, még pontosabban egy 2,7 négyzetkilométer alapterületű szuverén állam nagy London 1596 négyzetkilométer nagyságú területén belül. A „City” a nemzetközi pénzhatalom Vatikánja, amely önálló, szuverén államot alkot. A „City”-nek csak 4600 állandó lakósa van, de nappal mintegy félmillióan dolgoznak a területén. Nagy London 32 kerületében pedig 7,5 millió ember él. A „Korona” nem az angol államot jelképező és a brit uralkodó fejét díszítő ékszerre utal, hanem annak a 12-14 tagú bizottságnak és egy klubnak a neve, amely a „City of London” nevű független államot kormányozza. A „City” ugyanis nem tartozik Angliához. Ott nem uralkodik a mindenkori angol király vagy királynő. A brit parlament és a brit kormány jogfennhatósága, hatásköre és illetékessége sem terjed ki a „City”-re. A „City”-t, a világ leggazdagabb négyzetmérföldjét, a Lord Mayor kormányozza. Területén találhatóak Anglia leghatalmasabb pénzügyi és gazdasági intézményei: a legnagyobb és leggazdagabb magánbankházak, biztosítótársaságok, a Rothschild Family Trust által ellenőrzött Bank of England, a Lloyds of London, a Londoni Tőzsde és a vezető kereskedelmi konszernek központjai. Itt van a híres Fleet Street, a legfontosabb lapok szerkesztőségei és a kiadványvállalatok központjai.(10)

A Lord Mayor, akit mindig csak egy évre választanak meg, a „City” szuverén államfőjének tekinthető. Amikor II. Erzsébet látogatást tesz a „City”-ben, a Lord Mayor a városállam jelképes kapujánál, a Temple Bar-nál fogadja őt. A királynő itt meghajolva engedélyt kér, hogy a Lord Mayor privát, független államába beléphessen. Ő az állami kard átnyújtásával megadja az engedélyt a királynőnek a belépésre. Ilyen állami látogatások alkalmával a Lord Mayor és kísérete középkori díszbe öltözik, amely pompájával felülmúlja a királynőt és kíséretét, mivel nekik csak a legegyszerűbb ruhát szabad ilyen alkalmakkor viselniük. Ezután a Lord Mayor bevezeti vendégét a városállamába. A királynő csak egy-két lépéssel mögötte haladhat. Mindez azt szimbolizálja, hogy a Lord Mayor az abszolút uralkodó és az angol királynő csak az alattvalója.

Az a kis létszámú elit, amely a „City”-t kormányozza, a HÁLÓZAT sűrű és rejtett kapcsolatrendszerén keresztül gyakorlatilag a brit parlamentet is befolyásolja, irányítja a háttérből. A „City” vezérkara mondja meg a színpalak mögött, hogy mit és mikor kell tenni. A formális jogi előírások szerint Angliát a miniszterelnök és kabinete kormányozza. A formák betartásával azt a benyomást kívánják kelteni, hogy ők hozzák az érdemi döntéseket. Valójában a színpalak mögött hozott informális döntéseket öntik hivatalos formába. Erről írta Disraeli egykori brit miniszterelnök, hogy „a világot egészen mások kormányozzák, mintahogyan azok gondolják, akik nem látnak a kulisszák mögé”.

A „City” hatalmát az 1694-ben privátbankként létrehozott Bank of England alapozta meg. A bank alapítóinak a nevét soha nem hozták nyilvánosságra. A pénzkibocsátást, hitelezést, kamatszabályozást, az állam pénzügyi szuverenitását a királytól magához vonó központi bank hamarosan átvette a brit gazdaság irányítását is. 1815-ben a „City”, a Bank of England és a brit gazdaság ellenőrzése a Rothschild Ház kezébe került. A napóleoni háborúk előtt Anglia gyarmatokat szerzett és kereskedelmi célú támaszpontokat létesített a világ szinte minden részén. Amerika elvesztése után a világ más térségeiben igyekezett kárpótolnia magát. A Brit Birodalom hatalma csúcspontján angol hajók bonyolították le a nemzetközi kereskedelem 90 százalékát. A Brit Birodalom kifejezés azonban ismét pontatlan és félrevezető, ugyanis két különböző birodalom létezett. Az egyik a „Korona” impériuma volt, azaz a koronagyarmatok, a másik pedig a brit gyarmatbirodalom. A fehér lakosságú gyarmatok, Kanada, Ausztrália, Új Zéland, a Délafrikai Unió, a brit uralkodó fennhatósága alá tartoztak és ezeken a területeken

az angol jog volt érvényben. Lakosságuk azonban csak a brit birodalom összlakosságának a 13 százalékát tette ki.

A koronagyarmatokhoz tartozott viszont India, Egyiptom, Bermuda, Málta, Ciprus, a közép-afrikai gyarmatok, továbbá Szingapúr, Hongkong és Gibraltár, vagyis zömében a színes bőrű népek által lakott nagy népességű területek. Ezek nem álltak az angol kormány, az angol parlament és az angol jog fennhatósága alatt. Valamennyien a „City” uralkodó elitcsoportját tömörítő „Korona” elnevezésű privátklub tagjainak a magántulajdonát képezték. A „Korona” klub képviselőinek a felsorolt területeken abszolút hatalmuk volt. Szó szerint az élet és halál urai voltak, mivel a „Korona” helyi képviselőinek igazgatási és bírósági döntései ellen nem lehetett fellebbezni egyetlen brit bírósághoz sem, mert az nem volt illetékes. Ha egy brit állampolgár követett el bűncselekményt egy koronagyarmaton, még ő sem fellebbezhetett az angol bírósághoz, mivel kizárólag a „Korona” joghatósága alá tartozott és csak az dönthetett ügyében. A „City”-től függő angol kormány gondoskodott a brit haditengerészet és a gyarmati hadsereg segítségével a koronagyarmatokon a rend és a „Korona” klub tagjai hatalmának a fenntartásáról, természetesen a brit adófizető polgárok pénzéből. Ha le kellett törni a zendüléseket, az egy pennyjébe sem került a „Koronának”. A „City” uralkodó elitje és igazgatási apparátusa a nemzetközi bankárokból, a gazdag kereskedőkből és az angol arisztokráciából kerültek ki. A „City” elitje mesés gazdagságban és pompában élt. A dolgozó lakosság pedig úgy, ahogyan azt Engels Anglia akkori helyzetéről írott több tanulmányában tudós alapossággal megírta: szegényen és nyomorultul.

E. C. Knuth, *Empire of „The City”* c. könyvében így jellemzi a nemzetközi pénzhatalom „Vatikánját” és annak uralkodó elitjét:

„Az angol fináncoligarchia ereje időtlen és önmagát továbbörökítő természetében, hosszú távú tervezésében és előrelátásában, ellenfelei türelmes túlélésében és megtörésében rejlik. Európának, különösen Angliának, gyorsan változó és rövid ideig hatalmon lévő államférfiai, akik megpróbálták ezt a monstrumot megszelídíteni, mind alulmaradtak. Elsősorban korlátozott hivatali idejük miatt. Mivel arra kényszerültek, hogy rövid idő alatt érjenek el eredményt, nehézséggel és gáncsoskodással elárasztva, mindig rászedték és kijátszották őket. Végül hajbókolásra és visszalépésre kényszerültek. Nem kevesen végezték tragikusan azok közül, akik felléptek a pénzoligarchiák ellen Angliában és Amerikában. Akik viszont kiszolgálták őket, búsas jutalomban részesültek.” (11)

Hatalmi egyensúly az adós államok sakkban tartására

A „City” legnyereségesebb vállalkozásainak kezdettől a különböző államok kormányainak a finanszírozása bizonyult. Először is olyan helyzeteket kellett teremteni, amikor az államok túlköltekezésre kényszerülnek (pl. háborús fenyegetettség, „new deal” típusú, John Maynard Keynes által ajánlott gazdaságpolitika folytatása, keretein túlfeszített jóléti állam, stb.). A túlköltekező uralkodók és kormányok, ha pénzre van szükségük, és még megvan szuverén hatalmuk, akkor eme szuverenitásuk alapján kibocsáthatnak saját pénzt, kivethetnek újabb adókat, vagy kölcsönt vehetnek fel. Gyakorlat volt a pénzermék anyagának a „felvizezése”, azaz arany, illetve ezüst tartalmuk csökkentése. Másik módszer volt a papírpénz nyomása, amely rendszerint magas inflációt eredményezett. A magántulajdonú központi bankokat azért kellett létrehozni, hogy a pénzkibocsátás felségjoga magánkézbe kerüljön. A pénzhiányban szenvedő kormányoknak ezután már csak az adóztatás vagy a hitelek felvétele maradt. Az adóztatás minden uralkodó és kormány számára népszerűtlen. Maradt tehát a kölcsönök felvétele. A nemzetközi bankárok főtevékenysége éppen az, hogy nemzetközi szinten hiteleket nyújtsanak a különböző államok kormányainak. Ha a pénzrendszer ellenőrzése magán-

monopóliummá válik, akkor az egyes államokat már nem lehet többé úgy - szakszerűen és tisztességesen - kormányozni, hogy ne legyen valamilyen okból túlköltekezés, és ne kényszerüljön az állam hatalmas kamatteherrel kölcsönöket felvenni kiadásai fedezésére a nemzetközi bankároktól. A legfejlettebb és a leggazdagabb, ezért legfizetőképesebb államok vannak a legjobban eladósítva. (Ezt igazolja, hogy pl. a FED létrehozása előtt (1913-ig) a gazdag és elsőrendű ipari hatalommá vált Egyesült Államokban nem volt sem jövedelemadó, sem államadósság. Amióta azonban a nemzetközi bankárok rákényszerítették az Egyesült Államokra ezt a magántulajdonban lévő központi bankot, azóta Amerika államadóssága 6000 milliárd dollárra növekedett és ennek a kamatai ma már elviszik az évi költségvetés felét. És semmi remény nincs arra, hogy a világ leghatalmasabb és leggazdagabb országa ebből az adósságfüggésből valaha is kiszabadulhat, amíg fennáll a HÁLÓZAT által kialakított pénzrendszer.)

Az államok hitelezéséhez azonban nemcsak sok pénz kell, hanem azt is meg kell oldani, mi történjen akkor, ha egy eladósodott, szuverén uralkodó, - állam vagy kormány - nem hajlandó az adósságát visszafizetni. A magánadós jogi eszközökkel kényszeríthető és az adósság bírói úton, állami végrehajtó szervezet igénybevételével behajtható. De hogyan lehet egy szuverén államon kényszerrel behajtani az adósságát? Az uralkodóknak, államoknak való kölcsönzés éppen ezért kockázatos üzlet. A bankári tevékenység abc-jéhez tartozik az adósság visszafizetése lehetőségének (pl. ingatlant terhelő jelzáloggal és más fedezeti biztosítékokkal) a megteremtése. Egy államot azonban csak egy másik állam erejével tudja a pénzkölcsönző arra kényszeríteni, hogy fizessen. Ez azt jelenti, hogy meg kell osztania az államokat azért, hogy egymással sakkban lehessen őket tartani. Ezután mindkét államnak, illetve államcsoportnak hitelezni kell. Ha az egyik nem fizetne, akkor attól meg kell vonni a további hiteleket és csak az adósságát törlesztő másiknak szabad tovább kölcsönözni. Konfliktus és háború esetén ez azt jelenti, hogy a pénzeszközök nélkül maradt fél veszít, és a győztes kikényszeríti, hogy a vesztes az adósságát - jóvátétellel tetéztve - megfizesse a hitelező nemzetközi bankároknak és a győztes államnak. Mintegy 200 éve eszerint a forgatókönyv szerint is alakultak az események földünkön.

A napóleoni háborúk vége jelezte az új korszak kezdetét. A bécsi kongresszus 1815-ben már ebből az elvből kiindulva rakta le az európai hatalmi egyensúly alapjait. Azért, hogy a „City” homályba burkolózó, arctalan urai konszolidálják Európa feletti befolyásukat, két - közel hasonló erejű - hatalmi csoportot hoztak létre. Az egyiknek sakkban kellett tartania másikat. Az egyensúly azonban csak akkor funkcionál megfelelően, ha van egy harmadik, a mérleg nyelvét játszó biztonsági erő, amely nyomást tud gyakorolni arra a félre, amelyik kitáncolna a sorból. Ezt a szerepet természetesen Nagy Britannia kapta a „City”-től. Ettől kezdve már onnan lehetett megállapítani egy háború kimenetelét, hogy Anglia melyik oldal mellett kötelezte el magát. Anglia, pontosabban a „City”, mindig a győztes oldalon állott a konfliktus végén. Ez az ismételten követett eljárás tovább növelte a „City” urainak vagyonát és hatalmát. A világállam, a Globális Unió, létrehozása azt a célt is szolgálja, hogy legyen egy olyan univerzális „belső jog”, amely most már a különböző államcsoportok között kialakított nemzetközi hatalmi egyensúly nélkül, a belső állami végrehajtás mintájára, lehetővé teszi az eladósított államok adósságszolgálatának a maradéktalan behajtását - elvileg időtlen-időkéig - a nemzetközi pénzhatalom birtokosai számára.

Wall Street: a HÁLÓZAT amerikai központja

Angliából most térjünk vissza Amerikába. Az első világháború előtt az Egyesült Államok pénzügyi és gazdasági rendszerét két üzleti konglomerátum, a Standard Oil, vagy Rockefeller üzleti csoport és a Morgan üzleti egyesülés, egy pénzügyi-ipari-közlekedési komplexum dominálta. A monopolhelyzetbe került Rockefeller és Morgan érdekeltség szövetségre lépve nemcsak a Wall Street-et uralta, de az igazgatói, tulajdonosi összefonódások révén gyakorlatilag az Egyesült Államok egész gazdasági életét. A Rockefeller érdekeltség birtokolta a kőolajipart és kapcsolt részeit, a vasúti közlekedés egy részét és számos egyéb iparágat. A pénzintézetek közül hozzá tartozott többek között a National City Bank, a Hanover National Bank, továbbá két nagy biztosító társaság: az Equitable Life és a Mutual of New York.

A Morgan érdekeltségbe tartoztak az acél- és elektromosipari, továbbá a szállítási vállalatok, a gumiiipar és a vasutak jelentős része. A Morgan csoport ellenőrizte a National Bank of Commerce-t, a Chase National Bankot, a New York Life Insurance Company-t és a Guaranty Trust Company-t. Ez utóbbi vállalatnak, amint majd látni fogjuk, kulcsszerepe volt a bolsevik forradalom és a szovjetrendszer konszolidálásának a finanszírozásában. Századunk elején a Guaranty Trust-ot a Harriman érdekeltség dominálta. A Morgan csoport 1909-ben megvásárolta a Mutual Life-ot, a New York Life-ot, az Equitable Life-ot és a Guaranty Trust-ot is. Ez utóbbi magába olvasztott további hat vállalatot. Ezért aztán az első világháború befejezésekor a Guaranty Trust és a Bankers Trust volt az Egyesült Államok két legnagyobb monopóliuma, mindkettő a Morgan érdekcsoport ellenőrzése alatt.

E két érdekcsoport már a bolsevik forradalom finanszírozása előtt is részt vett forradalmi mozgalmak, felkelések pénzelésében. Többek között támogatták 1903-ban azt a felkelést, amelynek az volt a célja, hogy elszakítsák a Panama földszorost Kolumbiától. Panama államocskája létrehozásával nem kellett kifizetniük 40 millió (mai árfolyamon 4 milliárd) dollárt Kolumbiának a földszoros használatáért és teljes ellenőrzésük alá vonhatták a Panama Csatornát. Kellően dokumentálható az is, hogy a Wall Street beavatkozott a Szun Jat-szen által vezetett kínai forradalomba 1912-ben. A pénzügyi támogatásért cserébe Szun Jat-szen pénzügyi, banki, vasútépítési és kereskedelmi koncessziókat ígért Kínában a new yorki szindikátusnak. A Wall Street bankárai támogatták az 1915-1916 évi mexikói forradalmat is. Pancho Villa, a felkelők egyik vezére számára, pl. a Guaranty Trust 380 ezer dollár értékben vásárolt fegyvert és hadianyagot. A Wall Street az 1917-es bolsevik felkelést Olof Aschberg svéd bankáron keresztül finanszírozta. Ez a történet azonban a cári Oroszországnak nyújtott kölcsönökkel kezdődik.

A nemzetközi jog ugyan tiltja, hogy semleges állam (az Egyesült Államok státusa ez volt az első világháborúban egészen 1917 áprilisáig) kölcsönöket nyújtson a hadviselő feleknek, ez azonban nem akadályozta sem a Morgan, sem a Rockefeller érdekeltséget, hogy a „nemzetközi kereskedelem elősegítése” címén hatalmas hadikölcsönöket nyújtsanak Angliának, Franciaországnak és Oroszországnak is. Ezt a hatalmas méretű hitelezést a Wall Street számára az tette lehetővé, hogy a FED tulajdonosai azonosak voltak a Wall Street két domináns érdekcsoportjának a tulajdonosaival, még pontosabban a HÁLÓZAT mindkét szárnyának az irányítóival. A privát FED pénzkibocsátási technikái lehetővé tették korlátlan mennyiségű pénz kreálását a nemzetközi hitelezés számára. A FED által kibocsátott pénzből nyújtott hitelek nélkül a háborúnak már néhány hónap elteltével véget kellett volna érnie, pénz hiányában. Az Egyesült Államok hadba lépésének a legfőbb oka az volt, hogy ne veszítsék el a világháborút a Wall Streetnek, azaz a HÁLÓZATNAK eladósodott antant hatalmak, mert akkor nem lesznek képesek visszafizetni a nekik juttatott kölcsönöket, ami óriási érvágást jelentett volna a nemzetközi bankárok számára. Az amerikai elnöknek meg kellett mentenie

ezeket a milliárdos összegeket a Wall Street pénzemberei számára. Az amerikai népnek fennkölt elvekre, - az agresszor, militarista Németország megbüntetése, a háborúk végleges megszüntetése, új, békés nemzetközi rend megteremtése a nemzeti önrendelkezés és egyenjogúság alapján, stb. - hivatkozva indokolták meg a Németország elleni hadba lépést. Walter Lippmann, a Round Table és a Wall Street által alapított és fenntartott Council on Foreign Relations (Külkapcsolatok Tanácsa, továbbiakban CFR) egyik tekintélyes tagja, 1943-ban megjelent „Foreign Policy: Shield of the Republic” (Külpolitika: a köztársaság oltalmazója) c. könyvében viszont leszögezi, hogy „Amerika helytelen okból viselt helyes háborút 1917-ben, amikor Woodrow Wilson fennkölt elvekre hivatkozva fordult szembe Németországgal. A fennkölt elvek hangoztatása helyett az Egyesült Államoknak meg kellett volna mondania nyíltan, hogy azért visel háborút a birodalmi Németország ellen, mert az fenyegetést jelent a világban kialakult hatalmi egyensúlyra, amelynek a fenntartása érdeke az Egyesült Államoknak.”(12) A hatalmi egyensúly fenntartása viszont (mint már láttuk) a nemzetközi bankárok által eladósított államok fizetési kötelezettségeinek a betartatásához és az esedékes törlesztések és kamatok behajtásához szükséges.

A bolsevikok és a „világforradalom bankárja”

Olof Aschberg (a „bolsevik bankár”, „a világforradalom bankárja”) 1912-ben alapította a stockholmi Nya Banken-t, amelynek ő volt a tulajdonosa. A szövetséges antanthatalmak 1918-ban feketelistára helyezték ezt a bankot a németek számára lebonyolított szolgálataiért. Ekkor a bank, amely továbbra is Aschberg tulajdonában és igazgatása alatt maradt, Svensk Ekonomiebolaget-re változtatta a nevét. Aschberg londoni kapcsolata a Cecil Rhodes köréhez tartozó egyik kereskedelmi bank volt. Szoros kapcsolatban állott Aschberg Carl Fürstenberggel, aki a bolsevik kormány első pénzügyminisztere lett. De együttműködött Aschberg Max May-vel is, aki a new yorki Guaranty Trust alelnöke volt. A New York Times 1916. augusztus 4-i száma beszámol arról, hogy Aschberg a National City Banknál egy 50 millió dolláros hitelről tárgyalt az orosz kormány részére, amelyet aztán 1916 júniusában folyósítottak is. A Nya Banken ezen idő alatt továbbította azokat az összegeket is, amelyeket a német kormány helyezett el nála a bolsevikok finanszírozására. De Aschberg bankja volt az a csatorna is, ahol - többszöri áttétellel ugyan - de a new yorki Guaranty Trust pénzügyi támogatása is eljutott a bolsevikokhoz.

1922-ben, amikor nemzetközi részvétellel megalakult az első szovjet külkereskedelmi bank, a Ruskombank, akkor ennek az élére Olof Aschberg került. Az a külföldi bankkonzorcium, amely részt vett a Ruskombankban, főleg brit tőkét képviselt. A bank számára széleskörű koncessziókat biztosított a bolsevik kormány. De a Wall Street-i pénzügyi óriás, a Guaranty Trust-nak az alelnöke, Max May, is a Ruskombank egyik igazgatója volt. Ő állt a szovjet bank külföldi részlegének az élén. Az időközben nyilvánosságra került levéltári anyagok szerint Max May részt vett az első világháború alatt az Egyesült Államokban folytatott német hírszerző tevékenység finanszírozásában is. Az Egyesült Államokban természetesen a Guaranty Trust Company képviselte a Ruskombankot. Aschberg baráti köréhez tartozott egyébként Maxim Litvinov is, aki később a Szovjetunió külügyminisztere lett.

A HÁLÓZAT és a szabadkőműves világmozgalom

Amikor a „City”, a Wall Street és a bolsevikok kapcsolatát kívánjuk felmérni, mindig szem előtt kell tartanunk, hogy a pénz hatalom sűrű és rejtőzködő HÁLÓZATÁVAL állunk szemben, amelynek egyes alközpontjai autonómak és ezek a helyi központok az alapvető közös célok ellenére komoly vitákat folytatnak az egyes stratégiai és taktikai kérdésekről. Rivalizálásuk időnként nyílt konfliktussá is éleződik, pl. háborúk idején vagy más krízis helyzetekben. Figyelemmel kell lennünk arra is, hogy a különböző pénzügyi, társadalmi és politikai szervezetekből, titkos társaságokból felépülő HÁLÓZAT működésére komoly befolyással vannak a vezető szabadkőműves irányzatok, elsősorban az angol szabadkőművesség, (a brit pénzüligarchia és a születési arisztokrácia irányítása alatt), a külön irányzatot képviselő amerikai szabadkőművesség, (amely a pénztőke által háttérbe szorított és a pénzvagyton túlsúlya ellen 1913 óta elkeseredetten védekező termelő tőkét képviseli) és természetesen a francia Grand Orient, amelyből kifejlődött az ateizmus, a szociáldemokrácia és a kommunizmus is. Az utóbbi időben pedig egyre fontosabb szerephez jut a Priory of Sion (Prieuré de Sion), amely az európai történelmi arisztokráciát és a dinasztiákat tömöríti, hitük szerint Jézustól származtatott vérségi kapcsolattal és történelmi küldetésstudattal, valamint hatalmi igényekkel.

Egyre több kutató foglalkozik részletesen a „Black Nobility” (der „Schwarze Adel”, „Fekete Nemesség”) történelmi szerepével és a HÁLÓZAT irányításában játszott jelenleg is meghatározó szerepével. Ez a nemesség Európa leggazdagabb és leghatalmasabb ősi, nemesi családjaiból áll, akiknek elődei - többek között - olyan itáliai városállamok abszolút uralkodói voltak, mint Velence és Génua. Közéjük tartoznak a Grosvernorok, a Braganzák, a Savoyaiak, a Thurn und Taxis Ház, a Thyssen-Bornemisza Ház, a Bernadotték, a Hannoveriek, a Hohenzollernek, az Orániaiak, a Grimaldik, a Wittelsbachok, az Agnellik, Colonnák, Pallaviciniek, és talán a legfontosabbak, a Guelphsek, akiknek egyenes ági leszármazottja, pl. II. Erzsébet, brit uralkodó. (Ez csak példálódzó felsorolás és nem a teljes lista). A „Fekete Nemesség” kiemelkedő szerepét jelzi, hogy ő alapította a „A Háromszázak Bizottságát”, amely szervezet egyike a HÁLÓZAT három legfontosabb központi intézményének, és amely számos titkos társaságot és más tekintélyes szervezetet irányít napjainkban is (pl. a Római Klubot).

A legfontosabb azonban a kvázi szabadkőműves illuminátusok szervezete, amelyet - a történelme során többször is lényegesen átszervezett - HÁLÓZAT alapítói hoztak létre. Az illuminátusok (megvilágosodottak) több mint 200 évvel ezelőtt már azt a feladatot kapták a HÁLÓZAT akkori vezetőitől, hogy világátformáló céljaik elérése érdekében vonják ellenőrzésük alá és használják fel a szabadkőműves világmozgalmat, ha lehet, akkor annak valamennyi irányzatát, több évszázados tapasztalataival, konspirációs technikáival, nemzetközi kapcsolataival. Ezen a bizonyítható tényen nem változtat az, hogy a háromfokozatú (tanonc, segéd, mester), úgynevezett „kék” (kékgalléros) szabadkőművesek ezt vagy tényleg nem tudják, vagy különböző motívumoktól vezérelve nem akarják tudomásul venni.

A kutatás lehetősége azonban számukra is nyitva áll. E sorokat olvasva ne elégedjenek meg azzal a kényelmes magatartással, hogy „nincs kellően bizonyítva mindaz, amit ezen tanulmány szerzője állít.” Ők is elolvashatják azt a könyvtárakban fellelhető mintegy 250 könyvet és sok más dokumentumot, amit e sorok írója felkutatott és elolvasott a washingtoni Congress Library-ben, a müncheni Staatsbibliothek-ben, a Szabad Európa Rádió szakkönyvtárában és a különböző egyetemi könyvtárakban Európában és Amerikában. Ha ezek sem győznék meg őket, akkor viszont kötelességük lenne közölni, hogy mely konkrét tényeket, és azokból levont mely következtetéseket, milyen érvek és bizonyítékok alapján fogadnak kétkedéssel, illetve

utasítanak el. Egy ilyen kutatómunkával megalapozott és érvekre támaszkodó cáfolat hiányában, elutasításukkal nem lehet mit kezdeni, mert nem lehet tudományos vitában kideríteni, hogy mely tények és következtetések felelnek meg a valóságnak és melyek nem. A HÁLÓZAT irányzatát követő hivatalos történészek, társadalomtudósok leggyakrabban alkalmazott technikája: az igaz tények kihagyásos ismertetése. Az elhallgatott tények bekapcsolása azonban egészen más jelentést ad a már ismert igaz tényeknek is. Az elhallgatott tények felkutatása persze nem egyszerű feladat, mivel a HÁLÓZAT-nak, fennállása minden korszakában, az volt a legfontosabb szabálya és működési elve, hogy egy ilyen HÁLÓZAT nem is létezik. Így volt ez a Round Table korszak előtt és után, és így van ma is. Ennek megfelelően minden fontos akciójával párhuzamosan az azt elfedő, félrevezető akciót vagy akciókat is beindítja a kutatók és a közvélemény dezinformálására. Ennek egyik gyakran alkalmazott technikáját e tanulmány további részében majd konkrétan is szemléltetjük.

Visszatérve a háromfokozatú szabadkőműves páholyokra, ezeknek a tagjai többségükben tiszteletreméltó és jó szándékú emberek, a társadalom értékes tagjai, és valóban nem sok közül van a magasfokozatú szabadkőművesség sokszorosan álcázott, a világpolitikát azonban hatékonyan formáló háttértevékenységéhez. A „kék páholyok” tagjai ebben a tevékenységben általában nem vesznek részt. Azonban szerepük van abban, hogy közéjük és mögéjük tudnak rejtőzni azok a láthatatlan hierarchiák és struktúrák, amelyek viszont a hatalomgyakorlás igen hatékony eszközei. A HÁLÓZAT legfelsőbb irányítói és a különböző szabadkőműves nagypáholyok nagymesterei gyakorta ugyanazok a személyek. A természeténél fogva szigorúan titoktartó és fegyelmezett szabadkőműves világmozgalom - függetlenül attól, hogy melyik irányzatot követi - ma is nélkülözhetetlen a pénz hatalom HÁLÓZATA számára. Egy ilyen jól szervezett, fegyelmezett, nagy hagyományú, széleskörű nemzetközi kapcsolatokkal rendelkező és titkait szigorúan megőrző világmozgalom nélkül a Globális Unió világállamának a létrehozása, azaz a HÁLÓZAT egyik legfontosabb céljának az elérése, nem lenne lehetséges.

A HÁLÓZAT létének sem az elméleti, sem a gyakorlati elfogadása nem könnyű, mert letérít a begyakorlott gondolati sémák megszokott útjáról. Carroll Quigley, akinek a nézetrendszerére és kutatásaira támaszkodom, a HÁLÓZATOT - kutatási eredményei - szerint egy olyan titkos-féltitkos, igen sokrétű, sokfajtajú és sokfeladatú, komplex háttérszervezetként írja le, amelyet a pénzvagyton tulajdonán alapuló érdekközösség és az ebből fakadó hatalmi igények, világuralmi törekvések, - elsősorban a világállam, a Globális Unió, létrehozása - tartanak fenn és működtetnek, nem pedig egy etnikumhoz való tartozás. Ezért a HÁLÓZAT létének az elfogadása nem jelenti a nemzetközi szélsőjobboldal konspirációs elméleteivel való egyetértést, mert azok egy ilyen háttérszervezet működését faji alapon állva egy etnikumhoz próbálják kapcsolni. A tények ismeretében ez bizonyíthatóan tárgyi tévedés, mert a HÁLÓZAT-ban mindenféle nemzet, etnikum és társadalmi osztály képviselői megtalálhatóak. A HÁLÓZAT létének az elfogadása ma még eretnekségnek számít. De minden előrehaladás eretnekséggel kezdődött. Nemcsak a mezőgazdasági vagy ipari monokultúra hátrányos, a szellemi monokultúra is nagy károkat okozhat. A HÁLÓZAT megismerésének elmulasztása fontos térképet és iránytűt vehet ki a kezünkől, egy olyan történelmi korszakban, amikor ismét válaszút előtt áll az emberiség. Néha nem árt a saját szkepticizmusunkban is kételkedni.

Munkában a HÁLÓZAT Oroszországban

Az első világháború idején a HÁLÓZAT elsőszámú irányító központjának számító londoni Round Table Csoport nemcsak a „City”, de a Wall Street kulcsembereit is kézben tartotta. (A HÁLÓZAT kétfejű sasának londoni feje ma is adja a kezdeményező impulzusokat naggyá fejlődött new yorki fejének.) A HÁLÓZAT brit és amerikai szárnya egyaránt elküldte ügynökeit 1917-ben Petrográdra. A Kerenszkij kormányzat hatalomra kerülését Lord Milner, a Round Table elnöke finanszírozta. A pénzt a brit nagykövet, George Buchanan, juttatta el a címzetekhez. II. Miklós cár meg volt győződve, hogy szövetségesei, az angolok, nem vennének részt egy ellene irányuló összeesküvésben. Csalódnia kellett. A Round Table azonban amerikai ügynökeit is bevetette. Ők nem diplomatának vagy üzletembernek álcázva érkeztek, hanem a Vörös Kereszt humanitárius feladatot ellátó kiküldöttjeiként. Ezek a „vörös kereszties” küldöttek mind new yorki bankok és beruházó intézetek pénzberei, jogászai, könyvelői voltak. A Wall Street elárasztotta pénzügyi támogatásával az Amerikai Vörös Kereszt szervezetét és ezzel megvásárolta azt a lehetőséget, hogy a nevében szabadon működhessen. A háború alatt a Vörös Kereszt névlegesen a hadseregnek lett alárendelve. A katonai hatóságok parancsot sohasem adtak, de lehetővé vált, hogy a „vöröskeresztesek” amerikai tiszti egyenruhában járjanak, és katonai megbízatásnak feltűnethető titkos feladatokat teljesítsenek. Az oroszországi vöröskeresztes misszió összes költségét az a William Boyce Thompson „ezredes” fizette, akit Wilson elnök bízott meg a vezetésével. Thompson a Round Table Hálózat tipikus figurájának tekinthető. Pályáját spekulánsként kezdte, de hamarosan bekerült a pénzvilág felsőbb köreibbe. Számos nagyvállalat és biztosító társaság igazgatója lett, továbbá a Chase National Bank főrésztulajdonosa. Irányította a Morgan Csoport értékpapír műveleteit, majd a Federal Reserve Bank of New York, a FED legfontosabb területi bankjának a főállású igazgatója lett. Amikor Thompson megérkezett Oroszországba, egyértelművé tette, hogy ő nem egy tipikus vöröskeresztes megbízott. Válogatott luxussal rendezkedett be a pétervári Európa Szállóban, limuzinnal járt és állandó vendége lett a Kerenszkij kormány minisztereinek. Az Operában a díszpáholyban ült és a járókelők az utcán egyszerűen csak az „amerikai cárnak” nevezték. George Kennan, aki ugyancsak a HÁLÓZAT egyik fontos embere volt, azt írja róla, hogy „a Kerenszkij rezsim hatóságai őt tekintették az Egyesült Államok „igazi” nagykövetének.”(13) Thompson volt az, aki a 10 millió aranyrubel értékű orosz államkötvényeket a Wall Streeten forgalmazta. Ezen túlmenően több mint kétfélmillió rubelt adott Kerenszkijnek propaganda célokra. A bolsevikoknak pedig ugyanakkor 1 millió dollárnak megfelelő valutát juttatott forradalmi propagandájuk terjesztésére külföldön, elsősorban Ausztriában és Németországban. A pénzt erre a célja J. P. Morgan utalta át a National City Bank pétervári kirendeltségéhez. J. P. Morganról, a Round Table felső vezetésének tagjáról ezt írja Quigley a „Tragedy and hope” 137. oldalán.

„Morgan számára valamennyi politikai párt egyszerűen olyan szervezet volt, amelyet fel kellett használni. Ezért vállalatbirodalma mindig ügyelt arra, hogy valamennyi táborban benntartsa a lábát. Morgan maga, valamint Dwight Morrow és mások, republikánusok voltak. Russel Leffingwell a demokratákkal szövetkezett. Grayson Murphy a szélsőjobboldal és Thomas W. Lamont pedig a szélső bal szövetségese volt.”

Figyelemreméltó, hogy miközben Morgan nagy összegekkel támogatta a bolsevikokat, ő volt az, aki finanszírozta a „United Americans”-t, azt az élesen kommunista ellenes szervezetet is, amely a legharciasabban agitált a bolsevikok ellen. Ez a szélsőséges szervezet azzal rémisztgette az amerikaiakat, hogy az utcákon már készülődik a bolsevikok által pénzelt vörös csőcselék, hogy átvegye az uralmat New Yorkban. Sokkoló jelentéseket tett közzé a küszbönálló pénzügyi összeomlásról, a terjedő nyomorról, éhezéssel, és arról, hogy a kétségbeesett munkásságnak nem lesz más választása, mint a kommunizmus elfogadása.

Ennek a szélsőségesen kommunista ellenes szervezetnek a vezetői közé tartozott az az Allen Walker, aki a bolsevikokat pénzelő Guaranty Trust alkalmazottja volt. Ez a Guaranty Trust volt ebben az időben Szovjetország pénzügyi képviselője az Egyesült Államokban. Ugyancsak a United Americans vezetői közé tartozott Daniel Willard, a Baltimore and Ohio Vasúttársaságnak az elnöke, amely aktív szerepet játszott a szovjet vasút fejlesztésében. Másik antikommunista vezető volt H. H. Westinghouse, akinek a vállalata egy nagy erőművet működtetett Szovjetországban. Végül meg kell még említeni a United Americans vezetői közül Otto H. Kahnt, a Kuhn, Loeb and Company egyik igazgatóját. Ennek a befektető pénzintézetnek az elnöke volt Jacob Schiff, Trockij támogatója és - John D. Rockefellerrel együtt - a new yorki házigazdája, vagyis a bolsevikok egyik legfontosabb finanszírozója.

Oroszországban is több vasat tartott a tűzben a Round Table HÁLÓZAT. A „City” és a Wall Street bankárjai nemcsak a bolsevikokat és a mensevikeket pénzelték. Morgan a Szibériában a bolsevikok ellen harcoló Kolcsak admirális csapatait is finanszírozta. De tetemes összegeket kapott Kolcsak a brit pénzemberektől is, köztük Lord Alfred Milnertől.

Visszatérve az amerikai Vörös Kereszt misszió tevékenységére Moszkvában, az volt a közkeletű magyarázat ottani tevékenységének a céljáról, hogy meg kellett akadályoznia egy különbélke létrejöttét Szovjetország és Németország között. Az érvelés menete ez volt: Amíg fennállt a cári rendszer, addig azt kellett amerikai nemzeti érdekből támogatni. Amikor a szociáldemokrata Kerenszkij rezsim került hatalomra, akkor azt kellett segíteni, hogy ne lépjen ki a háborúból. Amikor a bolsevikok vették át a hatalmat, akkor őket kellett támogatni, hogy ne nyújtsanak segítséget az antant ellen harcban álló Németországnak. Az igazi motívum az volt, hogy a Round Table mindenkivel szemben érvényesíteni kívánta befolyását. A bolsevik államcsíny után a Milner csoport belső embere, Bruce Lockhart, lett a brit nagykövet. A New Yorkba visszatérő Thompsont pedig helyettese, Raymond Robbins, váltotta fel, aki annak az Edward Mandell House ezredesnek volt a protezsáltja, aki a Round Table állandó képviselője volt Wilson elnök mellett. Bruce Lockhart könyvet írt oroszországi tevékenységéről. Ebben így jellemzi Thompson utódját:

„A bolsevizált Szent-Péterváron töltött első napokban megismerkedtem Raymond Robins-szal, az Amerikai Vörös Kereszt Misszió vezetőjével. Kulcsszerepet játszott 1912-ben Rooseveltnél elnökválasztási kampányában. Noha gazdag ember, mégis meggyőződéses antikapitalista. Eddig Rooseveltnél és Cecil Rhodes voltak a példaképei. Most Lenin ragadta meg a képzeletét. Robins volt az egyedüli személy, akit Lenin bármikor hajlandó volt fogadni, és akinek valaha is sikerült rákényszerítenie a személyiségét a hidegvérű bolsevik vezérre. Nem hivatalos értelemben Robinsnak hasonló küldetése volt, mint nekem. Ő volt a közvetítő a bolsevikok és az amerikai kormány között. Azt a feladatot tűzte maga elé, hogy ráveszi Wilson elnököt a szovjetrendszer elismerésére.”(14)

Az, hogy Cecil Rhodes, a HÁLÓZAT modern változatának, a Round Table-nek az alapítója volt Robins példaképe, nem egyszerűen az egyetemista évekből származó sentimentalizmus. Az Oroszországból való távozását megelőző éjszakán Robins Cecil Rhodesról beszélt Lockhartnak és kiderült, hogy mindketten a HÁLÓZAT meggyőződéses hívei. Robins a HÁLÓZAT amerikai, Lockhart pedig a brit szárnyának küldte a jelentéseit és hajtotta végre utasításait. A bolsevik vezetők tisztában voltak e két személy fontosságával és előttük semmilyen ajtó sem volt zárva. Nemcsak részt vehettek a bolsevik párt legfelsőbb testületeinek az ülésein, de előzőleg minden fontos kérdésben konzultáltak is velük. Íme egy jellemző történet Lockhart könyvéből, hogy mekkora hatalma volt a „kapitalistáknak” az „antikapitalisták” felett már akkor is:

„Hazatérve egy üzenet várt Robinstól, hogy sürgősen keressem fel. Izgatott állapotban találtam. Összeszólalkozott a helyettes külügyi népbiztossal, Trockij unokaöccsével, Saalkindel, aki goromba volt vele. Lenin korábban ígéretet tett az amerikaiaknak, hogy bármi is történik, egy óra előrejelzéssel egy vonat mindig a rendelkezésére fog állni. Robins elhatározta, hogy vagy bocsánatot kérnek tőle, vagy távozik. Érkezésemkor éppen csak befejezte a telefonálást Leninnel, akinek átadta az ultimátumát. Lenin azt ígérte, hogy tíz percen belül visszahívja. Vártam, miközben Robins dohányzott. Ezután csörgött a telefon és Robins felkapta a kagylót. Lenin kapitulált. Saalkindet elbocsátották állásából. De régi párttag volt. „Van-e kifogása az ellen, ha követnek küldöm Bernbe?” Robins elégedetten mosolygott. „Köszönöm Mr. Lenin,” mondotta. „Minthogy én nem küldhetem ezt a gazembert a pokolba, „burn” (elégítés) az utána következő legmegfelelőbb dolog, amit tehetünk vele.”(15)

Mennyi pénzt kaptak a HÁLÓZATTÓL a bolsevikok?

A pénz a bolsevikok számára különböző személyektől, magán és állami intézményektől érkezett. Tekintsük át az eddig ismertté vált tényeket!

1. A New York Journal-American 1949. február 3-i száma szerint „John Schiff, - Jacob Schiff unokája - szerint nagypapja mintegy 20 millió dollárt költött a bolsevizmus győzelmére Oroszországban.”(16) Arsene de Goulevitch, a bolsevikok ellen küzdő fehér hadsereg tábornoka „Czarism and the Revolution” c. könyvében a következőket állapítja meg:

„A forradalom fő pénzelői nem a rögeszmés orosz milliomosok és nem Lenin fegyveres banditái voltak. A nagypénz bizonyos brit és amerikai körökből érkezett, akik már hosszabb ideje elkötelezték magukat az orosz forradalom támogatása mellett...Az oroszországi eseményekben fontos szerepet játszott egy amerikai bankár, Jacob Schiff, akinek a tevékenysége már nem titok többé, noha csak részben ismert.”

Boris Brazel, „World at the crossroads” c. könyvében a következőket írja:

„Az Amerikai Orosz Forradalmi Párt 1916. február 4-én New Yorkban tanácskozást tartott, amelyen 62 küldött vett részt. Ismertették azokat a titkos jelentéseket, amelyek nemrég érkeztek Oroszországból a Párthoz és amelyek arról számoltak be, hogy a belső helyzet kedvező a forradalom számára. A tanácskozás résztvevőit biztosították, hogy az orosz nép felszabadításával rokonszenvező személyek elegendő pénzügyi támogatást fognak adni. Ebben a vonatkozásban ismételték Jacob Schiff nevét.”(17)

Az említett tanácskozásra az 1905-ös orosz forradalomban aktívan részt vett személyek gyűltek össze. A HÁLÓZAT Wall Street-i szárnya, globális méretekben gondolkodó és tervező stratégiái, már akkor úgy döntöttek, hogy hatalomra fogják segíteni Lenint, Trockijt és a bolsevikokat, mert az jól szolgálhatja a nemzetközi pénzügyi világ hosszú távú érdekeit. Egy másik orosz tábornok, Alexander Nechvolodov, ezt írja a bolsevik forradalomról, amelyet ugyancsak idéz Arsene de Goulevitch: „1917 áprilisában Jacob Schiff nyilvánosan közölte, hogy pénzügyi támogatásának köszönhetően győzött a forradalom Oroszországban. Még ez év tavaszán Schiff megkezdte Trockij finanszírozását. Ezzel egyidejűleg Max Warburg és Olof Aschberg a stockholmi Nya Banken-től, valamint Jivotovsky (aki később feleségül vette Trockij leányát) a Rajna Vestfália Szindikátustól, ugyancsak segítette Trockijt és társait.”(18)

Ron Chernov, „The Warburgs” c. 1993-ban, a new yorki Random House kiadónál megjelent 820 oldalas könyvében, - amely a Warburg dinasztiának a család által is jóváhagyott története, - utal rá, hogy Jacob Schiff nemcsak igen lelkesen üdvözölte a cár bukását és Kerenszkij hatalomra kerülését, hanem haladéktalanul 1 millió rubelt juttatott a forradalmi orosz

kormányának.(19) Jacob Schiff tehát milliókat költött a cár, később még többet Kerenszkij megdöntésére. A támogatás kifizetődő üzleti vállalkozásnak bizonyult. Arsene de Goulevitch írja:

„Bakhmetiev, az egykori Orosz Birodalom nagykövete az Egyesült Államokban, közölte velünk, hogy a bolsevikok hatalomra kerülésük után, - 1918 és 1922 között - 600 millió rubelt szállítottak aranyban a Kuhn, Loeb and Company-nak New Yorkba.”(20) Ennek a befektető cégnek volt elnöke Jacob Schiff.

2. Nemcsak a Schiff-Warburg csoport, de a Morgan és Rockefeller érdekeltség is adott legkevesebb 1 millió dollárt a bolsevikoknak.

3. De Goulevitch kitér a brit pénzügyi támogatásra is: „Magáninterjúk során tudomásomra hozták, hogy Lord Milner több mint 21 millió rubelt költött az orosz forradalom finanszírozására”

4. A HÁLÓZAT amerikai szárnya által a Fehér Házba juttatott amerikai elnök, Woodrow Wilson, az Egyesült Államok legfőbb képviselőjeként nem habozott a bolsevikok segítségére sietni. Amikor meginogni látszott a kommunista diktatúra 1918-ban, személyes megbízottját, Elihu Root-ot, küldte Szovjetországra azzal a feladattal, hogy az Egyesült Államok rendkívüli - 100 millió dolláros - háborús segélyalapjából a rendelkezésére bocsátott 20 millió dollárral, mentse meg Lenin és Trockij hatalmát.(21) Elihu Root, aki korábban külügy-miniszter is volt, ekkor a Kuhn, Loeb and Co. jogtanácsosaként működött. Root különleges háborús missziójára vonatkozó dokumentumok megtalálhatóak a washingtoni törvényhozás 1919. szeptember 2-i keltezésű aktái között.

5. 1917 nyarán brit, amerikai, német, francia és orosz pénzemberek megvitatták Stockholmban, tehát egy semleges ország területén, hogy miként lássák el megfelelő pénzeszközökkel Lenint, Trockijt és a hatalom átvételére készülő bolsevik mozgalmat. Úgy döntöttek, hogy a new yorki Kuhn, Loeb and Company átutal 50 millió dollárt a számukra egy stockholmi bankba, feltehetően a Nya Banken-be, Olof Aschberg bankjába.(22)

A HÁLÓZAT már az 1815-ben tartott bécsi kongresszuson kísérletet tett az általa irányított új világrend bevezetésére Európában. Ez akkor elsősorban az orosz cár makacs ellenállásán hiúsult meg. Ez lényegében már ekkor eldöntötte a Romanov dinasztia sorsát. Nem légből kapott és semmivel se bizonyítható spekuláció az a feltételezés, hogy a háttér erőknél benne volt a keze I. Sándor cár 1825-ben és I. Miklós cár 1855-ben történt megmérgezésében. Számos további merénylet következett a Romanovok ellen. Lenin bátyja, Alexandr Uljanov, pl. részt vett egy terrorista csoport tagjaként a III. Sándor cár ellen 1887-ben elkövetett merényletben. Ezért elítélték és kivégezték. A Romanovok sorsa megpecsételődött II. Miklós cár lemondásával (1917. március 15-én) és kulminálódott a cári család Jekaterinburgban - szabadkőműves rituálé szerint - történt kivégzésével 1918. július 17-én.

Nem érdektelen az sem, hogy mi történt II. Miklós, az akkori világ egyik leggazdagabb emberének a vagyonával. Lenin és Trockij vörösgárdistái 1917. november 6-án elvitték a moszkvai Birodalmi Bank épületéből az ott őrzött cári birodalmi ékszergyűjteményt és az ugyancsak ott tárolt 700 millió dollár értékű aranyat. Összesen több mint 1 - mai dollárban számítva 100 - milliárd dollár értékű vagyont. Ehhez jön még a cári család mintegy 74 millió hektár nagyságú földbirtoka, amelyet szintén elkoboztak.

A New York Times ismertette, hogy mely európai és amerikai bankoknál, pénzintézeteknél helyezte el a cár készpénz tartalékait: 5 millió dollárt a Guaranty Trust-nál, 1 milliót pedig a National City Banknál. 1905 és 1910 után a cár további 400 millió dollárt helyezett el a Chase, a National City, a Guaranty Trust, a J. P. Morgan, a Hanover és a Manufacturers Trust

nevű bankban, New Yorkban. Ez a hat bank vásárolta meg 1914-ben a Federal Reserve Bank of New York, a FED legfontosabb területi bankjának, a többségi részvényeit. Több kutató adatai szerint a cárnáluk elhelyezett pénzéből.

Az orosz cárnak 115 millió dollárt négy angol bankban helyezett el: 35 milliót a Bank of England-nál, 25 milliót a Barings-nél, 25 milliót a Barclays-nál és 30 milliót a Lloyd Banknál. A cárnak további 100 millió dollárt tartott a párizsi Banque de France-ban és 80 milliót a Rothschild Bank of Paris-ban. Berlinben - az Oroszország hagyományos németországi bankjának számító - Mendelsohn Banknál volt még 132 millió dollárja a cárnak. Ezeket az összegeket - amelyek kamatostul már 55 milliárd dollárt tennének ki - soha, senkinek nem fizették vissza ezek a bankok.(23)

Eddig két igénylő jelentkezett a cárnak rokonságából, Alexis és Anastasia. Peter Kurth „Anastasia” c. könyvében ezt írja: „Lord Mountbatten teremtette elő a pénzt az Anastasiával szembeni bírósági eljárás költségeinek a fedezésére. Noha ő Alexandrának, a cárnak meggyilkolt feleségének, az unokaöccse volt, ő volt az Anastasiával szembeni ellenállás fő szervezője.”(24) Lord Mountbatten a brit királyi családdal, a Windsorokkal és házasságkötések révén a Rothschild dinasztiával is rokonságban áll. Nyilvánvalóan meg volt az oka Lord Mountbattennek arra, hogy ellenezze a cárnak vagyonának a visszaigénylését bárki által. Peter Kurth idézi a londoni Observer c. lapot, amely 1959-ben egész sorozatot szentelt a nagy angliai bankok történetének. A Baring Brothers cég kapcsán az Observer megemlíti, hogy „a Romanovok megkülönböztetett ügyfeleik közé tartoztak. A Barings-nél még mindig megvan az a több mint 40 millió font, amelyet a Romanovok helyeztek el nála. Az Observer főszerkesztője szerint senki nem tiltakozott ez ellen az állítás ellen. Igaznak tekintik ezt a történetet.”(25)

Mit üzen a cárnak a cári család rituális kivégzése?

Lenin és hadügyi népbiztosa, Trockij, a Vörös Hadsereg parancsnoka, meg akart szabadulni a cárnak családtól. Úgy gondolták, hogy pusztán létük veszélyt jelent a kommunista forradalomra, mert az orosz nép bármikor visszahívhatja őket. A kivégzést a legfelsőbb bolsevik vezetőség, Lenin, Trockij és Szverdlov (az Összoroszági Központi Végrehajtó Bizottság elnöke) parancsára a CSEKA kivégzőosztaga hajtotta végre 1918. július 18-án Jekaterinburgban. (Ezt az uralkodóvárost 1924-ben, Szverdlov halála után 5 évre, Szverdlovszknak nevezték el. Mára visszakapta eredeti nevét.) A cseksók megölték a cárt és feleségét, a trónörököst, a négy nagyhercegnőt, a cárnak család orvosát, Dr. Botkint, a férfi és női szolgálatot, a szakácsot és a család kutyáját. A cárnak uralkodóház azon további tagjait, akik még igényt tarthattak volna a trónra, másnap ölték meg. Köztük volt Mihajlovics, Konsztantinovics és Vlagyimir Paley nagyherceg, valamint Elizabeth Ferodorovna nagyhercegnő. Mindannyiukat a szibériai Alapajevszkben dobták egy kútba. Michael Alexandrovics nagyherceget, kíséretével együtt, pedig Permben gyilkolták meg.

Már utaltunk rá, hogy a cárnak család kivégzésére szabadkőműves rituálé szerint került sor. Annak a szobának a falára, amelyben a kivégzés történt, vérrel egy misztikus jelet írtak, három nagy „L” betűt, aláhúzva. A falról készült eredeti felvétel szerint úgy tűnik, mintha ezek a jelek jobbról balra lennének írva. A betűk fordított helyzetének azonban nem ez az oka, hanem az, hogy aki írta, háttal állt a falnak, leszorított jobb karral, így formálva ki a három betűt valójában balról jobbra, igazi kabalista stílusban. 1920-ban, amikor ismertté vált ezeknek az okkult szimbólumoknak a jelenléte, akkor számos publikáció jelent meg azzal a céllal, hogy megmagyarázza ezeknek a szimbólumoknak a jelentését.(26) Ezek a tanulmányok arra az eredményre jutottak, hogy két lehetséges jelentése van a falra írt jeleknek: Első jelentés-

változat: „Bűnei büntetéséül itt ütötték szíven a királyt”. A második jelentésváltozat: „Itt áldozták fel a királyt, hogy megvalósuljon királysága elpusztulása.” De mit jelent a vonal a három „L” felirat alatt? A mágiával foglalkozó „tudományok” művelői szerint a horizontális vonal a passzív principium jelképe. Kabalista interpretáció szerint tehát a vonal jelentése a következő: „Azok, akik megölték a királyt, nem saját akaratukból, hanem felsőbb parancsra cselekedtek.”

John Daniel amerikai kutató szerint, ez a „felsőbb parancsnokság” valamelyik szabadkőműves irányzat, így, pl. a „Priory of Sion” vezetőiből is állhatott. A szabadkőműves titkos társaságoknak ez a századunkban, de különösen 1945 után, dominánssá váló része, mindig is ellenségesen viszonyult a Romanovokhoz, mert ők nem tartoztak a „Szent Grál”-al szimbolizált leszármazási vonalhoz.(27) A Romanovok neve a Roma Nova, Új Róma, elnevezésből származik. Arra a régi jövendölésre utal, hogy Moszkva lesz az „Új Róma”. A család annak a Prus hercegnek volt a leszármazottja, aki Augustus római császár testvére volt és megalapította azt a provinciát, amelyből később Poroszország lett. A keleti szláv fejedelemségek egyesülése után, az orosz állam létrejöttékor, Mihály lett az első Romanov cár. A „Szent Grál” vonalhoz tartozó dinasztiák ezzel szemben nem egy római előkelőségtől, hanem egyenesen Jézustól vezetik le családfájukat, mert immáron kétezer éves hitük szerint, Jézust Mária Magdaléna még élve levette a keresztfáról, majd pedig Palesztinából Dél-Franciaországba menekült vele, ahol összeházasodtak és családot alapítottak. Ebből a családfából származnak a Meroving dinasztia tagjai. A Habsburg-Lotaringiai Ház tagjai is a Merovingok egyenes leszármazottai a Lotaringiai Ház közvetítésével. A Priory of Sion történetével és mai szerepével komoly tudományos apparátussal megírt könyvek foglalkoznak. Itt csak Michael Baigent, Richard Leigh és Henry Lincoln 1982-ben publikált „Holy Blood, Holy Grail” és 1986-ban megjelent „The Messianic Legacy” c. műveit említem meg. A két, sok eredeti forrást tartalmazó, könyvet a tekintélyes new yorki Doubleday Dell Publishing adta ki.(28) E forrásból tudjuk, hogy a titkos társaság nagymesterei közé tartozott, pl. Leonardo da Vinci (1510-1519), Robert Fludd (1595-1637), Karl Emanuel von Lothringen (1746-1780), Maximilien Franz von Habsburg-Lothringen, később pedig Hugo Victor, Claude Debussy és Jean Cocteau. A Priory of Sion kékvérű követői jól ismerték a Kabala „keresztény” változatban is létező tanításait. John Daniel szerint szerepe lehetett a cári család rituális kivégzésében a hivatalos szabadkőműves irányzatok által el nem ismert, szélsőséges Ordo Templi Orientis (O.T.O.) nevű, a fekete mágiát is gyakorló, kvázi szabadkőműves szervezetnek. Ennek sok követője volt Oroszországban. Pl. ehhez hasonló okkult csoporthoz tartozott az 1916 decemberében meggyilkolt Rasputin is, aki a misztikumra hajló cári család nagybefolyású spirituális és politikai tanácsadója volt. Bárki is rajzolta azonban a falra vérrel a rituális jeleket, járatosnak kellett lennie a szabadkőművesség, a fekete mágia és a kabala szimbolikájában.

A történelmet elsősorban az állami dokumentumok alapján feldolgozó szaktörténészek érthetően nem kedvelik a spekulációkat, feltételezéseket, a nehezen bizonyítható háttérhatások kutatását. Ha azonban lemondanak az úgynevezett puha bizonyítékok használatáról, akkor az állami archívumok kemény, hitelesen és jól dokumentált anyagai is egyoldalú és eltorzított képet eredményezhetnek. A kemény irattári dokumentum mit sem szól arról, hogy annak készítője milyen nem állami, rejtett struktúrákhoz is tartozott, azok milyen befolyással voltak magatartására? Ezek a gyakran misztikus és irracionális hatások mennyiben határozták meg gondolkodásmódját, stratégiai és taktikai döntéseit? Ezen hatásoknak csak az elenyésző töredéke tárgyasul az állami archívumok anyagaiban. A titkos szervezeteknek természetesen a dokumentumaik is titkosak, de azért még létezőek. Hogyan lehet megírni a második világháború utáni korszak történelmét, pl. ha nem ismerem meg a Bilderberg Csoport, a Trilaterális Bizottság, a CFR vagy a RIIA titkos tanácskozásainak az anyagait? Vagy a világ pénzügyeit ma irányító központi bankok évtizedekre letitkosított dokumentumait? Vagy ha

nem tanulmányozzuk azokat a misztikumot sem nélkülöző titkos társaságokat, amelyekhez az előbb említett fontos szerepet játszó szervezetek vezetői nagy számban tartoznak ma is? Talán meseszerűnek és megmosolyogtatónak hat, hogy miben hisznek, pl. a Priory of Sion tagjai, de azonnal komolyan kell venni ezeket a gyakran irracionális nézeteket, ha figyelembe vesszük, hogy sok esetben a világ sorsáról döntő emberek nézeteiről van szó, és ha akarjuk, ha nem, ezek a nézetek kihatnak sorsunkra. A kutató kénytelen nemcsak a saját agyával, de a hatalmi elit agyával is gondolkodni. Ezért - sajnos - nem lehet mellőzni az okkult és a misztikus szempontokat sem, - bármennyire is viszolygunk tőlük, - amikor meg akarjuk érteni, hogy miért és merre halad a világ, amelyben élünk.

Egyesek azt állítják, hogy a nemzetközi bankárok azért likvidáltatták ennyire alaposan a cári családot, hogy ne maradjon örökös, amely a náluk maradt hatalmas pénzvagyont visszakövetelhetné. Mások azt állítják, hogy csupán a szorongatott bolsevik vezetés politikai és katonai szempontjai játszottak döntő szerepet. Megint mások okkult és misztikus erők kezét is látják ebben a véres tettben. A HÁLÓZAT szerepével foglalkozó kutatók arra mutatnak rá, hogy a nemzetközi bankárok, a különböző szabadkőművesek és a bolsevikok mind kapcsolódtak így vagy úgy a HÁLÓZAT-hoz, vagyis a HÁLÓZAT akart egyszer s mindenkorra szabadulni a Romanovoktól. Olyanok is vannak, mint e sorok írója is, aki úgy véli, hogy valamennyi válaszban benne van a komplex és teljesen soha ki nem deríthető igazság egy vagy több eleme, mozzanata. De még más szempontok is felmerülhetnek az idő múlásával. Ezért nyitottnak maradva tartózkodni kell a szellemi monokultúrától és az úgynevezett „mainstream” (fősodró, hivatalos) történetírás klisékké merevedett és ezért sematikusá vált akadémizmusától, kihagyásos történelemszemléletétől és érinthetetlen tabuitól, dogmáitól.

120 Broadway, New York City

A Wall Street és a bolsevikok kapcsolata nem érthető meg anélkül, hogy mi játszódott le egy new yorki felhőkarcolóban, amely mellett e sorok írója is elhaladt naponta, amikor a New Yorki Tőzsdével pontosan szemben lévő „Security Pacific Clearing and Services” elnevezésű pénzügyintézetben dolgozott a Wall Streeten. A most is álló felhőkarcoló 1915-ben épült, miután a telken lévő korábbi épület, az Equitable Life Assurance Company központja, leégett. Ez a vállalat ugyan nem költözött vissza az újjáépített felhőkarcolóba, mégis az Equitable Life Building nevet viselte ez a 34 emeletes ház, amely teljes mértékben elfoglalja a Broadway és a Pine nevű utca közötti utcátömböt. A ma már csak közepesnek számító irodaház 34. emeletén volt a tekintélyes Bankers Club. A ház többi használója 1917-ben szinte kivétel nélkül olyan amerikai intézmény volt, amelynek volt valami köze a bolsevik forradalomhoz, majd pedig az azt követő fejleményekhez. Így pl. a Federal Reserve System 2. területi, - New York térségében illetékes, - helyi bankjának is itt volt a székhelye. Itt volt a központja az American International Corporation-nek (a továbbiakban AIC), amely kiemelkedő szerepet játszott a Wall Street és a bolsevikok kapcsolatában. Ludwig Martens, aki majd a szovjet hatóságok által Amerikába kinevezett első bolsevik „nagykövet” lesz, a new yorki „Soviet Bureau” vezetőjeként, 1917-ben annak a Weinberg and Posner Company-nak volt az alelnöke, amelynek az irodái szintén a 120 Broadway alatt voltak. A bolsevikok támogatása szempontjából messze kiemelkedően legfontosabb két intézmény egyike a Federal Reserve Bank of New York, az FRB of New York, amelynek a vezetői között számos Morgan által delegált személy volt. A másik pedig az American International Corporation, az AIC, amely a Morgan érdekeltség tulajdonában volt. C. A. Stone, az AIC elnöke egyben az FRB of New York igazgatója is volt.

Az American International Corporation-t J. P. Morgan alapította a National City Bank és a Rockefeller érdekeltség bevonásával. Az AIC központi irodái a 120 Broadway alatt voltak. A vállalatot alapító okirata feljogosította arra, hogy a bankári és közszolgáltatási tevékenység kivételével, világszerte bármilyen üzleti vállalkozásban részt vegyen. A korporáció okiratilag rögzített célja az volt, hogy olyan hazai és külföldi vállalatokat hozzon létre, amelyek kibővítik Amerika külföldi tevékenységét, elősegítik az amerikai és a nemzetközi bankári, üzleti és technológiai érdekek érvényesítését. Az AIC indulótőkéje 50 millió dollár volt és az igazgatóság a Wall Street pénzügyi elitjének a krémjéből állott. Két éven belül már mintegy 30 országban, köztük Petrográdban, Oroszországban is, működtek az AIC-nak vállalatai 27 millió dollár tőkével. Ezek vagy az AIC leányvállalatai vagy közösen működtetett vállalatok voltak. Az Egyesült Amerikai Gépgyár teljesen az AIC tőkéjéből létesült. Az AIC alelnöke, Frederick Holbrook, maga is egy nagyvállalat tulajdonosa volt. 1917 januárjában jött létre Petrográdban a Grace Russian Company, amelynek egyik főrésztvényese az AIC volt. Az AIC volt annak a United Fruit Company-nak az egyik tulajdonosa, amelyik fontos szerepet játszott a közép-amerikai felkelésekben az 1920-as években. Az amerikai Nemzetközi Hájóépítő Korporáció teljes mértékben az AIC-é volt. Az AIC irányította a G. Amsinck and Co.-t, amely az időközben kutathatóvá vált zárt dokumentumok szerint, finanszírozta az Egyesült Államokban folytatott német hírszerzést. A felsorolást csak helyszűke miatt hagyjuk abba. A lényeges az, hogy az AIC-nak igen komoly érdekeltségei voltak mind az amerikai, mind a tengerentúli háborús megrendelésekben. Az AIC 22 igazgatója közül 10 a National City Banknak, az NCB-nek is az igazgatója volt. A Rockefeller és a Morgan érdekeltség között Stillman, az NCB elnöke volt az összekötő. A Kuhn, Loeb-nek és a du Ponts-nak egy-egy, a Stone és Webster-nek három tagja volt az AIC igazgatótanácsában. Ebből a 22 igazgatóból négy már a FRB of New York-nak is az igazgatója volt ekkor, illetve az lett később. Itt emlékeztetnénk arra, hogy William Boyce Thompson, aki jelentős összegekkel támogatta a bolsevik hatalomátvételt, szintén az FRB of New York 9 tagú igazgatóságához tartozott.

Még csak Közép-Oroszország egy részére terjedt ki a szovjet hatalom, amikor Robert Lansing, akkori amerikai külügyminiszter, kikérte az American International Corporation álláspontját. William Franklin Sands, az AIC ügyvezető titkára, 1918. január 16-án, tehát amikor még csak Oroszország egy töredékén volt bolsevik hatalom, már hibáztatja az Egyesült Államokat, amiért oly soká halogatja Trockij elismerését. Válaszában ezt írja: „Bármit is mulasztottunk, azt most be kell pótolnunk, még akkor is, ha ez bizonyos fokú személyi győzelmet jelent Trockij számára...Alapos okom van azt feltételezni, hogy a Kongresszus minden támogatást meg fog adni a kormányzat Oroszországgal kapcsolatos terveinek, és azokat az Egyesült Államok közvéleménye is jóvá fogja hagyni.”(29) Tehát Sands, annak a cégnek az ügyvezetője, amelynek igazgatói a Wall Street legtekintélyesebb személyiségei, a legnyomatékosabban kiállt a bolsevikok és a kommunista hatalomátvétel mellett, szinte hetekkel azután, hogy sor került a bolsevik államcsínyre. A new yorki FED igazgatójaként pedig ezzel egyidőben átutalt 1 millió dollárt Leninnek és Trockijnak. Sands, aki felváltva volt a washingtoni külügyminisztérium és a Wall Street magasbeosztású tisztségviselője, 1916-ban az amerikai „vörös-keresztes misszió” tagjaként az orosz fővárosban volt. Visszatérve New Yorkba, az AIC ügyvezetőjeként, ő volt az illetékes bizonyos - Oroszországra vonatkozó - „titkos szerződések”-et illetően. Az időközben hozzáférhetővé vált amerikai, titkos irattári anyagok számos ilyen dokumentumot tartalmaznak. 1918. július 1-én Sands azt javasolta McAdoo amerikai pénzügyminiszternek, hogy alakítson egy bizottságot Oroszország gazdasági támogatására. Mivel egy kormánybizottság csak nehézkesen tudna ellátni egy ilyen feladatot, ezért célszerű ezt a magánérdekeltségek bevonásával elvégezni. Vagyis Sands minél előbb biztosítani kívánta a „120 Broadway” alatti cégek számára a bolsevik Oroszországgal való gazdasági kapcsolatok lefőlözését. A Federal Reserve Bank of New York kilenc igazgatója közül négynek a „120

Broadway” alatt volt az irodája. További kettő az American International Corporation-nak is az igazgatója volt. Sands javaslatát nem fogadták el. Létrejött viszont az American-Russian Industrial Syndicate Inc. a „120 Broadway” alatt azzal a céllal, hogy felkutassa a gazdasági kiaknázás lehetőségeit. Ezt az új vállalatot az ugyancsak „120 Broadway” alatt tevékenykedő Guggenheim Testvérek finanszírozták, akiknek korábban üzlettársa volt a már bemutatott William Boyce Thompson.

John Reed, a Wall Street udvari forradalmára

John Reed, a bolsevik irányvonalat követő „Masses” (Tömegek) c. amerikai lap munkatársa, az American International illetékese, William Franklin Sands szerint, az ő cégének a „kontrollja” alatt állott. Reed rendszeresen írt a „Metropolitan” című, a Morgan érdekeltséghez tartozó baloldali lapba is. Reednek a bolsevik forradalmat dicsőítő könyve, „Ten Days That Shook the World” (Tíz nap, amely megrengette a világot), amelyhez Lenin írt előszót, annak idején széleskörben olvasott mű volt. Mai szemmel nem több, mint az aktuális események felületes ismertetése, teletűzdelve a bolsevikok felhívásaival, dekrétumaival, és a bolsevikok iránti misztikus lelkesedéssel. A bolsevik hatalomátvétel után Reed a Harmadik Internacionálé végrehajtó bizottságának az amerikai tagja lett. Reed 1913 és 1918 között abból élt, amit a „Metropolitan” c. laptól kapott. Ennek a new yorki újságnak a Guaranty Trust egyik igazgatója - H. P. Whitney - volt a tulajdonosa. A másik lapot, a bolsevik-barát „Masses” címűt szintén egy gazdag bankár finanszírozta. De kapott pénzt Reed az amerikai „vöröskeresztes” megbízottól, Raymond Robinstól is. 1920 márciusában, amikor a finn hatóságok letartóztatták Reedet, nemcsak több útlevelet, de bizalmas iratokat, köztük Lenintől és Trockijtól származó leveleket is találtak nála. Ismét a Guaranty Trust ügyvezetője, Sands, volt az, aki interveniált az amerikai kormánynál, hogy érje az el a finn hatóságoknál Reed szabadonbocsátását. Mindez arra enged következtetni, hogy John Reed a Morgan-Rockefeller érdekeltség szolgálatában állott. Antikapitalista írásai alkalmasak voltak annak a mítosznak a fenntartásához, hogy minden kapitalista szüntelen háborút visel a szocialista forradalmárok ellen. Csak töredékét ismertettük azoknak a dokumentumoknak, amelyek arra utalnak, hogy a Morgan-Rockefeller érdekeltség, a FED, a Kuhn and Loeb és a Wall Street más potentátjai folyamatosan támogatták a bolsevikokat, nemcsak a forradalom előtt, de utána is. Ennek a támogatásnak a központja pedig a 120 Broadway, New York City volt.

A Wall Street megvásárolt ellenségei

Miért vásárolt drága pénzért ellenségeket magának a Wall Street? Miért volt érdemes pénzelnie a bolsevikokat, hogy azok aztán „ez a harc lesz a végső” jelszóval megsemmisítsék, és a történelem szemétdombjára küldjék bankáraival és felhőkarcolóival egyetemben, ahogyan fennhangon hirdették? És ha már ellenségekre volt szüksége, tényleg a bolsevikok voltak a lehető legjobb - pénzért kapható - „ellenségek” a számára? Mielőtt válaszolunk ezekre a furcsának tűnő kérdésekre, vegyük szemügyre, hogy mi szükséges egy sikeres forradalomhoz? Elsősorban két dologra, szervezetre és pénzre van szükség. A szegények és elnyomottak tömegei egyikkel sem rendelkeznek. A Morganok és Rockefellerek viszont mindkettőhöz hozzá tudnak segíteni. Nesta Webster angol történész írja a bolsevikokról:

„Ha a bolsevikok valóban csupán forradalmárok bandája lett volna, ahogyan azt a legtöbbször állítják, amely meg akarta szüntetni a tulajdont először Oroszországban, majd pedig más országokban is, akkor ez a banda magától értetődően az egész világon élő tulajdonosok szervezett ellenállásába ütközött volna és a Moszkvában lángoló tüzet gyorsan eloltották volna.

Csak a mögöttük álló hatalmas erőknek köszönheti ez a kislétszámú párt, hogy a hatalmat kézbe tudta venni és meg is tudta tartani.” (30)

A történelem azt igazolja, hogy szívélyes partneri viszony volt a nemzetközi monopolista fináncoligarchia és a szocializmusért küzdő nemzetközi forradalmárok között. Ez a viszony mindkét fél számára haszonnal járt. A számlát az oroszok, amerikaiak és más népek egyszerű polgárai fizették meg. Tévedés tehát az a mai napig élő hiedelem, hogy a nemzetközi pénzmonopolisták és a nemzetközi forradalmárok kibékíthetetlen ellenségei egymásnak. A történelmi tények, amelyből csak töredéket ismertettünk, azt bizonyítják, hogy a nemzetközi bankárok, mindenekelőtt a Morgan és Rockefeller érdekeltség, pénzelték a bolsevik hatalomátvételt. Az elég nyilvánvaló, hogy ez miért volt előnyös a bolsevikok számára. De mi hasznuk volt ebből a szuperkapitalista pénzembereknek? Az előzőekben már utaltunk a gazdasági, pénzügyi előnyökre, arra, hogy a nemzetközi pénzvilág vezérkara szívesen üzletel centralizált kormányzatokkal. Ezt nem valamiféle ideológiai meggyőződésből teszi, hiszen a nemzetközi bankárok nem voltak sem bolsevikok, sem kommunisták, sem hagyományos értelemben vett szocialisták vagy demokraták. Monopolisták voltak és a nemzetközi piac monopolellenőrzése volt az, amire törekedtek. Ezt a céljukat el is érték.

Ezzel azonban nem érték be és ezért kezdettől fogva többről is szó volt, mint csupán gazdasági érdekeik érvényesítéséről. Ugyanazok, akik pénzt adtak a kommunista forradalomra, bevezették az Egyesült Államokban az egyik legszigorúbb jövedelmi adórendszert úgy, hogy magukat kivonták alóla. Saját vagyonukat több ezer alapítványba vitték át, amelyek viszont adómentesek. A pénzrendszert magántulajdonukba vették és a kamatszedés révén egyre növekvő vagyonukat kezdettől fogva politikai hatalommá akarták átalakítani. Céljuk nemcsak egy-egy ország politikai rendszerének az ellenőrzése volt, de egy irányításuk alatt álló világállam létrehozása is. A kommunisták is egy kommunista világrendszerért, világállamért, küzdöttek. A kartell-kapitalisták és a kommunisták végső célja tehát megegyezett. A bolsevikok fennen hirdették, hogy az olyan szupergazdag kartell- és banktőkésektől, mint pl. a Rockefellerek, elveszik vagyonukat. Ezek a fenyegetett pénzoligarchiák viszont nemcsak, hogy nem féltek ezektől a fenyegetésektől, hanem még együtt is működtek a fenyegetőkkel. Erre a logikus magyarázat csak az lehet, hogy a bolsevikok kezdettől a szupergazdagok ellenőrzése alatt állottak. A Morganoknak és a Rockefellereknek, mindig is az volt a gyakorlatuk, hogy minden konfliktusban, mindkét oldalt ellenőrizték. A Rockefellerek, akik a HÁLÓZAT amerikai szárnyának az irányítását hamarosan átvették a Morgan érdekeltségtől, már 1918 óta gondoskodtak a tőlük függő, bolsevizált Oroszország pénzügyi támogatásáról és rendszeresen ellátták technikai-technológiai információkkal is, amint azt Antony Sutton, a Hoover Intézet kutatója, erről írott és alaposan dokumentált könyvében - „Western Technology and Soviet Economy” (Nyugati technológia és a szovjet gazdaság) - bizonyítja. Áttekintve mindazt a segítséget, amit a Szovjetunió a HÁLÓZAT jóvoltából az Egyesült Államoktól kapott, az öt éves tervek pénzelésétől a lend lease-ig, akkor akár azt is az egykori kommunista nagyhatalom neve mellé lehetett volna írni, hogy „made in USA”.

Ha a kommunizmus tényleg az lett volna, amit magáról állított, és aminek a Rockefeller irányította HÁLÓZAT feltüntette, akkor nem tudnánk értelmes választ adni e fejezet elején feltett kérdésekre. Ha azonban a kommunizmust hataloméhes milliárdosok, valamint a szolgálatukba szegődött és jól megfizetett értelmiségiek, azaz a HÁLÓZAT egyik történelmi léptékű vállalkozásának tekintjük, akkor logikussá válnak a kérdések és megadhatóak a válaszok. Itt emlékeztetnünk kell arra, hogy ez a HÁLÓZAT nemcsak Rockefellererekből, nemzetközi bankárokból és a korporációs elit tagjaiból áll, hanem az emberi társadalom és tevékenység szinte minden szférájából származó elitből. Voltaire-től és Adam Weishauptól kezdve, John Ruskinon, Sidney Webben át Henry Kisingerig és John Kenneth Galbraith-ig,

mindig a tanult koponyák voltak azok, akik keresték a hatalomhoz vezető utat és a leggazdagabbak fiainak megmutatták, miként lehet vagyონukat felhasználni arra, hogy a világ urai lehessenek.

Gazdag és gazdag között azonban óriási különbség van aszerint, hogy a vagyona kockázat és felelősségvállalással végzett értéktermelő tevékenységből, azaz termékek és szolgáltatások előállításából, vagy pedig csak a termékek és szolgáltatások cseréjéhez szükséges közvetítő eszközzel, - az önmagában értéktelen pénzzel, - való spekulációból és kamatszedésből származik. Az érték előállításból fakadó, teljesítménnyel fedezett gazdagság erkölcsös, a másik nem tekinthető etikusnak. A politikai hatalom megszerzésére a monopolistának van szüksége, hogy az állam segítségével kényszerítse a saját teljesítményükre támaszkodó vállalkozókat a vele való egyenlőtlen együttműködésre. Az állammonopolista szocializmus, a korporációs fasizmus, a privát szocializmus, vagyis a köz- és magánmonopolrendszereknek minden változata, - a jelenlegi magánpénzmonopóliumot is beleértve - a vállalkozói szabadságon és versenyen alapuló piacgazdaság halálos ellensége.

A monopolista szupergazdagokról - a tények kényszerítő hatására - elhisszük, hogy felosztják a egymás között a világpiacot, hogy felszámolják a szabad versenyt, hogy diktálják az árakat, hogy tervszerűen eladósítják az államokat, hogy megvásárolják a politikusokat, hogy korrumpálják a függőhelyzetű alkalmazottakat, hogy megszegik az üzleti etika szabályait, hogy visszaélnék a pénz hatalmával, hogy együttműködnek a maffiokráciával, de azt már vonakodunk elfogadni, hogy ugyanezen szupergazdagok terveket szöhetnek, titkos hálózatot működtethetnek azért, hogy monopolhelyzetüket az egész világra kiterjeszthessék, s hogy ezt a privilegizált helyzetüket a világállam létrehozásával megszilárdítsák. Ha pedig ennek a célnak az elérését a kommunista kísérettel felgyorsíthatják, akkor a kommunizmust is használhatják eszközként a Globális Unió megvalósításához. Ha viszont nincs többé szükségük a kommunizmusra, mert kényelmetlenné vált nyíltan diktatórikus módszerei és atombombái miatt, akkor félre is dobhatják úgy, ahogyan az a szemünk előtt lejátszódott az elmúlt években. Helyette a kontroll egy hatékonyabb és kevésbé látható módszerét: az államok világméretű eladósítását, a világ energia- és élelmiszerellátásának, valamint pénzrendszerének a globális ellenőrzését vezették be.

A Wall Street hatalmát már szemléltettük, amikor Lenin egyik moszkvai megbízottjuk, Raymond Robins, kívánságára azonnal menesztette a helyettes külügyi népbiztost. 1964-ben ismét láthatóvá vált a Wall Street hatalma. David Rockefeller, a Chase Manhattan Bank és a Council on Foreign Relations elnöke, azaz a HÁLÓZAT még látható legfőbb vezetője, 1964 júliusában a Krím félszigeten töltötte szabadságát. (A HÁLÓZAT legfelsőbb kilenc vezetőjének a személye annyira titkos, hogy őket még a HÁLÓZAT felső vezetésének is csak néhány beavatottja ismerheti. Nevük sehol nem hangzik el, és a HÁLÓZAT vezetőiként sehol és semmikor nem jelennek meg. Ezért akinek a neve már ismertté válik, az valójában már a legfelsőbb vezetés második vonalába tartozik.) Rockefeller ellátogatott a Kreml-be is, ahol két és fél órán keresztül tárgyalt Hruscsovval, a Kommunista Párt első titkárával, a szovjet kormány fejével. Nyilvánvalóan nehézségek merültek fel, mert szeptemberben Johnson elnököt is be kellett kapcsolni a probléma megoldásába. Rá egy hónapra, októberben, Hruscsovot teljesen váratlanul leváltották. David Rockefeller napokon belül ismét felkereste a Fekete Tengert és tárgyalt Brezsnyevvel, Kosziginnel és Podgornijjal, azaz a Hruscsovot a hatalomban követő „trojkával”. Minden jel arra utalt, hogy a HÁLÓZAT elégedetlen volt a Szovjetunió diktátori hatalommal bíró első emberével. Ha igaz, amit számos nyugati politológus állít, hogy David Rockefeller döntött Hruscsov leváltásáról, akkor fogalmat alkothatunk arról, hol a hatalom igazi központja.

A fát a gyümölcséről ítéld meg

Elérte-e a HÁLÓZAT a kommunista kísérlettel a maga elé tűzött célt? Uralmuk alá került-e Oroszország, közelebb jutottak-e a háttérerők a Globális Unió (Atlantic Union, Union of Atlantica, Federal Union, World United States, stb., a különböző elnevezések ugyanazt a célt jelölik) létrehozásához? A választ nem fogjuk megtalálni a történelemkönyvekben. Csak az események nyomon követése adhat eligazítást. Ha a bolsevikok hatalomra juttatása teljesen eredménytelen lett volna, akkor a HÁLÓZAT nem támogatja a szovjetrendszert még további 74 évig és hagyja jóval hamarabb összeomlani. Ha viszont sikeres volt a kísérlet, akkor támogatja a fennmaradását, sőt igyekszik hasznot húzni belőle, hogy legalább befektetései egy része megtérüljön. Áttekintve, hogy miként viszonyozták a bolsevikok a Wall Street-től kapott milliókat, kezdjük Leninnek a Kommunista Párt X. kongresszusán elhangzott szavaival:

„A tőke támogatása nélkül lehetetlen lesz számunkra megtartani a proletárhatalmat egy hihetetlenül elpusztított országban, ahol a parasztság, amely maga is tönkre van téve, alkotja a lakosság túlnyomó többségét. A tőke természetesen 100%-osan ki fog facsarni mindent belőlünk. De ezt meg kell értenünk. Vagy ilyen a gazdasági kapcsolatunk vele, vagy semmilyen...”(31)

Az alábbi hét példa mutatja, hogy a bolsevikok nem voltak hálátlanok Wall Street-i főnökeikhez:

1. A bolsevik államcsínyt követően minden bankot államosítottak Oroszországban, kivéve egyet, a Rockefeller család tulajdonában lévő National City Bank petrográdi részlegét.
2. Oroszország valamennyi nehézipari üzemét is állami tulajdonba vették, kivéve a Westinghouse-nak azt az erőművét, amelyet az a Charles Crane létesített, aki együtt utazott az S. S. Kristianiafjord fedélzetén Trockijjal és hivatásos forradalmáraival, hogy tanúja legyen a „re-revolution”-nek, azaz a forradalom elleni államcsínynek.
3. 1922-ben a bolsevik kormány létrehozta az első szovjet nemzetközi bankot. Ennek a banknak - a kommunista elméletnek megfelelően - állami tulajdonban kellett volna lennie és állami irányítás alatt működnie. A valóságban azonban egykori cári, német, svéd és amerikai bankárok privát szindikátusa irányította. A külföldi tőke többsége Angliából érkezett, maga az angol kormány is a bank tulajdonosai között volt. A szovjet bank nemzetközi részlegét Max May, a Morgan Guaranty Trust alelnöke irányította.
4. A bolsevik hatalomátvételt követő években a szovjet kormányzat folyamatosan és igen előnyösen, - azaz nem versenyeztetés alapján - ellátta szerződésekkel a brit és amerikai érdekeltségeket, amelyek mind közvetve vagy közvetlenül kapcsolódtak a HÁLÓZAT angol (City of London) és amerikai (Wall Street) szárnyához. Ezek közül az egyik legnagyobb volt a chicagói húsforgalmazó céggel, a Morris and Company-val, 25 millió kiló élelmiszer szállítására kötött szerződés. Edward Morris cégtulajdonos felesége annak a Harold Swift-nek volt a testvére, aki az Oroszországban működő „Vörös Kereszt Misszió” őrnagya volt.
5. Azért, hogy kifizethessék az ilyen szerződésekkel vásárolt árukat és törleszthessék a nemzetközi bankároktól kapott a „kölsönöket”, a bolsevikok Oroszország teljes aranytartalékát, beleértve a cári kincstárban tárolt aranyat is, amerikai és angol bankokba szállították. Egyedül 1920-ban 39 millió svédkorona értékű orosz arany érkezett New York-ba Stockholmon keresztül. Három másik hajó közvetlenül Oroszországból szállított 540 láda aranyat, több mint 97 millió aranyrubel értékben, és még egy negyedik szállítmány is volt ebben az évben. A teljes szállítmány értéke elérte a 20 millió dollárt. Ez mai értéken kétmilliárd dollárra rúg. Az arany átszállítását New Yorkba Jacob Schiff, a Kuhn and Loeb

elnöke szervezte meg és az arany a Morgan érdekelttséghez tartozó Guaranty Trust trezorjaiban nyert elhelyezést.

6. Wilson elnök kormányzata ebben az időben 700 ezer tonna élelmiszert szállított Szovjet-oroszországba. Ez nemcsak megmentette a bolsevik rendszert az összeomlástól, de Lenin és Trockij számára lehetővé tette a kommunista diktatúra konszolidálását. The U.S. Food Administration, (az Egyesült Államok Élelmiszer Hatósága), amely ezeket a hatalmas szállításokat intézte, szép hasznot hozott azoknak a cégeknek, amelyek ebben a programban részt vettek. A program irányítója Herbert Hoover volt, igazgatója pedig a Kuhn and Loeb egyik tulajdonosának a veje.

7. Óriási haszonra tettek szert a HÁLÓZAT érdekkörébe tartozó amerikai, brit és később már német cégek is, amikor beindult az üzlet a szovjetrendszerrel. 1921 és 1925 között a Standard Oil és a General Electric 37 millió dollár értékben szállított gépi berendezéseket. A német Junkers repülőgépgyártó cég pedig szó szerint létrehozta a szovjet repülőgépipart. A brit tulajdonban lévő Léna Goldfields, Ltd. jeges szibériai bányáiban legalább 3 millió rabszolgamunkát végző fogoly pusztult el. Az amerikai bankár és vasútmágnás, Averell Harriman, aki később amerikai nagykövet volt Moszkvában, 20 évre szóló monopóliumot szerzett a Szovjetunió teljes mangántermelésére. Armand Hammer, a kommunista milliomos, Lenin közeli barátja, ugyancsak szovjet kapcsolatainak köszönhetette hatalmas vagyonát, mert ő kapta meg az azbeszt bányászat ellenőrzését egész Oroszországban.

A bolsevikok tisztában voltak vele, hogy Wall Street-i „jőtevőik” kifosztják Oroszországot. Amit odaadtak az nem az ő pénzük és nem az ő vagyonuk volt. Számukra egyedül a hatalmon maradás volt fontos. Hogy ez milyen nehéz volt, azt jól mutatja, hogy az államcsíny után ugyan kezükbe került az államgépezet, de Oroszország túlnyomó része még sokáig nem került az uralmuk alá. (1919-ben Lenin, pl. csaknem feladta a reményt, hogy a bolsevik hatalom túlterjedhet Petrográd és Moszkva környékén. Dél-Oroszország egésze ekkor, Ogyessza kivételével, Gyenyikin tábornok ellenőrzése alatt állott.) Így tehát elfogadtak minden feltételt.

Ami a HÁLÓZAT másik, fontosabb célját, a Globális Unió létrehozását illeti, a kommunizmussal folytatott kísérlet ebből a szempontból sem volt eredménytelen, noha részben úgy jártak vele, mint a bűvészin a palackból kiszabadított szellemmel. Főleg atomfegyverei miatt már nem lehetett teljesen ellenőrzés alatt tartani. Az szinte bizonyosra vehető, hogy a világállamon munkálkodók már nem fogják használni a lejáratott kommunista kifejezést, amelyet keleten és nyugaton egyaránt széleskörben elutasítanak az emberek. Egészen biztos, hogy a pénzvagyron és a korporációk monopoltulajdonára épülő, kétpólusú társadalom új nevet fog kapni, hogy szalonképes legyen, és el lehessen adni a tömegeknek. Az új kurzus bevezetésére Amerikában, pl. ilyen nevekkel kísérleteztek eddig: „New Freedom”, „New Politics”, „Participatory Democracy”, „Great Society”, „New Federalism”, „New Atlanticism”, „New Conservatism”, „New Age” és így tovább. Valamennyi egy mindenható szupervilágállam bevezetését, annak előkészítését szolgálja. Az először csak laza nemzetek feletti struktúrák fokozatosan át lesznek alakítva egy monolitikus Világállammá. A kommunista kísérlet tanulságai azonban lehetővé teszik a tévedések és zsákutcák elkerülését.

Carroll Quigley, aki a hálózat híve volt, abban látta az emberiség tragédiáját, ha nem fogadja el a HÁLÓZAT által felkínált jövőt, az új világrendet. Az emberiség reményét pedig abban, ha ezt a jövőt elfogadja, és szívvel-lélekkel támogatja. Ezért is adta legfontosabb könyvének a „Tragédia és a remény” címet. A HÁLÓZATOT abból tudjuk megítélni, hogy eddigi tevékenysége mit nyújtott az emberiségnek, azaz a „HÁLÓZAT fája” milyen gyümölcsöt termett. Egyik „termése” a bolsevizmus volt, amely közel 100 millió ember halálával és sok százmillió mérhetetlen szenvedésével járt. Most érlelődő gyümölcse, a készülőben lévő Globális Unió,

már kialakulása folyamatában világméretűvé tette az eladósodást, a kamatfüggőséget. Megjelent a soha fel nem számolható, nagyméretű munkanélküliség, felgyorsult a középosztály felmorzsolása, a pénzügyi és korporációs világmonopóliumok kialakítása. Az emberiség egyre inkább a pénzvagyontulajdonos elit önző és ellenőrizhetetlen uralma alá kerül.

Kiszabadulni a „bal-jobb” felosztás kényszerzubonyából

A Wall Street és a bolsevikok kapcsolatának a feltárása újra arra figyelmeztet, hogy a politikai spektrum „bal-jobb” felosztása értelmetlen és végleg eljárt felette az idő. Ezzel a közhellyé vált igazsággal minden hivatásos politikus tisztában van, de mégse mond le erről a szemfényvesztésről, mert igen jól lehet vele ködösíteni. A reformkommunista utódpart vezére „baloldali értékekről” (vajon mik ezek?) beszél, miközben nem lehetett volna a nemzetközi pénztőkét szolgáló, - azaz a hagyományos politikai terminológia szerint jobboldalibb és főleg antiszociálisabb - politikát folytatni, mint amilyent ez a múltját szégyellő és mindig is a forradalmi szervilizmusban jeleskedő párt folytatott, amikor kormányon volt. A másik oldal, a jelenleg kormányzó koalíció, polgári, nemzeti és keresztény értékekről beszél, miközben politikája a legfontosabb kérdésben szinte szemernyit sem tér el az előző koalíciótól. (Számos kérdésben persze pozitívan eltér.) A legfontosabb politikai kérdés ma a társadalom túlnyomó többségének az elszegényedése, amelynek elsőszámú okozója az eladósodás és a kamatfizetés véglegessé válása. Az adósságfüggés fenntartása céljából kényszerítették Magyarországra a kétszintű bankrendszert és a teljesen független központi bankot, amely egyedül képes ezt az állapotot fenntartani. Már az eladósítás is a HÁLÓZAT stratégiai döntésének volt a része. De az eladósítás fenntartása csak a központi bank - a nemzetközi bankárok eme zseniális és veszedelmes találmánya - révén lehetséges.

Ahogy a kerékpár, az autó arra való, hogy közlekedjünk vele, az államtól elválasztott, független központi bankok arra szolgálnak, - az a „hivatásuk” -, hogy segítségükkel privát pénzemberek egy zárt csoportja ki tudja sajátítani a maga számára az egyes államok pénzügyi szuverenitását. A független központi bankok létezésének ez az értelme. Nélkülük nem lenne lehetséges az államok folyamatos eladósítása és kamatfizetésre kényszerítése azok számára, akik a központi bankokat ellenőrzik. Azt állítják, még miniszterek is, hogy az MNB állami tulajdonban van. Papíron, - de jure - valóban. De milyen tulajdonos az az állam, amely saját tulajdonú bankjának érdemi döntéseibe semmilyen formában sem szólhat bele, mivel az de facto teljesen független tőle. Az MNB csak akkor állami, amikor veszteségeit az állami költségvetésből kell pótolni. Az adófizető polgár, akinek ilyen veszteségpótlásra költik a pénzét, azonban még képviselője, a demokratikus kormány útján sem tudhatja meg, mi történt a társadalom pénzével. Pl. mi történt az MNB bécsi fiókjában elvesztegetett 70 milliárd forinttal? A lefolytatott vizsgálat eredményei már ismertek, de az MNB elnöke, saját hatáskörben, letitkosította. A keretein túlfeszített, piedesztálra emelt „szent tehén”, a banktitok, így szinte csábít, - felszólít - a visszaélésre. Ha valami tisztességes és közérdekű, akkor miért nem lehet ismert az állampolgárok számára? Miért kell törvényes és tisztességes pénzügyi műveleteket betegesen eltitkolni a közvélemény elől? Miért a közéleti titkolódzásnak ez a morbid kultusza?

A másodlagos fontosságú adókérdésekről kemény viták folynak a parlamentben, de arról nem esik szó: mit lehetne annak érdekében tenni, hogy ne kényszerüljön a magyar állam a beszedett adó közel egyharmadát évről-évre kamatként átadni a nemzetközi pénzvilágnak és a magyar pénztulajdonosoknak. Arról sem esik szó kormánykörökben, hogy a valódi értékének a töredékéért kiárusított nemzeti vagyontól, és a mélyen alulfizetett magyar munkaerőtől a legtöbb hasznot húzó multinacionális vállalatok és nemzetközi bankok, befektetők, miért

élvezhetnek adókedvezményeket, számos esetben adómentességet, a mai napig? A kormányfő helyesen mutatott rá egy rádióhallgatónak 1999 szeptemberében adott válaszában, hogyha nem kellene, pl. a jövő évi költségvetésből több mint 800 milliárd forintot ismételt adósságszolgálatra, - kamatfizetésre - fordítani, akkor abból a kétszeresére lehetne emelni a nyugdíjakat és jutna az egészségügy és az oktatásügy rendbetételére, az ott dolgozók tisztességes megfizetésére. „Az ország korábbi, hozzánemértő vezetői hibájából azonban eladósodtunk és most már nem tehetünk semmit, viselnünk kell a hibás döntések következményeit, fizetnünk kell a kamatokat,” - mondotta a miniszterelnök. Ehhez még hozzátette, hogy pénzügyi kérdésekben általában három személlyel szokott konzultálni, a pénzügyminiszterrel, a központi bank elnökével és a Statisztikai Hivatal elnökével.

Ha egy állam eladósodásának csak az adott ország kormányainak a hozzánemértése és pazarlása lenne az oka, (természetesen ez is növelheti az eladósodás mértékét), akkor a XX. században a világ demokratikus berendezkedésű, fejlett ipari országainak voltak eddig a „leghozzánemértőbb” és a „legpazarlóbb” kormányai. A világ lefeladósodottabb államai ugyanis nem Afrika, Dél-Amerika, vagy Ázsia országai, hanem az Egyesült Államok, Nagy Britannia, Franciaország, Olaszország, Németország és Svédország. De a sort lehetne folytatni, pl. Svájjal, a demokratikus, pénzhez jól értő „bankárállammal.” (A világ leghezhozzáértőbb kormánya pedig Ceausescu Romániájáé lenne, hiszen a román diktátor kormánya teljesen visszafizette 10 milliárd dollár adósságát.) Az eladósodás elsődleges oka nem a kormányok hozzánemértése, hanem az a magánirányítás alá került pénzügyrendszer, amely a központi bankok létrehozásával el tudta venni a szuverén államoktól a pénzkibocsátás, a kamat- és árfolyam-szabályozás felségjogát. Ezzel lehetővé vált a nemzetközi bankárok számára az egyes államok eladósítása és kamatfizetésre kényszerítése. Független központi bankok nélkül sem kialakítani, sem fenntartani nem lehet a tartós eladósítás és kamatfizetés rendszerét. Az államok egy ilyen rendszer nélkül saját maguk bocsáthatnák ki - csekély önköltséggel - a gazdasági életéhez szükséges közvetítő közeget, a pénzt. Ez volt, pl. a helyzet 1913-ig az Egyesült Államokban. A világ országaira fokozatosan rákényszerített magánpénzmonopólium rendszer, - amelyet többé nem ellenőrizhetnek a demokratikusan választott parlamentek és kormányok - az oka annak, hogy ezek a fejlett államok kénytelenek most lebontani jóléti rendszereiket azért, hogy viselni tudják a kamatok miatt exponenciálisan növekvő adósságszolgálati terheiket. A HÁLÓZAT hatalma elsősorban ezen a pénzügyrendszeren, saját zseniális és tökélyre fejlesztett találmányán, nyugszik.

Magyarország számára nagy előnyökkel járhatna, ha tehetséges miniszterelnöke időt tudna szakítani annak a tanulmányozására, hogy milyen összefüggés áll fenn a független központi bankok tevékenysége és az államok eladósításának a fenntartása, valamint kamatfizetésre kényszerítése között. Egy nemzet jegybankja és a független központi bank két teljesen különböző feladatú, alapvetően más intézmény. A független központi bank rendeltetésénél fogva nem lehet egy nemzet bankja. Az, hogy hagyományból a „Magyar Nemzeti Bank” elnevezést viseli, nem változtat azon a tényen, hogy feladatánál fogva érdekei most már teljesen ellentétesek a magyar állam érdekeivel. A magyar államnak, pl. nem érdeke az örökké tartó eladósodás és kamatfüggőség fennmaradása. Az államtól leválasztott, független központi banknak viszont ennek az eladósításnak a kialakítása és fenntartása, az ország kamatfizetőképességének a szavatolása a rendeltetészerű feladata. Természetesen vannak egyező törekvések, de teljesen más motívumból. A kormány azért akarja a gazdasági növekedést, hogy több jusson a lakosság életszínvonalának az emelésére, a független központi bank pedig azért, hogy megmaradjon, sőt növekedjék az ország hitelfelvevő- és kamatfizetőképessége. Ha valóban csak a nemzet bankja lenne, akkor nem kellett volna átalakítani egy teljesen más fajta intézménnyé, egy független központi bankká. Megmaradhatott volna jegybanknak, a demokratikusan választott magyar parlament és kormány bankjának, valódi Nemzeti Banknak. Egy

országnak saját jegybankra van, független központi bankra pedig nincs szüksége. Erre az utóbbira csak a nemzetközi és hazai pénzvagyontulajdonosok szorulnak rá. A független jelző azt fejezi ki, hogy ez a belülről, célját és feladatkörét illetően teljesen kicserélt pénzügyi intézmény, most már a kamatjövedelemre tartósan igénytartó pénzvagyontulajdonosok érdekeit érvényesíti a magyar állammal és a magyar társadalom egészének az érdekeivel szemben. A nemzetközi pénzügyi világ, a HÁLÓZAT, eme magyarországi pénzügyi kirendeltsége tehát csak bitorolja, és most már a társadalom megtévesztésére használja a „Magyar Nemzeti Bank” elnevezést. Ez megfelel a HÁLÓZAT azon általános gyakorlatának, hogy minden intézményét és akcióját valami másnak tünteti fel. Ez az álcázás, - rejtőzködés, - sikerének egyik biztosítéka.

Egy időszaki konkrét példával szeretném megvilágítani, hogy milyen óriási különbség van egy állam saját jegybankja és egy független központi bank között. Dr. Wilhelm Lautenbach, a weimari Németország pénzügyminisztériumának szakértője, 1931-ben bebizonyította, hogy a konkrét feladathoz kötött állami pénzkibocsátás nem okoz inflációt. (Elgondolásait később igazolta a gyakorlat.) A magyarországi árvizek és belvizek kárainak az elhárítása sürgősen 5 milliárd forintot igényelt 1999-ben. A kormány ahelyett, hogy ezt a pénzt - az állami felségjog alapján - kibocsátotta volna saját jegybankján keresztül, kölcsönt vett fel a biztosítóktól. A pénzforgalomba így bekerült az elfekvő pénzvagyomból 5 milliárd forint. Mivel ennek a pénznek konkrét gazdasági célhoz van kötve a felhasználása, ez a forgalomba bekerülő többletpénz, nem növeli az inflációt. De viszont 10 év múlva, - kamatostul - vissza kell fizetni a biztosítóknak. Ez mintegy 15 milliárd forint bruttó újabb államadósságot jelent a költségvetés, azaz a magyar adófizetők számára. Ha ezt az 5 milliárdot az állam kibocsáthatta volna a saját jegybankján keresztül (ha tényleg lenne ilyen neki), akkor sem került volna több pénz a forgalomba, akkor sem okozott volna inflációs nyomást, hiszen ennek a pénznek a felhasználása is konkrét feladathoz lett volna kötve: az árvíz és a belvíz károk elhárításához. Az államnak azonban nincs többé saját jegybankja. Ehelyett van a kamatjövedelemhez ragaszkodó pénzvagyontulajdonosoknak egy független pénzügyi intézményük Magyarországon, amely megtévesztéssel a Magyar Nemzeti Bank nevet viseli.

A miniszterelnök most joggal válaszolhatja mindezt, hogy az MNB törvény jelenlegi rendelkezései már megtiltják az államnak pénz kibocsátását a legkisebb mennyiségben is. Ez 1996 óta, amikor módosították - az MNB elnökének a kezdeményezésére - a jegybanki törvényt, valóban így van. Ez a korlátozó rendelkezés, amely elveszi a demokratikusan választott magyar kormánytól a pénzügyi szuverenitás maradványát is, és azt átadja a nem választott, politikai felelősséggel nem tartozó MNB elnöknek, 51%-os törvényben van. Ezt a törvényhelyet a jelenlegi kormánykoalíció rövid idő alatt megváltoztathatná, ha akarná. És ekkor már nem lenne akadálya annak, hogy az állam saját-kibocsátású, kamatmentes pénzből, azaz hitel helyett tőkéből, finanszírozza a vízkárok helyreállítását. Ez mintegy 15 milliárd forintot takarítana meg a költségvetés, a magyar adófizető polgárok számára.

Ki tudná erre figyelmeztetni a kormányfőt? A pénzügyminisztere? Ő 1990-1992-ig a HÁLÓZAT „Vatikánjában”, a londoni Cityben sajátította el a jelenlegi pénzügyi rendszer működését. Nem fog ilyen eretnokséget javasolni. Az MNB elnöke? Ő is a HÁLÓZATTÓL kapta részben a kiképzését (33 évesen, egy éven át volt konzultáns Washingtonban a Világbanknál, a Wall Street-i fináncoligarchia egyik fellegrájában) és abban a kitüntetésben is részesült, hogy a HÁLÓZAT legexkluzívabb és legfontosabb titkos szervezetébe, a Bilderberg Csoportba, immáron többször is meghívást kapott. Ő 100%-osan ellenérdekű fél. Nem személy szerint, de rendszerbeli funkciója szerint, arra van kötelezve, hogy a pénzvagyontulajdonosok érdekeit képviselje, és megmentsen minden lehetséges kamatjövedelmet a pénztulajdonosok számára. A Statisztikai Hivatal elnöke kiváló pénzügyi szakember. De talán nincs sem illetékessége, sem elegendő befolyása, hogy ilyen horderejű kérdésekben tanácsot adjon a miniszterelnöknek.

A HÁLÓZAT természetesen árgus szemekkel figyeli, hogy mit tesz az Európai Unióba, a tervezet Globális Unió egyik fontos alkotórészébe, igyekvő Magyarország. Nyilván nem túrné a kettős bankrendszer, a független központi bank és a magánpénzmonopólium felszámolását. Kisebb változtatásokat azonban lenyelne. Ilyen lenne az, ha a nemzeti össztermék (GDP és GNP) 5-10%-ig a magyar állam továbbra is kibocsátana - pénzügyi szuverenitására hivatkozva - kamatmentes pénzt, hiszen Magyarország ezt jogilag még megteheti, mert nem tagja egyelőre sem az Európai Uniónak, sem a közös európai pénzrendszernek. Egy ilyen - a pénzrendszer egészét nem érintő - változtatás már lehetővé tenné, pl. az egészségügy rendbetételét és nagy valószínűséggel a nemzetközi pénzvilág büntető szankcióját sem vonná magával. Egy túlzott mértékű reagálás régiókban nem lenne célszerű politika a HÁLÓZAT számára, különösen Kosovo után. Ezért arra lenne szükség, hogy az adóreform keretében a magyar kormány - független szakértők bevonásával - vizsgálja meg, milyen lehetőségek lennének a költségvetést terhelő hatalmas kamatteher fokozatos csökkentésére.

Ma tehát nem az elavult „bal-jobb” fogalmi keretben, hanem „monopolista-antimonopolista” ellentét párban kell gondolkodnunk. A HÁLÓZAT monopóliumokra - elsősorban a magánpénzmonopóliumra - alapozott világrendet épít. Ennek a folyamatnak a része a megakorporációk, szupermonopóliumok világszinten történő létrejötte napjainkban. A monopolrendszer két-pólusú társadalma pedig az elituralomként felfogott szocializmus egyik változata, azaz a finánc- és korporációsoligarchia uralma a társadalom többi része felett, a formális demokrácia játékszabályainak a betartásával. A HÁLÓZAT, ez a kétfejű sas, ma már szinte az egész világot befedi globálissá nőtt szárnyaival. Sokat nem tehetünk ellene, de legalább tartsuk nyitva a szemünket. Ez az írás is a tájékozódáshoz, a HÁLÓZAT jobb megismeréséhez - megértéséhez - kívánt hozzájárulni. Ne engedjük, pl., hogy még egyszer olyan választási kampány legyen Magyarországon, amelyben a legfontosabb kérdés, - a szegénység fő oka - a pénzrendszer és a kamatfüggőség, még csak említésre se kerül.

Németh Miklós a HÁLÓZAT fellegrvárában, annak egyik presztízs intézményénél, tölt be évek óta egy jól megfizetett állást. Legfeljebb olyan szocialista lehet, mint Tony Blair (a Bank of England teljes függetlenségének ismételt szavatolója), vagy Gerhard Schröder, a Bilderberg Csoport veterán tagja és régi bennfentese. (Németh Miklós semmi esetre sem egy plebejus Oskar Lafontaine, aki pénzügyminiszterként valóban tenni akart valamit a 4,5 millió tartós munkanélküli érdekében, és akinek az erőfeszítései az Európai Központi Bank ellenállásán hiúsultak meg.) Az egykori reformkommunista magyar miniszterelnöktől csupán a HÁLÓZAT maradéktalan kiszolgálása várható. A nemzetközi szociáldemokrácia egyébként is ugyanazt a monopolista programot hajtja végre - országtól függetlenül, - mint politikai váltótársa, az ugyancsak monopolista programot követő, álkonzervatív és álkeresztény nyugateurópai kereszténydemokrácia. A HÁLÓZAT - „amerikai csapatai”, a demokrata és a köztársasági párt mintájára, - az európai politikai arénában velük játszatja el négyévenként a választásnak nevezett rangadómérkőzést. A kereszténydemokrácia a HÁLÓZAT „A” csapata, a szociáldemokrácia pedig a „B” csapata. Fontossága miatt megismétlem: mindkettő monopolista és lényegében ugyanazt a programot hajtja végre. Csupán választási célból kreálnak köztük különbségeket másodrangú kérdésekben. Mert minél tartalmatlanabb a HÁLÓZAT oligarchikus hatalmát kulisszaként elfedő „modern demokrácia”, annál fontosabbakká válnak az elit uralmát legitimáló demokratikus látszatok, az üres formák és procedúrák. Valódi alternatívát csak a monopóliumellenes erők nemzetközi összefogása nyújthatna. Ehhez viszont arra lenne szükség, hogy sokkal többen értsék a világunkat a háttérből mozgó erők működését. A helyzet csak azért nem reménytelen teljesen, mert pontosan a reménytelenek kedvéért adatott meg számunkra a remény. A HÁLÓZATNAK sikerült századunkban a „Világ monopolistái, egyesüljetek!” stratégia jegyében a Globális Unió közvetlen közelébe terelnie az emberiséget. Akik nem akarnak a XXI. században a történelem várhatóan legmonopolistább,

legtitkolódzóbb és legautokratikusabb rendszerében élni, nincs más választásuk, mint válaszul kiadni a „Világ anti-monopolistái, egyesüljete!” jelszót és felvenni a küzdelmet egy állam-adósságtól és monopóliumoktól mentes, az értékteremtő tevékenység elsőbbségén és a népszuverenitás elvén nyugvó jogállamért. Tehát: „Világ anti-monopolistái, egyesüljete!” Amíg nem késő.

Idézetek jegyzéke:

- 1 Frederick C. Howe, Confessions of a Monopolist, Chicago: Public Publishing, 1906, p. Antony C. Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution, Arlington House-Publishers, New Rochelle, N. Y., 1974, p. 18
- 2 John Daniel, Scarlet and the Beast, JKI Publishing, Tyler, TX, 1995, p. 484
- 3 Des Griffin, Die Absteiger, VAP Wiesbaden, 1981 S. 103
- 4 Daniel, Scarlet, p. 494
- 5 History of the Times: 1912-1920, vol. IV (New York: Macmillan, 1952) p. 244
- 6 Daniel, Scarlet, p. 499
- 7 Clarence Kelly, Conspiracy against God and Man, Boston Western Islands, 1974 p. 4
- 8 Former Russian Commissar, Trotsky, 1937, Metairie, LA: Sons of Liberty, 1980, p. 28
- 9 Des Griffin, Die Absteiger, S. 60-61
- 10 C. Knuth, Empire of „The City”, S. 65
- 11 Robert D. Schulzinger, The Wise Men of Foreign Affairs, Columbia University Press, 1984, p. 135
- 12 George F. Kennan, Russia Leaves the War: Soviet-American Relations, 1917-1920, Princeton, Princeton University Press, 1956, p. 60
- 13 H. Bruce Lockhart, British Agent, New York and London, G. P. Putnam's Sons, 1933 p. 198-99, 204, 207-7,
- 14 Lockhart, p. 220
- 15 Gary Allen, None Dare Call It Conspiracy, Rosmoor, CA, 1971, p. 69
- 16 Boris Brazel, World at the crossroads, p. 69, William Guy Carr, Pawns In The Game, OMNI Book Club, Palmdale, CA, 1958, p. 89
- 17 Allen, None Dare Call It Conspiracy, p. 70
- 18 Ron Chernov, The Warburgs, Vintage Books, a Division of Random House, New York, 1993, p. 181
- 19 Allen, p. 71
- 20 Eustace Mullins, The Secrets of the Federal Reserve, Bankers Research Institute, Staunton, VA, 1991 p. 85
- 21 William Guy Carr, Pawns In The Game, OMNI Book Club, Palmdale, CA, p. 92
- 22 Eustace Mullins, The World Order, Published by: Ezra Pound Institute of Civilization, Staunton, VA, 1992 p.11
- 23 Peter Kurth, Anastasia, in The World Order by E. Mullins, p. 12

- 24 Mullins, The World Order, p. 12
- 25 Daniel, Scarlet, p. 527
- 26 Daniel, Scarlet, p. 527
- 27 Michael Baigent, Richard Leigh, and Henry Lincoln, Holy Blood, Holy Grail, Dell Publishing, New York, 1982, M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln, The Messianic Legacy, Dell Publishing, New York, 1986
- 28 Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution, Chapter 8, p. 125-145
- 29 Gary Allen, Die Rockefeller Papiere, VAP Verlag für Angewandte Philosophie GmbH, Wiesbaden, 1976 S. 131
- 30 I. Lenin, Report to the Tenth Congress of the Russian Communist Party, March 15, 1921, in Sutton, Revolution, p. 157

Felhasznált könyvek jegyzéke:

- Allen, Gary, None Dare Call It Conspiracy, Concord Press, Rossmoor, CA, 1971
- Allen, Gary, Die Rockefeller Papiere, VAP Verlag für Angewandte Philosophie, Wiesbaden 1976
- Allen Gary, Die Insider, Wohltäter oder Diktatoren? VAG Verlag, Wiesbaden, 1974
- Allen, Gary, Kissinger, The Secret Side of the Secretary of State, Seal Beach, CA, 1976
- Allen, Gary, Richard Nixon, The Man Behind The Mask, Western Islands, Boston-Los Angeles, 1971
- Attali, Jacques, Un Homme D'Influence, Sir Siegmund Warburg, Librairie Arthème Fayard, 1985
- Baigent, M.- Leigh, R.- Lincoln, H., The Messianic Legacy, a Dell Publishing, a division of Bantam Doubleday Publishing Group, New York, 1989
- Baigent, M.-Leigh, R.- Lincoln, H., Holy Blood, Holy Grail, a Dell Book, New York, 1992
- Bainerman, Joel, The Crimes of a President, Shapolsky Publishers, New York, 1992
- Chernow, Ron, The House of Morgan, A Touchstone Book, Published by Simon and Schuster, New York, 1990
- Carr, William Guy, Pawns In The Game, OMNI Book Club, Palmdale, CA, 1958
- Chernow, Ron, The Warburgs, Vintage Books, a Division of Random House, New York, 1994
- Coleman, Dr. John, The Conspirators' Hierarchy: The Committee of 300, Joseph Publishing C., Carson City, Nevada, 1994
- Daniel, John, Scarlet and the Beast, I, II, III, JKI Publishing, Tyler, TX, 1995
- Dülmen, Richard van, Der Geheimbund der Illuminaten, Darstellung, Analyse, Dokumentation, Friedrich Frommann Verlag, Günther Holzboog, Stuttgart, 1975
- Ehrenberg, Herbert-Fuchs, Anke, Sozialstaat und Freiheit, Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1980
- Elon, Amos, Founder, a Portrait of the First Rothschild and His Time, Viking, New York, 1996

Gaylon Ross, Robert, Sr., Who's Who of the Elite, Members of the Bilderbergs, Council on Foreign Relations, Trilateral Commission and Skull and Bones Society, RIE, San Marco, Texas, 1995

Greider, William, Secrets of the Temple, How the Federal Reserve Runs the Country, A Touchstone Book, Published by Simon and Schuster, New York, London, Toronto, Sydney, Tokyo Singapore, 1987

Griffin, Des, Die Absteiger, Planet der Sklaven?, VAP Wiesbaden, 1981

Griffin, Des, Wer regiert die Welt?, C.O.D.E. Verlagsanstalt, Vaduz, Liechtenstein, 1984

Griffin, Edward G., The Creature from Jekyll Island, A Second Look at the Federal Reserve, American Media, Westlake Village, CA, 1994

Howard, Michael, The Occult Conspiracy, Secret Societies - Their Influence and Power in World History, Destiny Books, Rochester, Vermont, 1989

Hutin, Serge: Histoire mondiale des sociétés secrètes, Les Amis du Club du Livre du Mois, 1959, Paris

Knight, Stephen, The Brotherhood, The Secret World of the Freemasons, Granada, London, Sydney, New York, 1984

Korten, David C., The Post-Corporate World, Life After Capitalism, Kumarian Press, San Francisco, 1998

Lennhoff, Eugen, Politische Geheimbunde, Amalthea Verlag, Wien-München-Zürich, 1931

Mullins, Eustace, The World Order, Staunton, VA, 1984

Mullins, Eustace, Secrets of the Federal Reserve, Bankers Research Institute, Staunton, VA, 1991

Mullins, Eustace, Murder by Injection, Staunton, VA, 1995

Quigley, Carroll, The Anglo-American Establishment, From Rhodes to Cliveden, Books in Focus, Inc. 1981

Quigley, Carroll, Tragedy and Hope, The Macmillan Company, New York, 1965

Ramsay, A. H. M. Captain, The Nameless War, London, 1952

Robison, John, Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe, London, Edinburgh, 1798

Rogalla von Bieberstein, Johannes, Die These von der Verschwörung 1776-1945, Peter Lang, Frankfurt am Main, Bern, Las Vegas, 1978

Marx - Engels Művei, 1 és 4, Kossuth Könyvkiadó, Budapest 1957 és 1959

Pozzi, Henri, A háború visszatér, Dr. Marjay Frigyes Kiadása, 1935, 1994. HOGYF Editio Budapest

Pozzi, Henri, Századunk bűnösei..., Dr. Marjai Frigyes, 1936, reprint HOGYF Editio, Budapest, Sklar, Holly, Edited, Trilateralism, The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management, SOUTH End Press, Boston, 1980

Sutton, C. Antony, Wall Street and the Bolshevik Revolution, Arlington House Publishers, New Rochelle, N. Y. 1974

- Sutton, C. Antony, National Suicide, Arlington House, New Rochelle, New York, 1973
- Sutton, C. Antony, Western Technology and Soviet Economic Development, 1917 to 1930, Hoover Institution on War, Revolution and Peace, Stanford University, Stanford, CA, 1968
- Sutton, C. Antony, Arlington House Publishers, New Rochelle, New York, 1975
- Schulzinger, D. Robert, The Wise Men of Foreign Affairs, The History of the Council on Foreign Relations, Columbia University Press, New York, 1984
- Villemarest, de P. F., Les Sources Financieres du Communisme, Collection „L'Histoire telle qu'on ne l'enseigne pas..." Tome I, Avec la collaboration de Danièle de Villemarest et les archives du Ventre Européen d'Information, Cierrey-France, 1984
- Wardner, Dr. James W., The Planned Destruction of America, Longwood Communications, DeBary, FL, 1994
- Webster, Nesta H., Secret Societies and Subversive Movements, Boswell Printing and Publishing, London, 1924
- Weishaupt, Adam, Über die Gründe und Gewissheit der Menschlichen Erkenntniss, Nürnberg, 1788
- Weishaupt, Adam, Sendschreiben an die erhabenen Unbekannten, oder die achten und rechten Freimaurer, 1781

Németország és a pénzligarchia

A 18. században újjászerveződött háttérhatalom (napjainkban nemzetközi pénzügyi közösségnek nevezi magát) világstratégiájában kezdettől fogva kiemelkedő szerep jutott Anglia, Franciaország, Észak-Amerika és Oroszország mellett az egykori Német-Római Birodalom utódállamainak, elsősorban Poroszországnak, Ausztriának, majd az egyesült Németországnak és az Osztrák-Magyar Monarchiának. A pénzhatalom először Angliára (1647), majd Franciaországra (1789) terjesztette ki uralmát. Ezt követte az Egyesült Államok ellenőrzés alá vétele pénzrendszerének privatizálásával (1913), majd pedig Oroszország meghódítása ellenségnek álcázott ügynökeiknek - a bolsevikoknak - a hatalomra segítségével (1917), majd uralmának ismételt kiterjesztésére most már pénzügyi eszközökkel 1992-1998 között. (Ennek a folyamatnak a részletei mind megismerhetők a Leleplező korábbi számaiban.)

A pénzligarchia az első világháború kirombolásával elsősorban a Németország és Oroszország feletti hegemoniát akarta biztosítani a maga számára. Az Osztrák-Magyar Monarchiának a felbomlasztása csak a másodlagos célkitűzések között szerepelt. A jelen tanulmány **első részében** bizonyítani kívánjuk, hogy a szervezett pénzhatalom nemzetközi hálózatának ugyanazon intézményei és döntéshozói játszottak meghatározó szerepet Németország 20. századi történelmének az alakításában, mint akik létrehozták az Egyesült Államokban a világ legnagyobb magántulajdonban lévő pénzkartelljét, a Federal Reserve System-et, és akik előkészítették és finanszírozták a bolsevik hatalomátvételt Oroszországban. A Németország feletti uralom teljes megszerzése az első világháborúval nem sikerült. E cél eléréséhez újabb menetre, a 2. világháborúra volt szükség. A pénzligarchia hálózatának a reprezentánsa, Henry Kissinger, nem is két világháborúról, hanem a 20. századi „30 éves háborúról” beszél, amelynek a két szakasza közé két évtizedes fegyverszünet iktatódott. Ez a nagy háború szükséges volt Európa átrendezéséhez, és a pénzhatalom új világrendjének az előkészítéséhez. A világdráma utolsó felvonása a szemünk előtt zajlik, és hamarosan tanúi lehetünk végkifejletének: az uzsoracivilizáció világrendszerre válásának, amelyben mindenki a pénzvagyton tulajdonosaitól függ, és nekik dolgozik, ahol a demokrácia csak a pénzelit autokrata uralmának lesz az egyre átlátszóbb kulisszája.

A jelen tanulmány **második részében** a rejtőzködő háttérhatalom által gondosan titkolt, de idővel mégis láthatóvá vált történelmi nyomokból ismertetünk néhányat. A láthatatlan háttérhatalom íratlan alkotmányának legfontosabb szabálya, hogy „rejtőzködő pénzhatalom nem létezik.” Vagyis nincs olyan államok feletti titkos nemzetközi szerveződés, amely egy vagy több világközpontból irányítva, összehangoltan, egységes stratégia szerint működteti hálózatát azonos cél érdekében. Ezért a titkolódzó háttérhatalom terveire mindig csak visszafelé, a megvalósult történelmi tényekből, aprólékosan összegyűjtött adatok alapján következtethetünk. De időnként - a pénzligarchia belső konfliktusai, történészek szívós munkája, vagy csak valamilyen véletlen folytán - konkrét tervek is előkerülnek a láthatatlan hatalom zárt világának rejtekéből. Ezek a világstratégiai tervek azért váltanak ki drámai hatást, mert meglepően egyeznek a bekövetkezett történelmi eseményekkel. Ez olyasmi, mintha ismétlődően azzal szembesülnénk, hogy felépült városaink alaprajzai pontosan megegyeznek évekkel később felbukkanó ismeretlen tervrajzokkal. Egyre nehezebb lesz elhinnünk, hogy mindez csak véletlen, a sors szeszélyes játéka, és a terveknek, valamint az ahhoz pontosan igazodó városainknak valójában semmi közük egymáshoz.

Szemléltessük ezt egy aktuális példával! A jelenlegi kormányzó koalíció Magyarországon - a takarékoság és a hatékonyság növelésére hivatkozva - csökkenteni kívánja az országgyűlési

képviselők számát. Ezt az elképzelést - elvben - az ellenzék is támogatja. E sorok írója akkor gondolkodott el ezen a látszatra ártatlan kérdésen, amikor a pénzhatalom véletlenül előkerült - valamint jól fizetett szakértőitől megrendelésre készített - dokumentumaiban újból és újból szembesülnie kellett ezzel a célkitűzéssel. Ezek az írások azonban nem a takarékosággal, hanem azzal indokolják a választott testületek létszámának csökkentését, hogy minél kisebb egy ilyen népszuverenitás által legitimált testület, annál könnyebb azt a háttérhatalom rejtett hálózata útján kézbe tartani. Ha sok a négyévenként választott, nehezen elmozdítható törvényhozó, akkor a pénzoligarchiának sokkal bonyolultabb politikai döntésekké átalakítania pénzügyi hatalmát, és ellenőrzése alatt tartania a döntési helyzetbe került politikai elitet. Vagyis a főhatalmat gyakorló pénzoligarchiának fontos a képviseleti szervek létszámának csökkentése a még megmaradt népszuverenitás korlátozása érdekében. A takarékoságra hivatkozás pedig csak az ilyenkor szokásos félrevezető propaganda. Egyébként az így megtakarítható költség elenyésző ahhoz képest, amelyet a pénzoligarchia monetáris gépezetével évről-évre elvon a lakosságtól.

Első rész

Az amerikai Big Business együttműködése a nemzetiszocializmussal

Az 1920-as évektől kezdve egyre több információ vált elérhetővé arról, hogy a nemzeti szocializmus felemelkedésében nemcsak a német nagyiparosok, de a Wall Street pénzemberei is fontos szerepet játszottak. Ezeket a híreszteléseket megerősítették a Nürnbergi Katonai Bíróság tárgyalásain felszínre kerülő tények. A Wall Street-nek ez a politikailag tevékeny csoportja többé-kevésbé ugyanazokat a személyeket öleli fel, akiket a konzervatívok „Liberal Establishment”-nek, a liberálisok pedig „hatalmi elitnek” vagy „uralkodó osztály”-nak, a véletlen abszolutizálását tagadó és egy összehangoltan cselekvő nemzetekfeletti hálózat, - „nemzetközi összeesküvés” - feltételezéséből kiinduló kutatók pedig a „beavatottnak” neveznek. Bárminek is hívjuk azonban ezt az elitista csoportot, nem változtat azon a tényen, hogy létezik, és tagjai alapvetően meghatározzák a világ ügyeit. Ennek a nemzetek feletti magánhatalmat gyakorló csoportnak a befolyása sokkal nagyobb, mint a választott politikusoké. A hivatalos történetírás lehetőleg nem foglalkozik, pl. azzal, hogy a nemzetközi magánhatalom amerikai központja - a Wall Street pénzelitjének a tevékeny közreműködésével -, miként segítette hatalomra Hitlert és pártját. Az amerikai hatalmi elit szerepét Hitler felemelkedésében komplex szemlélettel kívánjuk bemutatni. A Wall Street szerepe mellett figyelembe vesszük a náciizmus misztikus gyökereit is, viszonyát a müncheni központú Thule Társasághoz és más összeesküvő csoportokhoz. Ma már egyre több adat bizonyítja, hogy a náciizmusban szerephez jutottak az újpogány történelmi gyökerek, elsősorban a bajor illuminátusok. A náci párt korai vezetése (Hitler, Himmler, Rudolf Hess és Rosenberg) olyan újpogány teológiában hitt, amely részben kapcsolatban állt a Thule Társasággal, részben pedig a bajor illuminátusok tanításaival. Ezért a nemzeti szocializmusnak létrejöttétől fogva - a pénzügyi hajtóerők mellett - igen fontos elemét képezték az okkult vonatkozások.

James Stewart Martin 1950-ben publikált könyvében tette közzé a náci Németország ipari struktúrájáról szerzett ismereteit. Martin az Amerikai Igazságügyi Minisztérium Gazdasági Háború részlegének a vezetője volt. A washingtoni kormány szakértője azt állítja, hogy az amerikai és a brit üzletemberek a 2. világháborút követően kulcspozíciókba neveztették ki magukat azért, hogy eltereljék, illetve már csírájában elfojtsák azokat a kutatásokat, amelyek feltárhatták volna: milyen kapcsolataik voltak a náci nagyiparosokkal és pénzemberekkel? Az egyik brit állami tisztségviselőt a hadbíróóság két év börtönre ítélte egy náci védelmezéséért, és

számos amerikai tisztségviselőt is le kellett váltani hasonló okból. Vajon miért védelmez egy amerikai vagy brit befektető bankár egy náci üzletembert? A közvélemény felé azzal érvelnek, hogy ezek kizárólag üzlettel foglalkozó németek voltak, akiknek semmi közük sem volt a náci rendszerhez, következésképpen ártatlanok annak a bűneiben. Martin nem ástott mélyre, de nyilvánvalóan elégedetlen volt azzal a vizsgálati eredménnyel, hogy koncentrált erőfeszítés folyt a náci üzletemberek megvédelmezése érdekében. A takargatás oka az volt, hogy ezek a német üzletemberek számos kényelmetlen tényt mondhattak volna el. Cserébe a védelemért hallgattak, és így a pénzoligarchia számára kellemetlen tények akkor nem kerültek nyilvánosságra. A pénzvilág által védelmezett náci üzletemberek a Nürnbergi Perben csak igen enyhe büntetést kaptak.

Az amerikai „Big Business” és a náci politikusok közti együttműködés a két világháború között, de még ma is, sokak számára elképzelhetetlennek, szokatlannak, de legalábbis nem bolygatandó kérdésnek tűnik. Többen egyenesen már a kérdés feltevését is helytelenítik. Valójában a „Big Business” nagyon is reálisan felmérte érdekeit, amikor támogatást nyújtott a náci vezetőknek. A náci Németországban való beruházás magasabb politikai megfontolások következménye volt. Nem kizárólag az azonnali profit volt a motívuma, hanem messzeteremtő stratégiai célok követése. Ahhoz, hogy ezeket a magasabb szempontokat nyomon követhessük, át kell világítani a multinacionális korporációk pénzügyi rendszerét, mert azok, akik ellenőrzik a pénzeszközök napi áramlását, végső soron a politikai eseményeket is kontrollálják.

A náci Németország két nagy befolyással rendelkező személyisége is szoros kapcsolatban állt a Wall Street pénzembereivel. Az egyik Hjalmar Horace Greeley Schacht, a Reichsbank elnöke, a másik „Putzi” Hanfstaengl, aki egyidejűleg Hitler és Roosevelttel közös barátja volt. Hjalmar Schacht apja az Equitable Trust Company of New York berlini irodájának volt a vezető munkatársa. Hjalmar Schacht csak azért Németországban született és nem New Yorkban, mert édesanyja véletlenül megbetegedett és emiatt a családnak vissza kellett térnie Németországba. Testvére William Schacht Amerikában született, amerikai állampolgár volt. Hjalmar Schacht középső neve egy közismert amerikai demokrata politikus nevére utalt. A Schacht család new yorki eredetű volt (Hjalmar is anyanyelvi szinten beszélt angolul) és a vezető Wall Street-i pénzügyi körök számára dolgozott, hiszen az Equitable Trust ahhoz a Morgan érdekeltséghez tartozott, amely mögött viszont a londoni Rothschild-ház állott. Hjalmar Schacht egész életén át megtartotta a Wall Street-hez - és a City of London-hoz - fűződő szoros kapcsolatait. Számos forrás került elő, amely megerősíti, hogy Owen Young a General Electric-től, valamint Farish a Standard Oil of New Jersey elnöke gyakran találkozott Schacht-tal, aki - a ma már kielégítően dokumentált tények szerint - vitathatatlanul ahhoz a nemzetközi pénzügyi elithez tartozott, amelyik a háttérből irányította a politikai aréna látható gépezetét és szereplőit. Schacht volt tehát a kulcsfontosságú kapcsolat a Wall Street és Hitler legbelsőbb köre között.

A 2. világháborút követően a Washingtoni Szenátus „Kilgore Bizottsága” magas állami tisztviselők meghallgatása során meggyőződött arról, hogy a nemzeti szocialisták 1933-ban, amikor hatalomra kerültek, már látták: Németország 1918 óta nagy lépést tett előre a háborúra való felkészülésben a gazdaság egésze, különösen az ipar területén. Az európai háborúnak ez az előkészítése 1933 előtt és után nagyrészt a Wall Street pénzügyi támogatásának volt köszönhető. Ez tette lehetővé, hogy az 1920-as években létrejöjjön egy átfogó kartell-rendszer Németországban. Ugyancsak fontos szerepet játszott a háborús előkészületekben több jól ismert amerikai vállalat, amelyek előkészítették a Wehrmacht felfegyverkezését. Ezt a pénzügyi és technikai segítségnyújtást esetlegesnek, vagy rövidlátónak szokták minősíteni. A felszínre került bizonyítékok azonban mást mutatnak. Ezek a dokumentált tények az amerikai

üzletemberek előre megfontolt és tudatos stratégiájára utalnak. Ez a háttér-tevékenység össze volt hangolva az 1917 óta Szovjet-Oroszország irányába folytatott politikájukkal. Ugyanezek az amerikai bankárok és befektető pénzemberek pénzelték és támogatták később is a Szovjetuniót, pl. a vietnami háború idején, noha tudták, hogy Moszkva ezeket a támogatásokat az Amerikával harcban álló kommunista Vietnam megsegítésére fordítja.

Az amerikai fináncióke támogatása döntő szerepet játszott a náci Németország hadi potenciáljának a létrehozásában. Így pl. Németország 1934-ben csak 300 ezer tonna kőolajat termelt és kevesebb, mint 300 ezer tonna benzint. Tíz évvel később a Standard Oil szabadalmának a felhasználásával I. G. Farben már 6,5 millió tonna nyersolajat állított elő, amelyből 5,5 millió tonna a Standard Oil szabadalmával gyártott szintetikus olaj volt. Magát a I. G. Farben kartellt is a Wall Street pénzemberei hozták létre 1926-ban. Számos amerikai történész mindezt csupán esetlegességnek, a véletlenek sajátos összejátszásának tekinti. Még Gabriel Kolko is azt állítja, hogy az amerikai pénzügyi és gazdasági támogatás a náci Németország számára nem tekinthető tudatos nácibarát tettnek, mert profitnövelés volt a motívuma. Számos amerikai gazdasági lap azonban megerősíti, hogy az amerikai üzleti körök tisztában voltak a náci fenyegetéssel. Ezért ezek az újságok felhívták olvasóik figyelmét a német háborús készülődésekre. Ma már arra is vannak bizonyítékok, hogy az amerikai üzleti körök egyes befolyásos tagjai noha tisztában voltak a nácizmus természetével, profitszerzésből mégis támogatták a hitleri Németországot. Tették ezt annak tudatával, hogy mindez nagy valószínűséggel háborúhoz vezethet, amelyből nem maradhat ki sem Európa, sem az Egyesült Államok.

A Dawes Terv

Az első világháborút lezáró Versailles-i békeszerződés olyan súlyos jóvátételi kötelezettségekkel terhelte meg a legyőzött Németországot, amely egyrészt megfizethetetlen volt, másrészt olyan állapotokat teremtett Németországban, amelyek végül is előkészítették a talajt a nemzeti szocializmus számára. Ez a helyzet, amelyet a tekintélyes közgazdász J. M. Keynes is keményen bíralt „A békeszerződés gazdasági következményei” című 1919. novemberében írott munkájában. Keynes-t elkésérítette a Versailles-i békekonferencia alakulása. A delegátusok egymás után megszegtek a németeknek tett ígéreteiket, és még az amerikai elnököt is félrevezették. Keynes a Németországot sújtó Versailles-i döntésekben a jövőbeni európai jólét és béke reményének a szétrombolását látta. Tiltakozásul lemondott megbízatásáról és távozott Versailles-ból. A brit közgazdász egy életképes Európa újjáépítését tartotta szem előtt, amelyet a Versailles-i békediktátum megghiúsított. Keynes szerint egyidejűleg kellene eltörölni a háborús adósságokat és a jóvátételt. Ezáltal egyetlen tollvonással levehetnék mind a győztesek, mind a vesztesek válláról az elviselhetetlen adósságterheket, és így lehetne némi remény a háború előtti kereskedelmi és valutaegyezmények gyors helyreállítására. Keynes másodsorban azt javasolta, hogy a legjelentősebb kereskedő országok radikálisan csökkentsék vámtarifa korlátjaikat, hogy lehetővé tegyék az európai és amerikai piacokra a német áruk beözönlését.

A súlyos jóvátételi fizetések valódi haszonélvezői - a nemzetközi bankárok - érdekeit azonban a Versailles-i diktátum feltételei jobban szolgálták. Amerika nagy összegeket kölcsönzött Németországnak látszólag a német ipar fejlesztésére. A németek azonban arra kényszerültek, hogy az amerikai kölcsönökből fizessék a jóvátételt az európai győztes hatalmaknak. A szövetségesek viszont arra használták ezeket az összegeket, hogy törlesszék az amerikai magánbankoktól, valamint a washingtoni kormánytól felvett hiteleiket, és fizessék a kamatokat hatalmas háborús tartozásaik után. Vagyis mindaddig, amíg az Egyesült Államok aranydevizát

folyósított Németországnak, nem omlott össze a szövetségesek közti háborús adósságok és a német jóvátételi fizetések rogyadozó építménye. Nyilvánvaló volt azonban, hogy ez a folyamat nem tarthat a végtelenségig, és a németek egy napon kénytelenek lesznek bejelenteni fizetéseképtelenségüket. Ennek nyomán a szövetségeseknek sem marad más, mint a csillagászati méretű és semmivel sem indokolható jóvátételi fizetésekről való lemondás. Az 1929-es gazdasági világválság után Németország többé nem jutott hitelhez, és a nemzetközi hitelebargó következtében Berlin 1931-ben beszüntette a fizetést. A hivatalban lévő amerikai elnök, Herbert Hoover, ekkor moratóriumot jelentett be a szövetségesek közti adósságra, és a német jóvátételi fizetésekre.

Számos kutató, köztük a belga Léon Degrelle, úgy véli, hogy a Versailles-i békediktátum mögött meghúzódó nemzetközi pénzügyi oligarchia valójában olyan helyzetet akart teremteni Németországban is, mint amilyen 1917-ben jött létre Oroszországban, és amely a cári rendszer bukásához, majd egy rövid átmenet után a bolsevik diktatúrához vezetett. A teljesíthetetlen Versailles-i feltételek a nyomukban járó pénzügyi összeomlással, és inflációval, valamint a belső forrongással lehetővé tették volna egy bolsevik típusú hatalomátvételt a vesztes Németországban is. Erre már megtörténtek az előkészületek és lényegében hajszálon múltott - egy szociáldemokrata munkás, Gustav Noske, bátor fellépésén -, hogy Németországban nem sikerült a Karl Liebknecht és Rosa Luxemburg vezette kommunista spartakistáknak a hatalomátvétel. Noske ugyanis a császári Németország összeomlását követő első szociáldemokrata kormány hadsereg nélküli „hadügyminisztereként”, - néhány száz katonatiszt segítségével - elfoglalta a több mint kétszázezer spartakista milícia főhadiszállását Berlinben, és ezzel megghiúsította a bolsevik típusú hatalomátvételt Németországban.

A pénzoligarchia és a kommunizmus

Gyakori ellenvetés, vajon milyen érdeke fűződhetett a nemzetközi pénzvilágnak ahhoz, hogy kommunista diktatúrákat segítsen hatalomra olyan dinasztikus államokban, mint amilyen a cári Oroszország és a császári Németország volt. A válaszhoz a nemzetközi pénzoligarchia történelmének és stratégiájának a tanulmányozása segíthet hozzá. Amikor a 18. század második felében a nemzetközi pénzoligarchia újjászervezte és önállósította önmagát, az ekkor létrejött és transznacionálisan megszervezett magánhatalomnak kezdettől fogva a hosszútávú céljai közé tartozott, olyan elitista gazdasági, társadalmi és politikai rend kialakítása, amelyben a pénzügyi és politikai szféra integrált elitje rendelkezik a gazdasági és a politikai hatalommal, míg a társadalom többi része tőle függő helyzetben lévő alkalmazottként és bér munkásként dolgozik. Egy ilyen gazdasági és hatalmi monopólium úgy valósulhat meg egycsapásra, ha a centralizált diktatórikus állam válik minden gazdasági és politikai hatalom egyedüli birtokosává. Ebben a helyzetben elég a pénzoligarchiának és hálózatának az államhatalmat megragadnia, és máris totális monopóliummal rendelkezik a társadalom egésze felett.

Egy másik komplikáltabb módszer egy ilyen kétpólusú társadalom létrehozására a 20. század utolsó harmadában kialakult globális pénzmonopolista rendszer, ahol a nemzetközi pénzvilág a központi bankok és a bankrendszer egészen keresztül kézben tartja az egyes országok pénzrendszerét, illetve a világ pénzrendszerének domináns részét, és ennek segítségével ellenőrzi a világ gazdasági és politikai életét. Ez a fajta hegemonia lényegében modernizált változata annak a központosított pártállami diktatúrának és tervgazdálkodásnak, amely a nemzetközi pénzvilág kívánságára és hatékony támogatásával Oroszországban jött létre az 1917-es bolsevik hatalomátvétellel. Állammonopolista kommunista diktatúrát szántak Németországnak is. Ehhez azonban olyan gazdasági csődhelyzetet és társadalmi zűrzavart kellett létrehozni,

hogy ne maradjon más kiút, mint egy bolsevik típusú diktatúra bevezetése Németországban is.

Az 1920-as években a győztes országokban - még a legellenségesebb érzületű Franciaországban is - változás állott be, és egyre többen kezdték úgy látni, hogy a Versailles-i békeszerződés nemcsak irracionális és bosszúálló, hanem gyakorlatilag is megvalósíthatatlan. A Dawes és Young terv csupán nemzetközi kísérlet volt az okozott kár némi helyrehozatalára. A szövetséges hatalmak voltaképpen nem voltak következetesek. Az ésszerűtlenül könyörtelen Versailles-i diktátumhoz képest a Wall Street agytrösztjében kidolgozott Dawes és a Young terv mérsékeltnek mondható. A fiatal és küszködő weimari demokráciát a háborús bűnösség vádjára és a jóvátételi kötelezettségek egyaránt nyomasztották. A Dawes és a Young tervet azonban nem a német nép megsegítésére, hanem mindenek előtt saját pénzügyi és gazdasági érdekeik érvényesítésére dolgozták ki a pénzügy világ legfontosabb irányítói, a központi bankok vezetői. Az említett terveket magánszemélyek fogalmazták, az amerikai kormány azonban nemcsak szponzorálta, de magáévá is tette azokat. A nemzetközi pénzügyek intézői évi 132 milliárd aranyárka fizetésére kötelezték Németországot, amely 1921. évi kivitelének az 1/4-e volt. Amikor Németország nem volt képes ezt teljesíteni, akkor Franciaország és Belgium megszállta a Ruhr-vidéket, hogy erőszakkal vegye el azt, amit önkéntesen nem tudott megszerezni. 1924-ben a szövetségesek ezért létrehoztak egy bizottságot, hogy az programot dolgozzon ki a jóvátételi fizetések lehetővé tételére. Ennek a bizottságnak állt az élén Charles G. Dawes, akiről a terv a nevét kapta. A terv lehetővé tette 800 millió dollár kölcsön folyósítását Németországnak. Ezt a pénzt az 1920-as évek közepén arra használták fel, hogy létrehozzák az I. G. Farben vegyi és acélkombinátot. Ez a német-amerikai világ cég nemcsak segítette Hitler hatalomra jutását 1933-ban, de a német hadiipar egyik legfontosabb ipari óriásává fejlődött.

1924 és 1931 között a Dawes és a Young terv keretében Németország 36 milliárd aranyárka jóvátételt fizetett. Ugyanezen idő alatt Németország 33 milliárd aranyárka hitelt vett fel nagyrészt az Egyesült Államok magánbankjaitól, vagyis Németország mindössze 3 milliárd árka nettó fizetést tudott csak teljesíteni. Így a szövetségeseknek juttatott német jóvátételt lényegében azok fizették, akik megvásárolták a német államkötvényeket, amelyeket a Wall Street-i pénzintézetek bocsátottak ki. Természetesen jelentős kamathozamot húzva belőlük. Ezeket a Wall Street-i bankokat és pénzintézeteket olyan pénzemberek irányították, akik időnként letették bankári kalapjukat, és politikusi kalapot tettek fel a helyére. Államférfiként a közhatalom képviselőiben elintézték mindazt, amit bankárként a magánhatalom képviselőiben nem tudtak elintézni.

A Dawes és a Young terv között az volt a különbség, hogy amíg az előbbi külföldi kölcsönökkel finanszírozott német árukban írta elő a törlesztést, addig az utóbbi aranyban, illetve kemény devizában írta elő a fizetést. A Young Plan értelmében az amerikai pénztőke a német adósság fedezeteként jelzálogot nyert volna Németország reálgazdaságának döntő részére, beleértve a német ingatlanvagyonra is. Azok a német vállalatok, amelyeknek amerikai leányvállalatai voltak, bizonyos kedvezményekben részesülhettek volna. Így például a német General Electric, amely az amerikai General Electric társvállalata volt, egy francia-belga holding tulajdonába került azért, hogy elkerülje a Young terv rendelkezéseit.

Mellékesen Owen Young volt az a pénzember, aki Franklin Delano Rooseveltt „United European” nevű vállalkozását támogatta. Rooseveltt vállalkozásának az volt a célja, hogy kihasználja a Németországot sújtó 1923-as hiperinfláció gazdasági lehetőségeit, és így hasznot húzzon a Dawes terv Németországra való rákényszerítéséből.

Dr. Fritz Thyssen német nagyiparos 1945. szeptemberében az öt kihallgató amerikai hírszerző tiszteknek a következőt mondotta:

„A Young terv és pénzügyi feltételeinek az elfogadása egyre inkább fokozta a munkanélküliséget, egészen addig, hogy mintegy hatmillió ember maradt munka nélkül. Az emberek el voltak keseredve. Hitler megígérte nekik, hogy megszünteti a munkanélküliséget. A hatalmon lévő kormány ebben az időben igen gyenge volt és a lakosság helyzete egyre rosszabbodott. Ez volt az igazi oka Hitler hatalmas sikerének a választáson. Az utolsó választás során mintegy 40%-ot kapott.”

Mindazonáltal Hjalmar Schacht és nem Owen Young volt az, aki felvetette egy különleges pénzügyi intézmény létrehozását, amely később létre is jött. Ez a Bázelen működő nagyhatalmú pénzügyi intézmény a Bank for International Settlements (BIS), magyarul a bázeli Nemzetközi Fizetések Bankja. A BIS lehetővé tette, hogy a Young terv keretében esedékes pénzügyi tranzakciók zavartalanul lebonyolódhassanak. Schacht egyébként azt is javasolta Owen Young-nak, hogy hozzanak létre egy másik nemzetközi bankot is. Erre azonban csak a 2. világháborút követően került sor, ez lett a Nemzetközi Újjáépítési és Fejlesztési Bank, az IBRD, ismertebb nevén Világbank, és testvérintézménye az IMF, azaz a Nemzetközi Valutaalap.

A Wall Street nemzetközi bankárai hatékony közreműködése és segítsége nélkül Hitler és a nemzeti szocialista párt nem kerülhetett volna hatalomra Németországban. A Wall Street finanszírozta az 1920-as években azokat a német kartelleket, amelyek viszont Hitlert pénzelték, és segítették a hatalomra kerülését. Másodsorban Hitler, valamint az SA és az SS milicisták olyan amerikai vállalatok németországi leányvállalataitól kaptak rendszeres pénztámogatást, mint amilyen Henry Ford 1922-ben, vagy amilyen az I. G. Farben és a General Electric nyújtott 1933-ban. Őket követte az Standard Oil of New Jersey és az I.T.T. Ezeknek a leányvállalatai egészen 1944-ig folyósítottak jelentős pénztámogatást Heinrich Himmlernek. Harmadszor: a Wall Street ellenőrzése alatt álló több amerikai multinacionális cég nagyarányú profitot húzott Hitler fegyverkezési programjaiból az 1930-as években, egészen 1942-ig. Negyedszer: ugyanezek a nemzetközi bankárok arra használták politikai befolyásukat az Egyesült Államok kormányában, hogy álcázzák a háború idején folytatott együttműködés, és ebből a célból a 2. világháború után elhelyezték embereiket a legyőzött Németországot felügyelő Amerikai Ellenőrzési Bizottságban.

Már említettük, hogy a Dawes és a Young tervet a német jóvátételi fizetések szavatolására olyan államférfiak készítették, akik korábban Wall Street-i bankárok voltak. Ezért gondoskodtak arról, hogy valóságos profitosó hulljon a nemzetközi bankárokra. A General Electric embere, Owen Young, valamint Hjalmar Schacht és mások, bizalmasan együttműködtek Hitler hatalomra segítésében. Három Wall Street-i bankház - a Dillon, Read, a Harris, Forbes és a National City Company - kezelte a jóvátételi kölcsönök 3/4 részét. Ezt arra fordították, hogy létrehozzák azt a német kartellrendszert, beleértve a vezető szerephez jutó I. G. Farben und Vereinigte Stahlwerke-t, amelyek együttesen a náci Németország által a 2. világháború során használt robbanószerek 95%-át állították elő.

Az I. G. Farben kulcsszerepet játszott Hitler államcsínyében. Ennek a világcégnek az igazgatói olyan jelentős amerikai üzletemberek voltak, mint Walter Teagle, Roosevelttől üzlettársa és támogatója, valamint Paul Warburg a FED megalapítója, és akinek a testvére Max Warburg, a németországi I. G. Farben igazgatóságában foglalt helyet. Meg kell említeni még Edsel Ford nevét is. Az I. G. Farben Schacht-on és Hess-en keresztül 400.000 márkát juttatott Hitlernek és pártjának a kritikus 1933-as választásokon, és ezt követően döntő szerepet játszott a náci Németország felfegyverkezésében.

A németországi General Electric az A. E. G. 60.000 márkát adományozott Hitlernek. Ennek az igazgatótanácsában négy amerikai igazgató volt és a vállalat 30%-át az U. S. General Electric birtokolta. Gerard Swope a Roosevelti New Deal kidolgozója Owen Young-gal, a Federal Reserve Bank of New York kulcsembereivel, és Clark Minor-ral az International General Electric egyik vezetőjével együtt az A. E. G. azon vezetői voltak, akik ténylegesen irányították ezt a fontos németországi vállalatot.

Semmi nem támasztja alá azt az állítást, hogy a kizárólag a német tulajdonban lévő Siemens pénzelte volna Hitlert és a náci mozgalmat. Ezzel szemben bőséges mennyiségű dokumentum áll rendelkezésre, amely bizonyítja, hogy az A. E. G. és az Osram finanszírozta Hitlert. A német General Electric csaknem valamennyi igazgatója közvetlenül, vagy közvetve - más német vállalatokon keresztül - bőkezűen támogatta a náci vezért.

Walter Rathenau 1899-ben lett az A. E. G. igazgatója és a XX. század elején már több mint 100 korporáció igazgatója volt. Ő volt a szerzője a róla elnevezett tervnek, amely lényeges pontjaiban hasonlít a Swope tervre, vagyis Franklin Delano Roosevelt (FDR) New Deal-ként ismert, a kétpólusú társadalmi modell irányába mutató gazdasági és társadalmi reformprogramjára. Szembeötlő az a tény, hogy a New Deal-szerű terv készítői az Egyesült Államokban és Németországban kiemelt támogatói voltak ezen elképzelések végrehajtóinak, azaz Hitlernek Németországban, és Rooseveltnak az Egyesült Államokban.

Kemény bizonyítékok támasztják alá, hogy a német General Electric komoly összegekkel járult hozzá Hitler finanszírozásához. A négy amerikai igazgató, úgymint Baldwin, Swope, Minor és Clark rendelkezett a legnagyobb befolyással az A. E. G. tevékenységében és politikájában. Valamennyi A. E. G. igazgató kapcsolatban állt más vállalatokkal is, mint például az I. G. Farben, az Akkumulatoren Fabrik, amelyek szintén nagy pénzekkel támogatták Hitlert. Ennek ellenére az A. E. G.-nek kizárólag csak a német származású igazgatóit állították Nürnbergben bíróság elé 1945-ben. A négy amerikai igazgató nem lett felelősségre vonva. A General Electric együttműködve Hitler másik támogatójával, a Krupp Művekkel, olyan szabadalmak felett is rendelkezett, amelyek használata nem volt megengedett az Egyesült Államokban, holott kifejlesztésében amerikai vállalatok is részt vettek. 1939-ben a német elektronikai ipar néhány korporáció tulajdonába került egy nemzetközi kartell keretében. Ennek a nemzetközi kartellnek a részvénytöbbségét két nagy amerikai korporáció birtokolta. A kartellhez tartozó német gyárakat a 2. világháború során nem bombázták. Az A. E. G. és az I. T. T. németországi üzemeit csak véletlenül találta el nagy ritkán egy-egy bomba. Földig rombolták viszont a Brown Boveri-t Mannheimben, és a Siemensstadt-ot Berlinben, mert ezek német tulajdonban voltak. Ezt a tényt erősítette meg 1947-ben az a szakértői bizottság, amelyet John K. Galbraith, George Ball és Paul Nitze vezetett.

Összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy az A. E. G. élén álló Rathenau és a General Electric-et irányító Swope hasonló elgondolásokkal rendelkezett arra vonatkozóan, hogy miként kell az államot saját korporációs céljaik elérésében használni. A General Electric sokat fektetett be Hitlerbe, és hatalmas nyereségre tett szert ebből a beruházásából, de még a 2. világháború utáni felelősségre vonást is sikerült elkerülnie.

A Standard Oil németországi leányvállalata a Deutsche-Amerikanische Petroleum A. G. (DAPAG) 94%-ban a Standard Oil tulajdona volt. A DAPAG-nak Németország-szerte voltak kirendeltségei. Kőolajfinomítója volt Bremenben, a központja pedig Hamburgban működött. A DAPAG emberei részt vettek a náci rendszer legbelsőbb köreiben, úgymint a Keppler-körben és a Himmler Baráti-körben. A DAPAG igazgatója Karl Lindemann, a Nemzetközi Kereskedelmi Kamara németországi részlegének az elnöke volt. Ugyancsak igazgatósági tagja volt számos banknak, köztük a Dresdner Banknak és a Deutsche Reichsbank-nak. A Standard Oil

tehát bizalmi emberekkel rendelkezett náci Németország felső hatalmi köreiben. A multinacionális óriás, az International Telephone and Telegraph Company, az I. T. T., 1920-ban jött létre. A Morgan érdekeltségbe tartozott és számos dokumentálható tény bizonyítja, hogy a Morgan-csoport által ellenőrzött vállalatok a 20. század során mindig tevékenyen vettek részt a háborús és forradalmi események befolyásolásában, valamint az Egyesült Államok politikájának irányításában. Nincs rá írásos dokumentum, hogy az I.T.T. közvetlenül adott volna pénzt Hitlernek és a náci pártnak az 1933-as hatalomra kerülésig. Arra viszont számos adat van, hogy Heinrich Himmler részére pénzüsszegeket folyósított nemcsak 1930-ban, hanem a 2. világháború idején is az I.T.T. német leányvállalatain keresztül. Az I. T. T. igazgatója, Sosthenes Behn, 1933. augusztusában találkozott először Hitlerrel Berchtesgadenben. Az I. T. T. ekkor jelentős részesedést szerzett magának a német hadiiparban, beleértve a repülőgépgyártást is. Ez a hadiipari együttműködés jelentős haszonnal járt, és a profitot át lehetett utalni az amerikai anyavállalathoz.

A Rockefeller csoport érdekkörébe tartozó Standard Oil of New Jersey nem finanszírozta Hitler hatalomra kerülését, viszont egészen 1944-ig közreműködött a szintetikus benzin előállításában, a tulajdonában lévő leányvállalatán keresztül. Ez kifejezetten német hadicélokot szolgált. A Standard Oil közreműködött a szintetikus gumi előállításában is, amelyhez az alap kutatásokat a vállalat amerikai kutatórészlege végezte el.

Csak egy töredékét ismertettük annak, hogy milyen erős volt az együttműködés a Wall Street vezető pénzügyi körei és a náci Németország között. Ezzel azt akartuk szemléltetni, hogy milyen szoros kapcsolat állott és áll fenn fontos világtörténelmi események és a nemzetközi pénzügy világ irányítói között. Felsoroltunk néhány olyan tényt, amelyek segítségével bizonyítható, hogy a nemzetközileg megszervezett pénzhatalom a 20. században tevékenyen alakította a történelmi eseményeket és döntően befolyásolta a nemzetközi politikát.

Hogyan irányít a pénzhatalom?

Olvasva a fináncstőke működésével foglalkozó szakirodalmat, mindig ugyanazokkal a nevekkal találkozunk: Owen Young, Gerard Swope, Hjalmar Schacht, Bernard Baruch, Paul és Max Warburg, stb. De ismerősek már a nemzetközi pénzintézetek és bankok nevei is: J. P. Morgan, Guaranty Trust, Chase Bank és mindezeknek a címe is ugyanaz New York-ban, rendszerint a Manhattan városrész déli részén lévő „120 Broadway”. A nemzetközi bankároknak ez a Wall Streeti csoportja jelentős összegekkel támogatta az orosz bolsevik forradalmat is, és annak győzelme után hatalmas hasznot húzott ebből a politikai befektetéséből. Mindezt ma már elegendő mennyiségű és cáfolhatatlan bizonyítékkal lehet alátámasztani. Ez a pénzügyi csoport támogatta Rooseveltné választását és nagy hasznot zsebelt be a New Deal rendszeréből is. De ugyanez a pénzügyi csoport támogatta Hitlert és a náci pártot is, és jutott hatalmas profithoz a német felfegyverkezésből az 1930-as években. Amikor a Big Business irányítja az olyan vállalatokat, mint a Ford Motor, a Standard Oil of New Jersey, a General Electric és társaik, akkor tevékenysége rendszerint mélyen összefonódik a politikai eseményekkel, felkelésekkel, háborúkkal, forradalmakkal mind a három országban.

A „Leleplező” c. folyóirat 1999. évi 2. számában „A Wall Street és a bolsevik forradalom” c. tanulmány részletesen ismerteti, hogy a nemzetközi pénzoligarchiának a Wall Street-i és londoni központja átgondolt stratégiát követve segítette - a német bankárokkal együtt - az 1917-es bolsevik hatalomátvételt. Ugyanez a nemzetközi pénzoligarchia hatalmas profitot zsebelt be a Németországon 1923-ban végigsöprő hiperinflációból, továbbá abból, hogy az asztronómiai nagyságú német jóvátétel fizetésének a terheit az amerikai beruházók vállára helyezte, amely végső soron elvezetett az 1929-es pénzügyi válsághoz. A pénzoligarchia

ebben az időben két jelentős nyugati politikust támogatott: Franklin D. Rooseveltet az Egyesült Államokban, és Adolf Hitlert Németországban. Roosevelt New Deal-je és Hitler négyéves terve úgy hasonlít egymásra, mint két egypetéjű iker. Roosevelt programja csak részben volt sikeres, mert az amerikai alkotmány korlátozta annak keresztülvitelét. Hitler félresöpörte az alkotmányos korlátokat, ezért az ő terve átmenetileg sikeresnek bizonyult.

Felmerül a kérdés, hogy a bolsevikok hatalomra juttatása után miért akarták a Wall Street pénzemberei, azaz a nemzetközi pénzvilág vezető bankárai, hogy Roosevelt és Hitler is hatalomra kerüljön. Még a hivatalos történetírás képviselői is elismerik, hogy nemcsak Hitler, de Roosevelt is háborúhoz vezető politikát folytatott. Mindkét politikai törekvés a hatalom koncentrációjára és centralizációjára törekedett. Azt akarták, hogy egy viszonylag kislétszámú elit a lehető legnagyobb hatalommal rendelkezessen.

1918. május 1-én, amikor a bolsevikok Oroszországnak csak egy töredékét ellenőrizték, és majdnem ezt a kis részt is elvesztették 1918. nyarán, létrehozták Washingtonban a bolsevikok megsegítésére a „Segítség és Együttműködés Oroszországgal Amerikai Ligáját”. Ez nem olyasfajta „el a kezekkel Oroszországtól” típusú mozgalmacska volt, amilyent az amerikai kommunista párt, vagy annak barátai szerveztek. Az Amerikai Ligát a Wall Street hozta létre. Születésénél olyan pénzemberek bábáskodtak, mint George P. Whalen a „Vacuum Oil Company”-től, mint a „General Electric” pénzügyi vezetői, mint Thompson a „Federal Reserve System”-től, és Willard a „Baltimor and Ohio Railroad”-től, valamint társutas és meggyőződéses szocialisták.

Ha közelebbről szemügyre vesszük, hogy kik segítették hatalomra Hitlert és náci pártját, akkor ott találjuk a Vacuum Oil Company-t és a General Electric-et. A pénzügyi és technikai hozzájárulást a Rockefeller érdekeltségbe tartozó Vacuum Oil company nyújtotta, amikor katonai célú benzinyártó berendezéseket épített a náci Németország számára. Dodd berlini amerikai nagykövet naivan figyelmeztetni próbálta Rooseveltnél, hogy lépjen közbe ennek a megakadályozására. Az amerikai elnök természetesen nem tett semmit, hiszen ő maga is ugyanezen pénzügyi érdekcsoportok, és vállalatok támogatásának köszönhetette pozícióját. Walter Teagle a „Standard Oil of New Jersey”-től például Rooseveltnél „Warm Springs” alapítványának az igazgatósági tagja volt. Íme egy konkrét példa arra, hogy a Rockefeller érdekeltségbe tartozó „Vacuum Oil Company”, amely jelentős segítséget nyújtott a bolsevikoknak Oroszországban, később hatékonyan résztvett a náci Németország felfegyverkezésében, és egyidejűleg támogatta Rooseveltnél szocialisztikus New Deal kurzusát is.

Amerika felfigyel a pénzligarchia uralmára

Az 1960-as évek óta egyre több tudományos igényű mű jelenik meg Amerikában, amelyik azt állítja, hogy az Egyesült Államokat egy belterjes, önmagát újratermelő, nem választott, és politikai felelősséggel sem tartozó hatalmi elit irányítja. Ezek a tanulmányok és szerzőik azt is állítják, hogy ez az önjelölt hatalmi elit meghatározóan befolyásolja mind a külpolitikai, mint a belpolitikai döntéshozatalt, és semmilyen politikai elgondolás nem érvényesülhet addig az Egyesült Államokban, amíg ez a hatalmi elit ezeket előzőleg jóvá nem hagyja. Már az a tény, hogy oly sok szerző állíthatja ezt, arra utal, hogy az uralmi elitnek a kontrollja a tudományos életben még nem abszolút, és az Egyesült Államok még nincs teljesen egyetlen elitcsoport korlátlan ellenőrzése alatt. Az is tény viszont, hogy bármennyire is megalapozottak ezen szakmunkáknak az állításai, érveiket mellőzik és nem vitatják meg széles körben. A tömeg-tájékoztatási eszközök sem foglalkoznak velük. Legfeljebb magánkiadások keretében, kis példányszámban láthatnak napvilágot. Ha van is egy-két kivétel ez alól, ez nem változtat azon a tényen, hogy a hivatalos történetírás és tudományosság mellőzi azokat a publikációkat,

amelyek nem szolgálják az Egyesült Államok politikai életét ellenőrző, azt uralma alatt tartó pénzügyi elit érdekeit.

A változás azonban, ha lassan is, de fokozatosan kibontakozik. Az 1960-as években még az olyan elgondolások, hogy egy oligarchikus elit irányítja a háttérből az Egyesült Államok pénzügyi, gazdasági és politikai életét, minden további nélkül azonnali elutasításra került. A Watergate üggyel kezdődően azonban egyre nagyobb a szkepticizmus és a kételkedés. Szinte alig találni olyan amerikai, aki, pl. hisz a Kennedy gyilkossággal kapcsolatban a Warren Bizottság jelentésének. Abban is kételkednek, hogy csupán Nixon okolható saját bukásáért. Naivnak számít az is, aki úgy hiszi, hogy a szovjet birodalom összeomlása csak úgy magától történt. Röviden: egyre nő az Internet korszakában azok száma, akik kétségbe vonják a hivatalos tájékoztatás hitelességét. Ma már a múlt és napjaink eseményeinek a bemutatására számos alternatíva van, és a hivatalos változat egyre inkább megkérdőjeleződik. A pénz-oligarchia igyekszik mindent relativizálni. A történelem értelmezéseit narratíváknak nevezi, az események egyformán szubjektív és korlátozottan érvényes magyarázatainak. Az egyik narratíva pedig legfeljebb csak annyira fejezi ki a történelmi igazságot, mint a másik. Ugyanez vonatkozik a kulturális és művészeti élet relativizálására is, ahol az egyik művészeti kánon által megfogalmazott értékrendszer legfeljebb annyit ér, mint amit egy másik kánon megfogalmazói vallanak, és nem lehet az egyiket sem értékesebbnek tekinteni a másikinál tárgyilagosságmérvek alapján.

A politikai és bölcséleti színpad széles körét felölelő tanulmányok azonban egyre több cáfolhatatlan bizonyítékot, megalapozott feltételezést tárnak fel. Ami korábban fél kézzel lesöpörhető „vádaskodás” volt, ma már tudományos és közéleti viták tárgya lehet. Igaz, a pénzoligarchia tulajdonában lévő, és a szervezett magánhatalom által ellenőrzött tömeg-tájékoztatási intézmények, egyetemek, gondolati műhelyek még megkerülik az úgynevezett revizionista történészek munkáinak a megvitatását, de a nem hivatalos sajtóban és zártkörű rendezvényeken ma már az „összeesküvés elméletek”, azaz a történelem tervezett és összehangolt befolyásolását valló nézetek is polgárjogot nyertek. A történelem irányítás nélkülségét valló „véletlen elméletek” kezdik elveszíteni egyeduralmukat a feltáruló tények és összefüggések hatására. A „véletlen elméletek” hívói a látható politikai intézményeket tekintik a döntések alanyainak, és mellőzik a szervezett magánhatalom háttérszerepét az érdemi döntések meghozatalában. Csak azt tekintik történelmi ténynek, amiről kutatható és hitelesnek tekinthető írásbeli nyom is maradt. A láthatatlan háttérhatalom azonban más látható nyomokat is hagyott, mint a levéltárakban őrzött írásos anyagok.

Létezik-e egy nem választott hatalom a törvényes kormányok felett?

Carrol Quigley a washingtoni Georgetown Egyetem tanára 1966-ban megjelent „Tragédia és remény” című terjedelmes munkájában megállapítja, hogy a finánc-tőke hatalmasai olyan világrendszert akarnak, amely a magánkézben lévő pénzrendszer segítségével lehetővé teszi számukra valamennyi ország gazdasági és politikai rendszerének az irányítását. Quigley, aki a legbefolyásosabb pénzügyi dinasztiák bizalmasaként kutathatta az elzárt magánarchívumokat is, bebizonyítja, hogy a new yorki Council on Foreign Relations (a Külkapcsolatok Tanácsa) - más féltitkos politikaformáló testületekkel együtt - mind a pénzügyi körök ellenőrzése alatt állanak. Quigley mint a pénzoligarchia világstratégiájának hűséges támogatója, megerősíti, hogy létezik egy kormányok felett álló hatalmi szerveződés, de már nem elemzi azt, hogy ez miként működik, hogyan gyakorolja a hatalmat. Elképzelhető, hogy Quigley sem jutott hozzá minden fontos okmányhoz, például azzal kapcsolatban, hogy a nemzetközi pénzoligarchia miként pénzelte a bolsevik forradalmat, vagy hogyan segítette hatalomra Hitlert, illetve az

elnöki székbe az általa kiválasztott Franklin Delano Roosevelt-et 1933-ban. Nagy a valószínűsége annak is, hogy számos fontos politikai esemény, háttérdöntés egyáltalán nem kerül leírásra és archiválásra. A történelem azonban nemcsak abból áll, amit leírnak belőle. Azok a tények is a szerves részei, amelyekről nem marad papírra rögzített és archivált okmány. Ez a papírosfetisizmus, vagyis hogy csak az a történelem, amiről megmaradt valamilyen írásos nyom, természetesen kedvez a pénzligarchiának és rejtett hálózatának. Mindössze annyit kell elérnie, hogy ne maradjon írásos nyom, és akkor már a kérdéses esemény nem is történt meg. Nos, lehet, hogy ez készítette arra Quigley-t, hogy ne elemezze a nemzetközi pénzligarchia hálózatának a tényleges működését és döntéshozatali mechanizmusát. Tény, hogy a Quigley által használt okmányok zöme megbízható kormányforrásokból származik, és a feljegyzések készítői napról-napra rögzítik Trockij, Lenin, Roosevel, Hitler, J. P. Morgan, valamint a különböző amerikai és nemzetközi vállalatok, bankok tevékenységét. Természetesen sokkal tájékozottabbak lehetnénk, ha hozzáférhetők lennének a szabadkőműves nagypáholyok, a B'nai B'rith, a CFR, RIIA és a többi zárt társaság irattárai.

Az olyan szerzők, mint Jules Archer, Gary Allen, Helen P. Lasell, William Domhoff, Wright Mills, Eustace Mullins, Des Griffin, William Guy Carr, Dieter Rüggeberg, Johannes Rothkranz, Gerhard Müller, Heinz Scholl, Ingrid Weckert, Harry Elmer Barnes, Peter Blackwood, Hartmut Stern, Ernst Nolte, Mark Mazower, Robert D. Kaplan, David Irving és mások, sokkal szélesebb megközelítésből elemzik a megtörtént eseményeket, történelmi folyamatokat. Ezek a szerzők abból a megalapozott feltevésből indulnak ki, hogy az Egyesült Államok kormányát egy hatalmi elit befolyásolja a színpad mögött. Műveikben arra törekednek, hogy ezt a feltételezést alátámasszák olyan specifikus történelmi eseményekkel, amelyeknél tetten érhető ennek a háttérhatalomnak a közrehatása. Nyilvánvaló, hogy az olyan kormányok feletti vagy háta mögötti hatalomgyakorlási módszerek, amelyek nem részei a demokratikusan szabályozott politikai és jogi folyamatoknak, alkotmányellenesnek tekintendők. Még akkor is, ha megpróbálják a jogállamiság látszatával felruházni őket. Ezért eljött az ideje, hogy a hivatalos történetírás, az államelmélet, a politológia és a többi társadalomtudomány művelői is feltegyék ezt a kérdést: létezik-e egy önjelölt háttérhatalom, amely látható és nem látható hálózatán keresztül befolyásolja - irányítja - a demokratikusan választott és politikai felelősséggel tartozó törvényhozó és kormányzó szerveket, anélkül, hogy tetteiért elszámoltatható lenne?

Egyre nyilvánvalóbb, hogy a 20. századi hivatalos történetírás és tömegtájékoztatás nem ad pontos tájékoztatást a 20. század történelméről. Ez a történelemírás kizárólag olyan hivatalos okmányokra támaszkodik, amelyeket a különböző állami intézmények alkalmasnak találtak arra, hogy a történészek kutassák és a nagyközönség számára közreadják. Egy pontos és megbízható történetírás azonban nem nyugodhat kizárólag a különböző állami és nem állami irattárak által erősen szelektálva közreadott írásos dokumentumokon. A pontosság megkövetelné valamennyi meglévő dokumentum kutatását és felhasználását. Napjainkban tanúi lehetünk annak, hogy mihelyt, pl. az amerikai, a brit, a német, vagy az egykori szovjet - ma megint orosz - külügyminisztérium titkosított iratai, és más elzárt okmányok elérhetővé váltak, a történelemnek egy új változata bontakozott ki. A hivatalos történelemváltozat nemcsak pontatlanná vált, de kiderült róla: tudatosan úgy manipulálták, hogy fontos összefüggések rejtve maradjanak, továbbá az etikailag és jogilag kifogásolható magatartások ne kerüljenek a nyilvánosság reflektorfényébe.

Az Egyesült Államokban, pl. az Alkotmány rendelkezései szerint a politikai hatalom központja a megválasztott Kongresszus, (azaz a Képviselőház és a Szenátus tagjai), az ugyancsak megválasztott elnök, valamint az alkotmányosság felett is örökös pártatlan és független Legfelsőbb Bíróság. Az amerikai polgároknak ma is azt tanítják, hogy a politikai hatalmat a

végrehajtó hatalom élén álló elnök és kormánya, valamint a törvényhozó hatalommal rendelkező Kongresszus az Alkotmány keretei között a választópolgárok akaratának megfelelően gyakorolja. A valóságos helyzet azonban igen messze van ettől a feltételezéstől. A választópolgárok már régóta gyanították, mostanra azonban már tudják is, hogy a választási ígérek betartása nem kötelező és a különböző választási programok csupán üres ígérek. Az amerikaiak szinte már beletörődtek, hogy a mellébeszélés és a hazudozás a politikai színjáték szerves része. Hatalmas áldozatokat követelő háborúk indulnak és fejeződnek be anélkül, hogy az érintettek elfogadható magyarázatot kapnának.

A politikai retorika szinte már köszönőviszonyban sincs a politikai döntésekkel és tettekkel. Mindez miért alakult így? Nyilvánvalóan azért, mert a politikai hatalom központja nem a látható politikai szféra megválasztott intézményeinél van még a világ legnagyobb és leghatalmasabb demokráciájában sem. Azaz Amerikában sem az alkotmányosan kijelölt Kongresszus, illetve az elnök hozza az érdemi döntéseket, hanem egy rejtőzködő hatalmi elit, amely saját külön érdekekkel és stratégiával rendelkezik, amelyek eltérőek vagy egyenesen összeegyeztethetetlenek a társadalom egészének a céljaival és alapvető érdekeivel. Az Egyesült Államokban a new yorki székhelyű pénzoligarchia, azaz a nemzetközi bankárok zárt csoportja, a pénzvagyon felett rendelkező olyan magán bankházak, mint a J. P. Morgan és a Rockefeller ellenőrzés alatt álló Citicorp, a Warburg és Rothschild érdekeltségekbe tartozó pénzintézetek és korporációk, de mindenek előtt a Federal Reserve System, - az Egyesült Államok központi bankjának a szerepét betöltő magántulajdonú pénzkartell - alkotják a tényleges hatalom, az érdemi döntéshozatal központját.

Ezért az elfogulatlan kutató kénytelen megállapítani, hogy a létező, de egyben meggyengült és kijátszott amerikai Alkotmány lehetővé tette egy már sok tekintetben totálisnak minősíthető állam kifejlődését. Ez nem azt jelenti, hogy nyílt diktatúra működne Egyesült Államokban, de a tényleges hatalommal rendelkező pénzoligarchia - formális és informális intézményrendszerén keresztül - erőteljes nyomást tud gyakorolni uralmának kritikusaira. Hatalmi eszközként be tudja vetni az ellenőrzése alatt álló adóhivatalt, hogy kritikusait megfegyelmezze, (lásd a neves amerikai közgazdász és politikus, Lyndon H. LaRouche, és munkatársainak adócsalás koholt vádjával történő koncepciós elítélését), a bírósági karba beépített emberein keresztül pedig folyamatosan átértelmezteti, és olyan irányban manipulálja az Egyesült Államok alkotmányát, hogy az a hatalmi elit politikáját szolgálja.

A nemzetközi pénzoligarchiának az ellenőrzése alatt álló magánpénzrendszer működtetéséhez fűződő érdekei teszik szükségessé a politikai hatalom centralizálását és koncentrálását. A hatalom központosítását a függő helyzetbe kényszerített társadalommal lehet a legkönnyebben elfogadtatni. A cél tehát olyan társadalmi szerkezet kialakítása, ahol a tényleges hatalom a pénzoligarchia és integrált politikai elitje kezében van, míg a társadalom többi tagja függőhelyzetű, bérből és fizetésből élő alkalmazott, vagy állami segélyezésre szoruló, eltartott személy. Mindkét réteg ki van szolgáltatva az uralkodó hatalmi elitnek. Ennek a modellnek az egyik változata volt a reálszocializmus, közelebbről a bolsevik típusú diktatúra Oroszországban és a szovjet birodalom más államaiban, ahol a pártállami elitté volt a politikai hatalom, és ennek révén a gazdasági hatalom, míg a társadalom túlnyomó többsége bérből és fizetésből élő függőhelyzetű alattvaló volt.

Egy másik változat volt a nemzeti szocialista Németország, ahol az államot kisajátító pártelit gyakorolta - az őt kiszolgáló nagytőkével együttműködve - diktatórikus hatalmát. Itt is egy szűk politikai-, katonai- és tőkéselit állt szemben a társadalom függőhelyzetbe került, önálló cselekvéstől megfosztott túlnyomó részével. Ennek a kétpólusú rendszernek a fábiánizmusnak nevezett szocialista változata valósult meg az Egyesült Államokban. A pénzoligarchia kisajátítva a maga számára az Egyesült Államok pénzrendszerét, kiterjesztette hatalmát a

termelő tőkére is, és a lakosság túlnyomó részét függőhelyzetű alkalmazotti és bér munkási státuszba kényszerítette, illetve milliókat marginalizált, úgy hogy csak közsegélyekből tudtak megélni. Végeredményben mind a három uralmi rendszer mögött ugyanaz az elituralom húzódik meg, különböző megjelenési formákban. Ahogy az idő múlásával egyre több adat kerül napvilágra, úgy válik ez a feltételezés egyre inkább beigazolódott valósággá. A hivatalos történetírás azonban mellőzi az új szempontokat és összefüggéseket feltáró ún. revizionista történetírás eredményeit.

A 20. század elejétől az amerikai Federal Reserve System, - amelyik nem áll a Washingtoni Törvényhozás ellenőrzése alatt, és amelyet állami könyvvizsgálók nem ellenőriznek, és nem számoltatnak el, és amelynek joga van, hogy a bankóprést működtetve pénzt bocsásson ki, hitelek nyújtson és meghatározza a hivatalos kamatlábat - ténylegesen magánkartellként gyakorol monopolhatalmat az amerikai gazdasági élet egésze felett. Az Egyesült Államok külpolitikáját a pénzoligarchia olyan tudományos magántársaságnak álcázott, a valóságban döntéshozó hatalommal rendelkező, koordináló intézménye dolgozza ki és gyakorolja, mint a new yorki Council on Foreign Relations, CFR, (Külföldi Kapcsolatok Tanácsa). Még a tudományos kutatók, egyetemi tanárok, üzletemberek és politikusok ártatlan fórumának feltűntetett intézmény egyes tagjai előtt is rejtve marad, hogy a CFR - elsőrangú hatalmi központként - már 1921 óta meghatározza az Egyesült Államok külpolitikáját. A New York-ban lévő Pratt House-ban székelő CFR-nek megalakulásától kezdve új piacok megszerzése, továbbá a pénzkartell vezető bankházai által ellenőrzött multinacionális vállalatbirodalmak, valamint azok gazdasági befolyásának világszintű kiterjesztése volt a külpolitikai célja.

A pénzoligarchia, amikor 1913-ban magántulajdonába vette az Egyesült Államok pénzrendszerét, előzőleg arról is gondoskodott, hogy a központi bank szerepét betöltő FED segítségével eladósítandó állam megfelelő adóbevételekkel rendelkezzen a jövőbeni államadósság kamatainak fizetésére. Ezért keresztülvitték a jövedelemadó bevezetését, hogy legyen az államnak megfelelő pénzbevétele a kamatjáradék fizetésére. Korábban az amerikaiak jövedelemadót nem fizettek. A pénzoligarchia azonban ki akarta vonni magát az adózás alól, ezért több ezer magánalapítvány létrehozásával vagyonának jelentős részét adómentes alapítványi vagyonná alakította át. Ez a vagyon továbbra is a rendelkezésére áll, de nem kell érte adóznia. A pénzoligarchia a mai napig ezeken az alapítványokon keresztül finanszírozza saját privát intézményrendszerét, és a neki dolgozó szellemi elitet. Ezek a kutatók lehetnek „konzervatívok” vagy „liberálisok”, objektíve azonban a pénzoligarchia hatalmi apparátusának a részét képezik, és az ő stratégiai céljait valósítják meg. A pénzügyi oligarchia hálózata által ellenőrzött könyvkiadók a velük szemben kritikus könyveket nem jelentetik meg, míg a hasznosnak ítélt könyveket jelentős támogatásban részesítik. A nagy kiadók és könyv-forgalmazó hálózatok által mellőzött művek rendszerint kis példányszámban jelenhetnek meg, emiatt tudatformáló hatásuk is elmarad. Ugyanez a helyzet az írott és az elektronikus tömegtájékoztatással is. A pénzoligarchia által felbérelt és kinevelt szellemi elit irányító pozícióba helyezett tagjai gondoskodnak arról, hogy mi legyen vezetőtéma, miről folyjék irányított társadalmi párbeszéd, és mi legyen gondosan elhallgatva.

A társadalom manipulálása csaknem 90 éve tart. A pénzoligarchia nemcsak eladósította a vezető ipari államokat, köztük az Egyesült Államokat is, de kiépítette a nemzetközi szervezetek és intézmények olyan hálózatát, amelyek fokozatosan a nemzeti alkotmányok helyébe lépnek. Amerikában az alkotmány egyes rendelkezéseit úgy cserélik ki, hogy elsőbbséget biztosítanak az általuk létrehozott nemzetközi szervezetek ugyancsak általuk jóváhagyott alapokmányainak, és az akaratukat tartalmazó különböző nemzetközi szerződéseknek. A demokrácia formális működésének a biztosítása azonban fontos érdekük. Kedvenc modelljük a fiktív demokrácia működtetésére az átlátszó kétpártrendszer, ahol mesterséges különbsé-

geket kreálnak, pl. a választási konvenciók cirkuszi mutatványainak a lebonyolítására. Az ún. „kétpárti külpolitika” semmi egyéb, mint annak szépítő kifejezése, hogy a pénzoligarchia számára fontos kérdésekben semmilyen különbség nem lehet a kiválasztott politikai elit „A” és „B” csapata között. Ez a körülmény vezetett, pl. 2000-ben ahhoz a patthelyzethez, amelynek az amerikai társadalom az elnökválasztási procedúra kapcsán a tanúja lehetett. Olyannyira nem volt semmilyen különbség a pénzügyi oligarchia és koordináló szervezete, a new yorki CFR, által kiválasztott két elnökjelölt között, hogy a választók csak „ugyanaz” és „majdnem ugyanaz” között dönthettek.

Második rész

A titkos kéz látható nyomai

A kutatók szerencséjére a láthatatlan háttérhatalom azonban mindig hagy látható, vagy később láthatóvá váló nyomokat is. Évről-évre egyre több dokumentum, és alapos kutatásra támaszkodó könyv lát napvilágot ezekről a nyomokról. Az idő múlásával a történészek olyan, eddig rejtett, elhallgatott tényeket ismernek meg, amelyek más összefüggésekkel összevetve közelebb visznek a történelmi igazsághoz.

Egyik ilyen történelmi tény az Egyesült Államok belépése a 2. világháborúba. A hivatalos verzió, amit a mai napig sulykolnak a közvéleménybe az az, hogy a japánok támadást intéztek Pearl Harbor ellen. A nem hivatalos történészek kellően bizonyították, hogy Franklin D. Rooseveltt és Marshall tábornok tudott a tervezett japán támadásról és szándékosan nem figyelmeztette a Pearl Harbor-ban állomásozó amerikai haderő parancsnokságát. Az elnök azért tett így, mert a pénzoligarchia, akinek a jóvoltából a Fehér Házba került, háborút akart Japánnal. Éppen ezért a pénzoligarchia hegemoniája alatt álló hivatalos amerikai politikai vezetés csak olyan kongresszusi vizsgálatot engedélyezett Pearl Harbor ügyében a mai napig, amely lehetővé tette Rooseveltt tisztára mosását. A japán támadás hátterét vizsgáló közös kongresszusi bizottság elnöke így foglalta össze véleményét:

„Soha nem fogjuk megismerni az összesényt. A legtöbb lefolytatott ún. vizsgálat a tények elrejtésére irányuló félrevezető kísérlet volt, azoknak az összezavarását célozta, akik az igazságot keresik. Kezdetől fogva visszatartották a tényeket és a dokumentumokat azért, hogy csak azok az adatok válhassanak ismertté, amelyek a kormányzat érdekében állnak. Az igazságot kereső törvényhozóknak azt mondták, hogy más tények és dokumentumok annyira összefonódnak személyes naplókkal, külföldi országokat érintő kapcsolatainkkal, hogy titokban kell őket tartani, a többi pedig nem tartalmaz értékes információt.”

A rejtőzködő hatalom látható nyoma az is, ahogyan az Egyesült Államok az első világháborúba bekapcsolódott. A Morgan pénzügyi érdekeltség, amely mögött kezdetől fogva a londoni Rothschild-ház állott, együttműködve Winston Churchill-el, mindent elkövetett, hogy már 1915-ben bevonja az Egyesült Államokat az első világháborúba. Erőfeszítései azonban csak 1917-ben jártak sikerrel. Számos történelmi munka tárgyalja ezt a kérdést, így pl. Colin Thompson „Lusitania” című munkája. Ez Woodrow Wilson elnököt is felelőssé teszi a Lusitania nevű amerikai tengerváros elsüllyesztéséért, amelynek az volt a célja, hogy előkészítse az Egyesült Államok közvéleményét egy Németországgal szembeni háborúra. Thompson bizonyítja: Wilson előre tudomással bírt arról, hogy a Lusitania 6 millió sorozat lőszer és másfajta robbanóanyagot szállít, és azok az utasok, akik ennek ellenére a hajóval utaztak, megszegték az amerikai törvényeket.

A brit vizsgálóbizottság, amelyet lord Mersey vezetett, azt az utasítást kapta az angol kormánytól, hogy politikai szempontból célszerű lenne, ha a bizottság arra az eredményre jutna, miszerint Turner, a Lusitania kapitánya felelős elsősorban a tengerjáró katasztrófájáért. A felszínre került és bizonyított tények fényében ma már kijelenthető, hogy a Lusitania katasztrófájáért elsősorban Wilson amerikai elnök, és tanácsadója, House ezredes, továbbá J. P. Morgan vezető amerikai pénzember, valamint Winston Churchill, a brit kormány tagja felelős. Ezt a tudatosan együttműködő elitcsoportot kellett volna bíróság elé állítani, legenyhébb esetben is gondatlanságért. A tények azonban nem gondatlanságra, hanem szándékosságra, tudatos árvadásra utalnak. Lord Mersey-t elismerés illeti azért, hogy eleget téve öfelsege kormánya „kérésének”, Turner kapitányt tette ugyan felelőssé, de nyomban lemondott megbízatásáról, és tiszteletdíját sem fogadta el. Mersey ettől kezdve semmiféle kormány-megbízást nem vállalt, barátainak csak annyit mondott a Lusitaniáról, hogy az egy „mocskos ügy” volt.

Egy másik példa a háttérhatalom tevékenységére az, amikor a Morgan pénzügyi érdekeltség 1933-34-ben kísérletet tett egy kétpólusú elitista rendszer bevezetésére az Egyesült Államokban. A tervezett „új rend” lényeges vonatkozásaiban megközelítette volna az Európában hatalomra került nemzetiszocialista és fasiszta diktatúrákat. Jules Archer szerint náci jellegű államcsíny és központosított uralom bevezetése volt tervbevéve. Az elnök diktátori hatalmat gyakorolt volna Amerika pénzügyi és korporációs oligarchiája érdekében. De ezúttal is akadt valaki, Smedley Darlington Buttler tábornok személyében, aki időben leadta a vészjelzést erről a Wall Street-i összeesküvésről. A Kongresszus ezúttal is csak egy tessék-lássék vizsgálatot folytatott a felelősök tisztára mosására.

A 2. világháború óta a szovjet birodalom felbomlásáig tartó hidegháborús korszakban is tanúi lehettünk a háttérerők működésének. Ezek közül kiemelkedik a koreai és a vietnami háború. Mindkettő értelmetlen, meg nem nyerhető háborús konfliktus volt, amelyek hatalmas vérvesztéssel és dollár-milliárdok elvesztegetésével jártak. Mindkettőnek sokmilliárdos fegyverkezési programok beindítása volt a fő motívuma. Egyik sem a kommunizmus visszaszorítását célozta, hiszen a pénzoligarchia és kormányzó elitje folyamatosan támogatta a Szovjetuniót, amely a fő fegyverszállítója volt mind a koreai, mind a vietnami kommunista haderőnek. Akár elismeri, akár tagadja a hivatalos történetírás, a tény tény marad, hogy a pénzoligarchia által irányított Egyesült Államok közvetve vagy közvetlenül, fegyverszállítója volt mindkét oldalnak mind a koreai, mind a vietnami háborúban.

Egy másik példa arra, hogy mennyire szemben áll a pénzoligarchia fennálló rendjével az amerikai polgárok többsége az az, hogy miként viszonyulnak a Kennedy gyilkosság körülményeit vizsgáló Warren Bizottság hivatalos jelentéséhez. Ebben a jelentésben a bizottság tagjain, és a mögöttük álló pénzoligarchia zárt körein kívül, senki nem hisz. Maga az a tény, hogy a közérdek szolgálatára hivatott fontos állami intézmények, a CIA és az FBI, valamint más illetékes szervek a mai napig nem hozták nyilvánosságra a legfontosabb bizonyítékokat, és azok még további 50, illetve 75 évig szigorúan titkosak maradnak, meggyőzően jelzi, hogy alapja van az amerikai polgárok általános bizalmatlanságának és szkepticizmusának. A hírhedt Watergate ügy is azt bizonyította az egyszerű amerikaiaknak, hogy még a Fehér Ház is a félrevezetés és intrika viperafészke lehet.

A „Keelhaul Művelet” története már kellően dokumentálva van. Ez arról szól, hogy a 2. világháború végén Eisenhower tábornok az 1929. évi Genfi Konvenció durva megszegésével - és az amerikai tradíciók elutasításával - több millió orosz hadifoglyot és menekültet kényszerített arra, hogy visszatérjenek a sztálinista Szovjetunióba, ahol a Gulág táborokban való rabság, vagy a halálbüntetés várta őket. Ismerve azt, miként lett Eisenhower Bernard Baruch, a pénzoligarchia egyik kulcsembere a támogatásával az amerikai csapatok főparancsnoka,

később pedig az Egyesült Államok elnöke, kijelenthetjük, hogy ez a döntése összhangban állt a pénzligarchiának azzal a messzetelektő stratégiájával, amelynek célja a kétpólusú kollektivistista rendszer különböző változatainak a létrehozása volt, legyen az szovjet kommunizmus, hitlerista náciizmus, vagy Rooseveltt féle New Deal. Julius Epstein kellően dokumentálta, hogy mindazok, akik megpróbálták Eisenhowertr erről a kegyetlen döntéséről lebeszélnt, rosszindulatú és könyörtelen támadásban részesültek.

A pénzligarchia és a 20. század

A napóleoni háborúk óta egyre szervezettebben működött - és működik ma is - a nemzetközi pénzligarchiának a magántulajdonban lévő központi bankokra, valamint magánkibocsátású kamatszedeő pénzre támaszkodó, államok feletti hálózata. Az önálló nemzetközi tényezővé fejlődő pénzhatalom fokozatosan irányítani kezdte a háttérből az egyes országok - elsősorban Anglia, Franciaország - politikai vezetését, majd pedig kiterjesztette befolyását Európa egészére, Észak-Amerikára és a cári Oroszországra is. Így vált történelemformáló erővé már a 19., de még inkább a 20. században. Az pénzrendszer meghatározó szerepét nem ismerő kormányok és polgárok nem tudták, hogy milyen súlyos következményekkel jár, ha pénzügyi szuverenitást, és vele a politikai hegemóniát átengedik a nemzetközi bankárok egy kis csoportjának. 1820-tól 1975-ig mintegy 200 millió ember halt meg az önállósult szervezett pénzhatalom közreműködésével létrejött háborúkban és konfliktusokban. A pénzligarchia támogatásával létrejött szovjet birodalom embertelen tettei pedig csak a Szovjetunió 1991-ben bekövetkezett felbomlása után tárulnak fel fokozatosan. Még sokáig eltart, - talán évtizedekig - amíg megismerhetjük a teljes igazságot a koncentrációs táborok szörnyűségeiről, a politikai foglyok, és a leigázott népek szenvedéseiről, valamint a második világháború és a hidegháború máig elhallgatott tényeiről.

A pénzhatalom nyomai az első világháborúban

Már ma is összeállítható egy csaknem teljes kép az első világháború előzményeiről, valódi okairól, a háttérerők tevékenységéről. Így, pl. megalapozottan állíthatjuk, hogy az első világháborúra nem kerülhetett volna sor az amerikai Federal Reserve System létrehozása nélkül, és Woodrow Wilson csak annak köszönhetette elnökségét, hogy a pénzligarchiának ebben a döntő időszakban engedelmes vazallusra volt szüksége a Fehér Házban. Ő volt kismelve, hogy a pénzligarchia kezére játssza - az amerikai alkotmány megszegésével - az Egyesült Államok monetáris hatalmát, és szentesítse az amerikai közpénzrendszer privatizálását a Federal Reserve System - FED - elnevezésű magánkartellnek való átengedésével. A FED, ez a magántulajdonban lévő amerikai központi bank, valamint az általa korlátlan mennyiségben kibocsátható fedezetlen hitelpénz tette lehetővé kölcsöneivel az antant hatalmak számára a háború folytatását. Ami pedig az első világháború előkészítését illeti, ebben az európai országokban lévő központi bankok játszottak döntő szerepet, amelyek közvetve, vagy közvetlenül, de ugyancsak a nemzetközi pénzligarchia irányítása alatt állottak. A központi bankok monetáris politikája tette lehetővé a nagyarányú fegyverkezést, és olyan hatalmas hadseregek felállítását, amelyek nélkül az évekig tartó általános háború nem lett volna lehetséges.

1887-től 1914-ig a pénzügyileg csaknem fizetéseképtelen európai országok soha nem látott fegyverkezésbe kezdtek. Az Egyesült Államok azonban ebben az időszakban még nagy kölcsönöket vett fel külföldről, a maga részéről pedig viszonylag kevés hitelt nyújtott. Ekkor még nem volt amerikai központi bank, amely elvben korlátlan mennyiségű - de fedezetlen -

pénzt bocsáthatott volna ki. A hatalmas összegeket felemésztő háborúk finanszírozására csak a Rothschild dinasztia által kifejlesztett - és a magánellenőrzés alatt álló központi bankok irányításával működő - nemzeti hitelrendszerek bizonyultak alkalmasnak. A 19. századi európai háborúkhöz a Rothschild érdekeltségbe tartozó bankházak biztosították a pénzeszközöket. 1900-ra azonban nyilvánvalóvá vált, hogy az európai országok többé nem képesek egy nagyobb háború pénzügyi eszközeit maguk előteremteni. A fegyverben álló hatalmas hadseregek, az általános hadkötelezettség és a modern fegyverek olyan nagy költségeket emésztettek fel, amelyeket ezen országok reálgazdasága már nem tudott előteremteni.

Az amerikai Federal Reserve System 1914-ben kezdte meg működését. Ez a magántulajdonban lévő központi bank rá tudta kényszeríteni az amerikai népet arra, hogy 25 milliárd dollárkölcsönt nyújtson az antant országoknak. Ezeknek a FED által kibocsátott hiteleknek az amerikai polgárok által fizetett adó volt a fedezetük. Ezeket a kölcsönöket soha nem kapták vissza az amerikaiak, viszont jelentős összegű kamatjáradékot zsebeltek be érte a new yorki bankárok. Ugyancsak a FED tette lehetővé az amerikaiak háborúba kényszerítését a német nép ellen, amellyel az Egyesült Államoknak és népének semmiféle politikai vagy gazdasági érdekellentéte vagy vitája nem volt. Sőt mi több, az Egyesült Államok akkori lakosságának csaknem a fele német származású volt, és annak idején hajszálon múltott, hogy nem a német lett az Egyesült Államok hivatalos nyelve. Az amerikaiaknak persze azt állította a pénzoligarchia propaganda gépezete, hogy az Egyesült Államok erkölcsi alapelvekből kiindulva lép be a háborúba.

1915 és 1916 folyamán Wilson elnök lehetővé tette hatalmas kölcsönök folyósítását. 1917-re Anglia és Franciaország eladósodása kritikus pontot ért el. A pénzoligarchia ekkor aggódni kezdett, hogy Anglia és Franciaország nem lesz képes visszafizetni a hatalmas kölcsönöket. Emiatt ítélték szükségesnek az amerikai kormány bekapcsolását a háborús hitelek folyósításába. Ehhez azonban elengedhetetlen volt az Egyesült Államok semlegességének feladása, és a háborúba való beléptetése. 1916-ban már komoly aggodalmat váltott ki a Rothschild Bankház és a City of London részéről, hogy Németország továbbra is elég erős a háború folytatásához annak ellenére, hogy a Rothschildok németországi segítőitársai a Warburgok meglehetősen pénzügyi káoszt okoztak az országon belül. Ahhoz, hogy az Egyesült Államok kormánya átvehesse a hitelezést a pénzoligarchia bankjaitól, tovább kellett fejleszteni a jövedelemadózási rendszert. A jövedelmi adó törvényt rekordidő alatt elfogadták, hogy eleget tehessenek a háborús követelményeknek. Az amerikai népnek azonban sem a hiteltermelés mobilizálására, sem jövedelmi adó törvény elfogadására nem volt szüksége, ahogyan a háborúba való belépés sem állt az érdekében. A „Journal Political Economy” c. amerikai lap 1917. októberi száma megírja, hogy valójában kiknek az érdekeiről volt szó:

„A háború hatása a Federal Reserve Bankok tevékenységére a személyzet nagyarányú bővítését tette szükségessé a költségek ennek megfelelő növelésével. A Federal Reserve Törvény megalkotói anélkül, hogy előre látták volna, hogy ilyen gyorsan és ilyen hatalmas mértékben lesz szükség a szolgáltatásaikra, lehetővé tették, hogy a FED-hez tartozó bankok a Kormány pénzügyi megbízottaiként járjanak el.”

A nemzetközi bankárok már 1887 óta várták, hogy az Egyesült Államok létrehozza magánellenőrzés alatt álló központi bankját, mert a segítségével akartak finanszírozni egy európai háborút olyan államok között, amelyek már fizetéseképtelenné váltak a hatalmas összegeket felemésztő fegyverkezési programok következtében.

Wilson elnök 1917. október 13-án elhangzott beszédében a következőket mondotta:

„Az Egyesült Államok számára elengedhetetlenül szükségessé vált, hogy teljes egészében mobilizálhassa pénzügyi tartalékait. A szövetségeseknek nyújtott kölcsönöknek a terheit és előnyeit valamennyi banknak és pénzügyi intézménynek viselnie kell az országban. Hiszem, hogy a bankok részéről az együttműködés hazafias kötelezettség ebben az időben, és a Federal Reserve System-ben való tagság a patriotizmus látható és jelentős megnyilvánulása.”

A Federal Reserve System-hez tartozó bankok, mint a Kormány pénzügyi képviselői, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot teljesítettek Amerikának a háborúba belépést követően, írja E. W. Kemmerer, azzal hogy „lehetővé tették az aranytartalék megőrzését, a valutaárfo-lyamok szabályozását és a pénzügyi energiák összpontosítását. Az ember megborzong, ha arra gondol, hogy mi történhetett volna, ha a háborúba a decentralizált és elavult bankrendszerrel kellett volna belépünk.” Kemmerer mellőzi azt a tényt, hogy az Egyesült Államok „elavult és decentralizált bankrendszerével” soha nem lett volna képes az első világháború finan-szírozására, nem léphetett volna be ebbe a háborúba, és nem tehetett volna lehetővé ennek a háborúnak az évekig tartó elhúzódását. Ugyanis az amerikai magánbankok, valamint a későbbi állami hitelezés nélkül az antant hatalmak már néhány hónap múlva képtelenek lettek volna - pénzügyi okokból - a háború folytatására. Be kellett volna fejezniük az értelmetlen vérontást.

A 20. század végén számos összefoglaló munka jelent meg arról, hogy mi vezetett a század pusztító háborúhoz, mindenek előtt az első világháborúhoz. Ezek a munkák kritikusan elemzik azokat a tényezőket, amelyek az európai rend összeomlásához vezettek. Az egyik ilyen kiváló mű Niall Ferguson brit történész „The Pity of War” (A szánalmas háború) című munkája. Ferguson eddig elzárt dokumentumokra támaszkodva tarthatatlannak minősíti azokat az állításokat, hogy az első világháború elkerülhetetlen volt. A brit történész kritika alá veszi mind az angol, mind a német politikát, és azt állítja, hogy az akkori politikai élitek alkalmatlansága, tehetetlensége, valamint a nemzeti jog rendelkezéseinek a megszegése mindkét részről döntően hozzájárult az első világháború kitöréséhez. Európa 1870-től 1914-ig tartó időszaka a Nagy-Britannia és Németország között lezajló pénzügyi, gazdasági versengés időszaka is. Ferguson azonban cáfolja, hogy ennek a versengésnek a két modern ipari társadalom között háborús katasztrófához kellett volna vezetnie. A brit történész számításba veszi a katonai, a gazdasági, a kulturális és a hatalompolitikai szempontokat, amelyeket egymásra vetítve elemez, mégsem tud kielégítő választ adni arra, hogy miért halmozódott fel annyi ellenséges indulat a két európai vezető nagyhatalom között, hogy az katasztrófába torkolljon.

Közelebb visz minket a világháborút megelőző helyzet megértéséhez, ha az önálló tényezővé vált nemzetközi pénzligarchia stratégiáját is külön vizsgálódás tárgyává tesszük, és rávetítjük a Ferguson által gondosan feltárt tényanyagra. A nemzetközi pénzvilág vezető csoportjai stratégiájukban figyelembe vették, hogy a világ pénzügyi rendszerének akkor lehetnek az egyedüli birtokosai, ha egy új világrendet hoznak létre, és eltávolítják a terveik útjában álló dinasztikus államokat örökletes arisztokráciájukkal, valamint meggyöngítik az ezen dinasztikus államok támaszát képező keresztény, emberközpontú értékrendszert, ennek hordozójával, az egyházzal együtt. Ezért a pénzligarchia szolgálatában álló különböző titkos szövetségek - mint például a Eugen Lennhoff „Politische Geheimbünde” (Politikai titkos szövetségek) című munkájában részletesen ismertetett illuminátusok, a carbonarik, a dekabristák, az amerikai ku-klux-klan, vagy az első világháború kitörésében kulcsszerepet játszó szerb titkos társaságok - céljainak és tevékenységének elemzése nélkül nem kaphatunk választ arra, hogy az egyébként másképp is megoldható konfliktusok miért torkolltak a világtörténelem addigi legvéresebb háborújába.

Az illuminátus ellenőrzés alatt álló amerikai szabadkőművesség vezetője, Albert Pike, akinek először sikerült a különböző szabadkőműves irányzatokat világszinten összefognia az

egyesített világszabadkőművesség legfőbb tanácsának elnökeként, 1871. augusztus 15-én levelet írt az olasz carbonarik vezetőjének Giuseppe Mazzininak. Pike ebben kifejti, hogy az új világrend kialakításához három világháborúra van szükség. Az első legfőbb célja lenne a cári Oroszország legyőzése és Oroszországban az illuminátusok és ügynökeik irányítása alatt álló rendszer kialakítása. Oroszországot ezután mint mumust lehetne használni és sakkban lehetne vele tartani számos más országot. Ez megkönnyítené az illuminátusok stratégiájának a megvalósítását.

A 2. világháborút a német nacionalisták és a politikai cionisták közti ellentétek kiélezésével lehetne kirobbantani. Ez a háború lehetővé tenné a most már illuminátus birodalomnak számító Oroszország befolyásának a kiterjesztését, és elvezethetne Palesztinában Izrael államának a létrehozásához.

A 3. világháborúhoz a cionisták és az arabok közti ellentétek kiéleződése vezethetne el. Ezt a konfliktust világméretűvé lehetne kiszélesíteni. Ebben a világkultúrák közti konfliktusban vezetőszerep jutna a nihilistáknak és az ateistáknak, akik olyan helyzetet alakítanak ki, amely védekezésre kényszerítené világszerte az embereket. Az átlagemberek csalódva a civilizációt romboló forradalmárokból és kiábrándulva a kereszténységből, amely nem volt képes útmutatást adni a pusztulás elkerülésére, keresni fogják az igazi megoldást. A szabadkőműves Albert Pike szerint ez természetesen annak az elérése lesz, amire az egyetemes szabadkőművesség is törekszik.

Amikor Albert Pike ezeket - a British Museumban katalogizált dokumentumként nyilvántartott - leveleit megírta Mazzininak, öt különböző ideológiarendszer versengett egymással. Az első volt a nemzetközi pénzligarchia és az általa létrehozott illuminátusok világstratégiája. Ez globális kormány által irányított világállam létrehozását tűzte ki célul, amelynek az élén a nemzetközi pénzligarchia legzártabb köreihez tartozó megvilágosodott beavatottak állnak.

A második ideológiai rendszer a pánszlávizmus volt. Ez Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia felszámolására, a szláv ajkú népek egyesítésére, továbbá az orosz birodalom India és Perzsia irányában való kiterjesztésére törekedett egész Európa alávetése révén.

A harmadik ideológiai rendszer azt hirdette, hogy Ázsia az ázsiaiaké, és ennek a törekvésnek az élén Japán állott. Eszerint Ázsia népeit egy olyan államszövetségbe kell egyesíteni, amelyet Japán vezet.

A negyedik versengő ideológiai rendszer a pángermánizmus volt, amely a német hegemóniát az egész földrészre ki akarta terjeszteni. Elsősorban Nagy-Britanniát kívánta korlátozni és a brit birodalmon belül autonóm hatalomként működő „Korona” hatalmát. (A „Korona” itt nem az angol király koronájára utal, hanem a brit kormány hatásköre alól kivont, és kizárólag a City of London „Korona” nevű klubjában helyet foglaló pénzligarchia irányítótestületének a hatalmára. Ez az autonóm hatalom saját kormányzattal, törvényekkel és gyarmatokkal, az úgynevezett koronagyarmatokkal rendelkezett, amelyeknek az irányításába Nagy-Britannia kormánya nem szólhatott bele. A hivatalos brit kormány feladata csak a katonai védelem és a külpolitikai képviselő ellátása volt.) A pángermánizmus hatalmi törekvései közé tartozott a kereskedelem és az ipar területén a nyitott kapuk politikája, vagyis a kevés gyarmattal rendelkező Németország jelenlétének biztosítása a brit és a francia gyarmatokon.

Az ötödik ideológiát hordozó külpolitikai doktrína a pánamerikanizmus volt, vagyis az, hogy Amerika az amerikaiaké. Ez lényegében az Egyesült Államok előjogait hirdette Közép- és Dél-Amerika államaival szemben. Ebbe a nézetrendszerbe tartozott a kereskedelmi és a baráti kapcsolatok fenntartása mindenkivel, de katonai szövetségek nélkül.

A nemzetközi pénzoligarchia és az irányítása alatt álló titkos illuminátus szövetség tehát Oroszország, Németország, Japán és az Egyesült Államok ellenőrzésére törekedett. Az Albert Pike által kidolgozott világstratégia visszamenőleg is messzeterintő mesterműnek tűnik, amely azonban katonák millióinak életébe került és sok milliárd dollár nagyságrendű veszteséget okozott, annak ellenére, hogy csak részben valósult meg. A nemzetközi pénzoligarchia a végcéljához vezető úton óriási vagyonhoz jutott. Pénzvagyona, valamint a nemzetközi pénzrendszer ellenőrzése révén a gazdasági hatalmat is magához ragadta. Azért, hogy miként gyakorolja ezt a hatalmat, nem vonható felelősségre. A nemzetközi piacok ellenőrzésével az államok közötti kapcsolatoknak is döntő tényezőjévé vált. Az államoknak nyújtott kölcsönökről a pénzoligarchiának a City of Londonban és a Wall Street-en lévő központjaiban döntenek. Ezeknél a megállapodásoknál nem az adott országok népeinek a jólétéből indulnak ki, hanem egyedül az a cél vezérli a hitelező nemzetközi bankárokat, hogy növekedjen az egyes országok és kormányok eladósodása, mert a City of London és a Wall Street urai a kamatjáradék formájában szedett nemzetközi adóból gazdagodnak. A pénznek ez a nemzetközi diktatúrája mesterien ki tudja játszani az egyik országot a másikkal szemben. A tömegtájékoztatási eszközök birtokbavételével a pénzhatalom a saját érdekei szerint tudja manipulálni a közvéleményt és a demokratikusan választott intézményeknek csupán saját döntéseinek a végrehajtását hagyja meg. Már 1913-ban a londoni és a párizsi bankházak ellenőrizték a világ rendelkezésére álló erőforrásainak a döntő többségét. 1913-ban a pénzoligarchia volt Oroszország, Törökország, Egyiptom, India, Kína, Japán, valamint a dél-amerikai országok legfőbb hitelezője. A kolosszális méretű eladósodás után fizetett hatalmas kamatok fedezetére ezeknek az országoknak el kellett zálogosítaniuk nemzeti vagyonuk jelentős részét, mindenek előtt adóbevételeiket. Ez a pénzügyileg gyengébb országokban oda vezetett, hogy ténylegesen is át kellett adni a reálgazdaság vagyontárgyait a nemzetközi pénzoligarchiának és ügynökeinek.

A német egység és a világháború

A 19. század második felében a Rotschild-ház bécsi ága finanszírozni kezdte egy tehetséges és becsvágyó fiatal német herceg, Otto von Bismarck, karrierjét. Támogatásukkal Poroszország élére került, amely akkor a számos német nyelvű állam között a legnagyobb volt. 1866-ban Bismarck Ausztria legyőzésével kikapcsolta a Habsburg ház befolyását a német ügyekre, és amikor a francia császár, III. Napóleon, akadályozni próbálta a német egységet, legyőzte az ellene felvonuló francia hadsereget. Ha közelebbről szemügyre vesszük a történelmi tényeket, akkor látjuk, hogy a nemzetközi bankárok álltak az események háta mögött. 1871. január 9-én I. Vilmos porosz király az új német birodalom császára, Bismarck pedig a birodalom első kancellárja lett. II. Vilmos, amikor átvette a hatalmat hamarosan, már 1890-ben, menesztette Bismarckot, akinek kancellár utódai egyre támadóbb magatartást kezdtek tanúsítani más országokkal szemben. Németország nem viseltetett kellő tisztelettel a látszólag legyőzhetetlen angol birodalommal szemben sem. A németek Bismarcknak hittek, aki kijelentette: „Angliának minden nagyhangú magabiztossága ellenére számos gyenge oldala van és tudja, hogy egy hasonló erejű hatalommal való összeütközés a bukását eredményezné.”

A mesterségesen felszított militarizmus a 20. század első éveiben olyan erős volt, hogy német tisztek gyakran annak a napnak az eljövételére ittak, amelyen Anglia majd megkapja a hadüzenetet. Németország elsősorban a termelőgazdaságát fejlesztette és gyors fejlődésével világhatalommá lépett elő. Ez viszont veszélyeztette a nemzetközi pénzoligarchia irányításával kialakított hatalmi egyensúlyt Európában. A pénzoligarchia által háttérből irányított brit kormány mindig kezdeményező szerepet játszott az európai szövetségek kialakításánál. A feltörekvő kontinentális hatalmat lehetőleg más államok szövetségével korlátozták és így

alakították ki és tartották fenn a hatalmi egyensúlyt. „Angliának nincsenek állandó barátai, csak állandó érdekei” hangzott a formula. Az az állam, amely ma szövetséges, holnap ellenséggé válhat. Ez a hatalmi politika lényege. Egyetlen ország sem juthat túlhatalomhoz. A „hűtlen Albion” kifejezés is Angliának erre a magatartására utal.

A német államoknak az egyesülése felborította azt a hatalmi egyensúlyt, amely mintegy kétszáz éve már fennállott Európában. Egészen 1871-ig Nagy-Britannia, pontosabban a „Korona” volt a vezető hatalom az európai földrészen. Anglia legyőzte mind Spanyolországot, mind Franciaországot, amelyik ezt a hegemoniáját veszélyeztette. A megerősödött Németország is fenyegetést jelentett a „Korona” vezető szerepére, mind gazdaságilag, mind katonailag. A brit polgároknak meg kellett állapítaniuk, hogy a németek jobb szolgáltatásokat és árukat nyújtanak, kedvezőbb feltételekkel és olcsóbb áron, s a minőségük is legalább olyan jó, mint az angol gyártmányoké.

1884. után Németország Afrikában és a föld más részein gyarmatokhoz is jutott. 1898. után pedig modern hadihajókkal erősítette meg tengeri flottáját. Mindez fenyegette Nagy-Britannia, és ezen belül a háttérhatalmat gyakorló „Korona” uralmát. A brit központú nemzetközi pénzüligarchia, amely Németország pénzügyi és gazdasági életében csak korlátozottan vehetett részt, keresni kezdte azokat a módszereket, amelyekkel kordában tarthatná az erős német gazdaságot, és ellenőrizhetné annak pénzügyi rendszerét. 1894. és 1907. között ezért több államszerződés megkötését kezdeményezte, amelyeknek az volt a célja, hogy együttes fellépésre kötelezzék Oroszországot, Franciaországot és Angliát, továbbá más európai országokat, ha háborúra kerül sor Németország ellen. Az angol liberalizmus történetírója W. Lyon Bleasé már 1913-ban rámutatott, hogy „Anglia direkt konfliktusra törekedett, amelyről tízezer angol közül senki biztosat, és ezer közül pedig senki nem tud semmit”.

A Háttérhatalom és az Osztrák-Magyar Monarchia

A háttérhatalom már régóta tervezte a katolikus Habsburg dinasztia eltávolítását és birodalmának a megszüntetését. A napóleoni háborút követő „Szent Szövetség” időszakában azonban megszilárdult a dunai monarchia, és túlélte az 1848-as szabadságharc forradalmi időszakot is. A „Szent Szövetség” másik fontos államának, a cári Oroszországnak a segítségével, a bécsi udvar győzedelmeskedett a magyarok függetlenségi harca felett is. Sőt, az 1867-es kiegyezéssel megerősítette uralmát Magyarország felett, amely többé nem akart elszakadni Ausztriától. A háttérhatalom ezért szabadságharcos hálózatainak a segítségével újabb kísérletet tett a Monarchia feldarabolására. Ferenc József császár és király fiát, Rudolf trónörökösét nevelője, egy Brehm nevű tanár, beoltotta a szabadságharcos liberális eszméivel. Sőt, világkörüli útja során fel is vétette a trónörökösöt az egyik külföldi páholy tagjai sorába. A háttérhatalom terve az volt, hogy lázadások szításával, belső válság előidézésével, olyan forradalmi helyzetet hoznak létre az országban, amely egy kedvező pillanatban lehetővé teszi Ferenc József elmozdítását a trónról. Ezután a Monarchiát feldarabolják, Magyarország uralkodója Rudolf trónörökös, Ausztriáé pedig János Salvator főherceg, a későbbi Orth János lett volna.

A háttérhatalomnak nem Magyarország függetlensége volt a célja, nem az ezeréves államot akarta megőrizni határai között, hanem a katolikus Habsburg birodalmat akarta felszámolni. Rudolf trónörökösét egy erdélyi vadászat után tartott lakomán a szabadságharcos meg is nyerte ennek a céljának, és nyilatkozatot csikart ki tőle - illuminált állapotban -, hogy ezt az államcsínyt meg is valósítja. A szerencsétlen Rudolfnak ettől kezdve nem volt nyugalma. Egyrészt lelkiismeretfurdalása volt amiatt, hogy apja ellen kell fordulnia, másrészt szabadságharcos feltevései egyre türelmetlenebbül sürgették őt az akció megindítására. A szabadságharcosoknak ezt a tervét 1889. januárjában azonban végleg eltemette a Mayerlingben

eldörrent golyó. A trónörökös Vecsera Máriával, a szeretőjével, kettős öngyilkosságot követett el. Sokáig arról kerengtek hírek, hogy Rudolfot politikai ellenfelei meggyilkolták.

Megindult Rudolf lejárata is. Kétségtelen, hogy a trónörökös szerette a nőket, de ugyanakkor komoly tanulmányokat is folytatott. Tanulmányozta a francia forradalom szellemi előkészítőit, Descartes-ot és Voltaire-t. A történelmen kívül járatos volt a botanikában, a fizikában és a szociológiában. Számos utazást tett, köztük a távol keletre is. 24 kötetben megírta a Habsburg dinasztia történelmét is. Ez a munkája ma is fontos forrásul szolgál a történészek számára. Rudolf támogatta egy világkormányzat létrehozását. Erről ezt írta: „Mindaddig lesznek háborúk, amíg a népek és a nemzetek be nem fejezik fejlődésüket, és nem egyesülnek, amíg nem válik egyetlen családdá az egész emberiség.” Rudolf az egyesített Európa híve volt, titokban támogatta a magyar függetlenedési törekvéseket, és lazítani kívánt a Monarchia és a Vatikán között fennálló évszázados szoros kötelékeken. Elítélte az egyház gazdagságát, és a működésében észlelhető korrupciót. Szorgalmazta, hogy az arisztokrácia is adózzanak, és földhöz akarta juttatni a parasztságot. Mindezért a reakciós politikai erők is eltávolíthatták, ha valóban merénylet áldozata lett. Rudolf internacionalista volt, és a szélsőséges nacionalizmust az állatvilágra jellemző nyájöszönhöz hasonlította. 1882-ben így írt Európa jövőjéről:

„Sötét és rossz idők elé nézünk. Csaknem azt kell hinnünk, hogy az öreg Európa felett eljárt az idő és már folyamatban van a szétesése. Nagy, és átfogó választ kell adni, olyan alapvető társadalmi fordulatot kell előidézni, amelyből - hosszabb idő után - a megújult Európa egésze felvirágozhat.”

Friedrich Wichtl, osztrák kutató, a „Weltfreimaurei, Weltrevolution, Weltrepublik” (Világ-szabadkőművesség, Világforradalom, Világköztársaság) című munkájában kifejti, hogy Rudolfnak nem volt elég lelkiereje a szabadkőműves követelés teljesítéséhez. Szerinte ez a titka Rudolf rejtélyének. Véleménye alátámasztásául adatokat sorol fel, és olyan tanúkra hivatkozik, mint Larisch grófnő, Rudolf unokatestvére. De Wichtl verzióját erősíti meg a később bekövetkezett történelmi események is. A háttérhatalom, miután a Habsburg uralkodóházban nem tudott segítőtársakra szert tenni, és a magyar arisztokrácia is nagyrészt kicsúszott az ellenőrzése alól, más szövetségesek után nézett. Így jutott el a nemzetiségek függetlenedési, majd elszakadási törekvéseinek a felkarolásáig. Ekkor kezdte el támogatni mindazokat a szeparatista törekvéseket, amelyek a Monarchia széttöbbségét akarták. Ez a folyamat végül - a háttérhatalom által diktált Versailles-i szerződések nyomán - elvezetett Trianonhoz, az ezeréves magyar állam minden nemzetközi jogi elvet felrúgó feldarabolásához. A diktátum készítői - saját maguknak is ellentmondva - megtagadták Magyarország vonatkozásában mind a történelmi, mind az etnikai, mind a Wilson elnök által meghirdetett önrendelkezési elv alkalmazását. Kiderült az igazság: nem elvekért folyt a nagy öldöklés, hanem - többek között - a Habsburg monarchia eltörléséért. Kossuth jóslata beteljesedett: Magyarországnak valóban a halálra ítélt Ausztria sorsában kellett osztoznia.

Láthatóvá vált további nyomok

A 20. század békeévekkel kezdődött, de a színpalak mögött lázasan folyt a háborús készülődés. A pénzoligarchia és illuminátus szervezetének a vezérkara tudta, hogy egy globálisan kormányzott világállam megvalósításához (amelyben a föld népei lemondanak állami szuverenitásukról és nemzeti összetartozásukat kifejező patriotizmusukról) olyan válságot és pusztítást kell előidézni, amely a világ egyetlen népét sem hagyja érintetlenül. A világ nemzeteit olyan kritikus helyzetbe kell manőverezni, amely rákényszeríti őket, hogy békéért könyörögjenek minden áron. A hivatalos és a revizionista történészek egyetértenek

abban, hogy a háború ürügyeül szolgáló szarajevói merénylet csupán helyi viszálykodás volt az Osztrák-Magyar Monarchia és Szerbia között. Normális körülmények között az ilyen incidensek néhány napon vagy héten belül elintéződnek. Ez az incidens azonban egy nagy stratégia részét képezte. Beindult annak a tervnek a végrehajtása, amelynek a részleteit már az 1890-es években részletesen oktatták a londoni titkos társaságok összejövetelein, ahogyan arról Rudolf Steiner, az antropológia megalapítója, 1916-ban Baselban tartott előadásában beszámolt. Steiner részt vett ilyen összejöveteleken, ahol már két évtizeddel korábban részletesen levezették az első világháború menetét, sőt még azokat a határmódosításokat is ismertették, amelyekre a háború végeztével aztán sor is került.

Az Osztrák-Magyar Monarchia 1914. augusztus 2-án indította el csapatait Szerbia ellen, amely nem teljesítette a bécsi kormány Ferenc Ferdinánd trónörökös merényletjének a felelősségrevonására vonatkozó feltételeit. Már augusztus 3-án Franciaország és Belgium is belépett a háborúba. Ugyanezen a napon Anglia is hadat üzent Németországnak, noha a brit kormány egyetértett abban, hogy a kontinensen zajló események Angliát jogilag nem kötelezik a háborúba való belépésre. Nyilvánvaló, hogy a háború stratégiáját kidolgozó pénzoligarchia - és illuminátus hálózata - azt akarta, hogy lehetőleg minden nagyhatalom részt vegyen a háborúban. Jól tudták, hogy Anglia azonnali belépése nélkül a német haderőt nem lehet feltartóztatni. A kirobbantott háborúra olyan vérfürdő volt jellemző, amely bebizonyította a többszáz éves elavult hadviselési módszereknek a csődjét. Először vetettek be géppuskákat, páncélosokat és tengeralattjárókat. Súlyos veszteségeket okozott, hogy egyik fél sem volt hajlandó belátni: a hagyományos hadviselési módszerek elavultak, és fel kell őket adni. Bajonettel felszerelt lovasságnak és gyalogságnak nem lehet eredményesen támadást intéznie drótakadályok, lövészárkok-rendszerek és tömegesen alkalmazott tüzéség ellen. A szembenálló hadseregek vezetői meg voltak róla győződve, hogy a háború legfeljebb hat-nyolc hétig tart, és az a fél nyeri meg a háborút, amelyik egy átütőerejű támadáshoz a leggyorsabban tudja mozgósítani haderejét. Az augusztus 3-i német támadást követően a franciák - érvényben lévő haditervüknek megfelelően - fel akarták tartóztatni a támadást Lotharingiában, és ellentámadásba kívántak átmenni Dél-Németországban. Tizenhat napon belül négy millió katonát szállítottak hétezer vonattal a frontra. Augusztus 6. és 12. között a német főparancsnokság másfél millió főt dobott át a Rajnán napi ötszázötven vonat segítségével. A franciák augusztus 14-én katasztrofális eredménnyel végződő ellentámadásba mentek át. Néhány órán belül háromezrezer francia elesett, az összhaderő egynegyede. Nem maradt más hátra a francia hadsereg számára, mint a visszavonulás. Az angol expedícióshaderő, amelynek fedeznie kellett volna a franciákat, még gyorsabban visszavonult, mint szövetségese.

„Csoda a Marne partján”

A francia hadsereg akkora vereséget szenvedett, hogy két német hadsereg is átkelt a Marne folyón és szabad volt az út Párizs felé. A francia főváros elfoglalásával a háború már 1914. szeptemberében Németország győzelmével és Franciaország vereségével - legalább is a nyugati hadszíntéren - befejeződhetett volna. Hogy ez mégsem így történt, azt a francia történészek a „Marne-i csodának” nevezik. Ezt a csodát döntően egy német vezérkari tisztnek, Hentsch alezredesnek, a parancsnokló von Moltke vezérezredes segédtisztjének köszönhetik. Hentsch, amint ezt későbbi kutatások kiderítették, szabadkőműves volt, és így kapcsolódhatott a háborús eseményeket a háttérből mozgató rejtett struktúrákhoz. Szinte bizonyos, hogy titkos utasítást hajtott végre, amikor rávette a győztesen előrenyomuló két német hadsereg parancsnokát, hogy Párizs elfoglalása helyett vonuljanak vissza a Marne folyó másik oldalára. Hogyan hajtotta végre Hentsch alezredes ezt a mestéri manőverét?

Ludendorff tábornok, aki az első világháború után átvizsgálta a német birodalmi irattárat, a Marne-i csata idején a Mazuri tavaknál harcoló 8. német hadsereg parancsnoka volt. „Háborús uszítás és népgyilkosságok” című könyvében így írja le a nyugati hadszíntér helyzetét a háború kezdetekor:

„A német haderő előnyomulása nyugaton egy ideig lehetővé tette a győzelmet a francia, a belga és az angol haderő felett, noha a német csapatok létszáma kisebb volt. Ez volt az oka annak, hogy a beavatottak közé tartozó, magasfokozatú okkultista és lelkiismeretlen Rudolf Steiner, aki később beismerte, néhány angol szabadkőműves eszelte ki a világháborút, felkereste a főparancsnokságot Koblenzben azért, hogy von Moltke tábornokot meglátogassa. Steiner antropozófiai és teozófiai tevékenysége Angliában lévő szabadkőműves főhatóságnak volt alárendelve. Kik voltak azok a tábornokok, akik a „Bauhütte” (a német szabadkőműves-ség hivatalos orgánuma, D.J.) szerint 1915-ben szabadkőműves testvérek voltak? Milyen szabadkőművesek rejtőzködtek a vezérkarokban? Röviddel Steinernek a koblenzi főparancsnokságon tett látogatását követően megtörtént a „Marne-i csoda”. Valóban egy katonai „csoda”? Egy hasonló katonai csoda volt a német hajóhad bevetésének a megakadályozása a franciaországi angol haderő összeköttetési vonalai ellen az ugyancsak szabadkőműves testvér Theobald von Bethmann-Hollweg (az akkori birodalmi kancellár, D. J.) parancsára. Így kerülhetett sor a front megmerevedésére francia területen a német hadsereg számára kedvezőtlenebb erőviszonyok mellett.”

„A Marne dráma” című írásában Ludendorff behatóan foglalkozik azzal, hogy von Moltke vezérezredes Rudolf Steiner befolyása alá került, mivel maga is közel állt az okkultizmushoz. Azt az álláspontot képviselte: „minden hiába, el fogjuk veszíteni a sorra kerülő háborút”. A hadműveletek beindulásakor Heintsch alezredes a nagyvezérkar hírszolgálatának a vezetője volt, és az volt a feladatköre, hogy a vezérkar tanácskozásain tájékoztatót adjon az ellenségről beszerzett adatokról, értesülésekről. A német haderő jobbszárnyáról, amely előnyomulóban volt Észak-Franciaország irányába, 1914. augusztusában két hadtestet visszavontak a keleti front számára, noha Ludendorff lemondott ezekről a csapatokról, mivel a tannenbergi csatához már nem érkeztek volna meg időben.

A német hadsereg hivatalos dokumentumaira támaszkodva Ludendorff így írja le, hogy mi történt a nyugati hadszíntéren:

„A német haderő meggyöngült jobbszárnya keletre Párizstól vesztegelt, amikor a főerők szeptember elején Párizs-Verdun irányába messze előrenyomultak. Ekkor nem teljesen váratlanul erős egységekkel ellentámadásba mentek át a franciák az egész fronton, hogy bekerítsék a német haderő jobbszárnyát. Az 1. hadsereg, amely eddig csak egy hadtesttel tartotta a frontot Párizs irányába, parancsot kapott, hogy valamennyi egységével Párizs felé nyomuljon, az ott fenyegető komoly veszélyt elhárítsa, majd pedig az ellenséges haderők balszárnyát az eredeti haditerv értelmében győzze le. A döntés merész volt... Az 1. hadseregnek ezzel az előrenyomulásával széles rés keletkezett szeptember 6-án, 7-én és 8-án, úgyhogy a déli frontszakasz visszakanyarodott és Párizs irányába balra fordult. Az 1. hadseregnek ezzel az előrenyomulásával olyan széles lett a rés az 1. és a 2. hadsereg között, hogy csak laza lovassági hadosztályokkal és egészen gyenge gyalogsággal volt kitöltve. Az 1. hadsereg parancsnoksága a rés előtt álló és általa már gyakran megvert angol haderő harci erejét nem értékelte túl nagyra. A résben lévő csapatok kismértékű megerősítése, és a fegyelmezett parancsnoki irányítás, nevezetesen valamennyi híd lerombolásának gondos előkészítése a különböző folyószakaszokon, különösen a Marne-n, megszüntethette volna ezt a veszélyt, mindenestre jelentősen csökkenthette volna. Erre nem került sor, ezért a két hadsereg közötti rés csupán emiatt jelentett veszélyt. Ezen túlmenően nem volt semmiféle

kapcsolat az 1. és a 2. hadsereg főparancsnoksága között... Ebben a helyzetben a 2. hadsereg nem tudott semmit az 1. hadsereg támadási szándékáról...

A luxemburgi főparancsnokságon természetesen komoly aggodalmat keltett a jobbszárnyon kialakult helyzet, amely az okkult befolyás alatt álló von Moltke tábornok tetteire jutott. Valójában komoly volt a helyzet, de még a hadsereg főparancsnoksága sem tudott az 1. hadsereg támadási szándékáról és kétségbe vonhatta, hogy vajon tettekké lehet-e váltani a szándékokat. A háborúban több támadást határoznak el, mint amennyit megvalósítanak. 1914. augusztus 22-én, amikor keletre küldtek, hogy megmentsem a helyzetet, egész testében remegve láttam von Moltke tábornokot. Sohasem fogom ezt a pillanatot elfelejteni. El tudom képzelni, hogy miként kellett ennek az embernek a ránehezedő felelősség súlya alatt remegnie ebben a pillanatban egy beléje szuggerált gondolatvilág foglyaként, mely szerint „a hadműveletnek kudarcot kell vallania”. Meglepő-e, hogy ő már akkor sikertelennek látta a hadműveletet, és csak arra gondolt, hogy meg kell mentenie, ami még megmenthető.”

Hasonló lehetett von Moltke lelkiállapota szeptember 8-án délelőtt, miután a német haderő jobbszárnyát fenyegető angol és francia áttörésről homályos jelentéseket kapott, amelyeket a főparancsnokság tisztjeivel, köztük Hentsch alezredessel megtárgyalt. A birodalmi archívum 4. kötete arról tanúskodik, hogy von Stein altábornagy főszállásmester a tanácskozáson nem volt jelen. Köztudomásúan őt választották ki, hogy von Moltke-nek nehéz pillanatokban a támasza legyen. Így a hadművelet kidolgozása a műveleti osztály főnökére, von Tappen ezredesre maradt. Kézenfekvő lett volna, hogy von Moltke stábjának egy részével a jobbszárny parancsnokságára utazzon, és kézbe vegye a csata irányítását. Ezt azonban elmulasztotta. A szeptember 8-i haditanácson a kommunikációért felelős Hentsch nem tett jelentést különösebb pesszimizmusra utaló helyzetről, sem az első, sem a második hadseregnél. Ludendorff szerint nem került írásban rögzítésre, hogy a főparancsnok milyen megbízást adott Hentschnek, és ezért pontosan nem rekonstruálható, hogy valójában mi is hangzott el. Egy későbbi jelentésében 1915. februárjában von Moltke ezt írta:

„Hentsch alezredes csak arra kapott megbízást, hogy közölje az első hadsereggel, amennyiben szükségessé válna, akkor vonuljon vissza a Soissons-Fismes vonalra azért, hogy kapcsolatot keressen ismét a második hadsereggel. Semmi esetre sem kapott megbízást annak közlésére, hogy elkerülhetetlen a visszavonulás.”

Hentsch alezredes lényegében azt tette, hogy először a második hadsereg parancsnokságát, majd pedig az első hadsereget győzte meg arról, hogy a másikká váló tekintettel vissza kell vonulnia a Marnén túlra. Mivel közvetlen összeköttetés a két hadseregcsoporthoz vezetése között nem állott fenn, és mindkettő parancsnokának Hentsch alezredes azt hangsúlyozta, hogy ő a főparancsnokság nevében beszél, így el tudta érni, hogy a francia főváros elfoglalása helyett a két győztesen előrenyomuló német hadsereg visszavonuljon. Így aztán megtörtént a felfoghatatlan. A nyugati fronton harcoló német hadsereg a véresen kivívott győzelem után végül is visszavonult. A hadművelet irányítója von Moltke tábornok szeptember 9-én, a luxemburgi főhadiszálláson idegösszeomlást kapott. Már utaltunk rá, hogy Ludendorff szerint von Moltke okkult befolyás alatt állt, és meggyőzték arról, hogy ebben a háborúban a németek veresége elkerülhetetlen. A háborút előkészítő háttérerők számára ezért nem is lehetett volna egy alkalmasabb katonai vezetőt találni a nyugati fronton harcoló német hadsereg számára. Ami Hentsch alezredesről illeti, vannak olyan közvetett jelek, hogy szabadkőműves volt. Magatartása arra utalt, hogy a háttérerők szolgálatában kellett állnia. Ha Hentsch alezredes jóvoltából előállott „Marne-i csoda” nem következik be, akkor a német haderő ugyanúgy győzelmet arathatott volna, mint ahogy az, 26 évvel később, a második világháború elején, be is következett. Franciaország gyors veresége pedig nyilvánvalóan hatással lett volna a keleti

frontra is, és meggondolásra készítette volna az orosz cárt a háború továbbfolytatását illetően. Vagyis az egész első világháború másképp zajlott volna le.

Hentsch ezredesként Bukarestben halt meg 1918. február 13-án, miután epeoperáción esett át. A bukaresti temetőben egy kubus (kocka) díszíti a sírkövét. Ez az ábra közismert szabadkőműves szimbólum. Máig nem tudjuk, hogy ki választotta ki Hentsch ezredes számára ezt a síremléket. A nemzetközi szabadkőműves lexikon ezt írja az említett jelről: „Kubus (kocka), négyszög alakú kő, (angolul: perfect ashlar, franciául pierre cubique) a János-rendi szabadkőművesség jelképe. A faragott kő az építő kő megmunkált képe, amely hézagmentesen beilleszkedik az épületbe, és amely szorgalmas munkával a faragatlan kőből jött létre. Ezért a kubus a szabadkőműves munka előírásaiban az oktatóábra...”

Más „csodák” is történtek az első világháború során. 1916. május 31-én, amikor a Skagerraknál a német hadiflotta súlyos veszteségeket okozott az angol hajóhadnak, a győztes német erőknél hirtelen megálljt parancsoltak. Hipper admirális a csatában résztvevő nehézcircáló parancsnoka később elmondta, hogy „az árulók nem közöttünk, hanem felettünk” vannak. A Wilhelmshaven-i győzelmi ünnepségen Theobald Bethmann-Hollweg német birodalmi kancellár - aki anyai ágon a City of Londonban uralkodó Rothschildok unokatestvére volt - közölte az összegyűlt tengernagyokkal, hogy „most már elég legyen, nem szabad Angliát tovább ingerelni.”

A háttérhatalom tevékenysége az első világháborúban könnyebben tetten érhető, mint a második világháborúban. Egyrészt, mert ekkora horderejű vállalkozást a nemzetközi pénz hatalom korábban még nem hajtott végre, és feltehetően emiatt sok áruló nyomot hagyott, másrészt az eltelt nyolc évtized lehetővé tette számos rejtve maradt tény és összefüggés feltárását. Ennek az írásnak nem az első világháború és a két világháború közti történelem ismertetése a célja, hanem csupán annyi, hogy ráirányítsa a figyelmet a történelmi események menetét a háttérből befolyásoló és irányító pénz hatalom meghatározó szerepére. Ez a pénz hatalom rejtett hálózatán keresztül az akkori Európa valamennyi államát befolyásolta. Nemcsak a pénz- és hitelrendszert használta, de rendelkezésére álltak a különböző szabadkőműves irányzatokhoz tartozó páholyok, a nemzetközi titkos szervezetek és zárt társaságok összehangoltan működő hálózatai is.

A láthatatlan pénz hatalom átgondolt stratégiája, és a végrehajtásának gondos összehangolása jól nyomon követhető, ha elemezzük az első világháború kitörését megelőző eseményeket. A háború kirobbantásához ürügyül, mint ismeretes a Ferenc Ferdinánd trónörökös és felesége ellen 1914. június 28-án Sarajevóban elkövetett merénylet szolgált. Az Osztrák-Magyar Monarchia a konfliktust békésen kívánta rendezni és ezért 1914. július 23-án olyan feltételeket szabott Szerbiának, amelyek az adott körülményekhez képest mérsékeltnek mondhatók. Ezek közé tartozott az uszító propaganda beszüntetése, az olyan egyesületek betiltása, amelyek szemben állnak az Osztrák-Magyar Monarchiával, az ellenséges beállítottságú személyek eltávolítása a szerb hadseregből és közigazgatásból, az összeesküvésben résztvevők bírósági felelősségrevonása, valamint a fegyvercsempészet felszámolása. A szerb kormány azonban elutasította a június 28-i merénylet résztvevői elleni bírósági eljárást, mert abban a monarchia hatóságai is részt kívántak venni. Szerb részről még a válaszjegyzék átadását megelőzően, július 25-én elrendelték a mozgósítást. A szerb válasz eredményeként számolni kellett a háború kitörésével. Az Osztrák-Magyar Monarchia szövetségese, II. Vilmos német császár - ellentétben a róla később kialakított harcias képpel - szerette volna elkerülni a háborút. A birodalmi kancellár, Theobald Bethmann-Hollweg, azonban a pénz oligarchia rejtett hálózatának kulcsembere volt, s mint már utaltunk rá, családi kapcsolatok fűzték a pénz hatalom egyik vezető dinasztiájához, a londoni Rothschildokhoz. A szabadkőműves Bethmann-Hollweg rávette II. Vilmost, hogy ezekben a napokban utazzon Norvégiába, mert így ki

lehetett kapcsolni a császárnak azokat az erőfeszítéseit, amelyekkel a fenyegető háborút el akarta hárítani. Ludendorff tábornok ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy igen sajnálatos, hogy a császár „nem látott át a vele üzőtt a frivol játékon”. Ez hasonlított ahhoz, amikor 1918. novemberében a nagyvezérkar tagjai rávették, hogy utazzon Hollandiába.

A háttérhatalom céljainak megfelelően 1914. július 14-én a Monarchia kormánya úgy döntött, hogy jegyzék helyett ultimátumot küld Szerbiának. A Bad-Ischl-ben tanácskozó kormányra erős befolyást gyakoroltak a háttérből a jezsuiták és a szabadkőművesek is. Ezeknek az volt a céljuk, hogy a világháborút ne megakadályozzák, hanem éppen ellenkezőleg, biztosítsák a kitörését. A francia Poincarre július 23-án utazott el az orosz fővárosból, éppen amikor Belgrádban átnyújtották a Monarchia ultimátumát. Elmondható tehát, hogy a kritikus időpontban a francia szabadkőműves Poincarre, az angol szabadkőműves Grey brit külügyminiszter, az orosz szabadkőműves Szasszanov, a cár külügyminisztere, és a német szabadkőműves Bethmann-Hollweg birodalmi kancellár, mind a helyükön voltak. Az orosz kormány és a cár befolyásolása ekkor kulcskérdés volt, hiszen Oroszország állt Szerbia mögött. Szerbia élén is szabadkőművesek álltak. Nemcsak Oroszország és Szerbia mozgósított, de Franciaország és Anglia is katonai előkészületeket tett. Július 27-én a szerb csapatok már lövik az osztrák-magyar csapatokat, és így valójában a világháború első lövéseit a szerbek adták le. Július 29-én az orosz cár részleges mozgósítást rendel el az Osztrák-Magyar-Monarchia ellen, de erre már július 25-én megkezdte az előkészületeket. A német uralkodó táviratban próbálta lebeszélni a cárt háborús szándékairól. Ekkor a magas fokozatú szabadkőműves von Kupfer, a Berliner Lokalanzeiger című lap főszerkesztője, július 30-án külön kiadást adott ki azzal a hamis hírrel, hogy II. Vilmos elrendelte a német hadsereg és hadiflotta mozgósítását. Az ugyancsak szabadkőműves orosz külügyminiszter, Szasszanov, természetesen időben tájékoztatva lett erről a hazugságról, és ezt arra használta, hogy lebeszélje a cárt a németekkel való egyezkedésről, és hogy rávegye az orosz hadsereg azonnali mozgósítására Németország ellen. Ez július 31-én meg is történik. A különböző országok kulcspozícióban lévő politikusai tehát összehangoltan cselekedtek a háttérben működő rejtett hálózat akaratából. A német császár csak ez után tett nyilatkozatot arról, hogy fenyegető háborús veszély alakult ki. Franciaország már korábban, július 30-án elrendelte a védelmi készséget határain. A német kancellár Bethmann-Hollweg követelte, hogy Oroszország állítsa le Németország és az Osztrák-Magyar-Monarchia elleni háborús előkészületeit.

Ekkor került sor Jaures francia szocialista vezető meggyilkolására. Jaures háborúellenes nagygyűlést akart szervezni, ezt azonban a francia belügyminiszter, a szabadkőműves Viviani, betiltotta. Jaures a Második Internacionálé nemzetközi irodájának az elnökénél, az ugyancsak szabadkőműves Vandervelde-nél panaszt emelt: „a francia kormány meg tudná akadályozni, hogy Oroszország háborút indítson, de vezetői háborúra törekednek, amit már hosszú ideje készítenek elő.” Ez az iroda az Antant engedelmes eszköze volt és nem tett semmit a béke érdekében. Vandervelde is háborúpárti volt. Jaures azt is nyilvánosságra akarta hozni, hogy az osztrák trónörökös meggyilkolásáért a franciaországi Grand Orient felelős. Azon a napon, 1914. július 31-én, amikor meggyilkolták Jaurest, Párizsban tartózkodott Hermann Müller német szociáldemokrata vezető, aki később aláírta a Versailles-i Diktátumot, majd 1928-ban Németország kancellárja lett. Müller kijelentette, hogy a német szociáldemokraták semmi esetre sem fogják a háborús hiteket jóváhagyni. Müller noha tudta, hogy a szociáldemokrata internacionálé már a háború mellett döntött, mégis tartotta magát az 1906-ban és 1910-ben hozott határozatokhoz. 1914. nyarán megerősítette Franciaország berlini követének azt a jelentését, hogy Franciaországnak nincs mit félnie Németországtól, mert a német szociáldemokraták, ha kitörne a háború, azonnal forradalmat robbantanának ki. A baloldali pártok szabadkőműveseinek a tevékenységét jól kiegészítette az olyan jobboldali szabadkőművesek tevékenysége, mint Bethmann-Hollweg és von Kupfer. A francia kormány augusztus 1-én,

hajnali 4 órakor rendelte el az általános mozgósítást. A német mozgósításra csak délután 5-kor adta ki a parancsot II. Vilmos. A német kancellár Bethmann-Hollweg, aki nyilván kedvében kívánt járni a háttérhatalomnak, teljesen fölöslegesen már augusztus 1-én délután 6 órakor hadat üzent Oroszországnak, Franciaországnak pedig augusztus 3-án délután 6 órakor küldte el a hadüzenetet.

Ezek a Bethmann-Hollweg által elhamarkodottan és szükségtelen sietséggel elküldött hadüzenetek tették később lehetővé annak a hamis állításnak az elterjesztését, hogy „egyedül Németország felelős a háború kirobbantásáért.” 1914. július 29-én a brit külügyminiszter, Grey, közvetítésre tett javaslatot a négy hatalom, Anglia, Franciaország, Németország és Olaszország között. Ausztria-Magyarország a közvetítési ajánlatot elfogadta és kinyilvánította, hogy nincs területi igénye. Karl Heise svájci kutató, aki részletesen foglalkozott az első világháborút kirobbantó háttérerők tevékenységével, írja a „Die Entente - Freimaurerei und der Weltkrieg” (Az antant - szabadkőművesség és a világháború) című munkájában:

„A bécsi kormány 1914. július 29-én fogadta el Grey ajánlatát. Belgrádot meg akarta szállni, és egyelőre nem kívánt előrenyomulni Szerbiában. De az erre vonatkozó beleegyező bécsi válasz a brit uralkodónak soha sem lett kézbesítve. Hol maradt az? A Grey-javaslat elfogadásáról szóló bécsi távirat létezéséről először csak a Berlinből 1917. augusztusában visszatérő Gerard amerikai ügyvivő számolt be.”

Karl Heise idézett könyvében részletesen ismerteti azt is, hogy mind Oroszország, mind Anglia és Franciaország már jóval 1914. előtt milyen előkészületeket tett a háborúra. Mindez azt bizonyítja, hogy a háború kitöréséért nem lehet egyedül Németországot felelőssé tenni.

A háttérhatalom Londonban is nyomot hagy

Az új európai és új világrendet akaró háttérerők hálózatának az első számú viláközpontja először Frankfurtban, később pedig a City of London-ban volt. A számos formális intézményt és rejtett informális struktúrát koordináló központnak természetesen a brit kormányt is kézben kellett tartania. A háttérerők döntéshozóinak gondosan ügyelniük kellett arra, hogy a hivatalban lévő politikusok az általuk kidolgozott stratégiát hajtsák végre. Az első világháború kirobbanásakor H. H. Asquith volt Nagy-Britannia miniszterelnöke, aki ellenezte a cionista törekvéseket, és más szempontból sem felelt meg a pénzhatalom döntéshozóinak. Egy szemtanú 1917-ben így informálta William Guy Carr-t a „Pawns In The Game” (Parasztok a játékban) című könyv szerzőjét arról, hogy a pénzoligarchiának útjában álló brit kormányfőt miként mozdították el hivatalából. Ez a történet emlékeztet arra az álnokságra, amit Maria Antoinette francia királynéval üztek állítólagos nyakláncá ürügyén az 1789-es francia forradalmat megelőzően. Itt most csak arra emlékeztetünk, hogy a királynő nevében egy hamisított levelet küldtek Rohan herceg bíborosnak, amelyben találkozót kért tőle. Ezen egy Maria Antoinette-nek öltözött prostituált fogadta a bíborost. Ezt a történetet több irodalmi mű is feldolgozta. Az 1916. novemberében Londonban játszódó események irodalmi feldolgozása, amelyet a következőkben röviden ismertetünk, még várat magára.

1914. augusztusában röviddel a háború kitörése után igen gazdag személyek egy kis csoportja megbízott egy ügynököt, hogy egy patinás, régi, nagyon tágas épületet alakítson át mesés magánklubbá. Akik az ehhez szükséges jelentős mennyiségű pénzt adták, ragaszkodtak ahhoz, hogy személyazonosságuk teljes titokban maradjon. Vállalkozásukat azzal magyarázták, hogy rendkívül nagyra becsülik a fegyveres erők tisztjeit, akik életüket kockáztatják a királyért és a hazáért. Ez a „Glass Club”-nak elnevezett exkluzív szórakozóhely el volt látva mindenféle luxussal, szórakozási és szórakoztatási lehetőséggel. A klubot csak a Londonban szabad-

ságukat töltő tisztek egy zárt csoportja használhatta. Egy új tag felvételéhez több meglévő tag ajánlása volt szükséges. Amikor a tisztek megérkeztek, egy hivatalos személy kihallgatta őket. Ha megfeleltek a felvételi követelményeknek, akkor tájékoztatták a jelentkező tiszteket, hogy miként működik ez a zártkörű társaság. A felvételért folyamodó tisztnak becsületszavát kellett adnia arra, hogy a klubban megismert személyeknek a nevét és azonosságát szigorúan titokban tartja. Ezt többek között azzal magyarázták, hogy a Glass Club-ot a londoni legjobb társaságba tartozó hölgyek is látogatják. Valamennyien azonban álarcot viselnek. A tiszteknek azt is ajánlották, hogy ne is tegyenek kísérletet a hölgyek személyazonosságának a megállapítására. Ezt követően a felvételt nyert tiszteket bevezették saját szobájába, amely a legnagyobb fényűzéssel volt berendezve. Tájékoztatták arról is, hogy egy hölgylátogatójuk lesz, akinek a melltűjén a szobájuk száma lesz látható. Megismerkedés után, ha kedvük tartotta, felkereshették az ugyancsak luxus módon felszerelt éttermet.

A fogadószoba, ahol vacsora előtti koktéjait fogyasztották a vendégek, királyi palotára emlékeztetett. Az ebédlő elég nagy volt ahhoz, hogy ötven pár is kényelmesen és diszkréten vacsorázhasson. A táncterem ugyancsak mesés pompával volt berendezve. A legdrágább drapériák, hangulatvilágítás, festmények, estélyi ruhában pompázó hölgyek, behízsgő, halk zene, és finom parfümök illata arab paloták hangulatát idézte. A tisztek először pihentek, majd egy valóságos római ünnepségnek lettek a részesei. A Glass Club-ban semmi nem volt olcsó és közönséges, minden izléses, szép és előkelő volt. Mindez pontosan az ellentéte volt azoknak a szörnyűségeknek, amelyeket a tiszteknek a fronton át kellett élniük. A vendégek rendelkezésre állt egy Krözüsi lakomára emlékeztető büfé és bár, ahol mindenféle drága ital megtalálható volt a champagne-tól a whisky-ig. Éjfél körül öt rendkívül csinos fiatal hölgy előadta a hétfátyol-táncot, amely a szultán háremét utánozta. A teljesen felöltözött hölgyek a tánc folyamán fokozatosan megszabadultak ruháiktól. Végül is csak egy vékony selyemfátyolban lejtették tovább a táncot. Azok a párok, akik beleuntak a szórakozásba, a táncba, diszkréten visszavonultak szobáikba. A tisztek másnap úszhattak a klub fedett uszodájában, vagy teniszezhetek, tollaslabdázhattak, biliárdozhattak az elzárt sporttermekben. De egy miniatűr Monte-Carlo is tartozott a Glass Club-hoz, ahol a szabadságon lévő tisztek kedvükre kártyázhattak.

1916. novemberében egy igen magas beosztású személyiséget vettek rá arra, hogy tegyen látogatást a Glass Club-ban. Az írásos meghívóban arra tettek utalást, hogy a brit kormányt érintő nagyfontosságú értesülésekhez juthat. A magasbeosztású személy magánautóján kereste fel a Glass Club-ot. Utasítást adott sofőrjének, hogy várjon rá. Bebocsátását követően az egyik legpazarabbul berendezett hálósobába vezették. Egy hölgy csatlakozott hozzá. De amikor megpillantotta őt, csaknem elájult. Ugyanis a felesége volt. Sokkal fiatalabb, mint a férje. Háziasszonyként magányos tiszteket fogadott a Glass Club-ban. A feleség nem volt beavatva az összeesküvésbe. Semmiféle titkos információval nem rendelkezett, amit átadhatott volna. Az asszony meg volt győződve arról, hogy férjével együtt jótékonyági akcióban vesznek részt. Azt hitte, hogy csupán egy szerencsétlen véletlen szembesítette őket. Jelenetre nem került sor, a férjet tájékoztatták arról, hogy a háziasszonyok milyen szerepet játszanak a klubban. A férfi néma maradt, hiszen a kormány tagja volt. Botrányt nem engedhetett meg magának. A Glass Club valamennyi férfi és női alkalmazottja azonban kém volt. Mindenről jelentést tettek főnökeiknek. Így hamarosan kitudódott az érintett férfi és hölgy neve. Az így szerzett értesülések rögzítésre kerültek abban a jegyzőkönyvben, amelyet „fekete könyv”-ként emlegettek. A „feketekönyv” minden vendégről tartalmazta a legbizalmasabb adatokat, különleges szokásaikat, gyengeségeiket, pénzügyi státusukat, családi körülményeiket, rokonaikhoz, barátaikhoz fűződő viszonyukat. Ezen túlmenően feltérképezte politikai, gazdasági és vallási kapcsolataikat is.

1916. novemberében a londoni parlament egyik képviselője kísérletet tett a Glass Club valódi természetének a kiderítésére. Három katonatiszt, aki rendszeresen látogatta a klubot, kémkedés gyanújába keveredett, miután megpróbáltak olyan információkat kizsarolni tőlük, amelyek értékesek lehetnek az ellenség számára. Az ő ügyükbe belekeveredett egy ausztrál hölgy, a sofőrje és számos magas beosztású kormánytisztviselő felesége és leánya is. A liberális sajtó éles támadást intézett a miniszter ellen. Azt vetették a szemére, hogy kormányában olyan személyek vannak, akik alkalmatlanok erre a feladatra. Azzal is vádolták, hogy kiterjedt üzleti kapcsolatban állott német nagyiparosokkal és pénzemberekkel a háború előtt. Emlékeztettek arra, hogy barátságos a német császárral, és nem képes gyors és határozott intézkedéseket hozni. „Majd meglátjuk Asquith”-nek gúnyolták. Mindez a kampány lemondásra kényszerítette a kormányt, vagyis a világháború kellős közepén a brit birodalomnak lovakat kellett váltania a láthatatlan hatalom parancsára. Az Asquith kormány helyébe 1916. decemberében a David Lloyd George vezette kormány lépett. Ennek már tagja volt Winston Churchill, és Lord Balfour is. A nemzetközi pénzoligarchia elsősorban azért döntött úgy, hogy leváltja H. H. Asquith-ot, mert Lloyd George ígéretet tett a cionista mozgalom támogatására, amelyet a Rothschild dinasztia pártfogolt és látott el pénzzel.

A „láthatatlan kéz” a keleti fronton is nyomot hagy

A háttérhatalom keménykezű irányítása a keleti fronton is megmutatkozott. A City of Londonban székelő nemzetközi pénz hatalom „Korona” elnevezésű magánkormány, Anglia tényleges ura, az első világháborút megelőzően Nagy Britannia teljes katonai támogatásáról biztosította Oroszországot. Mihelyt kitört a háború, Anglia hirtelen az egytizedére csökkentette fegyver- és hadianyagszállításait. A pénzmonopólisták - Albert Pike 1871. augusztus 15-én írott levelének megfelelően - olyan válságos helyzetbe akarták hozni Oroszországot, hogy az a cár bukásához, és készenlétben álló forradalmár ügynökeik hatalomátvételéhez vezessen. Miklós tábornok, a cár nagybátyja felismerte, hogy Oroszország csak úgy tud ebből a veszélyes helyzetből kikerülni, ha minél előbb kicsikarja a győzelmet a németek felett. Ezért két orosz hadsereggel elsöprő erejű támadást indított Kelet-Poroszországban. Rést akart vágni Berlin irányába, és a német főváros gyors elfoglalásával biztosítani akarta a mielőbbi orosz győzelmet. Az 1914. augusztus 23-tól 31-ig tartó tannenbergi ütközetben az északi orosz hadsereg megállította Hindenburgot, miközben a déli orosz hadsereg a hatalmas erdőségen keresztül átkelve Hindenburg csapatait hátulról zárta körül. Amikor a „Korona” stratégiai felismerték, hogy Hindenburg csapatai felmorzsolásra kerülnek és Berlin az oroszok kezére kerülhet, parancsok érkeztek Londonból, hogy az orosz előnyomulást azonnal le kell állítani, és mindkét oldalon tartani kell az állásokat. Egy ilyen meglepően gyors győzelem egyáltalán nem volt kívánatos a nemzetközi pénzvilág vezérei számára. A háborús hiteleket folyósító pénzoligarchia nagy profitot kívánt bezsebelni az éppen csak beindított háborúból. Ha a vérfürdő idő előtt véget ér, elmarad a remélt nagy haszon.

Ami ezután a keleti hadszíntéren történt, jól szemlélteti a nemzetközi pénzoligarchia rejtett hálózatának a hatalmát. Miközben az északi orosz hadsereg a londoni parancsnak megfelelően várakozott, Hindenburg egyszerűen feladta az északi frontot, és az ott harcoló német csapatokkal megerősítette a déli orosz hadsereggel szemben álló német erőket. Az északi (1-es számú) orosz hadsereg számára szabaddá vált az út az előnyomulásra Berlin irányába. Hindenburg azonban az egyesített német erőkkal haladéktalanul támadást intézett a déli (2.) orosz hadsereg ellen és egy rendkívül véres csatában, amelyben az elesettek száma messze felülmúlta a nyugati fronton lezajlott ütközetek áldozatainak a számát, megsemmisítette a déli orosz hadsereget. Mivel az orosz reguláris haderő fele más térségekbe került felvonultatásra, az orosz hadvezetés kétségbeesett lépéseket tett a támadásba lendült német hadsereg

megállítására. Az öregektől a sebesülteken át a gyerekekig szinte mindenkit besoroztak, hogy megállítsák Hindenburgot, de erőfeszítéseik hiábavalóknak bizonyultak. A nemzetközi bankárok rejtett hálózatuk segítségével elintézték, hogy a 2. orosz hadsereg megsemmisítő vereséget szenvedjen Tannenbergnél és a Mazuri tavaknál. Ez jelentős előnyökhöz juttatta a németeket a következő hónapokban. A vesztesre ítélt Oroszországnak pedig még további két és fél évig kellett véreznie, hogy a háttérhatalom által neki szánt sors beteljesedjék.

Hogyan halt meg Lord Kitchener?

A hivatalos történetírás hallgat róla, de kellően dokumentált, hogy a nemzetközi bankárok igen jelentős összegekkel támogatták a bolsevik hatalomátvételt. A brit kormány természetesen tudomással bírt erről, hiszen Londonnak kellett engedélyeznie Trockijnak és hivatásos forradalmárainak a továbbutazását, amikor útból New York-ból Oroszország felé, a kanadai Halifax-ban hajójukat feltartóztatták. A cári birodalom megdöntése azt is jelentette, hogy az orosz hadsereg visszavonásával a keleti fronton felszabaduló német haderő bevethetővé válik a nyugati hadszíntéren. Noha ez nyilvánvaló volt, nem történt semmi ennek a megakadályozására. A brit kormány tisztában volt Oroszország nehéz helyzetével. Ezt az is bizonyítja, hogy kemény viták után a brit kabinet úgy döntött, hogy egyik legkiválóbb katonai vezetőjét, Lord Kitchenert, Oroszországba küldi azért, hogy szervezze újjá az orosz haderőt. Kitchener hajója azonban titokzatos módon 1916. június 5-én elsüllyedt. Az a közlemény, hogy hajóját egy német tengeralattjáró süllyesztette el, később hamisnak bizonyult. William Guy Carr, aki maga is magasrangú tengerésztiszt volt, alapos kutatómunkát végzett ebben a kérdésben, amit könyvben is közzétett. Eredményei megegyeznek Erik von Ludendorff német tábornok állításaival, miszerint „német haditengerészeti egységeknek, sem tengeralattjáróknak, sem aknarakó hajóknak semmilyen közülük nem volt Lord Kitchener hajójának, a H. M. S. Hampshire-nek az elsüllyesztéséhez”. Ludendorff „isteni beavatkozásnak” tekintette Lord Kitchener halálát, mert ha életben marad, újjászervezte volna az orosz hadsereget és a legveszedelmesebb harci erővé formálta volna azt. Ludendorff megjegyezte: „ha ezt megtette volna, akkor a bolsevikok a világ egyik legfélelmetesebb hadigépezetének a birtokába jutottak volna, amelyet valaha is ismert a világ. Egy ilyen katonai erő lehetővé tette volna, hogy a kommunizmus az egész világra rátelepedjen”.

A „Leleplező” 1999. évi 2. számában már részletesen ismertettük, hogy milyen nagyarányú segítséget nyújtottak a bolsevikoknak a Wall Street leggazdagabb pénzemberei. A nemzetközi bankárok nem akarták, hogy a bolsevik hatalomátvételt megelőzően az orosz hadsereg újjá legyen szervezve, és meg legyen erősítve. Nagyon is kétséges, hogy akár Kerenszkij, akár később Trockij és Lenin, hatalomra kerülhetett volna Szentpéterváron, ha Lord Kitchener-nek sikerül újjászerveznie a cári orosz hadsereget 1916-ban. Az is dokumentumokkal igazolható történelmi tény, hogy Winston Churchill és Lord Kitchener igen kemény vitákat folytatott 1914. és 1916. között a követendő katonai stratégiáról. Kitchener keserűen ellenezte Churchill-nek azt az elképzelését, hogy hadihajókat küldjön Antwerpenbe 1914-ben. Azt a tervét is ellenezte, hogy foglalják el a Dardanellákat. Mindkét vállalkozás költséges hibának bizonyult.

Minél inkább tanulmányozzuk a háttérhatalom által alkalmazott módszereket, annál inkább meggyőződhetünk róla, hogy kedvelt színlelő eszközei közé tartozott a politikai gyilkosságok baleseteknek vagy öngyilkosságoknak való álcázása, a tudatosan végrehajtott szabotázs gondatlanságnak, a súlyos következményekkel járó tudatos politikai akciók tévedéseknek, vagy nem szándékos melléfogásoknak való feltüntetése.

Árulás Versailles-ban

A világháború előkészítésével és levezénylésével párhuzamosan a pénzoligarchia kezdettől fogva futtatta színlelő-álcazó programját is. Ez a pacifista, humanista program arról szólt, hogy a világháború állítólag azért folyik, hogy véget vessen örökre minden háborúnak. A pénzoligarchia azonban azzal is tisztában volt, hogy nem elég Oroszországot ellenőrzése alá vonnia, szüksége van a Németország feletti hegemonia tartós megszerzésére is. Ennek egyik lehetséges módja volt egy bolsevik típusú hatalomátvétel Németországban is. Ehhez a háborús vereség, a versailles-i diktátum teljesíthetetlen feltételei, valamint a kommunista szervezkedés meg is teremtette a külső és belső feltételeket. Mint már említettük csupán egy bátor berlini szociáldemokratán, Gustav Noskén múlt, hogy ez a terv nem sikerült. Noske a Friedrich Ebert vezette szociáldemokrata kormány hadsereg nélküli hadügyminisztereként 1919. januárjában megakadályozta a kommunista Karl Liebknecht és Rosa Luxemburg vezette spartakista milíciák lenini típusú erőszakos hatalomátvételét Berlinben. (Ennek részleteit a Leleplező következő számában ismertetjük.)

Mivel a kommunista puccs nem sikerült, így Versailles-ban kellett olyan feltételeket Németországra rákényszeríteni, hogy az lehetővé tegyen egy újabb háborút Németország végleges leigázására. Németország alávetése nélkül Európa nem egyesíthető a pénzoligarchia hegemoniája alatt. Egyesített Európa nélkül pedig nem lehet létrehozni az egy központból irányított világrendszert, a Novus Ordo Seclorum-ot. A harcok beszüntetését követően - a City of London urainak a sugalmazására - a brit kormány blokádnak alá helyezte Németországot. 1919. március 14-én Winston Churchill a brit alsóházban kijelentette, hogy „Anglia erőlyesen végrehajtotta a blokádot... A kiéhezettnek ez a fegyvere mindennek előtt az asszonyokat és a gyermekeket, az öregeket, a betegeket és a szegényeket sújtotta”. Erről a The Nation 1919. július 21-i számában tájékoztat.

Miközben a sajtó éhező csecsemőkről, gyerekekről és felnőttekről számol be, akik tömegesen halnak éhen, aközben elrendelték, hogy Németországnak ötszáz lovat, háromezer csikót, kilencvenezer tehenet, százezer juhot, tízezer kecskét kellett Franciaországnak átadnia. Ezen túlmenően ötezerkészsáz lovat, ötezer csikót, ötvenezer tehenet, negyvenezer disznót Belgiumnak leszállítania. A sort folytathatnánk. Carroll Quigley rettenetesnek nevezi a blokádnak hatását. A fegyverszünet kilenc hónapja alatt nyolcszázezer német halt éhen. A világháború négy éve alatt Németország civil polgárai közül 1,6 millió vesztette életét. Az Antant hatalmak blokádjának az ideje alatt a halálozási arányszám 5,5-szeresére növekedett.

Amikor a győztesek Versailles-ban összegyűltek, hogy Európa sorsáról döntsenek, a nemzetközi pénzoligarchia is elküldte magasrangú tagjait a tárgyalásokra azért, hogy azok kimenetele az ő stratégiai céljait szolgálja. Az amerikai küldöttséget látszatra Woodrow Wilson, az Egyesült Államok elnöke vezette. Valójában csak statisztaszerepet játszott a pénzoligarchia legfontosabb képviselője, Mandel House „ezredes” mellett, aki soha sem volt katona, csak tiszteletbeli címként viselte ezt a rangot. A harmadik személy Bernard Baruch volt, aki ugyan tanácsadóként volt feltüntetve, valójában az amerikai pénztőke vezérkarát képviselte Versailles-ban. Baruch egyébként az első világháború négy éve alatt - az Egyesült Államok Hadiipari Hivatala despotikus vezetőjeként - kétszázmillió dollárnyi vagyona tett szert. Az ő feladata volt a jövedelmező kormánymegrendelések szétosztása. Baruch Wilson elnökválasztási kampányaira 1912-ben és 1916-ban hatalmas összegeket költött. Ez is kifizetődő befektetésnek bizonyult.

Nagy-Britanniát David Lloyd George képviselte. Kíséretében ott volt Sir Philip Sassoon, Mayer Amschel Rothschild egyeneságbeli leszármazottja, aki a brit Privy Council, azaz a

Titkos Államtanács tagja volt. A békekonferencián Sassoon Lloyd George titkáráként tevékenykedett és mint ilyen a legtitkosabb tanácskozásokon is részt vehetett.

A francia küldöttséget Clemenceau miniszterelnök vezette, tanácsadója pedig Georges Mandel volt, aki születésekor még Jeroboam Rothschild névre hallgatott és gyakran Franciaország Disraelijeként emlegették. A politikai sztárok között is ő volt a szuperpolitikus. Ami House ezredest illeti, nem volt ismeretlen Európa legfelsőbb politikai köreiben. 1912 óta rendszeresen felkereste az európai fővárosok kormányköreit és látogatásait még a háború idején is folytatta. House otthon érezte magát György angol királynál a Buckingham Palotában, gyakran folytatott hosszú beszélgetéseket a német császárral Potsdamban, vagy Párizsban, az Elysee Palotában. A texasi Austinban lévő könyvtára is a helyi politikai nobilitások találkozóhelye volt.

A Versailles-i békekonferencia idején volt House ezredes hatalma csúcspontján. Ő volt ott a legkeresettebb ember. Miniszterelnökök, nagykövetek és delegátusok nap mint nap felkeresték a Hotel Carltonban lévő lakosztályában. Volt olyan nap, hogy negyvenkilenc meghallgatáson fogadta az őt felkereső befolyásos embereket. Egyik alkalommal betoppant hozzá a francia miniszterelnök, Clemenceau, amikor éppen Wilson elnökkel beszélgetett. House fejbiccentésére az Egyesült Államok elnökének el kellett hagynia a szobát, hogy az „ezredes” négy szemközt maradhasson Clemenceau-val. Ez is jelzi, hogy Wilson csak egy „paraszti” volt a játszmában, egy kicserélhető bábú a nemzetközi hatalmi politika halálos játszmájában.

Számos dokumentum bizonyítja, hogy Woodrow Wilson már 1914-ben felismerte, hogy „eladta lelkét az ördögnek” azért, hogy az amerikai közélet és a nemzetközi politika szereplője lehessen. A versailles-i konferencia idején az egyik vezető brit kormánytisztviselő, Sir William Wisemann, megdöbbenését fejezte ki House ezredesnek amiatt, hogy Wilson milyen rosszul néz ki. Nyilvánvaló, hogy a dróton rángatott bábelnök már hosszabb ideje meghasonlott és depresszióba süllyedt, amikor fel kellett ismernie, hogy a háttérben rejtőzködő pénzhatalom eszközként használja, többek között az Egyesült Államok feletti ellenőrzés megszerzésére. Versailles-ban egyenesen idegösszeomlásba kergette Wilsont, amikor szembesülnie kellett a nemzetközi hatalmi politika cinikus álnokságaival és áskálódásaival. Szédülés fogta el, amikor rájött, hogy Amerika olyan titkos megállapodás sikeréért küzdött, amelyről az Egyesült Államok hivatalosan nem is tudott, és amely Amerika érdekeibe ütközött.

A nagyhatalmak zárt ajtók mögött tárgyaltak Versailles-ban, a kisebb államoknak nem volt beleszólásuk a döntésekbe. Wilson amikor elfogadtatta a House által ajánlott népszövetséget, véglegesen szakított a hasonmásának tekintett „ezredessel” és visszatért Washingtonba. Az amerikai nép elfordult elnökétől. Wilson két héten belül kétszer is agyvérzést kapott és félig megbénult. 1924-ben meghalt.

Nagy-Britannia, pontosabban a pénzligarchia fellegvára, a City of London, és annak „Koronának” nevezett magánkormányja volt tulajdonképpen még Franciaországnál is nagyobb mértékben a versailles-i szerződés haszonélvezője. A brit világbirodalomnak népszövetségi mandátumok formájában sikerült megszereznie számos német gyarmatot, továbbá a felbomló török birodalom egyes tartományaira is rá tudta tenni a kezét. A német hadiflotta és kereskedelmi hajózás kikapcsolása biztosította Anglia számára a tengerek feletti egyeduratságot az Északi Sarktól Gibraltáron át a Dardanellákig és vissza. A Versailles-ban elfogadott végérvényes „szerződést”, amelyet lényegében a nemzetközi pénzligarchia hagyott előzetesen jóvá zárt ajtók mögött hozott titkos tanácskozásain, megfigyelők kezdettől fogva durva komédiának tartották. **Philip Snowden** brit parlamenti képviselő így értékelte a Versailles-ban a legyőzöttekre kényszerített békediktátumot:

„A szerződés kielégítheti a brigantikát, az imperialistákat és militaristákat. Halálos döfés mindazok számára, akik remélték, hogy a háború vége békét hoz. Ez nem békeszerződés, hanem egy további háború megüzenése. Ez a demokrácia és a háborúban elesettek elárulása. A szerződés napvilágra hozza a szövetségesek igazi céljait.”

Lord Curson is kijelentette, hogy a versailles-i szerződés nem békeszerződés, hanem csupán az ellenségeskedés félbeszakítása. Még Lloyd George is azt mondta, hogy „van egy írásbeli dokumentumunk, amely garantálja húsz éven belül a háborút... Ha Önök egy népre (Németország) olyan feltételeket kényszerítenek, amelyek nem teljesíthetőek, akkor arra kényszerítik, hogy vagy megszegje a szerződést, vagy háborúba kezdjen. Vagy módosítjuk ezt a szerződést, és elviselhetővé tesszük a német nép számára, vagy ha felnő az újabb nemzedék, az fogja ezt megkísérelni.”

E. C. Knuth írja „Empire of The City” című munkájában, hogy a versailles-i diktátum pénzügyi feltételei a legirrealisabb részét képezték ennek az álnok okmánynak, mivel a gyakorlati végrehajtás szempontjából lehetetlen rendelkezéseket írt elő. Már említettük, hogy a fegyverszünetet követő blokád következtében nyolcszázezer német halt éhen. Ezután pedig elviselhetetlen jóvátételi terheket raktak Németországra. Az első részletet, húszezer millió márkát, 1921. májusáig ki kellett volna fizetni. Amikor ennek csupán a fele került ténylegesen kifizetésre, a franciák a Ruhr-vidék megszállásával fenyegetőztek azért, hogy a jóvátételi fizetés teljes összegét kikényszerítsék. Németország egy újabb ultimátum hatására magára vállalta százharminckétezer millió márka jóvátételi számla kiegyenlítését, és a győzteseknek adósleveleket állított ki erről az összegről. Ebből nyolcvanhárom milliárdot félretettek, de a fennmaradó ötven milliárd után Németországnak évente két és fél milliárd márka kamatot kellett fizetnie, valamint fél milliárd márkát adóság csökkentésre. Németország csak két előfeltétel esetén tudta volna ezeket a rákényszerített kötelezettségeket teljesíteni: először akkor, ha költségvetési többlete lett volna, másodszor ha többet tudott volna exportálni, mint importálni, vagyis külkereskedelmi mérlege pozitív lett volna.

Az eseményeket irányító háttérhatalom azonban gondoskodott arról, hogy ezeket a célokat ne lehessen elérni anélkül, hogy a német életszínvonal ne süllyedjen olyan szintre, ahol a német munkás már nem több, mint a nemzetközi pénzügyi oligarchia bérrabszolgája.

(A „Leleplező” következő számában folytatjuk a nemzetközi pénzhatalom és Németország kapcsolatának az ismertetését.)

Németország és a pénzügyi oligarchia

Második rész

A nemzetiszocializmus Versaillesben született

Miközben Lloyd George és Winston Churchill a német császárt szidalmazták, és Clemenceau Franciaországban a nemzetközi pénzügyi oligarchia amerikai színekben jelenlévő képviselőivel vitatkozott, huszonhét szövetséges állam küldöttei gyűltek össze Párizsban azért, hogy 1919. januárjától egy békekonferencia keretében kidolgozzák a megfelelő nemzetközi szerződéseket. A legyőzött német birodalom anarchiába süllyedt, mintegy tízezer szovjet mintájú bizottság jött létre és még a legkonzervatívabb régiókban is forradalmi helyzet alakult ki. Az erősen katolikus és konzervatív Bajorországban 1918. november 7-én, vagyis négy nappal a fegyverszünet előtt törtek ki a zavargások. Kurt Eisnernek, egy kommunista agitátornak, aki október 14-én a szabadult ki a börtönből, sikerült annyira felizgatnia a Teresienwiese-n összegyűlt münchenieket, hogy felszólításának engedelmességgel követték őt a bajor parlament épületéhez, ahol az önjelölt vezér rögtönözve kikiáltotta a köztársaságot. A bajor főváros - mindenki meglepetésére - egy improvizáló agitátor uralma alá került. Eisner irányításával elfoglalták a pályaudvart, a nyilvános épületeket anélkül, hogy a demagóg újságírókat akár egyetlen rendőr vagy katona is letartóztatta és visszavitte volna abba a börtönbe, ahonnan októberben szabadult.

Tény, hogy november 7-én estére, miközben a német hadsereg elkeseredetten tartotta a frontot, amelyet Ferdinand Foch tábornagy francia főparancsnok sehogy se volt képes áttörni, a bajor királyi palotában egy kommunista agitátor átvette a hatalmat. III. Lajos bajor király hanyatt-homlok Salzburgon át Magyarországra menekült. Eisner még az éjjel kinevezett nyolc minisztert, köztük egy lakatost munkaügyi miniszternek. Ez az államcsíny végrehajtójának mindössze 18 márkájába került, amit aznap sörre a zsebébe tett. A rögtönzött államcsínyt a hadsereg, a rendőrség és a hivatalnokok ölbe tett kézzel, tehetetlenül nézték végig. Egyetlen délután elég volt egy demagóg firkásznak ahhoz, hogy a német birodalom legrégibb keresztény-konzervatív tagállamát a hatalmába kerítse, még mielőtt II. Vilmos lemondott volna, és mielőtt még Erzberger, a német meghatalmazott a Foch francia tábornagy által előkészített fegyverszüneti egyezményt a Compiègne-i erdőben aláírta volna. A Bajor Köztársaság új főnöke azonnal követeket nevezett ki, és megszakította a kapcsolatot Berlinnel. Nem mulasztotta el kinyilvánítani Németország háborús felelősségét sem. November 3-án pedig elárasztotta dokumentumokkal a győztes hatalmakat, amelyek állítólag mind alátámasztották, hogy a háborúért egyedül Németország volt a felelős.

Eisner egy Mühsam nevű kommunistát bízott meg személyes védelmével, aki vörösgárdistákból és lázadó matrózokból milíciát szervezett. A segítségükkel már az első éjszaka megpróbálta az improvizáló leninista agitátor kikiáltani a proletariátus diktatúráját. Ez már azonban túl sok volt az első meglepetésükből felocsúdó bajoroknak. A lakosság legyőzve apátiáját ellenállt a lázadóknak. Az ablak alá gyűlve ezt kiabálták: „Akasztófára Eisnerrel, mi Bajorországot akarjuk!” Eisner megrészegülve a hatalomtól azt képzelte, hogy csak a gyengeelméjűek ellenzik uralmát. 1919. január 12-re kitűzte a képviselő választást. Ez azonban katasztrofálisan végződött a számára. A 180 képviselőből csak három tartozott Eisner pártjához. A hét napra rá megtartott nemzetgyűlési választásokon is abszolút többséghez jutottak a polgári pártok. Bajorország újdonsült diktátora azonban nem mondott le, ezért 1919. február 21-én a galíciai

származású Eisnert, - akinek csak apja vette fel az Eisner nevet, amikor Berlinbe költözött, - a szintén zsidószármazású Gróf Arco Valley, a német hadsereg hadnagya, lelőtte.

Ezzel azonban ez a tragikus rögtönzés még nem ért véget. Az augsburgi, fürthi, würzburgi, lindai kommunisták nyomban Münchenbe siettek, hogy Emil Mühsam mögé állva, aki Eisner halála után átvette a vezetést, kikiáltásuk a Tanácsköztársaságot és bevezessék a proletariátus diktatúráját. A népi megbízottak fantasztikus határozatot hoztak. Eszerint „Mindenki úgy dolgozik, ahogy jónak látja; az alárendeltség megszűnik, a jogi gondolkodás nem érvényes. Tizenhét éves kortól minden állampolgár jogosult az egyetem látogatására. Az eddigi történelemtanítás pedig, mint kultúraellenes, be van tiltva.”

Emil Mühsam amatőr csapatát hamarosan szakképzett forradalmárok váltották fel. Ők nem bajor börtönökből kerültek elő, hanem a Kommunistische Internationale pétervári vezetősége küldte Szovjet-Oroszországból nagy sietve Münchenbe őket. Lenin feltétlenül az irányítása alá akarta venni ezt a „csodálatos bajor forradalmat”, amely igen közel feküdt a szövetségesek által megszállt területekhez. A bolsevik vezér felismerte, hogy mennyi hasznot lehetne húzni ebből a politikai kalandból, és ezért három hivatásos forradalmárt is küldött Münchenbe, név szerint Levient, Eugén Levinét és Axelrodot. A három leninista a bajor fővárosba érkezve azonnal bejelentette: „Az ideológiai viták korszakát a hadiállapot korszaka követi, az intellektuelek beszédeit pedig a kivégző osztagok sortüzei.” Lenin Moszkvából szigorúan számon kérte kiküldött embereitől: „Felemeltétek-e háromszorosára a béreket? Elszállásoltátok-e a munkásokat a jómódú negyedekben? Megszüntettétek-e részükre az élelmiszerek adagolását? Ejtettétek-e túszoikat a burzsoázia körében?” A bejelentett vérengzésekre hamarosan sor került. A Lenin emberei által ejtett túszoikat pedig 1919. április 30-án mind kivégezték, amikor az önkéntes egységek München felé közeledtek. Elég volt, ha valakinek valamilyen nemesi címe volt, hogy a kivégzendők listájára kerüljön.

A Párizsban tanácskozó küldöttek körében a müncheni kommunista diktatúra kilengései nem keltettek különösebb aggodalmat. Tisztában voltak vele, hogy egy forradalmi Bajorország széttörné a német egységet, és kifejezetten kedvező lenne a győzők számára. A francia kormány diplomáciai képviselőt is küldött Münchenbe, akinek a szeparatista törekvéseket kellett volna támogatnia. Clemenceau még arra is javaslatot tett, hogy élelmiszer segélyben részesítsék a müncheni kommunista rezsimet. Miközben Németországban százezrek haltak éhen a szövetségesek által tudatosan alkalmazott blokád következtében, ugyanezek a szövetségesek készek voltak élelmiszer szállítmányokkal a kommunista uralom segítségére sietni Bajorországban.

A Münchenben uralkodó káosz azonban nem volt kivétel, hiszen hasonló volt a helyzet Poroszországban, Hannoverban, Szászországban, a Ruhr-vidéken. A Németországot elárasztó bolsevik ügynökök még tragikusabbá tették a blokád által okozott helyzetet, mert az általuk szervezett sztrájkokkal tovább nehezítették az amúgy is megbénított közellátás működését. A mérhetetlen nyomor valósággal megvadította a lakosságot, és a bolsevikok mindenütt rávetették magukat a német állam még maradék erőire. A nemzetközi pénzoligarchia, amely hatalomra juttatta Trockijt és Lenint Oroszországban, most az ő irányításukkal és közvetlen támogatásukkal akarta Németországban megismételni az oroszországi hatalomátvételt. Amikor a fronton soha le nem győzött német hadsereg katonái a francia és a belga hadszíntérről visszatértek és 1918. december 11-én Berlinbe érkeztek, a szociáldemokrata Friedrich Ebert, aki ekkor az ideiglenes köztársasági elnök volt, így köszöntötte őket: „Üdvözlöm Önöket, akik vereség nélkül tértek vissza a csatáról.” De minden udvariaskodó tiszteletadás ellenére tudták a katonák, hogy egy politikailag megosztott, összeomlott, megrágalmazott országba tértek vissza, ahol a forradalom ragadta meg a hatalmat, vagy méginkább két egymással életre-halálra versengő forradalom, amelynek vezető csoportjai nem csak vitatkoztak egymással, de

egymás megsemmisítésére törtek. 1918. november 9-én a szocialista képviselő Philipp Scheidemann a Reichstag épülete előtt kikiáltotta a köztársaságot. Két órával később a spartakista Karl Liebknecht a palota előtti Lustgartenben viszont a szabad szocialista köztársaságot kiáltotta ki, és háláját fejezte ki a szovjet-orosz ügynököknek a tőlük kapott segítségért. Ilyen esetekben a radikálisok rendszerint hamarosan félretolják a mérsékelteket. November 9-én este a mérsékelt szocialista vezetők Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann és Otto Landsberg elhatározta, hogy enged a forradalmi nyomásnak. A szélsőséges Hugo Haaseval, Wilhelm Dittmannal és Emil Barthtal egy hattagú kancelláriát hoztak létre, amely szovjet mintára a Népi Küldöttek Tanácsa elnevezést kapta. Scheidemann így ír a Berlinben uralkodó helyzetről:

„Ez volt az az idő, amikor Karl Liebknecht minden reggel maga köré gyűjtötte követőit a Siegesallee... Az volt az elv, hogy ne csillapodjon a feszültség, és minden mozgásban maradjon, mindenkinek előtt a munkanélkülieket, és ami ugyanazt jelentette, a katonákat az utcán kell tartani. Jól emlékszem egy esős vasárnap estére. Ebert és én a birodalmi kancellárián dolgoztunk az akkori hadügyminiszterrel, Scheuch-al. Ekkor jött a jelentés egy közeledő tüntető menetről. A kapukat becsukták, és a villanyt eloltották. A menet, miközben a vörös lobogókkal és plakátokkal haladt, megállás nélkül kiáltozta: le Eberttel és Scheidemannal, éljen Liebknecht! A Wilhelm Platz tele volt tömeggel. Szorosan álltak a kerítéskapuk előtt, mi pedig egy sötét előszobában toporogtunk, mint egy szigeten. Fokozatosan csend lett. Liebknecht beszélt az autójából. Röviden, monotonon, mindig ugyanazt: „Ott ülnek az árulók, a Scheidemannok, a szociálpatrióták, a fészküket már ma felszámolhatnánk. Üvöltő helyeslés.” Miközben radikális katonacsoportok érkeztek, Liebknecht tovább harsogta: „Nem lesz nyugalom Berlinben. A munkások nem hagyják magukat a gyárakba zárni és hatalmas tüntetésekkel, mint amilyen a mai, erre a kongresszusra kényszerítik véleményüket.”

Berlinben minden a Lenin által odaküldött szovjet-orosz komisszárok körül forgott. A német munkásság bennük látta azokat, akik a „szabadság zászlaját” először kibontották. A kommunista ultrabaloldali vezetőség, élén Liebknechttel és Rosa Luxemburggal, jól tudta, hogy egy éhező, munkanélküli nép ellenszegülése robbanásig feszült helyzetet teremt. A kommunista vezetők ezt a forradalmi potenciált akarták erősíteni. Tartottak attól, hogy a néptömegek lendülete alább hagyhat és ugyanakkor a polgárság is erőre kaphat. 1918. november 11-től a hadsereg fegyelmezetten visszatért, és a csapatok még engedelmeskedtek tisztjeiknek. A forradalmi vezetők ezért fel akarták gyorsítani az eseményeket, ugyanakkor el akarták kerülni az összeütközést a frontról visszatért katonákkal. Tartani lehetett attól, hogy a katonák a gomba módra elszaporodott szovjet típusú tanácsok tevékenységére erőszakkal reagálnak. Azért, hogy elejét vegyék egy hazafias lázadásnak, a spartakisták - a német bolsevikok így nevezték magukat, egyesek szerint a római rabszolgalázadás vezetője Spartakus után, mások szerint Adam Weishaupt után, aki az illuminátus rendet, a kommunista mozgalom elődjét megalapította, és ebben a rendben a Spartakus nevet viselte - Berlinben tizennégy zászlóaljat szerveztek ezer-ezer résztvevővel, amelyek mind a kommunista bizottságok irányítása alatt állottak. Az utca az övük volt. Szövetségeik a lázadó tengerészek, akik magukat „népi tengerészeti hadosztálynak” nevezték a császári kastélyban, a Reichsbankban és a porosz képviselőházban tanyáztak. Egy harmadik még radikálisabb egység, a „biztonsági felügyelet” 24 órán át a kormányt tartotta megfigyelés alatt. Liebknecht és leninista stábjá mind a három felfegyverzett alakulatot az ellenőrzése alatt tartotta. A parlament erőszakos elfoglalására külön „köztársasági védő csapatot” állítottak fel, amelynek tagjai fekete-vörös karszalagot viseltek. Lenin nyíltan megmondta, mi a szándéka: „Nagyon jól tudjuk, hogyan terjed a forradalom: a németek, a franciák és az angolok fogják befejezni a munkát, és a szocializmusé lesz a győzelem.” Ebert, a birodalmi elnök, a leninisták túsza volt. Kémekkel volt körülveve, postáját felbontották, telefonját lehallgatták. A társadalom túlfűtött kazánja bármikor

felrobbanhatott. Ebert tudta, hogy egy - a Moszkvában uralmon lévő bolsevik vezetőség által kitűzött - időpontban bármikor kiolthatják az életét. Ebert és Scheidemann a baloldalhoz tartott, de megmaradtak hazafiaknak. A népbiztosok tanácsának elnöke, páni félelemben élt. Tudta, hogy csak egy lehetőség van a bolsevik hatalomátvétel elkerülésére, ha a hadsereg, illetve az, ami belőle még megmaradt, a kormány segítségére siet. Ebertet csak az mentette meg a teljes elzártságtól, hogy volt egy olyan titkos telefonvonal a kancellária és a nagyvezérkar között, amelyről a bolsevikok nem tudtak, ezen keresztül vette fel a kapcsolatot Hindenburggal, aki 1918. december elseje óta Kasselban tartózkodott, a Wilhelmshöhe-i kastélyban. Hindenburg nem bízott Ebertben, mert gyakran hozott olyan döntéseket, melyeket azonnal visszavont, mihelyt szélsőséges kollégái zsarolni kezdték. Ebertet nagyon megrémítette az a milícia, amelyet Liebkecht és Rosa Luxemburg megszervezett. Ez száztiz bolsevik centúrióból állott, valamennyi centúrióhoz tizenegyezer ember tartozott. Ugyanakkor attól is tartott Ebert, hogy ha a hadsereg segítségét kéri, akkor az katonai diktatúrához vezethet. Mégis úgy döntött, megkéri titokban a hadsereget, hogy avatkozzon be.

1918. december elején a kommunista milicisták elegendő fegyverrel rendelkeztek, de nem voltak jól megszervezve és szakszerűen irányítva. Vezetőik lázadók voltak, nem képzett katonák. Lenin tudta, hogy egy hónapra még szüksége van ahhoz, hogy ezt a vörös milíciát megfegyvelje, és harcképessé tegye. Hindenburgnak viszont végig kellett néznie, ahogyan hadserege felbomlik. Ennek a hadseregnek a katonái mielőbb haza szerettek volna menni. Ugyanakkor Hindenburg azt is tudta, hogy 1918. decembere döntő a bolsevikok számára. Karácsonyra már csak üres, kifosztott kaszárnyák maradnának. A spartakisták mindenütt megjelentek és magukkal vitték a fegyvereket, lőszeret és az élelmiszert. Ha Hindenburg segíteni akart, akkor neki azonnal lépnie kellett. A kaszárnyákban már csak kevés fegyveres tartózkodott, néhány hivatásos katona és példamutató tiszt, akik végigharcolták a világháborút. A spartakisták tudatában voltak, hogy napokon belül Szovjet-Németország urai lesznek. Scheidemannak bizonyítania kellett, hogy a szélsőbaloldali népbiztosok, - az ő hivatali társai - Moszkva fizetett ügynökei voltak. 1918. tavaszától kezdődően tehát nem a francia Clemenceau volt az egyedüli, aki a végét járó német birodalomban kézbe vette a forradalmi mozgalmak irányítását. Lenin berlini követe a független szocialista Hugo Haasenak adta át a pénzt azért, hogy forradalmat robbantson ki Németországban.

1918. november 18-án rádióüzenetben fordult Szovjet-Oroszország tanácskormánya a németországi munkás, katona és matróztanácsokhoz: „Katonák és matrózok, ne adjátok ki a fegyvert a kezetekből, mert utána az egyesült kapitalisták leigáznak titeket. Fegyverrel a kézben mindenütt át kell venni a hatalmat, és létre kell hozni egy munkás, katona és matróz kormányt Liebkechttel az élén. Ne hagyjátok rábeszélni magatokat egy nemzetgyűlésre. Tudjátok hová vezetett titeket a Reichstag.”

Lenin és berlini ügynökei parancsára a spartakisták december 16-án Hindenburg leváltását követelték. A spartakisták az un. katonatanácsokat kongresszusra hívták Berlinbe, amely december 16-tól 20-ig tanácskozott és elsőprő többséggel jóváhagyta a következő határozatot: „1. A hadsereg és a haditengerészet felett a főparancsnokság jogkörét a népbiztosok és a központi tanács gyakorolja. A helyőrségek irányítását a helyi munkás és katonatanácsok látják el. 2. A militarizmus és a vakfegyelem megszüntetésének jelképeként eltávolításra kerülnek a rangjelzések, és a rendkívüli fegyverviselés be van tiltva. 3. Az egységek megbízhatóságáért és a fegyelem megtartásáért a katonatanácsok felelősek. 4. Szolgálaton kívüli előjáró nincs többé. 5. A katonák maguk válasszák vezetőiket. 6. Azok a korábbi tisztek, akik bírják csapataik többségének a bizalmát, újraválaszthatóak. 7. A jelenlegi hadsereg felszámolását és a népi haderő létrehozását fel kell gyorsítani.” Hindenburg keményen tiltakozott ezek ellen a határozatok ellen, és követelte Eberttől, hogy végrehajtásukat a nemzetgyűlés összehívásáig

függeszse fel. Ebertnek a tanácskongresszus utolsó napján sikerült elérnie, hogy a határozatokat az 1919. január 19-re kitűzött nemzetgyűlési választásokig felfüggeszék.

Hindenburg azonban - mint már utaltunk rá - nem bízott Ebertben, aki túlságosan sokszor változtatgatta a véleményét, ezért cselekvésre határozta el magát. Wilhelm Groener tábornokot, jobb kezét, - Ludendorff utódját - von Schleicher őrnaggyal Berlinbe küldte, hogy szigeteljék el az ott ülésező központi tanácsot. Mihelyt ezt a résztvevők megtudták, a küldöttek szétszéledtek, és nyomban hozzáfogtak a lázadás kioltásához. Mobilizálták a spartakista miliciákat, ellátták a civileket fegyverekkel a leghírhedtebb lázadó tengerészegységek közreműködésével. Ezután a spartakista milicisták körülvették a birodalmi kancelláriát, ahol lényegében szobafogságban tartották Ebert birodalmi elnököt. Ekkor a teljesen magára maradt Ebert ismét elővette titkos telefonját, amely a Kasseli főparancsnoksággal összekötötte és segítséget kért. A főparancsnokság megígérte, hogy a Potsdamban állomásozó kormányhű csapatokat azonnal Berlinbe küldi a kormány kiszabadítására. A birodalmi fővárosban a helyzet rohamosan romlott. Az új rendőrfőnök Emil Einhorn, aki a szovjet hírügynökségtől húzott fizetést, vörös matrózokkal vétette körül Otto Wels helyőrségi parancsnok hivatalát. Eldördültek az első lövések. A matrózok letartóztatták Welset, valamint két további tisztet, és kivégzéssel fenyegették őket. A túszként használt tisztekre támaszkodva a vörös matrózok lazítottak egy kicsit a birodalmi kancellária körüli blokádon. Ebert ismét a titkos telefonhoz nyúlt és arra kérte a főhadiszállást, hogy Hindenburg állítsa le a Potsdamból közeledő kormányhű csapatokat. Már túl késő volt. A hadsereg elhatározta, hogy saját felelősségére cselekszik. Ez a hadsereg, amely három hónappal ezelőtt még négy millió katonával rendelkezett, ma már csak néhány hűséges katonából állt, ezek masíroztak december 23-án a kancellária felé, hogy a birodalmi fővárosban megakadályozzák a bolsevik hatalomátvételt. Hindenburg katonái a királyi palotánál mindössze nyolcszázan voltak. Ezeröttszáz lázadó sáncolta el magát és ők számíthattak a spartakista milicisták tízezreinek a segítségére. Mivel a városparancsnok a felkelők fogságában volt, a tűzharc bármely pillanatban kitörhetett. A vörös matrózok közölték Scheidemannel, hogy ha a kancellár nem állítja le az előrenyomuló katonákat, akkor veszélyben forog a foglyul ejtett városparancsnok, Otto Wels élete is.

1918. karácsonyán a reggeli órákban elkezdődött a tűzharc. A kormányhű minihadsereg megrohamozta az épületet. Fél tízre elszállt a lázadók bátorsága és kitűzték a fehér lobogót a megadás jeleként.

Rövidre rá azonban váratlan fordulat történt. A megadási tanácskozások lehetővé tették, hogy a forradalmi lázadók lerohanják a kormányhű csapatok vékony sorait, miközben más forradalmi csapatok hátba támadták őket. A vörös matrózok az újonnan érkező erősítésekkel megrohamozták a már elveszettnek hitt palotát. A reggeli órák győztesei, Hindenburg katonái, két tűz közé szorulva felmorzsolódtak és közel álltak ahhoz, hogy az utolsó szálig lemészárolják őket. A túlélők csak igen nehezen tudtak elmenekülni.

Liebknecht és Rosa Luxemburg spartakistái aztán Hindenburg utolsó híveit is megsemmisítették. A szovjetek által irányított győztesek kezébe került nemcsak a csatatér, hanem a birodalmi nyomda és a közlekedési vállalat vezetése is. A rablóvezérré átalakult (ez Scheidemann kifejezése) Einhorn uralkodott a birodalmi főváros északi részén. Egész Berlin a vörös szabadcsapatok terrorja alá került. Még a szocialisták sem tudták a lakosságot a tényleges eseményekről tájékoztatni. Lapjuk, a Vorwärts is a spartakisták kezére került. A Vorwärts egy másik nyomdáját is elkobozták és a Spree-be dobták. A központi kormány teljesen ki volt szolgáltatva a felkelőknek. A forradalmi diktatúra gúzsba kötötte őket. A hadsereg főparancsnoksága is meg volt bénulva. Az a néhány egység, amely hű maradt hozzá, az egész országban szét volt szórva. A tisztikarból is csupán néhány száz önkéntes maradt. A

spartakisták a berlini utcák minden fontos pontjára őrséget állítottak gépfegyverrel. Állandóan lövéseket és gránátrobbanásokat lehetett hallani. Az emberek csak szorosan a fal mellett mertek közlekedni. A népbiztosok úgy ültek szobájukban, mint egy egérfogóban. Nem merték elhagyni a birodalmi kancelláriát, mert attól féltek, felakasztják őket. Az országgal nem tudtak érintkezésbe lépni, mert a posta, a távíró, a vasút már mind vörös kezekben volt. A berliniekhez sem tudtak szólni, mivel az újságokat, szerkesztőségeket és a nyomdákat is elfoglalták a spartakisták. Ha lett volna egy német Trockij vagy Lenin, akkor egy ilyen vezér néhány óra alatt a hatalmába keríthette volna Berlint. Csupán egy utolsó rohamra lett volna szükség és 1918. karácsonyára a bolsevizmus győzhetett volna Berlinben.

A szószátyár Liebkecht azonban határozatlan volt és szónoklatokra pazarolta idejét, miközben csak a kezét kellett volna kinyújtania, hogy átvegye a hatalmat. Ezúttal is kiderült, hogy a küzdelemben a legerősebb fegyver az erős karakter. Nos, ezekben a napokban egy vasakarátú ember is feltűnt Berlinben. Úgy hívták Gustav Noske.

Gustav Noske, a vasakarátú szociáldemokrata

A német bolsevik vezetők habozása láttán akcióba kezdett egy kemény akaratú ember, aki nem előkelő származású, nagytekintélyű katona, vagy képzett szakember volt, hanem egy tette kész munkás, aki egyesítette magában az egyszerű emberek józan ítéletét, akaraterejét és tette kész hazafiságát.

A szocialista népbiztosok annyira féltek szobáikban, hogy még a villanyt se merték felgyújtani. Ekkor állt fel az egykori favágó, majd mészárossegéd, később pedig különböző szociáldemokrata újságok munkatársa, az autodidakta Gustav Noske. A szélsőbaloldali népbiztosok, mint Emil Barth, elhagyták a birodalmi kancelláriát. Ebertnek, aki összetörten sétálgatott szobájában, eszébe jutott egy szociáldemokrata képviselő, akit 1914-ben a chemnitzi bányászok választottak meg. A háború alatt bátor hazafinak bizonyult, és mint tiszthelyettes éles eszével és erős akaratával elnyerte feljebbvalói tiszteletét. Vajon ez az egyszerű, de tehetséges német férfi alkalmas lenne-e arra, hogy ezen a karácsonyi napon megmentse Berlint a bolsevik hatalomátvételtől?

Noske két hónappal korábban már bebizonyította, hogy kész harcolni a szovjeturalom ellen. Amikor 1918. novemberének elején a német haditengerészet Kiel-i támaszpontján lázadás tört ki, szocialista társai Noskét küldték ki a rend helyreállítására. Noske kemény kézzel rendet teremtett. Ebert felkérésére Noske ismét akcióba lépett. 1919. január 6-ra a lázadó vörös matrózok, vagyis azoknak az elvtársai, akikkel Noskének Kiel-ben már dolga volt, a szovjet-orosz ügynökök és Liebkecht vezérletével a hatalom átvételére készülődtek. 1918. december 24-én, amikor a kétszázezer felfegyverzett forradalmár Berlinben elfoglalta a birodalmi kancelláriát, Noske elhatározta, hogy bármilyen áldozatot is követeljen ez tőle, de megakadályozza a bolsevik hatalomátvételt.

Hindenburg és vezérkari főnöke, Groener, hittek ennek a favágóból lett tiszthelyettesnek és komolyan tárgyaltak vele. A legsürgősebb feladat volt, hogy a három kommunista népbiztos helyére újakat nevezzenek ki. Ebert, aki ekkor a birodalmi elnök, vagyis köztársasági elnök volt, felkérte Gustav Noskét, hogy csatlakozzon azokhoz a népbiztosokhoz, akik a birodalmi kancelláriában maradtak. Ezek közül bármelyiket a fellázított berlini nép habozás nélkül kidobta volna az ablakon, ha erre Karl Liebkecht megkérte volna őket. Noske azonban nem azokhoz tartozott, akik minden további nélkül megadják magukat. Azt a kormányhivatalát vállalta el, amely abban az időben a legkevésbé volt vonzó, azaz ő lett a német birodalom hadsereg nélküli hadügyminisztere 1918. december 29-én. Noske tisztában volt azzal, hogy a

neki felajánlott bársonyszék a lehető legkényelmetlenebb, de egykedvűen csak annyit válaszolt: „Valakinek vérebnek is lennie kell.”

A szócséplő Liebkechtel ellentétben Noske nem tévózott. Nem olvasta Machiavellit, de tudta, hogy minden erejére szükséges lesz, ha meg akarja akadályozni a bolsevik hatalomátvételt. „Ha helyre akarom állítani a törvényes rendet Berlinben, akkor gyorsan egyetértésre kell jutnom a katonákkal, hogy kézben tudjam tartani őket” - mondotta később Noske. Mint már említettük, december 25-én a tiszteket a spartakisták elűzték. A német hadsereg négy-millió katonája a világháborúból visszatérve a városok iparnegyedeiben és parasztgazdaságaiban tartózkodott. Ugyanakkor a felfegyverzett forradalmárokkal az utcákon harcolni egészen másfajta harcmodort igényelt, mint amire a katonák ki voltak képezve. Tehát nemcsak katonákat kellett találni, hanem teljesen új katonai harcmodort is ki kellett dolgozni. Noskéval egyidejűleg Maercker tábornok is feltűnt, aki 1918. karácsonyáig csaknem ismeretlen volt. Maercker, aki a háborúban az egyik gyalogsági hadosztály parancsnoka volt, tisztában volt vele, hogy értelmetlen dolog néhány katonának éhezni, fellázított emberek tízezeivel szembeszállni. A fellázított tömeg nyomásának csak különösen fegyelmezett, speciálisan kiképzett, elit csapatok képesek ellenállni, ezért ilyeneket kell sürgősen létrehozni. Néhány ilyen egység felállítása azonban versenyfutás volt az idővel. Ezért Noskéval egyetértésben Maercker napi kétszáz gramm hús fejadagot, és ötszörös zsoldot ígért elit csapata tagjainak. A katonai fegyelmet bajtársiasságnak nevezték, de ugyanazt jelentette.

Noske sem vesztegette az idejét, miután 1918. december 29-től ő volt a hadseregért és haditengerészetért felelős népbiztos. Már 1918. novemberében tapasztalatból tudta, hogy fegyelem és büntetés nélkül nem lehet rendet fenntartani a fegyveres csapatoknál. Kiel-ben sikeresen úrrá lett a bolsevikok által szított lázadáson. Noske 1919. január 6-án szinte diktatori jogkörrel ruháztatta fel magát a többi népbiztossal, pontosan azon a napon, amikor csaknem mindegyiküket a spartakisták az ablakon dobták volna ki. A forma kedvéért főparancsnokká kinevezett Noske most már közvetlenül tárgyalt a tábornoki karral, és bizonyos fokig önállósította magát a kormánytól. Ezekben a napokban szinte minden a hatáskörébe tartozott. Azt a hivatalos szöveget, ami őt ezzel a teljhatalommal felruházta, soha nem olvasta. Számára ekkor a cselekvés volt a fontos. Noske a Königsplatzra költözött, amely időközben Köztársaság térre lett átkeresztelve. 1920-ban megjelent „Kiel-től Kappig” című könyvében így írja le Noske a városközpontot: „Amikor magunk mögött hagytuk a tömeget, amely megtöltötte a Wilhelmstrasset, akkor beleütköztünk az Unter der Lindenen a függetlenekbe és a spartakistákba. A Brandenburger Tor-nál, az állatkertnél, és a tábornoki kar épületénél keresztül kellett haladnom a felvonulók menetén. Számos felfegyverzett személy is felvonult. Néhány gépfegyveres teherautó állt a Siegesäule-nál. Udvariasan kértem, hogy engedjenek át, mert sürgős elintéznivalóm van. Ők készségesen szabad utat engedtek. Ha a fegyveres csapatoknak céltudatos vezetőjük lett volna hencegők helyett, akkor már délre a kezükben lehetett volna Berlin.”

Noske Berlintől nyugatra egy erdős vidéken fekvő kis településen, Luisenstift-ben, egy leánykollégiumban dolgozott éjt nappallá téve. Az említett napon, délután három órakor lefoglaltatta az épületet. Szőke, copfos kislányok helyett katonák szorgoskodtak, akik telefonvezetékeket fektettek le. Noske az egyik osztály sarkában elhelyezett diáklányágyban aludt. Rendelkezésre állt még egy szék és egy deszkára felerősített telefon. Az önkéntesek szinte éjjel-nappal ki-be jártak. A harc tehát kezdetét vette Berlinért. Noske elhatározta, hogy visszaállítja az önkéntes egységeket, megerősítésükre ezerhatszáz főt Kiel-ből Dachlen-be hozatott. Potsdamban még egy kis repülőgép egységet is összevont. Így már nyolc felfegyverzett egységgel rendelkezett. A fő erőt azonban Maercker tábornok jól kiképzett négyezer főnyi lövésze képezte.

A spartakisták számos csapattal rendelkeztek, amelyek főleg lázadókból álltak. Rendelkezésükre állt kétezer gépfegyver. Ezeket fel is állították az utcákon, Berlin stratégiai pontjain az ablakokban, a háztetőkön. Rendelkezésükre állt továbbá húsz ágyú. A népi tengerészeti hadosztály főparancsnokságán Marschtall-ban hatalmas mennyiségű fegyver volt felhalmozva. Ezt szétosztották a hozzájuk csatlakozó civilek között. Még a mentőautók is fel voltak fegyverezve. Berlinben a helyzet az 1871-es párizsi kommunre emlékeztetett. Ami Noske szabadcsapatait illeti, egyetlen erejük abban állott, hogy jól ki voltak képezve, alkalmas tisztek álltak az élükön, vasfegyelem uralkodott, pontos terv szerint cselekedtek, és parancsnokuk, Maercker tábornok, kidolgozott a részükre egy új harci formát.

Noske a mindenre elszánt népvezér nem habozott és keresztülvitte akaratát. Így tehát látható, hogy a minőség állt a mennyiséggel szemben. Amikor Lenin és Trockij megragadta a hatalmat Oroszországban, nem habozott a bolsevizmussal szemben állókat tömegesen kivégeztetni. A bolsevik hatalom első tizenöt hónapjában nyolcmillió orosz vesztette életét erőszak, gyilkosság, vagy éhezés következtében. Azaz többen haltak meg, mint az első világháború négy éve alatt. Egy mindenre elszánt Leninnel szemben, aki Berlint ugyanúgy uralma alá akarta vetni, mint Petrográdot, csak lenini típusú elszántsággal lehetett szembeszállni. A szociáldemokrata munkás, Noske tudta, hogy kivel áll szemben. Ha nem akarják a német polgárok, hogy a lenini terror áldozatai legyenek, akkor legalább olyan erejű ellenterrorral kell szembeszállniuk a terroristákkal. Így lett a meggyőződéses szociáldemokratából meggyőződéses antibolsevik.

A spartakisták a vörös frankfurti garnizon (helyőrség) segítségét kérték. Az ugyancsak a bolsevikok oldalára átvált spandau garnizon egy oldaltámadásra készült fel. Noske elhatározta, hogy megelőző csapást mér a spartakistákra. 1919. január 10-én kiadta a parancsot a rendelkezésére álló csapatnak, hogy intézzon támadást a spartakista milíciák főhadiszállása ellen. Noske mindenek előtt ellenfelei spandau főhadiszállására akart csapást mérni. Egy önkéntes egység rövid tüzelés után elfoglalta a spandau városházát és fogságba ejtette az ott küzdő spartakistákat. Ezeket ugyanúgy, ahogy a bolsevikok is tették Oroszországban, a helyszínen agyonlőtték. Egy másik önkéntes egység az éjjeli órákban elfoglalta a Belle-Alliance-Platz-ot, ahol, már két hete az elkobzott nagy berlini újságok szerkesztőségei voltak, és amelyek azóta a spartakistáknak dolgoztak. A spartakisták 1919. január 5-én elfoglalták a szociáldemokrata Vorwärts-et is, és a saját céljaik szolgálatába állították. A szociáldemokrata miniszter Noskét, az egykori újságíró, ez különösen sértette. Önkéntesei ezen a napon az épület frontszárnyán erőteljes gránátáttámadással hatalmas rést ütöttek, és az épület egy része összeomlott. A felkelők fehér zsebkendőket lobogtatva az utcára rohantak, de itt se volt könyörület.

„Emberiség elleni bűntett” - hangozna ma az ítélet. Még akkor is, ha azt nem valamiféle náci, hanem egy meggyőződéses szociáldemokrata követte el. Mintegy háromszáz spartakista az épület hátsó részébe menekült, de őket is utolérte sorsuk. Néhányan azért menekültek meg, mert váratlanul egy bolsevik ellentámadásra került sor. De röviddel a támadás után Berlin nyugati része Noske ellenőrzése alá került. A következő napon úgy nézett ki a német főváros, mint egy sivatag. A néhány ezernyi győző rendezett csoportban a belvárosba vonult. Néma csönd volt. Ekkor azután felébredt az egész város. A berliniek, mintha csak egy rémálomból ébredtek volna, megjelentek a házak kapujában, szemeiket dörzsölték, úgy tűnt nekik, hogy egy óriást látnak, aki igazi katonák vállain halad. Hamarosan felfogták, hogy szabadok, vége a két hónap óta tartó rémálomnak és ujjongva üdvözölték az elvonuló katonákat.

Az utolsó bolsevik ellenállási központ a rendőrség központi épülete volt. A Moszkva zsoldjában álló Emil Eichhorn visszaszerezte az uralmat a rendőrség központi épülete felett. Noske megvárta az elsötétedést. Ezután következett a nagy roham. Gránátok törték át az épület frontoldalát. Egész falak omlottak össze. Két órán át tartó elkeseredett küzdelem után Noske

önkéntesei könyörtelenül üldözőbe vették a spartakistákat egészen a romokban heverő hivatali szobákig, a liftekben és még a pincékben is.

Berlin kommunista fellegrárában pánik tört ki. A spartakisták fejvesztve menekültek. Mintegy húszat közülük elfogtak és nyomban agyonlőtték. Ki ezért a felelős? Természetesen a szociáldemokrata Noske. A két kommunista vezető Liebknecht és Rosa Luxemburg, akik nyolc nappal korábban a vörös Berlint hatalmukba kerítették, még menekülőben voltak.

1919. január 15-én felkutatták őket, majd a Hotel Eden-be, a lovassági gárdahadosztály főhadiszállására szállították őket. A látszat kedvéért tárgyalást tartottak, és kihallgatták őket. Amikor Liebknecht kilépett az épületből azért, hogy átszállítsák a Moabit nevű börtönbe, bolsevik módra két kemény ütést mértek a fejére gumibottal. Ezután revolverrel megadták neki a kegyelemlövést, ahogyan azt a kommunistáktól tanulták. Röviddel rá Rosa Luxemburgra került a sor. Leninista módon ő is két hasonló ütésben és egy lövésben részesült. Csak egy hónappal később találták meg holttestüket az egyik csatornában. Így fejezte be életét 1919. januárjában, Berlinben a németországi bolsevik hatalomátvétel két vezetője. Két hónapon át rendelkezésükre állt a megbénított német nép. Ők azonban a döntő pillanatban nem mertek céljaik érdekében cselekedni. Ezért az életükkel fizettek.

Egy Trockij, vagy egy Lenin, akik az oroszországi bolsevik hatalomátvétel minden részletét alaposan kidolgozták, néhány óra alatt megragadták a hatalmat az orosz fővárosban, majd hosszantartó véres erőszak után egész Oroszországban. Liebknecht és Rosa Luxemburg forradalmi frázisokat pufogató fecsegőnek bizonyult Trockijhoz és Leninhez képest. A két német bolsevik vezető leninista stílusú eltávolítása még az akkori szocialista vezetőket is „sajnálattal” kifejezésére készítette. A német szocialista párt első embere, Scheidemann, aki egy héttel később birodalmi kancellár lett, a következőket mondotta: „Ők, a két áldozat nap-nap után fegyverbe hívták a népet és követelték a kormány erőszakos megdöntését. Ők maguk lettek a saját véres terrortaktikájuknak az áldozatai.”

Amikor Noske Berlint az ellenőrzése alá vonta, a német szocialista párt elhamarkodottan azt hitte, hogy a városban lezajlott bolsevik forradalom a vészterhes német múlt egy véres lapja csupán. A szociáldemokraták tévedtek, mert a főváros visszaszerzése csak rövid epizódnak bizonyult. Hamarosan újból kellett kezdeni mindent, először Berlinben, majd Németország más területein. A vezér nélkül maradt spartakistáknak ismét lángba kellett borítaniuk Berlint és az országot. A legyőzött német birodalom fővárosa kétszer is államcsínyt élt át 1918. szeptember és 1919. január 15. között, azaz egy hónapon belül. A harmadikra, egy még erőszakosabbra és véresebbre, két hónap múlva került sor. Valójában szünet nélkül harcolni kellett, mert még szinte nem is ért véget Noske akciója Berlinben, amikor Bremenben és Bajorországban már vörös diktatúra volt. Hamarosan felkelésre került sor a Ruhr-vidéken is, majd Szászországban. „Egy nép, amelyet elkeseredetté tett a nyomorúság és lelkiismeretlen uszítók felhergeltek, önpusztításba kezdett” - sajnálkozott Scheidemann szocialista vezető. Mindez a párizsi békekonferencián résztvevő delegátusok közönyös tekintete előtt történt, akik érzéketlenül nézték ezt a láncreakciót, amely a nyugat kapuja elé hozta a kommunizmust, és már Franciaországot fenyegette. A győztes szövetségesek elégtétellel vették tudomásul, ahogyan a bolsevikok aláássák Németország erejét, és minden rendet megsemmisítenek. A Münchenben hatalmat gyakorló Eisnerrel a legszívélyesebb kapcsolatot építették ki, és ugyanezt tették leninista követőivel is, akik a még nyugatot egyedül védő falat, Bajorországot megrohamozták. Németország megsemmisítése mindennél fontosabb cél volt számukra. Minden más csak mellékes dolognak számított.

1919. januárjában Németország egy rövid ideig azt hitte, hogy újra feltápaszkodhat. Miközben a huszonnyolc győztes hatalom éppen megkezdte tanácskozásait, Németországban választás

zajlott. Néhány napig nyugalom volt, komolyabb incidensekre nem került sor a nemzetgyűlés képviselőinek a megválasztásakor. Az eredmény azonban meglepőnek bizonyult. Noha a szocialisták látszatra a mindenki által kívánt rendszert vezették be, mégis vereséget szenvedtek. A négyszázhuszonhárom képviselői helyből csupán százhatvanötöt tudtak megszerezni. A kommunistabarát független szocialisták, akik csatlakoztak a spartakistákhoz, pedig mindössze huszonkét helyhez jutottak, azaz csak a polgárok öt százaléka szavazott rájuk. A polgári német demokrata párt, a keresztény centrum és a német nemzeti néppárt viszont kétszázötven képviselőt küldhetett a nemzetgyűlésbe, vagyis negyvenötöt többet, mint Ebert és Scheidemann pártja, noha ez a párt hatalmon volt és az számos előnyt jelentett a választás alkalmával. A parlamenti demokráciát akaró pártok a leadott voksok több mint háromnegyedét megkapták. Ez világosan megmutatta, hogy a német nép nem kér a bolsevik rendszerből.

A tulajdonképpeni győztes ezen a napon egyértelműen az egykori favágó Gustav Noske volt, aki ismét kézbe vette a fejszét. Noskét ezért saját pártjának megalkuvói és engedékeny gyávái, vagyis napjaink szalon-szocialistáinak és szociáldemokratáinak az elődei, megtagadták. De ebben a pillanatban valamennyien, mindenek előtt a szocialisták, elismeréssel adóztak neki kemény magatartásáért. A német nép ezekben a hetekben felismerte, hogy Noske volt az, aki a bolsevizmus rabszolga-rendszerétől megmentette.

Noske elérte, hogy az újonnan megválasztott nemzetgyűlés ne Berlinben, hanem Weimarban üljön össze. Berlinben fennállt a veszélye, hogy a spartakizmus újra feléled, és az egész nemzetgyűlést fogságba ejti. Azonban Weimarban sem fogadták szívélyesen a képviselőket. A forradalom itt is fortyogott a föld alatt. Alig érkezett meg Weimar pályaudvarára az a katonai egység, amelynek a képviselőket kellett volna védenie, amikor a helyi vörös milicisták megtámadták és lefegyverezték őket. Ennek ellenére az új parlament 1919. február 6-án megkezdte működését. A szocialista Ebert bombasztikus beszédet tartott anélkül, hogy egy szót is ejtett volna az Elzászban, Csehországban, és Ausztriában élő németekről. Az új nemzetgyűlés képviselői, mind a szocialisták, mind a centrumhoz tartozóak, mind a demokraták II. Vilmos egykori Reichstagjának a szellemét idézték. Szinte bocsánatot kértek a forradalomért és az elnyomásért. Scheidemannt miniszterelnökké választották. Ebert pedig birodalmi elnökként államfő lett. Időközben a köztársaság megjelölést kivonták a forgalomból, és hivatalosan újból a német birodalomról beszéltek. Németországnak szerencséje volt, hogy Noske, a kemény vágású, erős ember, mint birodalmi hadügyminiszter, a helyén maradt.

A versaillesi békekonferencia első hetei

A versaillesi békeszerződés 1919. június 28-i aláírásához vezető tanácskozások hivatalosan 1919. január 18-án kezdődtek Párizsban a második német birodalom 1871-ben, valamint a porosz királyság 1701-ben, Königsbergben történt megalakításának évfordulóján. Ötvennyolc különböző bizottság mintegy kétezer tanácskozást tartott. Wilson amerikai elnök Murat hercegnő palotájában lakott. Churchill Balfour oldalán volt látható. Lloyd George pedig Clemenceau társaságában időzött a legtöbbet. A „Tigris”-nek nevezett Clemenceau-nak, aki 1917-től 1920-ig állt a francia kormány élén, Raymond Poincaré, (aki 1913-tól 1920-ig francia köztársasági elnök volt, és 1914-ben kulcsszerepet játszott a francia politika formálásában,) már a terhére volt. Még mielőtt a diplomáciai színjáték elkezdődött, merényletet követtek el a jövőbeni Csehszlovákia miniszterelnök-jelöltje ellen. Thomas Masarik csak hajsza hízán úszta meg élve. A románokat Ion Bratianu képviselte. Prága megengedte, hogy egy szlovák küldött is ott legyen, egy Milan Stefanik nevű asztronómus, aki 1914-ben hadnagy volt, de nem tudni hogyan, 1918-ra francia tábornok lett belőle. Szemtanúk beszámolóí szerint a lengyel

zongoraművész, Jan Ignace Paderewski, tisztektől körülvéve úgy járt s kelt, mintha egy balett bemutatón lett volna.

A német delegáció tagjai számára nem tették lehetővé, hogy megjelenhessenek a tanácskozásokon, és kifejthessék álláspontjukat. Csupán a diktátum átvételére és aláírására vették őket igénybe. Az előkelő párizsi társaság hízelkedve, néha ironikusan fogadta a nagyhangú győztesek képviselőit. A francia sajtó nem rejtette véka alá, hogy a franciák neheztelnek az amerikaiakra. A román Bratianu pedig mindenkit körbeudvarolt és meghívott ebédre, akitől valamit kapni akart. Ezt sokan ellenszenvesnek találták.

Már 1919. tavaszán a lelki és a fizikai hanyatlás jelei mutatkoztak Wilson amerikai elnökön. Ez a kimerült, gyöngé ember volt az, aki még három hónappal korábban még azt hitte, hogy magára tudja vállalni a világ rendbetételét. Wilsonnak azonban ekkor már szembe kellett néznie azokkal, akik híressé vált tizennégy pontjában egyáltalán nem hittek, és a leghatározottabban arra törekedtek, hogy azt teljesen levegyék a napirendről. A jóhiszemű amerikai elnök, aki komolyan gondolta 14 pontját, kísérletet tett eredeti törekvéseinek az érvényesítésére, de amikor ez ismételten kudarccal járt, mind lelkileg, mind testileg összeomlott. A háttérerők a németek és a világközvélemény megtévesztésére először meghirdették a „wilsoni 14 pontot”, de később szint kellett vallaniuk, amikor bevezették a legyőzött Németország elleni gyilkos blokádot, és elkezdték Németország feldarabolását, pénzügyi és gazdasági függésbe taszítását. Wilson elnök ekkor jött rá, hogy ő sem több, mint a nemzetközi pénz-oligarchia tehetetlen bábja, akit a háttérerők csak eszköznek használtak a világ megtévesztését szolgáló színlelő programjukhoz. A jószándékú amerikai elnök ettől a felismeréstől meghasonlott. Testileg-lelkileg betegen távozott Párizsból, hogy az amerikai néptől is elidegenedve haljon meg.

Lloyd George brit miniszterelnök mindent elkövetett, hogy a Közel-Kelet olaj-országaira rátegye a kezét, noha ez ellentétes volt azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyekben Anglia kötelezettséget vállalt az arab világ felé ezen országok politikai és gazdasági függetlenségének a biztosítására. A francia vezetők, Clemenceau, Foch, Tardieu, és Briand kezdettől fogva francia csapatokat akartak állomásoztatni a Saar-vidéken, a Rajnánál, és a Rajnán túl is. A lengyelek, csehek, románok, szerbek mindent elkövettek, hogy a középhatalmak maradványait maguk között szétosszák. Céljaik elérése végett a nemzeti önrendelkezés elvét, amelyre korábban oly sokat hivatkoztak a maguk javára, következetesen félretolták a legyőzött népekkel kapcsolatosan. Folyamatban volt az egykori török birodalom, a török Kis-Ázsia feldarabolása, amiről a franciák és az angolok már régóta titokban megállapodtak. Felosztották egymás között a több millió négyzetkilométer nagyságú egykori német gyarmatokat is.

Már utaltunk rá, hogy amikor Wilson 1919. januárjában Párizsba érkezett, nagy politikai és erkölcsi tekintéllyel bírt. Wilson volt az, akihez a németek fordultak, és aki előtt a német hadsereg letette a fegyvert. Ugyanez a Wilson volt az, aki az 1918. november 11-én megkötött fegyverszüneti megállapodás feltételeit személyesen megtárgyalta. Szövetségesei ezeket a feltételeket minden ellenvetés nélkül elfogadták. Az amerikai elnök tizennégy pontjának kellett volna a békeszerződések alapját képezni. **William Bullitt** amerikai diplomata, aki később 1933-tól 36-ig az Egyesült Államok moszkvai, majd 1936-tól 1941-ig a párizsi nagykövete volt, írja a „Wilson elnök” című könyvében: „Az emberiség jövője ritkán függ annyira egyetlen embertől, mint ahogyan Wilsontól függött a francia fővárosban történt visszatérése utáni hónapban. Amikor ő House ezredes dolgozószobájában, a Hotel Grillon-ban Lloyd George-al és Clemenceau-val tárgyalt, a világ sorsa a kezébe volt letéve. A fegyverszüneti egyezményt aláíró szövetségesek közül azonban egyik se vette igazán komolyan ezeket a hivatalos kötelezettségvállalásokat. Valódi háborús céljaik, amelyekről az ellenségeskedések

során titkos szerződésekben megállapodtak, teljesen ellentmondtak a wilsoni tervnek, amely győzők nélküli békét, részrehajlás nélküli igazságosságot, és egyenlő jogokat akart valamennyi nép számára.”

Clemenceau Wilson tizennégy pontját megvetette, és agyrémnek tartotta. Az amerikai elnök kezdettől fogva tapasztalhatta partnerei fondorlatos intrikáit, és mohó igényeit. Keserűen mondotta: „Be kell vallanom, hogy Nagy-Britannia és a többi szövetséges a végsőig igénybe vette türelmemet.” Wilson gyengéi közé tartozott, hogy mélyebben nem ismerte Európát. Így például semmit sem tudott arról a hárommillió szudéta németről, akik Csehszlovákiához kerültek volna. Amikor ez a kérdés mégis előkerült, csak ennyit mondott sűrű bocsánatkérések közepette: „Masaryk erről nem szólt nekem soha.” Az Egyesült Államokban már a párizsi tárgyalásokat megelőzően szakértői csoportok alakultak azért, hogy az elnököt megfelelő előkészítő dokumentumokkal lássák el. Ezekben a szellemi műhelyekben a Harvard, a Yale, a Columbia Egyetem legkiválóbb tanárai vettek részt olyan területi szakértők társaságában, mint például Isaiah Bowman. Ezek a szakemberek térképek százait készítették el, amelyek meghúzták Európa, a Közel-Kelet és Ázsia Csendes óceáni részének, valamint Afrikának a jövőbeni országhatárait. Ezek az előkészített anyagok és térképek azonban semmilyen szerepet nem játszottak Párizsban. Wilson - részben személyes indítékokból - távol tartotta magától ezeket a dokumentumokat. Még House ezredes is, a pénzoligarchia első számú frontembere, akinek Wilson mindent köszönhetett, aki árnyékként kísérte és a legfontosabb tanácsadója volt, látszólag háttérbe lett szorítva egy ideig az amerikai elnök második feleségének a kívánságára.

Az angolok a maguk részéről bőségesen kielégítették igényeiket, még jóval azelőtt, hogy szembe kellett nézniük Párizsban Wilsonnal. London még a békekonferencia megkezdése előtt elérte azt, ami a legfontosabb volt a számára. A britek Párizsban elsősorban új ellenfelük, Franciaország terveinek a háttérbe szorításával foglalkoztak. Ez sokkal fontosabb volt számukra, mint a világ újrendezése, amit különben is már régóta csak a saját ügyüknek tekintettek. A francia Clemenceau sem volt sokkal képzetesebb a földrajzi kérdésekben, mint Wilson. **André Tardieu** vezetése alatt a francia szakértők mégis pontos aktákat készítettek, amelyek alátámasztották hatalmas területi és pénzügyi igényeiket. Az ötvennyolc tanácskozó testület fölött egy diktatórikus szervezet vette át a hatalmat. Ez volt az **Ötök Tanácsa**, amely az öt nagyhatalom külügyminiszteréből állt. Ezt követte a **Tizek Tanácsa**, amely ezekből a külügyminiszterekből, valamint a miniszterelnökökből állott. A Négyek Tanácsa azonos volt az Ötök Tanácsával Japán nélkül. De lett az Ötök Tanácsából még a Hármak Tanácsa is, amikor az olasz Orlando Fiume miatt távozott az ülésről.

Magyarország kedélyes amputálása

A párizsi konferenciának nem volt hivatalos tárgyalási helye. Wilson, Lloyd George és Clemenceau gyakran találkozott az amerikai küldöttség Bischofsheim-i szállodájának a földszintjén, vagy Clemenceau dolgozószobájában, vagy a francia külügyminisztériumban, vagy Murat hercegnő palotájában. A „nagyokat” kísérő szakértők, néha harmincan is, órákig várakoztak az összezsúfolt előszobákban.

Ezen szakértők egyike volt **Harold Nicholson**, a brit delegáció tagja, aki feljegyzéseket készített és ezt több, mint hatvan évvel ezelőtt „**Peacemaking**” (**Békekészítés**) című írásában megszerkesztve összeállította. Nicholson feljegyzései bemutatják azokat a salonokat, ahol Wilson és Clemenceau a térképek fölé hajolva tanácskoznak, és milliárdos nagyságrendű összegekről beszélnek. Gyakran vettek kézbe ceruzát és húzgáltak vonalakat a térképeken. Így írja le Nicholson az egyik ilyen tanácskozást:

„Délelőtt az osztrák határok záró felülvizsgálata, reggeli után a Rue Nitot-ba hajtok, hogy Balfourt felkészítsem. Itt Marie de Medicis mosolya alatt kell az Osztrák-Magyar Monarchia sorsáról a legutolsó fokon dönteni. Ebben a szobában születik a meg a végleges döntés, nehéz drapériák és a szélesre tárt, kertre nyíló ablakok mellett, amelyeken keresztül behallatszik a szökőkutak és a kerti locsolók csobogása.

Magyarországot ez az öt előkelő úriember fogja feldarabolni, hanyagul és felelőtlenül szétszedni, miközben a víz az orgonabokrokat öntözi és a szakértők aggodalmasan figyelnek, mialatt A. J. Balfour szunyókál, Lansing erdei manókat rajzol a jegyzetömbjébe, Pichon pedig elterpeszkedik a széles karosszékekben és pislog, mint egy bagoly... Erdéllyel kezdik néhány sértő szóváltás után, amelyet teniszlabdához hasonlóan ütöget egymáshoz Tardieu és Lansing, délig leamputálják Magyarországot. Ezután áttérnek Csehszlovákiára, miközben a nyitott ablakokon keresztül zümmögnek a legyek, és Magyarország északról, valamint keletről is meg lesz csonkítva... Ami a jugoszláviai határt illeti, a bizottságok jelentését változtatás nélkül elfogadják. Ezután jöhet a tea, és a habcsók.”

Ugyancsak Nicholson számol be arról, hogy mit történt 1919. május 13-án. Ekkor Lloyd George, Balfour és Wilson Kis-Ázsiáról tárgyaltak. Az ebédlőasztalon egy széles, tarka térkép volt kiterítve. Lloyd George mutatja, mit hajlandó adni. Az olaszok ehhez Scala Nova-t is kérik. „Azt nem!” - mondja Lloyd George. „Nem birtokolhatják, mert teljesen görögök lakják. „Mutatja továbbá, hogy Makri-n is találhatók görögök, ahogyan egy másik szigetcsoporthoz is a part mentén. Erre egész halkán azt súgom neki: „Nem, ott nincs sok görög.” Így válaszol: „De, nem látja a zöld felületet?” Most fogom fel, hogy Lloyd George a térképet etnológiai térképpel cserélte össze és azt hitte, hogy a zöld szín a völgyek helyett a görög lakosságot jelöli, a barna szín pedig a hegyek helyett a törököket.” Ez a származás tévedés jó hangulatba torkollik, mintha valaki bújócskát játszott volna. Nicholson így folytatja: „Orlando és Sonnino egy ideig olaszul beszélgetnek, majd követelik Eregli szénbányáit. Lloyd George, aki most tájékozottabb, megjegyzi: „Ez nem jó szén és kevés is van belőle.” Sonnino lefordítja ezt a megjegyzést Orlandonak, aki nyomban válaszol: „Igen, igen, de az erkölcsi hatás!” Végül látszólag készek a kis-ázsiai Antalya tartomány elfogadására, de mi nem tudjuk egyértelműen, hogy készek-e ellenszolgáltatásként lemondani Fiuméről és Rhodosról. Átnézzük a népszövetségi aktákat a mandátumok igazgatását illetően. Megállapítjuk, hogy a vonatkozó cikkely a következő rendelkezést tartalmazza: „Az illető népek beleegyezésével és kívánsága szerint.” Ezt a fogalmazást nagyon mulattatónak találjuk. Valamennyien egyszerre nevetünk. Orlando fehér arca remeg a nevetéstől, és szemei megtelnek az öröm könnyeivel.”

Az amerikai szakértőkhöz tartozó Clive Day, a Yale Egyetem tanára is iróniával írja visszaemlékezéseiben: „Minden alkalommal, amikor egy területi kérdés került megvitatásra, rettenthetetlen komolysággal figyelték a térképeket. Azt azonban nem lehetett tudni, vajon ezek a térképek helyesen, vagy fordítva vannak-e előttük, ami egyébként nyilvánvalóan semmilyen jelentőséggel sem bírt volna.”

A földrajzi térképek nagy részét szégyentelenül meghamisították, különösen, ami Közép-Európát illeti. Ez sok vitát eredményezett. Maga Lloyd George, akit ezek a csalások felháborítottak, két évvel később a londoni Queen's Hall-ban tartott előadásán így szólt erről: „Azok a mellékletek, amelyeket egyes szövetségeseink a béketárgyalások során a rendelkezésünkre bocsátottak, nagyrészt hazugnak és hamisnak bizonyultak. Hamisítványokra alapozva hoztuk meg döntéseinket.”

A prostituálódott sajtó és az országhatárok

1919-ben a sajtó mindenkinek eladta magát, aki milliós nagyságrendben rendelkezett pénzzel azért, hogy az ő követeléseit propagálja és keresztülvigye. Nemcsak oroszok, szerbek, románok fizettek több tízmillió frankra rúgó megvesztegetési pénzeket a párizsi lapoknak, de vezető politikusok is bőségesen dugdosták a borítékokat a laptulajdonosok és szerkesztők zsebébe. Ugyanezt tették a pénzügyi csoportok a nagyvonalú szerződéseikkel még a háborút megelőzően. A pénzzel megolajozott sajtókampányok több milliárd frank kölcsönt biztosítottak a petrográdi és belgrádi összeesküvőknek, akik ezzel fokozni tudták a fegyverkezést, de mellesleg sajtó zsebeiket is megtöltötték.

A versaillesi szerződés előkészítése a párizsi konferencián lehetővé tette a fináncoligarchák számára, hogy a pénzügyi spekulációkat jóval nagyobb keretek között folytassák. Most már nem egy államkölcsön nyélbeütéséről volt csupán szó, hanem a világ feldarabolásáról, Európa például nemcsak nyugaton, de a Memeltől Drinápolyig lett átrajzolva, az olajban gazdag Közel-Kelet pedig a Perzsa öböltől a Szezei csatornáig került szétszétválasztásra. Minden zsákmányra éhes korszakos is óriási területeket követelt magának. Az egyik az ukrán cseresznyéskertekig, a másik egészen Berlin közeléig, a harmadik Erdélyen át Budapestig. A csehek egyenesen egy folyosót akartak Magyarországon keresztül, amely lehetővé tette volna, hogy egyesüljenek Jugoszláviával. A Jugoszlávok le akarták nyelni Albániát, az olaszok viszont Fiumétől egész Antalya-ig, az ázsiai Törökország közepéig uralkodni akartak. A megvesztegetést végző ügynökök valósággal megrohmozták az újságok szerkesztősegeit, hogy készpénzért államaik legképtelenebb követeléseit is propagálják. A legtöbb pénzt a Le Temps kérte, kétszázezer frankot minden egyes „dokumentált” cikkért. A Figarónál ugyanez ötvenezerbe került. Ugyanennyit kért a Matin is. Huszonötezer volt a Journal des Débats-nál. A tömött borítékok időközben átalakultak megpakolt bőröndökké. A szerbek tízmillió arany frankot fordítottak megvesztegetésre. A románok is ugyanennyit. „Már tízmillió felett vagyunk, az egyes esetekben nyújtott borraivalókról nem is beszélve.” - ismerte el Románia kiküldött minisztere 1919. február 3-án, vagyis amikor a békekonferencia még egészen az elején tartott. Megejtő cinizmussal fűzte hozzá abban a meggyőződésben, hogy kitűnő üzletet csinált: „Ezért az árért Erdély és Bukovina csaknem ingyen a miénk lesz.” Mindent egybevetve, minden hazájától és állampolgárságától megfosztott és anektált magyar alig több, mint három frankjába került Romániának. Az egykori Osztrák-Magyar államot szétszedő, a később Kisantant-nak elnevezett államokkal kapcsolatban jegyezte meg Clemenceau: „Ők a győzelem sakáljai.”

A háttérhatalom számára az Osztrák-Magyar Monarchia feldarabolása azonban csak másodlagos célkitűzés volt. A pénzoligarchia számára a világháború elsődleges célja az egykori cári Oroszország ellenőrzés alá vétele volt az általa finanszírozott bolsevikok által. Ezt a célt 1917-ben sikerült elérni. A világháborút befejező versaillesi békeszerződés és az azt előkészítő párizsi békekonferencia egyetlen igazi célja, főprogramja Németország társadalmi, gazdasági, politikai meggyöngyítése, ellenőrzés alá vétele volt. A háttérhatalom stratégiái a mesterségesen előidézett nyomor, valamint a belső zűrzavar révén, Németországban is bolsevik típusú elit uralom kialakítását akarták elérni. Isaiah Bowman amerikai küldött ezt írta: „Minden pillanatban egyértelműen bizonygatnunk kellett, hogy mi gyűlöljük az ellenséget, különben németbarátsággal vádoltak minket.” Aki Párizsban nem így viselkedett, azonnal a németek kiszolgálójának minősítették. „Ki kellett elégítenünk a felheccelt tömegeket.” - mondotta a már akkor is tapasztalt demagóg, Winston Churchill. Clemenceau pedig egyenesen a háború folytatásának nevezte a békekonferenciát. House ezredes úgy vélte, hogy ilyen békével minden biztonsági garancia néhány éven belül az érvényét veszíti. A már idézett Nicholson

pedig így fogalmazott feljegyzéseiben: „Borzalmas lenne, ha el kellene veszítenünk a békét, miután megnyertük a háborút. Meg kell mondanom, hogy nagyon így néz ki.”

A Németországra rákényszerített fegyverszüneti feltételek annyira kemények voltak, hogy német részről teljesen lehetetlenné tették az ellenállást. A német hadsereg leszerelését igen gyorsan és alaposan végrehajtották. Csupán néhány ezer önkéntes védelmezte Berlint, amely mint már utaltunk rá, a bolsevik hatalomátvételi kísérletek színhelyévé vált. Négymillió katona hazatért. Valamennyi német hadfelszerelés 1919. december 15-ig már a győztes hatalmak birtokában volt. A földön fekvő Németország a győztesek csizmái alatt találta magát. Évszázadok óta, egészen 1917-ig azért vívták a háborúkat, hogy egy szomszédon győzelmet arassanak. Leninnel és Trockijjal mindez megváltozott. A bolsevizmus a maga részéről azért küzdött, hogy az egész világon uralomra kerüljön. Már 1918. novembere óta a bolsevikok elküldték rohamcsapataikat Hamburgba, Münchenbe és Berlinbe. 1919-ben már nem valami-féle II. Vilmos volt a tulajdonképpeni ellenség Németországban, hanem az internacionalista Lenin és Trockij, az oroszországi bolsevikok, akik Németország hagyományos társadalmi rendjét is fel akarták robbantani.

A háttérhatalom ideológiai háborúja

Az első világháború a francia Grand Orient szabadkőművesség befolyására 1917-től kezdődően ideológiai háborúvá alakult át, állapítja meg Fejtő Ferenc „Rekviem egy hajdanvolt birodalomért” című munkájában. A pénzoligarchia háttérhatalmának stratégiái Németországban is olyan bolsevik diktatúrát akartak a saját ellenőrzésük alatt, amely az államhatalom megragadásával az állammonopolista elit kezére juttatja az egész egykori német birodalmat. Ez a cél azonban veszélyeztette annak az Angliának és Franciaországnak a társadalmi rendjét is, ahol ez a pénzoligarchia a demokratikus formák betartásával a háttérből gyakorolta a főhatalmat, elsősorban a pénzrendszer magántulajdonbavétele révén, a központi bankok és a bankrendszer segítségével. Függetlenül attól, hogy valaki szereti-e, vagy gyűlöli-e Németországot, ez az ország volt az a közvetlen védőpajzs, amely megvédhette a nyugat-európai országokat a bolsevikok uralmi törekvéseitől. Ezért valójában Franciaországnak sem volt érdeke, hogy ezt a védőpajzsot nacionalista fanatizmusból szétrombolja. Sokkal inkább az állott érdekében, hogy Németországot újra talpra állítsa. Ez a felismerés lassan derengeni kezdett az angolok számára is. Lloyd George 1918. novemberében még azt ígérte a brit választópolgároknak, hogy Németországot annyira kifacsarja, amíg összetörnek a csontjai. Most fel kellett ismernie, hogy a bolsevik diktatúra öklei valamennyi európainak szét törhetik a csontjait, amennyiben Németország teljesen szétesne. Ekkor már aggódva kérdezte: „Ez lenne a mi érdekünk?”

1918. november 11-ig valamennyi győztes hatalom írásban kötelezte magát Wilson elnök ismert tizennégy pontjának a betartására. Előzőleg az európai szövetségesek e tizennégy pontnak teljesen ellentmondó titkos egyezményeket kötöttek. Nagy területek meghódításáról és bekebelezéséről volt szó, mindenekelőtt Franciaország számára. Clemenceau és Poincaré mindezt eltitkolták egészen addig, amíg az amerikaiak háborúba való belépésükkel a szövetségesek győzelmi kilátásait nem támasztották alá végérvényesen. Csak amikor Clemenceau, a „Tigris”, 1918. közepén már véglegesnek érezte katonai fölényét, akkor vágott neki magabiztosan az igazi cél elérésének, Németország feldarabolásának. Tardieu maga cinikusan jegyezte meg, hogy a francia vezető politikusok miért hallgatták el egészen a fegyverszünetig igazi céljukat, „**az egységes német állam szét törését**”. „A győzelem” - írja Tardieu - „az antant táborában csak később bontakozott ki. 1918. márciusában a brit Gough tábornok csapatainak a veresége miatt kellett panaszkodni. Májusban szembesültünk a Párizs

elleni bombatámadással. Meglehetősen nagy ostobaság lett volna, ha már ebben az időpontban, vagy akár Németország úgynevezett „élve feldarabolását” megelőzően ezt bejelentettük volna.”

Azt a tényt, hogy akkoriban hatvanmillió német volt, tehát húszmillióval több, mint francia, Clemenceau jogtalanságként fogta fel. „Nem tudom, hogy a korábbi időkben mit tettek volna velük.” - jelentette ki sajnálkozva. Mivel már nem volt lehetséges ugyanígy lemészárolni őket, mint a korábbi időkben, ezért Clemenceau szilárd határozottsággal arra törekedett, hogy a német lakosságot a lehető legkisebbre csökkentse, részben úgy, hogy szétossza őket a csehek, a lengyelek, az olaszok, a szerbek, sőt még a belgák és a dánok között is, nem feledkezve meg természetesen a franciákról sem. Az európai politika bosszúszomjas öreg rókái jól tudták, hogy a béketárgyalások átmeneti időszakában mindenki azt kapja, amit erőszakkal és ravaszsággal meg tud szerezni magának. Wilson amerikai elnök ezt erkölcsi okokból nem fogadta el, és még hat hónap sem telt el, amikor elkeseredetten és csalódottan visszatért Washingtonba. Az amerikai elnök kapitulációját részben még eltusolták. Wilson kiindulópontja a népszövetség létrehozása volt. Eredetileg a Nemzetek Ligáját akarta létrehozni, és ez már tizennégy pontjának is a részét képezte. Végül a Népszövetség elnevezést kapta a tervezett nemzetközi szervezet. David Hunter Miller, Wilson jogtanácsosa, szerint: „A tizennégy pontos nyilatkozat az Egyesült Nemzetekre vonatkozóan pontosan a Németországgal kötendő béke egyik alapfeltétele volt, miként azt az amerikai kormány 1918. november 5-i jegyzéke tanúsítja. Ez csak arra törekedett, hogy megvalósítsuk a harcot beszüntető Németországgal kötött szerződés egy részét. Azt az elképzelést, hogy a társadalmi berendezkedés átalakítása az általános békerendezés része, lényegében már az a megállapodás tartalmazta, amely megelőzte a tűzszünetet. Németország jogosult volt az önvédelemre, amelyet a Nemzetek Szövetsége fennn hirdetett. Németország nyomatékosan hangoztatta, hogy a Wilson által kezdeményezett Nemzetek Szövetsége nem csupán azon nemzeteknek az egyesülését jelentette, akik a szerződést megfogalmazták, hanem, egy olyan szövetség, amelybe Németország is azonnal beléphet.” - írja az amerikai delegátus David Hunter Miller. (Ce que se passa a Paris en 1918-19. 311. oldal)

Mindebből nem lett semmi, a döntő évek úgy múltak el, hogy német részről bárki is a kifejtethette volna a véleményét. Clemenceau óvta az amerikaiakat: „Nem szabad a németekkel tárgyalniuk, vagy egyezsége jutniuk, hanem rájuk kell kényszeríteni a megoldást.” Még a legtávolabbi brit domínium is a Népszövetség tagja lehetett, Németország előtt azonban zárva maradtak a kapuk.

„Franciaország politikája éppen ezért amennyire csak lehetett az volt, hogy visszaállítsa az órát és meg nem történté tegye mindazt a fejlődést, amelyet Németország 1870. óta elért.” - írja a brit delegációban résztvevő John Maynard Keynes. Nyilvánvaló volt, hogy a győztesek vagy száz évre meg kívánták bénítani Németországot. Úgy tűnt, hogy az 1648-as Westfália-i békét akarták új életre kelteni. A Németországnak 1918. november 11-én megígért közreműködés a jövőbeni Népszövetségben csupán megtévesztésnek és trükknek bizonyult. A korábbi német gyarmatokat azonnal felosztották. Ebben az időben a világ lakosságának mintegy a fele angol és francia fennhatóság alatt élt. Wilson 1918. július 4-én elmondott beszéde szerint a Népszövetségnek a területi kérdéseket a közvetlenül érintett népek szabad hozzájárulásával kell megoldani. Ennek alapja a minden népet megillető önrendelkezési jog. De sem a franciák, sem a britek nem kívántak jogokat adni a saját gyarmataikon élő népeknek. A wilsoni tizennégy pontban meghirdetett más célok sem valósultak meg, és üres ígéreteknek bizonyultak. A vallásszabadság elvét például az angolok nem fogadták el, mivel Nagy-Britanniában minden katolikus automatikusan ki van zárva a trón utódlásától. De a híres Monroe-doktrína, amelyet 1823. decemberében hirdetett meg az Egyesült Államok akkori külügyminisztere,

szintén ellenkezett az emberek, a népek és nemzetek egyenjogúságának az elvével. A Monroe-doktrína szerint ugyanis Amerika az amerikaiaké, azaz az Egyesült Államok gyámkodhat az egész amerikai földrész valamennyi állama felett. Ezért az amerikai törvényhozás nem fogadta el a Népszövetséget, mivel az ellenkezik a Monroe-doktrínával, és az amerikai semlegességgel. Így Wilsonnak sem maradt más kiút ebből a dilemmából, mint megváltoztatni az alapszabályt, és lemondani eredeti álláspontjáról. Wilsonnak ez a megalkuvása azt eredményezte, hogy a Népszövetség alapokmányában foglalt elvből, - a népek egyenjogúságából - üres, holt betű lett. A wilsoni szemfényvesztés szerint az olyan regionális szövetségek, mint amilyeneket a Monroe-doktrína meghirdetett, nem mondanak ellent a népek egyenjogúsításának elvének, sőt azzal teljesen összeegyeztethetők. Egyébként pontosan ezért a washingtoni kongresszus - az amerikai törvényhozás - volt az első, amely elutasította a Népszövetséget. A történelem tanúsága szerint a Népszövetség költséges és felesleges intézménynek bizonyult fennállásának húsz éve alatt.

Az első világháborút előkészítő, kirobbantó és levezénylő háttérhatalom számára tehát az egyik legfontosabb cél Németország meggyöngyítése, és ellenőrzés alá vétele volt. Ezért azok a politikai szereplők, akik közvetve, vagy közvetlenül ennek a háttérhatalomnak a kiszolgálói voltak, kezdettől fogva mindent elkövettek Németország katonai erejének a lehető legnagyobb mértékű korlátozására. A francia Clemenceau és munkatársai hétről-hétre következetesen megtettek mindent azért, hogy súlyosbítsák a Németországra rákényszerítendő feltételeket, noha a béketárgyalások idején a német birodalmat belülről teljesen megbénították azok a felkelések, amelyek Berlinben, a Ruhr-vidéken, Hamburgban, Münchenben, és a birodalom többi tartományában törtek ki a bolsevikok irányításával. Tardieu, akinek rendkívül nagy befolyása volt a versaillesi szerződés összeállítására, kifejezetten dicsekedett a Németország felmorzsolását célzó tevékenységgel. Így például egyik alkalommal előkapta a birodalom összeomlásáról szóló győzelmi jelentést, és idézte belőle: „Megvalósított leszerelés: katonák 98%, tisztek 97%, gyalogsági hadosztályok 96,7%, tábornoki kar 100%, ezredek parancsnoki stábjá 95%, nehéztüzérség 100%, tábori lövegek 96,8%.” Ehhez büszkén fűzte hozzá, hogy a felsorolt csökkentések csaknem teljesen a francia delegáció tevékenységének köszönhetőek. „Új tevékenység volt megtörni a világ legharcosabb népét... A fejet céloztuk meg a tábornoki stábok, a katonai iskolák, és a mozgósítási intézkedések megszüntetésével. Az alapokra is csapást mértünk az általános hadkötelezettség megszüntetésével, és a létszám százezer főre történő korlátozásával, valamint a katonai szolgálat 12 hónapra való csökkentésével. Ami a hadfelszerelést illeti, leszereltük az egész nehéztüzérséget, a páncélosokat, a repülőgépeket, és megtiltottuk hadianyag raktározását és előállítását.” Itt érdemes annyit megjegyezni, hogy ugyanebben az időszakban - a Wall Street-től kapott megbízással és húszmillió dollárral (ez mai árfolyamon kétmilliárd dollár) a táskájában - az 1917-ben Oroszországba visszatért Trockij már javában szervezte Szovjet-Oroszország hadseregét, és az máris többmilliós nagyságrendet ért el.

Amikor tanulmányozzuk a győzteseket képviselő személyek eljárását a legyőzött Németországgal szemben, minduntalan felmerül a kérdés, miért voltak ennyire szűklátókörűek, bosszúállóak, és valójában milyen belső motívumok vezették őket? A háttérben meghúzódó pénzhatalom, amely szövetségre lépett a szabadkőművességgel is, fontos szerepet játszott az egész első világháborúban. A hivatalos történetírás azonban még ma is úgy írja meg a huszadik század - - és benne a világháborúk történetét -, hogy a pénzhatalom és a vele szövetséges szabadkőművesség szerepét nem elemzi, vagy említést sem tesz róla, vagy csak mellékesen utal rá. Ez alól tiszteletreméltó kivételt jelent a Párizsban élő Fejtő Ferenc, aki a már hivatkozott „Rekviem egy hajdanvolt birodalomért” című munkájában több fejezetet is szentel a szabadkőművesség szerepének. Fejtő szerint „... a szabadkőművesség, ez az elitisztikus, jól felépített és a politikai pártoknál jobban szervezett és központosított tömörülés játszotta az

élcsoport szerepét abban, hogy a nagyhatalmak háborúja ideológiai háborúvá változzon át abból a célból, hogy Európát köztársasággá alakítsa át. Olyan köztársasági Európává, amely a Népszövetségbe tömörül - amely alapvetően szabadkőműves eszme, miután végre levágták a klerikalizmus és a militarista monarchizmus hidrájának fejét.” Előzőleg Fejtő már rámutatott, hogy a francia háborús propaganda a háború igazolására szolgáló egyik legfőbb érvként a francia forradalomtól örökölt jakobinus, republikánus ideológiát használta fel. Fejtő lényegesen tartja megemlíteni, hogy a háború kitörésének a pillanatában a miniszterelnök René Viviani, és külügyminisztere Théophile Delcassé szabadkőműves volt. A később következő Briand kormányban Viviani igazságügyi miniszter, de mellette még szabadkőműves a közmunkaügyi tárcát betöltő Marcell Sembad is. Az 1917-es Ribot kormányban is részt vesz Viviani, de szabadkőműves még a kormányban további két miniszter. A rendkívül fontos háborús bizottságban négyen is képviselték a szabadkőműveseket. 1917. novemberétől 1920-ig Clemenceau külügyminisztere Stephen Pichon is szabadkőműves volt. Fejtő rövid történeti áttekintésében rámutat, hogy milyen változáson ment át Franciaországban a szabadkőművesség, míg eljutott ahhoz, hogy valójában ők legyenek Franciaország egyetlen hierarchikus és szilárd struktúrájú szervezetévé. Azok, akik 1870. szeptember 4-én a párizsi városházán kikiáltották a Nemzeti Védelem Köztársaságát, szabadkőművesek voltak. A republikánusok 1877-es győzelme Franciaországban nagyrészt a szabadkőművesség műve volt. A szabadkőművesek irányították a sajtót, kezükben tartották az emberi jogok ligáját. A harmadik köztársaság alatt a szabadkőművességhez való tartozás megkönnyítette a bejutást a közigazgatási pályákra. A második császárság idején tízezer francia szabadkőműves volt, 1914-ben már hatvanezer. A radikális pártot a szabadkőművesség világi hatóságának tartották. 1910-től sok szocialista áramlott soraik közé. Ez módosította a szabadkőművesség jellegét. A háború megosztotta a szabadkőműveseket és soraik között számos pacifista is volt.

A francia szabadkőműveseket 1914. júniusában a nacionalistákhoz közelítette az, hogy Berlinben a nagy német szabadkőműves páholyok felfüggesztettek minden béke-erőfeszítést, és megszakítottak minden kapcsolatot a szövetségesek páholyaival. Ez véget vetett mind a szabadkőműves, mind a szocialista internacionalizmusnak. Ettől kezdve a köztársaság védelme lett a szabadkőművesség jelszava, összhangban a kormány propagandájával.

Fejtő Ferenc úgy látja, hogy a háborút végsőkéig folytatni kívánó felfogás éppen úgy nem volt szabadkőműves eredetű, mint a francia forradalom. Azt is megírja, hogy Clemenceau nem volt szabadkőműves, mint ahogyan Robespierre sem volt az. (A magunk részéről megjegyezzük, hogy a nemzetközi szabadkőművesség tevékenységét kutató több szerző - így például Friedrich Wichtl - szerint Clemenceau szabadkőműves volt. Maga a páholytagság azonban nem előfeltétele annak, hogy egy politikus a szabadkőművesség céljait és érdekeit képviselje. Ahogy voltak tagkönyvvvel rendelkező és tagkönyv nélküli párttagok, úgy voltak és vannak szabadkőműves „köténnyel rendelkező” és „kötény nélküli” szabadkőművesek. Megfigyelhető azonban, hogy nem közvetlenül a szabadkőművesség kormányoz, de akik kormányoznak, igen gyakran szabadkőművesek, vagy azok támogatóitjai, illetve a befolyásuk alatt álló személyek.) A szabadkőművesek és a kvázi szabadkőműves titkos társaságok az olyan nyilvános szervezeteken belül, mint az Emberi Jogok Ligája, a Közoktatási Liga, a Szabadgondolkodók Szövetsége, a republikánus gondolkodás hirdetői voltak. Noha elfogadták a nemzeti elvet, ugyanakkor tervezeteket készítettek a létrehozandó Népszövetségről. A szocialistákhoz hasonlóan a szabadkőművesek is eredetileg annexiók nélküli békét kívántak, ugyanakkor olasz barátaik rávették őket, hogy támogassák területi követeléseiket. A szerb szabadkőművesek megnyerték őket előbb nagy-Szerbia, majd Jugoszlávia gondolatának. Az ugyancsak szabadkőműves Masaryk és Benes meggyőzték őket, hogy ha szétdarabolják a Vatikán és a monarchizmus támpillérét, az Osztrák-Magyar Monarchiát, akkor hozzájárulnak ama szent szabadkőműves misszió teljesítéséhez, amelyet a Gondviselés bízott a forradalom

népére, és előkészítik a ragyogó jövőt. A nagy szabadkőműves gépezetet az említett emigránsok és bizottságaik rendelkezésére bocsátották. A szövetséges és semleges országok szabadkőműves kongresszusa, amely 1917. június 28. és 30. között ült össze Párizsban, már felvette határozatai közé az olasz, a cseh, a szlovák, és a délszláv követelések egész skáláját. Ezeket a monarchia szétrombolását célzó követeléseket elküldték a szövetséges és semleges kormányoknak. André Lebey, magasrangú francia szabadkőműves, a kongresszuson már kemény szavakkal ítélte el „a két nemzetet erőszakkal, mesterségesen összetartó birodalmakat, mindenekelőtt az Osztrák-Magyar Monarchiát”. Ezek a birodalmak Lebey szerint „semmibe veszik az emberi jogokat és a népek jogait...Végleges vereségük nélkül sem az emberi jogok, sem a népek jogai nem létezhetnek. Csak a komoly és biztos teljes győzelem tudja elhárítani az utolsó akadályt, amely a Népszövetség útjába áll...” Lebey ehhez még hozzátette: „Ha van szent háború, akkor ez az, és ezt fáradhatatlanul ismételnünk kell... Közép-Európa életre keltett, megtisztult, megmentett népei megmutatják majd, hogy milyen az a berendezkedés, amely elfogadható, jótékony, és üdvös, mert szabad, és független...” A magasrangú szabadkőműves ezután ismertette azt a négy célt, amelyre a nemzetközi szabadkőművességnek összpontosítania kell minden erejét: 1. Elzász-Lotaringia visszaadása Franciaországnak. 2. A független Lengyelország visszaállítása. 3. Csehország függetlensége. 4. Annak a kimondása, hogy valamennyi, ma a Habsburg birodalom szervezete által elnyomott nemzetiséget fel kell szabadítani, vagy egyesíteni kell olyan államokban, amelyeket a fenti nemzetiségek népszavazás útján hoznak létre.

A kongresszus által elfogadott döntések megegyeztek Lebey beszámolójával és hangsúlyozták, hogy „minden egyes nemzet egysége, önállósága és függetlensége sérthetetlen.” Az olasz küldöttség a carbonarik vezérének, Giuseppe Mazzininak, az eszméiből kiindulva javasolta, hogy a döntésekből világosan tűnjön ki „a nemzeti elv teljes diadala”.

Az Emberi Jogok Ligája, amely néhány hónappal később ülésezett, megerősítette a szabadkőműves kongresszus határozatait. A francia szabadkőművesek hangsúlyozták a latin egységet és nyomást gyakoroltak az olasz páholyokra, hogy Olaszországot leválasszák a hármas szövetségről. Ugyancsak nyomást gyakoroltak az Ausztriában titokban, Magyarországon pedig nyíltan működő szabadkőművesekre, hogy szakítsák el államaikat a hármas szövetségtől, vagyis Németországtól. A szabadkőművesek nagy többsége tehát 1914-től szinte feltétel nélkül támogatta Clemenceau és Pichon „Harc a végsőig” álláspontját, és megtették mindent, hogy meghíusítsák a megegyezéssel békére, vagy különbékére irányuló kísérleteket. A szabadkőművesség „leánya” az Emberi Jogok Ligája tagságából azonban továbbra is sokan kitarítottak a kizárólag védelmi háború, és a bekebelezés nélküli béke elve mellett. A Liga például szóvá tette, hogy a hivatalos cenzúra kedvez az ultranacionalista nézetek terjesztésének, ugyanakkor cenzúrázza a mérsékelt tanokat. Ahogyan a háború folytatódott, úgy mélyült a szakadék az annexiók nélküli béke hívei és azok között, akik a németek által felajánlott és a status quo alapján álló békét elutasították. Az Osztrák-Magyar Monarchia esetében a szabadkőművesek olyan változásokat követeltek, amelyek az Antant kisszövetségesei, Szerbia, Románia, Olaszország számára annexiókkal jártak volna, és megteremtették volna a független Csehországot. Ezek később szemforgatóan kérdezték: „A mi hibánk-e, hogy Wilson, Lloyd George, és Clemenceau szétrombolta a monarchiát?” Fejtő Ferenc idézi Bardoux-ot, aki a Le Temps 1938. április 30-i számában leírta, hogy „protestantizmus és a szabadkőművesség szövetségre lépett, hogy szétrombolja Ausztriát, amit azokban a körökben a klerikális, retrográd szellem fellekvárának tartottak... Ehhez nem fér kétség. De innen addig a kijelentésig, hogy a birodalmat szándékosan tette tönkre néhány eltökélt államférfi, illetve a szabadkőművesség által irányított földalatti tevékenység, még tennünk kell egy jókora lépést.”

Fejtő is úgy látja, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia szétrombolásának ténye annyira összhangban volt a franciaországi és az amerikai szabadkőművesek eszméivel, hogy szinte fenntartás nélkül a feldarabolás mellett voltak, és befolyásuk hozzá is járult ehhez. A győzelem azonban nem pontosan olyan lett, mint amilyenre számítottak. A republikánus és demokratikus Európára vonatkozó elképzelések nem valósultak meg a Népszövetség keretei között. A nacionalista politikusok, diplomaták és katonák arra használták fel a szabadkőművesség támogatását, hogy létrehozzák Franciaország hegemoniáját a szétrombolt Monarchia kis utódállamai fölött. Hamar megmutatkozott, hogy ezek az utódállamok sokkal kevésbé voltak kezelhetők, mint a Habsburgok Duna-menti állama. Ténylegesen nagyobb veszedelmet jelentettek az európai egyensúlyra, mivel sokkal kevésbé vetettek gátat a német terjeszkedésnek, mint ahogyan azt az újjászervezett, modernizált Dunai Monarchia meg tudta volna tenni. A francia szabadkőművesek ma már nem büszkéek arra, hogy szétrombolták a Dunai Monarchiát. Ma sem tagadják, hogy Ausztria feldarabolása céljaik közé tartozott. A győzelem azonban nem olyan volt, mint amilyenre számítottak. Ez a győzelem - írja Fejtő - a Monroe elvből született, Masaryk, Vesnich, Trumbich, Pasich, és Bratianu mikro-nacionalizmusából, Franciaország ingatag hegemoniájából, a szétrombolt Monarchia kis utódállamainak kialakulásából, amelyek képtelennek bizonyultak a német terjeszkedés megállítására, de ahhoz elég erősek voltak, hogy korrumpálják a nyugati sajtót, és hogy elnyomják kisebbségeiket.

Az osztrák vezető elit a francia szabadkőműveseket, valamint az olasz, a hercegovinai, és a szerb mazzinistákat ellenségeinek tekintette. A háború alatt Ausztriában kiadtak egy könyvecskét. Ezt Puntigam atya írta - Pharyer professzor álneven -, és azt állította, hogy a szarajevói gyilkosságot a nemzetközi szabadkőművesség gondolta ki, szervezte meg, és hajtotta végre, továbbá, hogy a gyilkos maga is szabadkőműves volt. Ezt a nézetet a történész Robert-Vallery-Radot és Jean Barthélemy is képviselte. Vallery-Radot szemére vetette a szabadkőműveseknek, hogy megakadályozták 1917-ben a háború befejeződését azzal, hogy kikényszerítették az osztrák császár ésszerű békeajánlatainak az elutasítását. Egy másik francia történész, Groussier szerint az olaszok álnoksága, hitszegése, Poincaré csökönyössége, valamint Ribot ostobasága miatt hiúsultak meg a közeledési kísérletek. Azt is megemlíti, hogy a szabadkőművességet nem vonták be a tárgyalásokba. Aki tanulmányozza a háttérhatalom és a háttérhatalommal együttműködő szabadkőművesség szervezeti felépítését, kapcsolatrendszerét és működési gyakorlatát, az tudja, hogy a szabadkőművesség nem közvetlenül maga irányítja az ügyeket. Rendszerint rejtett struktúrákon keresztül gyakorol befolyást a döntési centrumokra, ahová igyekszik a hozzá tartozó, vagy vele együttműködő, ellenőrzése és befolyása alatt álló személyeket bevinni. A szabadkőművesség csak informális instrukciókat, javaslat formájában előterjesztett utasításokat adott ebben a kritikus időpontban is. Azt is számításba kell venni, hogy a háttérhatalom a szabadkőművességet csak eszközül használja. A legtöbb szabadkőművesnek erről semmilyen tudomása sincs, s ha ilyen állítással találkozik, azt elutasítja. Ha azonban kutathatná a háttérhatalom nyilvánosság elől gondosan elzárt titkos archívumait, akkor véleményüket meg kellene változtatniuk. Ma már egyébként fontosabb szerepe van a különböző titkos társaságoknak, zárt kluboknak, a központi bankok hálózának, a nagy pénzdinasztiák informális kapcsolatrendszerének, mint a formális és hagyományos szabadkőművességnek.

A szarajevói merénylet nyomozati anyagai hozzáférhetőek. Ugyancsak tanulmányozhatóak Ludendorff német marsall írásai, továbbá Friedrich Wichtl, Karl Heise és más szerzők e tárgyú művei. Számos ilyen könyv tanulmányozása győzte meg e sorok íróját arról, hogy a szabadkőműveseknek - legalábbis közvetve - közüik volt a háború kirobbantásához. Az is tény, hogy a nemzetközi szabadkőművesség a Habsburg Monarchiát klerikális fellegvárnak tartotta, és erőfeszítéseket tett a felbomlasztására. Fejtő szerint az Osztrák-Magyar Monarchiát a Franciaországban és Nagy-Britanniában eluralkodott osztrákgyűlölet tette tönkre, amelynek

élharcosai a szabadkőművesek voltak, akik régóta várták a leszámolást klerikális főellenségeikkel. Az osztrákgyűlölet ügyesen kihasználta a Monarchián belüli autonomista és szeparatista mozgalmakat, mégpedig úgy, hogy segítette kibontakozásukat. Ez az érzés nem a szabadkőművesek monopóliuma volt, és ezért nem is egyedül ők viselik a felelősséget a klasszikus háborúnak ideológiai háborúvá váló átalakulásáért. De ha céljaik különböztek is a „tisza” osztrákgyűlölő nacionalistákétól, nem elhanyagolható részük volt a Monarchia feloszlásában. Az eltérések ellenére is kimutatható egybeesések megvilágítására ezután két kijelentést idéz Fejtő Ferenc: az egyik szerzője az amerikai szabadkőműves Theodore Rooseveltné, egykori amerikai elnök, aki egy francia barátjához intézett levelében kifejezte büszkeségét, hogy egyik fia súlyosan megsebesült „a civilizációért és az emberiségért vívott harcban”. A másik a katolikus, nacionalista írótól, Henri Bordeaux-tól származik, aki 1919-ben egy Ritz-beli vacsorán Mária román királynéhez fordulva felkiáltott: „Ha Németország győzött volna... összedőlt volna a világba vetett hitem. Még az ég is összeomlott volna.”

A francia vezető rétegnek sikerült nemzeti konszenzust teremtenie a Németország és az Osztrák-Magyar Monarchia elleni harcban, és a két országot - igazságtalanul - a barbárság, és a gonoszság megtestesítőjeként állította be.

Nem elhanyagolható az olasz szabadkőművesség szerepe sem. Valiani szerint az olasz szabadkőműves vezetőknek döntő szerepük volt Olaszország hadba lépésében a szövetségesek oldalán. Francia testvéreikhez hasonlóan az olasz szabadkőművesek sem voltak egységesek a háborús célokat illetően. Egy részük azt remélte, hogy Olaszország a háború következtében demokratizálódni fog. Mások a semleges irányzatot támogatták. 1914. júliusában Ettore Ferrari szabadkőműves vezető körlevélben hívta fel a páholyok figyelmét hazafias kötelezettségeikre, és ajánlotta egy Garibaldista „szent légiónak” felállítását. Ez a szövetségesek oldalán harcolt volna. „A szabadkőművességnek - írta Ferrari - szét kell törnie a német lutheranizmus, az osztrák pápistaság, és a muzulmán Törökország kettős háromszögét.” Amikor Olaszország belépett a háborúba, az olasz szabadkőművesek nacionalisták lettek. (A magyar szabadkőművesek, amikor a köztük tartozó Károlyi Mihály hatalomra segítésével átvették az ország irányítását, nem lettek nacionalisták, és nem tettek meg mindent, hogy a szomszédos népek agresszív, rabló nacionalizmusával szemben megvédelmezzék legalább a magyar nemzet által lakott etnikai határokat. Károlyi és hadügyminisztere az etnikai határok védelmezése helyett leszerelte a frontról intakt módon hazatérő magyar hadosztályokat. „Nem akarok katonát látni” - mondta Károlyi hadügyminisztere akkor, amikor Magyarország végveszélyben volt.) Az olasz Grand Orient követelte, hogy a kormány ne elégedjen meg a reálpolitikával, hanem a nemzeti elvet követve szerezzen vissza minden olasz területet, és hozzon létre egy új rendet a Balkánon. A szabadkőművesek túl mérsékeltek és puhának tartották Sonninót. Szemére hányták, hogy nem elég elszántan követeli Fiúmet a magyaroktól, és közönyös Csehország iránt. Az olasz szabadkőművesek vezetői harcos irredenták voltak, elleneztek minden békekezdeményezést, különösen, ha az a Vatikántól származott. Attól tartottak, hogy a Szentszék kezdeményezése megerősítheti a pápaság, és a jezsuiták helyzetét. Az olasz szabadkőművesek néha még francia társaikat is felbosszantották nacionalista túlzásaikkal. A franciák szívesebben tartottak volna népszavazást az adriai kérdés rendezésére, de az olasz szabadkőművesek és a befolyásuk alatt álló olasz kormány is ragaszkodtak a londoni titkos szerződés szigorú betartásához.

A francia és olasz szabadkőműveseket egyesítette osztrákgyűlöletük, összekapcsolták erőfeszítésüket a nacionalistákéval, hogy sikerre vigyék 1918. júniusában az Elnyomott Népek Képviselőinek római kongresszusát. Itt a Seton-Watson által támogatott cseh és szerb szabadkőművesek az antant-államok háborús céljainak középpontjába a Monarchia nemzetiségeinek a felszabadítását helyezték. Az olasz katonai vezetés ezt követően népszerűsíteni kezdte a

Monarchia feldarabolásának és az alávetett nemzetek függetlenségének gondolatát. Ez hozzájárult ahhoz, hogy a soknemzetiségű, soknyelvű és vallású Osztrák-Magyar hadsereg demoralizálódjon. Ez a propaganda egybenmosta az emberi jogokat és a népek jogait. Ez utóbbi bonyolult konfliktusok forrása volt a közép-európai térségben, ahol nem csak az államokban élnek együtt különböző népek, hanem a tartományokban, az egyes régiókban, sőt még a falvakban is. Az egyes személyek nemzeti azonosságát már csak azért is nehéz meghatározni, mert sok a vegyes házasság. Kiválóan lehet azonban manipulálni az emberek tudatát a jogokra és az elnyomás elleni harcra való hivatkozással.

Ismét csak Fejtő Ferenc állapítja meg, hogy az élcsapat szerepét betöltő szabadkőművesség számára a cselekvési tervet a propaganda két szabadkőműves lángelméje, Thomas Masaryk és Edward Benes szállította. Ma már világosan látható, milyen fontos szerepet játszottak a kompromisszumos béke elleni küzdelemben, a háborús célok meghatározásában, és végül a háború előtti Európának az új Európával való felváltásában. A húsz nemzetből álló Monarchiát az igazságosság fenntarthatta volna. Több történész is állítja, hogy az osztrák államnak meg volt a létjogosultsága abban a korban, amikor Közép-Európa népeinek naponta félniük kellett a török inváziótól. Louis Léger francia kutató 1864-es első Csehországi utazása után úgy vélte, hogy a Monarchiában nyolcmillió német és nyolcmillió magyar uralkodik ötvenmillió lakos felett. Ugyancsak Léger volt az, aki szerint egyedül a pán-szlávizmus mentheti meg Európát a pán-germánizmustól. E pán-szlávizmuson belül a fő szerepet a szerb-horvátoknak szánta. Léger másik nézete az volt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia véglegesen a német nép hűbéresévé vált.

A monarchia ügyeinek egyik szakértője, Ernest Denis, aki szintén rokonszenvezett a csehek törekvésével, Légerrel együtt helyeslően hangsúlyozta, hogy a csehek nem Csehország függetlenségére, hanem a monarchia föderalizációjára törekedtek. Később azonban már Denis is támogatja Masaryk és Benes szeparatista elméleteit. Ő az, aki rámutat, hogy a csehországi szabadkőművesek közlelről követték a francia eseményeket a 18. század végén, és az abban időben vezető szerepet játszó illuminátusoknak, akiket nem riasztottak el a radikális elvek, számos hívük volt a cseh szabadkőműves páholyokban. Denis szerint a XX. század elején még fennállottak azok a kényszerítő körülmények, amelyek a 16. században Ausztria kialakulásához vezettek, és ezért bármilyen sérelmeik is legyenek a lengyeleknek, cseheknek és szlovéneknek, nekik is érdekük a Monarchia fennmaradása. A magyarok pedig előnyös helyzetben vannak, tehát nincs okuk panaszra. Denis úgy vélte, a cseheket csak az osztrák-németek szélsőséges magatartása veheti rá arra, hogy boldogulásukat ne a Monarchián belül, hanem azon kívül keressék. Ezért a maga részéről a Monarchia föderalizálásáért vívott harcot ajánlotta. Ennek az elgondolásnak a magyar parlamentben is voltak követői. Bartha Miklós az ellenzék egyik képviselője kijelentette: „A föderalizmust a dolgok alakulása fogja kikényszeríteni.” Thomas Masaryk, aki magas fokozatú szabadkőműves volt, politikai pályafutását néhány osztrákgyűlölő barátja segítségével készítette elő, akikkel 1914-ben Hollandiában találkozott. 1915-ben Párizsban egyesítette az ott szerveződő csoportokat, hogy leválassza őket a többi osztrák állampolgárról, akiket a franciák, mint ellenséges ország polgárait internáltak. Masaryk, aki eleinte a Monarchiát közép-európai Svájcra akarta alakítani, hamarosan egészen más terveket készített elő. 1915-ben már bemutatta Briand-nak, a francia kormány tagjának, Közép-Európa térképét, ahogyan ő a háború utáni időszakra elképzelte. 1916-ban berni barátaihoz csatlakozott, majd Párizsba visszatérve a Cseh Tanács elnöke lett. 1917-ben Rómában felállította a Cseh Légiót, az Osztrák hadsereg katonaszökevényeiből.

Eduárd Beneshez hasonlóan mindkét politikus számára nagy előnyöket jelentett a szabadkőművességhez való tartozás. Masaryk a szabadkőművességen kívül szoros kapcsolatot ápolt az Emberi Jogok Ligájával és a francia szocialista párttal. Szabadkőműves kapcsolatai

megnyitották előtte a legfontosabb egyetemek, közigazgatási intézmények, a befolyásos személyek és a kormánytagok szalonjait is. Benes és Masaryk ezekben a szalonokban kapcsolatba kerültek a nyugati államok vezetői képviselőivel, akiket meggyőztek, hogy a független kis államok, mint például Csehország, jobban szavatolhatják az európai egyensúlyt, mint a Monarchia. Masaryknak és Benesnek sikerült meggyőzniük az antant diplomatáit, hogy Németország semlegesítésének legjobb módja, ha kis független - németellenes és nyugatbarát - államokkal veszik körül. Ezért az Osztrák-Magyar Monarchia és az ottomán birodalom feldarabolása hatékonyan gátolná a német terjeszkedési törekvéseket, mert azok a nyugatbarát szláv államokba, Lengyelországba, a csehek és a szlovákok, valamint a délszlávok államába ütközne. Masaryk érvelése hízelgett a francia nacionalistáknak, akik úgy vélték, hogy ha az Osztrák-Magyar Monarchiát feldarabolják, képesek lesznek megvédeni annak utódállamait a hosszú időre legyöngített német és orosz hatalom újraéledéséről. A humanista szólamokat és machiavellista gyakorlatot egyesítő Masaryk különösen elnyerte a szabadkőművesek tetszését. A cseh szabadkőműves Masaryk mesteri ügyességgel rejtette az emberszeretet szólamai mögé megszállott nacionalizmusát. Társa Eduárd Benes, aki a Sorbonne-on végzett, még Masaryknál is jobban értett a diplomáciai intrikákhoz. Már 1916. márciusában egy Sorbonne-on tartott összejövetelen kijelentette: céljuk megsemmisíteni a Habsburg birodalmat és visszaállítani a cseh-szlovák nemzetet. (Mint tudjuk, ilyen nemzet sohasem létezett, csak Csehország volt a középkorban önálló állam, a mai szlovákok elődei pedig a magyar királyság területén éltek ungarusként, a magyar Szent Korona alattvalóiként.)

Benesnek ezek az 1916-ban Párizsban tett kijelentései egybecsengenek Rudolf Steinernek, az antropozófia megalapítójának, a svájci Dornbachban 1916. decemberében elhangzott szavaival, amelyben megállapította, hogy a Nyugat bizonyos okkult titkos társaságaiban már az 1890-es években szó volt az 1916-ban folyamatban lévő világháborúról. Ezeknek a zárt köröknek a tagjait megismertették azokkal a térképekkel, amelyeken már rögzítették a világháború utáni Európa új határait. Ezeken az összejöveteleken valósággal levezették és lejátszották a jövő háborút, amelynek már folyamatban volt az előkészítése. Steiner azt is hozzáteszi, hogy könnyedén fel tudná rajzolni az oktatott térképeket, amelytől azonban előadása alkalmával bizonyos megfontolások miatt tartózkodott. Rudolf Steiner több kutató állítása szerint maga is 32-es fokozatú szabadkőműves volt, és így szabad bejárással rendelkezett többek között a londoni páholyokba is. Ezek a zárt társaságok - folytatja Steiner - az eljövendő európai háború nyomán nagy horderejű változásokat vettek számításba a Duna és az Égei tenger, a Fekete tenger és az Adria közti térségben. A szóban forgó változások a pánszlávizmus előretörésére utaltak, amely azonban nem kulturális, hanem kifejezetten politikai célokat követett. Rudolf Steinernek ez az előadása, amelynek teljes szövege elolvasható a „Zeitgeschichtliche Betrachtungen” című gyűjteményben, világosan mutatja, hogy a háttérerők már évtizedek óta gondosan munkálkodtak Európa határainak átrendezésén, egy jól előkészített világháború segítségével.

Jászi Oszkár véleménye szerint a Monarchia feloszlatása céltudatos törekvés eredménye és nem elkerülhetetlen végzettség volt. A diplomáciai és stratégiai ok erre a végzetes lépésre az antant államok több vezetőjének az a téves meggyőződése volt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia - amióta szövetséget kötött II. Vilmos Németországgal - nem töltötte be többé a német terjeszkedéssel szembeni ellensúlyozó szerepét. Azt gondolták, hogy a Monarchia így elválaszthatatlanná vált Németországtól, és annak győzelme esetén engedelmes eszköze lesz a németek keleti, így a Balkán és a Közel-Kelet felé irányuló előrenyomulásának is. Kétségtelen, hogy a 19. század végétől megerősödött a balkáni orosz intervencionizmus, a pánszláv orientáció. Emiatt Németország és a Monarchia egyaránt fenyegetve érezte magát. A két ország közeledett egymáshoz, és Németország jelentős befolyást gyakorolt a Monarchia külpolitikájára és gazdasági életére. A Monarchia azonban soha sem akarta feláldozni

függetlenségét a Berlinnel való szövetség oldalán. Vannak olyan nézetek, hogy Németország csak úgy tudta kikényszeríteni az Osztrák-Magyar Monarchia segítségét, amelyre szüksége volt, ha konfliktust robbant ki Szerbiával. Georges Louis francia diplomata úgy vélte, hogy Franciaország vezetői 1912 óta meg voltak győződve a háború elkerülhetetlenségéről, és orosz szövetségük legyőzhetetlenségéről. Ugyancsak Georges Louis jegyezte fel 1914. augusztusában, miután elolvasta a hivatalos francia véleményt a háborús felelősséggel kapcsolatban: „Érezhető, hogy Poincaré (a francia miniszterelnök, D. J.) és Szazonov (a cári kormány külügyminisztere, D. J.) ezt mondta egymásnak: „Nem az a fontos, hogy elkerüljük a háborút, hanem az, hogy úgy tűnjék, hogy mindent megtettünk azért, hogy elkerüljük.” Mindez világosan utal a háttérhatalom hagyományos technikájára, amely egyszerre indítja be a valódi célját szolgáló cselekvési programot azzal a másik programmal, amely ennek az álcázását és a közvélemény félrevezetését szolgálja.

Fejtő Ferenc szerint számos francia szakértő nemcsak meg akarta őrizni az Osztrák-Magyar Monarchiát, hanem még meg is akarta erősíteni a háború befejezését követően, hogy képes legyen feltartóztatni a német militarizmust. E francia szakértők érvelése is legalább annyira megalapozott, mint az, amellyel Poincaré és Clemenceau érvelt a Monarchia szétrombolása mellett, nevezetesen az, hogy a Habsburgok állama véglegesen Németországtól vált függővé.

A Monarchia felbomlasztására van egy másik magyarázat is. Ez összefügg a belső francia viszonyokkal, ahol a republikánus baloldal létrejötte óta folyamatosan háborúzott a „klerikalizmus” ellen, a „Vatikán cinkosai” ellen, Európa köztársasággá átalakítása érdekében, hogy felszabadítsák az elnyomott nemzeteket és beteljesítsék a francia forradalmat. Eme Masaryk és Benes által is hangoztatott fennkölt hivatkozások azonban önző célokat takartak. Ha azonban csupán e két szabadkőműves érdekeiről lett volna szó, akkor az antant hatalmak politikusai nem fogják engedelmesen követni tanácsaikat. A háborút előkészítő háttérhatalom volt az, amely a nemzetközi szabadkőművesség e két emberét arra használta, hogy keresztülvigye akaratát és átrajzolja Európa határait. Célja a három dinasztikus állam olyan meggyöngyítése és átalakítása volt, amely lehetővé tette számára ezen államok pénzügyi, gazdasági eszközökkel való ellenőrzése alá vételét. E cél érdekében a háttérhatalom felhasználta a szabadkőműveseket, akik elfogultan meg voltak győződve arról, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia bűnös és azt hitték, hogy felbomlasztásával saját országaik ügyét is előmozdítják az elnyomott népek és az egyetemes béke ügyével együtt.

Németország feldarabolása

A Rudolf Steiner által említett londoni zárt társaságokban megrajzolt térképeken már az 1890-es években hasonlóan volt feldarabolva Németország, mint, pl. azokban a tervezetekben, - itt elsősorban az ifjabb Henry Morgenthau és Theodore N. Kaufman tervre utalok, amelyek a második világháború végén készültek. Ez a tény megint azt jelzi, hogy a háttérhatalom egyik legfontosabb célja az első világháború kirobbantásával Németország meggyöngyítése, és ellenőrzés alá vétele volt. Az első német terület, amely a versaillesi élveboncolás áldozatául esett, természetesen Elzász-Lotaringia volt, ez az ezer év óta németek által lakott terület, amelyet Franciaország a 17. században fokozatosan annektált. A lakóinak többsége azonban német volt, és ma is nagyrészt elfranciásodott és elfranciásított németek lakják. Amikor 1870-ben III. Napóleon hadat üzent Poroszországnak, hogy megakadályozza a német egység létrejöttét, Franciaország vereséget szenvedett és Elzász-Lotaringia az 1871-ben megalakult német császárság része lett. Az 1918. november 11-i fegyverszünetet követően Clemenceau és Poincaré a tömeg örömjongása mellett vonult be Strassburgba. Ezt az ünneplést azonban Elzászban váratlanul el kellett halasztani, ugyanis Clemenceaut és Poincarét megelőzték más

„felszabadítók”, akik Kiel-ből és Hamburgból érkeztek. Ezek azok az Észak-német kikötőkből különvonatokkal odaszállított lázadó matrózok voltak, akik Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, és Kurt Eisner mintájára bolsevik forradalmat akartak végrehajtani. Ezek a matrózok nem francia lobogót, hanem vörös lobogót lengettek.

Eredetileg az volt a terv, hogy Elzász-Lotaringia lakosai szabad választás keretében dönthetnek szülőföldjük hovatartozásáról. Maga Tardieu írja *La Paix* (A béke) című könyvében, hogy 1917. májusában még az amerikaiak is úgy tekintettek Elzász-Lotaringiára, mint egy német nyelvű területre és ez volt számukra a döntő. Az amerikaiak reményüket fejezték ki, hogy Franciaország megelégszik egy független és semleges Elzász-Lotaringiával. „Emlékszem - folytatja Tardieu - arra a hosszú beszélgetésre, amelyet 1917. augusztusában Walter Lippmannel folytattam. Ő annak a „Inquiry”-nek (információs irodának), vagyis egy hivatalos szervezetnek volt a tagja, amelynek elsősorban a békefeltételeket kellett tisztáznia. A népszavazás gondolata olyan mélyen gyökerezett beszélgetőpartneremben, és Elzász-Lotaringia egyesítése Franciaországgal olyan idegen volt számára, hogy egy megosztott választási rendszert gondolt ki, amely a két tartományt kerekén tizenkét részre osztotta.” Ez az amerikai választási rendszer, amelyet Tardieu annyira elfogadhatatlannak tartott, végül is alkalmazásra került Sziléziában, ahol jó szolgáltatokat tett az akkor francia csatlósának számító Lengyelországnak. Még Oroszországgal 1917. márciusában - röviddel az amerikai hadba lépést megelőzően - kötött titkos megállapodás azonban minden francia igényt megerősített Elzász-Lotaringiát illetően. Clemenceau és Poincaré azon kijelentése, hogy „a nép döntött” egyáltalán nem volt a többi szövetséges számára meggyőző. A fegyverszünetet követően - a párizsi békekonferencia kezdetekor - létrejött egy háromtagú bizottság, amelynek a népszavazással kellett foglalkoznia. Tardieu-nek ezzel a bizottsággal nagy nehézségei voltak, ugyanis előzetes népszavazás nélkül nehéz volt őket meggyőzni az Elzász-Lotaringiaiak egységes akarataról. Mindezt csak azért ismertettük részletesebben, hogy világos legyen, mennyire antidemokratikusan jártak el, és mennyire kettős mércét alkalmaztak a háború végén meghatározó szerepet játszó politikai vezetők.

Hasonló módszerekkel jártak el a másik Franciaországgal szomszédos német tartomány, Saar-vidék esetében. Ez a tartomány 1792-től 1814-ig, Napóleon bukásáig, francia megszállás alatt állott. Ilyen rövid idő alatt ez a német tartomány nem franciásodott el. 1919-ben pedig még kevésbé volt franciának nevezhető. Meglehetősen tisztességtelen dolog volt Wilson amerikai elnöknek bebeszélni, hogy Saar-vidéken sok ezer francia él. A jobb sorsra érdemes amerikai elnök nem volt tisztában a Maas és a Moser folyók közti területekkel kapcsolatos történelmi viszálykodással. Ezért Tardieu-nek viszonylag könnyű volt félrevezetnie. De sem Clemenceau, sem Tardieu nem habozott előállni azzal a csak rossz viccnek nevezhető állítással, hogy százötvenezer francia él Saar-vidéken. A francia politikusok nem győzték hangsúlyozni a Saar-vidéki franciák elidegeníthetetlen jogát arra, hogy franciák legyenek, és Franciaországhoz tartozhassanak. De pl. Magyarország feldarabolásánál szóba sem jöhetett, hogy az itt élő emberek elidegeníthetetlen joga is érvényesülhessen, és ők is véleményt nyilváníthassanak, melyik országhoz kívánnak tartozni. Tény azonban, hogy Saar-vidék 1935. január 13-ig francia megszállás alá került. Az ekkor tartott népszavazáson a tartomány lakosainak a 99%-a elutasította a Franciaországhoz való csatlakozást. A világháborús győztesek ellenőrzése alatt megtartott választáson a jogosultak 97%-a vett részt, és 91%-uk a Németországgal való egyesítést, 8,8%-uk a status quot és mindössze kevesebb, mint 0,5% a Franciaországhoz való csatlakozást helyezte. A Németország feldarabolására törekvő francia politika azonban nem elégedett meg Elzász-Lotaringia és a Saar-vidék meghódításával, de célba vette a Rajna-vidék bekebelezését is. Alig száradt meg a tinta a fegyverszüneti egyezményen, amikor Foch marsall 1918. november 27-én olyan követeléssel állt elő, amely a Wilsoni tizennégy pontnak mind a szellemével, mind a betűjével ellenkezett. Az előzőekben már kifejtettük, hogy Wilson hódítás

és annexió nélküli békéről és önrendelkezési jogról beszélt. Az amerikai elnök számára a tizennégy pont volt a legfontosabb. Clemenceau számára azonban legfeljebb szépen hangzó szövirág-csokornak számított, amellyel imponálóan meg lehet nyitni egy konferenciát. Vagyis blablának tekintette, tréfálgatás tárgyának. A hivatalos Franciaország kezdettől fogva kemény magatartást tanúsított a rajnai kérdésben, noha a nyilvánosság előtt ünnepelnie kellett Wilson elnök erkölcsi elveken nyugvó tizennégy pontját. Már 1918. november végén kész volt a terv a Rajna bal partján élő tízmillió német francia fennhatóság alá helyezésére. 1919. január 10-én, közvetlenül a párizsi békekonferencia megnyitása előtt, Foch tábornagy újabb erőfeszítést tett a Rajna-vidék megszállására azért, hogy a szövetségeseket kész helyzet elé állítsa. A francia marsall számára ez már egy eldöntött kérdés volt, és a békekonferencia csupán azt a célt szolgálta, hogy áldását adja erre a francia lépésre. Foch marsall három pontban foglalta össze a francia célokat. Először is Németországnak át kell engednie ezt a területet, és semleges övezetté kell átalakítani. Másodszor a szövetséges antant haderőnek a Rajna bal partján lévő területeket katonailag meg kell szállnia. Végül a Rajna-vidéket gazdaságilag integrálni kell Franciaországgal és a többi nyugati állammal. Mindezt képmutatón úgy, hogy el kell ismerni a népek önrendelkezési jogát, és ezért biztosítani kell a Rajna-vidék lakosságának, hogy közigazgatásilag önmaga intézhesse az ügyeit. A francia tábornagy szerint csak így biztosítható a béke. Mindezt a francia hódítási igényt azzal támasztották alá, hogy a Rajna-vidéken tulajdonképpen nem is németek, hanem kelta lakosok élnek, akiket a rómaiak ellatinosítottak, a germán hódítók pedig elnémetesítettek. Vagyis a Rajna-vidékiek is, legalább is Tardieu szerint, akaratuk és szellemiségük szerint sokkal inkább franciák, mint németek.

Az angolok elfogadhatatlannak tartották a franciák rajnai terjeszkedését. „Nem értünk egyet egy független állam létrehozásával a Rajna bal partján.” - jelentette ki Lloyd George a békekonferencián. „Ebben komplikációk és gyengeségek forrását látjuk. Mi lesz, ha ez a független állam előbb, vagy utóbb bejelenti, hogy csatlakozni akar Németországhoz? Hova vezethetnek a fellépő helyi konfliktusok. Ha ezekből háború keletkezik, sem Anglia, sem domíniumai nem fogják azt az együttérzést tanúsítani Franciaországgal szemben, amely az utolsó háborúban érezhető volt. Ezért lehetetlen az Önök által javasolt megoldást elfogadni.” - közölte a brit miniszterelnök a franciákkal. Clemenceau nem elégedett meg a Rajna-vidéknek a német birodalomtól való elszakításával és a német a vámunio felszámolásával. Követelte a vasút és a rajnai hidak elvételét is. Mainz és Köln megszállása azonban nem elégítette ki a franciákat, akik minden erővel egy független rajnai állam létrehozására törekedtek. „Abszolút tartózkodásunk ellenére már megmutatkoztak ott a szeparatista törekvések.” - mondta tréfálgatva, gúnyos mosoly kíséretében Tardieu. Jól tudta, hogy Párizs erőfeszítései ellenére a lakosságnak még egy fél százaléka sem vallotta magát ellatinosított „kelta rómainak”, és nem akart egy szeparatista kalandba belemenni. Tény, hogy Franciaországnak 1919. június 28-án sikerült Versailles-ben elérnie, hogy az ellenőrzése alá vonhassa a Rajna-vidéket. Ez keserű feladatnak bizonyult, de könnyörtelenül keresztül vitte. A Rajnai-vidékiek kemény ellenállásán azonban minden autonomista, szeparatista kísérlet meghiúsult, és ez megmutatta az érintett népeknek, elsősorban a németeknek, hogy a francia megszállók is törekeny agyaglábakon állnak.

Franciaország tehát érvényesítette akaratát Elzász-Lotaringiában, a Saar-vidéken és a Rajna bal partján. A Luxemburgiak kisajátították a vasutat. Belgium is növelhette területeit Németország rovására, ami katonai előnyt jelentett Párizs számára. Tardieu azt követelte a hollandoktól, hogy mondjanak le Limburgról és Seelandról a belgák javára. Hollandia háború előtti semlegessége csak blöff volt. Ezért ennek a blöff semlegességnek a megsértéséért természetesen ellenszolgáltatás járt neki. Így például az Ems-nél. De mindezzel csak elkezdődött Németország amputálása. Mindenesetre egy hatalmas német fal lebontásra került a svájci határtól a Ruhr-vidékig. A falak lebontására hamarosan sor került Németország keleti

és délkeleti határain is, ahol a lengyelek és a csehek - Clemenceau és Tardieu szárnyai alatt - már készenlétben álltak. Danzig (most Gdansk), Felső-Szilézia, a Szudéta-föld mind elszakításra került. A Keleti tengertől a Dunáig németek milliói veszítették el hazájukat.

A kétpólusú társadalom és Németország

A saját világstratégiáját követő háttérhatalom tehát két fontos célt kívánt elérni a legyőzött Németországgal kapcsolatban. Az egyik célja a területek leszakításával a német birodalom területének és lakosságának a csökkentése volt. A másik cél pedig a belső bomlasztás, és az oroszországi bolsevik hatalomátvétel megismétlése német földön. E két cél egymást kiegészítette, és jól szolgálta a háttérhatalomnak azt a hosszútávú stratégiáját, hogy kétpólusú társadalmat alakítson ki. A kétpólusú társadalom nem azonos a kétpólusú politikai rendszerrel. Ez utóbbi azt a politikai berendezkedést jelöli, ahol a fő hatalmat kézben tartó nemzetközi pénzügyi oligarchia hol jobboldali liberális pártok révén, hol baloldali liberális pártok révén, a formális demokrácia szabályait betartva gyakorolja a hatalmat. A kétpólusú társadalomban nemcsak a politikai szférában, de a társadalom, a gazdaság egészében a hatalom egy szűk elit kezében van, és a társadalom többi tagja tőle függő helyzetben lévő bérből és fizetésből, vagy segélyből élő személy. Azaz önállótlan, saját törekvéseit, érdekeit érvényesíteni nem tudó függőhelyzetű tömeget alkot. Ennek a kétpólusú társadalomnak az egyik változata a bolsevik diktatúra, ahol a háttérhatalom szolgálatában álló pártállami elit az állam segítségével rendelkezik a társadalom vagyonával, és az emberek életével. A kétpólusú társadalom másik változata az, amikor a pénzügyi oligarchia szolgálatában álló elit a magán-pénzmonopólium segítségével ellenőrzi a gazdaság egészét, és a társadalom minden tagja a kamatkapitalizmus viszonyai között kényszerűen neki dolgozik. Azaz megvalósul az a képlet, hogy a hatalom, beleértve a pénzügyi, gazdasági és politikai hatalmat is, egy szűk integrált elit kezében van és a társadalom többi tagja ettől az elittől függő bérből és fizetésből, illetve segélyből élő személy, akinek valójában nincs önálló politikai akaratképzésre lehetősége. A világ sorsát hosszú időkre megtervező háttérhatalom számára előnyös lett volna, ha nemcsak egy viszonylag fejletlen társadalomban, az egykori cári Oroszországban próbálja ki ezt a kétpólusú társadalmi rendszert, hanem egy olyan fejlett gazdasággal és kultúrával rendelkező országban is, mint Németország. Már ismertettük, hogy a háttérhatalomnak ez a hatalomátvételi kísérlete miatt vallott kudarcot Berlinben.

Kitértünk arra is, hogy Bajorországban miként kerültek hatalomra a háttérhatalom ügynökei. 1918. és 1919. tele nem csak Magyarország számára, de Németország - és ezen belül Bajorország - számára is megpróbáltatásokkal volt teli. Clemenceau mindent megtett, hogy megnyerje a maga számára Leninnek Münchenben hatalomra került ügynökeit. Már említettük, hogy életmentő élelmiszer szállítmányokkal sietett a segítségükre. De a kívülről-belülről vérző Németország elég erősnek bizonyult ahhoz, hogy Lenin németországi ügynökeinek ellenálljon. 1919. április végén és május elején egész Németország lélegzetviesszáfojtva figyelte, mi történik Bajorországban. A szociáldemokrata Noske önkéntesei München felé közeledtek. Bajorország felszabadításától függött a német egység és a német állam sorsa. A Bajor Tanácsköztársaság azonnal kapcsolatba lépett a Kun Béla vezette Magyar Tanácsköztársasággal. A München-Budapest tengely fennmaradása lehetővé tette volna Lenin és bolsevikjai számára az európai földrész kettéosztását. Ez elvezethetett volna a német birodalom és Közép-Európa fokozatos felőrlődéséhez. Münchenben Eisner, majd követői, valamint a Moszkvából érkezett ügynökök terroruralmat vezettek be. 1919. április 7-én bejelentették az elszakadást Németországtól, hadüzenetet küldtek Berlinnek, és létrehozták a Bajor Tanácsköztársaságot. Ez a németek többsége számára elviselhetetlen kihívás volt. A háború után először kellett számszerűleg közel megegyező katonai erőnek egymással

szembenéznie. Gustav Noske és önkéntesei segítségével a német társadalomnak sikerült egymás után úrrá lennie a kommunista lázadásokon. A Bajorországban ekkorra már hat hónapja uralmon lévő leninista kormányzatnak azonban több ideje volt felkészülnie, mint a brémen, vagy westfáliai kommunistáknak. Ezért létre tudtak hozni egy hatvanezer fős vörös hadsereget. Egy három-négyezer főből álló önkéntes erő ezért nem volt alkalmas a bajor kommunista rendszer megdöntésére. Kurt Eisner meggyilkolását követően a Bajor Tanácsköztársaság irányítását Lenin három odaküldött ügynöke - Leviné, Levien, és Axelrod - vette át. Ezzel kapcsolatban írja a francia Benoist-Néchin „A német katonai hatalom története” című munkájában: „A vörös zászlót lengető tömegek kísérletet tettek a hatalom megbuktatására és a nemzeti érzés utolsó megnyilvánulásainak az elfojtására az osztályharc nevében. Ezek a tömegek azonban nem a saját belső ösztönzésükre cselekedtek. Harcosok és agitátorok egész serege irányította őket. És kik voltak ezek az agitátorok? Berlinben Lanzberg és Haase, Liebknecht és Rosa Luxemburg; Münchenben Kurt Eisner, Lipp és Landauer, Toller, Leviné és Lieven; Magdeburgban Brandeis; Drezdában Lipinsky, Geyer és Fleissner; a Ruhr-vidéken Markus és Levinson; Bremenben és Kielben Grünewald és Cohn; Pfalzban Lilienthal és Heine; Lettorszában Ulmanis...” A felsorolt személyek és társaik szervezték a kommunista felkeléseket. Már 1917-ben, amikor a német birodalomnak még jó esélyei voltak a győzelemre, ezek az agitátorok minden rendelkezésükre álló eszközzel szabotálták a háborús erőfeszítéseket. 1919. áprilisában a bolsevik hatalom központja, Moszkva, mindent elkövetett, hogy megerősítse a Bajor Tanácsköztársaság katonai erejét, a nemzetközi forradalom legnagyobb bástyájában. A Bajor Tanácsköztársaság vezetői is mindent megtettek azért, hogy megerősítsék a vörös milíciákat. Különösen sok orosz hadifoglyot sikerült beszervezniük, akik a háború után szabadlábra kerültek Németországban. A bajor kommunisták mindent elkövettek azért is, hogy a német hadsereg müncheni helyőrségét megsemmisítsék. Bajorországban gyors egymásutánban négy marxista kormány váltotta egymást. A leninista diktatúra egyre keményebb terrort vezetett be. A bajor vörös hadsereg helyi parancsnoka is egy kiel vörös matróz volt. Húszezernyi milíciájának minden tagja huszonötször nagyobb zsoldot kapott, mint a normális katonák. Ez a vörös hadsereg naponta félmillió márkájába került a müncheni bolsevik kormánynak. A lakosság viszont éhezett és a legalapvetőbb élelmiszerek is hiányoztak.

1919. április 28-án Noske megkezdte a bajorországi bolsevik erők bekerítését. Április 29-én már elérte Starnberget, és huszonegy foglyul ejtett kommunistát a helyszínen kivégeztek. A következő nap a szociáldemokrata Noske önkénteseivel tizenöt kilométerre megközelítette Münchent. Hamarosan benyomultak a városba, ahol egykori katonatisztek és diákok is bekapcsolódtak a harcba. Noske csapatai kemény küzdelemben elfoglalták a főpályaudvart, az Igazságügyi Palotát, majd pedig a Malteser Bräu-t, ahol Eisner 1918. november 7-én kikiáltotta a köztársaságot. Az „oroszok”, ahogyan a Moszkvából érkezett vezetőket nevezték, pánikba estek. Axelrod és Levien Ausztriába menekült. Leviné pedig álnév alatt elrejtőzött. Csak Rudolf Eglhofer, a bajor vörös hadsereg főparancsnoka maradt a helyén. Számos tekintélyes müncheni polgárt túszként magánál tartott. Néhányat közülük 1919. április 30-án egy gimnázium udvarán kivégeztek. 1919. május 6-án véget ért a bolsevikok müncheni uralma. A szocializmust hirdető szociáldemokraták kemény bosszút álltak az ugyancsak szocializmust hirdető kommunistákon. Ebert, az állam elnöke szocialista volt. A kormány élén álló Scheidemann szintén. 1918. november 9-én a németek minden megkérdezése nélkül döntötték meg a politikai rendszert és kiáltották ki a köztársaságot. De rajtuk hamarosan túlmentek a kommunisták, akik egymás után Berlinben, Bremenben, Magdeburgban, Braunschweigben és Münchenben kísérletet tettek a hatalom átvételére. A szocialisták azonban szocialista terror eszközeit vetették be a kommunisták bolsevik típusú terrorjával szemben. Münchenben érte el a vérengzés a csúcspontját. Minden ítélet nélkül kivégezték a

vörös gárdisták százait. A szocialista Noske és csapatai nem kegyelmeztek a kezükbe esett kommunistáknak. Bajorországban helyreállt a rend, és ettől kezdve a birodalmi hadsereg lehetett az egyetlen katonai erő. Ezzel véget ért a bajor különállás a maga királyi hadseregével, parancsnokságával, és lobogójával. A katonák ezután a birodalmi elnökre és a birodalmi alkotmányra tették le az esküt.

München után még mindig a vörösök voltak hatalmon Drezdában és Lipcsében. Szászország szinte hagyományosan vörös volt, már a császári időkben is, és a háború alatt. A szász kommunisták 1918. november 7-én erőszakkal átvették a hatalmat, és Munkástanácsot hoztak létre, amely Berlinhez hasonlóan szocialistákból és szélsőbaloldaliakból állott. Ez a Munkástanács a szászországi uralkodót, III. Frigyeszt, elűzte a trónról. Ez a Munkástanács hamarosan a Népi Megbízottak Tanácsává alakult át. Az 1919. januárjában megtartott választásokon, amely Németország egészében a spartakisták súlyos vereségével járt, Szászországban viszont sikert hozott a szélsőbaloldal számára. A demokraták, - vagyis a rózsaszínű burzsoák - kisebbségi helyzetbe kerültek. Lenin szászországi követői sztrájkot rendeltek el, amihez az éhínségtől szenvedő munkások csak vonakodva csatlakoztak. Lipcsében is - Münchenhez hasonlóan elsősorban a vörös milícia megerősítésén fáradoztak. 1919. március elején egy öttagú direktórium diktátori teljhatalommal ruházta fel magát. Két napra ez után a puccs után a szabadjára engedett spartakista csapatok terrorizálni kezdték a lakosságot, és számos embert megöltek. Sem Drezdában, sem Lipcsében nem maradt a mérsékelt baloldálnak más lehetősége, mint segítségül hívni Noskét és önkénteseit. A szászországi spartakisták huszonötezer vörös gárdistával, négyszáz kiel-i matrózzal, és húszezer kommunista munkással rendelkeztek, akik valamennyiben fel lettek fegyverezve. Amikor azonban a szászországi lázadók megtudták, hogy milyen sors jutott müncheni elvtársaik osztályrészül, félni kezdtek. Maercker tábornok önkéntesei, miután helyreállították a rendet Münchenben, 1919. május 7-én Lipcsébe vonultak. Maercker csak egyötödnyi erővel rendelkezett, mint a kommunista ellenfél, de ezt elegendőnek ítélte a győzelemhez. Maercker vadászlövészei május 10-én éjszaka érkeztek meg a lipcsei főpályaudvarra. Azonnal elfoglalták a város stratégiai pontjait és mire a lipcseiek felébredtek, már Noske volt az úr a városban. Csak jelentéktelen ellenállásra került sor, mindössze ketten sebesültek meg. Nyolc napra rá már mindenki a munkahelyén volt Szászország fővárosában.

A kétpólusú rendszer bevezetése és Németország bolsevizálása tehát nem sikerült, mert azt Gustav Noske, a bátor szociáldemokrata munkás, aki nem a ma divatos szalon-szocialisták típusába tartozott, megakadályozta. Ezért a háttérhatalom oligarchái számára nem maradt más, mint Párizsban és Versaillesben elérni azt, hogy Németország pénzügyileg, gazdaságilag, katonailag és politikailag annyira meggyengüljön, hogy valódi versenytársként hosszú időre kikapcsolható legyen a nemzetközi életből.

Az illuminátusok és Németország

Első rész

Ahhoz, hogy a kamatkapitalizmus világrendszeré válhasson a nemzetközi pénzvilág először Angliát vette az ellenőrzése alá a 17. század közepén a Cromwell vezette, de az amsterdami bankárok által finanszírozott forradalommal, valamint a Bank of England létrehozásával 1694-ben. Ezt követte Franciaország, amelyre az állam kamatozó magánpénzrendszerrel történő eladásításával és csődbejuttatásával, valamint a manipulált tömegek 1789-es fellázításával tették rá a kezüket. Az Egyesült Államokat belülről hódította meg 1913-ban a nemzetközi pénzügyi közösség a magántulajdonú pénzkartell, a Federal Reserve System alkotmányellenes létrehozásával. Oroszországot a Wall Street-i bankárok és a német Warburg-ház által finanszírozott 1917-es bolsevik hatalomátvétel segítségével hajtották uralmuk alá. De le kellett győzniük az Európa központjában fekvő, önálló útra lépett Németországot is, amely a termelő reálgazdaság elsőbbségén nyugvó gazdasági rendszerével a spekuláns kamatkapitalizmus egyik legfőbb versenytársává vált. Ezért Németország ellenőrzés alá vételére a pénzligarchia átgondolt, hosszú távú stratégiát dolgozott ki. A nemzetközi pénzvilágnak ez a csaknem 200 évvel ezelőtti körvonalazódott stratégiája sikeresnek bizonyult. Igaz két véres világháború és egy elhúzódozó hidegháború árán, de biztosította a nemzetközi pénzligarchia számára a győzelmet. Világtörténelmi győzelmének csupán a betetőzését jelentette az általa hatalomra juttatott - feladatát azonban időközben már teljesített - kommunista rendszernek az 1989 utáni felszámolása, és az egykori szovjet birodalom maradványainak most már a nemzetközi pénzvilág közvetlen ellenőrzés alá helyezése a globalizálódott kamatszedő magánpénzrendszer segítségével. A pénzligarchia és Németország kapcsolatával foglalkozó sorozatunknak ebben a részében a modernkori illuminátusok mozgalmának a szerepét vesszük közelebbről szemügyre.

Weishaupt és a bajor illuminátusok

1776. május 1-jén a bajorországi Ingolstadt egyetemének fiatal tanára, Ádám Weishaupt, megalakította az Illuminátus Rendet, azaz a megvilágosodottak és beavatottak rendjét. Nem volt véletlen, hogy a baloldali pártok és a szakszervezetek május 1-jét nevezték ki a „munka ünnepének”. A szovjet birodalom fennállása idején ez volt az egyik legnagyobb ünnep. A hivatalos történetírás még mindig vonakodik feltárni, milyen szoros a kapcsolat a kommunista világmozgalom és az Illuminátus Rend között. De a történelmi tények azért még tények maradnak, akkor is, ha a hivatalos történetírás nem szeret velük foglalkozni.

Ádám Weishaupt a katolikus hitben nőtt fel. Ingolstadt jezsuita egyetemén már egész fiatalon az egyházi jog tanára lett. 1771-ben, 23 évesen, azonban váratlanul lemondott tanári megbízatásáról, állítólag azért, hogy a következő öt éven át minden idejét egy szabadkőműves jellegű titkos társaság létrehozásának szentelje. Ezt a társaságot sokkal szigorúbb szabályok szerint akarta felállítani és vezetni, mint a már létező szabadkőműves páholyokat. A tervbe vett titkos társaság célja „az új világrend” létrehozása volt. Ezt az új világrendet természetesen csak úgy lehet megvalósítani, ha a régi világrend lebontásra és megsemmisítésre kerül, azaz, ha eltávolítják az útból. Ezért az új titkos társaságnak támadnia kellett az akkor fennálló

egyházi és világi hatalmat, a Vatikánt és a dinasztikus monarchiákat, hogy meggyöngyölve eltávolíthatók legyenek.

Weishaupt kezdettől fogva arra törekedett, hogy a szabadkőművességet bekapcsolja az Illuminátus Rend tevékenységébe. Weishaupt három osztályba sorolta a mozgalmában résztvevőket. Az **elsőbe** tartoztak a novíciusok, a minerválok és az alacsonyabb fokozatú illuminusok. A **második** osztályba tartoztak a szabadkőművesek, a szokásos és a skót rítusú lovagok. A **harmadik** osztályba, a Misztériumok Osztályába, tartoztak a papok, a régensek, a mágus és a király. A király természetesen maga Ádám Weishaupt volt.

Weishaupt mindent elkövetett, hogy tekintélyes embereket nyerjen meg a maga számára. Már kezdettől fogva az Illuminátus Rend első fokozataként olyan erkölcsi tanításokat és szabályokat írt elő, amelyek a Rendhez csatlakozót minden ellenállásától megfosztották. **Hermann Ahlwardt** írja „Mehr Licht - Der Orden Jesu” (Több fényt - a Jezsuita Rend) című munkájában, hogy amikor Weishaupt Frankfurtban megismerkedett báró von Knigge-vel, akkor a „nemes proletár” személyében eszméi lelkes terjesztőjére talált. Ezt követően egész Észak-Németországban, így Poroszországban és Szászországban is, számos nemes lépett be az Illuminátus Rendbe. Ennek lett az eredménye, hogy Weishaupt Rendjében hamarosan megtalálhatóak voltak a magasrangú katonatisztek, állami hivatalnokok, de a nagy gondolkodók, írók és művészek is. A két tekintélyes szabadkőműves, Knigge és a darmstadti titkos tanácsos Bode, révén Weishauptnak is sikerült csatlakoznia a szabadkőművességhez. Már 1777-ben, egy évvel az Illuminátus Rend megalakulását követően, tagja lett az egyik müncheni szabadkőműves páholynak. Weishaupt könyvében megírja, hogy formálisan mindenkinek meg volt engedve, hogy az Illuminátus Rendből kiléphessen. Az ismertté vált tények azonban azt bizonyítják, hogy akik beléptek az Illuminátus Rendbe, halálbüntetés terhe mellett teljesíteni voltak kötelesek egész életükön át annak utasításait. Még azokat a parancsokat is teljesíteniük kellett minden ellenvetés nélkül, amelyekhez bűncselekmény elkövetésére volt szükség. Aki megtagadta az engedelmisséget, azt halálbüntetéssel sújtották. Már a Rend kezdő tagjainak, a novíciusoknak is félelmetes esküt kellett letenniük, amelyben feltétlen engedelmisséget fogadtak, tudomásul véve, hogy ha azt megszegik, az egész Renddel kerülnek szembe. A legszigorúbb titoktartási kötelezettség terhelte őket és hallgatniuk kellett mindenről, ami a Renden belül történt. Egy rendtagot csak akkor avattak be a Rend végső céljaiba, ha előzetesen sikerült az Illuminátus Rend belső köreibé bekerülnie. A végső célokat röviden így foglalhatjuk össze: 1. Minden meglévő kormány leváltása, 2. A magántulajdon eltörlése, 3. Az örökösödési jog megszüntetése, 4. A hazafiság elpusztítása, 5. Valamennyi vallás felszámolása, 6. A család felbomlasztása, 7. Egy új világrend létesítése.

Weishauptnak sikerült Németország protestáns fejedelmeinek az érdeklődését megszereznie. A protestáns fejedelmek nem azért csatlakoztak Weishaupt-hoz, mert részükre már a kezdő fokozatokban is több bölcsességet és titkot árultak el, mint a többieknek, hanem azért, mert a protestáns német fejedelmek hatékonyan gyöngíthették a katolikus egyházat, amely az illuminátusok egyik fő ellenfelének számított. Ezek a fejedelmek csatlakoztak Weishaupt Rendjéhez, de magasabb fokozatot nem értek el, így rejtve maradtak előttük az Illuminátus Rend valódi szándékai és céljai. Ezeknek az előkelő személyiségeknek köszönhetően Weishauptnak sikerült a szabadkőművesség centrumaiba behatolnia. **1782. július 16-án** a németországi **Wilhelmsbad**-ban került sor arra a kongresszusra, ahol megpecsételték a szövetséget a szabadkőművesség és az Illuminátus Rend között, vagyis az a két titkos társaság, amely ebben az időben a leghatalmasabb, legbefolyásosabb és leggazdagabb embereket tömörítette, szövetséget kötött, hogy céljai érdekében együttesen cselekedjen.

Az Illuminátus Rendet szervezetileg a jezsuita rend mintájára építették fel. Mindenki ismerte a saját fokozatának megfelelő rendtársát és a személyes előjáróját. Minden előjáró köteles volt évente kétszer minden rendtagról jelentést készíteni. De valamennyi rendtag is kötelezve volt arra, hogy zárt borítékban jelentést készítsen a feletteseiről, ezen kívül minden rendtag köteles volt rendszeresen győnni is.

II. Katalin orosz cárnő, aki - anélkül, hogy a Rend legféltettebb titkait ismerte volna - a kor divatjának engedve maga is aktív illuminátus volt, gyakran panaszkodott az előbb felsorolt kényelmetlenségek miatt. Az Illuminátus Rend tagjainak tehát meg kellett egymást figyelniük, kémkedni kellett egymásra, jelentéseket kellett írniuk, egymás felett gyámkodniuk kellett, azaz minden olyan természetellenes módszert alkalmazniuk kellett, amely ellenkezik az emberi szabadsággal és a nemes emberi törekvésekkel. Ez a módszer azonban szükséges volt ahhoz, hogy valamennyi szál néhány kézben fusson össze, és így a szerteágazó szervezetet néhány ember irányíthassa. Jól tükrözi az illuminátusok dinasztiaellenes és egyházellenes beállítódását az a beavatási rituálé, amelyet a legmagasabb fokot elérő rendtagoknak írtak elő. A pályázót egy olyan terembe vezették, amelyben a trón előtt egy asztal állott a királyi hatalom szimbólumaival: a jogarral, a karddal és a koronával. A beavatottakat felszólították, hogy vegyék magukhoz ezeket a tárgyakat, egyidejűleg figyelmeztették őket, hogy ha ezt megteszik, akkor nem léphetnek be a Rendbe. Ezt követően a pályázót egy másik, teljesen sötét terembe vezették. Itt fellebbentették a függőnyt egy oltárról, amelyet fekete terítő fedett, és amelyen egy üres kereszt és egy vörös frígiai sapka volt, hasonlóan a Mithras misztérium esetében. Ezt a rituális sapkát átadták a pályázónak a következő szavakkal: „Hord ezt, mert többet jelent, mint a királyok koronája”. Ez a rituálé nagyon hasonló a Mithras misztériumba történő beavatáshoz, ahol a pályázóknak egy kard és egy korona kerül átnyújtásra, és amit ezekkel a szavakkal kell visszautasítaniuk: „Mithras egyedül az én koronám”.

Weishaupt fokozatosan elhelyezte ügynökeit az akkori Európa döntési központjaiba, ahol azok kapcsolatba tudtak kerülni a bíborosokkal, a hercegekkel, a fejedelmekkel és a királyokkal. Ezek az illuminátus ügynökök hűségesen küldték a jelentéseiket mesterüknek, amelyeket Weishaupt kihasznált politikai céljai elérésére. Az illuminátusok egyik dicséretes alapelve volt, pl., hogy férfiakat és nőket egyaránt beszerveztek és a nemek egyenjogúsága mellett szálltak síkra. Hirdették a vallásszabadságot is, amely természetesen szembeállította őket az egyházzal. Weishaupt úgy gondolta, ha a tömegeket megszabadítják az egyház puritanizmusának az igájától, akkor egy szexuálisan szabadabb életnek örvendhetnének. Egyes kutatók szélsőségesen anyagi beállítottságúnak írják le az Illuminátus Rendet. Weishaupt szinte patológiusan gyűlölte a fennálló egyházakat, noha maga is bizonyos spirituális erők befolyása alatt állott. Olyan felszabadult emberiségben hitt, amely az egykori aranykor tökéletességében élhetne. Az egyházat korrupt szervezetnek tekintette, amely Jézus Krisztus eredeti tanításait elveszítette, és csupán anyagi, nagyon is földi természetű okokból hatalmának megtartására törekszik. Ezen túlmenően Weishaupt arról is meg volt győződve, hogy Jézus Krisztus titkos tanításait nem az egyházak, hanem a rózsakeresztesek és a szabadkőművesek őrizték meg. A katolikus Habsburg dinasztia elleni harcában Weishaupt elfogadta azt a jezsuita elvet, hogy a cél szentesíti az eszközt. Az illuminátusoknak ez a törekvése végül is oda vezetett, hogy a bajor rendőrség **1785-ben** valamennyi titkos társaságot betiltott, köztük az Illuminátus Rendet is. A hivatalos történetírás ezt a dátumot jelöli meg az Illuminátus Rend megszűnésének az időpontjaként. A Rend azonban nem szűnt meg, csupán alámerült és titokban folytatta tovább tevékenységét.

Egy sokat idézett legendás eset szerint 1785-ben, vagyis 9 évvel az Illuminátus Rend megalapítása után, egy bizalmas híreket továbbító illuminátus küldönc Regensburg közelében villámcsapás következtében életét veszítette. A rendőrség számos dokumentumot talált a halott

embernél, aki Párizsba igyekezett. Az egyik dokumentum ismerteti az illuminátusok tevékenységét és részletes utasításokat ad a tervbe vett francia forradalom előkészítésére vonatkozóan. A hivatalos iratok a németországi illuminátusoktól származtak és Franciaország szabadkőműves nagypáholya vezetőjének voltak címezve Párizsba. Az Illuminátus Rend egyes tagjai állítólag megrettentek ezeknek a titkos okmányoknak a tartalmától. Úgy döntöttek, hogy tanúvallomást tesznek a bíróság előtt. Mindez arra készítette a bajor rendőrséget, hogy razziát tartson néhány vezető illuminátus házában. Ezeken a helyeken további nagymennyiségű titkos anyagot foglaltak le, amelyeknek a tartalma riasztotta a bajor kormányt. Úgy döntött, hogy fehér könyv formájában nyilvánosságra hozza azokat. „Az Illuminátus Rend és Szekta eredeti írásai” című dokumentumkötetet aztán a bajor kormány megküldte a különböző európai országok, köztük Anglia és Oroszország uralkodóinak. Mivel ezen országok uralkodóinak környezete és kormányzati szervei a szabadkőművesek és az illuminátusok erős befolyása alatt állottak, a bajor kormány kezdeményezése nem járt sikerrel. Sem Londonban, sem Szent-péterváron nem tettek komoly erőfeszítéseket az illuminátus összeesküvés felgöngyölítésére, és az Illuminátus Rend tevékenységének a beszüntetésére.

Hermann Ahlwardt német kutató idéz könyvében a lefoglalt dokumentumokból. Így ismerteti Zwack kormánytanácsos Landshut-i házában 1786. október 12-én tartott házkutatás során lefoglalt eredeti illuminátus iratokat. Az egyik írás 1776-ból arról szól, hogy milyen kérdéseket tettek fel az illuminátusokhoz belépni szándékozó jogásznak, **Franz Antonnak**:

„6. kérdés: Ha méltánytalan, igazságtalan dolog történik, miként viselkedne?

Válasz: Ha ezt a Rend megparancsolja, akkor megtennék olyasmit, amelybe én esetleg nem látnék bele, vajon valóban igazságtalan vagy sem? Továbbá ha ez valamilyen más szempont szerint lenne igazságtalan, akkor se kellene már annak tekinteni, ha az eszközül szolgál a boldogság vagy a végcél eléréséhez.

11. kérdés: Milyen jogon illeti meg vagy sem ezt a Társaságot vagy Rendet az élet és halál feletti rendelkezés joga?

Válasz: Igen, miért ne? Ha már más nem történhet, és ha a Társaság szükséghelyzetben érzi magát, és ha nem nyúl ehhez az eszközhöz, akkor saját elpusztulásától kell tartania. A fennálló politikai rend keveset veszítene ezzel, mert más ezrek léphetnek a helyükre. Egyébként utalok itt a 6. pontra adott válaszomra.

20. kérdés: Hajlandó-e feltétlen engedelmességet fogadni és tudja-e, hogy mi ez?

Válasz: Természetesen ez fontos, ugyanakkor meg vagyok győződve, hogy a Rend ezzel csak a legjobbat kívánja elérni.

24. kérdés: Milyen büntetést, fenytítést, biztosítékot kapcsolna ön ehhez a kötelezettséghez?

Válasz: Mindazokat, amelyeket a Rend jónak talál az én 20. pontban foglalt feltétlen engedelmességet fogadó eskümhöz mérten.

Egy másik jogásznak a felvételi jegyzőkönyvében a következők találhatók:

12. kérdés: Milyen okból jár, vagy nem jár ennek a Társaságnak vagy ennek a Rendnek az élet és halál feletti jog?

Válasz: A világ régenseit (urait D. J.) megillető jogból ered az, hogy rendelkeznek az emberek élete és halála felett. Ebből fakadóan ismerem el a saját Rendemnek is ezt a jogot, mivel a világ régenseihez hasonlóan ő is az emberiség javát szolgálja.

29. kérdés: Milyen büntetést, fenytítést, biztosítékot kapcsolna ön ehhez a kötelezettséghez?

Válasz: Hibámért becsületelem és életem elvesztése legyen a büntetés.”

Schiller, Lessing és Mozart

Az ismertté vált történelmi tények azt bizonyítják, hogy az Illuminátus Rend érvényt szerzett ennek a „élet és halál felett gyakorolt jogának”, amit a „pallos jog” privatizálásának is tekinthetünk. A legnevesebb áldozatok közé tartozott több kutató eredményei szerint is a nagy német költő **Friedrich Schiller**, aki nem volt szabadkőműves és keményen bírálta a francia forradalmat, továbbá **Gotthold Efraim Lessing**, aki szabadkőműves volt, de önfejűen a maga útján járt. Sokáig tartotta magát az a nézet is, hogy **Wolfgang Amadeus Mozart**, minden idők egyik legnagyobb zeneköltője, aki az **Emanuel Schikaneder** és **J. Q. R. Giesecke** által írt szövegkönyv révén a profán világra nem tartozó titkokat hozott nyilvánosságra a „Varázsfuvola” c. operájában, szintén büntetésben részesült. A szabadkőműves testvériség egyik alapszabálya a rászoruló, bajbajutott testvér támogatása. Ehhez tartozik a végtisztesség megadása, a beavatott testvér elkísérése utolsó útjára és tisztességes sírban való elhelyezése.

Hermann Wagener híres „Állami- és társadalmi lexikona” 1865-ös kiadásának a 18. kötetében olvasható, a „Mozart” címszó alatt, hogy a fűtetlen lakásban komponáló, feleségével együtt csaknem éhező zeneköltőt a Varázsfuvola megírása után felkereste egy ismeretlen férfi, és halotti misét - rekviemet - rendelt tőle, amit előre teljes összegben kifizetett, majd eltűnt. Mozart tudta, hogy halálra lett ítélve, amit nem is titkolt barátai előtt. És valóban, napról-napra gyengült, művét be sem tudta fejezni. 1791. december 5-én meghalt. A temetésére csak a kutyája, szabadkőműves testvérei azonban nem kísérték el, holott erre kötelezi fogadalmuk. Vajon miért tették ezt? Közös sírba temették és így testi maradványai sem fellelhetők. Vajon miért? A mellőzötté vált, teljesen lecsúszott Schikaneder 1801. szeptember 21-én követte Mozartot a sírba. A varázsfuvola szabadkőműves titkokat eláruló szövegkönyvét azonban nagyrészt egy tehetséges egyetemi hallgató, **J. Q. R. Giesecke** írhatta, és Schikaneder csak a nevét adta hozzá. Az idézett Wagener lexikon szerint a szegény diák színházi statisztálással és a kórusban való énekléssel tartotta fenn magát. Mozart halálától annyira megrémült, hogy életéért remegve elmenekült Bécsből. Írországra telepedett le, ahol geológiát tanult és később ennek a tudománynak lett a tanára a dublini egyetemen.

H. C. Robbins Landon amerikai Mozart-kutató „1791 Mozart utolsó éve” c. munkájában, amely 2001-ben a Corvina kiadásában magyarul is megjelent, kielégítő magyarázatot ad arra, hogy mi is történt akkor, amikor egy titokzatos látogató megjelent a beteg, anyagilag nehéz helyzetben lévő Mozartnál, majd nevét és megbízóját elhallgatva egy halotti misét rendelt tőle, amelynek tiszteletdíját részben ki is fizette. Landon szerint bizonyítottan tekinthető, hogy egy bizonyos Walsegg nevű gróf volt a megbízó, aki képviselője útján 1790. februárjában elhunyt felesége számára rendelt egy halotti misét. A zenetörténész szerint a megrendelő azért titkolta el személyazonosságát, mert gazdag földesúrként és nagy zenekedvelőként igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy az általa és zenekara által előadott zeneműveknek ő a szerzője. Ez a magyarázat a Landon által ismertetett dokumentumok alapján hitelesnek tűnik. Az is meggyőző, hogy a hosszantartó gyanúsítgatások ellenére mégsem Antonio Salieri olasz zeneszerzőt kell keresni Mozart halála mögött. Peter Schaffer, aki Amadeus című színművének főszereplőjéül Salierit választotta, szintén az olasz zeneszerző bűnösségéből indul ki. Salieri azonban élete végéig a leghatározottabban tagadta ezeket a gyanúsítgatásokat, és valójában nincs is meggyőző bizonyíték az őt ért gyanúsítgatások alátámasztására.

Landon komoly kutatásokat végzett Mozart betegségének a kiderítésére. Könyvének ez a fejezete ugyancsak meggyőzőnek tűnik. Mégis marad kétség az olvasóban. Mozart 1784. decemberében csatlakozott a **Zur Wohltätigkeit** (Jótekonyságért) nevű szabadkőműves páholyhoz, ahol a páholy nagymestere Otto von Gemmingen-Hornberg báró volt, a Mozart család régi ismerőse és barátja. Amikor 1785. táján Mozart látogatni kezdte a szabadkőműves

páholyt, a páholy kétszáz tagot számlált, mestere pedig Ignaz von Born, a jeles tudós, író és mineralógus volt. A kortársak szerint Mozart és Schikaneder (és Giesecke) öröla formázta a Varázsfuvola Sarastróját. II. József császár 1785-ben elrendelte, hogy háromra kell csökkenteni a bécsi páholyok számát. Ezzel megkezdődik a szabadkőművesség korlátozása, majd visszaszorítása, amely végül Ferenc császár idején elvezet a betiltásukhoz. A szabadkőművesek mindig fontosnak tartották, hogy segítsenek bajbajutott társaikon, kivált azon páholytestvéreik özvegyeit, árváit támogatták, akik „eltávoztak az örökkévaló keletre”, azaz meghaltak. Senki sem ad azonban magyarázatot arra, hogy a beteg, anyagi gondokkal küzdő Mozartot a szabadkőművesek miért nem támogatták, vagy miért nem támogatták jobban? Ami változatlanul aggályos, az a temetés. Ennek furcsaságaira Landon sem ad kielégítő magyarázatot. Mozart 1791. december 5-én éjfél után hunyt el. A halál okaként heveny forrólázt jelölt meg a halottkém. Jelenünk orvosszakértőinek utólagos diagnózisa szerint valószínűleg urémiában - veseelégtelenségben - halt meg. 1791. december 6-án körülbelül 2 óra 30-kor tették fel Mozart holttestét a Rauhensteingasse-i háznál várakozó halottszállító kocsira, és vitték a Stephansdomba. A szertartás végeztével a kislétszámú gyászmenet a kint várakozó halottaskocsihoz ment, amely a koporsót a Sankt-Marx temetőjébe vitte. Sankt-Marx Bécs külvárosa, jó egyórányira fekszik a központtól. A gyászistentiszteleten jelenlévők közül senki sem kísért el Mozart koporsóját végső nyughelyére, és évekig senki nem érezte szükségét, hogy kiderítse, hová temették Mozartot. Csupán annyit tudunk, melyik része az a temetőnek, amelyben valahol ott nyugszik a zenetörténet nagy géniusza.

Ha az az egyik legszigorúbb szabadkőműves szabály, hogy a szabadkőműves testvért segíteni kell, akkor miként lehet az, hogy Mozartot szabadkőműves testvérei nem kísérték el utolsó útjára, és jómódú szabadkőműves testvérei sem tudtak annyi pénzt összeadni, hogy legalább egy olcsó sírhelyet válasszanak számára? Hogyan lehet az, hogy évekig feléje se néztek sírjának, illetve, hogy eltűrték, hogy a legszegényebbek, legelhagyatottabbak közé, tömegsírba fektessék? Temetésének ez a semmivel se megmagyarázható körülménye továbbra is arra utal, hogy bizonyos szabadkőműves előjárók valamiért nehezteltek Mozartra és meg akarták büntetni. Ezért nem kísérték el utolsó útjára, ezért nem vettek legalább egy olcsó sírhelyet a számára, és ezért hagyták hogy tömegsírba, kerüljön. Azok a szabadkőműves vezetők, akik oly gyakran büszkélkednek Mozart páholytagságával, és hivatkoznak a szabadkőművesek összetartó testvériségére, a mai napig nem adtak kielégítő magyarázatot Mozart temetésének furcsaságaira. Még H. C. Robbins Landon kiváló könyve sem ad erre magyarázatot. Ha pedig tudjuk, hogy elsősorban az illuminátusok által büntetésből kiszabott megszegényítő temetés nagyon hasonló ahhoz, ahogyan Mozartot eltemették, akkor továbbra is fennmarad a gyanú, hogy Mozart halálában talán idegen kezek beavatkozása is jelen volt. Maga Mozart úgy érezte, hogy megmérgezték és ennek a véleményének többször hangot is adott. Lehet, hogy paranoiás téveszme áldozata volt éppen akkor, amikor a zenetörténet egyik legnagyobb remekművét - a rekviemet - komponálta?

Hasonló módon halt meg Schiller Weimarban, aki kiváló egészségnek örvendett, mégis teljesen váratlanul betegeskedni kezdett, miután a porosz uralkodó Berlinbe hívta, hogy ő legyen a trónörökös nevelője. Vajon miért lett hirtelen beteg? A Mozarthoz képest gazdag Schillert is teljes részvétlenség mellett tömegsírba temették el nagy titokban. Vajon miért? A misztikus betegségben elhunyt nagy drámaíró illuminátus orvosa nem boncoltatta fel, és nem adták meg neki sem az őt megillető végtisztességet. Vajon miért? Az illuminátusok azért kedvelik a boncolás nélküli, gyors temetést egy tömegsírba, hogy ne maradjon nyoma, pl. a halálbasegítő mérgezésnek. A tömegsírban lévő halottak későbbi beazonosítása akkoriban csaknem lehetetlen volt. A DNS-segítségével történő beazonosítás felfedezéséhez még további 150 évre volt szükség.

Az illuminátusok első nagy akciója

A pénzoligarchia az illuminátusok segítségével hajtotta végre a francia forradalmat és sajátította ki az akkori Európa egyik legfontosabb államának a pénzrendszerét. Már négy évre rá, hogy állítólag felszámolták az illuminátusokat, a hivatalosan már nem létező titkos társaság megmutatta hatalmas befolyását. **Mirabeau**, francia gróf, a forradalom egyik elindítója, közismert illuminátus volt. Bizonyosnak tekinthető, hogy Mirabeau már 1782-ben a wilhelmsbadi kongresszuson megvitatta egy franciaországi felkelés lehetőségét. Mirabeau, aki megfigyelőként vett részt ezen a fontos tanácskozáson, elismerte, hogy az albigensek eretnek tanításait követi. Az albigensek céljai közé tartozott a francia monarchia megbuktatása és a katolikus egyház hatalmának megtörése azért, hogy „a szeretet vallása” lépjen a helyébe.

Amikor Mirabeau visszatért Franciaországba, beavatta szabadkőműves páholyának tagjait az illuminátusok filozófiájába. Ennek a páholyának a tagjai később fontos politikai tevékenységet fejtettek ki és többen is az elkövetkezendő forradalom vezetőivé váltak. 1788. végére csaknem minden Grand Orienthez tartozó páholy vezetése átkerült titokban Ádám Weishaupt követőinek a kezébe. Ezek a személyek nyíltan követelték a politikai terror alkalmazását az állammal szemben, a királyság megsemmisítését, a szexuális élet felszabadítását és a társadalmi egyenlőség bevezetését. A politikai intrika egyik legfeltűnőbb alakja ebben az időben **Cagliostro gróf** volt, aki Szicíliában született és, akit eredetileg **Giuseppe Balsamo**-nak hívtak. Fiatalemberként Cagliostro beutazta Európa és Ázsia számos országát és az örmény misztikus, **Althotas**, tanítványa lett. Althotas azt állította, hogy birtokában van „a bölcsek kövének”, amelynek segítségével bármely fémeket arannyá tud változtatni. Cagliostro Rómában feleségül vett egy csinos fiatal nemesasszonyt, Lorenza Felicionit, aki azt állította, hogy Cagliostro hipnotikus erővel irányította életét. Amikor Lorenza később kikerült Cagliostro hipnotikus hatása alól, azzal vádolta férjét az inkvizíció előtt, hogy eretnek praktikákat folytat.

Cagliostro Németországban lett szabadkőműves és ugyancsak itt lett az Illuminátus Rend tagja. Cagliostro alapította az okkult tradíciókhoz igazodó egyiptomi rítusú szabadkőművességet. A szabadkőműves szimbólumokat a régi egyiptomi misztériumok alkotó elemeinek tekintette. Hamarosán olyan páholyok alakultak Franciaországban és Angliában, amelyek ötvözték az egyiptomi szabadkőművességet, a kabalát és a mágikus ceremóniákat. Ezekbe a páholyokba nemcsak férfiakat, hanem nőket is felvettek. Ez a körülmény, valamint számos kiszínezett beszámoló vezetett azokhoz a híresztelésekhez, hogy az ezekben a páholyokban tartott összejöveteleken állítólag szexuális orgiákra került sor.

Cagliostro Párizsban csatlakozott a jakobinusokhoz, akik fontos szerepet játszottak a francia forradalomban. Cagliostro is részt vett az **1782**-ben tartott nagy szabadkőműves kongresszuson, ahol az illuminátusok terveket fogadtak el forradalmi helyzet kialakítására Franciaországban. Ezek arra vonatkoztak, miként lehet a francia népet a monarchia ellen fellázítani. Cagliostro jelentős pénzösszegeket kapott az illuminátusoktól és ebből fedezte Európa-szerte tett utazásait. Egyre többet tartózkodott Párizsban, ahol a legfelsőbb körökhöz is bejáratos volt, és az ő egyiptomi rítusú páholya még a királyi palotában is népszerű volt. **Mária Antoinette** hírhedt nyaklánc ügye, amelynek az volt a célja, hogy lejárássa a Habsburg családból származó francia királynét, számos kutató szerint az illuminátusok összeesküvése volt. Ez is már része volt annak a stratégiának, amely a nép fellázítását szolgálta a király és családjának a lejáratásával. Ebben az akcióban Cagliostro központi szerepet játszott, és amikor a nyaklánc-csalás kiderült, más összeesküvőkkel együtt letartóztatták, és a Bastille börtönébe vitték. XVI. Lajos azonban a Parlament döntésére bízta az összeesküvők sorsát. (Franciaországban ebben az időben 13 nagyvárosban működött ún. parlament, amely az adott város és

környéke legfelsőbb bírósági funkcióját látta el. A párizsi parlament illetékessége Franciaország csaknem egyharmadára kiterjedt. Tehát nem törvényhozó, hanem bírósági szervről van szó.) A párizsi parlament, amelynek a tagjai nagyrészt szabadkőművesekből és illuminátusokból állottak, ellenségesen viszonyult a királyi udvarhoz. Ez vezetett Cagliostro felmentéséhez és szabadlábra helyezésére. Mindez a botrány nagy károkat okozott a királyi ház hírnevének. A lakosságot előtötte a királyi pár pazarló életmódjáról szóló hamis propaganda.

Cagliostro ezután Angliába menekült és London lett a lakóhelye. 1787-ben, Párizsban élő barátjának írott levelében jelezte, hogy forradalom kitörése várható Franciaországban. „Megjövendölte” a Bastille elfoglalását, a monarchia megdöntését, az egyház szétrombolását, valamint a „szerelem és a józanész vallásának” a létrejöttét. Sokan látnoki erőt tulajdonítanak Cagliostro-nak, de a történészek a hírhedt kalandor pontos előrejelzését azokra a bennfentes értesülésekre vezetik vissza, amelyekre az Illuminátus Rend vezetőségéhez tartozó személyként tehetett szert.

1785-től 1789-ig több szabadkőműves páholy is annak szentelte tevékenységét, hogy aláássa a francia monarchiát. Ennek ellenére sok szabadkőműves továbbra is hű maradt a monarchiához, és a radikális változások hívei csak a kisebbséget alkották a szabadkőművesek körében.

De Luchet ögróf, aki a forradalom híve volt, ezt írta **1789**-ben: „Létezik egy összeesküvés a despotizmus javára és a szabadság ellen, a tehetségtelenség javára a tehetség ellen, a kicsapongó bűnök javára az erény ellen, a tudatlanság javára a felvilágosodás ellen. Ez a titkos társaság a világuralomra törekszik”.

Az alkalmazott jelképek és szimbólumok is mutatják, hogy milyen nagy befolyással volt a szabadkőműves Illuminátus Rend a francia forradalomra. A mindenlátó szem a háromszöggel számos könyv címlapján látható volt. Ugyancsak fontos szerephez jutott a **Mithras** misztériumokból kölcsönzött vörös frígiai jakobinus sapka. Mint már utaltunk rá, ez fontos szerepet játszott az illuminátus beavatási rituáléban is. A szabadkőműves jelszó „szabadság, egyenlőség, testvériség” a legkülönbözőbb módszerekkel, tudatosan fellázított tömegek kiáltása lett, míg a vörös zászló az egyetemes szeretet szabadkőműves szimbóluma, a forradalmárok által Párizs utcáin büszkén hordozott zászlóvá vált. Véres időszak köszöntött ekkor Párizsra és egész Franciaországra. Mégis azt kell mondanunk, hogy a forradalom számos vezetőjét fennkölt ideálok vezették. Még a fanatikus **Robespierre** is szembeszállt a túltengő anyagiassal szemléllettel. Elítélte azokat az entellektüeleket, akiknek az elméletében nem maradt hely Isten számára. Egy másik vezető politikus **Cemot** ezt mondta: „A legfőbb lénynek a tagadása egyenlő magának a természetnek a megtagadásával”.

A forradalmat követő egy éven belül felosztották a nagybirtokokat a parasztok között, megszüntették a rabszolgaságot a francia gyarmatokon, bevezették az árak ellenőrzését azért, hogy a szegényeknek egy bizonyos életszínvonalat biztosíthassanak. Sor került egy demokratikus alkotmány elfogadására is. A közbiztonsági bizottság olyan törvényeket hozott, amelyek szavatolták a szabad és ingyenes képzést, biztosították az ingyenes orvosi ellátást, és lefektették a jóléti állam alapjait.

Ezeknek az emberbarát újításoknak azonban igen magas volt az ára. A külföldi támadások veszélye, valamint az ellenforradalmi akciók megelőzése erősen centralizált diktatúrához vezetett, amelynek uralkodó csoportja a legvéresebb terror eszközeivel számolt le mindenféle ellenzékkal. Amint az minden radikális politikai mozgalom esetében történni szokott, azok, akik az új körülményeket bevezették, az újonnan nyert hatalmat mások elnyomására használták. Rosszabb elnyomókká váltak, mint azok, akiket elűzték. A bevezetett reformokkal

tehát az volt a baj, hogy a színlelést, félrevezetést szolgáló taktika részeként csak időlegesnek bizonyultak. Soha nem gondolták őket komolyan az eseményeket vezérlő háttérőrök.

Ismétlődő történelmi tapasztalat, hogy a forradalom felfalja saját gyermekeit. Ez annak a következménye, hogy a színlelő programot komolyan gondoló személyek a valódi célokat is ismerő aktorokkal szemben szükségszerűen alulmaradnak, amikor azok átveszik tőlük a közvetlen irányítást is. A túl naiv vagy túl sokat tudó strohmanokat eltávolítják. Így történt ez a szabadkőművesek esetében is. Azok közülük, akik részt vettek a forradalom előkészítésében és kirobbantásában, ennek a forradalomnak az áldozataivá váltak. A páholyok tagjainak többsége a nemesség soraiból került ki. 1789 után ezek a nemesek kezdtek kivonulni a szabadkőműves páholyokból. 1792-ben már csak kevés páholy működött, és ezekre is ellenségesen tekintett az akkori kormány. Ebben az évben az egyik templomos páholy nagymesterét a felheccelt csöcselék meglincselte. Gyanúba keveredett a szabadkőművesség azáltal is, hogy titkos működését egy tervezett ellenforradalom lehetséges álcázásának tekintették.

1791-ben már széles körben terjedtek a szabadkőműveseket és az illuminátusokat elérő vádaskodások. Ezek nagyrészt Cagliostro-nak az inkvizíció előtt tett beismerő vallomásán alapultak. Cagliostro 1789-ben azért, hogy megmentse az életét, azt állította bírái előtt, hogy folyamatban van az illuminátusok és a szabadkőművesek nemzetközi összeesküvése. Az a céljuk, hogy Európa szerte forradalmakat robbantsanak ki. Cagliostro szerint végső céljuk az volt, hogy a templomos lovagok eredeti művét befejezzék, vagyis megbuktassák a pápaságot, illetve ügynökeik útján átvegyék a bíborosi kollégium irányítását azért, hogy végül is egy illuminátus pápát helyezzenek a Vatikán élére, a pápai trónra.

Cagliostro azt vallotta, hogy hatalmas összegek vannak elhelyezve a holland, olasz, francia és angol bankokban. Ezeket a pénzeket az illuminátus pénzemberek adományozták azért, hogy a jövőben ezekben az országokban kitörő forradalmakat velük finanszírozzák. Cagliostro azt is állította, hogy a francia forradalmat a már akkor is nagy vagyonnal és befolyással rendelkező frankfurti Rothschild-ház pénzelte, amely kapcsolatban állt az illuminátusokkal. Egyes szerzők Cagliostro ezen állításait kétségbe vonják, illetve olyan kitalálásoknak tekintik, amellyel az életveszélybe került ember meg akarta menteni az életét.

Más kutatók, elsősorban az ún. revizionista történészek azonban állítják, hogy a frankfurti pénzemberek valóban jelentős összegekkel támogatták Ádám Weishaupt Illuminátus Rendjét, továbbá, hogy az illuminátusoknak két ága volt, az egyiknek élén a berlini Moses Mendelson bankár, a másiknak az élén pedig Ádám Weishaupt állott. 1796-ra már széles körben elterjedtek az új-templomos szabadkőművesek forradalomban való részvételéről szóló híresztelések. Utaltak rá, hogy a templomosok utolsó nagymestere, Jacques de Molay, a Bastille-ban volt bebörtönözve, mielőtt elégették a máglyán. Ugyancsak ez a Bastille volt a fellázadt tömegek rohamának a célpontja. Amikor a hóhér felmutatta a kivégzett XVI. Lajos fejét, a jelenlévők közül valaki így kiáltott: „Végre meg lett bosszulva Jacques de Molay”. Az 1243-ban született Jacques de Molay-t, a Templáros Rend utolsó ismert nagymesterét IV. vagy Szép Fülöp francia király parancsára a Rend többi vezetőivel együtt 1307. október 13-án, pénteken letartóztatták, majd Fülöp parancsára és V. Kelemen pápa jóváhagyásával 1314-ben máglyán elégették. Rámutattak a templomosok és a jezsuiták közti hasonlóságra is. Azt hangsúlyozták, hogy mindkét csoport titkos egyház létrehozására törekszik a katolikus egyházon belül. Az orleáni herceg, - a francia szabadkőművesek nagymestere és Mirabeau közeli barátja - is az összeesküvők közé tartozott, mivel ő akart XVI. Lajos helyébe lépni. A híresztelések szerint az orleáni herceg titkos okkult rituálékat folytatott, amelyeket korábban csak de Molay ismert. Azt is mondták, hogy az orleáni herceg által használt relikviák de Molay-hoz tartoztak, amelyeket röviddel a halála előtt csempésztek ki a párizsi templomból.

(2000-ben jelent meg angol szerzők tollából az a könyv, amely be akarja bizonyítani, hogy a torinói lepel valójában Jacques de Molay-t és nem Jézust ábrázolja. Christopher Knight és Robert Lomas „A második Messiás, a templomos lovagok, a torinói lepel és a szabadkőművesség nagy titka” c. könyvéről van szó.)

Augustin Barruel abbé 1797-ben megírta a jakobinizmus történetét. Ennek eredetét visszavezeti a manicheusok eretnekségére, amely a katarizmuson, az assassineken, a templomosokon, a szabadkőműveseken keresztül vezet a francia forradalomig. Barruel abbé szerint már az angol polgárháború is a templomos összeesküvés következménye volt. Ezt egyébként egyértelműen megerősíti az amerikai John J. Robinson „Born In Blood”, The lost secrets of freemasonry („Vérben született”, a szabadkőművesség elvesztett titkai) című munkájában, amely New Yorkban jelent meg 1989-ben. Az illuminátusok terve egy az egész kontinenst átfogó forradalom kirobbantására, sokkolta az akkori Európa uralkodóházait. Úgy érezték, hogy ők lesznek a következők. Poroszországban és Ausztriában utasították a rendőrséget, hogy számolja fel a titkos társaságokat. A bajor kormány 1790-ben súlyos büncselekménnyé minősítette az Illuminátus Rendhez való tartozást. A titkos társaságtól való félelem eredményeként a brit parlament is megvitatta a törvénytelen társaságok betiltását. A törvényjavaslat, amely a szabadkőműveseket úgymond a szülőhazájukban tiltotta volna be, azonban nem került elfogadásra, mivel az angol szabadkőművesség eddig az időpontig nem vett részt a politikában, másrészt mögötte állt a brit arisztokrácia, és támogatta a királyi család is.

1809-ben, Franciaországban létrejött egy titkos szabadkőműves páholy, amely illuminátus minta alapján kívánt működni. Ez a társaság szélsőségesen republikánus álláspontot képviselt és aktívan törekedett, pl. a magántulajdon megszüntetésére. Napóleon ellen lépett fel, mert őt a forradalom elárulójának tekintette. Kapcsolatba lépett Európa más titkos társaságaival, akik a felforgatást és a forradalmat tekintették fő feladatuknak.

Franciaországban királypárti szabadkőműves páholyok is működtek titokban azért, hogy visszaállítsák a királyságot az országban. Ez utóbbiak Napóleon lemondását követően elérték, hogy XVIII. Lajos kerüljön a trónra. Egyes kutatók szerint ezek a páholyok részt vettek az 1830-as párizsi forradalom előkészítésében, amelynek eredményeként Lajos Fülöp, a polgárkirály, került a trónra. Ő a szárnyai alá vette a szabadkőműveseket, és fiát választotta meg nagymesterré. Halálát követően testvére követte a szabadkőművesség élén. Ugyanebben az évben Strassbourgbán tartották a szabadkőművesség konventjét, ahol a radikális küldöttek már előrevetítették az 1848-as szabadkőműves forradalmat. Ezen a konventen német és olasz küldöttek is részt vettek, amelyek olyan titkos társaságokhoz tartoztak, akik az anarchizmust és a szocializmust hirdették.

Az illuminátusok és Amerika

Miután a bajor kormány betiltotta az illuminátus rendet és a Grand Orient páholyokat, az illuminátusok illegalitásba vonultak. Weishaupt utasította az illuminátusokat, hogy hatoljanak be az un. kék szabadkőművességbe, és alakítsanak titkos társaságot a titkos társaságokon belül. Csak azok a szabadkőművesek lehetnek a zárt illuminátus körök tagjai, akik bebizonyították, hogy internacionalisták és szakítottak vallásos hitükkel. Már ekkor általános gyakorlattá vált, hogy az emberbaráti és jótékonykodási tevékenység színlelése mögé rejtse a világ átalakítását és forradalmi felforgatását célzó tevékenységüket. Franciaországban az állami és az egyházi vezetőket rávették, hogy ignorálják a megszervezés alatt álló forradalomra vonatkozó figyelmeztetéseket. John Robison, aki az Edinburgh-i Egyetem tanára volt és magasrangú skót rítusú szabadkőműves - miután behatóan tanulmányozta az illuminátusok programját és megismerkedett személyesen Weishaupt-tal és tevékenységével - elhatározta, ő

is figyelmezteti az akkori világ vezetőit. De az ő erőfeszítései sem hoztak eredményt. Az éppen csak megszületett Amerikai Egyesült Államokban is terjedtek Weishaupt tanításai. Erre nem csak John Robison, de David Pappen a Harvard Egyetem tanára is figyelmeztette az amerikaiakat. 1798-ban Pappen a továbbtanuló diplomásoknak kurzust tartott arról, hogy milyen befolyást gyakorol az illuminizmus az amerikai társadalomra, a politikai és a vallási élet vezetőire.

Még **Thomas Jefferson** is, aki tisztában volt a pénzoligarchia és az irányításuk alá került pénz hatalmával, rokonszenvezett Weishaupt nézeteivel. Jefferson volt az illuminizmus egyik legelszántabb védelmezője Amerikában, és ő volt az, aki bevezette az illuminátusokat a fiatal állam skót rítusú páholyaiba. **John Quincy Adams**, aki szintén szabadkőműves volt, 1800-ban indult az elnökségért. A választási kampány során három levélben is feltárta, miként használja Thomas Jefferson a szabadkőműves páholyokat hatalmi céljai érdekében. Ezek a levelek ma is olvashatóak Philadelphiában a Rittenburg Square Library-ben.

1826-ban **William Morgan** kapitány tájékoztatni kívánta az amerikai szabadkőműveseket és a közvéleményt az illuminátusok tevékenységéről, titkos, hosszútávú terveikről és céljaikról. Az illuminátusok ekkor megbízást adtak **Richard Howardnak**, egy angol illuminátusnak, hogy az áruló Morganon hajtsák végre az illuminátusok ítéletét. Morgan kapitányt figyelmeztették a veszélyre, aki ezután megkísérelt Kanadába menekülni. Howard azonban a határ közelében utolérte és a Niagara vízesés közelében meggyilkolta. Történészek gondos kutatással bizonyították, hogy egy bizonyos **Awery Allyn** eskü alatti nyilatkozatban (affidavit) tett vallomást New York-ban, miszerint Richard Howard a templáros lovagok egyik találkozóján a New York-i St. Johns Hall-ban jelentést tett arról, hogyan hajtotta végre az ítéletet Morganon. Arra is kitért Allyn eskü alatt tett vallomásában, hogy miként szervezték meg Howard visszautazását Angliába. Ez az incidens mélyen megrázta az amerikai közvéleményt és az Egyesült Államok Északi Területeinek Legfőbb Tanácsához tartozó szabadkőművesek 40%-a kilépett ekkor a rendből. **Eugén Lennhoff** és **Oskar Posner** által 1932-ben, Bécsben kiadott „Szabadkőműves Lexikon” szerint William Morgan 1831-ben Smyrnában ismét feltűnt, de személyazonosságát vagy nem sikerült azonosítani, vagy más okból a közvélemény továbbra is az illuminátus szabadkőműveseket tette felelőssé sorsáért.

Visszatérve Amerikához, ott 1829-ben, New York-ban tanácskoztak az illuminátusok. A gyűlés szónoka egy brit illuminátus, bizonyos **Mr. Wright**, kifejtette, hogy egyesíteni kívánják a nihilista és ateista csoportokat más szubverzív szervezetekkel egy olyan átfogó nemzetközi szervezetbe, amelyet kommunistának hívnának, és amely a kommunizmus megvalósításáért küzdene. Ennek az új szervezetnek az lenne a feladata, hogy előkészítse az illuminátus célokat követő jövőbeni forradalmakat és háborúkat. Ekkor Clinton Roosevel, Horace Greely, valamint Chas Dana meg lett bízva, hogy teremtsen elő a pénzalapokat ehhez az új vállalkozáshoz. Ez a pénz volt az, amely részben finanszírozta a beindult kommunista mozgalom tevékenységét és magát Karl Marxot is.

Weishaupt 1830-ban meghalt és az illuminátusokra jellemző színlelő program keretében halálos ágyán visszatért a katolikus hitre, amelyben felnevelkedett. Több kutató is állítja, hogy Ádám Weishauptot lehet az első kommunistának nevezni. Weishauptnak a nézetei tükröződnek Marx és Engels Kommunista Kiáltványában. Aki ismeri Ádám Weishaupt műveit, megállapíthatja, hogy a Kommunista Kiáltvány alap gondolatai nem Marx Károlytól származnak, hanem Ádám Weishauptól, aki azokat már egy fél évszázaddal korábban leírta. Már utaltunk rá, hogy hivatalosan az Illuminátus **Rendet 1785-ben** feloszlatták, de a kutatók többsége állítja, hogy az a mai napig működik, csak más név alatt és más szervezeti felépítéssel. Miután titkos társaságról van szó, nem könnyű vélegeset és biztosat állítani.

Ugyanakkor eligazíthat minket az, ha szemügyre vesszük, mi történt azokkal a stratégiai célokkal, amelyeket az Illuminátus Rend megalakulásakor maga elé tűzött.

Az illuminátusok célkitűzései

Az **első** ilyen cél volt a fennálló kormányok eltávolítása. Ezt tágan úgy is értelmezhetjük, mint az Európában akkor hatalmat gyakorló uralkodói dinasztiák és örökletes arisztokrácia eltávolítása a hatalomból. A vezető dinasztiák, úgy mint az osztrák Habsburgok, a német Hohenzollerek és az orosz Romanovok, valamint a német, az osztrák és az orosz arisztokrácia el is lett távolítva a hatalomból. Kivételt képeznek a Windsorok Angliában, őket azonban a revizionista történészek szerint az illuminátus pénzoligarchia helyezte trónra és a Windsor család maga is az új nemzetközi hatalmi elitnek a része. Személyükben maga a nemzetközi pénzügyi közösség elit csoportja uralkodik Nagy Britanniában. Ez mondható el a kisebb nyugati országok szabadkőműves uralkodóiról és született arisztokráciájának legelőkelőbb tagjairól.

A **második** cél a magántulajdon megszüntetése. Ennek az egyik módja, amikor egy ország nemzeti vagyona az állam tulajdoni monopóliuma révén kerül annak a szűk elitnek a rendelkezésébe, amelyik ezt az államot az uralmába kerítette. Ez volt a helyzet az ugyancsak a nemzetközi pénzoligarchia által hatalomra segített államszocialista rendszer esetében. A magánpénzmonopólium rendszerében pedig úgy számolódik fel a magántulajdon, hogy annak a túlnyomó része a magánpénzrendszert irányító pénzvagyonos elit tulajdonába megy át. A társadalom többsége vagyontalan, és a pénzoligarchia tulajdonában lévő korporációknál, mint alkalmazott dolgozik. Vagyis a társadalom nagy többsége számára csak az alkalmazotti, illetve bér munkás lét lehetséges, mivel ki van zárva a magántulajdonból. Az ilyen bér munkás olyan függőségek közepette él, hogy alávetettsége miatt valóban önálló akaratképzésre már nem képes.

A **harmadik** cél volt az öröklési jog megszüntetése. A nemzetközi pénzoligarchia az ellenőrzése alatt álló vagyon jelentős részét alapítványokba vitte át, és itt tartotta meg adómentesen a rendelkezése alatt. Több pénzdinasztia is van, így pl. a Rothschildok, akik Family Trust-ban, családi alapítványban tartják vagyonukat, amelyet nem osztanak fel, amely nem öröklődik, amelyért nem fizetnek örökösödési adót, de amely vagyon a bázisa az adott pénzdinasztiához tartozó családok jólétének és hatalmának. Tehát az öröklési jog is, noha megvan, lényegében az illuminátusok programjának megfelelően módosult fokozatosan. A társadalom túlnyomó többsége számára csak elvont lehetőségként létezik, gyakorlatilag nem. Akinek nincs számottevő vagyona (mint, pl. a bérből és fizetésből élő, máról-hónapra tengődő millióknak), annak örökbehagynivalója sincs.

Stratégiájuk **negyedik** célkitűzése a nemzetállamok és a nemzetállamokat fenntartó patriotizmus felszámolása volt. A szabadkőműves világállam útjában állanak a hagyományos nemzetállamok a maguk külön-külön szuverenitás igényével. Ezért a kozmopolita szekuláris világállam érdekében szükséges a nemzeti összetartozás érzésének az elgyöngítése, hogy helyébe a „világpolgár” léphessen, aki a világ minden táján, a földgolyó minden országában egyaránt otthon van. Az ilyen nemzeti gyökereitől megfosztott „világpolgár” olyan, mint a futóhomok, nincs közösségi összetartozása, nemzeti identitása és ezért korunk neo-illuminátus pénzoligarchiája számára jól gyúrható embermassza, amely felett könnyű uralmat gyakorolni.

Ha nincs nemzetállam, akkor az uralmat gyakorló elit szerepét az adott néphez nem tartozó, ahhoz érzelmileg, kulturálisan nem kötődő személyek is betölthetik. Ez megkönnyíti a nemzetközi pénzoligarchia számára saját embereinek a kormányra segítségét. Elég ha a politikai

irányításra előre kiválasztott és e célra kiképzett személyek a formális jogi követelményeknek eleget tesznek. Elég az állampolgárság, és az alkotmányhoz való formális kötődés, hazára, és nemzeti töltetű hazafiságra nincs többé szükség.

Az **ötödik** célkitűzés a vallásoknak a meggyöngyítése, illetve felszámolása volt. Ennek egyik útja a vallásos nevelés, a vallásos hit aláásása, másrészt pedig a keresztény egyházak minél több kisegyházzá való atomizálása, az egyház közösségformáló szerepének csökkentése, a valódi egyházak és a kvázi egyházak egyenlősítése a relativizmus túlfeszítésével és a vallási türelem átértelmezésével. A vallási közösségek atomizálásának is az a célja, hogy az egyént megfossza attól a védelemtől és erőtől, amit a közösséghez tartozás jelent a számára. Ezzel az egyént védteletlené teszi a nemzetközi pénzligarchiával és uralmi rendszerével szemben. Másik útja egy felvizezett, eklektikus - illuminizált - világvallás kialakítása, amely a pénz-oligarchia küszöbön álló világállamának a szinkretizált államvallása lenne.

A **hatodik** cél a család felbomlasztása, illetve megszüntetése, szintén az egyén elszigetelését célozza. Egy családi közösségtől - és az általa tovább adott értékrendtől és kötelekektől - megfosztott egyén teljesen védteletlenül áll a pénzligarchia hatalmi hálózatával, személyiséget romboló destruktív értékrendjével szemben. Egy erős családi közösség a maga összetartó erejével, és közösségi hálójával, védelmet nyújthat a pénzligarchia tömegtájékoztatási eszközökkel végzett agymosásával szemben.

A **hetedik** cél a pénzligarchia uralmát biztosító szabadkőműves (pontosabban illuminista) világállam, - a világköztársaság - létrehozása volt. Ez a világállam formálisan még nem jött létre, de egyes alkotóelemei már készen vannak. A nemzetközi rendszerben kialakult regionális egységek - összekapcsolódva az ENSZ égisze alatt - rövid idő alatt formálisan is világot átfogó konföderációvá fejleszthetők. Ebben a világállamban a főhatalom a pénzügyi rendszert birtokló nemzetközi pénzligarchiái, amely ellenőrzése alatt tartja a világ energiaellátását és élelmiszertermelését is. **Yehezkel Dror** professzor „Ist die Erde noch regierbar?” (Kormányozható-e még a föld?) című, 1994-ben publikált tanulmányában, amelyet elfogadtak a **Római Klub hivatalos jelentésének**, megállapítja, hogy a világállam működtetéséhez a nemzetközi pénzligarchiának államonként 100-tól 1000-ig terjedően van szüksége kiszolgáló személyzetre a politikai hatalom gyakorlásához. Ez világszinten 50 ezer kiválasztott személyt jelent. Mindössze ennyi embert kell a pénzligarchiának kiképeznie a világ kormányzását végző elit személyi bázisa számára. Ebben a létszámban már benne foglaltatnak az egyes államok vezetőin kívül a nemzetközi vállalatokat, a nemzetek feletti és nemzetközi politikai intézményeket irányító menedzserek is. Azok a vezetői és kormányzói feladatokat ellátó személyek, akik a pénzligarchia informális utasításait végrehajtva meghozzák a formális döntéseket, és gondoskodnak azok végrehajtásáról, az 50 ezres létszámon belül mintegy 5 ezer főből álló kisebb és zártabb elit-csoportot képeznek. Ezeken belül is elkülöníthető egy még szűkebb, mintegy 1000 főből álló **szuperelit**, amely az emberiséget érintő legfontosabb kérdésekről dönt. A Római Klub szakértője szerint ehhez csak 400 politikus tartozna, akik közül **mindössze 200-at kell** a ma nyugaton elfogadott demokratikus játékszabályok szerint megválasztatni a lakossággal. A pénzligarchia kiemelt fontosságú célja a választott képviselők számának a minimálisra csökkentése. Minél kevesebb a választott politikus, annál könnyebb őket az ellenőrzése alatt tartania. A demokratikus formák között tartott választások során ugyanis mindig fennáll annak a kockázata, hogy „műhiba folytán” nem a pénzelit kiválasztottja kerül a törvényhozói és kormányzati testületekbe. Ezért a pénzligarchia - a takarékoság átlátszó ürügyével - ügynökei útján mindenütt a választott képviselők számának a csökkentésére törekszik. Erre jó példa az a kampány, amelyet a pénztőkét mindenben kiszolgáló MSZP-nek a fináncoligarchiához tartozó miniszterelnök-jelöltje indított 2001 nyarán a választott képviselők számának a csökkentésére, és a

kétkamarás törvényhozás bevezetésére Magyarországon. A lényeg itt is a választott személyek kizszorítása a közügyek intézéséből.

Áttekintve az illuminátus rend stratégiai céljait, megállapíthatjuk, hogy ezek a célok vagy megvalósultak, vagy nagyon közel kerültek a megvalósuláshoz. Az illuminátusok rendje ezen a név alatt már nem működik, de utódszervezetei működnek. Onnan lehet felismerni, hogy mely szervezetek, társaságok, zártkörű klubok és más rejtett struktúrák tekinthetők az illuminátusok utódszervezeteinek, hogy ugyanezekért, vagy hasonló célokért küzdenek - nyíltan vagy titokban - vagy sem? Ha ugyanazt akarják, mint az illuminátusok, akkor - jelenlegi nevükre való tekintet nélkül - az illuminátusok utódainak tekinthetők.

Illuminátusok és „ellen-illuminátusok”

A hatás-ellenhatás egyetemes törvénye sajátos formában a történelemben és a társadalomban is érvényesül. A pénzligarchia illuminizmusa hasonló jellegű rivális törekvéseket váltott ki, részben pedig védekező jellegű ellenállást az érintett országok uralkodó köreiből, vezető elitjeiből. A háttérhatalom általánosan alkalmazott „oszd meg és uralkodj” stratégiájának megfelelően igyekezett közvetlenül, vagy közvetve mindenütt jelen lenni, ellenőrzése és befolyása alatt tartani nemcsak a saját illuminátus hálózatát, de az „ellen-illuminátusok” szervezeteit is.

Weishaupt halála után követői továbbfejlesztették tanításait és módszereit arra vonatkozóan, hogy miként kell megszervezni, finanszírozni, irányítani és ellenőrizni a különböző nemzetközi mozgalmakat és szervezeteket, hogyan kell összehangolni a transznacionális struktúrák és csoportok együttműködését. A háttérhatalom stratégái szerint a legfontosabb azt elérni, hogy a végrehajtói hatáskör - lehetőleg minden nemzetközi szervezetben - a szervezet élén álló illuminátus kezében legyen. Így például, amikor a pénzhatalom szolgálatában álló egyik baloldali illuminátus szervezet, az Igazak Szövetsége megbízásából Marx és Engels megírták a Kommunista Kiáltványt, egyidejűleg az ugyanezen háttérerők szolgálatában álló illuminátusoknak egy másik - jobboldali - csoportja a Frankfurti Egyetem egyik tanárát, **Karl Rittert** (1779-1859) kérte fel, hogy készítse el a Kommunista Kiáltványt cáfoló, azzal homlok-egyenest ellenkező nézeteket kifejtő munkáját. Az egymással versengő mozgalmak, és az egymást tagadó stratégiák támogatásával érhető el, hogy az alapvető változásokhoz szükséges ellentétek elmélyüljenek, és az emberi társadalom szembenálló táborokra legyen felosztható. A háttérhatalomnak ez a kezdetektől alkalmazott „oszd meg és uralkodj” stratégiája döntő tényezőnek bizonyult az új világrend kialakításában. Ez a stratégia jelent meg a hatalmi egyensúly politikájaként a nemzetközi életben, és a jobb, valamint baloldali erők harcaként a társadalmi-politikai küzdelmekben. Megfelelő manipulálással a tudatosan létrehozott két tábor sakkban tarthatja, sőt fegyveres harcban el is pusztíthatja egymást a fennálló politikai és vallási intézményeikkel együtt. Visszatérve az ellen-illuminátusság tudatos létrehozásához, a Karl Ritter által megkezdett munkát a szellemtörténetben **Friedrich Wilhelm Nietzsche** (1844-1900) folytatta filozófiai munkásságával. Ma Nietzsche rendkívül népszerű a pénzhatalom fellegráiraiban és mind London, mind New York patinás könyvesboltjaiban egész polcok vannak tele Nietzsche munkáival. Közismert, hogy Nietzsche és tanításai a fasizmus és a náciizmus egyik szellemi forrását is képezték. Jelenlegi kultusza arra utal, hogy a pénzligarchia ma is egyik szellemi tanítómesterének tekinti.

1834-ben az olasz carbonarik vezetőjét **Giuseppe Mazzin**it választották az illuminátusok a világszerte szerveződött forradalmi mozgalom vezetőjévé. Ő töltötte be ezt a tisztséget egészen 1872-ben bekövetkezett haláláig. **Albert Pike** amerikai tábornokot, aki később az Egyesült Államok Déli Területei Legfőbb Szabadkőműves Tanácsának az élére került, nagy csalódás

érte, amikor **Jefferson Davis**, a szakadár Déli-konföderáció elnöke, feloszlatta a parancsnoksága alatt álló kiegészítő csapatokat azzal az indokolással, hogy törvénytelen cselekedeteket követtek el. Albert Pike az illuminizmusban kárpótolta magát. Elfogadta a világállam és a világkormány elképzelést és végül is az Egyesített Szabadkőművesség Világtanácsának az élére került. 1859 és 1871 között ő dolgozta ki a jövőben kirobbantandó három világháború katonai stratégiáját, amelyre három forradalommal párhuzamosan kerülne sor, és amely világháborúk végül is lehetővé tennék, hogy a 20. század végére az illuminátusok elérjék céljukat, a világ feletti hegemonia megszerzését, és a világ egy központból történő irányításának a létrehozását. Albert Pike forradalmi stratégiájának álcázására új rítusú szabadkőművességet hozott létre, amelyet az „Új és megreformált Palladian rítusnak” nevezett el. Ennek a rítusnak a három világközpontja Rómában, Berlinben és Charlestonban volt. Megbízta Mazzinit, hogy hozzon létre 23 alközpontot világszerte. Ezek voltak a világforradalmi mozgalom titkos regionális központjai. Még mielőtt a drót nélküli rádió fel lett volna találva, az illuminátusok számára dolgozó tudósok és mérnökök már technikailag megoldották, hogy Albert Pike, és az előbb megjelölt központok vezetői gyorsan és titkosan kapcsolatot tarthassanak egymással. Ez tette lehetővé, hogy egyszerre csak olyan eseményekre kerülhetett sor - párhuzamosan és központilag összehangoltan - a világ legkülönbözőbb részein, amelyek végül is forradalmakba vagy háborúkba torkolltak.

Albert Pike stratégiája viszonylag egyszerűnek mondható. Elképzelése szerint a nemzetközi forradalmi mozgalomnak elő kell készítenie három globális háborút, párhuzamosan három nagyszabású forradalommal. Az első világháborút azért kell megszervezni, hogy az illuminátusok megdöntsék a Romanov dinasztia hatalmát Oroszországban és ebben az országban kipróbálják a hatalom monopolizálásának egy új rendszerét, az ateista kommunizmust. Egy ilyen háborúhoz szükséges volt konfliktus kirobbantására a brit és a német birodalom között. A háború után megszilárdult kommunista rendszer aztán felhasználható további kormányok megdöntésére és az illuminátus hegemonia kibővítésére.

A második világháború kirobbantásához a fasizmus és a politikai cionizmus ellentéteit kell kihasználni. Ennek a háborúnak meg kell semmisítenie a fasizmust, illetve a nácizmust és el kell vezetnie Izrael állam létesítéséhez Palesztinában. A második világháború alatt a nemzetközi kommunizmust meg kell erősíteni, hogy alkalmas legyen a világ sakkban tartására.

Albert Pike elképzelése szerint a harmadik világháborúra azért kerülne sor, hogy megoldja a politikai cionizmus és az iszlám világ közötti konfliktust. A két oldal kölcsönösen kimerítené egymást, és ez előkészítené a háttérerők illuminátus világközpontjának az átfogó és teljes hatalomátvételét.

1871. augusztus 15-én Pike azt mondta Mazzininak, hogy a harmadik világháborút követően sor kerül a világtörténelem legnagyobb horderejű változására. Idézzük most Albert Pike saját megfogalmazását abból a Mazzinihoz írott levélből, amely a mai napig megtalálható a londoni British Museum Library-ben a katalogizált levelek között:

„A szabadjára engedett nihilisták és ateisták segítségével olyan félelmetes társadalmi kataklizmát provokálunk, amely szörnyűségében meg fogja mutatni a nemzeteknek az abszolút ateizmus, a barbárság, és a legvéresebb felfordulás hatékonyságát. A polgárok ekkor mindenütt rákényszerülnek, hogy védelmezzék önmagukat a forradalmárok kisebbsége ellen, és meg fogják semmisíteni a civilizáció lerombolóit. A többség, amelynek istenhívó szelleme ettől kezdve iránytű nélkül marad, kiábrándul a kereszténységből. Ezek a kiábrándult keresztények - vágyódva egy ideálért, de nem tudva hová forduljanak imádatukkal - el fogják fogadni az igazi fényt a tiszta luciferi doktrína egyetemes megnyilvánulásán keresztül, amely ekkor végre széles körben ismertté válik. Ez a megvilágosodás annak az általános

mozgalomnak lesz az eredménye, amely a kereszténység és az ateizmus lerombolását vagy elpusztítását fogja követni, amelyek egyidejűleg lesznek legyőzve és megsemmisítve.”

Amikor Mazzini meghalt 1872-ben, akkor Albert Pike **Adriano Lemmit** nevezte ki utódjául. Lemmi tevékenységét több forradalmi vezető is folytatta, közéjük tartozott Lenin és Trockij is. Ezeknek a személyeknek a tevékenységét a brit, a francia, a német és az amerikai nemzetközi bankárok finanszírozták. Miközben a közvéleménynek azt állítják, hogy a kommunizmus a munkások mozgalma azért, hogy elpusztítsák a kapitalizmust, mind az angol, mint az amerikai titkosszolgálatok munkatársai hiteles okmányokkal tudják bizonyítani, hogy a nemzetközi pénzüligarchia, azaz a nagykapitalisták a nemzetközi bankhálózatukon keresztül látták el pénzzel az 1776 óta vívott valamennyi háború és forradalom résztvevőit, még hozzá mind a két oldalon. Bőséges bizonyíték áll arra is rendelkezésre, hogy Albert Pike - hasonlóan Ádám Weishaupthoz - egyfajta gnosztikus vallást is képviselt. Pike 1889. július 14-én, vagyis a nagy francia forradalom 100. évfordulóján levelet írt a **Palladian Tanácsokhoz**, amelyekben ismerteti azt a tanítást, amit egyébként fő művében a „Morals and Dogma” részletesen is kifejtett. Az említett levélben ezt írja Albert Pike:

„Amit a tömegnek mondunk az az, hogy „mi az istent imádjuk”, de ez az isten az, akit az ember babona nélkül imád. Valamennyi magasfokozatú beavatottnak a luciferi doktrína tisztaságában kell megtartania a vallást... Igen! Lucifer isten. És szerencsétlenségünkre Adonai (a Lucifer-hívők ezt a nevet adják annak az Istennek, akit a keresztények imádnak, D. J.) is isten... minthogy az abszolút csak, mint két isten létezhet. Így, a sátánizmus doktrínája eretnokség: és az igaz, tiszta filozófiai vallás, az Adonai-val egyenlő Luciferben való hit: de Lucifer, a fény istene, és a jó istene, harcol az emberiségért Adonai ellen, a sötétség és a rossz istene ellen.”

Általános vélekedés szerint, aki ellenzi a keresztény hitet, az ateista. A Lucifer tiszteletét valló illuminátusok tisztában vannak vele, hogy a világállam megteremtését szolgáló stratégiájukat az szolgálja, ha titkaikat és hitüket megőrzik. A kutatók rátaláltak arra a levélre, amelyet Mazzini írt forradalmi mozgalma egyik irányítójának, dr. Breidenstin-nek néhány évvel a halála előtt:

„A világ minden pontjára elérő testvéri szövetséget alkotunk. Minden ígát le akarunk rázni. Mégis van egy láthatatlan, alig érzékelhető hatalom, amely ránk nehezedik. Honnan jön ez, hol van ez, senki sem tudja... Vagy legalább is senki nem mondja meg. Ez a szövetség még számunkra, a titkos társaságok veteránjai számára is áthatolhatatlan titok.”

A pénzüligarchia és titkos illuminátus hálózatának a központja az 1700-as évek végén Frankfurtban volt. Az ekkor megszülető-kialakuló Rothschild dinasztia és a vele kapcsolatban álló nemzetközi pénzemberek fontos szerepet játszottak ennek a hálózatnak a működtetésében. Később ez a központ átkerült Svájcba, illetve háromközpontúvá fejlődött. Az első számú központ a City of London, a másik a Wall Street, a harmadik központ pedig Svájc, közelebbről Genf, Zürich és Bazel.

Ha a pénzüligarchia és illuminátus hálózata végre tudja hajtani hosszútávú stratégiáját, akkor a világ országai és a nemzetközi intézmények néhány pénzüligarchiából álló kis csoport irányítása alá kerülnek, akik a hozzájuk csatlakozott szellemi elit - bankárok, közgazdászok, politológusok, jogászok - segítségével kormányozzák majd a világot.

Azt szokás mondani, hogy a történelem nem ismétli önmagát. De legalább annyira igaz az is, hogy vannak ismétlődő történelmi helyzetek, és tartós folyamatok. Vagyis a történelem lényeges vonatkozásokban valójában ismétli önmagát. Egyre több felszínre került tény bizonyítja, hogy a kommunista mozgalmat nemzetközi pénzemberek hívták életre 1773-ban azért, hogy megvalósítsák a magánpénzrendszerre alapozott uralmi elképzeléseiket. Ma már az is bizonyít-

ható, hogy Marx Károly a megbízásukból írta a Kommunista Kiáltványt, amelyben lényegében az illuminátusoknak azt az elképzeléseit próbálja népszerűsíteni, amelyek az egész világ globális méretű kommunista köztársasággá való átalakítására vonatkoztak.

A Frankfurter Egyetemen tanító **Karl Ritter** - aki Herderrel, Ratzerrel, és Kjellennel, valamint Karl Haushoferrel együtt a geopolitika, mint tudomány megalapítójának tekinthető - írta meg a Kommunista Kiáltvány antitéziseit. Karl Ritter úgy gondolta, hogy nem a pénzoligarchiának és hálózatának kell uralnia Európát, majd az egész világot, hanem bizonyos árja csoportoknak, akik ugyanúgy szakítanak a keresztény értékrendszerrel, mint a pénzoligarchia és a szolgáltatásban álló illuminátusok. A keresztény értékrendszer, vagy másképpen megfogalmazva, az emberközpontú társadalom, amely az ember szolgálatát tekinti a legfőbb értéknek, összeférhetetlen a világuralomra való törekvéssel. A frankfurter történelem professzor elképzelései később a nemzeti szocializmusban bontakoztak ki, amelynek szintén a világ végső ellenőrzése volt a célja. Az árja uralmat szorgalmazó kis csoport úgy vélte, hogy vagy akcióba lépnek, vagy a nemzetközi pénzoligarchia fogja megsemmisíteni őket. Ez a keresztény értékrendszert egyformán tagadó, és világhegemóniára törekvő két csoport megegyezett abban, hogy a legfőbb hatalom a földön a mindenható állam. Ennek az államnak a feje pedig szinte egy földi istenség. Ezek a nézetek végül megnyilvánultak mind a náci, mind a bolsevik diktátor istenítésében. Mivel Marxról és a kommunizmusról lényegesen tájékozottabbak vagyunk, mint **Karl Ritterről** és az ő nézeteiről, ezért ez utóbbival célszerű egy kicsit részletesebben foglalkozni.

Ritter történelmet oktatott a Frankfurter Egyetemen, majd a földrajz tanára lett a Berlini Egyetemen. Berlinben a geopolitika vált szűkebb szakterületévé. Az úgynevezett **Árja Párt** vezetőinek a törekvései és céljai mindig titokban voltak tartva, így az is alig ismert, hogy Karl Ritter milyen kapcsolatban állt az árja világuralom híveivel. A brit kormány számára dolgozó hírszerzők feltárták ezt a kapcsolatot, amikor a politikai gazdaságtant, a geopolitika tudományát és az összehasonlító vallástant tanulmányozták a német egyetemeken. Az így szerzett értesüléseiket eljuttatták a megfelelő döntési központokhoz, de ahogyan az gyakran megtörténik, a politikai vezetők és diplomaták nem ismerték fel időben és kellő mértékben ezeknek az információknak a jelentőségét. Egyszerűen félretolták őket.

Karl Ritter történelmi tanulmányai meggyőzték arról, hogy a nemzetközi bankárok egy kicsi, de igen gazdag és befolyásos csoportja, amelyik egyik országgal szemben sem érzi érzelmileg elkötelezettnek magát, de valamennyi országnak beavatkozik az ügyeibe, 1773-ban megszervezte a megbízásából tevékenykedő illuminátusok segítségével a Grand Orient Szabadkőművességet abból a célból, hogy eszközül használja a világforradalmi mozgalom számára, amely mozgalom ennek a bankárcsoportnak a távoli ambícióit hivatott megvalósítani. Hossztávú tervük szerint a nemzetközi pénzemberek eme csoportjának ellenőriznie kell a világgazdaság egészét, a föld természeti és emberi erőforrásait. Végső céljuk egy olyan totális világállam létrehozása, amely elméletileg Spinoza és Hegel tanításain, illetve a Marx és Engels által kidolgozott dialektikus és történelmi materializmuson alapul. Ritter azt is állította, hogy ezeknek a nemzetközi bankároknak a többsége nem tartozik az árja fajhoz, függetlenül attól, hogy gyakorolják-e hitüket, vagy sem. Szembeszállva Marx Kommunista Kiáltványával behatóan elemezte azt a veszélyt, amely akkor áll elő, ha ez a pénzügyi csoport ellenőrzése alá tudja vonni, és irányítani tudja a nemzetközi kommunista mozgalmat. Karl Ritter konkrét és gyakorlati tanácsokat adott az árja uralomra törő csoportoknak, hogy vezetői mit tegyenek a nemzetközi pénzbarók eme hosszútávú stratégiájának a megakadályozására. Ritter alternatív stratégiája az volt, hogy az árja fajnak kell megszereznie a végső ellenőrzést a világ erőforrásai felett. Azt ajánlotta az árja uralom harcosainak, hogy szervezzenek olyan mozgalmat, amely

nemzeti és árja alapon áll, és amelynek kifejezett célja a nemzetköziség és a kommunizmus feltartóztatása.

Karl Ritter hosszútávú ajánlásai

1. Európa valamennyi országát német hegemonia alá kell helyezni. Ennek a célnak az érdekében a militarista junkereket bátorítani kell és hozzásegíteni ahhoz, hogy az ellenőrzésük alá kerüljön az államhatalom, amely végrehajthatja a megfelelő katonai vállalkozásokat felváltva a gazdasági háborúkkal. Úgy meg kell gyengíteni az európai nemzetek gazdasági erejét, hogy német hegemonia alá legyenek vonhatók. Ritter szerint nem feltétlenül szükséges, hogy valamennyi katonai beavatkozás egyértelmű győzelemmel érjen véget. Elég, ha a megtámadott országok kellően meggyöngültek ahhoz gazdaságilag - és az emberi potenciál szempontjából is -, hogy regenerálódásuk hosszabb ideig tartson, mint Németország erejének a visszaállítása. Ritter fontosnak tartotta a német nép meggyőzését is arról, hogy fizikailag és mentálisan fölötte áll a többi fajnak, elsősorban a szemita fajnak. Ebből fejlesztették ki az árja propagandisták a német uralkodó faj elméletét. Ezzel akarták ellensúlyozni a nemzetközi bankárok egy csoportjának azt az igényét, amely szerint ők isten választott népéhez tartoznak, és ezért az isteni gondviselés révén jár nekik a vezetőszerp a földön. Az árja vezetők viszont azt állították, hogy az ő fajuk, a germán az uralkodó faj és őt illeti a vezetőszerp a földön. Ezek az eszmék és elképzelések máris két egymással szemben álló táborra osztották fel emberek millióit.

2. Karl Ritter olyan pénzügyi politikát ajánlott, amely megakadályozná, hogy a nemzetközi bankárok - hálózatuk révén - ellenőrzésük alá vegyék a német gazdaságot, és Németország csatlós államait, ahhoz hasonlóan, ahogy pénzügyi és gazdasági ellenőrzésük alá tudták vonni Angliát, Franciaországot és Amerikát.

3. Karl Ritter azt is ajánlotta az árja fensőbbiség híveinek, hogy szervezzék meg az úgynevezett „5. hadoszlop”-ot a kommunista földalatti tevékenység ellensúlyozására. Ennek feladata a meghódítandó országok felső- és középosztályainak meggyőzése arról, hogy az árja uralmat jelentő nemzeti jellegű szocializmus az egyetlen hatékony ellenszer a nemzetközi kommunizmussal szemben. Az árja fensőbbiség szolgálatában álló „5. hadoszlop”-ok feladata meggyőzni az alávetendő országok lakóit, hogy katonai védelmezőjüként üdvözljék a megszálló német csapatokat, amelyek megvédik őket a kommunista hódítástól. Ritter arra is figyelmeztette az árja uralom híveit, hogy csak azután szabad a katonai inváziót megvalósítani, ha már a célországban létrehozták az „5. hadoszlop”-ot és a propagandagépezetek már meggyőzték a lakosság többségét arról, hogy nem agresszió áldozatai, hanem mint „modern kereszteslovagok” megmentőként érkeztek hozzájuk az árja németek.

4. Karl Ritter szerint az árja vezérek uralma nem valósítható meg a kommunizmus teljes megsemmisítése és a nemzetközi bankárok háttérbeszorítása nélkül. Azzal támasztotta alá ezt az ajánlását, hogy a nemzetközi bankárvilág, amelyben állítása szerint vezető szerepe van a nem-árja pénzembereknek, mindig a saját önző céljai érdekében használta a nemzetközi kommunista mozgalmat, mint hatékony eszközt.

A Karl Ritter-féle hosszútávú stratégiának csak a fő elgondolásait foglaltuk össze. Megállapíthatjuk, hogy a világ hegemoniájáért versengő két csoport csupán hatalmi törekvéseit szolgáló eszköznek tekintette az emberek millióit. Mind a kommunizmus, mind a náciizmus összeegyeztethetetlen az emberközpontú értékrendszerrel és társadalommal. Itt az emelendő ki, hogy a pénzrendszer és a gazdaság van az emberért, nem pedig fordítva. Azaz az ember nem redukálható arra, hogy csupán nyereséget előállító eszköz legyen. Noha a kommunizmus

és a náciizmus élesen szemben állott egymással, és többszörösen keresztezte egymást, a két totális rendszer megegyezett abban, hogy egy kis csoport számára akarta monopolizálni a világhatalmat. Ál-humanista, illetve ál-nemzeti retorikájuk ellenére, mindkettő csupán eszközként kezelte az emberek millióit és emberellenes célok szolgálatában állt. A kamatkapitalizmus jelenlegi globális rendje annyiban közös a kommunizmussal, hogy ez is egy monopolista elit totális uralmára törekszik. A kommunista rendszerben a pártállami elit a diktatórikus állam segítségével rendelkezik a társadalom vagyonával és az emberekkel. A kamatkapitalizmusban a pénzrendszert magán-monopóliumként birtokló pénzoligarchia a pénz segítségével birtokolja a vagyont, ellenőrzi a gazdaságot és a politikát, a társadalom egészét. A kamatkapitalizmus globális rendjében a demokratikus formák betartásával működő közhatalom, az állam, egyre inkább alárendelődik pénzoligarchia szervezett magánhatalmának.

A pénz- és hatalomközpontú elitek világosan látják, hogy csak akkor lehetnek a világ erőforrásainak a vitathatatlan urai, ha létre tudnak hozni egy ateista, anyagi, pénzügyi érdekeken nyugvó totális világdiktatúrát. Ehhez viszont szükséges az alkotmányos kormányforma és a szervezett vallások meggyöngyítése, illetve átalakítása. E célt gyakorlatilag úgy lehet elérni, hogy a világ népeit ellentétes táborokba kell csoportosítani és a legkülönbözőbb okokból szembe kell állítani őket egymással. A különböző fajoknak egészen az ókorig visszanyúló szembeállása is az ateista, anyagi uralkodó elitek titkos ambícióira vezethetők vissza.

Az árja szó egy nyelvi csoportot jelöl, amelyet indoeurópainak, vagy indogermának is neveznek. Az árja nyelvek szókészlete, belső rendszere közös eredetre utal. Az árja szócska szó szerint azt jelenti: „a föld tiszteletreméltó ura”. Az európai árja csoport vezetőinek a többsége földbirtokos arisztokrata volt, akik erős hadsereget tartottak fenn azért, hogy megvédelmezzék birtokaikat. Ezekből az árja bárókból, porosz junkerekből, kerültek ki az árja militarista vezérek, akik viszont közreműködtek a náciizmus és a fasizmus létrehozásában.

A másik csoportba sorolják a szemita fajokat, ezekhez tartoznak az asszírok, az arameusok, a héberek, a föníciaiak és az arabok. A háttérhatalom illuminátusai olyan internacionalisták, akik szükség esetén szavakban ahhoz a néphez tartozónak vallják magukat, amelynek az államában élnek, de valójában a pénzügyi, gazdasági és politikai hatalom ellenőrzése a céljuk. Nem felel meg azonban a történelmi tényeknek, és ezért tárgyi tévedésnek minősíthető az a felületes állítás, hogy a pénzoligarchia és illuminátus hálózata azonos lenne egyetlen etnikummal, egyetlen néppel, illetve egyetlen vallási- és kultúrközösség különböző országokban élő tagjaival. A tények azt mutatják, hogy a nemzetközi pénzoligarchia öntörvényű, önálló életet élő, vegyes etnikumú nemzetközi szerveződés, amelynek elkülönülő érdekei, saját stratégiája, intézményei és nemzetek feletti struktúrái vannak, amelyeket formális és informális kapcsolatok kombinált-hálózatán keresztül hangol össze, és működtet. Elsőszámú központja ma is Londonban van és jelentős számban arisztokratákból, a „black nobility” („fekete nemesség”) képviselőiből áll legfelsőbb irányítóinak a szűk köre. (A kamatkapitalizmus világrendszerét irányító nemzetközi pénzoligarchiának a Wall Street és Washington csak a második számú központja. A harmadik központ Bazel és Genf.)

A nemzetközi pénzoligarchiának - és illuminátus hálózatának - legfőbb célja az egyes országok és végső soron a világ pénzrendszerének a monopolizálása a saját ellenőrzése alatt. Magán-pénzmonopóliuma segítségével olyan világrend kialakítására törekszik, amely politikailag szavatolja ennek a helyzetnek a fennmaradását. Mindenki, aki beleesik abba a hibába, amit Karl Ritter és szellemi, illetve politikai utódai elkövettek, hogy a nemzetközi pénzoligarchiát etnikai alapon működő szerveződésnek tekinti, az tulajdonképpen a nemzeti szocializmus és a fasizmus súlyos tévedéseit ismétli meg maga is. Ezt a bűnt a sztálinista bolsevizmus is elkövette, mert fejlődésének egy szakaszában nemzeti bolsevizmussá vált, és hasonlóan téves,

szélsőséges és antiszemita álláspontot foglalt el, mint a nemzeti szocialista és fasiszta ideológusok.

A nemzetközi pénzhatalom kezdetei

A pénzligarchia gyökerei - annyi máshoz hasonlóan - szintén az ókorba nyúlnak vissza. Azok a pénzemberek tartoztak az ókorban is és a középkorban is az akkori idők pénzügyi elitjéhez, akik kézben tartották a pénzt, mint gazdasági-kereskedelmi közvetítő eszközt, a hitelezést, a kereskedelmet, de legfőképpen azok, akiknek módjukban állt sokszor igen magas kamatra kölcsönöket adni. A pénztevékenység legfőbb problémája ugyanis a pénzrendszerben működő kamatmechanizmus. A kamat teszi lehetővé a közvetítő eszköz kézbentartójának, hogy ellenszolgáltatás nélkül elvegye a másik embertől munkája eredményének egy jelentős részét.

1215-ben került sor a negyedik lateráni zsinatra. A zsinat főtémája a pénzkölcsönzők és kamatszedők túl nagy befolyása volt a különböző európai országokban. Ebben az időben az egyházi és az állami uralkodók még egységesen tudtak fellépni. Az egyházi vezetők megengedték a keresztes hadjáratok folytatását, de törvényeket hoztak azért, hogy a keresztes hadjáratok nyomán kialakult pénzkölcsönzés és uzsorakamatszedés, valamint a közlekedésben és kereskedelemben használt erkölcstelen módszerek, köztük az elhatalmasodott korrupció, kemény büntetésben részesüljenek. A hiteleket nyújtó pénzemberek és a kereskedők, a mai részvénytársaságokhoz hasonló módon tevékenykedtek, frontembereket alkalmaztak, de a háttérből a pénztulajdonosok irányították tevékenységüket. Így ha nem sikerült a tranzakció, akkor a frontemberek kapták a büntetést. De még az egyház sem volt elég erős a pénzbarók megfékezésére, annak ellenére, hogy az államok ebben támogatták az egyházat. Azt azonban elérték, hogy az akkori pénzligarchia egyre jobban szembekerült az egyházzal és ezért hamarosan be is indították kampányukat az állam és az egyház szétválasztására. E cél érdekében kidolgozták a szekularizmus ideológiáját, amely az egyházat és a vallást a magánszférára igyekszik korlátozni.

A pénzligarchia előkészíti az első világháborút.

1910. januárjában a világforradalmi mozgalom 19 vezetője találkozott Londonban. Ennek a találkozóknak az elnevezése a történelmi dokumentumokban „a központi bizottság januári plénuma”. A fő téma az volt, hogy miként lehetne megerősíteni az egységet. Az akkor még szociáldemokrata jelzöt viselő, és nemzetközileg szerveződő párt vonala szerint egyesíteni kell valamennyi forradalmi szervezetet a vezető kapitalista országokban azért, hogy ki lehessen robbantani a háborút ezen országok között. Ebben az esetben a hatalmas veszteségek, a magas adók, valamint a néptömegek nélkülözése és szenvedése megfelelő alkalmat nyújthatnak a forradalmi helyzet kialakulásához. Ha valamennyi ország forradalmi kormányzat alá kerül, akkor a háttérben működő titkos hierarchia a hálózata segítségével létrehozhat egy totális világdiktatúrát. Ezentúl már nem lesz szükség arra, hogy teljesen titokban maradjanak. Feltételezhető, hogy a nemzetközi forradalmi mozgalom legfőbb vezetői - köztük Trockij, Lenin és Krisztián Georgijevics Rakovszkij - ismerhették csak a pénzligarchia, és illuminátus hálózata vezérkarának a titkos céljait.

1913-ban, Párizsban megalakult a nemzetközi bankárszövetség. Ebből az alkalomból elfogadtak egy bizalmas nyilatkozatot, amely többek között megállapítja:

„Eljött az ideje, hogy a nagytőke nyíltan diktálja törvényeit a világnak... A pénztőke (Hochfinanz) küldetése, hogy ne csupán egy országra, de az egész földgolyóra kiterjedően a császárságok és királyságok helyére lépjen.”

A történelmi folyamatok jobb megértése végett vegyük most közelebbről szemügyre a világpolitikát alakító háttérhatalmat, elemezzük látható és láthatatlan struktúráit, céljait és módszereit. A háttérhatalom egyik legkiválóbb ismerője az a német nagyiparos és pénzüember volt, aki maga is ehhez a hatalmi struktúrához tartozott, és aki több fontos megállapítást tett a pénzhatalom hálózatának a működéséről. Ismerkedjünk meg Walter Rathenau segítségével az illuminátus hierarchia stratégiájával és taktikájával.

Walther Rathenau

Walther Rathenau 1867. szeptember 29-én született és 1922. június 24-én merénylet áldozata lett. A „világforradalom vörös prófétájának” is nevezett Rathenau 1914 nyarán, a háború kitörésekor, a következőket mondta a berlini Adlon szállóban von Bülow hercegnek - aki 1900-tól 1909-ig volt német birodalmi kancellár -, miközben a Brandenburgi kapura mutatott:

„Nem jön el az a pillanat, amikor a császár fegyverhordozóival, a világ legyőzőjeként, fehér rózsákon vonul át a Brandenburgi kapun. Ezen a napon a világtörténelem elveszítené az értelmét.”

Ezek a szavak egyértelműen mutatják, hogy az ambivalens Rathenau a lelke mélyén Németország ellenségeinek az oldalán állt, ezért a világháborút előkészítő és levezénylő háttérhatalom számára pontosan ő volt a megfelelő ember a legyőzendő Németország hadiiparának az irányítására, és a német fegyverek előállítására.

Hasselbacher német szerző szerint a császári Németország ellen sokat hangoztatott néhány vád közül az volt a legkedveltebb, hogy Amerika azért lépett be Németország ellen a háborúba, mert a németek nem tették érdekeltté a győzelmükben. Ha kölcsönöket vettek volna fel Amerikától, akkor az Egyesült Államok a németeknek segített volna. A másik sokat hangoztatott vád szerint a korlátlan tengeralattjáró harc váltotta ki Amerika részéről a hadüzenetet.

Az első világháború kimenetelét eldöntő Egyesült Államok magatartásának a jobb megértése végett Amerika pénzürendszerét kell szemügyre vennünk. A világháborút megelőzően az Egyesült Államokban már két jól elkülöníthető gazdasági hatalom létezett. Az egyik volt a reálgazdaságban működő termelőtőke, amely fizikai termékeket állított elő, és társadalmilag szükséges szolgáltatásokat nyújtott. Ehhez a termelőtőkéhez hamarosan kapcsolódott a pénztőke, amelynek 1913-ban sikerült az amerikai pénzürendszert a magánmonopóliumává tennie, és így ő rendelkezett a reálgazdaság működéséhez szükséges közvetítő közeggel, a pénzzel, a hitelekkel, és ezzel a tevékenységével egyre nagyobb kamatjövedelemhez jutott. A pénzürendszer birtokában a pénzüligarchia korlátlan hitelekkel rendelkezett és ennek révén fokozatosan a termelő szférában is uralkodó szerephez jutott. A termelőtőke és a pénztőke képviselői azonban nemcsak együttműködtek, de keményen rivalizáltak is egymással. Az értékelőállító vállalkozók úgy vélték, hogy a pénzemberek - noha tevékenységükkel értéket nem állítanak elő, csupán a megtermelt értékeket osztják el a pénz segítségével - kisajátítják a munkát végző termelőtőke hasznát, és élösködnek a kockázatot viselő vállalkozókon. Ez a nagyhatalmú amerikai finánciós csoport a nemzetközi pénzügyi oligarchia egyre fontosabb részét alkotta. Természeténél fogva németellenes volt, mert a termelő tevékenység és értékelőállító munka elsőbbségén nyugvó német gazdaság veszélyes kihívást jelentett a számára.

A pénzrendszer nem állít elő értéket, de azok, akik ellenőrzik a gazdasági élet közvetítő közegét, bizonyos idő elteltével szükségszerűen az egész termelő tevékenység uraivá is válnak. A termelő és pénzvagyoni birtokában pedig ellenőrzésük alá tudják vonni a politikai szférát is. Ezen állítások ellenőrzése végett is érdemes közelebbről tanulmányozni Walther Rathenau tevékenységét, és nézeteit. Rathenau az első világháború idején 1914. augusztus 9-től 1915. március 31-ig a császári Németország hadianyag ellátását és hadiparát irányította. Az első világháborút követően, a weimari köztársaság idején pedig rövid ideig külügyminiszter volt. Az ő nevéhez fűződik a Szovjet-Oroszországgal 1922. áprilisában megkötött rapallói egyezmény, amelyben a két ország kölcsönösen lemondott egymással szembeni követeléseiről és helyreállította normális kapcsolatait.

Rathenau-nak sokat idézik a bécsi **Neue Freie Presse** című lap 1909. december 25-i számában megjelent írását a világot irányító „háromszáz emberről”:

„A munkavégzés személytelen demokratikus területén a gazdasági vezetésben, ahol minden elhibázott szó kompromittálhat és minden sikertelenség bukást eredményezhet, ahol a részvényesek közgyűlésén a szuverén publikum szakszerűen dönt kinevezésekről és elmozdításokról, egy emberöltő ideje alatt létrejött egy oligarchia, amely ugyanolyan zárt, mint a régi Velence urainak köre. Háromszáz ember, akik közül mindegyik ismeri a másikat, irányítja a kontinens gazdasági életét, és utódaikat környezetükből keresik ki. Ennek a sajátságos jelenségnek a sajátságos okait, amelyek bevilágítanak a jövő társadalmi fejlődés sötétjébe, most nem mérlegeljük.”

A költő **Frank Wedekind**hez írott levelében Rathenau közelebbről is megvilágítja kiket is ért a „háromszázak” alatt:

„A valódi „háromszázak” óvatosságból, és megszokásból letagadják hatalmukat. Ha megkérdezi őket, így válaszolnak: mi nem tudunk semmiről, ugyanolyan üzletemberek vagyunk, mint mások. Ezt követően nem háromszáz, de háromezer kereskedelmi ügynök jelentkezik majd, akik harisnyával, vagy művajjal kereskednek, és közlik: mi vagyunk azok. Névtelenségükben rejlik a hatalmuk. Ismerek egyet, aki nem a legjelentősebbekhez tartozik, aki egyáltalán nem találkozik senkivel, kivéve a borbélyát. Ismerek olyat, aki csaknem szegény, és egy hatalmas vállalatnak a tulajdonosa. Ismerek egy másikat, aki talán a leggazdagabb, és akinek a vagyona a gyerekeire van íratva, akiket gyűlöl. Többen beszámíthatatlanok. Egyik a jezsuiták számára dolgozik, egy másik a kúria ügynöke. Megint egy másik külföldi társaság megbízottjaként kétszáznyolcvanmillió konzollal rendelkezik, és a porosz állam legnagyobb hitelezője. Mindez bizalmas. De nézze, ezek az emberek a szokásos módon nem könnyen megközelíthetőek. A személyes közeledés nem szokásos útját pedig elutasítják. (Süddeutsche Zeitung Nr. 33. 1963. február 7.)

A diplomata gróf **Harry Kessler** 1928-ban könyvet írt barátjáról Walther Rathenau címmel, és ebben többek között megállapítja:

„Háromszáz ember, aki közül mindegyik ismeri a másikat, irányítja a kontinens gazdasági életét,” írta Rathenau 1909-ben, a Neue Freie Presse karácsonyi számában. Ő is ehhez a háromszázhoz tartozott, nyolcvannégy nagyvállalat felügyelő-bizottságának vagy igazgatóságának volt a tagja. Tevékenységének központjában az A. E. G. (Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft) állott, amely ahogyan ő 1907-ben írta, az akkori Európában vitathatatlanul a legnagyobb - központilag irányított - gazdasági szervezet volt. Számos üzemével, és leányvállalatával nemcsak Németországban, hanem Angliában, Spanyolországban, Olaszországban, Oroszországban, Svájcban, Dél-Amerikában nőtt naggyá **Emil Rathenau** biztos kezű irányítása alatt az évek során. És Walther Rathenau volt ez alatt apjának a jobb keze. De az A.

E. G.-n kívül még számos más vállalkozása is volt, amelyeknek a megalapításában és irányításában kiemelkedő szerepet játszott...”

Harry Kessler könyvében így foglalja össze Rathenaunak a bolsevizmusról való véleményét:

„Röviddel a Spartakus felkelés után 1919. februárjában Rathenau a következőket mondta nekem: A bolsevizmus nagyszerű rendszer, amely valószínűleg a jövőhöz tartozik. Száz éven belül a világ bolsevik lesz. Azonban az orosz bolsevizmus olyan csodálatra méltó színdarabhoz hasonlít, amelyet megvesztegetett ripacsok adtak elő, és Németországban is, ha elérkezik a kommunizmus, ugyanilyen ripacs módra lesz előadva. Hiányoznak az emberek egy ennyire bonyolult rendszerhez. Ez sokkal kifinomultabb és magasabb szintű szervezési képességet igényel, mint ami nálunk megtalálható. Nem rendelkezünk megfelelő formátumú emberekkel. Talán az angolok és az amerikaiak igen. Mi németek őrmester módjára tudunk szervezni, nem azon a magasabb fokon, amit a bolsevizmus megkövetel. Éjszakánként bolsevik vagyok. Nappal azonban, amikor úton az üzembe látom munkásainkat és alkalmazottainkat, akkor nem vagyok az. Pontosabban, még nem. Megismételte többször: Még nem.”

Ellenfelei **Walther Rathenaut** a világforradalom prófétájának titulálták. A munkások és katonák, akik 1918-ban a forradalomban részt vettek, nem tekintették Rathenaut a forradalom vezetőjének. Ezt a véleményüket indokolja, hogy Rathenau vállalkozó, azaz egy nagyvállalat igazgatója volt, és 1918. október 7-én minden fegyverviselésre alkalmas férfi felfegyverzésére és az ellenséggel szembeni bevetésére szólított fel, vagyis látszólag a császár ügyét képviselte. Ludendorff tábornok így ír erről: „Kriegshetze und Völkermord” (Háborús uszítás és népiirtás) című könyvében:

„Walther Rathenau a sajtóban közölt cikkében népfelkelésre szólít fel azért, hogy szándékát hatásosan álcázhassa.”

1918. novemberében Rathenau a következőket mondotta a bajor forradalmi kormány vezetőjének **Kurt Eisnernek**:

„Az utolsó pillanatban még sikerült nekünk minden felelősséget Ludendorffra hárítani. (Ludendorff: „Meine Lebenserinnerungen”, „Visszaemlékezések életemre”).

Mivel Rathenau kedvezően viszonyult a bolsevizmushoz, ezért élesen elutasította a szocialisták egyenlőségi eszméit. Így ír erről:

„Törésre került sor a szocialisták körében. A munkástömegek értenek a romboláshoz, az alkotó munka az agyagnak a dolga. Csak a szellem arisztokratái által vezetett munkásosztály hozhat létre egy új társadalmat. Ez nem az egyenlőség társadalma lesz, mivel az egyenlőség lehetetlen!”

Az író, **Emil Ludwig** 1921. júniusában a következőket írta a **Neue Zürcher Zeitungban** Rathenauról miniszterré történő kinevezése alkalmából:

„Külügyminiszterré való kinevezése külkapcsolatainkban az európaiak közötti megértő tárgyalásokat jelenti. A belpolitikában a szociális kiegyenlítődés, az osztályok és népek megbékélése lenne Rathenau eszmei célkitűzése. Ehhez a maga módján kész és gyakorlati programmal rendelkezik, amely egész Németországban és már a kezdéskor megvalósítható. Az idő, az emberek, és a németek ismerőjeként tisztában van ezzel, de tudja úgy is, mint pesszimista. Mégis olyan emberként fog munkájához, aki egyszerre cselekedni és gondolkodni is tud... Rathenaunak minden előzékenysége ellenére diktatori gondolkodásmódja van, hajlik a szakszerűsége, és inkább tovább megy, semmint hogy megváltoztatná azt az utat, amelyen már egy évtizede halad... Egy ilyen, a politikai életben egyéni utat járó személy számára nem helyes irányelveket előírni, mégis ma ezt mondják: Rathenau antimilitarista, antinacionalista,

antikapitalista. Az egyszerűsítésnek, a leszerelésnek, a tervgazdálkodásnak és a nemzetközi közgazdaságnak a híve. Ezért valójában a külföld támogatója, nevezetesen Angliáé, de csak igen kevesen tudják, hogy 1920-ban Spaa-ban egyedül ő akadályozta meg a kudarcot, és hozta létre az egyetlen megegyezést, amely 1918. óta a háborús felek között létrejött.”

A jövőről így ír **Walther Rathenau** a „Nach der Flut” (Özönvíz után) című írásában:

„A legtöbben még nem ismerik sorsukat, nem tudják, hogy őket és gyerekeiket feláldozzák. A föld népei sem tudják még, hogy az egész emberi nemről van szó. Talán még azt sem tudják, kivel küzdöttünk. Egyesek azt mondják: igazságosság. Mások ezt: megtorlás. Vannak akik pedig ezt: bosszú. Tudják, hogy amit igazságosságnak, megtorlásnak, és bosszúnak neveznek az gyilkosság? Mi, akik némán, de nem vakon viseljük sorsunkat, még egyszer felemeljük hangunkat úgy, hogy hallja a világ, és panaszkodunk. A föld népeinek, azoknak, akik semlegesek, és azoknak, akik barátságosak voltak, a szabad tengerentúli államoknak, az újonnan született államoknak, az eddig ellenséges nemzeteknek, népeknek, akik itt vannak, és majd akik utánunk jönnek, az elválás bánatában mély, ünnepélyes fájdalommal és lángoló panasszal vessük a lelkükbe:

Meg leszünk semmisítve. Németország élő testét és szellemét megölik. Németek millióit üzik nélkülözésbe és halálba, hazátlanságba, szolgaságba, és kétségbeesésbe. A szellem népeinek egyike eltűnik a földgolyóról. Anyái, gyermekei, meg nem született utódai halálra vannak ítélve. Megsemmisítenek minket tudatosan és látva, - a tudók és a látók. Nem úgy, mint az ókor primitív népeit, akiket gyanútlanul és némán száműztek, és rabszolgasorba juttattak. Nem fanatikus bálványimádók által, akik azt hitték, hogy egy emberfaló szörnyet imádnak. Európai vérű testvérnépek semmisítenek meg minket, akik Istent és Krisztust imádják, akiknek élete és alkotmánya az erkölcsösségen nyugszik, akik az emberiségre, a lovagiasságra, és a civilizációra hivatkoznak, akik a kiontott vért gyászolják, akik az igazságos békét, és a népek szövetségét hirdetik, akik felelősséggel tartoznak a földgolyó sorsáért.

Jaj neked, és a lelkednek, aki meg merted nevezni az igazságosságnak ezt a vérbíróságát. Legyen bátorságod, mondd ki, és nevezd nevén: ezt úgy hívják bosszú. Kérdezlek titeket, valamennyi nép, vallás és tudomány szellemi embereit, államférfiakat és művészeket, titeket kérdezlek, valamennyi nemzet munkása, proletárja és polgára, téged kérdezlek, mélyen tisztelt Atya, a katolikus egyház legfelsőbb ura, téged kérdezlek Isten nevében: szabad-e a föld egy népét bosszúból testvérnépei által megsemmisíteni, és nem ez lenne-e az utolsó és legszerencsétlenebb a népek között?

Szabad-e egy európaiakból álló élő népet gyermekeivel, és meg nem született utódaival, szellemi és testi lététől megfosztani, robotmunkára ítélni, és kitörölni az élők sorából?

Ha ez a szörnyűség megtörténik, amelyhez viszonyítva minden háború csak előjáték volt, úgy tudnia kell a világnak, mi történt, és mit szándékozik tenni. Nem szabad soha azt mondania: Nem tudtuk és nem akartuk ezt. Isten színe előtt és az örökkévalóság felelőssége előtt higgadtan, és hűvösen kell kimondaniuk: Tudtuk ezt, és akartuk ezt.” (Nach der Flut, 60-68. oldal.)

Rathenau így folytatja fejtegetéseit:

„Aki húsz éven belül a világ egykor legvirágzóbb országai közé tartozó Németországba látogat, el fog süllyedni szegénységben és bánatában. Az ókor nagy városai, Babilon, Ninive, Théba, puha agyagból épültek, a természet szétporlasztotta őket, kiegyengetve a földet és a dombokat. A német városok nem válnak romhalmazzá, hanem félig halott, megkövesült tömbökké, amelyek részben még nyomorúságos emberek által lakottak. Néhány városnegyedben még lesz élet, de minden fény és vidámság nélkül. Fáradt lények vánszorognak a repedezett

flaszteren - a lebuja meg vannak világítva. Az országutak széttöredezve, az erdők lepusztulva, a mezőkön szegényes vetés. A kikötők, vasutak, csatornák tönkremenve, és mindenütt szomorú emlékeztetőként láthatók a nagyság idejéből származó viharvert építmények.

Körös-körül fényben virágoznak a megerősödött régi és új országok, virágzik az új technikájú és erejű élet, amelyet az elhaló ország vére táplál, és amelyet elüldözött fiai szolgálnak. A német szellem, amely a világért dalolt és gondolkodott, a múlté. Egy nép, amelyet Isten az életre teremtett, amely ma még fiatal, és életerős, élt, és immáron halott. Vannak franciák, akik mondják: Halljon meg ez a nép! Nem akarunk többé erős szomszédot. Vannak angolok, akik mondják: Halljon meg ez a nép! Nem akarunk többé még egy szárazföldi versenytársat. Vannak amerikaiak, akik mondják: Halljon meg ez a nép! Nem akarunk többé gazdasági konkurenseket. Ezek az emberek lennének nemzeteik igazi képviselői? Soha. Minden erős nemzet elutasítja a félnépek és az irigyek hangját. Vagy a bosszúállók lennének nemzeteik igazi képviselői? Semmikor. Ez a szörnyű szenvedély nem lehet tartós erkölcsös embereknél.

Mégis, ha a félnépek, az irigyek, és a bosszúállók egyetlen órában, a döntés órájában győznek, és nemzeteik három nagy államférfia erre szánja el magát, a sors beteljesedik. Akkor Európa boltíves épületéből a legerősebb kő lemorzsolódik, és Ázsiának a határai kiterjednek a Rajnáig, a Balkán pedig az Északi tengerig. Kétségbeesett, nem európai szellemiségű emberek hordája telepszik a nyugati civilizáció kapui elé, amely nem fegyverekkel, hanem fertőzéssel fenyegeti a biztonságban élő nemzeteket. Soha nem származhat jog és boldogság jogtalanságból. Soha nem látott módon megbűnhődünk azért a jogtalanságért, amit Németországnak függetlensége és önállósága elvesztésével ártatlanul magára kellett vállalnia. Ha azonban a nyugati nemzetek nyugodt, hideg megfontoltsággal, óvatosságból, érdekből, vagy bosszúállásból lassan megölik Németországot, és ezt igazságosságnak nevezik, ha bejelentik a népek új életét, a kiengesztelődés örök békéjét, és egy népszövetséget, úgy soha nem lesz valódi értelemben vett igazságosság, és az emberiség - minden győzelme ellenére - soha nem lesz ismét vidám és felszabadult.

Ólomsúly fekszik rá földgolyónkra, és többé nem szabad szellemmel születnek az eljövendő nemzedékek. A bűn bilincsei, amelyet most még le lehetne rázni, széttörhetetlenné válnak, és végérvényesen láncra verik földünket. Az eljövendő korszakok viszáljai, háborúskodásai egyre elkeseredettebbé és megosztóbbá válnak, mert át lesznek itatódva a kölcsönös igazságtalanság érzésével. Soha nem nehezedett hasonló hatalom és felelősség egy triumvirátus homlokára. Ha az értelemmel bíró emberi történelem azt akarta, hogy három ember elhatározása révén egyetlen óra döntsön földünk évszázadairól, és emberek millióiról, akkor ilyen órát akart: Egyetlen színt valló kérdést kellene a győztes - civilizált és vallásos - nemzeteknek feltenni. A kérdés így hangzik: Emberiesség vagy erőszak? Kiengesztelődés vagy bosszú? Szabadság vagy elnyomás? Valamennyi nép fiai és lányai, gondoljátok meg ezt! Ez az óra nem csak rólunk, németekről dönt, ez rólunk és rólatok, mindannyiunkról határoz. Ha ellenünk ítélt, viselni fogjuk sorsunkat, és megyünk a földi megsemmisülésbe. Jajszavunkat nem fogjátok hallani. Mégis hallatszani fog ott, ahol emberi kebelből fakadó jajkiáltás még soha nem maradt meghallgatás nélkül.” (Nach der Flut, 69-72. oldal)

Egy jövőbeni második világháborúról ír 1919-ben Walther Rathenau abban a tanulmányában, amely a „**A háromszoros forradalom kritikája**” címet viseli:

„Függőségi viszonyaik miatt tűntek el az ókori államok, mert a feltörekvő alsóbb rétegek nem hagyják magukat állandóan az uralkodó csoportok által megkötözni. Csak társadalmi tagozódás nélküli népek, mint Kína rendelkeznek örök élettel. Az új, valamennyi közt a legerkölcstelenebb társadalmi réteg a proletariátus, amely első naptól kezdve a szívében viseli a halál csíráit. Belső forradalmak, miként azt a szocializmus teoretikusai hiszik, nem tudják

megrendíteni a fennálló rendet, csak a világháborúk formájában jelentkező külső meg-rázkódtatások. Az elsőre már sor került. A legkisebb ellenállás helyén kellett lángra lobbannia, és itt rázkódott meg a legjobban a fennálló rend. A Nyugat építménye még nem ingadozik. Ott még évtizedeken át magasodhatnak az emeletek. Mégis közeleg - a világrendőrség ellenére - a következő világháború, amelyet nem mi robbantunk ki, amit azonban a mi érdekünkben vívnak meg. A legkisebb ellenállás - újabb - helyén fog ismét kitörni, azaz az elmaradottság és igazságtalanság helyén. (Nach der Flut, 47-48. oldal)

A kommunizmus jövőjét így látja Rathenau a „**Der Kaiser**” (A császár) című írásában:

„Az 1917-es orosz forradalom patetikus eszméje az emberiség. Óhajtott célja: a (jelenlegi) proletariátus diktatúrája, és az eszményített anarchizmus (az állami erőszak és az államrend tagadása). Gyakorlati törekvése: az európai struktúra megszüntetése a szocializálandó szabad államok egységesített államformájával. A Kelet gyakorlati gondolkodása egy évszázadon át olyan könyörtelenül meg lesz valósítva, mint jelenleg a Nyugat gyakorlati gondolkodásmódja. Az idők háttérében ott áll várakozva egy utolsó célkitűzés: Az államformák felszámolása, és helyettesítésük öngazgató, kulturális tömörülések rugalmas rendszerével, egy transzcendens eszme uralma alatt. Ez az eszme azonban a tudat egy megváltozott fokozatát feltételezi.” (Der Kaiser 55. oldal)

Walther Rathenau a továbbiakban ezt írja a jövőről:

„A harc évtizedei, megszakítva a fegyverszünetek éveivel, a tömeggyőzelmek éveivel, a reakció éveivel. A küzdelem kultúraellenes eszközökkel folyik. Sztrájk, öncsonkítás, szabotázs, a végtelen gátlástalansággal működtetett bankóprésből származó vesztegetési pénz. Nemzedékek, akik fegyelmezetlenül, és tiszteletlenül nőnek fel, a munkakedv elvesztése, nélkülözés, élvezet általi kábultság, hataloméhség, gátlástalan önzés, és végtelen fecsegés. A képzés elromlik, a szellem elrejtőzik a remetelakokban, a művészi alkotások és jártasság veszendőbe megy, az erdőségek és a természeti értékek elpusztulnak. Volt idő, amikor Róma egy földdarab volt tizenkétezer lakossal. Enyhe kép összehasonlítva a nagyvárosi poklokkal, melyekben végbemegy az új kulturális összeomlás.

Eddig a föld évszázadokon keresztül épült, gyarapodott, megőrződött, megkímélődött, anyagi és szellemi javakban bővült, és kevesek élvezetét, képzését, kifinomodását szolgálta, most viszont jön a leépülés, a tönkremenés, a szétszóródás, és az eldurvulás évszázada. Jaj nektek építmények, festmények, könyvek és kertek! A művészi jártasság, és kézművesség átadása, a tanulási készség, képzés és technika, az élet- és közlekedési formák, a munkaszeretet, rend és gondosság átlépik az elszegényedés rég feledésbe ment mélységeit; És ha valamikor felébred a világ mély téli álmából, csodálkozó szemekkel, romantikus vágyódással fog kultúránkra emlékezni összegyűjtve szétszórta emlékeit. Egyben lesz csak fölényben velünk szemben, de abban döntően: már nem lesz többé a kevesek világa és korszaka, hanem mindenkié lesz... Romok mögöttünk, és romok előttünk. »Az átmenet nemzedéke vagyunk, trágyázásra rendelt, nem méltó az aratásra«, írtam a háború kezdetén...” (Der Kaiser 57-58. oldal)

A „**Háromszoros forradalom kritikájában**” Walther Rathenau a következőképpen körvonalazza Németország jövőjét:

„**Prometheus Németország!** Még akkor is, ha soha többé nem tudod sziklához láncoló kötelékeidről megszabadítani magadat, ha Istennek áldozott véred szegyenben és fájdalomban öntözi a földet, szenvedj a nagy áldásért, amely csak keveseknek, az erőseknek adatik meg. Ne küzdj többé a boldogságért, mert neked más rendeltetett. Nincs bosszú, nincs igazságtétel, sem hatalom, sem jólét, amely megvált. Légy, ami voltál, aminek lenned kell, amiről soha nem volt szabad elfeledkezned. Légy gyűlölt, és ne gyűlölj. Légy kigúnyolt, és ne védekezzél.

Sámson Németország! Szemed vak, homlokod csupasz. Fordíts tekinteted magadba, és titáni erődet fordíts magad ellen. A föld tartóoszlopait nem fogod széttörni, az ítélkezés nem a tied. Hajtsd a filiszter malomkerekét, és énekeld Isten dalát.

Ahasvérus Németország! Nincs hatalmad meghalni. Német lábak tapossák a földet, és otthont keresnek. Keserű kenyeret eszel, és a hazád nem lesz a te hazád. Az idegen ajtóktól elüldöznek fáradt szemeid tompa tekintete miatt.

Óh, Németország! Szeretve balga vakságodban, tízszeresen szeretve Isten-felejtő tévelygéseidben és bűneidben, tízezerszeresen szeretve szégyenteljes szenvedéseidben, mit tudsz a sorsodról? Mit tudsz arról, hogy a szellemed miatt létezel, a szellemed miatt, amit nem ismersz, mert elfelejtetted és megtagadtad. Véd magad! Saját magad miatt nem szabad meghalnod és nyugodnod. Le vagy tartóztatva, elbuktál, és ha az emberek kezei elengednek, Isten kezébe hullsz.

Mi, akik nem vagyunk forradalmár lelketűek és nem csináltunk forradalmat, kaptunk egyet ajándékba, mi, akik nem születtünk a politizálásra, akik hitetlenül és meggyőződés nélkül játszottunk a politikával és a világhatalommal, kudarcot vallottunk, mi, akik nem földi jóra vagyunk teremtve, hagytuk magunkat elkápráztatni és elkábítani, jóllakottá és butává lettünk, belépünk most a nagy forradalom száz évig tartó szegénységének a birodalmába. Nem azért, hogy elnyerjük a boldogságot, hanem azért, hogy beteljesítsük a törvényt, az újjászületés, a megújulás és a lélektől való áthatottság törvényét.

A bosszúállás forradalma nem méltó hozzánk.

A jólét forradalma tévedés, és mellékes dolog.

A felelősség, az emberi méltóság, a jellem és a szellem forradalma van elrendelve és kiosztva ránk.

Ebben összefonódnak a társadalmi berendezkedés és a szellemi törekvések. Az intézmények szellemi beállítódás nélkül nem maradandóak. Átcsapnak az ellentétükbe. Az orosz kommunizmusból tatár oligarchia lesz. A szellemi törekvések viszont nem tudnak érvényesülni intézményesülés nélkül, és játékos utópizmusban (valóságidegen világjobbításban) végződnek.

„Amit átélünk, és megvalósítunk, az a folyamatosan lobogó világtűz örökké tartó élesztésének a része, amely megolvasztja az anyagot azért, hogy felszabadítsa a szellemet. (1919. június)”

Rathenau kereste a halált

Walther Rathenaut 1922. június 24-én, amikor 11 óra körül nyitott személyautóban lakásától a berlini hivataláig hajtatott, egy korábbi tengerésztiszt, Kern, aki a Consul nevű szervezethez tartozott, agyonlőtte. A merénylők köréhez tartozott többek között egy 16 éves fiatal is. A merénylők a Königshallén, a hivatalába hajtó Rathenau kocsija mögé hajtottak, és autóját a járdához szorították. Egyikük géppisztollyal sorozatot engedett Rathenauba, míg a másik gránátot dobott az autójába, amely kiemelte az üléséből. Az egyik merénylőt megölte a rendőrség, a másik önmagával végzett. Amikor később az összeesküvő csoport más tagjait is kihallgatták, kiderült, hogy Rathenaut azokhoz a háromezázakhoz sorolták, akikről az áldozat is állította több írásában, hogy valójában ők gyakorolják a hatalmat a háttérből Európa gazdasági élete felett. A merénylők listáján Rathenau kívül még szerepelt **Theodor Wolff**, egy berlini lap szerkesztője, valamint **Max Warburg**, a Warburg bankház akkori feje. Max Warburgnak, aki az első világháború alatt a császári Németország Hírszerző Szolgálatát is vezette, majd kulcsszerepet játszott a versaillesi békeszerződés elfogadtatásában, mindig erős fenntartásai voltak Rathenauval szemben. A jólöltözött, mozgékony iparmágnást, a hadiipar

főnökét igen művelt embernek és kiváló szónoknak tartotta, de szemére vetette, hogy hiú, kibírhatatlan szószátyár, aki nem egyszer az egész vacsorát szólóban átbeszélte monoton hangon, miközben a többiek dermedt csöndben hallgatták. Max Warburg, aki úgy tekintett magára, mint aki gyakorlatiasan a lényegre egyszerűsíti a bonyolult kérdéseket, nem szerette Rathenaut, aki hajlamos volt, hogy a komplex dolgokat a legvégsőig tovább bonyolítsa.

Chaim Weizmann Rathenaut a német kultúrába beilleszkedő német zsidók tipikus képviselőjének tartotta, akik „úgy tűnik nem tudták, hogy vulkán tetején ülnek...” Max Warburggal ellentétben Rathenau kereste a nyilvános szereplést. Az 1920-ban megtartott Spaa-konferencia után ezért a szélsőjobboldali összeesküvők célpontjává vált. 1922. januárjában Rathenaut külügyminiszterré nevezték ki, és ezzel életét folyamatosan kockáztatnia kellett. Genovában elmondott szovjetbarát beszédével magára vonta a szervezkedő nácik haragját. Amikor Genova után Max Warburg és Rathenau együtt ebédelt, a hirtelen megöregedett Rathenau a következőket mondta: „Ezen a napon Genovában ezt mondtam magamnak: ebben a pillanatban Max Warburg biztos így szól Melchiorhoz: milyen s.....t csinál Rathenau magából.” Max később bevallotta, hogy valóban hasonló tartalmú megjegyzést tett, de diplomatikusabban megfogalmazva. Rathenau a rákövetkező hetekben többször is panaszkodott, hogy rengeteg fenyegető levelet kap.

Harry Kessler gróf ezt írja a merényletről:

„Hogy ki adta a költséges előkészületekhez a pénzt ezeknek a teljesen eszköztelen fiuknak és fiatalembereknek, minden beható nyomozás ellenére sem tudták megállapítani, ahogy azt a birodalmi főügyész az eljárásban közölte.”

Walther Rathenaut halála előtt többször is figyelmeztették az ellene irányuló halálos merénylet terveire. Erről így ír Kessler:

„Berlinbe való visszatérését követően május végén egyre több jel volt észlelhető, hogy komoly veszélyben van az élete. Minden oldalról figyelmeztették. Az egyik figyelmeztetésről, amely különösen nyomatékos volt, az akkori birodalmi kancellár, Dr. Wirth számolt be egy hozzám írott levelében: „Helytálló, hogy a német történelemnek ezekben a sötét napjaiban, amikor a legmélyebben aggódnunk kellett hazánk egységének a megtartásáért, és amikor a belső szétesés és polgárháború veszélye fenyegetett, egy katolikus pap a birodalmi kancelláriába jött és egyszerűen néhány szóval közölte a legkomolyabb formában, hogy Rathenau miniszter élete veszélyben forog. A magam részéről érthető módon nem tettem fel ellenkérdéseket. Az egész eset csak köztem és a katolikus lelkész között zajlott. Tudatában voltam ennek a közlésnek a komolyságával, és megfelelően tudomására hoztam a birodalmi kancellária illetékes helyén. Ezt követően felhívtam Rathenaut. Kemény szavakkal megkértem, hogy adja fel ellenállását egy erősebb biztonsági szolgálattal szemben. Ezt jól ismert - és sok barátja által már ismerős - meghitt hangon határozottan elutasította. Ezután közöltem vele az előzőekben vázolt eljárást, és megkérdeztem, vajon belátja-e, hogy a katolikus pap lépése rendkívül komoly dolognak számít. Közlésem mély benyomást tett Rathenau miniszterre. Mintegy két percig sápadtan és mozdulatlanul állt előttem. Senki sem merte egyetlen szóval sem megtörni a csöndet. Rathenau szemei, mintha egy távoli földre tekintettek volna. Sokáig küszködött magával. Hirtelen végtelen jószág és lágyság tükröződött az arcán és a szemeiben. Nagy lelki nyugalommal, amelyet soha sem láttam nála, noha belső önuralmának a mértékét egyes komoly kérdések szakszerű megvitatásánál már megismertem, közelebb lépett hozzám. Rátette a kezét a vállamra, és ezt mondta: „Kedves barátom, semmiség. Kinek kellene velem bármit is tennie?” Beszélgetésünk ezzel nem ért véget. Az említett közlés komolyságának, és a rendőri őrizet abszolút szükségességének az ismételt hangsúlyozása után nyugodtan és higgadtan távozott a birodalmi kancelláriából egy számomra érthetetlen biztonságérzés

kifejezésével. Sajnos, miként azt később hallanom kellett, Rathenau ismételtén kikérte magának, hogy őrizték a személyét.”

Nekünk is vannak kérdéseink. Honnan szerzett tudomást a katolikus pap a tervezett merényletről? Miért utasította el következetesen Rathenau saját személyének a rendőri védelmét? Egy ilyen testőri feladat minden más esetben teljesen magától értetődő lenne. Tudta-e Rathenau, hogy a rá kimondott halálos ítélet elől úgysem tud elmenekülni? Vagy talán Rathenau ítélte halálra Rathenaut?

Walther Rathenau résztvevője volt az 1920. júliusában Spaa-ban tartott konferenciának. A kemény jóvátételi feltételekkel kapcsolatban - hosszas gyötrődő vívódás után - kijelentette, hogy Németországnak nincs más választása, mint elfogadni azokat. Számon tartották vele kapcsolatban azt is, hogy 1912-ben megjelent könyvében azt állította, hogy háromszáz ember dönt Európa gazdasági sorsáról. A rendkívül művelt Rathenau, aki Dieter Rüggeberg kutatásai szerint a B'nai B'rith-nek, a tekintélyes szabadkőműves jellegű zárt társaságnak is a tagja volt, meghasonlott emberként lelkileg kettős életet élt. Álljon itt még egy idézet arról, hogy miként vélekedett a materializmusról és a bolsevizmusról:

„Őrizkedjenek a tévedéstől... A bolsevizmus nem csak csábító tanítás, hanem olyan eszme, amit könnyen át lehet ültetni a gyakorlatba... A bolsevizmus Oroszországban módszeres és szervezett lesz, ahogyan a korábbi időkben a cári birodalom volt. Mindenki a saját helyén lesz. Az értelmiségiek lesznek legodaadóbb előmozdítói, az új rend megalkotói.” - írta a Liberte-ben 1920. szeptember 28-án.

Az előzőekben bőségesen idéztünk a Németországot szerető, a német nép sorsa felett őszintén bánkódó hazafias Rathenautól. De az ambivalens, gyötrődő, szinte tudathasadásos Walther Rathenau-nak volt egy másik - könyörtelenül kegyetlen - énje is. Ennek bemutatására most a halála után megjelent „Nachgelassenen Schrichten” (Hátrahagyott írások) című művéből idézünk. E mű első kötetének 113. oldalán olvasható egy levél, amelyet a Janus arcú Rathenau 1920. február 6-án küldött Franciaországba:

„Németország nem akar bosszú-háborút és nem fog bosszú-háborút viselni. Éppen ezért Franciaországnak, ha ragaszkodik Németország önmegbecstelenítéséhez, akkor a saját biztonsága végett le kell vonnia a logikus következtetéseket: meg kell semmisítenie hatvanmillió németet. Ha nem vonja le ezt a következtetést, akkor nincs eszköz Franciaország biztonságának és létezésének évszázadokon keresztül tartó megvédésére. Mert élő marad Európában annak a szörnyű és példa nélkül álló igazságtalanságnak az emlékezete, amelyet nem a háború szenvedélyével, hanem a béke hideg megfontolásával követtek el. A német nemzet továbbélése révén marad életben ez az igazságtalanság, és ismételtén érvényesítve lesz Franciaországgal szemben függetlenül attól, hogy azt Németország akarja, vagy sem, bárki által, akinek viszálya támad Franciaországgal.

Olyan emberekben, akik mint egy család - az európai család - tagjai ennyire közel élnek egymáshoz, a véres büntény emlékezete nem hal ki addig, amíg jóakarát által nem lesznek levezekelve. Ez a büntény égbe kiált és a népek nem nyugodnak meg. Franciaország ma politikailag igen erős. Nagy és győztes hadserege, valamint hatalmas szövetségesei vannak. Még akkor is, ha az Olaszországgal, Angliával és Amerikával való szövetség - pillanatnyi lazulás nélkül - ötszáz éven keresztül fennállana, **akkor is csak egy tanács adható Franciaország minden emberének: ne bízzatok erre magatokat. Semmisítsétek meg Németországot, a szó legszorosabb értelmében. Öljétek meg embereit, telepítsétek be a földjét más népekkel! A birodalom feldarabolása kisebb államokra nem elég.** Ha meg akarjátok becssteleníteni a szomszéd nemzeteket, akkor pusztítsátok el, hogy megsemmisüljön az emlékezete. Marad továbbra is elegendő hatalmas nép. Ha egy pillanatban az egyik közülük

szembeszáll veletek, amikor nem vagytok politikai erőtök teljében, úgy az a német szégyen emlékével küzd majd ellenetek, és veletek szemben érvényesíti majd ezt az emlékezetet. Semmisítsétek meg ezt az emlékezést a német nép elpusztításával.”

Azért ismertettük részletesen Rathenau életútját és nézeteit, mert órála egész biztosan tudhatjuk, hogy a világot befolyásoló, irányító hatalmi elit tekintélyes tagja volt. Elképzelhető, hogy Rathenau ambivalens életvezetése és túlságosan sokat sejtető, féltetten őrzött titkokat is eláruló nyilatkozatai miatt kegyvesztett lett a pénzügyi oligarchia legfelsőbb vezetői előtt. Max Warburg és Chaim Weizmann már idézett nyilatkozatai arra utalnak, hogy Rathenaut túlságosan is elnémetesedett kultúrájú, rendkívül tehetséges, de szószátyár fecsegőnek tartották, aki veszélyesen sokat elárult a nemzetközi háttérhatalom legféltettebb titkaiból. Az nyilvánvaló, hogy nem a pénzügyi oligarchia tette el közvetlenül a láb alól. De a kezdő impulzus - a legnagyobb titokban - jöhetett tőle is. A mai napig nem ismertek azok, akik a megbízást és a pénzt adták merénylőinek. Az elkövetők közül ketten is az életüket vesztették: az egyiket megölték, a másik öngyilkos lett. Tehát tanúk nem maradtak.

Az is különleges, ahogyan Rathenau nem volt hajlandó eltérni, hogy miniszternek kijáró személyi védelemben részesüljön. Ez megint csak arra enged következtetni, hogy Rathenau tisztában volt végzetével. Valószínűleg jobbnak látta, ha megkönnyíti a sorsa felől döntőknek - akik között ott lehetett saját másik énje, az illuminátus Rathenau is - a rá kimondott halálos ítélet végrehajtását. A Németországot és népét többes szám első személyben megrendítően elsirató érzelmes Rathenau képes volt jéghideg racionalizmussal ajánlani a franciáknak szeretett német hazája és jóra való népe módszeres elpusztítását. A németek sorsa felett bánkódó Rathenau sorai szenvedélyesek és fájdalmasak. Vigasznak szánt halottsiratása azonban nemcsak megható, de véresen kegyetlen is. Mert Rathenau nemcsak német hazafi, haladó gondolkodású szocialista politikus, hanem Illuminátus is volt, azokhoz a „Háromszázakhoz” tartozott, akik évszázadokban gondolkodnak, és akik minden tetteket egy világstratégia megvalósításának rendelik alá. A hazája sorsán őszintén bánkódó Rathenau életének feláldozásával is sorsközösséget vállalt azzal a néppel, amelyet az illuminátus Rathenau lenézett, hidegen és cinikusan elárult. Rathenaut, az érzelmős hazafit - mindenki mást megelőzően - az illuminátus világstratégiának elkötelezett világpolgár Rathenau ítélte halálra. A merénylők csak az ítélet végrehajtói voltak.

(Az „Illuminátusok és Németország” című sorozatunk befejező része után közöljük az idézetek és a felhasznált munkák jegyzékét.)

A háttérhatalom stratégiája

Az illuminátusok és Németország

(Második rész)

A kommunizmus összeomlásával a Szovjetunióban és utódállamaiban, valamint a hidegháború befejeződésével olyan történelmi lehetőség adódott, ami bizonyos ideig azt a reményt keltette, hogy valóban olyan békés új korszak elé nézünk, amely eddig nem volt lehetséges. Ma már körvonalazódik, hogy ez is csak hiszékenységgünk, jóhiszemű vágyainkat kifejező remény volt: „wishful thinking”, azaz óhajokban, vágyálmokban való gondolkodás. A világot fenyegető krízisek nem tűntek el, csak bizonyos mértékig átalakultak. A társadalmi nyugtalanság és gazdasági kiegyensúlyozatlanság alapvető oka az a nemzetközi háttérhatalom, amely a pénzrendszer magánmonopóliummá alakításával ellenőrzi a világgazdaságot, osztja el a javakat, és monetáris hatalmát a világ politikai rendszerének a centralizált irányításával kívánja megszilárdítani. Ez a világhatalmi stratégia a kiegyensúlyozatlanság és társadalmi feszültség állandó forrása, amely destabilizálja a nemzetközi kapcsolatokat, és ezért egyre nagyobb aggodalmat kelt emberek millióiban. Ma az emberiség centrum országokban élő 20%-a fogyasztja el földgolyónk erőforrásainak a 86%-át és az emberiség 80%-a kénytelen beérni az erőforrások - energia, nyersanyag, fogyasztási cikkek, élelmiszer, tiszta víz, - 14%-ával. Olyan társadalomban élünk - ezt neveztük el uzsoracivilizációnak - amelyben könyörtelenül érvényesül a pénzügyi és gazdasági erőszak, a gazdasági-kereskedelmi-pénzügyi terror, más munkájának a kamat formájában történő elsajátítása. Nyomában pedig terjed a megkérgesedett érzéketlenség, a közömbös negatívizmus vagy destruktív cinizmus. Mindez átalakította az emberek értékrendszerét, és aki az uzsoracivilizáció játékszabályai szerint boldogulni akar, annak erkölcsileg tompává kell válnia, vagy el kell veszítenie erkölcsi érzékét, mert erkölcsi lénynek megmaradva ebben a kíméletlen harcban csak vesztes lehet.

A gazdasági élet könyörtelensége félelmet és depressziót kelt az emberekben, és még a legfejlettebb országokban is súlyos szociális, lelki, testi és emocionális problémáktól szenvednek milliók. Mélyreható változásokon ment át a társadalom alapegysége, a család is. Az egyik megoldatlan világprobléma a harmadik világot sújtó éhínség, aminek következtében több mint harminchatezer gyermek hal meg naponta. Világméretű pusztítást végez a leküzdhetetlennek bizonyuló kábítószer-kereskedelem, terjed a terrorizmus, valamint az úgynevezett fehérgalléros bűnözésnek szinte minden változata. A korrupció elérte már az Európai Unió legfelsőbb intézményeit is. A legsúlyosabb probléma azonban a munkanélküliség, amely megoldhatatlan feladatnak tűnik az uzsoracivilizáció keretei között. A magán pénzmonopólium rendszerében csak az a tevékenység megengedett, amely biztosítja a pénzmonopólium birtokosainak a kamatot, az államnak a magas adót, és a termelést végző vállalkozónak még mindig marad világszinten versenyképes nyeresége költségei viselésére és a munkabérre. Számos hasznos emberi tevékenység, így például az egészségügy, az oktatásügy, nem alkalmas arra, hogy megtermelje a kamatjövedelmet a pénzoligarchiának, a magas adót az államnak, magának pedig a versenyképes nyereséget és önköltséget. Ha pedig ez a helyzet, akkor az ezen a területen tevékenykedő polgárok zöme elveszíti munkáját, vagy pedig be kell érnie teljesítményével nem arányos ellenszolgáltatással. Az Európai Unió sem képes megbirkózni a munkanélküliséggel, mert amióta - részben a szovjet birodalom felbomlásának az eredménye-

ként - a pénzmonopolista kamatkapitalizmus rendezkedett be, nem képes a munkanélküliek számát tizennyolcmillió alá csökkenteni.

Egyre többen teszik fel a kérdést, mi az oka ennek a helyzetnek. A Leleplező 1999/1-es számában már idéztünk több tekintélyes személyiséget, államférfit és társadalomtudóst, akik világosan megmondták, hogy a világot egészen mások irányítják, mint ahogy az első látásra tűnik. Egyre több ember ismeri fel, hogy a történelem formálásában háttérerők is részt vesznek, és a pénzrendszer, a termelőgazdaság, a világkereskedelem globalizációjára építkezve egy világállam bontakozik ki, élén egy olyan uralmi szisztémával, amely biztosítja a magán pénzmonopólium birtokosai számára a politikai hatalmat is. A globális uralom technikai eszközei közé tartozik a már ma is fejlett informatikai technológia, és az egyre nagyobb kapacitású és sebességű komputer-rendszerek terjedése. Mindez lehetővé teszi globális szinten a központi tervezést, az ellenőrzést, a globális megfigyelést, és hírszerzést, a hadseregek felügyeletét, a társadalom minden szegmensének ellenőrzését, egészen a családig, a gyermekek neveléséig. Ebbe a folyamatba illeszkedik a világvallások fragmentálása, relativizálása, és ha lehet egyetlen szinkretikus vallási egyvelegbe való összeolvasztása. Még a különféle konfliktusok mögött is koncepció rajzolódik ki. Számos feszültség, osztályharc, faji megkülönböztetés, helyi háború mögött kitapintható stratégia azt sugallja az emberiségnek, hogy ha meg akar szabadulni ezektől, akkor fogadja el az új világrendet: egy globális világkormányzat létrehozását.

A közelmúltban elárasztották a könyvpiacot olyan könyvek, amelyek egy világállam és világkormányzat szükségszerűségét szüggerálják olvasóiknak. Ezek a könyvek felsorolják a földünket veszélyeztető problémákat. Egyik slágertéma a népességrobbanás, a másik az atomháború, illetve az atomtechnológia veszélye, őket követik a katonai konfliktusok, amelyek a békét veszélyeztetik, az új gyógyíthatatlan betegségek, járványok, amelyek ellen nincs védekezés. 2001. szeptember 11. óta pedig a világméretű harc a nemzetközi terrorizmus ellen. E könyvek üzenete: megérett az idő arra, hogy az emberiség globális kormányzat keretében oldja meg ezeket a konfliktusokat. Ezek a háttérerők megrendelésére készült publikációk részletesen ecsetelik, hogy mennyire nem képesek a nemzetek és nemzeti kormányok ezekkel a nemzetközi összefogást és koordinációt igénylő problémákkal megküzdeni. Az egyetlen megoldás az Egyesült Nemzetek Szervezetének a még hatékonyabbá tétele. A világ irányítására törekvő nemzetközi pénzoligarchia és illuminátus szervezetekből álló hálózata az ENSZ és szakosított szervezeteinek az újjászervezésével képzei el a föderatív világállam és globális kormányzata létrehozását.

Közismert, hogy a berlini fal leomlását követően milyen dicséret áradatban részesült az Egyesült Nemzetek Szervezete, amely a hozsannázók szerint az egyetlen alkalmas intézmény a béke és a biztonság garantálására földünk minden lakója számára. **Jan Tinbergen** Nobel díjas közgazdász például ezt írta 1993. december 24-én a „De Telegraaf” című holland újságban: „Nem vagyok próféta, de úgy tekintek az Egyesült Nemzetekre, mint az új világkormányra. Eddig nem mutatott fel erőt, a jövőben azonban ez meg fog változni...” A világkormányzat azonban világdiktatúra lenne, mivel a demokratikus intézmények globális szinten nem működtethetők. Ez a tény már jól megfigyelhető az Európai Unió gyakorlatában is. Az Európai Unió kormányát - az Európai Unió Bizottságát - az Európai Unió választott parlamentje nem ellenőrzi, mivel ez demokratikusan választott képviselőkből álló testület törvényeket nem hozhat, csak ajánlásokat fogadhat el. A legfontosabb hatalmi eszközrendszer - a monetáris szuverenitás - pedig átkerült az Európai Unió Frankfurtban működő központi bankjához, amelyet sem a nemzeti kormányok, sem az Unió Bizottsága (kormány) nem befolyásolhat, még kevésbé utasíthat. A szociális intézményrendszer működtetése, a munkahelyteremtés, az egészségügy, a szociális ellátás és az iskolaügy megmaradt a nemzeti kormányok

hatáskörében. Eredetileg az volt az elképzelés, hogy az Európai Unió Frankfurtban működő központi bankjának a monetáris hatalmát a brüsszeli bizottság megerősített szociális hatásköre fogja partnerként kiegyensúlyozni. Ugyanis sem a munkahelyteremtés, sem a szociális intézményrendszer hatékony működtetése monetáris eszközrendszer nélkül nem lehetséges. Ha pedig a monetáris hatalom a teljesen független uniós központi bank kezében van, akkor gyakorlatilag megfelelő eszközök nélkül kell a brüsszeli bizottságnak és az egyes tagországok nemzeti kormányainak a társadalom súlyos problémáival megbirkózniuk.

Az illuminátusok, mint a pénzligarchia pártja

A Leleplező 2001/4. számában részletesen foglalkoztunk az illuminátusok nagyrészt titkos és zárt hálózatának a kialakulásával, céljaival és történelemformáló szerepével. Az illuminátusok természetesen nem tartják szervezetüket és annak nemzetközi hálózatát sem pártnak, sem internacionálénak. Funkcióját tekintve azonban ez a szervezet egy hatékony internacionálé tulajdonságaival rendelkezik. Az illuminátusok nem azonosak a szabadkőművességgel, de fokozatosan közeledtek egymáshoz, és már 1782. július 16-án közös nemzetközi tanácskozást tartottak Wilhelmsbadban, és azóta számos történelmi körülmény utal rá, hogy együttműködnek. Noha már igen sokat írtak a szabadkőművességről, még a 20. század végén és a 21. kezdetén is nagyrészt tájékozatlan a társadalom e részben nyíltan, részben titokban tevékenykedő társaság valódi céljait illetően. Számos könyv ellenére a szabadkőművesség belső lényege ma is titoknak számít. Maguk a szabadkőművesek úgy állítják be szövetségüket, mint amelyik történelmileg a tényleges fizikai építőtevékenységet folytató kőműves céhekhez kötődik. Ezek az építész céhek tekintélyes zártkörű szervezetek voltak, amelyek a középkorban csodálatos katedrálisokat, és biztonságos erődítményeket építettek. Akik ezt a munkát végezték, három fokozatba voltak osztva: tanulók, legények, és mesterek. Egyik fokozatból a másikba csak különleges teljesítmények és rítusok közepette lehetett kerülni. Egymás között olyan jelképeket használtak, mint a kalapács, a mérő, a vonalzó, a körző, és a szögmérő. A legújabb időkben már nem épültek katedrálisok, a gótikus építőművészettel eltűntek az építész céhek is. De nem tűntek el, hanem egyre nyíltabban működtek azok a szabadkőműves páholyok, amelyeknek a tagjai csak szimbolikusan végeztek építészeti tevékenységet. Ezek a társaságok, amelyek páholyoknak nevezték magukat, egyre több olyan műveltségével, tehetségével kitűnő személyt választottak soraikba, akiknek már az eredeti építőmesteri tevékenységhez semmi közük nem volt. Ezek a nemesek, gyakran főnemesek, tudósok, gazdag polgárok, művészek, politikusok végül átvették a páholyok vezetését. A korábbi munkaeszközök pedig szabadkőműves jelképekké alakultak. Mindezt maguk a szabadkőművesek állítják szervezetükről és annak megszületéséről.

1717-ben négy angol páholy a londoni nagypáholyban egyesült. A hamarosan elfogadott szabadkőműves alkotmány, amely az „Egy szabadkőműves kötelezettségei” címet viseli, összefoglalta a spekulatív és szimbolikussá vált szabadkőművesség szokásait és alapszabályait. Ezek az alapszabályok még ma is a világszabadkőművesség egyik legfontosabb okmányát alkotják. A londoni nagypáholy számos más páholy anyapáholyának számít világszerte. Az európai kontinensen, és Amerikában angol befolyásra jött létre a szabadkőművesség. A három legismertebb fok a tanuló, a legény, és a mester alkotja a kék szabadkőművességet. Erre épül rá az úgynevezett magas fokozatú rendszer, amely maga is több részből áll. A negyediktől a tizennyolcadik fokozatig terjed a vörös, a tizenkilencetől a harmincig pedig a fekete fokozat. Végül a harmincegyedikől a harmincharmadikig található a fehér fokozatú szabadkőművesség. Mint minden titkos, vagy féltitkos társaság esetében, a szabadkőművességnél is felvételi és beavatási rituálék használatosak. Állítólag nem lehet szavakkal pontosan megvilágítani a beavatási szertartás eredetét és titkát. Ma a szabadkőművesség

igyekszik magát nyílt szervezetnek feltüntetni és világszerte u.n. **externalizációs** kampányt folytat. Azt az elvet követi, hogy „nincs szükség a kelleténél nagyobb titkolódzásra.” (Ezt a megfogalmazást a magyar televízióban 2000-ben sugárzott egyik kerekasztal beszélgetésen, a Grand Orient magyarországi nagymesterének a fiatal helyettese használta.) Itt a hangsúly azon van, hogy csak a szükséges titkokat kell megtartani, és az ezen felül való titkolódzás már nem jár haszonnal, csak megnehezíti a szabadkőművesség és a profán társadalom kapcsolatát.

A szabadkőművesek azonban ma is feltétlen engedelmességgel tartoznak alkotmányuknak, belső törvényeiknek, és szabályzataiknak, valamint vezetőik utasításainak. Az engedelmisségi eskü szerint a legfontosabb kötelezettség a titoktartás, és ez elengedhetetlen feltétele a felvételnek. A szabadkőművesség nem szabadkőműves kutatói közül többen azt állítják, hogy sok „kék” szabadkőműves, de még „vörös” is úgy hal meg, hogy bármit is hallott volna szervezetük titkáról. **Copin Albancelli**, aki huszonkilencedik fokozatú szabadkőműves volt, három csoportba osztotta a szabadkőműveseket. Az elsőbe tartoznak a kékek, akik semmilyen lényeges titokba nincsenek beavatva. A vörös fokozatúak úgy vélik, hogy ők ismerik a valódi titkokat, valójában nincsenek azokba beavatva. A nemzetközi belső kör, akik az igazi vezetőket foglalják magukba, ismerik csak a szabadkőművesség valódi céljait. **Albert Pike**, aki egy ideig az Egyesült Világszabadkőművesség élén állt, „Morals and dogma” című híres könyvének 819. oldalán így foglalta össze a titokba való beavatásról tanítását: „A kék fokozatúaknak csak néhány szimbólum jelentését magyarázzuk meg. Szándékosan félrevezetjük őket hamis magyarázatokkal. Valódi jelentésüket a legmagasabb fokozatúak számára tartjuk meg. Ez lehetővé teszi, hogy a kék fokozatok tagjai azt képzeljék, hogy az egész szabadkőművességet elsajátították. A szabadkőművesség egy szfinx, amely a fejét a homokba rejt, amelyet az évszázadok felhalmoztak körülötte.”

A szabadkőművesek a nyilvánosság felé mindig tagadják, leplezik, vagy kicsinyítik politikai tevékenységüket, befolyásukat. Ha viszont behatóbban tanulmányozzuk a történelmet, akkor egyre több bizonyítékkal szembesülünk, amelyek azt bizonyítják, hogy a páholyok tevékenysége állandóan összefonódott a politikával. Elsőnek az tűnik fel, hogy a szabadkőművesek mindig a hatalom közelében voltak találhatóak. Cáfolhatatlan tények tanúsítják, hogy aktívan részt vettek a 18., a 19. és a 20. század forradalmi mozgalmaiban. A francia forradalom óta folyamatosan kimutatható a szabadkőművesek befolyása, illetve cselekvő részvétele a bekövetkezett világeseményekben. Európában például valamennyi brit miniszterelnök, Franciaországban pedig az összes köztársasági elnök - De Gaulle kivételével - szabadkőműves volt. Ugyanez elmondható az ENSZ és szakosított intézményei irányítóinak a többségéről, valamint az Európai Unió bizottságáról, és annak apparátusáról. Ez utóbbiak, noha nem választják őket, egyre nagyobb hatalommal rendelkeznek, és utasításokat adnak az egyes tagországok választott kormányainak. Az a tendencia bontakozik ki, hogy a demokratikusan választott intézmények hatáskör nélkülivé válnak, a tényleges döntéseket pedig a nem választott, de szabadkőműves, vagy szabadkőműves befolyás alatt álló személyek hozzák.

Egy ilyen írás keretében nem lehetséges, és nincs is szükség rá, hogy felsoroljuk, ki mindenki volt a világtörténelemben szabadkőműves. Csak utalunk rá, hogy például Napóleon csaknem valamennyi marsallja, és a vele szemben álló erők katonai vezetőinek a többsége is szabadkőműves volt. De szabadkőműves volt Dél-Amerika számos történelmi személyisége, mint például Simon Bolivar, Porfirio Diaz. Mexikó talán az egyetlen ország a földön, amelyben a szabadkőművesség 1917 óta nyíltan gyakorolja a politikai hatalmat.

Az Egyesült Államok is szabadkőműves irányítás alatt áll. Csakhogy ennek a szabadkőművességnek egy jelentős irányzata történelmi okokból kezdettől fogva szemben állt, és szemben áll a mai napig az illuminátusokkal. A jelenlegi elnök, és elődje, Bill Clinton is, valamint további tizenhét amerikai elnök, úgy mint Washington, Madison, Monroe, Jackson, Polk,

Buchanan, A. Johnson, Garfield, McKinley, Theodor Roosevelt, Taft, Harding, F. D. Roosevelt, Truman, L. B. Johnson, Ford, Reagan, és idősebb George Bush is szabadkőműves volt. Lincoln nem volt szabadkőműves, Eisenhower sem, de a szabadkőművességet is irányító pénzoligarchia támogatásával lett elnök. Kennedy is hiányzik a listáról. De olyan nagy befolyású személyiségek is szabadkőművesek voltak, és szorosan együttműködtek a nemzetközi pénzoligarchia saját elit szervezetével, az illuminátusokkal, mint Edward Mandell House, Wilson elnök bizalmasa, vagy Henry Kissinger, aki egyes források szerint a pénzoligarchia legfelsőbb koordináló intézményének az élén áll, vagy Boutros-Ghali ENSZ főtitkár, avagy a két Dulles, Allen, aki a CIA-t vezette, és John Foster, aki az Egyesült Államok külügyminisztere volt. A Dulles fivérek abból a nevezetes svájci családból származtak, akik a skót rítusú szabadkőművességet megalapították az Egyesült Államokban. Nemcsak befolyásos szabadkőművesek voltak, hanem igen szoros kapcsolat fűzte őket a nemzetközi pénzvilághoz, a vezető bankdinasztiákhoz. A Dulles testvéreket nagybátyjuk, Robert Lansing, vezette be az amerikai politikai élet legfelsőbb körébe, amikor külügyminiszter volt. Ugyancsak egyengette politikai karrierjüket a már említett House ezredes is.

Mivel a Leleplező korábbi számaiban már ismertettük, hogy milyen kulcsszerepe volt a 20. század történelmében a brit „Round Table” társaságnak, amelynek az egyik utódszervezete a New Yorkban megalapított, de már az Egyesült Államok valamennyi regionális központjában működő „Council on Foreign Relations”, CFR, (Külsőkapcsolatok Tanácsa) most ennek a nagyfontosságú szervezetnek a működését nem ismertetjük. Csak utalunk rá, hogy több kutató azt állítja, hogy ez a pénzoligarchia legfontosabb koordináló szervezete, amely valójában betölti az elsődleges kormány szerepét az Egyesült Államokban. A nyilvánosság felé tudományos és közéleti kérdéseket megvitató közhasznú társaságnak mutatja magát, valójában azonban hagyományos felépítésű belső - és még belsőbb - irányítószervei révén minden lényeges kérdésben kidolgozza az Egyesült Államok mindenkor kormányzata és törvényhozása számára a legfőbb kül-, és belpolitikai stratégiát. Az ennél is fontosabb pénzügyi stratégiát a pénzoligarchia közvetlenül saját maga intézi, mivel 100%-ban a magántulajdonként birtokolja az Egyesült Államok pénzrendszerét irányító Federal Reserve System-et, és ennek révén a kormányzat kihagyásával egyedül gyakorolja a monetáris hatalmat.

A Dulles fivérek karrierje jól szemlélteti, hogyan választja ki és helyezi pozícióba saját kádereit a pénzoligarchia. Allen Dulles már 1920-ban az Egyesült Államok berlini nagykövetségének az első titkáráként dolgozott. Ugyanebben az időben testvére John Foster a „Sullivan and Cromwell” elnöke lett. Ez a pénzintézet a Bank of England-nek, Nagy-Britannia magánirányítása alatt álló központi bankjának volt a fiókja, amely a nemzetközi bankvilág érdekeit képviselte Németországban. A nemzetiszocialista Németország vereségét követően számos náci Allen Dulles segítségével talált menedéket az Egyesült Államokban, és végzett fontos munkát katonai, tudományos és úrkutatási területen. Áttelepítésük és integrálásuk programját Allen Dulles dolgozta ki, és irányította.

A pénzoligarchia saját hálózata az illuminátus, kvázi szabadkőművesség azt is elintézte, hogy a nemzetiszocialista titkosszolgálat szakembereinek a segítségével modernizálja az amerikai titkosszolgálatot, az Office of Strategic Service-t, az OSS-t. Ezért Allen Dulles felvette a kapcsolatot Reinhard Gehlennel, és szorosan együttműködött az egykori SS tábornokkal. Az együttműködés és modernizáció eredményeként jött létre a **Central Intelligence Agency**, vagyis a CIA. Túlságosan sok adat vált ismertté, hogy egyszerűen félre lehessen söpörni, amelyek arról tanúskodnak, hogy a CIA nemcsak kulcsszerepet játszott a félre-sikerült Kuba elleni invázióban, de a Kennedy elnök elleni merényletben is, valamint a sokkal későbbi úgynevezett Irán-Contra ügyben. E téma kutatói szerint a CIA eddig mintegy háromezer

nagyobb és tízezer kisebb műveletet dolgozott ki és hajtott végre. A jelenlegi amerikai elnök apja, a korábbi elnök, idősebb George Bush, maga is rövid ideig a CIA igazgatója volt. Több alaposan dokumentált könyv állítja és bizonyítja, hogy miközben idősebb George Bush a CIA élén állt, a CIA közvetlen kapcsolatba került a kábítószercsempészetrel, és a fegyverkereskedelemmel. A kívülálló azt feltételezi, hogy a föld országainak a különböző titkosszolgálatai egymással szemben állnak, de legalábbis rivalizálnak. Ez nagyrészt azonban csak feltételezés. A jelek arra utalnak, hogy a titkosszolgálatok csúcsain megfelelő kapcsolati-háló működik, és ez koordinálja ezeket a szervezeteket. Az igazsághoz közel állhat az a feltételezés, hogy a vezető hírszerző szervezetek egyidejűleg rivalizálnak, de a pénzligarchia számára fontos kérdésekben együtt is működnek egymással.

Ebben az írásban megkülönböztettük a szabadkőművességet a pénzligarchia kvázi szabadkőműves hálózatától. Ez utóbbi tömöríti az illuminátusokat, vagyis a felvilágosodottakat, vagy megvilágosodottakat, vagyis azokat a beavatott személyeket, akik a pénzligarchia által eltervezett új világrend kialakításán fáradoznak. Egyre többen szeretnék pontosabban tudni, hogy kik ezek az illuminátusok. Egy ilyen általános kijelentés nem elégíti ki a megbízható ismereteket kívánó embereket. A Leleplező előző számában röviden már foglalkoztunk a németországi illuminátusok történelmi szerepével. Most arra keressük a választ, hogy kik is ezek a népek sorsát ennyire jelentősen alakító emberek? Ismét a történelemhez kell fordulnunk, hogy konkretizáljuk: milyen körből származnak az illuminátusok? Egyre több kutató tesz említést az illuminátusok és az úgynevezett „Black Nobility”, azaz a „Fekete Nemesség” kapcsolatáról. Nos, kik tartoznak ehhez a „Fekete Nemesség”-hez? **Robin de Ruiter, Johannes Rothkranz**, valamint **Jan van Helsing** szerint Európa leggazdagabb és leghatalmasabb arisztokrata családjai, köztük olyan előkelő dinasztiák, amelyek a 12. századi Genuából és Velencéből származnak, akik ebben az időben e városállamokban a hatalom birtokosai voltak. Azért ragadt rájuk a „Fekete Nemesség” elnevezés, mert igen gyakran alkalmaztak tisztátlan módszereket, vagyis hatalmi eszközeik közé tartozott a hazudozás, a csalás, a gyilkosság, a terrorizmus, eszmei vonatkozásban a gnosztikus gyökerű illuminizmus, továbbá az okkultizmus, és a fekete mágia révén a sátánizmus. Ezek a városállami zsarnokok nem haboztak, ha félre kellett állítaniuk azokat, akik ellenezték üzelmeiket. A „Fekete Nemesség” első számú központja Velencében volt, ez a város ma is helyet ad utódszervezetének, amely szorosan együttműködik a német „Marshall Fund”-dal, valamint a Római Klubbal. A velencei „Fekete Nemesség”-hez tartozó személyek vagyona egyes szerzők szerint többszörösen meghaladja például a Rockefeller család vagyonát. A velencei „Fekete Nemesség” alapította a „Háromszázak Bizottságát”, amelyből több fontos szervezet ágazott el, amelyeket a pénzligarchia hálózata első-osztályú szervezeteiként jelölhetünk meg. Mint már utaltunk rá, a „Fekete Nemesség” már aktívan tevékenykedett a 12. században. 1122-ben és 1126-ban John Cemnenus egy magas erkölcsiségű uralkodó kísérletet tett a velencei oligarchák megfékezésére. **John Cemnenus** nem újította meg az oligarchák kereskedelmi monopóliumát, mert előjogaikat gátlástalanul a lakosság kizsákmányolására használták. A velencei flotta ezért megtámadta John Cemnenus hajóit, elfoglalta Korfut, és rákényszerítette arra, hogy az oligarchák monopoljogait újítsa meg.

Visszatérve napjainkhoz a formákat illetően sok minden változott a 19. század óta. De az, hogy egy szűk oligarcha csoport a pénzrendszer magánmonopóliuma, és a gazdasági-kereskedelmi életet irányító monopolhelyzetű világvállalatok tulajdona révén óriási hatalommal rendelkezik, nem változott. Ma is, ha valaki szembehelyezkedik a Grosvenorsokkal, a Bragansasokkal, vagy a Savoyaiakkal, vagy azok dinasztikus kapcsolataival, és utódaikkal, akkor vasfalakba ütközik. Még a kutatókat is meglepi, hogy a 21. század elején milyen nagy szerepe van egyes leszármazási vonalaknak a világot irányító elit összetételében. Az illuminátus hálózat értékrendjében fontos szerepe van a vérségi leszármazásnak. Ha valaki

nem a megfelelő leszármazási vonalhoz tartozik, akkor csak nehezen - vagy soha - nem tud magas fokra emelkedni az illuminátus ranglétrán. Jelenleg az illuminátus hálózat kulcspozícióit mintegy ötszáz rendkívül befolyásos család tagjai töltik be, akik a világ különböző részein élnek, de szoros kapcsolatban vannak egymással. Ezek a családok részt vesznek az illuminátus hálózat sokrétű tevékenységében, attól függően, hogy annak hierarchiájában hol helyezkednek el. Tagjaik nagyrészt egymás között házasodnak, és szoros vérségi kötelék is összefűzi őket. A vezető dinasztiáknak maguknak is megvan a saját belső hierarchiája. A családok közül egyesek csak földünk bizonyos régióiban befolyásosak, általában azon a területen, ahonnan származnak. A leghatalmasabb illuminátus dinasztiák tudatosan egyesítik különböző vérségi vonalaikat. Az úgynevezett „**Nagy Druida Tanács**”, a kutatók gyakran a „**Tizenhármak Tanácsának**” nevezik, hálózatuk segítségével ellenőrzik az egykori kommunista országokat, bizonyos fokig még Kínát is. A Tizenhármak Tanácsa irányítja a „bölcs emberek” titkos csoportjait a legfontosabb ipari államokban. A kisebb országokat a bankrendszeren keresztül irányítják, ahol az általuk kiválasztott és tőlük függő személyek, valamint a titkosszolgálati apparátusok végzik el a befolyásolási, ellenőrzési és irányítási funkciót. A Tizenhármak Tanácsa felett áll egy még fontosabb csoport, a **Kilencek Tanácsa**, amelynek azonban van egy három személyből álló belső magja, ez a három személy az, aki az első impulzusokat adja, és a végső szót kimondja a legfontosabb kérdésekben.

Már utaltunk rá, hogy az illuminátus hálózat vezető dinasztiái tudatosan kutatják és egyesítik a vezető családok vérségi vonalait. Ebben a tevékenységükben bizonyos okkult hagyományok is érvényesülnek, amely szerint mágikus erőt jelent ezeknek a dinasztiáknak a vér szerinti egyesítése. Ha olyan családok emelkednek ki, és válnak riválissá, akik nem tartoznak az illuminátus hálózathoz, akkor ezeket a családokat szétörik, felmorzsolják. Példaként lehet említeni az orosz uralkodóházat, a Romanov dinasztiát. Mivel a Romanovok egykor igen hatalmas és tehetséges család leszármazottai voltak, ezért a család kivégzését követően megmaradt rokonokkal a „Fekete Nemesség”-hez tartozó családok előszeretettel összeházasodtak, abban a reményben, hogy a Romanov család vére őket is erősíti. Már arra is kísérletek történtek, hogy genetikusan vizsgálják meg az illuminátus családok eredetét. Bizonyos irracionális vélekedések miatt nem a nevek a döntőek, hanem sokkal inkább a vér mágikus ereje a meghatározó tényező. Szokásos eljárási mód, hogy a pénzoligarchia illuminátus hálózata számára fontos személyeket már gyermekkorukban kiválasztják, és adoptált gyerekként a kijelölt pozíciójára felnevelik. **Fritz Springmeier** amerikai kutató szerint, egy ilyen illuminátusok által kiválasztott és felnevelt gyerek volt Bill Clinton is. **Angello Roncalli**, a későbbi XXIII. János pápa mentora pedig Jean Cocteau, a Prieure de Sion akkori nagymestere volt. (Ezt állítja John Daniel, Johannes Rothkranz, valamint a „Holy Blood, Holy Grail” három szerzője: Michael Baigent, Richard Leigh és Henry Lincoln.)

A vezető dinasztiák leszármazási vonalának a kutatása új megközelítést tesz lehetővé a történelem elemzése számára. Hatalmas történelmi családok az évszázadok során olyan stratégiákat dolgoztak ki, amelyek elősegítették az emberek pénzzel, okkult rituálékkal, háborúkkal, politikával, vallásos konfliktusok gerjesztésével, vagy szenvedélyeik felkeltésével történő befolyásolását és ellenőrzését. Ezek a családok évszázadokon át gyűjtötték tapasztalataikat és fejlesztették képességeiket arra, hogy hogyan kell a hatalmat megszerezni és a maguk számára hasznosítani. Stratégiájuknak az is a részét képezte, hogy a háttérben maradjanak, valódi identitásukat elrejtsek a nyilvánosság elől. Ez a transznacionálisan megszerveződött elit nemzedékről-nemzedékre átörököltette a lakosság feletti uralom gyakorlására vonatkozó tapasztalatait és tudását.

Karizmatikus vezérre várva

A Római Klub megalapítója és egykori elnöke, **Aurelio Peccei**, jelentette ki, hogy csak egy karizmatikus vezér mentheti meg az emberi civilizációt a világot fenyegető pénzügyi, gazdasági és szociális nehézségektől. Ezen írás olvasói közül feltételezhetően többen legyintenek mindekre, mint ami nem egyéb fantázia szüleménynél. De mielőtt félretolják ezeket a fejtegetéseket, mérjék fel, hogy eddig még senki sem kutathatta a különböző titkos szervezetek, köztük a szabadkőműves páholyok, a B'nai B'rith, a CFR, a Round Table, és az ehhez hasonló szervezetek irattárait, valamint a FED, a BIS és más vezető nemzetközi bank iratanyagait, hogy a titkosszolgálatok féltve őrzött titkos dokumentumairól már ne is szóljunk. Ha ezek a titkos irattárak kutathatók lennének, akkor talán a fenti fejtegetéseket sem lehetne többé egyszerűen a képzelet szüleményének minősíteni. A világ kormányzására máris megtörtént a potenciális személyek kiválasztása, és folyamatos kiválogatásuk is tervszerűen zajlik. Valamennyiüket az illuminátus hálózat megfelelő bizottságai behatóan levizsgáztatják. Az illuminátus hálózat legfelsőbb vezetői mondják ki a végső szót, hogy kiknek kezébe kerüljenek a világ irányításának a kulcspozíciói. Állítólag a legfőbb pozícióra is már meg van a kiválasztott személy, aki e kérdés kutatói szerint London közelében él, és nem túlságosan hosszú idő múlva a világ közvéleményének is be fogják mutatni. Ennek a legfőbb pozíciót betöltő személynek a felkészítése már évek óta folyik. Robin de Ruiter szerint, ezt a személyt, mint a világ kvázi megváltóját fogják prezentálni, aki az ószövetségi David király uralkodóházából való, Jézus és Mária Magdolna közvetlen leszármazottja, azaz vérségi vonala Jézuson keresztül visszavezet az ókori Izrael uralkodó nemzetségéhez.

Az illuminátusok egyik legrégebb és legtekintélyesebb titkos szervezete a Prieuré de Sion (angolul Priory of Sion) állítja és dokumentálja a maga számára, hogy Jézus nem halt meg a keresztfán, hanem onnan Mária Magdaléna még élve levette és gyógyulása után vele, mint férjével Dél-Franciaországba menekült. Jézus és Mária Magdaléna itt családot alapított, és ez a vérvonal Jézustól a Merovingokon és a Lotaringiai családokon át a Habsburgokig követhető a „Fekete Nemesség” nagy illuminátus családfájáig. 1982-ben tízévi kutatómunka után három amerikai szerző: Michael Baigent, Richard Leigh, és Henry Lincoln közzétette híressé vált „Holy Blood, Holy Grail” (Szent vér, Szent Grál) című könyvét. A szerzők a titkos, de legalábbis féltitkos elit társaság a Prieuré de Sion ezeréves múltját kutatták. Ebben a zárt elit társaságban a francia történelem számos kiemelkedő személyisége vett részt és vesz részt egészen a mai napig. A Prieuré de Sion célja az volt, hogy visszahelyezze a Meroving dinasztiából származó utódokat Franciaország trónjára. Ennek a dinasztiának a vérségi leszármazási vonala azonban már több mint ezerháromszáz éve eltűnt. Ez a cél a kutatók számára is meglepően ésszerűtlennek tűnt. Mi az a különleges tulajdonsága a Meroving dinasztiának, amiért érdemes ilyen nehéz feladatra vállalkozni? - tették fel a kérdést maguknak. Miért volt érdemes ezt a célt felvállalni olyan kiválóságoknak, mint Leonardo da Vinci, Victor Hugo, vagy az időben hozzánk közelebb álló André Malraux, Alphonse Juin, vagy a kiváló katona és államférfi, Charles de Gaulle? Ők valamennyiben a Prieuré de Sion legfőbb vezetői voltak.

A válasz erre a kérdésre részben abból adódik, ahogyan arra már a fentiekben utaltunk, hogy a Meroving dinasztia tagjai azt állították magukról, hogy az ó-testamentumi Dávid király egyenes leszármazottai. Ezt az állításukat és igényüket érvényesnek fogadták el az őket a trónon követő dinasztia tagjai, Európa többi uralkodói, és uralkodásuk idején a római katolikus egyház is. A három kutatót ez a felismerés a biblia alapos tanulmányozására kényszerítette. Ennek alapján állították fel azt a hipotézisüket, hogy Jézus Izrael törvényes uralkodója volt, aki megházasodott, utódokat nemzett, és ezek fenntartották az ő származási vérvonalát, amely

három és fél évszázad után összeolvadt Franciaország akkori uralkodóházának a vérvonalával, a Meroving dinasztiaéval.

Ezek a kutatási eredmények fokról-fokra, hosszú évek munkája nyomán kristályosodtak ki. A legkényesebb része ezeknek természetesen a Jézus életét új megvilágításba helyező feltételezések. A kutatók természetesen munkájuk során igyekeztek a Prieuré de Sion történetének egyéb vonatkozásait is feltárni. Rájöttek, hogy az így szerzett új ismeretek új megvilágításba helyezik a keresztes háborúkat, valamint ezekben a háborúkban kiemelkedő szerepet játszó templomos lovagok szerepét. A kutatók fő célja azonban annak megértése volt, hogy mit akar ma a Prieuré de Sion és mi volt a múltban igazi célja? Ha a Meroving dinasztia vérvonalának a helyreállítása volt ez a cél, akkor ehhez milyen eszközök álltak a rendelkezésükre? Olyan kiváló személyek, mint Malraux és Juin, sem naiv idealisták nem voltak, sem vallási fanatikusok. Ugyanezt lehet elmondani a rend olyan tagjairól, akikkel a három amerikai kutató személyesen találkozott. Arra a kérdésre keresték a választ, hogy milyen javaslataik, elképzeléseik voltak céljaik elérésére? A választ a tömeglélektan, a politikai hatalom, és a nagy pénzvagyonok szférájában keresték. A rend tagjaiban olyan racionális személyiségeket ismerhettek meg, akik mai világunk realitásaiban gondolkodva magyarázták meg sok évszázados történetüket, és jövőbeni távlataikat.

A jelen írás is részben arra keresi a választ, hogy ma mit tesz a Prieuré de Sion? Milyen bizonyítható nyomai vannak jelenlegi aktivitásának, és abban, hogy részt vesz a világ sorsának az alakításában? Kik lehetnek ennek a rendkívül zárt körnek a tagjai? Milyen pénzforrásokra és hatalmi eszközökre támaszkodnak? Miért ragaszkodnak ahhoz, hogy a Meroving dinasztia leszármazottai, és így Jézus, illetve az ótestamentumi Dávid uralkodóház utódai? Milyen következményei lehetnek modern világunkban az ilyen állításoknak és igényeknek?

Annyit már kiderítettek a kutatók, hogy a Prieuré de Sion-nak van egy úgynevezett „grand design”-ja, egy mester-terve Franciaország és Európa, valamint a világ egészének a jövőjét illetően. Ezen túlmenően az is figyelemreméltó, ahogyan a Prieuré de Sion nagymestere közölte a kutatókkal, hogy ténylegesen birtokában vannak a jeruzsálemi templom elvesztett kincsének. Ezt visszajuttatják Izraelnek, ha eljött rá a megfelelő idő. Hogy mikor jön el ez a „megfelelő időpont”, az függhet politikai, hatalmi, pénzügyi, és természetesen lélektani tényezőktől.

Minthogy a Prieuré de Sion lényegében a világ leghatalmasabb, leggazdagabb embereit tömörítő zárt társaság, ezért tevékenységének kutatása sok irányba vezet. Az első ilyen irány a vallásos vonatkozások feltárása, és az ószövetségtől a napjainkig való követése. Ebben a kutatásban kiemelkedő szerepe van a messiási koncepciónak. A Rend gondolkodásában a messiási küldetés különleges fontossággal bír.

Választ kell adni arra a kérdésre is, hogy milyen gyakorlati jelentőséggel bír mai modern világunkban a messiási küldetéstudat, a világ megmentőjének a koncepciója. E célból elemzésre szorul a jelenlegi nyugati társadalmak számos új jelensége, elsősorban a pénz uralmán alapuló kamatkapitalizmus kialakulása, az uzsoracivilizáció általánossá válása, a hagyományos értékek megrendülése, és a válságból való kiút keresése a spirituális értékek segítségével.

Mivel egy működő, a világ életében kulcsszerepet játszó titkos, illetve félig titkos zárt szervezetről van szó, ezért igen nehéz kőkemény bizonyítékokkal alátámasztani a Prieuré de Sion-ra vonatkozó állításokat. A valóság empirikus kutatását szükségszerűen ki kell egészíteni megalapozott hipotézisekkel, a lehetőségek, a valószínűségek, és a szükségszerűségek logikus végiggondolásával. Titkos társaságok esetében nem kutathatóak a zárt archívumok, a titkos családi irattárak, a társaság szervezeti életére vonatkozó írásos anyagok. De, mert nehéz

valamit titkossága miatt megismerni, ez még nem jelenti, hogy a kutatásról le kell mondani, illetve, hogy az adott titkos társaságnak a szerepe mai világunk megismerésében mellőzhető.

A Meroving családgyökerei

Egyes kutatók szerint a kialakuló világállam legfőbb vezetői a „tizenharmadik vérvonalból” származók lesznek. Ez a „tizenharmadik vérvonal” az ókorba nyúlik vissza, egészen Dan törzséhez. A próféciák szerint ez a törzs az ókori Izrael úgynevezett „fekete báránya”. Ennek a törzsnek a királysága az egyik leghatalmasabb vérvonalnak bizonyult a történelemben. Ez a törzs óriási hatalmat és gazdagságot halmozott fel a saját ellenőrzése alatt.

Hogy érthető legyen miről is van szó, emlékeztetnünk kell arra, hogy Ábrahám unokájának Jákobnak, akit Izraelnek is nevez az Ószövetség, tizenkét fia volt, úgy mint Ruben, Simeon, Levi, Juda, Sebulun, Issachar, Dan, Gad, Joseph, Aser, Naphtali, Benjamin. Ábrahámnak tett ígéretének megfelelően Isten szövetséget kötött Izrael utódaival, amely így olyan néppé vált, amely Isten szolgálatának szentelte magát. Dávid király uralkodása alatt megszilárdult a királyság, és a papság szerepe. Utódjának, Salamonnak a halálakor a királyság két részre szakadt, a déli résznek - Judeának - Jeruzsálem volt a fővárosa, az északi résznek - Izraelnek - pedig Samaria. Izrael a törzsek szerint lett közigazgatásilag beosztva, a leviták feladata volt a templomi szolgálat. Benjamin törzse azonban Judea királyának lett „kikölcsönözve”. A déli utódállamhoz tartoztak tehát Juda, Benjamin és a leviták leszármazottai. Az északi utódállamhoz tartoztak Ruben, Gad, Simeon, Dan, Sebulun, Naphtali, Aser, Issachar, Manasse, Ephraim. A felsorolásból hiányzik József neve, és helyére két fia, Ephraim és Manasse került. Az Izrael nevet viselő tíz törzs közül az Ephraim lett az uralkodó törzs. A két állam önálló életet élt, de mindkettő lakói megszegték az Istennel kötött megállapodás előírásait. Izrael államát meghódították az asszírok, Judea államát pedig a babilóniaiak. A hódítás következményeként a két ország csaknem minden lakóját átköltöztették a hódító országba. Izrael lakóit Asszíriába, Judea lakóit Babilonba. A próféták ezt követően az Asszíriába átköltöztetett izraelitákat, vagyis a tíz felsorolt törzs lakóit Izrael háza elveszett juhainak nevezték. Az asszírok mindent elkövettek, hogy az uralmuk alá került izraelitákat asszimilálják. Ez jelentős részben sikerült is. Számos izraeli lakos Samaria elesése után délre menekült, és Judeában telepedett le. De Judea lakóit is megbüntette az Isten, mert Nabukodonozar babilóniai uralkodó Krisztus előtt 598 és 586 között nagy részüket babiloni fogságba hurcolta. Krisztus előtt 539-ben Cyrus perzsa uralkodó legyőzte a babiloniakat, és megengedte a zsidóknak, hogy visszatérjenek Júdeába. A Júdeába visszatérők és leszármazottaik viselik a zsidó elnevezést.

Az asszírok asszimilációs politikája következtében nem minden izraeli törzs olvadt be a hódító ország népébe. Jézus születését megelőző évszázadban már adatok vannak arról, hogy egymás után kisebb izraeli csoportok nyugatra vándoroltak, és Európa különböző részein letelepedtek. Dan törzsének a jelképe, a sast ábrázoló pecsét, szinte egész Európában elterjedt. E törzs leszármazottai jelentős szerephez jutottak Görögországban, a Római Birodalomban, és azokon a területeken, ahol a frankok éltek, akiknek ebben az időben az uralkodó rétegét Sicambriereknek hívták. A népvándorlás és a hunok nyomására a frankok egy jelentős része átkelt a Rajnán, és letelepedett azon a vidéken, amit ma Belgiumnak, és Észak-Franciaországnak neveznek. A frankokat ellenőrző Sicambrianerek Asszíriából hozott számos szokásukat megőrizték, és továbbra is ápolták az asszír hagyományokat, noha ők maguk nem olvadtak össze az asszírokkal. Többek között továbbra is Artemis istennőhöz imádkoztak Arduinának, az Ardennek védő istennőjének a képmásában. Azt a dinasztiát, amelyik az uralmon követte a Sicambrianereket Meroving uralkodóháznak nevezték. A Meroving ház

448-ban került hatalomra, amikor Mérovée a frankok királya lett. A korai frank történelem kutatói szerint Mérovée és utódai ápolták az okkult hagyományokat, és beavatottként ismerték a mágiát. Mérovée fiának a sírjában számos olyan mágikus és rituális eszközt találtak, ami ezt az állítást támasztja alá. II. Dagobert egyenes leszármazottai a Merovingok. Ez a vérségi leszármazás töretlenül folytatódott **Godfroi de Boullion**-ig, aki 1090-ben elfoglalta Jeruzsálemet. A származási vonal folytatódik számos arisztokrata, és királyi családban, így ehhez a családfához tartozik a Blanchfort, a Gisors, a Saint-Clair, (Angliában Sinclair), a Montesquieu, a Montpézat, a Luisignan, a Plantard, a Habsburg-Lotaringiai dinasztia. Ez utóbbi feje jelenleg a „Jeruzsálem királya” címet is viseli. A Stuartok és a Mediciek számos ága is viszi tovább a Meroving vérvonalat, azaz a Meroving dinasztia közvetlen utódainak tekinthetjük magukat. Az elmondottakhoz azt is figyelembe kell venni, hogy több jelenlegi európai uralkodóház a már tárgyalt „fekete nemesség”-hez tartozik. Az ehhez tartozó történelmi családok is vissza tudják vezetni származásukat a Merovingokra, a római uralkodókra, és Dan törzsére.

A Prieure de Sion, amelyet **Godfroi de Boullion** 1090-ben alapított, kezdettől fogva szorosan együttműködött azokkal a dinasztikus családokkal, amelyek a „tizenharmadik vérvonal”-hoz tartoznak. A Rendet nagymesterek vezették, akik az európai történelem és kultúra nagyjai közül kerültek ki. A Rend tagjai megtalálhatók a vezető illuminátusok között, és a „fekete nemesség”, valamint az európai uralkodó házak számos tagja is a Rendhez tartozik. A Prieure de Sion tagjai alapították meg a templomos lovagrendet, akik a maguk idején az akkori pénz- és hitelrendszert irányító nemzetközi bankárok is voltak. Ugyancsak résztvett a Prieure de Sion a rózsakeresztesek társaságának, valamint a szabadkőművességnek a létrehozásában és irányításában. A Prieure de Siontól származik a szabadkőművesség egy részénél használatos harminckét fokozatú skót rítus. A skót rítus magasabb fokozatai egyben a Prieure de Sion legalacsonyabb fokozatai. Megalakulásától kezdve a Prieure de Sion használja a hermetikus mágiát, amely a fekete mágia egyik változata, és az ókori Egyiptomból származik. Leírása az egyiptomi „Halottak Könyvében” található. A Rend tagjai ma is szoros kapcsolatban állnak az okkultizmussal és az ezoterikával. A Prieure de Sion a háttérhatalom legfontosabb szervezeteként hatékony befolyást fejt ki a világpolitikára a színpalak mögül. A Rend kutatói egybehangzóan állítják, hogy ez a titkos szervezet felelős több fontos világtörténelmi esemény bekövetkeztéért. Ma a pénzoligarchia elit csoportját képező illuminátusok állnak a Prieure de Sion mögött. Mivel kezükben van a pénz hatalom, ezért meghatározó befolyásuk van a világpolitikára, és az egyes európai országok nemzeti politikájára. A Prieure de Sion-t döntően a nemzetközi pénzoligarchia finanszírozza, és sorai között megtalálhatók a legbefolyásosabb bankárok és pénzemberek, akik a közélet minden területén, a politikában, a pénzvilágban, a gazdasági életben, és a tömegtájékoztatás terén meghatározó szerepet játszanak.

A vezető illuminátus családok

Fritz Springmeier (e témának az egyik ismert kutatója) a következő családokat tekinti a legfontosabb illuminátus dinasztiáknak: Rothschild, Warburg, Rockefeller, DuPont, Russel, Bundy, Onassis, Kennedy, Collins, Freeman, Astor és Li. Ugyancsak Springmeier kutatásai szerint a vezető illuminátus dinasztiákkal szorosan együttműködnek a Morganok, a Vanderbiltek, a Bauerek, a Whitney-k, a Duke-ok, a Guggenheimek, az Oppenheimek, a Grey-k, a Sinclair-ek, a Schiff-ek a Solvay-k, az Oppenheimer-ek, a Sassoon-ok, a Wheeler-ek, a Todd-ok, a Van Duyn-ek, a Taft-ok, a Wallenberge, a Clintonok, a Habsburgok, a Goldschmidtek. Ez természetesen csak a legfontosabb családok felsorolását jelenti, nem pedig valamennyiét. Már itt le kell szögezni, hogy ezek a családok nem azonosak azokkal a családokkal, amelyek igen nagy számban ezeket a családneveket viselik.

A Frankfurtból származó Rothschild dinasztia megalakulásától kezdve szoros kapcsolatban állt az illuminátusokkal. Miután Adam Weishaupt illuminátusai be lettek tiltva Bajorországban, ez az okkult háttérhatalom, amely az európai titkos társaságokat koordinálta, részben a carbonarik mozgalmává, az Alta Vendita-vá alakult át, amelyet Karl Rothschild vezetett. A Rothschild dinasztia számos tagja tartozik „a tizenharmadik érvonalhoz”. A dinasztiaalapító Mayer Amschel Bauer, aki felvette a Rothschild nevet, pénzkölcsönző volt Frankfurtban, majd pedig Vilmos hesseni választófejedelem vagyonának a kezelője lett. A francia forradalmat követő háborúk során pénzügyleteivel óriási vagyonra tett szert. Mayer Amschel öt fia számára kizárólag befolyásos illuminátus családokból választott házastársat. Ugyanígy lányait is csak ranggal és névvel rendelkező illuminátus bankárokhoz adta feleségül. Az a privát politikai - pénzügyi információs szolgálat, amelyet az első Rothschildok megszerveztek, jelentősen hozzájárult pénzügyi birodalmuk kiépítéséhez. James Rothschild, a francia Rothschild ház alapítója, Európa vezető bankjává fejlesztette a párizsi Rothschild bankot. Ez a bank XVIII. Lajostól III. Napóleonig minden francia uralkodót finanszírozott. Az első tényleges nemzetközi bankházként olyan pénztranzakciókat tudtak ügynökhálózatuk és magán hírszolgálatuk segítségével végrehajtani, például a Napóleon elleni koalíció idején, amely abban az időben - a pénz szállításának a veszélyessége miatt - ilyen transznacionális kapcsolatrendszer nélkül nem lett volna lehetséges.

Az elmúlt két évszázad európai háborúi mind hatalmi egyensúly kialakulásához vezettek. Amikor egy háború véget ért a Rothschild ház újabb hatalmi bázishoz jutott. A pénz és a nemzetközi hitelezés kézben tartásával a Rothschild háznak sikerült a saját érdekeinek megfelelően manipulálni az európai országokat. A háborúk kimenetelét mindig eredményesen lehetett befolyásolni a szükséges pénzeszközök folyósításával, vagy visszatartásával. II. Ferenc József osztrák császár és az angol királynő bárói, illetve nemesi rangra emelte a dinasztia bécsi, illetve londoni ágát. Ma a dinasztia tagjai és munkatársai határoznak naponta az arany áráról Londonban, és az amerikai központi bank a Federal Reserve System (FED) részvénytöbbségének (53%-nak) tulajdonosaként ők határozzák meg az Egyesült Államok pénzpolitikáját is.

1913. óta az Egyesült Államok kormánya nem bocsát ki pénzt, hanem ezt a monetáris felségjogot átadta a magántulajdonban lévő FED-nek. Most ha az amerikai kormánynak mondjuk egymilliárd dollárra van szüksége, a FED-hez kell hitelért fordulnia. A FED ezt a pénzt a semmiből állítja elő, és kamatra kikölcsönzi a kormánynak. Ezért a pénzért a kongresszus engedélyével a pénzügyminisztérium egymilliárd dollár értékű kamatozó államkötvényt ad cserébe a FED-nek. Ezt követően azt az egymilliárd dollárt, amelynek az előállítása a FED számára mondjuk ötszáz dollárba került, jóváírják a kormány bankszámláin, és az ebből fedezi az állami kiadásokat. A kormány tehát megterhelte az amerikai népet egymilliárd dollár adóssággal, amelyért aztán kamatot és kamatos kamatot kell a lakosság adóiból fizetni. Ennek a szisztémának az eredményeként az amerikai állam adóssága hatezer milliárd dollárra növekedett 1913. óta, a vállalatok és a polgárok adóssága pedig tizennégyezer milliárd dollárra. A FED a jogalap nélküli gazdagodás vádjá ellen úgy védekezik, hogy mint privát vállalkozás a jövedelme után ő is adót fizet. Csakhogy a FED által kibocsátott fedezet nélküli pénz bekerülve a bankrendszerbe, ott tartalék pénzeszközként szolgál. Azaz a kereskedelmi bankok a kilenctized részét tovább kölcsönözhetik kamatra egy másik pénzintézetnek. Ez a pénzintézet ugyancsak tovább kölcsönözheti a kapott összeg kilenctizedét, és így tovább. Az így forgalomba került fiktív pénz után a bankrendszer kamatjáradékot szed, amely végső soron ennek a magán pénzmonopóliumnak a tulajdonosait gazdagítja.

Ezt a szisztémát jelentős részt a Rothschild dinasztia pénzügyi zsenijei alakították ki, és fejlesztették tökélyre. **Heinrich Heine**, a nagy német költő ezért mondta egy alkalommal: „A

pénz korunk istene, és Rothschild a prófétája.” Az 1900-as évek elejétől kezdve nagyrészt a Rothschild dinasztiától és a vele együttműködő befektető bankároktól függ, hogy Európában, illetve a világ más részén hol, és mikor legyen infláció, defláció, valuta stabilitás, és konjunktúra. A Rothschild dinasztia vagyona családi alapítványban van, amelynek a vagyommérlege nem nyilvános, de szakértők 1995-ben 7000 milliárd dollárra becsülték. Évi öt százalék növekedést figyelembe véve ez a vagyon elérheti ma körülbelül a 8400 milliárd dollárt. Sok más bank, pénzügyintézet, és vállalat mellett a Rothschild ház ellenőrzése alatt áll a Bank of England, IBM Ltd., Barclays, J.P. Morgan Bank, US-Federal Reserve, National City Bank, Standard Oil, Tokio Pacific Holding, Shell, Kuhn, Loeb and Co., Arrow Found Curacao.

A Warburg dinasztia

A Rothschildok legbelsőbb köreihez tartoznak a Warburg dinasztia tagjai. E család története is legalább olyan érdekes, mint a Rothschildoké. A Warburgok elődei a mohamedánok elől menekülve Spanyolországban telepedtek le. Aragóniai Ferdinánd és Kasztíliai Izabella üldözése elől Lombardiába vándoroltak ki. A család egyik őse Simon von Cassel 1559-ben engedélyt kapott arra, hogy Westfália Warburg nevű városában letelepedjen. Hamarosan felvette a Warburg nevet. A városi nyilvántartás szerint az első Warburg foglalkozását tekintve pénzkölcsönző és kereskedő volt. A bankári tevékenységet először Jakob Samuel Warburg kezdte el, aki 1668-ban Altonába költözött. Az ő dédunokája Markus Gumprich Warburg aztán tovább költözött 1774-ben Hamburgba, ahol fiai 1798-ban megalapították a híressé vált Bank M. M. Warburg és Társai nevű pénzügyintézetet. Idővel a Warburgok az egész világra kiterjedő pénzügyi műveleteket hajtottak végre. Már 1814-ben kapcsolatba léptek a Rothschild ház londoni részlegével. A Warburgok egyenrangúaknak tekintik magukat a Rothschildokkal, az Oppenheimerekkel, és a Mendelsohnokkal. E családok között hagyomány, hogy gyermekeiket egymás között kicserélik azért, hogy elsajátítsák az adott bankárcsalád pénzügyi technikáit. A Warburgok is csak a gazdag és előkelő családok tagjaival házasodnak. Így kerültek rokoni kapcsolatba a szentpétervári Gunzbergekkel, a keleti Rosenbergekkel, és a németországi Oppenheimerekkel, valamint Goldschmidtekkel. Később ugyancsak rokonságba kerültek a dél-afrikai Oppenheimerekkel, és a New Yorki Schiffekkel. A dinasztia legismertebb tagjai Max Warburg, Paul Warburg, és Félix Warburg voltak. Max Warburg (1867-1946) a londoni Rothschildoknál tanult. Nemcsak fontos szerepe volt a német bankvilágban, hanem a nemzetközi pénzügyek egyik legjobb szakértőjének számított. Max Warburg a politikában is aktívan részt vett. 1903-tól gyakran találkozott a német császárral, mert Bernhard von Bülow kancellár arra kérte, hogy pénzügyi kérdésekben legyen a császár tanácsadója. Ezen túlmenően Max Warburg volt a német titkosszolgálat főnöke is. 1918. november 11-én - öt nappal a fegyverszüneti megállapodást követően - őt nevezte ki a német kormány a versaillesi béketárgyalásokon résztvevő német küldöttség vezető pénzügyi tanácsadójának. Max Warburg tagja volt a német központi bank, a Deutsche Reichsbank igazgatóságának. Korábban részt vett a Japán és Oroszország között kitört háború finanszírozásában.

Paul Warburg - Max fiatalabb testvére - öccsüknek Félixnek a New York-i esküvőjén megismerte Salomon Loeb tekintélyes bankár legfiatalabb leányát Ninát, akit feleségül vett. Ezt követően kivándorolt az Egyesült Államokba, és bekapcsolódott a Kuhn, Loeb és Társai nevű New York-i bankház vezetésébe. Paul Warburgot tekintik a Federal Reserve System „atyjának”, mivel a londoni Rothschild-ház megbízásából az ő feladata volt a Federal Reserve System részletkérdéseinek a kidolgozása, és az elfogadtatására irányuló politikai kampány irányítása Amerikában.

Félix Warburg, aki Jacob Schiff lányát vette feleségül, számos jótékonyági és kulturális egyesület vezetője volt. A Közös Palesztinai Felmérő Bizottság (Joint Palestine Survey Commission) tagjaként 1928-ban részletes szakvéleményt készítettett Palesztina kiépítéséről. (Apósa Jacob Schiff volt az, aki 20 millió dollárral - mai értéke 2 milliárd dollár - finanszírozta Trockij és munkatársai tevékenységét, továbbá Oroszországba való visszatérését, azért hogy vegyék át a hatalmat az akkor Oroszország élén álló Kerenszkij kormánytól. Mindezt Jacob Schiff fia is megerősítette.)

A Rockefeller dinasztia

A Rockefeller család történetével foglalkozó kutatók egybehangzóan állítják, hogy ennek a családnak kulcsszerepe volt az Egyesült Államok 20. századi történelmének az alakításában. A Rockefellerek ősei Spanyolországból vándoroltak ki Amerikába. A legismertebb közülük John Davidson Rockefeller volt, aki nemcsak befolyásos nagyiparos, és pénzember volt, de már a „Round Table” hálózatban is kulcsszerepet játszott. A család vagyonának megalapítója számos vállalkozása mellett a petróleum üzletbe is beszállt. Kitartó energiával létrehozta a Standard Oil Trust-ot, amely az Egyesült Államok kőolaj finomításának 90%-át ellenőrizte. Az idős John Davidson Rockefeller volt az, aki lerakta a család első számú otthonának alapköveit a New York-i Pocantico hegyei között. Ma már több mint száz Rockefeller utód él családjával ezen a környéken. Az ifjabb David Rockefeller 1945. óta a Chase Manhattan Bank vezetője, és ma is e bank jogutódjait képező pénzintézetnek az élén áll. A nemzetközi pénzvilág egyik legtekintélyesebb tagjaként hatalma túlnyúl országhatárokon, és az irányítása alatt álló pénzintézetek és vállalatok szinte az egész világot behálózzák. Az Egyesült Államok szövetségi rendőrségének a szerepét betöltő Federal Bureau of Investigation, az FBI létrehozásában is közvetlenül részt vettek a Rockefellerek. A CIA Central Intelligence Agency (Központi Hírszerző szolgálat) és a Council on Foreign Relations (CFR, a Külkapcsolatok Tanácsa) is, a kutatók egybehangzó véleménye alapján, jelentős részt a Rockefeller dinasztia befolyása és ellenőrzése alatt állnak. A dinasztia jelenlegi első számú tagja, David Rockefeller, aktívan részt vesz a „Lucis Trust”-nak az irányításában is. Ez a zártkörű elittársaság nevében a fényre, illetve Luciferre utal. David Rockefeller ezen felül tagja a „Board of Cadence Industries”-nak, amely számos újságot ad ki, amelyek feladata az ifjúság megismertetése az okkultizmussal. Ugyancsak a Rockefeller dinasztia érdekkörébe tartozik a Delta Airlines, a világ jelenleg legnagyobb légitársasága, és az Exxon, amelynek a vállalati cégjelzésében az ötágú csillag is benne van. Az okkultizmus szakértői szerint az ötágú csillag olyan szimbólum, amelyet különböző okkult csoportok, így a sátánisták is előszeretettel használnak. Az ötágú csillag egyébként egyre gyakrabban tűnik fel katonai jelzéseként, filmek, televíziós programok logójaként, de különböző ruhadarabokon is.

A DuPont dinasztia

A DuPont család mindig szeretett a nyilvánosságtól félrehúzódva tevékenykedni. A család egyik legkövetkezetesebben betartott hagyománya a kiválasztottakkal való házasságkötés. Ezért a család számos tagja a saját unokatestvérével kötött házasságot. A dinasztia történetírói a család történetét Samuel DuPont és Anne Alexandrine Montchanin 1737-ben kötött házasságkötésével kezdik. Anne hugenotta volt, de okkultista körökben gyakran szerepelt médiumként. Ősi burgundiai családból származott. Valószínű, hogy ez a vérségi kapcsolat az, amely biztosítja a DuPont család számára a kiválasztottakhoz való tartozást. Pierre Samuel DuPont, a dinasztiaalapító házaspár fia az, aki először jutott nagy befolyáshoz és hatalomhoz.

Ő a dinasztia első tagja, aki közvetlen kapcsolatba került a legelőkelőbb illuminátus családokkal. Stanislav-Augustus lengyel király kérésére 1774-ben Lengyelországba utazott azért, hogy létrehozza a nemzeti oktatás és nevelés rendszerét. 1799-ben Jefferson, akkori amerikai elnök, hívására az Egyesült Államokban telepedett le. Itt is az oktatási rendszer létrehozásával foglalkozott. A nevelési és oktatási rendszer ellenőrzése mindig is fontos célkitűzése volt az illuminátusoknak, mert lehetővé tette a gyermekek gondolkodásmódjának már a kora gyermekkorban való manipulálását. Ma világszinten ezzel a feladattal az UNESCO van megbízva, amelynek a nevelés terén kell előkészítenie az új világrendet. Jefferson maga is illuminátus szabadkőműves volt, és Pierre Samuel DuPont barátja. Ezt a barátságot arra is kihasználta, hogy ő legyen az amerikai kormány első számú lőpor-szállítója. E privilégium 1802-es megszerzésével a DuPont vállalat fokozatosan Amerika és a világ hadiiparának fontos részévé vált. Ma már a DuPont család is a pénzligarchia legfontosabb családjai közé tartozik.

A Russel dinasztia

A Russel család aktívan részt vett a 18. század kezdetétől az ópiumkereskedelemben. Ugyancsak fontos szerepük volt a mormon egyház létrehozásában, valamint az igen nagy befolyású „Skull and Bones” nevű titkos rend megalapításában, és a Jehova tanúi néven ismert vallási mozgalom beindításában, és folyamatos támogatásában. Mai napig irányítói a „Watchtower Bible and Tract Society” elnevezésű társaságnak, amely ugyancsak a Jehova tanúihoz tartozik. A pénzligarchia illuminátus hálózatának egyik fontos támasza a Russel Alapítvány. A Russel Alapítvány azért fontos, mert ez az igen nagy befolyású „Skull and Bones” („Koponya és csontok”) nevű titkos rendnek a fedőszervezete. A Skull and Bones titkos társaságot William Russel alapította, aki szoros kapcsolatban állt a híres Yale Egyetemen működő ópium-szindikátussal. Minden évben összesen tizenöt új tagot vesznek fel, akik közül valamennyien befolyásos pozícióhoz jutnak az amerikai társadalmi, gazdasági, pénzügyi és politikai életben. A tagok többsége az egykori puritán családok leszármazottja, és így, vagy úgy kapcsolatban áll az unitárius, univerzalista mozgalommal. A Skull and Bones renndhez tartozó családok szoros kapcsolatban állnak a pénzligarchia dinasztiaival.

Amikor a pénzligarchia illuminátus hálózatának vezetői tudomást szereztek arról, hogy Charles Taze Russel a legelőkelőbb tizenhárom vérségi vonalhoz tartozik, 1881-ben - a Rothschildok pénzügyi támogatásával - létrehozták számára a New York-i Őrtorony Biblia és Biblia Magyarázati Társaságot. Az Őrtorony Társaság (a Jehova tanúi) magukon viselik alapítójuknak, a szabadkőműves Charles Taze Russelnek a nézetrendszerét. C. T. Russel nemcsak nagyhatású vallási szónoklatairól volt híres, hanem arról is, hogy a templomos lovagokhoz tartozott. Ez utóbbit erősíti meg az, hogy a síremlékén található szimbólumok megegyeznek a templomos lovagok jelképeivel. Russel halála előtt mondott utolsó szavai ezek voltak: „Tekerjete be egy római tógába.” Nem beavatottak számára ezek a szavak nem mondanak semmit, illetve érthetetlennek tűnik, hogy miért fontos egy haldokló számára az, hogy római tógába burkolják. A beavatott számára azonban a tóga és a tunika papi ruha, amelyet sokféle vonatkozásban alkalmaznak az amerikai szabadkőművesség magasabb fokozataiban.

Az Őrtorony Társaság különösen befolyásos Dél-Kaliforniában, Floridában, a Karib-tenger térségében, Skóciában, és New Yorkban. C. T. Russelnek külön temetője volt Pittsburgh-ben. A legelőkelőbb illuminátus dinasztiaák általában arra töreksenek, hogy saját temetkezési helyük legyen. Ez lehetővé teszi, hogy adott esetben észrevétlenül temessenek el valakit, továbbá figyelemmel kísérhetik, hogy a koporsót többé ne bolygassák. Egy másik szempont mágikus erőt tulajdonít az ilyen temetőeknek. „A fény köre”, amelyben az elhunyt pihen,

összegyűjtheti a már korábban elhunyt illuminátusok erejét. Bizonyos okkult rituálékhoz szükség van a koponyára és a balkéz csontjaira. A balkéz csontokat szintén használják rituális célokra, például gyertyatartónak, az ünnepélyes ceremóniák idejére. Az Őrtorony Társaság brooklyni központjában a legfőbb vezetők nagyhatalmú csoportja külön kommunikációs eszközt használ az úgynevezett **enochian** nyelvet. Ennek saját alfabétája van, és a központ legfontosabb, zártkörű rituáléit ezen a nyelven tartják.

Az Onassis dinasztia

A kőolaj kitermelésében, szállításában és feldolgozásában érdekelt illuminátusok vezető személyiségei 1928-ban megbeszélést folytattak Achnacarry kastélyában, ahol megkötötték az Achnacarry megállapodást. Ebben felosztották egymás között a világpiacot. Ez a kartell megállapodás határozza meg, hogy melyik fuvarozó látja el kőolajjal a benzintöltő állomásokat egy-egy területen. A kőolaj-finomítás- és szétosztás már 1928-ban a pénzüligarchia monopóliuma volt. Aristoteles Onassis azért lehetett a világ legnagyobb tartályhajó-flottájának a tulajdonosa, mert ő maga is az illuminátus hierarchia egyik kiemelkedő személyisége volt. Hatalma az emberi élet számos fontos területén érezhető volt. „Ari” (Aristoteles) Onassis befolyása a világot irányító háttér-hierarchiában elfoglalt helyén nyugodott. A pénzüligarchia illuminátus vezérei felosztják egymás között a különböző üzletágakat. Külön működik a kábítószer és a pornószekció. Külön a politikai, pénzügyi és gazdasági szekció. Megint külön a rituális, kultikus szekció. Egy másik autonóm terület a világszintű tömegtájékoztatás és a globális kommunikáció. Ezen belül is elkülönül a tudatformáló, gondolatellenőrző részleg. A legmagasabb vezetők hatásköre és illetékessége több területre is kiterjed. Ari Onassis érdekelte volt a gazdasági, pénzügyi szekcióban, valamint a kábítószer és a politikai szférában. A tájékozódás megnehezítését célozzák az olyan tudatosan terjesztett híresztelések, hogy egyes vezető illuminátus családok keményen küzdenek egymással a világ feletti ellenőrzésért. Az megfelel a tényeknek, hogy egyes szektorokban rivalizálnak egymással, de ennél a rivalizálásnál sokkal erősebb az egymásra utaltságuk. Egybeköti őket azonos értékrendszerükön és ideológiájukon, saját illuminátus „vallásuk”-on túlmenően a legfontosabb közös érdek, a pénzrendszer birtoklása, és ennek segítségével a világ feletti gazdasági és politikai uralom megszerzése és megtartása. Az illuminátus hálózat tagjai elsősorban a pénzben és a hatalomban hisznek. Az etikai követelményeket csak mások által tartják betartandónak. Az Onassis vérvonal nem halt teljesen ki, de ma ennek a dinasztiának a tevékenységi körét Aristoteles Onassis és leánya halálát követően a Rockefeller és a Bundy család vette át.

A Bundy dinasztia

A Bundy család ősi amerikai família, amely már Amerika gyarmati korszakában is az elitezhez tartozott. A család kevés kivételtől tekintve azonban a háttérben maradt. Egyedül a 20. században lépett a nyilvánosság elé, és vállalták fel tagjai nyíltan nemcsak a pénzügyek és a gazdasági vállalkozások irányítását, hanem az államéletben való részvételt is. Harvey Hollister Bundy 1909-ben lett a Skull an Bones rend tagja. Harvey Bundy először külügyminiszter-helyettes volt, majd pénzügyminiszter, végül pedig a védelmi miniszter különleges hatáskörű megbízottja lett. H. Bundy egyike volt a Manhattan Project felügyelőinek. Ennek a programnak a keretében állították elő az amerikai atombombát. A Pentagon kulcsfontosságú személyiségeként meghatározó befolyással bírt a tudományos kutatói és fejlesztési hivatal tevékenységére. 1952-ben átvette John Foster Dulles-től a „Carnegie Alapítvány a békéért” nevű szervezet irányítását. Ez az alapítvány biztosítja az illuminátus hálózat számára fontos

programok adómentes finanszírozását. Mivel a hatalom csúcsán töltöttek be tanácsadói szerepkört, így minden fontos információhoz hozzájuthattak, és módjukban állt arról is dönteni, hogy mi kerüljön ebből továbbításra az elnökhöz. Az ő tevékenységüket találóan jellemzi az, hogy a valóságos hatalmi viszonyok megértéséhez ezeket a nagyhatalmú tanácsadókat kell figyelemmel kíséreni. Ami az Egyesült Államok elnökeit illeti megállapíthatjuk, hogy a háttérhatalom mindig egyik legfontosabb emberét helyezte el tanácsadónak mellélük. Amikor John F. Kennedy meggyilkolása után Lyndon Johnson vette át az elnökséget, akkor McGeorge Bundy az „MJ-12” szupertitkos tanácsadó testület tagja volt.

Carroll Quigley professzor szerint a világuralomra törő pénzoligarchia modern kori hálózatának az alapját a Londonban működő Round Table titkos társaság képezte. Ennek brit utódszervezete a Royal Institute of International Affairs (Királyi Külügyi Intézet) és az 1921-ben megalakult Council on Foreign Relations (Külkapcsolatok Tanácsa), amelynek a központja New Yorkban van. Ez a szervezet a pénzoligarchia szerteágazó hálózatának a központi koordináló intézménye. Ennek belső zárt körét képezi a Skull and Bones Rend. Ennek is azonban van egy kislétszámú elit-vezetősége, amolyan „politikai bizottsága”, amelyet „Order of the Quest” (a Keresés Rendjének) neveznek. Az Order of the Quest JASON-Society néven is ismert. Ennek a tagjai egy olyan külső gyűrűt képeznek, amelyre a belső vezetői mag személyi meggyőzéssel, különböző előnyök juttatásával, és társadalmi nyomással befolyást gyakorol. A JASON-Society tagjait kivétel nélkül a Skull and Bones és a „Scrolls and Key” (Kézirattekercsek és Magyarázat), a Harvard és a Yale Egyetem eme két tekintélyes zárt társasága tagjaiból választják ki. Mindkét társaságot szokták „A Halál Testvérisége Társaság”-nak is nevezni. Mindkettőnek az anyaszervezete az oxfordi egyetem különböző részlegeiben található, különösen az All Souls College-ben. Megállapíthatjuk tehát, hogy az Order of the Quest, másképpen a JASON-Society valamennyi tagja a Skull and Bones Rendből származik, amely Rend viszont a Council on Foreign Relations-nek a vezető testületét képezi, és egyidejűleg a Trilaterális Bizottság belső körét is alkotja. Valójában ezek a zárt társaságok és tagjaik kormányozzák az Egyesült Államokat. A jelenlegi elnök ifj. George Bush éppen úgy a tagok közé tartozik, mint ahogyan oda tartozott az idősebb George Bush és Bill Clinton is. Már a jelenlegi elnök nagypapja - Prescott Bush is - tagja volt ezeknek a kiválasztottakból álló zárt társaságoknak.

A Skull and Bones Rend, illetve a JASON-Society tagjainak olyan tartalmú esküt kell letenniük, amely felmenti őket minden nemzet, király, vagy kormány iránti elkötelezettségük alól. Egyedül a rendhez való kötelezettségük számít, és céljuk az új világrend megteremtése. Ez az eskü azért problematikus, mert e zárt körökből kikerülő elnökök, alelnökök, szenátorok, képviselők, miniszterek és más vezető pozíciót elfoglaló közéleti személyiségek, például az amerikai alkotmányra is esküt tesznek. Az amerikai alkotmány céljai kimutathatóan eltérnek ezeknek a zárt társaságoknak a céljaitól. Miként lehet valaki egy olyan alkotmányhoz hű, amely ellentétes követelményeket támaszt, mint amire az az eskü kötelezi, amit titkos, illetve zárt társaságok tagjaként letett? Nyilvánvaló, hogy vagy az amerikai alkotmányra tett esküjüket, vagy pedig a saját zárt társaságuknak tett esküjüket meg kell szegniük.

A JASON-Society, vagy JASON-Scholars (tudósok) a nevüket a „Jason and the Golden Fleece” (Jason és az aranygyapjú) történetéből vették. Ez a társaság az Order of the Quest-nek egy részlege, amely viszont az illuminátus hierarchia egyik legmagasabb fokozatát jelenti. Az aranygyapjú jelképezi az igazság szerepét a JASON-Society tagjai számára. Jason az igazság keresését szimbolizálja. A JASON-Society (JASON Társaság) olyan emberek csoportja, akik az igazság keresése céljából jönnek össze. Azért írják nagybetűvel a JASON elnevezést, mert azt egy titkos társasággal összefüggésben használják. Titkos társasággal kapcsolatban kisbetűket soha nem használnak.

(Létezik még egy titkos társaság, az úgynevezett JASON-Group, amelyhez a Manhattan Project tagjai tartoztak, azok a kiváló tudósok, akik részt vettek az amerikai atombomba előállításában. Ez a csoport csaknem kizárólag elméleti fizikusokból áll, és nagy biztonsággal állíthatjuk, hogy az Egyesült Államok tudósainak az elitjét tömöríti. Azt is bizonyossággal állíthatjuk, hogy Amerikában egyedül ez a tudóscsoport ismeri a modern technológia legtitkosabb eredményeit is. A JASON-csoport nem hajlandó tagjainak a névsorát nyilvánosságra hozni, sem azt megmondani, hogy maga a JASON-csoport milyen kormányprogramokban és kormány-jelentések elkészítésében vesz részt. Nyilvánvaló, hogy kulcsszerepük van a jelenleg tervbe vett rakétaelhárító rendszerek kidolgozásában is.

Mi tehát a különbség a JASON-társaság és a JASON-csoport között? A JASON-társaság az illuminátus hierarchia egyik igen magas fokozatát jelenti. A JASON-csoport viszont egy tudományos elit szervezet, amely a JASON-társaság és az amerikai kormány alkalmazásában áll azért, hogy tudományos segítséget nyújtson titkos programok kidolgozásához és megvalósításához.)

Visszatérve a Bundy dinasztiahoz, számos kevésbé ismert helyen is kulcsszerephez jutottak. Szerepe volt a Bundy családnak a Howard Hughes milliárdos ellen végrehajtott akcióban is. Ettől az akciótól kezdve a Hughes impériumot az Onassis család és a Bundy család irányította.

A Freeman dinasztia

A kutatókat meglepte az a tény, hogy a Freeman család is a tizenhárom legfontosabb illuminátus dinasztiahoz tartozik. Nelson Rockefeller és a Bundy család több tagja nemcsak a legfontosabb elnöki tanácsadói posztokat töltötték be, de egyben a Freeman család tagjai is voltak. A néhai Gaylord Freeman a Prieuré de Sion nagymestere volt. Elnökök és kongresszusi tagok gyakran kértek tőle tanácsot, noha az Egyesült Államok legtöbb polgárának fogalma sem volt arról, hogy ki ez a Gaylord Freeman. Ennek a családnak egy másik tagja Roger A. Freeman is két amerikai elnök bizalmas tanácsadója volt, noha őröla sem tudtak sokkal többet az amerikaiak, mint Gaylord Freeman-ről. Stephen M. Freeman a család egy további tagja az Anti-Defamation League (Rágalmazás elleni Liga) polgárjogi részlegének a jogi osztályát vezette. Az ADL ugyancsak fontos szervezeti eszköz a pénzligarchia kezében.

A Kennedy dinasztia

Robert Anton Wilson az okkultizmus egyik neves kutatója szerint a Kennedy család is fontos vérségi kapcsolatban áll az illuminátusokkal. Az első ismert Kennedynek - aki Brian Caeneddi néven, továbbá Brian Boru néven is ismert volt - leszármazottai számos királyi családba beházasodtak. Így például Archibald Kennedy, aki Ailsa örgrófjaként jobban ismert, feleségül vette III. Róbert király Mary nevű leányát. Írország uralkodó családjai a Kennedy vonalhoz tartoztak. Valamennyien Brian Boru és unokaöccsének a leszármazottai, aki úgy írta a nevét, hogy „Cinneide”. Ez lett később O’Kennedy. Eredetileg Dalcassion vidékéről származtak, amely Killahoe és Killokennedy közelében van. Az O’Brian-nek és a MacNamara-k elűzték őket innen egy új területre, ahol Ormond urai lettek. Ezt a vidéket ma Észak-Tipperary-nak nevezik. Még a mai napig számos Kennedy található Írországnak ezen a részén. A Kennedyek egészen a 16. századig hatalmas klánt alkottak. A Kennedy-ek ma - házassági kapcsolatok révén - rokonságban állnak a Freeman-ekkel, a Reagan-ekkel, a Russel-ekkel, a Smith-ekkel, a Collinsokkal, a Rockefellerekkel, és a Fitzpatrik-ekkel. A Fitzpatrikek családfája visszanyúlik Franciaországba, és egyike annak a tizenhárom vérségi vonalnak, amely Jézusig, illetve Dávid királyig vezet vissza származását.

Joseph P. Kennedy, a meggyilkolt John Fitzgerald és Robert Kennedy apja, az Egyesült Államok londoni nagykövete volt a 2. világháborút megelőzően, és állítólag ellenezte az Egyesült Államok részvételét a háborúban. Miközben Joseph Kennedy a nyilvánosság előtt ellenezte a bekapcsolódást a háborúba, titokban szorosban együttműködött Franklin Delano Roosevelttel, az amerikai közvélemény félrevezetésében. A londoni amerikai követségen dolgozott ebben az időben Tyler Gatewood Kent, egy hivatásos diplomata. Ő az, aki rájött, hogy Kennedy és Roosevelt titokban mindent elkövetett azért, hogy az Egyesült Államokat bevonja a 2. világháborúba, ugyanakkor azt a látszatot igyekeztek a nyilvánosság előtt kelteni, hogy Amerikát távol akarják tartani a háborútól.

Igen nagy irodalma van annak, hogy Roosevelttel politikájával aktívan elősegítette Japán agresszióját. A Pearl Harbor elleni támadás előkészületeiről - és pontos időpontjáról is - tudomással bírt. Ennek ellenére nem akadályozta meg ezt a támadást, mert ez szolgáltatta az ürügyet a háborúba való bekapcsolódásra. A japán támadás időpontjáról Roosevelttel legalább negyvennyolc órával korábban már tájékoztatva volt.

Jacqueline (Jackie) Bouvier, akit John F. Kennedy feleségül vett, az Auchinclosses dinasztiával állt rokonságban, amely az illuminátusok egyik skót vérvonala. Ezzel az Auchinclosses törzsszel állt kapcsolatban a Bundy, a Grosvenor, a Rockefeller, a Tiffany, a Vanderbilt, és a Winthrop család. Ha nem követnek el merényletet Kennedy ellen, akkor életét és családjának történetét nem kutatták volna annyian, és így ma kevesebbet tudnánk az illuminátus Kennedy dinasztiáról.

A Kennedy testvérek már gyermekkoruktól kezdve tudomással bírtak a háttér-hierarchia létezéséről, és a pénzligarchia hálózatának világstratégiájáról. John és Robert Kennedy igyekezett elsajátítani az illuminátus értékrendszert és stratégiát. John F. Kennedy azonban elnökként minduntalan a háttérhatalom korlátjaiba ütközött. Kennedy csökkenteni akarta a kormány fölé nőtt Central Intelligence Agency, a CIA titkosszolgálat létszámának csökkentését, és több részlegre felosztva - egyes részlegeit megszüntetve - korlátozni akarta tevékenységét. Kennedy tervbe vette a pénzligarchia hatalmának a korlátozását is azzal, hogy az amerikai állam - az alkotmánynak megfelelően - állami pénzt bocsásson ki a Federal Reserve System által kibocsátott magánbankjegy helyett. További tervei közé tartozott a vietnami háborúból való kivonulás, és komolyan vette az atomsorompó szerződést is, vagyis azt, hogy egyetlen közel-keleti országnak se legyen atomfegyvere. Kennedy korlátozni akarta az illuminátusok ellenőrzése alatt álló maffia befolyását is.

John F. Kennedy terveit támogatta **Estes Kefauver** szenátor. A befolyásos politikust azonban még a Kennedy elleni merénylet előtt 1963. augusztus 8-án megmérgezték, és a mérgezés által kiváltott szívinfarktusból meghalt. Kennedy másik barátja **Phillip Graham**, a Washington Post kiadója volt. Graham felesége **Katherine Meyer** azonban meggyőződéses illuminátus, és a neve szinte minden jelentős illuminátus program során feltűnik. Egyes kutatók szerint Katherine elérte, hogy pszichiáterek elmebeteggé nyilvánítsák férjét. Phillip Graham-et ezután egy bíró zárt intézetbe utalta. Amikor engedélyt kapott, hogy hétvégén hazautazzon, halva találták. A hivatalos halálok úgy szökött, hogy sörétes puskával öngyilkosságot követett el.

John F. Kennedy után utóda, **Lyndon Johnson**, azonnal felfüggesztette az állami dollár kibocsátását, és a mai napig a Federal Reserve magánbankjegye az Egyesült Államokban használatos pénz. Johnson a Vietnamból való kivonulás helyett a háború nagyarányú folytatása mellett döntött. Az utólag teljesen értelmetlennek tekinthető vietnami háború azonban a pénzligarchia számára igen nagy profitot hozott.

Robert Kennedy pontosan tudta, hogy kik tették el testvérét láb alól. Azt is tudta, hogy ki adta le valójában a halálos lövést. Robert Kennedy írt egy nem publikált könyvet, amelynek a címe „The Enemy within” (Az ellenség belül). Mint tudjuk, később ő is merénylet áldozata lett. Azért, hogy John F. Kennedy emlékét befeketítsék, az illuminátus háttérhatalom irányítói a közelmúltban több kiadónak engedélyezték, hogy úgynevezett leleplezéseket hozzanak nyilvánosságra John F. Kennedy szexuális életéről. Így a világ megtudhatta, hogy John F. Kennedynek sok szeretője volt, köztük Marilyn Monroe, Jane Mansfield, és Zsazsa Gábor.

A Collins dinasztia

A nagy hagyományú Collins család New England-ból származik. A család annak a szigetnek a nevét viseli, amelyet Írországban O’Collinsnak, Skóciában pedig Kollinsnak neveznek. A Collinsok sokáig mindent elkövetettek, hogy a nyilvánosság mellőzésével a háttérben maradjanak. A család több tagja a „Hell Fire Club”-nak (a Pokol Tüze Klubnak) volt a tagja, amely összejövetelén az okkult szexuális rituálékat is gyakorolta. A brit kormány köreiben nagy tekintélynek örvendett az a személy, aki e klub tagjának mondhatta magát. A Hell Fire Club tagja volt többek között annak idején a miniszterelnök, az államkinestár kancellárja, a tengerészeti minisztérium első lordja, a walesi herceg, vagy Benjamin Franklin és Thomas Jefferson. A Collins család egyes kutatók szerint részt vett a salemi boszorkányok elleni eljárás megszervezésében. 1640-ben Aquiday-ben, Massachusetts államban egy Collinst boszorkányságért vád alá helyeztek. 1653-ban egy másikat, Jane Collinst, ugyancsak boszorkánysággal vádoltak. Érdemes megjegyezni, hogy az 1650-es években, vagyis még a gyarmati időkben a különböző boszorkányságokkal és sátánizmussal kapcsolatban gyakran kerülnek elő a Young, a Baily és Clinton családnevek. Ma tapasztalhatjuk, hogy ezeket a neveket a közéletben fontos szerepet játszó személyek viselik.

Röviddel az amerikai polgárháborút megelőzően a Collins család amerikai ága felvette a Todd nevet. Két amerikai elnök is, Madison és Lincoln a Todd családból házasodott. Az illuminátusok a Todd családot a Collins vérvonal folytatóinak tekintik.

Ezt a származási vonalat képviselik a Wheeler-ek is. A család egyik illuminátus tagja, a néhai Cisco Wheeler 1996-ban megjelent könyvében („The Illuminati Formula used to create an Undetectable Total Mind Controlled Slave”, A nem érzékelhető totális agykontroll alatt álló rabszolga előállítására használt illuminátus formula.) számos fontos tényről ad tájékoztatást az illuminátusok stratégiáját illetően. Többek között azt állítja: Alexander Rothschildot készítették fel arra, hogy alkalmas időben a világ első számú spirituális vezetője legyen.

Az Astor dinasztia

Az Astor családnak kulcsszerepe volt a brit Round-Table-Csoport egyik utódszervezetének, a londoni Royal Institute of International Affairs-nek, (Királyi Külügyi Intézet) az RIIA-nak a létrehozásában. Ez a tekintélyes intézet a New York-ban működő Council on Foreign Relations-nek (Külkapcsolatok Tanácsa), a CFR-nek az ikerszervezete. A két zártkörű szervezet a háttérhatalom intézményi-rendszerének a világszintű koordinálását látja el. Mindkét zárt társaságot a pénzüligarchia stratégiájának a kidolgozására és megvalósítására hozták létre. Mivel az Egyesült Államok lényegesen nagyobb és erősebb hatalom, mint Anglia, sokan úgy gondolják, hogy a New York-i CFR a fontosabb szervezet. A valóság azonban ennek az ellenkezője, mert az első impulzusok, és a végső jóváhagyás valójában az RIIA-tól jön. Hivatalosan a londoni Királyi Külügyi Intézet „Jótekonysági Szervezet”, élén fővédnökével, II. Erzsébet angol királynővel. Az RIIA tevékenységét számos pénzintézet, és

multinacionális cég támogatja, és olyan tömegtájékoztatási intézmények, mint a BBC is szorosan együttműködnek vele. Carroll Quigley a „The Anglo-American Establishment” (Az angol-amerikai hatalmi hierarchia) című könyvében részletesen dokumentálja, hogy a Round-Table-Csoport olyan emberek kislétszámú szervezete, amely kézben tartja a legfőbb politikai hatalmat, és meghozza a legfontosabb döntéseket. A Round-Table szervezetet Cecil Rhodes alapította, de finanszírozásában és szervezésében kezdettől fogva részt vett az Astor család. Ezt lehet elmondani az úgynevezett Rhodes-ösztöndíjasokról is, akiknek a finanszírozásában a mai napig részt vesznek az Astorok. Cecil Rhodes azért hozta létre ezt az ösztöndíjat, hogy a világ irányítására kiszemelt személyeket Oxfordba hozzák, és ott a pénzoligarchia illuminátusainak a szellemében kiképezzék. Az egyik legfontosabb cél egy világállam és világkormányzat létrehozása. Számos vezető amerikai személyiség, köztük például Bill Clinton, maga is Rhodes ösztöndíjas volt, és kiképzése Oxfordban fejeződött be. Bill Clinton sikeres politikai karrierjében az is fontos szerepet játszott, hogy a Clinton származási vonal is a legelőkelőbbek közé tartozik. A legfelsőbb illuminátus vezetés jóváhagyása nélkül ma már olyan állásokba senki sem kerülhet, mint amilyen az Egyesült Államok elnöke. Az Astor család egyik kiemelkedő tagja, John Jacob Astor, elsőként ismerte fel a Kínával folytatott ópiumkereskedelemben rejlő nagy lehetőségeket. Lewis DuPont egy televíziós interjúban megerősítette, hogy hatalmas családok a kábítószer kereskedelem létrejöttében meghatározó szerepet játszottak. A „Dope, Inc.: Britain’s Opium War against US” (New York: New Benjamin Franklin House, 1978, magyarul: „Kábítószer Rt.: Anglia ópium háborúja az USA ellen”, szerzői: Konstandinos Kalimtgis, David Goldman, és Jeffrey Steinberg) című könyv szerint az Astor, a DuPont, a Freeman, a Kennedy, a Rockefeller, a Rotschild, a Russel, és a kínai Li család fontos szerepet játszott a kábítószer kereskedelemben. Mivel Lewis DuPont közreműködött ennek a könyvnek a megírásában, ezért súlyos konfliktusba keveredett családjával. Rokonai szemére vetették, hogy leleplezéseivel segítette a család ellenségeit.

A Li dinasztia

Ez a kínai család nagy történelmi hagyományokkal rendelkezik. A Li családnév viselése nagy megtiszteltetést jelent. A Tang dinasztiának (618-906-ig uralkodott) Li Yuan volt a megalapítója. Utóda Li Shimin néven uralkodott. Az ő uralkodása idején kezdték meg az első nyomdák a működésüket, és vezették be a papírpénzt Kínában. Korunkban Kína egyre inkább integrálódik ahhoz a világrendhez, amelyet az illuminátus pénzoligarchia létrehozott. A nemzetközi pénzvillág hatalmas hitelei, és kereskedelmi, ipari együttműködése nélkül Kína nem fejlődhetne olyan gyorsan, mint amilyennek ma tanúi vagyunk. Az egyik meghatározó pénzintézetet, a Bank of East Asia-t (BEA-t) Li Kwok-po irányítja. A BEA partneri kapcsolatban áll a Warburgokkal, és együttműködik az illuminátus világcégekkel. A Rothschildok és a Rockefellerok szoros kapcsolatot tartanak a Li családdal. Ezt megerősíti az is, hogy amikor Li Peng a Kínai Népköztársaság miniszterelnöke például ellátogat New Yorkba, akkor mindig találkozik a Rockefeller, és más vezető pénzdinasztiák tagjaival. Egy másik Li, Li Ka-shing dollármilliárdos, és gyakorlatilag Hongkong gazdasági ura. A Li család és az illuminátusok közti szoros kapcsolatra utal az a tény is, hogy Li Ka-shing megvásárolhatta Kanadában a Husky Oil elnevezésű nagyvállalatot.

Kínában is működnek titkos társaságok. Erről több kutató is kellően dokumentált könyvben számol be. A Li család számos tagja vezető szerepet tölt be a Triádok néven ismert titkos társaságban. A Li dinasztia tagjai ellenőrzik Hongkongot és a Triádok irányítják a várost. Li Mi volt az, aki létrehozta a hatalmas mákültetvényeket, amelyek a különböző illuminátus családok számára óriási jövedelmet biztosítottak. A CIA ügynökei látták el a szükséges

árukkal Li Mi tábornokot, amikor ő tartotta ellenőrzése alatt az „arany-háromszög” néven ismert területet, ahol az ópium termelés folyt.

A pénzoligarchia illuminátus struktúrája

Az illuminátus rend ajánlására Rooseveltnél 1933-ban elrendelte, hogy a szabadkőműves szimbólumot, a piramist a mindent-látó szemmel, rányomják a magánkartellként működő FED egydolláros magánbankjegyére. Helmut Finkenstädt idézi John Todd-ot, aki szerint a Rothschild család rendelkezésére készítették el ezt a szimbólumot, amely az illuminátusok hatalmi struktúráját tükrözi. Az egydolláros magánbankjegyen található piramis tizenhárom titkos fokozatra van felosztva, ennek tetején őrködik a mindent-látó szem. John Todd szerint a piramis tetején található szem Lucifer szeme. **Ain Rand**, aki annak idején Philip Rothschild szeretője volt, felsorolta, hogy mi a jelentése a különböző fokozatoknak. Az első a tizenhármak tanácsát jelöli. A második fokozat a harminchármak tanácsát. A harmadik fokozat az ötszázak klubját. A negyedik fokozat a B'nai B'rith-et. Az ötödik fokozat a Grand Orientet. A hatodik a kommunizmust. A hetedik a Skót Rítust. A nyolcadik a York Rítust. A kilencedik fokozat a Rotary és a Lion hálózatot, valamint az Y.M.C.A-t (Youngmen's Christian Association, Fiatalok Keresztény Szövetsége). A tizedik fokozat a Kék Páholyokat jelöli. A tizenegyedik a „Kötény nélküli Szabadkőműveseket”. A tizenkettedik a humanizmust.

A tizenhármak tanácsa **Robin de Ruiter** szerint valóban csak tizenhárom személyből áll. Több szerző szerint (Fritz Springmeier, John Todd) a piramisnak csúcsán a Rothschild dinasztia tagjai találhatóak. **Meir Kahane** rabbi szerint az 1843-ban New Yorkban alapított B'nai B'rith (a Szövetség Fiai) nagytekintélyű Rend mögött a Warburg, és a Schiff családok állnak. A Dope, Inc. szerzői szerint viszont a B'nai B'rith Rendet a Rothschild ház alapította. **Robin de Ruiter** úgy véli, hogy a B'nai B'rith-ben használatos rítusok, jelképek, fokozatok, az eszmeiség és struktúra rendkívül hasonlítanak ahhoz, amit a szabadkőműves páholyokban használnak. A találkozóhelyeket is szabadkőműves módra páholyoknak nevezik. Ugyancsak Robin de Ruiter állapítja meg, hogy jelenleg ennek a Rendnek több mint kétmillió tagja van, és világszerte tíz régióban működik. Belső vezetőinek létszáma azonban csak néhány százra tehető. Ami az ötszázak tanácsát illeti, ez nagyrészt a Council on Foreign Relations, a Royal Institute of International Affairs, a Nemzetközi Valutaalap, a Bilderberg Csoport, a Trilaterális Bizottság, és a pénzoligarchia hálózatának a többi koordináló intézményének az irányítóiból áll.

A Bilderberg Csoport

Ennek a nagyhatalmú zárt körnek formailag a holland Bernhard herceg és Joseph Retinger, a nagytekintélyű szabadkőműves volt az alapítója. A kutatók azonban egybehangzóan úgy vélik, hogy a tulajdonképpeni irányító személyek a Rothschild és a Rockefeller dinasztia vezető tagjai. A Bilderberg Csoporton belül is van egy belső kör, vagy Kerekasztal, amely kilenc nagyhatalmú személyiséget tömörít. A hierarchiában ezt követi egy tizenhárom tagú döntéshozó testület. Ez alá tartozik három csoport. Ezek a Prieuré de Sion, az illuminátus szabadkőművesség, a fekete nemesség, és a pénzoligarchia más befolyásos struktúráinak a tagjaiból tevődnek össze. E felsorolt testületek a legszigorúbb titoktartás közepette működnek. A kiszivárgott értesülések és más közvetett bizonyítékok révén a téma kutatói összeállították azokat a célokat, amelyek megvalósításán e nagyhatalmú testületek munkálkodnak. Az elsőszámú cél nemzetközi, végső soron világszintű gazdasági unió létrehozása. Ez kiegészülne egy nemzetközi parlamenttel, valamint egy nemzetközi irányítás alatt álló világhaderővel,

amely a nemzeti hadseregek helyébe lépne. A végső cél a nemzetállamok szuverenitásának fokozatos felszámolásával egy világszintű közös kormányzat létrehozása. A Bilderberg Csoport általában évente egyszer találkozik, zárt ajtók mögött, szigorú titoktartás közepette. Ezeken a tanácskozáson az állandó résztvevők mellett alkalmi meghívottként részt vesznek a jelenleg is hivatalban lévő uralkodóházak tagjai. Elsősorban olyan személyiségek, akik feltétlenül lojálisak a nemzetközi pénzoligarchia legfőbb vezetői iránt. Ezeknek a magasrangú személyiségeknek a részvétele elősegíti annak az álcázását, hogy ténylegesen kik is a valódi irányítói ennek a nagyhatalmú zárt csoportnak.

A nemzetközi sajtó nem ad tájékoztatást ezekről a tanácskozásokról. Ha mégis erre kényszerül, akkor rendszerint csak előre előkészített néhány mondatos, és semmitmondó kommunikéket hoznak nyilvánosságra.

A Trilaterális Bizottság

A Trilaterális (Háromoldalú) Bizottságot David Rockefeller megbízásából Zbigniew Brzezinski és Jimmy Carter (aki 1976-ban amerikai elnök lett) hozta létre 1973-ban. A Trilaterális Bizottság ugyanazt a stratégiát követi, amit a nemzetközi pénzoligarchia más fontos intézményei. Az különbözteti meg a többi hasonló célú szervezettől, hogy elsősorban Észak-Amerika, Európa, és Japán gazdasági és politikai együttműködését kívánja koordinálni. A Trilaterális Bizottság központi irodái a Carnegie Alapítvány New York-i épületében vannak, az ENSZ Központ közvetlen közelében. A Trilaterális Bizottság tagjai a vezető nyugati országok, valamint Japán vezető politikusai és kormányfőiről áll. Ezen túlmenően megtalálhatók a bizottság tagjai sorában a pénzügy világ legbefolyásosabb személyiségei, valamint kiváló tudósok és szakértők.

A lakosság ellenőrzése

A kamatkapitalizmus világrendszerének megszervezéséhez nemcsak világszintű központi kormányzásra, hanem a lakosság tömegeinek a megfelelő ellenőrzésére is szükség van. A pénzoligarchia illuminátusai e cél érdekében számos kutatói programot finanszíroztak. E programok célja kidolgozni azokat a módszereket, megtalálni azokat az eszközöket, szervezeti formákat, amellyel a világ népessége megfelelően ellenőrizhető. Az egyik ilyen projekt az emberek tudatának a befolyásolását tűzte ki célul, egy másik a népszaporodás szabályozását. A CIA irányításával folyó titkos program az MK-Ultra nevet viselte. Ez a harminc éven át tartó kísérlet és kísérő programjai, mint az MK-Delta, az Artichoke, a Blue Bird, és mások azt célozták, hogy különböző gyógyszerekkel, elektronikus eszközökkel befolyásolják az agy és a tudat működését. Egyik cél volt az emlékezet kutatása, és a személyiség átalakítása. E téma spanyol kutatója, **Pepe Rodrigues**, könyvében megállapítja, hogy bizonyos vallási szekták vezetése mögött is a CIA szakértői találhatók. Rodrigues szerint a szomorú hírnévre szert tett **Jim Jones** által vezetett szekta tragédiája mögött is az MK-Ultra kísérlet húzódik meg. Jim Jones vallási fanatikus volt, aki híveivel Kaliforniából Guayanába költözött, hogy ott egy vallási utópiát megvalósítsanak. Itt a „Nép Temploma” nevű szekta ezeregy száz tagja létrehozta **Jonestown** városát. 1978. novemberében e vallási közösség tagjai - legalábbis a híradások szerint - tömegesen ciánkálival mérgezett folyadékot ittak. A főépület közelében a felnőttek és gyermekek összeestek, meghaltak. A halottak kilencven százaléka nő volt, és nyolcvan százalékuk színesbőrű. Jim Jones-t fejbe lőtték, mégpedig oly módon, hogy öngyilkosságnak nézzen ki. A hírügynökségek így tájékoztattak: „Szektahalál a dél-amerikai dzsungelben: négy száz ember meghalt egy tömegöngyilkosságban, és hétszáz a dzsungelbe

menekült.” Az amerikai hatóságok bejelentették, hogy kutatnak azok után, akik a dzsungelbe menekültek. Közölték viszont, hogy a közelben nem találtak bizonyítékokat a menekülésre. A halottak eredeti számát a guayanaiak adták meg. Az utolsó számolást csaknem egy héttel később az amerikai katonai hatóságok végezték el. A halottak általuk megadott száma kilencszáztizenhárom. A halottakra vonatkozó különböző adatokat az amerikai hatóságok egy sajtóértekezleten azzal magyarázták, hogy azok a guayanaiak, akik a számolást végezték, „nem tudtak számolni”.

Boncolást nem végeztek. Schuler alezredes, az amerikai hadsereg szóvivője közölte: „Boncolásra nincs szükség, mert a halál oka itt nem téma.” A halottakat csak hosszas vonakodás után szállították az Egyesült Államokba, amikor már azok a felbomlás stádiumában voltak, ami a boncolást csaknem lehetetlenné teszi. A testmaradványokból minden azonosítási lehetőséget eltávolítottak. Az Egyesült Államokban nem került sor hivatalos halotti szemlére, és bírósági orvosszakértő igénybevételére. Az orvosi szakértők nemzeti szövetségének elnöke nyílt levélben szemére vetette az amerikai hadseregnek, hogy bojkottálta ezeket a vizsgálatokat. A holttestek elkezdődött bomlása miatt a bebalzsamozás és a további bűnügyi orvosszakértői vizsgálat már nem volt lehetséges. A halottakat vagy elégették, vagy tömegsírbán helyezték el.

Arra a kérdésre, hogy valójában mi történt Jonestown-ban, **Dr. Mootoo**, Guayana vezető patológusa, révén keressük a választ. **Dr. Mootoo** néhány órával a tömeghalált követően már Jonestown-ban volt. Vallomása szerint nem találta azokat a nyomokat, amelyek ciánkáli bevitelére utaltak volna. Megállapította, hogy az áldozatok kilencven százaléknál friss szúrásnyomok vannak a lapockánál, másokat agyonlőttek, vagy megfojtottak. A guayana legfelsőbb bíróság előtt elhangzott tanúvallomás szerint két személy kivételével az összes áldozatot ismeretlen személyek ölték meg. Mindössze két személyről állapították meg, hogy öngyilkosságot követett el. Éles ellentmondás volt a bírósági ténymegállapítás, és a nyilvánosság részére közölt tényállítás között. Robin de Ruiter szerint nem vallásos fanatikusok tömeges öngyilkosságáról, hanem egy kegyetlen kísérletről van szó. Több kutató is úgy véli, hogy Jonestownban az MK-Ultra program egyik főpróbáját hajtották végre.

Jim Jones 1961-től 1963-ig Brazíliában élt, ahol - noha nem volt pénze - luxusházban lakott és az amerikai követség látta el élelmiszerrel. Gyakorta felkereste a CIA Bello Horizonte-ben lévő kirendeltségét. Szomszédainak Jones azt állította, hogy az amerikai tengerészgyalogság részére dolgozik. Amikor Jim Jones 1963-ban Kaliforniában megalapította a „Nép Temploma” közösséget, akkor számos képzett és jómódú ember volt körülötte. A Jones alapítású „Templom” hamarosan újságok címlapjára került különböző botrányok miatt. Jim Jones ezt arra használta, hogy híveivel Guayanába költözzön. A vallási közösség fogadását Forbes Burnham és az ottani amerikai követség támogatásával készítették elő. Robin de Ruiter szerint a szekta fekete tagjait, amikor Guayana repülőterére megérkeztek megkötözték, és szájukat kipeckelték. Ezt követően kényszermunkatáborba vitték őket. Ott napi tizenhattól tizennyolc órán át dolgozniuk kellett. Zsúfolt helyen kellett aludniuk, és nagyon csekély fejadagot kaptak, ami rizsből, kenyérből, és avas húsból állt. Fizikailag és szellemileg kimerülten arra voltak kényszerítve, hogy éjszaka ébren maradjanak, és Jim Jones prédikációit hallgassák. Sor került jutalmak és büntetések kiosztására is. A tábor orvosai az egyik operáció után fájdalomcsillapító nélkül végezték a varrást. A tábor lakóinak meghatározott gyógyszereket írtak fel, és felügyelték annak beszédését. Túlélő szemtanúk beszámolói szerint egyes személyeket elkülönítettek, földalatti ládába zártak, fizikailag megkínóztak, nyilvánosan megerőszakoltak és megaláztak. Ezen idő alatt Jim Jones hihetetlen gazdagságra tett szert. A sajtó kétmilliárd dollárra becsülte a különböző bankszámlákon elhelyezett, külföldi beruházásokban és ingatlanokban fekvő vagyonát.

A vizsgálat során Jonestownban annyi gyógyszert találtak, amely kétszázezer ember számára egy éven át elég lett volna. A gyógyszerek között nagymennyiségű nátrium-penthatol, (úgynevezett igazságszérum) chloar hydrate, (ez hipnózis céljára alkalmas) és sok egyéb erős hatású szer volt. A tábor orvosa Jonestownban minden gyógyszerről és annak alkalmazásáról pontos nyilvántartást vezetett. A tömegtragédiát követően azonban valamennyi feljegyzése eltűnt. A jonestowni táborban volt egy orvosi és pszichiátriai kísérletre alkalmas részleg is. Az őrszemélyzet nehézfegyverzettel felszerelt, erre a feladatra kiképzett személyekből állt, akik semmilyen emóciót nem mutattak feladatuk végzése közben. A halottak között egyetlen őrt sem találtak, és később sem állítottak egyet sem közülük bíróság elé. Fontos tény az is, hogy az úgynevezett „Green Berets” elnevezésű titkos fegyveres csoport néhány egysége a tragédia idején Jonestown közelében volt.

A téma kutatói úgy vélik, hogy a Jim Jones mögött álló hatalom Jonestownban a tömegkontroll bizonyos módszereit próbálta ki. Ez valószínűleg lázadáshoz vezetett a lágerben, és a táborlakók többsége a dzsungelbe menekült, ahol viszont a „Green Berets” tagjai leszámoltak velük. A hivatalos verzió, amely szerint egy vallási fanatikus a követőivel kollektív öngyilkosságot követett el, az ismertté vált tények után nehezen hihető. A boncolást azért nem engedélyezték, hogy a közvélemény ne szerezzen tudomást a kísérletben alkalmazott különböző titkos szerekről. A guayanai vezető patológus vallomását a világsajtó soha nem hozta nyilvánosságra. A guayanai kormány együttműködött az amerikai hatóságokkal a tragédia igazi okának az elleplezésében. Az igazság kiderítésének az eltussolására a legfelsőbb helyről érkezett rendelkezés Washingtonból. Brzezinski, aki ekkor Carter elnök nemzetbiztonsági főtanácsadója volt, utasította Robert Pastort, aki viszont Gordon Summer alezredesnek parancsolta meg, hogy valamennyi azonosítási lehetőséget távolítsanak el a holttestekről.

Illuminátus kézben a legmodernebb technika

A pénzligarchia illuminátusai számára rendelkezésre álló tudományos ismeretek a legújabbak, és rendszerint több évvel megelőzik az egyetemen oktatott tananyagot. Így például Dr. Jose Delgado pszichológus, aki hosszú évtizedeken át kutatott a Yale Egyetemen, a következőket mondta: „Sok agyfunkció fizikai kontrollja máris bizonyított tény... Még az is lehetséges, hogy befolyásoljuk a gondolkodás fejlődését, és vizuális élményeket hozunk létre. Bizonyos idegi struktúrák elektromos stimulációja által, elektronikus parancssal, mozgásokat és erőszakosságot lehet előidézni, vagy megszüntetni, a szociális hierarchiát, és a szexuális viselkedést meg lehet változtatni, kívülről lehet befolyásolni az emlékezést, az emóciókat, az egész gondolkodási folyamatot.” Az agykontroll technológia máris rendelkezésre álló lehetőségeinek a szemléltetésére akusztikus „psycho-correction”-t (pszichés kiigazítást), vagyis utasítást továbbítottak a föld alatt dolgozó munkások egy csoportjához. A munkások az összes parancsot végrehajtották, pontosan azt tették, amit mondtak nekik.

Mára már kidolgozták az elektromos hullámok olyan alkalmazását, amelyek lehetővé teszik egy egész embercsoport akaratának a befolyásolását. E kísérlet részeként több éven át elektromágneses impulzusokat sugároztak a föld meghatározott részeire. Egyes kutatók szerint ezek a kísérletek is hozzájárultak az erdők pusztulásához, valamint különböző érrendszeri betegségek, rák megbetegedések, genetikus elváltozások, és pszichés zavarok előidézéséhez. Egyes szerzők rámutatnak, hogy elektromágneses hullámok segítségével el lehet érni, hogy valaki elaludjék, fáradt és depressziós legyen, félelmi állapotba kerüljön, erőszakossá váljék, megváltozzon a hormonháztartása, valamint a testét alkotó sejtek kémiai összetétele, és szexuálisan agresszív magatartást tanúsítson.

Az egyes ember, valamint az emberi kollektívák befolyásolására ma is folynak a kutatások. Az Európai Unió is tiltakozott az ellen, hogy a pénzoligarchia által ellenőrzött Egyesült Államok olyan műbolygókra telepített megfigyelő rendszert működtessen, amely lehetővé teszi valamennyi telefonbeszélgetés, és internetes kommunikáció megfigyelését. A társadalom felügyeletét totálissá teheti a készpénzmentes világpénzrendszer bevezetése. Ebben a rendszerben csak hitelkártyával, illetve elektronikusan folya a pénzforgalom, és a vásárlás. Tovább fokozhatná az egyes személyek ellenőrzését, ha azonosításuk a testükbe épített microchip révén történne. Az Egyesült Államokban és Európában tervek vannak olyan pénzrendszer bevezetésére, amelyet egy szuperkapacitású mega-komputer szabályozna. Brüsszelben már létezik „Az Állat” elnevezésű, igen nagy befogadóképességű számítógép-rendszer, amely alkalmas a világon élő valamennyi ember személyi adatainak a nyilvántartására. „Az Állat” elősegítheti minden egyes ember üzleti tranzakcióját, de ellenőrizheti, sőt meg is akadályozhatja ezeket a tranzakciókat, ha a hatalom illetékesei úgy akarják. Az illuminátus agytröszt által kifejlesztett microchipet az emberek bőre alá helyeznék el és energiaellátását a testhőmérséklet változása által indukált áram biztosítaná. A kísérletek jelenlegi állása szerint a szakértők a microchipnek a homlokrész közelében - a hajjal fedett fejbőr alatt - való elhelyezését tartják optimálisnak. Ehhez csupán az átlagosnál alig vastagabb injekciós tűre van csak szükség. A microchip egy bioüvegből álló érdesfalú csövecskében van elhelyezve, amely a tüvel végrehajtott implantációt követő 24 órán belül szilárdan megkapaszkodik a beültetés helyén. Az egyes emberre vonatkozó minden lényeges adatot rögzítő microchip szemmel nem látható, csak infravörös érzékelő készülékkel olvasható le. Ezeket az infravörös érzékelő berendezéseket elhelyezik az ember megfigyelése szempontjából fontos valamennyi helyen, az épületeken belül és kívül, a közlekedési eszközökön és az utakon is.

Az inflációmentes pénzkibocsátás és hitelnyújtás

(A Lautenbach-memorandum)

Ha a kormányfő és tanácsadói ismernék a **weimari Németország** gazdasági minisztériuma szakértőjének, **dr. Wilhelm Lautenbachnak**, az elgondolásait, amelyeket a német gazdaság külföldi kölcsönök igénybevétele nélküli fellendítésére, és a munkanélküliség csökkentésére dolgozott ki, továbbá ha a magyar monetáris politika irányítása nem lenne az abszolút függetlenné vált központi bank, az MNB monopóliuma, akkor talán más megoldást választottak volna nemcsak a mostani rendkívüli árvízvédelmi feladatok, hanem a magyar vízügyi- és mezőgazdasági infrastruktúra egészének a tartós finanszírozására is. Lautenbach javaslatának a lényege az, hogy a konkrét gazdasági feladathoz kötött, produktív program megvalósítását célzó állami pénzkibocsátás úgy teszi lehetővé a gazdasági feladat elvégzését, hogy **nem okoz inflációt**. Ez magyar vonatkozásban azt jelenti, hogy az Orbán kormánynak nem kellett volna hozzányúlnia a költségvetéshez, és más fontos feladatoktól elvonni a pénzt, mégis megoldható lett volna az árvízvédelem pénzügyi fedezetének a biztosítása. Az egyik megoldási mód az, hogy az állam él monetáris felségjogával és kibocsát, mondjuk, 100 milliárd forint jegybanki pénzt. Ha ennek a pénznek a felhasználása szigorúan egy konkrétan meghatározott, infrastruktúrát fejlesztő programra van korlátozva (pl. a gátak megépítésére, erdők telepítésére, autóutak, vasutak építésére, a csatornahálózat bővítésére, kutatási-fejlesztési és innovációs programokra, stb.), akkor az, nem okoz inflációt.

A hamiltoni nemzeti bank és a produktív finanszírozás

Akkor van szükség rendkívüli pénzforrások megteremtésére a gazdasági infrastruktúra (úthálózat, hírközlés, vasúti közlekedés, hidak, gátak építése stb.) létrehozására és bővítésére, a kutatásra és fejlesztésre, valamint a tudományos-technikai innovációkra, ha nem áll az állam rendelkezésére kellő mennyiségű adóbevétel és olcsó külföldi tőke. A gazdaságtörténetben sikeresen oldotta meg ezt a feladatot többek között az Alexander Hamilton - az Egyesült Államok alapító atyáihoz tartozó amerikai politikus, jogász és pénzügyes - nevéhez fűződő hamiltoni Nemzeti Bank. Egy ilyen típusú bank úgy biztosít a reálgazdaság számára pénzt, - azaz szilárd mérőeszközt és olcsó gazdasági közvetítő közeget - kellő mennyiségben, hogy az nem okoz inflációt, mivel kizárólag a termelésnövelő puha és kemény infrastruktúra kiépítésére, továbbá a technológiai modernizációt, a kutatást-fejlesztést és az innovációt szolgáló projektekre lehet ezt a pénzt felhasználni. Ez a fajta hitelpénzteremtés megnöveli az adott gazdaság kapacitását és termelékenységét. Alexander Hamilton volt az Egyesült Államok első pénzügyminisztere, és ezt a koncepciót azért dolgozta ki - és alkalmazta is sikeresen a gyakorlatban -, hogy előmozdítsa a függetlenségi háborúban tönkrement amerikai gazdaság újjáépítését a lehető legrövidebb idő alatt. A hamiltoni típusú Nemzeti Bank tulajdonképpen az egyik legsikeresebb történelmi modellje a hatékony, a reálgazdaság növekedését szolgáló finanszírozásnak. Ezt a modellt az elmúlt 200 évben, számos esetben vették mintául. Vegyük először közelebbről szemügyre a francia példát! Ez jól szemlélteti, hogy miként alkalmazták ezt gazdaságfejlesztési és finanszírozási módszert Európában a 2. világháború után

Produktív programok infláció-mentes finanszírozása Franciaországban

1. A Francia Állami Tervezési Hatóság, amelyet Jean Monnet alapított, és de Gaulle tábornok elnökségének az ideje alatt érte el a legnagyobb befolyását, mintegy kétszáz magasan képzett munkatársat foglalkoztatott kizárólag azért, hogy azok termelékenységet fokozó programokat dolgozzanak ki az értékelőállító reálgazdaság számára. Ez alapozta meg az 1960-as évek közepén a francia gazdaság nagyarányú fellendülését. Az állami tervezési bizottság szorosan együttműködött a gazdasági élet, a szakszervezetek, a tudomány és a parlament képviselőivel.

2. Az állami gazdaságirányítás jelölte ki az olyan konkrét infrastrukturális programokat, mint például a gyorsvasútvonalak és atomerőművek építése, műszaki egyetemek létesítése stb., másrészt megjelölte az ipar számára azokat a technológiai területeket, ahol biztosíthatóak az optimális feltételek a termelékenység növelésére.

3. Az állam irányítása alatt álló, ekkor még nem független, központi bank, a Francia Nemzeti Bank, ezekre a programokra - az állam pénzkibocsátási felségjoga alapján - megteremtette a megfelelő pénzmennyiséget, amelyet azonban kizárólag a reálgazdaság termelékenységét fokozó, konkrétan kijelölt programokra lehetett felhasználni. Ezeknek a hosszúlejáratú hiteleknek a kamata egy-két százalék volt. Ennél magasabb, kettő-négy százalék kamattal lehetett a vállalatoknak hitelhez jutni technológiai igényes beruházási terveikhez.

4. A fenti hitelek közvetlenül a Francia Nemzeti Banktól lehetett felvenni. Ez a módszer hasonlított az **Alfred Herrhausen**, - a Deutsche Bank 1989-ben meggyilkolt elnöke, - által is ajánlott német finanszírozási megoldásra. Ezt a finanszírozási módot az 1984-ben alapított „**Kreditanstalt für Wiederaufbau**” elnevezésű - fejlesztési hitelek nyújtó - állami pénzügyintézet - amely a Marshall-segélyből visszamaradt pénzekből jött létre - alkalmazta a kis- és közepes vállalatok, valamint a fejlődő országok támogatására. A másik megoldási mód az volt, amikor a Nemzeti Bank a magánbankrendszer, a kereskedelmi bankok és a takarékpénztárak számára biztosított likvid pénzeszközöket. Ezek a magánpénzügyintézetek látták el közvetlenül a gazdaságot hitelekkel, amelyeket azonban kizárólag a korábban már konkrétan meghatározott, és a reálgazdaság kapacitását és termelékenységét növelő programokra lehetett csak fordítani. Egyébként ugyanilyen módon finanszírozták a 2. világháború idején az Egyesült Államok hadiiparát. Ez a finanszírozási mód az Egyesült Államokban sem okozott inflációt.

5. Ennek az állami pénzteremtésnek és hitelezésnek az eredményeként azok a vállalatok, amelyek részt vettek az infrastruktúra- és technológiafejlesztési programokban, nemcsak meg tudták fizetni alkalmazottaikat, de újabb munkahelyeket is teremtettek, valamint további termékeket és szolgáltatásokat tudtak nyújtani szállítóiknak. Ez a lökhajtásos motoréhoz hasonló tolóhatást kiváltó hitelezés lendületbe hozta az infrastruktúra, valamint a technológiai fejlesztés terén tevékenykedő vállalatokat, és megnövelte más termékek iránti keresletüket. A munkavállalók - ismét termelő tevékenységet folytató, korábban munkanélküli - milliói pedig új és növekvő fizetőképes keresletet jelentettek a fogyasztási javak számára. Az eddig paragon heverő termelési potenciál tehát nemcsak maga aktivizálódott, hanem más iparágakat is mozgásba hozott.

Ezen túlmenően nőtt az állam adóbevétele, ami lehetővé tette, hogy az állam az általa kezdeményezett projekteken dolgozó privát vállalatokat fizetni tudja. Ezeket a vállalatokat az állam megfelelő hitelgaranciával is ellátta. A tervfeladatok sikeres befejezését követően az eredetileg hitelként nyújtott összegek rendszerint vissza nem fizetendő állami támogatássá alakultak át. Az ily módon végrehajtott beruházások jelentősen megnövelték a gazdaság kapacitását és termelékenységét, kedvezően ösztönözték a gazdasági növekedés egészét. Ez viszont tovább növelte az állam adóbevételeit, mégpedig úgy, hogy magukat az adókat nem

kellett felemelni. Ily módon optimálisan társult az állami közpénzből való finanszírozás a magánvállalkozók fokozott felelősségével.

Itt érdemes kitérni arra, hogy miben különbözik a **hamiltoni modell** a hitelteremtés vonatkozásában a **John Maynard Keynes** által kidolgozott, az állami hitelfelvétellel való finanszírozás - a **deficit spending** - módszerétől. Keynes úgy akarta a parlagon heverő termelési kapacitásokat aktivizálni, és a munkanélküliséget csökkenteni, hogy az államok korlátozástól mentesen vehessenek fel piaci kamatozású hiteleket a pénzpiacon, és - korábban ismeretlen mértékű - eladósodással finanszírozzák a bevételeiket meghaladó kiadásait. Ebből olyan mértékű államadósság halmozódott fel, hogy ennek az adósságszolgálati és kamatterhei már szinte minden fejlett ipari ország költségvetésének elvonják a 30-50%-át. Ez a költségvetések egyharmadát, felét felemésztő adósságszolgálati teher az, ami végül is a keynesianizmus modelljének a kudarcához vezetett. A keynesianizmus ugyanis nem tesz különbséget az államadósság **produktív** vagy **nem-produktív** felhasználása között. Keynes nem szögezi le egyértelműen, hogy **az állam csak úgy bocsáthat ki infláció-mentesen pénzt a hitelezésre, ha azt a reálgazdaság teljesítőképességének a növelésére fordítják.** A nagy brit közgazdász csupán azt tartotta szem előtt, hogy az 1929-es gazdasági világválságot követően hatalmasra növekedett munkanélküliséget, és kihasználatlan termelőkapacitásokat csökkenteni lehessen. Elkerülte figyelmét, hogy az állam által finanszírozott gazdasági- és közmunkaprogramok csak akkor nem növelik az eladósodást és csak akkor nem gerjesztenek inflációt, ha növelik az értékelőállító reálgazdaság kapacitását és termelékenységét, azaz ha az energiaellátás és a közlekedés modernizációjával, a munkaerő képzettségének fokozásával, a kutatás és fejlesztés támogatásával megnövelik a társadalom egészének a teljesítőképességét.

A produktív hitelbővítés igénye Németországban

Az itt vázolt probléma igen élesen merült fel Németországban az 1929-es világgazdasági válság idején. Intenzív viták folytak ekkor arról, hogy miként tudná az állam nem konvencionális állami hitelteremtéssel újra beindítani a parlagon heverő termelési kapacitásokat, és munkához juttatni a sokmillió, tétlenül maradó munkaerőt. **1991-ben** előkerült annak a titkos tanácskozásnak a jegyzőkönyve, amelyet **1931. szeptember 16-án és 17-én tartott a Friedrich List Társaság Berlinben.** Ez a tanácskozás vitatta meg **Dr. Wilhelm Lautenbachnak**, a weimari Németország gazdasági minisztériuma vezető gazdasági szakértőjének, az állami hitelbővítés következményeivel és lehetőségeivel foglalkozó memorandumát. A résztvevők között volt az akkori Reichsbank elnöke, **dr. Hans Luther**, valamint az ordo-liberális irányzatnak - azaz a szigorú rendszabályokkal megfegyverezett gazdasági liberalizmusnak - olyan neves képviselői, mint **Walter Eucken** és **Wilhelm Röpke**.

Lautenbachnak a **„Konjunktúra-élénkítési lehetőségek beruházás és hitelbővítés révén”** című **memoranduma** szerint a gazdasági és pénzügyi szükségállapot leküzdésének természetes módja nem a korlátozás, a restriktív gazdasági és pénzügyi politika, hanem a teljesítménynövelés. Különbséget tesz kétfajta szükséghelyzet között. Bizonyos szükséghelyzetek **szokatlan termelési feladatok jelentkezéséből** adódnak. Erre jó példa a háborús gazdálkodás, amikor a békés gazdaságot át kell állítani hadiipari termelésre. De a szükséghelyzeteknek ebbe a csoportjába tartozott az is, amikor Japánnak, az 1923-as nagy földrengést követően, gazdaságától különleges termelési feladatok ellátását kellett igényelnie. Lautenbach levonja a következtetést: „Mi németek is többet kell, hogy termeljünk, de a piac - mint a kapitalista gazdaság egyetlen regulátora - nem ad erre vonatkozóan semmiféle pozitív eligazítást.”(1)

A gazdasági szükséghelyzet másik fajtája a **gazdasági visszaesés, a depresszió**, amelyet az a paradox helyzet jellemez, hogy az amúgy is lefékezett termelés ellenére a kereslet tartósan a

kínálat mögött kullog. Ez a termelés további csökkenését eredményezi. Depressziós körülmények között két tipikus gazdaságpolitikai reakciót lehet megfigyelni. Az egyik a **deflációs pénzpolitika**. Egyrészt fiskális eszközökkel igyekeznek kiküszöbölni a költségvetési hiányt, másrészt csökkentik a forgalomba lévő pénz mennyiségét a magas kamatlábakkal, az árakat és a béreket pedig felszabadítják. Ezt követően az ún. piaci erők maguktól beindítják a gazdasági élénkülést. A gazdasági válság következtében megrendült valuta árfolyamát a hitelek csökkentésével és megdrágításával szilárdítják meg a nemzetközi piacokon. Így korlátozzák a tőke külföldre menekülését. Egyidejűleg lenyomják a belföldi árszínvonalat. Ez kedvezően hat az exportra, de amint azt Lautenbach kifejtette: a hiteleknek a szűkülése újabb nagyméretű tőkevesztéseket okoz mind az ipari, mind a kereskedelmi vállalatoknak, ezáltal képtelenné teszi őket reálgazdasági feladataik, és fizetési kötelezettségeik teljesítésére. Ez viszont a vállalatok zsugorodását, csődbejutását és a munkaerő elbocsátását eredményezi. Ezért az ilyenfajta deflációs politika elkerülhetetlenül minden mértéket felülmúló gazdasági és politikai katasztrófához vezet.

A depresszióra adható gazdaságpolitikai reagálás másik fajtája abból áll, hogy **csökkentik a kamatlábat és az adókat, valamint a munkabéreket**. A gazdasági teljesítmény eme három költségtenyezője külön-külön hat a gazdasági életre. A kamatláb csökkenése elősegíti, hogy a külföldi tőke kiáramoljon az országból, mivel más államokban kedvezőbb kamathoz juthat. Ez azonban veszélyezteti az árfolyamarányokat, és csökkenti a belső piacon rendelkezésre álló tőkét. Az adócsökkentés gazdasági visszaesés idején gyakorlatilag lehetetlen, mert az állam adóbevételei amúgy is összezsugorodtak, és az állami költségvetés így is túl van feszítve. Az ilyen túlfeszített állami költségvetések további megnyirbálása kétszeresen is kontraproduktív. A munkabérek csökkenése kedvezően hat ugyan az exportra, viszont nagymértékben korlátozza a belső keresletet. Ennek következtében a belső piacon tovább kell csökkenteni az árakat, ami megint hatalmas veszteségeket okoz, mert további termelési kapacitásokat tesz feleslegessé. Ezáltal a munkanélküliséget is tovább növeli.

Mindebből az következik, hogy gazdasági visszaesés idején a piac nem ad pozitív jelzéseket a válságból kivezető útra. Nem jöhet számításba a hitelcsökkentés deflációs politikája sem. Továbbá a kamat-, az ár-, az adó- és a bércsökkentés csak elmélyíti az általános gazdasági válságot. Depressziós körülmények között is van azonban árufelesleg, paragon heverő termelési kapacitás és kihasználatlan munkaerő. A gazdaságpolitikának az egyetlen és halaszthatatlan feladata az, hogy ezt a kihasználatlan termelési játékkeret újrahasznosítsa. Lautenbach szerint ezt a feladatot elvben igen könnyű lenne megoldani. Az államnak egyszerűen új gazdasági szükségletet kell teremtenie a reálgazdaság számára rendelkezésre bocsátott olcsó tőkével. A jegybankpénzzel finanszírozott szükségletnek azonban a reálgazdaság értékelőállító tevékenységét növelő produktív szükségletnek kell lennie, nem pedig fogyasztási jellegűnek, mert a paragon heverő termelési kapacitásokat kell aktivizálnia, és csak ehhez szabad az államnak hitelt kreálnia.

Lautenbach felteszi a kérdést: „Hogyan lehetséges az ilyen infrastruktúra-fejlesztő, a produktivitást növelő programokat finanszírozni, ha sem belföldi, sem külföldi forrásból hosszúlejáratú hitel nem áll rendelkezésre?” Ehhez hozzáfűzi, hogy depressziós időkben a közpénzeket célszerű közmunka-programokra fordítani. Ha viszont az üres államkassza vagy a hiányzó magántőke nem képes ezt a feladatot teljesíteni, akkor más megoldást kell keresni. **A likviditás végül is technikai és szervezeti kérdés**. A kereskedelmi bankok akkor likvidek, ha megfelelő mértékű tartalékkal rendelkeznek a Reichsbanknál. A munkateremtő programok és beruházások finanszírozásához szükséges hitelexpanzió igényli a Reichsbank, mint központi jegybank, közreműködését. A ténylegesen igénybevett hiteleknek a munkateremtő programok finanszírozásához szükséges teljes hitelösszegnek csupán egy töredékét kell kitenniük. Ezért

Lautenbach azt javasolta, hogy a Reichsbank adjon a kereskedelmi bankoknak egy ún. **rediszkont garanciát**, azaz vállaljon kötelezettséget, hogy leszámítolja, azaz beváltja azokat a kereskedelmi váltókat, amelyeket az egész gazdaság számára ésszerű és szükséges feladatok finanszírozásánál használtak. A diszkontképes (azaz a Reichsbank által készpénzre beváltható) és meghosszabbítható kereskedelmi váltók, amelyek alkalmasak munkateremtő és produktivitást növelő beruházások rövid határidejű finanszírozására, közvetve és közvetlenül is kifejtik hatásukat. Az ilyen programoknak a megvalósítása azáltal növeli a termelést, hogy igénybeveszi a meglévő gépi kapacitást, valamint a nyersanyagokat és az üzemanyagokat. Ezáltal nő a kereslet az ilyen áruk iránt. A vállalatoknak a pénzügyi helyzete megjavul, és a vállalatok fizetőképességével megszilárdul a nekik kölcsönző, illetve a számláikat vezető kereskedelmi bankok helyzete is. További kedvező hatás, hogy az újonnan alkalmazásra kerülő munkaerő növekvő fizetőképes keresletet jelent a fogyasztási javak iránt.

Lautenbach hangsúlyozza, hogy az elsődleges hitelek kiterjesztése élénkítő hatást fejt ki az infrastruktúra-programok finanszírozásán keresztül az egész gazdaságra. Ez a fajta lökhajtásos finanszírozás lehetővé teszi az állam részére, hogy a megvalósításra kerülő programok előzetes finanszírozása hosszútávú finanszírozássá alakuljon át. Arra az ellenvetésre, hogy az infrastruktúra-programok állami jegybanki pénzzel történő finanszírozása inflációt okozhat, Lautenbach azt válaszolja, hogy ezek a programok racionálisak és gazdaságilag teljesen kifogástalanok. Átaluk tényleges makrogazdasági tökeképződés valósítható meg. A hitel-finanszírozás eredményeként reálgazdasági értékek jönnek létre. Ezen túlmenően, a termelés növekedésének a mértéke és üteme többszörösen meghaladja a kreditbővítés mértékét és ütemét a produktív jellegű multiplikátor hatás révén.

Háttérbiztosításként az inflációs aggodalmak elhárítására Lautenbach ajánlja a bérek bizonyos mértékű csökkentését. De ennek is az az előfeltétele, hogy az így keletkezett népgazdasági megtakarításokat új, produktív munkahelyek létesítésére fordítsák. A takarékosági programok összekapcsolása a gazdaságfejlesztő programokkal garanciát jelent a hitelezési és beruházási politika eredményességére. A döntő feltétel, hogy a megtakarítás és annak produktív felhasználása kéz a kézben haladjon. A fő eszköz azonban a hitelek biztosítása, és a takarékosági intézkedések csak másodlagosak. Ez utóbbiak csupán a túlfeszítettség és a túlzások ellen nyújtanak védekezést. Ugyancsak csillapító hatásuk van az inflációs várakozásokat illetően is.

Memoranduma lényegét így foglalja össze Lautenbach: „Egy ilyen beruházási és hitelpolitika megszünteti a belföldi kereslet és kínálat közötti aránytalanságot, és ezzel a gazdaság egészének irányt és célt ad. Ha nem valósítunk meg egy ilyen politikát, akkor elkerülhetetlenül további gazdasági hanyatlással, és a gazdaság teljes szétzilálódásával kell számolnunk. Ebben a helyzetben azért, hogy a belpolitikai katasztrófát elkerüljük, újabb nagymértékű eladósodás válik szükségessé pusztán fogyasztási célokból. Ezzel szemben, ha ma hiteleket veszünk igénybe produktív feladatok céljára, egyszerre lehet visszaállítani az egyensúlyt a gazdaságban és az állami pénzügyekben.” (2)

A tanácskozás idején a Reichsbank elnöke, **dr. Hans Luther**, úgy vélte, hogy lehetetlen egy olyan tervvel a nemzetközi pénzvillág és a német gazdasági élet nyilvánossága elé állni, amely milliárdos nagyságrendű összegeket igényel, és azt vállalni, hogy a Reichsbank kész a rediszkontálás révén (vagyis a kereskedelmi váltók leszámítolásával) ezeket a terveket elősegíteni. Luther szerint a tanácskozáson jelenlévők egy része azért ellenzi Lautenbach tervét, mert az véleményük szerint inflációs hatású. A résztvevők egy kisebb része viszont végszámot kívánt tudni, amelyet Lautenbach mintegy másfél milliárd márkában jelölt meg. Dr. Hans Luther azt állította, hogy Lautenbach terve, ha megvalósulna, akkor aláásná külföldön a márkába vetett bizalmat, és igen hátrányosan hatna mind a kormány, mind a jegybank politikájának a megítélésére. Lautenbach javaslata - Luther szerint - csupán azt kívánja elérni,

hogy a munkások ismét a munkahelyükre mehessenek, és ettől a „munkahelyre-meneteltől” azt reméli a javaslat szerzője, hogy olyan öngerjesztő tényező lesz, amely majd hólabda-szerű élénkítő hatást vált ki a gazdasági tevékenység egészében.

A Lautenbach terv és a versaillesi pénzrendszer összeomlása

A lezajlott vita jobb megértése végett célszerű röviden szemügyre venni azokat a történelmi körülményeket, amelyek közepette a **Friedrich List Társaság** titkos berlini konferenciája megvitatta a nem konvencionális hitelteremtéssel kapcsolatos elképzeléseket. Az 1930-as évet Németország pénzügyi helyzetét illetően a külföldi tőke nagyarányú kivonása jellemezte. Az angol-amerikai kölcsönök az 1920-as években csak arra voltak elegendőek, hogy a versailles-i pénzrendszer hatalmas adósságépítményét megmentsék az összeomlástól. Az amerikai bankok által nyújtott kölcsönöket Németország nyomban átutalta ugyanezen bankoknak német jóvátételi fizetések fejében. Az 1929. októberében kirobbantott tőzsdei összeomlás következtében azonban Németország már nem kapott újabb kölcsönöket az amerikai bankoktól, és a korábban kapott hiteleit is felmondták.

A **Young-terv** a német jóvátételi fizetések megkönnyítéséről már hatályba lépése idejében elavult, mert elmozdult alóla a valóság. A nemzetközi pénzügyi közösség bizalmát élvező **Hjalmar Schacht** 1930-ban lemondott a Reichsbank elnökségéről, és 1931. július 6-án a német jóvátételi fizetésekre vonatkozó **Hoover-moratóriumot** is felmondták. 1929 és 1931 között olyan tömegessé váltak a vállalati csődök, hogy a munkanélküliek száma elérte a 8 milliót. A termelés 40%-kal visszaesett. 1931 nyarán aztán az egész német pénzügyi rendszer is összeomlott. Amikor 1931 júniusában a **Wiener Kreditanstalt** csődbe ment, hamarosan fizetéseképtelenné vált a **Darmstädter** és a **Nationalbank** is. Rövid időn belül az összes nagy német bank, a **Deutsche Bank** kivételével, fizetéseképtelenné vált, és gyakorlatilag állami ügygondnokság alá került.

A Lautenbach tervnek a sorsa, esetleges nyílt megvitatása és a gyakorlatba való átültetése ebben a válságos helyzetben kizárólag attól a nyomástól függött, amit az angol-amerikai pénzügyi hatalom, vagyis a nemzetközi pénzkartell irányítói Németországra gyakoroltak. Ebben a vonatkozásban elsősorban **Montagu Normant**, a **Bank of England** elnökét és **Benjamin Strongot**, a **New York-i Federal Reserve** elnökét kell megemlíteni. Ők ketten 1929-ben létrehozták **Baselben** a **Nemzetközi Fizetések Bankját**, a BIS-t (Bank of International Settlement), amelynek feladata volt a jóvátételi fizetések elszámolása az egyes érintett országok központi bankjai között. Később ez a baseli bank fokozatosan a központi bankok központi bankjává fejlődött. (Most van folyamatban további felértékelődése, mert várhatóan a BIS lesz de facto a világ központi bankja, a globális monetáris politika irányítója.) A Norman és Strong által 1929-ben követett stratégia meg akarta akadályozni a kormányokat abban, hogy bármilyen módon beavatkozzanak a pénzügyi- és valutapolitikába. E szerint a stratégia szerint kizárólag a központi bankok szakemberei, és a nagy magánpénzügyintézetek vezetői jogosultak arra, hogy a liberális monetárista pénzpolitika irányvonalát megszabják. Az állami hitelteremtés teljes mértékben és abszolút módon ellenkezett a Norman-Strong stratégiával. Ez világosan kiderül abból is, ahogyan a **Friedrich List Társaság** konferenciájára sor került, és ahogyan Lautenbach tervét a nyilvánosság teljes kizárásával, szigorúan titokban tartva tárgyalták meg. A konferencián egyébként - élén Montague Normannal - a nemzetközi pénzügyi közösség legfontosabb irányítói is jelen voltak.

A németországi pénzügyi körök vezetői között is voltak olyanok, akik erőteljesen ellenezték Lautenbach elképzeléseit. A legbefolyásosabb gazdasági újság, a „**Der Deutsche Volkswirt**” kiadta a jelszót, hogy „El a kezekkel a valutától!” A pénzkartell németországi szócsöve így

harcolt a nem konvencionális hitelteremtés minden lehetséges formája ellen. Ebben a kampányban **Hjalmar Schacht** több vonatkozásban is kulcsszerepet játszott mind a nyilvánosság előtt, mind a kulisszák mögött. A szociáldemokrata párt vezetői is kategorikusan elleneztek az állami hitelteremtést. Az említett titkos konferencián, 1931 szeptemberében a német szociáldemokrata párt elnökségének tagja, **Rudolf Hilferding** volt jelen. Ő volt az egyike annak a két résztvevőnek, akik teljesen elutasították a Lautenbach tervet. A belső és külső ellenállás és elutasítás azt eredményezte, hogy Németországnak még további két évig kellett szenvednie a súlyos gazdasági visszaeséstől. Ennek következtében - mint már utaltunk rá - nyolcmillióra növekedett a munkanélküliek száma. A munkanélküli német választópolgárok pedig termékeny talajnak bizonyultak az egymással versengő nemzetiszocialisták és kommunisták számára.

1932 decemberében **von Schleicher** tábornok kormánya késznek mutatkozott, hogy Lautenbach elképzeléseinek megfelelően cselekedjék. Az általa kezdeményezett szükségprogram számításba vette azoknak a produktív munkafeladatoknak a meghitelezését állami váltókkal, amelyeket a Reichsbank viszontleszámítolási garanciával látott el. Ez a szükségprogram tehát lényegében a Lautenbach által előterjesztett terv gyakorlati megvalósítása lett volna kisebb módosításokkal. **Von Schleicher** a Német Községek Szövetségének az elnökét, **dr. Günther Gereke**-t nevezte ki a közmunka-program birodalmi meghatalmazottjává. A szükségprogramot a német szakszervezeti szövetség is támogatta, a szociáldemokrata párt vezetése azonban elutasította. 1932 elején a német szakszervezeti szövetség három közgazdásza: **Vladimir Woytinsky**, **Fritz Tarnow** és **Fritz Baade** tervet készített egymillió munkanélküli közmunka-programok keretében való munkába állításáról. A készítőik nevének a kezdetüiből **WTB**-tervnek nevezett program szerint is a közmunka-programokat a Reichsbank viszontleszámítolási garanciájával ellátott váltókkal kellett volna finanszírozni, és nem a szokásos állami hitelfelvétel útján.

A nagyiparos **Heinrich Dräger** és az általa vezetett **Pénz- és Hitelkutató Csoport** is elkötelezte magát a produktív hitelteremtés megvalósítása mellett. Dräger „Munkahelyteremtés produktív hitel útján” című tanulmánya nagyvonalakban megegyezik a Lautenbach tervvel. Drägert nem kisebb közgazdászok támogatták, mint a világhírű **Werner Sombart**, **Robert Friedländer-Prechtl** és a Birodalmi Statisztikai Hivatal vezetője, **Ernst Wagemann**. De 1933. január 28-án váratlanul megbukott von Schleicher tábornok kormánya, még mielőtt ez a szükségprogram beindulhatott volna.

1933 januárjában Németország egyik vezető pénzembere, a kölni Schröder Bankház feje, **Kurt von Schröder báró**, valamint az angol-amerikai legfelsőbb finánckörök németországi megbízottja, **Hjalmar Schacht** létrehozott egy találkozót **Hitler** és **von Papen** között. Ezen a találkozón határozták el **von Schleicher** tábornok kormányának a megbuktatását. Miután 1933. január 22-én **Hindenburg** birodalmi elnök - ha vonakodva is - áldását adta a Hitler-Papen-Schröder paktumra, ezzel von Schleicher kormányának a sorsa meg lett pecsételve. Nem kívánunk annak a részletes elemzésébe bocsátkozni, hogy az angol-amerikai és a német pénzügyi körök miért nyújtottak meghatározó támogatást ebben a sorsdöntő időpontban Hitlernek, de utalunk rá, hogy ez a magatartásuk élesen szemben állt a német ipar vezetői túlnyomó többségének a szándékával. Ezt még csak aláhúzza az, hogy a Hitler vezette nemzetiszocialista mozgalom 1932 végén már elérte csúcspontját, és hanyatlani kezdett. Az 1932 novemberében tartott választásokon a nemzetiszocialista párt több mint kétmillió szavazóval kevesebbet kapott. Egyes kutatók szerint döntő tényező lehetett az, hogy Hitler késznek mutatkozott a fenyegető munkásmozgalom felbomlasztására. A nemzeti szocializmus vezére nemcsak a kommunista párt apparátusát, de a szociáldemokrata pártot, és a szakszervezeteket is kész volt szétverni. Hajlandó volt arra is, hogy rövid időn belül véget

vessen a Szovjet-Oroszországgal folytatott titkos katonai együttműködésnek. Közép- és hosszútávon viszont Hitler ígéretet tett, hogy felfegyverzi Németországot egy esetleges Szovjet-Oroszország elleni háborúra. Hitler azt is megígérte, hogy elfogadja azokat a német veszteségeket, amelyek az I. Világháború után Németország nyugati irányban szenvedett el. Szovjet-Oroszország irányában viszont középtávon egy geostratégiai újjárendezést tartott szükségesnek. Nagy-Britannia külpolitikai vezető köreiből 1933 és 1939 között abból indultak ki, hogy minden valószínűség szerint háborúra kerül sor Németország és Szovjet-Oroszország között.

Ebben az összefüggésben a pénzügyi vezető körök, akik eddig kategorikusan ellenezték a nem konvencionális hiteltermelés minden formáját, ezúttal - legalábbis átmenetileg - készek voltak engedni. Hatalomra kerülése után Hitler nyomban meghirdette a munkanélküliség leküzdését közmunka-szerződések révén. De már ekkor hangsúlyozta, hogy az állami megbízatások kiosztásánál előnyben kell részesíteni az ország védelmi érdekeit. Erre a célra igénybe kellett venni a von Schleicher-féle szükségprogram eszközeit is. Ebben az esetben arról az ötszáz-millió Reichs-márka értékű váltóról volt szó, amelyet a Reichsbank ellátott viszont-leszámítolási garanciájával. Hitler kijelentette, hogy a szükségprogram a legnagyobb ilyen típusú kezdeményezés, és különösen alkalmas az újrafegyverkezés céljára. Hitler meg volt róla győződve, hogy az újrafegyverkezéssel épp olyan jó eredményeket lehet elérni, mint az autótutak, vasutak építésével és más közmunka-programokkal. Az egész autópálya-programra 1933 és 1938 között kevesebb állami meghitelezés történt, mint a felfegyverkezésre egyedül 1934-ben. 1933 és 1937 között az állam 12 milliárd Reichs-márka meghitelezést biztosított a katonai megrendelések céljára.

Hitler tudta, hogy - von Schleicherrel ellentétben - vele szemben bizonyos ideig nem lesz sem bel-, sem külföldön ellenállás azért, hogy nem-konvencionális állami pénztermeléssel finanszírozza a német gazdaságot. Ez az új helyzet abból is világosan látható volt, hogy Hjalmar Schacht radikálisan megváltoztatta álláspontját. A Wall Street és a City of London berlini embere, Schacht, 1932-ben még ezt írta:

„Minden olyan terv, amely valamilyen formában szükségessé teszi pótlólagos pénz nyomását, azonnal elutasítandó. A tőkét termeléssel vagy takarékossgal kell előállítani.”(3)

Hitler hatalomátvételét követően azonban Schacht hirtelen elfogadható pénzügyi módszernek tekintette a nem-konvencionális állami hiteltermelést. Schacht vezetésével a „**Mefo-váltó**” lett a felfegyverkezést szolgáló központi fizetési eszköz. A Mefo-váltókat öt évre meg lehetett hosszabbítani, és ezeket a váltókat a Reichsbank leszámította, vagyis beváltotta. Az állami hiteltermelés a nemzetiszocialisták kezében, Hjalmar Schacht vezetésével, talán a legfontosabb tényezője volt annak, hogy sikerült rövid idő alatt a nyolcmilliónyi munkanélküli számát másfélmillióra csökkenteni.

Abraham Barkai, izraeli gazdaságtörténész írja: „A nemzetiszocialisták által megvalósított gazdaságpolitika - szerencsétlen módon - az adott válsághelyzetben a helyes gyógyszer volt. Ez nemcsak biztosította a nemzetiszocialista rezsim számára a lakosság többségének a politikai konszenzusát, hanem még a tévedhetetlenség nimbuszával is övezte a rezsim gazdasági felfogását. Csak aki tántoríthatatlanul hisz a történelmi determinizmusban következtethet ebből arra, hogy minden csakis így és másképp nem történhetett. Mi lett volna, ha a korábbi kormányok, gazdasági szakértők és politikusok megszabadítják magukat a hagyományos gazdasági és pénzügyi elvek bilincseitől, és már korábban anticiklikus gazdasági intézkedésekhez folyamodtak volna?”(4) Ha a Lautenbach tervet már 1931-ben megvalósítják, akkor két éven át olyan gazdasági és politikai feltételek uralkodtak volna, amelyek között a nemzetiszocialistáknak semmi esélyük sem lett volna arra, hogy hatalomra kerüljenek.

Ha tanulmányozzuk a Lautenbach terv részleteit, akkor megállapíthatjuk, hogy elképzeléseiben nagyon hasonlít a Hamilton-féle produktív hiteltermelés koncepciójához, amely inflációmentesen alkalmazható az infrastrukturális és technológiafejlesztő programokra. Ebből következik az is, hogy a Lautenbach terv nem egyszerűen egy gazdaságtörténeti epizóddal kapcsolódik. Ezt ismerte fel **René Erbe**, aki a Neuen Zürcher Zeitung 1993. szeptember 12-i számában megállapítja, hogy „a közmunka-termelés ‘előhitelezési’ módszere abból állt, hogy az állami megbízásokkal ellátott vállalatok munkateremtés céljára államilag garantált váltókat kaptak, és ezzel fizethettek. A Harmadik Birodalom kormánya ezeket az öt évre meghosszabbítható váltókat szavatolta, és a Reichsbank pedig hivatalosan kötelezettséget vállalt a viszontleszámlálásra.” (5) **Erbe** is megállapítja, hogy ezek a módszerek, figyelemmel a válságos gazdasági helyzetre, kétségtelenül helyesek voltak. Erbe utal arra is, hogy recesszió idején általában növekszik az igény a renyhe gazdaság fiskális pénzügyi eszközökkel való stimulálására.

Hitelebargó a weimari rendszer megbuktatására

Érdemes kitérni arra a módra, ahogyan a nemzetközi pénzkartell és vezérkara a pénzügyi krízist a világgazdasági válság idején menedzselte. A Németországban és Ausztriában elindult folyamatokat **Montagu Norman**, a **Bank of England** elnöke és az Egyesült Államok magántulajdonban lévő pénzintézetének, a Federal Reserve Banknak az akkori kormányzója, **George Harrison** diktálta. Elhatározták, hogy Németországot hitelebargóval sújtják. Ebben az időpontban még egy viszonylag kisebb összegű átütemezési hitel is meg tudta volna akadályozni, hogy a német fizetési válság általános gazdasági depresszióvá mélyüljön. Ehelyett lavinaszerű tőkekimenекítés indult be Németországban. Montagu Norman és George Harrison nyomására Hans Luther, a Reichsbank új elnöke tartózkodott minden közbelépéstől, és nem tett semmit a pánikszerű tőkekivonás megakadályozására. Így aztán a pénzügyi összeomlás feltartóztatására sem tehetett semmit. Miután csődbe ment a Kreditanstalt Bécstben, fizetéseképtelenné vált a Danat-Bank is Németországban. Ugyanebben az időpontban a Dresdner Bank is elveszítette betétállományának 10%-át. Júniusban pedig a Morgan irányítása alatt álló Bankers Trust is megtagadta a hitelnyújtást a Deutsche Banknak.

George Harrison követelte, hogy **Hans Luther** szigorú hitelmegszorítást hajtson végre, és ez által Németország tőkepiacán ne lehessen hitelhez jutni. Azt állította, hogy ez az egyetlen mód arra, hogy leállítsák a külföldi tőke menekülését az országból. Ezzel az intézkedésével érte el Harrison, hogy a német bankrendszer és a német ipar a lehető legmélyebb depresszióba süllyedjen.

Montagu Norman támogatta Harrisont. A maguk oldalára tudták állítani a Francia Központi Bank vezetőjét is, és közösen Németországot tették a gazdasági válságért felelőssé. **Brüning** kormánya kétségbeesett kísérletet tett, hogy rávegye Hans Luthert arra, hogy más központi bankoknál rövid lejáratú, stabilizációs hiteleket szerezzen, és ezáltal a bankok összeomlását megakadályozza. **Hans Luther** azonban vonakodott ettől, és továbbra is külföldi megbízóinak, valódi főnökeinek a parancsait teljesítette. Amikor végül késznek mutatkozott, hogy Montagu Normantól hitelt kérjen, az szó szerint becsapta az orra előtt az ajtót, s így ebben a kritikus helyzetben Németország már sehol sem juthatott hitelhez.

1930 márciusában, röviddel azt megelőzően, amikor az angol-amerikai bankok megtagadták a hiteleket Németországtól, Hjalmar Schacht, az akkori Reichsbank-elnök meglepetésszerűen benyújtotta lemondását. Ezt azzal indokolta, hogy a svéd **Ivar Krueger** késznek bizonyult áthidaló hitelt nyújtani a birodalmi kormánynak ötszázmillió márka értékben. A svéd nagyiparos és gyufakirály amerikai bankjával, a **Lee Higgins & Co**-val már korábban is kisegítettek

olyan országokat, amelyektől a londoni és a Wall Street-i bankok megtagadták a hiteleket. Ekkor azonban Krueger hitelajánlata már elfogadhatatlan volt Montagu Norman és barátai stratégiája számára. Az akkori pénzügyminiszter, a szociáldemokrata **Rudolf Hilferding**, arra kérte Hjalmar Schachtot, akinek a **Dawes-terv** rendelkezései szerint minden hitelfelvételhez hozzá kellett járulnia, hogy engedélyezze Krueger hitelajánlatának az elfogadását. Schacht azonban ezt elutasította, és e helyett benyújtotta lemondását Hindenburgnál.

Kruegert magát néhány hónappal később, 1932 elején holtan találták egy párizsi hotel-szobában. A rendőri nyomozás öngyilkosságot állapított meg. Évtizedekkel később, svéd detektívek részletekbe menő nyomozását követően, megállapították, hogy Kruegert kétséget kizáróan meggyilkolták. A svéd iparmágnás halálával minden remény szertefoszlott arra, hogy enyhülhet a hitelebargóval sújtott Németország pénzügyi helyzete.

Schacht lemondása ellenére továbbra is igen aktív maradt. Minden idejét annak szentelte, hogy pénzügyi támogatást szerezzen annak az embernek, akit londoni és New York-i főnökei és barátai kiválasztottak Németország führerének, és aki Németország pénzügyi válságát az ő szájuk íze szerint fogja majd megoldani. Hjalmar Schacht már 1926 óta támogatta - egyelőre csak feltűnésmentesen - a nemzetiszocialista párt mozgalmát, élén Adolf Hitlerrel. Amikor Schacht lemondott a Reichsbank elnökségéről, igyekezett kapcsolatot létrehozni az akkor még nagyon szkeptikus német nagyiparosokkal, a Ruhr-vidék vezéreivel és a külföldi pénzügyi körökkel, elsősorban az angliai pénzemberekkel.

1931-ben Hjalmar Schacht még **Alfred Rosenberget** is bemutatta Montagu Normannak. Schacht és Norman már 1924 óta szoros barátok voltak, és ez a barátság egészen Montagu Norman 1945-ben bekövetkezett haláláig tartott. Miközben ömlött a pénz Hitler és mozgalma számára, a Bank of England megtagadta, hogy hitelt nyújtson Németországnak az 1931-es kritikus időszakban. Ezáltal valósággal kikényszerítette a bankok összeomlását és a gazdasági élet megbénulását. Ez a helyzet pedig milliókat kergetett a kétségbeesésbe, és a radikális politikai csoportok karjai közé. Mihelyt Hitler és kormánya hatalomra került, ugyanez a Montagu Norman nyomban nagyvonalú hitelekkel sietett a támogatására. 1934 májusában Norman személyesen utazott Berlinbe, hogy az új rezsimet egy titkos megállapodás keretében pénzügyileg stabilizálja. Hitler megértőnek mutatkozott, és Norman kedves barátját, Hjalmar Schachtot, nemcsak a Reichsbank elnökévé, hanem később még gazdasági miniszterré is kinevezte. Schacht egészen 1939-ig a Reichsbank élén állott.

Mi is tehát a produktív hiteltermelés?

A produktív hitelbővítés, azaz a Lautenbach terv lényegét így foglalhatjuk össze:

A nemzeti bank (jegybank, központi bank) a finanszírozás beindítására és az első hosszú lejáratú szerződések szétosztására alacsony kamatozású fizetési eszközt bocsát ki kétféle módon.

1. A nemzeti bank **pénzt bocsát közvetlenül a kormány**, a megfelelő állami üzemek és intézetek, valamint ezek privát alvállalkozói részére pontosan körülhatárolt konkrét célra. Ezzel a pénzzel lehet finanszírozni a munkaerő költségeit, valamint a szükséges gépek, alkatrészek és a vasutak, vízi-utak, erőművek építési költségeit. Ezeket a „hiteleket” a felhasználók kizárólag infrastruktúra-fejlesztésekre fordíthatják, és ezek a hitelek vagy az állami adóbevételből, vagy az állami támogatással működő üzemeltetőktől lesznek visszafizetve. Az, hogy a megbízott vállalatok miként jutnak ehhez a pénzhez, technikai kérdés. A Lautenbach terv 1931-ben erre a célra a **leszámítható váltókat** vette számításba, amelyeket a magánbankok bocsátanak ki, de amelyek végül is a nemzeti banknál kerülnek diszkon-

tálásra. Ezeket a váltókat közép- és hosszútávú kincstári kölcsönökké is át lehet alakítani, amelyek nemzeti beruházási programok esetén fedezik a nemzeti vagyon növekedését. De más fizetési formák is elképzelhetők. Az a fontos, hogy ezek a pénzszerpét betöltő, és a gazdasági folyamatokat közvetítő értékpapírok előbb vagy utóbb a növekvő adóbevételekből neutralizálódjanak, azaz visszavásárlásra kerüljenek.

2. A nemzeti bank **alacsony kamatozású hitelek**et nyújt a kereskedelmi bankoknak abból a célból, hogy azok ebből finanszírozzák az iparvállalatok előbb felsorolt beruházási tevékenységét. Ezzel lehetővé válik, hogy a vállalatok részt vegyenek infrastruktúra-programokban, berendezéseiket modernizálják, technikailag fejlesszék. Ezeket a hitelek az igénybevevő vállalatok növekvő nyereségükből fizetik vissza. Az első ilyenjellegű megbízások eredményeként a különböző ipari területeken további kereslet jön létre áruk és munkaerő iránt. Példaként szolgálhat egy vasúti pályaszakasz, amit közpénzekből és direkt erre a célra kreált hitelekkel építenek. Tegyük fel, hogy a hitel 40%-a bérre, 50%-a anyagra, mint például a sínek, a beton, a szükséges gépek, üzemanyag és más szükséges árukra fordítódik. A megmaradó 10% a vállalati működést szolgálja. Az anyagokra és felszerelésekre fordított kiadások további szerződésekre vezetnek. Ezeknek az összegeknek egy része ismét a munkavállalókhoz kerül, mint bér, akik ezt fogyasztási javakra fordítják. Egy másik részét közvetlenül nyersanyagokra és félkész árukra költik, míg további részeket az üzemeltetési költségekre, és a vállalat nyereségére fordítanak. Ebből a nyereségből aztán javítani lehet az üzem termelékenységét. Ebből ismét olyan megbízások keletkeznek, amelyek további gépeket és berendezéseket igényelnek.

Mindebből látható, hogy az infrastruktúra építéséhez beszállító vállalatoknak adott szerződések további termelést és munkát indukálnak, azaz még több munkahelyet, még több keresletet, még több létszükségleti cikket (élelmiszer, ruha, energia) igényelnek. Ezeknek a gazdasági területeknek a stimulálása további keresletet idéz elő más ipari és szolgáltatási területeken. A hitelként adott pénz felhasználásának az útját nyomon lehet követni. A pénz halad az egyik irányba, míg az áru és a fogyasztás a másik irányba áramlik. Minden egyes forgalmi aktus során adó keletkezik, amely az államkasszát gazdagítja. Az adó csökkenti a forgalomban lévő pénz mennyiségét és neutralizálja vagy sterilizálja a jegybank által nyújtott hitelt. Az itt felvázolt gazdaságpolitika sikere szempontjából döntő az a tény, hogy **az államnak a nemzeti bank útján történő hiteltermelése, amely az infrastruktúra és az ehhez hasonló programok finanszírozását szolgálja, bővülést hoz létre a reálgazdaságban, amely összértékében nagyobb lesz, mint az a pénzmennyiség, amely hitelként ezt a folyamatot beindította és létrehozta.** Ez az értéktöbblet az által jön létre, hogy a parlagon heverő produktív kapacitások és a kihasználatlan munkaerő ismét értékelőállító tényezővé válik. Jelenleg tetemes kihasználatlan tartalékok vannak Nyugat- és Kelet-Európa, valamint a szovjet utódállamok régióiban. Magyarországon is túlságosan nagy a kihasználatlan ipari, mezőgazdasági és szellemi kapacitás.

Ezen túlmenően a pénz jelentős része a fontosabb ipari területek modernizálására fordítódik. Ehhez arról kell gondoskodni, hogy a modernizálás tényleg magasabb technológiai színvonalhoz vezessen, hogy valóban a technológia újabb generációját vezesse be a produktív szféra különböző szektoraiban. Ezen a módon emelkedik a gazdaság általános technológiai színvonala, ezzel együtt a megfelelő munkatermelékenység, és mindennek az eredménye a nagyobb jólét. Az átfogó infrastruktúra-fejlesztési programok állandóan növelik a keresletet a technológiailag magasan fejlett áruk iránt, és meggyorsítják az új utakat feltáró tudományos ismeretek átvételét és technikai alkalmazását a termelési folyamatban. A megvalósított infrastruktúra-programok természetesen növelik az egész gazdaság termelékenységét. Ez pedig növeli a társadalom gazdagságát. Ennek a gazdagságnak egy része adóként befolyik az

államkasszába, és lehetővé teszi az eredetileg a nemzeti banktól kibocsátott hitelek újrafinanszírozását.

Ha az így kibocsátott pénzek nem kerülnek a pénzpiacra, hanem a most ismertetett módon megmaradnak a termelésben, akkor az eredetileg kibocsátott hitelek többszörösen megtérülnek. Nemcsak visszafizetésre kerülnek, hanem még magánál a kibocsátó központi banknál is többlet keletkezik, amelyet aztán a társadalmi fogyasztás javítására lehet fordítani. Ebből a pénzből fedezni lehet a kulturális, tudományos beruházásokat. Ehhez tartozik a jövőben a józan környezetvédelem és az egészséges életfeltételek biztosítása Földünkön.

Lautenbach memoranduma érdemes ma is a tanulmányozásra, mert számos elgondolása még mindig aktuális. Magyarországi hasznosításának jelenleg az a legfőbb akadálya, hogy az Országgyűlés és a Kormány az MNB törvény 1991-es elfogadásával - minden ellenszolgáltatás nélkül - teljesen kiadta a kezéből a monetáris politika irányítását. Ez most már kizárólag az abszolút függetlenséget élvező központi bank, az MNB, és az azt irányító technokrata elit privilégiuma. A demokratikus ellenőrzés alatt nem álló független központi bank azonban időközben a magyar állammal, kormánnyal és társadalommal szemben ellentétes érdekű intézménnyé vált. Az MNB törvény kidolgozásával és elfogadtatásával a központi bank irányítóinak ugyanis sikerült Magyarország közpénzrendszerét fokozatosan magánpénzrendszerre átalakítaniuk, és a de facto privatizált pénzrendszert a közérdek helyett magánérdekek szolgálatába állítaniuk. Ezzel a gazdasági élet irányításának monetáris eszközrendszere, és a vele járó mérhetetlen hatalom is, a választott, politikai felelősséggel tartozó Országgyűléstől és Kormánytól a magánpénzmonopólium ellenőrzetlen birtokosainak, valamint technokrata kiszolgálóiknak a kezébe került.

A Miniszterelnök 2000. június 18-án a Kossuth Rádió „Vasárnapi Újság” c. műsorában elmondotta, hogy az adósságszolgálat teljesítése elsőrendű politikai kötelezettség. Javulást az infláció és a kamatláb csökkenésétől remél. Arra számít, hogy a gazdasági növekedés beindulásával Magyarország eladósodásának mértéke és a nemzeti össztermék közötti arány megközelíti majd a fejlett nyugati országoknál ma átlagosnak számító eladósodási arányt, azaz az eladósodás nem lesz magasabb, mint a nemzeti össztermék (GDP) 60%-a. Ez annyit jelent, hogy Magyarországnak (az állami és nem állami szektornak együttesen) évente mintegy 3 milliárd dollár és 800 milliárd forint adósságszolgálatot kell teljesítenie külföldi és belföldi tartozásai fejében mindaddig, amíg az 1989 után ide importált, és kamatozó hitelpénzre épülő magánpénzmonopólium rendszere lesz érvényben. Amíg ezt az igazságtalan és antidemokratikus magánpénzrendszert működtetik Magyarországon, addig a magyar társadalomnak minden évben át kell adnia a megtermelt jövedelem 30-35%-át a pénzvagyontulajdonosoknak. Ezt a hatalmas és véget nem érő terhet csupán azért kell viselnie, hogy a magánpénzmonopólium birtokosai kamatra kikölcsönözhessék azt a gazdasági közvetítő közeget, (a központi bankok által ingyen előállítható jelrendszert, vagyis a pénzt), amelyet a magyar állam maga is kibocsáthatna, ha ma is rendelkezne pénzügyi szuverenitással.

Abban a magánpénzmonopolista rendszerben, amelyben ma élünk, a pénzkibocsátás és hitelezés a legfontosabb hatalmi eszköz. Ez a korábban államot megillető felségjog a mindenkori kormányok leghatékonyabb kormányzási eszközének bizonyult. Ma is ezzel a monetáris eszközzel lehetne a leghatékonyabban intézni a közügyeket, és megoldani a kormányzati feladatokat, ha a demokratikusan választott parlament és kormány még rendelkezne ezzel a felségjoggal. Ebből az egyébként minden ellenszolgáltatás nélkül átadott fontos közjogosultságból kellene legalább egy kis részt visszaszerezni a nemzetközi pénzkartelltől, és hazai gépezetétől. Az lenne a megoldás, ha az állam - legalább részben visszavéve a monetáris szuverenitást a teljesen függetlenné átalakított MNB-től - kamatozó adóslevelek helyett, kamattal nem terhelt forintot bocsátana ki. Ennek a pénznek is - az állami hitellevelekhez

hasonlóan - az állam adóbevétele lenne a fedezete. A különbség azonban igen lényeges: ez a pénz ingyen állna rendelkezésre, és nem kellene érte kamatot fizetni senkinek. A költségvetés és a kormány - legalább részben - ebből a saját kibocsátású pénzből nyújthatna olcsó hitelt a legfontosabb infrastrukturális fejlesztésekre, elsősorban a mezőgazdaság produktivitását szolgáló konkrét programok finanszírozására, a külföldről felvett és állandóan tovább görgetett, igen drága pénzpiaci kamatozású hitelek helyett. A Lautenbach tervben foglalt elgondolások azért méltóak a tanulmányozásra, mert a benne foglalt javaslatok és azok későbbi sikeres megvalósítása, bizonyítja, hogy jelenleg is lenne más, jobb megoldás a produktív infrastruktúra-fejlesztés finanszírozására. Ennek a jobb, olcsóbb és hatékonyabb finanszírozási módnak az egyedüli akadálya ma az, hogy az Országgyűlés és a Kormány - minden ellenszolgáltatás nélkül - kiadta a kezéből a monetáris politika irányítását. Módosítani kell tehát az egyébként csak 51%-os MNB törvényt, és legalább részben korlátozni kell az egész társadalom érdekében a nemzetközi pénzkartellnek - és hazai technokrata csoportjának - a magánmonopóliumát a magyar pénzrendszer irányításában.

A szervezett magánhatalom

A tömegtájékoztatási eszközök, a médiumok hatalma nagy hatalom, de hatalmuk függő, másodlagos hatalom, mivel annak a szolgálatában állnak, aki finanszírozza tevékenységüket.

Ma két független, elsődleges hatalom létezik Magyarországon: az egyik a szervezett közhatalom - az egyre szegényebb, egyre kevesebb hatáskörrel rendelkező állam -, amelynek anyagi forrása az adó, a másik az egyre erősödő szervezett magánhatalom, amelynek az anyagi forrása a magán-ellenőrzés alá vett pénzrendszer, a hitelnyújtás és kamatszedés magánmonopóliuma. Az önálló civil társadalom, mint független harmadik tényező azért nem tud megerősödni, és hatékonyvá válni, mert nincs saját anyagi bázisa, csak igen korlátozottan tudja finanszírozni saját tevékenységét. Ha a közhatalom tartja el a civil szervezetet, akkor attól válik függővé, ha a szervezett magánhatalom pénzeli, akkor annak lesz előbb-utóbb a kiszolgálója. Ezért félrevezető minden olyan állítás, hogy úgymond „ki a pártokkal a közszolgálati tömegtájékoztatás irányításából, mivel a civil szervezetek képviselői tárgyilagossággal és hatékonyabban látnák el a kurátori feladatokat”.

A szervezett magánhatalmat nem könnyű beazonosítani, mivel soha nem jelenik meg nyíltan a saját neve alatt. Legfőbb működési elve annak az elhitetése, hogy nem is létezik. Mindig valamilyen álcázó intézmény, fedőszervezet mögé rejtőzik. Ezt az immáron nemzetközileg megszervezett magánhatalmat arról lehet felismerni, hogy - így vagy úgy -, de kétpólusú társadalom létrehozására törekszik a világ országaiban. E céljának az eléréséhez a háttérerők szerteágazó hálózata, és rejtett struktúrái állnak a rendelkezésére. Eszmerendszere a liberalizmus, amely mind jobboldali, mind baloldali változatában elsősorban az ő érdekeit szolgálja. A liberalizmus lényege, hogy a pénzügyi- és gazdasági hatalom, - és vele együtt a politikai döntéshozatal is - elsősorban a szervezett magánhatalomé legyen, és ne a szervezett közhatalomé, az államé. A szervezett magánhatalom nem az értéktermelő munkán alapuló gazdasági egyenjogúságot és esélyegyenlőséget, vagyis a társadalom többségének az érdekeit képviseli, hanem a pénzrendszert kisajátító, azt a saját magánmonopóliumaként működtető pénzoligarchia, azaz egy elenyésző kisebbség ellenőrzetlen hatalmát testesíti meg. A társadalomnak a privatizált pénzrendszer függőségébe került többsége - kamatjáradék formájában - évről-évre hatalmas privát-adót fizet a pénz szervezett magánhatalmával rendelkező kisebbségnek. A pénzoligarchia a többséget képviselő demokratikus államot is legyőzendő riválisának tekinti, és ezért folyamatosan törekszik a gyöngítésére. Még ma is további közhatalmi jogosítványokat igyekszik a „bürokrata vízfejnek” becsmért államtól megkaparintani. A társadalom félrevezetésére tudatosan egybemossa az egykori pártállami elit vezette kommunista államot, egy elenyésző kisebbség diktatúráját, a demokratikusan legitimált és ellenőrzött állammal, a társadalom többségének az egyedüli érdekképviselésével.

A pénzoligarchia uralmi törekvései érdekében átértelmezte a demokráciát. Az a demokrata, aki baloldali, vagy jobboldali liberális eszméket és célokat vall, azaz elismeri, hogy a pénzkartell szervezett magánhatalmának az alapjához - hitelnyújtási és kamatszedési magánmonopóliumához - nem szabad hozzányúlnia. Pedig ez a privatizált, magánellenőrzés alá került pénzrendszer a magyar társadalom példátlan elszegényedésének a legfőbb okozója. A megélhetési politológusok, szakértők és a pénzoligarchia más szellemi lakóit ez a pénzmonopolista rendszert nevezik - a társadalom tudatos megtévesztésével - piacgazdaságnak, holott pontosan ez a magánpénzrendszer akadályozza meg a gazdasági esélyegyenlőséget, a valódi vállalkozói szabadságot és piacgazdaság létrejöttét. A gazdasági demokrácia hiánya szükségszerűen üresjáratúvá teszi a politikai demokráciát is. Aki pedig a közhatalomtól, az

államtól elvett monetáris felségjogokat - a pénzkibocsátást, hitelezést, kamat- és árfolyam-szabályozást - vissza akarná adni a társadalom túlnyomó érdekét képviselő demokratikus államnak, azt nyomban baloldali, vagy jobboldali szélsőségesnek kiáltják ki. A közérdeket képviselő ilyen személy szalonképtelenné válik a szervezett magánhatalom számára, és kiszolgáló személyzete a legkülönbélebb címkéket ragasztja rá. A közpénzrendszer és az alacsony kamatozású közhitelezés visszaállítása nélkül a politikai demokrácia alapját képező gazdasági demokrácia sem valósítható meg.

Van-e gazdasági demokrácia?

A politikai demokrácia alapja a gazdasági demokrácia. Mind a bal-, mind a jobb-liberális közgazdászok szerint viszont gazdasági demokrácia nincs, ez a meghatározás tudományosan nem értelmezhető. Berend T. Iván akadémikus sem tudott mit kezdeni vele, amikor-e sorok írója kérdést intézett hozzá e tárgyban. Gazdasági demokrácia azonban elméletileg is, gyakorlatilag is lehetséges és szükséges. Egyetlen szóval meghatározva monopóliummentességet jelent, de jóval több ennél.

Csak monopóliummentes gazdaság biztosíthatja a gazdasági élet szereplői számára az egyenlő esélyeket, az azonos feltételek szerinti részvétel lehetőségét a piaci versenyben. A gazdasági versenyben is - a tisztességes sportvetélkedőkhöz hasonlóan - induláskor biztosítani kell a résztvevők esélyegyenlőséghez való demokratikus jogát. A monopolhelyzet azonban előjogokat biztosít egyes gazdasági szereplőknek a többiek, végső soron a társadalom egészének a kárára. A monopólium lényegéhez tartozik, hogy diktál, kikényszeríti magának az egyoldalú előnyöket, és így a gazdasági élet diktátorává válik. Ha pedig a gazdasági élet szereplői nem azonos feltételekkel vesznek részt a piaci versenyben, akkor nincs vállalkozói szabadság, nincs gazdasági esélyegyenlőség, nincs piacgazdaság. A gazdasági demokrácia elsősorban az azonos esélyek és feltételek biztosítása a piaci versenyben résztvevő - jogilag mellérendeltségi és nem alárendeltségi viszonyban álló - vállalkozók számára. A gazdasági élet szereplői nem egyenlők, de a versenyzés feltételeinek, a játékszabályoknak és azok alkalmazásának, a piaci versenyben is egyenlőknek kellene lenniük. Ezért ha a legfontosabb tulajdon - a pénzrendszer - magántulajdonba kerül és ez által a monetáris jogok gyakorlása egy szűk csoport magánmonopóliumává válik, akkor az értékelőállító fizikai gazdaságban is a pénzoligarchia tulajdonában lévő nagyvállalatok jutnak uralkodó szerephez.

Ha az állam már nem tulajdonos, vagy csak igen korlátozottan az, akkor a közérdeket képviselő demokratikus államnak hatékony szabályozással kell megvédenie a gazdasági esélyegyenlőséget a privilegizált helyzetű monopóliumok visszaéléseitől. Nem az állami szabályozás gyengítésére, hanem jelentős megerősítésére van szükség, mert csak így lehet korlátozni a monopóliumok gazdasági diktatúráját, és érvényesíteni a társadalom egészének érdekeit a szervezett magánhatalom önzésével szemben. Az államnak kemény szankciókkal kell kikényszerítenie, hogy a reálgazdasági teljesítmény és a valódi verseny döntse el, ne pedig a kivételezettséget biztosító monopolhelyzet, hogy mely vállalkozók és vállalatok lesznek a győztesek, és melyek a vesztesek. A közérdeket érvényesítő államnak ezért vagy biztosítania kellene a magánmonopóliumoktól való mentességet, vagy ha erre nem képes, akkor legalább hatékony szabályozással meg kellene fékeznie tevékenységüket. A pénzügyi és reálszférában egyaránt monopolhelyzettel rendelkező szervezett magánhatalom előszeretettel nevezi önmagát „piacnak”, mintha a piac csupán annyit jelentene, hogy „nem állami”. A piacgazdaság működését nemcsak az állami monopóliumok, hanem a magántulajdonban lévő monopóliumok is veszélyeztethetik.

Ha a demokratikus állam a közérdek szolgálatában gyakorol monopol-jogokat, akkor az hatékonyan szolgálhatja a közjót, mivel ez az állam a választópolgárok ellenőrzése alatt áll. A privatizáció és dereguláció eredményeként a pénzmonopolista oligarchia tulajdonában lévő termelői és kereskedelmi monopóliumoknak viszont nem kell tekintettel lenniük a közérdekre és a közjóra. Egyetlen feladatuk van: minél több pénzt előállítani a pénzből, minél nagyobb hozamot biztosítani a befektető pénzvagyontulajdonosoknak. Ha lehet, akkor a gonddal és kockázattal járó reálgazdaság megkerülésével - spekulációval, pénzpiaci műveletekkel - kell szaporítani a pénzt, ha pedig nem lehet kikerülni az árut és szolgáltatást előállító termelőgazdaságot, akkor monopolhelyzetek kialakításával kell elérni, hogy minél több profithoz jusson a nemzetközi pénzoligarchia. Az előállítandó hozam mértékét pedig megszabja a pénz után elvárt és önkényesen meghatározott kamatjövedelem, amely automatikusan növekszik teljesen elszakadva a reálgazdaság lehetséges növekedésétől. Azt kell szem előtt tartanunk, hogy a pénz csupán a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgál nélkülözhetetlen, de önmagában mégis csak értéktelen jel, amelyet a pénzoligarchia kezében lévő központi bankok maguk állítanak elő. Használatáért azért kell kamat és hozam formájában megsarcolni az értékelőállító gazdaság szereplőit, hogy a pénzoligarchia munkánélküli jövedelmének a nagyarányú és stabil növekedése biztosítva legyen.

1990-ben Magyarország az egyik rosszat lecserélte egy másikkal. A reálszocializmus állammonopolista rendszere helyébe az angolszász gyökerű kamatkapitalizmus magán-pénzmonopóliuma lépett. Lehetett volna választani az 1913 (az amerikai magántulajdonú központi bank, a FED megalakulása) előtti amerikai gazdasági rendszert, amelyben az értékelőállító fizikai gazdaságé volt az elsőbbség, és amely erőteljesen korlátozta a monopóliumokat a szabad vállalkozáson alapuló termelőkapitalizmus, vagyis a piacgazdaság érdekében.

Erkölcös gazdaság

Miért van szükség a gazdasági demokráciára, a közpénzrendszer visszaállítására és az olcsó közhitelezésre? Azért, mert a magánpénzrendszer és a termelőgazdaság monopolizálódása szükségszerűen elszegényíti a társadalom túlnyomó részét, míg 5-10%-a számára biztosítja a folyamatos gazdagodást, elmélyítve és véglegessé téve a társadalom megosztottságát. Egyetlen kormánynak sincs erkölcsi alapja a hatalom gyakorlására, ha nem tudja biztosítani a társadalom minden tagja számára azt a gazdasági rendszert, - azokat a tulajdoni és pénzügyi viszonyokat, - amelyek lehetővé teszik az általános jólétet és a közjó érvényesülését. Ezt a feladatot eddig csak a természetjogra alapozott modern és szuverén nemzetállam tudta teljesíteni. A történelem tanúsága szerint erre semmilyen nemzetkefeletti birodalmi rendszer nem volt képes. A szervezett közhatalmat és a szervezett magánhatalmat egyaránt korlátozó államok feletti jog, a JOG uralma - itt az egyetemes-érvényű természetjogról, isteni-eredetű jogról, és nem parlament által elfogadott törvényről van szó - nem érvényesülhet ott, ahol egy különálló birodalmi főhatalomé az elsőbbség, legyen ez a birodalom keleti, nyugati, vagy a nemzetközi pénzv világ mindent behálózó birodalma. Ha feltesszük a kérdést: jobb lett-e a magyar népnek a sorsa, hogy most már nem kommunista tervgazdaságban, hanem kamatkapitalizmusban él, és hogy növekedett-e Magyarországon az egy főre és egy négyzetkilométerre eső gazdasági teljesítmény és jövedelem, akkor a tényeknek megfelelően csak határozott nemmel válaszolhatunk. Arra is tagadó választ kell adnunk, hogy többet tud-e nyújtani a mostani - kétségtelenül demokratikus formák között működő - állam, a közérdek és a közjó érvényesítőjeként az ország polgárainak az 1990 óta bevezetett új tulajdoni rendszerrel?

A magyar nemzet jelentős részének nem nőtt az új tulajdoni rendszer bevezetésével az alkotó potenciálja. A polgárok - egyes privilegizált csoportoktól eltekintve - nem tudják hatéko-

nyabban kibontakoztatni szellemi erőforrásaikat. Keresztényként tudjuk, hogy Isten az embert a saját képmására teremtette, és teremtményei közül egyedül őt ruházta fel az alkotó értelem isteni szikrájával. Ezt úgy is kifejezhetjük, hogy a természeti fejlődés eredményeként egyedül az ember rendelkezik azzal az értelmi potenciállal, amely lehetővé teszi saját életterének a kiterjesztését a természettel, elsősorban a bioszférával való termékeny kölcsönhatása és tudatos anyagcseréje révén. A jelenlegi kamatkapitalizmus azonban mindent alárendel a kamatjáradék és profithozam növelésének. De az ember kamatjáradék és profittermelő eszközzé - intelligens igavonó barommá - való redukálása ellentmond a természeti törvényeknek, keresztényi szempontból pedig az isteni parancs nyílt megszegése. A tulajdon van az emberért - minden emberért! - és nem az ember a tulajdonért.

Hazánkban baloldali- és jobboldali liberális retorikával kísért gazdasági ellenforradalom zajlott le a tulajdonviszonyok területén, mivel a közérdek és közjó szolgálatára rendelt tulajdon el lett véve azoktól, akik létrehozták, és át lett adva - ellenszolgáltatás nélkül - olyan privilegizált, külföldiekből és belföldiekből álló, szűk csoportnak, amely ezt a korábbi közvagyonot magángazdagodása céljára, és gyakran a társadalom érdekeit sértve működteti. A magánosítás ugyanis nem azt jelentette, hogy az állam helyett az állam polgáraié lett a vagyon. A „nem állami” nem azonos a civil társadalommal. A „nem állami” kifejezés ma elsősorban a bankrendszert és a korporációkat birtokló pénzvagyonos réteg szervezett magánhatalmát jelenti. A pénzoligarchia, amikor további állami jogosítványokat követel már megszerzett monetáris monopóliuma és fizikai vagyona mellé, előszeretettel nevezi önmagát „civil társadalomnak”, holott az igazi civil társadalomnak nincs saját anyagi bázisa, és ezért nem is képes hatékonyan megszervezni önmagát. Érdekérvényesítő képessége nem erősödik, hanem állandóan gyengül. Amikor a demokratikus állam „túlhatalmát” támadják a liberális véleményformálók, valójában arról van szó, hogy a pénz szervezett magánhatalma terjeszkedni próbál a társadalom egészéhez tartozó, annak érdekeit védelmező szervezett közhatalom, a demokratikus állam rovására. A pénzoligarchia hálózata ehhez az illegitim hatalomszerzéséhez a kiszolgáltatott és manipulált civiltársadalmat használja álcázásul és fedezékül.

Magyarországon a felelőtlenül ideimportált kamatkapitalizmus helyett a jóléti állam szociális piacgazdaságára, vagyis vegyesgazdaságra lenne szükség, ahol a közérdeket szolgáló, de versenyképes nyereséget előállítani nem tudó iparágak, illetve közművek köztulajdonban vannak, és ahol a tulajdonos magyar vállalkozói réteg a gazdaság meghatározó tényezője. A vegyesgazdaság szerves alkotóeleme a hatékony állami szabályozás, az igazságos közteherviselés, a nagy jövedelmek adóztatás útján történő társadalmi újraelosztása. Nyugat-Európában is az egykor oly sikeres jóléti állam rohamos lebontása helyett a monopóliumokat kellene betiltani, vagy korlátozni, helyreállítva a közpénzrendszert a monetáris szuverenitás visszavételével. A monetáris hatalmat, amely nélkül igazságos gazdasági- és tulajdonviszonyok nem alakíthatók ki, csakis a demokratikusan legitimált, választott törvényhozás és kormány gyakorolhatja. A közpénzrendszer visszaállítása nélkül nem lehet korlátozni a pénzmonopóliumot, valamint a termelői és kereskedelmi monopóliumokat. A monopolgazdaság diktatúra. A gazdasági diktatúra pedig aláássa a politikai demokráciát, mert a diktatórikus gazdaság nem fér össze a demokratikus közélettel. Ma már az Európai Unióhoz hasonlóan hazánkban is az a helyzet, hogy egyetlen demokratikusan választott testület sem szólhat bele érdemben a monetáris döntésekbe, vagyis a legfontosabb hatalmi kérdésekbe, mivel a monetáris politika meghatározása 1990 óta egy demokratikusan felelősségre nem vonható, el nem számoltatható szűk csoport magánmonopóliuma lett. Ezért az Európai Unió, de hazánk demokráciája is deficites. Csak egy szuverén magyar nemzetállam oldhatja meg igazságosan a tulajdonviszonyokat Magyarországon. A szuverenitás helyreállítását pedig a monetáris felségjogoknak a központi banktól való visszavételével kell megkezdeni.

A formális demokrácia álruhája

A szervezett magánhatalom nem nagyon látható, de annál inkább érezhető. Minél nagyobb a pénzoligarchia hatalma, annál nagyobb szüksége van szervezett magánhatalmának az elrejtésére és letagadására. Ez a hatalom nagyságához és erejéhez képest valóban kevésbé látszik, de a döntési központokat is lefedő hálózatának jelenléte félelmetesen érezhető. A legjobb rejtékhely autokratikus uralma számára a formális demokrácia. A politikai élet felszínén a bal-liberális és jobb-liberális pártok „hatalmas politikai csatákat” vívnak másodlagos, harmadlagos kérdésekről, gyakran álproblémákról, természetesen a pénzoligarchia áldásával. Az alibi-demokrácia színpadának a díszletei mögött pedig a szervezett magánhatalom képviselői hozzák meg a legfontosabb döntéseket. Így, pl. azt, hogy a magánpénzrendszer segítségével végzett folyamatos jövedelemelvonás az értékelőállítóktól a spekuláns pénztőkésekhez semmilyen körülmények között nem lehet társadalmi párbeszéd témája, és a monetáris hatalom privatizálása nem képezheti a választási küzdelem tárgyát.

A pénzkartell szervezetrendszerének legfőbb pillérei a központi bankok, az irányításuk alatt álló bankrendszerrel és pénzpiaci intézményekkel. Ennek a szervezett magánhatalomnak a „kormány” a pénzpiacokat ellenőrző pénzdinasztiák nagybefektetőiből, és a nemzetközi bankrendszert működtető bankárkaszt vezérkarából áll. Ez a szűk és zárt oligarcha csoport - hatalmának megszilárdítása végett - világszerte kétpólusú társadalom kialakítására törekszik. A kétpólusú társadalomban egy kézben tartott integrált elit gyakorolja a hatalmat, a társadalom többi része pedig függőhelyzetű, pénzből- és fizetésből élő alkalmazott, vagy segélyezett személy. Ennek a kétpólusú társadalomnak az egyik formája a kommunista reálszocializmus, ahol a pártállami elit az államhatalom segítségével uralkodik a társadalom felett és rendelkezik annak vagyonával, az emberek életével. A kétpólusú társadalom másik formája a jelenlegi pénzüralmi magánmonopolista rendszer. Ebben a pénzvagyonos elit a magánpénzmonopóliuma révén uralkodik a gazdaság, a társadalom és az állam felett.

A kommunisták állammonopolisták, akik az állam segítségével rendelkeznek a pénzzel és a vagyonnal. A liberálisok pedig pénzmonopolisták, akik a pénz segítségével rendelkeznek a társadalom vagyonával és a hatalommal, beleértve az állam feletti ellenőrzést is. A rendszerváltoztatás ezért inkább csak módszerváltoztatás volt, mert az állammonopolista pártelit kollektivistá uralmát a pénzmonopolista magánelit individualista uralma váltotta fel. Azaz a társadalom felett gyakorolt uralom módszere változott meg lényegében. A liberalizmus mind baloldali, mind jobboldali változatában egy szűk csoport hatalmi monopóliumát igyekszik kialakítani a gazdaságban és társadalomban. A liberális elituralom baloldali változata a kommunista diktatúra, amelyben az uralkodó csoport az állam segítségével biztosítja hatalmi monopóliumát. A liberális uralom „demokratikus”, jobboldali változata a pénzvagyonos elit magánpénzmonopóliuma, ahol a pénzoligarchia monetáris hatalma segítségével ellenőrzi a gazdaságot és az államot. A liberális elvekre épülő formális demokrácia ennek az arctalan pénzviszonyokba elrejtett elituralomnak a kulisszája.

A szervezett magánhatalom kialakítója, működtetője és haszonélvezője tehát a pénzoligarchia, amely nemcsak a bankokat és a pénzpiacokat, - a globálissá növekedett pénzkartellt - ellenőrzi, hanem a reálgazdaság kis- és nagy szereplőit is. A pénzoligarchia monetáris hatalma révén élőködik a termelőtőke és az értékelőállító reálszféra egésze felett. A termelést végző vállalkozók munkája által megtermelt haszon jelentős része a hitelezési monopóliummal rendelkező pénzoligarchiához kerül kamatjáradék formájában. Ezért az értékelőállító vállalkozók nem a szervezett pénz hatalom részének, hanem az alávetettjének tekinthetők, akiket ez a hatalom kamatjáradék formájában folyamatosan megsarcol. A parazita pénzoligarchia piócafént élőködik az értékelőállító vállalkozókon. A kétpólusú társadalom

kialakítására törekvő szervezett pénzhatalom csak megtűri, kihasználja és kizsákmányolja a kis- és közepes vállalatokat, a független középosztály anyagi bázisát, mivel végső célja ennek az önálló akaratképzésre képes középosztálynak a felszámolása. Amíg létezik egy erős, cselekvőképes középosztály, addig nem érezheti teljesen biztonságban magát a pénzligarchia. A pénzligarchia szervezett magánhatalmának ugyanis az értékelőállító termelőtőke és az önálló középosztály az igazi versenytársa, ez veszélyezteteti uralmát, a társadalom felett gyakorolt hegemoniáját. A háttérhatalom vezérkara ezért a magyar társadalmat is minél előbb pénzügyi-gazdasági-politikai-szellemi vezetőkből álló integrált hatalmi elitre - amelyben a pénzligarchiáé a döntő szó -, másrészt bérből- és fizetésből élő függőhelyzetű alkalmazottakra és segélyezett eltartottakra kívánja felosztani, azaz kétpólusúvá átalakítani, a középosztály folyamatos gyengítésével és minél előbbi felszámolásával.

Ezt jól szemlélteti, hogy a háttérhatalom utasítására miként adta át a szocialista párt vezetője az elsősorban őt illető miniszterelnök-jelöltséget a pénzligarchia elit-csapatába tartozó, formailag pártonkívüli személynek 2001. május 17-én. Nem nehéz kitalálni e lépésnek a motívumait. Olyan kormánynak kell hivatalban lennie a választások után is, amely nem nyúl a pénzligarchia monetáris monopóliumához. Ha FIDESZ, és a jelenlegi koalíció kormányképes marad, úgy folytatódhat a jelenlegi kurzus, hiszen ehhez a legfontosabb problémához ez a koalíció sem nyúlt hozzá. Ha viszont a FIDESZ csak egy olyan párttal tudna kormánytöbbséghez jutni, amely változtatna a központi bank státuszán, és visszavenné kormányzati hatáskörbe a monetáris szuverenitás gyakorlását, akkor már a FIDESZ és az MSZP nagykoalíciójára van szüksége a pénzhatalomnak. Egy ilyen nagykoalíció megalakítására viszont alkalmasabb az új jelölt, aki nem kényszerült az ellenzék vezetőjeként három éven át konfrontációs magatartásra a FIDESZ vezette koalícióval. Ez a kötözködő „mű-ellenzékiiség” nem az MSZP elnökének a jellemében, hanem abban gyökerezett, hogy mesterségesen különbséget kellett kreálnia ott, ahol a lényegyet illetően nincs, és a pénzligarchia szempontjából nem is lehet különbség.

Visszatérve a pénzuralom elemzésére, a szervezett magánhatalom nemcsak a nemzeti vagyont veszi el a szervezett közhatalomtól - vagyis a demokratikus államtól -, hanem kisajátítja annak legfontosabb hatalmi jogosítványait is, elsősorban az állami szuverenitás részét képező monetáris felségjogokat. A választott parlament és a felelős kormány mozgásszabadságát folyamatosan a lehető legkisebbre igyekszik zsugorítani. Azt állítja, hogy az állampolgárok egyéni- és politikai szabadságjogainak a védelme még ma is az állam gyengítését igényli. Szándékosan nem tesz különbséget a kommunista diktatúra ellenőrzetlen állama, valamint a demokratikusan legitimált, és a társadalom által ellenőrzött állam között. A szervezett magánhatalom kiszolgálói szerint az állam nem rendelkezhet tulajdonnal, és saját bankja sem lehet, mert még egy demokratikus kormány is csak „saját klientúrájának a kiépítésére” használná maradék pénzügyi és gazdasági hatáskörét, és minden állami tulajdonlás csak a „korrupció melegágya” lehet. Ezek az ultraliberális szellemi lakájok elhallgatják, hogy az ellenőrzetlen magánhatalom a kamatjárdékból származó pénzével - amely a sokszorosa annak, amivel az állam rendelkezik - ugyanúgy létrehozta a saját klientúráját. Gazdasági-pénzügyi túlhatalmát pedig a korrupció legváltozatosabb technikáival alakítja át politikai döntésekké. Mindezt teszi a társadalmi méretű titkolódzás közepette. Hazánkban már nemcsak a közérdeket szolgáló államtitok és hivatali titok létezik, továbbá a személyiséget védő jogos adatvédelem. Ma a banktitok a piedesztálra emelt legérinthetlenebb titok, amely minden fontos információt elrejt a monetáris hatalom működéséről, a társadalom felett uralmat gyakorló pénzelit tevékenységéről. Ez a rákos daganattá növekedett beteges titkolódzás a tájékozódási és tájékoztatási szabadság, a szólás- és sajtószabadság egyik nagy akadálya ma Magyarországon. A banktitoknak ez kultusza ma az arctalan pénzviszonyok mögött megbúvó egyik legtöbb kárt okozó cenzor.

A szervezett magánhatalom rendelkezik a társadalom részére rendelkezésre álló javak 80%-ával. Túlhatalma megnyilvánul abban is, hogy ő a tulajdonosa a magán-televízióknak, rádióknak és az írott sajtó csaknem 90%-nak. Az írott- és az elektronikus tömegtájékoztatás tulajdonlásával eléri, hogy csak az ő általa megszabott kérdések lehetnek a közéleti párbeszéd témái. Így, pl. arról nem lehet közéleti vitát lefolytatni a médiumokban, hogy a magyar társadalom eladósodása (külső és belső, állami és nem állami adósság együttesen, amely után elő kell állítani a hozamot) 1989 óta a négyszeresére, 80 milliárd dollárra nőtt, és a magyar nép az eladott nemzeti vagyon 80%-ért valójában nem kapott ellenértéket. Ma is csak az állam nettó adósságát közlik (ez ma 6 milliárd euró), holott az állam ma már csak 20%-kal részesedik a gazdaságból, és a magyar gazdaság többi része is el van adósodva és ennek az adósságszolgálati terheit is a magyar munkavállalóknak kell megtermelniük, és átadniuk a pénzvagyon tulajdonosainak. A pénzhatalom nem engedélyezi, hogy a társadalom megismerhesse, miként működik a magánpénzmonopólium rendszere, és hogy ennek a segítségével miként tudja egy arctalan pénzviszonyokba elrejtőző kis csoport minden évben elvonni a megtermelt érték 30-35%-át, azaz évente mintegy 8 milliárd dollárt, (2400 milliárd forintot). A magyar társadalom szegénységének ez az igazi oka, de erről nem szabad beszélni. Természetesen választási téma sem lehet. A parlamenti pártok közül csak egy párt vállalta el, hogy a magánpénzrendszer hibáiról beszéljen, és lépéseket tegyen a közpénzrendszer visszaállítására, arra, hogy a monetáris szuverenitás ismét a parlamentet és a kormányt illesse meg.

A sajtószabadság nagy veszélyben van, de nem a közszolgálati médiumok koalíciós befolyása veszélyezteti, hanem a szervezett magánhatalom saját lapjai, rádiói és televíziói. Ezekben a pénzhatalom érdekeit sértő témák még kérdések formájában sem hangozhatnak el. A közszolgálati tömegtájékoztatás még mindig olyan szerkesztők domináns befolyása alatt áll, akik utasítás nélkül is a szervezett magánhatalomnak ehhez az íratlan elvárásához igazodnak. Közöséges félrevezetés tehát azt állítani, hogy a demokratikus állam, a szervezett közhatalom, - amely a társadalom többségét képviseli, és annak ellenőrzése alatt áll, - veszélyezteti a sajtószabadságot. A szervezett magánhatalom fojtja meg - pénzügyi eszközökkel - a sajtószabadságot. Ma a szervezett magánhatalom rejtőzködő diktatúrája az, amelyet le kell leplezni, amellyel szemben védekezni kell. Azok a magán-televíziók, amelyekben csak egy érdek- és értékrendszert képviselő személyek szólalhatnak meg a közéleti kérdésekről folytatott vitákban, ahol a „vita” résztvevői csupán az egymás álláspontját kölcsönösen erősítő véleményt hangoztatnak, az a szólás- és vélemény szabadság, a tájékoztatási és tájékozódási esélyegyenlőség megcsúfolása.

A szervezett magánhatalom a pénzével korrumpálja a tömegtájékoztatást. Leplezetlenül érvényesíti az „az, aki fizet, annak a véleményét kell hangoztatni” irányelvét. Jusst László, pl. szeret dicsekedni azzal, hogy mennyire tárgyilagos és demokratikus. De egyetlen alkalomról sem tudok - pedig gyakorta nézem kerekasztal beszélgetéseit -, hogy szóhoz engedett volna jutni a szervezett magánhatalommal szemben kritikus véleményeket hangoztató személyeket az ATV-ben sugárzott műsoraiban. Műsoraiban a pénz szervezett magánhatalma nem létezik. Pedig a szólásszabadság nem más, mint az eltérő vélemény hangoztatásának a szabadsága. Az, hogy a közönséget - az ellenvélemény kizárásával - csakis egyfajta vélemény meghallgatására lehet kényszeríteni közönséges cenzúra, amelyet a szervezett magánhatalom pénzével kényszerítenek ki olyan modern cenzorok, mint, pl. az ATV bal-liberális véleményformálói.

Két konkrét eseten szemléltetném a demokráciába csomagolt cenzori tevékenységet, és a közvélemény emberi jogokra hivatkozó álszent manipulálását. Az előbbire jó példa az, amikor az ATV-beszélgetések egyik állandó résztvevője, váltig állította, hogy az állami tulajdon a korrupció melegágya, és csak a kormányzó koalíció klientúrájának a kialakítására jó. Senki - a

vitavezető sem - kérdezte meg, hogy a szervezett magánhatalom lényegesen több privát pénze vajon miért nem alkalmas korrumpálásra és magán-klientúra kialakítására? Az ilyen félrevezetés mögött az húzódik meg, hogy a pénz szervezett magánhatalma nem tűri, hogy a saját kizárólagos vadászterületének számító bankszférába, valamint a reálgazdaság hitelezésébe a közérdeket képviselő demokratikus állam - a középosztály megerősítése végett - beleszólhasson. A pénzhatalmat kiszolgáló ultraliberális véleményformálók jól ismerik ezt az igényt, és hajbókolva ki is elégítik. Így válnak lefizetett lakájokká, a szervezett magánhatalom cenzoraivá.

A közvélemény tudatos megtévesztésére és képmutató befolyásolására pedig jó példa a 40 értelmiségi által írott gratuláló levél a francia kormányhoz a zámolyi romák menedékjogi ügyében. A krokodilkönnyeket hullató, és emberbaráti érzelmektől csöpögő értelmiségiek levelükben mindössze a cigányságot sújtó szegénység legfontosabb okát hallgatják el, noha soraikban több szegénységkutató neves társadalomtudós is van. A közhelyektől hemzseggő írásban egy szóval sem említik, hogy a kamatszedő magánpénzrendszer bevezetése következtében több százezer magyar állampolgár elvesztette a munkáját, köztük a főleg szakképzetlen munkahelyeket betöltő cigányok is. A kamatszedő hitellel működtetett gazdaság csak olyan munkát tűr meg, amellyel egyszerre elő lehet állítani a pénzoligarchiának a nagy kamatot, az államnak az ugyancsak nagy adót, a korporációknak pedig a globálisan versenyképes nyereséget és önköltséget. Számos a társadalom számára szükséges munkát végző ember került az utcára, mivel munkája csak társadalmilag hasznos, de nem lehet rajta nyereszkeskedni, és nagy kamatjáradékot bezsebelni. Az uzsoracivilizáció 1990-es években történő kibontakozása óta az Európai Unióban is tartósan 18 millióra nőtt a nyilvántartott munkanélküliek száma (a tényleges munkanélküliek száma ennek a kétszerese), és a mai napig nem sikerült csökkenteni a számukat. Az ultraliberálisok azon állítása, hogy a „piac” (vagyis a nemzetközi pénzvilág vezérkara) majd automatikusan megoldja ezeket a társadalmi problémákat, tévedésnek bizonyult nemcsak Amerikában és az Európai Unióban, de Magyarországon is. A baloldali liberálisoknak, a mai szalon-szocialistáknak ki kellene mondaniuk, hogy a pénzoligarchia kamatszedő hitelpénzrendszere korlátozta a fizikai gazdaság termelő tevékenységét, és vette el az elsősorban szakképzetlen fizikai munkát végző cigány munkavállalóktól az életlehetőséget. Az a rendszer tette még sanyarúbbá a magyar cigányság életét, amelyet az ő ideológiai segítségükkel importáltak Magyarországra. Szabadságot ígértek, miközben tudatosan a pénzügyi függés és nyomor rendszerét vezették be a társadalom túlnyomó része számára. Demokráciát mondtak, de a pénzoligarchia uralmát valósították meg. Piacgazdaságot ígértek, és helyette a monopolgazdaság szálláscsinálói lettek. Ez az uzsoracivilizáció mélyen a lehetőségei alá szorította a magyar társadalmat, és különösen keményen sújtotta a halmozottan hátrányos helyzetű rétegeket, köztük a cigány lakosságot. Ezért a magyar társadalmat és a jelenlegi koalíciós kormányzatot tenni felelőssé, enyhén szólva lelkiismeretlenség.

Nemcsak a megfelelő jogszabályok és az anyagi eszközök hiányoznak ahhoz, hogy megvédhessük az egyre arrogánsabb magánhatalomtól a szólás-, sajtó- és tájékoztatási szabadságot, hanem hiányzik az a közvélemény is, amely kellő megvetéssel sújtaná ennek a hatalomnak a cinikus és álszent kiszolgálóit is. Figyelmünket a rejtőzködő szervezett magánhatalomra kell függesztenünk, mert ma elsősorban ez az arctalan hatalom uralkodik felettünk, vele kell megküzdenünk azért, hogy valóban mi formálhassuk saját sorsunkat.

2001. június

Leleplező 2001/3

Ami a 2002. áprilisi választásokból kimaradt

A Közép-Európai Egyetemen „Hol a határ? Kampány-stratégiák és kampányetika” címmel konferenciát rendeztek. A tudományos tanácskozás célja az volt, hogy feltárja a 2002-es választási kampány rétegeit és bemutassa azokat az új tartalmi elemeket, valamint formai technikákat, amelyek miatt egyes megfigyelőknél felmerült az európai politikai és etikai határvonalak átlépésének a gyanúja. A szervezők úgy vélték, hogy felelősen gondolkodó magyar értelmiségi nem hagyhatja szó nélkül, ami történt, azaz „nem engedhető meg, hogy elfogadottá, természetessé váljon a gyűlöltre építő politikai gyakorlat, amely a látott mértékben károsan és fölöslegesen megosztja a társadalmat.” A szervezők különösen a fiatalok veszélyeztetettségét tartották megdöbbentőnek. A konferencia öt szekcióban zajlott. A felkért előadók előre megírt 15 perces előadásokkal szerepeltek. Az első szekció témája: „A történelem, szimbólumok, tömegek”, a másodiké: „Pártkampányok”, a harmadiké: „Fekete propaganda, fekete kampány”, a negyediké: „A média a kampányban”, az ötödiké pedig: „Határátlépések. Hová tűnt az etika?” volt.

E sorok írója Nyugatról hazatelepült magyar, aki meggyőződésből egyik pártnak sem a tagja és korábban sem tartozott semmilyen párthoz. Nekem úgy tűnt, sokkal lényegesebb az a körülmény, hogy a társadalmat megosztó legfontosabb kérdésekről, a magyar lakosság sorsproblémáiról immáron a negyedik demokratikus parlamenti választáson sem esett szó. Alig volt különbség a látszólag kemény küzdelmet vívó politikai elitek álláspontja között. A legfontosabb kérdésekben vagy egyetértés volt közöttük, vagy hallgatólagos megegyezés arról, hogy bizonyos témákat ezúttal sem vitatnak meg a közvélemény nyilvánossága előtt, mert az bizonyos hatalmi körök érdekeit sértheti. Ezért a választások tétje nem a magyar társadalom alapvető problémáinak a megoldása volt - azok szinte szóba se kerültek - hanem az, hogy a hatalmi elit melyik részének a kezében legyen az elkövetkező négy évben a kormányzati hatalom.

A szembenálló felek lényegében az adott politikai, hatalmi, pénzügyi és gazdasági koordinátákon belül maradvá bonyolították le a demokráciában kötelező választási procedúrát. Melyek lettek volna azok az alapvető magyar érdekek, amelyeknek az igazi ellenféllel, a külföldi érdekekkel meg kellett volna birkóznuk? Gyakorta elhangzik, mind jobb-, mind baloldaltól a vád, hogy a másik fél politikai erői kettéhasították a magyar társadalmat. A magyar népet azonban nem a politikai csatározások osztották meg igazán, hanem az a tény, hogy a hazánkban bevezetett pénzügyi, gazdasági és politikai rendszer csak formáiban, bizonyos eljárásokban és retorikájában demokratikus. Ez a létező demokrácia, amely körülbelül úgy viszonyul az elméleti demokrácia eszmerendszeréhez, ahogyan a létező szocializmus viszonyult a szocializmus ideológiájához.

A kamatkapitalista pénzrendszerre való átállás a társadalom tudatos eladósításával és csődbe juttatásával kezdődött a 1970-es évek közepén és végén. Ez folytatódott a nemzetközi pénz hatalom intézményeibe való beléptetéssel az 1980-as évek elején. Ezután következett a közvagyonnak, a választópolgárok, az igazi tulajdonosok hozzájárulása nélküli kiárúsítása, 1988 után. A kamatkapitalizmus importálása folytatódott azoknak a pénzügyi struktúráknak a kialakításával, amelyek az eladósítás és kamatjáradék révén a mai napig folyamatosan átcsoportosítják a jövedelmet az érték-előállító polgároktól a pénzvagyonnal rendelkező tulajdonos réteghez. Végül még a látszata sem maradt meg a pénzügyi és gazdasági esélyegyenlőségnek. E rendszer meghonosítói a Magyarország történetében eddig ismert legnagyobb vagyoni különbségeket vezették be hazánkban.

A pénznek - ideértve minden világvalutát is - nincs semmilyen értéke. A nemesfémből készült pénznek is csak annyi az értéke, amennyi értéket az az anyag képvisel, amiből készült. A pénz a gazdasági folyamatok közvetítésére szolgáló egyezményes jelrendszer, amely noha önmagában értéktelen, de rendkívül hasznos, mert megkönnyíti a reálgazdaságban előállított valódi értékfordozóknak a kicserélését. A közhatalomnak ezt a jelrendszert ugyanúgy ingyenesen kellene biztosítani, ahogyan hozzájutunk a levegőhöz és az ivóvízhez is. Nem azokat kellene kamatjáradékkal jutalmazni, akik pénzüket visszatartják a reálgazdasági folyamatok közvetítésétől, hanem őket pénzüik visszatartásáért büntető-illetékekkel kellene súlytani. Ahogyan nem az útonállót kell megjutalmazni azért, hogy ne állja el a közlekedési utat, ugyanúgy nem a pénzvagyonost kell megjutalmazni kamattal, hogy átengedi a pénzt, - ezt a közvetítésre szolgáló jelrendszert - a gazdasági folyamatok lebonyolítására. A pénz előállítása szinte ingyen történik a papír megfestésével, vagy a pénzt kifejező számoknak komputerekben való rögzítésével. A pénzt az államoknak ingyen kellene biztosítaniuk a termelő-gazdaság résztvevői számára, csak bizonyos kezelési költségeket szabadna felszámolniuk. A szokásos válasz az, hogy Magyarország kis ország és gazdasága külföldi nyersanyagok és fejlett technológia nélkül nem működtethető. A külkereskedelem lebonyolításához pedig dollárra, euróra, jenre van szükség. Ha Magyarország rendelkezne saját pénzzel, akkor csupán annyi terméket kellene a világpiacra vinnie, amelyért a kizárólag külföldről beszerezhető nyersanyagokat és árukat pótolja. De ma Magyarországon a magyar tejet nem lehet eladni, a boltokban viszont korlátlanul vásárolható nyugat-európai tej. Ezért fölösleges a pénzpiacokon folyamatosan hatalmas kölcsönöket felvenni, és kamat-milliárdokat fizetni a használatukért. Fejtegetéseinket itt azért hagyjuk abba, mert most csak azt kívántuk rögzíteni, hogy Magyarország szándékosan lett végleg eladósítva és tudatosan juttatták csődbe azok, akik 1973-tól napjainkig az ország pénzügyeit irányították.

Ma, ahogy mondani szokták, a „csapból is demokrácia folyik”. A demokrácia - elméletben - rendkívül vonzó. A közjóra és az igazságos társadalomra vonatkozó eszményi elképzeléseket tartalmazza. Ezek az eszmék, mint világjobbító lehetőségek, erkölcsi elvárások és normatív igények ma is elfogadhatóak. E vonzó elmélet azonban a gyakorlatban szégyenletes kudarcot vallott és ennek legfőbb oka az, hogy megvalósítói fokozatosan feladták a szavakban hirdetett, de soha komolyan nem gondolt gazdasági és pénzügyi esélyegyenlőséget, napjainkra pedig teljesen lemondtak a gazdasági demokráciáról. A szélsőséges liberalizmus képviselőinek a szeme se rebben, amikor kijelentik: a gazdasági demokrácia lehetetlen, ezért értelmetlen is. A pénzgazdaságot irányító liberális elit csak a pénzügyileg erőseknek biztosította a szabadságot, amelyet megtoldott a szabadsággal való visszaélés szinte korlátlan szabadságával. A többségnek pedig meghagyta a pénztelenek, a függő helyzetűek és a cselédek szabadságát.

Milyen lenne a nem formális, hanem tényleges demokrácia?

A valódi demokrácia a gazdasági esélyegyenlőségen alapuló, ezt az esélyegyenlőséget folyamatosan megújító önrendelkező társadalom, amelyben a polgár a pártgépezeti manipulációk nélkül közvetlenül dönthet minden fontos közéleti ügyben. Erre az Internet már biztosítja a technológiai hátteret. A demokrácia, mint eszmerendszer, a szabadság, egyenlőség és testvériség hármas követelményével indult világtörténelmi hódító útjára. A szabadság az erőseknek kedvez, az egyenlőség pedig a gyengéket veszi védelmébe. A testvériség, a szolidaritás pedig megteremti a szabadság és egyenlőség közti optimális viszonyt. A szabadság, egyenlőség és testvériség csak együtt válhat egy harmonikus társadalmi rend alapjává. Ha a három közül bármelyik hiányzik, akkor igazságtalan társadalom jön létre. A magyar rendszerváltás csak az erőkre volt tekintettel, és a gyengék védelméről lemondott. A testvériség helyét pedig a brutális önzés foglalta el. A gazdasági esélyegyenlőség hiánya megakadályozta, hogy minden

magyar állampolgár optimális életlehetősége biztosítva legyen. Állandóan fenntartható fejlődésnek nevezett kényszernövekedésről beszélnek, pedig nem fenntartható növekedésre, hanem **fenntartható erőforrásokra** van szükség. A fenntartható fejlődésnek elnevezett állandó növekedés lehetetlen, mert semmilyen vég nélküli növekedés nem lehetséges véges Földünkön, még a fenntartható fejlődésnek nevezett vég nélküli növekedés sem. Az ún. fenntartható fejlődés a kamatjáradék által kikényszerített természetellenes növekedés. A fenntartható erőforrások pedig azt jelentik, hogy a kamatmentes természetes gazdasági rend keretében megőrizzük mindazt a természet és az ember számára, amely minden egyes ember számára biztosítja a teljes értékű életet.

Hazánkban azonban emberi szükségletekre termelő közgazdaság helyett kamatjövedelmet biztosító pénzgazdaság épült ki. A pénzgazdaságban a pénzvagyion növekedésének nincs felső korlátja. Az emberközpontú valódi közgazdaságban viszont az ember természetes szükségletei megszabják a határokat. Az állandóan hangoztatott ún. fenntartható fejlődés azt jelenti, hogy az olyan pénzgazdaságban, mint amilyen nálunk is működik, folyamatosan biztosítani kell a pénzvagyonosok privilegizált csoportja számára a kamathozamot, akár sikerült a reálgazdaságban megfelelő termelékenységgel nagyobb hozamot elérni, akár nem.

Mindebből következik, hogy a legutóbbi választási kampányban a legfontosabb közéleti vitatéma ez kellett volna, hogy legyen, vagyis az ide importált pénzrendszer és a magyar társadalom elszegényedése közötti szoros összefüggés feltárása. Meg kellett volna magyarázni a magyar választópolgároknak, hogy az 1973-tól 1989-ig felvett összesen 1 milliárd dollár nyugati kölcsönért miért kellett 1989-ig 11 milliárd dollár kamatot visszafizetni úgy, hogy a kamatok fizetésére felvett kölcsönök további kamataiból és kamataiból még 20 milliárd dollár adósság halmozódott fel. Meg kellett volna magyarázni, hogy miért érdem az, hogy a pénzügyi elit egy része ezt az eladósodást minden eszközzel támogatta és fenntartotta.

Annak is választási vitatémának kellett volna lennie, hogy a rendszerváltás után kiárusításra került az állampolgárok tulajdonát képező, és az állam kezelésében lévő nemzeti vagyon 90%-a. Az így befolyt ellenérték adósságtörlesztésre és kamatfizetésre lett fordítva, mégis megmaradt az ország tartós csődállapota és az egész társadalmat sújtó - külső és belső, állami és nem állami, bruttó és nettó - adósság összege 1989 óta megnégyszereződött, és meghaladja ma már a 80 milliárd eurót, s ennek az adósságnak a terheit a magyar polgároknak kell viselniük, függetlenül attól, hogy az eladósodott vagyon állami- vagy magántulajdonban van. Ez a teher ma évi 8 milliárd euró körül van, azaz a magyar polgároknak minden évben ennyi pénzt át kell engedniük azoknak a pénzvagyion tulajdonosoknak, akik a jelenlegi pénzrendszert Magyarországra hozták és azt itt a saját hasznukra működtetik. Választási témának kellett volna lennie annak, hogy a döntési helyzetben lévő pénzügyi és politikai elit magához ragadta a pénzvagyont, de a vagyont termelő adósságot a rendszerváltás veszteseire hárította.

Ma a legfontosabb magyar sorskérdés ez a kamat formájában történő folyamatos jövedelem-elvonás. Ennek kellett volna egy nem formájában, hanem lényegében demokratikus választási harcnak a központjában állnia. A formális demokrácia mai rendszerében a főhatalmat ténylegesen gyakorló nemzetközi pénzügyi közösség és hazai kiszolgálói elérték 2002 áprilisában is, hogy a magyar társadalom e legfontosabb kérdéséről egy szó se hangozzék el. Ezért nem a különbség volt a lényeges a választási kampányban, ahogyan azt a „Hol a határ?” című konferencia szervezői vélték a Közép-Európai Egyetemen, hanem sokkal inkább a versengő elitek álláspontja közötti tényleges hasonlóság az érdemi kérdésekben.

A kampány végül is azért fajult el, mert a lényegi kérdésekben a szemben álló felek alig volt eltérés, és lényegi különbség hiányában a politikai piac - vagy cirkusz - szereplői rákényszerültek arra, hogy a választási harcot az olcsó személyeskedés és ál-problémák szenzációhajhász

felnagyításának a módszerével vívják meg. Az alibi demokrácia is igényli a választási kampányokat, a választási cirkuszhoz pedig ellentéteket kell kreálni, hogy a választók azt hiessék, hogy valami között választanak. Ha viszont az egyik fél az ál-problémák helyett valamilyen okból egy valódi problémát tesz meg a választási küzdelem tétjéül, akkor a főhatalmat gyakorló pénzügyi elit felszisszen, és máris a „gyűlölet beszédet” és a „társadalom veszélyes megosztását” teszi szóvá. A társadalmat két részre osztani csak ál-problémákkal, és csak a választási cirkusz idejére szabad. A cirkuszi előadás után az ál-problémákat félre kell tenni, és helyre kell állítani a pénzügyi elit érdekei érvényesítését, és ennek megfelelően a társadalomnak a kijelölt irányban történő manipulálását.

A 2002. áprilisi parlamenti választások másik nagy témája az kellett volna, hogy legyen, hogy mi történt a polgárok tulajdonában lévő közvagyon eladásából befolyt ellenértékkel? A közvagyon privatizálásából befolyt több ezermilliárdra rugó összegeket senki nem fizette vissza valódi tulajdonosának, a magyar polgárok közösségének. A közvagyon eladásához a valódi tulajdonosoktól - a magyar polgároktól - nem is kértek engedélyt. A kormányzatok az állam tulajdonának tekintették azt, ami nem az államé, amit az állam csak a polgárok nevében, azok képviselőjeként birtokol. Nem az állam hozta létre a polgárokat, hanem az állam létezik az egyes emberek akaratából. Ezért az állam a polgárok erre vonatkozó konkrét nyilatkozata nélkül nem veheti el, és nem idegenítheti el a polgárok tulajdonát képező közvagyon, a tulajdonhoz fűződő alkotmányos alapjog megszegése nélkül. De ha az állam ezt - megbízás nélküli ügyvivőként - a hatáskörét túllépve mégis megtette, akkor legalább utólag számoljon el az állampolgároknak. Hozza a tudomásukra, hogy a négy - formálisan demokratikusan megválasztott - kormányzat mennyi vagyont kiknek adott el, mikor, mennyiért és a befolyt ellenértéket mire fordította, és miért pont arra? Hangsúlyozzuk, az állam csak képviselője a valódi tulajdonosnak, a konkrét állampolgárok összességének, s csak akkor adhatja el tulajdonukat, ha erre felhatalmazást kapott. A valódi tulajdonos magyar állampolgárok azonban soha nem adtak megbízást az államuknak tulajdonuk eladására, ezért az az engedélyük nélkül idegenítette el a közvagyon.

Az állam azért járt el a népszuverenitás és a tulajdonhoz való jog alkotmányos elvének a megszegésével, mert csak a polgárok nevében birtokolt és csupán - átruházott jogosultság alapján - formálisan volt tulajdonos. Az igazi tulajdonosok az állampolgárok voltak és ma is ők lennének, ha nem forgatták volna ki őket jogos tulajdonukból. Az eladott közvagyon a hűs-vér magyar emberek hozták létre, nem pedig egy államnak nevezett absztrakt jogi személy. Ez a jogi személy csak polgárai akaratából létezik, és csak másodlagos létező a polgáraival szemben. Az egyes ember létezhet az állam nélkül is, de az állam nem létezhet az egyes ember nélkül. Az állam a társadalom alárendeltje és nem fordítva. Ez még inkább igaz az egyes kormányokra, amelyek nem azonosak az állammal, csak kezelik egy meghatározott ideig az állam jogosítványait. De a kormányok jogosítványai is mind az állampolgároktól, az állam létrehozóitól és fenntartóitól erednek.

Az államnak tehát nem volt joga elidegenítenie polgárainak a tulajdonát, és még kevésbé volt erre joguk az egyes kormányoknak. De ha már megtörtént ez a jogtalanság: a közvagyon áron aluli elkótyavetyélése, igazi tulajdonosainak az alkotmányos beleegyezése nélkül, akkor legalább utólag számoljanak el az állam nevében eljáró kormányzatok. Tájékoztassák a kismizett tulajdonosokat, a rendszerváltásnak a lakosság 80%-át kitevő veszteseit. A kárpótlási jegyek révén néhány morzsa jutott az eredeti tulajdonosoknak is, de mivel a kormányzatok alig ajánlottak fel érdemleges vagyont a kárpótlási jegyekért, így azok értéke mélyen névértékük alá zuhant és nagy részük spekuláns csoportok tulajdona lett.

Részben már ismertek azok az adatok, hogy a nemzetközi pénzügyi oligarchia tulajdonában lévő multinacionális cégek a hozzájuk került közvagyon értékének csak egy töredékét fizették

meg. Az ellenértékként átutalt devizát az MNB nem adta át a magyar államnak, hanem kizárólag a külső adósság és a kamat törlesztésére fordította. Ha adott is némi pénzt, az csak forint lehetett, amit az MNB a saját pénzjegy-nyomdájában állított elő. Ha ez nem így történt volna, akkor tudnunk kellene, hogy mennyi pénzt kapott a magyar költségvetés, az egyes kormányzatok, és mire fordították az így kapott valutaösszegeket. Ilyen kimutatás azonban eddig nem készült és a sajtó is mélyen hallgat róla. Ezért a választási kampány keretében kellett volna kikényszeríteni, hogy az Országgyűlésbe került új képviselők gondoskodjanak az elmaradt zárszámadás végrehajtásáról és a választópolgárok végre megtudhassák, mi történt a közös tulajdonukat képező nemzeti vagyonnal?

Hivatalosan eddig csak azt közölték az MNB és a kormányok képviselői, hogy az eladott nemzeti vagyon ellenértékét kizárólag adósság-törlesztésre fordították. Állítólag ezért az állam külföldi adóssága jelentősen csökkent. Legutóbb 2002. július 18-án közölték az illetékesek, hogy ország nettó külföldi adóssága 3,5 milliárd euró körüli összegre csökkent. Ez az ártatlannak tűnő közlés több csúsztatást és félrevezetést is tartalmaz. Először is mit jelent ez a szó ország? Azonos lenne egyik alrendszerével az állammal? Ha az ország több, mint az állam, akkor viszont meg kellene mondani, hogy nem az ország egész gazdaságának, hanem csak a gazdaság 10%-át kitevő állami szektornak - és a kormányzat által képviselt költségvetésnek - az adósságáról van szó. Az ország gazdaságának a 90%-a ma már magántulajdonban van. Ezért az ország szó használata az állam szó helyett kizárólag zavarkeltést, és az állampolgárok félrevezetését szolgálja.

Világosan meg kellene mondani, hogy csak a gazdaság 10%-ával és a költségvetéssel rendelkező állam külföldi adósságáról van szó, amelynek a teljes összege - vagyis a bruttó külföldi adósság - ma is 15 milliárd euró körül mozog. Adósságtörlesztést és kamatot pedig nem a nettó adósság után kell fizetni, hanem a bruttó összeg után. A magyar gazdaság egészét, azaz az országot terhelő ossztartozás eléri a 80 milliárd eurót. Ez az 1989 évi állami adósságnak a négyszerese. 1989-ben azonban az állam csaknem a teljes nemzetgazdaságnak a tulajdonosa volt, pontosabban a lakosság egésze nevében, azok képviselőjeként rendelkezett a közvagyon egészével. Ma viszont csak a 10%-át mondhatja magáénak. Ha ebből a 80 milliárd euróból levonjuk a 8000 milliárd forintot meghaladó belső adósságot, amely 1989 óta a különböző adós-, hitel- és bankkonszolidációk következtében megtízszereződött, akkor marad még mintegy 54 milliárd euró össz-külföldi tartozás. Ha ebből levonjuk a magánszektor terhelő 39 milliárd eurót, akkor kapjuk meg a 10 százaléknyi állami vagyont terhelő bruttó állam-adósságot. (A fenti adatok a MNB (pl. „Külső eladósodás és adósságkezelés Magyarországon” - MNB Műhelytanulmányok / 1993. február) és az IMF (pl. IMF Yearbook 1987.) évkönyvein és műhelytanulmányain alapulnak. Mindemellett az említett számszerű összegek hitelességét a KSH éves jelentései is alátámasztják, amelyeknek összesítő adatai e sorok írójának a birtokában vannak, de a Statisztikai Hivatalból beszerezhetők.)

Az illetékes pénzügyi és kormányzati vezetők szerint a magánszektor adósságát már nem lehet köztartozásnak tekinteni. Ez azonban csak részben igaz, a legfontosabb vonatkozást illetően, vagyis, hogy ki fizeti a magánszektor terhelő mintegy 39 milliárd eurónak a törlesztési és kamatfizetési terheit, **ez a 39 milliárd euró is köztartozás**. Ugyanis a magyar polgárok fizetik a magánszektor adósságának a kamatait is, csak más módon, mint az állami adósság esetében. Ez utóbbinál az állam beszedi az adófizető polgároktól az adót és annak 35-40%-át, gyakran a felét továbbadja kamat- és adósságtörlesztés címén hitelezőinek. A magántulajdonosok viszont úgy fizetik a rájuk eső adósságszolgálati terheket, elsősorban a kamatokat, hogy azok egy részét termelési költségként ráterhelik a megtermelt árucikkekre, és azokért ennyivel többet kell fizetni a magyar vásárlóknak. Egy másik részüket úgy szedik be, hogy adókedvezményeket csikarnak ki a maguk számára az államtól, és ennyivel kisebb mértékben vesznek

részt a közteherviselésben, azaz ennyivel megrövidítik a költségvetés bevételeit. Harmadrészt, úgy szedik be a kamatot, hogy a magyar munkavállalóknak - 13 évvel a rendszerváltozás után - csak az 1/5-ét 1/10-ét fizetik ki munkabérlőként, mint amennyit például a francia, a holland, a német vagy a portugál munkavállaló kap.

Mivel ez a rendkívül fontos kérdés immár negyedszer kimaradt a választási küzdelemből, ezért csak látszólag a bal- és a jobboldal harca zajlott le a legutóbbi parlamenti választásokon. Valójában a magyar érdek birkózott a nemzetközi pénzhatalom és hazai kiszolgálóinak az érdekeivel, úgy, hogy az igazi magyar sorskérdések el sem hangozhattak. Amíg a magyar állampolgároknak évente át kell adniuk mintegy 8 milliárd eurónyi összeget (vagyis 2000 milliárd forintot) hozam, adósságtörlesztés és kamatfizetés formájában a nemzetközi pénzvilágnak, addig tulajdonképpen egyik parlamenti választás sem tud változtatni a rendszerváltás veszteségeinek a helyzetén.

Az 1997-es újabb bankkonszolidáció

Kimaradt a választási kampány témáiból a Magyar Nemzeti Bank adósságcsere néven nevezett konszolidációja 1997-ben, amely 3,5 ezermilliárd forintjába került a magyar költségvetésnek. Az MNB, amely jogilag a magyar állam tulajdona, költségvetési szerv, s a magyar állam, mint tulajdonos biztosítja működésének a feltételeit. Az MNB tehát, mint költségvetésből fenntartott intézmény, mindenki szemében lehet független, csak 100%-os tulajdonosával és eltartójával, a magyar állammal szemben nem. Ennek ellenére a MNB-ről szóló 1991. évi / LX. tv. lehetővé teszi, hogy a központi bank teljesen független tevékenységet folytasson. A pénzkibocsátásra kamat- és árfolyam-szabályozásra, hitelfelvételre, devizatartalék-képzésre vonatkozó monetáris döntéseibe még tulajdonosa, a magyar állam sem szólhat bele. Miért? Azért, mert az állam ezt önként és ellenszolgáltatás nélkül szigorúan megtiltotta önmagának. Vajon miért tiltotta meg? Azért, mert a nemzetközi pénzvilág - rejtett, informális hálózatán keresztül - ezt kikényszerítette tőle. Az Állami Számvevőszék is csak ügyviteli szempontból ellenőrizheti az MNB-t. Ezért az MNB olyan függetlenné vált saját tulajdonosától, hogy valósággal államot képez az államban. Már arról is jelentek meg szaktanulmányok, hogy külön „központi banki államhatalmi ágazatról” is rendelkezni kellene az Alkotmányban.

Lehet-e veszteséges a Nemzeti Bank?

Az MNB, mint központi bank, amely egyedül illetékes a monetáris-politikai döntések meghozatalában, elvileg nem lehet veszteséges, mert ha mégis képződne veszteségei, akkor azt tulajdonosa, a magyar állam, minden további nélkül kiegyenlíti neki. Igaz, az állam nevében eljáró kormány megkérdőjelezhetné az MNB vezetését a veszteségek okairól, de ezt a jogát nem gyakorolja, mivel a pénzügyi oligarchia kívánságára e jogának a gyakorlásáról önként lemondott. Ezért nincs tudomásunk arról, hogy 1990 óta az MNB vezetői közül bárkit is felelősségre vontak volna, pedig a Nemzeti Bank tevékenysége során sokmilliárdos veszteségek keletkeztek, amelyek megkárosították a magyar költségvetést. A mai napig nincs feltárva, hogy az MNB 1994-től kezdődően miért kezdett egyre gyorsuló ütemben és egyre nagyobb mértékben „veszteségesé” válni.

Az MNB-nek devizagazdálkodási feladatkörében joga van hiteleket felvenni külföldön. Erre elsősorban a végérvényesen csődbejutott és eladósított magyar állam adósság-törlesztései, elsősorban a kamatok fizetése miatt van szükség. Az MNB devizában veszi fel a hiteleket, majd forintban tovább a magyar államnak, amelynek ezért - könyvelésileg - forintban keletkezik visszafizetési kötelezettsége központi bankja felé. A felvétel és a visszafizetés

közötti deviza-árkülönbözetből keletkezett tartozást elkülönített tételként vezették és vezetik az MNB könyveiben. Mivel itt az államnak saját maga felé fennálló tartozásáról volt és van szó, könnyű belátni, hogy ez nem igazi adósság és önmagának senki se fizet kamatot a saját tartozásáért.

A Horn-kormány idején az infláció és a folyamatos csúszó-leértékelés miatt a forint gyorsabban veszített értékéből, mint a dollár, a márka vagy a jen. Ezért az év elején devizában felvett hitelek forintban nyilvántartott ellenértéke nagyobb összeget tett ki a decemberi visszafizetésekor. Az MNB-nek tehát az inflálódott forintból nagyobb összeget kellett a költségvetéstől kapnia, hogy a visszafizetésekor ugyanazt a deviza összeget megfizethesse a külföldi hitelezőknek. Ha ez nem így történik, akkor könyvelés-technikailag - vagyis csak látszólag - az MNB veszteséget szenved, hiszen nem az emelkedett forintösszeget kapja a költségvetéstől.

Az MNB ezt az árfolyam-különbözetet - Fekete János korábbi nemzeti banki elnök-helyettes javaslatára - nulla kamatozású számlán, külön tartotta nyilván. Noha ez az összeg nem volt igazi adósság, mégis évről-évre rendezni kellett könyvelési és költségvetési szempontból. Ennek egyik módja volt, hogy az állam a központi bank szokásos év végi elszámolásakor tudomásul vette, hogy az adott évben az MNB nyilvántartásában látszólagos vesztesége képződött, amiért a központi bankot nem terheli felelősség. Az állam, mint tulajdonos elengedte magának ezt a tartozást, s egyszerű államigazgatási aktussal jóváírta. A hiánynak senkire nem volt negatív következménye és a kérdés rendeződött.

Egy másik megoldás az volt, amikor az árfolyam-különbözetet ténylegesen azok fizették meg, akik a devizahitelből részesültek. Ebben az esetben a hitel kedvezményezettjei a névleg megemelkedett forint ellenértéket fizették vissza a törlesztéskor az MNB-nek. Kialakult még egy harmadik módszer is, amely az első kettőnek valamilyen kombinációja volt.

Mindezt azért kellett előrebocsátani, mert ezt az árfolyam-különbözetből keletkezett fiktív adósságot - 2023 milliárd forintot - Medgyessy Péter, a Horn-kormány pénzügyminisztere és Surányi György az MNB akkori elnöke 1997-ben piaci kamatozású tényleges deviza-adóssággá minősítette át, és megterhelte vele a költségvetést. Az árfolyam-különbözet elszámolására 1997-ig az állam kamatmentesen kapott forinthiteleket az MNB-től. Törlesztéskor a hitelfelvétel idején nyilvántartott forint-ellenértéket térítette meg. Ebben a megoldási módban a forint leértékelése miatt megnövekedett forint-ellenértéket figyelmen kívül hagyták. A felvétel és a törlesztés időpontjában fennálló árfolyamkülönbség fedezetlenül maradt. De az MNB év végi elszámolásakor a hitelfelvevő állam, mint már utaltunk rá, tudomásul vette, hogy ez a fedezetlen összeg az ő adóssága. És ezt ugyanezen állam, de már mint az MNB tulajdonosa, elengedte saját magának. E hiánynak nevezett árfolyam-növekmény tehát senkinek semmiféle hátrányt nem okozott. Senki nem járt rosszul, az MNB sem. (A témáról lásd bővebben Nagy Pongrácz: „Mindenkinek: A rendszerváltás gazdaságpolitikája” CET Belvárosi Könyvkiadó, Budapest 2001. / 107-112. oldalig)

Vajon miért kellett ezt az éveken keresztül jól működő elszámolási módot 1997-ben hirtelen megváltoztatni. Az egyik megalapozott feltevés az, hogy pontosan a kár és veszteség hiánya miatt. Ugyanis az államot sújtó kár és veszteség valakiknek a pénzügyi elit körében jövedelmező járadékot és nyereséget jelent. Az MNB, mint a magyar állam tulajdona, nem független a költségvetéstől, amelynek minden év végén köteles elszámolni. Ha az MNB-nek többlete van, azt befizeti az államkasszába, ha vesztesége van, azt az állam megtéríti a részére. A központi bank azonban a rábízott állami pénzekkel - év közben - teljesen függetlenül gazdálkodik, és minden érdemi ellenőrzés kizárásával, azt tesz, amit jónak lát.

1997-ben kiderült, hogy az eddigi elszámolási mód, nem felel meg az Európai Unióban szokásos gyakorlatnak. Elhangzott az az igény, hogy áttekinthetőbb elszámolási módra van szükség a költségvetés és az MNB között. Az MNB az Európai Unió felé elismerte, hogy több fontos követelményben tevékenysége nem felel meg az európai normáknak. A Horn-kormány ennek ellenére nem módosította az EU által kifogásolt rendelkezéseket. Ez tette lehetővé, hogy 1997-ben az MNB könyveiben 2023 milliárd nominális - azaz csak könyvelésileg létező - ál-veszteség jöjjön létre. Surányi MNB elnök azt állította, hogy ez az összeg deviza árfolyamkülönbözetből halmozódott fel és az adósság tényleges adóssággá való átminősítésével nem éri veszteség az adófizetőket, mert amit év elején kap az MNB a költségvetésből, azt az év végén visszafizeti. Tény azonban az, hogy az MNB még egyszer sem fizette vissza azt a költségvetésnek, amit attól az év elején kapott. Ez a mintegy évi 200 milliárd forintot kitevő összeg mindig eltűnt az MNB könyveiben, valahogy „elpárolgott” a gazdálkodása során.

Az Állami Számvevőszék 1997-ben nem tudta kideríteni, hogy miből állt össze ez 2023 milliárdos jegybanki adósság, noha többször is próbálkozott érdemi vizsgálat lefolytatásával az MNB-nél. Az ÁSZ arra hivatkozott, hogy joga van arra, hogy ezt a vizsgálatot lefolytassa, mivel az MNB működése alapvetően befolyásolja a költségvetést. Az érdemi vizsgálatot azonban a Horn-kormány nem engedélyezte és az Orbán-kormány sem folytatta le. Amikor Orbán Viktor miniszterelnök megkísérelte rendezni ezt a kérdést, a nemzetközi pénzvilág és hazai képviselői óriási nyomást gyakorolt rá. Ezután elállt szándékától.

A lakosság a mai napig sem tudja, hogy miből jött létre az a 2023 milliárd forintos „nullás állomány”, amelyet aztán piaci-kamatozású valódi adóssággá átminősítve a költségvetésre, azaz az adófizető polgárokat terheltek. Több adat is utal arra, hogy a pénzügyi hatalom által tudatosan előállított álveszteségekből, veszteségesre kifuttatott ügyletek külföldi partnereknél felejtett végeredményéből, a bécsi CW Bank rossz hiteleiből, a nevadai kaszinóból és pénzügyi csalásokból felhalmozódott veszteségekről van szó. Az így előállított veszteségösszegezésében elérhette az MNB deviza-árkülönbözetből keletkező és nullás állományként nyilvántartott ún. hiányát. Valójában azonban a központi bank hibás működése során keletkezett károkból - elgazdálkodott, elfolytatott közpénzekből - származó veszteségekről volt és van szó, amelyeket a banktitok mögé bújtt eltitkosítottak, a magyar költségvetéssel, azaz a magyar állampolgárokkal fizettetnek meg. A rossz csengésű bankkonszolidáció helyett azért nevezte el ezt Medgyessy Péter és Surányi György adósságcsere-nek, mert ez a szó homályos jelentésű és könnyebb manipulálni vele a közvéleményt.

Ha ez a kérdés választási téma lehetett volna, akkor olyan képviselőket választhattak volna a választópolgárok, akik kötelezettséget vállaltak volna a könyvelési tranzakcióval elvett 3,5 ezer milliárd forint visszaszerzésére. Mivel azonban ez nem volt a választási harc témája, így ma sem tudjuk hogyan növekedett 2023 milliárdra az állítólagos deviza-árkülönbözet. Azt sem tudjuk miért kellett azon az elszámolási gyakorlaton változtatni, hogy a deviza-árkülönbözet címen nyilvántartott névleges adósságát az állam mindig leírta önmagának. Miért nem írhatta le 1997-ben és azt követően is az állam a saját tartozását saját magának? És mekkora volt ténylegesen a deviza-árkülönbözet? Az MNB vajon milyen egyéb adósságát számolta még hozzá ehhez az összeghez?

A korrupció ellen harcot indító, és az ún. jóléti-rendszerváltást hirdető MSZP-SZDSZ kormánynak haladéktalanul ki kellene vizsgálnia ezt az ügyletet, és vissza kellene térnie az 1997-ig folytatott elszámolási gyakorlathoz. Az adófizető polgárok így visszakaphatnák a Horn-kormány által a pénzvilágnak átjátszott adó milliárdjaikat. Ebből a 3,5 ezer milliárd forintból nemcsak az egészségügy és az oktatásügy rendbetételére jutna, de a nyugdíjakat is végleg a kétszeresére lehetne felemelni, és nem kellene morzsákkal jutalmazni azokat, akik - tájékozatlanok lévén - fillérekért is odaadták szavazataikat. Ezt a 3,5 ezer milliárd forintot

ugyanolyan intézkedéssel vissza lehetne adni a költségvetésnek és az adófizető polgároknak, ahogyan elvették tőlük.

Ezek mind sokkal lényegesebb kérdések, mint azok a személyeskedéssé fajult viták, amelyek a választási kampányt jellemezték.

Az Európai Unió a demokrácia süllyedő hajója?

A közhiedelemmel ellentétben a számok azt mutatják, hogy Magyarország támogatja gazdaságilag és pénzügyileg az Európai Uniót, és nem fordítva. Magyarország 1990-re érte el azt, hogy az ipari termékek terén fejlődő országgént kezeljék, vagyis a magyar ipari termékekre az Európai Unió tagországai, valamint az Egyesült Államok és Kanada nem vetettek ki vámot. Magyarország azonban megvámolhatta az ezekből az országokból származó ipari termékeket. Ennek az elbírálásnak az volt az alapja, hogy a gazdasági fejlettség szintje hazánkban jóval alacsonyabb volt, mint az említett országokban. Ez a különbség az elmúlt 12 év során tovább növekedett, ugyanis Magyarország bruttó hazai összterméke csak 2000-ben érte el az 1990 évi szintet, tehát gazdasági fejlettsége 2000-ben is még 10 évvel elmaradt a fejlett ipari országokéhoz képest.

Az Európai Unió a csatlakozás egyik feltételeként szabta, hogy Magyarországnak meg kell szüntetnie az Európai Unióból származó ipari termékekre kivetett vámot és 2001-től már nem vethet ki olyan vámot, mintha Magyarország gazdaságilag már egyenlő szinten lenne az EU-val. Az elbírálás annak ellenére lett egyenlő, hogy a gazdasági fejlettség szintje közötti különbség az elmúlt 10 év során tovább növekedett. Ráadásul az Unióba történő belépés időpontját Brüsszel egyre távolabbra tolt, s így az előnyökért cserébe nem kell a központi alapokból támogatást nyújtania Magyarországnak.

Tovább rontja a helyzetet, hogy az EU-val történt megállapodás alapján Magyarország köteles vámot kivetni az egykori Szovjetunió utódállamaiból származó - főleg nyersanyagokból álló - importjára. Ez önmagában még előnyös is lehetne, mert a vámok a magyar költségvetés bevételeit növelnék. A valóságban azonban az Európai Unió-beli cégek különféle pénzügyi műveletekkel elérték, hogy az áru többnyire az Európai Unióból származó áruként - például osztrák kereskedőkön keresztül - érkezik hazánkba. Ezzel az ún. közvetítői kereskedelemmel, amit az utóbbi években dinamikusan növeltek, az uniós országok cégei gyakorlatilag elvették Magyarország fejlődő-országbeli és az egykori KGST-hez tartozó országokban meglévő piacainak a jelentős részét. Az onnan érkező termékek most az uniós országok vállalatain keresztül - gyakran hosszabb utat megtéve - kerülnek a magyar piacra, jelentős többlet-költséget és környezeti terhelést okozva. Jól példázza ezt az orosz földgáz importja, amelynek egy része Szlovákián és Ausztrián keresztül - azaz körbeszállítva - Nyugatról érkezik hazánkba, s az ellenértéket az orosz fél osztrák árukban kapja meg.

Az EU országokból származó import összege az 1994-es évi szinthez viszonyítva 1995 és 2000 között 8,3 milliárd euróval csökkent. Tehát ilyen összegű költségvetési bevételtől estünk el az említett időszakban. Ezt a kiesett bevételt a hazai gazdaság és lakosság terhelésével (adók, járulékok növelésével; juttatások elvonásával) kellett folyamatosan ellentételezni s így az import versenyképessége nagyjából kétszeresével, egyedül 2000-ben 3,2 milliárd euróval, azaz 800 milliárd forinttal javult a hazai termeléssel szemben. Ez a körülmény is hozzájárult ahhoz, hogy Magyarország munkaképes lakosságának a foglalkoztatottsága mélypontra került és jelenleg is ott van.

Magyarország jelentős támogatást nyújtott az EU-nak a délszláv háború során, mert a bevezetett embargó, valamint a háború - Jugoszlávián kívül - Magyarországot sújtotta a legnagyobb mértékben. A károk felmérésére több becslés is történt. Az eredmények középértéke 3 milliárd eurót tesz ki. Az embargó bevezetését az EU országok követelték és szóban megígérték, hogy majd kártalanítják érte Magyarországot. Erre azonban a mai napig nem tértek vissza.

A magyar Országgyűlés 1991-ben törvényt fogadott el arról, hogy a külföldi tehergépjárművekre tonna-kilométerenként 3 forintos díjat kell kivetni. Az EU erőteljes nyomást gyakorolt a magyar kormányra, hogy saját fuvarozói mentességet élvezzenek a díj alól, illetve az EU-val kapcsolatos közúti áruszállítás is mentesüljön alóla. A magyar kormány engedett az EU követelésnek, és jelenleg már a hazánkban közlekedő külföldi tehergépjárművek 95%-a nem fizeti ezt a díjat. Az EU annak idején ellentételezésként írásban megígérte, hogy a díjat a forint/ECU árfolyam változásának megfelelően reálértékben szinten tarthatjuk, de az EU további nyomás-gyakorlása következtében ez sem következett be. Sőt 2001-ben olyan megállapodást kellett aláírnunk, ami még tovább növelte a kedvezmények mértékét. Ennek eredményeképpen 1992 és 2001 között a külföldi kamionok összesen 2,7 milliárd euró úthasználati díj megfizetésétől mentesültek. Az a kár viszont, amit Magyarország környezetében és infrastruktúrájában okoztak, ennél az összegnél lényegesen nagyobb.

Arra a kérdésre, hogy a magyar közúti fuvarozók kapnak-e kedvezményeket az EU országaiban, a válasz az, hogy igen. Az így nyújtott kedvezmény azonban, a felét sem teszi ki annak, amit a külföldiek kapnak Magyarországon. Legutóbb az Európai Unió arra kötelezett bennünket, hogy országos közútjainkon a megengedett tengelyterhelést a jelenlegi 10 tonnáról 11,5 tonnára emeljük fel. Ez az intézkedés a magyar adófizetőknek további 300 milliárd forintjába kerül majd. Csak a közúton közlekedők töredékének az érdekeit szolgálja, és ezen belül is elsősorban az Európai Unió-beli fuvarozókét. Ezek a kedvezmények az Európai Unió országok számára biztosítják a keleti piacok könnyebb megszerzését és a nagyobb külkereskedelmi hasznot. Ha számításba vesszük, hogy Magyarország az PHARE és az ISPA program keretében kapott az Európai Uniótól 1991 és 2001 között mintegy 1 milliárd euróra tehető támogatást, akkor világosan kitűnik, hogy mennyivel előnyösebb máris az Európai Unió számára a Magyarországgal fennálló gazdasági és kereskedelmi kapcsolat, vagy másképpen megfogalmazva: mennyire hátrányos Magyarország számára - a jelenlegi szabályozás miatt - az Európai Unióval folytatott kereskedelmi és gazdasági kapcsolata.

Mit ígér tehát Magyarországnak az Európai Unió?

Évi 2 milliárd euró támogatást. Ez azonban éppen csak annyi, amennyi a külkereskedelmi hiányunk a rendszerváltás óta. Tehát pontosan annyit adnak, amennyiből kifizethetjük azoknak a cikkeknek az importját, amelyeket Magyarországon is előállíthatnánk, ha a multinacionális cégek nem a magyar munkavállalók rovására erőszakolnák ki nyugati üzemeik foglalkoztatását. Ezen túlmenően jelentős összegű profitot is kivisznek az országból. Tavaly 1,6 milliárd euróra rúgott ez az összeg a magyarországi befektetéseik után.

Mi az, amit kér az Európai Unió Magyarországtól?

Először is termőföldjeink minél előbbi legalizált szabad felvásárlását. Azt kívánja, hogy 1 millió hektár termőföldet vonjunk ki a termelésből. Ragaszkodik ahhoz, hogy a magyar vállalkozások teljesen kiszolgáltatottak legyenek a jóval erősebb multinacionális cégek konkurenciájának. Ragaszkodik ahhoz, hogy Magyarország lemondjon az önálló alkotmá-

nyozás jogáról, szüntesse meg - jelentős mértékben - saját jogszabályainak a megalkotását, és vegye át az Európai Unió jogszabályait, amelyek máris 90 000 ezer oldalt tesznek ki. Az Európai Unió szorgalmazza a nyugati árak átvételét, de úgy, hogy a nyugati szintű bérek és jövedelmek nincsenek garantálva. Ezen túlmenően, ahhoz is ragaszkodik az Európai Unió, hogy Magyarország a bruttó hazai össztermékének az 1,27%-át, amely a jelenlegi költségvetés szerinti 12 530 milliárd forintba rugó hazai össztermék összegét véve 159 milliárd forintot tesz ki, befizesse az Európai Unió központi kasszájába.

Mi az, amit elhallgatnak az Európai Unióról a magyarok előtt?

Először is elhallgatják, hogy az Európai Unióban felszámolták a jóléti államot és a szociális piacgazdaságot. Az Európai Unióban az elmúlt 15 év során áttértek a termelőgazdaság elsőségén nyugvó közgazdaságról a spekulációnak elsőbbséget nyújtó pénzgazdálkodásra. A kamatkapitalizmusnak ez a rendszere maximális mértékben eladósította az Európai Unió valamennyi államát, eladósította az Európai Unióban működő vállalatokat és egyre nő a lakosság eladósodása is.

A jelenlegi Európai Unió folyamatosan bontja le a szociális intézményrendszer hálóját és egyre kevesebb szociális támogatást nyújt lakóinak. Egyre drágul az egészségügyi ellátás és csökkenek a nyugdíjak is. Mivel a pénzrendszer irányítása az egyes tagállamok központi bankjaitól átkerült az Európai Unió Frankfurtban működő központi bankjához, ezért sem az egyes tagállamok kormányai és parlamentjei, sem az Európai Unió parlamentje, illetve kormányának feladatkörét ellátó Bizottsága, nem gyakorol ellenőrzést a közös pénz, az euró felett. Valamennyi monetáris hatalmi-jogosítvány átkerült a teljesen független és ellenőrzés nélkülivé vált intézményhez, az Európai Unió Központi Bankjához.

Ma már csak az Európai Unió Központi Bankja bocsáthat ki pénzt, szabályozhatja a forgalomban lévő pénz mennyiségét, határozhatja meg a kamatlábat és az euró átváltási arányát a többi valutához, elsősorban a dollárhoz, a fonthoz és a yenhez. Mindennek az a következménye, hogy nem lehetséges az Európai Unió szintjén olyan gazdasági programokat elindítani, amelyek új kibocsátású, alacsony kamatozású közhitelekből lennének finanszírozva, és amelyek úgy segítenék elő a gazdasági növekedést, hogy a folyamatokat elindító hitelek beáramlása a reál-gazdaságba nem okozna inflációt. Ha ugyanis a gazdasági program végén előálló áru- és szolgáltatás-növekedés értéke meghaladja annak a hitelnek a nagyságát, amely ezt a termelőfolyamatot beindította, akkor úgy lehet többletpénzt bevinni a gazdaságba, hogy nincs inflációs következménye.

Csak ilyen alacsony kamatozású közhittel működtetett gazdasági programokkal lehetne csökkenteni az Európai Unióban a - 15 éve meglévő - 20 milliónyi munkanélküli számát. A tényleges munkanélküliek száma ennek mintegy a duplája, mert számos uniós polgár már végleg lemondott arról, hogy munkát találjon magának. Mivel a monetáris jogok kizárólag egy teljesen független központi bank hatáskörébe mentek át, mind a tagállamok kormányai, mind az EU brüsszeli Bizottsága (kormány) el van zárva az olcsó közhitelezés lehetőségétől. Ez azt is jelenti: az Unió meg van fosztva attól a lehetőségtől, hogy valaha is megszabaduljon a tömeges munkanélkülistől, s a vele járó káros gazdasági és társadalmi hatásoktól. A munkanélküli ugyanis nemcsak megélhetését veszíti el, de azt a lehetőségét is, hogy integrálódva a társadalomba, képességeit optimálisan kihasználja és teljes értékű életet éljen.

Az Európai Unió demokráciájával is komoly bajok vannak. Ez az Európai Unió már nem ismeri el sem az „egyenlő bánásmód-elvét”, sem a viszonyosság gyakorlatát. Ebben az Európai Unióban a monetáris hatalom a frankfurti Európai Központi Bankot valójában birtokló

nemzetközi pénzügyi közösséggé, továbbá azé a többezres nagyságúra növekedett központi bürokráciáé, amely az ügyeket intézi Brüsszelben és Strassbourgban. Az Európai Uniónak megvannak a maga demokratikusan választott testületei, mint például a strassbourgi Európa Parlament, de ennek a közvetlenül választott testületnek nincs jogszabály-alkotási jogosultsága, csupán nem kötelező érvényű ajánlásokat fogadhat el. Vagyis a demokratikus hatalomgyakorlás intézménye helyett díszítő ornamens az Európai Unió demokrácia-deficitjének az elfedésére.

Nem mondják meg a magyar polgároknak, hogy az Európai Unióba történő belépés kényszerházasság, mert az Európai Unióból, hasonlóan a Varsói Szerződéshez és a KGST-hez, nem lehet kilépni. A kilépés módzatai nincsenek rendezve az Európai Unió 90 000 oldalt kitevő jogszabály anyagában. Az Európai Unióval tehát az a baj, hogy egyre jobban hasonlít a Szovjetunióhoz, egyre antidemokratikusabb, egyre centralizáltabb és egyre bürokratikusabb. Ezen nem is lehet akkor csodálkozni, ha tudjuk, hogy ugyanaz a háttérhatalom hozta létre és fejlesztette tovább, amelyik annak idején a bolsevikokat is hatalomra segítette Oroszországban azért, hogy kísérletet folytasson a kétpólusú társadalom kialakításával.

Ma még senki sem tudja, hogy milyen alkotmánya lesz az Európai Uniónak és azt sem, hogy milyen reformokat fogadnak el jelenlegi döntéshozói. Így mi magyarok sem tudhatjuk, hogy a még ismeretlen reformok - és ismeretlen alkotmány - megfelelőek lesznek-e nekünk, vagy sem.

Vannak olyan gyakorlati kérdések is, amelyek közvetlenül érintik a magyar munkavállalókat az Unióba való belépésünk esetén. Miből élnek meg például azok a dolgozók, akiknek a munkahelyét még keletebbre viszik el a nyugati befektetők, mert ott majd még kevesebb bért kell fizetniük?

Miből élnek majd meg azok a magyar földművelők, akiket eddig eltartott a termelésből kivonandó 1 millió hektár? Hogyan él meg az „átlag-magyar” a nyugat-európai bér töredékéből, ha egyidejűleg nyugat-európai fogyasztói árakon kell vásárolnia?

Mit kap azért cserébe a magyar társadalom, hogy feladja szuverenitását, azt a jogát, hogy saját alkotmánya legyen, hogy önmaga hozhassa saját törvényeit? Mit kap azért cserébe Magyarország, hogy ismét feladja oly sokáig nélkülözött függetlenségét?

Egy olyan centralizált bürokrácia, amely ma Brüsszélből irányítja az Európai Uniót, nem kényszeríthető arra, hogy felelősséget vállaljon a magyar polgárok jólétéért. A megmaradó magyar kormány pedig itt marad tényleges hatáskör nélkül, mivel mozgási lehetőségét korlátozza az a bizonyos 90 000 oldalt kitevő európai uniós szabálymennyiség.

Mitől demokratikus az Európai Unió? Hogyan érvényesül benne a nép kormányzása a nép által, a népért, ha a legfontosabb pénzügyi, gazdasági és politikai döntéseket a lakosság semmilyen módon nem tudja befolyásolni?

A 2002-es magyar parlamenti választásnak az egyik legfontosabb témája az Európai Unióba történő belépés vagy távolmaradás kérdése kellett volna, hogy legyen. Ez valóban magyar sorskérdés, amely hosszú időkre el fogja dönteni a magyar társadalom, a magyar nép egészének a sorsát. De ezt a fontos kérdést is gondosan távol tartották a választást megelőző közéleti vitáktól.

A NATO tagország Norvégia elutasította, hogy belépjen az Európai Unióba. Az Európa közepén fekvő Svájc kitartott semlegessége mellett, megtagadta, hogy belépjen az Európai Unióba. Dánia az Unió tagja, de azokat az alapvető változásokat, amelyeket az Európai Uniót irányító hatalmi elit hozott, nem fogadta el. Dánia egyaránt elutasította a maastricht-i és nizza-i szerződéseket. A dánok megtartották saját központi bankjukat, saját pénzüket, a dán

koronát, és továbbra is dán feltételek szerint lehet dán földet birtokolni. De a dánok még saját dán útlevelükről sem voltak hajlandók lemondani. Az Európai Uniót irányító hatalmi elit egyre-másra szavaztatta a dán lakosságot, de az következetesen kitartott álláspontja mellett. Így Dánia formailag az Unió tagja, gyakorlatilag azonban megtartotta függetlenségét. Melyik földrészen van Dánia, Svájc és Norvégia? Európában van. Hol lesz Magyarország, ha az érdekeit veszélyeztető, vele szemben az egyenlő-elbánás és a viszonyosság elvét nyíltan megtagadó, egyre antidemokratikusabbá váló Európai Unióba nem lép be? Európában marad, ott ahol mindig is volt. Csak sokkal előnyösebb helyzetben lesz a vele szemben követelődő Európai Unióval szemben, ha kívül marad, mint ha elfogadja ennek a nyugati-mintájú Szovjetunióknak a diktátumát.

E sorok írója számára ma már ismert, hogy annak idején a NATO körökben mennyire aggódva figyelték, hogy mi lesz a magyarországi népszavazás végeredménye. A NATO-nak ugyanis sokkal nagyobb érdeke fűződött ahhoz, hogy Magyarország csatlakozzon hozzá, mint amilyen haszonnal ez Magyarország számára járt. A balkáni rendezéssel szembenező NATO-nak geopolitikai okokból rendkívül nagy szüksége volt a régió központi térségében elterülő Magyarországra. Ha az akkori magyar vezetés abból indult volna ki, hogy a NATO-nak jobban kell Magyarország, mint Magyarországnak a NATO, akkor sokkal jobb feltételeket tudott volna kialakítani a belépéshez. Így például elérhette volna, hogy a magyar haderőnek a NATO erőihez való integrálása ne kizárólag Magyarországot terhelje, hanem ezeknek a költségeknek egy jelentős részét a NATO vállalja magára.

A Horn-kormányt - és a mögötte álló politikai pártot - nyomasztotta egykori kommunista múltja és Moszkva-hűsége. Úgy érezte: minden feltétel nélkül kell csatlakoztatnia Magyarországot a NATO-hoz, hogy ezzel is igazolja a Nyugathoz való feltétlen lojalitását. Valójában ez a kommunista múlt biztonsági kockázata, mivel túlkompenzálásra, - szervilis magatartásra - kényszeríti az egykori kommunistából szocialistává átvedlett vezetőket. Alázatosabban kiszolgálják a Nyugat minden kívánságát, mint azok a politikai vezetők, akiknek nincs ilyen múltja, és akik nem akarnak mindenáron szalonképesek lenni a Nyugat jelenlegi vezető köreinél.

Az Európai Unióhoz történő csatlakozásunkat illetően hasonló a helyzet, mint a NATO-ba való belépésünkkor volt. Abból a valós helyzetből kellene kiindulnunk, hogy az Európai Uniónak sokkal jobban szüksége van Magyarországra, mint Magyarországnak az Európai Unióra. Ez abból a tényből adódik, hogy az Uniónak bizonyíthatóan sokkal több haszna van Magyarországból, mint amennyi haszna Magyarországnak valaha is lehet az EU-ból. Magyarország alázatos vezetői sajnos előre megadtak az Európai Uniónak minden előnyt és kedvezményt: pénzügyit, gazdaságit, szociálpolitikait, anélkül, hogy ezért megkapták volna a viszonyosság és egyenlő elbánás elvén alapuló ellentételezést. A brüsszeli bürokrácia máris gyarmattartóként diktálja a feltételeket a meghódított provincia Magyarországnak, és nyíltan közölte: csak másodrendű szerepre tarthat igényt, ha be is lép az Európai Unióba. Magyarországot külterjes mezőgazdasági művelésre kívánják átállítani, kapitalista nagybirtokrendszerrel és olcsó munkaerővel. Nyíltan közlik vele, hogy nem tarthat igényt a többi Unió országgal való egyenlő elbánásra. Kezd testet öltetni az a sokak által megfogalmazott félelem, hogy Magyarország csak az Európai Unió hátsó udvarába kerülhet be, lakói pedig másodrendű polgároknak, cselédeknek.

Eljött az ideje annak, hogy Magyarország visszavegye az Európai Uniótól azokat a kedvezményeket, amelyeket valójában nem is lett volna köteles nyújtani addig, amíg nem tagja az Uniónak. Csupán Magyarország vezetőinek túlzott szervilizmusa vitte a magyar társadalmat ebbe a kedvezőtlen helyzetbe. Ha ezt megtenné Magyarország, akkor sokkal kedvezőbb feltételeket tudna kialakítani magának most, és időben is hamarabb kerülhetne be az Európai

Unióba. Ma pontosan azért húzzák Magyarország felvételét a brüsszeli illetékesek, mivel amit kaphattak, azt már megkapták. Amíg hazánk nem rendes tag, addig az Európai Unió nem köteles ellentételezést nyújtani neki a központi költségvetéséből. Brüsszel számára tehát előnyös Magyarország felvételének a minél messzebbre való elhalasztása. Ha az Európai Unió csak akkor jutna a magyar kedvezményekhez, ha már Magyarország az Európai Unió tagja, akkor az meggyorsítaná a döcögő tagfelvételi eljárást.

Ha összevetjük az Európai Unióba való belépés előnyeit a hátrányokkal, akkor a hátrányok lényegesen meghaladják az előnyöket. Magyarország katonai biztonságáról nem az Európai Unió, hanem a NATO gondoskodik. Magyarország akkor is európai ország és a NATO tagja marad, ha nem lesz a gyarmattartóként viselkedő Európai Unió lekezelt provinciája. Magyarország, és a magyar állam, a Honfoglalással került Európába. Az Európai Unió nem azonos Európával. Európa létezett akkor is, amikor nem volt Európai Unió, és létezni fog azután is, amikor már nem lesz az Európai Unió, amely máris egy nyugati kiadású Szovjetunióra kezd hasonlítani.

Összefoglalva: Hiányzott a 2002. évi parlamenti választási kampányból: 1. Hogy az eladósítás és a kamatkapitalista magánpénzrendszer bevezetése hasította ketté az országot. 2. Hogy még nem történt meg az elszámolás a privatizált nemzeti vagyon 90%-ával a tényleges tulajdonosok, a magyar állampolgárok felé. 3. Hogy mekkora az ország tényleges eladósodása ma, s ezért milyen adósságterheket kell viselnie? 4. Hogy miként hajtottak végre adósságcsere néven nevezett újabb bankkonszolidációt 1997-ben, amely 3500 milliárd forinttal terhelte meg a költségvetést? 5. S végül hiányzott az is, hogy milyen súlyos hátrányokkal és mily csekély előnnyel járna az Európai Unióhoz való csatlakozás.

Amikor e sorok írója a Közép-Európai Egyetemen tartott konferencián felvetette, hogy a szembenálló felek ezúttal is mellőzték a valódi magyar sorskérdések megvitatását a választási kampány során, és utalt a fent részletesen kifejtett problémákra, naivul azt hitte, hogy a konferencia vezetői erre valamilyen választ fognak adni. A választási kampánystratégiákhoz tartozónak vélte, hogy a demokratikus közélet e fontos fórumán ne másod- és harmadrendű kérdések körül folyjék a vita, hanem a társadalom szükségleteit, érdekeit és értékeit érintő legfontosabb kérdésekről. A választási kampányban azért uralkodott el a személyeskedés, mert a szembenálló felek mellőzték a valóban fontos kérdések felvetését. A konferencia szervezői és a vitát irányító szakemberek azonban nem válaszoltak a felvetett kérdésekre. Vajon miért nem?

A magyar demokrácia

Önrendelkező társadalom vagy létező demokrácia?

A Magyarországon is bevezetett létező demokrácia bukott rendszer, mert tartalmilag a diktatúra egyik változatának, azaz demokratikus formákat és eljárásokat is használó diktatúrának - **demokratúrának** - bizonyult. A **demokrácia** kívül demokrácia, belül pedig diktatúra. A magyar társadalom által kipróbált és megtapasztalt létező demokrácia azért bizonyult demokratúrának a valóságban, mert a szervezett magánhatalom uralmi formájaként lehetővé tette a nemzetközi pénzvagyonos réteg és hazai kiszolgálói számára a szabadsággal való visszaélés szinte korlátlan szabadságát. (A társadalom csődbejuttatásának, eladósításának és a közvagyon privatizációs kiárúsításának a tényei ezt kellően bizonyítják.) E rendszer meghonosítói - a gazdasági és pénzügyi esélyegyenlőség teljes felszámolásával - az eddig ismert legnagyobb vagyoni különbségeket vezették be hazánkban. Ugyanilyen szélsőséges vagyoni- és pénzügyi viszonyokat hozott létre a nemzetközi pénzügyi közösség - a pénzrendszer és a multinacionális cégek tulajdonosa - a többi demokratikusnak nevezett országban és világszinten is a kamatkapitalizmus, valamint a szabad kereskedelem globalizálásával. Ez tehát a létező demokrácia a gyakorlatban nálunk és a nagyvilágban.

Az elméleti demokrácia pedig - mint a közjóra és az igazságos társadalomra vonatkozó idealista elképzelések, mint az elvont lehetőségek, erkölcsi elvárások és normatív igények, mint a szükségszerűségek és valószínűségek többé-kevésbé tudományosan végig gondolt eszmerendszere - **utópiának**, kívánatos, de megvalósíthatatlan vágyalomnak bizonyult. E vonzó elmélet gyakorlati kudarcának legfőbb oka, hogy megvalósítói fokozatosan feladták a gazdasági és pénzügyi esélyegyenlőség folyamatos megújítását, végül teljesen lemondtak arról, hogy az elméleti demokráciának ezt az alapkövetelményét a valóságba is átültessék.

A megvalósult reál-demokrácia (a demosz, a nép uralma) szószerinti jelentésével ellentétben a pénzvagyonos réteg - egy elenyésző kisebbség - szervezett magánhatalma. A befektető és korporációs elit öröklődő vagyonára támaszkodva autokratikusan, sőt diktatórikusan uralkodik a formális egyenlőség kulisszái mögött. A demokrácia megvalósult formái ezért nem érdemlik meg a piedesztálra emelést, azt a megszentelt státuszt, amelyben haszonélvezőik akaratából a függőhelyzetű tömegtájékoztató és a hivatalos tudományosság képviselőitől részesülnek. A létező demokrácia egyáltalán nem a kormányzás optimális rendszere, és globális szinten való elterjedése sokkal inkább pénzügyi-gazdasági és fegyveres erőszaknak tudható be, mint erkölcsi felsőbbrendűségének. A XXI. század kezdetén a létező demokrácia olyan ideológiává és társadalmi gyakorlattá alakult, amely katonai erőszak nélkül már nem tarthatna igényt arra, hogy valóságos társadalmi és kormányzati rendszer legyen.

A liberalizmus eredetileg a minden egyes embert megillető emberi jogokat és politikai szabadságjogokat jelentette, amelyek csak a demokrácia társadalmi-politikai rendszerében érvényesülhetnek. Ezért a demokrácia és a liberalizmus kezdetől fogva összefonódott. De ahogyan a mindenegyes embert megillető egyéni és közösségi szabadságjogok, köztük a gazdasági esélyegyenlőséget biztosító jogok, a létező demokrácia körülményei közepette átalakultak a pénzvagyonos és korporációs réteg korlátlan gazdagodását biztosító előjogokká, ugyanúgy a liberális demokrácia is átalakult a fináncoligarchia szervezett magánhatalmát biztosító formális demokráciává. A vállalkozói szabadságon és gazdasági esélyegyenlőségen alapuló szabadverseny, a piac, vagy piacgazdaság pedig a pénzrendszert kisajátító - és azt a saját magán-monopóliumaként működtető - nemzetközi pénzügyi közösség uralma alá került.

Ma már csak a pénzmonopolista elit érdekeit szolgáló verseny létezik és ez értendő a piac, vagy piacgazdaság elnevezés alatt. A gazdasági hatalom monopolizálódásával a politikai hatalom is egy szűk elit kezében összpontosult, amelyet a létező demokrácia formális játékszabályai szerint - elsősorban a szervezett pénzhatalom és a korporációk érdekében - működtet. A továbbiakban a létező demokrácia alatt az önmaga lényegét fokozatosan megtagadó „megvalósult liberalizmus” reál-demokráciáját, „demokratikus” diktatúráját, a demokráciát értjük.

A liberális demokrácia és a rendszerváltás

Az 1989-es rendszerváltás idején unos-untig idézték - közhellyé koptatva - Churchill-nek azt az állítólagos kijelentését, hogy „a demokrácia a legrosszabb rendszer, kivéve az összes többi”. Ezt úgy pontosíthatjuk, hogy a megvalósult alibi-demokrácia valóban az egyik lehető legigazságtalanabb és legkártékonyabb társadalmi berendezkedés, de a brit politikus tévedett, mert van nála jobb rendszer: ez pedig a pénzügyi-gazdasági esélyegyenlőségre épülő - azt folyamatosan megújító - társadalmi-politikai önrendelkezés, amelyben az alulról jövő ellenőrzés nem teszi lehetővé, hogy a szervezett közhatalom, azaz az állam diktatúrája helyébe a szervezett magánhatalom uralma, a pénzviszonyok arctalan diktatúrája lépjen. A szervezett magánhatalom a pénzrendszert kisajátító fináncióke és a tulajdonában lévő multinacionális korporációk pénzügyi-gazdasági hatalmát jelenti, amely kizárólag a profit szempontokat követi, s mivel monopolizálja a gazdaságot, ezért eredendően antidemokratikus. A nép uralma a gazdasági esélyegyenlőségen alapuló, az esélyegyenlőséget nemzedékenként megújító **önrendelkező társadalom**, amelyben a polgár az uralkodó elit szolgálatában álló manipuláló közvetítések és pártgépezeti torzítások nélkül - közvetlenül - dönthet minden általa fontosnak ítélt kérdésben. Erre az elektronikus világháló már technikai lehetőséget biztosít. Valójában ez lenne a demos, a nép uralma, de mivel ezt a fogalmat már lekötötték az alibi-demokrácia, vagyis a szervezett magánhatalom álcázott diktatúrájának - a demokráciának - a megjelölésére, ezért a valódi népuralom számára ma már más elnevezést kell használni. Ez az új megjelölés a **gazdasági esélyegyenlőséget folyamatosan megújító önrendelkező társadalom**. Ebben csak azok a vagyoni és társadalmi különbségek részesülnek védelemben, amelyek az egyes polgárok személyes teljesítményén alapulnak. Aki többet nyújt, annak többletteljesítménye arányában jusson több vagyon és hatalom. Az önrendelkező társadalomban csak ezek a vagyoni és státuszbeli különbségek legitimek.

A liberális demokrácia eddig megvalósult változataiban képtelen volt megszüntetni a társadalmi, gazdasági és politikai egyenlőtlenséget, pedig a demokrácia, mint eszmerendszer, a szabadság-egyenlőség-testvériség jelszavával indult világtörténelmi hódító útjára. A szabadság az erőseknek kedvez, és lehetővé teszi az emberek megkülönböztetését képességeik és teljesítményük szerint. Az egyenlőség a gyengéknek kedvez, mert megvédelmezi azok érdekeit és értékeit - biztosítva alapvető szükségleteik kielégítését, - akik az erősekkel való versenyben alulmaradnának. A helyesen értelmezett egyenlőség a társadalmi felelősséggel párosult szabadság, mert elejét veszi annak, hogy az erősek hozzájussanak a szabadsággal való visszaélés korlátlan szabadosságához, és azt is megakadályozza, hogy az erősek elnyomják - pénzügyileg kifosszák - a gyengéket. Az egyenlőség ennyiben a szabadság korlátozása. Szabadság nélkül nincs előrehaladás a társadalomban, egyenlőség nélkül pedig nincs társadalmi igazságosság. A kettő közötti optimális viszony kialakításához viszont szükség van a testvériségre, a társadalmi szolidaritásra, arra, hogy az ember igénybe vegye legmagasabb rendű, önmagán is túlmutató képességeit, amelynek révén meg tudja találni a helyes arányt az erősek szabadsága és a gyengék védelmét szolgáló egyenlőség között. Mindebből következik, hogy a szabadság, egyenlőség és testvériség csak együtt válhat egy harmonikus társadalmi

rend célkitűzésévé. Ha a három közül bármelyiket elhagyjuk, kiegyensúlyozatlan és igazságtalan társadalmi rend jön létre.

A három követelménynek együttesen kell meglennie. Egy autó, hacsak motorja van, de fékberendezése nincs (vagy az gyenge), akkor életveszélyes, állandóan karambolozik. Vagyis az erőket nem korlátozó társadalom az erők önkényéhez, diktatúrához vezet. A motor nélküli, vagy gyenge motorral rendelkező autó, amelynek csak fékberendezése van, viszont nem alkalmas a közlekedésre. Vagyis a kiereszkolt egyenlősire épülő társadalom mozgásképtelen, stagnálásra van ítélve. A társadalom harmonikus működéséhez a fejlődést segítő szabadságra (motorra) és a társadalmi felelősséget, igazságosságot érvényesítő egyenlőségre (fékberendezésre) egyformán szükség van. De a testvériség követelménye sem mellőzhető. Ez a jó autóvezetőt jelenti, aki megtalálja megfelelő arányokat, az optimális összhangot a motor és a fékberendezés működése, az útrendszer és az úti cél között. A létező demokrácia minden eddigi formája azért bukott meg, mert képtelen volt a gazdasági-pénzügyi esélyegyenlőséget biztosítani minden egyes ember számára, azaz fékberendezés nélküli járművé vált.

Állandó növekedés helyett fenntartható erőforrások

A gazdasági esélyegyenlőség mellőzése (fokozatos felszámolása), megakadályozta, hogy a létező demokráciában biztosítva legyen minden ember optimális fejlődése. Ehhez Földünk egészén az egy személyre és egy négyzetkilométerre eső energia- és élelmiszertermelés optimális arányaira, **a mindenegybes ember javát szolgáló erőforrások fenntarthatóságára - és nem az állandó növekedésre - van szükség.** Az emberiség létfeltételeit és a bioszféra egyensúlyát biztosító természeti- és humán erőforrások megőrzésére kell törekedni az úgynevezett „fenntartható növekedés” hajszolása helyett. Ez az ún. „fenntartható növekedés” is vég nélküli, és valójában nem fenntartható. Be kell végre látnunk, hogy nem lehetséges a végtelen növekedés véges földgolyónkon. A rákdaganathoz hasonló beteges növekedési kényszer a pénzrendszerbe feleslegesen beiktatott kamatos-kamat mechanizmus kényszeríti ki a reálgazdaságból. A szabad kereskedelem mai globális rendszerében a termelés azért folyik, hogy a pénzzel még több pénzt lehessen előállítani a gazdasági és kereskedelmi tevékenység közbeiktatásával. A pénzvagyon felhalmozásának pedig nincs felső határa. A fenntartható jelző valójában azt jelenti, hogy a pénzgazdaságban folyó tevékenységnek folyamatosan biztosítania kell a pénzvayonosok számára a minden kockázat- és felelősségvállalás nélkül - pusztán az időmúlás alapján - járó kamathozamot. A kamatközpontú pénzgazdasággal ellentétben az igazi közgazdaság az emberi szükségletekre termel. Ezek a szükségletek természeti törvényeken alapulnak és végesek. Ezért a valódi közgazdaság lehetővé teszi a természeti és humán erőforrások optimális fenntarthatóságát, a pótolhatatlan nyersanyagok megőrzését, a természeti környezet megóvását, és az emberiség megszabadítását a pusztító növekedési kényszerből.

A létező demokrácia legnagyobb hibája, hogy nem volt képes megszüntetni a társadalmi egyenlőtlenséget, s ez nem átmeneti fogyatéksága, hanem állandó és strukturális tulajdonsága. Tagadhatatlan, hogy valamennyi létező demokrácia lényegesen növelte a jövedelmi, a vagyonelosztási és a társadalmi státuszbeli különbségeket. Ma sem mutatkozik semmi jele annak, hogy a létező demokrácia a jövőben képes lenne csökkenteni vagy felszámolni őket. Az Egyesült Államokban például a legalacsonyabb jövedelmek, amelyek éppenhogy biztosítják a megélhetést, már több évtizede stagnálnak. Ugyanakkor a legmagasabb jövedelmi csoportok sajátítják ki maguknak a gazdasági növekedés teljes hasznát. Magyarországon a rendszerváltás óta a legalacsonyabb jövedelmű 10 százalék és a legmagasabb jövedelmű 10

százalék közötti különbség a 9-szeresére növekedett. A demokráciával foglalkozó legtöbb elmélet mellőzi azt a tényt, hogy a társadalmi egyenlőtlenség bizonyos formái a létező demokrácia lényegi sajátosságai. Egy száz szavazóból álló képzeletbeli demokráciában az 51 szavazóból álló többség kisajátíthatja a 49 szavazóból álló kisebbség vagyonát. A többség ezt a vagyont el is oszthatja maga között. Ha viszont a választás napján egy szavazó beteg, akkor ez a többség elveszítheti ezt a jogát. Ha a többség mondjuk 62-ből áll, akkor már kevesebb vagyont vonhat magához, s egy 99 főből álló többség már csak egyetlen személy vagyonát vehetné el. A gyakorlatban egy 2/3-os vagy 3/4-es koalíció könnyedén érvényesítheti akaratát a kisebbséggel szemben. Például a többség kizárhatja a kisebbséget a munkaerőpiacról, vagy számára kedvező munkajogi szabályokat írhat elő. Minden demokrácia arra csábítja a többséget, hogy előnyöket szerezzen a maga számára a kisebbség hátrányára.

A gyakorlatban valamennyi létező liberális demokrácia, olyan megosztott, duális társadalom, ahol létezik egy érdekei védelmére nem képes, marginalizálódott kisebbség. A múltban a konzervatív arisztokrácia attól félt: a demokrácia lehetővé teszi, hogy a szegény többség elvegye a gazdagok vagyonát és azt valamilyen formában szétossza. A történelmi valóság azonban ennek az ellenkezőjét bizonyítja. A nyugati demokráciákban az átlag emberek nem fordulnak az irányító elit ellen. Sokkal inkább csatlakoznak ehhez az elithez, hogy az ún. alsóbb osztályt elnyomják. A társadalom legalacsonyabb státuszú kisebbségét rendszerint megfosztják az alapvető jogok garanciáitól, legyenek azok politikai szabadságjogok, vagy társadalmi-szociális jogosultságok. Több európai országban is, szinte versenyeznek a politikai pártok abban, hogy melyikük lép fel keményebben a népszerűtlen kisebbséggel, például az illegális bevándorlókkal szemben.

A létező demokrácia és a béke

Az egyik legjobban propagált elméleti feltételezés, hogy a tartós béke megvalósulásához a létező demokrácia világrendszerre válására van szükség. E szerint az elmélet szerint a demokráciák nem viselnek háborút egymással szemben. A kutatás azonban nem támasztotta alá ezt az elméletet és tényekkel nem igazolható, hogy a létező demokráciák békésebben viselkednének, mint a más berendezkedésű országok. Amit viszont alátámasztott a kutatás az a következő: (1) valamennyi létező demokráciában fennáll a nagyarányú vagyoni és jövedelembeli különbség. (2) Ez a vagyoni és jövedelmi különbség egyetlen egy demokratikus államban sem csökkent folyamatosan. (3) Azokban a demokráciákban, amelyek már több mint egy nemzedék óta fennállnak, a **vagyoni** egyenlőtlenség növekedett. (4) Ugyanezekben a demokráciákban a **jövedelmi** egyenlőtlenségek is növekedtek.

A létező demokrácia és a globális egyenlőtlenség

Noha történelmileg a demokratikus államok a gazdaságilag leghatékonyabbak, a létező demokrácia globális szinten sem csökkentette az egyenlőtlenségeket. A legfejlettebb ipari demokráciák nyilvánvaló gazdagsága ellenére például Afrika egyes térségeiben 100 milliók élnek olyan színvonalon, amely nem éri el a középkori Európa szintjét. A 20. században a leggazdagabb államokban demokratikus rendszer volt. Ennek ellenére az elmúlt 150 évben a vagyoni javak globális elosztása nem változott. A létező demokrácia nem készíti arra gazdagokat, hogy az országon belüli szegényeknek - nemzetközi szinten pedig a szegény országoknak - pénzt adjanak. A vagyonos réteg a kezében lévő magánpénzrendszerrel működteti a fejlett ipari demokráciák gazdasági életét. Ez a kamatozó hitelpénzrendszer, a benne működő kamatos kamat mechanizmus révén, lehetővé teszi, hogy országon belül a

vagyon a szűk pénzügyi elithez, nemzetközi vonatkozásban pedig, a leggazdagabb országokhoz áramolják. Ennek eredményeként évről-évre nő a szakadék a pénzvagyonosok és a társadalom egyre jobban eladósodott többi része, valamint a gazdag ipari demokráciák és a harmadik, sőt negyedik világ szegény országai között. Az erőforrások igazságosabb elosztásával, így például újraelosztó adózással, ún. transzfer adók bevezetésével csökkenteni lehetne a vagyoni és jövedelmi különbségeket. Erre néhány demokratikus állam már példát is szolgáltatott. Az egyik ilyen történelmi példa az, amikor a német egyesítést követően a korábbi nyugat-német tartományok különleges jövedelmi adóval támogatták az egykori Kelet-Németországot alkotó új német tartományokat. Az Európai Unióban az a hivatalos politika, hogy a regionális össztermék (GNP) nem lehet az uniós átlag 75 százaléka alatt. Ennek a politikának része az is, hogy az erre rászoruló és az ezt kérelmező tagországokat a GNP-jük 6 százalékaival támogatják évente.

Ha a gazdasági és társadalmi egyenlőtlenségből indulunk ki, akkor megállapíthatjuk, hogy földgolyónk jobban nézne ki demokrácia nélkül, mint a megvalósult reál-demokráciával. A demokratikus berendezkedésű országok létrejötté egybeesett egy példa nélkül álló nagy globális egyenlőtlenséggel. A globális méretű egyenlőtlenség - mind abszolút, mint relatív értelemben - egyre nagyobb az egyes országok össztermékében, GDP-jében kifejezve. Az elmúlt 150 évben egyre szélesedett a jövedelmi szakadék az államok között. Ezt támasztják alá a rendelkezésre álló statisztikai adatok, amelyekből látható, hogy a gazdasági-jövedelmi különbségek kisebbek a demokráciák között, mint a demokratikus és nem demokratikus országok között. A Világbank adatai szerint mintegy 2,8 milliárd ember él napi 2 dollár jövedelem alatt. Közülük 1,2 milliárd kevesebb, mint 1 dollárból kénytelen megélni. Akadnak olyan nem-demokratikus rendszerű országok, pl. az Egyesült Arab Emírátsok, ahol az életszínvonal magas. Ugyanakkor vannak szegény demokráciák is. Mégis a gazdasági jólét és a demokratikus rendszer közötti kapcsolat oly szoros, hogy egyes kutatók a gazdasági jólétet a létező demokrácia előfeltételének tekintik. Egyes teoretikusok egyenesen azt állítják, hogy a létező demokrácia gazdaggá tesz. De a statisztikusok ehhez hozzátesszik, **hogy a fejlett ipari országok - jelentős mértékben - más országok szegénységével lesznek gazdaggá.** Tény, hogy a létező demokráciákban jelenleg hiányzik a politikai akarat olyan nagyarányú nemzetközi szintű jövedelem-átcsoportosításra, amely csökkentené a szegény országok és a fejlett ipari demokráciák közti szakadékot. Az ipari demokráciák a jelek szerint strukturálisan képtelenek egy ilyen politikai akarat létrehozására.

A létező demokrácia és a nacionalizmus

A vagyonos elit szervezett magánhatalmát fenntartó liberális demokrácia, elválaszthatatlanul kapcsolódik a nacionalizmushoz és a nemzetállamhoz. A demokrácia és a nacionalizmus párhuzamosan fejlődött. A rendkívül meggazdagodott szűk uralkodó réteg többek között a nemzeti hovatartozás fokozott hangoztatásával állította maga mellé a társadalom hátrányos helyzetűvé vált rétegeit. Azt hangoztatta, hogy nem a vagyoni különbségek megosztó-szétválasztó ereje, hanem az egyazon nemzeti közösséghez való tartozás érzése a lényeges. A reál-demokrácia játékszabályai szerint a hatalmat a nép által megválasztott képviselők meghatározott ideig, vagyis a következő választásig gyakorolják. A demokrácia szó egyben a jogegyenlőséget is kifejezi, a többség formális uralmát a kisebbség felett, az állampolgárok szabadságának és egyenjogúságának az elismerését. A nép fogalma azonban bizonyos értelemben megfelel a nemzet fogalmának és egy nemzetállam népe azonos a nemzettel. A nyugati demokráciák politikusai felváltva beszélnek „nemzetünkről”, „népünkről” és az „állampolgárok közösségéről”. A demokraták, azaz a népuralom hívei ragaszkodnak a démosz, a nép kategóriájához, mint a demokrácia társadalmi rendszerének az alapvető politikai

egységéhez. Történelmileg mindez elvezetett a liberális demokrácia és a konzervatív nacionalizmus szövetségéhez.

A **konzervatívok** mindig készek voltak arra, hogy erősítsék az állami struktúrát olyan mértékig, amely lehetővé teszi a változást akaró népi erők szükséges kontrollját. Az individuális szabadság és a szabadpiac harcosai: a **liberális demokraták** sem viszonyultak ellenségesen az államhoz. A liberális demokraták kezdettől fogva védelmezték az egyént és az egyén jogait az állammal szemben, s ezért kényszerűségből támogatták az általános választójogot, amely az egyetlen garanciája a demokratikus rendszerű államnak. Ezáltal maga az állam vált azoknak a reformoknak első számú hordozójává, amelyeknek meg kellett szabadítaniuk az egyént, a polgárt a múltból örökölt társadalmi kötöttségek alól. A **szocialisták** számára az állam hajtotta végre a közakaratot. A **konzervatívok** számára az állam védelmezte a hagyományos jogokat a közakarral szemben. A **liberálisok** számára az állam hozta létre azokat a feltételeket, amelyek lehetővé tették az egyéni jogok érvényesítését. Mindhárom egymással rivalizáló ideológia szerint az államot erősíteni kellett a társadalommal szemben, miközben retorikájukban valamennyi arra hivatkozott, hogy a társadalmat kell erősíteni az állammal szemben. Az 1789-től 1848-ig terjedő időszakban a forradalom hívei és ellenzői álltak egymással szemben. A politikai küzdelem tehát a liberálisok és a konzervatívok között zajlott. Azokat, akik magukat radikálisoknak, jakobinusoknak, republikánusoknak vagy szocialistáknak nevezték - valójában a liberálisok militáns képviselőinek tartották. A mai napig fennálló liberális-szocialista szövetség a liberális és egyenlőségi gondolkodásban gyökerezik. 1830 táján kezdett elkülönülni a liberalizmus és a szocializmus, és 1848-ra ez az osztódási folyamat be is fejeződik: a két irányzat szétválik. Ugyancsak ekkor kezdődik a liberálisok és a konzervatívok összebékülése. A konzervatívok felismerték, hogy a tulajdonjog védelme tekintetében azonosak a törekvéseik a liberálisokéval. A konzervatívok számára a tulajdon jelképezte a folyamatossgot és ez volt az alapja a családi és a közösségi életnek, a nemzeti összetartozásnak. Egybekapcsolta őket azon forradalmi törekvések elleni fellépés, amely törekvések fenyegethették volna vagyoni helyzetüket.

Közeledtek a konzervatívok és a szocialisták is egymáshoz. Nem bizonyult teljesen igaznak az a feltételezés, hogy a konzervativizmus és a szocializmus kizárja egymást. A konzervatívok ugyanis támogatják a tekintéllyel rendelkező és aktivista államot, ugyanúgy ahogyan a szocialisták. A liberális-szocialista szövetség eredményeként létrejött egyfajta szocialista liberalizmus. A liberális-konzervatív szövetség révén pedig egyfajta konzervatív liberalizmus. Vagyis a történelmi fejlődés során előállott **kétfajta liberalizmus**. Egyes szerzők, így **Immanuel Wallerstein** felveti azt, hogy „nem tekinthetők-e a különböző 20. századi totalitárius rendszerek a konzervatív-szocialista szövetség egyik maradandóbb formájának abban az értelemben, hogy létrehozták a tradicionalizmusnak egy olyan alakzatát, amely egyszerre volt populista és szocialista. Ha ez így van, akkor ezek a totális rendszerek olyan változatot képeztek, amelyben a liberalizmus maradt a központi helyen. . . A liberalizmus erőteljes ellenzésének látszata mögött megtalálhatjuk mindeme rendszerek kívánalmainak a közös alkotóelemét, azaz a hitet a termelékenység növekedése révén elért haladásban, amely a liberálisok szentírása volt. Ily módon levonhatjuk azt a következtetést, hogy a szocialista konzervativizmus bizonyos módon a liberalizmus egyik variánsa volt, ördögi formában.” Wallerstein ezután felteszi a kérdést, hogy nem lenne-e helyes 1789-et követően csupán egy igazi ideológiáról: a liberalizmusról beszélni, amely azonban három változatban mutatkozott meg. Wallerstein szerint 1789 és 1848 között a küzdelem a konzervativizmus és a liberalizmus között zajlott, amely kulturális hegemoniára törekedett. 1848 és 1914 között a liberalizmus uralkodó helyzetben volt, miközben a marxizmus szocialista ideológiája megpróbált vele rivalizálni. 1917 és 1989 között megvalósult az így értelmezett liberalizmus világszintű

egyeduralma. Wallerstein úgy véli, hogy a leninizmus, amely retorikájában élesen bírálta a liberalizmust, valójában annak egyik megtestesítője volt.

Előző fejtegetéseinkben a liberalizmus kifejezést a liberális demokrácia szinonimájaként használtuk. A legtöbb demokrata meg van arról győződve, hogy a demokrácia, vagyis a népuralom legitim rendszer, függetlenül attól, hogy ki hogyan határozza meg: ki és mi a nép? Még a teljesen zárt faji-nemzeti közösségek is lehetnek demokratikus berendezkedésűek. A demokratikus nacionalista álláspont a legtöbb demokrata számára elfogadható és szinte valamennyi létező demokratikus állam ezt el is fogadja. A demokrácia tehát megerősíti a nacionalizmust, mint az állam létrehozásának megalapozó eszmerendszerét.

A létező demokrácia, mint ostromlott erő

A nemzetállam és a globális egyenlőtlenség kombinációja hozta létre a szegénység világóceánjában a létező demokrácia ostromlott erődjét. Soha nem volt könnyebb egyik kontinensről a másikra utazni, mint manapság, de a migráció, az emberek áramlása a gazdag nyugati demokráciákba rendkívül nehéz. A nagy jövedelmű demokráciák kevesebb bevándorlót engedélyeznek, mint néhány demokratikusnak nem tekinthető ország (pl. Egyesült Arab Emírátsok). Azok az országok, amelyek nemzeti jövedelmükből a legmagasabb részt fordítják a bevándorlás korlátozására, mind demokráciák. Ugyancsak demokrácia a legtöbb olyan ország, amelyik elektronikus megfigyelőrendszerrel védelmezi határait a bevándorlók elől. A demokráciák lényegesen kevesebb segínyt juttatnak el a szegény országoknak, mint amelyre gazdasági teljesítményük növekedése lehetőséget nyújtana. Az egy főre jutó nemzeti jövedelemben a legnagyobb különbségek a demokráciák és a nem demokratikus országok között vannak.

A liberális demokráciák egyformaságát és egyöntetű alkalmazkodását az irányító elit igényeihez azóta bírálják, amióta létrejöttek. Kezdetben ez a kritika vágyakozást fejezett ki az arisztokrata individualizmus iránt, s még ma is közkedvelt módszer elitistának minősíteni ezt a fajta bírálatot. Mára az arisztokrácia kulturális különállását a nivótlan tömegkultúra harsány és szenzációhajász különállása váltotta fel. A kulturális konformitás elleni bírálat elsősorban a liberális társadalomnak szól, s nem a demokráciát, mint politikai rendszert támadja. A reáldemokrácia apologetái szerint a demokráciát, mint politikai rendszert nem lehet felelőssé tenni az uniformizált kultúráért vagy a társadalmi konformitásért. A demokrácia-propaganda különösen Kelet-Európában 1989 után a demokráciát politikailag dinamikusnak és belsőleg változatosnak igyekezett beállítani. Valójában valamennyi nyugati demokráciában olyan megszilárdult pártrendszerek jöttek létre, amelyeket zárt elitek irányítanak. Ők alkotják a politikai osztályt. Ezekbe a zárt politikai csoportokba rendkívül nehéz bejutni. A létező demokráciának ez a rendszere kívülről tekintve se nem dinamikus, se nem nyílt a megújulásra, az innovációra. Mindennek az eredményeként a létező demokráciákban a megújulást jelentő politikai eszmék hiánycikket képeznek. A politikai hatalmon osztozkodó pártok között a különbség csökken. A liberális demokrácia egyre erőteljesebben akadályozza újabb nagy politikai pártok létrejöttét, és ezért csekély esély van arra, hogy tízévenként olyan politikai párt alakuljon, amely elnyeri a választópolgárok 5 százalékának a szavazatát. A demokrácia tehát olyan társadalmakat hozott létre, amelyek túlságosan is egyhangúak és uniformizáltak. A reál-demokrácia olyan megvalósult utópiának bizonyult, amely szinte minden vonatkozásban kudarcot vallott saját eszméinek a gyakorlatba való átültetése során. A liberális demokrácia olyan társadalmat hozott létre, amely magát utópiaellenesnek tekinti. A liberális ideológia szerves részét képezi az utópiaellenesség. A liberális és a demokrata utópiaellenesség egy és ugyanaz a dolog. A liberális demokrácia számos híve az utópikus eszmék következményének

tartja a totális rendszerek megszületését Európában. Ezért több liberális demokrata ma is hirdeti, hogy a politikai rendszert meg kell védeni a társadalommal folytatott utópista kísérletezésektől. Számukra a demokrácia - többek között - valamiféle utópia ellen védelmező mechanizmus.

A létező demokrácia önimádata és viszonya a kritikához

A létező demokrácia meglepően nagy ellenállást tanúsít minden valódi megújulást jelentő innovációval szemben. Ez összefügg azzal, hogy képtelen elfogadni bármely alapvető bírálatot. A demokrácia-elmélet hívei időnként kijelentik, hogy a létező demokrácia tökéletlen rendszer, de a gyakorlatban mégis vallásos tiszteletben részesítik. Demokratikus társadalmakban a demokrácia bírálata még alapvető elveinek a kétségbevonása nélkül is gyanús és elutasításban részesül. Különösen elutasítják azt, hogy a demokratikus rendszer elfajulhat és degenerált, korrupt rendszerré válhat. Ezt a fajta bírálatot a fasizmussal azonosítják, amelynek a propagandájában valóban szerepet játszott a demokrácia elfajzása, morbidnak és enerváltnak bélyegzett dekadenciája.

A demokrácia egyes mai bírálói a korrupciót hozzák fel ellene, felsorolva olyan eseteket, amikor politikusokat megvesztegettek. De a reál-demokrácia alaposabb bírálói elsősorban abban látnak kivetnivalót, ahogyan ez az istenített társadalmi berendezkedés az elmúlt ötven évben fejlődött. Sokat hivatkoznak például az amerikai elnökválasztás elfajulására, hogy már nemcsak elmarad a valódi politikai programok és személyiségek versengése, hanem a kampány-menedzserek által előállított politikusi arculatok is konfekció-áruvá váltak. Bírálat tárgyává teszik azt is, hogy Nagy-Britanniában Tony Blair kormánya hétről-hétre a közvélemény-kutatásokhoz igazítja politikáját azért, hogy maximalizálja választói körében a támogatók arányát. A bírálók egyik fő érve, hogy egyre nő a választópolgárok közömbössége, s ez tükröződik a választásokon való folyamatosan csökkenő részvételben. Ugyancsak szeméretetik a demokráciának, hogy elfordult az általa hirdetett politikai esélyegyenlőségtől és a valódi önrendelkezéstől. A bírálatok kiemelik, hogy a reál-demokráciák integrált hatalmi elitje az önrendelkezést és a politikai-gazdasági esélyegyenlőséget nem tekinti a létező demokrácia alapvető - lényegi - tulajdonságának. A demokratikus társadalmakban berendezkedett szervezett magánhatalom elutasítja, hogy ezt a rendszert korruptnak és degeneráltnak minősítsék. Ez az elutasítás logikailag azt jelenti, hogy a politikai és gazdasági egyenlőséget, valamint az önrendelkezést megtagadó reál-demokrácia belső tulajdonságainál fogva szükségszerűen tiszta, igazságos és tökéletes rendszer. Ez egyfajta társadalmi önimádatához vezet, amely rokonságot mutat a túlzó nacionalizmusokban fellelhető nemzetimádatokkal. A demokrácia tökéletességének és megszentelt voltának ez a hiedelme létrehozza az önelégültségnek egyfajta légkörét, amely elzárja az utat minden alapvető megújulás előtt. A megszentelté minősítés ellene van minden változtatásnak, minthogy ami szent, azt meg kell őrizni. Minden olyan reform és újítás, amelyet csak demokratikusnak nem minősíthető eszközökkel lehetne végrehajtani, a demokráciában eleve tilosnak minősül, még akkor is, ha társadalmi hasznossága egyértelműen bizonyítható. Európa-szerte a demokrácia ma a szabad piac és a szabad kereskedelem korlátot nem ismerő kiterjesztésével és elmélyítésével azonosul. A reál-demokrácia bevezetése a deregulációt, privatizációt, piacorientált politikát, a szabad kereskedelmet és a globalizációt jelenti a nyomában járó hatalmas egyenlőtlenségekkel. A létező demokrácia - függetlenül a népuralom eredeti jelentésétől - ma már nem létezik az ún. szabad piactól elválasztva. Gazdasági értelemben a demokráciát a pénztőke és a korporációk korlátlan szabadságát biztosító szabad piaccal, vagyis a pénzügyi fölénnyel való visszaélés szabadságával lehet azonosítani. Az alapvető emberi jogok és politikai szabadságjogok egy része, így például a tulajdonhoz való jog, egyrészt liberális-demokrata jog, másrészt a gazdaság

működésének előfeltétele. A piac szó valójában a szervezett magánhatalom szépítő elnevezése. A gyülekezési és egyesülési szabadság - különösen, ha azt jogi személyek, gazdasági társulások formájában értjük - egyértelműen azzal jár, hogy szabadon jöhetnek létre a piac arctalan, csak absztrakt jogi személyiséggel bíró, szereplői. A liberális demokráciában, vagyis a szervezett magánhatalom uralmának a körülményei közepette a jog uralma pedig azt jelenti, hogy a szervezett közhatalom - az állam - a rendelkezésére álló erőszak-monopólium segítségével köteles megvédeni a szervezett magánhatalom pénzmonopóliumát, magántulajdonát és így biztosítani cselekvési szabadságát. A jog uralma biztosítja a szervezett magánhatalomhoz tartozó társulások, a bankok és korporációk cselekvési szabadságát. Történelmi tény, hogy a szervezett magánhatalom monopolizált „piaca” már létezik a legtöbb államban. A szervezett magánhatalom tulajdonában lévő korporációk állítják elő az áruk és szolgáltatások döntő részét az ipari demokráciákban. A szervezett magánhatalom által dominált demokráciában természetesen a szervezett közhatalom, az állam, csak igen korlátozottan ellenőrizheti a pénzügyi és a gazdasági tevékenységet. A szervezett magánhatalomnak ez a monopol gazdasága, amelyet eufemisztikusan modern piacgazdaságnak neveznek, csak az elfajzott reáldemokrácia körülményei között alakulhatott ki. A nyugati demokráciák ma már egyetlen országot sem ismernek el demokratikusnak, amelyik nem rendelkezik a szervezett magánhatalom számára a szabad pénzügyi és gazdasági tevékenységét biztosító monopol gazdasággal, azaz a „modern piacgazdasággal”.

Amikor a nyugati demokráciák katonai erőt vesznek igénybe, hogy terjesszék a demokráciának nevezett társadalmi berendezkedést és érvényt szerezzenek az emberi jogoknak, akkor rendszerint rákényszerítik ezekre az országokra a szervezett magánhatalom pénzügyi és gazdasági uralmát, azaz az átértelmezett „szabad piacgazdaságot”. A demokratikus politikai berendezkedés belsőleg valóban kialakított egyfajta piaci kultúrát. A demokráciák még ma is fennen hirdetik, hogy elkötelezett hívei az olyan etikusan hangzó céloknak, mint a piaci verseny. Az ilyen etikusnak tekintett törekvéseket erkölcsi kötelezettség rangjára emelt evidenciának tekintik. Egy demokratikus állam polgára valószínűleg elutasítaná azt a javaslatot, hogy országát tudatosan versenyképtelenné tegyék. Még akkor is elutasítaná, ha ez legitim stratégia lehetne a világ erőforrásainak az újraelosztására és fenntartására. Az ENSZ adatai szerint ma az emberiség fejlett ipari demokráciákban élő 20 százaléka fogyasztja el a rendelkezésre álló erőforrások 86 százalékát, és a Föld népessége 80 százalékának csupán az erőforrások 14 százaléka jut.

Mibe került az átmenet a létező demokráciába?

A Közép- és Kelet-Európában 1989 után lezajlott változások először mutatták meg a történelemben, hogy a szervezett magánhatalom uralmát jelentő reáldemokráciába való átmenet milyen negatív hatásokat eredményez. A fejlett ipari demokráciákban a demokratikus berendezkedés 100-200 év alatt fejlődött ki. Nagy-Britannia 1800-ban egészen másképpen nézett ki, mint 2000-ben. A hatalmas különbség nem csak a demokrácia hatásának tulajdonítható. Kelet-Európában viszont az új politikai és gazdasági rendszer néhány éven belül került bevezetésre, mégpedig viszonylag pontos statisztikai megfigyeléssel párosulva. Ezért ha összehasonlítjuk 1995 Oroszországát 1985 Szovjet-Oroszországgal, akkor a különbség döntően a gazdasági és politikai átmenetnek tudható be. Az átmenet a reáldemokráciába rendkívül sokba került. A legnagyobb ár, amit fizetni kellett, az emberi életek elvesztése, ami statisztikailag tükröződött a várható élettartam nagyarányú csökkenésében Kelet-Európa legtöbb országában - de különösen az Orosz Föderációban. Legszenvedetlenebb a fiatal és középkorú férfiak halálozási arányának növekedése. A második legnagyobb költség az elhalálozási arányszám folyamatos növekedése. Ez megmutatkozik olyan betegségekben, mint

a tuberkolózis, amely korábban már nem számított népbetegségnek. A harmadik ár: a szegénység példa nélkül álló növekedése, a jövedelmek nagyarányú csökkenése. A szegénység növekedésének egyik legfőbb okozója a csökkenő jövedelmekkel és emelkedő inflációval párhuzamosan a vagyoni és jövedelmi különbségek rendkívüli megnövekedése volt. Az ötödik ár, amit fizetni kellett a demokráciáért a nemek közötti megkülönböztetés fokozódása. A szovjet birodalom fennállása idején az érvényes kvóták elősegítették, hogy számos nő került döntéshozói pozícióba. A demokratikus rendszer következtében drasztikusan csökkent a vezető állású nők száma. Ugyancsak kisebb lett az állásban lévő nők száma, miközben a rájuk nehezedő munkateher - háztartáson kívül és belül - megnövekedett. A demokráciáért fizetett hatodik ár az iskolázási rendszer jelentékeny romlása. A hetedik költség a munkanélküliség nagyarányú növekedése, az alulfoglalkoztatottság, valamint a fekete és a szürke gazdaság térnyerése. Mindezt kiegészítette az egyéni biztonság és a közbiztonság drámai romlása.

Milyen haszonnal járna a reál-demokrácia lecserélése ?

A szovjet birodalom felbomlásával Kelet-Európában és Oroszországban tanúi lehettünk, mekkora károkat okozott a pénzoligarchia szervezett magánhatalmának a kiépülése a reál-demokrácia politikai rendszerének a bevezetésével. Vegyük most közelebbről szemügyre, hogy milyen haszonnal járna a bevezetett rendszer lecserélése, pl. egy olyan régebbi demokratikus modellel, amilyen a demokrácia hazájának nevezett Nagy-Britanniában működik. Az első következmény a várható élettartam megnövekedése lenne. A második, hogy javulna a közegészségügy és csökkenne a különböző fertőző betegségekben való megbetegedés aránya. Harmadik lenne a szegénység nagyarányú csökkenése. Negyedik következményként mérséklődnének a jelenlegi nagy jövedelembeli különbségek. Ötödikként megnövekedne a nők társadalmi státusza. Többen kerülnének ismét politikai és gazdasági vezető pozícióba. Hatodikként több erőforrás jutna a közoktatásra és a nevelésre, továbbá növekedne az oktatás színvonala. Hetedikként csökkenne a munkanélküliség. Kevesebb embernek kellene teljesen bizonytalan munkakört betöltenie, vagy pedig rendkívül alacsony termelékenységű munkát végeznie. Ezt az összehasonlítást lehet tudománytalannak nevezni, de a demokrácia elkötelezett hívei maguk is gyakran alkalmazzák az összehasonlítás módszerét a különböző társadalmi és politikai berendezkedésű országok között. Így például gyakran hasonlították össze a sztálinista Oroszországot a hitlerista Németországgal. Ma a fő hivatkozási ország az Egyesült Államok. Az a nemzetközi pénzügyi közösség, amely erősen szorgalmazta Kelet-Európában és az egykori szovjet birodalomban a gazdasági-társadalmi átmenetet, szintén alkalmazza a hosszútávú összehasonlításokat igen nehezen összemérhető társadalmak között. A demokrácia igazolására azonban elfogadhatónak tartják a nemzedékeken átívelő, a kultúrákon keresztül hatoló rendkívül eltérő társadalmak összehasonlítását. Ha pedig ez így van, miért ne lehetne a demokrácia bírálatakor is ezekhez a módszerekhez folyamodni?

Hogyan határozzák meg a demokrácia hívei a létező demokráciát?

Thomas Christiano a „The Rule of Many: Fundamental Issues in Democratic Theory, Westview. P.3.” (A sok uralma: A demokrácia elmélet alapvető kérdései) című művében így foglalja össze a demokrácia alapelveit: „Először, a demokráciában a nép uralkodik. A népszuverenitás értelmében minden döntésre képes felnőtt személy egy testületbe tömörül, hogy meghatározza az életükre vonatkozó jogszabályokat és politikát. Minden polgárnak egy szavazata van ebben a döntési folyamatban. S mindenkinek lehetősége van arra, hogy véleményt nyilvánítson a követendő eljárásokról. Másodszor, minden polgárnak joga van

ahhoz, hogy egyenlő félként vegyen részt a döntéshozatalban. A politikai egyenlőség a döntési folyamatban való egyenlőséget jelenti... Minden polgárnak joga van ahhoz, hogy éljen annak a lehetőségével, hogy véleményét és bármely más polgárt támogató érveit kifejtse, hogy a közérdeklődésre számot tartó ügyek széles skálájáról halljon. Mindenkinek joga és kötelessége, hogy nyílt és fair vitában részt vegyen. Ezek a demokráciának az ideái. Ezek csak részben valósulnak meg egy modern demokráciában. Az egy személy egy szavazat szabályt a törvényhozói testületek megválasztása során betartják. Bárki pályázhat közhivatalra. A választások során számos politikai párt versenyez a hatalomért, eltérő társadalmi elképzelések mellett érvelve. A különböző jelöltek és pártok politikai kampányai nagyrészt ezen egymással szembenálló nézetek megvitatásából állnak. S mindenkinek megengedett, hogy ebbe a vitába beleszóljon. A társadalom tűri és bátorítja a közérdeklődésre gyakran számot tartó témák kemény megvitatását.”

Robert Alan Dahl „Democracy and its Critics, *New Haven University Press p. 221-222*” című könyvében a demokráciát polyarchyának nevezi, azaz olyan politikai rendszernek, amelyben jelen kell lennie a következő hét intézménynek: (1) Választott tisztségviselők; a politikára vonatkozó kormányzati döntések feletti ellenőrzés alkotmányosan választott tisztségviselők előjoga; (2) Szabad és tisztességes választások; a megválasztott tisztségviselők rendszeresen megtartott és fair választások útján kerülnek hivatalba, amelyek során kényszerítésre rendszerint nem kerül sor. (3) Aktív választójog, vagyis minden nagykorú személy részt vehet a választáson. (4) Passzív választójog, azaz minden nagykorú személynek joga van arra, hogy hivatalt viseljen. (5) Szólásszabadság; a polgároknak joguk van ahhoz, hogy a politikai kérdések széles körében a szigorú büntetés veszélye nélkül véleményt nyilvánítsanak, beleértve a tisztségviselőket, a kormányt, a rendszert, a társadalmi és politikai rend, valamint az uralkodó ideológia bírálatát is. (6) Az alternatív tájékozódáshoz való jog; a polgároknak joguk van ahhoz, hogy más forrásokból is tájékozódjanak; ilyen alternatív információs források nemcsak léteznek, de jogi védelemben is részesülnek. (7) Egyesülési és társulási autonómia; ahhoz, hogy különböző céljaikat elérhessék, beleértve az előzőekben felsoroltakat, a polgároknak joguk van viszonylag független társulások és szervezetek létrehozására, beleértve a független politikai pártokat és érdekcsoportokat.

...A polyarchya valamennyi intézménye szükséges egy ország kormányzásában a lehető legmagasabb szintű demokrácia megvalósításához.”

Jeremy Kirk a „Constitutional implications from representative democracy” (Alkotmányos implikációk a képviselői demokráciából) című művében írja: „A demokrácia, szó szerint, a nép általi uralmat, kormányzatot vagy hatalmat jelenti. Logikailag és történelmileg ez tartalmazza a többségi uralomnak az eszméjét. A képviselői demokrácia a demokráciának olyan formája, amelyben elsősorban a nép közvetve kormányoz, választott képviselők útján, nem pedig közvetlenül gyakorolja a hatalmat.”

A létező demokrácia és az emberi jogok

Ma már általánosan elfogadott gyakorlat, hogy a demokrácia meghatározásába belefoglalják az emberi jogokat és a politikai szabadságjogokat. Az amerikai Freedom House a következő szempontok szerint minősít egy országot demokratikusnak vagy sem:

- Van-e szabad és független tömeg-tájékoztatási rendszer, és léteznek-e a kulturális megnyilvánulás más formái?
- Vannak-e szabad vallási intézmények, s van-e lehetőség a vallásos meggyőződés egyéni és közösségi kifejeződésére?

- Van-e gyülekezési, tüntetési szabadság és lehetőség a nyilvános vitára?
- Létezhetnek-e szabadon politikai és kvázi-politikai szervezetek, pártok, civil szerveződések és alkalmilag társult csoportok ?
- Van-e független igazságszolgáltatás?
- A polgári és a büntetőjogi ügyekben a jog előírásai szerint döntenek-e, vagy sem ?
- Egyenlően alkalmazzák-e a lakosság minden részével szemben a jogszabályokat ?
- Van-e védelem a politikai terrorral, a jogtalan fogvatartással, száműzetéssel, a kínzással szemben, származzék ez akár a rendszer ellenzőitől vagy támogatóitól ?
- Van-e lehetőség nyílt és szabad vitára ?
- Van-e személyes autonómia ? Ellenőrzi-e az állam az utazást, a lakóhely vagy a munkahely megválasztását ? Van-e lehetőség elkerülni az ideológiai kényszerítést és a túlságos függőséget az államtól ?

Noha jogokat soroltunk fel, de ez a felsorolás valójában a ma uralkodóvá vált reál-demokrácia meghatározásának is tekinthető. A kérdések a létező demokrácia mai követelményrendszerét tartalmazzák. A demokrácia-elméletben az emberi és polgári jogok, a politikai szabadságjogok és a demokratikus kormányzás kategóriái kristályosodtak ki.

Mi a létező demokrácia ellentéte ?

A létező demokrácia hívei gyakran hivatkoznak Hitlerre és a fasizmusra azt sugalmazva, hogy aki ellenzi a reál-demokráciát, az „fasiszta, olyan mint Hitler”. Ez természetesen nem fogadható el a létező demokrácia ellenpólusa meghatározásának. A nyugati politikatudomány a demokráciát rendszerint a diktatúrával, az autoriter (tekintélyuralmi) vagy totális rendszerrel hasonlítja össze. A totalitarizmus elmélete nagyrészt a hidegháború terméke. Az 1950-es évek amerikai társadalomtudományában formálódott ki ez az elmélet, amikor kiéleződött a sztálinista kommunizmussal szembeni ellenállás. A totalitarizmus elmélete szerint a hitleri nemzetiszocialista rendszer, és a sztálinista bolsevik rendszer többé-kevésbé azonosnak minősíthető. Az 1960-as évekre ez az elmélet már kiment a divatból, noha továbbra is használták Hitler és Sztálin azonosítását. A demokrácia-elmélet gyakorlói még ma is a totális rendszert jelölnék meg a demokrácia ellenpólusaként. Második ellentétként valószínűleg használnák az autoriter, vagy autokrácia kifejezést. A terrorizmus vagy az abszolutizmus, netalántán a gazdasági diktatúra nélküli önrendelkező társadalom fogalmát szinte biztos, hogy nem említенék. Ifjabb George Bush, a jelenlegi amerikai elnök megfogalmazása szerint a terroristák Amerika demokratikus rendjét és szabadságát fenyegetik, de mégse úgy tekint a terrorizmusra, mint alternatív társadalmi rendszerre, vagy kormányzati formára. Beszélhetünk egy totális vagy autoriter társadalomról, de egy terrorista uralmi formáról, mint tartósan fenntartható kormányzati rendről aligha szólhatunk.

Karl J. Friedrich amerikai társadalomtudós a „The unique character of totalitarian society, *Totalitarianism, New York*” (A totális társadalom különleges jellemzője) című művében a következőképpen határozta meg a totális társadalmak legfőbb jellemzőit 1953-ban:

- Van egy hivatalos ideológia, amely az emberi létezés valamennyi lényeges vonatkozását felöleli. Az adott társadalom valamennyi tagja köteles ehhez legalább passzívan alkalmazkodni. Ennek az ideológiának központi tanítása, hogy az adott társadalom az emberi fejlődés legfejlettebb, végső formája.

- A társadalmat egyetlen tömegpárt irányítja, amely felöleli a lakosság mintegy 10 százalékát, azokat az embereket, akik feltétlenül elfogadják az uralkodó eszmerendszert és készek mindent megtenni annak általános uralma érdekében. Ez a párt hierarchikusan szervezett és zárt oligarchia irányítja, rendszerint egy vitathatatlan tekintélyű vezetővel az élén.
- Érvényesül az ellenőrzés csaknem teljes monopóliuma, amely a párt és az őt kiszolgáló káderek kezében van.
- A tömegtájékoztatási eszközök ellenőrzése feletti monopólium is a pártállami bürokrácia kezében van.
- Az erőszak-apparátus nemcsak a rendszer „ellenségeit” nyomja el, de felhasználásra kerül a lakosság önkényesen kiválasztott csoportjaival szemben is.

A hivatalos ideológiához való alkalmazkodás, mint általános követelmény, azonban nemcsak a totális rendszerekre jellemző, hanem a demokratikus társadalmakra is, hiszen a demokratikus országok elvárják, hogy polgáraik demokraták legyenek. A totális rendszerek elméletével foglalkozó társadalomtudósok minden bizonnyal nem tűzték maguk elé a nem demokratikus rendszerek általános ismérveinek az egyetemes megfogalmazását. Mivel a létező demokráciák minősítése a Freedom House követelményeihez hasonló szempontok szerint történik, így a totalitárius kifejezés ma már azt jelenti, hogy az adott rendszerben olyan kormány működik, amely nem szabad választások útján került hivatalba, hogy nincs politikai pluralizmus, azaz többpártrendszer, nincs szabad sajtó és hiányzanak olyan politikai szabadságjogok, mint például a szólásszabadság, a gyülekezési és társulási szabadság. A liberális demokráciákat megelőző politikai és kormányzati rendszerek sem rendelkeztek a Karl Friedrich által felsorolt jellemzőkkel, mégsem lehetett őket egyszerűen totális uralmi rendszereknek minősíteni.

Hasonló probléma van az autoriter (tekintélyuralmi) rendszer, vagy az autokrata rendszer meghatározásával. Azokat a rendszereket, amelyekben a liberális demokrácia elemei nincsenek meg, vagy csak részben lelhetők fel, autoriter vagy autokrata rendszereknek szokás nevezni. Közéjük tartoznak a hagyományos monarchiák, arisztokrata uralkodórétegükkel. De ide sorolhatóak a különböző, nem hagyományos diktatúrák és a Latin-Amerikában, Afrikában gyakran hatalomra került katonai kormányzatok. A nyugati demokrácia-elmélet nem rendelkezik a létező demokrácia alternatív rendszerére vonatkozó átfogó elmélettel. Nem tudják megfelelően meghatározni és csoportosítani azokat, akik jobb híján „nem-demokratáknak” nevezhetők.

A létező demokrácia és demokratizmus

A demokratizmus a demokrácia elengedhetetlen és együttes követelményeinek csupán a részleges meglétére utal. Adva van egy társadalom, amely még nem demokrácia, de a demokrácia bizonyos ismérveivel már rendelkezik, és a további követelmények teljesítésére is törekszik. A demokrácia meghatározása tehát nem lehetséges bizonyos követelményrendszer, a demokrácia ideológiája nélkül. Ebben a vonatkozásban a demokrácia azoknak az uralma, akik magukat demokratáknak tartják, és akik meg vannak arról győződve, hogy demokratáknak kell a hatalmat gyakorolniuk. Ugyanakkor a demokrácia-elmélet művelői, általánosságban, elutasítják, hogy ideológiai eszmerendszernek tekintsék a demokráciát, vagy akár „belief system”-nek (meggyőződésen alapuló rendszernek) tekintsék - egy semlegesebb kifejezést használva. A létező demokrácia támogatói meg vannak arról győződve, hogy így vagy úgy, de a létező demokrácia az ideológia felett áll. A liberális demokraták a demokrácia formáit és eljárásait hangsúlyozzák, és azt állítják, hogy a demokrácia, mint rendszer

politikailag semleges. De az a tény, hogy a demokráciának, mindennek előtt a liberális reál-demokráciának vannak hívei és ellenzői, már elgyöngíti ezt az álláspontot.

Véleményünk szerint valamennyi társadalmi kérdés megítéléséhez nemcsak annak az eldöntése tartozik, hogy mi igaz és mi nem, mi felel meg a tényeknek és mi nem, hanem az is, hogy mi szolgálja a véleményalkotó szükségleteit, érdekeit és értékeit. Vagyis társadalmi kérdésekben érdekek és értékek által orientált eszmék is befolyásolják álláspontunkat. Nemcsak azt kell eldöntenünk, hogy mi felel meg a tényeknek, hanem azt is, hogy ezek a tények szolgálják-e érdekeinket és értékeinket vagy sem. Vagyis szükségszerűen ideologikusan, érdekek által befolyásoltan gondolkodunk. Ennyiben az ideológia kiküszöbölhetetlen minden olyan véleményalkotásból, amelyben szerepel az ember és az emberi társadalom. A demokrácia tehát ideológiai eszmerendszer is, és a reál-demokrácia liberális eszméi a létező ideológiák egyik változatát alkotják. A demokrácia tehát nem tekinthető érték-semlegesnek és érdek-közömbösnek, mert nem küszöböli ki az ideológiát és nem áll az utópiák felett. A liberális demokrácia eszméi nyomán létrehozott reál-demokrácia maga is egy utópia sikertelen átültetése a gyakorlatba.

Ha a demokrácia eszme- és követelményrendszer, akkor a rendszer keretei között élő emberek szükségleteit, érdekeit és értékeit felölelő etikával is rendelkeznie kell. Egy tökéletes demokráciában, amelyben nincsenek a demokráciát ellenző személyek, mindenki alkalmazkodni fog ehhez a demokratikus etikához. Ennek a demokratikus etikának a legfontosabb követelménye, hogy a demokratikus kormányzati rendszert nem szabad megbuktatni, **vagyis a demokrácia nem terjed ki a demokrácia demokratikus módszerekkel való lecserélésére.** A demokratikus államok saját demokratikus jogrendjükre támaszkodva kívánják fenntartani létezésüket és megőrizni kohéziójukat. Egy demokratikus kormányzati rendszer lecserélése politikailag és jogilag teljesen elfogadhatatlan és még a megvitatása is tabu egy demokráciában. Mi történik egy létező demokráciában, ha meggyöngül a demokratikus jogrend? Egy szabad és többpártrendszerű demokráciában elvileg lehetséges demokratikus választások útján akár sorozatban is leváltani a választott kormányokat. De a kormányok akár sorozatos leváltása sem tekinthető demokráciának. A demokráciának a formái és eljárásai azért léteznek, hogy ezek a formák és eljárások megteremtsék a demokrácia szilárd alapját, a legitim jogrendet. Az a kormány, amelyet demokratikus eljárások betartásával választottak, az abszolút legitim kormánnyá válik. Az Egyesült Államokban, ahol szilárd alkotmányos rend van, kulturális tabu nem a nép saját kormányának tekinteni a megválasztott kormányzatot.

A demokratikus formák és eljárások tehát nem csupán díszítő ornamensek, hanem a létező demokrácia lényegét képezik. Ennek az érvelésnek az a legfőbb fogyatéka, hogy az eljárások nem pótolják a tartalmi elemeket, vagyis a népuralomhoz fogalmilag hozzátartozó erkölcsiséget, azaz valamennyi ember szükségletének, érdekeinek és értékeinek a védelmét. Ez a védelem csak akkor lehet hatékony, ha nem csak a formális jogegyenlőség, hanem a tényleges esélyegyenlőség is védelemben részesül. Azaz egy demokrácia tartalmilag csak akkor tekinthető demokráciának, ha biztosítja minden ember számára képességeinek és életlehetőségeinek az optimális kibontakozását. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha a gazdasági és pénzügyi esélyegyenlőség révén **folyamatosan fenntartható** az egy főre és egy négyzetkilométerre eső optimális gazdasági teljesítmény. Ha a demokrácia csak a vagyonnal rendelkező szűk csoport érdekeit és hatalmát védelmezi a társadalom többségével szemben, és ha e többségnek csupán a tartalom nélküli formális eljárásokban való időnkénti részvételt nyújtja demokrácia címen, akkor az a demokrácia nem nevezhető etikai szempontból sem demokráciának. Ennek ellenére a demokrácia-elmélet hívei szerint egy demokratikusan megválasztott kormányzatot, ha az döntéseit a demokratikus eljárásokkal és a jog uralmával

összhangban hozta, nem lehet leváltani, még akkor sem, ha döntése erkölcsileg helytelen és ellentétes a polgárok döntő többségének az alapvető szükségleteivel, érdekeivel és értékeivel.

A formáknak és eljárásoknak ez az abszolút előnyben részesítése a demokrácia tartalmi elemeivel szemben aláássa a demokratáknak azt az igényét, hogy a reál-demokrácia mindenk felett való érték, és semmisem lehet jobb és fontosabb nála. Valamennyi demokratikus berendezkedésű állam igényt tart politikai rendszere legitimitására, azaz, hogy törvényeit betartsák, bírái ítéelkezhessenek s, hogy polgáraikat megadóztathassák. Mindezt etikai hivatkozással teszik, erre alapozzák legitimitásukat. Ez nagyon hasonló arra, ahogyan korábban a katolikus egyház is igényt tartott a tévedhetetlenségre és vezetőjének egyes nyilatkozatait a feltétlen erkölcsi igazság rangjára emelte. Egyes demokratikus kormányzatok ezt az érvelést nem fogadják el, és a demokratikus szót inkább a legitim kifejezés szinonimájaként használják. Legitimnek tekintik önmagukat mind politikai, mind morális értelemben. Sok demokrata úgy véli, hogy jobb kártékony dolgokat tenni demokratikusan, mint a közérdeket és a közjót szolgáló tetteket végrehajtani diktatórikus módszerekkel. Úgy tekintenek a demokratikus formákra és eljárasmódokra, mint erkölcsileg legitimáló erőforrásra, amely bármely döntést erkölcsössé tehet. A demokraták, általánosságban, meg vannak arról győződve, hogy nincs erkölcsi erő, tekintély vagy alapelv, amely legitimné tehetné a demokratikus döntések nem demokratikus eljárással való megváltoztatását.

A reál-demokrácia uralkodó etikája szerint a demokrácia bármely hibájának a kijavítására az egyedüli módszer maga a demokrácia. A modern demokráciákban nincs olyan politikai tekintély és erő, amely kívülről avatkozhatna be a demokratikus eljárásokba. Ha valami hibás döntés születik, nincs egy magasabb bíróság, amelyben a demokrácia ellen lehetne fellebbezni. A létező demokráciában a demokrácia hibái ellen is csak a reál-demokrácia saját játékszabályai szerint lehet harcolni, és semmiféleképpen nem erő alkalmazásával. Az antidemokratikus kifejezés a bűnöző és a gonosz szinonimája. E kifejezés használata a társadalom elleni támadásra utal, a terrorizmus valamilyen formájára. Gyakorlatilag tehát a demokraták abszolút morális elsőbbséget tulajdonítanak a demokráciának, vagyis abszolút legitim rendszernek tekintik. Még az igazságosságot sem tekintik erkölcsileg magasabbrendűnek. Azt állítják, hogy a demokrácia maga az igazságosság, vagy legalábbis az igazsághoz vezető út egy része. Ha pedig a demokraták tagadják, hogy létezne olyan erkölcsi követelmény, amely fontosabb lehet a demokráciánál, akkor helyes azt állítani, hogy a demokráciát megfellebbezhetetlen erkölcsi abszolútumnak tekintik. A ma uralkodó demokrácia-elmélet a fennálló rend legitimizálását szolgálja, noha nyilvánvalóvá vált, hogy a reál-demokrácia a történelem legigazságtalanabb vagyoni különbségeit hozta létre, s ezért kártékony rendszernek tekintendő az emberiség túlnyomó többsége számára.

A másik alapvető elv, amihez ragaszkodnak a reál-demokrácia elkötelezettjei, az elszakadás feltétlen elutasítása. Kétségtelen, hogy a korlátlan kiválás, elszakadás, önállósodás értelmetlenné tenné a demokráciát. Ha egy társadalomban szabad és tisztességes többpárti választás eredményeként a veszteseknek módjukban állna, hogy kiváljanak az adott társadalomból, elszakadjanak az adott országtól, és külön államot hozzanak létre, senki sem fogadná el ezt demokratikus rendszernek. A demokraták számára kell lennie egy olyan feltétlen tiszteletben tartandó egységnek, amelynek a túllépése nem megengedett. Ez az egység a „démosz”, a nép, legyen ennek a fogalomnak bármi is a tartalma. A démosz gyakran nem más, mint a modern nemzetállam. Ezért a nemzetállam és a reál-demokrácia elválaszthatatlan kapcsolatban van egymással. Kétségtelen, hogy a legitimitás a szecesszióval, az államból való kiszakadással összeomlik. Éppen ezért a nemzeti egységhez való ragaszkodás pozitív magatartás egy adott nemzethez tartozó személyek számára.

Az európai földrészen ma létező reál-demokráciák nem felelnek meg a demokratikus mitológia által hirdetett eszményeknek és követelményeknek. Ezek a demokratikusnak nevezett rendszerek nem az abszolút monarchiák vagy a totális rendszerek elleni népi felkelés eredményeként jöttek létre. Sokkal inkább állíthatjuk azt, hogy a létező demokrácia hódítás útján terjedt. Történelmileg szemlélve az történt, hogy a demokratikus rendszerű államoknak egy szövetsége tudatosan törekedett a világ többi részén a terjeszkedésre hódítás útján. Nehéz valami különösen nemeset, csodálatra méltót vagy erkölcsöset találni egy ilyen hódító háborúban. Általában mellőzni szokták annak említését, hogy milyen szerepet játszott a reál-demokrácia elterjesztésében, illetve a demokratikus átmenetben a katonai vagy gazdasági hadviselés. Ugyanakkor a kérdéssel foglalkozó kutatók tisztában vannak azzal, hogy első-sorban az Egyesült Államok részéről valóságos háború folyik saját létező demokráciájának az elterjesztésére. Még akkor is, ha elismerik, hogy a demokráciát nem az adott ország belső viszonyai hozták létre, vonakodnak rámutatni, hogy a külső katonai erő döntő szerepet játszott.

Lawrence Whitehead szerint, a demokrácia elterjedésének több változata is megkülönböztethető: a létező demokráciák 2/3-a 1990-ben - legalábbis részben - kívülről jövő tudatos beavatkozásnak köszönhetik létrejöttüket. Whitehead hangsúlyozza a külső tényezők meghatározó szerepét a reál-demokrácia elterjesztésében. Az Egyesült Államok hivatalos szervezete a USAID (amerikai segélyszervezet) a következő program megvalósításán dolgozik: (1) alkotmányos mechanizmusok létrehozása a célországokban, beleértve technikai és szervezeti segítségnyújtást alkotmányozó gyűlések és tanácskozások létrehozására. Programjába tartozik a demokratikusan választott törvényhozások működésének elősegítése és döntéshozói tevékenységük hatékonnyá tétele. (2) További törekvésük olyan jogrendszerek kialakítása, amelyekben független törvényhozás és a polgári hatóságok által ellenőrzött rendőrség működik, és amelyekben a felmerülő jogviták megoldására alternatív és informatív mechanizmusok is rendelkezésre állnak. (3) A USAID foglalkozik olyan helyi önkormányzatok életre hívásával, amelyek a helyi önkormányzat alkotmányos szerveiként működnek. (4) A USAID demokrácia-programjának része olyan választások előkészítése, amelyek a választópolgárok bizalmát élvezik. (5) A demokrácia elterjesztésének a programjához tartozik a szakszervezetek és a hivatásbeli szövetségek, valamint a civil szervezetek tevékenységének a hatékonnyá tétele. (6) A programhoz tartozik a politikai pártok működésének elősegítése; (7) a független tömegtájékoztatás biztosítása és a (8) fegyveres testületek polgári ellenőrzése. (9) A USAID támogatja a kormányzatok társadalmi ellenőrzését és számonkérhetőségét mind országos, mind helyi szinten. (10) Az iskolaügy területén támogatja a lakóközösségek aktív részvételét.

Ez a nem teljes felsorolás, amelynek célja a demokrácia építése, azaz az amerikai értelemben felfogott reál-demokrácia terjesztése a világ még nem demokratikusnak tekintett többi részén, nagyon is megmutatja, hogy a létező demokrácia nem a benne lévő vonzerő miatt terjed, hanem tudatos beavatkozás eredményeként.

A reál-demokrácia hívei részben arra alapozzák morális fölényüket, hogy a demokratikus rendszerekben az egyes személyt meghatározott jogok illetik meg. Már említettük, hogy liberális demokráciák arra is hivatkoznak - tévesen -, hogy politikailag és ideológiailag semlegesek. Még a létező demokrácia modellrendszereiben is a demokrácia ellenfeleit kizárják a közéletből, s gyakran politikailag is üldözik. Ebben a vonatkozásban a létező demokrácia hasonló a többi rendszerhez, és mindent megtesz annak érdekében, hogy biztosítsa fennmaradását.

Bizonyos politikai pártok korlátozása, illetve elnyomása normális gyakorlat a fennálló liberális demokráciákban. Ezt azzal indokolják, hogy morálisan és politikailag sem várható el egy

létező demokráciától, hogy eszközöket biztosítson ellenfelei számára magának a demokráciának az aláásására. Ha a létező demokrácia szót kicseréljük a létező diktatúra kifejezésre, akkor kiderül, hogy ugyanez a megfogalmazás a diktatúrára is érvényes, hiszen a diktatúra is igényt tart arra, hogy ne adjon eszközt ellenfelei kezébe saját létének a megsemmisítésére. Tehát a létező demokráciával kapcsolatban is megállapíthatjuk, hogy olyan politikai rendszer, amelyben a pártként is felfogható demokratikus erők abszolút politikai hatalmat birtokolnak, legalábbis a demokráciát ellenző erőkkel szemben. Ebben a rendszerben a demokrácia ellenségeinek üldözése intézményesen történik, rendszerint politikai szervezeteik betiltása révén, kiadványaik cenzúrázásával, s gyakran politikai tevékenységük kriminalizálásával, azaz bűncselekménnyé minősítésével. Ha a létező demokrácia valóban annyira magasabbrendű társadalmi, gazdasági és politikai rendszer lenne, amint azt hívei állítják, akkor nem lenne szüksége arra, hogy adminisztratív, elnyomó módszerekkel lépjen fel azokkal szemben, akik ezt a rendszert elutasítják.

A létező demokrácia is totális rendszer

A reál-demokráciákban a negatív, tiltó rendelkezések, amelyekkel a demokraták ellenfeleiket próbálják semlegesíteni, meghatározó szerepet játszanak, de még ennél is fontosabb az, ahogyan a reál-demokráciákban gondoskodnak az ún. demokratikus kultúra nevelés útján való terjesztéséről. Ez az oktatási kényszer megkérdőjelezi a létező demokráciának az erkölcsi magasabbrendűsége tartott igényét. Ugyanis egy valóban magasabbrendű oktatási és nevelési rendszernek ilyenfajta kampányra nem lenne szüksége. A reál-demokráciáknak ezt a demokratikus kultúrát szorgalmazó kampányát - bizonyos fokig - össze lehet hasonlítani az egyes nemzetállamok erőfeszítésével nemzeti kultúrájuk megőrzésére. A demokratikus kultúra kizáró jellegű, mert másfajta kultúrának az egyenjogú létezését nem teszi lehetővé. Így például elképzelhetetlen, hogy egy reál-demokráciában a totális rendszer kultúrája is létezzék. Ez a fajta feltétlen tiltás a demokratikus kultúrának is bizonyos totális jelleget kölcsönöz. A liberális reál-demokráciákban a demokrácia és a demokratikus magatartás kötelezettsége az egész rendszert áthatja. Ez érezhető a nevelési rendszerben is, annak valamennyi szintjén. A politikatudomány egy reál-demokráciában kizárólag a demokráciát igenlő elméleteket tekinti tudományosnak és oktatásra méltónak. A politikaelmélet valójában a demokrácia-elméletet jelenti, mert csak ez legitim a létező demokráciában. Számos szerző kifejezetten bele is írja tankönyvébe: a diákokat nem szabad arra bátorítani, hogy magát a létező demokráciát tegyék kérdésessé. Ha mégis bírálat hangzik el a reál-demokrácia rendszerét illetően, akkor arra bátorítják a diákokat, hogy tanulják meg, miként lehet a létező demokráciát még demokratikusabbá tenni. Arra nem készítik fel őket, hogy mi lehetne a jelenlegi reáldemokráciánál igazságosabb és jobb társadalmi rendszer. Gondolkodni is csak a liberális demokrácia terminológiájában megengedett. A reál-demokráciának azt a kártékony tulajdonságát, hogy mindenütt létrehozta a világtörténelem eddig ismert legnagyobb vagyoni különbségeit, annak tulajdonítják, hogy a liberális demokrata alapelvek nem elégségesek, ezeket tökéletesíteni kell. Ugyanakkor hangsúlyozzák, hogy a probléma gyökere nem magában a liberális demokráciában van.

Olyan liberális demokráciákban, mint az Egyesült Államok és Kanada, például a koldusokat védelemben lehet részesíteni a bíróságok előtt azon az alapon, hogy a koldulás valójában a szólásszabadság egyik formája. De azt, hogy a reál-demokrácia milyen fogyatékoságai hozzák létre azokat a társadalmi viszonyokat, amelyekben emberek egy csoportja csak koldulás révén tudja biztosítani megélhetését, az nem kutatható. Vagyis egy demokrácia nem hajlandó foglalkozni a gazdasági esélyegyenlőség folyamatos megújításával, az emberiség közös tevékenysége által előálló vagyon folyamatos újraelosztásával, ami a megoldást jelentené. De

ugyanakkor képmutató módon megengedi, hogy érvényesüljön a szólásszabadság a koldulás formájában is.

Egyenlő-e a létező demokrácia a szabadsággal?

A rendszerváltás óta negyedik ún. „szabad választáson” részt vevő magyar társadalom hónapokon át hallhatta, hogy „amióta szabadok vagyunk, és demokráciában élünk” azóta a magyar nép ismét lehetőséget kapott arra, hogy sorsát kezébe vegye és „a jövő elkezdődött”. Mivel a magyar választópolgárnak csak arra van joga, hogy négyévenként részt vehessen a politikai elit azon részének a kiválasztásában, amelyik sem pártprogram formájában, sem egyéni képviselőjelöltként tett ígéretéhez nincs kötve, ezért a politikai szabadsága csupán abból áll: beleszólhat abba, hogy a következő négy évben mely párt, illetve képviselő legyen az, aki nem tartja be választási ígéreteit. Ez tehát a szabadság, amely politikai vonatkozásban jutott a magyar választóknak. Gazdasági téren viszont, abból áll a szabadságuk, hogy tudomásul vehették a nemzeti vagyon 90%-nak a magánkézbe adását s a befolyt ellenérték száz százalékanak adósságszolgálatra való fordítását úgy, hogy az adósság közben megnégyszereződött.

De honnan jött a magyar társadalmat súlytó hatalmas adósság? A demokratikus rendszerű Nyugat 1973 és 1989 között kölcsönadott Magyarországnak 1 milliárd dollárt, de ugyanezen időszak alatt elvitt az országból 11 milliárd dollár kamatot úgy, hogy az ország külső adóssága mégis 20 milliárd dollárra növekedett („Külső eladósodás és adósságkezelés Magyarországon” - MNB Műhelytanulmányok II. - 1993.02./56 p.) Nos, a demokrácia eredményeként ez a társadalmat súlytó összadósság - külső és belső, állami és nem-állami, bruttó és nettó - 2002-re 80 milliárd euró fölé emelkedett. A magyar társadalom ennek az óriási adósságnak a terheit köteles viselni, s átadni évről évre az eladósodást az országra rákényszerítő nyugati pénzüvilágnak évi 8 milliárd eurót kitevő összeget, anélkül, hogy bármit is kapna ellenszolgáltatásként cserébe. A létező demokrácia tehát azt jelenti a magyar nép túlnyomó többsége számára, hogy minden évben 3 hónapot köteles ingyen dolgozni az arctalan pénzviszonyokba elrejtőző láthatatlan urai számára. Ez a reál-demokrácia valójában a modern feudális függőség egyik változata. Álnokabb, mint a feudalizmus, mert a feudális rendszerben a jobbágy tudta, hogy ki a földesura, s kinek robotol. A kamatfüggőség rendszerében a magyar társadalom, mintegy 80%-a úgy robotol, hogy személyesen nem ismeri urait. Sőt azzal sincs tisztában, hogy a magánellenőrzés alá került pénzürendszer miatt minden évben köteles mintegy háromhavi jövedelmét átadni a pénzürendszert kisajátító pénzüligarchiának. A magyar nép a rendszerváltás következtében a létező demokrácia és a szegénységgel párosuló szabadság körülményei közepette élhet. Ez a demokrácia azonban a szervezett pénzühatalom diktatúrájának a kulisszája - alibi-demokrácia -, és ez a szabadság a lakájok szabadsága a privilegizált kisebbség, továbbá a cselédek és a szolgák szabadsága a túlnyomó többség, a rendszerváltás vesztesei számára.

Az amerikai Freedom House ideológusai és munkatársai természetesen másképp határozzák meg a demokráciát és a szabadságot. Az ő meghatározásuk szerint a demokrácia és a szabadság lényegében fedi egymást. Ezért a liberális demokrata reál-demokráciák kapják a szabadság szempontjából a legjobb minősítést. De ha elemezzük a Freedom House szakértőinek a minősítéseit, akkor megállapíthatjuk, hogy érvelésük lényegében ördögi körben mozog. Ha a politikai szabadság azt jelenti, hogy demokráciában élünk, akkor a demokrácia jelenti a politikai, a gazdasági és az egyéni szabadságot. A piacgazdaság vagy a piac, amely a liberális demokráciák gazdasági alapját képezi, valójában a szervezett pénzühatalom uralmát jelenti a gazdasági életben. A szervezett pénzühatalomnak ez a „piacnak” nevezett uralma korlátozza a társadalmi és gazdasági szabadságot. Olyannyira, hogy ez a korlátozás a politikai

szférában meglévő szabadságot is aláássa. A szervezett pénzhatalom liberál-demokrata védelmezői azonban tagadják, hogy a pénzvagyon monopóliumával rendelkező nemzetközi pénzügyi közösség keményen korlátozza a gazdasági és a politikai szabadságot.

A létező demokrácia intenzifikálása

A demokratizáció, vagyis a demokrácia intenzívebbé tétele kísérlet arra, hogy a reál-demokráciák kétségtelenül meglévő negatív tulajdonságait kiküszöböljék. Már léteznek olyan szervezetek, mint például a Demokráciák Közössége, amely fő feladatának a demokratizálás világszintű fokozását tekinti. A Demokráciák Közösségéhez tartozó országok képviselői 2000. júliusában Varsóban tanácskoztak, ahol nyilatkozatot fogadtak el. Eszerint a résztvevők egyfajta demokratikus blokkot hoztak létre és kinyilvánították: „Törekedni fogunk a demokratikus intézmények és eljárások erősítésére. Nagyra értékeljük a demokrácia megszilárdításában a tapasztalatok cseréjét és a legjobb gyakorlatok kiválasztását. Elősegítjük a vitákat, s ahol ez célszerű fórumokat hozunk létre a demokratikus kormányzás témáinak a megvitatására, a demokratizálásról folyó vita elmélyítésére. A közös alapelvek és értékek kutatására tesszük a hangsúlyt, az egyes tagok kétoldalú kapcsolatai helyett. Elhatároztuk, hogy együttműködünk a demokráciát fenyegető olyan veszélyek elhárítása érdekében, amelyek az alkotmányosan megválasztott kormányok létét veszélyeztetik.”

A hidegháború befejezésével és a szovjet birodalom felbomlásával a globális unió eszméje és egy központi világkormányzat létrehozása ismét napirendre került. A demokráciák uniója azonban egyelőre nem lenne azonos a nemzetközi rendszerben részt vevő államok uniójával, mivel nem minden állam tekinthető demokratikusnak. Hosszútávon azonban az államok és a demokráciák globális uniója a tervek szerint egybe fog esni. Egy ilyen globális állam megszületése globális etikai normák nélkül aligha lehetséges. Egy ilyen globális etikának tartalmaznia kellene azokat az alapvető értékeket, amelyek minden állam számára kötelezőek. Ez elsősorban a nyugati liberalizmus eszméi szerint formálódna. A nyugati liberalizmus eszméi szerint legitim törekvés az egész világra kiterjeszteni a reál-demokrácia jelenleg meglévő rendszerét. A létező demokráciának ez az elterjesztése azonban egyes liberális demokrata ideológusok szerint nem megengedhető kényszerítéssel. Álláspontjuk szerint a demokrácia eleve soha nem lehet kényszer eredménye. Bármely országban, bármely körülmények között kényszer eredménye csak diktatúra lehet. Demokrácia pedig csak önkéntes választás eredménye. Ez a nézet azonban azt is jelenti, hogy a polgároknak nem áll szabadságukban másféle rendszert választaniuk, mint a jelenlegi reál-demokrácia.

A 2001. szeptember 11-i merényletek után beindult a terror elleni háború. Ez meghirdetőinek a nyilatkozatai szerint a demokrácia és a szabadság érdekében folyik, noha elsősorban a terrorizmus elleni harcot hangsúlyozzák. A terror ellen meghirdetett globális katonai stratégia a demokratikus világrend megvalósítását is célozza. A létező demokrácia tehát igényt tart a demokratikus világrendre. Ez az uralmi igénye azt is jelenti, hogy a nem demokratikus államokat hosszú távon nem tartja legitimnek. Ha pedig az egész világon a liberális demokrácia világrendje és a szervezett pénzhatalom által uralt „piac” létezhet csak, akkor ez nem tekinthető a szabadság rendjének. Nincs olyan egyetemes erkölcs, természetjogi törvény - isteni parancs -, amely előírná, hogy az egész földgolyón az emberiségnek csak egyfajta kormányzati rendszerben szabad élnie. Nincs olyan egyetemes erkölcs, amely előírná, hogy a társadalmi és kormányzati rend más formáit fel kell számolni, és be kell tiltani. A jelenlegi reál-demokrata rend ellenfeleinek nem lesz más választásuk, mint olyan társadalomban élniük, amely őket a zsarnokság ördögi támogatóinak tekinti.

A létező demokrácia tehát nem csak egy kormányzati rendszer, hanem egy olyan globális háború, amely minden demokráciát ellenző állam, kultúra és személy ellen folyik. A terror elleni háború meghirdetői a demokrácia védelmével igazolják akcióikat, noha a demokrácia rendszere nem került közvetlenül veszélybe, és katonai megvédelmezése sem szükségszerű. A reál-demokrácia globális méretű expanziója olyan planetáris méretű polgárháborúként is felfogható, amely a létező demokrácia hívei és ellenzői között folyik. A nyugati demokráciák fegyveres szövetsége: a NATO, olyan térségekben, ahol a demokrácia érdekében beavatkozott (Kosovóban vagy Szerbiában), a demokráciát a demokratikus erők uralmaként határozta meg. Ugyancsak így határozták meg a demokráciát Timorban is, ahol a Nyugat katonai erőt alkalmazott a demokrácia érdekében. Ha közelebbről megvizsgáljuk, mit is jelent a „demokratikus erők” fogalom, akkor kiderül, hogy egy viszonylag kislétszámú Amerika-barát, angol nyelvet beszélő - iskolázottságát, társadalmi státuszát illetően felső-középosztálybelinek minősülő - elit csoportról van szó. A létező demokrácia bevezetése azt jelenti, hogy meghatározott politikai struktúra létesül a globális háttérhatalom által kiválasztott helyi elit uralma alatt a demokratizálásra kiszemelt területen. A demokrácia érdekében alkalmazott erőszak ilyenkor békés erőszak, és a demokrácia érdekében ledobott bombák is békés bombák. A halottak pedig békés és demokratikus áldozatok.

A vezető ipari demokráciák által létrehozott ezen új protektorátusok nagyon hasonlítanak a korábbi gyarmatokra. Fellelhetőek bennük a gyarmati rendszerek legfőbb jellemzői. A békefenntartás nevében fellépő erők beavatkozásukat az erőszakosságok megakadályozásával indokolják, majd pedig azért maradnak ott e térségekben, hogy végrehajtsák a demokratizációt. Ennek következtében megjelent modern korunkban a demokratikus protektorátus, amely azonban alig különbözik az egykori gyarmatoktól.

Számítani lehet, hogy az elkövetkező évtizedekben növekedni fog a demokratikus protektorátusok száma és ez egyfajta újragyarmatosításhoz vezet. Különösen Afrika az a kontinens, ahol várható a „demokratikus protektorátusok” rendszerének terjedése. Sokat emlegetik, hogy az elmúlt 15 évben rendszerváltás zajlott le az egykori szovjet birodalom által uralt térségekben, így elsősorban Kelet- és Közép-Európában. Arról már kevesebb szó esik, hogy rendszerváltás zajlott le a fejlett nyugati országokban is. Ennek a rendszerváltásnak a lényege például Nyugat-Európában az, hogy a jóléti állam szociális piacgazdaságát a kamatkapitalizmus rendszere váltotta fel, ahol az eladósodott államok, vállalatok és egyes személyek erőforrásaik döntő részét adósságszolgálatra és kamatfizetésre kell, hogy fordítsák. Az állam nem képes többé fenntartani a szociális intézményrendszer olyan finanszírozását, mint, ahogyan az megvalósult a jóléti állam viszonyai között. Az államok választani kényszerültek a kamatfizetés, vagy pedig a szociális intézményrendszer fenntartása között. A kettőt együtt nem képesek teljesíteni. A jóléti állam szociális piacgazdaságának fokozatos megszűnésével, a kamatszedő pénzrendszer magánmonopóliumának a kiépülésével, s a multinacionális korporációk létrejöttével új helyzet állott elő.

A Nyugaton is lezajlott rendszerváltás egyik következménye az, hogy az elmúlt 15 év során megváltozott a nyugati demokráciák magatartása a gyarmatosítással szemben. Ennek az a magyarázata, hogy az 1950-es és 1960-as években a világ pénzügyi, gazdasági és politikai viszonyait döntően befolyásoló nemzetközi pénzügyi közösség a korábbi birodalmi struktúrák, így a gyarmatbirodalmi struktúrák lebontásában volt érdekelt. A szovjet birodalom felbomlásával viszont már a saját globális uniójának kialakításán fáradozik. Ennek részét képezi az új gyarmatosítás. Ez magába foglalja a következő tényezőket:

- A nyugati hatalmaknak és társadalmaknak a szilárd meggyőződését, hogy kulturálisan az összes többi világkultúra felett állanak, valamint azt, hogy a liberális-demokrata értékek egyetemesek.

- Ismét létjogosultságot nyer az a korábbi elképzelés, hogy a nem-nyugati országok több vonatkozásban is „barbároknak” minősülnek.

- Létrejöttek azok a különböző érdekcsoportok és lobbik, amelyek az ellenőrzésük alatt tartott tömegtájékoztatási intézményekkel fokozottabban a befolyásuk alá vonták nemcsak a demokratikus országok lakóit, de a világközvéleményt is.

- A külpolitikát, a diplomáciát, valamint a biztonsági intézményeket irányító elitek az új törekvések érvényesítése érdekében fuzionáltak.

- Létrejöttek az ellenőrzés alá vonandó területeken a Nyugat által finanszírozott és rendszerint angolul is tudó helyi elitek, amelyek a háttérhatalom globális koordináló intézményeivel szoros kapcsolatban állnak.

- Az informális háttérirányítás szerves részét képezik az ún. NGO elitek (a Non-Governmental - nem-kormányzati, nem-állami - kifejezés arra utal, hogy a háttérhatalom informális szervezeteihez tartozó elitről van szó, s ezt, a szervezet magánhatalom privát intézményeit eufémisztikusan nem-kormányzati szerveződéseknek nevezik). A „globális civil társadalom” tehát a nemzetközi pénzügyi közösség szervezett magánhatalmának az intézményrendszerét is jelenti. Civil társadalom ugyanis önállóan nem tud megszerveződni, mert nem rendelkezik saját anyagi bázissal. Egy ún. civil szerveződés vagy állami pénzből él - s akkor a közhatalomnak a függvénye, vagy a szervezett pénzhatalom finanszírozza - s akkor annak a kiszolgálója. A globális civil társadalom valójában tehát a háttérben meghúzódó pénzhatalom saját hálózatát, illetve annak a tartozékát, alrendszerét jelenti.

- Ide tartozik az is, hogy a háttérhatalom ideológusai által megtervezett és politikusai által létrehozott ENSZ ismét alkalmazza az intervencionista módszereket. Az államok belügyeibe való be nem avatkozás elve egyre inkább elveszíti érvényét, és ennek nyomán általánossá válik az egyes nemzetállamok szuverenitási igényének a korlátozása, illetve tagadása is.

A korábbi gyarmati rendszerekkel szemben a most folyamatban lévő „újgyarmatosítás” formálisan nem egy-egy gyarmattartó anyaország irányítása alatt áll, hanem névlegesen olyan nemzetek feletti szervezetek kezében van a döntés, amelyekben a tényleges hatalmat a háttérhatalom informális struktúrái gyakorolják. Az újragyarmatosítás azonban nem azonos a létező demokrácia világszintű terjesztésével, expanziójával. A klasszikus gyarmatosítás, annak idején, például Afrikában kereskedelmi és gazdasági érdekek érvényesítését jelentette. Ezt a gyarmatosítást a nagyhatalmak versengése határozta meg és szerepet játszott benne a faji felsőbbrendűség, valamint a civilizációs küldetés tudata. Az olyan demokrácia érvényesítését szolgáló beavatkozások, mint amilyen Boszniában, Koszovóban, Timorban vagy Afganisztánban történt, egyben civilizációs küldetést is jelentenek. Ezért a globális demokratizáció könnyen válhat egy globális újragyarmatosítást megvalósító civilizáló küldetéssé.

Ha a reál-demokrácia azt fogja jelenti, hogy a nem európai eredetű lakosság felett európai és amerikai származású - euró-atlanti - adminisztrátorok uralkodnak, akkor különösen nehézé válik a létező demokrácia morális felsőbbrendűségére hivatkozni. Ma már tanúi vagyunk annak, hogy a helyi ún. demokratikus erők rendszerint olyan zárt elit csoportot jelentenek, amely kulturálisan és nyelvileg is, de érdekeiben feltétlenül elkülönül a helyi lakosságtól.

A létező demokrácia, a fejlődés akadályai

A reál-demokrácia jelenlegi rendszere akadályozza az átmenetet egy demokrácia utáni igazságosabb és korszerűbb társadalmi rendszerbe. A létező demokrácia olyan tökéletesnek és felsőbbrendűnek tartja magát, hogy nem ismeri el egy utána jövő más rendszernek a legitimitását. Az önfenntartás természetesen minden létező társadalmi struktúrának a lényeges jellemzője. Ez azonban még nem alapozza meg a demokráciának azt az igényét, hogy ő legyen az emberi fejlődés utolsó fázisa. A jelenlegi liberál-demokrata államokban rendszerint különleges jogi tilalmak vannak érvényben, és szigorúan büntetik a létező demokrácia megváltoztatására, lecserélésére irányuló törekvéseket. Ezek közé a különleges tilalmak közé tartoznak azok az alkotmányos korlátozások, amelyek a reál-demokrácia leváltására törekvő személyeket és szervezeteket korlátozzák. Ezeket a reál-demokráciát védő alkotmányos rendelkezéseket a nemzetek feletti állami szerveződések is megerősítik. Így az Európai Unió alaprendelkezései is teljes védelemben részesítik a létező demokrácia rendszerét. A reál-demokrácia ilyen méretű bebetonozása azonban erkölcstelen, mert etikátlannak minősíthető minden olyan törekvés, amely a változást, az előrehaladást akadályozza. Az innovációnak, a megújulásnak elsőbbsége van a demokrácia bebetonozásával szemben. Különösen akkor, ha tekintetbe vesszük, hogy minden demokrácia, ami eddig megvalósult a világ legigazságtalanabb vagyoni viszonyait hozta létre és tartja fenn. Egy ilyen rendszernek minden mással szemben való előnyben részesítése nem igazolható. A demokraták - a reál-demokrácia ideológusai - számára mégis eleve előnyt élvez minden más értékkel szemben.

Ha a történelmet folyamatként szemléljük, akkor a történelmi fejlődés nem legitimálja, nem támasztja alá a jelenlegi demokrácia örökkévalóságát. Európában az abszolút monarchiák rendszerét váltották fel az első demokráciák. Ez azonban nem jelenti, hogy a fennálló demokrácia soha nem tűnhet el, és soha nem adhatja át a helyét egy igazságosabb és jobb rendszernek. Azt sem jelenti, hogy a létező demokrácia leváltása az abszolút monarchia helyreállításával, vagy valamilyen diktatúra bevezetésével fog járni. Széleskörű az a nézet, hogy minden, ami a jelenben van, a múlt meghaladása, és jobb annál, mint ami volt, ezért nem szabad megszüntetni. A változás azonban nemcsak a múlt felé irányulhat, hanem a jövő eddig ismeretlen rendszere irányába is. Erre az a szokásos válasz, hogy a jelenlegi demokráciát csak egy még jobb, még tökéletesebb demokrácia válthatja fel. E nézet hirdetői szerint a demokrácia nemcsak örök, hanem egyre demokratikusabbá is válik. A demokrácia tehát minden korábbi társadalmi és kormányzati formánál jobban elkötelezett saját magának, mégpedig azért, hogy egyre inkább tökéletesítse önmagát, és maximalizálja teljesítményét. Ezért szinte közhely a demokraták számára, hogy még több demokráciát követeljenek. Ha az egész világ már demokratikus berendezkedésű lesz, sok demokrata akkor is még több demokráciát fog követelni, mert a demokratizálás soha nem lehet teljesen befejezett folyamat. A demokrácia is olyan a szemükben, mint a pénz. Lehet sok vagy kevés, de elegendő soha nem lehet.

Amikor a jövőre vonatkozóan hoznak demokratikus döntéseket, olyan nemzedékek sorsáról döntenek, akik még nem léteznek. Ha például egy város vezetése meghatározza a város fejlesztését, struktúráját, mondjuk ötven évvel előre, a döntést hozók már nem fognak élni, amikor döntésük eredménye viszont meg fogja határozni az akkor élő városlakók életét. Vagyis a jelenlegi demokratikus döntési folyamatból a legérdekeltbek lesznek kizárva. Nem létezik olyan politikai eljárás, amely a jövő nemzedékek eme kizárását korrigálni tudná. A demokrácia jelenlegi rendszere lehetővé teszi, hogy napjaink nemzedékének többségi része rákényszerítse akaratát a jövő nemzedékekre. Ez tulajdonképpen a demokrácia részvételi és képviselési elveit is kétségbe vonja.

Már csak azért is keresni kell egy jobb rendszert, mint a jelenlegi reál-demokrácia, mert a reál-demokráciákban használatos döntési folyamatok rendkívüli módon manipulálhatóak. Ha például népszavazást tartanának egy európai országban arról, hogy fogyasztható-e a disznóhús vagy sem, a válasz várhatóan igenlő lesz. Ha viszont egy iszlám országban tartanának ilyen népszavazást, akkor a válasz várhatóan nemleges lesz. Ha arról tartanának egy európai országban népszavazást, hogy a nők viseljenek-e fátylat, a válasz feltehetően nemleges lesz. Ha ugyanerről a kérdéstről egy iszlám országban tartanának szavazást, a válasz feltehetően igenlő lesz. Vagyis a kiválasztott döntési kör eleve meghatározza, hogy milyen döntés születhet meg. Egy nemzetállamban a döntés általában az adott államot alkotó nemzet kezében van. Ez is arra utal, hogy a létező demokrácia valójában nemzethez és kultúrához kötött döntéshozatali rendszer.

A demokrácia kutatói valamennyien elismerik, hogy minden demokráciában léteznek hátrányos helyzetű kisebbségek. A modern demokráciákban az egyének szerepe egyre csökken, de csökken a politikai befolyása minden olyan szervezetnek is, amely kevesebb, mint tízezer polgárt tömörít. Vagyis a reál-demokráciában minden egyén politikailag a szélre szorul, marginalizálódik, s kisebbséget alkot. Az Európai Uniót meghatározó szubszidiaritás-elve szerint minden döntést a lehető legalacsonyabb szinten az érintetteknek kell meghozniuk. De ez az elv sem küszöböli ki a kisebbségeket, mert őket lokális szinten is le lehet szavazni. Ennek a problémának az egyetlen megoldása - nemzetállami és lokális szinten is - az elszakadás érvényesülése. Azaz az a kisebbség, amelyet a többség leszavaz, kezdhessen önálló életet. Egyetlen demokrácia sem képes az emberi és politikai jogok biztosításával kompenzálni a kisebbségeket azért, hogy azok elviseljék a többség diktatúráját. A demokráciák ebben a vonatkozásban nem ismerik el az egyén és kisebbség jogát a morális és a döntési autonómiához. Kivételesen megengedik, hogy valaki lelkiismereti okokból ne teljesítsen katonai szolgálatot. A létező demokrácia nem képes az erkölcsi dilemmák megoldására, pedig korunk emberének számos etikai problémával kell szembenéznie. A reál- demokráciák azáltal, hogy megakadályozzák a kisebbségek elszakadását, a kilépését a többség rendszeréből, valójában kényszerre alakítják át a demokráciát minden olyan kisebbség számára, amely objektív okokból képtelen többséggé válni.

A reál-demokráciák társadalma és kultúrája lehetővé teszi e társadalmak irányítói számára, hogy azok ne tegyenek semmit a nyilvánvaló társadalmi igazságtalanságok ellen. A demokráciák formálisan megválasztott vezetői elismerhetik ezen társadalmi igazságtalanságok létét, de ugyanakkor a reál-demokrácia játékszabályai lehetővé teszik a számukra, hogy kibújjanak beavatkozási kötelezettségük alól. Azt állították és állítják ma is, hogy ők nem avatkozhatnak bele a demokratikus eljárásokba, és tevékenységük kimerül ezen demokratikus eljárások védelmezésében. Vajon a reál-demokrácia körülményei között élő embereknek egészen addig el kell viselniük a világtörténelemben eddig ismert legnagyobb vagyoni különbségeket, amíg ezeket valamikor a távoli jövőben sikerül majd demokratikus módon orvosolni? Még akkor is el kell viselniük ezeket az igazságtalanságokat, ha ezek nemzedékről nemzedékre öröklődnek, s semmilyen jele sincs annak, hogy a demokrácia keretei között meg lehet szüntetni őket? A liberál-demokrata ideológusok szerint az embereknek el kell viselniük ezeket az igazságtalanságokat. A reál-demokrácia ezen elfogult védelmezőinek azonban nincs igazuk.

A magyar demokrácia korlátai

A magyarországi létező demokrácia korlátait jól mutatja az, hogy a könnyebb kormányozhatóságra hivatkozva a parlamentbe való bekerüléshez előírták a 4%-os, majd 5%-os küszöböt a pártok számára. Ez teljesen eltorzítja a választók eredeti akaratát. Pedig ennek az eredeti akaratnak az érvényesülése sokkal fontosabb - lényegét érintő - társadalmi érdek, mint az, hogy könnyebb legyen a politikai elit számára a kormány megalakítása és hivatalban tartása. Hasonlót lehet elmondani a választások tisztaságával kapcsolatban is. A 2002-es parlamenti választásokon elegendő konkrét adat merült fel ahhoz, hogy elrendeljék az illetékesek a szavazatok újraszámolását. A politikai elit ez elől elsősorban a határidőkre való hivatkozással következetesen kitért. Vajon mi a nagyobb társadalmi érdek egy igazi demokráciában? A választási eredmények gyors közzétevése, vagy pedig a csalások lehetőségének akár az utólagos kiszűrése is a szavazatok újraszámolásával? Egy érdemi demokráciában - ellentétben a formáknak elsőbbséget adó alibi-demokráciával - természetesen a népakarat érvényesülése és a választások tisztaságának a minden eszközzel való biztosítása lenne a fontosabb társadalmi érdek. Ez szolgált volna 2002-ben Magyarországon is a rendszerváltás veszteseiből álló többség valódi érdekeit, ha nem demokrácia lenne hazánkban, amelynek a hatalmi elitje egészen más szempontoknak ad elsőbbséget.

Az érdemi demokrácia hiányát jelzi az is hazánkban, hogy a mai napig nem magyarázták meg a magyaroknak, miként lehet az, hogy az ország az 1973 és 1989 között felvett 1 milliárd dollár nyugati kölcsönért 11 milliárd dollár kamatot kellett, hogy 1989-ig visszafizessen. Ugyanakkor a magyar társadalom egészét terhelő külső adósság 20 milliárd dollárra növekedett. Nem magyarázták meg azt sem, hogy miután a rendszerváltó kormányok eladták a nemzeti vagyont 90%-át, és a befolyt ellenértéket kizárólag adósságtörlesztésre fordították, mégis miért haladja meg a magyar társadalom egészét terhelő össztartozás - külső és belső, állami és nem állami, bruttó és nettó - 2002-ben a 80 milliárd eurót? A magyar társadalomnak ezen összeg adósságterheit kell évről-évre kitermelnie és átadnia a nemzetközi pénzvilágnak minden ellenszolgáltatás nélkül. A magyar demokrácia nagyobb dicsőségére az integrált hatalmi elit a mai napi nem számolt el a magyar népnek a munkája eredményeként létrejött és 1989 után eladott vagyonával. A hivatalba lépett új kormánynak sürgősen pótolnia kellene ezt a mulasztást. Meg kellene végre mondani a magyar népnek, hogy kinek, mennyiért adták el a közös vagyonát, és mire fordították a kapott ellenértéket? És ha csak adósságcsökkentésre fordították, akkor miért nőtt mégis a négyszeresére a magyar társadalom egészét terhelő össztartozás?

A demokrácia alternatívája

A pénzürelmi rendszerré degenerálódott létező demokráciának - a demokráciának -, azonban van alternatívája. Ez a kamatmentes pénzrendszerrel működtetett és a vállalkozói szabadságon alapuló - monopólium-mentes - gazdaság, amely egyedül képes szavatolni a teljesítményen alapuló esélyegyenlőséget a termelőszférában. A folyamatosan megújuló gazdasági esélyegyenlőség pedig biztosíthatja, hogy ember és ember között csak teljesítménye arányában legyen vagyoni, jövedelmi és hatalmi - társadalmi státusbeli - különbség. A reál-demokrácia kudarca bizonyítja, hogy csak a folyamatosan megújított gazdasági esélyegyenlőség teszi lehetővé az **alulról igazgatott önrendelkező társadalom** működtetését. A gazdasági demokrácia elvetése miatt a reáldemokrácia tartalmatlan formákra és eljárásokra redukálódott a politikai szférában is. Az önrendelkező társadalom lényege, hogy az erőforrások fenntartásával folyamatosan optimalizálódjon az egy emberre és egy négyzetkilométerre számított gazdasági teljesítmény, amely lehetővé teszi, hogy mindenegyres ember - képességei

kibontakoztatásával - teljes értékű életpályát futhasson be. A reáldemokrácia lecserélésén már sok kutató dolgozik. Az egyik legátgondoltabb alternatívát **Síklaki István** dolgozta ki „**A fennmaradás társadalmi programja**” című munkájában. A fenntartható társadalom általa javasolt alapelvei és értékrendje kiutat jelentenek a reál-demokrácia zsákutcájából, és lehetővé teszik a nemzetközi pénzoligarchia által létrehozott kamatkapitalista rendszer lecserélését egy emberközpontú, természetbarát társadalomra. A globalizálódott uzsora-civilizáció belső ellentmondásai - elsősorban a pénzrendszerbe beépített kamatos-kamat mechanizmus - miatt közeledik a felbomláshoz. Új világtörténelmi korszak előtt állunk. Ennek a korszakváltásnak a tudós előhírnöke Síklaki István.

Folytatódik az elit alkotmányozása

A magyar népnek soha nem állt módjában kifejeznie azt az óhaját, hogy az összeomlott reálszocializmus diktatórikus rendszerét milyen játékszabályok szerint működő új demokratikus rend váltsa fel. A kerekasztal tárgyalásokon önjelölt elitek delegáltjai és nem az állampolgárok által választott legitim képviselők állapodtak meg. Ezen tárgyalások végeredményét, a ma hatályban lévő ideiglenes alkotmányt, a reformkommunista rendszer utolsó parlamentje hagyta jóvá és a társadalom mindezekig nem erősítette meg népszavazással. Az országot ma irányító elit különböző csoportjai még nem jutottak egyetértésre abban, hogy kinek az előjoga az alkotmány szövegének a megírása. Az átmeneti alkotmány ezt az Országgyűlésre bízta és viszonylag könnyen teljesíthető 2/3-os többséget kíván az új alkotmány elfogadásához. Tekintettel a kormányzó koalíció 72 százalékos parlamenti többségére, ennek a szabálynak az alkalmazása azt jelentette volna, hogy a jelenleg ellenzékben lévő pártok és politikai erők teljesen kimaradnak az új alkotmány elfogadásából. Ez egy különösen gyenge legitimitással bíró új alkotmányt eredményezett volna. Ezért a képviselők többsége megállapodott, hogy csak öt párt megegyezése alapján lehet az alkotmányt módosítani. Ha egy ilyen megegyezést nem sikerül elérni egyes megfogalmazásoknál, akkor annál a résznél a jelenlegi rendelkezés marad érvényben.

Ami a tartalmi kérdéseket illeti, egyes pártok, például a Kiszgazdapárt erős, közvetlenül választott elnököt, félprezidenciális rendszerű erős államot akar, két kamarás törvényhozással. Általában nőtt a hajlandóság az elnöki rendszer iránt, a korporatív képviselet bevezetésére a törvényhozás esetleges második kamarájában, valamint a demokrácia szociális intézményrendszerrel kiegészített változata iránt, amelyben az alkotmány védelemben részesíti az alanyi jogon járó és kikényszeríthető szociális jogokat is. A kormánykoalíció két pártja, az SZDSZ és az MSZP még mindig abban a helyzetben van, hogy meg tudja védeni a rendszerváltás átmeneti alkotmányozása során kidolgozott közjogi struktúrát, és ezzel a lehetőségével minden bizonnyal élni is fog. De egy ilyen lépés az elitek között létrejött szűk körű konszenzuson alapuló alkotmányozás végét is jelentheti.

1996 májusában a Parlament Alkotmányelőkészítő Bizottsága már benyújtott az Országgyűlésnek egy alkotmánymódosítási javaslatot, amelyet az öt párt előzetesen elfogadott, de ezt a javaslatot éppen a Kormány néhány tagja és az MSZP több képviselője nem szavazta meg, ezért lekerült a napirendről. Úgy nézett ki, hogy ebben a parlamenti ciklusban már nem kerül sor az új alkotmány elkészítésére. Hogy most mégis újra elővették az alkotmányozás kérdését, annak feltehetően az az új fejlemény az oka, hogy a korrupciós botrányok miatt és más okból is meggyengült Horn Gyula miniszterelnök fenn akarja tartani a koalíciót az SZDSZ-szel az új parlamenti választásokig. A koalíció ára viszont az alkotmányozás folytatása, amelyet a külföldi és hazai pénzpiaci és gazdasági elit elsőszámú politikai képviselete, az SZDSZ, erősen szorgalmaz. Ez a párt és a mögötte álló elitcsoportok fokozottan érdekeltek a kialakult és számukra igen előnyös viszonyok alkotmányos bebetonozásában. Azért szorgalmazza a véglegesnek tekinthető új alkotmány mielőbbi tetőaláhozását, mert ki akarja használni a jelenlegi kormánytöbbség erejét, mivel nem valószínű, hogy még egyszer ekkora parlamenti többsége legyen egy jövőbeni kormánykoalíciónak.

Ha nem kerül sor az ideiglenes alkotmány egyszeri és átfogó módosítására, akkor megmarad a jelenlegi átmenetinek szánt és több szempontból kiforratlan, befejezetlen, egyes részeiben inkohereus alkotmány és folytatódhat a rendelkezéseiből fakadó konfliktus az Alkotmánybíróság és az Országgyűlés között. Ez pedig potenciálisan kedvezőtlen lehet az új uralkodó elit

megszerzett privilégiumaira, mivel az erősen aktivista Alkotmánybíróság a Törvényhozásra és a Kormányra is kötelező döntéseivel gyakran a „láthatatlan alkotmány” (a szöveg mögött meghúzódó alkotmányos elvek) rendelkezéseit teszi láthatóvá és túlzott hatáskörével egyes szakértők szerint még „alkotmányos diktatúrát” is gyakorolhat.

Az 1989 évi alkotmánymódosítás a politikai erők akkori kompromisszumát tükrözte, amelyben lemondtak egy forradalmi, azaz gyökeresen új alkotmány megteremtéséről. A kerekasztal tárgyalásokon kialakult szöveget később az MDF-SZDSZ paktum lényegesen megváltoztatta. Az egész akkori alkotmányozást a politikai sietség jellemezte, szakmailag sem volt elég idő egy kiértélt szöveg elkészítésére. Az akkori alkotmányozók nem akartak időnyomás alatt olyan alkotmányt elkészíteni, amelynek a szövegéből nem látják világosan az őket érintő előnyöket és hátrányokat. A jelenlegi alkotmányozás célja az alaptörvény új, koherensebb formába öntése, mert a demokratikus alapelvek és a jelenlegi politikai rendszer szerkezeti megváltoztatásáról nincs szó. Tény, hogy a jelenlegi alkotmány, ha nem is teljesen zavartalanul, de működik. Egyáltalán nem biztos, hogy újabb politikai kompromisszumokkal és belterjes szakmai vitákkal egy jobbal lehet lecserélni. Az alkotmányozást sürgető elitcsoportok, a rendszerváltás nyertesei, elsősorban az ideiglenes alkotmány gyenge legitimitását szeretnék megerősíteni és így alkotmányosan is stabilizálni kedvező helyzetüket. És ezt most kell megtenniük, mert nem valószínű, hogy még egyszer ilyen kedvezőek legyenek a parlamenti erőviszonyok a számukra.

Hogyan történjen az alkotmányozás?

Az alkotmányozás kivitelezésére három elképzelés van. Az első változat szerint az országgyűlés alkotmányozógyűléssé nyilvánítaná magát és a megállapodott 4/5-ös aránnyal fogadná el az új alaptörvényt. Ez a felülről történő eljárás kevés kockázattal jár az uralkodó elit számára, de az új alkotmány legitimitációja sem lenne erős, mivel hiányozna ezúttal is a széles társadalmi részvétellel kialakított konszenzus.

A második elképzelés, amelyet elsősorban a Kiszegapárt szorgalmaz, a lehető legnagyobb társadalmi részvétellel történő népi alkotmányozást ajánlja. Az alkotmányt először is egy külön alkotmányozó nemzetgyűlés fogadná el. Ebben a szervezett közhatalmat és a szervezett magánhatalmat képviselő elitek helyett a zömében hatalom nélküli állampolgárok mintegy 80 százalékat kitevő civil társadalom képviselői vennének részt elsősorban. Az egyes fontos kérdésekről - mint például a kétkamarás parlament, a közvetlenül választott erős köztársasági elnök, az alanyi jogon járó és kikényszeríthető szociális jogok, a halálbüntetés megengedhetősége, a jegybank visszahelyezése a kormány ellenőrzése alá, a népszavazás széleskörű megengedése - külön-külön dönthetnének népszavazással az állampolgárok. A harmadik elképzelés az, hogy ezúttal is az elitek készítik el az alkotmányt a széleskörű érdemi viták mellőzésével és az állampolgárok tényleges beleszólásának kizárásával, de azért, hogy a népi alkotmányozás látszatát keltsék, most népszavazással hagyatnák jóvá ezt az újabb változatú elitista alkotmányt.

Itt az idő az emberközpontú alkotmányozásra

Egyre több magyar úgy látja, hogy olyan új alkotmányra van most már szükség, amely a társadalom túlnyomó többségének a valódi és hosszútávú szükségleteit, érdekeit, értékeit veszi elsősorban figyelembe, és az ezeket kifejező elveket foglalja rendszerbe. Egy ilyen nem elitista alkotmány elkészítéséhez egy új szöveg megfogalmazása nem elegendő. A megoldandó feladat az, hogy a társadalom többsége elismerje, és magáénak vallja az alkotmányozás végered-

ményét. Ebben kiemelt szerepe van a tényleges társadalmi értékeknek a látszatértékekkel szemben. Ezért eljött az ideje, hogy a hivatásos politikai és szakmai elit párbeszédet folytasson a laikus állampolgárok, a civil társadalom képviselőivel. Az alkotmánynak az embert kellene a középpontba állítania, a természetes személyt, a népszuverenitás igazi letéteményesét. Védenie kellene nemcsak az egyes személyt, de azokat a közösségeket is, amelyekben él. Az alkotmány nem szorítkozhat az atomizált egyén, az elszigetelt individuum védelmére, mert az egyén csak közösségi kapcsolataiban tudja kiteljesíteni egyéni szabadságát. Ezért különösen ma és különösen Magyarországon szükség van a garantált szociális jogokban is kifejeződő szolidaritásra.

Kikényszeríthető szociális jogokra van szükség

A szociális jogok a családot, mint alapközösséget érintik a legközvetlenebbül. Ellent kell állni annak a törekvésnek, hogy a jogi személyek ugyanolyan alanyai legyenek az alkotmányos alapjogoknak, mint a természetes személyek. Ez utóbbiak a népszuverenitásból fakadó jogok elsődleges hordozói. A szervezett közhatalom és a szervezett magánhatalom jogosultságai csak származékos, szekundér jogok és végső soron valamennyi a természetes személyektől ered, arra vezethető vissza.

A Bokros-csomag kapcsán éles vita bontakozott ki a szociális intézményrendszer reformjáról. A szociális jogok alkotmányos szűkítését kívánók azzal érvelnek, hogy véget kell vetni az állami elosztás eddigi gyakorlatának, a koraérett jóléti állam felett eljárt az idő. Különösen sérelmezik, hogy az állam abból a jövedelméből adjon szociális juttatásokat, amelyeket adózással elvon a legnagyobb jövedelműektől. Az éjjeliőr liberális államnak, a jogbiztonságot nyújtó szolgáltató államnak, ez nem feladata. Nem avatkozhat be a gazdasági életbe, és nem nyúlhat be a gazdagok zsebébe csak azért, hogy a rászorulókat szociálisan támogathassa. Arról azonban nem tesznek említést az állami beavatkozás eme liberális ellenzői, hogy ugyanez az állam olyan szabályozókat fogadott el, amelynek révén 1989 óta hathatós állami és kormányzati közreműködéssel, - vagyis állami beavatkozással, - az egész magyar társadalom együttes munkája eredményeként létrejött közvagyon 70 százaléka a lakosság mintegy 5-10 százalékát kitevő szűk réteg magántulajdonává lett érdemleges ellenszolgáltatás nélkül, illetve mélyen az értéke alatt kiárusítva külföldiek tulajdonába került. Egyidejűleg az ezen a köztulajdonon fennálló hatalmas adósság a társadalom 80 százalékát kitevő vagyontalan polgárok nyakába szakadt. A nemzeti jövedelem kormányzati segédlettel való átcsoportosítása a szegény rétegektől a szűk gazdag elit számára pénzpiaci, monetáris és fiskális technikákkal pedig ma is folyik. Ez ellen az állami beavatkozás ellen azonban nincs kifogásuk. Vajon milyen érdekek és elvek vezérlik őket e kettősmérce alkalmazásánál?

Újgazdagok - állami segédlettel

Az állami elosztással tényleges gazdasági teljesítmény nélkül, - nagyrészt pártállami pozícióit, kapcsolatait és hálózati tőkéjét kihasználva - tehát érdemtelenül nagy vagyonhoz jutott szűk réteg tartozik annyival azoknak, akiknek a közös tulajdonát kisajátította, hogy tűrje el a szociális ellátás minimumát a kifosztott vesztesek számára ugyanezen állam részéről. Az állam tette lehetővé a vagyonátcsoportosítást a gazdagokhoz, méltányos, hogy ugyanez az állam biztosítsa a szociális jogok alapján járó létminimumot a vagyon nélkül maradt középrétegeknek és a teljesen kiszolgáltatott szegényeknek egyfajta végkielégítésként. A méltányosság, igazságosság, szolidaritás, gazdasági esélyegyenlőség elveinek a bevitele az alkotmányba ma aktuálisabb, mint valaha. Nem gyengíteni kell az alkotmányban a szociális jogokat, hanem

erősíteni. A magyar társadalom gyenge szolidaritási struktúráit támogatni kellene, pl. olyan alkotmányos rendelkezéssel, amely előírná a kormány számára - német mintára - az egyeztetési kötelezettséget az érdekképviselői szervekkel. Valódi társadalmi demokrácia nem lehetséges az esélyegyenlőséget minden nemzedék számára fenntartó-megújító gazdasági demokrácia valamilyen formája nélkül.

Ha a most folyamatban lévő alkotmányozás kitart a szociális jogok, illetve megvonása mellett, akkor szembekerül a társadalom túlnyomó többségével. Olyan alkotmányt hoz létre, amelynek az elfogadottsága a jelenleginél is kisebb lesz. Az eredeti cél, azaz az alkotmány gyenge legitimációjának erősítése helyett, annak ellenkezőjét, legitimációjának további csökkenését fogja elérni. A jelenlegi ideiglenes alkotmány gyenge legitimitását a választások bizonyítják a legszemléletesebben. A magyar társadalom jelentős tömegei nem tudtak tartósan azonosulni egyik párttal sem, mint saját politikai képviselőjükkel. A korábbi konzervatív és a jelenlegi szociálliberális koalíció pártjaiból egyaránt kiábrándultak, mert ezek a pártok kormányra kerülve nemcsak, hogy nem valósították meg választási ígéreteiket, hirdetett programjaikat, hanem gyakran azzal homlokegyenesen más politikát folytattak. Így például a konzervatív koalíció ígéretet tett az adósságkönnyítés kiharcolására és a reprivatizációra, amelyeket nem hajtott végre. A szociálliberális koalíció pedig szociálisan érzékeny, szakértői kormányzást, gazdasági növekedést ígért. Nehéz lenne elképzelni a kül- és belföldi pénztőkének jobban kedvező, a magyar társadalom gyenge és kiszolgáltatott rétegeit keményebben sújtó, antiszociálisabb kurzust, mint amelyet a jelenlegi szocialista többségű kormányzat folytat. A gazdasági növekedés beindítása pedig a mai napig csak üres ígéret maradt.

A választási ígérek megszegésének alkotmányos tilalma

Ezért előbb-utóbb elkerülhetetlenné válik, hogy alkotmányos rendelkezés írja elő a választási ígérek, és a meghirdetett pártprogramok betartásának kötelezettségét, mint a legitim kormányzás elengedhetetlen alapfeltételét. Ha széles társadalmi részvétellel történő népi alkotmányozás folyna, akkor már most bekerülhetne ez az előírás az alkotmányba. Így például az Alkotmánybíróság illegitimnek és ezért antidemokratikusnak és egyben alkotmányellenesnek nyilvánítaná azt a kormányt, amelyik homlokegyenest más politikát folytat, mint amilyenre választási programjában kötelezettséget vállalt, amelynek a segítségével hatalomra került. Kormányzati legitimitása, a szuverén néptől való felhatalmazása erre a programra szól. Ha eltér ettől a programtól, már illegitimé válik. Ilyen esetben le kell mondania, és előrehozott választásokat kell tartani. Természetesen nem könnyű szabályozni, miként lehet egy ilyen lépést alkotmányos technikákkal kikényszeríteni. Azonban nem az az igazi kérdés, hogy valami nehéz-e vagy könnyű, hanem, hogy szükséges-e megoldani vagy sem. Ugyanis ha ezen a magyar választópolgárok számára oly kiábrándító gyakorlaton nem sikerül változtatni, akkor a négyévenkénti általános választások tétje csupán annyi lesz, hogy a választók eldönthetik: melyik párt előjoga legyen a következő kormányzati ciklusban választási ígéreteinek a - minden következmény nélküli - megszegése. Ez pedig a demokrácia talán legfontosabb, a nép számára még fenntartott aktusát is színjátékká, paródiává, sőt bohózzattá zülleszt. Hosszú távon pedig egy degenerált rendszerré korcsosítja a parlamentáris demokráciát.

A szervezett magánhatalom és az alkotmány

A pénzpiac és a tőkes társaságok gazdasági kényszerre és bőséges anyagi forrásokra támaszkodó szervezett magánhatalma nemcsak a civil társadalom, de az állami közhatalom autonómiáját is veszélyezteti a mai Magyarországon. A folyamatban lévő alkotmányozás egyik legveszélyesebb törekvése, pl. az, hogy tovább kívánja növelni a Magyar Nemzeti Bank kivonását a népszuverenitásból származó nemzeti ellenőrzés minden formája alól. Ha ez bekerül az alkotmányba, az a magyar állam pénzügyi szuverenitásának a végét jelenti. Az MNB máris állam az államban, de ha az uralkodó elit javaslatát elfogadják, akkor már semmilyen jövőbeni demokratikusan választott kormánynak nem lehet többé befolyása az olyan fontos közügyekre, mint a pénzkibocsátás, a kamatszabályozás, a hitelfelvétel és adósságszolgálat, a forint árfolyamának meghatározása, az infláció mértékének közvetett irányítása, a pénzpiac működésének szabályozása. Az MNB változatlanul működhet, mint a közpénzeket a nemzetközi és hazai pénzoligarchia privát vagyonába átszivattyúzó szerkezet, amely eltitkolhatja a társadalom nyilvánossága elől a ma is zavartalanul folyó jövedelem-átcsoportosító tevékenységére vonatkozó adatokat. Ha az MNB-ra vonatkozó javaslat bekerül az új alkotmányba, akkor meg lesz bénítva minden jövőbeni kormány, mert semmilyen gazdasági-pénzügyi programját nem lesz képes végrehajtani a kizárólag nemzetekfeletti elkötelezettségű, és csak a pénzpiac transznacionális szabályrendszerének engedelmeskedő, MNB ellenállása miatt.

Mi indokolja, hogy egyedül az MNB-nak legyen önálló jogszabályalkotási joga a főhatóságok közül? Miért nem sorolják fel az MNB-ot az Állami Számvevőszék által ellenőrzött intézmények között? Az alkotmány szabályozási elveiről szóló javaslat indokolása szerint azért csak a jegybanki rendelkezés igényel alkotmányos elismerést, mert az MNB a Kormány alá nem tartozó, önálló feladatkörrel rendelkező szervezet. De éppen ez az, ami elfogadhatatlan, mert ellenkezik a népszuverenitás és a demokrácia alapelveivel egy önálló bankhatalmi ágazat alkotmányjogi kiépítése. Ha a Kormány nem ellenőrizheti az MNB-ot, akkor ezt talán pótolja, hogy az MNB elnöke egyszer egy évben beszámol a nem szakemberekből álló Országgyűlésnek? Egy ilyen beszámoló alkalmas a társadalmi érdekek érvényesítésére a hitelek és kamatok bonyolult világában? Miért hiányozzék az alapos társadalmi kontroll a mai globalizálódó világrendszerben döntő hatalmi tényezővé vált pénz hatalom elsőszámú magyarországi képviselte felett?

Ha a javaslat bekerül az alkotmányba, akkor a nemzetközi pénzpiac játékszabályai a jövőben mindig elsőbbséget fognak élvezni a nemzeti szükségleteket és érdekeket kifejező kormánydöntésekkel szemben. Ez pedig lehetetlenné teheti egy nemzeti kormány sikeres működését. Az adósságfüggésből való kikerülésnek talán a legfontosabb előfeltétele az MNB szoros kormányellenőrzés alá vétele és a magyar állam pénzügyi és gazdasági szuverenitásának a helyreállítása. Befejezésül megállapíthatjuk, hogy mindaddig, amíg elitalkotmányozás folyik és az alkotmányozók nincsenek tekintettel a társadalom túlnyomó többségének a valódi szükségleteire, érdekeire és értékeire, amíg nem kerül sor széleskörű és érdemi párbeszédre a civil társadalommal, addig illúzió marad az „alkotmányközösség”, az „alkotmányos hazafiság” kialakítása, amelyet oly nagyon szeretne a nemzethez és az államhoz való tartozás helyébe állítani a Magyarországon most uralomra került új oligarchia.

München 1997. március

Nemzetőr

Kié legyen a magyar föld?

A szociálliberális koalíció egyik legveszélyesebb ténykedése volt az a sietség, amivel a magyar társadalmat kész helyzet elé akarta állítani a földtulajdon kérdésében. Magyarország gazdasági-pénzügyi erőforrásai már hosszabb ideje külföldre áramlanak - ugyanis évek óta jelentősen több pénz megy ki az országból adósságszolgálat és profit formájában, mint amennyi bármilyen címen, együttesen ide érkezik -, de a földtulajdon még döntően magyar kézben van. Ha résen leszünk, akkor meg is maradhat ebben a kézben. A dán kikötések az Európai Unióval szemben - miszerint Dánia megtartja saját nemzeti valutáját és központi bankját, valamint legértékesebb földterületeit dán tulajdonban - jól példázzák, hogy nem kell feltétlenül külföldi tulajdonba adni a magyar termőföldet sem az Európai Unióhoz tartozás fejében. Ennek az ellenkezőjét állítani tudatos megtévesztés.

A magyar társadalom problémáinak a megoldását hosszútávon az emberközpontú társadalomra való áttérés jelentené. Ehhez azonban olyan pénzügyi reformra van szükség, amely megakadályozza, hogy a pénzvagyon tulajdonosai a hitelpénz, a bankrendszer és a pénzpiac segítségével egyre nagyobb mértékben elszívják az erőforrásokat a termelő- és szolgáltató szektortól. Ebből a helyzetből csak a kamatmentes finanszírozás történelmileg bevált módszereivel lehetne kikerülni. Ilyen módszereket az új kormány azonnal igénybe vehetne, mert a konkrét gazdasági programokhoz kötött állami pénzkibocsátás - minden ellenkező állítással szemben - nem okoz inflációt. A jelenlegi pénzmonopol rendszerrel szemben a valódi piacgazdaságot az jelentené, ha csak értékelőállító tevékenységgel lehetne pénzjövedelemre szert tenni. Ezzel szemben ma a társadalom legfontosabb emberei nem az értéket előállító vállalkozók és dolgozók, hanem a spekulánsok, akik semmilyen értéket nem állítanak elő, viszont egyre nagyobb arányban veszik el az értékelőállítóktól munkájuk eredményét.

Fennáll a veszély azonban, hogy a kamatmentes finanszírozásra áttérés esetén a spekulációs pénzvagyon a földbirtokba menekülne és az elveszített kamatokért a földjáradékkal igyekezne kárpótolnia magát. Ezért már most érdemes elgondolkodni azon, hogy miként lehetne a földjáradékot bezsebelő ingatlanspekulációt korlátozni. A gazdaságtörténet ismert ténye, hogy mindig több földet vásároltak akkor, amikor alacsony volt a kamat. Mivel a pénzhez hasonlóan a föld is életbevágó fontosságú minden ember számára, ezért bármit teszünk, szükségképpen használnunk kell a földet. Az élet éppen úgy elképzelhetetlen a föld nélkül, mint levegő vagy víz nélkül. A földnek ezért mindig az emberek közösségéhez kell tartoznia. Ez a közösség aztán haszonbérletbe adhatja azoknak, akik azt megművelik, hasznosítják. Számos európai országban ez volt a gyakorlat egészen addig, amíg a római jog bevezetésével nem tértek át a földmagántulajdonra a középkor végén. Magyarországon, pl. a székelyeknél mindvégig fennállott a közösségi földhasználat.

Századunkban alapvetően két földhasználati rendszert alkalmaztak. A szocialistának nevezett országokban az állami tulajdonlás és földhasználat különböző változatai és fokozatai érvényesültek, míg a kapitalista rendszerű országokban a föld magántulajdona és használata a gyakorlat a mai napig. A reálszocialista közösségi földhasználat, akár állami gazdasági, akár kolhozטיפусу szövetségi formáját nézzük, sokkal kevésbé bizonyult hatékonynak, mint a föld magánhasználat. Gondoljunk csak arra, hogy mennyire különböző volt a háztáji földek és a szövetségi földek termésátlaga a háztáji művelés javára, mivel ez utóbbiban érvényesült a magánérdek és a személyes felelősség.

A föld hasznosításának legelőnyösebb változata

Éppen ezért az Európai Unióban és Magyarországon is a legelőnyösebb megoldásnak a magánhasználat és a közösségi tulajdonlás összekapcsolása látszik. Ez egyszerre segítené az egyéni törekvések kibontakozását és a szociális igazságosság érvényesülését. Egy ilyen kombinált földhasználat bevezetése azonban komoly akadályokba ütközik. A mai földbirtokosok - legalábbis a demokratikus országokban - földjüket vagy vásárolták, vagy törvényesen örökölték. Éppen ezért igazságosan csak törvényes kisajátítás útján és megfelelő összegű kártérítés fizetése ellenében lehet a jogállamnak megfelelő új helyzetet kialakítani. Az Európai Unióban az egyes községek nem képesek az új földhasználati formának a kialakítására pótlólagos pénzeszközök biztosítása nélkül. Ezt a pénzt úgy is elő lehetne teremteni, hogy valamennyi földre az értéke 3 százalékanak megfelelő ingatlanadót vetnének ki. Ez Magyarország esetében azt jelentené, hogy az önkormányzatok ebből az összegből felvásárolnák a területükön található eladásra kínált földingatlanokat évről-évre. Ilyen módon 33 év leforgása alatt az önkormányzatok a teljes földterület tulajdonosai lehetnének. Az így köztulajdonba került földet aztán haszonbérletbe adhatnák magántermelőknek. Egy másik megoldásnak kívánczik az, hogy a 3 százalékos értékadó helyett a tulajdonosok kötelezettséget vállalnának arra, hogy 33 év elteltével ingatlanukat eladják az önkormányzatnak. Ezután is művelhetnék földjeiket, de már nem mint tulajdonosok, hanem mint haszonbérlet és a föld mindenkor piaci értékéhez igazodó földhasználati díjat kellene fizetniük az önkormányzatnak. A túlmenően a haszonbérleti díjat meghatározott idő elteltével rendszeresen hozzá kellene igazítani a föld aktuális forgalmi értékéhez. Enélkül a kiigazítások nélkül újból munkanélküli jövedelemhez juthatnának azok, akik földjüket egy korábbi időpontban vették haszonbérletbe és ezért kisebb összegű haszonbért kötelesek fizetni. További lehetőség lenne, hogy a bérleti díjak megállapításánál az önkormányzat figyelembe vegye a szociális és a környezetvédelmi szempontokat.

Egy ilyen reform azonnal véget vetne a föld- és telekspekulációnak, mivel a nem hasznosított földtulajdon az ingatlanok árának csökkenése miatt azonnal eladásra kerülne a várható veszteségek elkerülése végett. Minél több ingatlan kerülne piacra, annál inkább esnének az árak. Ez pedig egyre több földművelő magyar embernek nyújtana lehetőséget arra, hogy gazdálkodjon. Ez a megoldás a többi szegény ország lakói számára is fontos lenne, mert jelentősen növelhetné az élelmiszertermelést. A haszonbérlet ugyanazokat a jogokat élvezné, mint a jelenlegiek. Vagyis beépíthetnék a bérelt területeket a helyi előírásoknak megfelelően, továbbá eladhatnák vagy utódaikra hagyhatnák azokat, harmadik személynek bérbe adhatnák egészen addig, amíg a haszonbérleti díjat megfizetik. A haszonbérlethez nyilvános árverésen lehetne hozzájutni. Egy ilyen megoldás hosszútávon igen nagy pénzterhet venne le a munkát végzők válláról, mert végső soron mindig ők fizetik meg az ingatlanspekulánsok nyereségeit. A felvázolt megoldással fel lehetne számolni a pénz- és ingatlanspekulációt. Ugyanakkor nem sértené a jelenlegi rendszer haszonélvezőinek sem a legitim érdekeit. Mégis lehetővé tenné egy olyan rendszer kialakítását, amelyben többé már nem élvez egy elenyésző kisebbség aránytalan előnyöket a többség költségére és kárára. Nem kétséges, hogy az itt vázolt földreform széleskörű ellenállásba ütközik. Ez azonban nem változtat azon, hogy keresni kell a konkrét megoldásokat, amelyek a földhasználat tekintetében is kivezetnék a magyarokat az uzsoracivilizáció zsákutcájából. Bármely megoldás elfogadható, amely felszámolja az ingatlanspekulációt, és igazságosan osztja el a magyar földből - az egész nemzet közös tulajdonából - származó hasznat. Magyarország kezdeményező lehetne ezen a téren. Nem a hibásnak bizonyult külföldi megoldásokat kell erőltetni, hanem megtalálni a szabad földművelő magyar polgárok Kertmagyarországának saját útját.

Milyen adóreformra lenne szükség?

Ökológusok becslése szerint a világgazdaság termelésének mintegy a fele környezeti hatásait tekintve veszélyesnek minősíthető. Egy valódi pénzreform és földreform fokozatosan enyhítene a gazdasági növekedés kényszerén, de a természeti környezet könnyelmű és felelőtlen rombolását nem szüntetné meg. Ezért két irányban is módosítani kellene az adórendszeren az Európai Unióban és Magyarországon is. Egyrészt a jövedelem adóztatása helyett a termékeket kellene megadóztatni. Másrészt a termékek ökológiai költségeit bele kellene számítani a termékek adójába. A kamatmechanizmus jelenlegi kényszere az emberi szükségletektől elszakadt felesleges termelést is ráerőltet a gazdaságra. Ez a lényegében értelmetlen kényszertermelés pótolhatatlan természeti forrásokat pusztít el. Noha Magyarországon jelenleg nincs megfizetve a munkaerő, sőt jelenleg a magyar bérek a legalacsonyabbak még lengyel, cseh, horvát és szlovén összehasonlításban is, ennek ellenére a multik által bevezetett és a drágává vált emberi munkaerőt kiküszöbölő modern technológiák hazánkban is egyre inkább megterhelik a természeti környezetet. Ha a környezeti ártalmak és az említett pótolhatatlan erőforrások a jelenleginél jobban meg lesznek adóztatva, akkor a termékek árai emelkedni fognak. Ennek következtében egy bizonyos ponton már nem lesz kifizetődő erőltetni a modern és még modernebb, igen költséges technológiák bevezetését. A különböző tényezők együttes hatásának az eredményeként az is elképzelhető, hogy ismét olcsóbb lesz az élő munkaerő alkalmazása még a legfejlettebb országokban is. Az Európai Unió országaiban a társadalom ma kétszer is fizet, ha valaki egy modern gép beállításával elveszíti a munkahelyét. Egyrészt le kell mondania a dolgozó által fizetett jövedelmi adóról, mivel a gépekből származó jövedelem nincs a munkásokéhoz hasonló módon adóztatva, másrészt munkanélküli segélyt kell folyósítania az elbocsátottak számára. A jövedelmi adó és a szociális járulék fizetése alóli kibúvás egyik legeredményesebb módja így a fekete munka igénybevétele lett. Ezért nemcsak Magyarországon, de az Európai Unió országaiban is igen tetemes a feketegazdaság részaránya. Ha nem lenne jövedelmi adó, akkor az árnyékgazdaságra már nem lenne szükség, és ez a rejtett gazdaság is hozzájárulhatna a nemzetgazdaság egésze teljesítményének a növeléséhez.

Egy ilyen adóreform esetében nem csökkenne az életszínvonal, mert a termékek árának az emelkedését ellensúlyozná az adómentes jövedelem nagyobb vásárlóereje. Ez elvezethet egy környezetvédelmi szempontból sokkal ésszerűbb fogyasztói magatartáshoz. Ezeket a változtatásokat ma már nem lehet az egyes nemzetgazdaságok szintjén kielégítően végrehajtani. Ha megdrágul a természeti környezet megterhelése, akkor a szegényebb országok fokozottan ki lesznek téve a környezetszennyezés exportjának a fejlett ipari országok részéről. Egy pénz- és földreformmal egybekötött adóreform számos környezetvédelmi probléma megoldását is elősegíthetné. Csak e három reform kombinációja vezethet el optimális megoldáshoz. Így lehetne véget vetni a pénzvagyon természetellenes növekedésének, a szegénység további fokozódásának, a jelenleg elkerülhetetlennek látszó gazdasági és társadalmi összeomlásnak. Mind az emberiség, mind a természet csak akkor lélegezhet fel, ha ki tudja szabadítani magát a rátelepült uzsoracivilizációból.

Van alternatíva

Ehhez az első lépés tudni, hogy van alternatíva. A második lépés már sokkal nehezebb. Le kell küzdeni azok ellenállását, akiknek nem érdeke, hogy a pénzközpontú kamatszedő civilizációt egy természetes gazdasági renden nyugvó emberközpontú új világrend váltsa fel. A jelenlegi rendszer haszonélvezői ezért követnek el mindent, pl. A kamat- és inflációmentes pénzrendszert kidolgozó Silvio Gesell nézeteinek az elhallgatása érdekében is. Winston Churchill mondotta a Harvard Egyetemen 1943-ban: „sokkal kifizetődőbb annak az ellenőrzése, hogy

mit gondoljanak az emberek, mint országokat elfoglalni, és lakóikat kizsákmányolni. A jövő birodalmai az emberi agyat ellenőrző birodalmak lesznek.”

Magyarországon ma kettőshatalom van. Az egyik az egyre gyengülő szervezett közhatalom, amely még formálisan demokratikus ellenőrzés alatt van, és amelynek központi intézményei a parlament és a kormány. A másik az egyre erősödő szervezett magánhatalom, amely elsősorban a jelenlegi pénzrendszernek köszönheti létét, amelynek központi intézménye a de facto privatizált félállami jegybank, és amely nem áll többé a társadalom demokratikus kontrollja alatt. Hogy a jelenlegi alibi demokráciában mennyire nem számít a választópolgárok akarata és mennyire könnyű félretolni még a formálisan biztosított népszavazás jogát is, arra jó példa a termőföld tulajdon-szerzéssel kapcsolatos, több mint 300 ezer aláírással támogatott népszavazási kezdeményezés elutasítása a szociál-liberális többségű parlament által. Kíváncsian várjuk, hogy mi lesz a sorsa annak a kifogásnak, amelyet az MDF négy képviselője március 13-án nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, és amelyben a képviselők azt kérik a testülettől, hogy semmisítse meg az elutasítást tartalmazó parlamenti határozatot és kötelezze az Országgyűlést új eljárás lefolytatására. Az 1998. májusi választások nem kis tétje volt, hogy kié legyen a magyar föld. Nem lehetett kétségünk afelől, hogyha a szociál-liberális koalíció marad kormányon, akkor a magyar föld hozadéka is a pénzvagyon külföldi és belföldi tulajdonosainak a profitját fogja gyarapítani és a magyar földművelő csak kizsákmányolt bémunkás lesz saját hazájában.

München, 1997

Nemzetőr

Kossuth és a független magyar pénzrendszer

Az 1848-as magyar forradalom és szabadságharc igazi oka az önálló magyar pénz megteremtése volt

Mielőtt elemezzük a magyarországi fejleményeket, vessünk egy pillantást arra, hogy mi váltotta ki 1848-ban a forradalmi megmozdulások egész sorát Európában? Milyen szerepe volt az eseményeket a háttérből mozgató szabadkőművességnek, és a vele szövetkezett nemzetközi pénzkartellnek, a politikai események alakulásában? Miért vezetett az önálló magyar pénzrendszer igénye fegyveres konfliktushoz a magántulajdonban álló Osztrák Nemzeti Bank, és az őt támogató császári hatalom, valamint a felelős magyar kormány között Magyarországon? Miért lehetett a magyar március 15.-e - a háttérerők nemzetközi manipulációi ellenére - az emberi méltóság és nemzeti függetlenség tiszta forradalma?

A Grand Orient elégedetlen Párizsban

Az 1848-as események Franciaországban kezdődtek. Kiváltója az volt, hogy amíg az olasz carbonarik vezetője, Giuseppe Mazzini, biztos kézzel építette ki az illuminátus szabadkőművesség hálózatát Itáliában, addig a francia templáros Grand Orient szabadkőművesség hálózatát Itáliában, addig a francia templáros Grand Orient szabadkőművesség, amely az 1789-es forradalom óta meghatározó szerepet játszott az Franciaország életében, nem tudta eldönteni, hogy uralmának melyik a legmegfelelőbb politikai-kormányzati forma. 1793-ban a Grand Orient által előkészített, és 1789-ben kirobbantott forradalom anarchiába torkollott. 1830-ban, amikor a szabadkőművesség - egy három napig tartó forradalom keretében - eltávolította X. Károlyt a trónról, már a szocializmus szót használták mind a párizsi Francia Nagypáholyban, mind a Grand Orient Nagypáholyban annak a politikai-kormányzati formának a megjelölésére, amellyel a jövőben kísérletezni kívántak. A forradalom idején, a véres jakobinus terrorban vezető szerepet játszó jakobinus klubok megmaradt tagjaiból, Párizsban, 1835-ben, megalakult az Igazak Szövetsége. Ez a szövetség azonban nem elégitette ki azokat a türelmetlen radikálisokat, akik számára a pacifista szocialisták túl lassúaknak, túl fontolva haladóknak bizonyultak. A Grand Orient ezért elhatározta, hogy az Igazak Szövetségét átalakítja a Kommunisták Szövetségévé. Így 1840-ben a francia szabadkőművesség ismét kettészakadt egy radikális, kommunista szárnyra, és egy mérsékeltebb, pacifista, szocialista szárnyra. 1848-ra a radikális szocialisták vezetője Karl Marx, 32-es fokozatú Grand Orient szabadkőműves lett, aki Németországból távozva ekkor Párizsba élt, majd onnan Londonba költözött, ahol egészen haláláig, 1883-ig élt.

Az 1848. február 24-én kitört újabb francia forradalom néhány nap alatt megdöntötte az orléáni dinasztia uralmát, és megfosztotta a tróntól Lajos Fülöpöt. Megszületett a második köztársaság, a Grand Orient-hez tartozó Louis Napóleonnal, mint választott köztársasági elnökkel az élén. Rómában is köztársaság alakult. Fellázadt a bécsi nép is. 1848 végén Ausztriában lemondott a trónról V. Ferdinánd császár és magyar király. Felkelések törtek ki Dániában, Írországbán, Lombardiában, Schleswig-Holsteinben és Velencében is. Németországot egy rövid időre egyesítette a frankfurti parlament. A német egység elsősorban a porosz király ellenállásán hiúsult meg. Marvin S. Antelman rabbi, e korszak jeles kutatója szerint 1848 során Európa szerte a Grand Orient koordinálta a politikai megmozdulásokat, tüntetéseket, felkeléseket. Németországban is a forradalmi megmozdulások fő szervezője a

Grand Orient által létrehozott Igazak Szövetségének az egyik vezetője, Heinrich Bernard Oppenheim, a dúsgazdag németországi pénzdinasztia tagja volt.

A nemzetközi pénzkartell már 1773-ban, Frankfurtban, tervet dolgozott ki arra, hogy a „Bank of England”-hoz hasonló független központi bankok létrehozásával, az ellenőrzése alá vonja a nemzetközi pénzügyek irányítását. A pénzkartell, valamint a szabadkőműves irányzatok titkos ellenőrzésére létrehozott illuminátusok pedig az 1782-ben, Wilhelmsbadban, megtartott kongresszusukon fogadták el azt a közös stratégiájukat, amelynek fontos részét képezte a köztársasági államformára történő forradalmi áttérés, és az európai kontinens minél nagyobb központosítása, lehetőleg egy államban való egyesítése, és egy közös hitel- és pénzrendszer kialakítása a pénzkartell ellenőrzése alatt. A pénzkartellnek a hatalom centralizálása felel meg, noha a túlméretezett centralizáció és integráció rendszerint káros a népek gazdaságára és az egyén boldogulására. Az 1848. márciusában, Frankfurtban tanácskozó német alkotmányozó nemzetgyűlésnek is a kis államok egyesítése, vagyis a centralizáció volt a célja. Prágában a szláv országok képviselői tanácskoztak a szláv népek egyesítéséről. Ausztria nem csatlakozott a frankfurti döntésekhez, a szláv népek pedig ragaszkodtak a dunai birodalomhoz, mert szemük előtt már a formálódó német és orosz nagyhatalom lebegett. Szerettek volna azonban legalább a magyarokéhoz hasonló jogokhoz jutni. A prágai gyűlés az 1848. június 12-i munkásfelkelés, majd Windisgratz katonaságának sortüze következtében eredménytelenül végződött. A frankfurti alkotmányozók létrehozták ugyan az új német alkotmányt, de egyesített államuk - mint már utaltunk rá - Poroszország ellenállása miatt mégsem jött létre.

Az 1848-as európai forradalom tehát a transznacionális pénzkartellel szövetségre lépett internacionalista szabadkőművesség nagyszabású vállalkozása volt, hosszútávú stratégiájának megvalósítására. De úgy is megfogalmazhatjuk, hogy a nemzetközi pénzkartell akciója volt, amely tervei kivitelezésére felhasználta az illuminátusok - vagyis a pénzkartell saját alapítású szabadkőművessége - irányítása alá került Grand Orientet, miközben ő a háttérből mozgatta a szálakat. Tény viszont, hogy 1848 előtérben álló szervezői és vezérei ismert szabadkőművesek voltak, akik a páholyokon keresztül egyeztették lépéseiket, és határozták meg az egyes megmozdulások időpontját. Franciaország haladt az események élén. Amikor 1848. március 6-án megdőlt az orléáni monarchia, a Párizsban létrejött új ideiglenes kormány 11 tagja közül 9 Grand Orienthez tartozó szabadkőműves volt. Ennek a kormánynak az első hivatalos ténykedése az volt, hogy ünnepélyesen fogadja a francia szabadkőművesség valamennyi rítusát képviselő páholyok 300 tagú küldöttségét, a szabadkőműves rituálé minden részletre kiterjedő betartásával. A küldöttek lobogóikkal a „Hotel de Ville”-hez vonultak, ahol azokat átadták az új köztársasági kormánynak, öntudatosan emlékeztetve tagjait arra a döntő szerepre, amelyet a páholyok a forradalomban játszottak. A „Le Moniteur” nevű párizsi újság beszámolója szerint büszkén ünnepelték azt, hogy immáron az egész ország szabadkőműves beavatásban részesült a kormány szabadkőműves tagjain keresztül. A több mint 500 csoportban tevékenykedő 40 ezer szabadkőműves, egy szívvel és lélekkel, a legteljesebb támogatásáról biztosította azt a munkát, amely most vette kezdetét - tudósít az újság.

Két héttel később a Grand Orient delegációját ezekkel a szavakkal fogadta ugyanabban a szállodában **Adolphe Isaac Cremieux** (1796-1880), magasrangú szabadkőműves, az új kormány tagja:

„Polgártársak, Grand Orient-es testvérek, az ideiglenes kormány örömmel fogadja az Önök hasznos és odaadó támogatását. A köztársaság a szabadkőművességben létezik. Ha a Köztársaság úgy cselekszik, ahogyan a szabadkőművesek is cselekednének, akkor a világon élő összes emberrel való egyesülés ragyogó biztosítékává válik, a mi háromszögünk valamennyi oldalán.”

Amikor megalakult a francia Nemzetgyűlés, Franciaország ismét teljesen szabadkőműves ellenőrzés alá került. Párizs egyik nemzetgyűlési képviselője a Prieuré de Sion, - az egyik legrégebb és legtekintélyesebb szabadkőműves-jellegű titkos társaság - akkori nagymestere, Victor Hugo volt. A Nemzetgyűlés Bonaparte Napóleon unkaöccsét, a Grand Orient-hez tartozó szabadkőműves Louis Napóleont választotta elnökének. (Itt csak utalunk rá, hogy Nicola M. Nicolov bolgár származású amerikai történész 1990-ben közzétett kutatási eredményei szerint, Nathan Mayer Rothschild, - a pénzdinasztia-alapító öt fiának az egyike - volt az ifjabb Louis Napóleon természetes apja. Hortensia, Bonaparte Napóleon fogadott leánya, Napóleon Louis nevű testvéréhez, Hollandia királyához ment feleségül. Mivel Hortensiának állandóan pénzügyi nehézségei voltak, ezért gyakran kért és kapott kölcsönöket Nathan Rothschildtól, akinek igen nagy összegekkel el volt adósodva. Széleskörben ismert volt, hogy Nathan hosszabb időn keresztül udvarolt Hortensiának, akinek a fia III. Napóleon néven később Franciaország császára lett. Az ifjabb Louis Bonaparte azonban egyáltalán nem hasonlított sem apjára, sem a Bonaparte család más tagjára. Viszont tökéletes mása volt Nathan Mayer Rothschildnak.) Victor Hugo eleinte támogatta Louis Napóleont, de amikor az elnök egyre inkább jobboldali, tekintélyuralmi eszközökhöz nyúlt, Hugo annál inkább távolodott tőle, és közeledett a Nemzetgyűlés baloldali képviselőihez.

A köztársaság szabadkőműves ellenőrzése végett a páholyok kezdeményezték, hogy a Nemzetgyűlésben többségben lévő szabadkőműves képviselők helyezték törvényen kívül a többi titkos társaságot. A nem-szabadkőműves képviselők az összes titkos társaságot, beleértve a szabadkőművességet is, be akarták tiltani. Egyes szabadkőművesek helyeselték a szabadkőművesség betiltását is, mivel a titkos társaságok alkalmasak arra, hogy adott esetben a népszuverenitás ellen is fellépjenek. A szabadkőműves képviselők többsége azonban azt kívánta, hogy mondják ki: a szabadkőművesség többé nem titkos társaság, mivel hatalomra kerülve már nincs szüksége titkos felforgató tevékenység folytatására. (Az 1917-ben hatalomra került bolsevik vezérek is erre hivatkozva tiltották be a szabadkőművességet, mivel magukat a hatalomra került Grand Orient-nek tartották.) A Grand Orient-hez tartozó honatyák Párizsban azt akarták, hogy a velük konkuráló Prieuré de Sion-hoz tartozó rózsakeresztesek, - akiknek a képviselőjét, Lajos Fülöpöt, a polgárkirályt, éppen most távolították el a trónról, - be legyenek tiltva. Sikerei birtokában a Grand Orient nagyvonalúan felhagyott a radikalizmussal, és pacifista módon kísérletet tett Európa egyesítésére. A szabadkőműves békekongresszusra 1849-ben, Párizsban került sor. A Prieuré de Sion-t Victor Hugo képviselte. Megnyitóbeszédében kezdeményezte Európa egységének a megvalósítását, és az „Európai Egyesült Államok” megalakítását. A kezdeményezés - kellő támogatás hiányában - kudarcot vallott. Még további évekre volt szükség ahhoz, hogy a nemzetközi szocialista mozgalom formálisan is magáévá tegye az „Európai Egyesült Államok” jelszavát.

De Poncin francia történész munkáiból tudjuk, hogy a szabadkőművesekből álló kormány ellenére, a Nemzetgyűlés hazafiasnak bizonyult, és nem követte engedelmesen a szabadkőművesség által megszabott irányvonalat. A Grand Orient ennek láttán nem habozott, hogy a saját emberének tekintett Louis Napóleont, 1851. decemberében, államcsínnyel abszolút hatalomhoz juttassa. Victor Hugo még tett egy sikertelen kísérletet az ellenállásra, végül nem volt más választása, Brüsszelbe kellett menekülnie.

A történelem iróniája, hogy Louis Bonaparte, diktatori hatalma birtokában, nem engedelmeskedett többé a Grand Orient utasításainak, hanem III. Napóleon néven császárrá kiáltotta ki magát. Rendeleti úton új alkotmányt, és olyan diktatórikus rendszert vezetett be, amelyet az időszakosan ismétlődő népszavazásokon erősítenek meg a választópolgárok. Napóleon pont annak a Grand Orient-nek lett a gyűlölt ellensége, amely a hatalomra segítette. Mindez azonban nem akadályozta meg a Grand Orient-et abban, hogy kísérletet tegyen Európa

egységének a saját elképzelése szerinti megvalósítására. Eszerint a köztársaságokká átalakult európai államok megalakították volna a „Köztársaságok Szövetségét.” Mivel a Grand Orient konstitucionalista és szocialista irányzata nem tudott megegyezni, ezért az egységes Európa megvalósítása akkor még nem sikerült.

1848 és Magyarország

A magyar 1848-at egy egész korszak, a reformkor készítette elő. A 19. század elejére Magyarországon égető feladattá vált az ipar és a kereskedelem fejlesztése, hogy gyorsan növekvő népességének megélhetést tudjon biztosítani. Ennek a törekvésnek azonban útjában állt a rendiség, a nemesség adómentessége, a jobbágyság intézménye, a közteherviselés hiánya. A bécsi udvar igyekezett a jobbágyok sorsán javítani, de egyben a nemesség ellen is fordítani őket. Másrészt Ausztria iparosodása érdekében egyoldalú vámpolitikával akadályozta a magyar ipar fejlődését, hogy piacot biztosítson az osztrák termékeknek. Magyarországot tudatosan Ausztria gyarmatává tették, amit II. József nyíltan ki is mondott.

Legfőbb akadály: a pénzügy rendezetlensége

A magyar ipar fejlődését azonban a magyar pénzügy rendezetlensége akadályozta a leginkább. Magyarországnak ebben az időben nem volt saját pénzrendszere. A mohácsi vész után a pénzügyek terén is általánossá vált a zűrzavar egészen 1807-ig, amikor törvény útján hivatalosan is ejtik az önálló magyar pénzrendszert, és a rénusi, vagy konvenciók német forintot teszik meg hivatalos pénzzé. Korábban, a 18. század közepén - miután nem volt elegendő forgalomban lévő rénusi forint - már Mária Terézia megkezdte a bankócédulák, azaz a papírpénz kibocsátását. Ezeknek egyetlen fedezetük az volt, hogy Magyarország és az osztrák örökös tartományok valamennyi adó-, kamarai és bankpénztára készpénz gyanánt elfogadta ezeket a bankócédulákat. Ezt a papírpénzt azonban nem közvetlenül, hanem megbízottak, kereskedők útján bocsátották forgalomba, akik ezért kamatot fizettek, és váltót adtak. Magyarországon lakó kereskedő azonban nem kapott váltóhitelt, miután Magyarországnak ekkor még nem volt váltójoga. A magyar állampolgár tehát ki volt szolgáltatva a kiváltságos kereskedőnek, aki csak uzsorás áron adott pénzt, vagy csak bankócédulát. Mária Terézia 1772-ben elrendelte hitelpénztár felállítását Magyarországon, hogy segítsen a magyar tőkepenzeseknek tőkéik gyümölcsöző elhelyezésére. Az hitelpénztárnak az is a feladata volt, hogy a kincstár hitelkérdéseiben túlmenően segítse a magánosok kölcsönszükségletének a kielégítését is. Ennek a hitelpénztárnak 1819-ben már 22 millió forintot tett ki a betétállománya. Kölcsönt azonban ettől is csak kereskedő, vagy olyasvalaki kaphatott, akiért a kereskedő jótállt. Ezt persze busásan meg kellett fizetni a kereskedőnek.

Mindebből látható, hogy a magyar ipar és kereskedelem csak a kiváltságos osztrák kereskedők útján - méregdrágán - juthatott pénzhez. De nemcsak ez akadályozta a fejlődést, hanem az is, hogy Ausztria rendszeresen visszaélt a papírpénzbe vetett bizalommal. A napóleoni háborúk kapcsán, a szükséges összegek előteremtésére, annyi papírpénzt nyomtattak, hogy 1811-ben és 1816-ban is le kellett értékelni őket, és a kétszeri leértékelés után 1/25 rész értékre süllyedtek. Magyarországnak jogilag semmi köze sem volt a papírpénzekhez, nem is volt beleszólása a pénz sorsába, ugyanakkor neki kellett viselnie elértéktelenedés következményeit, mivel mezőgazdasági terményeiért a magyar birtokos csak ezt kaphatta fizetségképpen.

Az egyre nagyobb szerepet betöltő nemzetközi pénzkartell 1816-ban elérte bécsi embere, az 1807-ben kancellári székbe segített Metternich útján, hogy létrejöhessen egy - a Rothschild család érdekeltségébe tartozó, és magának az Osztrák Nemzeti Bank elnevezést választó -

magánbank Bécsben. Metternich engedélyezte, hogy ez a magántulajdonú központi bank, az ONB, felszívja az alaptőkéjébe az elértéktelenített papírpénzt, de csak azoktól, akik megfelelő arányban valóságos készpénzt is befizettek. Az ONB ezután bankjegyeket bocsátott ki, amelyek valóságos pénzre történő beváltására ígéretet tett. Az ONB alapszabályában is szerepelt azonban az a kikötés, hogy csak gondosan kiválasztott és kiváltságos kereskedők kaphatnak pénzt. A magyar gazdálkodók tehát ezután sem juthattak pénzhez.

Ez volt a helyzet, amikor az 1825. évi reformországgyűlés megnyílt. A magyar törvényhozók különösen azt kifogásolták, hogy míg ők az országgyűlésen adókról, vámokról vitatkoznak, addig a bécsi kormány hozzájárulásával egy magánbank hatalmas mennyiségű pénzjegyet hoz forgalomba. A vita közjogi természetűvé vált, mert az Osztrák Nemzeti Bank alapítását elrendelő császári pátenst a pozsonyi országgyűlés nem hagyta jóvá. Azaz a magyar pénzügyeket illegálisan bitorolta egy bécsi magánbank, miközben a pénzveréshez szükséges nemesfém jórészt a magyarországi vármegyékből került Bécsbe. Ez a fém pénz viszont nem került vissza a magyar gazdaságba.

A pozsonyi képviselők azt is kifogásolták, hogy Magyarországon nincsen bankhitel, csak a birodalom nyugati felén. Az egyensúlyhiány nyilvánvaló volt. A pénz folyamatosan áramlott ki az országból: elsősorban a nemes fém a magyar ércbányákból, de kiáramlott a pénz adók, regálék, kölcsönök kamatai, vámok, kincstári jegyek és a katonaság elszállásolási költségei formájában is. Ez a helyzet készítette fellépésre gróf Széchenyi Istvánt, aki gazdasági úton akart nemzetén segíteni. A szabadelvű angol példát követve olyan magánjogi rendszert akart, amelyet ma kapitalistának nevezünk. Gazdasági elgondolásainak középpontjában a hitel állt, amely minden korláttól mentes tulajdonjog nélkül nem képzelhető el. Helyeselte a közteherviselést, és erkölcstelennek tartotta az adómentességet. Széchenyi a monarchia két felének gazdasági egyenjogúsítását akarta, az ország termelésének a növekedését nem a kivitelről, hanem a belföldi fogyasztás növekedésétől, az általános nemzeti jólét emelkedésétől várta. Az osztrák gazdasági és pénzügyi körök éppen ezt tartották veszélyesnek. Igyekeztek tehát terveit akadályozni. Egész pénzügyi titkos szervezet működött körülötte, hogy a maga számára biztosítsa Széchenyi tevékenységének a gazdasági eredményeit. Ez a szervezet legfőképp a Rothschild érdekeltségéből került ki. Még kisebb vállalkozásaiban is ott találjuk a Rothschildokat vagy megbízottaikat, mint, pl. a Lánchídnál. Széchenyi önálló hitelszervezetért folytatott küzdelme is megghiúsult, mert az is Rothschild kézbe került. Csupán két olyan vállalkozása volt Széchenyinek, amelyből hiányoztak a Rothschildok: az Országos Magyar Gazdasági Egyesület és a Nemzeti Kaszinó. Kiderült, hogy Széchenyi tervei kivihetetlenek, mert egy rejtelmes akadály gátolja eszméi megvalósítását. Ezt az akadályt a reformkor másik nagy alakja, Kossuth Lajos találja meg. Úgy vélte, hogy közjogi helyzetünk akadályozza boldogulásunkat, éppen ezért nem a gazdasági, hanem a közjogi célkitűzések az elsődlegesek. Vagyis a király személyének közösségén kívül Magyarországnak teljesen el kell szakadni Ausztriától. Számtalan javaslat született, de egyik sem vezetett eredményre.

Amit nem sikerült politikai eszközökkel elérni, azt Kossuth társadalmi úton igyekezett megvalósítani. Így, pl. miután a bécsi udvar elutasította a védővámrendszerre vonatkozó javaslatát, Országos Védegyletet alapított az osztrák termékek bojkottálására. Az egyletnek 1845-ben már 138 fiókja és 100 ezer tagja volt. A magyar országgyűlés tagjai azt hitték, hogy a bécsi udvar, az osztrák császár és egyben magyar király, a fő ellenfelük, őt kell jobb belátásra bírniuk. A dunai birodalom politikai színpadán azonban a nem látható rendezői feladatot már ekkor is azok a bankárcsaládok végezték, akik az Osztrák Nemzeti Bank tulajdonosaiként kézben tartották a pénzügyeket. A legfontosabb kérdésekben már ekkor is ők döntöttek a legteljesebb titoktartás mellett.

Az önálló magyar pénzrendszer megszületése

A pozsonyi országgyűlésen 1848. március 3-án előbb a győri követ, Balogh Kornél, kért szót. Kossuth maga kezdeményezte, hogy az örökváltság ügyét tegyék félre, mert a Győrött kialakult pénzügyi feszültség felszámolása mindennél fontosabb. (A győriek attól tartottak, hogy az államkincstár nem váltja pénzre az 1809-ben, kölcsön fejében adott elismervényeit.) A győri követ beszámolt, hogy vármegyéjében milyen aggodalom támadt a forgalomban lévő bankjegyekre nézve. Ezután sürgette, hogy az Osztrák Nemzeti Bank, nyilvánosan számoljon el, mekkora a fedezete, hogy mindenki megnyugodhasson. Miután tudta, hogy ez a magánbank erre úgyse lesz hajlandó, ezért indítványozta:

„Kéressék meg ő Felsége arra, hogy a banknak egész állása, s különösen a forgalomban lévő bankjegyeknek a mikénti fedezése iránt az országot felvilágosítani, s megnyugtatni a legkegyelmesebben méltóztassék.”

Már-már határozottá vált ez az indítvány, amikor Kossuth Lajos, aki akkor Pestmegye követe volt, emelkedett szólásra, hogy elmondja a magyar történelem egyik legmélyebb értelmű beszédét, amely a bécsi és a magyar forradalom közvetlen elindítója lett. Kossuth nem tartotta elegendőnek a bankkimutatás közlését. Azt hangoztatta, hogy meg kell változtatni a fennálló viszonyokat, és Magyarországot fel kell szabadítani a gyámság alól. Majd a pénzkibocsátásról szólva ma is aktuális üzenetet küld a jegybanki függetlenségről a mindenkori kormányoknak:

„Nem fejtegetem azon tévesztett politikát, miszerint ezen banknak újnemű papirospénz kibocsátására intézett intézménye már eredetében oly lépés volt, mely roppant pénzügyi áldozatokkal vásárolná azt meg, mit a kormány ezen áldozatok nélkül biztosabb sikerrel eszközölhetett volna. Már eredetében annak magvát viseli, hogy a birodalmi közállomány nemcsak adósságaiból kibonyolódni nem fog - hanem újabb meg újabb terhek áldozatába fog bonyolódni.”

Az állampolgárok sorsát súlyosan érintő banktitokról, és a nyomában járó mély bizalmatlanságról pedig ezeket mondotta:

„Elosztatni pedig sem letagadások, sem bármiként ürügyelt titkolózások által nem lehet, hanem csak azáltal, ha a dolgok állása nyíltan, tartózkodás nélkül és sikeresen a közönség elébe terjesztetik.”

„Akarom hinni, hogy a kormány érezni fogja annak szükségét, hogy miszerint ezen megnyugtató kimutatást hiteles alakban a közönséggel hivatalosan is tudatni saját érdekében mulasztthatatlan kötelessége, mit igen nagy hiba volna azon ürügy alatt akarni elmellőzni, hogy a bécsi bank privát vállalat, melyről a kormány felelősséggel nem tartozik, mert a közönség igen jól ismeri azt a solidaritást, melyen a bank a kormánnyal áll. Miszerint a bankjegyek kibocsátására nézve ezen intézet nem egyéb, mint a birodalom pénzügyi kormányrendszerének egyik - hibás alapú, de kielégítő - intézménye.”

Az ausztriai pénz- és értékviszonyok egésze miatt állította Kossuth, hogy nem elegendő a bankkimutatás, hanem ezen túlmenően az alkotmányos, vagyis a köz, az állam és a társadalom, ellenőrzése alatt álló pénzügyi mechanizmust kell megteremteni:

„...nekünk a bank kimutatásának kívánságánál nem lehet megállapodnunk, mert ez csak egy részlet, mely az egésznek következménye, hanem nekünk a magyar státuszjövendők (állami jövendők, D.J.) és státuszszükségek számbavételét, az ország pénzügyének alkotmányos kezelés alá vételét, szóval önálló magyar pénzügyminisztériumot kell kívánnunk, mert különben a rólunk, nélkülünk intézkedő idegen hatalom pénzügyi viszonyainkat végtelen zavarokba bonyolíthatja, ha ellenben felelős pénzügyminisztériumunk lesz, hazánk szükségéről okszerű gazdál-

kodással gondoskodhatunk és polgártársaink pénzvviszonyait minden veszélyes fluctuációk ellen biztonságba helyezhetjük.” Ehhez még hozzátette:

„Hogy a bankjegyek ezüstpénzbeli beváltására az ország minden részében sikeres intézkedések tétessenek, és ha ehhez a kormánypolitika iránya okszerűen megváltozik, remélem, hogy a bizalom helyreáll, melyet helyreállítani saját zsebünk érdeke, de a dynastia érdeke is multhatatlanul megkívánja.” Kossuth ezután indítványozta a következő felirati javaslatot:

„Hazánk méltán elvárja, hogy földművelésünk, műiparunk, kereskedésünk felvirágzására sikeres lépések tétessenek, a magyar közállomány jövedelmének és szükségletének számbavételét, és felelős kezelés alá tételét tovább nem halaszthatjuk, mert csak így teljesíthetjük azt az alkotmányos tisztségünket, hogy úgy Felsőged királyi székének díszéről, mint hazánk közszükségleteinek és minden jogszerű köteletségének fedezéséről sikerrel intézkedhessünk...”

Kossuth nemcsak független magyar kormány kinevezését kéri, hanem sürgeti az alkotmányos rend bevezetését a monarchia tartományaiban a fennálló abszolutizmus helyébe. Az országgyűlés egyöntetűen elfogadta a feliratot. A bécsi és a pesti polgárok tömören így fogalmazták meg követelésüket: „ott új alkotmányt, itt nemzeti bankot.”

Március 13-án, a bécsi rendi gyűlés előtt felolvasták Kossuth beszédét, amelynek nyomán a résztvevők új alkotmány elfogadását követelték. Metternich a katonaság kivezénylésével válaszolt, de Ferdinánd császár leállította az akciót. Az egyre idegesebb Habsburg főhercegek ezután megköszönték az 1807 óta hivatalban lévő kancellár szolgálatait, és visszaküldték a szülőföldjére a rajnai születésű arisztokratát. A pénzkartell, amelyet Metternich hűségesen képviselt évtizedeken keresztül Bécsben, ezután Londonban nyújt menedéket kiérdemesült ügynökének, a hatalmi egyensúly politika egyik prominens megvalósítójának.

Az egész Európán végigsöprő forradalmi megmozdulások hatására is, a király végül 1848. április 11-én szentesítette azokat a törvényeket, amelyek lerakták a kapitalista modernizáció alapjait Magyarországon. A királynak ebben a döntésében része volt a március 15-i nagy pesti tüntetésnek is, amely csak lelkes és békés mása volt a példaképül szolgáló európai forradalmi lázadásoknak, és amely azoktól eltérően elsősorban nem szabadkőművesek által manipulált megmozdulás volt. Az áprilisi törvényekben nincs sok forradalmiság, inkább csak a már kialakult állapotokat rögzítik. Választójogot adnak minden nemesnek, de azok szerzett jogait nem érintik. A választójogot csak azokra terjesztették ki, akiknek ingatlan vagyonuk volt. A nemesek vagyon nélküli utódai már nem rendelkeztek választójoggal.

1848 tehát fenntartotta azt a szent-istváni elvet, hogy az ingatlan vagyon nemesít. Az a nemes, aki elvesztette vagyonát, közjogilag nem volt többé tagja a magyar nemzetnek. Az 1848-as törvények megszüntetik az úrbériséget, a papi tizedet, az ősiséget és megteremtik a szabad ingatlanforgalmat, valamint a közteherviselést. Valamennyi bécsi kívánság volt. A gazdasági függetlenségről azonban nem rendelkeznek az áprilisi törvények. Az önálló magyar pénzügyek tekintetében sincs intézkedés. Az új törvények alapján V. Ferdinánd kinevezte az első felelős magyar kormányt, amelynek gróf Batthyányi Lajos lett az elnöke, pénzügyminisztere pedig Kossuth Lajos, de Széchenyi István és Deák Ferenc is a kormányba került.

A feszült pénzügyi helyzet rendezése azonban hosszabb időt igényelt. Az ország új, - független - pénz és bank megteremtését kívánta. A pesti kereskedők testületileg kérték a kormányt a pénzjegykrisis megoldására, mert az ONB - válaszul a forradalom követeléseire - azonnal lejárttá tette a hiteleket, nem volt hajlandó leszámítolni a váltókat, és ugyanígy jártak el az osztrák gyárak és a kereskedők is. A pesti kereskedők egyesülete 2 millió forint, 4% kamatozású kölcsön kieszközlését kérte az ipari minisztertől. Kossuth ezt válaszolta kérésükre:

„A pesti kereskedelmi piac pénzügyi állapotának enyhítésére a közalapítványi pénztárból a Pesti Kereskedelmi Banknak kellő biztosítékok mellett 300 ezer pengőforint kölcsönzöttetett.”

A felelős magyar kormány, amely üres államkasszát, megbénított üzleti életet vett át, kénytelen volt szembenézni az ONB ellenséges magatartásával is. Kossuth azonnal hozzáfogott a bankjegy-nyomda felállításához, és a gazdasági élet működését biztosító fedezett magyar pénz megteremtéséhez. Már hivatalba lépése másnapján levélben kérte Eszterházy Pál külügyminiszter segítségét:

„A bécsi bankjegyek beváltása az ország minden pénztárainál annyira szorgalmaztatik, hogy ha a bécsi bank elegendő ezüstpénzről rögtön nem intézkedik, valóságos rémülés fog országszerte rögtön elterjedni, s a rend fenntartásáról jótállani nem lehet.”

Az ONB azonban nem sietett valódi pénzre beváltani az általa kibocsátott bankjegyeket. Ellenben felgyorsította a nemesfém és ércpénz külföldre menekítését. Kossuth már április 19-én rendelettel tiltotta meg az arany és az ezüst külföldre vitelét. Amikor pedig az továbbra is folytatódott, miniszteri-biztost küldött Selmecre, Körmöcre és Besztercebányára az arany- és ezüstkészletek zár alá vételére. A Pesti Hírlap május 2-án már ismertette Kossuth tervét a kereskedelmi bank felállításáról:

„E szerint 4-5 millió pengőpénz alapján, tökéletes fedezet mellett 10-12,5 millió forintnyi pénztári-jegy bocsátatnék ki...ez lesz a legszilárdabb pénzügyi munkálat, mely valaha papiospénz kibocsátásában történt.”

A terv tehát az volt, hogy a begyűjtött nemes fémekért a kormány, kamatozó kincstári utalványokat ad, az aranyat és ezüstöt pedig a már működő kereskedelmi banknál helyezi el a kibocsátandó bankjegyek fedezeteként. Jellasics horvát bán katonai készülődése azonban még gyorsabb cselekvést követelt, mert a létében fenyegetett kormány üres pénztárral nem tudott felkészülni a védekezésre. A bécsi udvart, de még inkább a Rothschild érdekeltség tulajdonában lévő ONB-ot, nyugtalanította a magyarok pénzügyi és gazdasági függetlenedésének gyors üteme. Attól tartottak, hogy a magyar bank nemesfém fedezete az osztrák bankjegy átváltásából eredő ezüst lesz, ezért minden eszközzel akadályozták az osztrák bankjegyek ezüstre váltását.

Az Osztrák Nemzeti Bank hajlandó lett volna hitelezni a magyar kormánynak 12 millió forintot, de cserébe azt követelte, hogy az ismerje el a magánérdekeltségű ONB bankjegy-kibocsátó monopóliumát Magyarország területén is. Kossuth ezt elutasította, ehelyett önálló magyar pénzrendszer kialakítása mellett döntött. Június 17-én a pénzügyminiszter 18 pontos megállapodást kötött a pesti kereskedelmi bankkal. Ennek az a lényege, hogy 5 millió forintnyi valóságos arany és ezüst ellenében a bank kibocsáthat 12,5 millió forintnyi bankjegyet. Ha kevesebb a nemesfém-fedezet, akkor arányosan kevesebb papírbankjegy kerülhet forgalomba. A bankjegyeket azonban az állam állítja elő, ő ellenőrzi és védi a hamisítás ellen. A visszaérkező bankjegy újra nem forgalmazható, azt meg kell semmisíteni. A nemesfém alap csak bankjegy beváltására használható. A kibocsátandó pénzből 5 milliót az állam használ fel, 4 milliót hitelez a lakosság számára a közpénztárakon keresztül, 2,5 millió összegben kamatozó hitelt nyújt az ipar és a kereskedelem számára, 1 milliót - kamatmentes kölcsönként - a bank használhat költségei és munkadíja fejében. A részvénytársaságként működő kereskedelmi bank élére négy új igazgatót nevez ki az állam, a bank kormányzója pedig csak pénzügyminiszteri jóváhagyással töltheti be tisztségét. Kossuth első gazdaságpolitikai intézkedése - az ideiglenesen a nemzeti bank feladatkörét is ellátó pénzügyintézmény felé - a kamatlábak csökkentésére vonatkozott.

Kossuthnak ez a nagyhorderejű döntése nem lepte meg sem a bécsi udvart, sem az ONB-ot, mert a pénzügyminiszter ugyanis Havas Józseffel, a Kereskedelmi Bank igazgatósági

elnökével tárgyalta a bankjegykibocsátásról. Ő pedig a bécsi körök bizalmi embere volt. Kossuth pénzügyi tanácsadója pedig, akit miniszteri bankárnak is kinevezett, az a Wodianer Sámuel volt, aki egyenesen a bécsi Rothschildok megbízottja volt, amiről Kossuth persze nem tudott. Amikor Kossuth létrehozta az önálló - egyelőre magántulajdonban álló - magyar jegybankot, és az önálló magyar pénzt, nyomban megkezdődött a politikai nyomás és a katonai ellenakció.

A magyar országgyűlés augusztusban, a hitelügyek után megkezdte a költségvetés vitáját. Amikor Irinyi János megkérdezte Kossuthot, hogy miért adott a 12,5 millió forintból hitelt a kereskedelmi banknak, és azon keresztül a vállalatoknak, Kossuth nemcsak arra hivatkozott, hogy a nyomorgató pénzhiány után fel kellett lendíteni a kereskedelmet és az ipart, hanem kifejtette az állam és a pénzügyeket kisajátító központi bankok közötti kapcsolat lényegét:

„...Azon nézetben vagyok, hogy - ameddig befolyásom lesz Magyarország ügyeibe - a banknak (értsd: egy magántulajdonban lévő független központi banknak, D.J.) nem akarom azon hatalmat adni kezébe, hogy ő szabályozza Magyarország pénzügyeit. Őt csak eszközül, s mintegy tisztviselőül akarom használni bizonyos határok között. Ez okból nem ő bocsátja ki a pénzt, hanem csak kezeli bizonyos jutalomért...”

A bécsi udvar ellentámadása

Mielőtt azonban az új magyar törvények királyi szentesítésére kerülhetett volna sor, a bécsi udvar ellentámadásba lendült. Az uralkodó István főherceg útján emlékiratot juttatott el a magyar kormányhoz. Ebben vitatja Magyarország jogát a pénzügyi önállósághoz, és a magyar kormány pénz- és bankügyi intézkedéseit aggasztónak minősítette a monarchia számára. Az emlékirat nyíltan kétségbe vonja az áprilisi törvények jogszerűségét. Az emlékirat jól dokumentálja, hogy a bécsi udvar nincs tekintettel arra a küzdelemre, amely a magyar országgyűléseken folyt évtizedeken keresztül, a pénzügyi önállóság megteremtéséért. Ehelyett a megváltoztathatatlan természeti törvény rangjára emeli azt, hogy kizárólag a Rothschild érdekeltséghez tartozó Osztrák Nemzeti Banknak, ennek a privát pénzügyi intézetnek, lehet joga a magyar pénzügyekben dönteni. Az emlékirat után - Deák Ferencsel az élén - egy száztagú küldöttség vitte a törvényeket a királyhoz jóváhagyásra. A pénzügyi törvények királyi jóváhagyása elmaradt, és a küldöttség megalázó elutasításban részesült Bécsben. Emiatt Batthyány rögtön benyújtotta a kormány lemondását. Ezt a nádor tudomásul vette és az új kinevezésekig magához vonta a kormányhatalmat. Ezt a döntést viszont a parlament alkotmányellenesnek tekintette, és a nádor mellé bizottmányt rendelt az új felelős kormány kinevezéséig. Kossuth azonban tovább kereste a jogszerű megoldást az államjegyek kibocsátására. Felszólította a képviselőházat, hogy az államgépezet, a gazdasági élet és az ország védelme érdekében nyújtson hitelt a pénzügyminiszternek papírpénz kibocsátása céljából és, hogy „ez a pénz, a törvényhozás határozatánál fogva, minden közpénztárnál készpénz gyanánt elfogadtassék és melynek névszerű értékét a nemzet becsületére mostani és jövőre minden jövedelmeire garantálja.” Az országgyűlés egyetértett Kossuthal, és már szeptember 12-én engedélyezte 5 forintos pénzjegyek kibocsátását. Szeptember 15-én a király felrótta a magyar országgyűlésnek, hogy az államjegyek királyi szentesítés nélküli kibocsátásával olyan határozatot fogadott el, amelyek nem felelnek meg a magyar-osztrák törvényes kapcsolatoknak. Jellasics horvát bán csapatainak az előrenyomulásával a bécsi udvar elérkezettnek látta az időt arra, hogy nyíltan szembeszálljon a magyar hiteltörvényekkel. A Wiener Zeitung 1848. szeptember 28-i száma közli a király „Magyarországi népeimhez” című manifesztumát. Ebben az uralkodó tiltakozik a magyar kormány viselkedése ellen, és nyíltan megtagadja a magyar pénzügyi törvények jóváhagyását, természetesen nem az osztrák

magántulajdonú központi bank érdekeire hivatkozva, hanem arra, hogy alattvalóit félti az országot előtő fedezetlen papírpénztől. Jellasics azonban szeptember 29-én csúfos vereséget szenvedett Pákozdnál. Ez egyben a magyar pénzt is megszilárdította.

A bécsi polgárság ekkor ismét szembefordult az önkénnyel, hiszen a pénzhiány ott is nyomasztó volt. A császár Olmützbe menekült, majd pedig Windischgrätz herceget az osztrák haderő teljhatalmú parancsnokává nevezte ki. „Népeimhez” c. proklamációjában ismét a mértéktelen papírpénz kibocsátásának a súlyos következményeire figyelmeztetett.

A herceg néhány nap alatt leverte a bécsi lázadást. November 6-án a király parancsot adott a magyar pártütés leverésére is. A magyar haderő felszerelése rendkívüli intézkedéseket kívánt, ezért Kossuth az országgyűlés felhatalmazására elhatározta a 100 és 1000 forintos bankjegyek kinyomtatását. Erre a bécsi udvar olyan plakátokkal árasztotta el az országot, amelyen az állt, hogy a magyar kormány értéktelen papírpénzzel akarja polgárait tönkretenni. A kormánynak alig maradt ereje, hogy ezekkel a rágalmakkal szembeszálljon, mivel minden energiáját a katonák felszerelése, a védelemre való felkészülés kötötte le. A magyar harcéri sikerek hatására a Kossuth bankók árfolyama emelkedett, a vereségek hírére pedig csökkent. Decemberre ismét eltűnt a forgalomból a fém pénz, mert sokan eldugták, vagy külföldre juttatták. Ismét váltási és fizetési nehézségek jelentkeztek a pénzforgalomban.

Az osztrák katonai győzelmek következtében a kormánynak Debrecenbe kellett költöznie. A költözést megelőzően Kossuth utasítást adott a pénzjegynyomda szétszerelésére. A gépeket, a papírt és a nyomdászokat vasúton vitték Szolnokig, majd onnan szekerekkel tovább Debrecenig. 1849. január 5-én Windischgrätz bevonult Pestre. Itt jelentette ki, hogy a legszigorúbban fog elbánni azokkal a lázadókkal, akik „az oly gazdagon megáldott országot a törvénytelen papírpénzbeli elárasztással tönkre juttatni igyekeztek”, és akik a pénzjegynyomda elvitelével még folytatni is akarják ezt a tevékenységüket. Kossuth ugyan utasítást adott a nemesfém-fedezet elszállítására is, de ezt a Kereskedelmi Banknál igazgatói funkciót betöltő Rothschild megbízottak, elsősorban Wodianer Sámuel, megakadályozták. Wodianer, aki Kossuth bizalmasa volt, de egyben teljesen bírta a császári kormánybiztos bizalmát is. Erre utal az tény, hogy Pest megszállása idején a bécsi kormánybiztos Wodianert a Kereskedelmi Bank alelnöki székébe is beültette. Kossuth még nem tudhatta, de a későbbi évtizedek pénzügyi nyilvántartásaiból, a compassokból, kétségtelenül megállapítható, hogy Wodianer minden Rothschild érdekeltségű banknál, vagy vállalatnál vezetőbeosztást töltött be az elkövetkező évtizedekben Magyarországon. Nos ugyanők voltak azok is, akik biztosították, hogy a Pestről menekülő Windischgrätz magával vihesse a nemzet pénzének nagy áldozatok árán összegyűjtött nemesfém fedezetét Ausztriába.

Az ONB azt remélte, hogy a fedezet elkobzásával a Kossuth-bankók értéküket veszítik. A magyar pénz azonban jól funkcionált továbbra is. Soha nem látott pezsgés következik be. A honvédsereg megkap minden szükségeset rekvirálások nélkül. Folynak a tavaszi munkák, de a hadi üzemek és a gazdaság egésze is teljes kapacitással üzemel. 1849 áprilisára beérik a pénzügyi szabadságharc győzelme. Ugyanis ekkorra már mind az osztrák, mind a magyar hadsereg, valamint mindkét kormány hivatalai, és belföldi szállítói, magyar pénzt, Kossuth bankokat használnak Magyarországon. Mindez annak ellenére van így, hogy a császári hatalom a megszállt területeken mindent elkövetett a magyar pénz ellen.

1848 sikeres pénzügyi szabadságharca

A forradalom és szabadságharc idején infláció nem volt, és devalváció is csak a császári hatalom erőszakos fellépései miatt fordult elő helyenként. Kossuth bebizonyította, hogy ha egy öntudatra ébredt társadalom a saját kezébe veszi a pénzhatalmat, akkor ércfedezet nélkül, külső, magas kamatozású hitelek nélkül is gazdasági virágzás indul be. Az 1848 és 1849 évi pénzügyi szabadságharc tehát sikeres volt. Bukását nem életképtelensége, hanem katonai túlerő okozta, azaz nem pénzügyi okok. A pénzügyi szabadságharc gazdasági értelemben nem is szenvedett vereséget. A gyarmatosító császári hatalom katonai, rendőri és adminisztratív eszközökkel semmisítette meg eredményeit. Ma már bizonyítható, hogy ebben döntő szerepe volt a szálakat a háttérből mozgató, és megriadt nemzetközi pénzkartellnek. A szabadságharc leverését követő bosszúállásban hírhedtté vált Haynau tábornok - a bresciai hiéna - pedig nemcsak a I. Ferenc József császárt képviselte, de az Osztrák Nemzeti Bank tulajdonosait is, hiszen anyai ágon a Rothschild családhoz tartozott. A nemzetközi pénzkartell számára veszélyes volt a magyar példa, hogy egy nemzet képes a saját kezébe venni, és a társadalom egésze szolgálatába állítani a pénz hatalmát, és mindennek nem a megjósolt pénzügyi összeomlás, hanem gazdasági felvirágzás az eredménye.

Joggal állapítja meg Éliás Ádám, hogy „ma újra időszerű a pénzügyi szabadságharc Magyarországon. A szabadságküzdelemnek immár csak ez a formája időszerű, mert a gyarmatosítás napjainkban nem katonai, hanem pénzügyi eszközökkel történik.” Valóban, a nemzetközi pénzkartell a központi bankok függetlenné tételével, azaz saját magánellenőrzése alá vételével, beépült az egyes országok, - és államszövetségek - politikai rendszerébe, mint új, ellenőrzetlen hatalmi ág. Ez a hatalmi ág nemzetek fölötti, hierarchikusan épül fel, és kemény pénzügyi kényszerítőeszközökkel rendelkezik. Kossuth példáját követve, sajnos ma sem tehetünk mást, minthogy kiharcoljuk, hogy a magyar pénz ismét a magyar társadalomé legyen.

Varga István, a szabadságharc pénzügyeinek kiváló ismerője többször is kiemelte, hogy Kossuth bebizonyította: meg lehet teremteni a bizalmat az állam által kibocsátott közpénz iránt, és sikeresen lehet vele működtetni a gazdaságot. Ázsia pedig napjainkban igazolja, hogy ugyanilyen közpénzzel fel lehet virágoztatni a társadalmat. Az euroatlanti politika ezzel szemben azt támasztja alá, hogy a magánpénzrendszer irányítói ezt nem nézik jó szemmel, mert nem illik bele az egy központból irányított világ képébe. Ezért kellett a kívánságukra megkezdeni az 1990-es években az addig Magyarországon működő közpénz kiszorítását nyugatról érkező magánpénzzel, amiért évről-évre mintegy 3 milliárd dollárt kell fizetnünk. Ezért szüntette meg az MNB a belföldi váltók leszámítolását, amely pedig biztonságos és olcsó hitelmechanizmus volt a gazdálkodók egymás közötti kapcsolatában, és ugyanezért számolta fel az export hitelezését, valamint az elmúlt évtizedekben létrehozott kereskedelmi bankok refinanszírozását. Ezzel az MNB megteremtette a pénzügyi feltételeket a magyar cégek tönkremenéséhez, a belföldi tőkehiány tartós fennmaradásához, Magyarország pénzügyi eszközökkel történő újragyarmatosításához. Mára már bebizonyosodott, hogy a pénz fölötti hatalom visszaszerzése nélkül nem lehetünk valóban szabadok. Újra meg kell vívni pénzügyi szabadságharcunkat.

Szabadkőműves volt-e Kossuth Lajos?

Kossuth hazafi volt, nemzetét szolgálta 1848-49-ben. Csak emigránsként, amerikai útja során lett szabadkőműves. 1852. február 19-én Cincinnati-ban vették fel a 133-as számú páholyba. Másnap, február 20-án, már megkapta a segéd, és nyomban utána a mester fokozatot is, majd egy hétre rá tiszteletbeli taggá emelték. Február 28-án az indianapolisi „Centre Loge” (Központi Páholy) fogadta ünnepélyesen. Május 3-án Bostonban, a Massachusetts-i Nagypáholy ünnepli Kossuthot, mint egy nép szabadságának védelmezőjét és apostolát, aki elnyomott hazája függetlenségi harcának a hőse. A páholy vezetője úgy üdvözli, mint egy számkivetett idegent, aki most ismét barátokra és otthonra talált. Válaszában Kossuth hangsúlyozta, hogy amióta szabadkőműves lett, azóta még inkább átérzi hazájával szembeni kötelezettségeit.

Az olasz carbonarik a francia Grand Orient irányzathoz tartoztak, vezetőjük, Giuseppe Mazzini, pedig egyben magasrangú illuminátus is volt. (Számos kutató szerint, ő volt Adam Weishaupt utóda az illuminátus rend élén.) Kossuth olaszországi emigrációja idején csatlakozott Mazzinihez, és vele együtt a magyar emigránsok többsége is. Számos magyar harcolt a 33-as fokozatú Grand Orient szabadkőműves, carbonari vezér, Garibaldi tábornok hadseregében is.

A Grand Orient szemben állt a katolikus egyházzal, a dinasztikus államformával, így ellenségének tekintette a katolikus dunai monarchiát, amely egyszerre volt dinasztikus és katolikus. A carbonarik pedig még megszállóknak is tekintették az osztrákokat, akik Észak-Olaszországot uralmuk alatt tartva, akadályozták az olasz egység létrejöttét. Grand Orient irányzatú szabadkőművesek számára tehát a magyar szabadságharc az ő 1848-as nagy forradalmi megmozdulásaiknak az utolsó hősie - vereségében is dicsőséges - fejezetét jelentette. Ezért fejezték ki együttérzésüket és őszinte tiszteletüket a magyarok, és vezetőjük Kossuth iránt, noha ő akkor még nem tartozott hozzájuk.

Ugyanakkor egyre több a bizonyítéka annak, hogy a nemzetközi pénzkartell bécsi részlege, konkrétan a Rothschild tulajdonban lévő Osztrák Nemzeti Bank, robbantotta ki a fegyveres konfliktust a bécsi udvar és az önálló közpénzrendszert követelő magyar kormány között. Ha igaz, hogy a pénzkartell áll a Grand Orient mögött, akkor ez feloldhatatlan ellentmondásnak látszik. Mélyebb elemzés azonban feloldja ezt az ellentmondást. A pénzkartell legfőbb ellenfele az abszolutizmus. Ezért a Grand Orient hálózatot lényegében a dinasztikus, abszolutista rendszerek eltávolítására igyekezett felhasználni. Ennek az egész Európát érintő átrendeződésnek az eszmei és politikai eszközei voltak a felvilágosodás, a humanizmus, a modernizáció, a társadalmi haladás, a „szabadság, egyenlőség, testvériség”, a forradalom, a szocializmus, a kommunizmus, a világszabadság nevében indított szellemi és politikai mozgalmak. De az útban lévő államok „eltakarítását” szolgálta a hatalmi egyensúly politikája is, vagyis amikor a HÁLÓZAT az egyik államot a másikkal tartotta sakkban. Erre rászorult, hiszen a nemzetközi pénzkartellnek saját fegyveres ereje nem volt, céljai elérésére - pénzügyi manipulációkkal és rejtett hálózata segítségével - mindig más államok uralkodóit, vezetőit és azok hadseregét kellett felhasználnia. Így, pl. a pénzkartell - jelentős pénzügyi megajánlásával - az egyik kezdeményezője volt az orosz cár beavatkozásának a magyar szabadságharc leverésébe, miután látnia kellett, hogy erre egyedül a bécsi udvar és hadereje nem elég. A szabadkőművesség, különösen a Grand Orient irányzat, fegyelmezett és titoktartó tagságával, konspirációs tapasztalataival igen alkalmas volt a szupertitkos pénzkartell és illuminátus hálózata céljainak a szolgálatára. 1848-ban Magyarország hőse volt a Grand Orient szemében, mert Ausztria ellen lépett fel. Az első világháború során pedig már osztoznia kellett

Ausztria sorsában, mivel annak támaszává vált. Akkor már a későbbi kisantant országokká váló népek szolgálták a pénzkartell, és a Grand Orient céljait.

2000. március

Leleplező 2000/2

MNB törvény, a szervezett magánhatalom „alkotmánya”

A nemzetközi pénzügyi közösség, - a pénzvilág - már hosszabb ideje önálló intézményrendszerrel bíró szervezett, és öntörvényű magánhatalomként működik, amelynek megvan a saját stratégiája, hatalomgyakorlási technikája. A nemzetközi pénzoligarchia, mint szervezett magánhatalom, egyrészt formális intézményekre, másrészt informális struktúrák rejtett hálózatára támaszkodva a magántulajdonaként működteteti a világ pénzrendszerét, amelynek a segítségével az ellenőrzése alatt tartja a világ gazdasági és politikai folyamatait is.

Carrol Quigley, a Harvard, a Princeton és a Georgetown Egyetem tanára, a hivatalos, - főáramlatú - történetírás reprezentánsa, aki a legtekintélyesebb pénzdinasztiák magán archívumait is kutathatta több éven keresztül, így ír 1350 oldalas munkájának, a Tragedy and Hope”-nak a 324. oldalán:

„...a pénztőke hatalmasainak messzetelektől célja nem kevesebb, mint a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézen lévő világrendszerének a létrehozása, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világ gazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon ellenőriznék összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozók és konferenciák elfogadnak...”

A néhai Lincoln amerikai elnök pedig ezt mondta a pénz szervezett magánhatalmáról 1863-ban:

„A pénzhatalom béke idején elősködik a nemzeten, háborús időben pedig összeesküszik ellene. Despotikusabb, mint a monarchia, arcátlanabb, mint az autokrácia, és önzőbb, mint a bürokrácia. Olyan válság közeledtét látom a közeli jövőben, amely megbénít, és arra kényszerít, hogy remegjek hazám biztonságaért. A korporációk kerülnek uralomra és a korrupció korszaka köszönt ránk. A pénzhatalom arra törekszik, hogy fenntartsa uralmát, kihasználva az emberek előítéleteit, egészen addig, amíg a gazdagság néhány kézben halmozódik fel, és a köztársaság elpusztul.”

Az idézetek sorát folytatni lehetne. Itt elég arra rámutatni, hogy 1982-től kezdődően ez a szervezett pénzhatalom rendezkedett be Magyarországon. A két szervezett hatalomnak, azaz a szervezett közhatalomnak, az államnak is van egy alaptörvénye, valamint a szervezett magánhatalomnak is van „alkotmánya”. A szervezett közhatalom központi intézményei az országgyűlés, a kormány, a bíróságok és az alkotmánybíróság. A szervezett magánhatalom központi intézménye a de facto magánosított, abszolút függetlenséget élvező központi bank, az MNB, de intézményrendszeréhez tartozik a bankrendszer és a pénz- és értékpapírpia egész. A közhatalom alaptörvénye az alkotmány, a magánhatalom alaptörvénye az MNB törvény, amelynek most van folyamatban a módosítása.

A szervezett közhatalom demokratikus formák betartásával, de a választópolgároknak az érdemi döntéshozatalból való kizárásával működik. A formális demokrácia kulisszái mögött ott van a ma legfontosabb hatalmat, a monetáris hatalmat magánmonopóliumként kézbentartó szervezett magánhatalom, a nemzetközi pénzoligarchia és magyarországi gépezete. Ez a szervezett magánhatalom Magyarországon is részben formális, részben pedig informális, rejtett struktúrák működtetésével hozza meg, és hajtja végre érdemi döntéseit. Mivel uralma magántulajdonán és monopolhelyzetén alapszik, ezért hatalomgyakorlására is az autokratikus, sőt diktatórikus módszerek a jellemzők, amelyek azonban el vannak rejtve az arctalan pénzviszonyokba.

A pénzligarchia szervezett magánhatalmának a működése Magyarországnak jelenleg mintegy évi 8 milliárd dollárjába (2400 milliárd forintjába) kerül. Ez a pénz lényegében ellenszolgáltatás nélkül áramlik ki az országból. A népszuverenitás ellenőrzése alól kivont és az államtól független - értsd: kizárólag a pénzligarchiától függő - monetáris hatalom segítségével a nemzetközi pénzvilág és hazai gépezete minden évben ekkora nagyságrendű jövedelem-elvonást kényszerít rá a magyar társadalomra.

A magánkézbe került monetáris hatalom - amely pénzuralmi korunkban a legfőbb hatalom - a korrupció strukturális oka Magyarországon. Az irányító hatalmi elitnek csak úgy szabad törvényeket hoznia, kormányoznia és bíraskodnia, hogy a pénzligarchia által kialakított magánpénzrendszer - az eladósítás és a kamatjáradék mértéke - ne sérüljön, mert ez biztosítja a pénzligarchia számára minden évben a 8 milliárd dollárnyi jövedelmet. A pénz szervezett magánhatalma gazdasági túlsúlyával maga alá gyűri a politikai elitet. A pénzügyi túlhatalom a korrupció kifinomult technikáival konvertálódik át politikai döntésekké. Ez a magyar társadalom legmeghatározóbb korrumpálása. Ha a politikai elit éppen döntési helyzetben lévő része kísérletet tenne ennek a kamatjáradék és adósságszolgálat, valamint profit formájában fizetett jövedelem-átcsoportosításnak a korlátozására, vagy a monetárisrendszer megváltoztatására, akkor a pénzligarchia rejtett hálózatával - és média hatalmával - eltávolítaná a kormányzástól. Ehhez a strukturális korrupcióhoz képest az összes többi korrupciós jelenség másod-vagy harmadrendű.

Magyarországon a szervezett közhatalom túlságosan meggyöngült, és alárendelődött az egyre erősödő szervezett magánhatalomnak. Az állam nemcsak a gazdasági életből vonult ki indokolatlanul nagymértékben, hanem kifejezetten állami jellegű közfunkciókat is átadott a szervezett magánhatalomnak. Mivel a szervezett magánhatalom demokratikus technikákkal nem ellenőrizhető - nem kell a választók elé állnia és hatalma időhöz sincs kötve -, így hosszú távra tud tervezni. Pénzügyi túlsúlyánál és elmozdíthatatlanságánál fogva mindig fölénybe tud kerülni azzal a megfélemlített, megzsarolt és függőhelyzetű politikai elittel szemben, amelynek négy évenként mégiscsak a választópolgárok elé kell állnia, és amelynek viselnie kell a politikai felelősséget nemcsak a saját, hanem a szervezett magánhatalom döntéseiről is.

Jól példázza a magyar jogállamiság korlátait az a tény, hogy a kereskedelmi bankok által elvesztegetett százmilliárdokért, a Postabank 170 milliárdjért, a bécsi CW Banknál eltűnt százmilliárdért eddig senkit nem vontak felelősségre. Ugyanez mondható el arról, hogy nem készült átfogó és pontos zárszámadás a nemzeti vagyon 80%-ért kapott összegek sorsáról sem. Az MNB-hez ellenértékként befolyt devizát kizárólag adósságszolgálatra fordították, mégis az ország egészét terhelő összkülföldi és belföldi adósság együttes összege 1989-től 2000. novemberéig 20,5 milliárd dollárról mintegy 80 milliárd dollárra növekedett, azaz meg-négyszereződött. A magyar gazdaság egészének ma már ennek a 80 milliárd dollárnak a hozamát kell kitermelnie.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy korunkban a legfontosabb hatalom az a monetáris hatalom, amelyet a parlament ellenszolgáltatás nélkül adott át 1991-ben az abszolút függetlenséget élvező MNB-nek. Az MNB törvény módosításakor meg kell válaszolni azt a kérdést, hogy ha sem a demokratikusan választott és a politikai felelősséget viselő parlament, sem a kormány érdemben nem ellenőrizheti többé a monetáris hatalom gyakorlását, akkor mi a garancia arra, hogy az MNB teljesen független vezetősége ezt a monetáris hatalmat az ország és a magyar nemzet érdekében, nem pedig a külföldi- és belföldi pénzvagyontulajdonosok érdekében fogja felhasználni? A tények tanulmányozása azt bizonyítja, hogy a magyar gazdaság olcsó közvetítő közeggel való ellátása helyett az MNB 1991-től elsősorban a nemzetközi pénzügyi közösség kiszolgálását, és a bankvilág kamatjövedelmének a biztosítását tartotta szem előtt.

Csehországban nemrég úgy módosították a CSNB alapszabályát, hogy megnövelték a monetáris hatalom állam részéről történő érdemi ellenőrzését. Azaz a prágai törvényhozás és a cseh kormány a társadalom egészének az érdekét a jövőben fokozottan kívánja érvényesíteni a monetáris politika kialakításában és ellenőrzésében. Magyarországon viszont az ellenkezőjét készítik elő: a választott népképviselői szervek többé semmilyen módon nem szólhatnak bele a monetáris politika érdemi kérdéseibe. Az MNB többé nem hitelezhet a legkisebb mértékben sem a költségvetésnek. Az állam ma már pénzt csak adósságlevél formájában bocsáthat ki, amelynek várható adóbevétele a fedezete. Ugyanerre a fedezetre támaszkodva olcsó közhitelt, kamatmentes pénzt is kibocsáthatna. A pénzüvilágnak azonban pont azért van szüksége az ellenőrzetlen monetáris hatalomra, hogy ezt lehetetlenné tegye. Azt állítják, hogy a költségvetés jegybanki finanszírozása inflációt gerjeszt, de azt nem magyarázzák meg, hogy az adósságlevél (államkötvény) formájában történő finanszírozás miért nem okoz inflációt, hiszen a kamattal megterhelt - és így megdrágított - pénz inflációs hatása jóval nagyobb. (A kamat ugyanis költségként beépül a termékek és szolgáltatások áraiba, és feleslegesen drágítja azokat.)

Az MNB törvény most folyamatban lévő változtatása tovább gyöngíti a népszuverenitást, még formálisabbá teszi a demokráciát a parlament és a kormány hatáskörének a további szűkítésével. A szervezett magánhatalom „alkotmánya”, az MNB törvény, 51%-os jogszabály. A koalíció most - legalább részben - helyreállíthatná a népszuverenitást a legfontosabb hatalmi ágazat, a monetáris hatalom felett. Még a Népszabadság munkatársa is azt kérdezte a lap karácsonyi számában a távozó MNB elnöktől, hogy a honatyák vajon nem tudták mit tesznek, amikor 1991-ben „csont nélkül” - azaz minden ellenszolgáltatás nélkül - lemondtak legfontosabb hatalmi eszközükről, a monetáris hatalom gyakorlásáról? Vajon most tudják-e a képviselők, hogy milyen nagyhorderejű kérdésben döntenek, amikor jóváhagyják az MNB törvény tervezett módosítását? Szeretnénk, ha a képviselők - mielőtt tovább növelik a jegybank amúgy is túl nagy függetlenségét - válaszolnának arra a kérdésre: mi a garancia arra, hogy az érdemben nem ellenőrizhető központi bank a közérdeket, nem pedig a nemzetközi pénzüvilág érdekeit fogja szolgálni monetáris döntéseivel? Kérdezzék meg a honatyák koppenhágai kollégáikat, hogy a dánok többsége - több népszavazáson is - vajon miért utasította el a monetáris hatalom állam által gyakorolt érdemi ellenőrzésének a megszüntetését, és ragaszkodott továbbra is nemzeti ellenőrzés alatt álló pénzürendszeréhez?

Lakitelek, 2001

*Nemzet és média
Antológia Kiadó
Hazai Műhely 10*

Miért jogos, hogy két közszolgálati televízió és rádió legyen?

Először Kerényi Imrétől, a Madách Színház igazgató-főrendezőjétől hallottam, hogy Magyarországon - a jelenlegi társadalmi és politikai helyzetben - szükség van olyan közszolgálati televízióra és rádióra is, amelyben nem érvényesül a kádári rendszerből átörökölt szociál-liberális hegemonia. Ez a TV és rádió a nemzeti-konzervatív-keresztény értékrendszer szerint tájékoztatná a magyar társadalomnak azt a részét, amelyik ezt az értékrendszert vallja magáénak. A napokban Orbán Viktor volt miniszterelnök is előterjesztette ezt az igényt. Ezt követelte a sajtószabadság védelme érdekében megtartott nagygyűlés is, amelyre a közszolgálati televízió székházánál került sor 2002. augusztus 30-án. Medgyessy Péter jelenlegi kormányfő ezt a legitim igényt azzal utasította el, hogy „nincs és nem is lesz két közszolgálati televízió, mivel egy magyar nemzet van, s ezért csak egy közszolgálati televízióra van szükség”.

Valóban egy magyar nemzet van, de ezen a magyar nemzeten belül pontosan a rendszerváltás következtében bevezetett pénzügyi, gazdasági és politikai változások következtében a magyar történelemben eddig példa nélkül álló vagyoni különbségek alakultak ki. Az állampolgárok közös munkájának eredményeként létrejött nemzeti vagyon az államot irányító integrált hatalmi elit jóvoltából a nemzetközi pénzügyi közösség és a nagy multilaterális korporációk tulajdonába ment át, illetve az egykori pártállami vezető réteg magántulajdonába került. A magyar társadalom mintegy öt százalékát kitevő igen vagyonos rétege, ezen belül is egy multi-milliárdos csoport monopol-helyzetbe került. Van továbbá egy 10%-nyi köztes réteg, amelynek a helyzete többé-kevésbé a rendszerváltozás előtti szinten maradt. A társadalom 80%-át kitevő, vagyontalanná vált része egyrészt bérből és fizetésből élő alkalmazott, másrészt eltartásra szoruló segélyezett lett. A rendszerváltás nyerteseit alkotó milliárdosok, és a rendszer-váltás veszteseit alkotó elszegényedett milliók szükségletei, érdekei és értékei kibékíthetetlen ellentétben állnak egymással annak ellenére, hogy mindkét csoport a magyar nemzet része. Mivel pedig kibékíthetetlen ellentét osztja meg őket, ennek megfelelően másként ítélik meg ugyanazt a valóságot.

A valóság tényei elvileg lehetnének érték-semlegesek. A társadalom életével és az emberrel kapcsolatos problémák azonban nem oldhatók meg érték-semlegesen. Már ott eltérhet a tényekről való tájékoztatás, hogy a valóság végtelen sok ténye közül melyeket választják ki a tömegtájékoztatási intézmények. Amiről a tömegtájékoztatás nem ad hírt, az valójában már elveszett, mint információ. További torzítást jelent a tényeknek a sorrendje, az elemzésük és értékelésük módja. Ezekre mind a válogató szempontjai, szükségletei, érdekei és értékei szerint kerül sor. Mindez szükségszerű és nem is lehet másként. Ugyanis az a természetes - szinte törvényszerű -, hogy minden emberrel kapcsolatos problémát illetően két legitim válasz szülessék meg. Megoldási lehetőségeik szempontjából ugyanis a problémák vagy konvergensek (összetartóak), vagy divergensek (szétágazóak). Konvergensek problémák megoldására alkalmas módszerekkel divergens problémákat nem lehet megoldani. Az ún. konvergensek problémák természettudományos módszerekkel - elvben - véglegesen megoldhatóak, a divergens problémák esetében a végleges megoldás azonban még elvileg sem lehetséges. A természettudományok konvergensek problémáira jól alkalmazhatóak a matematikai módszerek. Ezzel szemben az emberrel, az emberi társadalommal és annak tevékenységével, így a gazdasággal, a pénzrendszerrel és a politikával kapcsolatos problémák megoldására a matematikai

módszerek csak igen korlátozottan, elsősorban technikai, statisztikai kisegítő eszközként alkalmasak.

Miért divergensek a tömegtájékoztatással kapcsolatos problémák? Azért, mert az élet, és minden emberi tevékenység annyira összetett és dinamikusan változó, hogy csakis komplexen, azaz egymást kiegészítő ellentétpárok kettős követelményével, kettős fogalomrendszerrel, kettős véleményalkotással ragadható meg. Ennek az a mélyen fekvő oka, hogy minden életjelenség ellentétes oldalak közötti egyensúlyi állapot, amely minduntalan felborul, és folyamatosan helyreállítandó, ha el akarjuk kerülni, hogy szélsőséges helyzet alakuljon ki, és az életet jelentő dinamikus egyensúly tartósan megszűnjék.

Szemléltessük néhány példán a konvergens és divergens problémák közti különbséget. Ha az a feladat, hogy létrehozunk egy emberi erővel hajtott kétkerekű járművet, akkor számos kísérlet után szűkül a megoldási lehetőségek köre, végül egyetlen megoldás bizonyul tartós-nak, mégpedig az, hogy ez a jármű a kerékpár. Erre a problémára a válasz azért időtálló, mert megfelel a természeti törvényeknek és az emberi igényeknek. A konvergens problémákra tehát az a jellemző, hogy minél behatóbban tanulmányozzuk őket, a válaszok annál inkább közelednek egymáshoz. Természetesen ez a megoldás néha hosszú időt igényel, és ezért ezek a problémák is feloszthatók már megoldott és még megoldandó feladatokra. A lényeg azonban az, hogy ezek a természettudományos, műszaki-technikai problémák elvben véglegesen megoldhatóak. Mégpedig azért, mert bennük nincs jelen az ember. Általában a természettudományok, a fizika, kémia, csillagászat vagy az elméleti tudományok (például: matematika, geometria, logika) foglalkoznak konvergens problémákkal.

Az emberre, a társadalmi életre, a közgazdaságra, a pénzviszonyokra érvényes másik probléma-típus esetében viszont azt tapasztaljuk, hogy noha számos felkészült kutató tanulmányozza a kérdést, mégis egymásnak szögesen ellentmondó válaszokra jutnak. Sőt minél logikusabbak és világosabbak ezek a válaszok, azok annál inkább ellentmondanak egymásnak. Ezért nevezhetőek ezek a problémák szétágazó, polarizálódó, vagyis divergens problémáknak. A társadalomban leggyakrabban szembekerülő két követelmény a szabadság és az egyenlőség, a szabadság és a rend, a szabadság és biztonság együttes megvalósítása. A szabadság az erőseknek kedvez, az egyenlőség pedig a gyengébbeknek. Némelyek szabadsága csökkenti mások egyenlőségét, egyesek túlzott szabadsága pedig meg is szünteti az egyenlőséget. Az egyenlőség viszont korlátozza a szabadságot, az eltúlzott egyenlőség - például a reál-szocialista társadalom egyenlősdije - csaknem meg is szünteti azt. Tehát mihelyt az ember és közösségei, vagyis a társadalom, a politika és a gazdaság kérdéseivel foglalkozunk, azonnal szembe kell néznünk az emberi léttel, és az azt jellemző ellentétpárral, a születéssel és növekedéssel, valamint a hanyatlással és pusztulással, vagyis az léttel és a halállal. Hiszen az élet és a halál egyszerre van jelen, mert a halál a születés pillanatában kezdődik. Társadalmi vonatkozásban ez az alapvető ellentétpár egyrészt a szabadság, másrészt a rend és a biztonság kettős követelménye.

E ki nem küszöbölhető ellentétek miatt, amelyeknek mindegyike valóságos életfolyamatokat, reális szükségleteket és érdekeket képvisel, az emberi élet, a társadalom és a gazdaság egyensúlya sem teremthető meg absztrakt matematikai formulákkal, egyszer s mindenkorra, de még átmenetileg sem.

Ha nem is oldhatóak meg véglegesen ezek a problémák, ez nem jelenti azt, hogy ember-központú, - azaz az ember, mint természeti és társadalmi lény szükségleteit és érdekeit figyelembe vevő - komplex megközelítéssel ne lehetne ezeket a problémákat időlegesen meghaladni, és rájuk átmenetileg érvényes válaszokat adni. Ennek azonban az az előfeltétele, hogy a kölcsönös egymásra utaltság és felelősség alapján tartsuk szem előtt másik ember-

társunk, a másik társadalmi csoport, réteg alapvető szükségleteit, érdekeit és értékeit is. Azaz eljutunk a közös emberi értékeket tartalmazó legfontosabb erkölcsi követelményekhez. Ha a Biblia szavaival élve tényleg úgy szeretjük felebarátunkat, mint önmagunkat. Vagy másképpen fogalmazva úgy bánunk másik embertársunkkal, ahogyan tőle elvárjuk, hogy velünk bánjon. A szabadság és az egyenlőség ellentétes igénye ugyanis csak a testvériség, a szolidaritás, a közösségi érzés segítségével alkothat harmonikus, egyszersmind egymást kiegészítő és fenntartó egységet. Ebben az esetben nem a logika törvényszerűségei érvényesülnek, hanem a történelmi tapasztalat és az ember isteni eredetű, - vagy ha úgy tetszik - a természeti törvényekből levezetett, a természeti törvényeken alapuló magasabb képességei lesznek a mérvadóak. Isten akaratából - vagy a természeti fejlődés - eredményeként egyedül az ember rendelkezik azzal az alkotó értelemmel és magasabb rendű képességgel, transzcendens dimenzióval, amely lehetővé teszi, hogy a szabadság és az egyenlőség ellentétén felülemelkedjen. Ha az ember képes ezeket a magasabb rendű képességeit aktivizálni, akkor meg tudja oldani, hogy mi legyen a helyes arány az erők szabadsága és a gyengéket védelmező egyenlőség között.

A ma létező magyar demokráciában, amely elvileg a népszuverenitáson alapul, harmonikus társadalmi rendnek kellene léteznie. Egy ilyen harmonikus társadalomban azonban egyszerre van szükség igazságszolgáltatásra és könyörületre. Noha az egyik látszólag tagadja a másikat, valójában a köztük lévő feszültség és egymásra utaltság teszi élővé és kiegyensúlyozottá a valódi demokrácia rendjét. Az igazságszolgáltatás ugyanis könyörület nélkül kegyetlenség, a könyörület viszont fegyvelmező kényszer, szilárd rend nélkül káosz és anarchia. A valódi demokrácia harmonikus társadalmának egyszerre van szüksége a változásra és a stabilitásra, a hagyományok őrzésére és a megújulásra, a közérdek és a magánérdek együttes érvényesülésére, a magántulajdonra és a köztulajdonra, a vagyonszerzés lehetőségére és a vagyon eredetének fokozatos elosztására, a milliárdosok és a koldusok eltérő érdekeinek a folyamatos egyeztetésére és konszenzusára. A gazdasági életben is eleget kell tenni a rendszerváltás nyertesei, a milliárdosok, valamint a rendszerváltás vesztesei, a bérből és fizetésből élők, valamint a nyugdíjasok és segélyezették eltérő érdekei folyamatos egyeztetésének és legalább nemzedékenként történő megújításának.

A harmonikus, stabil, kiegyensúlyozott gazdasági életnek egyszerre van szüksége a piac működésének szilárd kereteire, és szereplőinek a szabad mozgására, az előrelátó tervezésre, valamint az úgynevezett laissez faire-re, azaz a gazdaság szabályozott rendjére és a „téggy, ahogy óhajtod” gazdasági szabadságára, az egészséges növekedésre és a természetes hanyatlásra. A magyar társadalom mai valóságában a gazdasági tevékenység egészét a magánpénzmonopólium uralja. Ehhez társul a reálgazdaságban a nagy multinacionális vállalatok csaknem teljesnek mondható monopolhelyzete. A gazdasági esélyegyenlőségen alapuló valódi piaci verseny csak egészen korcs formában létezik, ezért a mai magyar társadalom két fő csoportja, a rendszerváltás nyertesei és vesztesei között tátongó szakadék húzódik. A magyar társadalom, és benne a gazdasági élet egészségét csak úgy lehetne helyreállítani, ha az előbb már felsorolt ellentétes követelményeket folyamatosan - egyszerre és együttesen - teljesítenék. Miután felborult az egymást egyensúlyban tartó erők viszonya és csak az egyik követelmény érvényesül, ezért a társadalom kegyetlenné, és kiegyensúlyozatlanná vált. A kiegyensúlyozatlanság pedig felbomlasztja a társadalom szövetét, és ennek lehetünk tanúi ma Magyarországon.

Ha a szabadságészme, a gyengébbek iránti felelősséggel párosuló liberalizmus jó dolog, a pénzvagyonos réteg egyoldalú - szinte korlátlan pénzügyi, gazdasági és politikai - szabadsága már káros, mert nem ellensúlyozza a mindenkit egyformán megillető gazdasági esélyegyenlőség, a gazdasági demokrácia.

A szabadjára engedett egyéni önzések vektorálisan összegződve csak akkor eredményeznek közjót szolgáló önzetlenséget, ha ezek az egyéni önzések megközelítőleg egyenlő gazdasági, pénzügyi és politikai erővel feszülnek egymásnak, és képesek kölcsönösen korlátozni egymást. Ma viszont a kamat, profit és földjáradék révén egyre gazdagodó pénzvagyontulajdonosok önzése áll szemben azoknak az „önzésével”, akik a lakbérüket és a villanyszámlájukat is alig tudják kifizetni. Ezért mondhatjuk: a liberalizmus, azaz az egyéni érdek érvényesítése jó dolog, de ha csak a gazdagok tudják - vagyoni helyzetük és privilegizált társadalmi helyzetük miatt - érdekeiket érvényesíteni, akkor ez a liberalizmus már káros dolog és a közösség erejével, ha kell állami eszközökkel, korlátozni kell.

Ha az államok társulása közösen megoldható feladatok optimális elvégzésére jó dolog, az erős államok korlátlan uralmát biztosító és beolvasztó, vagyis eltúlzott integráció már káros. Ha jó dolog a **konföderációs társulás**, amely biztosítja a kisebb népek és gyengébb államok önrendelkezését, akkor az **uniós beolvasztás**, amely az erősebbek diktatúráját jelenti a gyengébbek felett, amely nyíltan tagadja az egyenlő elbánás és a viszonyosság elvét, s amely rákényszeríti a gyengékre a nemzeti létük alapját képező földterületük átadását idegen jogi személyeknek, nos ez az eltúlzott kényszer-integráció már rossz dolog, és nemzeti önvédelemből el kell utasítani. Ha a demokratikus, a kis és nagy nemzetek egyenjogúságán alapuló integráció, amelyből ki lehet lépni, jó dolog, akkor az az antidemokratikus integráció, amilyenné a nizzai megállapodás után az Európai Unió átalakult, már rossz dolog. Ezért a nemzeti önrendelkezést, a saját alkotmányozást és jogszabályalkotást megőrző, a nemzeti földterületet megtartó konföderációs integrációra igent mondunk, de a beolvasztó, leigázó uniós integrációra már nemet. Az eredeti Európai Gazdasági Közösség, majd az Európai Közösség még demokratikus volt, a szociális piacgazdasággal rendelkező jóléti államokat úgy integrálta, hogy azok megtarthatták önrendelkezésüket. A maastrichti két megállapodással és a nizzai szerződéssel átalakított túlintegrált Európai Unió azonban már antidemokratikus, mert mindent alá kell rendelni a tőke szabad mozgásának, vagyis a kamatkapitalizmus uralkodó rétege önző gazdagodási igényeinek.

Az Európai Közösségben a reálgazdaságon és az értékelőállító termelésen volt a hangsúly. Az önrendelkezés és a társulás előnyeit harmonikusan ötvözte. A Nizza utáni Európai Unióban azonban a pénzgazdaság váltotta fel a termelő közgazdaságot. A pénzgazdaság lényege a pénzből még több pénzt előállítani minden más alapvető társadalmi szükséglet, érdek és érték rovására. A pénzgazdaság a benne működő kamattrendszer miatt beteges növekedési kényszernek van alávetve. Ez a kényszernövekedés elpusztítja a bioszférát, az emberi élet természetes környezetét. Nem fenntartható fejlődésnek elkeresztelt kényszernövekedésre van szükség a kamat-jövedelem biztosítására, hanem fenntartható természeti és humán erőforrásokra az emberi élet megvédése érdekében. Ha belépünk a kamat-kapitalistává vált és az uzsoracivilizációra áttért Európai Unióba, akkor Magyarországon is véglegesítjük a pénzgazdaság környezetpusztító rendszerét. Ez a túlcentralizált, bürokratikus, - alulról már nem ellenőrizhető - nemzetek feletti struktúra a Szovjetunió nyugati kiadására hasonlít és nem szabad népek önkéntes és egyenjogú társulására. Kényszer jellegét csak aláhúzza, hogy a KGST-hez és a Varsói Szerződéshez hasonlóan **nem lehet kilépni belőle**. Nem azért léptünk ki a „Szovjetunió-1”-ből, hogy nemzeti függetlenségünket és szuverenitásunkat végleg feladva belépjünk a „Szovjetunió-2”-be.

Azért van szükség két közszolgálati televízióra és rádióra, mert a társadalomnak a kibékíthetetlenül szembenálló két része ugyanazokat a társadalmi tényeket ellentétesen ítéli meg, mivel alapvető szükségletei, érdekei és értékei kibékíthetetlenül eltérnek egymástól. Minthogy a rendszerváltás nyertesei és vesztesei egyformán adófizető polgárok, jogosan tarthatnak igényt mindkét részről arra, hogy adóikból olyan tájékoztatáshoz jussanak, amely az

ő szükségleteik, érdekeik és értékeik szerint gyűjti össze, elemzi és továbbítja a számukra fontos információkat. A formál logika szabályai szerint egy konkrét ténnyel kapcsolatosan elvileg csak egy igaz ténymegállapítás tehető. De az már szükségszerűen különbözni fog, hogy ugyanaz az egy igaz tény kinek az érdekét szolgálja, vagy nem szolgálja? Kinek a szempontjából helyes, vagy nem helyes, értékes vagy értéktelen, fenntartandó vagy megszüntetendő? A tények szükségletekre alapozott és értékorientált elemzése megköveteli, hogy ugyanarról a társadalmi valóságról lehessen szociál-liberális szempontok szerint, és konzervatív-keresztény-nemzeti szempontok szerint is tájékoztatni. Elfogadhatatlan a jelenlegi kormányfőnek az a véleménye, hogy egy magyar nemzet van, s ezért csak egy közszolgálati televízió és rádió létezhet. A magyar társadalom kettéhasadása tény. A Magyarországra behozott magánpénzrendszer következtében a pénzvagyontulajdonos réteg a kamatmechanizmus révén automatikusan egyre gazdagabbá válik, míg a vagyontalan és pénz nélküli rétegek egyre szegényebbé. Nem lehet arra kényszeríteni a rendszerváltás veszteseinek a tömegeit, hogy a milliárdosok szemével nézzék a magyar valóságot.

Attól függően, hogy milyen szempontok és fogalmi apparátus segítségével közelítjük meg a valóságot, más-más eredményre jutunk. Ha például ugyanarról a személyről egy normál fényképezőgéppel, vagy egy ultrahangos készülékkel, vagy röntgen-berendezéssel készítünk felvételt, a kapott végeredmény alig fog hasonlítani egymásra, holott ugyanarról a valóságról készült. Az eltérő eszköz ugyanannak a komplex valóságnak más-más részét ragadta meg. A társadalom jelenségei, történései is legalább olyan komplexek, mint egy ember, és attól függően, hogy milyen vizsgálati szempontokkal, fogalmi apparátussal és értékrendszerrel közelítünk hozzá, más és más eredményekhez és következtetésekhez juthatunk. Mindez azt támasztja alá, hogy az ország választópolgárai felének jogos igénye az, hogy két közszolgálati tömegtájékoztatási intézmény működjön. Az már egy más kérdés, hogy az előző kormány miért nem valósította ezt meg a saját kormányzati ideje alatt? Ez a késlekedése rendkívül meggyengíti a konzervatív-keresztény-nemzeti nézeteket valló választópolgárok legitimnek nevezhető igényeit.

Miért rossz az MNB monetáris politikája?

„A banknak nem akarom azon hatalmat adni kezébe, hogy ő szabályozza Magyarország pénzügyeit...”

(Idézet Kossuth Lajosnak 1848. augusztus 28-án az Országgyűlésben elhangzott beszédéből)

A költségvetés vitája során ismét téma lett, hogy hová kerül az ország pénze, miért nincs elegendő forrás a legfontosabb állami feladatok finanszírozására? Miért nő változatlanul évről-évre a magyar társadalom külső és belső eladósodása? Ki felelős ezért a helyzetért, ki irányítja valójában az állam és a gazdaság pénzügyeit?

A költségvetési vita azt a látszatot kelti, mintha ott dőlnének el az ország sorsát meghatározó pénzügyi kérdések. Az a pénzmennyiség azonban, amiről a képviselők és a kormány a fiskális-politika keretében dönthetnek, mind az úgynevezett monetáris-politika függvényei, tehát a központi bank monetáris döntéseihez képest másodlagos kérdések. A költségvetés bevételeit és kiadását elsődlegesen a jövedelemképzés határozza meg, vagyis hogy mennyi pénz jut a gazdasági élet alanyaihoz névértékben és reálértékben egyaránt. A főkérdés tehát az, hogy mennyi az elosztható mennyiség és mekkora a gyarapodás lehetősége? A költségvetés bevételei és kiadásai azonban nem a parlament és a kormány, hanem a független központi bankká átalakult Magyar Nemzeti Bank monetáris döntéseitől függnének. Az állami szuverenitás fontos része a pénzkibocsátás joga. Ezt a jogot ma az államtól teljesen levált független intézmény, a központi bank gyakorolja, amely félrevezető elnevezéssel továbbra is Magyar Nemzeti Banknak hívja magát, de nem a magyar államé többé, hanem a nemzetközi pénzvilág Magyarországon működő önálló és a magyar állammal ellentétes érdekű szervezete. Ez a politikai felelősséggel nem tartozó, nagyhatalmú intézmény csak annyiban tartozik még a magyar államhoz, hogy veszteségeit folyamatosan a költségvetésből tudja pótolni. Az MNB tehát ajándékba kapta az államtól azt a jogot, hogy szabadon növelhesse a bankóprés magáncélra történő használatával a forgalomban lévő készpénz és számlapénz mennyiségét. Ez a pénz valójában az ország tőkéje, hiszen igen csekély költségbe kerül az előállítása és az ország gazdaságának a növekedésével arányosan bővíthető. Ha az MNB a nemzet bankja lenne és nem független, azaz de facto privatizált pénzintézet, akkor az így kibocsátott pénz az államé lenne, és a költségvetés ennyivel kevesebb adóbevételel láthatná el feladatait. A szociálliberális parlament és kormányzat azonban 1995-ben teljesen lemondott erről a tőkejövedelemtől. Vagyis teljessé tette azt a folyamatot, amit már az 1991-ben elfogadott MNB törvény megkezdett. A pénzkibocsátás átkerült a privatizált bankrendszerhez, amely egy-két kivétellel külföldi bankok - alapítással vagy vétellel létrejött - magyar leánybankjaiból áll. Az 1991-ben elfogadott - és minden évben módosított - MNB törvény értelmében, a forgalomban lévő pénz gyarapítása Magyarországon többé már nem jegybankpénzzel, hanem hitelpénzzel történik. Ez után a pénz után a gazdasági élet szereplőinek, azaz a költségvetésnek, a vállalatoknak és az állampolgároknak, - kivéve a bankokat - kamatot, járadékot kell fizetniük. A magyar bankrendszernek, élén a de facto privatizált független központi bankkal, joga van arra, hogy költség nélkül állítsa elő azt a pénzt, amit nemcsak pénztőkeként birtokol, hanem folyamatos járadékot biztosító eszközként is használ. A magyar állam pedig, évről-évre, óriási összegekre rugó adósleveleket ajánl fel ennek a bankrendszernek, hogy pénzhez jusson.

A jelenlegi pénzrendszerben a nemzetközi pénzintézetek számára előnyös, ha felvásárolják a magyar állam bőségesen rendelkezésre álló adósleveleit, mert így hatalmas kamatjövedelemhez jutnak, nemcsak az államtól, de mindenegybes magyar állampolgártól is. A bankrendszer egésze érdekelt abban, hogy magasak legyenek a reálkamatok. Az emberek pedig nem veszik észre, hogy az árakban és az adóban milyen nagy az a hányad, amely kizárólag ezt a jövedelemigényt elégíti ki. Ez az arány 30 és 40% körül mozog. Minden áruban ennyit tesz ki a kamatra fordítandó rész. Az államot megillető pénzkibocsátási jognak ez az önkéntes átengedése, amelynek következtében magánellenőrzés alá került a költségmentes törvényes fizetési eszköz forgalombahozásának az állami felségjoga, létrehozta és fenntartja az eladósodás felfelé kúszó spirálját. Az állam jegybanki teendőiből kivonult független központi bank szükségszerűen ellenérdekű az állammal. Ez a tény jelzi azt is, hogy hová kellene nyúlni, mit kellene tenni a folyamatos eladósodás folyamatának a leállítására.

A magyar gazdaság számára a közvetítő közeget, azaz a pénzt, ma már a külföldi tulajdonú- és érdekeltségű bankrendszer működteti, amely nem a reálgazdaság pénzellátására, az értékteremtő tevékenységből származó jövedelem növelésére, rendezkedett be, hanem járadék formájában a pénzjövedelem elvonására. Az MNB szakértői is beismerték, hogy a pénzrendszer működtetése aktívan alakítja a reálgazdasági folyamatokat. A pénzügyi intézmények döntéseikkel meghatározzák, hogy mely gazdasági szervezetek maradnak meg, és melyek tűnnek el, hogy mely vállalkozók jutnak piaci hatalomhoz, és milyen beruházások valósulnak meg. A reálgazdaság pénzügyi működtetése azonban kockázattal és felelősséggel jár. Ezt a kockázatot és felelősséget azonban nem szívesen vállalják a pénzintézetek, mikor a járadékból is biztonságos nagy jövedelmet húzhatnak.

A pénzügyi rendszernek mindenütt meghatározó szerepe van a folyamatos pénzromlásban. Ez különösen így van magyar körülmények között. A Gazdasági és Együttműködési Szervezet, az OECD, is megállapította, hogy 1995 óta a magyar belföldi infláció és a forint csúszóleértékelésének az üteme szinte teljesen fedte egymást. Az infláció és a csúszóleértékelés azért áll okozati kapcsolatban, mert a Magyarországra beáramló pénz révén a külföldi banktulajdonosok devizában akarnak reálkamathoz jutni. Amikor az idehozott tőkét visszautalják, akkor az már több forintot jelent a leértékelés miatt. Ehhez még kell reáldeviza kamatot is fizetni. Ezt a többletet a bankok kamatformájában szedik be. Így a forintleértékelés meghatározza a kamatláb alsó szintjét és a felette elvárt szintet is. A magas kamatok beépülnek költségként az árakba és így gerjesztik az inflációt. Aki tehát szabályozza a pénz aktivitását és a pénzrendszer folyamatait, az meghatározza az inflációt is, vagyis a független központi bank irányítja az inflációs mozgásokat. Tehát nem a keresletnövelés és forráskiáramlás vezet nálunk inflációhoz, hanem az az MNB monetáris döntéseinek az egyenes következménye.

Csak zárt gazdaságban érvényes az, hogy a forgalombanlévő pénzmennyiség - azaz a reálbérek növekedése - inflációt gerjeszt. Olyan nyitott gazdaságban, mint hazánk gazdasága, ha többletpénz van forgalomban, akkor az megnöveli a behozatalt. A többletkereslet ily módon a külkereskedelmi fizetésimérleletet rontja, és nem az árakat emeli. Ezért minden közgazdasági alapot nélkülöz a pénzkínálat szűkítése, amellyel az MNB harcol a saját maga által előidézett infláció ellen. Az inflációnak persze sokféle változata és oka van. Magyarország esetében bizonyíthatóan az MNB monetáris politikája okozza az inflációt. Más ilyen ok, pl. a külföldről begyűrűző nagy kamat, a drága nyersanyag vagy foglalkoztatási túlkereslet, ma nincs hazánkban.

Az inflációt gerjesztő csúszóleértékelés fenntartását az MNB azzal indokolja, hogy a forint folyamatos leértékelése versenyképesebbé teszi a magyar árukat és így ösztönzi az exportot. Ez azonban csak egy rövid ideig van így, mert a többletbevételt az áremelkedés fokozatosan ellensúlyozza. A magyar exportőrök számára tehát csak igen szerény többletbevétel érhető el,

mert a kivitelre kerülő magyar árukban kicsi a hozzáadott érték, az összeszerelő ipar, a vámszabadterület és a bér munka miatt. Mivel nincs olyan fejlesztési forrás, amely lehetővé tenné a nagyobb ár elérését, ezért a magyar eladó egyre inkább nyersanyagszállítónak válik, még hozzá egyre olcsóbb áron a csökkenő belföldi vásárlóerő hatására. Ezen a kormány azért nem tud változtatni, mivel nem rendelkezik monetáris eszközökkel. Ezeket, mint már említettük, az MNB törvényekkel önként kiadta a kezéből. A költségvetés pénzeszközei a kutatás-fejlesztésre, a technológia-intenzív vállalkozások innovációs feladataira, ma már oly csekélyek, hogy szinte elhanyagolhatóak.

Hogyan vész el az ország jövedelme? Lehetne-e segíteni ezen a pénztelenségen? Először is azt a tényt kell figyelembe vennünk, hogy a magyar pénzrendszer, az üzleti, kereskedelmi bankok külföldi kézbe kerültek. A külföldi pénzintézetek a magyar kereskedelmi bankokat, a saját leánybankjaikká téve, igen előnyös áron szerezték meg. A vételár tízszeresét kitevő konszolidációs kötvények birtokában évente tízmilliárdos nagyságrendben húznak kamatokat egészen 2014-ig. Az így bezsebelt óriási kamatokat azért kell fizetni nekik a költségvetésből, mert ez a díja annak, hogy a kötvényekben kifejezett százmilliárdos értéket majd csak 20 év múlva kapják meg. Ezért a külföldi bankoknak az az érdekük, hogy Magyarországon magasak legyenek a kamatok. A külföldi bankok évente átutalnak 3,5 milliárd dollár devizát azért, hogy a magas magyar kamatlábból származó extra jövedelmet elvigyék. A magyar leánybankok ezt a beérkező devizát kihelyezhetnék a reálgazdaságba, pl. a mezőgazdaságba, vagy a kutatás-fejlesztésbe, de az így keletkező nagy hitelkínálat lenyomná a kamatszintet. Ezért, megbeszélve az elsősorban külföldi érdekeket kiszolgáló független központi bankkal, - legfontosabb budapesti érdekképviselőjükkel, - az MNB vagy átveszi ezt a pénzt, mint tartalékot, vagy MNB-kötvény eladásával olyan magas kamatot fizet érte, ami nagyobb járadékot nyújt, mint az állami hitelek. Ezáltal a központi bank megint csak emeli az amúgy is magas kamatokat. 1998-ban az MNB így módon 150 milliárd forint kamatot fizetett a kereskedelmi bankoknak, csupán a feleslegesen ideküldött 3 milliárd dollárt meghaladó pénznek a forgalomból történő kivonásáért, azaz sterilizálásáért. Az MNB nagy összeget adott a magyarországi leánybankoknak, azok pedig ezt átutalták a külföldi anyabankjaiknak. Ez az átutalás belső és titkos ügylet, így zavartalanul lehet akármekkora kamatot fizetni, és észrevétlenül kivinni az országból adómentesen.

Felmerül a kérdés, hogy honnan van az MNB-nek ilyen sterilizálásra fordítható 150 milliárd forintja? Több forrásból is lehet. Az MNB 9,4 milliárd dollár devizatartalékot birtokol. Ez 2050 milliárd forint. A csúszóleértékelés hatására ezért az év végén, a forintban vezetett mérlegben, 250 milliárd forint leértékelési többlet keletkezik. Ebből már kifizethető a sterilizáció 142 milliárdos költsége. Vagyis az ország devizatartalékából származó leértékelési nyereség nem folyik be a költségvetésbe. A szociálliberális parlament által elfogadott MNB-törvény-módosítás úgy rendelkezik, hogy a nyereség a banké, a veszteséget azonban a költségvetés köteles megtéríteni. Ez a leértékelési nyereség az MNB nem ellenőrizhető, önkényes döntése alapján - a leánybankokon keresztül - a külföldi bankokhoz áramlik. Ez jól szemlélteti milyen fokú érdekközösség áll fenn a csúszóleértékelés vonatkozásában a kereskedelmi bankok és a független központi bank között. Az MNB kitermeli monetáris eszközeivel ezt a nyereséget, hogy átadhasa - a kereskedelmi bankok közvetítésével - a külföldi pénzvagyontulajdonosok számára. Ezt a pénzt azonban a magyar vállalkozók és munkát végző polgárok termelték meg. Ők vesztik el forintjövedelmüket devizában mérve. Íme egy konkrét példa arra, hogy az MNB monetáris politikájának az eredményeként hogyan alakul át a munkajövedelem spekulációs pénzjövedelemmé és hagyja el az országot, hogy továbbgazdagítsa a nemzetközi pénzvagyontulajdonosait.

Jogos igény, hogy az MNB és a kereskedelmi bankok jövedelme ne külföldre áramoljék, hanem jusson belőlük a költségvetésnek is. Feltűnő, hogy magas bevételük ellenére milyen csekély az MNB és a kereskedelmi bankok befizetése a költségvetésbe. Járai pénzügy-miniszter többször is elmondta 1999. szeptemberében, hogy az 1996-os adósságcsere következményeként a költségvetés évente 170-180 milliárd forintot fizet az MNB-nek a leértékelési veszteség, az úgynevezett nullakamatozású állomány, kamataként. De még ez sem jelenik meg a központi bank nyereségeként, hanem elköltésre kerül valamilyen veszteség pótlására. Az MNB a 9.4 milliárd dollár után is csak 2,5%-nyi kamatot mutat ki, holott legalább 8% körüli nettó devizatöbbletet kellene realizálnia. Szinte minden külföldi befektetési alap ennél nagyobb jövedelmet mutat ki. A kereskedelmi bankok kamatokból és jutalékokból származó jövedelme 24-24%-kal nőtt, ugyanakkor a kereskedelmi bankok összesítve 140 milliárd forintra rugó veszteséget mutattak ki 1998-ban. A jelek arra utalnak, hogy a határidős devizapiacra vész el az a nyereség, amit adóként be kellene fizetni a költségvetésnek. Ezt erősíti meg az a tény, hogy a bankok mérlegen kívüli kötelezettségei szinte megduplázódtak, és ezek összes kötelezettségeik felét teszik ki. A magyar kereskedelmi bankok és az MNB, tehát a magyarországi bankrendszer egésze, kifejezetten érdekelt a magas kamatok fenntartásában és a csúszó leértékelésben. Ezzel hatalmas jövedelemátcsoportosítást hajtanak végre az értéket előállító reálgazdaság terhére és a külföldi anyabankok javára, amelyek nagy jövedelemre tesznek szert anélkül, hogy teljes felelősség- és kockázatvállalással részt vennének a magyar gazdaság finanszírozásában. Ezen túlmenően, kárt okoznak azzal is, hogy lefoglalják a kialakult pénzügyi infrastruktúrát, amelynek a belföldi vállalkozókat és gazdálkodókat kellene szolgálnia. Ezt az infrastruktúrát, amelyet az ország többszáz milliárd forintos költséggel konszolidált, - fordított üzemmódban - arra a célra működtetik, hogy a munkajövedelmet pénzügyi jövedelemmé alakítsák át és így elvihessék az országból.

Súlyosbítja a helyzetet, hogy ez a nagyméretű jövedelem-elvonás a kis- és közepes vállalkozóktól történik, akik saját erőforrásaikból kénytelenek gazdálkodni, és akiknek már csaknem teljesen kiapadtak a hitelforrásai. Ez a magyar vállalkozói szféra már évek óta többletmunka végzésére és erőforrásai felélésére kényszerül. Az MNB által gerjesztett infláció azonban a többletmunka jövedelmét és a vagyonfelélés értékét a - többségükben külföldi - pénztulajdonosokhoz csoportosítja át. Ezzel elvesz a teljes nyereség és folyamatos a vagyonvesztés. Ez az egyik legfőbb oka a magyar mezőgazdaság egyre mélyülő válságos helyzetének is.

Az inflációs illúzió nemcsak elfedi a reálkamatozat, akadályozva a tisztánlátást, hanem létrehozza a költségvetés nagy nominális terhelését. Így teszi lehetővé a mindennapos jövedelemátcsoportosítást a társadalmi tűrőképesség határáig. A vállalatok és a lakosság munkán keresztül történő pénzteremtése nem tudja pótolni a nominális veszteségét. Erre csak a monopolhelyzetű gazdálkodók képesek. Ezért van az, hogy a valódi piaci szereplők, a magyar vállalkozók és gazdálkodók, folyamatosan elszegényednek, a magyarországi gazdasági tevékenység monopolhelyzetű nemzetközi szereplői pedig erősödnek.

Az államadósság túlfinanszírozása.

Az egyik legsürgősebben megoldandó feladat az államadósság túlfinanszírozásának, a túlzott adóslevél kibocsátásnak, a leállítása. A Magyar Államkincstár Államadósság Kezelő Központja (az ÁKK) hétről-hétre árverésen adósleveleket (államkötvényeket) kínál eladásra a kereskedelmi (üzleti) bankoknak. Erre egy meghívott banki- és befektetői kör, az elsődleges forgalmazók, tehetnek ajánlatot. Az eladott adóslevelekből származó bevételt az ÁKK elhelyezi az MNB-nél vezetett számlára. Ezen a számlán általában sokkal több pénz van, mint

amennyire a pénzforgalom lebonyolításához szükség lenne. Ez azért van így, mert az adóslevelek kibocsátását nem az államháztartás szükségletei, pl. a költségvetési hiány finanszírozási szükségletei, hanem a pénzpiac igényei határozzák meg.

Az ÁKK által kibocsátott adóslevelek vásárlása előnyös, mert magasabb kamatot biztosít, mint a londoni bankközi pénzpiacon nyújtott kamat, azaz a LIBOR, továbbá növeli a nyereséget az inflációs adó, a leértékelési nyereség is. A bankrendszer haszna két irányból is realizálódik: egyrészt a jegybankpénz kibocsátásán keresztül, másrészt a forinttá átalakított - denominált - deviza révén.

Honnan van pénzük az elsődleges forgalmazók kivételes csoportjába tartozó bankoknak és intézményes befektetőknek az adóslevelek vételére? Először is a másodlagos piacra történő továbbadásból, azaz a többi bankon történő szétterítésből. Mivel a magyarországi üzleti bankok külföldi pénzintézetek leánybankjai, ezért hozzájuk kölcsönként érkezik a deviza az adóslevelekből származó jövedelem elvitelére. A magyarországi leánybankok továbbá onnan is rendelkeznek pénzzel az állami adóslevelek megvásárlására, hogy kihasználatlan hitelezési potenciáljuk van, mivel nem finanszírozzák a termelő-szolgáltató reálgazdaságot, amely pedig a legfontosabb kötelességük lenne. Végül pénzforrást jelent az üzleti bankok számára az MNB refinanszírozása is.

A pénzfolyam leírható, követhető és így a jövedelem áramlása is megfigyelhető.

Az OECD - a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet - megállapította, hogy a magyar gazdasági- és pénzügypolitika a munkától a tőkéhez csoportosítja át a jövedelmeket, és így tömegesen számolja fel a munkahelyeket. Mindez annak a következménye, hogy a bankrendszer, élén az MNB-vel, a reálgazdaság érdekeivel ellentétesen mozgatja a pénzt.

Ismeretes tény, hogy az MNB évek óta mintegy 1500 milliárd forintot tart lekötve magánál. Mi ennek a célja? Ha az MNB rendeltetésszerűen működik, és normál üzemmódban jegybankpénzt bocsát ki, akkor ezt a pénzt a kereskedelmi bankokon keresztül juttatja el a gazdasági élet szereplőihöz. Jelenleg azonban külföldről érkezik a pénz deviza formájában. Ennek a devizának a forintra történő átalakítása kényszeríti az MNB-t pénzkibocsátásra. E célból hajlandó működtetni a bankóprést, amelyet a magyar állam és a gazdaság számára nem hajlandó megtenni félrevezetően arra hivatkozva, hogy az inflációt okozna. Ez az évi 3,5 milliárd dollárra rugó deviza olyan nagy mennyiségű pénz, hogy az üzleti bankok nem tudják, és nem is akarják rávezetni a gazdaságra, hanem helyette kikölcsönzik az MNB-nek magas kamatra. Az MNB-nél tartalékban lévő pénz azonban már nem tekinthető forgalomban lévő pénznek, azaz a gazdasági tevékenységet kiszolgáló közvetítő közegnek, mivel gyakorlatilag már nem létezik pénzként a gazdaságban. Ez a pénz valójában megsemmisítésre kerül az MNB által és csak, mint jogigény létezik továbbra is. Amikor az üzleti bankok visszakérik, akkor az MNB pénzt teremt, és abból fizeti vissza ezt a pénzt.

Az ily módon lekötött pénz fele, 750 milliárd forint, a spekulatív céllal Magyarországra érkező felesleges pénz kivonását jelenti. Ez a pénz csakis azért jön hozzánk, mert az MNB monetáris politikája következtében 8-10 százalékponttal magasabb - kockázatmentes - kamatjövedelemhez jut, mintha külföldön maradna.

Milyen összefüggés áll fenn a kibocsátott állampapírok tömege, továbbá a kamatláb nagysága és az infláció üteme között? Bizonyítható tény, hogy az infláció végső oka a kamat. Az inflációt a kamat teremti. A kamat szintje viszont szoros összefüggésben áll a kibocsátott állampapírok tömegével. Az államok eladósításának 200 éves története azt mutatja, hogy egy ország tartósan elvonható jövedelmének a felsőhatára mintegy 30-40%. Ezen a határon felül gazdasági és társadalmi megrázkódtatásokkal kell számolni. A magyar állam már olyan hatalmas mennyiségű adóslevelet bocsátott ki, hogy a korábbi 25-30%-os kamatszint mellett

már a költségvetés 50%-át kellene adósságszolgálatra fordítani. A jövedelem-elvonásnak azonban határt szab az ország adóztatási képessége. Már a 30%-os elvonást is csak nagy nehézségek és súlyos társadalmi következmények árán képes elviselni Magyarország. Ha az állampapírok mennyisége még nem túlságosan nagy, akkor általában csak magas kamatokkal lehet elvonni a kül- és belföldi pénzvagyton tulajdonosok számára a nemzeti jövedelem 30%-ot. Ha viszont a kibocsátott állami adóslevelek tömege már elég nagy, akkor ugyanaz a jövedelemmennyiség már alacsonyabb kamatok mellett is elvonható a költségvetésből a bankok számára. Vagyis ha nő az adósságtömeg, akkor csökkenthető a kamatláb, mégis megmarad az elvont jövedelem aránya. Ez azt jelenti, hogy az eladósítás további növelésével hamarosan elérhető lesz Magyarországon is - nemzetközi szintű, mérsékelt kamatokkal - elvenni azt a jövedelemmennyiséget, amelyet az ország, társadalmi robbanás nélkül, még elvisel. Az MNB azonban, a nagy tömegű állampapír kibocsátás ellenére is, csak minimálisan csökkentette eddig a kamatlábat, mert a jegybanki alapkamat még mindig 17%. A csúszóleértékelés mérsékelése következtében (1999. október 1. óta havi 0,4% a forint leértékelése) csökkent az infláció, mivel Magyarországon a forint leértékelése az infláció elsősorú oka. Ezáltal az ideérkező deviza inflációsvesztése is kisebb. Mivel a kamatláb azonban változatlan maradt, ez lehetővé teszi a külföldi devizatulajdonosok számára még több jövedelem kivonását az országból a nagyobb reálkamat révén. Kézenfekvő, hogy a kamatlábat is csökkenteni kellett volna a csúszóleértékeléssel együtt. Ezt az MNB nem tette meg, mert a nemzetközi pénzvagyontulajdonosok magyarországi képviselőiként abban érdekelt, hogy minél nagyobb jövedelmet biztosítson a költségvetésből a számukra. Hogy mennyire ellenérdekű fél az MNB, azt az is bizonyítja, hogy amikor a valódi nemzeti bank szerepét kényszerűségből betöltő Államadósság Kezelő Központ 14%-os kamattal bocsátott ki államkötvényeket, akkor a független központi bank, az MNB, 16%-os kamattal hozott forgalomba kötvényeket. Ezzel kényszerítette az ÁKK-t, hogy ő is magasabb kamatot fizessen az általa kibocsátott államkötvények után.

Az MNB úgy él pénzteremtési jogosultságával, hogy a költségvetés számára már egyáltalán nem, de a reálgazdaságban működő vállalkozások számára is csak alig bocsát ki pénzt. Ezzel a pénzszükével hozza létre a magas kamatot és az inflációt. Ugyanis a pénzszűkítés hatására nem tud megfelelően növekedni az exportra termelés a belföldi gazdasági tevékenységben. A csökkenő exportbevétel miatt pedig kiegyensúlyozatlanná válik a külkereskedelmi mérleg. Az MNB ezután a külkereskedelmi deficitre, mint kényszerítő körülményre, hivatkozva becsalogatja a spekulációs pénzt, mondván, hogy erre szükség van, mert különben összeomlana Magyarország fizetőképessége. Ez a spekulációs pénz azonban nagyobb jövedelmet akar, mint a határon kinti átlag, és ezért túlzottan nagy tömegben áramlik be. Ha ez a pénz a reálbefektetésekbe menne, akkor növelné a magyar gazdaság export-kapacitását, nőne a kivitel. Ez helyreállíthatná a megbillent külkereskedelmi egyensúlyt. A beáramló spekulációs pénz azonban nem kerül befektetésre teljes kockázat és felelősségvállalással a reálgazdaságba, mégis nagy és biztos hozamot akar. A kereskedelmi bankok, ahová a deviza érkezik, nem tudják ezt a nagy hasznot biztosítani. Ezért az MNB a segítségükre siet monetáris eszközeivel, és pénzteremtő privilégiumát használja a nagy haszon előállítására. Ezt úgy éri el, hogy magas kamattal visszaveszi azt a forintmennyiséget, amelyet az ideérkező deviza forinttá konvertálásakor kiszolgáltatót. Ezt a magas kamatot a kereskedelmi bankok aztán a devizával együtt visszautálják külföldre. Majd kezdődik újból a pénzforgatási ciklus, melynek semmi más célja nincs, mint a külföldön elérhetőnél magasabb extraprofit kivonása az országból. Ezekkel a monetáris műveleteivel az MNB felhajtja a kamatszintet, és az államháztartást is arra kényszeríti, hogy még több adóslevelet bocsásson ki. A magas kamatok fenntartása pedig túl drágává teszi a pénzt a vállalkozók számára, azaz az ő munkával megszerzett, és amúgy sem magas nyereségüket is elvonja a magas kamatokkal a bankrendszer javára.

Az ismert tények alapján megállapíthatjuk, hogy az MNB egy spekulációs körforgás alá szervezte meg a magyar pénzügyi rendszert. Ez a pénzügyi gyakorlat viszont felszámolja a gazdasági és társadalmi tevékenység jelentős részét, és ez által ellehetetleníti a magyar társadalom széles rétegeit. Az MNB-nek ez a gyakorlata nemcsak akadályozza, pl. a mezőgazdaság működését, de általában leszorítja a magyar munkaerő árát. Az alacsony munkabérek pedig elsősorban a multinacionális cégek érdekeit szolgálják. Az MNB monetáris politikájának ezek a mellékhatásai. A főhatása viszont a vagyon folyamatos átemelése. Az infláció, mint fényfüggöny, egyrészt elhomályosítja a tisztánlátást, mivel nem érzékelhető világosan, hogy mi van mögötte, másrészt azokat sújtja a pénz értékvesztése, akik azt munkával állítják elő. Az infláció elsősorban a reálgazdaság értékelőállító szereplőit szegényíti, míg az értéket nem termelő pénztulajdonosokat gazdagítja.

Az infláció talán súlyosabb következménye azonban az, hogy az MNB a magyar állam tulajdonát képező jegybanki pénzt folyamatosan hitelpénzre cseréli ki, amely után folyamatosan járadékot kell fizetni. Amíg a magyar tulajdonban lévő jegybanki pénz volt forgalomban, addig az inflációs veszteséggel az állam gyarapodott, most hogy denominált deviza - azaz forintnak elnevezett külföldi valuta - van forgalomban, az inflációs adó már a magándeviza külföldi tulajdonosát gazdagítja. Elmondható, hogy az MNB monetáris politikája eredményeként egy konzisztens rendszer állt össze az ország pénzének de facto privatizálására és ennek a helyzetnek a bebetonozására. Fontossága miatt megismételjük, hogy az MNB a magyar állam és gazdaság részére már alig bocsát ki pénzt, ellenben erőteljesen működteti a nála lévő bankóprést a kereskedelmi bankok számára. A forinttal alakított devizáért az üzleti bankok akkora kamatot fizetnek külföldre, hogy belföldi kamatjövedelmük nem fedezi kiadásait, noha hatalmas és kockázatmentes jövedelmük van a hitel- és bankkonszolidáció fejében kapott államkötvények évi kamataiból. Belföldre mégis veszteségesek és alig fizetnek adót a költségvetésnek.

A miniszterelnök és az MNB elnök közötti feszültséget az váltotta ki, hogy a FIDESZ frakciót sokkolta az MNB 70 milliárd forintos hiánya. Az MNB pénzügyi mechanizmusa azonban nem ennyi, hanem sokkal több kárt okozott. Az MNB maga írja jelentésében, hogy 751 milliárd forint van nála átlagosan, kizárólag sterilizációs okokból. Ennek kamata fejében 142 milliárd forintot fizetett az MNB 1998-ban. Azért, hogy ez így történjen, 1998 első öt hónapjában 3,4 milliárd dollár érkezett az országba spekulációs céllal. Ebből 2 milliárd dollár augusztusban már távozott is. Az ideiglenesen hazánkban tartózkodó deviza egyedüli célja a spekulációs extraprofit kivitele volt.

Nem halasztható a pénzügyi rendszer egészének az átvilágítása. Ennek keretében az MNB monetáris politikáját is meg kellene vizsgálni abból a szempontból, hogy a központi bank vezetői az MNB törvény előírásai szerint eleget tesznek-e a magyar gazdasági élet és az állam iránti törvényes kötelezettségeiknek. Az MNB-nek 1994-ben 40 milliárd forint nyeresége volt. 1995-ben pedig már csak 6 milliárd. 1996-ban, a szimulált devizaadósságcsere megelőző évben, a veszteség már közel 60 milliárd forintra növekedett. A pénzügyi kormányzat már 1996. augusztusában jelezte, hogy az MNB hiányát az államkasszájának kell viselnie. Ez a tény indokolta volna, hogy az MNB elnöke az 1991. évi LX. Törvény 41.§ (1) bekezdése szerint eseti tájékoztatást adjon az Országgyűlésnek, hogy mikor, milyen módon és milyen ügyletek miatt keletkeztek a veszteségek. Az MNB elnökének nemcsak beszámolási kötelezettsége van az Országgyűlés felé, de a Parlament eseti tájékoztatást is kérhet. Az Országgyűlésnek tehát kötelezettsége lett volna az MNB veszteségeinek a megismerése. Ehelyett az történt, hogy a szociál-liberális kormányzat egyszerűen bejelentette: a Pénzügyminisztérium megállapodott az MNB-vel, hogy az 1997. évi költségvetés keretében 2170 milliárd forint nagyságú, eddig nulla kamatozásúként számoltartott adósságot, piaci kamatozású devizaadóssággá alakítanak át.

Ezzel az egyetlen lépéssel a költségvetés kamatozó devizaadóssága 2170 milliárd forinttal növekedett. A devizaadósságcsere indokolatlan többlet jövedelemhez juttatta az MNB-t, az államháztartást pedig megoldhatatlan nehézségek elé állította.

A szimulált devizaadósságcsere célja a következő volt: Mivel a devizában felvett hitel - az árfolyampolitika miatt - forintban kifejezve folyamatosan és nagymértékben nő, ezért először a kamatmentes állományt alakították át piaci kamatozású államadóssági devizakötvényekké. Következő lépésként pedig ezt a devizakötvényekben lévő adósságot forintkamatozású hiteltartozássá konvertálták. E hiteltartozás kamatainak a folyamatos finanszírozására magyar állampapírokat bocsátottak és bocsátanak nagymennyiségben a piacra. Ennek a túlnyomó részét a külföldi befektetők vették és veszik meg, akik aztán a magyar állam adósságleveleire kapott magas kamatjövedelmet adómentesen kivitték és kiviszik az országból, mivel a magyar állampapírok hozama mind a magánszemélyek, mind a társaságok számára a mai napig adómentes.

A „nullakamatozású” állományként nyilvántartott államadósság alapját olyan devizahitelek képezték, amelyeket az MNB az 1970-es évek második felétől vett fel. Ezekkel a jegybank nemcsak az állami költségvetést, de az egész gazdaságot finanszírozta, tehát eleve nem volt helyes ezeket egyedül az állam adósságaként nyilvántartani. A nullásállomány azonban jóval nagyobb volt, mint az MNB devizaadóssága, vagyis nem a költségvetésnek az MNB-nél lévő hiteleihez igazodott. 1997 januárjában valójában nem is hajtottak végre adósságcserét az MNB és az állam között, mivel a hitelezőkkel szemben azóta is a jegybank szerepel adósként (és fizeti a kamatokat), mint az adósságcsere előtt. Csupán annyi változott, hogy az összeget az MNB mérlegében 1997 előtt a központi költségvetéssel szembeni forintkövetelésként tartották, 1997-től pedig devizakövetelésként tartják nyilván. A különbség csak annyi, hogy 1997 óta az állam a teljes adósságösszeg után kamatot fizet az MNB számára. A szimulált adósságcsere miatt a költségvetésnek évi 170-200 milliárd forint közötti összeget kell fizetnie az MNB-nek. Ennek az összegnek a nagyobb része minden évben eltűnik az MNB könyveiben. Nyilvánvaló, hogy a független központi banknak tartósan jelentkező, súlyos veszteségforrásai voltak és vannak, mivel folyamatosan veszteségesen működik. Valójában ennek a veszteségnek a fedezéséhez volt szükség 1997-ben a szimulált adósságcsere végrehajtására. Az MNB veszteségei nemcsak kereskedelmi banki tevékenységéből, hanem elsősorban onnan származtak, hogy alig bocsátott ki pénzt az ország gazdaságának és ezért egyre kevésbé jutott pénzkibocsátási monopóliumából eredő haszonhoz. Mint már említettük, a hiányzó pénzmennyiség helyébe külföldi forrásból származó pénz áramlott Magyarországra, amelynek jelentős részéből jegybanki betét lett, amiért viszont hatalmas összegű kamatot kellett és kell évről-évre kifizetni. Ezért az MNB költségei egyre nagyobbak lettek. 1996 decemberében a költségvetés 58,1 milliárd forintot utalt át az MNB veszteségének a megtérítésére. Látható volt, hogy ez a veszteség tartós és évről-évre fog ismétlődni. A tartós veszteség pótlására tehát sürgősen tartós többletforrásra volt szükség. Ezt a tartós többletforrást biztosította aztán a nagy szakértelemmel kigondolt és 1997-ben végre is hajtott „adósságcsere”.

Mindez azért lehetséges, mert az MNB független központi bank. Azonban az MNB függetlensége sem lehet öncélú, ennek a függetlenségnek is az ország javát kellene szolgálnia. Az MNB az országgyűléstől kapta jogosultságait, és a magyar törvényhozás ezt vissza is veheti. Miért nem szabad felülvizsgálni egy 51%-os jogszabályt, amely bizonyíthatóan továbbtámasztotta Magyarországot az eladósodás útján? Miközben a kormánynak semmire sincs pénze, a bankok egymás között 11102 milliárd forintértékű magyar államkötvényt forgattak meg, pl. 1999 első félévében. Naponta 91 milliárd forint államkötvény-forgalom zajlik. Ennek a nyereségével tupírozzák fel az üzleti bankok pénzügyi mérlegeiket, hogy aztán a nyereséget kivigyék az országból.

Nem ártana, ha a miniszterelnök láthatná mindennap a Kincstári Egységes Számla (a KESZ) napi egyenlegét. Ha ezt láthatná, akkor azt is tudná, hogy az államháztartásnak mindig van többszáz milliárd forintos nagyságrendben pénze a KESZ-en, mivel az Államadósság Kezelő Központ (az ÁKK) bármikor bocsáthat ki újabb adósleveleket, gyakran indokolatlanul nagy mennyiségben. Az állam bankjának a szerepét ma jobb híján betöltő ÁKK pénzt csak azért nem bocsáthat ki - ami jóval előnyösebb lenne, mint a súlyos kamattal megterhelt adóslevelek kibocsátása -, mert ez az állami felségjog az MNB-nek nevezett független (értsd: de facto privát ellenőrzés alatt álló) központi bank monopóliuma lett. A független központi bank pedig a bankóprés működtetésének a monopoljogait - mint bemutattuk - többé nem a magyar állam és társadalom, hanem a kül- és belföldi pénzvagyontulajdonosok érdekében gyakorolja. Jó lenne azonban az Adósságkezelő Központ adóslevél-kibocsátási gyakorlatát is szabályozni, és szorosabban ellenőrizni. El kellene érni, hogy az ÁKK is csak konkrétan megnevezett fontos állami, társadalmi és gazdasági cél finanszírozására vehessen fel adóslevél kibocsátásával hitelt, ne névtelenül, bármikor, bármilyen mennyiségben. Legyen minden államkötvény nevesítve, hogy a törvényhozók és a kormány világosan lássák: milyen konkrét feladat igényli az ország további eladósodását és, hogy ellenőrizhessék: ez a hitel valóban arra a feladatra lett-e fordítva, amelyre felvették.

A magyar társadalom kritikus állapotának a szegénység az oka. Ezt a példa nélkül álló elszegényedést az ide importált pénzrendszer okozta és tartja fenn. Ezt a pénzrendszert, amely kikényszeríti, hogy évről-évre a költségvetés 27,6%-a kamatra, további 19,7%-a pedig adósságtörlesztésre fordítódjék, amely miatt az 1970-es években felvett 4 milliárd adósság 45 milliárd dollárra, - 1999 októberében ennyi az állami és a magánszektor össz-külföldi tartozása - a belföldi eladósodás pedig egy évtized alatt a tizenkétszeresére (7000 milliárd forint fölé) növekedett, a független központi bank irányítja monetáris eszközeivel. A magyar állam és társadalom 25 év alatt már kifizetett legalább 64 milliárd dollár adósságszolgálatot az egyszer felvett 4 milliárd dollár hitelre. Adósságtörlesztésre fordította az MNB a közvagyon eladásából befolyt privatizációs bevételt is, az ország ennek ellenére folyamatosan tovább adósodik, és kamatterhei évről-évre növekednek.

Az MNB korlátlanra vált függetlensége teszi lehetővé, hogy olyan monetáris politikát folytasson, amely egyoldalúan a kül- és belföldi pénztulajdonosokhoz szivattyúzza át a magyar társadalom erőforrásait. Ezt a függetlenséget azzal indokolják, hogy csak így lehet megtartani a forint értékállóságát és leküzdeni az inflációt. Több egyetem kutatói (Oxford, Harvard) nemrég kimutatták, hogy minél nagyobb egy központi bank függetlensége, annál nagyobb az adott országban az infláció. Tehát nem az infláció elleni küzdelem miatt van szüksége a minden érdemi ellenőrzés alól kibújó függetlenségre. Erre a korlátlan függetlenségre és működésének a szigorú letitkosítására azért van szüksége, hogy ne lehessen látni, milyen érdekeket szolgál valójában tevékenységével.

A nemzetközi pénzvilág képviselői joggal értékelik nagyra az MNB elnök monetáris intézkedéseit, mert ezekkel már évek óta tetemes extraprofitot hoz juttatja őket. Ez egyben azt is jelenti, hogy éppen ezzel a politikájával szolgálta rosszul a magyar állam és társadalom érdekeit, mert több pénzt vont ki az országból, mint más államok központi banki elnökei. A nemzetközi pénzvilág és a magyar társadalom érdekei szükségszerűen ellentétesek: ami az egyiknek extraprofitot jelent, az a másiknak többletmunkát és fokozódó elszegényedést.

A miniszterelnök helyesen mutatott rá, hogy az MNB bécsi leánybankjánál keletkezett 70 milliárdos hiány és az adósságcsere között kapcsolat állhat fenn. Tanúi voltunk, hogy az elektronikus és nyomtatott sajtóban milyen koncentrált és heves támadás érte ezért a kijelentésért. Azt nem tudjuk, hogy a nemzetközi pénz hatalom idesiető bennfentesei, Lámfalussy Sándor és mások, mit mondhattak négy szemközt neki. Tény viszont, hogy látogatásuk óta a

Miniszterelnök nem mulasztja el „jónak”, sőt „kitűnőnek” nevezni az MNB elnök magyar érdekekkel ellentétes és szakmailag is hibás monetáris politikáját. Világosan kell látnunk, hogy pontosan ez a monetáris politika a magyar társadalom szegénységének a legfőbb okozója. Emiatt szűk annyira a demokratikusan választott törvényhozás és a koalíciós kormány mozgástere, hogy pénzforrások hiányában képtelen megvalósítani - egyébként jónak és korszerűnek tekinthető - programját. Az MNB törvény 51%-os törvény, tehát a koalíció parlamenti többsége most is cselekvőképes és megváltoztathatná ezt a törvényt, ha meglenne hozzá a politikai akarata. Itt az ideje, hogy a parlamenti többség - legalább a jelenleg érvényes törvényi rendelkezések alapján - világítsa át ezt a magyar állam fejére nőtt, folyamatosan tetemes kárt okozó és indokolatlanul titkolódzó közintézményt.

Mit kell tenni a káros monetáris politika hibáinak a kijavítása érdekében?

Először is meg kell szüntetni a csúszó leértékelést. Ez azonnal nyilvánvalóvá tenné, hogy a nemzetközihez mérten túlzottan magas a belföldi kamatláb. Ha a pénzügyi kormányzat következetesen fel tudná számolni a csúszó leértékelést, és képes lenne tartani az alapvető fogyasztási cikkek árát, akkor ezzel jelentősen csökkenteni lehetne a költségvetés kamatkiadásait. Az MNB-nél nem jelenne meg többé leértékelési nyereség, és láthatóvá válnának a spekulációs pénzmozgások, amelyeket ezután már gazdaságpolitikai eszközökkel is, pl. a külföldi devizahitelek PM általi nyilvántartásával, korlátozni lehetne. Az MNB Közgazdasági és Kutatási Főosztályának több munkatársa szerint a pénzszűkítő, restriktív politika nem tartható tovább fenn. Ők is úgy látják, hogy a „tőkebeáramlás okozta buborék nem monetáris megszigorítással akadályozható meg, hanem éppen ellenkezőleg, monetáris lazítással.” A monetáris szigorítás nagyobb hozamot ígér a pénzügyi befektetésekre, és ezzel csak növeli a nem kívánatos mennyiségű tőkebeáramlást.

Tanulni kellene Japántól, amely szintén arra kényszerült, hogy konszolidálja bankrendszerét. Magyarország pénzügyi vezetése 20 éves futamidejű államkötvényekkel konszolidálta bankrendszerét, azaz a bankok nem pénzt, hanem piaci eszközt kaptak, jogigényt egy biztonságos járadékra minden ellenszolgáltatás nélkül. Így a bankrendszer, a pénzgazdálkodás, oldalán létrejött a nagy reálkamatok iránti érdekltség, míg az értékelőállító reálgazdaság oldalán krónikus pénzhiány keletkezett. A termelő reálgazdaság többlet-pénzforrás hiányában nem tud gyarapodni, noha csak a termelői- és szolgáltatói tevékenység bővülése képes fedezetett nyújtani - a növekvő adóbefizetéseivel - az államháztartást terhelő kamatok fizetésére. A tokiói kormány ezzel szemben 500 milliárd dollárnak megfelelő jen kibocsátásával mérsékelte Japánban a likviditási válságot, amit az ingatlanpiac összeomlása, az ingatlanárak zuhanása idézett elő. Mivel a konkrét feladathoz kötött állami pénzkibocsátás nem okoz inflációt, amint azt a weimari kormány kitűnő pénzügyi szakértője, Dr. Wilhelm Lautenbach, is kimutatta, ezért a japán bankrendszer ezt az 500 milliárd dollárt a kutatási és fejlesztési tevékenység finanszírozására kapta. Ez által a pénz felhasználása csak fokozatosan lehetséges. A bankok számára azonban megszűnt a betétgyűjtési kényszer és megnőtt a pénzkihelyezési érdekltség. A bőségesen rendelkezésre álló hitelek következtében a kamatok a nullára, sőt a negatív számok szintjére estek vissza. Ezzel a bőséges forrással, valamint a vállalatoknál maradt kamatokkal (ez az alacsony kamatláb miatt maradt náluk), a műszaki-tudományos fejlesztés hatalmas lendületet kapott Japánban. Amíg a magyar gazdaság távolodott az egyensúlytól a pénzügyi érdek egyoldalú előtérbe helyezése miatt, addig Japán a reálgazdasági aktivitást ösztönözte és a termékek, valamint szolgáltatások bővítésével fogta meg az inflációt, és küzdötte le a likviditási válságot. Csak a politikai akarat hiánya miatt nem lehetett ezt a példát Magyarországon is utánozni. A válságelkerülésének tudományos és gyakorlati módszerei már ismertek.

Az állam maradék pénzügyi jogosítványaival még be tud avatkozni az Államadósság Kezelő Központ kötvénykibocsátási tevékenységébe, mivel ez Kormány alá rendelt intézmény. Az ÁKK egy nem-független jegybank. De az ÁKK sem a pénzhiány fedezésére bocsát ki államkötvényt, kincstárjegyet, hanem e helyett a pénzpiacot táplálja az államháztartás és a reálgazdaság likviditási szükségleteitől függetlenül. A kibocsátási igényt döntően a kamatszint határozza meg. Vagyis azért nő exponenciálisan az államkötvények kibocsátása, mert a kamatok fizetéséhez új adósság vállalására van szükség állami adóslevelek útján. Az adóslevelek kibocsátásának a felső határát sem korlátozza törvény.

Az állam adósleveleinek a kereskedelme ma igen nagy volumenű forgalomban zajlik. 1999 első hat hónapjában több mint tizenegyezer milliárd volt ez a forgalom. Ezt a folyamatot sem a szükséglet, hanem a kereslet, a nagy és biztos jövedelemnyerési igény gerjeszti. Ez az eladóso-dási folyamat sincs a Parlament ellenőrzése alatt. A lakosság pedig azt tapasztalja, hogy nincs pénz, mert ami van az is az állami adóslevelekbe, mint pénzhelyettesítő eszközökbe, transzformálódik. Már többször említettük, hogy az így előállott fizetőeszköz-hiány pótlására, hogy legyen elég közvetítő közeg a reálgazdaság számára, az MNB új pénzt már évek óta nem bocsát ki. 1998 decemberében mindössze 179 Mrd forintot helyezett ki az MNB az üzleti bankokhoz, miközben azok 1462 Mrd forintot dekkoltattak az MNB-nél jó kamat ellenében. Ennek majd a fele, 751 Mrd forint, a sterilizált állomány volt.

A hitelpénzkibocsátásában azonban nemcsak a kereskedelmi bankok képesek résztvenni. Ha a pénzhelyettesítőt nem a bankrendszer adja-veszi egymás között, hanem a reálgazdasági szereplők, a gazdálkodók és vállalkozók bocsátják ki üzletfeleiknek, akkor maguk is résztvesznek az olcsó, kamatmentes pénz kibocsátásában. Ez a készpénz-helyettesítő eszköz a kereskedelmi váltó. A jól működő gazdaságokban a váltó, kiváló jogi háttérrel, jelentős mértékben mentesíti a gazdálkodókat a hitelek felvételétől, azaz függetleníti őket a bankrendszertől. Az MNB azonban megszüntette ennek az eszköznek a leszámítolását, és ez által is fokozta a külföldi bankok monopóliumát a pénz- és hitelforgalom terén. Az Államkincstár közvetítésével azonban olyan fedezeti alapok hozhatók létre, amelyek segítségével a váltóforgalom vissza lenne hozható a fizetési forgalomba. A kisgazdaságok esetében ehhez olyan jó minőségű és egyszerű üzleti nyilvántartásra van szükség, ami már megvolt a háború előtt Magyarországon. Ilyet az Európai Unió is működtet, és ez a gazdaságtartás. E két eszköz külön-külön is növeli a termelők fizetőképességét, olcsóbbá teszi a pénzt és így bővítheti a gazdálkodás forrásait. Mindehhez már elegendő a meglévő jogi szabályozás és megvannak hozzá a szükséges gazdasági feltételek is.

Szegénységünk elsőszámú oka a pénzrendszer, ezért meg kell változtatni az MNB törvényt, lehetővé téve, hogy a legitim parlament és kormány érdemben szólhasson bele a monetáris politika kialakításába. A parlament önként adta egy kis csoport kezébe a ma legfőbb állami felségjogot jelentő monetáris hatalmat. Ez az ellenőrzetlen csoport pedig a monetáris szivattyúk működtetésével évről-évre megfosztja a magyar társadalmat a munkája eredményéből származó jövedelmének mintegy harmadától, amelyet a független központi bank a kül- és belföldi pénzvagyon tulajdonosokhoz juttat. Az MNB törvény 51%-os törvény, megváltoztatásának egyetlen akadálya a politikai akarat hiánya.

Felhasznált irodalom:

- Árva László, Diczházi Bertalan, Globalizáció, Kairosz, Budapest, 1998
- Bonifert Donát, A CW Bank és az adósságcsere, Mitől veszteséges a Magyar Nemzeti Bank?, Magyar Nemzet, 1999. szeptember 18
- Dr. Böttiger, Helmut, Die Neue Seidenstrasse, Wiesbaden, 1998
- Deane, Marjorie, Pringle, Robert, Central Banks, Penguin Books, New York, 1995
- Gidai Erzsébet, Gazdasági túlélésünk esélyei és az adósság ára, Püski, Budapest, 1996
- EIRNA-Studie, Der Weg aus der Depression, Wiesbaden, 1994
- EIRNA-Studie, Der Weg aus der Krise, Wiesbaden, 1999
- Fekete János, Fekete bárány?, Print City, Budapest, 1999
- Lentner Csaba, A paradigmaváltás kényszere a magyar állampapírpiacon, Magyarország az ezredforduló után, MTA, Jövőkutatói Bizottság, Budapest, 1999
- Lentner Csaba, Adópolitikai dilemmák 1998-ban, Soproni Egyetem, Tudományos Közlemények, Sopron, 1999
- Lentner Csaba, A magyarországi bankrendszer fejlődésének várható irányai az ezredforduló után, Jövőképek Európáról, MTA Jövőkutatói Bizottság, Budapest, 1998
- Lóránt Károly, Gazdasági fejlődésünk kritikus kérdései 1968-1988, Budapest, 1989
- Magyar Nemzeti Bank, Éves Jelentés, 1996
- Magyar Nemzeti Bank, I/1343, Beszámoló az Országgyűlésnek a Magyar Nemzeti Bank 1998. évi tevékenységéről, 1999. június hó
- Nyikos László, Az adófizető kérdez, Magyar Hírlap, 1999. szeptember 28.
1991. évi LX. Törvény a Magyar Nemzeti Bankról, valamennyi módosításával, Kódexpressz, 3/1998
- Réti Pál, Orbán kontra MNB, Tartozik és elkövet, HVG, 1999. szeptember 25.
- Udvarhelyi Zoltán, Szent tehenünk a jegybank?, Napi Magyarország, 1999. szeptember 24.
- Varga István, A költségvetési viták árnyékába szorul a lényeg, Üzleti Hét, 1999. szeptember 27
- Varga István, Az MNB monetáris politikája és a magyar gazdaság, kézirat, 1999. 09. 08/8

1999. november

*Havi Magyar Fórum
VII. évfolyam 11. szám*

Javaslatok a mezőgazdaság finanszírozására

1. Axióma: a politikai és demográfiai stabilitás kulcsa a vidék felemelése.

2. Axióma: jelenleg nem piaci, hanem hatalmi gazdaság van

3. Axióma: a magyar nép csak a magyar földdel együtt magyar nép

4. Axióma: így volt ez a történelem minden szakaszában.

II. András Aranybullájának 26. cikkelyeként olvassuk: „Továbbá birtokot az országon kívül való embernek ne adjanak. Ha valamelyest adtak, vagy eladtak, azt a haza fiai válthassák meg.” Mindez Dózsa idejére feledésbe merült, Fuggerek birtokolták az ércet (a fegyvert és a pénzt) II. Lajos pedig nem tudott kiállni a török ellen. 1552-ben még az asszonyok is megvédték Eger várát, de 1596-ban a jól fizetett „specialisták”, a zsoldosok, puskalövés nélkül tárták ki a kapukat. A gazdasági önfeladás a történelemben katasztrófákkal büntetett minket.

A modern szolgáltató-információs gazdaság sem külön, az is csak a vidékgazdaságra épülhet rá (mező-, élelmiszer-, nyersanyag- és környezetgazdaság, valamint gép-, biológiai-, vegyi felhasználás, kapcsolódó kutatások, stb.) Az Internet csak eszköz a fizikai gazdaság hatékonyságához, ha az alapjaiban hiányzik, akkor az információs ráfordítás pazarlás.

Rövidtávú feladat: a gazdaságstratégiai magaslatok visszaszerzése lépésről-lépésre és a folyamatos progresszió felmutatása.

Hosszútávú feladat: a bel- és külgazdaság stratégiai pontjait visszafoglalni, és az önellátást megteremteni, mert a várható pénzügyi káoszban nem nyerhetünk és a politikai felelősség sem lesz elkerülhető az elmaradt intézkedésekért. Malajzia példája mutatja, hogy az oroszlan üvöltött, beletörődött, majd a malájok önvédelmét, mint saját receptjét ajánlotta. Az oroszlanoknak hullanak fogai, az IMF már nem mer nyilvánosan gazdaságpolitikát ajánlani, a dollár világpiaci szerepét egyre többen megkérdőjelezzik...(Lásd a Financial Times June 7 2000-i számának a vezércikkét a Nemzetközi Fizetések Bankjának, a BIS-nek a kemény figyelmeztetésével a globális gazdasági rendszer és pénzrendszer várható összeomlásáról. 1. sz. melléklet)

A pénz önmagában nem megoldás, a támogatás elpárolog a gazdától, ha nincs hatalmi súlya. Az „infúzió” éppen meggátolja a távlatos gondolkodást és összefogást, szolgává tesz, sőt teljesen gazdaságtalan, az elosztás költsége és az elosztandó összeg arányát tekintve (a szekérről lehulló magért megy a szégyenteljes marakodás).

Olyan helyzet kell, ahol a jövedelmet a falu határán belül lehet tartani, odamegy a hozzáadott érték egyre nagyobb hányada is. Ehhez elkerülhetetlen a monopóliumok megtörése. Ez nemzetközileg is jól prezentálható, máshol is ezt teszik (Microsoft, Feruzzi-csoport) és a legfrissebb nagypolitikai nyilatkozatok is támogatják (Clinton európai útja). A nemzetközi szervezetek már aggódnak, partnerséget ajánlanak a helyi védelem megszervezéséhez is.

A megoldás: csak a pénz és állami szervezőerő együttesével lehetséges. Nem támogatás kell, hanem az állam garantóri jelenléte a vertikális integrációban úgy, hogy a termelők minél magasabb hatalmi pozícióba kapaszkodhassanak fokról-fokra. Önmaguk nem tudnak logisztikai rendszereket létrehozni és megtartani - kicsavarják kezükből hitelezési és egyéb praktikákkal. A vertikum őrzésére az állami, az önkormányzati és a helyi magántulajdon

együttes részvételére van szükség - nem általánosságban, hanem projektről-projektre. A logisztika kiválóan alkalmas erre az összefogásra, mert ahhoz kell terület, repülőtér, hűtőraktárak, szállítóeszközök, minőségellenőrzés és főleg államilag felkarolt tartós külföldi jelenlét a specifikus piacokon. Minden ott dől el, ha nem vagyunk ott a kiszolgáltatottság „legördül” és legrosszabb helyzetbe a falu kerül.

Jelenleg egy nagyszerű látványos politikai és gazdasági tőkeképzés lehetőségére nyílt konkrét lehetőség. Most, és csakis most lehet megragadni, azaz visszavenni a Cereol Rt. részvényeit, a bíróság előtt bebizonyosodott „csaló eljárásra” tekintettel, amelyben a vevő és tanácsadója volt leginkább felelős, mert megtévesztette az ÁPV Rt. jogelődjét. A bíróság várhatóan kimondja a részvényeladási szerződés semmisségét. A Legfelsőbb Bíróság Jogegységi Tanácsa már a Magyar Közlönyben közzétette, hogy a hamis pályázati eljárás eredményeként kimondható az adásvételi szerződés semmissége.

A semmisségre bárki határidő nélkül hivatkozhat - ez történik most a bíróság előtt, mert a magyar szövetkezet - nem tsz - bebizonyította az igen sokféle törvénysértést. A bíróság a döntés előtt már nem tud menekülni, csupán azt mérlegeli mi lesz az ítélet következménye - legalább is ezt állította a legutóbbi tárgyaláson maga a bíró.

Bebizonyosodott, hogy elvették a gazdák elővásárlási jogát a kötelező nyilvánosság kizárásával, a Cereolt pedig a pályázat nyertesének nyilvánították anélkül, hogy pályázott volna, míg a mezőgazdasági szereplőket nem is engedték pályázni. Az eredmény: a 6 db világszínvonalú gyárból ötöt leszereltek, illetve leszerelnek, a termény felvásárlója monopolhelyzetbe került, előle a gazdák csak az exportba menekülhetnek, de akkor a nagy távolságra szállítás és kereskedő sújtja őket. A gazdák elvesztették a kutatóintézetüket és az olajsajtolás utáni fehérjetakarmány visszavásárlásának lehetőségét, így rászorulnak a tengerentúli szójadarára, ami elviszi az állattenyésztés jövedelmét tőlük és az országból. Ezzel a húságazat exportképessége is elvész, illetve olyan támogatási igény jelenik meg, amely az adóforintokat is kiviszi az országból. Ezzel szemben jöhet a génkezelt szója (nem megbízható az ellenőrzés, annál inkább nagy a veszélye a kísérleti alannya válásunknak).

Az ÁPV Rt-t az egyetlen pályázó a Mentor Szövetkezet perli, akikhez mezőgazdák is csatlakoztak. A Mentor nem akarja megkapni ezen a címen a részvényeket, de szívesen szervezi az új tulajdonosi kört a kis gazdák között, ha az ítélet alapján az állam visszaveszi a részvényeket.

A Cereol Rt. részvényei egyszerű jogi művelettel visszavehetők, és el lehet számolni a vételárral, mert valószínűsíthető, hogy nem is került kifizetésre, illetve levonhatók a leszerelt gyárak értékei (mind az öt gyárat világbanki hitellel épp az eladás előtt újtottuk fel). A mai részvényár nem azonos az eladáskorival.

A monopólium megtörésére országgyűlési határozat is kötelezi a Kormányt. A kormányfő nagy nyilvánosság előtt megígérte, hogy a törvénysértő privatizációt felülvizsgálják, az egyik ígér, a másik végrehajt - utóbbi a politikai tőke.

Kétféle olajat használunk, és háromféle botránya van a Kormánynak: szökítés, MOL és növényolaj. Csakhogy a büntető intézkedés fáradtságos, az áremelés látványos, a felvásárlási ár visszaszorítása szinte láthatatlan, belülről mérgez, belülről emészt, de a feszültségek nem formálnak, hanem hasítanak.

Gyakorlati teendők: nyilvános nyilatkozat a politikai elkötelezettségről a törvénysértés megszüntetésére, következményei felszámolására, az ÁPV Rt. FB-je kapjon határozott politikai utasítást a visszavétel levezénylésére, illetve az ÁPV Rt.-től meg kell követelnie, hogy éljen jogaival.

A hatalom visszaszerzése a cukoriparban is elindulhat: EU mintára kell megcsinálni a cukorrépa eladási szerződéseket és a szövetségük mellett kemény állami részvétel kell a gyárakkal való elfogadtatáshoz. Szükséges egy független minősítő laboratórium, mert minden évben 4-5 Mrd Ft-tal csapják be a termelőket, mivel a szennyeződést és cukortartalmat csak gyárilag ellenőrzik. Ha csak a vevő informált a minőségről, akkor becsapja az eladót. Az átvétel termelői ellenőrzésére szintén csak egy magán- és állami közös szervezet vállalkozhat, van rá modell.

2. Érik a sárgabarack. Megint 80-120 Ft/kg-os áron viszik el az ültetvény széléről a felvásárlók a kiváló minőséget is, hogy gyümölcsként bezúzzák. Holott még a szezonban is 1.500 Ft/kg áron adható el az Arab-Emirátusokban korlátlan mennyiségben, és kb. 200-250 Ft/kg áron nagy szállítógépeken odavihető a piacra - ahogy más országok is teszik, pl. a csehek, bolgárok, csak mi maradunk ki. A logisztika megszervezésével a zöldség és gyümölcs elvihető a nagy vásárlóerejű távoli piacokra is, de meg kell teremteni ott a jelenlétet, amire minden lehetőség megvan. Nem a kereskedőt kell várni a határban, hanem az árut kell a termelők érdekében elvinni lehetőleg a fogyasztó közelébe. A leszorított vásárlóerő mellett, a kereskedő sem ad többet a jó minőségért, mint a hazai nyugdíjas. Ugyanez a helyzet az előhűtött vágott nyúl esetében, nekünk kell elvinni a milánói, a forli és a belga, vagy francia piacokra. Az állam segítségével kell fenntartani a piaci jelenlétet és a kis vágóhidakat, azon keresztül a nyúltermelőket juttatni a piaci árhoz. Ezek az intézkedések könnyen végrehajthatók igen kis ráfordítással, de magáncég megszervezni nem tudja az állam hathatós részvétele nélkül.

A legjobb információs rendszer sem pótolja a piaci jelenlétből eredő ismeretet és hatalmat. Hiába tudom adatszerűen az árat, ha arra nincs befolyásom, illetőleg a vevő tudja, hogy kényszerhelyzetben vagyok. A mezőgazdaság a legkevésbé rugalmas gazdasági szerkezet, azt a mozgékony kereskedő, és a még mozgékonyabb finanszírozó évszázadok óta kizsigereli, ha a politikai hatalom nem áll ellen. Súlyos feszültségek várhatók, ha a vidék nem kapja vissza elvesztett hatalmát.

3. Csak a fentiek érvényesítése után lehet a mezőgazdaság finanszírozását hatékonyan megszervezni, de közben is le lehet fékezni a további veszteségeket:

A FIDESZ a vidéknek és a vállalkozóknak bankot ígért, de nem teljesítette. A Postabankot állami kézben kell tartani és miután minden faluban ott a posta, a vidék finanszírozásához stratégiai bankká kell szervezni. Át kell vegye a takarékszövetkezetek ernyőbanki funkcióját is, mert a német Takarékbank a nemzetközi pénzpiacra szivattyúzza ki a még oly csekély vidéki megtakarítást is és éppen most kívánja egyszerű bankfiókjaivá redukálni a független takarékszövetkezeteket. Ismét jelentős politikai tőkét lehet létrehozni a Postabank és az ernyőbanki funkció látványos megszervezésével. Annál is inkább, mert a lakosság torkán nyomták le a Postabank veszteségét. Külön szakmai team állhat rendelkezésre a modell - nem leírásához - megvalósításához.

4. A vidékfejlesztési pályázatok nemcsak alkalmatlanok, hanem a meghirdetett céljukkal ellentétesen működnek: lényegtelen aprópénzért értelmetlenül sok bürokratikus munkát végeztenek hatékony emberekkel, ezzel elvonják őket az értékes munkavégzéstől, a pályázatkészítés költségei pedig meghaladják a ténylegesen kiosztott összeget. Így valódi értéket nem teremtő statisztikai „GDP gyártás” folyik. A kudarcok és korrupció pedig óriási politikai kárt okoznak a mindenkori kormánynak. A támogatás szó pedig eleve a hatalom hiányát deklarálja, és tudat alatt szolgává teszi azokat, akiktől a tőkét a pénzügyi rendszer megvonja.

Szocializmus valódi szociális célok nélkül, kapitalizmus tőke nélkül. Ez a párhuzam jellemzi az emberek tudatát, és minden kormánnyal szembefordulnak, amelyik nem teremti meg a szavak hitelét, és nem juttat a tőkés gazdaságban tőkét a társadalom aktív szereplőinek.

5. Nyugat-Európában már mindenki látja, hogy az EU csatlakozásból hosszú évekig nem lesz semmi. Amire időben sorra kerülhetne, addigra ott és itt is, olyan feszültségek lesznek, amelyek még a gondolatot is irracionálissá teszik. Fel kell készülni az önerejű gazdálkodásra is, ami a vidék szerepét még tovább felértékeli. Bármennyire is ma ellentétes szelek fújnak - éppen ezért - aktuális lesz az önellátás, a saját energia hasznosítása. Ez azonban nem megy nagyon aktív állami szervezőmunka nélkül. E projektorientált állami részvétel azonban bevonja a pénzt is anélkül, hogy az állam nyíltan szembefordulna a pénzvilág hatalmával. Ezért egy nagy vidékfinanszírozási nemzetközi konferenciát volna célszerű szervezni, hogy összegyűjtsük a nemzetközi tapasztalatokat, és a politikai-társadalmi gondolkodásban ismét teret nyerjen a helyi tevékenység értéke, a helyi finanszírozás és az új informatikai eszközök nem nagy távolságú, épp ellenkezőleg, lokális felhasználása a pénzhelyettesítés céljából.

6. A vidékfejlesztés egyik kiváló eszköze lehet a szociális lakásépítés. Ma a mezőgazdasági melléktermékekből (rostanyag) kiváló panelek gyárthatók, azokból pedig a nemzeti hagyományokat is követő formájú, de olcsó épületek. Mi lenne, ha autóhoz úgy jutna a vevő, ha különböző boltokban összevásárolja az alkatrészeket és megbíz valakit, hogy szerelje össze. Márpedig ilyen abszurd módon építjük házainkat, ezért minden alkatrészen ott a bankok és a kereskedők jövedelme, a rendkívül sok adó, a helyett, hogy a házba gyári áron épülnének be az alkatrészek. Ez is megszervezhető, így a munkahelyteremtés, a beszállítói program, a vidékfejlesztés, a szociális kérdések összhangban egymást erősítve javíthatnák az emberek életminőségét és növelhetnék a politikusok sikerét. Erre is van modell, beleértve a finanszírozást is, de a komplexitás megkívánja az állami részvételt.

7. Az infrastruktúra produktív fejlesztésére fordított, és szigorúan konkrét feladathoz kötött nem-konvencionális állami finanszírozás nem okoz inflációt, miközben lökészerűen növeli a produktív kapacitást, munkahelyeket teremt, növeli a keresletet és leköti a többlet pénzt. Egyben megnöveli az állam adóbevételeit is.

(Ezek a javaslatok Varga Istvánnal történt eszmecsere alapján készültek.)

*Hazai Műhely 8.
Nemzet és Föld
Antológia Kiadó
Lakitelek, 2000*

Miről legyen népszavazás?

Érvényteleníteni kell az „adósságcserét”!

Ügydöntő népszavazást az „adósságcsere” elnevezett második bankkonszolidáció azonnali érvénytelenítéséről kellene tartani. Ez visszajuttatná a költségvetésnek a Horn kormány által 1997-ben az MNB-nek - az Országgyűlés és a közvélemény megtévesztésével - jogtalanul átadott 2170 milliárd forintot, és ennek az összegnek a 20 évi kamatát. Összesen mintegy 6000 milliárd forinttal több jutna közcélokra, az egészségügy, az oktatásügy felzárkóztatására, a nyugdíjak rendezésére. De megkönnyítené az olimpia megpályázását is, mert lehetővé tenné a felkészüléshez szükséges beruházások finanszírozását.

Ehelyett az MSZP olyan már megoldott kérdésekről, illetve álproblémákról akar figyelemelterelő - a lakosságot manipuláló - népszavazást tartani, mint a munkaidő megszervezése, a hivatásos hadsereg áttérése, a nyugdíjmelés módjának a kiszámolása, és az ingyenes első középfokú nyelvvizsga. Ezek harmadrangú kérdések a lakosságtól könyvelési trükkkel elvont hat ezermilliárd forinthez képest. Személy szerint ezért egyébként súlyos felelősség terheli nemcsak Surányi Györgyöt, az MNB akkori elnökét, hanem Medgyessy Pétert is, a Horn kormány akkori pénzügyminiszterét, az MSZP jelenlegi miniszterelnök-jelöltjét, azaz a népszavazást kezdeményező párt frontemberét.

Az úgynevezett adósságcserevel a Nemzeti Bank - mint már említettük - mintegy 2170 milliárd forint, könyvelési tételként nyilvántartott fiktív adósságot alakított át piaci kamatozású tényleges tartozássá. Ez nemcsak jelentősen megnövelte a belső államadósságot, hanem húsz évig tartó, évi 200-300 milliárd forintra rugó kamatjáradék fizetési kötelezettséggel terhelte meg a költségvetést. Ez az egy - nagyon is homályos pénzügyi lépés - tehát újabb 6000 milliárd forint terhet rakott a magyar társadalom vállára. A magyar állam és a nemzetközi pénzügyvilág magyarországi gépezetének vezető tisztségviselői új adósságot kreáltak a semmiből, a magyar lakosság túlnyomó részének a rovására. Ugyanakkor létrehoztak egy eddig nem létező munkanélküli jövedelemforrást a pénzvagyonos réteg számára.

Mi volt ez az „adósságcsere”?

A Magyar Nemzeti Bank, amely a magyar állam egyik intézménye, és amelynek 100%-ban az állam - a társadalom egésze - a tulajdonosa, költségvetési szerv. Ami azt jelenti, hogy a magyar állam, mint tulajdonos, köteles biztosítani a Magyar Nemzeti Bank működésének valamennyi feltételét, az épületfenntartástól a dologi kiadásokon keresztül a fizetésekig és jutalmakig, a gépkocsiktól a biztonsági berendezésekig. Vagyis köteles fedezni a központi bank feladatkörét ellátó MNB működésével kapcsolatban felmerülő mindennemű költséget. A magyar állam ezt meg is teszi. Minden költségvetésben külön önálló tételként jelentős összeget különít el az MNB számára annak valamennyi költségére. Így például 1990-ben ez 10,1 milliárd forint volt. Az MNB-nek tehát nincsenek anyagi gondjai, nem szorul rá, hogy külön jövedelmet gazdálkodjon ki saját magának.

Mindennek fejében az MNB köteles meghatározott feladatokat ellátni a magyar állam számára. Egyébként ugyanezt teszi a többi költségvetési szerv is. Az MNB, mint költségvetésből gazdálkodó központi bank, tehát valahogy úgy illeszkedik a magyar gazdaság életébe,

mint mondjuk egy pénzügyi osztály egy vállalat vagy cég tevékenységébe. Egy ilyen pénzügyi osztály a vállalati működési rend szerint juttatásokban részesül, és ennek ellenében köteles ellátni a rá rótt feladatokat. Ezek teljesítésével annak a szervezeti egésznek a fennmaradását, működését szolgálja, amelynek az alrendszerét képezi. Fel sem merülhet, hogy egy részleg - a pénzügyi osztály - a szervezet egészével szemben, üzleti alapon, vagyis saját külön haszonra, külön nyereségre számítva tevékenykedjék, miközben az a szervezet, amely működésének minden feltételét biztosítja, nem szólhat bele ebbe a tevékenységébe.

Az MNB egyik törvényben meghatározott feladata a devizaalapú hitelek biztosítása a magyar állam számára. A költségvetésből fenntartott MNB mindenkivel szemben lehet önálló vagy független, csak 100%-os tulajdonosával és eltartójával, a magyar állammal szemben nem. Akárkivel szemben törekedhet nyereségességre, csak a magyar állammal, a magyar társadalom egészének közösségi képviselőjével szemben nem. A Magyar Nemzeti Bank 1990. óta igyekszik a működésével kapcsolatos mindenféle betekintést, rálátást, érdemi tájékozódást megakadályozni. Az egyébként feles törvénynek számító Nemzeti Banki törvény lehetővé teszi, hogy a központi bank teljesen önálló, független tevékenységet folytasson, és a költségvetéstől is leválasztva független életet éljen. A központi bank monetáris döntéseibe a banknak a tulajdonosa - a magyar állam - se szólhat bele. Még az Állami Számvevőszéknek is csak a formális ügyviteli kérdések ellenőrzésére van joga. Az MNB abszolúttá vált függetlensége révén lényegében azt tesz, amit akar. Így például kizárólag maga dönt a pénzkibocsátásról, a kamatszabályozásról, a devizakészletekről, a hitelpolitikáról, és a különféle pénznemek közötti átváltási arányok meghatározásáról.

A Magyar Nemzeti Bank, mint az állam tulajdonában lévő központi bank, elvileg nem lehet veszteséges, mert ha tevékenysége során mégis veszteségesnek bizonyulna, akkor a tulajdonos magyar állam a saját bankjának ezt a veszteségét minden további nélkül kiegyenlíti. Azaz az év végi elszámoláskor tudomásul veszi saját veszteségét és leírja saját magának. Az állam, mint tulajdonos jogszerűen megteheti, hogy a saját bankja által nyilvántartott, saját magának szóló adósságát egy tollvonással leírja. Igaz, megkérdozheti a tulajdonában lévő MNB vezetőitől az államra testált veszteségek keletkezésének okait. Helyesebben megkérdozhetné, de ezt a jogát nem gyakorolja. Titkos erők ebben láthatatlanul megakadályozzák. A leírandó adósságot felhalmozó felelősökről sem szokott szó esni. Nem tudunk arról, hogy 1990. óta az MNB vezetői közül bárkit is büntetőjogi úton felelősségre vontak volna az okozott veszteségekért.

Már említettük, hogy az MNB törvény szerinti fontos feladata a pénz kibocsátása, amelyre egyedül ő jogosult, mint emissziós bank. A pénzkibocsátás során keletkező haszon ma már az MNB saját haszna, és nem az államot illeti. A központi bank a saját, úgymond „veszteségeinek” a fedezésére is nyomathat pénzt. Ezt az abszolúttá növelt függetlenség, és a teljes ellenőrizhetetlenség lehetővé teszi. Mindebből az következik, hogy egy szakszerűen vezetett központi bank nem lehet veszteséges.

Ennek ellenére 1994-től kezdődően az MNB egyre inkább „veszteségessé” vált. Évről-évre növekvő összegű hiányt kellett leíratnia tulajdonosával, az állammal. Az MNB vesztesége gyors iramban növekedett annak ellenére, hogy Surányi György MNB elnök 1990-ben és 1991-ben a magyar állam aranykészleteit 65 tonnáról 8 tonnára csökkentette. Surányi szerint az aranyeladáson több mint 100 milliárd forintot nyert az MNB, és ezen keresztül a magyar adófizetők is. Még azt is állította, hogy az aranynek sem elméleti, sem gyakorlati szempontból nincs többé szerepe a modern pénzrendszerben. A Bretton Woods-i pénzrendszer 1971-es összeomlása óta az amerikai dollárral szemben sincs már ilyen szerepe az aranynak. Ezzel szemben Alan Greenspan az amerikai Federal Reserve, a FED elnöke, a közelmúltban

kijelentette, hogy „The gold is still the ultimate form of payment”. (Az arany még mindig a végső fizetési mód.)

A pénzligarchia már több évtizede a világ szinte valamennyi országából összegyűjtötte az emberiség rendelkezésére álló aranykészleteket. Ezek jelentős része a City of London és a Wall Street trezorjaiban van felhalmozva. E több évtizedes, jól megtervezett pénzügyi stratégia célja nagy valószínűséggel az, hogy a jelenlegi fedezetlen pénzrendszer összeomlását követően ismét az aranyfedezettel ellátott pénzrendszerre lehessen áttérni.

Már utaltunk rá, hogy a Nemzeti Bank 1994-től veszteséget kezdett felhalmozni. Az MNB-nek devizagazdálkodási feladatkörében joga van hiteleket felvenni külföldön. E erre részben az eladósított magyar állam adósságszolgálati terheinek, elsősorban kamatfizetési kötelezettségeinek a teljesítése miatt van szükség, másrészt a kamatkapitalizmus működése megköveteli a Nemzeti Banktól, hogy jelentős devizatartalékok felett rendelkezzen. Az MNB devizában vesz fel hiteleket, majd forintban adja át a magyar államnak. A magyar államnak éppen ezért forintban keletkezik visszafizetési kötelezettsége a saját bankja felé. Ez az úgynevezett „adósság” azért csupán könyvelési célból elkülönített tétel, hogy világosabban lehessen látni az összefüggéseket. Valójában arról van szó, hogy az állam saját magának tartozik, azt pedig igen könnyű belátni, hogy ha valaki önmagának tartozik, az nem igazi adósság. A forint azonban a magas magyar infláció, valamint a tervezetten végrehajtott csúszó-leértékelés következtében gyorsabban veszített értékéből, mint az erős nyugati devizák. (Ezt a tervezetten végrehajtott forintleértékelést szüntette meg az MNB jegybanki tanácsa nemrég a kormánnyal egyetértésben.) A csúszó-leértékelés következtében ugyanannak a devizában felvett összegnek a forintban nyilvántartott ellenértéke nominálisan egyre nagyobb összeget tett ki decemberben, mint ugyanazon év januárjában. Igaz tehát, hogy egy adott mennyiségű devizahittel egy számszerűleg növekvő mértékű forint ellenérték állt szemben. A felvett devizahitelek után az MNB, amely formailag a saját nevében és a saját kockázatára vette fel a hitelt, fizeti a külföldi hitelezőknek az esedékes kamatokat, amely különösen 1994. és 1998. között csak töredéke volt a magyarországi forintkamatoknak. Ezeknek a törlesztő részleteknek a kifizetésekor az MNB-nek az inflálódott forintból tehát nagyobb összeget kellene kapnia azért, hogy a visszafizetés során az MNB reálértékben is annyit kapjon, amennyit adnia kell. Ha ez nem így történik, akkor könyveléstechnikailag, azaz látszólag, az MNB veszteséget szenved el, hiszen nem az emelkedett forintösszeget kapja az államtól, vagyis saját tulajdonosától.

A Magyar Nemzeti Bank a deviza adósságán felhalmozódó ezt az árfolyamveszteségét nulla kamatozású, azaz „nullás” állományként tartotta számon. Ez azt jelentette, hogy mivel az állam tartozik saját magának, ezért saját magától nem követel kamatot a vele szemben kimutatott fiktív adósságáért. Az állam tehát az MNB-től, mint a magyar állam egyik alrendszerétől, mint az állam egyik költségvetési szervétől, kamat nélkül vette át a hitelt, vagyis nem pénzpiacon felvett, pénzpiaci kamatozású tényleges adósságként kezelte. Visszafizetésekor is akkora összeget fizetett vissza a saját bankjának, amekkorát esetleg évekkel ezelőtt forintban kapott tőle. A pénzromlás és a forintleértékelés eredményeként számszerűleg az adósság nagyobb, és növekszik a különbség a hitel átvételekor és visszafizetésekor fennálló összege között. Ezt a különbséget természetesen könyvelésileg és a költségvetés szempontjából is rendezni kell.

Az **Állami Számvevőszék** álláspontja szerint ennek megoldására három azonos értékű megoldás is létezik:

Az **első megoldás**, amikor az állam, mint az MNB tulajdonosa a központi bank szokásos év végi elszámolásakor egyszerűen tudomásul veszi, hogy az adott évben az MNB könyveiben bizonyos összegű látszólagos vesztesége képződött, amiért az MNB-t semmiféle felelősség nem terheli. Ezt a tartozást elismeri és jóváírja egyszeri államigazgatási aktussal. A tulajdonos állam ezt megteheti a saját tulajdonában lévő bankjával. Az úgynevezett „hiánynak” tehát senkire nézve semmiféle negatív következménye nincs. Mivel senki nem károsodik, a kérdés véglegesen rendeződött.

A **másik megoldás** az, amikor az árfolyam különbözetet ténylegesen megfizetik azok, akik a devizahitelből részesültek. Ha a költségvetés kapta ezt a hitelt, akkor a költségvetés az, amelyik ezt a hitelt átutalja. Ebben az esetben a hitel kedvezményezettjei a nominálisan emelkedett forint ellenértéket fizetik vissza törlesztéskor.

A **harmadik megoldási lehetőség** az első kettőnek valamilyen kombinációja.

Mi volt az „adósságcsere” előtt?

Az 1997-ben végrehajtott, ún. „adósságcsere” előtt az első változat került alkalmazásra. A magyar állam kamatmentesen kapott forinthiteleket az MNB-n keresztül, és törlesztéskor a felvétel idején nyilvántartott forintértéket térítette meg. Ebben a megoldási módban a forint romlása és leértékelődése miatt megnövekedett forint ellenértéket figyelmen kívül hagyták. A felvételtől és a törlesztés időpontjában fennálló értékkülönbség fedezetlenül maradt. Ugyanakkor az MNB év végi elszámolásakor az állam, mint tulajdonos, tudomásul vette, hogy ez a fedezetlen összeg az állam, mint hitelfeltevő oldalán keletkezett, és ezt ugyanaz az állam - de már, mint az MNB tulajdonosa - tulajdonosi minőségében egyszerűen tudomásul veszi, más szavakkal nem rója fel senkinek. A hiánynak nevezett árfolyam növekmény tehát senkinek semmiféle hátrányt nem okoz. Ez az eljárási mód megfelelően működött és nem okozott semmilyen problémát. Senki nem járt rosszul, az MNB sem.

Vajon miért kellett ezt az éveken keresztül kielégítően működő elszámolási módot, ezt a senkinek kárt és veszteséget nem okozó gyakorlatot megváltoztatni? Az egyik nagyon is megalapozott feltevés az lehet, hogy pontosan az „kár és veszteség” hiánya miatt. Ugyanis a „kár és veszteség” valakiknek, másoknak éppen hogy gond és felelősség nélküli járadékot, nyereséget jelent. A helyzet fonákságának a megértéséhez ismét abból kell kiindulni, hogy az MNB az állam tulajdona, és az MNB „adóssága” az állam felé semmi egyéb, mint az, hogy az állam tartozik saját magának. Ez az MNB pénzügyi gazdálkodását illetően logikusan azt jelenti, hogy nem gazdálkodik függetlenül az államtól, az állami költségvetéstől. Az MNB minden év végén köteles elszámolni az állami költségvetés felé. Ennek megfelelően, ha az MNB-nek az év végén „többlete” van, azt köteles befizetni az államkasszába, ha vesztesége mutatkoznak, azt pedig az állam megtéríti a részére, jóváírja saját központi bankja számára. Mivel azonban a feles törvénynek számító Nemzeti Banki törvény - amely tehát egyszerű többséggel is megváltoztatható, ahogyan erre 2001. tavaszán is sor került - megengedi, hogy az MNB a rábízott állami pénzekkel teljesen függetlenül gazdálkodjék minden érdemi ellenőrzés kizárásával, ezért év közben azt tesz monetáris hatáskörében, amit akar. Így például akkor hoz létre szándékosan „veszteséget” magának, amikor csak akar, hiszen érdemi ellenőrzés nélkül ennek semmilyen következménye sem lehet.

Amikor elérkezett a magyar állam által az MNB útján felvett devizahitelek visszafizetésének az ideje, a magyar állam azt a forintösszeget fizette meg az MNB-nek, amit a devizahitel átkonvertálásakor forintban vett fel az MNB-től. Mivel időközben a forint jelentősen gyengült a nagyrészt az MNB által gerjesztett infláció és csúszó leértékelés következtében, ez a

felvétellkori forintösszeg már lényegesen kevesebb volt, mint az adott devizaadósság forintellenértéke a visszafizetés időpontjában.

Az MNB tulajdonképpen csak pénzváltó volt ebben a tranzakcióban, kamat nélkül és a régi árfolyam szerint kapta vissza a költségvetéstől a forintban kihelyezett devizahitelt. Ebben a nulla-szintű kamatozásban azért nincs semmi rendkívüli, mert az állam többi alrendszerétől, pl. a honvédségtől, az egészségügytől, a társadalombiztosítástól, vagy az iskolaügytől, sem várják el, hogy önmagukban is nyereségesek legyenek. Az MNB tehát szigorúan számszakilag nézve látszólag veszteséget szenvedett el, hiszen kevesebbet kapott vissza forintban, mint amekkora összeget ki kellett kifizetnie a törlesztés időpontjában a hitelezőnek devizában. Ez azonban semmiféle káros következménnyel nem járt az MNB-re nézve. Legfeljebb év közben kevesebb volt a minden állami ellenőrzés nélkül rendelkezésére álló állami pénz mennyisége.

Az év végi elszámoláskor ezt a hiányt nem tették át az állam egyik zsebéből az állam másik zsebébe. Formálisan „veszteségként” könyvelték le az MNB-nél, amit az állam tudomásul vett és jóváírt. Minden ilyen egyszerűen és világosan működött. Igaz az MNB-nek az állam felé történő év végi elszámolásai során rendszeresen megjelent egy elég tetemes, de minden jelentőség nélküli formális hiánya. Ez azonban senkit sem zavart, legkevésbé az MNB-t. Miért kellett akkor hirtelen változtatni ezen a gyakorlaton? Mi szükség volt a félrevezetően „adósságcsere” nevezett pénzügyi művelet keresztülhajtására?

Ismét el kell adósítani a magyar államot!

Hirtelen kiderült, hogy ez az elszámolási mód „nem konform” az Európai Unióban szokásos gyakorlattal. Ez a ma ultima rácioként (végső érvként) használt divatos kifejezés azt jelenti, hogy a nemzetközi pénzügyi oligarchia érdekeit érintő, vagy sértő rendelkezéseket már most - még az Európai Unióhoz való csatlakozásunk előtt - szolgai módon, minden ellenszolgáltatás nélkül az uniós szabályokhoz és gyakorlathoz kell igazítani. Ehhez persze tudnunk kell, hogy az Európai Unió formalitásokban kimerülő látszat demokráciája ellenére alapvetően antidemokratikus birodalmi struktúra, amely alulról nem ellenőrizhető, döntéseit a lakosság érdemben nem alakíthatja. Ha pedig elégedetlen az Unió működésével, akkor ki sem léphet onnan, ahogyan a szovjet birodalom fennállása alatt sem lehetett kilépni a KGST-ből és a Varsói Szerződésből. Ugyanis az Európai Unióba csak belépni lehet, de távozni soraiból még akkor sem, ha egyértelművé vált, hogy nem szolgálja összességében a belépett ország érdekeit. Az uniós tagság olyan „házasság”, amely nem ismeri a válás intézményét. Az a tagállam, amely nem engedelmeskedik a brüsszeli bürokrácia előírásainak, elveszítheti jogait, jogtalan páriává válhat, de nem léphet ki ebből a „demokratikus” birodalomból, amely elsősorban a kamatkapitalizmus uralkodó osztályának, a nemzetközi pénzügyi oligarchiának az érdekeit érvényesíti.

Folytatva az „adósságcsere” kérdését, egyre többször hangoztatták azt is, hogy „tisztább” elszámolásra van szükség a költségvetés és az MNB között. Az MNB az EU kérdőjelekre adott válaszában maga állapította meg, hogy hat fontos követelményben nem felel meg az európai normáknak. Ennek ellenére fenntartotta azt az MNB működését szabályozó törvényt, amely ezt a több mint 2000 milliárd nagyságrendű nominális veszteséget létrehozta. Ami módosítás mégis történt a pénzügyi jogszabályokon, az arra irányult, hogy a Nemzeti Bankban éveken át halmozódó, és a mérlegekben el nem számolt veszteségek kikerüljenek a Jegybank könyveiből. A központi bank vezetése, amely teljesen kivonta magát minden ellenőrzés alól, évekig fáradozott azon, hogy a mérlegekben el nem számolt veszteségeitől úgy szabadulhasson meg, hogy ne kelljen megmagyaráznia: miből is jött létre ez a veszteség?

Az Állami Számvevőszék érdemben nem vizsgálhat

Az Állami Számvevőszék sem tudta kideríteni, hogy miből állt össze ez a több mint 2000 milliárdos jegybanki adósság. Az Állami Számvevőszék sem korábban, sem ma nem vizsgálhatja a jegybank érdemi tevékenységét. Az ÁSZ vezetői három egymást követő évben is kérték, hogy betekinthesse a központi bank könyveibe, mivel a jegybank működése alapvetően befolyásolhatja az éves költségvetést. Egy ilyen vizsgálatra azonban a Horn-kormány nem adott engedélyt. A mai napig nem tudhatja a magyar állampolgár, hogy miből jött létre az a mintegy 2170 milliárd forintos „nullás adósságállomány”, amit aztán egyszerűen a magyar állam nyakába varrtak. Több adat is utal arra, hogy tudatosan előállított álvesztésekből származó, pl. veszteségesre kifuttatott ügyletek külföldi partnereknél felejtett végeredményéből, szándékosan elkövetett pénzügyi csalásokból felhalmozódott „vesztésegekről” van szó. Ez a veszteség összecszerűségében hasonlíthat az MNB devizaadósságán felhalmozódott árfolyamvesztésre, de valójában a központi bank hibás működése során keletkezett károkkal (tudatos bankárbűnök révén elgazdálkodott, elfolytatott közpénzekkel) állunk szemben, amelyeket a banktitok mögé bújít illetékesek a magyar költségvetéssel fizettetnek meg.

A feladat az volt, hogy be kellett tétetni a magyar állammal egy jelentősebb összeget az MNB-be, de lehetőleg úgy, hogy ez a tranzakció minél homályosabb maradjon, ne lehessen nyomon követni a keletkezett adósságok forrásait és azt sem, hogy milyen jogcímen terheli ezek megfizetése a magyar költségvetést. Szükség volt nagyarányú veszteség létrehozására, amit aztán feltőkésítéssel, dotálással, konszolidálással, vagy adósságcserevel meg lehet fizettetni az állammal. Fontossága miatt hangsúlyozzuk: a mai napig nem szabad megtudnia egyetlen demokratikusan választott és politikai felelősséggel tartozó állami szervnek sem azt, hogy miből is tevődött össze az az adósságállomány, amelyet adósságcsere címén a magyar állam vállára raktak. 1997 végén a magyar állam lassan kezdett megszabadulni nyomasztó adósság-szolgálati terheitől. Egyrészt az állami vagyon 80%-a a privatizáció során magántulajdonba került, másrészt a befolyt ellenérték is kivétel nélkül adósságszolgálatra lett fordítva. Így tehát az az állam, amely most már csak a nemzeti vagyon 20%-nak volt a tulajdonosa, és amely a privatizációs ellenértékből törlesztette adósságait, ismét eladósíthatóvá vált. Ezt az újra-eladósítást szolgálta az ún. árfolyamvesztésnek a 2000 milliárd feletti összegre rúgó felhalmozása. A pénzvagyon tulajdonosoknak ugyanis mindig elsőrendű érdeke az állam eladósítása, mert az állam biztos adós, aki adó formájában beszedi a kamatot, és átutalja a számukra. A magyar állam újbóli eladósítása volt a tét, ezt kellett valamilyen könyvelési trükkel és titkosított banktranzakcióval végrehajtani.

Az „adósságcsere” kifejezés alkalmas volt a közvélemény összezavarására, és megtévesztésére. A pénzligarchia tulajdonában lévő illetve befolyása alatt lévő tömegtájékoztatás teljes hangerővel sulykolta a magyar lakosságba, hogy itt a magyar államot régóta terhelő igazságtalan, fölöttébb zavaró - nem Európa Unió konform - állapot megszüntetéséről van szó. Surányi György, ennek a 6000 milliárd forint nagyságrendű megtévesztő pénzügyi műveletnek az egyik fő kigondolója, a TV-ben, a rádióban és a parlamentben is elmondta, hogy ez a tranzakció „senkinek egy fillérjébe sem kerül”, „szó sincs a kamatteher növekedéséről”, „mindenki jól jár”, „és végül átlátható tiszta állapot jön létre a Nemzeti Bank könyveiben”. Ha ez igaz lenne, akkor az MNB-nek minden év végén pontosan ugyanannyi összeget vissza kellene adnia a költségvetésnek, amennyit év elején onnan kapott. Erre azonban egyetlen alkalommal sem került sor. A költségvetéstől kapott évi 200-300 milliárd forint mindig elolvadt az MNB könyveiben. A százmilliárdok felszívódtak, de ennek a közpénznek a sorsát a társadalom nem ellenőrizheti. A magyar állam újabb nagyarányú eladósításához, és húsz éven keresztül tartó évi legalább 200 milliárd forint kamatjáradék fizetésére való kény-

szerítéséhez csupán arra volt szükség, hogy az MNB devizaadósságán keletkezett árfolyamvesztéseget tényleges veszteséggé minősítsék át, és ezt a magyar törvényhozókkal és a kormánnyal elfogadtassák. Ezáltal tetemes többlet pénzhez jut az MNB, pénzügyi könyvei megjavulnak, és az esetleges MNB veszteségek (a bécsi CW Bank, a nevadai Casinó, stb., külföldre csempészett vagyonok, szándékos üzleti veszteségek, bankári hibák és bűnök következményei) egy csapásra eltűnnek.

Ha nem kényszerítette volna a pénzoligarchia a magyar parlamentre, hogy jogszabályban rögzítse a központi bank abszolút függetlenségét (amit 2001 tavaszán e sorok írójának a parlamenti képviselőkhöz intézett levele figyelmen kívül hagyásával még fokoztak is), akkor ezt a nagyszabású eladósítási stratégiát ki sem lehetett volna eszelni. Az MNB abszolút függetlensége lényegében azt jelenti, hogy többé nem az államnak az intézménye, csupán formailag tartozik hozzá. Ténylegesen a pénzoligarchia informális struktúrái irányítják érdemi döntéseit. Magánirányítás alatt álló központi bank nélkül a magánpénzrendszer kialakítása és működtetése nem is lehetséges. Az állam eladósításához mindig magánirányítású pénzrendszerre volt szükség. Meg kell akadályozni az államot, hogy az adott ország gazdasága számára monetáris szuverenitásával élve saját maga állítsa elő az olcsó közvetítő közeget, a pénznek nevezett jelrendszert. Ehelyett ezeket az önmagukban teljesen értéktelen jeleket - a magánpénzrendszert a saját monopóliumaként működtető - pénzoligarchia állítja elő, igen csekély önköltséggel, lényegében a „levegőből”, és adja drágán magas kamatjáraadék ellenében kölcsön az államnak, valamint a gazdasági élet többi szereplőjének.

Az „adósságcsere” meg lehet változtatni

Az adósságcsere névezett mesterséges eladósítást a politikai felelősséggel tartozó országgyűlés, és a kormány egyik napról a másikra megváltoztathatná, és visszaállíthatná az eredeti állapotot. A Nemzeti Bank jelenlegi elnöke pénzügyminiszterként kemény bírálatot gyakorolt az adósságcsere névezett pénzügyi csalás felett, és Surányi Györggyel polemizálva többször is elmondta, hogy ez a tranzakció igenis évi 190-200 milliárd forinttal megnövelte a költségvetés kamatterheit. Most a központi bank új elnökeként kezdeményezője lehetne a magyar állam eme felesleges újra-eladósítása megszüntetésének. Járai Zsigmond nagy szolgálatot tenne a magyar államnak, ha könnyítene nyomasztó adósságterhen, és ha a magyar társadalom, egészét megszabadítaná mintegy 6000 milliárd forintra rúgó felesleges pénzügyi tehertől.

A központi bank tevékenységének érdemi ellenőrzése, és a monetáris szuverenitás visszavétele a demokratikusan választott és politikai felelősséggel tartozó országgyűlés és kormány kezébe, lehetővé tenné a jelenlegi magán-pénzmonopólium fokozatos felszámolását, és a közpénzrendszer visszaállítását. A monopolmentes, szabad vállalkozáson alapuló piacgazdasághoz nincs szükség a pénzvagyontulajdonosok magán-pénzmonopóliumára, és arra, hogy a teljesen független központi bank ellenőrzés nélkül gyakorolhassa az államot megillető monetáris felségjogokat. A közpénzrendszer visszaállítása, valamint a nemzeti hitel pénzügyi és gazdasági rendszerének a bevezetése számos előnnyel járna:

1. Létrehozná az egyensúlyt az árak és vásárlóerő között.
2. Lehetetlenné tenné az infláció kialakulását.
3. Segítené a vállalkozói szabadságon alapuló egyéni kezdeményezést.
4. Szükségletlenné tenné a külföldi kölcsönöket, és a nyereszkesedésre szakosodott ún. karvaly tőkét.

5. Lecsökkentené az adót, majd idővel a természetes fejlődési folyamat révén elvezetne az adózás megszüntetéséhez.
6. Megakadályozná az adott állam pénzének kizárólag spekulációs célra való használatát.
7. A monopóliumok felszámolásával szükségtelenné válna a gazdasági és a politikai szabadság korlátozása.
8. Elősegítené az adott ország lakóinak gyarapodását, a nemzet szaporodását.
9. A közpénzrendszer és az olcsó közhitelezés révén visszaállítható a szociális piacgazdaság jóléti állama, amely csökkenti a bűnözést, és megszünteti a nyomort.

Magyarországon több civil kezdeményezés is foglalkozik a kamatkapitalizmus alternatívájának a keresésével, és már most alkalmazható megoldások kidolgozásával. Az egyik ilyen civil kezdeményezés a Nemzeti Hitel Mozgalom, amely a nyugati magyarság körében is komoly támogatást élvez. A **Nemzeti Hitel Mozgalom** gondozásában számos olyan tanulmány jelent meg, amely eligazítást ad a pénz természetéről, és arról, hogy miként lehetne kikerülni a kamatkapitalizmus jelenlegi függőségéből. E munkák közül itt is megemlítiük Eric D. Butler: „Társadalmi hitel és keresztény filozófia”, valamint „Minden rossz gyökere” című könyvét, C. H. Douglasnak „Az adózás diktatúrája” című munkáját. J. D. Malan: „A természetes ár és a pénz tulajdonjoga”, valamint „A pénz és fikció” című tanulmányát, továbbá Jeremy Lee: „A pénzzel üzőtt bűvészműtátrány” című írását. Ugyancsak figyelemreméltó **Madarasi R. István**: „Nemzeti hitel” című brosúrája, amely közérthetően világítja meg a közpénzrendszer és a nemzeti hitel felbecsülhetetlen előnyeit. Most néhány idézettel szeretnénk ízelítőt adni az említett írásokból. Következzék néhány mondat **C. H. Douglas**: „Az adózás diktatúrája” című füzetéből:

„Amit mondani akarok, az a következő: vagy Önök alkotják az államot, és akkor megváltoztathatják azt, amit nem szeretnek, vagy az állam az ellenségük. Az állam minden hatalma Önöktől származik. Ezért az első követelmény az, hogy tudatunkban eleven hajtó-, mozgóerő éljen, ami azt sugallja, hogy ez az Önök országa, és Önök felelősek az országban lévő állapotokért.”

„A kormánytisztviselők az Önök szolgálói és nem urai. Minél hamarabb közlik ezt velük félreérthetetlen szavakkal, annál jobb lesz Önöknek is, nekik is.”

„Ne gondolják, hogy a demokrácia kérdésének valami köze is van a vezetéshez. A demokrácia és a vezetés ellentmondó fogalmak.” (Idézett mű: 15. oldal)

„A világban nagyobb tere van a vezetésnek, mint bármikor korábban, de vezetőiknek szolgálniuk kell Önöket, nem uralkodniuk.”

„Ne vesztegessük az időt azzal, hogy olyan embert keresnek, aki elvégzi az Önök munkáját. Ilyen embert nem fognak találni. Ha ezt a munkát nem akarják Önök elvégezni, akkor az nem lesz elvégezve. Álljanak szóba parlamenti képviselőikkel, amikor találkoznak velük, és verjék ki a fejükből azt, hogy ők azok az égiektől küldött zsenik, akiket azért választottak meg, hogy irányítsák az ország ügyeit. Ők nem irányítják az ország ügyeit, de Önök hagyják, hogy ezt gondolják magukról. A parlamenti képviselőiket azért választották, hogy a közös akaratot képviseljék, nem pedig a kis számú kiválasztottat.”

Bokros Lajos - a kamatkapitalizmus egyik szálláscsinálója - szerint Magyarország ma fordulóponton van, most dől el, hogy olyan társadalmi-gazdasági fejlődésre kerül-e sor, amely latin-amerikai típusú polarizációhoz vezet, vagy pedig olyan nyugati modell valósul meg, ahol a társadalmi különbségeket tudatosan kordában tartja a társadalom. A nemzetközi pénzügyi közösség egyik magyarországi frontemberének számító Bokros elhallgatja azt, hogy a magyar

társadalmat elsősorban a pénzrendszer magántulajdonba vétele osztotta meg. Ez teszi lehetővé, hogy a pénzvagyonnal rendelkező kis réteg a nála lévő közvetítő közeg használatba engedéséért kamatjáradék formájában folyamatosan évi több ezermilliárdra rúgó munkanélküli jövedelemhez jusson.

Bokros tagadja azt, hogy a szociálliberális kormányzat pénzügyminisztereként pénzügyi megszorító intézkedéseivel maradandó károkat okozott a magyar társadalom túlnyomó részének. Bokros szerint a jelenlegi koalíció és a Horn-kormány gyökeresen ellentétes felfogásokat képvisel. Azzal védelmezi Bokros-csomagként emlegetett stabilizációs programját, hogy azok elkerülhetetlen intézkedéseket tartalmaztak. Ma már azonban egyre többen látják világosan, hogy Magyarország jól megtervezett eladósítása nélkül a fizetési mérleg és a külkereskedelmi mérleg egyensúlya sem bomlott volna meg, tehát az egyensúly helyreállítására sem kellett volna drákói szabályokat igénybe venni, jelentősen csökkentve a lakosság életszínvonalát. Az MNB Műhelytanulmányok 1993 évi 2. számának az 56. oldalán található megállapítás szerint „az időszak egészét tekintve (az 1973-tól 1989-ig terjedő időszakról van szó, D. J.) mintegy 1 milliárd dollár forrásbevonás viszont az ezt többszörösen meghaladó, összesen 11 milliárd dollár halmozott kamatkiadással járt.” Ha tehát nem kellett volna úgy kifizetni 1 milliárd dollár kölcsön után 11 milliárd dollár kamatot, hogy közben az adósság 21 milliárd dollárra növekszik, akkor az egyensúly sem bomlik meg. A nemzeti vagyon 80%-nak a kiárusításáért befolyt ellenérték kamatfizetésre és adósságcsökkentésre lett fordítva. Mégis egyre nőtt a társadalom egészére nehezedő - tehát nemcsak az államot sújtó - adósságteher, amely 2001-ben 80 milliárd dollárra rúg. Az ország a kamatfizetést szolgáló export kitermelésére lett átállítva. 1995-ben már nagyrészt eladták, vagy csődbe juttatták az államadósság fizetését lehetővé tevő állami termelő vagyont. Az adósság azonban nem lett privatizálva, csak az a vagyon, amelyre felvették, amely kifizetésének a fedezete lett volna. Így nem maradt más lehetőség a kamatok fizetésére, mint a további eladósítás, és rákényszeríteni a nemzeti vagyonból nem részesülőket a kamatterhek viselésére, saját életszínvonaluk feláldozásával, a szociális juttatások drasztikus megvonásával, az egész társadalmat fojtogató gazdasági megszorításokkal. A pozícióban lévő elit magához ragadta a közvagyon, de a vagyont terhelő adósságot meghagyta köztulajdonban. Az állam pedig csak további súlyos eladósodás vállalásával tudta teljesíteni az adósságszolgálati terheket. Ezt a többlet terhet pedig áthárította a közvagyonból nem részesülő, bérből, fizetésből és nyugdíjból élő vesztes rétegekre. A nyertesekhez átkerült vagyon terheinek a vesztesekre való áthárítása volt a Bokros-csomag.

Mindez a kamatkapitalizmus logikus következményének tekinthető. Amíg a magánpénzrendszer monopóliuma révén a pénzvagyonos réteg kamat formájában évről-évre elvonhatja a társadalom értékelőállító tagjaitól munkájuk eredményének a 30-35%-át, addig a magyar társadalom kettészakadása egyre gazdagodó, befolyásos kisebbségre, és fokozottan eladósodó, politikailag kiszolgáltatott többségre, nem szüntethető meg. A nemzetközi pénzügyi közösség, ennek a rendszernek a kialakítója és haszonélvezője, amelybe integrálódott a magyar pénzvagyonos réteg is, természetesen nem engedi, hogy olyan kormány kerüljön hatalomra Magyarországon, amely a kamatkapitalizmus alapintézményéhez, a kamatszedő magánpénzrendszerhez hozzájárulna. Azt azonban el lehetne vele fogadtatni, hogy az „adósságcsere” visszavételével bizonyos előnyökről lemondjon. Sokkal nagyobb érdeke fűződik ugyanis a jelenlegi pénzrendszer, és az azt szavatoló kormányzati rend stabilitásához, minthogy ő maga veszélyeztesse durva ellenlépéseivel ezt a stabilitást. A nemzetközi pénzoligarchia és hazai gépezete kénytelen-kelletlen elfogadná, hogy nem az övé az a 6000 milliárd forint, amit a Medgyessy-Surányi pénzügyi paktum - ez a második bankkonszolidáció - ráadásként juttatott neki. A jelenlegi kormánykoalíció számára biztosíthatná a választás biztos megnyerését, ha az „adósságcsere” kérdéséhez hozzájárulna, és a rendszerváltás vesztesei mellé állva orvosolná ezt az igazságtalanságot, visszaadva ezt a pénzt jogos tulajdonosának, a magyar népnek.

(Köszönetemet fejezem ki **Rácz Györgynek**, aki az adósságcserevel kapcsolatos dokumentációját a rendelkezésemre bocsátotta. Kutatásai megerősítettek abban, hogy az adósságcsere jogtalan volt, és haladéktalanul vissza kell állítani az eredeti állapotot.)

2001. augusztus

Leleplező 2001/4